

Âm Hương

Hoàng

Gia

Tiểu

Kiều

Phí

Edit:

bluong

©

Des bự: Thủy Nguyệt Lam Thiên

Nguồn truyện: Tuyết Thần Thiên Vũ Cung

Mục lục

- [Chương 1: Bị Lôi Ra Ngoài Nghe Tuyên Chi!](#)
- [Chương 2: Trời, Người Không Muốn Sống Phải Không?](#)
- [Chương 3: Quý Hay Không Quý?](#)
- [Chương 4: Vị Kia Mạo Phạm Lý Chiêu Nghi](#)
- [Chương 5: Hân Ta Cũng Thích Gây Chút Khó Khăn Cho Quý Phi](#)
- [Chương 6: Thế Là Bị Ghét Bỏ ư](#)
- [Chương 7: Hoàng Đế Cười Thật Kỳ lạ](#)
- [Chương 8: Nàng Rất Thèm Thịt](#)
- [Chương 9: Dám Can Đám Cười Trầm](#)
- [Chương 10: Vị Tô Tiểu Y Này Tạm Đợi Chưa Được Ăn Cơm Sao?](#)
- [Chương 11: Người Nhất Gan Như Vậy Cũng Dám Đắc Tội Lý Chiêu Nghi ư?](#)
- [Chương 12: Trường Nhạc Cung Thật Sự Là Cái Tên Rất Hay Đây,](#)
- [Chương 13: Lại Có Trò Hay Để Xem Rồi](#)
- [Chương 14: Có Phải Trí Thông Minh Của Hoàng Đế Bị Rơi Mất Hay Không?](#)
- [Chương 15: Quý Phi Nương Nương Vẫn Thịnh Sủng Như Trước](#)
- [Chương 16: Chuyện Này Rất Có Ý Nghĩa](#)
- [Chương 17: Ai Cho Không Người Thứ Tốt Chứ?](#)
- [Chương 18: Người Dám Không Nể Mặt Hoàng Đế, Chán Sống Sao?](#)
- [Chương 19: Toàn Bộ Đều Là Đều Giả!](#)
- [Chương 20: So Ra Trẫm Còn Thua Bàn Cờ!](#)
- [Chương 21: Tự Cấm Ngậy Ngốc](#)
- [Chương 22: Hoàng Thượng Muốn Chu Toàn Cho Nàng Đây](#)
- [Chương 23: Nếu Ở Thời Hiện Đại Hoàng Đế Cũng Là Cao Thủ Tán Gái](#)
- [Chương 24: Hoàng Thượng Không Thích Cũng Không Trách Tội Hân Ta](#)
- [Chương 25: Dọa Nàng Sợ Hết Hôn Thế](#)
- [Chương 26: Làm Hân Tức Chết](#)
- [Chương 27: Bị Coi Thường Tráng Trợn](#)
- [Chương 28: Đây Đều Là Phúc Của Tô Thái Nữ](#)
- [Chương 29: Quân Trường An Đường Nhiên Không Muốn Làm, Quá Mất Thể Diện!](#)

[Chương 30: Nàng Còn Chưa Lớn, Cầu Mong Che Chờ!](#)

[Chương 31: Tết Trung Thu Sao Có Thể Để Chủ Từ Không Có Váy Áo Mới Mặc Chứ?](#)

[Chương 32: Chẳng May Hoàng Thượng Nhìn Đến Thì Sao?](#)

[Chương 33: Đây Là Muốn Ép Minh Ra Chiêu Sao?](#)

[Chương 34: Không Có Lý Thì Tranh Gì Chứ](#)

[Chương 35: Lớn Lên Chắc Là Quyến Rũ Lâm Đây](#)

[Chương 36: Tiểu Chủ Là Tô Thái Nữ Di Cùng Hiền](#)

[Chương 37: Quý Phi Nghĩ Làm Thế Này Có Thể Tìm Ra Lỗi Của Nàng Sao?](#)

[Chương 38: Đồ Cẩu Hoàng Đế](#)

[Chương 39: Kỳ Thực Quý Phi Cũng Sợ Đây Chứ?](#)

[Chương 40: Người Này Có Bệnh](#)

[Chương 41: Ai Dám To Gan Xô Cửa Ra Vây Chứ!](#)

[Chương 42: Ngay Lập Tức Nàng Hiếu Được Vì Sao Hân Phấn Nộ Như Thế](#)

[Chương 43: Lão Từ Là Hoàng Đế, Người Dám Coi Ta Như Đồ Chơi Sao?](#)

[Chương 44: Quá Mất Mặt Uy Phong Tổ Tông!](#)

[Chương 45: Một Ngày Nào Đó Hân Sê Cho Người Leo Cao](#)

[Chương 47: Tới Nước Này Thì Giá Nào Cũng Làm!](#)

[Chương 48: Nàng Sê Làm Cho Họ Biết Hai Chữ 'Hối Hận' Viết Như Thế Nào!](#)

[Chương 49: Mua Bán Lỗ Vốn Tô Tự Cầm Không Làm!](#)

[Chương 50: Đường Nhiên Nàng Sê Có Chỗ Tốt!](#)

[Chương 51: Tìm Cớ Chặn Nàng Lại!](#)

[Chương 52: Muốn Thay Quyền Hoàng Hậu Nương Nương Điều Hành Lục Cung Sao?](#)

[Chương 53: Nô Tài Phụng Mệnh Làm Việc](#)

[Chương 54: Hoàn Toàn Không Cần Thiết Bỏ Đá Xuống Giếng](#)

[Chương 55: Mấy Kẻ Này Quá Là Vô Lương Tâm](#)

[Chương 56: Trầm Không Cố Ý](#)

[Chương 57: Ái Phi Nói Rất Đúng](#)

[Chương 58: Biện Pháp Không Biết Xấu Hổ Như Thế](#)

[Chương 59: Nhà Nàng Ai Cũng Cứng Đầu](#)

[Chương 60: Muốn Giảm Đạp Hân Xấu Mặt Trong Sứ Xanh](#)

[Chương 61: Hầu Mực](#)

[Chương 62: Nàng Ta Thật Sự Cảm Thấy Thế Này Tốt Sao?](#)

[Chương 63: Hiếu Kính](#)

[Chương 64: Chuyện Này Có Chỗ Nào Không Đúng?](#)

[Chương 65: Có Tuệ Căn](#)

[Chương 66: Đáng Tiếc Trời Không Thuận Ta](#)

[Chương 67: Nàng Thật Không Muốn Nghe Mà](#)

[Chương 68: Cứ Để Ông Ta Đốt Nến Đứng Chờ Thôi!](#)

[Chương 69: Người Này Quá Là... Khốn Khiếp!](#)

[Chương 70: Tựa Như Sấm Sét Nổ Giữa Trời Quang!](#)

[Chương 71: Giải Ngữ Hoa](#)

[Chương 72: Cầu Mong Không Giết \(1\)](#)

[Chương 73: Cầu Mong Không Giết \(2\)](#)

[Chương 74: Cầu Mong Không Giết \(3\)](#)

[Chương 75: Cầu Mong Không Giết \(4\)](#)

[Chương 76: Cầu Mong Không Giết \(5\)](#)

[Chương 77: Cầu Mong Không Giết \(6\)](#)

[Chương 78: Cầu Mong Không Giết \(7\)](#)

[Chương 79: Quả Thực Quá Làm Cản \(Phần 1\)](#)

[Chương 80: Quả Thực Quá Làm Cản \(2\)](#)

[Chương 81: Quả Thực Quá Làm Cản \(3\)](#)

[Chương 82: Quả Thực Quá Làm Cản \(4\)](#)

[Chương 83: Quả Thực Quá Làm Cản \(5\)](#)

[Chương 84: Quả Thực Quá Làm Cản \(6\)](#)

[Chương 85: Quả Thực Quá Làm Cản \(7\)](#)

[Chương 86: Mong Người Buông Tha! \(1\)](#)

[Chương 87: Mong Người Buông Tha! \(2\)](#)

[Chương 88: Mong Người Buông Tha! \(3\)](#)

[Chương 89: Mong Người Buông Tha! \(4\)](#)

[Chương 90: Mong Người Buông Tha! \(5\)](#)

[Chương 91: Mong Người Buông Tha! \(6\)](#)

[Chương 92: Mong Người Buông Tha! \(Cuối\)](#)

[Chương 93: Thiếp Sẽ Không Thay Đổi, Nhưng Cần Trọng Hơn](#)

[Chương 94: Thiếp Sẽ Không Thay Đổi, Nhưng Cần Trọng Hơn \(2\)](#)

[Chương 95: Thiếp Sê Không Thay Đổi, Nhưng Cần Trọng Hơn \(3\)](#)

[Chương 96: Thiếp Sê Không Thay Đổi, Nhưng Cần Trọng Hơn \(Cuối\)](#)

[Chương 97: Đồng Ý Kia Giống Ý Như Con Khi Chạy Lãng Xăng \(Phần 1\)](#)

[Chương 98: Đồng Ý Kia Giống Ý Như Con Khi Chạy Lãng Xăng \(2\)](#)

[Chương 99: Đồng Ý Kia Giống Ý Như Con Khi Chạy Lãng Xăng \(Cuối\)](#)

[Chương 100: Huỳnh Trường Gặp Chuyện Không May \(Phần 1\)](#)

[Chương 101: Huỳnh Trường Gặp Chuyện Không May \(2\)](#)

[Chương 102: Huỳnh Trường Gặp Chuyện Không May \(3\)](#)

[Chương 103: Huỳnh Trường Gặp Chuyện Không May \(Cuối\)](#)

[Chương 104: Một Người Ngu Ngốc \(Phần 1\)](#)

[Chương 105: Một Người Ngu Ngốc \(2\)](#)

[Chương 106: Một Người Ngu Ngốc \(3\)](#)

[Chương 107: Một Người Ngu Ngốc \(4\)](#)

[Chương 108: Một Người Ngu Ngốc \(Cuối\)](#)

[Chương 109: Sẩy Thai \(Phần 1\)](#)

[Chương 110: Sẩy Thai 2](#)

[Chương 111: Sẩy Thai 3](#)

[Chương 112: Sẩy Thai \(Cuối\)](#)

[Chương 113: Không Cho Phép Thân Cận \(1\)](#)

[Chương 114: Không Cho Phép Thân Cận \(2\)](#)

[Chương 115: Không Cho Phép Thân Cận \(3\)](#)

[Chương 116: Đoạt Hoàng Đế Trước Quý Phi \(1\)](#)

[Chương 117: Đoạt Hoàng Đế Trước Quý Phi \(2\)](#)

[Chương 118: Đoạt Hoàng Đế Trước Quý Phi \(Cuối\)](#)

[Chương 119: Mượn Rượu Kinh Sợ Nhân Gian \(Phần 1\)](#)

[Chương 120: Mượn Rượu Kinh Sợ Nhân Gian \(2\)](#)

[Chương 121: Mượn Rượu Kinh Sợ Nhân Gian \(3\)](#)

[Chương 122: Mượn Rượu Kinh Sợ Nhân Gian \(4\)](#)

[Chương 123: Mượn Rượu Kinh Sợ Nhân Gian \(Cuối\)](#)

[Chương 124: Tiên Tài Từ Thứ Hai \(1\)](#)

[Chương 125: Tiên Tài Từ Thứ Hai \(2\)](#)

[Chương 126: Tiên Tài Từ Thứ Hai \(3\)](#)

[Chương 127: Hoàng Đế Dịu Dàng \(1\)](#)

[Chương 128: Hoàng Đế Dịu Dàng \(2\)](#)

[Chương 129: Hoàng Đế Dịu Dàng \(3\)](#)

[Chương 130: Tô Gia Khúc Châu 1](#)

[Chương 131: Tô Gia Khúc Châu \(2\)](#)

[Chương 132: Tô Gia Khúc Châu 3](#)

[Chương 133: Tranh Súng](#)

[Chương 134: Tranh Súng \(2\)](#)

[Chương 135: Tranh Súng \(3\)](#)

[Chương 136: Quý Phi Định Thế Nào? \(1\)](#)

[Chương 137: Quý Phi Định Thế Nào? \(2\)](#)

[Chương 138: Quý Phi Định Thế Nào? \(3\)](#)

[Chương 139: Quý Phi Định Thế Nào? \(4\)](#)

[Chương 140: Không Dám Rình Mò Hành Tung Của Hoàng Thượng](#)

[Chương 141: Không Dám Rình Mò Hành Tung Của Hoàng Thượng \(2\)](#)

[Chương 142: Không Dám Rình Mò Hành Tung Của Hoàng Thượng \(Cuối\)](#)

[Chương 143: Quý Phi Xúi Quấy \(1\)](#)

[Chương 144: Quý Phi Xúi Quấy \(2\)](#)

[Chương 145: Quý Phi Xúi Quấy \(Cuối\)](#)

[Chương 146: Thần Giao Cách Cầm \(1\)](#)

[Chương 147: Thần Giao Cách Cầm \(2\)](#)

[Chương 148: Thần Giao Cách Cầm 3](#)

[Chương 149: Lâm Chủ Tử Đều Có Bệnh Thần Kinh \(1\)](#)

[Chương 150: Lâm Chủ Tử Đều Có Bệnh Thần Kinh \(2\)](#)

[Chương 151: Lâm Chủ Tử Đều Có Bệnh Thần Kinh 3](#)

[Chương 152: Sê Náo Loạn Tới Mức Nào Nữa \(1\)](#)

[Chương 153: Sê Náo Loạn Tới Mức Nào Nữa \(2\)](#)

[Chương 154: Sê Náo Loạn Tới Mức Nào Nữa \(3\)](#)

[Chương 155: Lâm Sao Đỗ Hân Vui Lên Đây? \(1\)](#)

[Chương 156: Lâm Sao Đỗ Hân Vui Lên Đây? \(2\)](#)

[Chương 157: Lâm Sao Đỗ Hân Vui Lên Đây? \(3\)](#)

[Chương 158: Giữa Đường Gặp Người \(Phần 1\)](#)

[Chương 159: Giữa Đường Gặp Người \(Phần 2\)](#)

[Chương 160: Giữa Đường Gặp Người 3](#)

[Chương 161: Nữ Nhân Giao Phong \(1\)](#)

[Chương 162: Nữ Nhân Giao Phong \(2\)](#)

[Chương 163: Nữ Nhân Giao Phong 3](#)

[Chương 164: Lá Gan Của Lý Chiêu Nghi](#)

[Chương 165: Lá Gan Của Lý Chiêu Nghi \(2\)](#)

[Chương 166: Lá Gan Của Lý Chiêu Nghi 3](#)

[Chương 167: Chiếc Nhẫn](#)

[Chương 168: Chiếc Nhẫn \(2\)](#)

[Chương 169: Chiếc Nhẫn 3](#)

[Chương 170: Cát Đứt Tiên Đồ Người Khác \(1\)](#)

[Chương 171: Cát Đứt Tiên Đồ Người Khác \(2\)](#)

[Chương 172: Cát Đứt Tiên Đồ Người Khác 3](#)

[Chương 173: Tiệc Sinh Nhật Gặp Chuyện Không May \(1\)](#)

[Chương 174: Tiệc Sinh Nhật Gặp Chuyện Không May \(2\)](#)

[Chương 175: Tiệc Sinh Nhật Gặp Chuyện Không May 3](#)

[Chương 176: Dạy Được Đồ Đệ, Sư Phụ Chết Đói \(1\)](#)

[Chương 177: Dạy Được Đồ Đệ, Sư Phụ Chết Đói \(2\)](#)

[Chương 178: Dạy Được Đồ Đệ, Sư Phụ Chết Đói 3](#)

[Chương 179: Thật Là Muốn Lấy Mạng Người À \(Phần 1\)](#)

[Chương 180: Thật Là Muốn Lấy Mạng Người À \(2\)](#)

[Chương 181: Thật Là Muốn Lấy Mạng Người À 3](#)

[Chương 182: Tự Tồn Hại Tám Trăm](#)

[Chương 183: Tự Tồn Hại Tám Trăm \(2\)](#)

[Chương 184: Tự Tồn Hại Tám Trăm 3](#)

[Chương 185: Tính Toán Của Hoàng Hậu](#)

[Chương 186: Tính Toán Của Hoàng Hậu \(2\)](#)

[Chương 187: Tính Toán Của Hoàng Hậu 3](#)

[Chương 188: Tính Toán Của Hoàng Hậu \(4\)](#)

[Chương 189: Tính Toán Của Hoàng Hậu 5](#)

[Chương 190: Hung Thủ Giết Người](#)

[Chương 191: Hung Thủ Giết Người \(2\)](#)

[Chương 192: Hung Thủ Giết Người \(3\)](#)

[Chương 193: Trạng Nguyên Tra Án](#)

[Chương 194: Trạng Nguyên Tra Án \(2\)](#)

[Chương 195: Trạng Nguyên Tra Án 3](#)

[Chương 196: Quý Phi Mời Mọc](#)

[Chương 197: Quý Phi Mời Mọc \(Phần 2\)](#)

[Chương 198: Quý Phi Mời Mọc \(Phần 3\)](#)

[Chương 199: Quý Phi Mời Mọc \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 200: Quý Phi Ủy Khuất \(Phần 1\)](#)

[Chương 201: Quý Phi Ủy Khuất \(Phần 2\)](#)

[Chương 202: Quý Phi Ủy Khuất \(Cuối\)](#)

[Chương 203: Có Thai \(Phần 1\)](#)

[Chương 204: Có Thai \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 204: Có Thai \(Phần 2\)](#)

[Chương 205: Đồ Của Tỷ Không Cho Người Khác](#)

[Chương 206: Tranh Thủ Tình Cảm Dẫn Tới Phong Ba \(Phần 1\)](#)

[Chương 207: Tranh Thủ Tình Cảm Dẫn Tới Phong Ba \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 208: Người Được Cười Cuối Cùng \(1\)](#)

[Chương 209: Người Được Cười Cuối Cùng 2](#)

[Chương 210: Tìm Tới Tận Cửa \(1\)](#)

[Chương 211: Tìm Tới Tận Cửa \(2\)](#)

[Chương 212: Tìm Tới Tận Cửa 3](#)

[Chương 213: Có Cần Trầm Xá Giận Cho Nàng Không \(Phần 1\)](#)

[Chương 214: Có Cần Trầm Xá Giận Cho Nàng Không \(Phần 2\)](#)

[Chương 215: Có Cần Trầm Xá Giận Cho Nàng Không \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 216: Hai Chương Hợp Nhất \(1\)](#)

[Chương 217: Hai Chương Hợp Nhất \(Phần 2\)](#)

[Chương 218: Hai Chương Hợp Nhất \(Phần 3\)](#)

[Chương 219: Hai Chương Hợp Nhất \(Phần 4\)](#)

[Chương 220: Hai Chương Hợp Nhất \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 221: Khóc Lóc Cáo Trạng \(Phần 1\)](#)

[Chương 222: Khóc Lóc Cáo Trạng \(Phần 2\)](#)

[Chương 223: Khóc Lóc Cáo Trạng \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 224: Bán Chết Kiều Ngạo \(Phần 1\)](#)

[Chương 225: Bán Chết Kiều Ngạo \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 226: Kiều Tú Nữ Lợi Hại \(Phần 1\)](#)

[Chương 227: Kiều Tú Nữ Lợi Hại \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 228: Biểu Ca Biểu Muội \(Phần 1\)](#)

[Chương 229: Biểu Ca Biểu Muội \(Phần 2\)](#)

[Chương 230: Biểu Ca Biểu Muội \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 231: Ánh Mắt Như Lang Sói \(1\)](#)

[Chương 232: Ánh Mắt Như Lang Sói \(2\)](#)

[Chương 233: Lời Đồn Về Kiều Gia \(Phần 1\)](#)

[Chương 234: Lời Đồn Về Kiều Gia \(Phần 2\)](#)

[Chương 235: Lời Đồn Về Kiều Gia \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 236: Hứa Hẹn Ừ? \(1\)](#)

[Chương 237: Hứa Hẹn? \(Phần 2\)](#)

[Chương 238: Hứa Hẹn? \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 239: Lòng Của Nữ Nhân Giống Kim Dưới Đáy Biển \(Phần 1\)](#)

[Chương 240: Lòng Của Nữ Nhân Giống Kim Dưới Đáy Biển \(Phần 2\)](#)

[Chương 241: Lòng Của Nữ Nhân Giống Kim Dưới Đáy Biển \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 242: Hân Nghi Sai Rồi \(1\)](#)

[Chương 243: Hân Nghi Sai Rồi \(Phần 2\)](#)

[Chương 244: Hân Nghi Sai Rồi \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 245: Cướp Người \(Phần 1\)](#)

[Chương 246: Cướp Người \(Phần 2\)](#)

[Chương 247: Cướp Người \(Phần 3\)](#)

[Chương 248: Cướp Người \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 249: Cướp Đi](#)

[Chương 250: Cơ Hội Trả Thù](#)

[Chương 251: Vây Cung](#)

[Chương 252: Khóc Lóc](#)

[Chương 253: Về Sau Hân Sẽ Che Chở Nàng \(Phần 1\)](#)

[Chương 254: Về Sau Hân Sẻ Che Chờ Nàng \(Phần 2\)](#)

[Chương 255: Về Sau Hân Sẻ Che Chờ Nàng \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 256: Sinh Con \(Phần 1\)](#)

[Chương 257: Sinh Con \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 258: Cố Gắng Nhịn Một Thời Gian Nữa \(1\)](#)

[Chương 259: Cố Gắng Nhịn Một Thời Gian Nữa \(2\)](#)

[Chương 260: Cố Gắng Nhịn Một Thời Gian Nữa \(Cuối\)](#)

[Chương 261: Hân Sắp Phát Tài Rồi](#)

[Chương 262: Chính Trị Gia Trời Sinh](#)

[Chương 263: Kiều Tiểu Nghi Tới Chơi \(Phần 1\)](#)

[Chương 264: Kiều Tiểu Nghi Tới Chơi \(Phần 2\)](#)

[Chương 265: Kiều Tiểu Nghi Tới Chơi \(Phần 3\)](#)

[Chương 266: Kiều Tiểu Nghi Tới Chơi \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 267: Kiều Tiểu Nghi Bị Thương \(1\)](#)

[Chương 268: Kiều Tiểu Nghi Bị Thương \(2\)](#)

[Chương 269: Kiều Tiểu Nghi Bị Thương \(Cuối\)](#)

[Chương 270: Hi Phi Đuối Người \(1\)](#)

[Chương 271: Hi Phi Đuối Người \(Cuối\)](#)

[Chương 272: Hầu Bệnh \(1\)](#)

[Chương 273: Hầu Bệnh \(Cuối\)](#)

[Chương 274: Phạt Quý Mai Phi](#)

[Chương 275: Ai Hành Hạ Ai](#)

[Chương 276: Bắt Lược Trước Kê Địch](#)

[Chương 277: Mượn Uy Phong](#)

[Chương 278: Vì Có Một Trương Phu Phú Hào \(Phần 1\)](#)

[Chương 279: Vì Có Một Trương Phu Phú Hào \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 280: Sóng Gió Lại Bắt Đầu \(1\)](#)

[Chương 281: Sóng Gió Lại Bắt Đầu \(2\)](#)

[Chương 282: Sóng Gió Lại Bắt Đầu \(Cuối\)](#)

[Chương 283: Không Có Gì Quan Trọng Hơn Là Người Khác Cướp Đi Hoàng Thượng \(1\)](#)

[Chương 284: Không Có Gì Quan Trọng Hơn Là Người Khác Cướp Đi Hoàng Thượng \(2\)](#)

[Chương 285: Không Có Gì Quan Trọng Hơn Là Người Khác Cướp Đi Hoàng Thượng \(3\)](#)

[Chương 286: Không Có Gì Quan Trọng Hơn Là Người Khác Cướp Đi Hoàng Thượng \(Cuối\)](#)

[Chương 287: Thiếp Mời Của Quý Phi \(1\)](#)

[Chương 288: Thiếp Mời Của Quý Phi \(Cuối\)](#)

[Chương 289: Biểu Tượng Của Sủng Phi](#)

[Chương 290: Cản Đường](#)

[Chương 291: Ý Sủng Mà Kiêu](#)

[Chương 292: Mất Tích](#)

[Chương 293: Khốn Đốn Cả Đời](#)

[Chương 294: Nàng Còn Đứng Đó Làm Gì \(1\)](#)

[Chương 295: Công Chúa Kiêu Ngạo](#)

[Chương 296: Trời Đất Đã Xoay Vặn Rồi](#)

[Chương 297: Hoàng Hậu Dạy Bảo \(1\)](#)

[Chương 298: Hoàng Hậu Dạy Bảo \(2\)](#)

[Chương 299: Hoàng Hậu Dạy Bảo \(3\)](#)

[Chương 300: Hoàng Hậu Dạy Bảo \(Cuối\)](#)

[Chương 301: Đâu Phương Nghi Chết \(1\)](#)

[Chương 302: Đâu Phương Nghi Chết \(Cuối\)](#)

[Chương 303: Sự Phát \(1\)](#)

[Chương 304: Sự Phát \(Cuối\)](#)

[Chương 305: Hi Phi Mạnh Mẽ Công Kích \(1\)](#)

[Chương 306: Hi Phi Mạnh Mẽ Công Kích \(Cuối\)](#)

[Chương 307: Bé, Bé! \(Phần 1\)](#)

[Chương 308: Bé, Bé! \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 309: Chất Vắn](#)

[Chương 310: Lại Bị Nàng Lừa](#)

[Chương 311: Sủng Phi](#)

[Chương 312: Người Mới \(1\)](#)

[Chương 313: Người Mới \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 314: Ôm Cháu Không Ôm Con \(Phần 1\)](#)

[Chương 315: Ôm Cháu Không Ôm Con \(Cuối\)](#)

[Chương 316: Khoe Khoang](#)

[Chương 317: Nhắc Nhớ](#)

[Chương 318: Bây Giờ Thiếp Rất Không Vui, Thiếp Đang Ghen! \(Phần 1\)](#)

[Chương 319: Bây Giờ Thiếp Rất Không Vui, Thiếp Đang Ghen! \(Phần 2\)](#)

[Chương 320: Bây Giờ Thiếp Rất Không Vui, Thiếp Đang Ghen! \(Phần 3\)](#)

[Chương 321: Bây Giờ Thiếp Rất Không Vui, Thiếp Đang Ghen! \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 322: Kế Sách Của Hoàng Hậu](#)

[Chương 323: Hi Phi Cô Quả Là Giỏi! \(Phần 1\)](#)

[Chương 324: Hi Phi Cô Quả Là Giỏi! \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 325: Chà Một Lớp Da Rong](#)

[Chương 326: Tần Trang Nguyên Nguy Hiểm](#)

[Chương 327: Trẻ Kinh \(Phần 1\)](#)

[Chương 328: Trẻ Kinh \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 329: Bé Cũng Muốn Được Bế Như Vậy \(Phần 1\)](#)

[Chương 330: Bé Cũng Muốn Được Bế Như Vậy \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 331: Châm Ngồi Ly Gián \(Phần 1\)](#)

[Chương 332: Châm Ngồi Ly Gián \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 333: Lễ Vật Trân Quý Nhất \(Phần 1\)](#)

[Chương 334: Lễ Vật Trân Quý Nhất \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 178](#)

[Chương 336: Uy Lực Của Lời Tâm Tình](#)

[Chương 337: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân](#)

[Chương 338: Bị Tính Kế](#)

[Chương 339: Ai Vẽ Đường Cho Nàng Ta Đây?](#)

[Chương 340: Quý Phi Giá Lâm](#)

[Chương 341: Đường Lui](#)

[Chương 185](#)

[Chương 186](#)

[Chương 344: Nàng Ta Chết, Hậu Cung Thối Kèn Lệnh \(Phần 1\)](#)

[Chương 345: Nàng Ta Chết, Hậu Cung Thối Kèn Lệnh \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 346: Kết Làm Đồng Minh \(Phần 1\)](#)

[Chương 347: Kết Làm Đồng Minh \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 348: Độc Chiếm Quân Ân \(Phần 1\)](#)

[Chương 349: Độc Chiếm Quân Ân \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 350: Đây Là Muốn Tuyên Chiến Sao \(Phần 1\)](#)

[Chương 351: Đây Là Muốn Tuyên Chiến Sao \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 352: Đưa Người Đến Di Cùng Hiên \(Phần 1\)](#)

[Chương 353: Đưa Người Đến Di Cùng Hiên \(Phần 2\)](#)

[Chương 354: Đưa Người Đến Di Cùng Hiên \(Phần 3\)](#)

[Chương 355: Đưa Người Đến Di Cùng Hiên \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 356: Vì Mẫu Tự Nhiên Cường \(Phần 1\)](#)

[Chương 357: Vì Mẫu Tự Nhiên Cường \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 358: Quậy Lên](#)

[Chương 359: Ra Tay](#)

[Chương 360: Tần Tự Xuyên Uy Phong](#)

[Chương 361: Bất Đắc Dĩ](#)

[Chương 362: Ủy Quyền](#)

[Chương 363: Cô Hoài Nghi Là Ai](#)

[Chương 364: Kẻ Chết Thay](#)

[Chương 365: Đại Hỷ Sự](#)

[Chương 366: Mượn Dao Giết Người](#)

[Chương 367: Xao Sơn Chấn Hổ](#)

[Chương 368: Tứ Hôn \(Phần 1\)](#)

[Chương 369: Tứ Hôn \(Phần 2\)](#)

[Chương 370: Tứ Hôn \(Phần 3\)](#)

[Chương 371: Tứ Hôn \(Phần 4\)](#)

[Chương 372: Tứ Hôn \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 373: Quả Nhiên Như Nàng Ta Dự Liệu](#)

[Chương 374: Một Vợ Tuồng](#)

[Chương 375: Bán Sắc Sùng Phi](#)

[Chương 376: Chuyện Này Phải Nhanh Lên](#)

[Chương 377: Đây Là Lo Lắng Rồi](#)

[Chương 378: Ngồi Vững Ngai Rồng](#)

[Chương 379: Cho Nàng Ta Một Cơ Hội Xoay Người](#)

[Chương 380: Điềm Lành](#)

[Chương 381: Cô Dựa Vào Đầu Mà Đòi Hối Chữ?](#)

[Chương 382: Quý Phi](#)

[Chương 383: Quý Phi, Cô Thua](#)

[Chương 384: Lại Một Năm Tuyển Tú](#)

[Chương 385: Tấn Phong](#)

[Chương 386: Còn Có Thế Vinh Sủng Bao lâu](#)

[Chương 387: Ra Cửa Gặp Trúc Mã](#)

[Chương 388: Đủ Thế Diện Nhi](#)

[Chương 389: Hi Quý Phi Uy Vũ](#)

[Chương 390: Nàng Ta Đâu Có Lỗi Gì Với Cô Ta?](#)

[Chương 391: Châm Ngòi Ly Gián](#)

[Chương 392: Ánh Mắt Khác Lạ](#)

[Chương 393: Cung Điện Không Yên Bình](#)

[Chương 394: Lời Vô Liêm Si](#)

[Chương 395: Bị Người Lợi Dụng \(Phần 1\)](#)

[Chương 396: Bị Người Lợi Dụng \(Phần 2\)](#)

[Chương 397: Bị Người Lợi Dụng \(Phần 3\)](#)

[Chương 398: Bị Người Lợi Dụng \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 399: Chính Là Muốn Nàng Vui Về Mới Tốt](#)

[Chương 400: Sở Gia](#)

[Chương 401: Đại Hiện Phong Thái](#)

[Chương 402: Cố Ý](#)

[Chương 403: Nhân Sinh Không Ngoài Như Vậy](#)

[Chương 404: Mặt Trời Lặn Phía Tây](#)

[Chương 405: Chương Cuối](#)

[Chương 406: Ngoại Truyện Tần Tự Xuyên: Gió Dương Liễu Chàng Lạnh Lùng](#)

[Chương 407: Ngoại Truyện Tần Tự Xuyên: Gió Dương Liễu Chàng Lạnh Lùng 2](#)

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Bị Lôi Ra Ngoài Nghe Tuyên Chỉ!

Cung điện rộng lớn yên tĩnh lạ thường. Chỉ có tiếng bước chân của các cung nhân cúi đầu vội vã đi qua đi lại. Trong đêm mùa hạ tối mịt, hoàng cung hùng tráng vĩ đại giữa ban ngày bỗng hóa ra hung dữ lạ lùng, giống như một con mãnh thú đang thềm thuồng ngăm nhìn từng người trong mỗi góc cung.

Ngoài sân phòng bên cạnh vọng đến tiếng khóc nức nở không ngừng, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng cung nhân khẽ khàng xen vào khuyên giải.

Trong phòng kế bên chỉ cách một bức tường, Tô Tự Cẩm ngồi một chỗ, hai tay siết chặt vào nhau, trong lòng bàn tay đọng mồ hôi lạnh.

Rèm cửa màu hồng cánh sen bị đẩy ra, Vân Thường vội vã bước vào, nét mặt trắng xanh lo lắng, vẻ bệch bạc càng làm cho người khác cảm thấy khẩn trương.

"Có nghe ngóng được gì không?" Tự Cẩm thấy Vân Thường vào khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhìn nàng hỏi.

"Thưa tiểu chủ, nô tỳ không hỏi được rõ ràng, chỉ thăm dò được hình như Tôn thái nữ va chạm quý nhân nên mới bị phạt quỳ." Vân Thường cúi đầu đáp. Người bị phạt quỳ sáu canh giờ, lúc về là được cung nữ dìu bên cạnh. Quỳ lâu như thế, đầu gối đau không chịu nổi, về phòng thì bắt đầu khóc. Vì thế các nàng ở bên cạnh, nghe tiếng khóc này đều cảm thấy vừa kinh vừa sợ lại cực kỳ thấm thía.

Tự Cầm nghe Vân Thường nói xong cũng không dám nói gì. Quỳ sáu canh giờ, tổng cộng là mười hai giờ. Khó trách khóc thảm thiết như thế, chỉ sợ chân kia đều không còn là của mình .

Là một người hiện đại, không biết vì sao nàng lại xuyên tới Vương Triều Đại Vực, nơi chưa từng nghe ai nói qua. Sau khi tỉnh lại chuyện thứ nhất nàng được biết là nàng, từ ngũ phẩm Tiểu Nghi bị giáng chức xuống vị trí thấp nhất Tiểu Y. Mới ngày hôm qua vị Tôn thái nữ ở phòng bên còn coi mình là trò cười, ngay trước mắt mình tỏ ra vênh vang đắc ý. Ngày hôm nay vị kia liền biến thành thế này.

Nguyên chủ cũng vì bị giáng chức mà tức giận công tâm, một đêm trở bệnh. Một người bị quý phi nương nương coi là cái đinh trong mắt thì bên thái y viện cũng không thèm đến xem bệnh, không có thuốc chữa. Nếu không kiên trì thì người cũng chẳng còn. Sau đó nàng bị thảm bị xuyên vào cô gái này, trải qua cuộc đời đau khổ ở đây.

Mấy chuyện xuyên qua có rất nhiều, nữ chính đại phát quyền uy, lật đổ áp bức, từ đó sống cuộc đời hạnh phúc mỹ mãn có vô số.

Nhưng nàng xuyên đến chỗ này hơn nửa tháng mới biết, mấy chuyện đó đều là giả dối. Làm một Tiểu Y đứng chót ở hoàng cung, không nói đến chủ tử nương nương ở trên, ngay cả đối với mấy cung nhân thái giám hơi có quyền thế thì mấy chủ tử nhỏ nòi như các nàng đều phải nhìn nét mặt bọn họ sống qua ngày.

Mà nàng là là lớp tú nữ mới tiến cung, cũng là nhỏ nhất trong hoàng cung, cơ thể còn chưa phát triển. Chưa nói đến việc tranh thủ tình cảm, chỉ bằng việc nàng có nét mặt hơi giống quý phi thì mặt hoàng đế còn chưa thấy nàng cũng đã bị chết vì hành hạ. Nàng cũng không biết cuộc sống sau này sẽ phải sống tiếp như thế nào.

Phòng bên cạnh vẫn nghe thấy tiếng khóc nỉ non. Tự Cầm cảm thấy rồi bời, đang định kêu Vân Thường đóng chặt cửa sổ thì nghe thấy một giọng nói lạnh lùng ở phòng bên " Ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, Tôn thị tiếp chỉ."

Tiếng nói vừa dứt thì lại nghe mấy tiếng động vọng đến qua cửa sổ mở rộng, tựa như vật gì bị kéo xuống đất.

Nghe tới đó, mặt Tự Cầm trắng bệch, ngay cả Vân Thường cũng run cả chân, suýt nữa thì té xuống đất.

Tôn thái nữ bị lôi ra ngoài nghe tuyên chỉ!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Trời, Người Không Muốn Sống Phải Không?

Liên tiếp nửa tháng sau đó đều nghe thấy tiếng răn dạy mỗi ngày ở phòng bên cạnh. Chế độ phân biệt giai cấp tàn khốc phi nhân tính này khiến cho người mới bị xuyên tới Tô Tự Cẩm phải trốn mình giả chết trong phòng.

Mặc kệ là kiếp trước trên ti vi hay là từ nhỏ nghe kể chuyện về mấy cô gái xuyên việt đại triển thần uy nhất thống hậu cung thì giữa chốn hậu cung này, không có bất cứ may mắn hay hy vọng nào khiến cho nàng thấy chút ánh sáng tương lai.

Vân Thường cẩn thận vén rèm lặng lẽ đi vào, Tự Cẩm nghiêm trang chống cằm ngăn người nhìn ngoài cửa sổ, nghe tiếng động bên quay lại nhìn nàng ta.

"Tiểu chủ, nghe nói muốn đưa Tôn thái nữ ra ngoài. Thật đáng thương, bị quỳ nửa tháng nên nói là chân hư, không thể hầu hạ Hoàng thượng chỉ có thể chuyển ra ngoài."

Tự Cẩm run lên, "Cứ như vậy đưa ra ngoài, không có ai quản sao?"

Trừ mỗi ngày nghe Đại cô cô Phượng Hoàn Cung theo ý chỉ đến đây khiển trách Tôn thái nữ, Tự Cẩm không thấy bất cứ một vị chủ tử nào tới nhìn Tôn thái nữ một cái, thậm chí ngay cả việc nàng làm gì sai cũng không biết.

Cứ thế liền bị đưa ra ngoài.

Đưa ra ngoài kết cục là gì?

Thông qua Đại cung nữ Vân Thường cho nàng biết quy tắc thông dụng trong cung, đưa ra ngoài chính là vượt tới một chỗ không ai biết nằm chờ chết.

Nhiệm vụ của phi tần là gì?

Đó là tận tâm tận lực chăm sóc Hoàng thượng.

Phi tần không thể hầu hạ Hoàng thượng chính là thất trách vô dụng. Nếu đã là người vô dụng thì ai còn muốn quản chuyện của người.

Trong cung chính là như thế, lạnh lẽo vô tình.

Vân Thường nghe Tự Cẩm lẩm bẩm vội vàng nói: "Tiểu chủ, mấy lời này không thể nói. Đại cô cô bên cạnh Hoàng hậu nương nương tự mình đến khiển trách thì trong hậu cung còn ai có thể quản việc này?"

Nói cũng đúng. Trong cung này người có quyền cao nhất là hoàng hậu. Hoàng hậu sai người đến khiển trách Tôn thái nữ, vậy thì nhất định là Tôn thái nữ đã phạm sai lầm. Nếu đã phạm sai lầm thì phải chịu phạt. Người đi ra giải thích giùm thì hóa ra nghi ngờ hoàng hậu làm sai sao?

Trời, người không muốn sống phải không!

So với Tôn thái nữ không biết làm sai điều gì đã bị Phượng Hoàn Cung đến đây khiển trách nửa tháng, quỳ đến hư chân thì Tự Cẩm đột nhiên cảm giác chính mình thật may mắn.

Nhắc đến nguyên chủ của cơ thể này cũng là người tội nghiệp. Vương Triều Đại Vực này ứng là không có tình người, con gái mới mười ba tuổi đã phải tham gia tuyển tú. Năm nay nguyên chủ năm vừa tròn mười ba, do có nhan sắc nên bị đưa từ huyện phủ đến kinh thành dự tuyển. Lúc tham gia

cung tuyền, thấy nét mặt nàng hơi giống quý phi nương nương đang rất được sủng ái, hoàng hậu vốn ghen ghét địch thủ bèn giữ nàng lại, hơn nữa liền phong làm Ngũ phẩm Tiểu Nghi.

Ngũ phẩm Tiểu Nghi là vị trí nào chứ?

Trong hậu cung không phải ai cũng có thể đi Phượng Hoàn Cung thỉnh an, chỉ có ngũ phẩm trở lên mới có vinh hạnh đặc biệt này.

Hoàng hậu ban vị trí này cho Tự Cẩm chứng minh suy đoán của nàng, chính là làm cho quý phi tức giận.

Ngẫm lại mà xem, mỗi ngày quý phi đều phải thấy một gương mặt giống nàng bên cạnh thì có biết bao nhiêu tức tối. Không nghĩ tới quý phi cũng không phải là người dễ bị trêu chọc, vài ngày sau liền để cho Lý Chiêu Nghi bắt được sai lầm của nàng, sau đó tiện thể bẩm báo đến tai hoàng đế.

Mặt hoàng đế còn chưa thấy thì đã từ Ngũ phẩm Tiểu Nghi biến thành Tiểu Y đứng chót.

Cũng tốt, không phải lộ diện trước mặt quý phi thì cũng không bị ai chán ghét.

Nếu trước đây Tự Cẩm còn cảm thấy không công bằng thì sau khi thấy kết cục thảm của Tôn thái nữ, nàng đột nhiên cảm thấy quý phi nương nương thật sự là giơ cao đánh khẽ. Nếu quý phi cũng kêu người đến khiển trách nàng như thế, mỗi ngày bắt nàng quỳ nghe khuyên bảo thì dự đoán là hai chân này cũng hỏng luôn. Sau nửa tháng thì đưa mình ra ngoài, một hai tháng sau thì cũng có thể im lặng mà chết đi.

Sống sót sau tai nạn, Tự Cẩm nghĩ đến một chuyện rất quan trọng. Trong tình hình khó khăn thế này, nàng làm thế nào mới có thể tìm được con đường sống sót trong hậu cung đây!

Nàng không muốn giống Tôn thái nữ, chưa hưởng qua một ngày tốt lành đã nhận lấy kết cục thê lương như vậy.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Quỳ Hay Không Quỳ?

Ngày Tôn thái nữ bị đưa đi trời mưa to. Dù đóng chặt cửa sổ thì vẫn nghe tiếng Tôn thái nữ khóc ở phòng bên cạnh. Sau đó không nghe thấy gì nữa. Theo tin tức Vân Thường nghe được thì Tôn thái nữ bị chặn miệng lôi đi.

Vì chuyện này mà Tự Cẩm gặp ác mộng cả đêm. Không phải nàng nhát gan mà trong hậu cung này thật sự đáng sợ.

Dù lớn hay nhỏ cũng vẫn là chủ tử. Vậy mà bị một đám nô tài lôi ra như vậy. Không có chút tôn nghiêm nào đã đành, chỉ e là mạng sống cũng không giữ được.

Phòng bên trở nên im ắng. Không có tiếng khóc của Tôn thái nữ, thế giới bỗng chốc an tĩnh lại. Chuyện này cũng khiến cho Tự Cẩm lần đầu tiên cảm giác được tương lai rất mong manh. Nàng đặc tội Lý Chiêu Nghi bị chuyển đến Y Lan Hiên. Dù tên Y Lan Hiên nghe rất hay nhưng bên trong không phải là nơi tốt lành gì. Mùa hè thì nắng nóng, mùa đông thì lạnh lẽo. Ở đó cả người đều cảm thấy muốn mốc lên.

Bị giáng xuống vị trí Tiểu Y, bên cạnh nàng cũng chỉ có hai nô tài hầu hạ. Một là cung nữ Vân Thường, một người khác chính là thái giám Trần Đức An. Vân Thường và Trần Đức An là cung nhân vừa vào Nội Đình Phủ liên phân cho nàng. Trừ phi là nàng đuổi họ đi, nếu không họ sẽ phải ở đây hầu hạ nàng cả đời. Hai người này trong cung cũng không có hậu trường, nếu như có cũng sẽ không theo nàng buồn chán thế này. Nhưng chính vì vậy mà ngược lại khiến bọn họ càng thêm trung thành.

Bởi vì bọn họ biết rõ, chỉ có Tự Cẩm có tương lai thì bọn họ mới có thể có tương lai.

Mưa to một ngày mới tạnh. Tự Cẩm có linh hồn trưởng thành nhưng thân thể mới mười ba tuổi, chính là lúc đang phát triển, lại không có tư cách thỉnh an Hoàng hậu nương nương nên cứ ngủ đủ mới chịu dậy.

Nhìn ra cửa sổ thấy Trần Đức An đang khoác áo tơi quét dọn ngoài sân. Vân Thường hỗ trợ bên cạnh. Hai người bận bịu chùi quét, giầy vạt áo đều vấy đầy bùn đất. Tự Cẩm vốn không phải là kiều nữ của thời cổ đại mà là xuyên qua. Trong viện của nàng chỉ có ba người, dù nước mưa có ngập cả sân cũng chẳng có ai đến giúp hết.

Nàng mặc quần áo rồi khoác áo đi ra. Vì vị phần nàng thấp cho nên dải ngọc cũng thấp. Bình thường không thể mặc quần áo đẹp, phải giữ lại chờ đến khi gặp chủ tử mới mặc. Trên người nàng vẫn mặc bộ quần áo do người nhà nguyên chủ mang đến, chất vải không phải là tốt lắm nhưng khá dày, còn có mũ trùm đầu, tóc lại cũng có thể che mưa.

Thấy nàng đi ra, Vân Thường vội vàng đẩy nàng về "Tiểu chủ, người không thể ra đây, chỗ này rất bẩn, sao có thể để người chịu cực khổ này, hai chúng ta làm một lúc nữa là xong rồi."

Trần Đức An cũng vội vàng lau mồ hôi, động tác trong tay lại nhanh thêm.

Y Lan Hiên vốn cũng không thấp đến thế nhưng sau khi tu sửa ngự hoa viên thì đường bên ngoài nâng lên. Vì thế ở bên trong này chỉ mưa nhỏ cũng bị ngập, nếu không dọn sân thông nước thì nước không có chỗ chảy. Mưa còn đang rơi nhưng cũng nhỏ. Kỳ thực, Tự Cẩm không muốn xuống nước, tiết trời tháng năm tuy không lạnh nhưng cũng không phải mùa hè, đứng lâu trong nước tay chân đều lạnh như băng.

Thấy Tự Cẩm kiên trì muốn giúp, hai người cũng không ngăn được. Hơn nữa trời như muốn mưa to hơn. Nếu không thông nước thì mực nước trong sân ngày càng dâng cao, sợ là chảy tràn cả vào phòng. Tuy vậy họ cũng không dám để Tự Cẩm làm người quét dọn thật, chỉ nhờ nàng cầm chổi ra ngoài quét nước. Trần Đức An cầm xẻng cố hết sức đào bùn khai nước, đầu tóc quần áo Vân Thường đều ướt đầm. Trần Đức An đào đến đâu, nàng ta liền xúc qua một bên, toàn bộ sân đầy tràn ngập mùi bùn hôi hám.

Mặc dù Tự Cẩm làm việc nhẹ nhất nhưng tuổi nàng còn nhỏ, sức khỏe không tốt nên chỉ làm một lúc là mồ hôi nhễ nhại. May sao sự vất vả của bọn họ cũng không vô ích. Cuối cùng Trần Đức An cũng thông được một đường nước, nước trong sân theo đó ào ào chảy ra ngoài.

Ba người nhìn nhau, chắc vì sự đồng cam cộng khổ mà cười vang lên. Vân Thường ném xẻng xuống vội vàng nói: "Tiểu chủ, nô tỳ đỡ người vào thay quần áo. Trời lạnh quá, không cẩn thận cảm lạnh thì không được." Ngay cả thái y cũng không mời được, nếu bị bệnh thật thì rắc rối to.

Tay Tự Cẩm mới như, vội vàng gật đầu. Ở ngoài này gió khê thổi qua, mưa rơi vào người cũng không thoải mái chút nào.

"Còn chỗ này giao cho nô tài bảo đảm quét dọn sạch sẽ, chủ tử mau vào đi." Trần Đức An vội vàng vỗ ngực bảo đảm.

Đang nói chuyện trong tiếng mưa rơi tí tách thì đột nhiên nghe tiếng chân dồn dập đi về phía này. Nghe tiếng thì không phải chỉ một người. Ba người đứng trong sân sững sờ. Ngay lúc đó, cửa sân đang đóng bị đẩy ra. Một đoàn người đi vào.

Đi đầu là một nam nhân cao lớn vững chãi, áo bào vàng sáng. Thái giám bên cạnh giơ cao dù, tiếng mưa rơi xuống dù nghe thánh thót.

Tự Cẩm còn chưa phục hồi tinh thần thì Trần Đức An và Vân Thường cùng quỳ xuống. Lúc Vân Thường quỳ xuống còn khẽ kéo áo Tự Cẩm. Tự

Cầm nhìn màu sắc quần áo cũng biết người tới là ai. Nhưng nhìn dưới chân đầy nước bẩn, nàng mà quỳ xuống thì bộ quần áo này coi như xong.

Quỳ hay không quỳ đây?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Vị Kia Mạo Phạm Lý Chiêu Nghi

Trong Y Lan Hiên chỉ có ba người thì hai người đã quỳ. Trong lòng Tự Cẩm gào thét phản đối nhưng nghĩ tới kết cục của Tôn thái nữ vẫn phải cắn răng quỳ xuống.

Nước mưa trộn lẫn bùn. Dù chỗ Tự Cẩm quỳ nơi đọng ít nước nhất thì váy cũng bị ướt hết. Nước lạnh thấm vào da thịt nên càng thấy lạnh kinh khủng.

"Đứng dậy đi."

Tiếng nói lạnh lùng từ trên đầu vọng xuống, sau đó một bóng áo vàng lướt qua Tự Cẩm, đi vào Y Lan Hiên.

Toàn bộ thái giám đằng sau lập tức đi theo hoàng đế vào hiên nhỏ. Vân Thường vội vàng đứng dậy dìu chủ tử của mình đứng lên, khẽ nói: "Tiểu chủ, nô tỳ đỡ ngài đi trước đổi thân xiêm y." Cả người toàn bùn với nước thế này thì làm sao dám gặp mặt Hoàng đế? Hơn nữa giờ Hoàng thượng đột nhiên tới chỗ này thì dù vì bất cứ lý do gì cũng là cơ hội của tiểu chủ!

So với Tự Cẩm, Vân Thường và Trần Đức An còn vui sướng hơn nhưng họ cố gắng kìm chế, không thể để cho mấy người bên cạnh hoàng thượng nhìn ra.

Dáng vẻ này của Tự Cẩm không thể gặp thánh giá. Còn nữa, chỗ này mặc dù là nơi nàng ở nhưng cả hoàng cung này đều là của hoàng đế. Theo những kiến thức mà Vân Thường truyền lại cho nàng thì nếu hoàng đế vào

phòng của nàng, nàng cũng không thể tùy ý đi vào nếu không được tuyên triệu.

Phải chờ chỉ!

Vân Thường vô cùng lo lắng đỡ Tự Cẩm đi thay quần áo. Trần Đức An cũng nhanh chóng tìm hiểu tin tức. Đi theo hoàng đế đến chính là đại thái giám Quản Trường An. Trước mặt Quản Trường An, Trần Đức An đâu dám nói gì. Người hăn muốn tìm là đồ đệ Quản Trường An - Đồng Ý.

Đầu tiên Trần Đức An chạy về phòng mình thay quần áo bằng tốc độ nhanh nhất. Hăn ta chạy đến trước mặt Đồng Ý, gọi ca ca rất thân mật lấy lòng. Còn đưa hà bao cho Đồng Ý tỏ rõ thành tâm, muốn hỏi xem vì lý do gì mà Hoàng thượng đột ngột giá lâm Y Lan Hiên.

Đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu?

Nếu là chuyện tốt thì dù trời có sập cũng là cơ hội tốt nhất. Nếu là chuyện xấu, hăn ta sẽ nhắc nhở tiểu chủ, nhất định phải cẩn thận hơn, không nói lung tung trước mặt hoàng thượng kéo gặp họa.

Đồng Ý nhìn sư phụ đang hầu hạ Hoàng thượng trong phòng, cân nhắc nặng nhẹ hà bao trong tay áo rồi mới trả lời Trần Đức An.

Trần Đức An cảm ơn rồi rút rồi lại vội vàng chạy tới báo cho Tự Cẩm.

Vân Thường đã giúp Tự Cẩm thay quần áo xong, đang ngồi ở trước gương đồng chải tóc cho nàng. Nghe Trần Đức An nói mới hiểu được, thì ra hoàng đế là đến đây tránh mưa. Chắc chắn Đồng Ý sẽ không lộ ra ý đồ của hoàng đế, tại sao lại tới chỗ này tránh mưa. Nhưng chuyện này cũng không liên quan đến Tự Cẩm. Đây chính là một cơ hội tốt.

Trần Đức An hận mình không thể thay tiểu chủ đến trước mặt hoàng thượng tranh thủ tình cảm. Nếu lần này có thể làm cho Hoàng thượng nhớ

kỹ tiểu chủ thì chỉ bằng dung nhan này của tiểu chủ sau này đâu còn phải lo lắng không thể xoay người đổi vận?

Trong hiên này chỉ có hai nô tài bọn họ, không đủ người. Đồng Ý đã sai mấy người tới chẻ củi nấu nước. Trần Đức An thầm cáo lỗi rồi lại vội vàng chạy tới trước mặt Đồng Ý cười lấy lòng. Đừng chỉ coi Đồng Ý là đồ đệ của Quản công công. Chỉ cần nhân cơ hội thích hợp y nhắc đến chủ tử trước mặt Quản công công thì không biết chừng sẽ có thay đổi lớn.

Trong lúc đó, Hoàng thượng được Quản Trường An hầu hạ cũng đã thay một bộ quần áo sạch sẽ. Tiểu thám giám đến đưa quần áo cho Hoàng thượng đứng ở cửa thờ hồng học, cũng may là còn kịp. Nếu để cho Hoàng thượng mặc quần áo ướt sũng chính là bọn họ thất trách. Sau đó Quản công công nhất định sẽ kêu người đánh y vài roi để ghi nhớ thật lâu.

Trà pha thơm lừng, Quản Trường An tự tay bưng vào, khẽ đặt trên bàn. Khóe mắt hẩn ta nhìn thấy Hoàng thượng đang chăm chú xem mấy đồ vật đặt trên bàn... Đó là cái gì?

"Hoàng thượng, trà đến." Quản Trường An không dám nhìn nữa, dâng trà lên rồi khom lưng lui sang bên cạnh.

Tiêu Kỳ cũng không nhìn Quản Trường An, lại hỏi: "Ai ở Y Lan Hiên?"

Quản Trường An vừa hỏi rõ bên ngoài, lúc này liền bẩm báo: "Bẩm hoàng thượng, vị này là tiểu chủ Tô Tiểu Y, năm nay mới tiến cung." Thấy hoàng đế không có ấn tượng gì, dừng một chút, hẩn ta lại nói thêm một câu, "Trước đây Tô tiểu chủ mạo phạm Lý Chiêu Nghi."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Hẳn Ta Cũng Thích Gây Chút Khó Khăn Cho Quý Phi

Trong phòng im ắng. Tiêu Kỳ nhú mày, nhất thời cũng không nhớ ra được người đắc tội Lý Chiêu Nghi là ai. Ngược lại hẳn có chút ấn tượng với Lý Chiêu Nghi.

Là một đại thái giám khéo hiểu lòng người, Quản Trường An nhìn Hoàng thượng nhú mày thì biết rõ Hoàng thượng không nhớ gì chuyện đó. Hoàng thượng bận trăm công nghìn việc, nào có tinh thần mà nhớ mấy chuyện nhỏ này.

Bị Lý Chiêu Nghi giáng chức xuống Tiểu Y, tốt nhất cả cuộc đời đều không xuất hiện trước mặt hoàng thượng. Trước đây Quản Trường An cũng chưa từng thấy qua vị Tô tiểu chủ này. Dù hẳn ta biết chuyện kiện cáo này nhưng ai bảo Lý Chiêu Nghi được sủng ái hơn so với Tô Tiểu Y, vậy thì nàng phải chịu thiệt thôi.

Có thể hôm nay vì tránh mưa mà Hoàng thượng rảnh rồi ghé đến đây. Nhưng đó cũng là ông trời xếp đặt, chẳng liên quan gì đến Quản công công.

Huống chi lúc ở sân nhìn thấy Tô Tiểu Y thì hẳn ta hiểu ngay lập tức vì sao nàng lại bị xếp ở chỗ này. Nét mặt, ánh mắt hơi giống quý phi, Lý Chiêu Nghi lại là tay sai của quý phi. Nghĩ đến vị quý phi nương nương cao ngạo kia, ha ha, trong mắt nàng làm gì có mấy kẻ nô tài như hẳn ta. Hẳn ta cũng thích gây chút khó khăn cho quý phi vậy.

.

Hoàng đế không nói gì, Quản Trường An cũng không dám tự ý. Nhưng thấy đồ đệ của mình đang lấp ló ngoài rèm cửa, hắn ta bèn định thần quyết định khẽ nói: "Hoàng thượng, Tô tiểu chủ đang chờ bên ngoài."

Có thể làm đến chức đại tổng quản bên cạnh hoàng thượng, trong lòng Quản Trường An luôn có sự cân nhắc. Hắn ta không bao giờ nói xấu bất kỳ chủ tử nào trước mặt hoàng thượng. Bây giờ giúp đỡ Tô tiểu chủ, sau này nếu nàng có thể thăng vị phần thì cũng coi như món nợ ân tình. Nếu nàng không có phúc khí, Hoàng thượng đã đến bên cạnh mà cũng không thể xoay người thì không đáng để hắn ta phí tâm tư.

Tiêu Kỳ ngồi ở trên sập lớn, nhìn lướt qua mấy thứ đặt trên bàn, trong lòng cũng không nhớ tới vị Tô Tiểu Y này rốt cục mắc lỗi gì, chỉ nhớ rõ nàng bị nói là người không có quy củ. Hắn biết khá rõ tính cách Lý Chiêu Nghi, lại nhớ tới dáng người nhỏ bé của Tô Tiểu Y, một chủ tử cùng nô tài ra ngoài sân quét nước.

"Truyền vào."

"Vâng."

Quản Trường An vội vàng vén rèm đi ra ngoài. Ngoài cửa Tự Cầm vừa thay quần áo, trang điểm đang được Vân Thường dìu đứng chờ. Thấy Quản Trường An đi ra, Vân Thường vội vàng hành lễ, cẩn thận hỏi: "Công công, chủ tử chúng ta cần gặp Hoàng thượng một lần, mong ngài giúp đỡ."

Quản Trường An cười tủm tỉm nói: "Mời Tiểu chủ."

Vân Thường không để ý Quản Trường An không trả lời, nàng ta nhìn chủ tử của mình đầy vui mừng, khẽ đẩy nàng.

Trong lòng Tự Cầm cũng hơi lo lắng. Nhìn khuôn mặt tươi cười của đại hồng nhân cạnh hoàng thượng, nàng cũng không dám chắc. Hiên này tuy là của nàng nhưng có bốn thái giám đứng canh cổng, chưa nói đến mấy người

đang lắng xăng chẻ củi nấu nước, người đứng chờ làm chân chạy việc ngoài kia. Chỉ nhìn thấy từng đống người cũng đã khiến cho là ai cũng phải thắc thỏm vài phần.

Nhất là nàng đã chứng kiến chuyện Tôn thái nữ, dù Tự Cầm không sợ đến vỡ gan thì cũng thật sự bị quy củ trong hoàng cung làm kinh sợ. Nàng không hiểu vì sao Quán Trường An lại vui vẻ với nàng như vậy. Nhưng nàng biết rõ Diêm vương dễ gặp, tiểu quỷ khó chơi, nên gật đầu cảm tạ Quán Trường An "Làm phiền Quán công công."

Quán Trường An tự mình vén rèm, mời Tự Cầm vào. Vân Thường không thể vào theo, chỉ dám đứng ngoài, trong lòng cầu thần bái phật mong ông trời phù hộ cho tiểu chủ thuận lợi trôi chảy, được lọt vào mắt xanh Hoàng đế, từ nay về sau có thể hưởng thái bình.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thế Là Bị Ghét Bỏ Ơ

Căn phòng này Tự Cẩm ở cũng khá lâu, chắc hẳn so với Hoàng đế vừa đến quen thuộc hơn nhiều. Nhưng không biết có phải do một đoàn tiểu thái giám đứng bên ngoài hay là long uy của hoàng đế quá lớn mà nàng vào phòng cũng không có cảm giác đó là nhà của mình.

Muốn khóc!

Nàng không biết rõ Tiêu Kỳ. Vân Thường và Trần Đức An bên cạnh nàng cũng chỉ là nô tài thấp bé nhất trong cung, chỉ biết rất ít về hoàng đế. Họ chỉ biết là hoàng thượng là người rất nghiêm khắc, đặc biệt coi trọng quy củ.

Chao ôi, nhìn lại lịch sử trên dưới năm nghìn năm thì biết, nếu hoàng đế có tính cách như vậy thì chắc chắn có nhiều thành tựu. Người kiểu này không có nhu cầu cao với sắc đẹp, họ yêu nhất là quyền lực.

Tự Cẩm trước hết cầu nguyện cho mình, có nhan sắc cũng chưa chắc dùng được!

Nàng nhẹ bước, lưng thẳng, đầu cúi khẽ khàng vào phòng. Hai tay đặt bên hông, vững vàng khom người quỳ xuống nhưng vẫn bảo trì một tư thế đẹp thật không dễ dàng. Lần đầu tiên hành đại lễ với hoàng đế, "Nô tì thỉnh an Hoàng thượng"

Tiêu Kỳ ngồi trên giường gần cửa sổ nhìn thấy một thiếu nữ nhỏ nhắn, nét ngây thơ còn in rõ trên mặt nhưng đã cố tình giả làm cho mình già dặn hơn, nghiêm trang thỉnh an. Người này vừa được chải đầu trang điểm, so

với thiếu nữ đầu bù tóc rối vừa thấy trong sân thì dễ nhìn hơn nhiều. Hắn nhìn lướt qua rồi cẩn thận nhìn kỹ lại, suy nghĩ đầu tiên xộc vào đầu hắn là: khi nào mà hậu cung của trẫm lại tuyển một đứa bé thế này!

Cảm giác quỷ quái này khiến Tiêu Kỳ một lát sau mới phục hồi tinh thần lại. Nhìn thấy Tự Cẩm còn nửa ngồi nửa quỳ nguyên xi chỗ đó. Chắc do tuổi còn nhỏ, nàng có vẻ không chịu đựng nổi, cả thân mình khẽ lung lay nhưng gương mặt nhỏ nhắn vẫn cố gắng giữ trấn định...

Tiêu Kỳ khẽ ho nói, "Đứng dậy đi."

Trong lòng Tự Cẩm thầm mắng. Nếu hắn không cho nàng đứng lên chắc nàng muốn té xuống đất. Buổi sáng chưa ăn cơm, lại làm việc lâu như thế, sức khỏe tiêu hao nghiêm trọng. Nếu được ăn no như bình thường thì nàng vẫn có thể đứng quỳ thêm chút nữa.

"Tạ ơn Hoàng thượng." Tự Cẩm cắn răng đứng lên, tư thế nửa đứng nửa quỳ này rất khó chịu, đứng một lát là tê hết chân.

Tiêu Kỳ thấy trán trắng mịn như ngọc của Tự Cẩm lấm tấm mồ hôi, nét mặt căng thẳng khẩn trương. Nhỏ bé thế này sao có thể lưu lại trong cung. Làm như hắn là con quỷ háo sắc, ngay cả đứa bé cũng không tha.

Nhìn mặt hoàng đế bỗng cau lại, Tự Cẩm cũng không biết lý do, chỉ thấy tim đập nhanh khẩn trương, nàng có chọc tức hắn đâu?

Xét thấy mình chưa hiểu rõ về tính tình của hoàng đế, hắn lại là người tôn trọng quy củ. vóc dáng này còn chưa có điều kiện tranh thủ tình cảm, thân thể còn chưa phát triển, vẫn chỉ là đứa bé. Trong tình hình này, tranh sủng là một hành vi ngu xuẩn, tốt nhất là ít nói ít làm.

Quan trọng là chưa nói, chưa làm gì mà nét mặt đã đen như thế, trời ơi, tính tình vị hoàng đế này cũng thật là kỳ quặc!

"Ngồi xuống đi." Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm nơm nớp lo sợ, lẽ nào hắn rất đáng sợ sao? Nhát gan như thế, ngồi cũng không dám ngồi thì làm sao chọc giận Lý Chiêu Nghi nhỉ?

Hoàng đế chợt nghiêm túc suy nghĩ.

Cái mộng được ngồi xuống, cả người đều cảm thấy thả lỏng. Quét sân bên ngoài lâu như vậy đã đau lưng, mỗi chân từ sớm. Lúc này lại đứng quỳ lâu như thế, dù tinh thần bên ngoài còn có vẻ thông dong nhưng người bằng sắt cũng không chịu nổi.

Quản Trường An bưng khay trà tới, trên đặt một bình trà mới ngâm.

Khay trà sơn đỏ thẫm, bình trà vẽ rồng vàng uốn lượn, ly trà tô rồng ngũ sắc và hương trà thơm ngào ngạt!

Những thứ này đều không phải đồ trong nhà của nàng. Hoàng đế đến chỗ tần phi, còn tự mình mang theo vật dụng hàng ngày! ! !

Thế là bị ghét bỏ ư.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Hoàng Đế Cười Thật Kỳ Lạ

Tự Cẩm cảm giác mình bị tổn thương nặng nề! ! !

Dù vậy, lúc Quản Trường An bưng trà đến, nàng cũng không dám ngồi đó mà vội vàng đứng dậy đỡ ly trà, khẽ đặt trước mặt Tiêu Kỳ, sau đó lại rón rén trở về ngồi chỗ cũ.

Quản Trường An kinh ngạc nhìn khay trà trống trơn, dường như không thể tin được Vị Tô Tiểu Y này đã tranh mất việc của mình!

Tiêu Kỳ cũng bất ngờ liếc sang Tự Cẩm, thấy Quản Trường An đứng trời trờng như bị sét đánh, sự tức giận vì gặp mưa cũng vơi đi ít nhiều. Hắn cười khẽ, phát phát tay với Quản Trường An.

Quản Trường An trong lòng thực sự không cam tâm, nhưng nhìn thấy hoàng đế cười vui vẻ như vậy, lòng hắn ta cũng thở phào một cái. Hắn ta nghĩ tới lần đầu tiên bị người khác tranh mất phần, dù cho là Hoàng hậu hay quý phi thì cũng chưa từng giành việc trước mặt hoàng đế với hắn ta.

Hôm nay bị một Tiểu Y đoạt danh tiếng, nhưng vì làm Hoàng thượng vui nên sẽ không tính toán với nàng.

Tự Cẩm cũng hiểu rõ tình thế. Khi này, dù một chủ một tớ này không nói điều gì, nhưng nàng thấy nét mặt Quản Trường An tựa như bị ăn phải cục xương. Nàng chỉ có bưng một ly trà thôi mà?

Còn nữa, hoàng đế lại còn cười , cười cái ... !

Hoàng đế cười thật kỳ lạ.

Một chủ một tớ này đều rất khác thường, nàng đã xem nhiều chuyện tranh đấu trong hậu cung, nhưng thật sự là không hiểu nổi.

Nàng chỉ bưng một ly trà thôi mà.

Ngoài cửa sổ vẫn thấy các cung nhân cầm dù chạy qua chạy lại. Đến giờ, Tự Cẩm đã biết họ đang bận làm gì rồi. Cũng không biết hoàng đế đi tới chỗ hoàng hậu hay quý phi thì có tự mang vật dụng hàng ngày của mình hay không.

Ôi!

Nàng không hiểu nhiều về hoàng đế, cũng không biết nói chuyện gì mới an toàn nhất. Nhưng nếu cứ ngồi đây im lặng thế này thì càng không được. Nếu có cách nào đó khiến người ta gần gũi mà không khó chịu mới là tốt nhất. Chuyện này cũng phải có kỹ năng.

Tự Cẩm còn chưa được học kỹ năng này, giờ hết đường xoay sở.

Cũng may ông trời gửi hoàng đế tới đây, nên rốt cuộc là không nỡ làm nàng thất vọng. Ngay khi Tự Cẩm đang vắt hết trí óc ra để nghĩ xem tiếp cận hoàng đế như thế nào thì hoàng đế chợt hỏi "Đây là cái gì?"

Kỳ thật hôm nay tâm trạng Tiêu Kỳ rất xấu, không muốn nói gì hết. Nhưng nhìn thấy Tiểu phi tử của mình bị dọa mất mật, sắp khóc đến nơi, hắn đành phải chủ động nói chuyện phá vỡ sự im lặng. Hắn cũng rất tò mò với mấy thứ trên bàn, thuận tiện đáng thương nàng mà thôi.

Nghe Tiêu Kỳ hỏi, Tự Cẩm nhìn lên bàn. Vừa nhìn thấy thì giật cả mình. Trên bàn đặt bộ cờ nhảy, là do hôm qua nhàn rồi nàng rủ Vân Thường chơi. Bàn cờ này đã cải tiến để phù hợp với các quy tắc của cổ đại. Do đó, Vân

Thường học rất nhanh. Hôm qua hai người chơi cả ngày mà không chán, là một trò chơi giết thời gian cực vui.

Nhưng hôm qua chơi vui quá đã quên cất đi. Hoàng đế vừa hỏi, trong đầu Tự Cẩm xoay như chong chóng để tìm câu trả lời, ngoài miệng thì nói: "Là trò chơi nô tì trong lúc rảnh rỗi chơi để giết thời gian, không dám khoe ở nơi thanh nhã."

Nàng nghĩ có câu không dám khoe ở nơi thanh nhã này thì hoàng đế không sẽ hỏi tới, cũng không dám nhắc đến nữa, nói nhiều sai nhiều.

"Ồ? Trẫm chưa bao giờ thấy trò chơi như thế này, nàng nói rõ chút xem nào." Tiêu Kỳ khá thú vị nhìn bàn cờ đơn sơ trên bàn... Hình như là đánh cờ thì phải?

Hắn cũng không dám chắc.

Tự Cẩm tái mặt, nhưng cũng không dám không trả lời, chỉ có thể cố gắng hết sức miêu tả theo trí tưởng tượng của mình, nói đến những điểm thú vị nhất của trò chơi chắc là được chứ gì?

"Bẩm hoàng thượng, đây gọi là cờ nhảy, kỳ thật chơi rất đơn giản. Chỉ cần đồ xúc xắc và chạy quân cờ. Thư sinh gặp thư viện phải đọc sách thì đi tới, đào phạm gặp tướng quân muốn chạy trốn giữ mạng sẽ phải lui, hòa thượng thấy chùa miếu vào miếu thắp hương đi tới, nếu đụng đường thì phải lui về phía sau, cuối cùng ai đến đích trước thì thắng."

Trò chơi này nói đơn giản thì cũng không đơn giản. Có phần may mắn, cũng phải tính toán xem đi thế nào có lợi nhất.

Vân Thường chơi với nàng, 10 ván thì thua 8 ván, quá sáng khoái!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Nàng Rất Thèm Thịt

Tự Cẩm vẫn cho rằng mình rất thông minh, ít nhất nàng có kiến thức của trên dưới năm nghìn năm lịch sử.

Nhưng không biết vì sao, lần đầu tiên đánh cờ, nàng thua hoàng đế 5 ván?

Chuyện này không khoa học chút nào.

Nhìn Tự Cẩm cau mày nhăn trán, Tiêu Kỳ cười thích thú hạ một quân cờ. Lại thắng.

Tự Cẩm nghi ngờ sự thông minh của mình, trừng mắt nhìn Tiêu Kỳ, sao lại như vậy?

Lúc ấy, tâm trạng Tiêu Kỳ đặc biệt vui vẻ. Sự tức giận của hắn đã tiêu tan dần dần. Hắn sẽ không nói cho Tự Cẩm biết hắn là cao thủ đồ xúc xắc. Muốn không chế mấy nước là chuyện dễ như trở bàn tay. Thấy nàng nhú mày như vậy, mặt đầy vẻ trăm mối như tơ vò thật sự rất thú vị.

Quản Trường An rón rén đi tới thì nhìn thấy Tô Tiểu Y mày nhú lại đến độ có thể kẹp chết con muỗi, Hoàng thượng ở đối diện thì cười như hoa đón gió xuân, trong lòng run lên. Quả nhiên hắn ta đã coi thường Tô Tiểu Y.

Dù hắn ta hầu hạ hoàng thượng đã vài chục năm, nhưng khi hoàng thượng tức giận thì hắn ta cũng không dám thở mạnh. Nhưng nhìn vẻ mặt Tô Tiểu Y thì hình như là không biết gì cả.

Chà chà, người ngốc có ngốc phúc.

"Bẩm, Hoàng thượng ăn trưa ở đâu ạ?" Chỗ ở của Tô Tiểu Y quá nhỏ. Để hoàng thượng ăn trưa ở đây thì quá thiệt thòi. Hơn nữa dựa theo tính cách của Hoàng thượng, khả năng là phải về Điện Sùng Minh. Hắn ta không dám tự quyết đành phải đến xin ý chỉ.

Tiêu Kỳ nhìn sắc trời. Bên ngoài trời đầy sương mù, tiếng mưa rơi tí tách qua cửa sổ vọng vào. Chỗ của Tô Tiểu Y dù khá nhỏ hẹp nhưng được thu dọn rất sạch sẽ. Bình sứ trắng đặt trên bệ cửa sổ còn cắm mấy đóa hoa tươi. Lư hương lau bóng loáng đến độ có thể phản sáng, hương thơm lượn lờ. Trên kệ đối diện đặt vài cuốn sách, xem ra là thường xuyên lật giở. Tuy đơn sơ nhưng ngược lại thêm vài phần cổ kính hàm súc.

"Đặt ở trong này đi."

"Dạ."

Quản Trường An lui ra ngoài, trong lòng hơi phức tạp nhìn Vân Thường đứng chờ ngoài cửa. Vị Tô Tiểu Y nhìn có vẻ hơi ngốc, nét mặt dịu dàng này, ở cùng hoàng thượng mà còn không biết kêu cầu, chỉ lo nhìn chăm chăm vào bàn cờ. Nhưng hết lần này tới lần khác Hoàng thượng vẫn muốn ở lại dùng bữa. Chỗ ở rách nát thế này thật là ủy khuất Hoàng thượng.

Trần Đức An cười tươi rồi chào Quản Trường An. Miệng cười, tay kéo đầy nhiệt tình, cứ như Quản Trường An là người thân thất lạc bao nhiêu năm của hắn ta. Chờ đến khi Quản Trường An nói hai chữ ăn trưa, Trần Đức An giống như nghe thấy tiếng thần phán, cười đến phát ngốc.

Quản Trường An đá Trần Đức An một cái, "Thất thần làm gì, còn không mau làm việc."

Trần Đức An bị đá một phát không để ý chút nào. Hoàng thượng ở lại ăn trưa là chuyện tốt, khẳng định tiểu chủ bọn họ đã lọt mắt xanh của Hoàng

thượng.

Quả là cây vạn tuế ra hoa, chuyện vui lớn đây.

Từ lúc bị Lý Chiêu Nghi cáo trạng giáng chức đến Y Lan Hiên này, hẳn ta luôn cảm thấy không còn hy vọng. Nhất là sau chuyện của Tôn thái nữ khiến ba chủ tớ bọn họ lúc nào cũng nơm nớp lo sợ .

Ai ngờ còn có hôm nay!

Trần Đức An ghi khắc trong lòng nhất định mình phải làm tốt chuyện này, khiến Hoàng thượng nhớ kỹ tiểu chủ nhà bọn họ. Hẳn ta kéo Vân Thường nhanh chóng dọn dẹp phòng một lần nữa, nhìn xem có chỗ nào chưa ổn. Trong này bày đồ ăn, sẽ do ngự thiện phòng sắp xếp, không thể qua loa được.

Phần lễ của Tiểu Y vốn rất ít. Tự Cầm lại còn là người đắc tội Lý Chiêu Nghi bị giáng chức. Vì chuyện này mà phần lễ của nàng bị cắt xén càng nhiều. Giờ nhìn thấy một bàn thức ăn đầy màu sắc hương vị, cả người lẫn mắt đều muốn tỏa sáng.

Nàng rất thèm thịt!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Dám Can Đảm Cười Trầm

Trong Y Lan Hiên thật sự rất nhỏ. Nếu ở hiện đại thì cũng chỉ coi như có 1 phòng khách, 1 phòng ngủ, ngoài có ban công nhỏ. Y Lan Hiên chia thành 2 phần, giữa sân có một bức tường ngăn, ở bên kia chính là nơi ở của Tôn thái nữ đã bị đưa ra ngoài.

Phòng phía Tây là phòng ngủ của Tự Cẩm. Chỗ bọn họ đánh cờ chính là phòng khách, kế bên ngoài là ban công nhỏ, chỗ Vân Thường đi tới lui, để ít đồ.

Bày bữa trưa?

Chỗ nào đây?

Chuyện lớn rồi.

Hoàng đế chỉ nói một câu ăn trưa thì cả đám người phía dưới khó xử. Quản Trường An lại đá Trần Đức An, quay đầu nhìn lại căn phòng cũng không biết phải làm gì. Chỗ nhỏ thế này còn không bằng nơi hăn ta ở.

Tự Cẩm rốt cục là người trưởng thành, nghe bảo bày bữa trưa thì trừ việc mừng vui vì sắp được ăn thịt, nàng nghĩ ngay đến chuyện chỗ này quá nhỏ cho ngự thiện phòng bày biện đồ ăn!

Nhưng nàng cũng mặc kệ, bữa ăn là do hoàng đế muốn sắp xếp, phòng cũng của hăn ban cho. Không có chỗ đặt bát đĩa thì đáng đời hăn thôi!

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa mới còn bị mây đen bao phủ, không biết nghĩ ra cái gì mà lát sau liền mặt mày hớn hở. Hắn phát hiện vị Tô Tiểu Y này hơi ngốc... Đúng là ngốc! Lúc thì ngây ngô, lúc thì hớn hở, lúc lại nhú mày. Đây là kiểu người có tâm tư đơn thuần không dấu được chuyện gì, tất cả cảm xúc đều thể hiện trên mặt.

Đến khi Quản Trường An vào hỏi, Tiêu Kỳ cuối cùng cũng hiểu được Tự Cẩm đang cười chuyện gì, thật là to gan!

Quản Trường An trong lòng thấp thỏm. Lần đầu tiên trong cuộc đời hầu hạ hắn ta bị đặt vào thế bí như vậy. Mà lại do chỗ Hoàng thượng ăn trưa quá chật chội. Chuyện này cũng không thể trách hắn ta. Bình thường hoàng thượng rất ít khi đến chỗ những tần phi có vị phân thấp. Dù có đi cũng chỉ tới uống trà rồi về. Nếu kêu người hầu hạ thì cũng gọi đến Hợp Nghi Điện, làm gì có chuyện đến một chỗ đơn giản thế này.

Có lẽ hôm này ông trời xui khiến?

Quản đại tổng quản lần đầu tiên hết chỗ nói. Hắn ta cũng chẳng có lý do để đổi nhà!

Tiêu Kỳ liếc Tự Cẩm đang cúi đầu cười trộm, rồi nhìn thấy Quản Trường An cũng cúi đầu hận không có cái lỗ chui xuống, thản nhiên nói: "Tiện sao thì làm."

Quản Trường An thở phào một cái, vội vàng lui ra ngoài. Trên trán đầy mồ hôi. Hắn ta cảm giác mình hơi hoa mắt, Tô Tiểu Y đang cười trộm thì phải? Không thể nào, chủ tử nào mà có gan cười Hoàng thượng?

Nhất định là mình hoa mắt.

Quản Trường An ra ngoài. Đến lúc Tiêu Kỳ quay đầu lại thì thấy Tô Tiểu Y đã ngồi ngay ngắn. Môi mím lại, khuôn mặt thanh thoát, đôi mắt trong

veo như nước nhìn bàn cờ chăm chăm. Vẻ nghiêm túc kiên định đó cũng khiến hoàng đế tưởng mình hoa mắt thấy nàng cười trộm!

Chắc là cũng nghĩ ra, biết rõ cười trộm là sai nên vội vàng sửa chữa!

Nói nàng ngốc nhưng cũng còn khá thông minh. Chỉ là khiến người ta dở khóc dở cười.

Tiêu Kỳ phát hiện mình không có cách nào trị tội nàng.

Nghĩ lại thì mình cũng buồn cười, cùng một đứa bé tranh đấu nhiệt tình, quả là càng già càng con nít.

Mang trong lòng uất ức Tiêu Kỳ liên tiếp thắng Tự Cẩm 3 ván. Nhìn nét mặt Tự Cẩm dần dần tái đi, lòng hắn mới thoải mái.

Dám can đảm cười trộm, trộm cười nàng mới đúng chứ!

Nhưng đợi đến lúc ăn trưa, Tiêu Kỳ mới phát hiện mình vẫn coi thường vị Tô Tiểu Y này!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Vị Tô Tiểu Y Này Tám Đời Chưa Được Ăn Cơm Sao?

Mặc dù là bữa trưa đơn giản nhưng cũng đặt đầy trên bàn lớn.

Ba phần cháo, ngáo ngọt bát bảo, cháo mặn thịt gà xé và cháo trai. Ngoài ra có mì xào, phở nước, bánh vòng, thịt cuốn, rau cuốn ... Còn một hộp lớn xếp đầy dưa muối, thịt kho, rau ngũ vị, nấm hương, gà xông khói.

Đây mới chỉ là món khai vị, món chính còn chưa nói đến!

Tổ yến hầm vịt, thịt hầm măng cách thủy, tuý sống nhúng dấm, gân hươu hầm nhừ, cá xào, xương sườn hầm cà, nấm bò xào cà rốt...

Từ lúc xuyên tới chỗ này, điều thiết thòi nhất của Tự Cẩm chính là ăn uống. Nàng biết đồ ngự thiện phòng đưa tới đều là cho heo ăn. Chắc vì đặc tội Lý Chiêu Nghi, lại còn bị hoàng đế giáng chức đến Y Lan Hiên nên mỗi lần Trần Đức An đi ngự thiện phòng lấy đồ ăn đều là những thứ khô khốc. Vài chén cơm với đồ ăn đã đông lạnh, nhìn thấy cả váng mỡ trên mặt, tựa như đồ còn dư lại.

Nhưng ở dưới người ta nên không thể không cúi đầu. Dù căn răng ăn để bảo trì cuộc sống nhưng cứ ăn hoài cũng thấy ớn lạnh.

Giờ nhìn một bàn đầy thức ăn nóng hổi thơm lừng, Tự Cẩm cũng có thể nhận ra ánh mắt mình tỏa sáng!

Không tránh được, nàng thèm ăn.

Nghĩ lại kiếp trước, dù sao nàng cũng là một chuyên gia dinh dưỡng, không bao giờ để mình thiết thòi về đường ăn uống. Từ lúc xuyên tới đây, tất cả đều như địa ngục, đến giờ ăn thì đặc biệt buồn nản!

Có đồ ăn ngon, hơn nữa cơ hội như thế này có khi chỉ gặp một lần trong đời. Nàng đương nhiên phải ăn uống thoải mái. Nhưng trước mặt hoàng đế, làm sao để ăn được nhiều nhất mà vẫn giữ hình tượng tốt đẹp cũng phải có kỹ xảo.

Tiêu Kỳ bảo đảm cuộc đời này của mình chưa từng thấy cảnh ăn cơm như thế. Tô Tiểu Y chỉ đưa một lượt đũa, ba bốn lát thịt bò biến mất. Lại đi lượt qua, đĩa thịt cừu thiếu mấy miếng, không chỉ kẹp lấy phần cá dày nhất mà một nửa đĩa bong bong cá cũng không còn ...

Không cần nói Tiêu Kỳ, mấy tiểu thái giám đứng hầu cơm một bên cũng không chớp mắt, cả người ngây ra. Quản Trường An vừa rón rén đi vào cũng bị thủ đoạn ăn uống hung mãnh của Tự Cẩm làm kinh hoàng, trừng mắt đứng như trời trồng.

Vị Tô Tiểu Y này tám đời chưa được ăn cơm sao?

Tự Cẩm đang ăn khoái trá thì cảm thấy không thích hợp. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy nét mặt của ba người đối diện, trong lòng chợt cảm thấy xấu hổ. May là lúc đó cũng ăn lưng lưng bụng liền chậm rãi từ tốn nhai giả vờ thực nữ. Kỳ thật lúc này nàng thể hiện cũng rất thực nữ đấy chứ. Chả phải vì đói quá mà ăn hơi nhanh sao, vậy mà mấy người cũng bị dọa đến thế à.

Kiểu này mà đi bộ đội thì có mà đói đến là người, chân đi không nổi ấy. Đi bộ đội, ăn nhanh cũng là một kỹ năng!

Tiêu Kỳ thấy Tô Tiểu Y nhìn hẩn xong thì không dám ăn như trước, chỉ cúi đầu ăn từng tiếng từng miếng nhỏ như mèo. Chắc lại bị dọa sợ rồi? Nhìn nàng gầy gò chỉ có da bọc xương, còn phải đi theo hai nô tài làm việc

năng học. Hắn vẫn tự cho mình không phải là ông vua cay nghiệt, nhưng để phi tử của mình gầy thế này thì hắn không vui chút nào.

Nhỏ như vậy cũng chỉ là đứa bé, hắn bèn gắp một con tôm đã lột vỏ đặt vào chén Tự Cầm.

Tự Cầm ngẩng đầu nhìn Tiêu Kỳ, mắt to tỏa sáng. Hành vi này chứng tỏ hoàng đế thật sự là người tốt.

Tiêu Kỳ không hề biết mình đã được nàng coi là người tốt, thấy nét mặt Tự Cầm đầy cảm động lại gắp cho nàng một miếng bánh gạo nếp.

Quản Trường An lặng lẽ lui xuống, trước khi ra ngoài bước tới nhìn hộp cơm của Tô Tiểu Y đặt bên cạnh. Hắn ta mở nắp hộp cơm, nhìn bên trong liền hiểu ngay.

Bên trong hộp đựng đồ ăn. Thức ăn của Tô Tiểu Y tất nhiên là không cần đưa lên. Có điều biết đặt ở chỗ này chứng tỏ nô tài của Tô Tiểu Y cũng là người nhanh tay lẹ mắt.

Tuy vậy, có đặt ở đây mà Hoàng thượng không hỏi tới thì Quản công công hắn cũng không có ý định tố khổ thay Tô Tiểu Y.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Người Nhát Gan Như Vậy Cũng Dám Đắc Tội Lý Chiêu Nghi Ừ?

Cung tiền hoàng đế đi, Tự Cẩm mới thở phào nhẹ nhõm. Nằm vật lên giường, nàng cần phải nghỉ ngơi.

Vân Thường nhẹ bước tới, thấy tiểu chủ nằm dựa nệm khẽ gọi: "Tiểu chủ."

Tự Cẩm không muốn mở mắt nhưng cũng nhòm dáy nghiêng đầu nhìn nàng ta. Nàng biết Vân Thường có chuyện muốn hỏi nhưng không dám nói.

Tại chốn hậu cung nghiêm khắc này, làm gì có chuyện nô tài dám nói thẳng chủ tử, không muốn sống chẳng?

"Có chuyện gì vậy?" Trong đầu Tự Cẩm đang tràn ngập chuyện gặp gỡ hoàng đế hôm nay, không biết mình có để lại ấn tượng xấu gì hay không. Ở chốn hậu cung này, nàng có thể xoay người hay không hoàn toàn dựa vào hoàng đế. Vậy mà hôm nay nàng chỉ lo ăn, trời ơi, cái miệng làm hại cái thân mà!

Thiếu ăn một bữa sẽ chết ư!

Vân Thường cũng có nhiều điều muốn nói nhưng không dám hỏi, chỉ nói vòng quanh: "Buổi trưa, Quản công công thấy đồ ăn của người."

"Ồ." Tự Cẩm trả lời. Nhìn thấy thì sao chứ? Ngày hôm nay gặp gỡ vị đại danh鼎鼎 thái giám tổng quản này, nàng mắt lửa người vàng biết ngay

đây không phải kẻ dễ lừa gạt. Dù hẳn ta có thấy hộp thức ăn thì người này cũng tuyệt đối không chủ động nói gì trước mặt hoàng thượng.

Trừ phi Hoàng thượng hỏi tới.

Nhưng Hoàng thượng sẽ hỏi sao?

Một ngày nhiều việc phải xử lý như vậy, hậu cung thì có quá nhiều mỹ nhân làm vui mắt. Đối với nàng, có thể hoàng đế đảo mắt đã quên hết trong đầu.

Sùng Minh Điện.

Tiêu Kỳ đặt bút lông xuống, vắn tay thả lỏng. Quản Trường An bên cạnh lập tức dâng trà đến, cẩn thận tránh đi mấy tấu chương trên bàn, đặt ly trà vào chỗ trống.

"Chuyện giữa Tô Tiểu Y và Lý Chiêu Nghi là sao vậy?"

Sau khi rời khỏi Y Lan Hiên, Quản Trường An đã sai người tìm hiểu rõ ràng. Hoàng thượng chưa chắc đã hỏi tới nhưng vạn nhất hỏi tới mà hẳn ta không biết gì thì chính là thất trách.

Nghe Hoàng thượng hỏi, Quản Trường An trong lòng thở phào nhẹ nhõm, suýt nữa thôi, may là hẳn ta đã kêu người hỏi thăm. Lúc đó hẳn ta cúi đầu bước tới trả lời: "Bẩm hoàng thượng, nô tài đã kêu người hỏi thăm qua, nói là Tô Tiểu Y xông tới va chạm Lý Chiêu Nghi, làm cho Lý Chiêu Nghi tức giận, răn dạy Tô Tiểu Y không có quy củ."

Sau đó Lý Chiêu Nghi nhân cơ hội thị tẩm liền cáo trạng. Hoàng đế chưa gặp Tô Tiểu Y, nào để ý là chuyện gì, nghe Lý Chiêu Nghi nước mắt lưng

trông kể ủy khuất, liền giáng chức Tô Tiểu Y. Từ Ngũ phẩm Tiểu Nghi rớt xuống hạng chót, còn bị đưa tới Y Lan Hiên. Thật sự là quá xui xẻo.

Nhưng Quản Trường An là người thông minh, nói bao nhiêu cũng không hề nhắc tới chuyện hoàng đế hạ lệnh giáng chức, mở môi khép miệng ra đều là do Lý Chiêu Nghi. Chuyện này có người không đúng thì tuyệt đối cũng không phải là Hoàng thượng. Bây giờ rõ ràng Hoàng thượng quan tâm đến Tô Tiểu Y, như vậy Lý Chiêu Nghi phải là người chịu xúi quẩy.

Ha ha.

Thấy Hoàng thượng dường như chú ý Tô Tiểu Y, hắn ta lập tức nhắc đến chuyện hộp cơm thì thấy mày hoàng đế nhú lại.

Quản Trường An nghĩ thầm, đây cũng không phải là ta nhắm vào Lý Chiêu Nghi, ai bảo nàng ta không được lòng trời, đưa Hoàng thượng tới chỗ đó. Có thể là đúng lúc nhưng hết lần này tới lần khác đưa đến trước mặt Tô Tiểu Y.

Ôi trời, vận khí này, quả là...

Tiêu Kỳ khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn, một lát sau mới nói: "Lấy bản đồ hoàng cung ra đây."

Quản Trường An trong lòng hơi run lên nhưng cũng không dám trì hoãn, khom lưng trả lời: "Vâng"

Chân Quản Trường An như cười gió, nhanh chóng tìm được bản đồ, lau chùi sạch bụi rồi mới hai tay dâng đến trước mặt hoàng thượng.

Tiêu Kỳ mở bản đồ đặt trên bàn, tìm một lát mới thấy Y Lan Hiên.

Chỗ này nằm gần cuối hậu cung. Trí nhớ đột nhiên nghĩ tới cảnh ba chủ tớ quét nước mưa trong sân. Lòng mày hắn cau lại. Hắn giáng chức nhưng

cũng không hề nói phải đưa tới chỗ rách nát như vậy mà.

Nơi như thế người có thể ở sao?

Hắn nhìn bản đồ một lần nữa. Một đứa bé còn chưa lớn, vừa vào cung liền gặp chuyện như vậy. Nhớ tới vẻ sợ hãi của nàng lúc ăn cơm, mặt càng cau lại.

Người nhất gan như vậy cũng dám đắc tội Lý Chiêu Nghi ư?

Nhớ nét mặt đáng vóc Tô Tiểu Y, hoàng đế như có chút suy nghĩ.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Trường Nhạc Cung Thật Sự Là Cái Tên Rất Hay Đây

Trong Sùng Minh Điện, Tiêu Kỳ đang xem kỹ bản đồ. Quản Trường An lẳng lặng đứng ở một bên như cây cọc gỗ, không dám phát ra bất cứ âm thanh nào.

Ngoài cửa sắc trời tối dần. Một tiểu thái giám rón rén vào đốt đèn trong điện lớn. Qua rèm cửa dày hắt ta thấy bóng của đồ đệ Đồng Ý. Quản Trường An ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng, thấy hắt vẫn đang nhìn bản đồ liền lặng lẽ lui ra ngoài.

Ra lớn điện, Đồng Ý vừa thấy sư phụ hắt đi ra vội vã chào rồi cười nịnh nọt, "Sư phụ, người của Kính sự phòng đang chờ bên ngoài."

Quản Trường An thấy Đồng Ý nói chuyện này thì biết ngay tên kia chắc nhận thứ tốt của người khác. Nhưng hôm nay hắt ta sẽ không quan tâm chuyện này. Hoàng thượng đang bận rộn, làm sao có thời gian gặp người của Kính sự phòng. Huống chi mấy kẻ nô tài ở dưới này, tên nào chả ao ước được hầu hạ trước mặt hoàng thượng thay hắt ta. Đừng thấy trước mặt gọi Sư phụ thân thiết như vậy, ai biết trong lòng bọn họ nghĩ gì.

Nghĩ vậy, Quản Trường An cười một tiếng, liếc nhìn Đồng Ý chậm rãi nói: "Vậy thì chờ xem, người không thấy Hoàng thượng đang bận sao, ngay cả ta cũng không dám quấy rầy, cứ chờ đi."

Nghe vậy Đồng Ý cũng không dám nói gì thêm, vội vàng cười nói: "Vâng, vâng, chờ một lát cũng không sao. Sư phụ ngài phải vất vả rồi, con xoa bóp cho ngài?"

Biết rõ Đồng ý đang cố nịnh bợ, Quản Trường An cũng giả bộ đá hắt ta một cái mắng khê: "Nhanh cút đi."

Quản Trường An không quan tâm đến Đồng Ý nữa, lại đi vào điện lớn làm cộc gỗ.

Chờ đến khi không thấy bóng Quản Trường An, Đồng Ý chửi thầm trong lòng. Hừ, có được Hoàng thượng coi trọng cũng chỉ là kẻ nô tài bưng trà dâng nước rửa chân cho người ta, đồ hống hách, hừ!

Phàm là người tiến cung làm thái giám thì đều phải đoạn tử tuyệt tôn, cả đời này không có người kế thừa hương khói. Do đó cơ trí đều hơn hẳn người bình thường. Đương kim hoàng thượng là người nghiêm khắc. Vậy mà mấy người bên cạnh có bị đối thì Quản Trường An vẫn cứ một mực đứng ở vị trí này. Phần bản lĩnh này khiến cho toàn bộ thái giám trong hoàng cung phải kính nể.

Đồng Ý dựa vào sự thông minh cơ trí nhiệt tình của mình cũng có chút danh tiếng ở Sùng Minh Điện. Sau đó hắt ta tổn nhiều tâm tư lẫn tiền bạc, nhận Quản Trường An làm sư phụ thì càng có thêm vây cánh. Dù trong mơ hắt ta cũng muốn thay thế sư phụ hầu hạ trước mặt hoàng thượng. Đáng tiếc Hoàng thượng vẫn thích Quản Trường An hầu hạ. Chuyện này làm hắt ta cực kỳ buồn bực, vẫn muốn tìm cơ hội xuất đầu.

Nhưng cơ hội này nào có dễ dàng như vậy chứ?

Trở lại điện phụ, tiểu thái giám của Kính sự phòng Đường Chúc Sinh nhanh chóng đi tới, tươi cười nhìn Đồng Ý, "Đồng ca ca, sao rồi, Hoàng thượng có muốn lật thẻ bài không?"

Đồng Ý đang bực tức liền gắt Đường Chúc Sinh: "Chờ đi, Hoàng thượng đang bận."

Đường Chúc Sinh nghe vậy cũng không dám quấy rầy liền vội vàng nói: "Vâng, vâng, chờ một lát cũng không sao." Nhưng nếu chờ lâu rồi vội lật thẻ bài thì các chủ tử trong hậu cung không kịp trang điểm xinh đẹp gặp thánh giá. Lúc đó lại trách bọn họ. Làm nô tài thật không dễ dàng chút nào.

Đồng Ý ngồi xuống, nhìn tiểu thái giám cúi thấp đầu đứng im này giờ, trong tay bưng một cái khay phủ lụa vàng, phía dưới xếp ngay ngắn một loạt thẻ bài. Chất liệu khác nhau, vị trí khác nhau. Xếp đầu tiên chính là Quý phi nương nương của Trường Nhạc Cung.

Trường Nhạc Cung, cái tên này rất hay đây.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Lại Có Trò Hay Để Xem Rồi

Trong đại điện yên tĩnh đến nỗi một sợi tóc rơi cũng có thể nghe thấy. Thời gian chậm rãi trôi qua, Quản Trường An đứng không vững nữa. Giờ ăn tối cũng đến rồi, người của Kính sự phòng còn chờ bên ngoài. Cứ kéo dài thế này thì hẳn ta lại có thể bị khép vào tội thiếu tận tụy, không kịp thời nhắc nhở.

Trong lòng tới nghĩ lui bèn can đảm đi tới, đứng cách hai bước trước ngự án, khẽ nhắc: "Hoàng thượng, trời tối rồi, đến giờ dùng cơm."

Tiêu Kỳ nghe vậy mới ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ nước. Nhìn thấy mới kinh ngạc nói: "Muộn nhỉ." Lúc về là giờ Dậu, không ngờ vừa nhìn thì đã trễ như vậy.

Quản Trường An cười nhìn Hoàng thượng, "Người của Kính sự phòng còn chờ bên ngoài."

Tiêu Kỳ sững sờ, lập tức phẩy tay, "Kêu họ về đi, hôm nay trầm nghỉ ngơi ở Sùng Minh Điện."

"Vâng." Quản Trường An lui ra ngoài. Tiểu thái giám của kính sự phòng đứng ở xa ngoài cửa đang nhón chân nhìn, vừa thấy Quản Trường An đi ra vội vàng chạy tới, khom lưng chào, "Nô tài Đường Chúc Sinh, thỉnh an đại tổng quản."

Quản Trường An là người hiểu biết, trừ kẻ nào có thể uy hiếp tới địa vị của hắn ta thì hắn luôn đối xử bình thường đối với phía mấy người phía

dưới, cười nói: "Về nói cho quản sự các người, hôm nay Hoàng thượng nghỉ ở Sùng Minh Điện, về đi."

Đường Chúc Sinh vội vàng cảm ơn Quản Trường An rồi đi về nhanh như một làn khói.

Sắp về thì bị người Ngự thiện phòng chặn lại. Hắn ta mới nhớ còn chưa kêu người dâng bữa tối bèn vội vàng đi vào xin ý kiến rồi quay ra nói với tiểu thái giám Ngự thiện phòng: "Bưng đồ ăn lên đi."

Tiểu thái giám kia nghe lệnh chân lướt như bay chạy tới ngự thiện phòng báo. Đồ ăn của Hoàng thượng cũng có lệ phần. Trừ phi hôm nay Hoàng thượng kêu món mới, nếu không thì cứ theo thực đơn mà làm. Đây cũng là quy tắc tổ tiên đã định ra.

Lại vội quay về điện lớn. Vừa vào cửa thì nghe Hoàng thượng nói: "Ngày mai dọn dẹp Di Cùng Hiên xem có thể ở hay không."

Quản Trường An vừa nghe tên này, trong lòng liền cân nhắc. Vài ngày trước hắn ta cũng tiện đường đi qua, tiện thể vào xem vài chỗ. Bây giờ có thể báo cáo bèn vội vàng nói: "Nhắc tới cũng đúng dịp, mấy ngày trước đây nô tài vừa đi qua có vào xem một chút. Năm ngoái sinh nhật quý phi nên sửa chữa Di Cùng Hiên. Bên trong dọn dẹp rất sạch sẽ. Nếu an bài để ở thì chỉ cần thu dọn chút nữa là được."

Tiêu Kỳ không nhớ ra việc sửa chữa Di Cùng Hiên quan hệ gì với sinh nhật quý phi bèn ngẩng đầu nhìn Quản Trường An.

Quản Trường An lập tức nói: "Lúc đó Hoàng hậu nương nương muốn dọn dẹp Di Cùng Hiên để làm sân khấu. Sau đó không dùng đến nhưng cũng thu dọn sạch sẽ." Di Cùng Hiên không lớn, chỉ có 5 gian phòng chính. Nhưng sân thì khá lớn, có thể dựng sân khấu để mọi người ngồi trong phòng xem diễn.

Lý do quan trọng muốn sử dụng Di Cùng Hiên là chỗ này khá gần Sùng Minh Điện, tiện cho Hoàng thượng không phải đi xa xem trò vui, âm thanh ca múa cũng sẽ không quấy nhiễu thánh giá. Hoàng hậu nương nương chọn chỗ này rất phù hợp, nhưng sau đó quý phi lại cứ thích ngược ý với hoàng hậu, làm nũng với Hoàng thượng bèn đổi đến diễn ở Trường Nhạc Cung.

Giờ nhớ lại, vì chuyện này mà năm ngoái Hoàng hậu nương nương không vui mấy ngày.

Mấy chuyện nhỏ, Tiêu Kỳ không rõ lắm. Hậu cung có hoàng hậu quản, nghe ý Quản Trường An thì Di Cùng Hiên này cũng đã từng có chuyện. Nhưng hân cũng không có lòng hỏi chuyện này, chỉ nói: "Vậy trước cứ thu dọn Di Cùng Hiên đi."

"Vâng." Quản Trường An trong lòng nghĩ tới lui, khẽ nắm tay đi ra. Từ Y Lan Hiên về Hoàng thượng liền xem bản đồ, sau đó lại kêu hân ta cho người dọn dẹp sân mới, e là để an bày cho Tô Tiểu Y.

Trời trời, không nghĩ tới Tô Tiểu Y ngốc nghếch đó vẫn lọt mắt xanh Hoàng thượng.

Di Cùng Hiên dù không phải là cung lớn nhưng rất nhiều người muốn đến ở. Ai bảo chỗ này gần với Sùng Minh Điện chứ.

Lại có trò hay để xem rồi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Có Phải Trí Thông Minh Của Hoàng Đế Bị Rơi Mất Hay Không?

Mấy ngày nay, chuyện người ta nhắc tới nhiều nhất không thể khác chính là việc Tô Tiểu Y dời cung!

Đây đúng là chuyện chấn động trong năm mới. Nhắc đến Tô Tiểu Y, không ai trong cung mà không biết.

Đầu tiên thụ phong Ngũ phẩm Tiểu Nghi, danh tiếng lẫy lừng. Tú nữ mới tiến cung không ai có thể diện hơn nàng, khiến bao nhiêu người đỏ mắt ghen tị. Vừa tiến cung, công lao chưa có, con nối dòng cũng chưa, lý lịch càng bình thường mà lại được Hoàng hậu nương nương coi trọng phong vị Ngũ phẩm. Kiểu gì cũng không khiến người khác tin phục được.

Chỉ là nàng gặp xui xẻo hết lần này tới lần khác, sau may mắn thì rủi ro chạy tới. Không biết lý do gì mà đắc tội Lý Chiêu Nghi, đột ngột bị giáng chức xuống Tô Tiểu Y, còn phải chuyển đến Y Lan Hiên hẻo lánh hoang vu. Nghe nói trước đó vài ngày Tôn thái nữ sống bên cạnh phòng nàng cũng phạm lỗi bị đưa ra ngoài. Người xúi quẩy như vậy chắc không có người thứ hai.

Lúc ấy tất cả mọi người đều cho rằng vị này bị Quý phi, Chiêu nghi áp đảo, tuyệt đối không có cơ hội xoay người. Nhưng người không cho cơ hội thì ông trời lại cho.

Để cho nàng có may mắn gặp hoàng đế tránh mưa.

Di Cùng Hiên là chỗ nào chứ? Đương kim hoàng đế từ khi đăng ngôi đến nay chưa để bất cứ phi tần nào ở gần như vậy. So với các cung điện bên trong, Di Cùng Hiên không đáng giá nhắc tới. 5 gian phòng nhỏ, sân thì hơi lớn chút thôi. Không nói đến Phượng Hoàn Cung của Hoàng hậu nương nương, cũng không nhắc tới Trường Nhạc Cung của Tô quý phi, ngay cả so với Khuynh Hương Điện của Lý Chiêu Nghi, Di Cùng Hiên cũng thua kém rất nhiều.

Nhưng Di Cùng Hiên lại là cung điện gần Sùng Minh Điện nhất. Chỉ bằng vị trí này, Quý phi nương nương cũng rất muốn ở Di Cùng Hiên. Nhưng Hoàng thượng lại không nhắc tới.

Để Tô Tiểu Y chiếm được vận may!

Vận khí này quả là ...

Giờ Tô Tiểu Y chiếm được thánh tâm, có cơ hội xoay người, không biết Lý Chiêu Nghi nương nương có thể ngủ ngon không.

Bên ngoài bàn luận ầm ĩ nhưng Tự Cẩm đang bận rộn chuyển nhà cũng không biết rõ. Quản Trường An vừa đến truyền khẩu dụ thì sai người chuyển đồ đi theo hắc ta, chạy như bị chó đuổi đến Di Cùng Hiên. Nàng cũng không biết Di Cùng Hiên là chỗ nào, nhưng nhìn Vân Thường và Trần Đức An cười miệng ngoác tới tận mang tai thì nàng ngốc đến mấy cũng biết chỗ này rất tốt.

Bên người nàng chỉ có hai người hầu, một thì lo giao tế bên ngoài, một lo giải quyết bên trong. Trước cửa có Quản Trường An cùng mấy thái giám đứng như môn thần giữ cửa.

Bao nhiêu lời muốn nói lại thôi. Chờ thu dọn ổn thỏa nàng mới hỏi vậy. Dù sao chuyện tốt là được. Y Lan Hiên này nàng cũng không muốn ở nữa. Mùa hè nóng còn đỡ, đến mùa thu mùa đông lạnh lẽo thì chịu không thấu.

Cực kỳ lạnh đó.

Nhưng nàng hơi buồn. Ba chủ tớ dốc hết sức khai thông đường nước, lại không chờ được trận mưa thứ hai để ngấm thành quả của mình. Tiếc quá đi.

Trước đây chuyển tới Y Lan Hiên là chuyện xấu, từ cao xuống thấp. Giờ chuyển cung là việc vui, từ thấp lên cao. Quan trọng hơn là chính Quản Trường An tự mình đến giúp nàng dời nhà, việc này phải có bao nhiêu thể diện chứ.

Trong nháy mắt Tự Cẩm cảm thấy mình cũng có tiềm chất làm sủng phi, chỉ cùng hoàng đế đánh vài ván cờ, ăn một bữa cơm, không lấy lòng được bao nhiêu mà có thể đổi một nơi ở tốt!

Nàng hơi nghi ngờ có phải trí thông minh của hoàng đế bị rơi mất hay không.

Trong Di Cung Hiên, ngoài 5 gian phòng ngõ thì sân khá lớn, có thể làm được sân đánh cầu lông. Đứng trong sân, nhìn mái ngói cong vút, phòng ngủ xa hoa, nghĩ tới Y Lan Hiên thì quả là một trời một vực, Tự Cẩm xúc động muốn khóc.

Mùa đông không sợ bị lạnh, cả dãy cửa sổ lớn quay ra sân đón nắng, rất thoáng đãng.

Thật sự có cảm giác bần nông xoay người thành địa chủ.

Quản Trường An nhìn Tô Tiểu Y xúc động không nói nên lời, trong lòng cũng hơi coi thường. Đúng là tầm mắt hẹp, chưa thấy qua chuyện lớn. Có điều, chuyện phải làm thì làm cho tốt. Trong lòng hẳn ta nghĩ gì thì tuyệt đối không để lộ trên mặt, đi đến trước mặt Tô Tiểu Y cười nói: "Tiểu chủ, tiếp chi."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Quý Phi Nương Nương Vẫn Thịnh Sùng Như Trước

Không chỉ chuyển tới nhà lớn mà còn được thăng cấp thành Bát phẩm Thái nữ. Hạnh phúc tới quá đột ngột khiến Tự Cẩm cả đêm tưởng mình còn ở trong mơ.

Bên ngoài ai ai cũng nói Tự Cẩm gặp may, đều cho rằng nàng lọt vào mắt xanh Hoàng thượng lúc tới chỗ nàng trú mưa. Trong lòng họ vừa thầm mừng nàng là hồ ly tinh, lại vừa hâm mộ lẫn ghen tị sự may mắn của nàng.

Còn đang lo lắng chuyện sắp xếp nhà mới thì Hoàng hậu nương nương sai người tới ban thưởng. Ngay sau đó người của Quý phi nương nương cũng đến, rồi một loạt phi tần cũng đưa quà tới chúc mừng. Cũng chỉ có Hoàng hậu nương nương và quý phi mới dám kêu là ban thưởng, tần phi còn lại chỉ có thể nói là quà tặng, không dám vượt mặt.

Vân Thường lại chỉ cho Tự Cẩm một loạt kiến thức thông thường trong cung khiến cho Tự Cẩm, vẫn tự cho mình là ưu việt vì có kiến thức của người xuyên việt cũng bị thực tế khiến cho bất ngờ.

Không nói đến việc tiếp kẻ đến tiễn người đi, rồi thu dọn phòng thì ngay việc tạ ơn, cảm ơn cũng khiến cho cả người Tự Cẩm mệt mỏi muốn chết.

Khó trách trong cung này ai nấy đều muốn hướng lên cao. Nếu bị đặt ở vị trí thấp trong cung, gặp ai cũng phải cúi người chào, quỳ hành lễ thì đầu gối cũng chịu không nổi.

Trong Di Cùngthiên khá rộng, so với Y Lan Hiên thì tốt đẹp hơn không biết bao nhiêu mà kể. Điều này đồng nghĩa với việc Trần Đức An và Vân

Thường phải làm thêm nhiều công việc. Mỗi ngày mất nhiều công sức để vẩy nước quét nhà, nhưng bây giờ cũng chẳng ai quan tâm chuyện đó. Từ Y Lan Hiên đến đây, Tự Cầm cũng không gặp nhiều người, đồ đạc ít ỏi chỉ có hai thùng đồ, bên trong cũng chỉ có vài thứ tốt hoàng hậu ban thưởng sau khi tiến cung.

Bây giờ nhìn mấy thứ này, Tự Cầm đoán là ý Hoàng hậu nương nương muốn nàng ăn mặc giống quý phi. Chỉ là không ngờ còn chưa kịp ra chiêu gì thì nàng đã bị tay chân bên cạnh quý phi đẩy ngã.

Thoạt nhìn thì Hoàng hậu có vẻ yếu thế đây.

Xét thấy khuôn mặt này đương nhiên đã bị xếp vào trận tuyến kẻ địch với quý phi, không có quyền lựa chọn quyết định gì, Tự Cầm vô cùng lo lắng cho tiền đồ của mình.

Biết sao được, đều là số phận sắp đặt!

Quản Trường An tuyên chỉ xong thì trở về phục mệnh. Trần Đức An bận tối tăm mặt mũi, Vân Thường cũng không có chút thời gian rảnh trong phòng. Mặc dù sân, phòng đã quét dọn sạch sẽ nhưng quần áo, đồ đạc cũng phải sắp xếp. Quần áo, đồ trang sức của Tự Cầm phải hợp quy tắc, còn phải ghi chép hết những thứ lễ vật kia vào sổ sách.

Tự Cầm không viết được chữ phồn thể, nhìn mấy người kia làm việc, nàng cũng chỉ có thể ngồi chỉ huy mà thôi.

Nhìn Vân Thường làm việc quay như chong chóng, nàng bèn bưng rượu đồ tới sắp xếp. Mở ra mới thấy quần áo trang sức của mình ít ỏi đến tội nghiệp. Bình thường phần lễ của Tiểu Y vốn đã ít, đồ trang sức đều rất giản dị, màu sắc đậm bạc. Giờ lên Thái nữ rồi nhưng Nội Đình Phủ còn chưa phát đồ mới. Quý giá nhất trong buồng vẫn là mấy trâm vòng do Hoàng hậu ban thưởng.

Nhưng thứ đó cũng chỉ có phẩm cấp Tiểu Nghi mới được quyền đeo. Giờ cũng chỉ có thể nằm im trong rương, nhìn đẹp mà không thể dùng.

Tiêu Kỳ nghe Quản Trường An đứng báo lại cũng chỉ lạnh lùng gật gật rồi lại tiếp tục xem tấu chương. Quản Trường An nhìn thái độ này của Hoàng thượng cũng không dám khẳng định Hoàng thượng coi trọng Tô Thái nữ hay không?

Nếu nói không coi trọng mà cấp Di Cùng Hiên cho Tô Thái nữ ư? Không phải Quân công công hấn thông minh, chỗ này ngay cả Quý phi nương nương còn muốn đến ở đấy. Nếu nói coi trọng thì nhìn biểu hiện không quan tâm thế này, hấn ta cũng chịu không đoán được.

Tiêu Kỳ bật bút xuống khiến vài vết mực lem ra tay, không ngần đầu lên nói: "Mang nước đến đây."

Quản Trường An vội vàng bưng chậu nước ấm hầu hạ Hoàng thượng rửa tay. Xong xuôi mới nói, "Hoàng thượng, người của kính sự phòng chờ bên ngoài lâu rồi ạ."

Hôm nay Hoàng thượng sẽ lật thẻ bài của ai đây?

Tô Thái nữ vừa chuyển cung lại thăng cấp, về lý thuyết Hoàng thượng phải đi xem một chút.

"Bãi giá Trường Nhạc Cung."

Quản Trường An trong lòng cười hai bận, được, Quý phi nương nương vẫn thịnh sủng như trước.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Chuyện Đây Rất Có Ý Nghĩa

Kỹ năng cung đấu còn chưa được rèn luyện, người từng bị hi sinh một lần Tự Cẩm nghe nói tới qua hoàng đế lật thẻ bài quý phi cũng không có cảm giác gì nhiều. Nàng chỉ cầu nguyện quý phi đừng nhớ tới nàng. Trước mắt nàng còn chưa có sức chiến đấu nào, không chịu nổi một phẩy tay của quý phi.

Huống chi, cơ thể này mới mười ba tuổi, nhiệm vụ tối quan trọng bây giờ là tẩm bổ lớn lên. Thời cổ đại này đúng là vô nhân tính, mười ba tuổi đã bắt lấy chồng cũng đủ ác rồi, lỡ mà mang thai thì có thể gặp kết cục một thi hai mệnh.

Cho nên, bây giờ Tự Cẩm không hề có ý định muốn tham gia cuộc chiến trong cung. Nàng chỉ nghĩ đứng một bên xem náo nhiệt, bình an trường thành rồi tính sau.

Tính cách Tự Cẩm sinh ra đã rất lạc quan. Biết làm gì khác đây. Xuyên qua thành vợ bé của hoàng đế, dù mỗi ngày có gặp mẹ kế cũng phải cố gắng mà sống. Vốn đã đủ xui xẻo rồi, cần gì phải tự làm khổ mình. Cuộc sống khó khăn như vậy thì phải tự yêu bản thân, thông dong mà sống thôi.

Trở thành Thái nữ cũng không có tư cách thỉnh an Hoàng hậu nương nương, hơn nữa ngày đầu tiên nàng chuyển cung, hoàng đế lại lật thẻ bài quý phi. Việc này làm cho mọi người không đoán được ý định của hoàng đế là gì.

Dù Tự Cẩm bị giáng chức là do Lý Chiêu Nghi ra tay, nhưng toàn cung này ai không biết Lý Chiêu Nghi là thủ hạ của quý phi. Chẳng ai tin trong

này không có ý tứ của Quý phi. Ngay lúc Tự Cầm chuyển cung thăng cấp, mọi người đều nghĩ chỉ e là Hoàng thượng không vui quý phi, nếu không đã không làm như vậy.

Nhưng trong nháy mắt hoàng đế lại lật thẻ bài của quý phi, việc này làm suy đoán của mọi người hóa ra sai hết.

Có điều sau chuyện này, cả Quý phi lẫn Lý Chiêu Nghi đều mất hứng thú với Tự Cầm. Từ lúc nàng đến Di Cùng Hiên thì không tìm nàng gây phiền toái nữa.

Đương nhiên, thứ nhất bởi vì Tự Cầm là người thông minh. Không có chuyện gì thì tuyệt đối không bước ra Di Cùng Hiên. Ra ngoài kia, ai nấy đều có vị phần cao hơn nàng, gặp ai cũng phải quỳ. Xuyên thành vợ bé là không có cách nào thay đổi nhưng phải quỳ lạy người khác là điều nàng ghét nhất. Cho nên nàng trở thành một phi tần lười biếng đệ nhất trong hậu cung của Vương Triều Đại Vực.

Thứ hai, quý phi cũng không đoán được tâm tư của hoàng đế, không biết rõ tình cảm của hoàng đế đối với Tự Cầm là gì nên cũng không dám ra tay. Quý phi không nói, Lý Chiêu Nghi cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Cục diện cứ như thế lại làm cho cuộc sống của Tự Cầm yên bình trôi qua.

Chỉ chớp mắt hạ đi thu đến, chẳng mấy chốc gần đến tết Trung thu.

Đếm thời gian, Tự Cầm chưa gặp hoàng đế đã hơn hai tháng.

Cũng không biết hoàng đế nghĩ như thế nào, đưa nàng đến Di Cùng Hiên rồi dường như đã quên lãng mất nàng.

Vậy cũng không ảnh hưởng đến việc Tự Cầm trải qua cuộc sống nhàn nhã sau cánh cửa đóng kín. Nhờ phúc khí của hoàng đế, dù nàng còn chưa thị tẩm (đương nhiên giờ nàng cũng không cần chuyện này) nhưng ngự

thiện phòng cũng không dám đối xử với nàng như trước. Thức ăn tuy không phải tinh xảo nhưng cũng coi như tạm được. Nếu biết đưa thêm ít bạc thì còn có thể yêu cầu vài món ăn cho đỡ thèm.

Giờ đây, nàng còn thèm ăn hơn là nghĩ tới hoàng đế.

"Tết Trung thu tần phi nào cũng phải đến Phượng Hoàn Cung. Lần này tiểu chủ phải đặc biệt cẩn thận đấy." Vân Thường không biết làm gì với vị chủ tử không có chí vươn lên này, chỉ dặn đi dặn lại. Tết Trung thu cũng là cơ hội. Dù khả năng lớn là sẽ bị xếp ngồi ở một góc tối hẻo lánh, nhưng dù sao cũng có thể gặp hoàng đế một lần.

Nói không chừng Hoàng thượng nhìn thấy tiểu chủ bọn họ sẽ nhớ tới chuyện trước đây.

Tự Cẩm không có nhiều hứng thú. Đầu óc nàng đang nghĩ tới chuyện khác. Hôm nay Trần Đức An đi ngự thiện phòng gọi thức ăn, thì thấy đại thái giám Mao Đông Lâm bên cạnh quý phi lén lút nấu thuốc.

Chuyện này rất có ý nghĩa.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Ai Cho Không Người Thứ Tốt Chứ?

Tết Trung thu là lễ lớn trong cung nên bắt đầu chuẩn bị từ rất sớm. Toàn cung trên dưới đều vui sướng, các cung nhân nô tài cũng vui mừng hơn hờ.

Cảm giác đầu tiên của Tự Cẩm chính là chất lượng đồ ăn tăng vọt, ngẫu nhiên còn được thưởng thêm vài món.

Đương nhiên, món ăn là do Hoàng hậu nướng nướng ban thưởng. Tuy không phải chỉ thưởng cho mấy người nàng nhưng có thể ăn ngon vẫn là việc đáng mừng.

Dạo này Vân Thường lo lắng nhất chính là chủ tử sẽ mặc gì trong dịp tết Trung thu đây?

Vừa phải đảm bảo không vượt quy củ, vừa phải độc đáo. Quả là nan giải.

Thật sự trong kho phòng của tiểu chủ không có vải gì đẹp để may đồ mặc được.

Quá nghèo đi.

Việc quan trọng nhất của Trần Đức An bây giờ là tối lui ngự thiện phòng, làm quen, xã giao, da mặt mỗi ngày càng dày thêm mấy tấc.

Cũng không có cách nào khác. Ai bảo hắn ta có một chủ tử không chịu tranh sủng. Nhưng cũng được, từ từ tạo mối quan hệ, nhiều khi loanh quanh cũng biết thêm vài tin tức.

Giống như chuyện của Trường Nhạc Cung.

Tự Cẩm nhìn Trần Đức An, nét ngây thơ của nàng thật sự không có chút uy nghiêm nào nhưng nàng vẫn nghiêm trang nhìn hấn ta, nói nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Bây giờ, ta chẳng qua chỉ là một Thái nữ. Nếu người phạm lỗi, chính ta còn chưa bảo vệ nổi mình thì càng không thể bảo vệ người. Có thể hỏi thăm tin tức nhưng đừng đánh cược tính mạng của mình. Người cũng biết nếu xảy ra chuyện ta không thể cứu người. Chuyện của Trường Nhạc Cung người cứ coi như không nghe không thấy, dù ai nói gì cũng đều chắc chắn là mình không biết."

Trần Đức An vốn nghĩ mình lập đại công, tin tức này đâu dễ dàng nghe được. Nhưng lại bị tiểu chủ tưới một gáo nước lạnh như vậy, khiến hấn ta từ trong hưng phấn mà bình tĩnh lại.

Suy nghĩ thật kỹ lại nhận ra một vài vấn đề. Trước đây hấn ta vẫn cảm thấy chủ tử của mình hơi ngốc nghếch, cả ngày chỉ biết ăn, không tranh không đoạt. Giờ nghe nàng nói như thế mới hiểu ra, chủ tử nhà bọn họ đang chờ thời cơ, tâm lý rất vững vàng kiên định.

Vì vậy bị răn dạy nhưng không hề thấy thiệt thòi, ngược lại càng thêm trung thành. Đi theo tiểu chủ hiểu mình biết người như vậy mới có tiền đồ.

"Nô tài nhớ kỹ rồi, tiểu chủ yên tâm. Mắt không dám nhìn loạn, miệng không dám nói lung tung."

"Người nghỉ đi, dọn cái sân to như vậy người cũng vất vả rồi." Thăng cấp Thái nữ không giả, nhưng người bên cạnh hầu hạ cũng không nhiều. Cho nên phải dọn dẹp cả một điện lớn như thế, Trần Đức An cũng không tránh khỏi mệt nhọc.

"Nô tài không vất vả, đều là bốn phận phải làm."

Tự Cẩm cười cười rồi bảo Trần Đức An đi xuống. Vân Thường đứng cạnh mới bước tới khẽ nói: "Tiểu chủ, Đại cô cô Phượng Hoàn Cung sai tiểu cung nữ đến, kêu nô tỳ qua đó một chuyện."

"Tới lúc nào?" Tự Cầm dựa vào gối mềm hỏi.

"Vừa mới xong, Trần Đức An vào nên nô tỳ chưa kịp nói."

Tự Cầm nhú mào lại. Kỳ thực nàng cũng không muốn dính dáng nhiều với Phượng Hoàn Cung. Nhận nhiều ân huệ sẽ phải báo đáp người ta, ai cho không người thứ tốt chứ?

Nhưng báo đáp thế nào?

Nàng khẳng định Hoàng hậu muốn nàng đi đối phó quý phi. Bây giờ nàng không có tư cách, nhưng ai có thể bảo đảm về sau không có tư cách. Hoàng hậu mưu tính rất sâu xa.

"Vậy người đi đi." Tự Cầm thở dài, nàng cũng không dám không cho Vân Thường đi.

Chỉ mong hoàng hậu đừng lợi dụng nàng trong tết trung thu thì tốt, nếu không một phi một hậu đánh nhau, thái nữ nàng không đỡ được.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Người Dám Không Nể Mặt Hoàng Đế, Chán Sống Sao?

Nhìn trên bàn bày mấy chồng vải, rục rờ cả phòng, Tự Cẩm lại thở dài.

Nàng quả nhiên không đoán sai, đúng là hoàng hậu muốn lấy nàng gây khó chịu cho quý phi. Nhưng tuổi thì nhỏ, cơ thể còn chưa phát triển. Dù có muốn tranh với quý phi cũng chưa có bản lĩnh. Một đứa bé còn chưa trưởng thành, lấy gì mà so được với quý phi nường nường quyến rũ như đào mật kia?

Thật ra Hoàng hậu cũng không hẳn muốn nàng tranh đấu gì với quý phi. Chỉ cần cho nàng ăn mặc đẹp, rồi mọi người thấy nàng có vài nét giống với quý phi thì cũng đủ hứng thú rồi.

Tìm niềm vui ở người gần giống địch thủ, hạ thấp danh dự quyền uy của quý phi.

Vân Thường nhìn tiểu chủ nét mặt cau có không vui cũng không dám nói thêm gì. Từ lúc nàng ta đi Phụng Hoàn Cung rồi mang mấy xấp vải về, đừng nói tiểu chủ mà ngay nàng ta cũng chưa biết phải làm sao.

Dám không nhận ư?

"Tiểu chủ..."

Tự Cẩm cố gắng tươi cười, "Nếu Hoàng hậu nường nường ban thưởng thì cứ gửi đến Thượng cung cục làm đi." Ngừng một chút nói thêm, "Đúng quy củ là được."

Một bên là hoàng hậu, một bên là quý phi, nàng đứng kẹp ở giữa quả nhiên là khó khăn.

Tựa như cá nằm trên thớt.

"Nhưng Đồng cô cô nói bảo người phải mặc thật đẹp." Đồng cô cô chính là Đại cô cô trong Phượng Hoàn Cung. Toàn bộ cung nữ trong hậu cung nữ đều sợ bà ta. Ngay cả Hoa cô cô bên cạnh quý phi, dù có thể ngang hàng với bà ta nhưng cũng không dám quá phận.

Tự Cầm mặt tối sầm lại, khó chịu không nói tiếng nào.

Vân Thường cũng không dám thở mạnh, nàng ta lo đến sắp khóc tới nơi. Làm gì được đây? Đồng cô cô kéo tay nàng ta, mặt mày đầy vẻ nhu hòa tươi cười nhưng nói ra mấy câu không ai dám từ chối. Nàng ta lại không phải là Hoa cô cô cạnh quý phi, chẳng qua là một nô tài của Thái nữ. Nếu nàng ta dám nói vài lời nghịch ý, trong chớp mắt Đồng cô cô có thể xử lý nàng ta, ngay tiểu chủ cũng không cứu được.

Trung thành, cũng phải sống mới làm được.

"Vậy cứ làm đi."

Nghe tiểu chủ nói thế, Vân Thường mới thở phào một cái, lau mồ hôi trên trán, khẽ nói, "Đợi đến ngày tết trung thu chúng ta đến trễ một chút. Nô tỳ sẽ hỏi thăm chỗ người ngồi, cố gắng đừng làm quý phi khó chịu. Nếu không nhìn thấy chắc quý phi nương nương cũng không làm khó tiểu chủ."

Nói thì hay lắm, nhưng hoàng hậu sẽ để cho nàng trốn được quý phi sao?

Tự Cầm cười lạnh trong lòng, trên mặt vẫn bình thản, chỉ khẽ gật đầu tỏ ra biết rồi.

Vân Thường đang định mang mấy xấp vải ra ngoài, đỡ phải gây khó chịu cho tiểu chủ, vừa vén rèm lên thì nghe người bên ngoài hô, "Hoàng thượng giá lâm!"

Vân Thường kinh hãi đặt lại xấp vải lên mặt bàn, đỡ tiểu chủ dậy rồi đi ra ngoài, đến cửa quỳ xuống đón chào.

"Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng." Tự Cẩm không hiểu vì sao giờ này hoàng đế lại tới, hơn nữa đã lâu nàng không gặp hần. Hậu cung nhiều mỹ nhân như thế, hần có quên nàng cũng là chuyện bình thường.

Hoàng thượng đến không hề báo trước.

Tự Cẩm cũng không dám xem thường Tiêu Kỳ, ai biết trong lòng vị này có tính toán gì đâu.

"Ái phi đứng lên đi."

Tự Cẩm nhìn thấy một bàn tay đưa đến trước mặt mình, dù hơi kinh ngạc nhưng vẫn biết nghe lời, đặt tay mình vào bàn tay kia. Không dám không đặt.

Hoàng đế muốn đỡ người, đây là coi trọng người. Người dám không nể mặt hoàng đế, chán sống sao?

Tự Cẩm đang muốn sống yên lành nên trong lòng không tự nhiên cũng vẫn phải ngoan ngoãn đặt tay vào.

Buồn bực!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Toàn Bộ Đầu Là Đầu Giả!

Tiêu Kỳ nắm tay Tự Cẩm đi vào trong. Tự Cẩm thật ra muốn tránh. Tay này không biết đã dắt bao nhiêu người, nói thật là nàng còn thấy bẩn.

Một khi xuyên việt thành tần phi trong hậu cung, Tô Tự Cẩm cảm thấy nghề nghiệp tần phi này rất khó khăn, nhiều nguy hiểm, lại không thể ly dị. Bất cứ lúc nào cũng có thể bị giáng chức hoặc tệ nhất là ban cho cái chết. Nàng lại còn bị biến thành thủ hạ của hoàng hậu, làm kẻ địch của quý phi. Nếu muốn sống tốt thì phải nương nhờ hoàng ân mới được. Nhưng hai tháng này đến ở Di Cùng Hiên, điều Tự Cẩm nghĩ đến nhiều nhất chính là làm sao trở thành người cuối cùng sống sót trong hậu cung!

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có biện pháp duy nhất chính là sinh con trai, sau đó thuận lợi vui vẻ trở thành thái hậu!

Đến lúc đó, ngay cả Hoàng thượng còn phải hiếu kính nàng, đâu cần nhìn sắc mặt người khác sống qua ngày, ngấm lại đều cảm thấy hưng phấn vô cùng!

Mình xuyên việt không chỉ để sống với hoàng đế mà còn có thể làm thái hậu. Đây mới chính là thắng lợi cuối cùng nha!

Nhưng chuyện này lại là khó nhất. Đầu tiên phải sinh được con trai. Con trai hay gái cũng phải dựa vào may mắn. Thứ hai, sinh con ra còn phải nuôi dạy thật tốt, được hoàng đế coi trọng mới có thể trở thành thái tử. Thứ ba, cũng là điều khó khăn nhất, làm sao có thể che chở con trai đi đến bước cuối cùng.

Cuối cùng, hoàng thượng phải chết nữa!

Mấy chuyện này khiến Tự Cẩm rất rối rắm.

Việc đầu tiên còn ở cách xa nàng vạn dặm, lấy gì mà dám ghét bỏ hoàng đế.

Tường tượng quá tốt đẹp, thực tế quá tàn khốc. Nàng yên tĩnh trở về hiện thực, ngoan ngoãn để hoàng đế dắt tay nàng đi vào phòng trong.

Chính giữa trên bàn tròn bày mấy xấp vải sa tanh rực rỡ lóa mắt, muốn coi nhẹ cũng khó. Tự Cẩm thấy hoàng đế nhìn tới mấy xấp vải, miệng nàng vốn nhanh hơn so với trí óc, không kịp suy nghĩ cẩn thận nói luôn.

“Tết Trung thu sắp tới, Hoàng hậu nương nương ban thưởng cho thần thiếp mấy xấp vải để may quần áo. Thần thiếp đang suy nghĩ xem may thế nào cho đẹp.”

“Ồ?” Tiêu Kỳ cười nhạt nhìn đồng vải, sau đó mới nói: “Ái phi dự định làm thế nào?”

Nhìn hoàng đế ngồi nghiêng trên giường gần cửa sổ, Tự Cẩm biết rõ giờ có nói gì, nghĩ gì cũng chẳng thông. Nàng chỉ là một Thái nữ nhỏ nhoi, dù hoàng hậu hay quý phi đều không dám đắc tội. Lúc này Hoàng đế hỏi nàng, chưa chắc thật lòng muốn hỏi nàng cắt may quần áo, chẳng qua muốn biết nàng sẽ đối phó ra sao.

Vợ lớn, vợ bé của hãn tranh giành nhau mà hãn còn đầy hứng thú hỏi một vợ bé khác. Toàn bộ đều là đều giả!

Phải viết hoa nữa mới đúng!!!

Tự Cẩm cũng không giả vờ. Quả thật nàng không phải làm gì, còn chưa nghĩ ra kế sách thì hãn tới rồi.

Ngẩng đầu nhìn hoàng đế, nàng lo lắng: “Thần thiếp... chưa nghĩ ra.” Nói xong lại cúi đầu, hai bàn tay siết chặt, đến nổi lộ ra cả mấy khớp xương.

Cứ giả bộ đáng thương thôi. Không nghĩ tới có một ngày nàng cũng phải giả làm bạch liên hoa.

Đáng thương tội nghiệp.

Nhìn Thái nữ nhỏ bé của hân, đôi mắt hoảng hốt giống như bị mây xấp vãi sa tanh đâm vào người, Tiêu Kỳ bất giác nhớ tới chuyện trước đó nàng bị giáng chức đến Y Lan Hiên.

Xem ra chuyện kia làm cho nàng quá sợ hãi.

Khác được à, Hoàng hậu đấu với Quý phi, nàng chỉ là một Thái nữ nhỏ nhoi bị kẹp ở giữa. Hai mặt kia không dám đắc tội ai, không kinh hoàng khiếp sợ sao được?

Nghĩ tới đây, Tiêu Kỳ sầm mặt xuống. Hân mặc kệ chuyện trước đây, nhưng bây giờ hân đã chuyển Tự Cấm đến Di Cùng Hiên, sao hoàng hậu còn dám coi nàng như tầm chăn.

Làm vậy là không coi hân ra gì, hoàng đế không vui!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 20: So Ra Trăm Còn Thua Bàn Cờ!

Tự Cẩm trơ mắt nhìn nét mặt hoàng đế từ từ tối sầm lại, sau đó thì đen như mực khiến người ta không dám thở.

Tức giận nàng nhận đồ của hoàng hậu sao?

Nhưng nàng không dám không nhận mà, hoàng hậu ban thưởng, chẳng lẽ nàng dám từ chối?

Ngẫm lại hoàng đế không ngốc đến vậy, chuyện như thế cũng đổ lên đầu nàng. Nhưng nếu không thì sao lại giận dữ thế kia? Nàng cẩn thận nghĩ lại mọi thứ một lần nữa, chắc chắn nàng không chọc giận hấn mà.

Nói thì nói, không đoán được tâm tư của ông chủ lớn cũng thật là khổ quá.

Không cẩn thận liên sai, lại không biết mình sai ở đâu, muốn tránh cũng không tránh được.

Còn gì khổ hơn chuyện đó?

Giống như người vừa nộp đơn tuyển dụng đến công ty đa quốc gia làm trợ lý CEO, lúc nào cũng muốn dự đoán trước tâm tư thủ trưởng, cố gắng bảo vệ chén cơm của mình. Tự Cẩm cảm giác mình giống y như vị trợ lý kia, ăn bữa hôm lo bữa mai.

Đã xuyên việt mà còn phải trải qua những chua cay nơi công sở, chẳng hề dễ dàng gì.

Vì suy nghĩ quá nhập thần nên quên cả che giấu sắc mặt. Tiêu Kỳ vừa quay đầu liền nhìn thấy đôi mày cau lại sắp thành đường thẳng của Tự Cẩm, vẻ mặt rối rắm lo lắng như gặp chuyện cực khó khăn, ánh mắt bất an sợ sệt.

Mình không cần thận lại hù dọa nàng, sao nhát gan như vậy chứ?

"Nếu hoàng hậu ban thưởng thì nàng cứ nhận đi."

Tự Cẩm nghe vậy vội vàng đứng dậy cảm tạ "Vâng, thần thiếp nhớ kỹ ." Nhưng nhận thì sao chứ, hoàng thượng không thích nàng may đồ bằng vải này, vậy nếu... Hoàng hậu trách tội thì làm sao bây giờ?

Trong chớp mắt, Tự Cẩm cảm thấy cực chán ghét hoàng đế.

Vừa nhìn nét mặt Tự Cẩm thì hẳn biết nàng hiểu sai. Nhưng Tiêu Kỳ cũng không giải thích, vẫy tay sai người mang ra ngoài. Sau đó kéo Tự Cẩm chơi đánh cờ. Tự Cẩm trong lòng buồn bực, đem toàn bộ tức giận phát tiết lên bàn cờ , một đường xung phong thẳng năm sáu trận.

Tiêu Kỳ chau mày, thấy sự ầm ứ trên mặt Tự Cẩm tản đi. Hắn chỉ thả vài nước, rồi để cho nàng thắng vài trận thì hết tức giận rồi.

Thật dễ dụ quá mà.

Tính cách thế này quá đơn thuần. Trong cung này có thể gặp một người đơn giản như thế cũng khó như mò kim đáy biển.

Không ngờ hắn còn có thể gặp một người như vậy.

Cẩn thận nghĩ lại. Giống như lần trước nàng gặp hắn cũng không hề nói mình thiết thời ủy khuất, không nhân cơ hội trạng cáo Lý Chiêu Nghi làm khó nàng. Lần này hoàng hậu coi nàng như thịt trên thớt, nàng cũng chỉ

ngồi ở đó lo âu. Dù hắc bảo nàng nhận, nàng cũng đồng ý, không một lời tố khổ.

Nếu Tết Trung thu hoàng hậu không thấy quần áo mới của nàng thì nàng phải làm gì đây?

Hoàng hậu trách tội xuống, muốn phạt nàng chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ. Chắc chắn vừa rồi nàng nghĩ chuyện này. Nhưng cũng không dám nói gì với hắc, tự mình nghĩ cách sao?

Trong lòng Tiêu Kỳ cũng hơi phức tạp. Đã đơn thuần lại còn ngu ngốc, sao không khóc kể với hắc vài lời. Trong hậu cung này từ hoàng hậu cho tới phi tử, mấy người nhân cơ hội ở bên cạnh hắc kể lẽ ủy khuất, ngáng chân người khác, đếm không xuể.

Hắc còn tưởng rằng Thái nữ nhỏ bé này sẽ tố khổ vài câu với hắc. Kết quả... vài ván cờ liền ngoan ngoãn.

Trong chớp mắt, Tiêu Kỳ có cảm giác mất mát sâu sắc.

So ra trăm còn thua bàn cờ!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tự Cầm Ngâm Ngốc

Tiêu Kỳ buồn bực Tự Cầm không biết rõ, Tự Cầm chỉ nhắc mình phải hiểu vài chuyện mà thôi.

Coi hoàng đế như ông chủ lớn, sau này mình thăng chức tăng lương, tương lai tốt đẹp đều phụ thuộc vào hắn. Vậy thì cần rằng mà vượt qua. Nếu có thể từ chức, nàng liền lập tức bỏ của chạy lấy người, tỷ đây không thích hầu hạ người khác.

Nhưng cùng hoàng đế từ chức, có phải là người chán sống rồi không?

Nếu chuyện đã đến nước này, không thể cứu vãn thì cũng chỉ có thể ôm hận mà sống thôi.

Nghề nghiệp Tần phi, bước chân vào thì không có đường ra, chỉ có thể giãy giụa cầu sinh.

Qua mấy ngày suy nghĩ phân tích, nàng cảm thấy những người như Tiêu Kỳ chuyện gì hắn cũng biết. Trong hậu cung có hoàng hậu, sau khi kế vị bảy tám năm hắn liền nâng một vị quý phi. Nhìn là biết hắn để cho quý phi và hoàng hậu tranh đấu. Người đàn ông này cần gì đến tình yêu, hắn làm mưa làm gió cũng chỉ vì vương quyền của hắn.

Hắn không biết chuyện quý phi sai Lý Chiêu Nghi hại nàng sao?

Hắn biết rõ, nhưng biết thì sao đây?

Cũng không làm gì khác được.

Có thể thấy rõ, người đàn ông này không thích người bên cạnh đùa giỡn tâm cơ. Nếu không đụng chạm tới ranh giới cuối cùng, hẳn cũng dễ dàng tha thứ vài phen. Cho nên trước mặt người thông minh mà người còn tính toán, bày mưu đặt kế. Đây không phải tự đào hãm chôn mình sao?

Tự Cẩm biết rằng chuyện quan trọng nhất bây giờ là bình an trưởng thành, lấy lòng hoàng đế. Chỉ cần hẳn lâu lâu nhớ tới mình thì hoàng hậu cũng được, quý phi cũng thế, không ai dám công khai làm khó mình. Dù sao các nàng cũng phải lấy cảm tình của hoàng đế.

Lúc người cần phải sống thì người tự tôn, ngông cuồng là muốn chết chẳng?

Mệnh không có thì nói được gì.

Ăn trưa đặt ở Di Củng Hiên. Chỗ này khá rộng, đồ ăn bày biện rất hấp dẫn, nàng nhìn mà hai mắt tỏa sáng. Khác được sao. Phần lễ Thái nữ không cao, dù bây giờ đã chuyển cung, nô tài bên Ngự thiện phòng không dám cắt xén đồ ăn quá đáng nhưng so với hoàng đế thì một trời một vực.

Trong lòng Tiêu Kỳ còn nghĩ tới chuyện khi này, ước chừng cơm nước xong chắc Tự Cẩm sẽ khóc lóc kể lể với hẳn. Kết quả cơm nước xong, nàng vẫn không hề nhắc gì. Nhìn nàng ăn một bụng tròn căng, mặt mũi đầy thỏa mãn, hẳn liền im lặng không còn gì để nói.

Kỳ thực Tự Cẩm cũng muốn kể ủy khuất với hoàng đế, nhưng nói thì được gì đây?

Hoàng đế sẽ khiển trách hoàng hậu sao? Đương nhiên là không. Hoàng hậu nương nương có lòng tốt, tội nghiệp nàng chỉ có vài bộ quần áo do người nhà mang tới, cố ý ban thưởng vài may đồ là nương nương thiện tâm từ bi. Người dựa vào gì mà khiển trách người ta chứ?

Dù cho trong lòng biết rõ hoàng hậu muốn lấy nàng tranh đấu với quý phi nhưng cũng chỉ là suy đoán, không có bằng chứng rõ ràng. Không có chứng cứ mà cáo trạng, đây không phải gài bẫy chính mình sao?

Tự Cẩm đâu có gốc như vậy.

Cho nên, nàng không làm chuyện đại đột này.

Hoàng hậu nương nương thật sự quá lợi hại, thủ đoạn này làm cho người tức giận mà vẫn phải mang tiếng chịu ân huệ của người ta. Nếu nàng có bản lĩnh, quyền hạn này còn lo gì nữa?

Huống chi, nàng cũng không đoán được tâm tư hoàng đế. Nếu nàng cáo trạng, ngược lại hoàng đế cảm thấy nàng không biết điều, vu hãm hoàng hậu thì phải làm sao bây giờ?

Cơm nước, phụng trà xong, Tự Cẩm cũng không biết nói gì làm gì với hoàng đế. Thật sự là hai người chưa quen thuộc, không có đề tài chung. Nàng liền cố gắng nghĩ xem gần đây có chuyện gì vui vui, cũng coi như đề tài hay.

Khó được ngày Tiêu Kỳ rảnh rỗi, ngồi dựa vào gối uống trà. Vừa ngẩng đầu lên thì thấy Tự Cẩm đang ngây ngốc, tâm trí mê man tận chốn nào.

Lại còn có tần phi lúc hầu hạ hoàng thượng mất tập trung như vậy sao? Tiêu Kỳ cứng rắn nuốt cơn ghen của mình, thiếu chút nữa thì phun cả trà ra.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Hoàng Thượng Muốn Chu Toàn Cho Nàng Đây

Bình thường Tần phi cũng chỉ có vài hoạt động giải trí như thiêu thừa may vá, xem sách, ưu nhã hơn thì viết chữ, vẽ tranh. Nếu tính cách sáng khoái có thể đi dạo trong ngự hoa viên, không thì bơi thuyền trên hồ, mấy việc này đều có thể lấy vui giết thời gian.

Tự Cẩm không thích thiêu thừa may vá, không có sự khéo tay này. Vẽ tranh viết chữ cần cảm xúc, đi ngự hoa viên thì thôi đi, gặp ai cũng phải quỳ. Chơi thuyền trên hồ? Ồ, cái này nàng thích, nếu may mắn còn có thể câu được vài con cá, làm thêm vài món ăn. Nhưng nàng lại chưa có vinh hạnh này, phẩm cấp chưa tới.

Nghĩ tới nghĩ lui, mấy trò tiêu khiển tầm thường này cũng không thể nói với hoàng đế. Tự Cẩm hơi khinh bỉ mình, sao nàng lại ngốc như vậy chứ, người khác xuyên việt làm thế nào mà vui vẻ hạnh phúc thế?

"Đang nghĩ gì mà tập trung vậy?"

"A? A, thần thiếp đang nghĩ xem nói chuyện gì với người mới được...?"
Tự Cẩm chưa kịp suy nghĩ lập tức trả lời. Lúc định thần lại, nàng chỉ muốn phỉ nhổ chính mình, mặt trắng bệch, tay che miệng, mặt xám như tro tàn.

Không cần người khác đào hầm, chính nàng đã tự đào hầm chôn mình rồi.

Ngu xuẩn không thể tả.

Tiêu Kỳ cũng kinh ngạc đến ngáy người, hắn cũng không biết phải nói gì trong tình huống đó.

"Thần thiếp nói chuyện vụng về, mong hoàng thượng thứ tội." Phải nhanh chóng thỉnh tội thôi, chính mình làm tội mình, Tự Cẩm kêu khóc trong lòng, đúng là không gì ngu hơn.

"Đứng lên đi." Tiêu Kỳ nhìn vị tiểu Thái nữ kinh hoàng sợ sệt, sao lại có người ngu đến thế chứ? Trong hậu cung này ai nấy đều muốn nịnh nọt hắn, trước khi nói gì cũng uốn lười bảy lần, nào có ai lại để lời nói ngay miệng như nàng.

Lúc ấy hắn chẳng nghĩ được gì khác, tính cách như thế, có thể sống tốt trong cung này mới là hiếm hoi.

Hắn cũng không biết đây là lần thứ mấy cảm thấy nàng quá ngốc, quá đơn thuần.

Có lẽ định cho nàng nhận hiệu đơn thuần nên Tiêu Kỳ không giận dữ nữa mà rất lo lắng. Thế này thì đến Tết trung thu nàng phải làm sao?

Không có biện pháp.

Mặc quần áo may từ vải do hoàng hậu ban thưởng, sau đó tranh sủng với quý phi. Dù cho nàng có tỏ ra mình sợ hãi bao nhiêu cũng không thể khiến quý phi hết giận.

Thù ắt phải kết lớn.

Mỗi lần nhìn thấy Tô thái nữ hắn đều muốn thở dài. Tiêu Kỳ cảm giác nếu mình còn gặp nàng thêm mấy lần thì cuộc đời này chắc là không còn biết giận.

Do Tự Cẩm mới xuyên tới không lâu, thời gian gặp hoàng đế chưa nhiều nên chưa tạo được thói quen cẩn trọng mọi nơi mọi lúc. Nàng chỉ cần không tập trung là bản tính tự tại sáng khoái ngày xưa biểu lộ, trí thông minh rút đi đâu hết.

Tiêu Kỳ không trị tội nàng, cũng không lạnh lung với nàng. Điều này khiến Tự Cẩm lần đầu tiên cảm thấy vị hoàng đế này không tệ. Nàng khẽ ngồi lại, cúi đầu im lặng. Giờ phút này nói gì cũng không đúng, nàng liền dứt khoát giả bộ bị sợ đến không dám nói gì vậy.

Tiêu Kỳ lại không có cách nào ngồi xuống. Hắn thấy Tự Cẩm cúi đầu xuống mãi, nếu hắn cũng ngồi xuống e là nàng bị dọa khóc mất.

"Trẫm còn việc cần làm, nàng nghỉ ngơi đi. Sau này ta sẽ trở lại thăm nàng." Nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài. Làm tới hoàng đế còn phải chừa một đường cho phi tử phạm lỗi. Hắn lớn tới chừng này, đừng nói sau khi lên ngôi, ngay cả trước kia làm thái tử cũng không có ai khiến hắn uất nghẹn như thế.

"Thần thiếp cung tiễn Hoàng thượng." Tự Cẩm thở phào nhẹ nhõm, sau đó giống như đưa tiễn môn thần, cung kính đưa hoàng đế ra cửa.

Tiêu Kỳ đi ra Di Cung Hiên cũng không đi tới hậu cung mà đi thẳng về Sùng Minh Điện. Sau khi trở về, trong đầu lại nhớ đến nét mặt muốn khóc của Tự Cẩm, cuối cùng thở dài gọi "Quản Trường An."

"Có nô tài ở đây." Quản Trường An lập tức tới.

"Trẫm nhớ mấy xấp lụa mới được cống nạp năm nay vẫn còn nhĩ?"

"Dạ, bên Nội Đình Phủ vừa mang tới một loạt vải mới, nói là do các thợ thủ công phía nam mới dệt, rất hiếm." Quản Trường An nghe Hoàng thượng hỏi thì hiểu ngay, trong lòng khẽ chẹp chẹp hai tiếng. Tô thái nữ này có phúc khí gì chứ, Hoàng thượng muốn chu toàn cho nàng đây.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Nếu Ở Thời Hiện Đại Hoàng Đế Cũng Là Cao Thủ Tán Gái

Tiêu Kỳ nghe Quản Trường An đáp lời, hơi do dự một lúc sau đó mới nói: “Ban thường Tô thái nữ hai xấp lụa mới cống, hai xấp gấm Hồ, đi đi.”

“Dạ.” Quản Trường An khom lưng lui ra ngoài. Ra cửa đại điện, trong lòng hắn ta vẫn nhớ nét mặt của Hoàng thượng. Dường như hắn ta vẫn cảm thấy Hoàng thượng còn muốn phân phó hắn chuyện gì, nhưng cuối cùng lại không nói, là hắn ta nhìn lầm sao?

Sau khi Quản Trường An lui ra, Tiêu Kỳ ngồi nghiêng người trên sập lớn, với tay lấy một quyển sách trên bàn nhưng không xem. Trong đầu lại nghĩ, ban thường cho nàng mấy xấp vải cũng không phải chuyện lớn gì. Hôm nay mình ăn cơm ở đó, người ngoài có nói cũng chỉ nói nàng khéo léo, biết chiều lòng người, làm cho mình vui nên được ban thưởng mà thôi.

Phi tần vị phần thấp, được ban thưởng nhiều cũng không tốt. Khiến cho người khác ghen tị thì sợ sẽ gây khó cho nàng. Một người ngốc nghếch như vậy, còn tự mình hổ mình thì làm sao là đối thủ của người khác. Hắn không thay nàng lo liệu vài chuyện thì chỉ cần mình dăm ba tháng không ngó ngang, lúc nhớ đến e là không thể gặp lại người.

Nếu là người khác cũng thôi, nhưng nàng ... va chạm quý phi mấy lần...

Tiêu Kỳ bất giác nhíu mày. Mặc dù Quý phi hơi kiêu căng nhưng luôn dịu dàng chăm sóc hầu hạ hắn, hắn cũng khá thích nàng. Hoàng hậu... Hoàng hậu đoan trang hào phóng có thể quả lý hậu cung nhưng lòng dạ khó

tránh hẹp hòi. Nhà mẹ đẻ Hoàng hậu Sở gia và nhà mẹ đẻ quý phi Tô gia vẫn luôn đối chọi nhau không ai nhường ai. Chính vì thế hẳn cũng an tâm.

Nghĩ đến Tô quý phi, Tiêu Kỳ hơi sửng sốt. Quý phi họ Tô, Tự Cẩm cũng họ Tô, hơn nữa nét mặt hai người có vài điểm giống nhau. Nghĩ tới đây hẳn bất người dậy, trên đời này không lẽ lại có chuyện trùng hợp như thế, lẽ nào Tô quý phi và Tô thái nữ có họ hàng?

Không phải, nếu như có thì hai người chưa chắc mâu thuẫn đến thế, chỉ là trùng hợp sao?

Lẽ nào thiên hạ lại có chuyện khéo thế?

Tự Cẩm tiễn Quản Trường An, nhìn mấy xấp vải trên bàn nhất thời không cách nào hồi phục lại tinh thần.

Nàng không hiểu vì sao hoàng đế lại vô duyên vô cớ ban thưởng vải vóc cho nàng, lẽ nào hẳn cũng hy vọng nàng tranh chấp với quý phi?

Không đúng. Hoàng đế đâu rảnh rỗi đến vậy, vị phần Thái nữ của nàng làm sao dám so với Quý phi, đâu cần thiết phải làm thế. Trong chuyện tranh đấu của nữ nhân, ghen tị với mấy thứ quần áo trang sức chỉ là thủ đoạn nhỏ bé. Không làm gì được nên ghét người ta, kiểu người này chính là kiểu người khiến người ta hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hoàng hậu làm thế là vì nàng hay bất hòa với quý phi. Ngoài mặt không thể trực tiếp giương cung bạt kiếm. Một người có địa vị, một người được sủng ái, cho nên nếu họ dùng mấy thủ đoạn này thì quá bình thường. Nhưng đây là hoàng đế... Không phải nàng đánh giá cao hẳn mà người đàn ông này có ngạo khí của riêng mình, hẳn khinh thường dùng mấy trò không đáng giá để tổn hại một nữ nhân.

Sau khi loại bỏ hết mấy khả năng này, Tự Cẩm cũng chỉ còn một đáp án, hoàng đế đang thay mình chu toàn, không để nàng giẫm lên bẫy của hoàng

hậu, chống đối quý phi?

Hắn tốt vậy sao?

Sao có thể chứ?

Tự Cẩm bị suy đoán này làm kinh hãi, lát sau vẫn chưa hồi phục tinh thần.

Chắc nàng nghĩ quá nhiều rồi?

Nhất định vậy.

Nhưng vải vóc còn bày trên bàn kia. Một xấp vải tính theo khối lượng bây giờ phải dài 30 m. Bốn xấp vải cộng lại bày trên bàn rất đồ sộ, không muốn nhìn cũng không được.

Nếu ở thời hiện đại hoàng đế cũng là cao thủ tán gái đây. Cứu người lúc nguy nan, quay đầu còn tặng lễ vật quý giá, lòng người có là đá cũng phải bị cảm động.

Trong lòng Tự Cẩm còn đang đầy xúc động thì Vân Thường đột nhiên kêu lên kinh ngạc, “Tiểu chủ, mấy xấp vải này là đồ mới tiến cống năm nay, nô tì không tin được mắt mình rồi, nhất định là nhìn lầm.”

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Hoàng Thượng Không Thích Cũng Không Trách Tội Hẳn Ta

Tự Cẩm nghe không hiểu gì, nghi hoặc nhìn Vân Thường, "Khác nhau sao?" Năm nào chả có tiến cống, có gì kỳ lạ chứ.

"Không giống nhau." Vân Thường vẫn hơi kích động, trấn tĩnh lại rồi mới nói: "Tiểu chủ, hàng năm đồ tiến cống nhất định phải cống. Nhưng mỗi năm đều giống nhau, không khác biệt lắm. Nhưng hàng tân cống chính là những sản phẩm mới được làm, trước giờ không có. Toàn cung này người được hoàng thượng ban thưởng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay."

Nói xong Vân Thường còn chỉ mấy đặc điểm trên vải cho Tự Cẩm xem. Tự Cẩm cũng cúi đầu nhìn, nghe Vân Thường giải thích mới biết thì ra mấy xấp vải này là loại hàng đặc biệt!

"Quá tốt rồi. Hoàng thượng ban thưởng cho tiểu chủ vải may quần áo. Do đó tiểu chủ có mặc cũng không ai dám nói một câu. Tiểu chủ, giờ chúng ta không cần lo lắng nữa, nô tỳ sẽ kêu người của Thượng Cung Cục đến lấy số đo. Chẳng mấy mà đến Tết Trung thu rồi, váy áo này cũng phải nhanh chóng may mới xong."

Vân Thường quá kích động, vội vã chạy đi.

Tự Cẩm giơ mấy ngón tay lên nhẩm tính. Lần đầu tiên gặp hoàng đế đối diện cho nàng, vừa lớn vừa gần Sùng Minh Điện. Lần thứ hai gặp liền ban thưởng vải sa tanh, mà lại là hàng tân cống.

Cảm giác đầu tiên, hoàng đế thật hào phóng đối với nàng!

Cảm giác thứ hai, nàng sẽ khiến bao nhiêu người đỏ mắt ghen tị đây?

Dù chuyện này Tự Cẩm không nghĩ ra ngay thì trong hậu cung này ai lại không nghĩ ra chứ. Đúng là Tô thái nữ xinh đẹp. Nhưng một cô gái nhỏ mới mười ba tuổi, trừ khuôn mặt còn có gì hấp dẫn. Trước không nở sau không cong, phẳng lì như cái bảng. Nói hoàng đế nhớ thương nàng cũng phải sau lễ cập kê chứ. Suy xét cẩn thận, Tô thái nữ gặp hoàng đế có hai lần. Lần đầu ở Di Cùng Hiên đã làm bao nhiêu người ghen ghét. Lần hai lại được ban thưởng vài tân cống. Trong cung này ban thưởng vài không thiếu, nhưng ban thưởng vài năm nay phía nam mới cống tiến lại là chuyện khác.

Tổng hợp những ý tưởng trên, hẳn rất nhiều người coi Tô thái nữ là hồ ly tinh, nếu không thì làm sao có thủ đoạn thu hút Hoàng thượng đối tốt với nàng như thế?

Ngay cả Quý phi mới tiến cung năm đó cũng không có thủ đoạn này đâu.

Sao trước đây Quý phi không giẫm chết tiểu hồ ly tinh này để ả không thể xoay người chứ?

Vì bình thường Tự Cẩm rất ít khi ra khỏi Di Cùng Hiên. Hơn nữa phẩm cấp nàng quá thấp, mấy phi tần có địa vị cao cũng không thèm đến chỗ nàng để dây dưa khó dễ. Do đó, dù bên ngoài có âm ỉ bao nhiêu cũng không ảnh hưởng đến Tự Cẩm, nàng an ổn trong Di Cùng Hiên, đang thích thú ngồi ăn sữa chua.

Sữa chua cũng có lịch sử mấy ngàn năm. Nhưng sách sử ghi chép lại thì chỉ có đa số người du mục, dân tộc thích ăn. Không ngờ Vương Triều Đại Vực cũng có loại sản phẩm từ sữa này. Việc này khiến cho kẻ tham ăn như Tự Cẩm rất hưng phấn.

Tiếc là chỉ có mỗi một cách ăn sữa chua, rưới thêm ít mật ong là hết. Vậy đâu có ngon. Ăn sữa chua nhất định phải thêm hoa quả, làm đông lạnh, một

lớp sữa chua, một tầng trái cây, rồi cho vào ly thủy tinh. Chỉ nhìn thôi cũng đã thèm.

Thật là thích!

Cùng lúc đó, Tiêu Kỳ nhìn chăm chăm ly thủy tinh đặt trên bàn do ngự thiện phòng đưa tới. Ly thủy tinh đặt trong đĩa sứ tròn trắng tinh, bốn phía ly đều ướp đá lạnh. Đồ ăn mới do ngự thiện phòng nghĩ ra chẳng?

"Quản Trường An."

"Có nô tài ạ." Quản Trường An lập tức trả lời, thấy Hoàng thượng nhìn chăm chú vào ly thủy tinh, không đợi Hoàng thượng hỏi liền nói ngay: "Đây là món tráng miệng ngọt mới do ngự thiện phòng làm, nói là do Tô Tiểu Chủ của Di Cùng Hiên thích ăn kiểu này, làm ra thì hương vị rất ngon. Do đó mới dâng lên cho Hoàng thượng dùng thử."

Nếu không phải Hoàng thượng thích ăn món tráng miệng ngon, ngự thiện phòng cũng sẽ không tùy tiện dâng lên. Quản Trường An cố ý nhắc tên Tô tiểu chủ. Hoàng thượng không thích cũng không trách tội hắn ta

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Dọa Nàng Sợ Hết Hồn Thế

Khó trách nhìn rực rỡ thế kia, bên trong toàn trái cây. Nhớ tới nét mặt Tự Cẩm lúc ăn cơm, nàng có thể nghĩ ra đồ ăn này cũng không kỳ lạ gì.

Đàn ông thường không thích mấy món tráng miệng ngọt của con gái, dù vậy hẳn vẫn múc một muống nếm thử. Sắp tới trung thu nhưng buổi trưa vẫn rất nóng, sữa chua ướp lạnh toát, hương trái cây ngọt ngào, đưa vào miệng cũng thấy sáng khoái.

Quản Trường An đứng thẳng bên cạnh nhìn thấy Hoàng thượng múc từng miếng từng miếng chậm rãi, rồi ăn hết ly sữa chua, bất giác kinh ngạc.

Tiêu Kỳ hình như còn thòm thèm, nhìn ly thủy tinh đã hết nhãn rồi quay sang Quản Trường An hỏi: "Trừ cái này, Tô tiểu chủ còn kêu phòng ăn làm gì nữa?"

Quản Trường An ở trước mặt hoàng thượng hầu hạ nhiều năm như thế nên làm việc gì cũng cẩn thận chu đáo chặt chẽ, sớm biết Hoàng thượng sẽ hỏi. Trong lòng hẳn ta cân nhắc kỹ càng rồi mới đáp: "Cái khác thì không nghe thấy nhưng trưa nay nghe người bên ngự thiện phòng nói tô tiểu chủ muốn ăn cá kho tộ, còn kêu một chén mì tơ cuộn. Ngự thiện phòng đang lo lắng, không biết mì tơ cuộn là gì ạ."

Tiêu Kỳ nheo mắt, bất giác tò mò "Đi xem một chút."

"Dạ." Quản Trường An vội vàng đi theo, trong lòng còn chưa kịp nghĩ ra, sao Hoàng thượng lại đột ngột có hứng thú với đồ ăn. Trước đây chưa từng có chuyện này, trên cơ bản đều là Ngự thiện phòng dựa theo thực đơn

âm thực bốn mùa làm, ngẫu nhiên cũng sẽ có thêm vài món mới nhưng cực hiếm.

Cho nên nhiều năm như thế mà trong Ngự thiện phòng cũng không biết rõ Hoàng thượng thích ăn gì. Hôm nay món nhạt, ngày mai món mặn, cả ngày người của Ngự thiện phòng đều thay đổi đa dạng món ăn dâng Hoàng thượng mà cũng không khiến Hoàng thượng khen một tiếng. Tô tiểu chủ chỉ dùng cái ly thủy tinh, Hoàng thượng liền để ý?

Vậy mấy người của Ngự thiện phòng tức chết mất.

Trong lòng nghĩ như thế, Quản Trường An vẫn nhanh nhẹn đi theo Hoàng thượng tới Di Cùng Hiên, trước khi đi còn kêu Đồng Ý đến Ngự thiện phòng. Hẳn ta có nhiều giao tình với người của Ngự thiện phòng. Bây giờ cũng vui lòng giúp họ, dù sao cũng không thiệt thòi.

Ha ha.

Tiêu Kỳ không kêu người thông báo mà trực tiếp đi vào. Vào đến cửa hẳn nghe the thấy tiếng người nói chuyện bên trong bèn đứng lại nghiêng đầu lắng nghe.

Hoàng đế nghe lén thì không ai được biết. Quản Trường An liền đuổi hết mấy người không liên quan ra ngoài. Bản thân hẳn ta cũng cúi đầu khom lưng đứng phía xa. Tuy trong lòng hẳn ta cũng tò mò Tô Thái Nữ, nhưng tất cả đều là chủ tử. Là nô tài không được nghe lén chuyện của chủ tử.

"Người bên Ngự thiện phòng nói họ làm không được, không biết tiểu chủ nói mì tơ cuộn là cái gì. Mì chính là mì, họ chưa từng thấy mì tơ cuộn, cũng chưa từng làm qua. Ngay cả đại đầu bếp tối qua nghĩ cả đêm, hôm nay cũng tới đây với Trần Đức An, nói nhờ tiểu chủ chỉ điểm thêm."

"Chỉ thế nào đây? Chính là kéo sợi mì xong thì đặt xuống cuộn lại, nhìn xem không giống một cuộn mì tơ sao?"

"Nhưng họ nói là không kéo được mảnh như thế, kéo thêm ra thì đứt rồi."

Tiếng nói trong phòng dừng lại một lát, sau đó Tiêu Kỳ lại nghe giọng Tự Cẩm sốt ruột "Ta chỉ nghĩ vậy thôi, cũng không phải kêu họ làm nhỏ như vậy. Người mau đi nói với họ, đừng làm người ta khó xử, làm không được cũng không sao."

Nghe giọng Tự Cẩm có vẻ lo lắng, hình như sợ mình làm khó ngự thiện phòng, Tiêu Kỳ cảm thấy hơi buồn cười. Người của Ngự thiện phòng không phải có trách nhiệm làm các chủ tử ăn thấy ngon miệng sao?

Vậy mà kêu khó xử?

Chẳng qua có một chén mì mà dọa nàng sợ hết hồn thế.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Làm Hẳn Tức Chết

Tiêu Kỳ cũng không đi vào ngay, ngược lại hẳn nghe khá thú vị, không biết các nàng sẽ nói tiếp điều gì.

Trong phòng, Vân Thường thấy tiểu chủ lo lắng thì không nhịn được cười, khẽ khuyên nhủ: "Tiểu chủ không cần gấp, bây giờ người của Ngự thiện phòng đang muốn lấy lòng chủ tử mà, đâu còn như ngày xưa chúng ta phải nịnh bợ họ. Tiểu chủ muốn ăn mì tơ cuộn, không làm được là do họ kém, ai dám nói người kén chọn chứ, ai có gan đó đây."

Tự Cẩm nghe vậy thở dài, nhớ tới những ngày đó rồi nhìn lại bây giờ, y như một giấc mơ. Lúc ấy, để có được bữa cơm ấm nóng, Trần Đức An phải cúi mình nịnh nọt mấy người của Ngự thiện phòng, coi họ như ông như bà để cầu cạnh. Giờ chẳng qua hoàng đế ban thưởng nàng vài thứ, họ đã khấn trương ngay lập tức.

Nhưng càng là mấy người này càng không nên đắc tội, Tự Cẩm nói với Vân Thường "Thà đắc tội quân tử không đắc tội tiểu nhân. Người của Ngự thiện phòng đều là mấy người miệng lưỡi trơn tru xảo trá, ta không muốn một ngày nào đó Hoàng thượng không quan tâm đến ta thì bọn họ lại lôi chuyện cũ ra nói"

Vân Thường ngẫm nghĩ cũng thấy đúng bèn nói: "Vậy để nô tỳ nói với Ngự thiện phòng ạ?"

"Mau lên, đừng làm cho người ta khó xử ." Tự Cẩm quả thật không muốn kết thù oán với Ngự thiện phòng. Nghĩ xem người phải ăn cơm cả đời mà. Ngày hôm nay người gây khó cho người ta, ngày mai này sẽ phải

ăn nước miếng của họ. Cho nên nàng nguyện ý đấu trí với hoàng hậu và quý phi chứ không muốn cùng mấy người của Ngự thiện phòng kết ân oán. Dù sao người thua thiệt cũng là nàng, không có chút lời nào hết.

Vân Thường bị chủ tử đuổi đi, vừa ra cửa liền nhìn thấy người bên ngoài. Nàng ta sợ đến mức “nhất phật xuất thế nhị phật thăng thiên” (ý là hồn vía lên mây), vội vàng quỳ xuống hành lễ, toàn thân run rẩy.

Hoàng thượng ở bên ngoài bao lâu rồi chứ?

Nghe tiếng động bên ngoài, Tự Cẩm trong phòng cũng bị dọa ngây người, vội vàng đi ra ngoài đón.

Tiêu Kỳ nhìn hai chủ tớ quỳ dưới đất nói: "Bình thân."

"Tạ ơn Hoàng thượng." Tự Cẩm trong lòng thắc thỏm, cúi thấp đầu từ từ đứng lên, nháy mắt với Vân Thường đứng cạnh, ý bảo nàng ta mau chóng đi.

Vân Thường lùi lại đi ra ngoài. Nàng ta không thể đi ngay, dù sao cũng phải pha trà dâng Hoàng thượng trước đã. Trong này làm gì còn ai hầu hạ, tiểu chủ sợ đến hồ đồ rồi.

Giờ phút này Tiêu Kỳ không vui, nét mặt lạnh lẽo đi vào trong phòng. Tự Cẩm nhìn hẩn biết ngay tình hình không khả quan, chắc là đang tức giận.

Chắc Hoàng thượng đã nghe mấy lời nàng nói với Vân Thường. Nhưng nàng có nói gì chọc giận hẩn đâu?

Hẩn giận cái gì chứ?

Tiêu Kỳ tức tối ngồi trên sập lớn. Tự Cẩm cũng không phải đứa trẻ mười ba tuổi, thấy hẩn tức giận làm sao dám tới ngồi. Nàng nghĩ mãi cũng không

nhớ ra mình đã nói sai điều gì. Đang tự xét mình thì nghe hoàng đế nói "Nàng biết tội chưa?"

Tự Cẩm muốn khóc, trong lòng âm thầm chửi rủa. Nàng quả không biết mình sai chỗ nào. Nhưng hoàng đế nói nàng có tội thì nàng phải có tội, lập tức cúi đầu nhận tội, "Thần thiếp biết sai rồi."

Tiêu Kỳ còn tưởng rằng nàng sẽ giải thích mấy câu, ai biết người này nhận tội rất gọn gàng, thật khiến cho hãn vừa tức giận lại cảm thấy buồn cười, "Vậy nàng thử nói xem nàng có tội gì?"

Lập tức thấy đầu Tự Cẩm cúi thấp hơn nữa, nhưng không nói câu nào. Tiêu Kỳ hiểu ngay, nàng không biết mình sai cái gì.

Không biết mình sai cái gì lại còn dám dứt khoát nhận tội như thế.

Làm hãn tức chết!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Bị Coi Thường Trắng Trợn

Tự Cẩm không phải không suy nghĩ cẩn thận xem mình sai ở đâu. Nhưng hoàng đế tức giận thì hắn mình đã sai, chỉ là nhất thời chưa nghĩ ra mà thôi.

Tiêu Kỳ nhìn khuôn mặt non nớt của nàng, sự tức giận trong lòng cũng dần dần tan đi. Để một chủ tử phải nhìn nét mặt mấy nô tài mà sống, chuyện này không khiến hắn giận sao? Trong cung này, phủng cao giảm thấp là chuyện thường đã có từ lâu. Ngày xưa khi hắn chưa là thái tử, còn sống trong cung mà chưa xuất cung xây phủ riêng cũng không ít lần phải chịu những nô tài này lên mặt khinh thị.

Nhưng lúc đó khác. Lúc đó phụ hoàng hắn vẫn nắm quyền, hắn chỉ là một hoàng tử chưa có tiền đồ. Trong cung rộng lớn này có ba bốn ngàn cung nữ, thái giám. Đông nô tài như thế thì việc xem xét chủ tử, nịnh trên chèn dưới rất bình thường.

Lúc đó, cuộc sống của hắn cũng trôi qua nơm nớp lo sợ. Dù bị bọn nô tài này chọc tức cũng không dám làm gì bọn họ. Bọn họ biết rõ, các hoàng tử sẽ không dám nói gì trước mặt phụ hoàng. Người quản lý Nội Đình Phủ là người được phụ hoàng trọng dụng. Người nói bọn họ làm không tốt không phải là đánh mặt Hoàng thượng sao?

Không ai dám làm chuyện đó.

Nhưng bây giờ không giống rồi. Hôm nay hắn đã ngồi trên ngai vàng, nhìn tần phi của mình phải chịu sự chèn ép của bọn nô tài, cảm giác bất lực từ thời niên thiếu trở dậy làm hắn không thở nổi.

Mặt hần sạm lại khi nhớ tới chuyện xưa. Đến khi phục hồi tinh thần bèn nhìn thấy nét mặt căng thẳng của Tự Cầm, trán lấm tấm mồ hôi. Thấy vẻ mặt nàng như vậy, hần lại bất giác nhớ tới ngày xưa mình cũng nơm nớp lo sợ trước mặt phụ hoàng, chỉ lo mình nói một lời sai, làm việc không tốt sẽ bị phụ hoàng trách tội.

"Lại đây."

Thật ra Tự Cầm rất căng thẳng. Nếu nàng biết rõ mình sai ở đâu còn có thể lấp liếm cho qua. Nhưng cơ bản là không biết chút nào, nhìn mặt hoàng đế ngày càng cau lại, nàng lại sợ mình vừa mới trải qua vài ngày tốt lành lại bị đưa trả về.

Nàng chỉ muốn được thưởng thức bữa cơm ngon lành, không được ăn ngon thì sống có ý nghĩa gì chứ?

Nghe hoàng đế gọi, sự căng thẳng trong lòng Tự Cầm bỗng chùng lại. Nàng cẩn thận bước tới, đặt tay mình vào bàn tay Tiêu Kỳ, chỉ cảm giác bàn tay hần vừa khô vừa ẩm, lại không nghĩ tới tay mình toàn mồ hôi...

"Trẫm không giận nàng."

Tự Cầm nghe được câu này cả người thả lỏng, mắt như tỏa hào quang.

Tiêu Kỳ nhìn nét mặt nàng vừa rồi còn ưu sầu, một lát sau đã tươi tỉnh hơn hờ cũng rất thu hút.

Thấy Tiêu Kỳ cười Tự Cầm lại xấu hổ. Lúc nào vị Hoàng đế này cười cũng kỳ lạ như thế, không biết vì sao giận, không hiểu lý do cười. Khó trách ai cũng nói hoàng đế là người khó hiểu nhất trên đời.

"Vậy vì sao Hoàng thượng tức giận?" Tự Cầm vẫn cảm thấy nên hỏi kỹ chuyện đó thì sau này mới có thể biết mà tránh. Hồi hộp kiểu này chỉ nên trải qua một lần, không thể có lần tiếp theo.

Nhìn ánh mắt, nét mặt Tự Cầm vẫn còn sợ hãi, Tiêu Kỳ gõ nhẹ lên trán nàng, khẽ thở dài. Hắn cũng băn khoăn chuyện lúc mình còn là hoàng tử, chịu bao nhiêu thiệt thòi, khuất nhục cũng không bao giờ kể cho người khác. Chuyện này có liên quan đến tôn nghiêm của hoàng đế.

"Được rồi, nói với nàng nàng cũng không hiểu."

Tự Cầm: ...

Đây là bị coi thường trắng trợn.

.

"Nàng chỉ cần nhớ duy nhất một điều, nàng là chủ tử, người Ngự thiện phòng là nô tài. Nếu dám thất lễ với nàng chính là tội bất kính. Chủ tử sợ nô tài thì ra thế thống gì chứ?" Tiêu Kỳ nhìn Tự Cầm, nói nhấn mạnh từng câu từng chữ.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Đây Đều Là Phúc Của Tô Thái Nữ

Tự Cẩm nghe hẳn nói như vậy cũng sững sờ, im lặng đứng ngẩn người một lúc lâu.

Chuyện cười, ai mà chả biết nàng là chủ tử của mấy nô tài trong Ngự thiện phòng. Nhưng chủ tử như nàng thật sự có thể áp đảo mấy nô tài đó sao?

Đương nhiên là không thể.

Nếu bây giờ hoàng đế vẫn chưa quan tâm tới nàng, nàng vẫn còn ở Y Lan Hiên rách nát mà dám cáo trạng mấy nô tài trong Ngự thiện phòng coi thường chủ tử, hoàng hậu hay hoàng đế sẽ chủ trì công đạo cho nàng đây?

Chưa biết chừng Hoàng hậu nương nương bận rộn bao nhiêu việc trong hậu cung cũng không ngại bắt nàng quỳ nghe răn dạy khiển trách như Tô thái nữ.

Nàng cũng sợ mình mạng lớn mà.

Vì chuyện đó mà đắc tội người của Ngự thiện phòng, không chừng cơm lạnh canh thiu còn chẳng có mà ăn, lại còn khổ hơn.

Nhưng những lời này Tự Cẩm không thể nói. Hoàng đế không biết ư? Đương nhiên không phải. Có điều chính hoàng đế cũng chưa chắc có thể trị tội mấy nô tài đó, nếu không truyền ra ngoài lại bị mang tiếng bất nhân.

Từ xưa đã là vấn đề khó, hoàng đế quyền khuynh thiên hạ lại tranh chấp với mấy thái giám, khó tránh ảnh hưởng đến khí độ đế vương.

Hơn nữa, mấy người kia cũng không ngu, Trước mặt hoàng đế bọn họ đương nhiên không dám bất kính, nhũn như con chi chi. Không những thế còn tìm đủ mọi cách lấy lòng, làm Hoàng thượng vui. Cứ thế, hoàng thượng sao lại vì một vài phi tử không được sủng ái mà chịu tiếng bất nhân?

Không bao giờ.

Nghĩ thật buồn.

"Vâng, thần thiếp nhớ kỹ ." Tự Cẩm cúi đầu đáp, nhớ kỹ là một chuyện, nhưng chưa chắc nàng sẽ làm như thế.

Tự Cẩm cúi thấp đầu nên Tiêu Kỳ cũng không thấy nét mặt ánh mắt nàng, dù sao cũng phải để mấy nô tài trong cung này cẩn thận làm việc, đỡ phải gây chuyện. Hắn vỗ tay Tự Cẩm, cười hỏi: "Nàng nói trăm nghe mì tơ cuộn là gì vậy?"

Trong hoàng cung, Ngự thiện phòng là một nơi rất quan trọng. Đồ ăn dâng cho chủ tử, lỡ xảy ra chuyện gì thì chịu tội cả nhà rơi đầu. Cho nên trong đó có ba vị đại tổng quản, giám sát lẫn nhau, mười vị tổng quản chia nhau quản lý, còn các tiểu thái giám ở dưới thì nhiều không đếm xuể.

Bây giờ Ngự thiện phòng chia thành 3 bộ phận, Lữ Thăng Vinh cầm đầu một nhóm, là người của hoàng hậu, nhóm Phí Lương Công là tay chân của quý phi, còn lại Nhạc Trường Tín và mấy người nhóm mình duy trì trung lập.

Người của Di Cùng Hiên đến nói muốn làm mì tơ cuộn, Lữ Thăng Vinh và Phí Lương Công đương nhiên không coi trọng Thái nữ nhỏ bé của Di Cùng Hiên, kêu bận rộn không làm. Hai người họ nói phải chuẩn bị đồ ăn cho hoàng hậu và quý phi. Do đó việc này đến tay Nhạc Trường Tín.

Từ hôm qua Nhạc Trường Tín đã tự tay mình làm món mì tơ cuộn này. Hắn ta làm được khá nhiều, nhưng lại không thể làm nhỏ như vậy. Vì chuyện đó mà hắn ta trằn trọc cả đêm. Sáng sớm nay lại bắt đầu nghĩ xem phải dung cách gì, lực như thế nào mới có thể làm sợi mì vừa dài vừa nhỏ. Trên thớt đặt một khối bột mì đã nhào, ủ được nửa canh giờ.

Tiểu thái giám Phong Cảnh Minh bái Nhạc Trường Tín làm sư phụ nên đương nhiên cùng nhóm với hắn ta. Lúc ấy y cũng đang chạy vào phòng bếp. Người của Ngự thiện phòng chia thành ba phe, vừa vận trụ ở ba gian phòng lớn. Ba đại tổng quản mỗi người chiếm một gian. Làm cách này có thể quản lý mấy người phía dưới chặt chẽ, ai muốn vào phòng người khác cũng phải bị kiểm tra giám sát.

"Sư phụ, nghe được rồi." Phong Cảnh Minh lau mồ hôi trên mặt, cười tươi chào sư phụ "Lão nhân gia ngài quá giỏi, quả nhiên Hoàng thượng đi Di Cùng Hiên."

Nhạc Trường Tín vừa nghe thì thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nghe đồ đệ của mình đứng bên cạnh cười nói, "Sư phụ, ngài dạy con đi, sao ngài lại đoán được vậy, quả là giỏi."

"Tiểu tử ngươi lông đã dài tới đâu mà đòi bay, mau làm việc đi!" Nhạc Trường Tín vỗ đầu Phong Cảnh Minh, cười khẽ rồi bưng ly trà lên uống, sau đó lại tự mình vén tay áo lên nhào bột.

Sao hắn ta lại nghĩ ra? Hoàng thượng ăn hết một ly thủy tinh sữa chua, chuyện lạ thế có thể xảy ra thì bây giờ đến Di Cùng Hiên ăn thử mì tơ cuộn có gì lạ?

Ha ha, cuối cùng Nhạc Trường Tín hẳn ta cũng có ngày nở mày nở mặt trước mặt hoàng thượng.

Nói đến chuyện này đều là phúc của Tô thái nữ, chà chà, ai dám nghĩ tới vị kia còn có phúc khí như hôm nay.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Quản Trường An Đường Nhiên Không Muốn Làm, Quá Mất Thể Diện!

Bên này Nhạc Trường Tín vừa hành động, mấy người của phòng khác đều ngó sang nhìn. Lữ Thăng Vinh chân bước thong thả đi đến, đứng ở cửa mỉm cười chào Nhạc Trường Tín.

“Lão Nhạc ơi, lão làm gì vội vàng vậy? Ta nhắc lão bột này còn phải làm nhiều thứ khác. Hôm qua lão đã lãng phí rất nhiều rồi, nếu cấp trên biết được thì không biết lão làm sao giải thích đây.”

Nhạc Trường Tín vừa đứng nhào bột, vừa quay ra nhìn Lữ Thăng Vinh đang đứng tựa ngoài cửa, trên mặt cực kỳ hòa nhã, ung dung trả lời: “Chủ tử sai làm việc, nô tài chúng ta không dám không cố gắng? Làm không tốt nên mới phải làm đi làm lại, ông nói có đúng hay không?”

Lữ Thăng Vinh trong lòng 'Hừ' một tiếng, lão này quá xảo quyệt, nói ra chẳng có lời nào chân thật.

Phí Lương Công ở phòng đối diện cũng chen vào, y chỉ đứng ngoài cửa khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn Nhạc Trường Tín, lạnh lùng từ tốn nói: “Ông quá giỏi, nhào đến bột nở thành hoa rồi.”

“Làm đầu bếp nhất định phải có đôi tay khéo léo, đúng không ông?”

Trong mấy đại tổng quản, Nhạc Trường Tín là người thông minh quý quái nhất, trước giờ cũng chưa chịu tìm người dựa. Vậy mà bây giờ lại tình nguyện làm việc cho một Thái nữ nhỏ nhoi, thật sự khiến người ta khó chịu. Nhất là Phí Lương Công càng không thích. Hậu cung này ai không

biết Tô thái nữ khá giống quý phi nương nương. Nhạc Trường Tín nịnh bợ Tô thái nữ chính là giẫm lên danh dự của quý phi nương nương, đương nhiên Phí Lương Công không thể vui được, nói gần nói xa đều chọc tức người khác.

Nhạc Trường Tín tự có chủ trương của mình, nịnh bợ một Thái nữ nhỏ nhoi ư? Hẳn ta đâu có nhàn rồi đến vậy, chẳng qua là muốn thông qua Tô Thái Nữ để lấy lòng Hoàng thượng mà thôi. Nếu không mỗi lần Trần Đức An của Di Cùng Hiên chịu sự ghẻ lạnh của Ngự thiện phòng, sao y phải cư xử hòa nhã với hẳn ta như thế?

Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, sau này mới có thể tự hào. Dệt hoa trên gấm? Ai cần chứ.

Lữ Thăng Vinh và Phí Lương Công đều cho rằng Nhạc Trường Tín làm việc vô ích, cả hai liếc mắt nhìn nhau cười cười rồi vội mỗi người đi một hướng. Trong hậu cung này quan trọng nhất vẫn là Hoàng hậu nương nương và quý phi nương nương, sắp tới giờ ăn trưa rồi nên hai người phải về lo việc của mình.

Đúng lúc đó, Quản Trường An tự mình đến ngự thiện phòng. Đây chính là đại thái giám cực kỳ được coi trọng bên Hoàng thượng. Hẳn ta vừa vào thì Lữ Thăng Vinh và Phí Lương Công tựa như chó thấy xương cùng chạy tới, bu xung quanh hẳn ta, trên mặt không còn vẻ đắc ý vênh vang như trước, đầu và lưng cúi thấp đến độ gần chạm đất.

Được người khác vây quanh nịnh nọt, Quản Trường An đương nhiên đắc ý. Nhưng thế nào thì cũng phải làm việc được giao trước, hẳn ta hỏi ngay: “Ai phụ trách làm mì tơ cuộn của Tô tiểu chủ Di Cùng Hiên?”

Quản Trường An vừa nói, Lữ Thăng Vinh và Phí Lương Công đều sững sờ. Hai người nhìn nhau, Phí Lương Công hỏi trước: “Quản công công, sao ngài lại tự mình đến hỏi đồ ăn của Tô tiểu chủ vậy?”

Quản Trường An đương nhiên không muốn làm việc này, quá mất thể diện! Nhưng Hoàng thượng sai hắc ta đi, hắc ta phải vui vẻ mà đi tới chỗ này. Lời của Phí Lương Công hắc ta coi như không nghe thấy, không phải là biết rõ mà còn hỏi sao?

Đúng lúc đó Phong Cảnh Minh nhanh nhẹn như con khỉ chui vào, đầu tiên vái chào Quản Trường An, rồi mới trả lời: “Quản công công, là sư phụ tiểu nhân làm. Sẽ có ngay, tiểu nhân đưa ngài ngồi nghỉ trước đã?”

Quản Trường An phức tạp nhìn sang chỗ Nhạc Trường Tín. Lão già này quả là tinh tường, cái gì hay ho lão đều biết được. Trong lòng nghĩ như thế, ngoài miệng lại nói: “Được, vậy ta qua xem chút, nhắc sư phụ người nhanh lên.”

“Đương nhiên rồi. Tồi qua sư phụ tiểu nhân trần trọc cả đêm để nghĩ cách làm mì tơ cuộn này. Không tin ngài cứ qua xem, giờ làm ra sợi mì vừa dài vừa mảnh như tóc luôn đó.”

Hai người nhanh chóng đi vào bếp của Nhạc Trường Tín. Lữ Thăng Vinh và Phí Lương Công lại nhìn nhau, mỗi người về phòng mình. Chỉ lát sau liền có hai tiểu thái giám chạy như bay ra ngoài.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Nàng Còn Chưa Lớn, Cầu Mong Che Chở!

Ăn mì nhất định phải nóng hổi, tươi ngon. Nhạc Trường Tín dâng lên mì nấu nước xương mới ninh chiều hôm qua. Giữa nước dùng trong vắt là cuộn mì tơ, phía trên có rau thơm xanh biếc. Chỉ ngửi mùi thơm, Tô Tự Cẩm đã muốn chảy nước miếng.

Dâng lên còn có dấm chua đựng trong thô sứ, trứng muối xếp trong đĩa hoa văn, trên có tưới nước sốt chua ngọt, rắc thêm tỏi gừng. Một đĩa thịt bò hấp, từng miếng thịt thái mỏng lấp lánh.

"Sợi mì này kéo thật nhỏ, không ngờ có thể làm được." Tự Cẩm nhìn thấy quá giỏi. Mấy hôm trước người của Ngự thiện phòng nói làm không được, nàng còn nghĩ chắc do bên trong không có thạch cao nên thiếu độ dẻo dai, đương nhiên không làm được. Ai ngờ đâu chỉ qua một buổi tối, người ta liền làm ra, dù không nhỏ như tóc giống thời hiện đại nhưng quả thật cũng rất nhỏ.

"Đây chính là mì tơ cuộn nàng nói à?" Tiêu Kỳ ăn không ít loại mì, nhưng sợi mì nhỏ như vậy là lần đầu thấy, hơn nữa còn kết hợp với trứng muối, thịt bò, nhìn kiểu gì cũng thấy lạ.

"Vâng, hoàng thượng thấy đẹp không?" Dân chúng bình thường coi trọng miếng cơm manh áo, nàng tham ăn cũng không có gì đáng trách."Thần thiếp thích rắc thêm dấm chua, hơi chua, hơi cay rất ngon miệng. Hoàng thượng có muốn thử một miếng hay không?"

Tiêu Kỳ thấy Tự Cẩm rắc nhiều dấm chua vào chén như vậy, "Không chua à?"

"Vây mới dễ ăn."

Tiêu Kỳ: ...

Hắn không thích mì lắm, ăn thứ này chỉ để thời gian ngắn thì nở ra cả bát, nhìn đã thấy ngán. Hàng năm vào ngày sinh nhật cũng chỉ ăn nửa bát mì trường thọ, cũng không có thêm dấm chua, sợi mì mềm, nước ngọt, tươi nóng là được.

Tự Cẩm thấy Tiêu Kỳ do dự, nghĩ tới ăn ngon phải chia sẻ bèn chủ động lấy bình dấm chua tươi vào chén cho hắn.

Vân Thường và Quản Trường An đứng bên cạnh bị dọa đến bủn rủn tay chân. Tô tiểu chủ quá to gan.

Tự Cẩm thấy nét mặt Quản Trường An và Vân Thường thì biết ngay mình lại làm sai rồi. Nhưng trước đây nàng đọc mấy truyện cung đấu, thấy việc gắp món ăn, thêm gia vị là rất bình thường mà?

Tại sao lại sai chứ?

Tự Cẩm cũng không dám ăn bèn nhanh chóng đứng lên định thỉnh tội, Tiêu Kỳ liền giữ tay nàng, "Ngồi đi, trượng lên bây giờ."

Mặc kệ tiểu Thái nữ này làm đúng hay không, nàng có thể nghĩ tới hắn đã khiến Tiêu Kỳ đã cảm thấy rất vui. Trong cung có thái giám phục vụ đồ ăn, là chủ tử không cần tự mình lấy. Hắn tới chỗ hoàng hậu quý phi đều do thái giám hầu hạ, thứ nhất đây là quy tắc trong cung, thứ hai là vì an toàn.

Chắc chắn Tô thái nữ không biết mấy chuyện này, vì thế mới dám lỗ mãng tự làm như thế.

Trong lòng nàng có hắn, có đồ ăn ngon cũng muốn cùng hắn chia sẻ, do đó chút sai sót này cũng không sao.

Một chén mì tơ cuộn mảnh, nêm nếm vừa miệng, lại thêm nước dùng ngọt trong nóng hổi, rau xanh tươi non, trứng muối hơi mặn, thịt bò tươi, sợi mì trộn dấm chua ... rất ngon miệng.

Hoàng đế ăn hai chén.

Quản Trường An tưởng mình gặp ảo giác.

Ăn cơm xong, hoàng đế đi lại trong phòng cho dễ tiêu. Hắn nhìn bài trí trong phòng Tự Cấm, ừ, rất nghèo nàn.

Vốn phần lệ của thái nữ đã thấp, đồ vật được đưa đến chỗ nàng ít ỏi cũng không tránh được, phải tương ứng với vị phần thôi.

Trở về Sùng Minh Điện, Tiêu Kỳ liền sai Quản Trường An ban thưởng vài đồ trang trí đến Di Cùng Hiên. Lâu lâu hắn sẽ ghé qua, chỗ nghèo nàn như vậy sẽ làm giảm hứng thú. Tiêu Kỳ không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Hơn nữa, lo cho ăn mặc của tần phi cũng là niềm vui của hắn, Tiêu Kỳ cảm thấy ý nghĩ này của mình rất tốt.

Nhìn đồ ban thưởng chảy vào Di Cùng Hiên như nước, Tự Cấm đứng lặng người. Sắp đến tết Trung thu rồi, chính mình đừng để bị người khác giết chết mới được.

Hoàng đế quá tùy hứng, làm thế này sao khiến người khác không ghen tức?

Nàng còn chưa lớn, cầu mong che chở!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tết Trung Thu Sao Có Thể Để Chủ Tử Không Có Váy Áo Mới Mặc Chứ?

Tết Trung thu là đại lễ quan trọng trong cung. Trước một tháng đã phải chuẩn bị sẵn sàng. Hoàng hậu nương nương nắm quyền quản lý hậu cung, dù đóng cửa trong Di Cung Hiên không ra ngoài Tự Cấm cũng biết bên ngoài rất bận rộn.

Sao biết được đây?

Kỳ thật rất đơn giản, xem quần áo!

Hoàng đế ban thưởng vải vóc, hôm sau Vân Thường liền kêu người đến lấy số đo cho nàng, sau đó đưa vải cùng số đo qua Thượng Phục Cục. Nhưng đã đưa hơn nửa tháng, vậy mà hôm nay Vân Thường đi hỏi thì mới biết vải còn nguyên, chưa ai đụng tới. Chuyện này nghĩa là gì? Chẳng khác nào nói từ lúc nàng ta mang vải tới, thì nó vẫn nằm y nguyên trong góc hẻo lánh nào đó ở Thượng Phục Cục.

"Nô tỳ hỏi thì mấy người họ tỏ ra ngạc nhiên, luôn miệng nói váy áo của chủ tử ở trên còn chưa làm xong, tiểu chủ phải đợi thôi." Vân Thường nói đầy tức giận. Đừng có tưởng nàng ta không biết gì. Hơn một tháng trước Thượng Phục Cục đã bắt đầu bận rộn, quần áo của các nương nương có địa vị cao đã làm xong hết rồi. Nói vậy chẳng qua để áp chế, không để nàng ta phản bác mà thôi. Ai bảo vị phần chủ tử bọn họ thấp, không chấp nhận không được.

Kể cả tiểu chủ tức giận thì sao chứ? Toàn bộ hậu cung trong này có bao nhiêu chủ tử, phải mất bao nhiêu công sức để may váy áo đây? Người của

Thượng Phục Cự không sợ hỏi tội, bọn họ có rất nhiều lý do.

Nhưng tiểu chủ bọn họ cũng không dễ dàng gì, sẽ mặc váy gì trong Tết Trung thu đây?

Vân Thường tức muốn khóc nhưng cũng chẳng có cách nào khác.

Tuy những lúc bên cạnh hoàng đế, Tự Cẩm vẫn chưa tìm được tiếng nói chung, chưa biết cách nào gần gũi nhưng đối với mấy chiêu trò chốn hậu cung, nàng lại có khá nhiều kinh nghiệm. Nói đúng hơn là bên trên có người cố tình ngăn trở việc may váy áo cho nàng, muốn nàng sốt ruột, nóng nảy nghĩ tìm cách giải quyết, lúc đó sẽ dễ dàng phạm sai lầm.

Thủ đoạn rất cao minh, không biến sắc liền gây khó khăn cho nàng. Nàng bị thiệt thòi cũng không dám kêu khổ với ai.

Chiêu thức cao tay như thế, không biết là của quý phi hay hoàng hậu?

Tự Cẩm nhìn Vân Thường lau nước mắt bèn nói: "Khóc làm gì, vậy thì cứ chờ thôi."

Vân Thường nghe chủ tử nói càng sốt ruột, "Chủ tử nói vậy sao được, nếu cứ kéo dài thì đến lúc đó không có váy áo mới mặc. Người khác không biết chuyện có khi còn cười chủ tử nữa."

Danh dự là quan trọng, trong cung này thể diện là chính yếu.

Vân Thường vẫn cảm thấy chủ tử còn nhỏ, không hiểu được những uẩn khúc bên trong, bị người khác lừa gạt còn không vội, nhưng nàng ta làm nô tài không thể để như vậy được.

Tết Trung thu sao có thể để chủ tử không có váy áo mới mặc chứ?

"Vân Thường, người ở trong cung nhiều năm như vậy rồi, người nói vì sao váy áo của ta còn chưa may xong? Nếu vì chuyện này mà ta nóng vội

thì có phải mấy người đang áp chế không cho may vá áo càng thấy vui hơn?"

Vân Thường sững sờ, ngẩng đầu nhìn tiểu chủ. Nàng ta thấy nét mặt tiểu chủ vẫn thông dong, tươi cười, bất chợt nàng ta thấy run rẩy, lạnh từ trong lạnh ra. Không biết có phải ảo giác hay không, nàng ta vẫn cảm thấy đây không phải là chủ tự thuận miệng mà nói. Run lên thì lòng cũng yên tĩnh lại. Cả người yên tĩnh, đầu óc cũng tỉnh táo.

"Vậy ý của tiểu chủ là cứ chờ như vậy?"

"Ừ, chờ xem, cuối cùng kẻ sốt ruột chắc không phải chúng ta." Tự Cẩm cười gật gật đầu.

"Vậy nếu bọn họ tùy tiện may xấu, may hỏng thì sao?" Chỉ sợ thật giả lẫn lộn, lại không biết tố cáo ai, Vân Thường không thể không lo lắng.

"Vậy thì lại càng hay. Vải vóc này là Hoàng thượng ban thưởng. Họ may đẹp, ta mặc để Hoàng thượng xem là cho bọn họ tranh sĩ diện, khoe thành tích. Nếu may không đẹp để Hoàng thượng nhìn thấy ..." Tự Cẩm không nói tiếp, nhưng mắt Vân Thường sáng lên.

Đúng vậy, lúc đó mới lý thú đây.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Chẳng May Hoàng Thượng Nhìn Đến Thì Sao?

Thượng Phục Cục.

"Lạc đại nhân, rốt cục có may váy áo này không?" Mỗi ngày nay, Tư Y Quan phụ trách việc may váy áo rất sốt ruột. Vải vóc của Tô thái nữ để ở đây đã nửa tháng, cứ ba bốn ngày cung nữ bên Di Cùng Hiên lại tới hỏi một lần. Trước đây cố tình áp chế vì Lạc đại nhân kêu nàng ta giữ lại. Giờ chỉ còn vài ngày là đến Tết Trung thu, mấy xấp vải này do Hoàng thượng ban thưởng cho Tô thái nữ. Đến lúc đó nếu Hoàng thượng không thấy Tô thái nữ mặc váy áo mới, còn không hỏi tội nàng ta. Nàng ta thật không kham nổi.

Nhưng tổng quản lý Thượng Phục Cục chưa nhắc, nàng ta cũng không dám làm. Trên có nương nương ra lệnh, mấy nô tài như nàng ta chỉ có làm miệt mài, vội muốn chết.

Lạc Như Hủy là tổng quản lý Thượng Phục Cục, chuyên phụ trách váy vóc áo quần của các chủ tử trong cung, Tư Y Quan chẳng qua chỉ là một người dưới quyền bà ta.

Chủ tử ở trên muốn áp chế để tiểu chủ Di Cùng Hiên nóng nảy phải động tay động chân. Nhưng đến giờ người của Di Cùng Hiên bên kia cũng chỉ theo đúng quy củ đến hỏi thăm, không có bất kỳ hành động khác thường. Nếu cứ kéo dài thêm, váy áo này sợ là không làm kịp. Nếu chỉ là mấy loại vải tầm thường không lai lịch thì tùy tiện làm cũng được. Nhưng đây là vải mới cống tiến do đích thân Hoàng thượng ban thưởng.

Nàng ta cũng lo lắng, người cũng không thể để cấp dưới của mình chịu tội, dù sao cũng phải tìm biện pháp hỗ trợ.

"Người của Di Cùng Hiên có dặn dò gì, có nói muốn may theo kiểu gì không?" Lạc Như Hủy hỏi Tư Y Quan.

Tư Y Quan suy nghĩ một chút lắc lắc đầu, "Dạ không có. Nhưng nghĩ đến vị kia chẳng qua là một Thái nữ, không biết có phúc khí bao nhiêu mới được ban thưởng. Coi vị phần của nàng làm gì có tư cách yêu cầu, chúng ta may gì thì mặc nấy thôi."

Chuyện này cũng khó. May quá đẹp thì sợ mấy nương nương phía trên mất hứng, may không đẹp ư, nếu là Hoàng thượng trách tội thì làm sao bây giờ? Lạc Như Hủy bất ngờ cười lạnh, vị tiểu chủ của Di Cùng Hiên kia không biết là thật sự không để ý hay là tâm quá sâu, vẫn có thể bảo trì bình thản như thế. Dồn ép bao ngày, cứ tưởng vị chủ tử nhỏ tuổi kia không nhận được, ai ngờ cuối cùng người sốt ruột lại là các nàng.

"Người tùy tiện làm chẳng may Hoàng thượng nhìn đến thì sao?"

Tư Y Quan sững sờ, hỏi thăm dò: "Vậy phải may đẹp ư?"

"May quá đẹp cũng khiến các nương nương khó chịu, người sẽ phải chịu trách nhiệm."

"Vậy nô tỳ phải làm sao bây giờ?" Tư Y Quan thở dài. Quả là tình thế khó xử, trong lòng không khỏi oán giận Di Cùng Hiên.

Lạc Như Hủy suy nghĩ một lúc rồi mới nói: "Vậy thì làm theo kiểu dáng của Lý Chiêu Nghi đi, thay đổi vài điểm nhỏ, cố gắng làm khéo léo một chút."

"Dạ." Trong nháy mắt Tư Y Quan hiểu ngay ý tứ của vị tổng quản lý Thượng Phục Cục. Có thể ngồi ở vị trí này quả nhiên đều không phải người

bình thường. Kinh nghiệm và sự quan sát tinh tường như thế, nàng ta không nghĩ ra.

Váy áo còn tỉ mỉ khéo léo hơn Lý Chiêu Nghi, vậy Lý Chiêu Nghi mà thấy chả phải sẽ tức giận sao. Lúc đó vị Tô thái nữ kia có lẽ sẽ không tốt. Nhưng đến lúc đó cũng chẳng còn mấy quan hệ với Thượng Phục Cục của các nàng. Các nàng chỉ cần may váy áo thật đẹp là được, chuyện các chủ tử cũng không thuộc quản lý của bọn họ.

Sau khi Tư Y Quan lui ra, Lạc Như Hủy nhìn theo bóng nàng ta thở dài.

Chuyện này thật đau đầu.

Tiếp qua bốn năm ngày sau, trước Tết Trung thu một ngày Vân Thường nâng váy áo về Di Cùng Hiên, cười tươi như hoa. Lúc mở váy áo này ở Thượng Phục Cục quả thật rất đẹp. Cứ tưởng rằng Thượng Phục Cục sẽ lấp liếm làm, không ngờ lại bị tiểu chủ đoán trúng. Họ thực sự không dám!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Đây Là Muốn Ép Mình Ra Chiêu Sao?

So với vải Tiêu Kỳ ban thường không có thay đổi nhiều, quan trọng là làm nổi bật lên sắc váy. Váy hồng gấm như phát sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, cực kỳ bắt mắt.

Vải vóc thời cổ đại rất rực rỡ, màu nhuộm đậm và nổi, nếu như không biết giữ kỹ thì chỉ giặt mấy lần sẽ phai màu. Những phi tần được sủng ái có nhiều váy áo nên đương nhiên không quan tâm chuyện này, nhưng những người không được sủng ái chỉ có phần lệ theo quy định sống qua ngày. Bình thường mặc đồ cũng phải giữ gìn rất cẩn thận, không dám làm hư hoặc bẩn. Nếu bị vấy bẩn sẽ phải giặt, giặt nước sẽ phai màu, giặt thường xuyên sẽ cũ, sờn không thể mặc được nữa.

Tự Cẩm nhìn váy áo bên Thượng Phục Cục đưa tới, vừa cầm lên nhìn trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc. Nàng nhớ tới thời hiện đại cũng được xem rất nhiều phim, kịch cổ đại, thấy nhiều kiểu váy áo cổ trang. Dựa trên những kinh nghiệm đó, nàng chỉ nhìn qua váy áo trên tay mình cũng thấy khác quá nhiều so với trong phim.

Ngay cả đường viền của tay áo cũng phải dùng đến cả hơn mười loại tơ dệt thành hoa văn, màu sắc phối hợp cực kỳ hài hòa. Hơn nữa tay nghề thêu rất tỉ mỉ, nhìn y như tác phẩm nghệ thuật tinh xảo, nàng thích đến nỗi không muốn mặc lên người.

Kiểu quần áo của Đại Vực Vương Triều khá giống với thời đại Ngụy Tấn, trên ngắn dưới dài, giữa có đai lưng, áo khoác nửa tay, váy dài mấy

tầng. Ống tay áo rất rộng, hơn nữa hoa văn thêu chỗ tay áo phải khác màu. Chỗ tay áo này mới là điểm đặc sắc nhất, có thể làm nổi bật cả bộ quần áo.

Thượng Phục Cục đưa tới váy áo, nhìn ống tay thì biết ngay đã phải mất rất nhiều công phu để thêu. Mặc cho trước đây chịu bao nhiêu chèn ép thì nhìn họ đưa tới bộ váy áo như vậy, dù Tự Cẩm biết rõ Thượng Phục Cục đã cố tình đè ép váy áo của nàng, nàng cũng thật sự không tức giận được nữa.

Thượng Phục Cục... Quả là rất hiểu lòng người.

Tự Cẩm cũng không thể không phục họ.

Bình thường mặc váy không có nhiều tầng, loại này dễ vấy bẩn. Ở Di Cùng Hiên nàng chỉ mặc áo dài qua lưng, váy dài đến chân, eo mang đai lụa, nhìn cũng rất đẹp. Tóm lại là quần áo của Đại Vực Vương Triều đều đặc biệt dễ nhìn.

Sáng sớm hôm sau, Vân Thường đã bắt đầu chuẩn bị cho yến hội buổi tối. Váy áo cần mặc, giày, trang sức đeo tay ... Lục tung hết mấy thùng đồ cũng chỉ có vài cây trâm, vòng ít ỏi. Mặc kiểu gì cũng không thể nào đẹp xuất sắc được, chuyện này khiến Vân Thường rất chán nản.

Kỳ thật đi được đến bước này, Tự Cẩm cũng biết mình không có cách nào hòa hảo với bên quý phi. Vậy cũng chỉ còn cách đi theo hoàng hậu. Nhưng cách làm của hoàng hậu quá mạnh mẽ, nàng cũng không thích lắm. Yến hội tối nay, nàng sẽ chính diện giao phong với quý phi hay là tranh thủ sự ủng hộ hoàng hậu?

Muốn tranh thủ sự ủng hộ của hoàng hậu, vậy thì phải trang điểm thật xinh đẹp mới được, ít nhất không thể bị quý phi lấn át đến không còn gì để tranh.

“Người đi vào vườn xem có hoa phù dung sắp nở không, giờ không cần hái, chỉ cần tìm thôi, chờ nửa canh giờ trước yến hội đi hái là được.” Tự

Cầm khẽ dặn.

“Có, trong ngự hoa viên trồng rất nhiều hoa phù dung, tiểu chủ muốn cài trâm hoa tối nay?” Vân Thường lo lắng nhìn Tự Cầm nói: “Mấy người có ít đồ trang sức như tiểu chủ đều làm cách này hàng năm.”

Tự Cầm: ...

Đây là muốn ép mình ra chiêu sao?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Không Có Lý Thì Tranh Gì Chứ

Từ xưa hậu cung tranh thủ tình cảm cũng gay gắt như hoàng tử đoạt vị. Bình thường không đến mức người chết ta sống. Nhưng nếu có con trai thì mới thật sự quan tâm đến vương quyền địa vị, thủ đoạn lẫn miệng lưỡi đều rất sắc bén.

Kiếp trước và kiếp này đều có những người mẹ trở nên mạnh mẽ hơn vì con mình, Tự Cẩm tuyệt đối không dám coi thường.

Tết Trung thu này nàng thật sự bị nâng lên. Một đầu hoàng hậu, một đầu quý phi, giờ cả hoàng đế cũng tham dự. Chẳng cần phải đi hỏi cũng biết bao nhiêu người đang im lặng chăm chú quan sát mấy người nàng trong Di Cung Hiên. Nghĩ thế cũng thấy mình còn may mắn, may ở chỗ cơ thể này còn quá bé, hoàng đế lại không phải người quá yêu mỹ sắc, không đến nỗi tâm thần mà sủng ái nàng. Cùng lắm là khiến người khác cảm thấy nàng tuổi nhỏ, hoàng đế thấy thú vị mới mẻ mới chú ý vài phần.

Đây cũng là Tự Cẩm tình nguyện suy đoán theo hướng tốt, chứ có nhiều chuyện nàng chưa kịp nghĩ ra hoặc nghĩ không ra, nếu không vì sao kiếp này lại có sự thay đổi lớn như vậy chứ?

Tự Cẩm bình thần ngồi trong phòng, lấy ba sợi tơ mảnh như tóc buộc lại một đầu, rồi xâu từng viên trân châu vào, cách hai phân lại cột nút thắt. Trân châu này là do hoàng đế ban thưởng chuỗi hạt cho nàng chơi, không nhiều lắm chỉ có khoảng hơn nửa hộp, tầm một hai trăm viên. Mấy hạt trân châu này các nương nương khác đâu thèm nhìn tới nhưng lại là đồ tốt với Tự Cẩm, nếu hoàng đế không ban thưởng nàng cũng không có.

"Tiểu chủ, xâu thế này để làm gì ạ?" Vân Thường lo âu, mấy thứ tiểu chủ nghĩ nàng ta thường không hiểu.

"Vội gì chứ, đến lúc đó người sẽ biết." Tự Cẩm cười tủm tỉm nói vẫn không ngừng động tác trong tay: "Trong cung hôm nay nhất định rất náo nhiệt."

"Không phải là sao? Tất cả mọi người đang đoán xem tối nay Hoàng thượng sẽ tới chỗ hoàng hậu hay là quý phi." Vân Thường nói khẽ. Nếu là trước đây, nàng ta cũng cũng không dám nói. Nhưng sau này biết tiểu chủ không phải là kiểu người cay nghiệt khắt khe, thêm nữa tuổi còn nhỏ chưa thị tẩm, dù nghe đến chuyện này cũng sẽ không ghen tị. "Trước đây Hoàng thượng đều tới chỗ hoàng hậu, nhưng hai năm nay toàn tới với quý phi."

"Sao vậy?" Tự Cẩm vẫn lần đầu tiên nghe chuyện như thế, nheo mắt hỏi: "Không phải mồng một mười lăm mỗi tháng đều phải nghỉ ở chỗ hoàng hậu sao?" Rất nhiều phim cung đấu xuyên việt đều sắp xếp như vậy, nàng cũng tin tưởng không nghi ngờ. Đây là hoàng đế giữ thể diện cho hoàng hậu, chính cung nương nương phải có tôn vinh riêng.

"Trước kia thì đúng. Nhưng có một thời gian Hoàng thượng bận rộn công vụ, cả hai tháng chưa vào hậu cung, Hoàng hậu nương nương bèn tới tiền điện khuyên Hoàng thượng. Không biết có phải Hoàng thượng giận hoàng hậu không mà ngay sau đó Hoàng thượng có đến hậu cung lại trực tiếp tới Trường Nhạc Cung, đúng vào ngày 15. Từ sau đó quy củ bị phá vỡ, hoàng hậu cũng không làm hoặc nói thêm bất cứ cái gì. Dù sao hai năm nay đã như thế, hai ngày đó Hoàng thượng có đi tới chỗ hoàng hậu không chẳng ai dám nhắc nữa."

Đúng là bí mật của hoàng thất. Với tính cách như vậy, Tiêu Kỳ hẳn không phải tùy tiện hành động thế. Rất có thể nhà mẹ đẻ hoàng hậu đã gây rắc rối lớn cho hoàng đế, hoàng đế đang giận chó đánh mèo đây.

Hoàng hậu không phản ứng gì thì có khả năng cũng biết lý do bên trong, không có lý thì tranh gì chứ.

Không thể không nói, Tự Cẩm đã đoán đúng chân tướng.

Trời đất, nhất quốc chi mẫu mà bị dồn tới bước này, khó trách lại lấy một tú nữ mới tiến cung như nàng để ngáng đường quý phi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Lớn Lên Chắc Là Quyển Rũ Lắm Đây

Xâu chuỗi trâm châu xong thì cũng tới giờ. Tự Cẩm ngồi trước gương do Thượng Cục Cung của Nội Đình Phủ mang tới, so với tấm gương trước đây ở Y Lan Hiên thì sáng trong hơn rất nhiều. Cái đó không thể gọi là gương, cũng không có bệ đồng đỡ. Gương này soi hình cũng mờ nhưng vẫn có thể nhìn được toàn thân.

Tự Cẩm cũng có biện pháp của chính mình. Nàng trang điểm xong thì cho đổ một chậu nước mang đến, chờ cho mặt nước yên tĩnh. Soi mình còn nhìn rõ hơn so với gương. Nàng là người xuyên việt mà cũng chỉ dùng sự thông minh của hiện đại cho mấy việc nhỏ bé này, uất ức thật.

"Tiểu chủ, hôm nay chải tóc kiểu gì ạ?" Vân Thường xoa hết tóc chủ tử ra, lấy lược gỗ đào cẩn thận chải hỏi.

Tự Cẩm suy nghĩ rất kỹ mới nói: "Chải búi tóc rủ xuống đi."

Vân Thường ngẩn người, "Búi tóc rủ xuống là kiểu gì, nô tỳ chưa nghe nói.

Tự Cẩm nghe Vân Thường nói vậy cũng ngẩn người. Búi tóc rủ xuống khá đơn giản, dựa theo kiểu cổ để tóc mái che bớt một phần khuôn mặt, tóc dài phía sau cuốn thành búi, hai bên mai uốn lại để thả lỏng, rất giống đứa bé tuổi hồn nhiên khả ái. Tự Cẩm không nói được cụ thể nhưng lại có thể vẽ được, nàng lấy bút vẽ lông mày phác họa trên giấy vài nét.

Vân Thường khéo tay, nhìn một cái liền cười, "So với búi song cũng không khác mấy, nhưng thả hai lọn tóc xuống thế này nhìn đẹp hơn hẳn.

Tiểu chủ thật thông minh độc nhất vô nhị, kiểu tóc này cũng có thể nghĩ ra, khó trách người muốn làm chuối trâu kia. Có phải quần quanh nó ở đây không? Quả là đẹp. Vừa thanh nhã vừa đáng yêu, ngay cả quý phi nương nương thấy cũng chỉ biết cười mà thôi."

Kiểu tóc này là của trẻ con. Quý phi dù trong lòng không thoải mái cũng không thể gay gắt với một đứa bé, rất mất mặt đấy.

Tự Cẩm nhìn Vân Thường trong nháy mắt thoải mái cảm thấy này nha đầu này rất thông minh. Giờ nàng biết rõ mình mặc bộ váy này ra ngoài sẽ khiến bao nhiêu người gai mắt cho nên tóc không thể làm quá đẹp nữa. Tóc rủ xuống như thế cũng đẹp nhưng lại là kiểu tóc chỉ dành cho những cô gái chưa lấy chồng. Đây cũng là khéo nhắc nhở mọi người, nàng còn nhỏ lắm.

Chuẩn bị thỏa đáng, Tự Cẩm lại ở trong phòng thêm một lát, chờ hoàng hôn buông xuống mới dẫn Vân Thường đi ra cửa chính Di Cùng Hiên.

Vị trí Di Cùng Hiên tốt nhưng cách hậu cung khá xa. Vì vậy hai chủ tớ đi một đường ra ngoài cũng không gặp tần phi nào khác. Gần tới hậu cung, từ xa đã thấy một dãy đèn lồng đỏ tươi treo trước Phụng Hoàn Cung, mới cảm giác được người trong cung này rất đông.

"Ồ, đây không phải là Tôn thái nữ sao?"

Trong bóng tối sau lưng bỗng vang lên một giọng nói lạnh lùng sắc sảo, Tự Cẩm nổi da gà cả người, giống như gặp phải quỷ.

Nàng xoay đầu lại liền nhìn thấy một cô gái mặc váy dài màu đỏ tươi, tóc búi cao, cài một cây trâm khảm ngọc. Mặt phấn môi mọng, đôi mắt to hơi chau lại, mang theo vài phần phong tình, cũng tỏ rõ nét danh giá.

Người này vừa gặp là biết ngay không phải người dễ sống chung.

Vân Thường biết tiểu chủ không nhận ra ai bèn vội vàng khom người chào, "Nô tỳ vấn an Chu nương tử."

Nghe Vân Thường nói, Tự Cẩm nghĩ ra rất nhanh. Vị Chu nương tử trước mặt này cao hơn nàng hai cấp, mình là phía dưới người ta. Quy củ không thể không tuân, Tự Cẩm liền quỳ gối hành lễ, "Thần thiếp vấn an Chu nương tử."

Chu nương tử quyển rũ mắt lườm miệng cũng không kêu đứng lên, cười lạnh nói từng câu từng chữ với Tự Cẩm: "Lớn lên chắc là quyển rũ lắm đây, tuổi còn nhỏ mà công phu mê hoặc lại không ít!"

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Tiểu Chủ Là Tô Thái Nữ Di Cùng Hiên

Đoạn đường này cách khá xa Phượng Hoàn Cung, quanh co giữa những hòn non bộ, vườn hoa. Lúc ấy, dù ngoài kia tiếng nói cười rất náo nhiệt nhưng chẳng ai nhìn thấy cảnh Tự Cẩm bị Chu nương tử làm khó dễ.

Tự Cẩm vững vàng nửa đứng nửa quỳ ở chỗ đó, hôm nay nàng đã ăn no, cho nên vẫn có thể gắng gượng một lúc lâu.

Chu nương tử mặc dù trên mặt đầy vẻ khinh thường nhưng trong lòng lại ghen tị ngất trời. Đạo này Hoàng thượng ưu ái tiểu tiện tỳ này liên tục, vừa chuyển nhà vừa ban thưởng, thấy váy áo nàng đang mặc thì cơn tức lại xông lên. Thượng Phục Cục bên kia truyền tới tin tức, nói là hàng mới cống tiến năm nay, giờ nhìn màu sắc đường nét quả nhiên không tầm thường.

Chu nương tử càng nghĩ càng buồn bực lại càng muốn làm khó nàng, cứ đứng vậy xem nàng khom người, không chịu cho nàng đứng lên.

Vân Thường quỳ bên cạnh cũng im re, chỉ có thể quỳ cùng tiểu chủ, trong lòng vừa nóng nảy, vừa sợ hãi lại vừa tức giận.

Chu nương tử nói thêm mấy câu cay nghiệt, lời nào cũng đâm vào tim người ta mà Tự Cẩm vẫn không nói tiếng nào. Im lặng là tốt nhất, bởi vì mặc kệ nàng nói gì cũng có thể tìm ra điểm sai, cuối cùng càng thêm bị giận chó đánh mèo chứ không như bây giờ. Dù sao Hoàng hậu nương nương đã định ra giờ khai tiệc, Chu nương tử cũng không dám tới trễ.

Nhưng nàng có thể khom người như thế bao lâu?

Vị phần không cao trong cung thì kiểu gì cũng phải đội lên đầu chữ 'Nhẫn' .

Chu nương tử thấy Tự Cầm im lặng, đúng kiểu “dầu muối không tiến thủy hỏa bất xâm”, hận không thể tát cho nàng một cái. Nhưng chỉ lát nữa sẽ khai tiệc, hơn nữa Hoàng thượng thỉnh thoảng cũng tới thăm nàng, nếu trên mặt có dấu vết khó tránh khỏi nàng ta cũng bị hỏi tội.

Nàng ta chỉ nghĩ tới mình nói mấy câu khó nghe, nàng dám cãi lại thì mình có thể lấy cớ trị tội nàng. Có điều miệng người ta lại như miệng hồ lô, thật khiến cho người khác bị đè nén đến cực điểm.

"Tiểu chủ, tới giờ rồi." Kiểm Sương khẽ nhắc, nhìn Tự Cầm dừng quỳ chỗ đó thì biết ngay tiểu chủ nàng ta tính toán việc gì. Nhưng hôm nay không được, nàng ta chỉ dám nhắc một câu.

Chu nương tử từ trên cao nhìn xuống Tự Cầm, "Đứng lên đi, giống y như tượng gỗ, cũng không biết Hoàng thượng thích người ở chỗ nào, chẳng có gì thú vị." Nói xong liền phẩy tay áo bỏ đi, ánh mắt không nhìn Tự Cầm thêm cái nào.

Tự Cầm từ từ đứng lên. Đứng quỳ hơi lâu, chân hơi tê, người cũng nghiêng ngả. Vân Thường vội giữ lấy nàng, "Tiểu chủ, người không sao chứ?"

Tự Cầm lắc đầu, nhìn theo bóng dáng Chu nương tử đi thướt tha, bất ngờ hỏi: " Chu nương tử là tú nữ trong đợt tuyển tú đầu tiên phải không?"

"Đúng vậy, Hoàng thượng không thích nàng ta vì luôn cay nghiệt với người khác, cho nên sau khi tiến cung cũng không được sủng ái. Nhưng nàng ta đi theo Lý Chiêu Nghi nên sống trong cung cũng khá thoải mái." Vân Thường đỡ tiểu chủ đi tới, vừa đi vừa nói.

"Khó trách..." Khó trách muốn làm khó nàng, thì ra là tay sai Lý Chiêu Nghi.

Đi qua đoạn đường quanh thêm đoạn ngắn nữa thì tới Phượng Hoàn Cung. Đứng ngoài Phượng Hoàn Cung, nhìn cánh cửa sơn xanh thiếp vàng rực rỡ quý giá, Tự Cẩm cười tươi lên rồi mới từ từ đi qua.

Ngoài cửa đã có tiểu cung nhân đứng đón người từ sớm, thấy Tự Cẩm đi tới một tiểu cung nữ ân cần đi đến, cười hỏi: "Xin hỏi đây là tiểu chủ cung nào?"

Trong cung nhiều tần phi, mấy tiểu chủ các cung có địa vị đã đều đến cả. Hơn nữa việc sắp xếp ghế ngồi cũng có chủ đích. Trách nhiệm của mấy người nàng ta chính là đưa phi tần tới đúng chỗ ngồi của mình, tránh xảy ra lộn xộn.

"Tiểu chủ là Tô thái nữ Di Cùng Hiên." Vân Thường vừa cúi người vừa nói.

Tiểu cung nữ dẫn đường hơi sững sờ, nhìn sang Tự Cẩm.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Quý Phi Nghĩ Làm Thế Này Có Thể Tìm Ra Lỗi Của Nàng Sao?

Tiểu cung nữ kia cũng chỉ nhìn rất nhanh rồi cười khom người, "Mời tiểu chủ đi theo nô tỳ."

"Làm phiền." Tự Cẩm cố làm ra vẻ ngại ngùng khách khí, tuổi còn nhỏ, lúc này mà tỏ ra quá thành thực thì lại không hay. Đến lúc hoàng hậu và quý phi không vui lại càng không tha cho nàng, phải cư xử theo đúng độ tuổi mới được. Một kẻ già đầu phải giả bộ đứa bé, đúng là khó quá. Tính hai đời cộng lại nàng cũng mấy chục tuổi rồi chứ ít đâu.

Xấu hổ.

Phượng Hoàn Cung rộng lớn uy nghi, trong điện huy hoàng quý giá, cung nhân đi qua đi lại không ngớt cả trong lẫn ngoài. Ai nấy đều có dáng vẻ thanh thoát, bước đi nhẹ nhàng không một tiếng động, nhanh nhẹn mà vẫn giữ nguyên tư thế đẹp. Không hổ là những người bên cạnh người đứng đầu hậu cung, tùy tiện chỉ một người cũng không chút tầm thường.

Đây gọi là gì? Chính là khí chất bao nhiêu năm tôi luyện học hỏi mới được, trở thành một thói quen trong tận xương.

Đối mặt với khí thế này, Tự Cẩm vốn chưa quen lại càng không thoải mái. Thói quen thời hiện đại vốn tự do tự tại, ông trời lớn nhất mình lớn nhì. Còn ở chỗ này, gặp ai cũng phải tươi cười, thấy ai cũng phải khom lưng quỳ gối hành lễ. Nàng cảm thấy tự tôn danh dự của mình bị tổn thương nặng nề, máu không được tiếp mà lại còn mất thêm.

Ôi, đúng là cuộc đời khổ ải.

Chính điện dành cho yến hội cực kỳ rộng rãi. Trong hậu cung này rất cực có bao nhiêu cung tần nàng không biết, nhưng nàng biết rõ vị trí của mình là ngay gần cửa. Từ đó đến chỗ Hoàng hậu nương nương ngồi chính giữa rất xa. Từ chỗ cửa này nhìn cũng không thể thấy rõ mặt.

Tiểu cung nữ dẫn Tự Cẩm tới chỗ ngồi, sau đó cúi người lui xuống. Lúc sắp đi lại liếc nhìn Tự Cẩm nhưng cũng không dám nhìn thẳng mà chỉ liếc một cái rồi mới đi ra.

Vân Thường không vui nhưng cũng không dám nói gì, giữ đầy một bụng ấm ức.

Xung quanh Tự Cẩm ngồi đầy người, nàng không biết ai hết. Đi qua 5,6 người phía trước thì gặp ngay người vừa gây khó dễ cho mình là Chu nương tử. Chỗ nàng ta ngồi cũng không cách xa vị trí của nàng lắm, cũng không sát cửa. Lúc này khi làm khó nàng mặt mũi còn kiêu căng, giờ ngồi im lặng tỏ ra nhu mì dịu dàng cực kỳ.

Thôi!

Trước mặt mỗi vị cung tần đều bày một chiếc bàn nhỏ, địa vị càng cao thì kiểu cách càng hoa lệ. Đây là kết luận của Tự Cẩm sau khi quan sát một hồi lâu. Bàn trước mặt nàng rất đơn giản, không có hoa văn phức tạp cầu kỳ. Thấy những người khác từng tốp tụ lại nói chuyện rất vui vẻ, nàng cũng không theo ai bắt chuyện làm quen.

Vị phần của ai cũng cao hơn nàng, không có gì hứng thú hết.

Nàng không để ý tới người khác, không có nghĩa người khác cũng không để ý nàng. Hơn nữa mấy ngày nay danh tiếng của nàng trong cung không nhỏ, mấy người này hẳn là chẳng ưa gì nàng. Nàng chẳng cần vội vàng làm trò cười cho bọn họ, cứ bình thản lặng lẽ ở chỗ của mình là được.

Trong đại diện thêm nhiều người đến, nhưng mấy vị trí phía trên cũng vẫn trống trơn. Đương nhiên những phi tần có địa vị cao sẽ xuất hiện vào những lúc quan trọng, thể hiện khí thế và uy quyền của mình.

Đáng thương nàng ngồi ngốc ở chỗ cửa này, vừa nhận gió vừa chịu rét, thật là bức mình.

Bên tai nàng không ngừng vọng tới tiếng thì thầm chỉ trỏ, mấy người kia cũng chẳng thềm nói khẽ hay giấu giếm mà nói ngay trước mặt nàng. Quả là... mở rộng tầm mắt.

Tự Cẩm vẫn cúi đầu, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong óc chính là: Đúng là thời đại tranh quyền đoạt lợi.

Mấy người này cố tình nói xấu trước mặt nàng, chẳng qua muốn chọc giận nàng, làm cho nàng nóng nảy phản ứng, bị người dèm pha, kiếm có tội mà thôi.

Tự Cẩm biết rất rõ nên đương nhiên không để các nàng đạt được mục đích.

Tỷ một đời xuyên không, bản lĩnh khác thì không có chữ chữ 'Nhẫn' này, từ lúc biết Tôn thái nữ quý nghe răn dạy đến liệt chân, tỷ cũng luyện đến cảnh giới đạt thành rồi.

Chu nương tử kiêu căng như thế, lại là tay sai của Lý Chiêu Nghi, chắc hẳn chính là ý của quý phi muốn gây khó dễ nàng.

Quý phi nghĩ làm thế này có thể tìm ra lỗi của nàng sao?

Ha ha.

Chúng ta cùng cười lừa nghe nhạc đi- - chờ xem!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Đồ Cầu Hoàng Đế

Chu nương tử bên cạnh cũng sốt ruột. Lý Chiêu Nghi sai nàng ta dù bằng cách nào cũng phải kích thích Tô Tự Cầm nổi điên căn loạn người. Thế mới dễ bắt được điểm yếu, mạnh mẽ trừng phạt. Nhưng dù cố ý xếp nàng ở gần hay chọc giận ngay trước mặt nàng, người này cũng như kẻ ngốc, y như bị điếc, chẳng có bất kỳ phản ứng gì.

Chu nương tử cũng không phải không thông minh, nói mấy câu khiêu khích thì thôi chứ nàng ta đâu dám làm gì quá đáng lúc này. Làm vậy có thể lấy lòng Chiêu nghi Quý phi, nhưng chắc nàng ta cũng sẽ bị Hoàng hậu nương nương nhân cơ hội trừng phạt một trận.

Trong lúc Chu nương đang thăm mắng Tự Cầm thì bên ngoài hô lớn: "Quý phi nương nương giá lâm!"

Toàn bộ người trong đại điện bỗng yên tĩnh lại, ngay Tự Cầm cũng bất giác khép miệng. Đối với vị quý phi này, nàng thật sự “thương nhớ” đã lâu. Chưa gặp lần nào đã cho nàng ăn không ít đau khổ. Trong cung người ta nói say sưa về chuyện quý phi thịnh sủng. Ai cũng nghĩ nếu đương kim Hoàng hậu nương nương không ở bên hoàng thượng lúc đăng cơ thì e vị quý phi này đã có thể nhảy vọt đến vị trí khác.

Được sủng ái như vậy, Tự Cầm lại nếm qua đau khổ do nàng ta ban tặng đương nhiên là cực kỳ chú ý, rất tò mò muốn biết dáng vẻ dung nhan nàng ta.

"Thỉnh an quý phi nương nương."

Toàn bộ người trong phòng đều khom người xuống thấp, Tự Cầm cũng quỳ xuống cung kính hành lễ, đầu cúi nên cũng không nhìn thấy Quý phi uy danh. Chỉ thấy một đôi giày thêu mây bằng tơ vàng óng, đuôi váy dài màu hồng tươi thêu kim tuyến, dây tơ bên cạnh rủ xuống khoảng năm sáu thước, tựa như nước chảy dịu dàng đi tới. Nàng vừa thấy sắc hồng tươi này thì biết ngay cùng loại với vải may váy của nàng, đều là hàng tân cống năm nay. Có điều chất liệu vải của quý phi tốt hơn hẳn của nàng, Tự Cầm đột nhiên cảm thấy hơi ngượng ngùng, như thể bị ai đánh một bạt tay từ xa.

Quý phi nương nương thích dùng loại vải này, mặc kiểu váy như thế uy nghi xuất hiện, chẳng làm gì mà khiến Tự Cầm hiểu ra, nàng chẳng là gì cả!

Chiêu này quá lợi hại. Dù Tự Cầm cố gắng tự nói với mình không được để ý, không thể để ý, nhưng trong lòng có một cơn nóng giận bùng bùng bốc lên.

Hoàng đế ban thưởng người vải vóc cũng là hàng tân cống, nhưng loại hàng này cũng phân ra vài cấp. Hàng của người chẳng qua chỉ là thứ rẻ tiền. Tự Cầm thấy rõ Quý phi đang thị uy với nàng. Bất giác mọi ánh mắt đều nhìn váy áo của Quý phi rồi nhìn sang Tự Cầm.

Bao nhiêu lưỡi dao gió cứ thế rơi trên người nàng.

Đồ cầu hoàng đế!

Tự Cầm không dám, càng không thể nói gì, làm gì, trong lòng chửi rủa Tiêu Kỳ thậm tệ!

Quý phi vừa đi qua, theo sau là Lý Chiêu Nghi và Cầm Tiệp Dư, Tự Cầm nghe thấy tiếng cười lạnh lẽo của hai người lúc ngang qua nàng.

Tự Cầm lại càng đứng thẳng lưng.

Kiếp này điều làm người ta khó chịu nhất là gì?

Là bị người khác khinh thường.

Quý phi dùng chiêu này với Tự Cẩm, trong mắt nàng ta một Thái nữ nhỏ nhoi chẳng qua chỉ là con kiến hôi.

Nàng ta không thèm nhìn tới!

Quý phi vừa ngồi xuống, phượng giá Hoàng hậu nương nương cũng đến. Quý nương xuống đất hành đại lễ, đầu gối Tự Cẩm đụng xuống mặt đất lạnh buốt, nghe trên đầu vọng tới một giọng nói khá nhu hòa, "Miễn lễ, tất cả chư vị tỷ muội đứng lên đi. Hôm nay là hội trung thu, toàn cung chúng ta tụ hội một chỗ cho vui, không cần quá giữ lễ."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Kỳ Thực Quý Phi Cũng Sợ Đấy Chứ?

Mọi người tạ ơn hoàng hậu khoan dung độ lượng, nhất loạt ngồi xuống. Ngay lập tức có một hàng cung nhân đi tới như nước chảy dâng lên rượu và thức ăn.

"Hoàng thượng bận rộn chính vụ đã sai người tới báo từ sớm, kêu chúng ta cứ vui vẻ trước đi, một lát nữa người mới có thể tới đây chung vui." Hoàng hậu cười nói với mọi người, "Hoàng thượng một lòng vì công việc là phúc trách của muôn dân, là phúc khí của quốc gia thiên hạ."

Mọi người hô vâng.

Tự Cẩm cười nhạt. Hoàng hậu nường nường không hổ là mẫu nghi thiên hạ, mấy câu này nói rất thoả đáng. Nhìn thức ăn ngon bày đầy trên bàn, nếu bình thường nàng cực kỳ thích thú hưởng thụ, nhưng bây giờ lại không có chút hứng thú nào.

Hoàng hậu ngồi trên ghế cao nhất, nhìn thấy kiểu tóc mẫu đơn trên đầu quý phi, trong lòng nổi lên tức giận. Nhưng đứng ở vị trí cao nhất hậu cung, nàng ta vẫn phải cố kìm chế, hôm nay không thể không xử lý yến hội thật vui vẻ hoàn hảo. Liếc mắt thấy váy áo của quý phi, hoàng hậu cười nhạt trong lòng. Vẫn tưởng rằng quý phi là người cao ngạo lạnh lùng, không ngờ chẳng phải như vậy. Một Tô thái nữ nhỏ nhoi của Di Cùng Hiên, chẳng qua được ban thưởng vài xấp lụa mới cống tiến mà quý phi đã phải áp chế trên đầu người ta.

Kỳ thực quý phi cũng sợ đấy chứ?

Một tiểu cô nương đáng yêu như thế, tuổi nhỏ hơn, kiều diễm hơn, ngây thơ hơn. Đường nhiên quý phi rất đẹp, nhưng có một cô nương thế kia thì nàng ta nhìn già hơn hẳn.

Hoàng hậu nghĩ mình làm không sai, trước đây giữ lại Tô Tự Cầm là đúng. Tóm lại hoàng hậu không thể nhìn Hoàng thượng tiếp tục sủng ái quý phi như thế. Nếu nàng ta sinh con trai, e là mình cũng phải nhường chỗ cho nàng ta. Hoàng hậu tuyệt đối không cho phép.

Ở dưới Tự Cầm cũng tranh thủ nhìn lên mấy lần. Trong đại điện đèn đuốc sáng trưng, đàn sáo du dương, vũ cơ uốn lượn. Trong tình hình náo nhiệt thế này, nàng có nhìn lên cũng không ai chú ý tới. Có điều lúc quý phi đi qua nàng chỉ thấy đuôi váy của nàng ta, giờ nhìn lên mới thấy kinh ngạc, quý phi chải tóc kiểu mẫu đơn.

Nên biết mẫu đơn chính là vua của các loài hoa, nàng ta dám can đảm làm vậy ư?

May mà hôm nay hoàng hậu chải tóc kiểu phượng hoàng cao quý diễm lệ, nếu không chẳng phải bị quý phi áp chế trên đầu?

Tự Cầm không nghĩ ra, vì sao quý phi lại dũng cảm như thế, lẽ nào nàng ta không sợ sao?

Vẫn biết hoàng hậu và quý phi luôn đối chọi nhưng đến mức này thì cũng làm cho nàng cực kỳ giật mình. Hay là mấy kiến thức nàng biết về cung đấu không đúng ở thời đại này, mẫu đơn chỉ là loài hoa bình thường thôi?

Nàng chưa từng nghe ai nhắc tới Đại Vực Vương Triều, có nhiều chuyện đều khác với những gì nàng nghĩ. Quy tắc của chỗ này cũng nghiêm khắc thật nhưng nhìn kiểu tóc mẫu đơn của Quý phi, nàng cũng suy nghĩ cẩn thận. Có lẽ quy tắc ở đây cũng không nhắc tới, nên quý phi làm cũng không ai dám nói là sai.

Số mệnh tốt thật.

Nghĩ tới đây lại nhớ thêm một việc lạ. Đường kim thánh thượng đăng cơ cũng đã bốn năm, thế nhưng một người con nối dòng cũng không có. Trước khi Hoàng đế đăng cơ cũng đã lấy vợ, bên cạnh cũng có trắc phi, sao không ai có con vậy nhỉ?

Nếu nói lúc đăng cơ, hậu cung tranh đấu nhiều, theo kinh nghiệm kiến thức nàng biết thì khả năng có người trong bóng tối động tay động chân làm gì đó. Nhưng trước khi hoàng đế lên ngôi cửu ngũ thì sao? Tại sao vẫn không có con, hay là đã có thai nhưng không được sinh ra? Cũng có thể là sinh ra mà không nuôi được?

Tự Cẩm chưa từng nghĩ tới chuyện này, sắp tới chắc phải hỏi thêm Vân Thường.

Tự Cẩm đang thất thần thì đột nhiên ngay lúc đó nghe Chu nương tử kêu thét lên ở đằng trước. Tiếng kêu thất thanh khiến ai nấy đều hoảng sợ run người. Tự Cẩm bị giật mình phục hồi lại tinh thần bèn quay sang nhìn. Vừa nhìn thấy thì bị dọa, mặt trắng bệch.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Người Này Có Bệnh

Tiếng thét của Chu nương tử khiến mọi người rất kinh sợ. Hoàng hậu nương nương không vui, đang ngày yên lành vui mừng lại xảy ra chuyện làm mất hứng, huống chi Chu nương tử là người của Quý phi cho nên mặt hoa cau lại khiến trách: "Sao lại hét lên, không ra thể thống gì."

Chu nương tử sợ hãi vội vàng đứng dậy quỳ xuống, "Mong nương nương thứ tội, nương nương thứ tội, thần thiếp không cố ý, nhưng thật sự Tiền tài tử... Mặt Tiền tài tử bị sao đó..."

Tiền tài tử buồn bực cũng quỳ xuống theo. Nàng ta vừa bước ra cho mọi người thấy thì ngay lập tức nhiều người cùng kêu lên.

Lúc đó Tiền tài tử mới cảm thấy có vấn đề. Thấy ai nấy đều nhìn mặt mình chăm chăm, nàng ta bất giác đưa tay sờ lên mặt. Vừa chạm tay vào da thấy mặt mình toàn những nốt sần nổi lên, nàng ta bị sợ đến xanh mặt. Sau đó nàng ta lại muốn gãi, trước chưa sờ thì chưa thấy gì, sờ lên rồi thì cả người ngứa cháy, chỉ muốn gãi cho đã.

Trong ngày quan trọng mà xảy ra chuyện như vậy, Hoàng hậu cảm thấy rất mất mặt bèn kêu người mời Thái y đến, sau đó đưa Tiền tài tử kinh hoàng sợ hãi tới hậu điện. Chuyện này do Chu nương tử thét lên mà ra, hoàng hậu giận lây sang nàng ta nên cho nàng ta về căn thất suy nghĩ lỗi lầm, chép lại cung quy một trăm lần, chép chưa xong thì không được phép đi ra ngoài.

Tự Cầm nghĩ tới quyển cung quy đầy cộp kia, thấy mặt Chu nương tử còn trắng hơn so với Tiền tài tử thì nháy mắt cảm thấy thoải mái, ai kêu

nàng ta dám bắt nạt nàng!

Chu nường tử nhìn sang Lý Chiêu Nghi, hy vọng Lý Chiêu Nghi có thể cầu xin cho nàng ta. Ngờ đâu Lý Chiêu Nghi còn không thèm nhìn nàng ta một cái. Chu nường tử ủy khuất lui xuống trở về cung suy nghĩ lỗi lầm. Trước khi đi vừa vịn đi ngang qua bàn Tự Cầm thì lờm nàng một cái.

Tự Cầm cảm thấy thật không thể nói lý, người này có bệnh!

Hoàng hậu giận chó đánh mèo cũng không phải là không có lý do. Nếu lúc biết Tiền tài tử gặp chuyện, Chu nường tử chỉ cần lạng lẽ báo lên, hoàng hậu sẽ tự biết phái người an bài thỏa đáng, bảo đảm không để chuyện bất ngờ xảy ra làm kinh hãi mọi người. Nhưng Chu nường tử kêu lên như vậy làm mọi người hoảng sợ, khiến cho yến hội của hoàng hậu bị ảnh hưởng mất vui. Đã mất bao nhiêu công sức để chuẩn bị mà lại xảy ra chuyện mất hứng như thế, ai cũng không thấy hài lòng được.

Tự Cầm vẫn cúi thấp đầu. May mà chỗ nàng ngồi ngay cửa, không ai chú ý đến nàng, trong lòng lại nghĩ tới mặt của Tiền tài tử, do không cẩn thận hay là có ẩn tình khác đây?

Hình như có dấu hiệu dị ứng, nhưng vì sao lại hại một người không có địa vị gì như Tiền tài tử chứ?

Trong lòng nghĩ vậy nhưng Tự Cầm càng không dám coi thường, vốn đã không thấy ngon miệng nên sau đó nàng không ăn thêm miếng nào nữa.

Đang suy nghĩ thì thái y vừa bắt mạch ngoài hậu điện trở về phục mệnh, báo một cái tin cực tốt.

Tiền tài tử có thai!

Trong đại điện yên tĩnh một cách kỳ dị, lát sau hoàng hậu phục hồi tinh thần đầu tiên, tươi cười nói: "Đây thật là chuyện vui, là chuyện rất vui. Thái

y, mặt của Tiền tài tử không sao chứ? Thai nhi trong bụng thế nào, mấy tháng rồi, có ổn thỏa không?"

"Thưa Hoàng hậu nương nương, Tiền tài tử có thai hơn hai tháng, thai nhi trong bụng khỏe mạnh. Trên mặt là dấu hiệu dị ứng, chắc là ăn trúng gì đó nhưng không có gì đáng ngại. Có điều cũng cần uống mấy liều thuốc điều dưỡng."

"Không sao thì tốt rồi, thai này của Tiền tài tử Thái y phải cẩn thận chăm sóc chiếu cố, chờ đưa bé bình an sinh ra Bản cung sẽ ban thưởng, ghi nhớ công lao lớn của ông!" Dù Hoàng hậu trong phút chốc cũng không vui chuyện Tiền tài tử có thai nhưng hậu cung mấy năm nay không có đứa trẻ nào được sinh ra, nàng ta làm quốc mẫu khó tránh khỏi bị người ta chỉ trích.

Vị phân Tiền tài tử thấp, dù cho sinh được con cũng không có quyền nuôi dưỡng. Đến lúc đó nàng ta đưa đến Phụng Hoàn Cung nuôi dưỡng cũng là biện pháp tốt, hơn nữa còn có thể chiếm được danh tiếng hiền lương.

Trong nháy mắt Hoàng hậu hạ quyết tâm, nói ngay: "Người đâu, đi báo tin mừng cho Hoàng thượng!"

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Ai Dám To Gan Xô Cửa Ra Vậ Chứ!

Yến hội trung thu đang vui vẻ, vì chuyện của Tiền tài tử liền nhanh chóng trôi qua.

Hoàng hậu nương nương nói không được làm ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng Tiền tài tử.

Tự Cẩm vịn tay Vân Thường đi ra cửa chính Phượng Hoàn Cung. Hoàng hậu cho mọi người về mà không cho chờ đến khi Hoàng thượng tới, nàng có thể đoán được hoàng hậu định dự tính gì.

Có điều Tự Cẩm cảm thấy hoàng hậu nghĩ quá dễ dàng, chưa chắc hoàng đế sẽ đồng ý!

Trước đây Tự Cẩm sợ Quý phi sẽ tìm cách gây phiền toái cho mình, giờ thì hoàn toàn không lo lắng nữa. Có chuyện Tiền tài tử trước mắt thì ai còn để ý đến nàng, cảm thấy thở phào một hơi. Ra khỏi cửa Phượng Hoàn Cung, Tự Cẩm đi giữa đám người đông đúc bất chợt quay đầu lại nhìn qua cửa rộng vào trong điện lớn.

Cả cung điện lớn mới vừa rồi còn cực kỳ náo nhiệt, giờ đã trở nên vắng lạnh, hiu quạnh. Tô quý phi đứng giữa đại điện, toàn thân vấy hồng phấn thướt tha dưới ánh đèn, trên tóc cài đầy châu ngọc lấp lóe làm lóa mắt người ta. Đứng từ xa nhìn không rõ nét mặt nàng ta, chỉ thấy nàng ta đang nhìn về phía hậu điện, cả người đứng thẳng kiêu hãnh im lìm như một ngọn núi.

"Tiểu chủ, về thôi." Vân Thường lo lắng khê thúc giục, không biết rõ vì sao cứ cảm thấy trong lòng bất an.

Tự Cẩm gật gật đầu, đi cùng Vân Thường trở về, trong lòng cũng cảm thấy nặng nề tựa như bị điều gì áp chế. Lúc đi đến chỗ rẽ thì thấy từ phía Sùng Minh Điện xa xa có tiếng động truyền đến, sau đó thấy nghi thức hoàng đế lộng lầy đang đi tới, đến chỗ ngoặt thì lướt qua nàng.

Trở về Di Cùng Hiên, Tự Cẩm kêu Trần Đức An tới Ngự thiện phòng lấy một nồi lẩu rau thập cẩm, hai cái bánh vùng và một chén cháo. Buổi tối không ăn gì, giờ cảm thấy rất đói.

Trần Đức An chạy tới Ngự thiện phòng, trực tiếp tìm Phong Cảnh Minh bên cạnh Nhạc Trường Tín, nhờ y giải quyết. Chuyện này tuy nhỏ nhưng ngay cả những phi tần được sủng ái cũng không dám tới Ngự thiện phòng nhờ người khác. Đã không có thức ăn có khi còn bị mắng một trận nữa. May mà giờ hăn ta đã khá thân với Phong Cảnh Minh, có thể nói mấy câu với Nhạc đầu bếp, dù sao cũng không thể để cho chủ tử đói bụng.

Chờ đến lúc Trần Đức An vô cùng lo lắng bưng theo khay cơm từ Ngự thiện phòng về, Tự Cẩm đã thay đổi váy áo, thả lỏng tóc, chỉ cài lên đầu một cây trâm gỗ đơn giản.

Vân Thường nhận khay cơm, oán giận nói: "Sao giờ này mới về?"

Trần Đức An xoay người lấy khăn lau mồ hôi trên mặt sạch sẽ rồi mới quay người lại trả lời: "Bên Ngự thiện phòng đang rối loạn lên kìa, tôi phải giục liên tục mới vội vã làm cho xong."

Cơm tối ít người ăn được gì, hăn là có nhiều người đang giục giã bên Ngự thiện phòng. Tự Cẩm không thèm để ý bèn nói: "Về là được rồi, hai người các người cũng mau đi ăn cơm đi, ta ăn xong rồi tới thu dọn là được."

Cả tối nay Vân Thường và Trần Đức An đều chưa được uống một ngụm nước, Tự Cầm cũng không phải là chủ nhân cay nghiệt bèn đuổi hai người đi xuống. Vân Thường lại nói nhất định không đi, "Bên cạnh tiểu chủ không có người hầu hạ sao được, chờ tiểu chủ ăn xong nô tì mới đi, chốc lát cũng không đói lắm mà."

Tự Cầm không có cách nào khác, người cổ đại ngu trung lại làm cho nàng gặp phải một người.

Tự Cầm vừa cầm đĩa lên, còn chưa ăn miếng nào thì nghe tiếng cửa ngoài sân bị mở ra, rồi tiếng bước chân dồn dập vọng tới.

Trần Đức An không đợi Tự Cầm nhắc bèn nhanh chóng chạy ra ngoài. Lúc hắn ta quay về đã đóng cửa cẩn thận, ai dám to gan xô cửa ra vậy chứ!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Ngay Lập Tức Nàng Hiếu Được Vì Sao Hẳn Phẫn Nộ Như Thế

Tự Cẩm nghe tiếng chân ngoài cửa sổ, vội vàng đứng lên, chưa kịp mang giày vào thì màn cửa bị kéo ra. Nàng ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Tiêu Kỳ, mặt cau lại đi tới nhanh như bị chó đuổi.

"Thỉnh an Hoàng thượng." Tự Cẩm nào còn dám ngồi, lập tức xuống giường khom lưng hành lễ, trong lòng không khỏi lo sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Vân Thường cũng quỳ ở cửa, cả người nằm rạp trên mặt đất đầu cũng không dám ngẩng lên, nhìn kỹ còn thấy hai vai nàng ta đang khẽ run, hẳn là cũng phát giác được nét mặt hoàng đế thật không ổn.

Tiêu Kỳ đang rất giận. Ngày hôm nay trên triều không thuận lợi, không ngờ về hậu cung cũng không vui. Cả một đám quan lại trong triều đình kia đều coi hẳn là đứa ngốc dễ lừa gạt phải không?

Hắn đã phải đấu trí với một trăm hai mươi đầu óc của mấy tên quan trong triều, giờ đám phụ nữ hậu cung cũng chẳng thua kém bao nhiêu.

Được lắm, được lắm, các người quá giỏi, trong cơn tức giận hẳn đi về Sùng Minh Điện. Lúc đi được nửa đường, bụng đói meo mà vẫn chưa nghĩ ra kế sách gì vẹn toàn bèn nghĩ trong cung Tự Cẩm sẽ có đồ ăn, do đó rẽ vào.

Một bụng tức giận đi vào thì Tiêu Kỳ ngửi thấy mùi thơm bay ra. Nồi đất lấu thập cẩm đặt trên lò than, kêu lục đục. Trong không gian phòng yên tĩnh

nghe rất rõ ràng. Trên mặt bàn cạnh bên bày một ít đồ rau nhúng, tương vùng, rau họ, rau thơm, tỏi băm, còn có hai đĩa dưa muối thái cực mỏng. Trong khay điểm hoa văn màu sắc rực rỡ đặt hai cái bánh vùng nướng cháy vàng thơm phức.

"Tất cả đứng lên đi." Trong mũi trong lòng đều là hương thức ăn thơm lừng làm cho cơn tức của hắc cũng dần dần tiêu tan.

Tự Cẩm từ từ đứng dậy, Tiền tài tử có thai là chuyện vui mà, sao Tiêu Kỳ lại mang cái mặt đen như đất nồi đến dọa người khác thế?

Đoán không ra, Tự Cẩm cũng không dám nói lung tung, ngồi nghĩ một lát bèn nói: "Hoàng thượng, ngài có muốn ăn gì không, thần thiếp chuẩn bị ăn tối."

"Ở Phụng Hoàng Cung nàng ăn chưa no sao?"

Nghe giọng nói bất thiện, Tự Cẩm vội vàng trả lời: "Đương nhiên không phải, Hoàng hậu nướng nướng chuẩn bị thức ăn rất ngon, rất phong phú." Nhưng nàng đến đó bị quý phi chán ghét không thấy ngon miệng, thứ hai là chuyện của Tiền tài tử bị đuổi về làm gì có thời gian ăn. Có điều những lời như vậy không thể nói thật, chỉ có thể vin ra mấy lời tốt đẹp cho qua chuyện.

Tiêu Kỳ nghe thế bèn liếc nhìn Tự Cẩm, "Ngay cả nàng cũng muốn lừa trẫm hay sao?"

Nghe hắc nói thế, Tự Cẩm lại vội quỳ xuống, tội danh này nàng cũng không dám gánh, nhanh chóng biện giải cho mình, "Thần thiếp không dám, cũng không nói dối." Đương nhiên Hoàng hậu chuẩn bị thức ăn trong Tết Trung thu rất ngon, quả thật nàng không nói dối.

"Nếu như thế thì vì sao về nàng còn kêu ăn tối?" Tiêu Kỳ nhìn một bàn thức ăn hỏi.

Tự Cầm: ...

Cố gắng lấy lại bình tĩnh, cũng không dám nghĩ nhiều, nàng rất sợ cái vị mặt người dạ thú này lại tức giận mất nhân tính bèn giải thích: "Chuyện là như vậy..." Tự Cầm nói toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối, đương nhiên giấu đi mấy chuyện vợ vẫn ân oán giữa nàng và Quý phi.

"Nàng đứng lên nói đi."

Tự Cầm vịn bàn đứng dậy, cẩn thận ngồi lại, trong lòng không biết vì sao Tiêu Kỳ tức giận. Đột nhiên ngay lúc đó, đầu óc chợt lóe lên nhớ tới một chuyện. Vừa nãy Tiêu Kỳ nghĩ nàng lừa hản, hản là lúc hản đi thăm Tiền tài tử thì mới biết mình bị người khác lừa dối.

Tiền tài tử mang thai đã hai tháng, vậy mà để tới khi thái y khám bệnh mới biết. Ngay lập tức nàng hiểu được vì sao hản phản nộ như thế.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Lão Tử Là Hoàng Đế, Người Dám Coi Ta Như Đồ Chơi Sao?

Tần phi trong cung, mang thai hai tháng mà vẫn im lìm không nói, che giấu đến Tết trung thu mới để lộ ra. Giờ không biết là do Tiền tài tử tự lên kế hoạch hay là bị người khác tính kế. Nếu do chính Tiền tài tử tự quyết định thì phải nói Tiền tài tử không tin cả hoàng đế, giấu giếm quá chặt chẽ cẩn mật. Nếu bị người khác hãm hại thì hẳn người giật dây kia muốn mượn tay hoàng đế trị Tiền tài tử tội khi quân.

Người trước coi hoàng đế như tên ngốc dễ lừa.

Người sau coi hoàng đế như cây đao giết người.

Dù là lý do gì, đừng nói Tiêu Kỳ mà ai bị đặt vào tình thế đó đều không thể vui vẻ được.

Lão tử là hoàng đế, người dám coi ta như đồ chơi sao?

Hiếu rõ chuyện này, đương nhiên Tự Cẩm muốn tránh né, không dám nhắc một chữ nào đến chuyện của Tiền tài tử. Nếu nói đúng thì nàng là người xui xẻo nhất, không phải sao? Người khác chọc tức hấn, hấn lại đến chỗ nàng phát hỏa, thật là không có thiên lý.

"Hoàng thượng, người ăn chút gì trước đã. Thần thiếp gọi lẩu bên Ngự thiện phòng, giờ cũng ăn được rồi." Người đói bụng lại còn tức giận, hai phương diện này mà gặp nhau thì hiệu ứng ghê lắm, nàng cũng không muốn bị chuyện của Tiền tài tử liên lụy mà chịu phạt.

Tiêu Kỳ rất đói bụng, cũng biết chuyện của Tiền tài tử không liên quan gì tới Tự Cầm, đến đây khiến nàng sợ hãi cũng không thỏa đáng bèn nhìn nàng, "Kêu bọn họ lấy thêm một bộ bát đĩa, nàng cùng ăn với trẫm."

"Vâng." Tự Cầm gọi Vân Thường vào hầu hạ, kêu nàng ta mang thêm một bộ chén đĩa, rồi đưa mắt ý bảo nàng ta đi gọi thêm thức ăn, chút đồ ít ỏi này không đủ hai người ăn.

Vân Thường nhanh chóng đi ra rồi trở về cũng rất mau, trên tay bưng một cái khay gỗ lớn chạm trổ hoa văn, trong đặt một bộ chén đĩa, tay kia cầm hộp cơm màu đỏ sẫm cao ba tầng. Tự Cầm nhìn thoáng qua thì biết ngay nhất định Trần Đức An thấy hoàng đế đến lại chạy vội tới Ngự thiện phòng kêu thêm cơm, tiểu tử này rất thông minh.

Một tầng bên trong bày ra một chén gà xào măng, tôm hấp hẹ, gân hươu hầm, sụn heo, rau trộn, ngó sen muối chua ngọt, hêm đĩa thịt bò kho. Tầng khác có canh gà, cháo tổ yến, vịt om đậu. Thêm một tầng khay vẽ hoa hướng dương bày năm sáu chén bát bửu.

Chè bát bửu này cũng do Tự Cầm kêu Ngự thiện phòng làm, nghe nói món này chính là món tráng miệng Càn Long yêu thích nhất. Gồm có tám loại phục linh, củ từ, hạt đậu, ý dĩ, hạt sen, long nhãn, táo, gạo nếp được nghiền nhỏ, thêm đường phèn nấu chín nhừ.

Chè bát bửu rất thơm ngon, còn có thể bồi bổ sức khỏe nên Tự Cầm rất thích ăn.

Vừa nhìn cũng biết mấy đồ ăn này không phải phần lễ của nàng, đương nhiên do Trần Đức An nói với Ngự thiện phòng chuẩn bị cho hoàng đế.

Nồi lẩu đất sôi lục đục, bên trong có đậu phụ, miến rong, rau tươi, các loại nấm, vừa thơm vừa tươi. Tự Cầm đói không nhịn được, cầm thìa bạc múc một chén nước nóng hổi cho Tiêu Kỳ khẽ nói: "Hoàng thượng ăn canh nóng trước cho ấm bụng."

Kể từ sau ngày cùng dùng cơm và gấp thức ăn cho Hoàng đế, Tự Cầm thường xuyên gấp đồ ăn cho hân. Ngay từ đầu nhìn thấy, Quản Trường An còn muốn nhắc nhở vài lời. Sau này, thấy Tô thái nữ quá kiên trì, không biết thẹn thùng, lại thấy Hoàng đế cũng không phản đối hân ta liền biết ý, coi như không thấy không nghe không biết, giả làm người chết. Giờ phút này hân ta đứng ở góc nhà y như cọc gỗ, đầu cúi thấp, mí mắt không động đậy một chút nào.

Tự Cầm cũng rất bội phục hân ta, tên khốn kiếp này chỉ giỏi giả vờ giả vệt.

Quản Trường An chỉ thấy chán nản vì cứ tưởng Hoàng đế thế nào cũng trách mắng Tô thái nữ vài câu, người nhát gan kia khẳng định sẽ sợ mất mặt. Ai ngờ đâu người ta chỉ cần vài món ăn đã dụ dỗ hoàng thượng vui vẻ lại.

Bản lĩnh này không ai có được nha.

Có điều chuyện này e là chưa xong. Tiền tài tử có thai vốn là chuyện vui nhưng lại chọc giận Hoàng thượng. Nếu nàng ta có vài phần bản lĩnh như Tô thái nữ, sợ rằng sau chuyện đó Hoàng thượng sẽ tấn vị cho nàng ta.

Ha ha, đáng tiếc nàng ta không có phúc phần này!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Quá Mất Mặt Uy Phong Tổ Tông!

Một bữa cơm ăn ấm áp cả người, thêm chút cay của ớt làm đỏ mắt. Tiêu Kỳ bị vị cay này làm cho mắt đỏ lên, miệng lưỡi bỏng rát nhưng chỉ qua một lát thì hết.

Tự Cẩm ngồi cạnh bên cũng mặc kệ hăn, nàng biết rõ trong lòng hoàng đế đang khổ sở nhưng chuyện đó nàng không dám nhắc đến một chữ. Nàng chỉ ngồi đó gắp những miếng thật ngon cho hăn, tiện thể kể vài chuyện xưa thú vị mà phần lớn là chuyện do ký ức của nguyên chủ còn sót lại, có liên quan đến nàng ta lúc còn ở nhà.

"Tỉnh Khúc Châu là nơi địa linh nhân kiệt, dân chúng an bình, người tài giỏi xuất hiện lớp lớp, hóa ra nàng cũng sinh ra ở một chỗ rất tốt." Phục hồi tinh thần lại, Tiêu Kỳ mới cảm thấy những hành vi của mình vừa nãy thật chẳng có ý nghĩa gì. Đường đường một vị đế vương mà khó chịu vì những chuyện không đâu. Nhìn Thái nữ nhỏ bé ngồi đối diện, thấy hăn giận cũng chẳng dám kêu oan ức, còn phải tìm chuyện dỗ hăn vui, ngay cả chuyện nhà nàng ngày xưa cũng lôi ra nói.

Trong bất giác nghĩ, một người gốc nghèo như thế còn biết đi vòng đố mình, vậy mà nam tử đại trượng phu như hăn lại bị đánh bại bởi mấy chuyện con con này sao?

Nhất định không được!

Suy nghĩ cẩn thận, trong lòng cũng mở rộng thấu hiểu, muốn nói vài câu cho bớt căng thẳng bèn nhìn Tự Cẩm: "Năm xưa nàng ra ngoài đập thanh mà không gặp được tài tử nào hợp ý sao?"

Từ xưa chuyện về tài tử giai nhân lưu truyền rất nhiều, nghe nàng kể chuyện thì chắc cũng đã từng ra bên ngoài dạo chơi tham gia lễ hội.

"Thiếp có dự hội Đạp thanh, cũng thấy tài tử phía xa, có điều tuyệt đối không dám gọi là tài tử. Năm đó thần thiếp đi với mẹ, Trạng nguyên hội Khúc Châu là một ông lão râu tóc bạc phơ, khiến cho thần thiếp bị ám ảnh với hai chữ tài tử."

"Ha ha ha..." Tiêu Kỳ cười phá lên, nhìn Tự Cầm khuyên bảo, "Cũng không được vơ đũa cả nắm, tuổi như vậy còn có thể đọc sách đoạt danh hiệu Trạng nguyên không dễ chút nào đâu."

"Vâng, vâng, Hoàng thượng thương dân như con mà, nhưng hồi đó thần thiếp còn nhỏ cũng chỉ coi như chuyện cười mà thôi." Tự Cầm thấy rốt cục hẳn cũng cười rồi, trái tim lơ lửng này giờ mới coi như đặt xuống.

"Khúc Châu..." Tiêu Kỳ bất chợt nhìn Tự Cầm, "Nàng xuất thân từ Tô gia Khúc Châu?"

"Thiếp cũng không dám trèo cao." Tự Cầm bữu môi nói.

"Ồ?" Tiêu Kỳ thấy nét mặt Tự Cầm không được vui lắm, chau mày, "Sao lại nói thế?"

Tự Cầm múc cho Tiêu Kỳ hơn nửa chén canh phù dung, cũng múc cho mình một chén rồi mới trả lời: "Đại Vực có bốn nhà, Lý gia Lũng Tây, Tô gia Khúc Châu, Vương gia Kỳ Dương, Tạ gia Kim Lăng. Dù nhà thần thiếp cũng mang họ Tô nhưng không phải là dòng chính của Tô gia Khúc Châu. Nghe cha thiếp nói từ thời ông tổ vốn là một nhà, sau đến thời ông cố thì ngày càng bất hòa với dòng chính, đến đời thần thiếp thì không còn gì liên quan với Tô gia Khúc Châu nữa." Nói đến đây thì hơi dừng lại, "Ông tổ thần thiếp vốn là dòng thứ."

Tiêu Kỳ nghe Tự Cầm nhắc chuyện chính, thứ thì hiểu ngay, khẽ nhúu mày: "Nếu vậy thì nhà nàng đã cắt đứt hoàn toàn quan hệ với dòng chính sao?" Cũng quá quyết đoán đi, không phải ai cũng có sự quả quyết này bởi vì nếu được dòng chính Tô gia Khúc Châu chiếu cố nâng đỡ thì tiền đồ vô lượng.

Tự Cầm cũng thật sự không biết lý do, nhưng vị Hoàng đế Tiêu Kỳ này cũng chẳng dễ bị lừa, nghĩ một lát vẫn cứ nên nói thẳng: "Chắc do người nhà thần thiếp ai cũng cứng đầu."

Tiêu Kỳ nghĩ tới Tự Cầm, bình thường nhất gan như thỏ, thế mà cũng dám kêu là cứng đầu sao?

Quá mất mặt uy phong tổ tông!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Một Ngày Nào Đó Hẳn Sẽ Cho Người Leo Cao

Nhắc tới chuyện này, Tự Cẩm cũng chỉ còn chút ký ức mơ hồ với nguyên chủ. Giống như ảnh chụp trên mặt giấy trắng, lơ mơ không rõ ràng. Nhưng chính nàng biết rõ dưới mặt giấy trắng kia là những chuyện rõ ràng rành mạch.

Không biết có phải vì yến hội Tết Trung thu sắp tới mà khiến nàng cảm thấy rất áp lực, đêm ngủ không ngon, trở mình trằn trọc. Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh thì có rất nhiều khuôn mặt dần hiện ra trên mặt giấy. Những người đó từng thuộc về cuộc sống của nguyên chủ, tựa như một dòng nước suối từ từ chảy vào trong đầu nàng.

Vì chuyện này đến quá đột ngột nên đầu óc Tự Cẩm cũng loạn hết cả, không làm được việc gì ra hồn. Tuy nhiên nàng cũng dần dần hiểu được một vài nguyên tắc. Vương triều Đại Vực cũng khá giống với một vài triều đại cổ có tầng lớp sĩ tộc thế gia. Chà chà, thời đại này, hoàng đế cũng phải nhìn sắc mặt các đại thế gia. Tự Cẩm đột nhiên cảm thấy mình xuyên tới đây đã cực kỳ thâm, giờ lại còn thêm hoạ vô đơn chí.

Một câu tổng quát, bảy, tám phần đất đai thiên hạ này đều nằm trong tay thế gia. Hoàng đế muốn tiền không có tiền, muốn đất không có đất. Thời đại này, thuế đất đai chính là nguồn thu lớn nhất, đảm bảo quyền lực của địa phương. Cho nên ở trên triều đình, một mình Hoàng đế nói cũng không phải là lệnh trời.

So ra thì quá thâm.

Khó trách hôm nay sắc mặt không tốt, chắc trên triều đình bị chọc tức, về hậu cung lại bị phi tần tính kế, người đàn ông nào nhịn được đây.

Nhưng hoàng đế bất chợt hỏi nàng thế nàng cũng không dám trả lời tùy tiện, phải suy nghĩ cẩn trọng mới dám nói.

Từ trước đến nay hai dòng chính thứ vốn luôn bất đồng. Đại tộc nhiều đời như Tô gia Khúc Châu cũng không tránh khỏi xảy ra mấy việc không được vẻ vang như thế. Sau khi ông tổ qua đời, bên nhà Tô Tiểu Y đã bị dòng chính ruồng rẫy, dần dần bị coi như người ngoài. Dù như vậy, cha của Tô Tiểu Y cũng dựa vào năng lực của mình làm được đến vị trí Ngũ phẩm Tri châu. Vì vậy khẳng định người này rất có ý chí và tài năng.

Lúc này nếu có thể nâng lên dòng thứ Tô gia đối chọi với dòng chính thì khốn cảnh của hãn trên triều đình có thể được hòa hoãn vài phần.

Hừ! Trên triều đình giờ toàn mấy lão thất phu, ai ai cũng lấy mấy lễ nghi trung hiếu để áp đảo hãn, coi hãn như tượng gỗ chắc?

Trong lòng nghĩ ngợi như vậy nên Tiêu Kỳ thấy thư thái hơn. Tuy dự tính như thế nhưng cũng phải điều tra xem người Tô gia có bản lĩnh để nâng đỡ hay không, nếu không ra hồn thì dựa vào càng thêm xúi quẩy!

Tự Cầm không biết những lời mình nói khiến Tiêu Kỳ nảy sinh suy nghĩ đó, nàng cũng không biết, từ hôm nay, từ lúc này, vận mệnh của nàng đã vỗ cánh từ từ bay lên.

Hôm nay chưa có bản lĩnh trèo cao, một ngày nào đó hãn sẽ cho người leo cao!

Tiêu Kỳ có thể để cho quý phi và hoàng hậu đối chọi gay gắt chính là vì để kìm chế hai nhà Sở gia và Tô gia. Thực lực của mình hãn bây giờ không làm gì được bọn họ, vậy thì để họ đấu với nhau, hãn là ngư ông đắc lợi.

Làm một vị hoàng đế, muốn tiền không có tiền, muốn người không có người, lên triều còn phải nhìn mặt mấy lão già, mở miệng nói trung hiếu, khép miệng hô nhân nghĩa, lời nào lời nấy đều đào hố cho hấn rơi xuống, khiến cho hấn, đứng đầu thiên hạ mà không thể làm gì được.

Cùng lúc đó, hoàng hậu ngồi ngay ngắn trong Phượng Hoàn Cung, nhìn Từ Tam Sơn quỳ trước mặt mình, "Người nói thật chứ?"

"Vâng, nô tài đã mất nhiều sức lực điều tra, đích thực tra ra chỗ quý phi e là cũng có tin vui." Từ Tam Sơn là người của Sở gia, là nô tài hồi môn của Hoàng hậu nương nương. Nhà y mấy đời đều là nô bộc của Sở gia. Hoàng hậu có thể trong cung sống an ổn đến nay, không thể bỏ qua công lao của Từ Tam Sơn. "Nương nương, không được để quý phi sinh con trai đầu, nếu quý phi sinh con trai thì chính là hoàng trưởng tử, Tô gia sẽ áp chế lên đầu Sở gia ngay lập tức. Hoàng thượng lại sủng ái quý phi, chuyện sau này khó mà nói, mong nương nương nghĩ lại."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Tới Nước Đây Thì Giá Nào Cũng Làm!

Trước tiên là tin Tiền tài tử có thai, ngay sau đó quý phi lại báo tin vui. Trong vài ngày ngắn ngủi, cả hậu cung bỗng như thay đổi... An tĩnh lại!

Yên tĩnh!

Chính xác như vậy.

Sự yên tĩnh này làm Tự Cẩm rất lo lắng, cả ngày núp trong Di Cùng Hiên, không ra cửa một bước. Ngay cả Vân Thường và Trần Đức An cũng được nàng dặn dò đi dặn dò lại, không được để người khác tính kế chôn cùng.

Nhưng mà, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Tự Cẩm nghĩ rất tốt đẹp, giờ phẩm cấp của nàng không cao, mỗi ngày không cần vấn an Hoàng hậu nương nương, chỉ cần núp trong Di Cùng Hiên không ra khỏi cửa thì mọi sự đại cát. Nhưng trên đời này, không phải người cứ trốn mà trốn được.

Hoàng hậu nương nương ban thưởng như nước chảy tới Di Cùng Hiên, Tự Cẩm muốn an phận cỡ nào cũng vô dụng.

Nhìn đây một bàn đồ trang sức, vài vóc, vật trang trí rực rỡ, món nào cũng tinh xảo quý giá, Tự Cẩm tức giận ngồi trên giường gần cửa sổ. Mấy thứ đó giống như kim châm vào lòng nàng, đâm vào tim nàng làm cho nàng không thở được.

Hoàng hậu đang ép nàng rời núi!

Nàng hiểu rõ tính toán của Hoàng hậu.

Tiền tài tử có thai lại bị Quý phi hãm hại mất thánh tâm, giờ đang tự mình ở Kính Nguyệt Hiên cẩn thận dưỡng thai. Nếu không phải Hoàng hậu muốn mượn đứa bé trong bụng Tiền tài tử chống lại cái thai của Quý phi, chỉ sợ thai nhi của Tiền tài tử sớm đã không giữ được.

Quý phi làm sao để cho Tiền tài tử sinh ra trưởng tử của Hoàng thượng, may là Hoàng hậu quyết tranh hơn thua với Quý phi nên ra sức che chở Tiền tài tử, nàng ta mới có thể sống yên ổn thế này.

Quý phi đã là quý phi, phẩm cấp không thể cao hơn nữa. Sau khi sinh con trai thì Hoàng thượng sẽ thưởng gì cho nàng ta? Nếu không thể thưởng nữa, có phải sẽ đổi vị trí Hoàng hậu và Quý phi không?

E là Hoàng hậu nghĩ tới chuyện đó mới như đứng trên lửa, như ngồi trên than. Nếu nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu không gây thêm rắc rối cho nàng ta thì chưa chắc hoàng hậu đã lo lắng đến thế. Nhưng nhà mẹ đẻ nhiều chuyện, Quý phi lại có thai, vị trí của nàng ta đang tràn ngập đe dọa. Đại Vực Vương Triều không phải là không có Hoàng hậu bị phế truất.

"Tiểu chủ, giờ phải làm sao đây?" Vân Thường gấp đến muốn khóc, Hoàng hậu nương nương ép tiểu chủ đấu với quý phi, thế này không phải là coi tiểu chủ nàng ta như công cụ tranh sủng hay sao?

Lúc Quý phi chưa mang thai bọn họ còn phải đi vòng qua, bây giờ lại có thai, ai dám chọc giận chứ?

Trần Đức An nghe nói vậy bật dậy, người trước giờ vốn ít nói như hăn ta bây giờ cũng phải mở miệng: "Tiểu chủ, nhất định người không được làm theo ý Hoàng hậu nương nương, nếu không thật sự chọc giận Quý phi, không ai bảo vệ người được."

Quý phi có thai hay là một tiểu phi tần được Hoàng thượng sủng ái vài phần, ai quan trọng hơn?

Là Tô gia của Quý phi hay là nhà mẹ đẻ tiểu chủ lợi hại?

Kết quả không cần nghĩ.

Hoàng hậu quá độc ác, lời này cũng chỉ dám để trong lòng chứ không dám nói.

Tôn thái nữ ngồi ngẩn ra.

Vừa rồi lòng Tự Cẩm không yên, bây giờ thì gần như chết lặng, ngẩn ngui có nửa tháng mà nàng bị Hoàng hậu xoay như chong chóng, tựa như miếng thịt cho người ta nướng sao tùy thích.

Hoàng hậu không muốn tự ra tay, bị Hoàng thượng chán ghét bỏ rơi nên ép nàng đấu với Quý phi, hừ, muốn ngư ông đắc lợi ư, cũng phải xem nàng có hợp tác không chứ.

Nửa tháng nay, hoàng đế chỉ ở Sùng Minh Điện, không vào hậu cung nhưng vẫn ban thưởng rất nhiều đồ quý giá đến Trường Nhạc Cung, coi như bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay. So với tiền tài tử của Kính Nguyệt Hiên thì đúng là bùn loãng trong mưa, khó trách Hoàng hậu sốt ruột phải đẩy nàng ra.

Nhưng Tự Cẩm nhớ tới ngày đó Hoàng đế nổi giận phát hỏa ở chỗ nàng, dù nàng không dám chắc chắn mười phần nhưng cũng có năm sáu phần chắc chắn, chưa chắc Hoàng đế thật sự sủng ái Quý phi.

Nếu như thế, nếu nàng làm vài việc khiến Hoàng đế vui vẻ, có phải nàng sẽ tìm được biện pháp cứu chính mình?

Trước đây còn có thời gian suy nghĩ, giờ Hoàng hậu từng bước ép sát khiến nàng không có thời gian, vậy thì nàng cũng không cần quản nhiều nữa, tới nước này thì giá nào cũng làm!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Nàng Sẽ Làm Cho Họ Biết Hai Chữ 'Hối Hận' Viết Như Thế Nào!

Đêm cuối mùa thu tiết trời ban đêm đã khá lạnh, nằm trong giường ấm áp, ngoài trướng chỉ thắp một cây đèn cung đình, nếu không dùng lớp bọc bên ngoài chụp lại thì ánh sáng khá leo lét. Với phẩm cấp của nàng thì dùng nến thắp cũng phải tiết kiệm. Nếu không đầu tháng hào phóng, cuối tháng sẽ thiếu thốn.

Mùi đèn dầu khá hắc len lỏi vào trong màn làm cho Tự Cẩm vốn đã khó ngủ càng thêm trăn trở. Nàng to gan kêu Trần Đức An đi thăm hỏi tin tức của Sùng Minh Điện nhưng trông lòng lo lắng không thể an giấc. Nếu hoàng đế biết, có trách phạt nàng không?

Nhưng hoàng hậu dồn ép gấp quá, quý phi cũng chẳng ưa gì nàng. Nếu biết được vài tin tức bên hoàng đế thì nàng cũng coi như thêm vài cơ hội, ít nhất sẽ biết mình phải làm gì hoặc không được làm gì để chọc giận Tiêu Kỳ. Có điều tất cả thăm dò không được để cho Tiêu Kỳ biết, chẳng có vị hoàng đế nào thích phi tử hỏi thăm động tĩnh triều đình.

Hoàng hậu và quý phi đều đã làm những việc này, nàng có làm chắc cũng không sao đâu nhỉ?

Trong lòng đầy rối rắm, hôm sau tỉnh lại hai mắt Tự Cẩm đều tím bầm, cả người không có chút tinh thần gì hết.

"Tiểu chủ." Vân Thường vén rèm bước nhanh tới, khom lưng bên cạnh Tự Cẩm khẽ nói, "Trần Đức An đã hỏi thăm, mấy ngày này Hoàng thượng

rất tức giận. Nghe nói quan viên giấu giếm không báo cáo về nạn châu chấu phía nam, dân chúng và quan phủ tranh chấp rất ồn ào và gay gắt."

Tự Cầm ngăn người, nạn châu chấu ư? Nàng bấm tay tính toán, giờ là cuối mùa thu, lương thực đã sớm thu hoạch đưa nhập kho, giờ mới phát hiện nạn châu chấu, hẳn là quan viên bên dưới giấu hoàng đế đã ba bốn tháng.

Khó trách nửa tháng nay Tiêu Kỳ không bước chân tới hậu cung, chắc là đang tức điên.

"Có biết quan viên lừa gạt không báo cho kinh đô có quan hệ với nhà ai không?" Tự Cầm tim đập mạnh khẽ hỏi.

Vân Thường lắc đầu, "Tin tức cụ thể còn chưa thăm hỏi được, dù sao Trần Đức An chỉ dám dò hỏi mấy người bên Ngự thiện phòng, đã mất rất nhiều công sức."

Tự Cầm gật gật đầu, nàng biết với địa vị của nàng bây giờ, hỏi thăm được tin tức triều đình cũng khó như lên trời, hoàng hậu và quý phi gia thế lừng lẫy e là dễ dàng hơn rất nhiều. Nghĩ tới đó, Tự Cầm liền nói với Vân Thường: "Người chú ý thêm tin tức bên Phượng Hoàn Cung và Trường Nhạc Cung."

Vân Thường không hiểu chuyện gì nhưng vẫn gật đầu.

Thông tin trong triều không dám tìm hiểu sâu xa hơn nhưng cứ chú ý hành động bên hoàng hậu và quý phi cũng có thể nhìn ra vài phần. Nhà ai gây chuyện sẽ bị người khác tóm đuôi ngay?

Thực tế đã chứng minh Tự Cầm đoán không sai chút nào. Đến ngày thứ ba liền lộ ra tin tức, là nhà quý phi gây họa. Chuyện này cũng không phải Vân Thường nghe được mà ai trong hậu cung cũng biết quan viên bên nhà mẹ đẻ quý phi bao che giấu giếm tin về nạn châu chấu, tranh cãi mấy lần

trên triều đình với hoàng đế, cố tình kéo dài việc cứu tế dân chúng. Bây giờ trên triều đình đang náo loạn cả lên.

Những tin tức dạng này trong hậu cung truyền rất mau, Tự Cẩm khẽ cười, Hoàng hậu nương nương hành động cũng rất nhanh. Nhà mẹ đẻ Quý phi gây chuyện, nàng ta bèn ép sát sau quý phi, bồi thêm vài cú đập.

Nếu cứ thế này, chỉ sợ hoàng hậu sẽ mượn cơn gió này đẩy mình thăng cấp.

"Tiểu chủ, Đồng cô cô đến ." Vân Thường xanh mặt vào báo.

Nên đến vẫn phải đến, Tự Cẩm lúc này lại không còn căng thẳng như trước, cười nói với Vân Thường, "Mau đưa người vào."

Nếu hoàng hậu muốn dùng gió thổi, có sao nàng lại không nhân cơn gió này mà tiến lên chứ!

Nếu hoàng hậu và quý phi đều không coi nàng như con người, nàng sẽ làm cho họ biết hai chữ 'hối hận' viết như thế nào!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Mua Bán Lỗ Vốn Tô Tự Cầm Không Làm!

Đồng cô cô mặc quần áo nữ quan phối hai màu xanh đỏ cực kỳ đoan trang, nhẹ nhàng bước tới, nét mặt tươi tắn hòa nhã, hơi quỳ gối chào Tự Cầm, "Nô tỳ vẫn an tiểu chủ."

Tự Cầm cũng không dám nhận toàn bộ lễ, vội vàng giơ tay đỡ bà ta, ngoài miệng nói: "Cô cô không cần giữ lễ, Vân Thường lấy cái ghế mời cô cô ngồi xuống nói chuyện."

Đồng cô cô cũng không nghĩ mình sẽ nghiêm chỉnh hành lễ, chẳng qua làm ra vẻ thôi. Vì thế lúc Tự Cầm đỡ bà ta liền đứng lên ngay. Tự Cầm nhìn động tác của bà ta mặt cũng không biến sắc, trong lòng lại ghi một khoản, đúng là đồ mắt chó không thấy ngà voi.

"Cô cô tự mình đến đây, có phải Hoàng hậu nương nương sai bảo việc gì?" Tự Cầm chủ động hỏi, tỏ ra mình trung thành và tận tâm với Hoàng hậu. Nếu nàng dám thể hiện một chút bất kính thôi thì trở về Đồng cô cô sẽ bẩm báo Hoàng hậu. Vì thế không dám có chút sai sót nào.

Đồng cô cô mỉm cười nhẹ vuốt cạnh nếp áo rồi mới từ tốn nói, "Nương nương rất lo cho tiểu chủ, mấy ngày nay Tiền tài tử không khỏe nên phải chú ý nhiều. Hôm nay mới rảnh rồi bèn sai nô tì đến xem một chút, mấy nô tài trong cung tiểu chủ có lơ là sai sót gì không."

"Đại ân của Hoàng hậu nương nương, nô tì thật vô cùng cảm kích. May mà có nương nương lo lắng nên mấy nô tài trong cung thần thiếp không dám sơ sẩy." Tự Cầm cảm động ngân ngấn nước mắt, nét mặt hơi kích động, má ửng hồng, người khẽ run lên.

Đồng cô cô thấy Tự Cẩm như vậy rất hài lòng gật gật đầu, là người biết nhớ ơn, thật cũng không phí công nường nường cất nhắc nàng. Nếu là kẻ vong ân bội nghĩa thì nường nường cũng không đáng bỏ tâm tư.

"Tiểu chủ là do nường nường dốc hết sức giữ lại trong cung, nường nường thường nói nhìn tiểu chủ liền cảm thấy rất thân thiết, có lẽ là duyên phận từ kiếp trước."

"Thần thiếp tuyệt không dám nhận, được nường nường nâng đỡ như thế lòng thần thiếp rất cảm kích. Nường nường tình sâu ý trọng, thần thiếp có chết muôn lần cũng không thể báo đáp ơn nghĩa này." Tự Cẩm nói đau cả miệng nhưng vẫn phải giả bộ mình rất sợ hãi, rất biết ơn.

Đồng cô cô càng thêm hài lòng, "Nường nường ban thưởng cho tiểu chủ, tiểu chủ cũng phải ăn mặc đẹp lên mới được. Người đang còn trẻ nên ăn mặc hoa lệ một chút, nếu không có chuyện gì thì ra ngoài dạo chơi. Dù là cuối thu nhưng hoa kim quế vẫn nở rộ rõ trong ngự hoa viên, trời trong gió mát thế này rất thích hợp đi dạo."

Trong lòng Tự Cẩm bồn chồn, hoàng hậu không tiếc người sai Đồng cô cô tự mình đến bắt nàng ra Di Cung Hiến đi dạo trong vườn, còn cố tình chỉ rõ nơi đi, không biết đang tính toán chuyện gì. Trong lòng khẽ rùng mình, trên mặt lại vẫn vui vẻ không thay đổi, hơi ngượng ngùng nói: "Thần thiếp đã sớm muốn ra ngoài tản bộ, có điều thần thiếp và Chu nương tử có nhiều chuyện không vừa ý, nếu chẳng may gặp lại e gây thêm phiền phức cho nường nường."

Vị phần nàng thấp hơn Chu nương tử, nàng cũng không muốn vừa nhìn thấy nàng ta lại phải hành lễ, lại còn bị mắng trên đầu. Cho nên Hoàng hậu nường nường muốn nàng ra ngoài đi dạo, được thôi, trước phải đưa ra điểm ưu việt, thần thiếp gặp Chu nương tử không muốn hành lễ với nàng ta. Ngài xem rồi làm đi.

Đồng cô cô không ngờ Tự Cầm lại dám nói vậy, đầu tiên ngăn người ra, sau đó lại nhớ tới Chu nương tử làm khó Tô thái nữ trong Tết Trung thu. Nghĩ tới tính cách Chu nương tử, Tô thái nữ này cũng thật là kẻ nhát gan, chẳng làm được việc gì, có vậy mà cũng sợ thế này rồi?

Trong lòng bà ta mặc dù không vui nhưng dù sao đối phương cũng là chủ tử, nói lời châm chọc cũng không hay, chỉ phải tiếp tục cười nói: "Tiểu chủ cứ giữ thân đoạn chính là được, Chu nương tử cũng không dám sinh sự không đâu."

Tự Cầm trong lòng chửi thầm, lần trước Chu nương tử cũng tự nhiên sinh sự không có lý do thôi, không phải nói mấy câu chọc tim người ta, bắt nàng quỳ không cho đứng dậy đó sao?

Muốn người ta làm việc mà lại không chịu thiệt, mua bán lỗ vốn Tô Tự Cầm không làm!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Đường Nhiên Nàng Sẽ Có Chỗ Tốt!

Đuổi Đồng cô cô đầy hậm hực đi về, Tự Cẩm ngồi dựa vào gối mềm, trong lòng cũng phập phồng không yên.

Đồng cô cô trở về Phượng Hoàn Cung, báo lại cho Hoàng hậu những lời Tự Cẩm nói. Nét mặt hoàng hậu rất khó coi, cười lạnh một tiếng nói: "Không ngờ nàng ta cũng có chủ ý đấy."

Đồng cô cô nghe hoàng hậu nói vậy cũng không dám nói lung tung, chỉ nói: "Tô thái nữ có thể được Hoàng thượng coi trọng đương nhiên không tầm thường. Giờ nương nương đang cần dùng nàng ta mới cho nàng vài phần thể diện, nếu như nàng ta không biết phân biệt nặng nhẹ thì cuộc sống sau này cũng không thoải mái như thế."

Hoàng hậu đang mặt trầm như nước, nghe Đồng cô cô nói mới dịu lại, suy nghĩ một lát nói: "Người đã an bài tốt bên Tiên tài tử chưa?"

"Dạ." Đồng cô cô khom lưng đáp.

Hoàng hậu gật gật đầu, "Dạo này quý phi có thai lại đẩy Lý Chiêu Nghi và Cẩm Tiệp Dư tranh sủng, Đồng Hiền phi thì không thích nhiều chuyện, Mai Phi không được lòng Hoàng thượng, Ngọc Quý Tần không tranh được với Lý Chiêu Nghi và Cẩm Tiệp Dư. Bản cung không có biện pháp nên mới để Tô thái nữ nhảy vào, không nghĩ nàng ta tâm tư không ít, cũng không bớt lo."

"Nương nương chớ quá lo lắng, không sợ có tâm tư nhiều, chỉ sợ không có tâm tư." Đồng cô cô khẽ nói.

Hoàng hậu thưởng thức lời này bèn cười, "Đúng vậy, chỉ sợ không có tâm tư, có tâm tư thì tốt rồi."

"Không phải sao, gia thế Tô thái nữ như vậy, dù cho đoạt được thánh sủng thì cũng có gì đáng lo lắng đâu." Đồng cô cô nói khẽ, một người không có bối cảnh sau lưng sẽ dễ khống chế hơn so với người có bối cảnh.

Hoàng hậu nhớ tới gương mặt trẻ tuổi, mơn mớn đến độ có thể bùng ra nước của Tô thái nữ, kỳ thật nàng ta cũng mới hai mươi tuổi, vẫn là tuổi đẹp nhất của thiếu nữ. Nhưng có Quý phi xuất hiện, trong mắt Hoàng thượng dù nhìn tới cũng không có hình bóng nàng ta. Nghĩ tới đây, trong lòng nàng ta lại càng thêm oán hận, nếu nàng ta không chiếm được trái tim hoàng đế, vậy thì phải giữ chặt cung quyền.

"Lý Chiêu Nghi vẫn đưa thuốc bổ tới Sùng Minh Điện à?" Sau khi Hoàng hậu bình tĩnh lại mới hỏi.

"Vâng, nương nương." Đồng cô cô dừng một chút, "Đã đưa liền năm sáu ngày, Sùng Minh Điện cũng giữ thuốc lại nhưng vẫn chưa triệu kiến Lý Chiêu Nghi."

Hoàng hậu trầm mặc, trong phút chốc cũng đoán không ra thái độ của Hoàng thượng là gì. Trước đây chưa chắc Hoàng thượng không biết ân oán giữa Lý Chiêu Nghi và Tô thái nữ, bây giờ lưu lại thuốc bổ của Lý Chiêu Nghi, đến cùng là Lý Chiêu Nghi hay Tô thái nữ được thánh tâm hơn đây?

Suy nghĩ của Hoàng đế ư, nàng ta gả cho hắn cũng đã năm sáu năm nhưng thủy chung không hiểu rõ ràng.

"Đồng cô cô, kêu Ngự thiện phòng chuẩn bị chén thuốc, tối nay đưa cho Tô thái nữ mang đến Sùng Minh Điện." Nếu đã đi tới bước này, hoàng hậu cũng không chần chờ nữa. Giờ Hoàng thượng đang vì nạn châu chấu mà bất mãn nhà Quý phi, Lý Chiêu Nghi vội vàng đưa thuốc cũng chỉ nhận

thuốc chứ người không gặp, thấy rõ là đang giữ thể diện cho Quý phi. Nếu thật không giận thế nào cũng phải gặp Lý Chiêu Nghi một lần.

Nếu không phải trong bụng Quý phi đang có long thai, chỉ e ngay cả thể diện này cũng không muốn cấp. Nghĩ thế hoàng hậu càng quyết tâm làm chuyện này. Đã vậy thì cho Tô thái nữ ra mặt là cơ hội rất tốt!

"Vâng." Đồng cô cô hơi do dự, nhớ tới những lời Tô thái nữ nói nhìn sang hoàng hậu.

Hoàng hậu nhìn Đồng cô cô, "Người nói cho Tô thái nữ, chỉ cần làm tốt việc lần này, đương nhiên nàng sẽ có chỗ tốt!"

"Vâng." Trong lòng Đồng cô cô khẳng định, chỉ cần Hoàng hậu nói vậy là được rồi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Tìm Cớ Chặn Nàng Lại!

Hoàng hậu nhìn theo bóng lưng Đồng cô cô, một mình ngồi đó, tay lần tràng hạt, ánh mắt dần dần sắc bén lên.

Có thai thì sao chứ, sinh được con được hay không vẫn chưa biết. Dù sinh con nhưng có thể nuôi lớn được lại là chuyện khác, có chăm sóc cho đứa bé được khỏe mạnh hay không cũng là vấn đề. Nàng ta không thể quá sốt ruột, phải bình tĩnh, nếu không đi một bước sai thì không cứu vãn được. Chỉ cần Tô thái nữ không phải là kẻ ngốc thì mình có thể nâng nàng ta lên. Đến lúc đó sau lưng Quý phi có kinh địch đương nhiên sẽ lơ là phía mình. Chờ khi đó, người nhà ra thêm vài phần sức lực, dù bây giờ mình không có thai thì sau này chưa chắc sẽ không có.

Nếu quả thật không có con, vậy thì nàng ta phải coi trọng đứa bé của Tiền tài tử ...

Hoàng hậu càng nghĩ càng xa, nàng ta không sinh được con cũng không sao. Trong hậu cung này rất nhiều người có thể sinh con. Lúc đó nàng ta sẽ tự mình nuôi dưỡng dạy bảo, giữ con bỏ mẹ không phải là việc khó khăn gì.

Quý phi thật sự nghĩ mình mang thai thì có thể lật đổ hậu vị của nàng sao? Hình như đã quá coi nhẹ Sở gia của nàng. Dù có cùng Tô gia Khúc Châu hợp tác thì sao chứ, Sở gia bọn họ cũng sẽ không ngồi yên bỏ mặc, huống chi lẽ nào Hoàng thượng sẽ trở mặt nhìn nhà mẹ đẻ Quý phi và Tô gia của Khúc Châu bắt tay nhau?

Càng nghĩ lòng càng ổn định, hoàng hậu cảm thấy chắc chắn mình suy đoán không sai. Quý phi có thai, toàn bộ Tô gia sẽ thăng tiến theo, nước lên thì thuyền lên, đương nhiên Hoàng thượng sẽ phải chèn ép vài phần, không thấy Lý Chiêu Nghi liên tiếp bị sập cửa vào mặt sao?

Chỉ cần nàng dự đoán đúng, tối nay Tô thái nữ dâng lên thuốc bổ nhất định được giữ lại, đến lúc đó chỉ cần nàng nhân cơ hội nói tốt thêm vài câu thì địa vị của nàng ta sẽ được ổn định. Sau này cần mình lại nâng đỡ vài phần, quý phi sẽ không thể ngủ yên.

Nhà mẹ đẻ Tô thái nữ không mạnh, dù có được thánh sủng cũng không thoát được sự kiểm chế của nàng, yên tâm sử dụng.

Dù Hoàng hậu tin rằng mình tính toán toàn vẹn mọi đường rồi nhưng trong lòng vẫn bất an, tinh thần không tập trung. Nàng suy nghĩ một hồi rồi đứng dậy vào phật đường nhỏ phía sau, quỳ trước Phật tổ khê tụng kinh, cầu mong Phật tổ phù hộ tâm nguyện của nàng được đạt thành.

Không biết qua bao lâu thì nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập đi tới. Hoàng hậu cũng không đứng dậy vẫn khê tụng kinh như cũ. Chẳng mấy chốc có tiếng bước chân khê khàng đi vào phật đường.

"Nường nường."

Nghe tiếng Đồng cô cô, hoàng hậu mới mở mắt ra, "Có suôn sẻ không?"

"Vâng, có chuyện ngoài ý muốn xảy ra." Đồng cô cô hơi do dự rồi vẫn trả lời.

"Nói đi." Hoàng hậu nắm chặt tràng hạt, trong lòng căng thẳng. Sao lại xảy ra chuyện bất ngờ ngoài ý muốn chứ, chẳng lẽ Hoàng thượng cũng không thích Tô thái nữ, đuổi người về sao?

Gió đêm mang theo hơi lạnh thổi qua tai, Tự Cẩm quỳ dưới nền đá xanh lạnh như băng, cảm thấy sự lạnh lẽo của đá truyền vào người, nét mặt nàng rất bình tĩnh.

Đứng cách Tự Cẩm không xa khoảng 1m là một cô gái. Nàng ta mặc áo choàng màu vàng nghệ, váy trong màu hồng phấn, áo thổ cẩm ngắn, phối hợp với đuôi váy thướt tha rủ xuống đất. Đầu chải tóc búi song, trên tóc cài một cây trâm khảm ngọc thạch, khuyên tai lấp lánh càng làm nổi bật nét kiêu diễm sắc sảo của nàng.

Cẩm Tiệp Dư quả nhiên là không phụ phong hào “Cẩm”, quả là một cô gái xinh đẹp như gấm ngọc, da trắng mịn, nét mỹ miều, lại thêm đuôi lông mày nhướn cao càng thêm quý phái, kiêu kỳ.

Tự Cẩm đã tính toán giờ giấc, cố ý tránh thời gian với Cẩm Tiệp Dư đến Sùng Minh Điện, vậy mà cuối cùng vẫn phải chạm mặt nàng ta. Xem ra, hôm nay Cẩm Tiệp Dư đã nhận được tin tức Hoàng hậu nương nương nói với nàng, nếu không cũng sẽ không tìm cơ chặn nàng lại!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Muốn Thay Quyền Hoàng Hậu Nương Nương Điều Hành Lục Cung Sao?

Vân Thường quỳ cạnh Tự Cẩm, cúi thấp đầu nói: "Bẩm Tiệp dư, tiểu chủ nô tỳ phụng ý chỉ của Hoàng hậu nương nương đến, cũng không dám vượt quy tắc làm việc, mong Tiệp dư phái người đến Phụng Hoán Cung hỏi sẽ biết ngay." Cẩm Tiệp Dư đã có lòng làm khó chủ tử, nàng ta làm nô tài tất nhiên phải phân ưu. Nếu chủ tử đã cùng mấy người bên Quý phi kết ân oán không hóa giải được thì giờ nàng ta dù không dám nói lời bất kính cũng phải giải thích rõ ràng.

"Chủ tử chúng ta không hỏi người, kẻ nô tài như người lại dám chen miệng vào, người đâu đến đây dạy cho tiện tỳ này biết thế nào là quy củ."

Tự Cẩm vốn đang bình thản, nghe thấy lời này cũng phải ngẩng mạnh đầu lên nhìn người nói. Người này chính là Đại cung nữ Thúy Thu của Cẩm Tiệp Dư. Lúc ấy nàng ta đầy mặt đắc ý vênh vang, sai tiểu cung nhân sau lưng đi tới định vả miệng Vân Thường.

Trong cung này có muốn đánh người khác cũng ít khi đánh vào mặt bởi vì chịu đánh mặt là việc rất mất thể diện. Thúy Thu chính là muốn để một chủ tử như nàng mất mặt, sao Tự Cẩm không nghĩ ra chứ.

Chủ không quyền, bộc chịu khổ.

Nhưng đánh chó còn phải nhìn mặt chủ nhân, Thúy Thu làm như thế chẳng qua muốn nói cho nàng nàng biết trong mắt nàng ta, chủ tử như Tự Cẩm có cũng như không.

Nếu là trước đây, chắc hẳn Tự Cẩm không dám làm gì, nhưng hôm nay hoàng hậu ép buộc nàng ra mặt, nếu đã có lý do này thì nàng đương nhiên muốn mượn uy phong hoàng hậu làm việc.

Dù tuổi Tự Cẩm còn nhỏ, nét mặt cũng vẫn ngây thơ nhưng khi tức giận lên thì không thiếu uy nghi. Nàng không quỳ nữa, vịn tay Vân Thường từ tốn đứng lên, ánh mắt nhìn Thúy Thu chăm chăm, nghiêng răng nói: "Các người đều là cung nhân, mở miệng ra lại mắng người khác là tiện tỳ, vậy người thì là cái gì?"

Thúy Thu không ngờ vị Tô thái nữ trước giờ vốn mềm mại dịu dàng lại bất chợt cường ngạnh, nàng ta không khỏi sững sờ. Cũng chỉ trong nháy mắt, Tự Cẩm cười lạnh nhìn Cẩm Tiệp Dư nói: "Tiệp dư tỷ tỷ đi đường cẩn thận, muội muội phụng theo ý chỉ nương nương không dám trì hoãn, ngày khác muội muội sẽ chuẩn bị sẵn sàng lãnh giáo bản lĩnh dạy nô tài của của tỷ tỷ."

Cẩm Tiệp Dư cũng tuyệt đối không thể tưởng tượng được Tự Cẩm chợt trở nên mạnh mẽ, nàng ta rất tức giận, biến sắc.

"To gan!" Cẩm Tiệp Dư nheo mắt lườm Tự Cẩm. Một Thái nữ nhỏ nhoi cũng dám cười trên đầu nàng ư? Chẳng qua được Hoàng thượng chú ý một chút mà dám mạnh miệng lớn lối như thế?

Lúc ấy Tự Cẩm cũng sợ, tim đập thành thịch, nhưng nghĩ sau lưng có Hoàng hậu chống lưng nên cũng vững tâm trở lại. Bây giờ hoàng hậu đang chưởng mắt mấy người bên Quý phi, nếu mình có thể tìm ra yếu điểm của bên Quý phi dâng lên cho hoàng hậu, chắc Hoàng hậu nương nương sẽ rất vui mừng.

"Ý của Tiệp dư tỷ tỷ là gì? Muội muội có nói sai điều gì chẳng, nếu lời nào không thỏa đáng thì rất mong tỷ tỷ chỉ giáo, muội muội nhất định thay đổi." Tự Cẩm cười nhìn Cẩm Tiệp Dư, nét mặt vui vẻ, thêm chút hồn nhiên,

"Muội muội tiến cung gần ngủ, mọi chuyện trong cung còn chưa hiểu hết, nếu có lời nói, việc làm chưa đúng rất mong tỷ tỷ chỉ dạy."

Tự Cẩm suy nghĩ cẩn trọng từng câu từng chữ mới dám nói, Cẩm Tiệp Dư đương nhiên không tìm được sai lầm của nàng.

Cẩm Tiệp Dư quả nhiên không phục, cười lạnh một tiếng thản nhiên nói: "Ô thái nữ va chạm bản Tiệp dư, coi rẻ cung quy, tự kiêu tự đại, chẳng lẽ không đáng chịu phạt?"

Cẩm Tiệp Dư nói nàng va chạm nàng liền va chạm ư? Chẳng qua là cố ý vu hãm, nhân cơ hội tìm chuyện mà thôi.

"Tiệp dư tỷ tỷ đây là muốn thay quyền Hoàng hậu nương nương điều hành lục cung sao?" Tự Cẩm đơn giản khiêu khích nhìn Cẩm Tiệp Dư, nàng cũng không tin nàng ta dám trả lời!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Nô Tài Phụng Mệnh Làm Việc

Hiện nay Tự Cẩm đang đi trên dây cáp, không biết tương lai phía trước ra sao, sau lưng thì đầy kẻ địch đang giơ nanh múa vuốt, đằng trước mờ mịt, sau lưng không thể lùi. Vì lẽ đó chỉ có thể cắn răng bước tới trước, mặc dù nàng không muốn bước lên con thuyền của hoàng hậu nhưng giờ hai bên đang hợp tác, vẫn có thể mượn vôi trợ lực.

Nghĩ tới hoàng đế, Tự Cẩm giờ cũng không biết hẳn đối với mình là thế nào. Nhưng có một việc nàng rất hiểu rõ, người bên Quý phi kiêu ngạo như thế, chắc hẳn hoàng đế không hài lòng.

Chỗ này cách không xa Sùng Minh Điện, Cẩm Tiệp Dư ‘ngẫu nhiên’ gặp nàng ở đây, đương nhiên không thể làm lơ cho qua. Huống chi Cẩm Tiệp Dư cố ý gây chuyện, động tĩnh lớn như vậy chẳng qua là muốn người của Sùng Minh Điện biết chạy tới làm cho mình bị phạt mà thôi.

Tự Cẩm mới tiến cung không lâu, còn Cẩm Tiệp Dư là tú nữ đột trước tiến cung, trong ba năm gần gũi dựa vào Quý phi thăng cấp đến vị trí Tiệp dư, thấy rõ cũng là người có bản lĩnh. Nếu so về mức độ được sủng ái thì Tự Cẩm không dám chắc, nhưng luận về bản lĩnh đoán lòng người thì Tự Cẩm vẫn cảm thấy khá tự tin có vài phần nắm chắc.

Ít nhất nếu kinh động người trong Sùng Minh Điện, mình nhất định không chịu thiệt thòi. Nếu Quý phi chưa mang thai thì chuyện này còn chưa biết được, nhưng bây giờ thì khó mà nói.

Tự Cẩm nhìn nét mặt hơi trắng của Cẩm Tiệp Dư, thấy bên phía Sùng Minh Điện có bóng người đang đi tới chỗ này, trong lòng càng chắc chắn,

ngoài miệng lại nói tiếp: "Thần thiếp khẳng định mình không va chạm Tiệp dư, cũng không hề coi rẻ cung quy hay tự kiêu tự đại, không biết vì sao Tiệp dư lại nói vậy? Nếu Tiệp dư nhất định định tội này cho thần thiếp, thần thiếp cũng không dám nhận. Hoàng hậu nương nương xưa nay thường phạt phân minh, công bằng chính trực, thần thiếp sẽ bẩm báo mọi chuyện cho nương nương, mong nương nương xử trí."

Cầm Tiệp Dư thấy Tự Cầm liên tục lấy hoàng hậu tới dọa, sắc mặt càng tức giận. Một Thái nữ nhỏ nhoi cũng dám châm chọc nàng ta, quả thực không coi nàng ta ra gì.

"Vả miệng cho ta!" Cầm Tiệp Dư giận dữ, nàng ta cũng không tin, vì ả tiểu Thái nữ này hoàng hậu dám làm gì nàng ta.

Thúy Thu lập tức bước tới, vén tay áo lên định động thủ. Đúng lúc này, Quản Trường An vừa vặn đi đến, "Thỉnh an hai vị chủ tử."

Cầm Tiệp Dư quay lưng về phía Quản Trường An, do đó nàng ta không nhìn thấy hắc ta đi tới. Giờ nghe hắc ta lên tiếng làm nàng ta sợ giật mình. Tay Thúy Thu vung đến giữa không trung cũng không dám hạ xuống, vội vàng thu tay lại lui đến bên cạnh Cầm Tiệp Dư.

"Quản công công, sao người tới đây, có phải Hoàng thượng muốn gặp ta?" Cầm Tiệp Dư vui vẻ, không uống công nàng ta gây ra động tĩnh lớn như vậy. Lý Chiêu Nghi đến mấy lần đều không thể gặp mặt Hoàng thượng, quý phi đang rất tức giận. Nếu hôm nay hành động của nàng ta thành công thì sau này lời của nàng ta có trọng lượng hơn Lý Chiêu Nghi vài phần, thể diện cũng được nâng cao.

Quản Trường An vẫn mang nét mặt hiền hòa tươi cười như cũ, vừa cười vừa nói: "Hoàng thượng sai nô tài đến mời Tô tiểu chủ."

Cầm Tiệp Dư sửng sốt, hình như không dám tin nhìn Quản Trường An, "Quản công công nói vậy là ý gì?"

"Hoàng thượng phân phó, nô tài phụng mệnh làm việc." Quản Trường An nói xong nhìn sang Tự Cẩm, "Ô tiểu chủ, mời ngài đi theo nô tài."

Tự Cẩm biết rõ chính mình đã thành công, nhẹ gật đầu, "Làm phiền công công dẫn đường."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Hoàn Toàn Không Cần Thiết Bỏ Đá Xuống Giếng

"Không dám, đây là bốn phận của nô tài, mời tiểu chủ." Quản Trường An cười trả lời, lại nhìn sang Cẩm Tiệp Dư, "Nô tài còn có việc phải làm, xin cáo lui."

Quản Trường An đi trước dẫn đường, Tự Cẩm theo sát phía sau, ngang qua Cẩm Tiệp Dư nàng cũng không nhìn đối phương cái nào, đi thẳng qua.

Hoàn toàn không cần thiết bỏ đá xuống giếng.

Sùng Minh Điện là điện chính, nơi hoàng đế vẫn tiếp đãi quần thần. Quản Trường An đưa Tự Cẩm tới điện bên cạnh, vừa đi vừa nói chuyện: "Hoàng thượng còn đang xử lý công việc, tiểu chủ chờ trong thiên điện chốc lát."

"Vâng." Tự Cẩm khẽ trả lời, không nói không hỏi gì thêm, cũng không ngẩng lên nhìn xung quanh, chỉ cúi đầu đi theo Quản Trường An, từ hành lang bên cạnh quẹo vào, đi thẳng tới thiên điện.

Thiên điện cạnh Sùng Minh Điện không quá lớn, bên trong im ắng, chỉ có hai gã tiểu thái giám đứng canh ngoài cửa. Bọn họ nhìn thấy Quản Trường An liền vội vàng hành lễ, nhẹ nhàng kéo rèm, Quản Trường An dẫn Tự Cẩm đi vào.

Toàn bộ Sùng Minh Điện rộng lớn đại khí, trang nghiêm, đứng ngoài điện đã cảm thấy khí thế bức người xò tới. Đi vào thiên điện phía tây, Tự Cẩm mới cảm thấy thở phào nhẹ nhõm. Nhìn hai hàng thị vệ đao cung sẵn

sàng chỉnh tề khiến người ta thấy rất áp lực. Vào tây thiên điện, đập vào mắt là một màu vàng sáng, biểu tượng của đế vương.

Tự Cẩm đi theo Quản Trường An cũng không dám nhìn ngó đánh giá chung quanh, càng không dám tùy ý đi lại, nghe Quản Trường An vừa cười vừa nói: "Tiểu chủ, ngài chờ trong này một chút, không biết khi nào Hoàng thượng mới tới đây."

Ý tứ này chính là kêu nàng ở chỗ này chờ hoàng đế triệu kiến, không có chuyện gì thì đừng đi lung tung, Tự Cẩm liền gật gật đầu, "Cảm ơn công công chỉ điểm."

"Không dám nhận, không dám nhận, nô tài xin cáo lui. Ngài có chuyện gì thì cứ trực tiếp sai mấy tiểu thái giám bên ngoài là được." Quản Trường An cũng có tính toán của chính mình. Trước đây Lý Chiêu Nghi tới mấy ngày liên tiếp, hoàng đế cũng chỉ giữ lại thuốc bổ chứ không gặp người. Ngày hôm nay Cẩm tiếp dư và Tô thái nữ cùng nhau đến, Hoàng thượng chỉ tuyên Tô thái nữ yết kiến. Hẳn ta lại nghĩ tới tình cảnh Hoàng thượng gặp Tô thái nữ trước đây. Tự hẳn ta cũng không biết chắc vị Tô thái nữ này có phúc khí hay không, có thể thăng cấp thượng vị không nhưng chỉ cần Hoàng thượng tốt với nàng ta vài phần thì chính mình sẽ phải cung kính với nàng vài phần cũng không sai.

Thấy Quản Trường An cung kính với mình như thế, lại nhớ tới lúc này ở bên ngoài hẳn ta đối đãi với Cẩm Tiếp Dư đầy lạnh lùng, nàng càng biết rõ không thể coi thường người này.

Sau khi Quản Trường An đi ra, Vân Thường mới dám vỗ ngực thở phào, vội lấy khăn lau mồ hôi trên trán. Nàng ta đặt hộp cơm lên bàn nhỏ bên cạnh rồi quay về đứng sau lưng tiểu chủ, không dám tùy tiện đi đi lại lại.

Trái tim Tự Cẩm cũng nhảy thình thịch. Kể từ khi nàng xuyên tới chỗ này rất nhiều lần được nghe Vân Thường và Trần Đức An nhắc đến Sùng

Minh Điện, không nghĩ tới nàng có thể đặt chân tới chỗ này nhanh như vậy. Nói gì thì nói, trong lòng cũng khá kích động, trong này là địa bàn thuộc về hoàng đế, nàng đoan chính ngồi đó, khóe mắt lại lặng lẽ quan sát toàn bộ trong phòng.

Trong phòng bố trí khá đơn giản tươi sáng. Chỗ phản nàng ngồi gần cửa sổ, trên phản bày một bàn nhỏ bằng gỗ tử đàn, bốn góc mạ vàng, biểu lộ sự xa hoa quý khí. Trên bàn bày ba hộp gỗ, trong có một nghiên mực bằng đá, bút viết của Hoàng đế đặt trên cuốn sách, bên cạnh để một xấp giấy Tuyên Thành loại tốt nhất. Xem ra chỗ này chính là nơi hoàng đế thường duyệt tấu chương, mài mực viết chữ, Tự Cẩm nghĩ tới đó càng cẩn thận không dám nhìn lung tung mấy thứ trên bàn.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Mấy Kẻ Này Quả Là Vô Lương Tâm

Nàng bèn nhìn sang chỗ khác. Trên bệ cửa sổ rất rộng đặt một chậu trúc Như ý, cái quạt nhỏ bình thường, đứng thẳng tắp bên cạnh là một con sư tử bằng gỗ tử đàn xanh ngọc, kế nữa là ba lò hương. Trong lò không đốt than mà chỉ để không, trên đỉnh khắc hoa văn trúc thanh đạm tao nhã.

Nhìn hết một lần, trong lòng Tự Cẩm có nhận định, vị hoàng đế này yêu thích đơn giản, lịch sự. Trong phòng không thiếu đồ vật xa hoa cầu kỳ nhưng cái nào cũng lộ ra phong thái người đọc sách tao nhã.

Tự Cẩm ngồi thẳng lưng, không dám động đây. Trong phòng yên tĩnh đến độ có thể nghe tiếng chính mình thở. Ngoài cửa sổ, hai nhóm đá đao hộ vệ đứng uy phong凛冽. Bên kia phòng là nơi Tiêu Kỳ xử lý triều chính, gặp mặt quan viên. Trong này chính là trung tâm chính trị của Đại Vực Vương Triều, sao không khẩn trương cho được?

"Các người quá to gan! Dám coi thường không tôn trọng lệnh vua, nhìn đi, nghĩ luật cũ không quy định thì coi luật pháp triều đình như trò đùa. Trẫm đã ra lệnh không được thu thuế ruộng đất, để người dân được thông thả nghỉ ngơi, các người lại dám thu như không có gì. Thậm chí còn tự tiện tăng thêm thuế ruộng, giữ lại toàn bộ tiền bạc triều đình cấp để cứu trợ thiên tai tự chia nhau. Quả là gan lớn bằng trời, loạn rồi, các người coi triều đình, coi trẫm, coi luật pháp là cái gì?"

Một tiếng thét như sấm sét vọng tới, Tự Cẩm nghe trắng xanh mặt mũi. Giọng Tiêu Kỳ đang tức giận như sấm sét trên đầu. Giây phút đó Tự Cẩm cũng có thể cảm giác được trái tim của mình muốn nảy ra ngoài.

Nàng biết gần đây Tiêu Kỳ rất bận rộn quốc sự, nhưng cũng không nghĩ mọi việc lại khó khăn như thế. Trước đây chuyện nạn châu châu bị giấu giếm đã làm hấn nổi giận, nghe ý tứ trong mấy lời này, thì ngay cả tiền bạc để cứu trợ thiên tai cho dân chúng cũng bị mấy quan viên phía dưới chiếm hết làm của riêng. Lấy tiền không nói, còn dám tăng thuế ruộng dân chúng nơi địa phương gặp thiên tai, không phải ép dân chúng đi tìm chết thì là gì.

Biết rõ thế gia Đại Vực Vương Triều lợi hại, nắm giữ triều chính, hoàng đế bất lực nhưng không nghĩ tới sẽ đến mức này. Hoàng đế Tiêu Kỳ này vui vẻ sao được, chẳng qua là hào nhoáng bên ngoài mà thôi. Trên bảo dưới không nghe, lệnh ra không ai ứng nói gì đến thống trị thiên hạ?

Trong lòng Tự Cầm sôi trào như sóng thần, ký ức của nguyên chủ dần dần hiện lên. Vài điểm không rõ trước đây, nghe mấy lời đó cũng trở nên rõ ràng hơn. Đây quả thực là mang thiên tử lấy lệnh chư hầu, Tiêu Kỳ làm hoàng đế cũng quá ghen khuất, còn gì nữa, cả ngày phải nhìn sắc mặt của mấy lão thần thế gia, có khác gì con rỗi đâu.

Bên tường vọng tới tiếng tranh cãi không ngừng, Tự Cầm cúi thấp đầu, bao nhiêu năm nay các đại gia tộc thay nhau nắm giữ quyền lực trong triều, dù ép chết Tiêu Kỳ thì sao chứ? Trong tay, trên không có tiền, dưới không có người. Tuyển người tài giỏi cũng phải nhìn gia cảnh, cơ bản đều bị thế gia nắm trong tay. Sự phân biệt giai cấp cực rõ, dùng người theo chủ quan. Trong tình huống đó hoàng đế muốn có lực lượng quan viên tài giỏi của riêng mình cũng chỉ là trò cười.

Tình thế này khá giống với thời kỳ sĩ tộc Ngụy Tấn phân tranh trong lịch sử, vua lính cùng vương chung thiên hạ, không phải là đùa sao?

Nếu đúng như thế thì Tiêu Kỳ quả là đáng thương, trong tay không có ai, không có gì để thực hiện khát vọng trị quốc an dân.

Đất đai Đại Vực Vương Triều phần lớn nằm tập trung trong tay mấy đại gia tộc lâu đời, đa số quan viên trong triều cũng do những thế gia này tiến cử. Nguồn thu chủ yếu của Đại Vực Vương Triều là thuế nông nghiệp, đất đai. Nhưng đất đai thuộc họ quản lý, thuế thu được nộp vào ngân khố triều đình có thể được bao nhiêu? Nếu thiên tai ập xuống thì triều đình phải ra mặt cứu trợ thiên tai, mấy thế gia kia chỉ lo thu chứ không chịu chi ra một xu. Triều đình phát tiền cứu trợ thiên tai còn bị bọn họ lén lút lấy hết, không tức sao được?

Ngay cả Tự Cầm cũng càng nghĩ càng giận, mấy kẻ này quả là vô lương tâm.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Trầm Không Cố Ý

Đang nghĩ ngợi liền nghe ngoài cửa có tiếng bước chân dồn dập vọng tới. Vân Thường tỉnh táo trước khẽ đẩy Tự Cẩm một cái. Tự Cẩm phục hồi tinh thần lập tức đứng dậy, còn không đợi nàng ra ngoài đón thì thấy cửa rèm giống như là bị gió lốc thổi qua, ngay sau đó thấy Tiêu Kỳ mặt tối sầm đang sải bước đi vào.

Hắn đi vào, nhìn thấy Tự Cẩm thì sững sờ, ngay sau đó lập tức nhớ ra là do hắn sai Quản Trường An dẫn người vào, tức đến quên luôn.

Cố gắng kìm cơn tức lại, giờ phút này Tiêu Kỳ làm gì còn tâm trạng vui vẻ với phi tần của mình, mặt tối sầm ngồi xuống. Còn chưa kịp nói gì thì Quản Trường An đã vội vã chạy vào, "Hoàng thượng, Tả đại nhân quý khách đầu ngoài điện, nhất định đòi gặp người bằng được, còn van xin người nghĩ lại."

Không cần Quản Trường An nhắc, Tự Cẩm cũng nghe rõ ràng tiếng cung đầu "bình, bình" ngoài cửa sổ.

Cố nhân cung đầu không phải là làm bộ mà thật sự đựng đầu. Ngoài kia lát đá xanh, chỉ đựng vài cái là máu chảy đầy mặt, thật chứ không phải là hù dọa người ta. Trong cung này dù Tự Cẩm chưa tận mắt chứng kiến nhưng vẫn thường nghe Vân Thường và Trần Đức An kể chuyện về mấy nô tài các cung khác đựng đầu máu chảy lênh láng, bất tỉnh nhân sự.

Cho nên nàng nghe tiếp đựng đầu bên ngoài thì lòng cũng căng thẳng theo, nếu cứ đựng như thế thì chỉ lát nữa thôi, vị Tả đại nhân kia sợ là trụ không được.

"Cứ để ông ta đụng, còn thật muốn giết chết trẫm không thành!" Tiêu Kỳ khoát tay hất tung chiếc bàn gỗ tử đàn trên sạp, mấy đồ trên bàn gỗ tử đàn cũng bị rơi xuống đất nghe loảng xoảng.

Bình sứ trắng tinh vừa còn nằm trên bàn văng vào chân Tự Cẩm...

Tự Cẩm đau đến nổi mặt nhăn hết lại, vì có gì mà triều thần đánh nhau với hoàng đế nàng lại bị thương chứ?

Chuyện xảy ra quá đột ngột khiến Tiêu Kỳ cũng sững sờ. Quản Trường An cả Vân Thường đều kinh hãi, Tự Cẩm rơi nước mắt vì đau quá. Nàng ngồi xổm xuống ấn chặt chỗ bàn chân bị thương, Tự Cẩm cũng không dám nói gì, hoàng đế đang nổi nóng, vạn nhất lấy chính mình làm nơi trút giận thì phải làm sao bây giờ?

"Tới đây cho ta coi, có bị thương nặng không. Nàng bị ngốc à, sao không biết đường mà né ra?" Tiêu Kỳ không nghĩ tới mình làm liên lụy người vô tội, hơi khom người bế Tự Cẩm đặt ngồi lên giường, định xem vết thương trên chân nàng.

Tự Cẩm rất đau, cái bình kia khá lớn, văng mạnh vào chân như thế thì đau không cần nghĩ.

"Thần thiếp không sao." Có cũng không dám nói, Tự Cẩm không phải người ngu ngốc, nàng và hoàng đế chưa có nhiều cảm tình, giờ phút này nào dám vuốt râu hùm.

"Quản Trường An, lấy thuốc cao tới đây." Tiêu Kỳ cởi giày của Tự Cẩm ra, còn định tháo tất của nàng nữa.

Tự Cẩm cũng không dám để hoàng đế tháo tất cho, vội vàng buông váy che bàn chân, nhanh nhẩu nói: "Để thần thiếp tự làm, không có gì đâu ạ."

Nghe giọng Tự Cầm còn run rẩy, hẳn là đau lắm. Tiêu Kỳ nhú mày nhìn Tự Cầm kéo váy giấu kỹ chân mình thì hiểu ngay nàng lo lắng chuyện gì. Hẳn khẽ thở dài, nhìn Tự Cầm nói: "Trẫm không cố ý, nàng cũng không cần che giấu nữa, cứ thoa thuốc trước rồi nói sau."

Đây là xin lỗi nàng sao?

Tự Cầm quá kinh ngạc cho nên quên cả cơn đau, ngẩng đầu nhìn Tiêu Kỳ thì thấy hai mày hắn nhú chặt, nét mặt căng thẳng tối sầm. Trong lòng nàng khẽ thở dài, làm vị hoàng đế quả là... khó khăn.

"Thần thiếp sẽ tự thoa thuốc." Tự Cầm cũng không dám để Tiêu Kỳ làm, chuyện này nếu truyền ra ngoài, mấy người bên quý phi lại bắt được yếu điểm để công kích nàng.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Ái Phi Nói Rất Đúng

Quản Trường An bưng một chai thuốc tới, Tự Cẩm cầm lấy quay lưng lại, cởi tất để bôi thuốc lên vết thương. Cả bàn chân bị đập, chạm vào liền đau nhói. Vân Thường đứng cạnh giúp đỡ, Tự Cẩm kéo váy lên để Vân Thường bôi thuốc cho nàng.

Sau lưng nghe Tiêu Kỳ nói: "Người đi nói với ông ta, triều đình bố trí quan viên để trị dân, đạo trị dân như thế nào thì bảo ông ta viết tấu chương trình lên. Nếu các người đã không có lòng yêu dân của trăm thì nghỉ hết đi, cần các người làm gì?"

"Dạ." Quản Trường An khom lưng vâng lời rồi lại nhẹ nhàng lùi ra ngoài.

Tự Cẩm mang lại tất nghiêm chỉnh rồi lại ngồi ở trên giường, thở cũng không dám thở, khẽ nhắc Vân Thường dọn dẹp mọi thứ. Vân Thường vội ngồi xuống đất rón rén làm không dám phát ra tiếng động nào, Tự Cẩm ngồi bên cạnh cũng không biết mình nên nói gì. Mặc dù nàng không hiểu về chính trị nhiều nhưng trong đầu nàng cũng có lịch sử phát triển của trên dưới năm nghìn năm quốc lịch. Mấy kiến thức này cũng nằm trong chương trình học, coi như cũng có chút ít kiến thức.

Có điều lòng tin thì có nhưng sao dám nói lung tung, nhờ đâu dẫn lửa thiêu thân thì sao?

Ngay lúc Tự Cẩm đang vắt hết trí óc nghĩ xem phải làm gì thì Quản Trường An lại vào, nàng liền thở phào nhẹ nhõm.

Quản Trường An cúi thấp đầu khẽ bầm, "Hoàng thượng, Tạ đại nhân ngất đi rồi." Mặt mũi toàn là máu, thật đáng sợ.

Tiêu Kỳ mặt càng tối lại, lão thất phu Tạ Hoàn này vào thì đi thẳng người, ra lại bị vác đi, nhìn thế người ngoài không biết căn do lại nghĩ hẳn là bạo quân không thương hạ thần, quả thực đáng giận đến cực độ!

Tự Cẩm nhìn Tiêu Kỳ mặt tối lại cảm thấy hẳn rất đáng thương. Thời cổ này, bao nhiêu vị triều thần đã chết vì can gián vua, dám lấy tính mạng ra để báo hoàng ân, dù sao chết rồi còn được tiếng 'Trung thần' lưu danh thiên cổ. Tục ngữ nói nước có trung thần không lo vong quốc, gia chủ Tạ gia đang lấy chính tính mạng mình để ép Tiêu Kỳ cúi đầu đây, thật sự là quá gian xảo.

Đều nói tính cách thư sinh ngoan cường, quả nhiên là vậy.

Đại khai nhãn giới.

Nhìn Tiêu Kỳ tức giận giống y như con cóc, ngực thở phập phồng. Nghĩ tới lúc này hẳn còn muốn tự tay bôi thuốc cho mình, Tự Cẩm không thể khoanh tay đứng nhìn. Tiêu Kỳ dù không tốt nhưng từ khi hai người gặp nhau lại chưa từng bạc đãi nàng. Nghĩ như vậy, Tự Cẩm trong lòng thở dài, ngoài miệng khẽ nói: "Tạ đại nhân quả là rường cột nước nhà, vì dân chúng hoạn nạn không tiếc lấy máu can gián, là vị đại quan tốt ạ."

Tiêu Kỳ nghe thấy lời Tự Cẩm nói hơi nghiêng đầu nhìn nàng. Quản Trường An đứng một bên đầu cúi xuống thấp hơn nữa, trong lòng kinh hãi. Tô thái nữ này quá to gan, dám bàn luận triều chính, quả là chưa biết từ "chết" được viết như thế nào. Vân Thường đang dọn dẹp sạch mẽ mấy miếng vỡ dưới đất, nghe chủ tử mình nói thế cũng sợ mất mặt, chân nhũn ra suýt nữa thì làm đổ xuống đất. Tiểu chủ, người đừng có nhiều chuyện thế chứ.

"Ồ?" Tiêu Kỳ nhìn thoáng qua Tự Cẩm, "Lời Tự Cẩm nói hình như có chút ý tứ."

"Thần thiếp thường nghe nói Tạ gia của Kim Lăng luôn trung thành với triều đình, vì quân phân ưu. Không ngờ hôm nay lại có vinh hạnh được tận mắt chứng kiến, quả là khiến người ta khâm phục. Quốc gia có hiền thần này là Hoàng thượng có phúc vậy." Tự Cẩm nháy mắt mấy cái cười mím nói.

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm chăm chăm một hồi lâu, bỗng nhiên vỗ tay cười to, "Quá đúng! Ái phi nói rất đúng, quốc gia có hiền thần thế này quả nhiên là may mắn của Đại Vực."

Tự Cẩm mím môi cười, không nói thêm gì nữa.

Tiêu Kỳ nhìn Quản Trường An, "Tạ đại thần có lòng phân ưu vì nước vì vua, trẫm cảm thấy vui mừng sâu sắc. Từ khi trẫm đăng cơ tới nay, cần tuân lời tổ tiên dạy bảo, không dám buông thả chút nào. Nay lại có Tạ đại thần trung thành vì quân phân ưu như thế, chuyện nạn châu châu sao lại không thể giải quyết? Lệnh Tạ Hoàn hỗ trợ xử lý nạn châu châu, lập án truy xét người chiếm tiền cứu trợ, không được làm cho dân chúng nhà tan cửa nát, lâm vào cảnh lầm than."

"Vâng." Quản Trường An trong lòng kinh hãi, "Vậy Tạ đại nhân..."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Biện Pháp Không Biết Xấu Hổ Như Thế

Tiêu Kỳ nhìn Quản Trường An nghiêng rằng nói: "Dùng loan giá đưa Tạ ái khanh hồi phủ."

"Vâng." Quản Trường An khom lưng lui xuống, trong lòng đã nổi lên sóng lớn, trước khi ra ngoài hẳn ta quay đầu lại nhìn Tô thái nữ một cái, chỉ thấy nàng vẫn cúi thấp đầu ngồi ở chỗ đó, tựa như ý chỉ này của Hoàng thượng không hề liên quan với nàng.

Tô thái nữ... Chân nhân không lộ tướng đây.

Sau khi Quản Trường An lui ra, Vân Thường cũng đã dọn dẹp xong mấy đồ bị vỡ mang ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người Tiêu Kỳ và Tự Cẩm.

Tự Cẩm có thể cảm thấy Tiêu Kỳ đang quan sát mình, nàng làm bộ như không biết gì cười hỏi: "Hoàng thượng, thần thiếp có cho làm canh măng tươi hầm chân giò hun khói, người có muốn nếm thử hay không?"

Phát tiết hết cơn giận, giờ bình tĩnh lại quả nhiên thấy đói bụng. Tiêu Kỳ biết rõ Tự Cẩm đang tránh né chuyện này, không muốn nhắc tới chuyện vừa rồi, hẳn cũng không vội, có thời gian ngồi thêm với nàng một chút liền gật gật đầu, "Cũng cảm thấy hơi đói bụng."

Tự Cẩm liền đứng dậy lấy hộp cơm, nhưng là bàn đã bị hoàng đế đẩy vỡ, đặt chén đĩa vào đâu đây?

Tiêu Kỳ gọi Đồng Ý vào, một lần nữa mang lên một chiếc bàn chạm hoa lê. Tự Cẩm mới đem chén bát đặt lên bàn. Tầng dưới hộp cơm còn bày hai ba đĩa thức ăn, một cái đĩa đựng lòng ngỗng, một cái đĩa đựng chân ngỗng, đĩa khác bày gói vịt cuộn.

Canh nóng thơm lừng, thức ăn khác cũng tươi ngon hấp dẫn. Tiêu Kỳ ăn hết nhẵn, tuy mới chỉ lưng lửng bụng nhưng cũng coi như ổn. Vừa ăn xong, Quản Trường An từ Tạ phủ trở về, bẩm báo Tạ Hoàn vừa về nhà liền tỉnh dậy, cũng nói Tạ Hoàn lấy cố thân mình bị thương, không có cách nào phân ưu triều chính với hoàng đế.

Tiêu Kỳ cười lạnh một tiếng, Tạ Hoàn đang sợ, ông ta không muốn Tạ gia làm đầu tàu đắc tội bao nhiêu người như thế. Muốn lui ư, đương nhiên Tiêu Kỳ không cam tâm để ông ta làm vậy. Hắn cười lạnh lòng nói: "Ban thưởng từ đường Tạ gia, ruộng đất Kim Lăng, bảng vàng danh dự tên gia tộc."

"Dạ." Quản Trường An lại vội vàng đi tới Tạ gia tuyên chỉ.

Tự Cẩm nghe mấy câu này trong lòng không khỏi cầu nguyện thay cho Tạ Hoàn. Vốn Tạ Hoàn định lấy cố bị thương để xin Hoàng đế rủ lòng thương, tránh né án nạn châu chấu và tham ô tiền cứu trợ thiên tai. Nhưng bây giờ Tiêu Kỳ thưởng cho gia tộc họ Tạ thị vinh quang cỡ này, Tạ Hoàn được danh tiếng như thế còn dám không chịu làm việc cho hoàng đế sao?

Người sống đừng vô liêm sỉ quá, nàng đoán chừng Tạ Hoàn tiếp nhận ý chỉ này, dù trong lòng mắng hoàng đế bể đầu cũng không dám trốn tránh nữa. Hoàng đế đích thân ban thưởng vinh quang cho gia tộc Tạ thị, đây chính là đại sự làm vẻ vang tổ tiên, Tạ Hoàn không thể và cũng không dám từ chối.

Hoàng đế thật nham hiểm mưu mô. Tự Cẩm nghĩ nàng chỉ nhắc nhở Tiêu Kỳ, xem đầu óc người ta phản ứng nhanh nhạy cỡ nào, đúng là điển hình

thông minh, nói một suy ra ba. Viên đạn bọc đường kia ban ra, vừa quang minh chính đại lại mang mười phần sức mạnh.

Chuyện nạn châu chấu có liên quan đến nhà Quý phi, hoàng đế hành động thế này là bắt Tạ Hoàn đối nghịch với gia tộc nhà Tô quý phi. Vốn Tạ Hoàn không muốn làm. Các sĩ tộc thế gia mặc dù giao tình không quá mật thiết nhưng trên chuyện đại sự đều thống nhất một lòng, cùng chung ý tưởng. Giờ Hoàng đế ưu tiên ban thưởng cho Tạ gia, nhà khác không có vinh quang cỡ này. Tạ Hoàn không thể trơ trên công khai đối nghịch với Hoàng đế.

Còn chuyện tra xét án tham ô thì sao, hoàng đế sẽ phải trông chờ vào thành ý của Tạ Hoàn. Mặc dù tại thời điểm này e là không có nhiều thành ý nhưng nếu có thể khơi thông thì hẳn con đường đi sau này sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Biện pháp không biết xấu hổ như thế, ép bức Tạ Hoàn ra tay, Tiêu Kỳ liền nhìn sang Tự Cẩm bên cạnh, đều là do Tiểu Thái nữ này nhắc nhở đề tỉnh hẳn.

Nàng nói lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ, hay là cố ý đây?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Nhà Nàng Ai Cũng Cứng Đầu

"Ái phi vì trẫm ra ý tưởng có công, nàng muốn thưởng cái gì?" Tiêu Kỳ dịu dàng hỏi Tự Cẩm.

Tự Cẩm ngẩng đầu lên vẻ mặt mê mang, "Thần thiếp có làm gì đâu, sao dám nhận công lao đòi ban thưởng."

"Thế hả?" Tiêu Kỳ cũng không tin, nhưng nàng không muốn nhận thì thôi đi, hẩn nhìn Tự Cẩm một cái, rồi mới hỏi: "Thuốc bổ này là hoàng hậu kêu nàng mang tới phải không?"

"Vâng, Hoàng hậu nương nương lo lắng cho sức khỏe của hoàng thượng." Giờ phút này Tự Cẩm vẫn nhớ phải tranh công cho hoàng hậu trước mặt hoàng đế, sau này cũng có thể ăn nói với hoàng hậu.

"Ừ." Tiêu Kỳ chỉ nói một tiếng rồi không nói thêm gì chuyện này nữa, chuyển sang chuyện khác hỏi: "Ái phi nói cho trẫm nghe ân oán giữa nhà nàng và Tô gia Khúc Châu xem như thế nào?"

Tự Cẩm: ...

Hoàng đế cũng nhiều chuyện như vậy hả?

Hơn nữa, nhắc lại thì chuyện này cũng rất kỳ quái nha.

Nhận thấy cách thức tồn tại và tình thế triều chính của Đại Vực Vương Triều khá rắc rối phức tạp, Tự Cẩm hiểu rõ được một chuyện, nàng cần lực lượng của gia tộc. Nhưng trước mắt lực lượng của Tô gia nhà nàng hoàn

toàn không đáng kể, so với Tô gia Khúc Châu thì thực là một trời một vực, cho nên việc quan trọng bây giờ là phải tìm mọi cách làm cho Tô gia nhà nàng lớn mạnh lên nhanh chóng.

Hoàng đế bất chợt hỏi nàng chuyện này, phải chăng là cũng muốn nắm rõ ân oán nội bộ trong Tô gia, sau đó xem xét tạo cơ hội nâng đỡ một nhánh khác của Tô gia, tạo thế cân bằng đối chọi với Tô gia Khúc Châu chăng?

Giống như đế Tà Hoàn và Tô gia của quý phi tranh chấp?

Bao nhiêu suy nghĩ lướt qua trong đầu nhưng Tự Cẩm cũng không có thời gian nghĩ nhiều, nàng sắp xếp lại ký ức của nguyên chủ mới từ tốn nói, "Kỳ thật thần thiếp biết cũng không nhiều, dù sao cũng là sau khi ông tổ qua đời, nhà thần thiếp liền bị trục xuất khỏi gia tộc."

"Trục xuất?" Tiêu Kỳ bắt được chữ quan trọng trong lời Tự Cẩm.

Tự Cẩm hơi hơi nhíu mày, sau đó mới gật gật đầu, "Quá trình cụ thể thần thiếp cũng không biết rõ, chỉ nghe cha thần thiếp nói trước khi ông tổ qua đời có để lại cho ông cố một ít sản nghiệp. Sau khi ông tổ mất, ông cố thần thiếp bị gia chủ dòng chính vu oan hãm hại một tỳ nữ. Sau đó thỉnh mấy vị trưởng lão trong gia tộc trục xuất nhà ông cố khỏi gia tộc, gạch tên trên gia phả. Từ đó nhà thần thiếp liền trở thành Tô gia mà không phải Tô gia Khúc Châu."

Nói đến chuyện này, trong lòng Tự Cẩm liền dâng lên cảm giác chua xót. Cảm xúc đó tràn đến bất ngờ, tựa như chính là chua xót và bi phần trong lòng nguyên chủ. Ở thời cổ, bị trục xuất ra từ đường, gạch tên trong gia phả là một chuyện cực kỳ nhục nhã. Người cổ đại rất quan trọng dòng tộc, gia thế, bị trục xuất đi quả là một đả kích quá nặng nề.

Tiêu Kỳ đã cho người điều tra qua, nghe Tự Cẩm nói biết rõ nàng không nói láo bèn an ủi: "Nếu đã như vậy mà người nhà nàng còn có thể đạt thành

tự thế này cũng là quá giỏi rồi."

Bị dòng chính đuổi ra từ đường, không được chia cho một chút tài sản ruộng đất nào vậy mà cha của Tự Cầm còn có thể làm tới chức quan Ngũ phẩm, cũng được coi là kỳ tích. Đặc biệt qua đó thấy rõ, ông cha Tự Cầm quả là người có chí, có học thức, nếu đổi lại là người khác thì e đã sớm suy tàn.

"Cha thần thiếp kể, hôm ông cố bị trục xuất đã từng nói: Phàm là con cháu của nhà này thì đời đời đều phải kiêu hãnh tiến lên, không được làm tổ tông hổ thẹn. Cha và đại ca thần thiếp đều luôn ghi nhớ trong lòng, không giây phút nào dám quên."

"Đúng như nàng nói, nhà nàng ai cũng cứng đầu." Tiêu Kỳ chợt nhớ lời Tự Cầm nói hôm đó, bất giác cười khẽ.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Muốn Giã Đạp Hảo Xấu Mặt Trong Sử Xanh

"Đương nhiên rồi." Tự Cẩm làm ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng. Nói đến Tô gia nhà nàng cũng quả là cứng đầu kiên trì. Không chỉ bắt con trai đọc sách mà con gái cũng chịu sự dạy bảo, không được lười biếng học hành. Nguyên chủ từng đọc rất nhiều sách vở, nếu không chính nàng còn không thích ứng được với cách nói chuyện nho nhã của cổ nhân. May mà ký ức nguyên chủ dần dần hồi phục, từ từ hòa hợp một chỗ với những ký ức của nàng. Giờ khắc này, Tự Cẩm cũng cảm thấy mình mạnh mẽ tự tin nhiều hơn, không còn sợ hãi như trước đây, sợ là bị người ta phát hiện nàng không phải là người của thời đại này.

Ăn cơm xong, nói chuyện cũng một lúc, Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm nói: "Nàng về trước đi."

"Vâng." Cuối cùng có thể về rồi, Tự Cẩm rốt cục thở phào nhẹ nhõm, vội vã đứng dậy hành lễ cáo lui.

Sau khi Tự Cẩm đi, Tiêu Kỳ nhìn theo bóng dáng Tự Cẩm qua cửa sổ, nhớ tới mấy lời nàng nói hồi nãy. Hảo không tin nàng nói vô tình. Đạo gần đây bên nhà Quý phi và Tô gia Khúc Châu có liên hệ chặt chẽ, hảo biết rõ họ đang mưu tính điều gì. Nhà Quý phi cần một thế lực mạnh mẽ chống lưng, Tô gia Khúc Châu vài năm nay liên tục có đại tang, nay cũng cần một cơ hội trở về triều đình, hai nhà quả thực ăn nhịp với nhau.

Nếu Tô gia Khúc Châu trở về triều đình cùng nhà Quý phi liên hợp thì trên triều đình, vị Hoàng đế như hảo lại gặp tình cảnh quẫn bách, thỉnh

thoảng bị chính đại thần của mình lấy cái chết can gián giống như đùa giỡn, vui vẻ sao được đây?

Muốn giẫm đạp hăn xấu mặt trong sử xanh, cũng phải xem hăn có đồng ý hay không!

Hăn đương nhiên không chịu!

Tô Tự Cầm rất hợp ý hăn, ngoan ngoãn khéo khéo, nói chuyện làm việc cũng rất có phong độ, rốt cục là xuất thân từ thế gia, không thể tầm thường được. Hơn nữa... Nàng cực kỳ thông tuệ, vừa mới tròn mười bốn tuổi mà đã có thể nhìn ra tình cảnh quẩn bách của chính mình, cố làm ra vẻ vô tình nói chứ không cố ý, hạ bậc thang cho hăn. Lại nhớ tới trước đây nàng ở hậu cung bị tay sai của Quý phi gây khó dễ mà chưa từng nói xấu Quý phi một chữ nào trước mặt hăn. Lời nói và việc làm có chừng mực, tiến lui thoả đáng, điểm duy nhất không tốt lắm là nàng quá ham mê ăn uống, nhưng chuyện này cũng chẳng phải chuyện gì lớn cả.

Có thể dạy dỗ ra người con gái như vậy, hăn ông cha nàng cũng phải là những người có bản lĩnh không nhỏ.

Tô gia Khúc Châu mong muốn xuất sĩ, hăn đương nhiên không thể ngồi nhìn Tô gia Khúc Châu và nhà Quý phi liên hợp. Do đó kế sách bây giờ chính là nâng đỡ người nhà Tự Cầm để chống lại Tô gia Khúc Châu. Chưa biết người nàng có thể gánh vác trọng trách này hay không, nhưng trước mắt chưa có biện pháp khác nên vẫn có thể thử một lần, nếu đến lúc đó không được thì dừng lại thôi.

Tự Cầm khoan khoái trở về Di Cùng Hiên của mình, cũng không biết hoàng đế đã hạ quyết tâm nâng đỡ nhà mẹ đẻ của nàng. Mặc dù Tự Cầm cũng có dự định của mình, hy vọng nhà mẹ đẻ có thể mau chóng hưng vượng lên, nhưng nàng cũng không nghĩ ra hoàng đế còn nóng vội hơn.

Mắt thấy Tô gia Khúc Châu sẽ trở lại triều chính, hoàng đế đương nhiên không vui khi thấy nhà Quý phi lại được giúp một tay.

Hôm sau, Hoàng hậu nương nương được Hoàng thượng ban thưởng.

Hoàng hậu nhìn mấy thứ hoàng đế ban thưởng, ngồi cười trong Phượng Hoàn Cung. Nàng ta biết mình đã không nghĩ sai. Hôm qua Hoàng thượng giữ lại Tô thái nữ mà không gặp Cẩm Tiệp Dư, điều này cũng đủ để chứng minh Hoàng thượng không thích bên phía Quý phi. Nàng ta được ban thưởng, tự nhiên sẽ không quên Tự Cẩm xuất lực.

Quý phi có thai danh tiếng vô lượng, lúc này Hoàng hậu lại được ban thưởng, thấy rõ hoàng hậu vẫn được thánh sủng, được hậu đãi như cũ. Bên ngoài không biết rõ nội tình nhưng Hoàng hậu biết rõ, mình ra lực đẩy Tô thái nữ tranh sủng quả nhiên là một nước cờ hay, đã như vậy đương nhiên có công lãnh thưởng.

Hơn nửa tháng sau, Tự Cẩm được thăng làm Thất phẩm Nương tử, lên hai cấp, lại làm cả hậu cung rung động không ít.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Hầu Mực

Hoàng hậu nhắc khéo, hoàng đế hạ chỉ, Tô thái nữ hưởng vinh quang. Một loạt hành động xảy ra, Hoàng đế vẫn rất coi trọng Hoàng hậu, chẳng phải thấy Hoàng hậu coi trọng Tô thái nữ, Hoàng thượng liền thuận theo hoàng hậu thăng cấp cho Tô thái nữ đó sao?

Tô thái nữ có công lao gì chứ?

Ồ, chẳng qua là nửa tháng gần đây nàng phụng dưỡng trước mặt Hoàng hậu, được Hoàng hậu nường nường coi trọng, được tiếng là dịu dàng hiền thực.

Trước kia không ít người nịnh nọt Hoàng hậu nhưng được như Tô thái nữ, không giờ phải là ... Tô nương tử, thăng hai cấp liền cũng không nhiều. Vốn Quý phi có thai đã là chuyện nóng hổi, phi tần liên tục đến thăm hỏi, thỉnh an. Giờ cửa cung bên Hoàng hậu cũng rất náo nhiệt, vị thế có vẻ cân bằng với Quý phi.

Hoàng hậu có thể làm cho Tô nương tử thăng hai cấp, chuyện tốt này có bao nhiêu người đang ngày đêm trông ngóng mong mỏi. Bởi vậy họ liên tiếp đến Phụng Hoan Cung nịnh nọt hoàng hậu, hy vọng mình cũng có thể nhận được ân sủng này.

Người trong Phụng Hoan Cung càng nhiều thì Tự Cẩm càng dễ thoát thân, nghĩ tới bay lên hai cấp không dễ dàng gì. Ngày ngày phải đi tới Phụng Hoan Cung nói chuyện với hoàng hậu, sau đó đến giờ thì mang theo đồ ăn đã chuẩn bị ngon lành dâng cho hoàng đế. Ngồi trong Sùng Minh Điện hai canh giờ, hầu hạ hoàng đế ăn trưa, lại trở về Phụng Hoan

Cung báo cáo với hoàng hậu, sau đó mới có thể trở về Di Cùng Hiên nghỉ ngơi.

Chỉ có nửa tháng thôi, mặc dù thăng hai cấp nhưng thể lực và tinh thần đều rất mệt mỏi.

Nhớ tới sáng hôm nay nàng từ Phượng Hoàn Cung trở về, hoàng hậu cười nói với nàng, "Nàng là người có phúc lớn."

Nhưng phúc khí này từ đâu tới chứ?

Hoàng đế đang nâng đỡ hoàng hậu đấu với quý phi, có những lời hoàng đế không thể nói ra, chỉ khéo léo vô tình cho Tự Cẩm nghe thấy. Sau đó Tự Cẩm cũng lại vờ như vô tâm nhắc với hoàng hậu. Hoàng hậu cho rằng mình hiểu được ý vua, muốn đoạt thánh sủng của Quý phi nên mấy lần truyền tin cho người nhà, kêu họ ủng hộ hoàng đế trong triều đình.

Chính vì lý do này mà Tạ Hoàn xuống phía nam tra xét tiền cứu trợ thiên tai mới thuận lợi như thế.

Hoàng đế ra chiêu này quả là tinh vi nhuần nhuyễn, có điều nàng biết ngày càng nhiều việc thế này, có khi nào một ngày nào đó hoàng đế sẽ giết người diệt khẩu không đây?

Vậy nàng chẳng phải chết oan sao?

Đang nghĩ tới đó, Vân Thường vén rèm cửa đi vào, vừa cười vừa nói: "Tiểu chủ, Quản công công đến."

"Mời vào đây." Vị công công Quản Trường An này Tự Cẩm không dám đắc tội hân ta.

Quản Trường An bước vào, đầu tiên thỉnh an Tự Cẩm, Tự Cẩm vội nói: "Quản công công không cần đa lễ như vậy, mau đứng lên."

Quản Trường An cười mỉm đứng thẳng, "Tiểu chủ, Hoàng thượng kêu người sau giờ ngọ tới Sùng Minh Điện hầu mực."

"Vâng, thần thiếp tuân chỉ." Tự Cẩm vội vàng hành lễ về hướng Sùng Minh Điện rồi mới nhìn Quản Trường An nói: "Làm phiền công công phải vất vả đến đây."

"Không dám nhận lời tiểu chủ nói, đây là bổn phận của nô tài." Quản Trường An cười, "Nếu tiểu chủ không sai bảo gì khác, nô tài xin phép cáo lui."

"Vân Thường, tiễn Quản công công." Tự Cẩm vội dặn.

"Dạ." Vân Thường cười đưa Quản Trường An ra ngoài, lúc đến cửa còn kín đáo đưa cho hắn ta một hà bao.

Quản Trường An từ chối không nhận, mỉm cười rời đi.

Chờ khi Quản Trường An vừa đi, Vân Thường trở về nói với Tự Cẩm: "Tiểu chủ, giờ Quản công công không chịu nhận hà bao, phải làm thế nào cho tốt đây?"

Tự Cẩm khẽ thở dài, còn có thể thế nào, giờ Quản Trường An đâu thềm chút tiền nhỏ này chứng minh hắn ta đang có mưu tính lớn khác. Người này có thể nhiều năm được hoàng đế trọng dụng giữ lại bên người, thấy rõ là người có thủ đoạn lợi hại. Có điều hắn ta định mưu đồ gì ở nàng chứ?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Nàng Ta Thật Sự Cảm Thấy Thế Này Tốt Sao?

Tự Cẩm lắc lắc đầu, giờ nghĩ mấy chuyện này cũng vô dụng, dù sao một ngày nào đó sẽ biết rõ thôi, nếu những toan tính của Quản Trường An nàng không xử lý được, chẳng lẽ hắn ta còn dám ép buộc nàng sao?

Đến lúc đó nàng cố gắng vài năm, chưa biết chừng cũng có chút địa vị trong lòng hoàng đế, lúc đấy Quản Trường An cũng không dám tham lam lợi dụng mình.

Gần đây quan viên trong triều đang náo loạn vì vụ châu châu và tiền cứu trợ, Tạ Hoàn bị hoàng đế cứng rắn lôi đầu ra, lại có nhà hoàng hậu trợ lực bên cạnh, cuối cùng đã ép buộc Tạ Hoàn ra mặt tra xét chuyện này. Nhưng kết quả cuối cùng Tạ Hoàn có thể mang về cho hoàng đế là gì, ai biết chính xác đâu?

Tự Cẩm đoán Tạ Hoàn cũng không dám thật sự đối đầu với mấy sĩ tộc thế gia, cùng lắm thì tìm vài viên quan nhỏ, không có bối cảnh thì mạng đèn tội là cùng. Nếu kết quả thật là như vậy, nàng cũng có thể biết Tiêu Kỳ sẽ tức giận đến thế nào.

Hầu mục là một công việc cực kỳ vinh dự. Từ xưa đến nay trong hậu cung cũng chỉ có Quý phi và Đồng Hiền phi nhận được vinh hạnh đặc biệt này, giờ có thêm nàng được hoàng đế coi trọng. A, không đúng, chắc hẳn do nàng có công lao trong việc Hoàng hậu nương nương đối đầu Quý phi, nên hoàng đế ban cho vinh dự này, cũng là cấp thể diện cho hoàng hậu.

Ai bảo giờ nàng đã có tiếng là người của Hoàng hậu, lại do một tay hoàng hậu nâng đỡ lên, cấp thể diện cho nàng chính là ban vinh quang cho

hoàng hậu.

Chao ôi, nàng ta thật sự cảm thấy thế này tốt sao?

Nhưng mỗi ngày thấy hoàng hậu vui vẻ như thế, hình như đúng thật.

Nhưng bản thân nàng cảm thấy rất kỳ quái.

Sau khi được thăng vị phần Nương tử, Di Cùng Hiên có thêm hai nô tài, một cung nữ một tiểu thái giám. Rốt cục Vân Thường đã có thêm người trợ giúp, Trần Đức An cũng không phải tự mình quét sân dọn phòng. Sau khi được thăng cấp, Tự Cẩm cảm thấy điểm tốt nhất chính là hai người họ đã có người giúp việc.

Bọn họ đi theo nàng cũng không dễ dàng chút nào.

Tự Cẩm dựa theo quy củ thưởng tên cho nô tài mới tới, tiểu cung nữ gọi là Diện Mi, tiểu thái giám tên là Thuận Toàn. Giờ Di Cùng Hiên của nàng đang danh tiếng nóng hổi, hai người kia đến đều vui mừng. Có điều giờ Tự Cẩm cũng chưa dám tin bọn họ, ai biết là của người nào đưa vào chứ. Do đó cũng không dám cho hai người này thân cận quá. Ý thức cảnh giác của Tự Cẩm khá cao, nàng kêu Vân Thường và Trần Đức An phải kín đáo quan sát cẩn thận toàn bộ hành vi cử động của bọn họ.

"Tiểu chủ, buổi trưa người muốn ăn chút gì không?" Vân Thường vén rèm đi vào hỏi. Đạo này Phong công công bên Ngự Thiện Phòng đặc biệt quan tâm đến người của Di Cùng Hiên, giờ tiểu chủ muốn ăn gì, chỉ cần không quá phận thì đều đáp ứng. Ngoài ra còn thường xuyên có những món ăn mới rất ngon do chính Ngự thiện phòng dâng biếu.

Ăn cơm là chuyện quan trọng, cũng không thể qua loa, Tự Cẩm suy nghĩ cực kỳ nghiêm túc, "Kêu bọn họ làm cháo bí đao, chim cút chiên, rau mầm trộn dầu giấm, thêm một cái đĩa tàu hủ ky và bánh bao là đủ."

"Vâng." Vân Thường ra cửa dặn dò Trần Đức An vài lời rồi vào lại. Nàng ta nhìn thấy Diện Mi vừa từ ngoài cửa bước vào bèn nhìn nàng ta một cái không nói gì sau đó lại đi vào trong.

Diện Mi nhìn thấy ánh mắt Vân Thường, trong lòng run lên, cúi thấp đầu khẽ khàng đi về phòng mình. Nàng ta xanh mặt ngồi trong phòng một lát, trong lòng nặng trĩu như chứa mười lăm thùng nước, cực kỳ lo lắng. Nàng ta không biết rõ Vân Thường có nhìn thấy gì hay không nhưng kỳ thực nàng ta cũng chưa làm gì hết, mà chính vì thế lại càng thêm sợ hãi.

Lúc trước nàng ta không nên cầu quản sự cô cô cho mình tới Di Cùng Hiên hầu hạ.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Hiếu Kính

Tự Cẩm nghe Vân Thường nói chuyện của Diện Mi bèn gật đầu, "Người chịu khó để tâm lưu ý, chỉ cần không để nàng ta vào phòng của ta là được. Chuyện bên cạnh ta cũng đừng để nàng ta đụng vào."

Phim cung đấu xem nhiều rồi liền biết rõ mấy thứ vật dụng bên người như kim chỉ, phấn son, trâm cài đầu ... rất dễ đụng tay chân, cho nên Tự Cẩm càng thêm khẩn trương cảnh giác đề phòng.

"Tiểu chủ cứ yên tâm." Vân Thường vội vàng đáp ứng, nghĩ một chút lại nói: "Nô tỳ cũng cảm thấy Diện Mi hơi kỳ lạ, từ lúc vào đây chưa bao giờ hỏi thăm lung tung, cũng không thích tới gần phòng chính, là người thông minh hiểu biết. Tuy nhiên khi nãy thấy nét mặt nàng ta không ổn, chắc là đã xảy ra chuyện gì. Để nô tỳ điều tra thêm."

"Ừ, những chuyện này giao cho người, người cứ xem thỏa đáng thì làm đi." Tự Cẩm thở dài, gần đây đồ ăn khá ngon nhưng cảm xúc lại suy sụp nên người mới dường như béo lên chút đã lại gầy đi trông thấy. Ở tuổi này của nàng, mặt tròn mới dễ thương ưa nhìn. Vậy mà nàng mặt gầy, người cũng gầy, người chẳng có chút tinh thần, nàng cũng không biết phải làm sao. Áp lực tinh thần quá lớn, nàng ăn không ít nhưng cũng không thấy mập lên, chỉ thấy mình cao hơn, quần áo đều đã hơi ngắn. Mấy hôm nay Vân Thường đã lấy vải trong kho mang tới Thượng Phục Cục để may thêm hai bộ đồ mới cho nàng.

Trong Ngự thiện phòng Nhạc Trường Tín tự mình kiểm tra lại đồ ăn mang cho Di Cùng Hiên lần nữa, trong ngoài đều ổn thỏa mới nhìn đồ đệ

Phong Cảnh Minh của mình nói: "Người tự mình đưa đi, đừng để người khác chạm tay vào. Mặc kệ trên đường gặp ai thì hộp thức ăn này cũng không thể rời tay, nhớ chưa?"

"Vâng, con tuyệt đối ghi nhớ lời sư phụ dặn, nhất định sẽ không làm hỏng việc." Phong Cảnh Minh nhanh nhẹn đẩy nắp hộp đồ ăn lại, vừa định đi ra ngoài thì lại nghe sư phụ y nói: "Mang thêm hộp nhỏ này nữa."

Phong Cảnh Minh chớp mắt, cười mỉm bưng lên, y biết rõ thức ăn trong hộp này là sư phụ tặng thêm cho Di Cùng Hiên, "Sư phụ, Tô Nương tử nhất định thích món gỏi cá mè cuốn này."

Nhạc Trường Tín vỗ đầu Phong Cảnh Minh một cái, "Con thô nhỏ chết bầm, dám nói lung tung như thế? Chúng ta sao biết chủ tử thích ăn cái gì, chẳng qua chỉ dựa theo quy củ làm mà thôi."

"Dạ, dạ, sư phụ dạy chí phải." Phong Cảnh Minh cười cười ôm đồ chạy.

Nhạc Trường Tín nhìn theo bóng dáng Phong Cảnh Minh cười ha ha. Không phải đạo lý này sao, các chủ tử thích ăn gì là chuyện chủ tử, Ngự thiện phòng bọn họ chỉ để ý nấu cơm. Còn những món ăn dâng biểu ư, chẳng qua là làm vài vị mới, dù chủ tử trên có biết cũng sẽ không trách cứ, huống chi giờ Tô nương tử lại được hoàng hậu che chở, chắc là không có chuyện gì.

Hoàng hậu cũng tốt, quý phi cũng tốt, Nhạc Trường Tín hẳn ta ai cũng không cầu cạnh, chỉ cần hầu hạ Hoàng thượng cho tốt thì hẳn ta có thể an ổn sống trong cung này. Hẳn ta hầu hạ trong Ngự Thiện Phòng nhiều năm như thế, đồ ăn của Hoàng thượng đều dựa theo phần lệ làm. Nhưng từ khi Tô nương tử bắt đầu gọi thức ăn thì đồ ăn đưa đến Sùng Minh Điện cũng có chút biến hóa, người khác không thấy được nhưng hẳn ta biết rõ ràng rành mạch.

Không dám rình việc hoàng đế ăn uống nhưng mình muốn làm tốt công việc cũng phải lưu tâm nhiều hơn chứ. Bên cạnh Hoàng đế là thầy trò Quản Trường An và Đồng Ý, không thể moi được chút nào trong miệng họ. Giờ hắn ta chỉ lưu ý Di Cùng Hiên cũng nhận ra vài điều.

Ha ha.

Lữ Thăng Vinh vừa lau mồ hôi từ phòng mình đi ra liền nhìn thấy Nhạc Trường Tín đứng cười ở cửa đối diện, hắn ta bước hai bước qua cười mỉa hỏi: "Lão Nhạc, Tiểu Phong bùng cơm đi đâu vậy?"

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Chuyện Này Có Chỗ Nào Không Đúng?

"Còn làm gì nữa, mang cơm cho chủ tử chứ sao." Nhạc Trường Tín trả lời một câu, tính dùng tiểu xảo thăm dò tin tức, hẳn ta sẽ không nói đâu. Trước đây Lữ Thăng Vinh và Phí Lương Công không thèm nhìn tới Di Cùng Hiên, hiện thời lại nghĩ tạo dựng quan hệ. Tiếc là Trần Đức An của Di Cùng Hiên chỉ đến chỗ hẳn ta kêu thức ăn làm hai người kia cực mất hứng, rốt cục trong lòng vẫn nhìn mà thèm thôi. Tô Nương tử kêu đồ ăn là gì chứ, quan trọng là Hoàng thượng lại thích khẩu vị của Tô Nương tử, thấy thức ăn hẳn ta làm ngon miệng. Giờ tất cả đồ ăn của Sùng Minh Điện đều do hẳn ta làm, chuyện này phải khác rồi.

Phong thủy luân chuyển, năm nay đến lượt ta.

Nịnh bợ Quý phi cũng tốt, nịnh bợ Hoàng hậu cũng hay, cuối cùng còn không phải là muốn lộ mặt trước mặt Hoàng thượng ư. Trước giờ trong hậu cung hai vị này lo liệu đồ ăn của Hoàng hậu và Quý phi không để cho người khác nhúng tay vào, hẳn ta bị bọn họ ép buộc đến nỗi sống không yên ổn. Hiện nay, cũng phải đến lượt bọn họ hâm mộ chính mình, trong lòng Nhạc Trường Tín có biết bao nhiêu vui sướng.

Cuối cùng cũng có cảm giác vượt trội hơn người. Nhớ ngày đó không ai thèm để ý đến Tô nương tử, kỳ thật hẳn ta cũng không hẳn coi trọng nàng nhưng hẳn ta không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể thử một lần. Không nghĩ tới ngược lại thật sự khiến hẳn ta chiếm được đại tiện nghi, chà chà, ai có thể nghĩ tới sẽ có hôm nay đây.

Lữ Thăng Vinh hé miệng như còn muốn nói điều gì nhưng cuối cùng vẫn nuốt vào. Ngược lại Phí Lương Công tới sau, nét mặt hầm hừ nhìn Nhạc Trường Tín rồi nói, "Lão Nhạc ời, ông không phúc hậu chút nào nha, mọi người đều là huynh đệ, có chuyện tốt đừng có độc chiếm thế chứ, không phải sao?"

Nghe nói vậy nét mặt Nhạc Trường Tín cũng không thay đổi, ngược lại một đám đồ tử đồ tôn phía sau hắn ta thì tức giận bất bình. Người quấy đảo Ngự thiện phòng không phải là phòng đầu sao, ngày đó Phí Lương Công ép buộc bọn họ như thế nào đều đã quên hết chẳng?

Nhạc Trường Tín hút một hơi thuốc ung dung nói, "Mọi người nên tự quét tuyết trước cửa nhà mình, đừng lo sương trên ngôi nhà người khác. Lời này ngày xưa là lão Phí ông dạy mà. Ông bảo phòng ăn là nơi quan trọng hơn so với nơi khác, đồ ăn ra vào đều vào miệng chủ tử, nhất định phải thật cẩn thận. Ha ha, giờ ta càng không dám quên lời lão dạy dỗ mà."

Nét mặt Phí Lương Công khế đổi, hừ lạnh một tiếng rồi phất tay áo đi.

Nhìn theo bóng lưng Phí Lương Công, Lữ Thăng Vinh nhìn Nhạc Trường Tín, "Lão đầu tử ông vẫn còn mang thù, còn nhớ chuyện năm đó nữa?"

"Lữ ca ca, tiểu đệ không dám quên. Năm đó lão Phí đánh ta vài chục roi thừa sống thiếu chết, chẳng qua muốn ta nhớ kỹ những lời ông ta nói, ông xem có đúng hay không?"

Lữ Thăng Vinh trên mặt cũng khó chịu, dừng một chút mới nói: "Đúng vậy, đồ ăn xác thực không thể khinh thường."

Nghe Lữ Thăng Vinh nói, Nhạc Trường Tín lại hít một hơi nhả khói gạt gạt đầu, "Còn không phải sao, giờ Quý phi nương nương đang có long thai, ta càng không dám thất lễ. Bếp của lão Phí kia dù giết chết ta ta cũng không dám bước vào một bước. Gian bếp này của ta không thể so với chỗ của lão

ca ca, chẳng qua làm chút đồ ăn cho tần phi bên dưới mà thôi, ông nói có đúng không?"

Ha ha, tin người mới là đại đầu quỷ!

Gần đây Lữ Thăng Vinh cũng cảm thấy kỳ quái. Trước đây tiểu tử Đồng Ý kia đến Ngự thiện phòng cũng thích qua chỗ hăn ta và lão Phí kêu đồ ăn, dạo này lại tới chỗ Nhạc Trường Tín nhiều hơn. Hăn ta cũng sai người hỏi thăm, không nghe nói có người nào nói lung tung trước mặt hoàng thượng, nhưng rõ ràng chuyện này có chỗ nào không đúng?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Có Tuệ Căn

Nhạc Trường Tín trơn tuột như lươn, trong miệng chả có lời nào là thật, muốn từ chỗ hẩn ta thăm dò chuyện gì quả thực là khó như lên trời. Chẳng lẽ chuyện này thật sự có liên quan với vị tiểu chủ của Di Cùng Hiên?

Nghĩ tới đây Lữ Thăng Vinh cảm giác mình sắp điên rồi, mặc dù Tô nương tử của Di Cùng Hiên giờ cũng được vài phần thánh sủng nhưng một là căn cơ không có, hai là làm gì có chuyện Hoàng thượng đi theo một tiểu Nương tử ăn cơm, đây không phải là trò cười lớn nhất thiên hạ sao?

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không thể nghĩ thông suốt, Lữ Thăng Vinh bèn dặn dò đồ đệ của mình là Vương Dương, kêu y phải theo dõi sát sao động tĩnh của Phong Cảnh Minh, hẩn ta cũng không tin mình không tìm được nguyên nhân.

Chuyện lục đục của nội bộ Ngự thiện phòng Tự Cầm cũng không biết, dù sao nàng cũng chỉ cần ăn cơm ngon, canh nóng, còn ai đưa lên đồ ăn thì có quan hệ gì đâu. Ở địa vị này Tự Cầm chỉ biết Ngự thiện phòng chứ không biết rõ những phân tranh về lợi ích của bọn họ. Tự Cầm không biết nhưng Vân Thường và Trần Đức An lại biết rõ ràng.

"Tiểu chủ, món ăn này là Nhạc công công của Ngự thiện phòng hiếu kính người."

Tự Cầm nghe vậy liền nhìn món ăn Vân Thường chỉ, thấy ba cuốn màu hồng, trắng, xanh bày rất đẹp mắt trong khay. Món ăn này nàng cũng biết bèn vừa cười vừa nói: "Gỏi cuốn cá mè hoa làm rất khéo, đã lâu chưa được ăn món này." Nói xong lại khẽ thở dài, trước đây được Ngự thiện phòng

cho ăn no cũng khó khăn, giờ lại chủ động hiếu kính nịnh bợ, cũng đủ thấy rõ trong cung này không có địa vị tuyệt đối không được.

Vân Thường cười cười, lại tưởng Tự Cẩm đang nói lúc trước ở Khúc Châu mà không biết Tự Cẩm đang cảm thán chuyện trong cung. Nàng ta xắn tay áo chia thức ăn cho chủ tử, vừa làm vừa khẽ nói: "Nhạc công công nấu rất ngon, nếu tiểu chủ thấy được sau này lại kêu hản ta làm thôi, tiểu chủ đừng nghĩ nhiều."

Tự Cẩm liền ngẩng đầu nhìn thoáng qua Vân Thường, giờ Vân Thường nói chuyện cũng tự tin hơn rồi, "Đừng làm vượt phép tắc, trong cung này quy củ không tha người nào cả."

"Tiểu chủ yên tâm, nô tỳ hiếu mà."

Một bữa cơm ăn rất ngon, hết hơn phân nửa cá mè hoa cuốn, cháo bí đao cũng vừa miệng, Tự Cẩm ăn không ít, cuối cùng cũng ăn năm sáu miếng tàu hủ ky và bánh bao. Ăn cơm tối xong liền đi loanh quanh trong phòng, hình như ăn quá no ...

Lại qua nửa canh giờ, Tự Cẩm liền bắt đầu trang điểm thay quần áo, chải tóc búi song, áo lụa tay ngắn màu hồng phấn thêu hoa ngũ sắc, váy màu hồ phách thêu hàng trăm con bướm và hoa đang mùa dưới trăng, bên ngoài choàng áo màu tím nhạt. Trên mặt chỉ thoa phấn rất nhẹ, môi anh đào, tuổi này của nàng không cần trang điểm đậm, nhìn rất già.

Dẫn theo Vân Thường đi thẳng đến thiên điện của Sùng Minh Điện, Đồng Ý đã sớm chờ sẵn, thấy hai chủ tử Tự Cẩm bèn đi tới đón, khom lưng hành lễ rồi nói một tràng: "Hoàng thượng kêu tiểu chủ đến thiên điện nghỉ ngơi trước."

Tự Cẩm liền hiếu được ngay, hản Tiêu Kỳ lại có triều thần cầu kiến, sợ là không có ai ở thiên điện đón nàng, "Làm phiền Đồng công công."

"Không dám, mời tiểu chủ." Đồng Ý tươi cười, dẫn chủ tớ Tự Cầm đi vào thiên điện, lại tự tay dâng lên trà rồi mới nói: "Nô tài ở ngoài điện, nếu tiểu chủ cần gì thì cứ sai nô tài."

Tự Cầm gật đầu, Đồng Ý liền lui ra ngoài.

Đạo này thường vào thiên điện nên Tự Cầm đã không còn căng thẳng như trước. Đến nhiều nên trong này cũng có một vài thứ của nàng. Tựa như bây giờ, nàng lấy giỏ nữ công của mình để trước đây ra. Món nữ công gia chánh này không phải cứ có trí nhớ thì sẽ giỏi. Có lẽ nguyên chủ may vá rất khéo tay nhưng cũng bó tay trước sự vụng về của Tự Cầm. Nàng cũng viết chữ rất xấu. Nhưng sau vài lần luyện bút lại thấy tiến bộ. Ngay cả Tiêu Kỳ cũng nói nàng có “tuệ căn” viết chữ thư pháp.

Nàng cũng không hiểu được viết chữ có tuệ căn gì, dù sao mấy lời cao thâm thế Tự Cầm nghe cũng không hiểu.

Nghĩ tới đây chợt xuất thần, Tiêu Kỳ người này... khiến cho nàng có cảm giác như ngấm hoa trong sương. Để nàng ngồi trong thiên điện này thì nàng có thể nghe rõ những hoạt động bàn luận của chính điện, rốt cuộc hẳn đang có dự định gì chứ?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Đáng Tiếc Trời Không Thuận Ta

Nàng lại tiếp tục thêu đường nước gợn sóng trên miếng vải trong tay. Vân Thường nói, quy tắc nhanh nhất để nâng cao kỹ thuật thêu là thêu đường nước gợn sóng thật đẹp. Nàng cúi đầu nhìn đường thêu trên vải, không nhìn ra đường nước gợn sóng, ngược lại nhìn ra hình núi non.

Khác nhau quá lớn.

Vừa đâm vài mũi kim, lại nghe tiếng cãi nhau từ bên chính điện vọng sang. Tự Cẩm từ lúc mới tới đây kinh hãi lo sợ, chỉ muốn bịt chặt lỗ tai lại, đến bây giờ thì bình thản như không, thấy rõ người cũng cần phải rèn luyện.

Ít nhất bây giờ nghe các đại thần trình diễn những màn cãi nhau đặc sắc, không hề thô tục mà công phu cực kỳ cao thâm, nàng trừ ngưỡng mộ cũng chỉ là ngưỡng mộ. Sự chênh lệch giữa người với người, chính là thiếu mười năm gian khổ học tập nha.

Xa nhất là cãi nhau vì nạn châu chấu, vì tiền cứu trợ thiên tai bị tham ô. Lần trước nữa vì quan lại ở kinh thành kiêu căng phách lối, vi phạm luật pháp, cãi nhau xem có nên trọng phạt hay không? Còn lần vừa rồi thì nguy cơ chiến tranh ở biên quan mà cũng cãi nhau âm ỉ, suýt nữa thì đánh nhau. Không biết lần này vì chuyện gì?

Tự Cẩm lắng nghe rất lâu mới hiểu, lại là vì nguy cơ chiến tranh ở biên quan, rồi tới chuyện chuyển nhân khẩu ở Tuyệt Hộ Quận. Máy người tranh cãi sôi sục, cơ hồ muốn lôi cả tổ tông nhau ra để nói, Tự Cẩm nghe mà bất

giác giật mình, quên cả việc mình đang ngồi thêu, đầu óc chỉ nghĩ đến việc chuyển nhân khẩu ở Tuyệt Hộ Quận.

Đại Vực là một đất nước không thái bình. Lúc tiên đế còn tại vị đã phải chống giặc ngoại xâm, đất nước còn chưa yên ổn lại gặp họa nội chiến. Trong mười năm đã có bảy tám năm nội loạn, có năm sáu châu quận nhà nhà trống không bởi vì người trong nhà đều chết hết, ngay cả đứa trẻ cũng không còn. Do đó bị người bên ngoài gọi là Tuyệt Hộ Quận. Ở thời cổ đại một khi chiến tranh bùng nổ thì chỉ có dân chúng là chịu cảnh lầm than, nếu năm đó lại gặp thêm họa ôn dịch thì chuyện một nhà tuyệt hậu gặp rất nhiều.

Sau khi Tiêu Kỳ lên ngôi cho binh lính nghỉ ngơi lấy lại sức, ngăn chặn thảm họa chiến tranh, bấy giờ đất nước mới hơi khởi sắc. Nhưng mà những địa phương như Tuyệt Hộ Quận cũng không thể phục hồi. Phần lớn đất đai hoang cằn không ai trồng trọt, chỉ có cách di chuyển dân từ địa phương khác tới khai hoang trồng trọt. Nhưng sau bao nhiêu tai họa chiến tranh nội loạn, người người trở về cố hương. Vừa từ cõi chết về nên chẳng ai nguyện ý đi đến một nơi xa xôi để bắt đầu lại cuộc sống, đặc biệt tới nơi mà không có một bóng người, lại còn từng kinh qua chiến tranh, ôn dịch.

Bên kia cãi nhau ầm ĩ, Tự Cấm cũng trầm mặc. Kỳ thật theo ý nàng, chuyện này lại là một cơ hội tốt vô cùng, có điều để làm được cũng phải cực kỳ công phu. Một nữ nhân như nàng không thể nói gì về chuyện triều chính. Chuyện lần trước nàng đã giả ngu nói tránh cho qua, lần này nếu còn dám ăn nói lung tung, chưa chắc đã gặp may như thế.

Nhưng một cơ hội tốt như vậy sao có thể để nó thoát chứ?

Nếu người nhà nàng ở kinh đô thì tốt rồi, nguyên chủ có một ca ca cũng là người có học thức, ý chí, tính tình kiên nghị, đặc biệt chính trực, trung quân yêu dân. Nếu ca ca làm theo kế hoạch của nàng thì trong vòng ba năm người nhà nàng nhất định có thể thăng quan tiến chức.

Đáng tiếc, trời không thuận ta.

Mấy quan lại dòng dõi quý tộc, thế gia này, ai cũng kiêu căng mắt cao hơn đầu, không coi ai ra gì. Tiêu Kỳ mới đăng cơ, tuổi tác chưa lớn, căn cơ yếu, bọn hăn ý vào hoàng đế không có người sử dụng, không có nhân tài hiệp trợ nên mới dám phách lối như thế. Nhưng là một vị hoàng đế có khát vọng có tự tôn, Tự Cẩm biết rõ Tiêu Kỳ tuyệt đối sẽ không để người khác áp chế mãi như vậy.

Tiếng cãi vã bên cạnh dần dần lắng xuống, Tự Cẩm liền ngồi thẳng người, kim khâu trong tay lại tiếp tục lên xuống. Quả nhiên không lâu lắm thì nghe tiếng bước chân quen thuộc đi về phía bên này, bên ngoài cửa vọng vào tiếng mọi người hành lễ. Tự Cẩm cũng buông vải khâu trong tay, đứng dậy đi ra ngoài đón.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Nàng Thật Không Muốn Nghe Mà

Tự Cẩm vừa đi được nửa đường thì thấy Tiêu Kỳ đi vào, bước chân khá nhanh thấy rõ là tâm trạng không vui. Tự Cẩm căng thẳng chuẩn bị tinh thần không dám có chút buông thả nào, vừa định quỳ xuống thì Tiêu Kỳ đã nâng lên, "Không cần đa lễ." Hắn dắt tay Tự Cẩm đi vào, "Đến lâu chưa?"

"Thần thiếp cũng mới vừa tới không lâu." Tự Cẩm nhẹ giọng nói rồi tự tay châm trà đặt vào tay Tiêu Kỳ, ở bên kia hắn cãi nhau lâu như thế chắc rất khát nước.

Quả nhiên Tiêu Kỳ cầm ly trà uống một hơi cạn sạch, Tự Cẩm lại vội vàng rót thêm một chén, đang làm thì nghe Tiêu Kỳ nói: "Mấy lão đại thần này của Trẫm, không nói nguyên một đám mua danh chuộc tiếng, còn lại thì miệng nói nhân nghĩa đạo đức mà ai nấy đều làm việc tiểu nhân."

Mấy lời này khá nghiêm trọng, thấy rõ là hắn rất tức giận.

Tự Cẩm lại không dám nói xen vào, chỉ ngồi xuống trước mặt hắn. Dù sao Tiêu Kỳ mắng xong sẽ không có chuyện gì. Kỳ thật hắn không cần nàng nói chuyện, chỉ cần có một người ngồi nghe hắn nói, lại không nói ra bên ngoài là được.

Tiêu Kỳ mắng đã mới thấy tâm trạng thoải mái hơn, nhìn miếng vải trong tay Tự Cẩm, trên mặt xiêu xiêu vẹo vẹo không biết là thêu hình gì. Hắn nhìn sang bên cười nói trêu: "Nàng luyện thêu như thế này thì không biết ngày tháng năm nào mới có thể thêu được cái hà bao đây."

Tự Cẩm nghiêm trang nói: "Chỉ cần có lòng kiên trì, có công mài sắt có ngày nên kim. Thần thiếp mỗi ngày đều luyện tập, sẽ thêu được thôi."

Tiêu Kỳ nghe vậy sững sờ lại lập tức thở dài, "Ngay cả một cô gái nhỏ như nàng đều biết phải có lòng kiên nhẫn, có nghị lực, trăm thân là vua của một nước lẽ nào chút nhẫn nại này cũng không có sao?"

Tự Cẩm: ...

Chuyện này có quan hệ gì với nàng chứ?

Nhưng nghe hần nói như vậy cũng rất có lý, nàng biết rõ vào những lúc như thế này dù không hiểu gì cũng phải nói vài lời an ủi để nghe, vội nói: "Hoàng thượng là vị vua vĩ đại, lòng luôn lo lắng cho dân chúng, quân ân bao trùm thiên hạ, chút việc nhỏ này thì tính là gì chứ. Thần thiếp tin tưởng Hoàng thượng nhất định có thể nghĩ ra biện pháp tốt giải quyết."

Tiêu Kỳ nheo mắt nhìn Tự Cẩm, chỉ thấy sắc mặt nàng nghiêm túc, dáng vẻ nghiêm trang, giống như nàng thật sự tin tưởng hần không có gì không làm được vậy. Chưa từng có người nào có lòng tin như thế đối với hần. Từ khi hần bắt đầu đăng cơ đã bị trói buộc bởi những xiềng xích gông cùm của sĩ tộc thế gia, không giây phút nào có thể làm việc theo ý mình.

Nghĩ tới đây, không khỏi nói ra vài lời thật lòng, "Ai nấy đều nghĩ bốn bể giàu có kia đều là của trăm, lại không biết trăm... Kỳ thật cũng là bị người chế trụ. Đất đai thiên hạ này trong tay trăm có mấy phần chứ? Cứu trợ thiên tai, bảo vệ biên quan, giúp đỡ lưu dân, an trí nạn dân, thật uổng công trăm có thiên hạ mà lại không có tiền để làm gì, thật sự là trò cười."

Đất đai phân chia không đồng đều, phần lớn nằm trong tay các thế gia, tiền thuế thu được từ phần nhỏ còn lại không đủ chi dùng. Hoàng đế lấy trứng chọi đá, ngày trôi qua quả nhiên nghen khuất. Một vị hoàng đế không có tiền thì uy quyền có thể mạnh bao nhiêu, đâu có thể ngẩng cao ư?

Không thể!

Trong hậu cung này, Hoàng hậu và Quý phi kiêu căng cũng là do có gia tộc cường đại chống lưng, hoàng đế rõ ràng không thích các nàng nhưng vẫn phải đối xử chu toàn cả hai bên, cũng thật đáng thương.

Có điều biết thì biết nhưng Tự Cẩm cũng không dám nói gì, vì nàng không có chỗ dựa.

Đối với những lời này của hoàng đế, Tự Cẩm cảm thấy áp lực như núi. Người như Tiêu Kỳ không dễ dàng nói thật lòng mình. E là mấy ngày nay bị uất nghẹn trên triều đình, giờ mới bộc phát ở chỗ nàng.

Nàng thật không muốn nghe mà

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Cứ Để Ông Ta Đốt Nến Đứng Chờ Thôi!

Trong đầu Tiêu Kỳ bây giờ chỉ nung nấu chuyện chuyển khẩu của Tuyệt Hộ Quận. Chuyển khẩu là việc ai nấy đều không thích, nhưng họ lại không oán trách mấy quan lại kia mà cứ đổ lên đầu chửi mắng hằn, kêu hoàng đế là hôn quân, ban lệnh này ra khiến dân chúng phía dưới lầm than, cốt nhục chia lìa. Nhưng dân chúng có biết đâu, chuyện này không phải do mình hằn quyết định.

Tiêu Kỳ trầm mặt xoay người đi tới thư án duyệt tấu chương. Tự Cẩm nhớ ra mình tới đây để hầu mực bèn vội vàng đi qua, cầm lấy thỏi mực, nhỏ thêm chút nước nhẹ nhàng mài. Trong phòng trở nên an tĩnh lại, Tự Cẩm không dám nói gì, Tiêu Kỳ một bụng đầy tâm sự cũng không buồn mở miệng. Chỉ có hương trầm thơm dần dần tản ra trong không khí.

Không biết trải qua bao lâu, tay Tự Cẩm đã mỏi nhừ, không nâng nổi lên nữa mà tấu chương đưa đến tay Tiêu Kỳ vẫn ngày một nhiều hơn. Quản Trường An chạy tới chạy lui mấy lần đổi tấu chương, thấy sắc mặt Tiêu Kỳ càng ngày càng tối sầm lại, đen đến nỗi có thể so với mực trong nghiên bút.

Nhìn nét mặt hằn lúc xem tấu chương cũng có thể nhìn ra được, nhất định nội dung trong tấu chương làm hằn rất khó chịu. Đứng chỗ này, Tự Cẩm cảm giác như mình đang đi vào địa ngục. Việc tao nhã lịch sự, hồng tu thêm hương vậy, sao đến lượt nàng lại khó khăn đến thế chứ?

Ngay lúc Tự Cẩm đang thất thần suy nghĩ, rèm cửa lại bị kéo ra, Quản Trường An liếc mắt sang thì thấy bóng dáng Đồng Ý loáng lên một cái.

Hắn ta quay đầu lại thấy Hoàng thượng còn mê mải xem tấu chương bèn nhón chân lặng lẽ đi ra ngoài.

Đồng Ý vừa nhìn thấy Quản Trường An đi ra vội vã chào đón, "Sư phụ, Lý đại nhân đã đứng hầu hai canh giờ, ngài xem...?"

Quản Trường An cau lông mày lại, nét mặt cực kỳ khó nhìn, liếc Đồng Ý hỏi: "Lý đại nhân có lộ ra chuyện gì không?"

Đồng Ý lắc lắc đầu, "Cũng không, có điều ông ta đứng chờ khá lâu rồi bèn hỏi thái giám xem khi nào Hoàng thượng mới cho triệu kiến ông ta."

Quản Trường An hừ một tiếng trong lỗ mũi, nhưng rốt cục cũng không dám tự quyết định bèn nhìn sang Đồng Ý nói: "Người đi nói với Lý đại nhân, Hoàng thượng đang rất bận rộn, kêu Lý đại nhân cố gắng chờ thêm chút nữa, ta sẽ vào bẩm báo với Hoàng thượng."

"Vâng." Đồng Ý vội vàng đáp lời, nhìn sư phụ nói thêm một câu, "Sư phụ, vậy Lý đại nhân..."

Quản Trường An nhìn Đồng Ý, "Quản ông ta là ai chứ, chúng ta chỉ trung thành với Hoàng thượng." Lý đại nhân là cha của Lý Chiêu Nghi thì sao đây, hắn ta lại không nhìn sắc mặt Lý Chiêu Nghi sống qua ngày.

Đồng Ý cũng không dám hỏi lại, quay người liền đi truyền lời.

Quản Trường An trong lòng chửi Lý Cùng Quang thậm tệ nhưng cũng không dám tự quyết không bẩm báo, đành phải hít một hơi sâu nhấc chân đi vào.

Tự Cầm thấy Quản Trường An lại đi vào nhưng không nhìn Hoàng Thượng mà vẫn đứng nghiêng đầu mải mực, nghe Quản Trường An khẽ nói: "Hoàng thượng, Lý đại nhân còn chờ bên ngoài."

"Để ông ta chờ." Tiêu Kỳ cũng không ngắc đầu, "Chỉ giỏi nịnh người, nịnh bợ mà tưởng là trung thành. Trẫm khinh thường!"

"Dạ." Quản Trường An cũng không dám nói thêm gì nữa, lại đứng im một bên như cây cọc gỗ, trong lòng cũng vô cùng lo sợ. Càng ngày càng khó đoán những tâm tư suy nghĩ của Hoàng thượng. Đẳng vị đã lâu, càng thêm uy nghiêm nhưng đại thần trong triều vẫn cứ coi Hoàng thượng như một vị vua mới lên ngôi, đúng là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Trong đầu Tự Cầm vẫn đang suy nghĩ câu nói vừa rồi của Tiêu Kỳ, chỉ giỏi nịnh người, nịnh bợ mà tưởng là trung thành. Lời này nghe qua thì tưởng vô nghĩa, là chỉ mấy người chỉ giỏi nịnh bợ luôn cúi, lấy sự nịnh nọt tỏ lòng trung thành, muốn tâng bốc người khác mà tỏ ra mình có trí tuệ. Nếu gặp một vị hôn quân, tất nhiên sẽ lấy được lòng hoàng đế, khiến ông ta rất vui mừng. Ngờ đâu gặp đúng Tiêu Kỳ, một vị minh quân. Vị Lý đại nhân kia vỗ mông ngựa nhưng lại đạp lên vó ngựa, khiến hăn cảm thấy vô cùng khinh ghét.

Cứ để ông ta đốt nến đứng chờ thôi!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Người Này Quả Là... Khốn Khiếp!

Mặc dù Tiêu Kỳ nói lời này, nhưng rõ ràng tâm trạng rất không vui, bút viết trong tay cũng dừng lại. Đôi mắt hồ nhìn lên chông tấu chương dần dần nheo lại, nòng nặc sát khí, nhưng sự u ám này cũng biến mất rất nhanh chóng. Tự Cẩm đứng bên cạnh nhìn kinh hồn táng đảm, tay đang mài mực cũng run lên.

Thật lòng không phải là nàng nhất gan, mà nàng ở trong này được chứng kiến một hình ảnh khác của hoàng đế như vậy, có khi nào bị diệt khẩu không đây?

"Nàng cũng nghỉ ngơi một chút đi."

Tự Cẩm đầu tiên là sững sờ, sau đó mới hiểu được Tiêu Kỳ đang nói với nàng. Cánh tay cũng thấy nhức mỏi lắm rồi bèn vội vàng buông thối mực trong tay xuống, ngoài miệng còn nói: "Thần thiếp không hề mệt mỏi." Mài mực cho hoàng đế mà còn dám kêu mệt, có phải là thấy sống quá dễ dàng không?

Tiêu Kỳ nghe vậy liền nhìn Tự Cẩm một cái, Tự Cẩm bị hắt ánh mắt nhìn như thế lập tức tim đập thành thịch như đánh trống, vội vàng quỳ xuống. Nàng biết rõ Tiêu Kỳ nhận ra nàng nói dối. Im lặng một hồi, Tự Cẩm vội vàng tươi cười nói thêm một câu, "Dù có mệt thần thiếp cũng cam tâm tình nguyện."

Tiêu Kỳ cười nhạo một tiếng, hình như nhớ ra chuyện gì nói: "Ngay cả nàng cũng không dám nói thật trước mặt trẫm, huống chi người khác."

Tự Cầm cả kinh, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội, "Thần thiếp không dám lừa gạt Hoàng thượng, mong hoàng thượng thứ tội. Thần thiếp nói đều là sự thật, thần thiếp không thấy một khi được hầu mực cho Hoàng thượng. Dù tay có mỏi nhưng lòng thần thiếp rất hạnh phúc."

Tiêu Kỳ đứng dậy khom lưng nâng Tự Cầm lên, "Đứng lên đi, trẫm... Cũng không có ý trách nàng."

Tự Cầm thở phào nhẹ nhõm, sau lưng lại lạnh toát mồ hôi.

"Quản Trường An."

"Dạ có nô tài."

"Người đi nói với Lý Cùng Quang, chuyện ông ta đề nghị trẫm không đồng ý, nếu ông ta thích quỳ thì cứ việc quỳ đi, tùy ông ta thôi!"

"Vâng." Quản Trường An đáp một tiếng rồi lại vội vàng lui ra ngoài.

Tự Cầm thở cũng phải nén lại, thấy Tiêu Kỳ đi sang sạp lớn bên kia, nàng cũng mau chóng đi theo, nghĩ một hồi lại đi vòng sang phòng trà, pha một bình trà mang tới. Hương trà thơm thoảng tỏa vào trong không gian. Tự Cầm thừa dịp pha trà bình tĩnh lại. Không biết Lý Cùng Quang yêu cầu chuyện gì mà lại khiến cho Tiêu Kỳ tức giận như thế, thiếu chút nữa còn làm liên lụy chính mình cũng xui xẻo theo, nàng ở chỗ này ghi một khoản nợ cho vị đại thần Lý Cùng Quang chưa từng gặp mặt kia.

Tự Cầm hai tay nâng khay trà mang trà ngon vừa pha vào thì nhìn thấy Tiêu Kỳ nằm nghiêng người dựa vào gối mềm, đôi mắt khép hờ như đang nghỉ ngơi. Nàng bước thật nhẹ, đặt ly trà lên bàn, cất khay trà đi rồi lại ngồi xuống đối diện hẳn. Không biết khi nào Hoàng đế mới để cho nàng về Di Cùng Hiên đây, thật là nhớ thời gian tự do khoái hoạt ở Di Cùng Hiên quá.

"Trẫm muốn điều cha nàng vào kinh, nàng thấy được không?"

"Ôi?" Tự Cầm nghe Tiêu Kỳ đột nhiên nói làm giật mình, sau đó mới hiểu được hẳn nói gì, lập tức vui mừng lộ rõ trên nét mặt, "Thật không?" Nhưng lời vừa nói xong thì cảm thấy sự vui mừng của mình quá nhanh, hình như không tốt lắm. Cha được vào kinh đương nhiên là tốt, ít nhất nàng cũng còn có chỗ dựa, không giống như bây giờ người nhà ở xa ngàn dặm, dù có chuyện cũng không thể hỗ trợ, nước xa không cứu được lửa gần.

Tiêu Kỳ thấy nét mặt Tự Cầm lộ rõ sự vui mừng, ngay sau đó hình như lại nghĩ ra mình vui thế không thỏa đáng lắm, trong nháy mắt thu lại vẻ tươi cười, có điều nhìn dáng vẻ kia cũng biết là đang rất vui, bất giác hẳn cũng mỉm cười.

"Ái phi nghiêm mặt như vậy, không thích sao?"

Người này quả là... Khốn kiếp!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tựa Như Sấm Sét Nổ Giữa Trời Quang!

Tự Cẩm đã sâu sắc cảm nhận được sự thiệt thòi yếu thế khi không có người nhà làm chỗ dựa, có cơ hội tốt thế này chỉ có kẻ ngốc mới buông tha. Một thân một mình trong hậu cung, hoàng hậu có Sở gia, quý phi có Tô gia, các phi tử khác có vị phần cao đều có người nhà trong kinh thành làm chỗ dựa, nàng chắc bị ngốc mới có thể từ chối cơ hội tốt như vậy.

Nghĩ tới đây, Tự Cẩm lại vội vàng tươi cười, từ trên sạp đứng dậy, chân bước nhẹ nhàng uyển chuyển đến cạnh Tiêu Kỳ, hết sức ân cần bóp vai đâm lưng cho hần, khẽ hỏi: "Hoàng thượng, lời người nói ra là miệng vàng lời ngọc, không được dối ý, thật sự sẽ để cho cha thần thiếp vào kinh sao?"

"Trẫm đang tính vậy, có điều cha nàng cũng chưa có công lao gì nên cũng hơi khó."

Tự Cẩm: ...

Nói thế không phải là chưa nói gì sao, thật là mừng hụt một hồi.

Nhìn nét mặt Tự Cẩm trong nháy mắt sa sút, Tiêu Kỳ lại nói thêm một câu, "Trẫm định sai cha nàng phụ trách việc chuyển khẩu, nàng thấy sao?"

Tựa như sấm sét nổ giữa trời quang!

Tự Cẩm đứng sững sờ, đừng nha, đây là chuyện đắc tội chết người. Dù không biết gì cũng không thể làm khó người nhà mình như vậy.

Tự Cầm tràn đầy u oán nhìn Tiêu Kỳ, lắp bắp nói, "Hoàng thượng, mặc dù thần thiếp không hiểu triều chính, nhưng... nhưng mấy ngày nay được hầu mực tại ngự tiền cũng nghe được vài điều, chuyện lớn như vậy, chỉ ... chỉ sợ cha thần thiếp không đủ năng lực, mong người giơ cao đánh khẽ ạ."

CMN mấy lão đại thần trên triều kia còn dám chỉ mặt hoàng đế mắng chửi. Nếu cha nàng mà vào kinh phụ trách việc chuyển khẩu này, gặp đám người như thế, không bị lột da hủy cốt là may lắm rồi.

Nhìn ánh mắt Tự Cầm, Tiêu Kỳ đột nhiên cảm giác không có ý nghĩa gì, chán nản, "Trẫm không làm khó dễ nàng nữa, chỉ là ... trẫm... Không có người để dùng mà." Nếu không cũng sẽ không chỉ định ông cha của Tiểu Nương tử vào kinh.

Thấy Tiêu Kỳ như vậy, Tự Cầm ngược lại hơi chột dạ không đành lòng. Mấy ngày nay nàng đứng cạnh Tiêu Kỳ, tận mắt thấy hăn thức dậy còn sớm hơn so với con gà, ngủ trễ hơn so với con chó, mỗi ngày vì chuyện triều chính mà bận rộn muốn chết. Vậy mà đám lão thần trên triều kia đối chọi với hăn trong mọi chuyện. Nàng thấy hai hàng long mày của hăn lúc nào cũng nhăn như muốn kẹp chết con muỗi.

Trước kia nàng vẫn cảm thấy mấy so sánh này hơi cường điệu nhưng bây giờ thì thấy quả thật là như thế.

Tự Cầm cũng không phải là người quá mức lạnh nhạt sắt đá. Cho dù Tiêu Kỳ đối với nàng không phải rất dụng tâm nhưng hăn đối với nàng tốt bao nhiêu thì cuộc sống trong cung của nàng thoải mái bấy nhiêu. Nàng ghi nhớ ân tình này của hăn, chỉ là trong long chưa có cách gì báo đáp mà thôi.

Có một số việc nàng hiểu được nhưng lại không thể nói. Trí tuệ nhưng đạm mạc, nàng không muốn bị người khác chú ý, chỉ muốn an phận an toàn sống sót trong cung.

Hoàng đế không có người dùng chủ yếu là bởi vì sĩ tộc thế gia nắm giữ triều chính. Ở triều đại này tuyển cử nhân tài chủ yếu là dựa vào xem xét lợi ích và được người tiến cử, khoa cử vẫn bị mấy thế gia sĩ tộc này hạn chế gắt gao. Mặc dù cũng có khoa thi nhưng lại bị bọn họ quấy rối trong bóng tối, do đó người tài thực sự tham gia triều chính cũng rất hiếm hoi.

Quan viên của Đại Vực Vương Triều vẫn là xem xét lợi ích và được người tiến cử. Xem xét lợi ích chính là quan viên bên dưới phát hiện người tài tiến cử lên. Tiến cử là quan viên trong triều tập hợp danh sách người tài ở các nơi đề cử, kiểm tra và tiến cử. Kể từ đó, hai con đường để tuyển chọn người tài cơ bản đều có liên quan mật thiết đến các sĩ tộc thế gia. Họ kết cấu chặt chẽ, cùng chung lợi ích thì sao có thể đồng lòng với hoàng đế chứ?

Cho nên, Tiêu Kỳ nói không có người tài để dùng cũng không phải nói dối mà là sự thật.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Giải Ngữ Hoa

"Trẫm muốn khai khoa thi cử, nhưng mà làm không được. Mấy lão thất phu trên triều đình kia tìm mọi cách ngăn trở trẫm tuyển dụng người tài, quả thực đáng giận."

Nếu trong triều đình có đại lễ ăn mừng lớn mới có thể mở khoa thi cử, ví dụ như tân hoàng đăng cơ hoặc chuyện vui lớn mới có cơ hội này, bình thường không thể tùy ý mở khoa thi cử, sẽ bị dân chúng quan viên mắng chửi.

"Trên không có học đồ nghèo, dưới không có gia tộc chống. Muốn mở khoa thi chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của mấy lão già này, trẫm muốn làm cũng phải suy nghĩ cẩn thận."

Mấy sĩ tộc thế gia và học đồ nghèo này có sự phân biệt rất rõ, tuyệt đối không thể ăn chung một bàn. Hoàng đế muốn tuyển chọn người tài từ nhóm học đồ nghèo này nghĩa là đánh thẳng vào lợi ích của sĩ tộc thế gia, bọn họ đương nhiên liền chửi phản kháng.

"Thiên hạ của Tiêu gia Trẫm mà vẫn phải nhìn mặt của mấy lão thất phu này, còn ra thể thống gì nữa!"

Tự Cẩm đứng bên cạnh lắng lắng nghe, nàng biết rõ Tiêu Kỳ không cần nàng trả lời, hẳn chỉ cần một người lắng nghe hẳn nói, cho nên nàng sắm vai nhân vật này thật tốt là được. Dù sao nàng nghe gì, thấy được gì ở chỗ này thì ra đến cửa phòng một chữ cũng không thể nói ra.

Không phải Tiêu Kỳ tin tưởng nàng sẽ không nói, mà hãn tin với thân phận của nàng bây giờ sẽ không dám nói. Một mặt khác, trên cơ bản mà nói thì Tự Cẩm và Tiêu Kỳ lại có một điểm giống nhau, đều là người đáng thương. Hãn bị quan viên sĩ tộc áp chế, nàng bị hoàng hậu quý phi trong hậu cung áp chế, hai người cùng khổ bức như nhau.

Nghe ra được giọng nói của Tiêu Kỳ đầy bi phẫn, vừa tức giận nhưng lại không thể làm gì. Nếu Tự Cẩm là nguyên chủ chỉ e lúc này cũng bị dọa mà ngất đi. Nhưng nàng không phải là nguyên chủ, nàng là cô gái hiện đại mang kiến thức lịch sử năm ngàn năm lừng lẫy, dù không có thuộc lòng từng sự kiện nhưng có rất nhiều chuyện vẫn nhớ rõ.

Mở khoa thi tuyển nhân tài là bước đột phá lớn nhất trong lịch sử, phá vỡ sự lũng đoạn về tiến cử người tài của nhóm sĩ tộc thế gia. Triều đình quảng bá rộng rãi, thu nạp nhiều người tài giỏi mới là con đường phát triển mạnh mẽ, hưng thịnh của đất nước. Tiêu Kỳ biết rõ điểm này, có điều hãn chỉ là một hoàng đế cô độc lẻ loi, không ai vì hãn lót đường, muốn làm được việc này sao mà gian nan khó khăn đến thế.

Ngay giờ phút đó Tự Cẩm đột nhiên hiểu được một chuyện, nếu như Tiêu Kỳ không thể làm một hoàng đế thật sự nắm giữ quyền lực thì tương lai dù nàng có thể sinh được con trai, với gia thế nhà nàng cũng chưa chắc có thể giữ vững ngôi vị thái hậu, tận hưởng hạnh phúc.

Tuyệt đối không thể được.

Lẽ nào nhà hoàng hậu và quý phi là bài trí hay sao? Làm sao cho phép nàng áp chế lên đầu hai người bọn họ?

Bất chợt nàng bừng tỉnh, cả người run lên. Thì ra nàng và hãn đều là người đang đứng trên vách núi. Khó trách mặc dù mấy ngày nay hoàng đế ban nhiều ân sủng cho nàng như thế mà quý phi vẫn bình thản trầm ổn như cũ, người ta căn bản không sợ nàng lật được trời.

Trong ngực tràn lên ớn lạnh, Tự Cầm đau khổ phát hiện, muốn bo bo giữ mình cũng tựa như mò trăng đáy nước.

"Hoàng thượng, cha thần thiếp có thể vào kinh." Tự Cầm bất chấp giá nào, nàng cần một gia tộc mạnh mẽ ủng hộ. Giờ là lúc Tiêu Kỳ đang cần người bên ba vì hần, chờ đến khi Tiêu Kỳ có đủ sức mạnh chống lại mấy lão thần trong triều đến lúc đó Tô gia nhà nàng chính là đại công thần bên cạnh hoàng đế. Chờ đến khi đó, ở trong hậu cung này còn ai dám coi thường, bắt nạt nàng đây?

"Ồ?" Tiêu Kỳ nghiêng đầu nhìn Tự Cầm, "Tại sao lại đổi ý?"

"Thần thiếp tuy chỉ là phận nữ lưu nhưng cũng muốn vì Hoàng thượng phân ưu. Mặc dù thần thiếp cũng lo lắng an nguy của cha nhưng chịu ơn thiên tử, vì quân phân ưu cũng là bổn phận của thần tử. Thần thiếp biết cha một đời trung thành mới dám nói vậy." Lời có ích ai cũng nói được cho hay, trước vì người nhà lấy lòng vua, sau là bất chấp nguy hiểm vì hoàng đế làm việc, ta không làm việc không công như kẻ ngốc đâu.

Tiêu Kỳ ngưng mắt nhìn Tự Cầm, thở dài một tiếng, "Không nghĩ trăm sinh thời vẫn còn có thể gặp được một đoá giải ngữ hoa."

Tự Cầm: ...

"Thần thiếp còn lời muốn nói thêm ạ." Tự Cầm rất sợ hoàng đế trực tiếp hạ lệnh sai cha vào kinh, nếu phải vào kinh, đương nhiên phải làm cho thuận lợi vui vẻ mà vào mới được.

Tuy không thể một cước trấn càn khôn, nhưng cũng muốn sau khi vào kinh thành có thể đứng vững gót chân.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Cầu Mong Không Giết (1)

Tiêu Kỳ liền nhìn sang Tự Cẩm, chỉ thấy nàng e lệ nhìn mình, bất giác trong lòng mềm nhũn, hần kéo nàng tới ngồi cạnh mình, "Nàng cứ nói đi, còn có chuyện gì?"

"Thần thiếp vốn ngu dốt không hiểu việc triều chính, nhưng thần thiếp cũng biết nếu cha thần thiếp cứ thế vào kinh thì khó tránh khỏi bị người khác xem thường. Không có công lao gì mà tự nhiên được thăng cấp là rất dễ bị người khác lên án. Ngay trong nhà muốn nâng một di nương cũng phải sinh được con mới có thể đứng thẳng người, không phải sao?"

Cũng chỉ có nàng mới nghĩ ra so sánh việc hậu viện trong nhà với việc triều đình chính vụ. Có điều nghe cũng không phải không có lý. Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm, trong cái đầu nhỏ của nàng lúc nào cũng có mấy ý nghĩ kỳ lạ cổ quái, nhất là trong chuyện làm đồ ăn thì rất sáng tạo.

"Ồ, vậy theo ái phi phải làm như thế nào?" Tiêu Kỳ cố ý đùa nàng. Kỳ thật trong lòng hần đã có chủ ý. Trước đây nhắc chuyển chuyển khẩu cũng không phải vô tình nói. Nếu giao chuyện này cho cha con Tô gia thì đúng là cơ hội tốt để lập công. Mặc dù chuyện này rất khó khăn, nhưng chính vì thế mới không ai dám coi thường, không phải sao?

Hơn nữa, qua chuyện này, hần cũng có thể nhìn thấy cha con Tô thị đến cùng có thể có thể trọng dụng hay không.

"Trước đây không phải Hoàng thượng muốn giao cho cha thần thiếp phụ trách chuyện chuyển khẩu hay sao? Vậy cứ như thế làm đi." Tự Cẩm mặt phiền muộn khẽ nói.

Tiêu Kỳ sững sờ, không ngờ tới Tự Cẩm cũng có suy nghĩ giống hần. Hơi nhướn mi cười một tiếng, hần giơ tay gõ một cái lên trán Tự Cẩm, "Ở bên cạnh trẫm còn mồm mép lừa người, có phải nàng đã nghĩ kỹ từ trước rồi không?"

Tự Cẩm: ...

"Nàng vì trẫm phân ưu như thế, trẫm nên thưởng nàng gì mới được đây? Nàng muốn gì nào?" Tiêu Kỳ cười nhìn Tự Cẩm hỏi, khó gặp gỡ được người hợp tâm ý như thế, thêm chút sủng ái cũng không sao.

"Vì quân phân ưu là bốn phận, cha thần thiếp có thể được Hoàng thượng trọng dụng là Tô gia chúng ta phúc khí. Còn thần thiếp ư, được kết bạn bên cạnh người đã là vạn phần vinh quang, cần gì nữa mà thỉnh cầu." Tự Cẩm vừa nói vừa dựa vào gần Tiêu Kỳ, nhẹ nhàng kéo ống tay áo hần, "Nếu không có Hoàng thượng thương tiếc, thần thiếp làm gì có ngày an nhàn như hôm nay, thần thiếp thấy đủ rồi."

Tiêu Kỳ cúi đầu nhìn qua Tự Cẩm, nhất thời không biết nói gì.

Còn có người ngốc như vậy sao.

Sau tin Tiền tài tử, Quý phi có thai thì việc Hoàng đế ngủ lại Di Củng Hiên một lần nữa làm rung động hậu cung. Cùng lúc đó, trên triều đình bởi vì chuyện chuyển khẩu của Tuyệt Hộ Quận cũng tranh cãi sôi sục, sau đó tin hoàng đế cố ý mở khoa thi cũng lan truyền nhanh chóng.

Hoàng đế liên tiếp có hành động, dù là quan văn can gián hay quan võ hung tợn cũng không bị dao động, thể hiện rõ ý chí kiên quyết mở khoa thi. So với việc mở khoa thi, chuyện chuyển khẩu hóa ra trở thành không quan trọng. Dù là phía Hoàng hậu hay Quý phi đều không muốn hoàng đế mở khoa thi tuyển nhân tài. Dù sao tham dự khoa khảo đều là những học sinh

nghèo hèn, từ nhỏ đã đối nghịch với sĩ tộc thế gia. Nếu hoàng đế thật sự tuyển ra vài người tài giỏi, đến lúc đó trên triều đình sẽ thay đổi, tình thế này không phải là điều bọn họ muốn thấy.

Nếu liều chết ngăn cản việc mở khoa thi sẽ làm Hoàng thượng giận dữ. Do đó để giảm lửa giận của Hoàng thượng, mấy người họ tận lực ủng hộ hoàng đế trong chuyện chuyển khẩu. Chuyển khẩu thì chuyển đi, nhưng lại phát sinh tranh cãi chuyện sẽ cử ai chủ trì việc này. Phụ trách chuyển khẩu là việc lớn, phải di chuyển người từ nhiều châu, quận khác tới Tuyệt Hộ Quận khai khẩn. Một nơi vừa trải qua chiến loạn, ôn dịch, đất đai thì hoang phế cỏn cối. Thiên hạ này có ai nguyện ý cốt nhục phân ly, ai nguyện ý rời đi cố hương. Dù ai được làm chuyện này cũng đều lưu lại tiếng xấu.

Chuyện không hề dễ làm.

Không dễ làm không nói đến, hơn nữa chuyển khẩu còn là việc hao người tổn của. Đưa người ta đến Tuyệt Hộ Quận cũng phải cấp cho họ quần áo, vật dụng, còn phải chuẩn bị nông cụ, hạt giống, trâu cày, cầm bút tính toán sơ cũng là một khoản chi khổng lồ. Hoàng đế mà hỏi tiền thì Hộ bộ sẽ than nghèo kể khổ ngay.

Ba chữ, không có tiền!

Hộ bộ lưu manh vậy hoàng đế cũng không có biện pháp, vừa thấy hoàng đế sầm mặt, quan viên Hộ bộ bèn trình ra sổ sách cho hoàng đế kiểm tra, từng khoản từng khoản đều ghi rõ, hoàng đế cũng phải chịu.

Mèo ăn mòn lương thực.

Phương bắc đại hạn, phía nam hồng tai, an trí lưu dân, trợ cấp cứu tế cho người già, trẻ em mấy vùng bị thiên tai, bổng lộc quan viên triều đình, Hoàng thượng ban thưởng cho các quan lại có công với triều đình. Mỗi một việc đều phải chi tiền rất nhiều, thượng thư Hộ bộ đương triều than khóc, không có tiền để chi nha.

Có thể chuyển khẩu nhưng Hộ bộ không có tiền để chi. Kể từ đó, chuyện này là một củ khoai lang làm phỏng tay người, không ai muốn nhận. Không có tiền thì làm được cái gì đây? Người người tránh không kịp, ai dám đâm đầu vào!

Ngay trong lúc triều đình đang náo loạn vì chưa tìm ra biện pháp thì Tri phủ Khúc Châu Tô Hưng Vũ thượng báo triều đình năm nay ở Khúc Châu thu nhập từ thuế so với năm ngoái tăng lên gấp đôi. Bởi vì tri phủ quản lý khuyến khích nông dân khai khẩn ruộng hoang, chăn ngựa, thả dê trên các cánh đồng hoang vu, kêu gọi di dân khai hoang có hiệu quả. Kết quả năm nay tính toán sổ sách, thu thuế vượt mức. Chuyện vui mừng thế tất nhiên muốn thượng báo triều đình.

Vốn chuyện tốt như vậy có thể nhận được khen thưởng lớn, ngờ đâu lại trùng vào lúc triều đình đang náo loạn vì chuyện chuyển khẩu. Nói tới cũng đúng dịp, ở địa phương Tri phủ Khúc Châu Tô Hưng Vũ quản lý cũng có chuyện di dân khai hoang ở quy mô nhỏ, đương nhiên đây là việc di dân khai hoang trong phạm vi nhỏ châu huyện, dù di chuyển những cũng rất gần với quê nhà, vẫn có thể thường xuyên về thăm nhà. So với chuyển khẩu đến Tuyệt Hộ Quận thì cách xa một trời một vực.

Nhưng cũng không ảnh hưởng gì, đó cũng là kinh nghiệm. Nhân tài như vậy lại lập công lao như thế, quả là nhân tuyển tốt nhất cho vị trí phụ trách việc chuyển khẩu đây.

Do đó, khi có vài tấu chương tiến cử hiền tài Tri phủ Khúc Châu Tô Hưng Vũ tiếp quản việc chuyển khẩu, cả triều đình không ai có lời phản đối. Hoàng đế cũng thuận theo tiến cử, ra lệnh cho Tri phủ Khúc Châu Tô Hưng Vũ mang theo gia quyến mau chóng vào kinh.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Cầu Mong Không Giết (2)

Có tiền căn hậu quả như vậy, nên dù hoàng đế có ngủ lại Di Cùng Hiên cũng chẳng có một ai hâm mộ hay ghen tị mà ngược lại thấy nàng thật đáng thương. Nhà nàng bị đẩy vào chuyện đen đủi xúi quẩy đó, Hoàng thượng ngủ lại Di Cùng Hiên chẳng qua là có ý muốn trấn an Tô gia. Huống chi, tin từ Kính Sự Phòng của Nội Đình Phủ truyền tới, mặc dù hoàng đế ngủ lại Di Cùng Hiên nhưng cũng không để Tô Nương tử thị tẩm. Cũng đúng thôi, người ta còn quá nhỏ, chưa cập kê nữa mà.

Hành động này của Hoàng đế có mục đích là bày tỏ ân sủng với Tô gia, có gì tốt đâu mà ghen với tị.

Dưới tình huống như thế, hoàng đế lại hạ chỉ thăng Tô nương tử thành chính ngũ phẩm Tần, ban phong hào ‘Hi’, chuyện này cũng không làm ai sinh lòng ghen tỵ, cùng lắm thì mọi người lại càng thấy Tự Cẩm đáng tội nghiệp. Cha nàng ta phải nhận phụ trách việc chuyển khẩu, có thể dự liệu hình huống chịu tội sau này. Nếu chuyện chuyển khẩu dễ làm như vậy thì làm sao rơi vào tay nhà nàng? Người ta tránh còn chưa kịp nữa là, không ngờ nhà nàng vận khí không tốt lại chạm vào.

Đây là số mệnh thôi.

Mà vào lúc này, kẻ bị cả tiền triều lẫn hậu cung tội nghiệp Tự Cẩm đang ngồi trong phòng, nhìn mấy nô tài của Nội Đình Phủ nô nức khênh từng rương, từng rương đồ mang vào trong phòng. Những vật này đều là đồ trang trí của vị phân chính Ngũ phẩm Tần, mấy đồ của vị phân Nương tử

đều phải thu lại. Ngoài ra còn đưa tới bốn cung nhân, hai cung nữ hai thái giám.

Tự Cẩm sợ náo nhiệt, tự mình trốn vào phòng trong, để Vân Thường và Trần Đức An ở bên ngoài sắp xếp mọi việc. Nàng bưng một chén nước trà hoa hồng khoái trá uống, trong lòng lại nghĩ Tiêu Kỳ quả là lợi hại. An bài cha nàng tiếp nhận chuyện chuyển khẩu chính là chủ ý của hắn. Vậy mà người ta hành động thế nào mà biến thành cả triều trên dưới tiến cử hiền tài cha nàng nhậm chức, ngay cả danh chính ngôn thuận thăng vị phần của nàng lên đều không làm cho hậu cung bất mãn, còn cấp cho phong hào 'Hi'.

Tỏ ý vui mừng, tỏa sáng, hưng thịnh. Nhận được phong hào này, ngay cả Tự Cẩm sau khi tiếp chỉ đều cảm thấy thần thờ rất lâu, chữ này... có vẻ hơi quý trọng một chút.

Nếu là lúc bình thường mà thăng vị phần của mình, còn thưởng phong hào như thế, mấy nữ nhân trong hậu cung không xé xác mình ra. Vậy mà giờ người ta tội nghiệp mình còn không hết, lấy đâu mà ghen tị, xé xác. Dù sao ai nấy đều biết rõ việc chuyển khẩu sẽ đắc tội bao nhiêu người, chờ đến khi cha làm không được thì bãi quan, chịu tội là không tránh khỏi. Còn nàng tất nhiên sẽ bị người nhà liên lụy, lãnh cung chính là nơi tốt nhất dành cho nàng.

Nếu mọi người đều có thể nghĩ ra được kết cục của mình thì lúc này ai còn hơi đâu mà khó dễ với nàng.

Tiêu Kỳ tính kế người khác như thế, Tự Cẩm thật sự bái phục.

Nhìn xem người ta làm hoàng đế kìa, mặc dù thân là hoàng đế cũng nhiều lúc muốn ghen mà chết, nhận hết những tức tối của đại thần nhưng mà người ta lại có thể ở tình huống tài nguyên ít ỏi hạn chế mà giành được ích lợi lớn nhất.

Trong chuyện này cả triều thượng bị hoàng đế lừa dối, ai nấy đều cho rằng được bao nhiêu lợi ích đâu.

Bởi vì nàng được thăng cấp Hi Tần, Hoàng hậu lại đề xuất với Hoàng thượng cho nàng chuyển cung, Di Cùng Hiên vừa đơn giản và khá nhỏ. Ý của Hoàng hậu thì tốt, dù sao Tự Cẩm cũng là một tay nàng nâng lên, lại đích thực cũng phân bớt sự sủng ái của Hoàng thượng đối với quý phi. Cho nên nàng cũng đối với Tự Cẩm có vài phần tốt. Đổi một cung lớn để ở cũng là hoàng hậu ban thưởng cho Tự Cẩm.

Nhưng hoàng đế không đồng ý, Tự Cẩm cũng không muốn chuyển. Cung lớn ai cũng thích ở nhưng lại gần mấy đám phi tử trong hậu cung. Di Cùng Hiên vẫn tốt hơn, khá xa hậu cung lại gần Sùng Minh Điện, kẻ ngốc mới muốn đổi.

Đương nhiên mấy lời này Tự Cẩm không thể nói. Nàng vẫn tới Phượng HOàn Cung cảm tạ ân đức của Hoàng hậu, lại cố ý giải thích rõ nguyên nhân nàng không muốn chuyển cung. Thứ nhất là chưa thị tẩm, thứ hai là chưa có con nối dòng, thật sự là không dám nhận ân sủng lớn như vậy, mong Hoàng hậu nương nương thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Hoàng hậu mặc dù có hai phần hảo tâm nhưng phần lớn là muốn thăm dò, xem Hi Tần còn giữ long trung thành với nàng ta hay không. Thấy Hi Tần như vậy, hoàng hậu rất hài lòng, liền đồng ý chuyện này.

Hoàng đế cũng không thích Tự Cẩm chuyển nhà. Nàng mà đi thì không có ăn chùa dễ dàng nữa. Chẳng lẽ còn bắt một hoàng đế như hăn phải đi nửa vòng hậu cung tới chỗ nàng ăn hay sao?

Tuyệt đối không được!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Cầu Mong Không Giết (3)

Nghe những náo nhiệt bên ngoài lắng dần, Tự Cẩm biết là đã sắp xếp thu dọn xong. Ngoài cửa sổ thấy Trần Đức An sai Thuận Toàn giám sát dạy dỗ hai tiểu thái giám mới tới vẩy nước quét nhà. Còn hăn ta thì chạy như một cơn gió tới phía Ngự thiện phòng. Tự Cẩm đặt ly trà xuống, Vân Thường vén màn vào, trong tay cầm một quyển sách dày.

"Chủ tử, đây là danh sách quà tặng của nương nương các cung khác, nô tỳ đã ghi chép đầy đủ vào sách." Nói xong Vân Thường hai tay dâng lên. Giờ Tự Cẩm thăng vị Tần, không cần xưng tiểu chủ nữa mà được coi như là chủ tử chính thức trong cung.

Tự Cẩm không tiếp nhận mà chỉ nói: "Người cất cho kỹ, bên quý phi có nói gì không?"

"Dạ, Hoa cô cô bên cạnh quý phi nương nương nói, chủ tử không cần phải tự mình tới tạ ơn, quý phi nương nương phải nghỉ ngơi dưỡng thai không tiếp khách." Vân Thường khẽ nói, cẩn thận nhìn chủ tử. Lòng dạ Quý phi nương nương kiêu ngạo, ngay cả tạ ơn cũng không thèm nhận, rõ ràng trong mắt nàng ta chẳng coi ai ra gì.

Tự Cẩm cười cười không để ý, chính nàng còn chả muốn tới chỗ Quý phi quỳ xuống tạ ơn đâu, đúng là trùng với ý nàng. Nhìn Vân Thường tức giận bất bình, trong lúc nhất thời vẫn không thể thay đổi suy nghĩ được tạ ơn cũng là thể diện vinh quang của người cổ đại.

Thật khổ quá.

"Hoàng hậu nương nương có nói gì không?"

"Hình như không có, nhưng chủ tử, từ ngày mai người phải thỉnh an Hoàng hậu nương nương mỗi ngày."

Tự Cẩm thật sự không nhớ chuyện này, bất giác sửng sờ. Chính ngũ phẩm Tần cũng không có kim sách kim bảo, không cần làm lễ sắc phong. Mặc dù có thể xưng chủ tử nhưng trong hậu cung này được làm lễ sắc phong mới là chuyện cực kỳ vinh dự, Tự Cẩm còn phải tiếp tục cố gắng nhiều.

Lần này nàng thăng lên ba cấp, vốn đã là chuyện phá vỡ quy tắc trong cung, nhất định sẽ khiến mọi người phản đối. Nhưng hoàng đế đã chuẩn bị sẵn lý do, có việc cha nàng tiếp quản phụ trách chuyện chuyển khẩu đảng trước nên trong mắt mọi người lại biến thành hoàng đế đền bù tổn thất đối với nàng và Tô gia, cho nên lúc đó chẳng có ai đứng ra phản đối.

Tự Cẩm cảm thấy mặc dù hoàng đế rất xảo trá nhưng vẫn luôn chiều cố hỗ trợ mình. Đương nhiên bây giờ trong mắt hoàng đế nàng cùng lắm cũng chỉ mới là người của hãn một nửa. Nhưng có thể được hãn hao tâm tổn trí bảo vệ như thế thì cũng chính là chỗ dựa lớn nhất cho nàng ở hậu cung.

Tự Cẩm bấm tay tính toán một chút, không thiệt thòi.

Tự Cẩm đang tính toán nhỏ nhặt thì bên ngoài vọng tới tiếng bước chân quen thuộc, hoàng đế bệ hạ lại tới ăn tiệc.

Tự Cẩm vội vàng dẫn Vân Thường đi ra ngoài đón. Phòng ngoài đã thu thập thỏa đáng, quét dọn sạch sẽ, toàn là mùi đồ gia cụ bài trí mới, mở cửa sổ cho thoáng gió cũng không cảm thấy khó ngửi.

"Thần thiếp thỉnh an hoàng thượng." Tự Cẩm quỳ xuống hành lễ, còn chưa kịp khom người thì đã được Tiêu Kỳ nâng lên.

"Không cần đa lễ, mau đứng lên đi." Tiêu Kỳ vừa cười vừa nói.

Tự Cẩm nghe thanh âm thì biết tâm trạng hoàng đế đang thoải mái nên yên tâm, vừa cười vừa nói: "Tạ ơn Hoàng thượng." Dù sao nàng cũng là người có linh hồn hiện đại, do đó lúc ở chung với hoàng đế không thích có cung nữ và thái giám bên trong hầu hạ. Vốn Tiêu Kỳ cũng không để ý chuyện này, nhưng hễ đến đây ngày càng nhiều lần, hễ vừa đến thì toàn bộ người hầu hạ bên cạnh Tự Cẩm lui ra ngoài hết. Quản Trường An đứng trong phòng cảm thấy đi cũng không được ở cũng không xong, một người đứng góc tường quá không được tự nhiên.

Tiêu Kỳ thấy Quản Trường An lúng túng đứng đó bèn vung tay lên đuổi hắt ta ra ngoài, còn giễu cợt Tự Cẩm, "Nàng tính chuyện xấu gì."

Tự Cẩm nghiêm trang nói: "Hoàng thượng đến thăm thần thiếp, chúng ta sẽ phải nói chuyện, nếu bên cạnh có nhiều người sẽ không được tự nhiên ạ, thần thiếp cũng khó nói, nhìn cũng khó chịu."

Tiêu Kỳ suy nghĩ đầy ảo tưởng, tự động cho rằng Tự Cẩm đang ghen, ngay cả cung nữ hầu hạ bên người cũng không chấp nhận. Một người đàn ông được nữ nhân của mình quan tâm như thế trong lòng hẳn cũng rất cao hứng. Vì vậy hẳn thường xuyên qua lại, trong Di Cung Hiên dần dần hình thành một quy tắc. Hẳn mà đến, thì trong phòng không gọi không ai được vào.

Nhưng dần dần Tiêu Kỳ cũng phát hiện, thế này lại rất tiện cho hẳn nói chuyện với Tự Cẩm. Trước kia bên cạnh có người hầu hạ, nói cái gì cũng phải cân nhắc kỹ càng, giờ không có người lại thoải mái hơn rất nhiều.

Ngẫm lại cũng cảm thấy buồn cười, thật sự là lòng dạ hẹp hòi, nhưng lần này ngược lại chó ngáp phải ruồi, đấy cũng là lý do hẳn tới đây nhiều hơn.

Rất tự do tự tại.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Cầu Mong Không Giết (4)

"Người nhà nàng mấy ngày nữa sẽ vào kinh. Sau khi họ vào kinh thành nàng có thể tuyên mẫu thân vào cung gặp mặt nói chuyện."

"Ôi?" Tự Cẩm thật sự kinh ngạc, "Được không ạ?"

"Vì sao Trẫm thăng nàng lên vị Tần, sao cả điều này nàng cũng không biết chứ?" Tiêu Kỳ quá buồn cười, nhìn dáng vẻ ngơ ngác chả hiểu gì của Tự Cẩm lắc lắc đầu. "Mấy người bên cạnh nàng cũng phải học quy củ thật tốt mới được, nếu chủ tử nhất thời không biết thì cũng có nô tài nhắc nhở vài điều."

Tự Cẩm trước còn đang suy nghĩ vì sao mà thăng tới ba cấp, thì ra tấn vị chính Ngũ phẩm có thể gặp người nhà. Tuy nhiên nàng cũng không tha thiết muốn gặp người nhà lắm. Vạn nhất bị người nhà nguyên chủ nhận ra, nàng không phải là con gái của họ thì phải làm sao?

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm còn chưa hồi phục tinh thần, cho rằng nàng thật cao hứng. Nghĩ như vậy nên hẳn càng quyết tâm phải bắt cung nhân trong Di Cùng Hiên học quy củ nghiêm chỉnh.

Ngày thứ hai, Trần Đức An cùng Vân Thường liền bị Quản Trường An dẫn ra ngoài, Trần Đức An bị đánh năm roi, Vân Thường vì là người bên cạnh hầu hạ Hi Tần nên chỉ bị đánh vào tay. Bị chính Quản công công, đại tổng quản bên cạnh Hoàng thượng mang ra ngoài đánh roi, Trần Đức An và Vân Thường thật sự sợ mất mặt, nghĩ là mình đã phạm tội gì. Chờ đến khi Quản Trường An nhắc nhở hai người vài câu, bọn họ mới hiểu được, chịu

phạt mấy roi này không hề oan uổng. Sau khi bị đánh như thế, hai người này ở Di Cùng Hiên càng thêm trung thành hơn.

Chủ tử bọn họ được Hoàng thượng coi trọng mới có thể được chính Quán công công đánh, đây là vinh dự lớn chứ chẳng chơi. Đừng nói chỉ là năm roi, là năm mươi roi cũng vui lòng. Đánh năm roi chỉ là cảnh cáo, nếu không phải còn muốn bọn họ hầu hạ thì nhất định sẽ bị đánh cực kỳ thảm khốc.

Tự Cẩm thấy hai người sau khi chịu roi trở về dập đầu với mình thì ngưỡng vô cùng vội để hai người đi bôi thuốc. Nhìn Trần Đức An khập khiễng đi ra ngoài, tay Vân Thường bị đánh cử động không có gì đáng ngại, có điều cũng không tiện hầu hạ. Vậy mà nàng ta thoa thuốc xong lại vội vàng về hầu hạ bên cạnh Tự Cẩm, nàng ta sợ trong lúc mình đi dưỡng thương lại có người khác tính kế chủ tử. Vết thương này của nàng ta đâu có gì, trước kia lúc học quy củ thì bị đánh còn nặng hơn nhiều mà vẫn phải hầu hạ người ta đấy thôi.

Tự Cẩm bắt Vân Thường đi nghỉ ngơi mấy lần mà Vân Thường chết sống không chịu đi, nàng cũng để mặc nàng ta, trong lòng thầm nghĩ mấy người thời này quả là trung thành hiếm có.

Trời còn chưa tối, đồ đệ Đồng Ý của Quán Trường An đến báo tin, buổi tối hoàng đế sẽ tới dùng bữa.

Tự Cẩm ngần ngại, tâm trạng khá phức tạp, buổi tối Tiêu Kỳ đến dùng bữa tức là buổi tối phải ở lại chỗ này. Nói đến thì nàng vẫn bội phục hẳn, nguyên cho rằng một vị hoàng đế ngủ với chính phi tần của mình thì cần gì quản tuổi với tác, cũng đều tiến cung cả rồi. Nhưng mà người ta là người đàn ông có đạo đức, nói nàng vẫn chưa cập kê làm cho nàng yên tâm.

Lần đầu tiên hẳn lưu lại, quả nhiên hai người nằm đắp chăn kín đơn giản nói chuyện phiếm.

Là một vị hoàng đế mà có thể giữ được đạo đức này, Tự Cầm cũng thấy hẳn rất chịu được khổ cực, lo lắng rất chu toàn.

Nếu hoàng đế muốn tới thì Tự Cầm cũng phải thu hồi việc muốn tránh né, tập trung chuẩn bị bữa tối thật ngon miệng. Nàng nói với Vân Thường: "Một đĩa tôm chiên, rau trộn, vịt om dưa, một lẩu vịt, tôm nồn gói lá sen, gà tơ trộn gói." Nói đến đây dừng một chút, lại nói: "Thêm cháo giò hầm, kêu bọn họ thêm táo đỏ vào cháo, đĩa bánh bơ sữa, bánh táo củ từ."

"Vâng." Vân Thường cố gắng ghi nhớ, chờ chút nữa còn phải truyền lại lại cho Trần Đức An, "Chủ tử còn sai chuyện gì nữa không?"

Tự Cầm suy nghĩ một lúc, món lạnh, món nóng, canh, cháo đều đủ cả rồi, ngay cả tráng miệng cũng chuẩn bị đầy đủ, gật gật đầu thấy không thiếu gì liền phát phát tay, Vân Thường mới ra ngoài.

Bên ngoài Trần Đức An vừa đẩy cửa bước vào, thấy Vân Thường đi ra liền vội vàng đón, "Trong Ngự thiện phòng ngày hôm nay có thịt lợn rừng mới, Nhạc công công vừa báo, người hỏi chủ tử xem có muốn nấu món ăn gì không."

Ánh mắt Vân Thường sáng lên nói: "Người chờ chút để ta đi hỏi." Thời tiết này rất khó săn được lợn rừng, không giống mùa hè lúc nào cũng có.

Tự Cầm nghe quả nhiên ánh mắt cũng sáng lên, liền nói muốn ăn thịt lợn rừng nướng.

Vân Thường nói lại với Trần Đức An, Trần Đức An cười lại đi tới Ngự thiện phòng.

Lúc Tiêu Kỳ tới thì trời cũng khá tối, hẳn không đến, chỗ Tự Cầm cũng không thể kêu mang đồ ăn lên. Chờ hẳn vừa đến, Trần Đức An liền xun xoe chạy sang Ngự thiện phòng truyền lệnh.

Nhạc Trường Tín là một đầu bếp rất thông minh, chia thịt lợn thành mấy tảng xong, hắn ta đưa tới chỗ Tự Cầm cả một cái đùi heo lớn, xuyên trên giá treo và bếp lò lửa cùng mang tới.

Vừa nướng vừa ăn.

Tự Cầm cầm lấy con dao bạc nhỏ tự ra tay, có điều tay nghề không thuần thục. Tiêu Kỳ thấy nàng lúng ta lúng túng, ngồi bên cạnh cười khoái trá. Mấy người hầu trong phòng đều trốn ra ngoài, Tự Cầm muốn tìm người hỗ trợ giúp mình cũng không được, thấy Tiêu Kỳ vui sướng khi người gặp họa như thế bèn dứt khoát cắn răng nhét con dao vào trong tay hắn.

Cho người cười!

Tiêu Kỳ nhìn con dao bạc nhỏ bị nhét vào tay mình, chắc cũng thấy hứng thú bèn vén tay áo tự mình cắt thịt.

Tự Cầm đang chuẩn bị rau cuộn bên cạnh thì nghe Tiêu Kỳ hỏi: "Nàng thật sự không tính gặp người nhà sao?"

"Vâng, không gặp." Tự Cầm dứt khoát trả lời. Thật sự là nàng chưa chuẩn bị sẵn sàng. Cho dù những ký ức của nguyên chủ đã bắt đầu dung hòa với nàng nhưng dấu sao cuộc sống của hai người hoàn toàn khác nhau, muốn hòa nhập thật sự cũng cần phải có thời gian. Hơn nữa, thời điểm này không gặp tốt hơn so với gặp, "Chờ đến khi cha thần thiếp hoàn thành tốt việc Hoàng thượng giao thì lúc đó thần thiếp gặp người nhà chả vinh quang hơn ư. Bây giờ cũng không cần gặp, đỡ nhiều chuyện, mất công người khác nói này kia. Thần thiếp đã gây nhiều phiền phức cho Hoàng thượng, làm sao còn không biết xấu hổ mà y dạn mặt dày đòi hỏi thêm nữa, chút giác ngộ này thần thiếp vẫn hiểu mà."

"Trẫm thì lại thấy nàng ngày càng nói giỏi, chính nàng sợ phiền phức thì cứ nói, còn cứng rắn lôi trẫm vào." Tiêu Kỳ lắc lắc đầu, không gặp cũng tốt, người của Tô gia có thể sử dụng là được, nhưng có thể làm tốt hay

không thì phải chờ kết quả sau này mới nói. Giờ mà quá đề cao thì về sau đối với mình hay Tự Cẩm đều là rắc rối không nhỏ.

Tự Cẩm gian xảo nói dối cho qua, cảm thấy rằng mình cũng ê nhức, không chịu nổi hoàng đế thích đâu.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Cầu Mong Không Giết (5)

Hai người ăn một bữa cơm tương đối ngon miệng. Tự Cẩm ăn quá no nên phải đi lại loanh quanh trong phòng cho tiêu thực. Tiêu Kỳ ngồi ở phòng bên xem tấu chương. Dưới ánh đèn mông lung, mặt mày tuấn tú, mũi cao môi mỏng, đường nét trên khuôn mặt sắc sảo như tượng được điêu tạc, dưới ánh sáng bao phủ xuống lại bớt đi chút nghiêm khắc, thêm vào phần nhu hòa. Tự Cẩm đi loanh quanh bên cạnh nhìn mê cả mắt, nói thật nàng rất thích vẻ đẹp của Tiêu Kỳ, tựa như món ăn ngon nàng vẫn mê.

Có điều bên cạnh món ăn này cũng có quá nhiều hoa đại vây quanh. Từ lúc Quý phi có bầu, Hoàng hậu đẩy nàng ra tranh sủng. Nàng không biết có phải Tiêu Kỳ đang mượn tay hoàng hậu áp chế Quý phi không, dù sao trên cơ bản hẳn cũng dựa theo ý tứ của hoàng hậu, thời gian còn lại đều tiêu hao ở chỗ mình.

Quý phi có thai không thể thị tẩm, nàng ta đẩy Lý Chiêu Nghi và Cẩm Tiệp Dư ra đều không lấy được lòng hoàng đế. Hoàng hậu đẩy mình ra cũng coi như giữ được chân hoàng đế nhưng tuổi nàng còn nhỏ, mặc dù hoàng đế ở trong cung của nàng nhưng giữa hai người vẫn là thanh bạch. Kính sợ phòng cũng không ghi chép việc thị tẩm. Tự Cẩm liền suy nghĩ, thời gian này Quý phi không tìm mình gây sự, một là biết nhà nàng nhận việc kia sắp chịu tội, không cần thiết ra tay với tự mình, thứ hai là chính mình còn chưa thị tẩm thì sao dám giữ hoàng đế không cho đi sủng hạnh phi tần khác. Quý phi thích tình thế này. Chứ nếu nàng ta còn chưa sinh con mà người khác lại có thai thì niềm vui hẳn sẽ giảm vài phần, không thấy còn có Tiền tài tử đang làm chướng mắt ư.

Tổng hợp những lý do trên, Tự Cầm cảm thấy đây là nguyên nhân tạm thời quý phi sẽ không gây khó dễ cho nàng. Nếu không mỗi ngày nàng đều đi thỉnh an hoàng hậu, Lý Chiêu Nghi và Cầm Tiệp Dư nhìn thấy chính mình mặc dù không vừa mắt cũng không tìm cách gây chuyện, hẳn là đã có người nhắc nhở sai bảo.

Dù như thế nào thì Tự Cầm cũng nguyện ý chấp nhận hoàn cảnh này.

Nếu hoàng đế kia, một bên thân mật thăm thiết với bản thân mình, bên kia lại đi ngủ với người khác, nàng vẫn cảm thấy khó chịu, tâm lý là không chấp nhận. Không có cách nào, rốt cục nàng là người hiện đại, mặc dù biết rõ làm hoàng đế thì tam cung lục viện là bình thường, nhưng... thật sự trong lòng rất chán ghét.

Tiền tài tử cũng tốt, quý phi cũng được, các nàng mang thai đều là chuyện trước khi nàng và hoàng đế thân thiết, nàng có thể hoàn toàn không quan tâm, không áp lực. Nhưng, Tự Cầm đột nhiên giật mình, nếu như sau này hoàng đế lại đi tìm người khác thì phải làm sao bây giờ?

Nghĩ đến chuyện này, Tự Cầm cũng không đi quanh nữa, ngồi trên sập lớn ngơ ngác.

Sao nàng lại nghĩ chuyện sau này, ý tưởng này không được. Hay là do gần đây nàng và Tiêu Kỳ sống chung quá hài hòa cho nên làm cho nàng sinh ra ảo tưởng không thực tế sao?

Ha ha, lẽ nào Tiêu Kỳ còn có thể vì nàng thủ thân đến khi cập kê chẳng, đừng nói giỡn.

Dù có cập kê, hẳn cũng không thể nào chỉ có một mình nàng.

Tự Cầm liền nhớ tới mục tiêu trước đây của mình, hít sâu một hơi, vẫn là mục tiêu ban đầu dễ làm hơn.

Sinh con trai, làm thái hậu!

Lúc trước đặt ra mục tiêu thì tương đối có dũng khí, nhưng giờ ngẫm lại chỉ cảm thấy cực kỳ buồn cười. Chỉ cần một ngày mấy thế gia sĩ tộc dòng dõi vương quyền kia không cúi đầu trước hoàng đế thì dù nàng có sinh con trai cũng chẳng có gì đảm bảo. Đất đai thiên hạ nằm đa số trong tay quý tộc sĩ tộc, thu nhập quốc khố toàn dựa vào thuế ruộng đất, phần lớn đất đai nằm trong tay người khác, dư vài phần đất thì thu được bao nhiêu thuế, trong tay hoàng đế có thể giữ bao nhiêu tiền chứ?

Khó trách hộ bộ khóc than không có tiền, họ không nói dối mà quả thực là sự thật.

Lương muốn đứng thẳng lên thì nhất định phải có tiền. Lão tử dùng tiền không cần nhìn nét mặt hộ bộ, không thèm dòm đến quý tộc sĩ tộc, muốn làm cái gì thì làm cái đó, chỉ đến khi đó, trong triều đình này lời nói của hoàng đế mới thực sự có trọng lượng. Hơn nữa có tiền còn chưa đủ, còn phải có quyền, có binh lính, trong báng súng tạo ra chính quyền, đây chính là tinh hoa đúc kết lại của năm nghìn năm lịch sử.

Tương lai của Tự Cầm bị mấy sĩ tộc thế gia bao trùm, vì vậy để có thể sống thật tốt nàng chợt phát hiện, nàng bị buộc phải đứng chung chiến tuyến với hoàng đế.

Suy nghĩ ra điều này, Tự Cầm cảm thấy hứng thú rồi. Vốn nàng chỉ nghĩ sống sót an bình trong hậu cung, ai biết được thế sự xoay vần, buộc nàng phải sửa lại phương hướng.

Nàng không cam tâm.

Xuyên tới đây trở thành phi tử của hoàng đế vốn đã đủ uất nghẹn, kết quả còn bị bức bách giúp đỡ cái vị hoàng đế cực kỳ quang minh chính đại hoa tâm năm giữ thực quyền. Nếu chờ đến khi Tiêu Kỳ thực sự nắm được quyền lực trong tay, lúc đó nàng đã sớm thành đóa hoa bị quên lãng, đừng

có khổ vậy chứ. Nhưng nếu không giúp đỡ thì càng không có đường ra. Ngay hoàng đế còn phải nhìn sắc mặt mấy người kia trên triều đình thì nàng đương nhiên phải xem sắc mặt Hoàng hậu và Quý phi thôi.

Bắt người quỳ, người phải quỳ. Để người chết ư, lẽ nào hoàng đế còn dám giết Hoàng hậu và Quý phi để báo thù cho nàng được?

Trong lòng hoàng đế nàng đâu quan trọng đến thế, hoàn toàn không đáng vì một mình nàng mà phải đi đả tội nhiều người như vậy.

Càng nghĩ càng đau khổ, càng nghĩ càng khó chịu. Nếu có thể chết lại mà xuyên về được, nàng chẳng do dự mà đâm đầu vào tường.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Cầu Mong Không Giết (6)

Tiêu Kỳ nhìn Hi Tần ngơ ngác chỗ đó, tấu chương trong tay cũng không thèm xem nữa. Vốn trong lúc vô tình liếc nàng, ai biết tiểu tần phi của mình lại ngồi ngây ngốc, trên mặt biểu lộ ra hăng trăm vẻ, không biết nghĩ tới điều gì mà lúc thì tức giận, khi lại bi thương, vừa không cam lòng lại vừa bất đắc dĩ, vẻ mặt này biến hóa thật là nhanh a.

Đến cùng là tuổi còn nhỏ, ở trong hậu cung này cũng không biết giấu đi tâm trạng cảm xúc của mình. Vẻ mặt như thế cũng để hăn nhìn thấy, nếu không phải biết rõ nàng là người đơn thuần hăn cũng có thể nghĩ có phải nàng đang mưu tính chuyện gì hay không. Trong hậu cung này mỗi nữ nhân đều có hai khuôn mặt, mặt trước một người, mặt sau một người, sao hăn lại gặp một vị ngốc nghếch đần độn như vậy chứ?

Khó trách lúc trước Lý Chiêu Nghi chỉ cần giơ tay thì đã trị được nàng, nếu không gặp được hăn, e là giờ này còn đang ở Y Lan Hiên đào đường thoát nước đây.

Nghĩ tới đây trong lòng thở dài, đột nhiên cảm giác được tại nơi hậu cung đầy quỷ dị, ai nấy đều một bụng tính toán này có được người đơn thuần như thế làm bạn cũng là một việc rất dễ chịu. Đặt cây viết trong tay xuống, hăn nhắc chân đi đến bên cạnh Tự Cẩm ngồi xuống, "Nghĩ cái gì mà xuất thần như thế."

Tự Cẩm đang ai oán buồn bã về tương lai không hề có ánh sang này, oán trách Tiêu Kỳ từ trong ra ngoài từ đầu đến chân, sao lại gặp một người đàn ông như vậy chứ. Nàng không nghe lời hăn hỏi vì trong lòng còn đang chửi

rủa hăn thậm tệ, người kia đột ngột xuất hiện trước mặt, khó tránh khỏi trong lòng chột dạ. Sẵn tiện một bụng nói dối, Tự Cầm vô ý thức liền nói ra: "Thần thiếp đang suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể giúp Hoàng thượng không cần nhìn sắc mặt của mấy lão thất phu kia..."

Đây cũng chính là suy nghĩ này giờ của nàng, vì chột dạ bỗng chốc tuôn ra, chưa nói xong thì mặt trắng bệch, cái miệng này của nàng ... thật khốn khiếp.

Tiêu Kỳ: ...

Hai người bốn mắt nhìn nhau, một hồi lâu đều không ai nói gì.

Tự Cầm cũng bị sự ngu xuẩn của mình làm muốn khóc, vội vàng rời sạp quỳ xuống đất thỉnh tội, "Xin hoàng thượng thứ tội, thần thiếp mất lễ nghi, không nên nghị luận việc triều chính."

Tiêu Kỳ cũng cảm thấy bức bối. Hăn phải nhìn nét mặt của mấy lão già kia là thực, nhưng cmn ai dám nói ra chứ? Bị người nói một câu trúng chỗ đau, mặt đen không thể đen hơn, tôn nghiêm hoàng đế ở đâu? Uy nghi ở đâu?

Ngày không thể qua quá thư thái, quá thư thái liền buông lỏng cảnh giác. Tự Cầm cảm thấy mình sống thoải mái nên quên cả nguyên tắc cái gì nên làm cái gì không nên làm, cái gì nên nói cái gì không nên nói.

Mặt Tiêu Kỳ tối sầm. Vị hoàng đế như hăn quá mức thất bại, ngay một người đơn giản như Tự Cầm cũng có thể nhìn ra quần bách của hăn, vậy hoàng hậu thì sao? Quý phi nữa? Các phi tử có xuất thân gia thế hiển hách trong hậu cung thì sao?

Các nàng ngoài mặt cung kính thuận theo hăn, nhưng sau lưng thì coi hăn là gì chứ?

Có phải hay họ cũng cảm thấy hẫng là một vị hoàng đế bất lực vô dụng, thân là vua của một nước mà phải xem sắc mặt hạ thần, muốn làm chuyện gì mà bọn họ không gật đầu thì tự mình cũng không thể quyết định. Thiên hạ này họ Tiêu thì có ích lợi gì đây?

Từ khi đăng cơ tới nay, hẫng mang đầy khát vọng, chí lớn trong lòng, nhưng khắp nơi vấp phải trắc trở, mặt mũi đầy tràn huyết. Giờ còn để một tiểu tần phi thương hại mình nữa.

Tiêu Kỳ chưa từng thấy xấu hổ như lúc này, chỉ muốn che mặt gấp gấp chạy đi.

Tự Cẩm không biết rõ Tiêu Kỳ đang suy nghĩ gì, nhưng nhìn mặt hẫng càng ngày càng tối đen lại, trong lòng suy nghĩ không lẽ cứ im lặng mà chết đi thế này? Mặc dù nàng không thích trong này, nhưng con kiến hôi còn muốn sống, nàng còn chưa muốn chết. Nàng trộm thấy một điểm yếu không muốn bị ai phát hiện của hoàng đế, trộm coi cũng đã đành lại còn dám nói ra.

Mặt mũi Hoàng đế cũng bị nàng kéo xuống đất hung hăng đập một phát, Tiêu Kỳ sẽ không giết người diệt khẩu chứ?

Sao nàng lại dám quên, đàn ông quan tâm nhất chính là thể diện, đầu óc nàng để đâu mà dám nói ra.

Tự Cẩm tự đốt nến cầu nguyện cho mình.

Hành vi tự đào hầm chôn mình nhiệt tình như thế, từ cổ chí kim chắc chỉ có mình nàng mới ngu xuẩn làm được.

Cầu xin hoàng đế đừng giết.

Từ hôm Tự Cẩm làm tổn thương tình cảm yếu ớt của hoàng đế, quan hệ của hai người bọn họ vốn vừa mới có chút thân mật lại trở nên xa cách.

Chứng cứ thứ nhất: Nửa tháng nay Hoàng đế không vào hậu cung.

Chứng cứ thứ hai: Nửa tháng nay Hoàng đế không kêu nàng tới Sùng Minh Điện hầu mực.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Cầu Mong Không Giết (7)

Nhớ tới tình hình hôm đó Tự Cẩm vẫn còn run sợ, Tiêu Kỳ thật sự bị nàng chọc tức, từ mặt đen chuyển sang mặt xanh, cuối cùng chỉ tay vào mặt nàng mắng to: "Nàng quá to gan!"

Lúc đó chân của nàng thiếu chút nữa thì khuỵu xuống, còn nghĩ mình tiêu đời rồi. Nhưng hoàng đế cũng chỉ phất tay áo đi mà chưa nói xử trí nàng như thế nào.

Sống sót sau tai nạn, nửa tháng này Tự Cẩm ngày ngày nhốt mình trong Di Cùng hiên, trước khi hoàng đế không đổi ý lôi nàng đi chém đầu, lòng nàng còn chưa yên tâm. Nửa tháng trôi qua, nghiêm túc kiểm điểm lại, nàng biết rõ mình đã phạm một sai lầm thật lớn, đó chính là xem qua nhiều phim, kịch xuyên việt, kỳ thật sâu trong nội tâm nàng không coi hoàng đế ra gì.

Nhất là với một vị hoàng đế không có thực quyền, nàng lại đứng ở vị trí thương người mà nhìn hăn.

Không cẩn thận, liền phá vỡ tự tôn của hoàng đế. Giờ đặt tay lên ngực nghĩ lại, hăn không có chém đầu nàng, cũng không hạ cấp, càng không xử phạt nàng mà chỉ chiến tranh lạnh với nàng, Tự Cẩm cảm giác mình đã quá may mắn.

Kỳ thật Tự Cẩm cũng đang cân nhắc, Tiêu Kỳ tức giận là thật nhưng hăn không phạt nàng liền biết hăn tức giận chính mình. Bị chính phi tử thương xót chính là một việc rất mất thể diện của hoàng đế. Đại khái hoàng đế xấu

hồ phải tạm biệt nàng, cho nên không thể không đơn phương tuyên bố chiến tranh lạnh.

Không thể không nói Tự Cẩm mặc dù có đôi khi rất dễ dàng vui quá hóa buồn, đào hồ thâm chính mình nhưng trong chuyện này lại không hề nghĩ sai, Tiêu Kỳ quả là giận mình nhiều hơn.

Nếu hắn là vị hoàng đế có thực quyền thì làm sao lại khiến một nữ nhân thương xót mình, đây chính là bi ai lớn nhất của người đàn ông.

Sau nửa tháng kinh hoàng khiếp sợ, mấy người trong hậu cung lại rục rịch. Gần đây không ít người quanh quần ngoài Di Cùng Hiên thăm dò tin tức. Trần Đức An trông giữ Di Cùng Hiên cực kỳ chặt chẽ, ngay cả một con chuột chui vào cũng có thể bị hắn ta tóm lại. Do đó, người bên ngoài không thể thăm dò chút nào về tin tức bên trong. Qua chuyện này không thể không nói, vẫn là phúc của Tiêu Kỳ đánh roi Trần Đức An, cho hắn ta biết ý nghĩa thực sự của sự trung thành.

Dù sao Tự Cẩm tốt thì Trần Đức An cũng tốt. Tự Cẩm không tốt, Trần Đức An khẳng định cũng không tốt. Chủ tớ bọn họ đã cùng kết nối trên một sợi dây, thủ đoạn thô bạo của Tiêu Kỳ lại rất có hiệu quả. Mặc cho bên ngoài mưa gió bão táp thế nào thì trong Di Cùng Hiên vẫn mưa thuận gió hòa như cũ.

Tự Cẩm ngồi ở trong Di Cùng Hiên cả ngày, mặt mũi đầy u sầu, nghĩ xem làm cách nào có thể lấy lại tự tôn cho hoàng đế. Đây chính là việc cực kỳ cực kỳ khó. Hôm qua Hoa cô cô tới nói mấy câu chẳng dễ nghe chút nào, tuy không nói thẳng nhưng gián tiếp cho nàng biết nàng thất lễ hoàng ân, không chịu hầu hạ trước ngự tiền. Kỳ thật hoàng hậu đang sợ quân cờ trong tay mình thất sủng, làm cho bao suy tính của nàng ta trở thành vô nghĩa nên cố gắng ép mình phải lộ mặt, tìm mọi cách tranh thủ tình cảm.

Trong lòng Tự Cầm trong lòng hiểu rất rõ những suy tính của Hoàng hậu, nhưng nàng đang suy nghĩ xem phải làm cách nào để có lợi nhất cho mình. Tự Cầm cũng không ngốc, đương nhiên phải cẩn thận suy xét rõ ràng.

Hơn nữa, lúc này quý phi lại không tranh thủ cơ hội ra tay, không tìm mình gây chuyện cũng khiến Tự Cầm mơ hồ bất an. Quý phi cứ giữ sự bình thản như vậy lại khiến cho nàng cảm thấy áp lực đè nặng. Có lúc kẻ địch càng không động thì càng làm cho người ta cảm thấy khủng bố.

Sau khi người nhà Tô gia vào kinh, người bên quý phi không lý nào không có hành động? Giờ Tự Cầm cảm thấy trước đây mình nên đồng ý gặp người nhà, ít nhất cũng có vài chuyện nhắc nhở họ.

Đầu óc suy nghĩ hỗn loạn, lung tung mà vẫn chưa thông, cả người cũng hóa nôn nóng. Nàng biết tâm trạng này không tốt nhưng không thể điều khiển được chính mình.

Nàng phải làm thế nào mới tốt đây?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Quả Thực Quá Làm Càn (Phần 1)

Trường Nhạc Cung.

Tô quý phi mặt hơi trắng nằm dựa vào nệm trên giường, tiểu cung nữ quỳ bóp chân một bên, Hoa cô cô đứng cạnh khom lưng khẽ bấm bấm, "Nô tỳ đã hỏi thăm nhưng trong Di Cung Hiên không lộ ra tin tức gì, không nghĩ tới một Di Cung Hiên nho nhỏ mà lại kín kẽ cẩn mật, giọt nước không rỉ như vậy. Nếu đã thế này, chi bằng chúng ta đổi quản sự của Di Cung Hiên thay bằng người của chúng ta."

Từ đầu Hoa cô cô không coi trọng Di Cung Hiên, chẳng qua là một Thái nữ nho nhỏ, dù bây giờ thành Hi Tồn thì sao chứ. Nhà mẹ đẻ chỉ là một nhánh bị Tô gia Khúc Châu trục xuất. Cho dù leo lên đến vị Phi thì cũng có ích lợi gì. Chỉ cần Quý phi nương nương lật tay là có thể đè nàng ta xuống. Nhưng bây giờ lại hơi khó giải quyết rồi. Trong Di Cung Hiên bất kể là chủ tử hay là nô tài, ai nấy an phận thủ thường, bình thường cũng chỉ đóng cửa ở trong, không người nào đi ra ngoài. Muốn tìm sai lầm của họ đều không có biện pháp ra tay.

Lần này nửa tháng rồi mà hoàng thượng chưa vào hậu cung, mọi người ai cũng cho rằng vị kia của Di Cung Hiên chọc giận Hoàng thượng, nhưng lại không thăm dò được một chút tin tức nào, bấy giờ Hoa cô cô mới cảm giác được sự nguy hiểm. Trong cung này không có chỗ nào mà nương nương các nàng thăm dò tin tức không được, vậy mà tới Di Cung Hiên phải nuốt hận, có thể yên tâm sao?

Quý phi cúi đầu nhìn phần bụng còn chưa nhú ra. Nàng ta tiến cung mấy năm, giờ mới có thai nhi trong bụng. Để có thể bình an sinh con, ngay cả cửa của Trường Nhạc Cung nàng cũng cố gắng không ra một bước, Tô gia nhà nàng không cho phép đứa bé này có bất kỳ sơ xuất nào. Hoàng hậu đến nay cũng không mang thai, cho rằng che chở một kẻ thấp kém đề tiện như Tiền tài tử thì đứa bé kia sẽ trở thành con nàng ta chẳng? Chờ đến khi nàng sinh con trai, mẹ quý nhờ con, lại có trong nhà chống đỡ làm hậu thuẫn, vị trí thái tử kia không thể là ai khác.

Không biết có phải nàng ta suy nghĩ nhiều quá, cảm xúc không ổn mà thai nhi cũng hay không yên. Mấy ngày gần đây lại thường xuyên cảm thấy tâm trạng buồn bực chán chường, nghĩ cũng không dám nghĩ nhiều. Nghe Hoa cô cô nói, hai hàng lông mày quý phi chau lại cùng một chỗ, một lúc lâu mới nói: "Trước tiên đừng nóng vội, cứ nhìn một chút xem. Giờ cha của Hi Tần đang trên miệng hố lửa, ông ta nhận việc chuyển khẩu thì ngày tốt lành cũng chẳng còn mấy. Hi Tần nhìn thì phong quang nhưng chờ đến khi cha nàng ta bị tội thì nàng ta cũng không chạy được, cần gì phải vội vã tự mình động thủ."

Hoa cô cô vội đáp: "Vâng, nương nương nghĩ chu đáo, là do nô tỳ quá nóng vội."

Quý phi gật gật đầu, "Bên cạnh Hoàng hậu có động tĩnh gì không?"

"Hoàng hậu nương nương thích nhất là giả bộ hiền lương, bây giờ mọi người đều không đoán được rõ ràng tâm tư Hoàng thượng, đương nhiên nàng ta sẽ không động. Nô tỳ nghe nói nửa tháng gần đây hoàng hậu cũng không ban thưởng gì cho Di Cùng Hiên, hẳn là cũng hơi cố kỵ." Hoa cô cô cười nhạo một tiếng, hoàng hậu cũng không đoán được suy nghĩ của Hoàng thượng. Hoàng thượng lạnh nhạt với Di Cùng Hiên, hoàng hậu cũng lạnh lùng làm theo, quả là 'hiền lương'.

Quý phi cười lạnh, "Sở hoàng hậu lúc nào chả vậy. Bản cung đang có thai, nàng ta liền đẩy một kẻ giả mạo có vài phần giống Bản cung ra tranh thủ tình cảm, mấy tính toán nhỏ nặt này thì nói làm gì." Hoàng thượng đương nhiên không cam tâm tình nguyện nhìn Tô gia nhà nàng dựa vào thai nhi trong bụng định nước lên thì thuyền lên, cho nên mới mượn tay hoàng hậu cấp cho Tô Tự Cầm kia vài phần thể diện, chẳng qua là muốn cảnh cáo Tô gia bọn họ mà thôi. Nhưng có ích gì đâu, chỉ cần nàng có thể bình an sinh một hoàng tử thì hậu cung này không còn là độc bá của Sở hoàng hậu nữa.

Đến lúc đó, chỉ cần hoàng hậu không thể sinh được con trai thì cũng phải nhìn sắc mặt của nàng mà sống.

Hoa cô cô gật gật đầu, "Dạ, vậy chúng ta cứ mặc kệ Di Cùng Hiên kia sao?"

"Ta nghe nói Hi Tần có một vị huynh trưởng rất tài hoa, người truyền tin cho trong nhà, ‘quan tâm’ sát sao người này cho ta." Quý phi gảy nhẹ móng tay, một đôi mắt mang đầy sát khí. Để chèn ép một Hi Tần nho nhỏ dám chọc tức người thì quan trọng là phá hủy tiền đồ nhà mẹ đẻ của nàng ta. Lúc đó dù cho Hi Tần được sung ái lại thì nàng cũng chỉ cần đẩy khế là đổ ngã thôi.

Nữ nhân trong cung có thể sống thư thái mái hay không là phải xem nhà mẹ đẻ có chịu thua kém không.

"Vâng, nô tỳ ghi nhớ ." Hoa cô cô rùng mình, hai năm nay thủ đoạn của Quý phi nường nường càng làm cho người ta không thể nhìn ra nông sâu.

Tự Cầm cũng không biết dự định quý phi, cũng không hiểu được nhà mình sắp có nguy hiểm, nàng đang nghiêm trang viết thư.

Mặc kệ Tiêu Kỳ vì nguyên nhân gì không trị tội nàng, giơ cao đánh khẽ thả cho nàng một lối thoát, cũng không bắt nàng phải nhìn mặt người khác

mà sống, hẳn chi tránh đi, có lẽ cảm thấy quá mất mặt nên không muốn gặp nàng. Hẳn là hoàng đế mà còn có thể giữ vững lý trí như thế, làm cho Tự Cẩm cảm thấy cho dù tương lai không sáng tỏ thì nàng cũng phải thử một lần tìm đường đi cho chính mình.

Ai cũng nói lúc người đàn ông đang chán nản thất thế, nếu người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì có thể chiếm được tình cảm của hẳn. Lời khuyên này được nghe nhiều nhưng chưa có cơ hội thử lần nào, Tự Cẩm quyết định mình phải thử một lần.

Dù sao có tránh né thì tương lai cũng không xán lạn hơn, biết đâu liệu mình lại có thể được đến cả thế giới thì sao?

Mặc dù giấc mộng này có vẻ quá hoàn mỹ nhưng người xưa chả có câu: làm người phải có lý tưởng, nhờ đâu làm được thì sao.

Chính vì cơ hội hiếm có này mà từ nay Tự Cẩm quyết định phải cùng bước lên con thuyền chòng chành này của Tiêu Kỳ.

Mặc dù con thuyền này quả thực còn yếu ớt nhưng nàng tin Tiêu Kỳ là một người đàn ông đáng tin cậy. Nếu gặp phải một kẻ vô dụng thì dù cho có Gia Cát Lượng tài trí hơn người ra mưu tính kế thì cũng không tránh khỏi kết cục nước mất nhà tan.

Mới thấy rõ điều kiện bên ngoài gian khổ bao nhiêu cũng không sao, quan trọng là con người.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Quả Thực Quá Làm Càn (2)

Chỉ bằng chuyện chuyển khẩu là biết, dưới tình huống yếu thế như vậy mà Tiêu Kỳ còn xoay chuyển tình thế, đảo bại thành thắng chiếm được lợi ích nhiều nhất. Nếu cơ hội tới hẳn tuyệt đối có thể cá muối xoay người.

So sánh hoàng đế với cá muối quả thực hơi thiếu lễ độ, nhưng cũng rất chính xác.

Trước mắt Hoàng đế thiếu nhất là cái gì? Tiền.

Làm thế nào mới có tiền, có tiền cũng không bị Hộ bộ chiếm lấy, quang minh chính đại trở thành tiền riêng của hoàng đế đây?

Việc này phải có kỹ xảo.

Dạo gần đây Tự Cẩm luôn luôn nghĩ tới vấn đề này, nàng cũng thật sự nghĩ ra biện pháp, nhất là trong chuyện này người nhà nàng phải hoàn thành thật tốt đẹp cho hoàng đế thì tương lai sau này đợi đến khi hoàng đế thực sự nắm quyền lực trong tay, người nhà nàng mới có thể chân chính trở thành cận thần của thiên tử, nhận được trọng dụng. Nếu không, chẳng phải là làm quần áo cho người khác mặc.

Vậy thì quá ngốc rồi.

Cứ như vậy, viết một phong thư Tự Cẩm phải sửa chữa bảy tám lần, sau đó mới viết hoàn chỉnh phong kín lại. Nàng đứng lên xoay cổ tay một lúc. Mặc dù lúc viết lòng nàng đầy tin tưởng nhưng cũng không biết khi phong thư này gửi đi, Tiêu Kỳ sẽ có phản ứng gì.

Trong cuộc đời mỗi người sẽ gặp phải rất nhiều ngã rẽ, mỗi lần xoay người đều là một ván bạc, đây là lần đầu tiên Tự Cầm quyết định lựa chọn khi tới nơi này.

"Vân Thường."

"Có nô tỳ." Vân Thường vén rèm đi vào, hành lễ với Tự Cầm, "Chủ tử dặn dò gì ạ?"

Trong phòng còn tràn đầy mùi mực, Tự Cầm cầm bức thư trên bàn đưa cho Vân Thường, "Người kêu Trần Đức An mang phong thư này đến ngự tiền, thỉnh cầu Quân công công trình lên Hoàng thượng."

Vân Thường ngẩn người, hiển nhiên không nghĩ chủ tử của nàng ta còn dám viết thư cho Hoàng thượng, hơi do dự một lúc rồi mới nói: "Chủ tử, nếu như bị người khác biết chuyện này thì không tốt."

"Ta biết rồi." Tự Cầm đương nhiên biết rõ, "Cho nên chuyện này nhất định phải giữ bí mật."

"Vâng." Vân Thường nghiêm cẩn cất phong thư vào tay áo, "VẬY nô tỳ đi nói với Trần Đức An, kêu hắn ta phải cẩn thận."

Tự Cầm gật gật đầu, "Đi đi."

Nhìn theo Vân Thường ra ngoài, Tự Cầm lại ngồi một mình trên sập lớn, tâm trạng không vui, bất giác cảm thấy ưu thương. Tình trạng này giống như tâm lý vừa trải qua kỳ kiểm tra cuối, chỉ còn chờ nhận phiếu điểm.

Bản thân cảm thấy kết quả sẽ tốt nhưng lúc nhận phiếu điểm thì ngược lại, cũng không biết sau khi Tiêu Kỳ xem thư xong sẽ có phản ứng gì.

Từ lúc nàng thăng cấp thành Hi Tần, trong Di Cùng Hiên thay đổi rất nhiều. Do Hoàng đế thường xuyên đến dùng bữa nên bốn phía trong này đều có đồ của hân. Trên bàn sách là giấy và bút mực hân thường dùng, từng xấp giấy chồng lên nhau chỉnh tề là do một tay nàng sắp xếp. Ở góc bàn bày một lư hương ba chân bằng đồng, vì lau chùi thường xuyên nên rất sang, thời tiết càng ngày càng lạnh nên thường xuyên đốt hương, lại thêm một hộp mực tinh xảo xinh đẹp mạ vàng khắc hoa xuân ấm áp.

Trên giường lớn gần cửa sổ bày một cái bàn chạm trổ gỗ tử đàn, trên bàn đặt tủ con khắc hình cây trúc, ngăn tủ bên trong đặt ba bình ngọc vẽ cảnh xuân, một cây san hô cao cỡ bàn tay. Vật này cực hiếm vì thời này vận chuyển hàng hóa bằng đường thủy còn chưa phát triển. Mấy thứ trên kệ phần lớn đều là do Tiêu Kỳ ban thưởng, hân nhìn mấy đồ trang trí của phần lệ Tần vị quá ít ỏi, không vừa mắt. Tự Cẩm mỗi lần nghĩ tới đây đều muốn trợn trắng mắt, đã không có gì mà còn muốn phô bày giàu sang. Bên kia đặt mấy thứ đều là đồ của Tiêu Kỳ, có sách hân tiện tay mở xem, chưa đọc hết thì kẹp phiếu giữ sách vào đó. Còn có mấy con dấu gỗ hân tự tay khắc trong lúc rảnh rỗi, phần lớn đều là bán thành phẩm, để lung tung cũng có năm sáu cái.

Không nhìn kỹ thì không thấy gì, giờ Tự Cẩm ngồi tĩnh tế quan sát mới phát hiện, trong phòng của nàng lại có nhiều thứ của hân như vậy, trong lúc vô tình cuộc sống của nàng và hân hình như đã đan xen cùng một chỗ.

Mà lúc này, Tiêu Kỳ cũng đang ngồi trong thiên điện của Sùng Minh Điện, nhìn mỗi chỗ trong phòng đều là mấy vật Tự Cẩm lưu lại. Chỗ này đặt cây quạt, kia đặt giỏ may vá thêu thùa, bên trong miếng vải đang thêu đường nước gợn sóng vẫn chưa hoàn chỉnh. Trên giường là cái gối mềm rất lớn mà nàng thích nhất, do nàng sai cung nhân làm lại, nói là gối lớn sẽ dựa thoải mái hơn. Sau này hân cũng lấy gối thử thì thấy thoải mái hơn thật. Thỉnh thoảng lúc nhàn rỗi hai người còn đùa giỡn nhau cũng hay lấy chiếc gối này ném.

Trên mặt bàn đặt một hộp nhỏ, bên trong tràn đầy trân châu lớn nhỏ đủ loại. Lúc Tự Cẩm rảnh thích ngồi xâu hạt châu thành chuỗi chơi, hần liền tìm cho nàng một hộp đầy trân châu, vẫn còn nhớ rõ ngày hần đưa cho nàng nàng rất vui mừng.

Chao ôi.

Tiêu Kỳ hơi phiền loạn, từ khi nào mà chỗ hần nghỉ ngơi lại bày đầy những đồ vật của nàng. Mặc kệ nhìn chỗ nào thì hình như cũng có thể thấy bóng dáng nàng.

Lại nhớ tới mấy lời nàng nói hôm đó, Tiêu Kỳ liền lại bực bội. Làm Hoàng đế mà ghen tới mức này thì đâu chỉ bất lực, quả thực là vô cùng nhục nhã!

Không thể bình tĩnh nổi!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Quả Thực Quá Làm Càn (3)

Quản Trường An lặng lẽ vén rèm đi tới, thấy hoàng đế nhú chặt mày ngồi ở chỗ kia, trong lòng bất giác căng thẳng, lá thư nằm trong tay tựa như củ khoai nóng bỏng. Nếu bình thường thì mấy thư tín kiểu này hẳn ta không bao giờ chạm tới. Nhưng hẳn ta không ngốc, hẳn ta nhìn ra được Hoàng thượng đối với Hi Tần không giống như với phi tần khác, cũng không biết hai người đang tức giận cãi nhau về chuyện gì. Có điều dù hoàng đế không vào hậu cung nhưng trong phòng này để đầy đồ của Hi Tần, hẳn ta nhìn cũng thấy tức mắt, vậy mà lại không thấy hoàng đế kêu cất đi.

Có thể cãi nhau không nhìn mặt mà hoàng đế vẫn quan tâm như cũ, từ khi hẳn ta hầu hạ hoàng đế đến giờ là lần đầu tiên nhìn thấy.

Cho nên phong thư này có phồng tay, hẳn ta vẫn nhận.

"Hoàng thượng."

Tiêu Kỳ đen mặt nhìn Quản Trường An.

Quản Trường An trong lòng run lên nhưng vẫn kiên trì trả lời: "Vừa nãy thái giám Trần Đức An của Di Cùng Hiên mang tới một phong thư của Hi Tần chủ tử." Nói xong hai tay liền dâng thư lên.

Tiêu Kỳ chau chau mày, ánh mắt rơi trên lá thư trong tay Quản Trường An đang nâng cao, nhất thời chần chừ, nhận hay là không nhận?

Trong lòng Quản Trường An cũng sốt ruột nhưng hắn ta nào giám giục, cứ thế đứng đó, hai tay nâng phong thư. Cánh tay sắp mỏi như Hoàng thượng mới vươn tay qua lấy, trong lòng hắn ta thở phào một hơi, may mắn là nhận, nếu không hắn ta cũng thật không biết phải làm sao bây giờ. Lẽ nào Hoàng thượng không nhận, hắn lại phải đem phong thư này trả về ư?

Nhận thư rồi, Tiêu Kỳ phát phát tay, Quản Trường An như được đại xá lui ra ngoài. Ra đến ngoài cửa mới phát hiện sau lưng toàn mồ hôi lạnh, đây là bị dọa không nhẹ.

"Sư phụ." Đồng Ý trườn tới, nét mặt nhạy cảm.

Quản Trường An đập hắn ta một cái mới hỏi: "Chuyện gì?"

"Người bên Trường Nhạc Cung vừa mới tới tìm con." Đồng Ý hạ thấp giọng nói, nói xong còn nhìn sang bên cạnh, "Muốn thăm dò tin tức ngự tiền."

"Tiểu tử người dám nói sao?"

"Dạ nào dám ạ, không cần Hoàng thượng động thủ mà sư phụ ngài cũng sẽ lột da con mất." Đồng Ý vội vàng nói, "Con chỉ báo cho ngài biết thôi, con không nói gì hết, chỉ e tiểu tử này tính kế, nói xấu con với Mao Đông Lâm Mao công công, lúc đó con mong sư phụ che chở ạ."

Quản Trường An nhìn Đồng Ý, chậm rãi nói khẽ: "Chúng ta là nô tài trước ngự tiền, trừ Hoàng thượng thì không ai dám động chúng ta. Nhưng nếu người dám nói ra một chữ về tin tức của hoàng thượng thì sau này có chuyện gì ta cũng không thể bảo vệ người." Làm nô tài tối kỵ chuyện ăn cây táo rào cây sung, muốn lấy lòng nịnh nọt hai bên ư, người có mạng để làm sao?

"Lời sư phụ dạy bảo con đều nhớ kỹ mà, đánh chết cũng không dám quên." Đồng Ý nói, "Sư phụ, ngài nói xem Trường Nhạc Cung bên kia

muốn làm gì?"

"Làm sao biết được, Quý phi nương nương gia thế hiển hách, há lại để đám nô tài chúng ta vô đoán. Có điều gia thế hiển hách thì sao chứ, không phải cũng ở trong thâm cung sống qua ngày? Làm người phải nhìn rõ xem mình đang đứng dưới hiên nhà ai."

"Vâng, sư phụ nói chí lý, đồ nhi thụ giáo." Con mắt Đồng Ý lấp lóe, hé miệng cười một tiếng, nhìn sư phụ nói: "Con vẫn cảm thấy Trần Đức An của Di Cùng Hiên thuận mắt hơn, tiểu tử này so với giặc còn mưu mô hơn nhưng sẽ không làm gì vượt phép tắc, quan hệ với hắn ta cũng đỡ lo."

"Ha ha." Quản Trường An cười nhẹ, "Bị đánh mấy hèo thì biết ngay đang ăn chén cơm của ai. Đợt này tiểu tử người phải cảnh giác tinh thần cho ta. Người nào đến ngự tiền thăm dò tin tức, có người nào phải ghi nhớ hết."

"Dạ." Con người Đồng Ý xoay quanh, sư phụ đang tức giận đây.

"Cút đi." Quản Trường An phất phất tay.

Đồng Ý cười chạy đi, đi đến nửa đường thì quẹo qua khúc quanh, giờ phải tới Ngự Thiện Phòng nhắc đồ ăn.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Quả Thực Quá Làm Càn (4)

Mọi người trong Ngự thiện phòng đang bận rộn ngắt trời, Phong Cảnh Minh vừa thấy Đồng Ý đến vội vàng nghênh đón, thân mật gọi một tiếng ca ca, bắt hai tay xong còn nhét quả từng tử tẩm đường vào tay hắn ta làm đồ ăn vặt, lúc ấy mới hỏi: "Hoàng thượng kêu thức ăn sao?"

Đồng Ý không nhận quả từng tử tẩm đường mà ăn hai cái bánh long nhãn do Phong Cảnh Minh đưa thêm nói: "Hi Tần chủ tử bên kia vừa gọi thức ăn gì, làm y như thế một phần cho ta." Trước kia Hoàng thượng không quá thích mấy đồ ăn vặt ngọt này nhưng dạo này tâm trạng không tốt, nếu dâng lên Hoàng thượng cũng sẽ ăn vài miếng.

Dù sao chỉ cần là thức ăn trong thực đơn của Hi Tần nướng nướng, Hoàng thượng sẽ không trả về. Chuyện này rất hiếm thấy, ai có thể ngờ trong hậu cung này người hiểu rõ khẩu vị Hoàng thượng lại là vị Hi Tần vừa mới tiến cung kia.

Phong Cảnh Minh đã chuẩn bị đầy đủ từ sớm, chỉ vào khay thức ăn ba tầng chạm trổ hoa lá, chim muôn vừa đặt trên bàn, mở từng tầng từng tầng cho Đồng Ý xem, vừa nhìn vừa nói: "Thức ăn trong này đều là chính tay sư phụ tiểu đệ nấu, tiểu đệ tự mình cất vào, không có chạm qua tay người thứ ba, ngài cứ yên tâm."

Đồ ăn thức uống luôn phải cẩn thận, Nhạc Trường Tín trông coi gian bếp còn quan trọng hơn so với mạng của hắn ta. Trước đây phần lớn thức ăn của Hoàng thượng đều do hai bếp bên kia làm, hắn ta không thể nhúng tay vào việc gì. Bây giờ đồ ăn thức uống của Hoàng thượng lại phần lớn do hắn

tự làm cho nên hấn cảnh giác không để một con ruồi bay vào. Nghe nói hôm trước có tiểu thái giám giở trò quỷ trong bếp, bị Nhạc Trường Tín bắt tại chỗ, không nói một lời bèn cầm tay tiểu thái giám kia đưa vào trong bếp lò. Hai tay bị đốt cháy thành than. Sau chuyện đó, không ai dám giở trò trong gian bếp của Nhạc Trường Tín, mọi người đều biết rõ họ Nhạc này là kẻ rất ngoan tuyệt.

Đồng Ý ăn xong bánh, lau miệng rồi nói với Phong Cảnh Minh: "Ngày hôm nay có thêm một phần cơm, hấn là bên Hi Tần chủ tử kêu nhiều đây."

Phong Cảnh Minh cười mỉm, nhưng trong miệng hấn ta từ đầu cho tới giờ không hề nhắc tới vị chủ tử nào, nghe Đồng Ý hỏi hấn như thế cũng chỉ nói: "Chuyện này nô tài cũng không biết, khẩu vị Hi Tần nướng nướng xưa nay cũng thế, hôm nay thích ăn món này, mai lại thích ăn món khác, lúc nhiều lúc ít, không có tiêu chuẩn."

Đồng Ý biết rõ Phong Cảnh Minh không nói thật nên cũng không đáp lại mấy lời khách sáo của hấn ta. Tiểu tử này đi theo Nhạc Trường Tín, miệng còn giữ kín hơn so với cửa bếp. Hấn ta mang hộp cơm đi về, hộp cơm lớn ba tầng, có lẽ tâm trạng Hi Tần chủ tử không tốt lắm đây. Chẳng lẽ Di Cùng Hiên xảy ra chuyện gì chẳng?

Hi Tần chủ tử là một người thú vị, mỗi khi tâm trạng không vui sẽ ăn rất nhiều, ăn no xong lại đi loanh quanh trong phòng để tiêu thực. Cho nên muốn biết tâm trạng chủ tử có vui hay không cũng không cần phải đi hỏi, chỉ cần thông qua đồ ăn của Ngự thiện phòng cũng hiểu được.

Hấn ta bưng hộp cơm trở về Sùng Minh Điện. Quản Trường An vẫn còn đứng ngoài cửa, vừa nhìn thấy Đồng Ý bưng theo hộp cơm lớn như vậy về cũng ngăn ra, ơ, Hi Tần chủ tử không vui rồi.

"Sư phụ, lúc nào đưa vào?"

"Hoàng thượng còn chưa gọi, cứ chờ đi." Quản Trường An đứng ngoài cửa hơn một canh giờ, hai chân cũng tê cứng, cũng không biết trong thư Hi Tần viết gì, chuyện tốt hay là chuyện xấu đây.

Nhưng nhìn phần cơm này thì đoán hơn phân nửa là chuyện không tốt rồi, phải cẩn thận hơn mới được. Ngày hôm nay tuyệt đối không thể chọc giận Hoàng thượng, miễn cho lại bị lôi ra ngoài đánh roi, thật oan ức quá đi. Dù sao các chủ tử phía trên giận dữ thì nô tài ở dưới sẽ phải tự cầu nhiều phúc thôi.

Tiêu Kỳ ngồi trên tháp lớn, trên mặt bàn bày lá thư do Tự Cẩm viết. Mở đầu thư rất đơn giản, cầu mong hoàng thượng thương giám. Nhìn thấy mấy chữ này, nét mặt hần hòa hoãn lại, còn biết dùng hai chữ thương giám, chắc hẳn đã biết là mình sai ở đâu rồi.

Định thần tiếp tục đọc, thần thiếp được tổ tiên phù hộ, tổ phụ dạy dỗ, gia phụ dạy bảo, từ nhỏ đã phải đọc sách, không dám nói đọc vạn cuốn sách nhưng cũng yêu thích chữ nghĩa, ham mê văn chương. Lúc còn nhỏ, ai cũng nói thần thiếp nhỏ người mà thông minh, nhan sắc lẫn trí tuệ đều hơn người khác. Thần thiếp nghe thế thì cực kỳ vui mừng, từ đó ham chơi bỏ học, kiêu ngạo háo thắng, tự cao tự mãn. Vì quá kiêu căng nên học hành không đến nơi đến chốn, khi cha thần thiếp biết được đã vô cùng tức giận, phạt thần thiếp phải quỳ trong từ đường ăn năn sám hối. Chẳng mấy chốc mà bao năm trôi qua, những lời cha răn dạy hồi nhỏ chưa bao giờ dám quên. Hôm đó thiếp nói không cẩn trọng chứ thực sự không dám có lòng bất kính...

Tiêu Kỳ đọc từng câu từng chữ trong thư, cảm xúc trong lòng dâng trào mãnh liệt. Thì ra vị Hi Tần này của hần đã được bao người coi là tài nữ từ khi còn nhỏ, khó trách bây giờ thỉnh thoảng sẽ có những lời kinh khiếp người khác, lúc nhỏ đã vậy... không coi ai ra gì. Nhớ đến trong thư nàng nói ham chơi bỏ học, kiêu ngạo háo thắng, giờ tính tình lại nhát gan, chắc là bị phạt quỳ từ đường hồi nhỏ làm cho sợ hãi.

Cuối cùng cũng biết rõ mình nói năng không cẩn trọng, coi như cũng có lòng hối cải, có vài phần chân thành. Đoạn sau lại viết về cách nhìn đối với chuyện chuyển khẩu, lại thay cha nàng than thở ủy khuất, nói Hộ bộ khóc than nên cha nàng không có tiền dùng, làm sao thực hiện việc chuyển khẩu đây. Người phụ nữ có khéo léo đến mấy mà không có gạo thì sao nấu được ơm, không bột gột nên hồ, Hộ bộ muốn con ngựa chạy mà lại không muốn cho nó ăn cỏ, quả thực là kẻ xấu xa nhất trên đời.

Đọc đến đây Tiêu Kỳ quá tức cười, quả nhiên dũng cảm, lời này mà cũng dám nói.

Cuối cùng chính là nội dung quan trọng nhất thấy nàng viết: Thiếp chỉ là phận nữ nhi, cho dù thông minh nhưng kiến thức hữu hạn. Nhưng phận làm con cái, thấy cha mẹ gian nan khổ cực, há có thể ngồi yên? Thánh nhân dạy rằng, chỉ có nữ nhân và tiểu nhân là khó dưỡng, thiếp là nữ nhân cũng là tiểu nhân. Nếu đã như vậy thần thiếp liền theo hành vi tiểu nhân để làm chứng cho lời thánh nhân nói. Lòng lo lắng cho cha thật sự không ngủ được. Thần thiếp vì quân phân ưu, rất hận bọn quý tộc sĩ tộc làm điên đảo triều chính, không phải là hành vi của trung thần, trời đất cũng không dung.

Cho dù thần thiếp tài hèn sức mọn nhưng trong lúc lo lắng tức giận lại ngẫu nhiên tìm được một kế sách. Có điều suy nghĩ chưa chu toàn nên muốn hoàng thượng chỉ dạy thêm. Chỉ là lời nói của nữ nhân trong khuê phòng ...

HOÀNG GIA TIÊU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Quả Thực Quá Làm Càn (5)

Kế sách mà Tự Cẩm hiến kế khiến cho Tiêu Kỳ vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Nàng dẫn theo nội dung sau này trong lịch sử có ghi: Tuyệt hộ quận của Đại Vực bị quý tộc vứt bỏ, Hộ bộ oán than, chuyển chuyển khẩu tốt đẹp thành công lao lớn của triều đại, lợi ích thiên thu. Ngô hoàng kiên trì việc này quả thật là đáng minh quân.

Kỳ thật kế sách của Tự Cẩm cực kỳ đơn giản, nếu không ai xem trọng Tuyệt Hộ Quận kia, người người đều ghét bỏ. Vậy thì Hoàng thượng liền lấy làm tài sản của chính mình là được. Tuy bây giờ Tuyệt Hộ Quận kia chỉ là một nơi hoang vu, nhưng sau khi chuyển khẩu đại công cáo thành, đến lúc đó đất hoang hóa thành ruộng tốt, tiền bạc sẽ cuồn cuộn chảy về. Lúc đó tiền hay người đều là của một mình hoàng đế. Hộ bộ nhìn mà thêm ư? Vậy thì sao đây, trước đây Hộ bộ các người không chịu chi một đồng nào thì bây giờ có liên quan gì tới Hộ bộ chứ. Tiền có nhiều cũng là của hoàng đế.

Tự Cẩm trước tiên vẽ cho hoàng đế một cái bánh mì rất lớn, còn là bánh mì kẹp thịt.

Quả nhiên Tiêu Kỳ cảm thấy cực kỳ hứng thú. Giờ hăn đang rất nghèo mà, nếu như có thể lấy 6,7 Tuyệt Hộ Quận này làm của riêng, vậy thì chẳng mấy chốc hăn trở thành một ông vua giàu có, tương lai quá mức tốt đẹp đi.

Do đó, chuyển chuyển khẩu trở thành cực kỳ quan trọng. Tiêu Kỳ tự định giá mấy lần, thần sắc càng thêm ngưng trọng. Nhất là câu kia của Tự Cẩm: công lao lớn của triều đại, lợi ích thiên thu vô cùng phù hợp với tâm

ý của hần, trong lòng cảm thán, ai có thể ngờ người hiểu hần nhất lại chỉ là một Hi Tần mới làm bạn chưa được bao lâu. Trước đây nàng vốn nhất như chuột, càng thêm không ngờ được lại là một người có chí khí, đại tài. Trong thư nàng nói, từ khi còn nhỏ đã được người người tán thưởng tài danh, quả nhiên không phụ danh tiếng ấy.

Sau đó, lúc hần muốn xem nàng ra kế sách gì thì ... hết thư.

Tiêu Kỳ nổi cáu.

Trong bụng có thượng sách lại không chịu báo, rõ ràng là đang oán hần mấy ngày nay lạnh nhạt. Đây chính là muốn hần tới gặp cho nên trong thư chỉ nói một nửa, giữ lại một nửa. Đúng là tiểu hồ ly giáo hoạt. Khó trách tự nói mình ham chơi kiêu ngạo, quả cũng đúng.

Tiêu Kỳ cũng có nỗi khổ tâm của chính mình. Tiếp nhận từ tay phụ hoàng tình thế khó khăn này, hần phải đối mặt với một quốc gia đầy yếu điểm. Quý tộc sĩ tộc nắm giữ triều chính, đất đai Đại Vực Vương Triều phân năm xẻ bảy, hơn bảy tám phần nằm trong tay sĩ tộc thế gia. Mặc dù hần có chí lớn nhưng lại không có cách nào thi hành.

Hần là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, muốn hần phải đối mặt với ánh mắt thương xót của Tự Cẩm ư?

Hần xấu hổ, phần nộ, oán hận!

Chưa từng thời khắc nào càng làm cho hần thêm quyết tâm phải biến Đại Vực Vương Triều đích thực trở thành quốc gia của họ Tiêu!

Tiêu Kỳ nắm thư của Tự Cẩm trong tay, trong phòng càng suy tính không ngừng nghỉ, đầu óc chỉ toàn nghĩ về chuyện chuyển khẩu. Chỉ cần nghĩ tới sau này hần nắm giữ trong tay các Tuyệt Hộ Quận kia thì cảm giác hưng phấn cứ dâng tràn mãi không thôi.

"Người tới."

"Có nô tài." Quán Trường An đẩy cửa vào, quỳ xuống đất hầu chỉ, "Hoàng thượng, người phân phó gì ạ?"

Tiêu Kỳ miệng đầy lời muốn nói, lòng tràn đầy vui sướng, nhưng đối mặt với Quán Trường An lại không thể nói gì, nhất thời ngẩn người đứng đó, nhúu lông mày lại im lặng.

Lòng Quán Trường An thấp thỏm, không biết mình lại chọc giận Hoàng thượng chuyện gì, nhớ tới thức ăn chỗ Đồng Ý liền vội vàng nói: "Hoàng thượng, đồ ăn đã đưa tới, người muốn dùng thử không?"

Vui vẻ không thể chia sẻ với Quán Trường An, lại không muốn người phía dưới thấy hân hưng phấn mất lễ nghi, Tiêu Kỳ kìm nén sự vui mừng, ổn định cảm xúc bình thản lại, hơi gật đầu, "Mang vào đi."

Quán Trường An khẽ thở nhẹ một hơi, vội vàng ra ngoài mang hộp cơm vào.

Tiêu Kỳ nhìn hộp cơm ba tầng vĩ đại cũng kinh ngạc, lập tức nhìn sang Quán Trường An.

Quán Trường An bị ánh mắt của Hoàng đế sắp đốt cháy người, trong lòng run sợ, nghĩ thầm đây là hoàng đế muốn hỏi chuyện Hi Tần nhưng lại không muốn chủ động. Được, làm nô tài điều quan trọng nhất là thể nghiệm và quan sát thái độ bề trên, làm sao có thể để cho Hoàng thượng khó xử. Hoàng thượng cần bậc thang đi xuống, hẳn ta dù có biến thành cái thang cũng không thể làm cho Hoàng thượng tiến thoái lưỡng nan.

Nghĩ tới đây, Quán Trường An lập tức nói: "Hoàng thượng, đây là thức ăn do Ngự Thiện Phòng mang tới." Không hề nhắc tới chuyện Đồng Ý nói với hắn ta, nhớ sau này hoàng đế mất hứng trút lửa giận lên trên đầu đồ đệ hắn ta thì sao? Cho nên có chuyện vẫn cứ để Ngự Thiện Phòng chịu trách

nhiệm đi, vì lợi ích của mình thà hy sinh lợi ích của người khác. "Dựa theo người của Ngự Thiện Phòng nói, hôm nay Di Cùng Hiên cũng kêu hộp cơm ba tầng."

Hi Tần chủ tử thích ăn mê uống, hẳn ta đã cấp thang cho Hoàng thượng rồi, ngài vui vẻ thuận theo đi.

Quả nhiên Tiêu Kỳ hơi nhú mày, đứng dậy nói: "Bãi giá Di Cùng Hiên."

Quản Trường An trong lòng thở phào nhẹ nhõm, "Vâng."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Quả Thực Quá Làm Càn (6)

Tiêu Kỳ giá lâm Di Cùng Hiên, hoàng đế đi tới hậu cung, đầu tiên là đến chỗ Di Cùng Hiên của Hi Tần. Mọi người trong hậu cung nhận được tin tức này, trong lòng ai nấy đều không vui chút nào. Ai có thể ngờ vị Hi Tần mà hoàng hậu đẩy ra để tranh thủ tình cảm kia lại có thể thật sự được hoàng đế chú ý đến mắt đây. Hoàng đế nghĩ nàng chưa cập kê, thương tiếc nên không cho nàng thị tẩm mà vẫn còn tới chỗ nàng lưu luyến. Tình thế này e là chỉ có lúc Quý phi mới nhập cung mới có thể so sánh được.

Hi Tần khá giống Quý phi, hoàng đế lại sủng ái như thế, kỳ thật vẫn là Hoàng thượng sủng Quý phi hơn. Nếu không phía trước đã có một vị Quý phi, giờ lại sủng ái một người giống Quý phi, không phải vì Quý phi đang mang long thai, không thể thị tẩm nên dù hoàng đế sủng ái người khác cũng phải tìm một người tương tự Quý phi sao? Thế này cũng đủ nói rõ rồi.

Mọi người suy đoán ồn ào, bên ngoài không biết bao nhiêu ánh mắt đang quan sát trong Di Cùng Hiên. Nhưng lúc ấy Tự Cầm chẳng có thời gian quan tâm.

Bởi vì hoàng đế lại sầm mặt.

Chỉ là nàng ăn hơi nhiều thôi mà. Ừ, Nhạc đầu bếp làm sủi cảo nhân thịt cua thật sự quá ngon. Không để ý liền ăn cả một đĩa bánh. Thịt cua lạnh, lại đúng ngày nàng có nguyệt sự, cho nên hai vật công kích, nàng đau bụng nằm trên giường không dậy nổi.

Vân Thường và Trần Đức An còn đang bị phạt quỳ ngoài sân. Quản Trường An như con rùa đen rút đầu trốn ở ngoài, Tự Cầm nằm gối đầu trên

giường, bên tai toàn là tiếng Tiêu Kỳ trách mắng răn dạy.

"Quá mức tham ăn mê uống, xem sau này nàng còn dám ăn thế không. May mà nàng còn biết sai mà sửa, lần này nhớ kỹ chưa?"

Tự Cẩm hai đời lần đầu tiên bị người khác mắng mỏ như thế. Nhưng nhìn mặt Tiêu Kỳ đang tức giận chỉ dám rụt cổ lại, thở cũng không dám. Vẻ mặt thành thật nghe răn dạy, ra vẻ đệ tử ngoan ngoãn trong lòng lại khóc không thành tiếng. Nàng cũng chỉ ăn hơi nhiều một chút thôi, chỉ cần làm ấm bụng thì sẽ đỡ, có cần trách móc nặng nề như vậy không chứ?

Nhưng nàng cũng không dám cãi. Nếu nàng dám phản kháng thì ngoài kia tính mạng của Vân Thường và Trần Đức An e là khó giữ được. Dựa theo lý luận của Tiêu Kỳ, nàng ham mê ăn uống, tự mình không quản được thì bốn phận làm nô tài phải biết khuyên bảo, khuyên không được sẽ phải lấy chết mà can gián, đó mới là bốn phận nô tài.

Nàng dám nói cho Tiêu Kỳ biết, nàng đuổi bọn họ ra ngoài để ăn vụng sao?

Tự Cẩm vươn một ngón tay, tóm lấy tay áo Tiêu Kỳ, nhẹ nhàng đóng cửa, không biết xấu hổ cầu xin tha thứ, "Thần thiếp không dám nữa."

Tiêu Kỳ đang đầy lửa giận nhưng đối diện với ánh mắt ngập nước xin tha mạng của Tự Cẩm lại không mắng thêm nổi, chỉ hung hăng hừ một tiếng.

"Thật sự thần thiếp không dám nữa. Hoàng thượng đừng tức giận. Người tức giận, bụng thần thiếp lại đau."

Tiêu Kỳ: ...

Sao hắn lại gặp một phi tần lưu manh vô lại thế này chứ!

Bụng Tự Cầm đau thật sự, cho nên đôi mắt đầy nước không phải là diễn mà nước mắt đều là thật, đau quá đi mất.

Bên ngoài Diện Mi kinh hồn táng đảm bưng canh gừng nóng tới, hành lễ với Quản Trường An, "Công công, canh gừng có rồi." Nàng ta không dám bưng vào, chỉ trơ mắt nhìn Quản công công, Vân Thường tỷ tỷ còn quỳ kia, canh gừng này cũng không thể đưa cho nàng ta.

Quản Trường An nhìn chén canh gừng nóng hổi, do dự không biết có nên tự mình bưng vào không. Hoàng thượng đang nổi nóng, nếu đưa vào không đúng lúc sẽ phải chịu giận chó đánh mèo. Thấy hăn ta do dự, tiểu cung nữ Diện Mi bị dọa phát khóc, nước mắt rơi ào ào.

Quản Trường An: ...

Cũng không thể để một tiểu cung nữ đang khóc lóc đi tìm chết được, Quản Trường An cực kỳ chán nản nhận chén canh gừng, hăn ta đâu có trêu chọc ai chứ.

Khóc thế này cứ như hăn ta đang bắt nạt người vậy.

Oan chết người!

"Hoàng thượng, canh gừng đưa tới rồi." Quản Trường An sờ mũi, vẻ mặt đúng kiểu anh hùng hiên ngang tới chỗ chết đứng ở cửa bẩm báo, trong lòng cũng đang sắp ghen mà chết.

"Mang vào đây."

Quản Trường An nhanh nhẹn bưng chén canh gừng mang vào, đầu cúi xuống không dám nhìn lung tung, mở ra nắp hộp bưng canh gừng đặt lên bàn rồi lại nhanh nhẹn lui ra ngoài cửa. Trước khi ra cửa khoe mắt liếc qua, liền nhìn thấy Hi Tần đang lắc lắc tay áo của Hoàng thượng.

Dáng vẻ kiêu my kia khiến một gã thái giám như hăn ta cũng ngửa ngáy.

Chà chà.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Quả Thực Quá Làm Càn (7)

Tự Cẩm uống một chén canh gừng, cả người toát mồ hôi, trong bụng lại ấm áp, cơn đau đốn cũng giảm không ít. Nàng nghiêng đầu nhìn Tiêu Kỳ đặt chén canh lên bàn, lại nhìn hắn đứng dậy đi tới chỗ chậu đồng rửa tay. Dưới ánh đèn, bóng dáng cao lớn của hắn càng thêm uy nghi, nét mặt như ngọc khắc. Càng nhìn trái tim nàng càng đập mạnh.

Sắc đẹp mê người nha.

"Sao mặt nàng đỏ thề, còn đau không?" Tiêu Kỳ rửa tay xong trở về thì thấy mặt Tự Cẩm đỏ như máu, lông mày vừa mới giãn ra lại cau lại.

Tự Cẩm thật sự là rất sợ nhìn hắn cau mày, vội vàng nói: "Không phải, không phải, do canh gừng hơi nóng, uống vào bụng nên nóng mặt, đỡ hơn nhiều rồi ạ." Đánh chết cũng không thể nói, nàng bị hắn hấp dẫn.

Tiêu Kỳ đặt tay lên trán nàng thử một chút, bấy giờ mới yên lòng.

Trán nàng mang theo cảm giác mát lạnh từ lòng tay hắn, cảm giác được sự dịu dàng khiến Tự Cẩm càng thêm lúng túng. Nhìn Tiêu Kỳ nghiêm trang đúng mực chính nhân quân tử, đối lập với cảm giác của mình, quả thật ... xấu hổ

Tiêu Kỳ ngồi xuống giường nhìn Tự Cẩm. Nếu không phải hắn biết rằng bức thư kia là do chính tay nàng viết thì nhìn gương mặt non nớt kia, hắn thật khó tưởng tượng ra người nào có thể viết ra những lời như vậy. Vốn hắn muốn tìm nàng hỏi chi tiết về việc chuyển khẩu nhưng khi thấy nét mặt nàng uể oải hắn lại không nỡ lòng nào hỏi. Chuyển khẩu là một việc có liên

quan trọng đại, không phải hai ba ngày có thể giải quyết được. Ngày mai hỏi cũng chưa muộn, cứ để nàng nghỉ ngơi cho khỏe trước đi.

Khó được là vì nàng đã hao tâm tổn trí suy nghĩ ra đối sách giúp mình, dù làm việc có hơi lỗ mãng, ăn nói cũng không cần trọng, không những tự mình đào hố chôn mình mà còn đưa cả hai chân vào hố. Tuy là vậy nhưng lại không che lấp được nàng rất quan tâm lo lắng cho hắn, cho nên lại khiến người ta thêm thương tiếc.

Trong hậu cung rục rờ này của hắn, có mấy người đối xử thật lòng đây?

Tiêu Kỳ đứng dậy đi ra sau tấm bình phong rửa mặt thay quần áo. Tự Cẩm nằm ở đầu giường, nghe tiếng nước chảy vọng ra từ sau tấm bình phong đoán kiểu này chắc sẽ không đi. Nhưng sao hắn lại không hỏi gì nàng về chuyện chuyển khẩu nhĩ? Rốt cục hắn đang nghĩ gì đây? Chuyện này có liên quan đến địa vị tương lai của nhà nàng, cũng ảnh hưởng đến vị thế của Tiêu Kỳ trong tương lai, sau này có thể thẳng lưng trước triều thần. Mặc dù mấy cái Tuyệt Hộ Quận không giàu có lắm nhưng ít nhất đây là bước đầu tiên. Chỉ cần có khởi đầu tốt đẹp thì mọi việc sau này cũng có thể từng bước dễ dàng hơn.

Nhìn chung trong lịch sử, kiểu cải cách này không phải làm một lần là được, phải mất rất nhiều năm trả giá mới có thể đạt được thành tựu.

Không thể vội vàng.

Tự Cẩm còn đang suy nghĩ lung tung thì Tiêu Kỳ đã thay quần áo xong tiến vào. Tự Cẩm đặc biệt phối hợp, nhích người vào phía trong nghiêng đầu nhìn hắn, muốn hỏi lại không dám hỏi.

Tiêu Kỳ thấy bộ dáng nhút nhát e lệ của Tự Cẩm bất giác hơi nhúu mày, chẳng lẽ vừa rồi mình trách móc nặng nề quá sao, sao lại sợ đến vậy? Nghĩ thế hắn ho nhẹ một tiếng, cố ý buông lỏng nét mặt nói: "Nghỉ ngơi sớm đi, mai sẽ hết đau, không khó chịu nữa."

Không nghĩ tới Tiêu Kỳ vẫn có thể duy trì bình thản, một chữ cũng không hỏi, còn làm cho nàng ngủ sớm.

Người này thật vĩ đại nha.

Tự Cẩm mang theo tâm trạng buồn bực, dưới ánh mắt giám sát của Tiêu Kỳ thuận theo nhắm mắt lại.

Ngủ!

Tiêu Kỳ dựa vào đầu giường, trên bàn nhỏ bên cạnh bày một đồng tấu chương. Hắn đọc tấu chương dưới ánh đèn, càng xem nội dung càng khó chịu. Ngẩng đầu lên hít một hơi, nghiêng đầu liền nhìn thấy Tự Cẩm đang ngủ say bên cạnh. Mới có một lúc mà nói ngủ là ngủ, thật khiến người ta hâm mộ. Trong lòng hắn chất chứa bao nhiêu chuyện quốc sự, quả nhiên là ăn ngủ bất an.

Lại qua một lát nữa Tiêu Kỳ lặng lẽ đứng dậy. Tấu chương vẫn còn khá nhiều, tối lại xem tiếp. Vừa định nhòm người lên thì phát hiện cánh tay bị túm không động đậy được. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai cánh tay tròn trịa của Tự Cẩm nắm chặt tay áo hắn.

Nửa người vừa nhấc lên lại từ từ ngồi trở về. Chút cử động như vậy cũng làm Tự Cẩm giật mình, chỉ thấy nàng hé hé mắt nhìn hắn, "Sao người còn chưa ngủ vậy?"

"Chút nữa trẫm sẽ ngủ, xem thêm mấy tấu chương nữa đã, ngoan, ngủ đi." Tiêu Kỳ vỗ vỗ vai Tự Cẩm dỗ nàng ngủ như dỗ một đứa trẻ.

Tự Cẩm đang ngủ nên cũng mơ hồ, bất giác nhìn sang xem đồng hồ, đã canh ba rồi! Nàng dụi mắt, nửa tỉnh nửa mê xoay người nói lầm bầm: "Hoàng thượng không bao giờ xem hết tấu chương đâu. Người không bồi dưỡng đủ tinh thần thì làm sao đấu thắng mấy lão nhân kia. Ngốc quá!"

Trán Tiêu Kỳ hằn lên gân xanh, quá làm càn!

HOÀNG GIA TIÊU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Mong Người Buông Tha! (1)

Tự Cẩm thật sự cảm thấy Tiêu Kỳ quá ngốc, tấu chương có thể xem hết sao? Không xem hết. Cuối cùng con người và tinh thần đều mệt mỏi, còn đấu tranh được gì với đám triều thần. Xem vị Tứ gia nổi danh trong lịch sử đó, chả phải làm tới chết sao? Nàng lấy tấu chương trong tay Tiêu Kỳ đặt lên bàn, kéo tay áo bắt hắn nằm xuống, "Hoàng thượng luôn nói thần thiếp ngốc, kỳ thực hoàng thượng mới là người ngốc nhất thiên hạ. Việc quần thần phải làm thì bắt bọn họ làm, người làm thay họ thần thiếp cũng không chịu đâu."

Tiêu Kỳ bị Tự Cẩm dùng sức nặng kéo xuống giường, nghĩ tới nàng còn đang bệnh nên cũng không nỡ đẩy nàng ra, lại nghe mấy lời nàng nói bên tai, quả làm hắn tức muốn chết! Thật sự càng lúc càng to gan lớn mật, quá càn rỡ, nhất định phải dạy dỗ nghiêm chỉnh!

"Không phải hoàng thượng sợ bọn họ làm quấy quá để lừa gạt người sao? Nếu bọn họ dám làm thế thì hoàng thượng cứ theo luật mà trị tội họ? Không làm tròn trách nhiệm, làm bậy, không vì quân ân, không khiêm tốn, không giữ đạo đức, thái độ nịnh thần, chứng cứ rành rành ra đó thì ai dám phản bác chứ. Chính vì Hoàng thượng nghĩ quá nhiều nên lại tự vây khổn mình, còn nói thần thiếp ngốc nghếch..."

Tự Cẩm vừa nói vừa mơ màng ngủ, Tiêu Kỳ lại hóa đá nằm trên giường. Những lời Tự Cẩm nói giống như sấm sét chột lóe lên. Đúng vậy, hắn đã quá coi trọng lũ triều thần. Mấy quý tộc sĩ tộc thế gia như những đỉnh núi lớn đè lên đầu hắn, hắn cũng quen dần, cho rằng mình không thể trái ý bọn họ nên không dám làm gì.

Hình như hần đã làm sai rồi!

Trong tiềm thức của hần vẫn cho rằng mình không thể nào làm gì được mấy thế gia này, cho nên những việc hần làm đều tìm mọi cách tránh né, đi vòng quanh bọn họ. Nhưng có tác dụng gì đâu, bọn họ ở trên triều đình muốn gió được gió muốn mưa được mưa, lúc muốn làm hần mất thể diện thì kêu khóc om sòm, đòi sống đòi chết, lúc nào cũng muốn người khác nghĩ mình là trung thần, vì can gián vua mà phải chết.

Hần bị bọn họ ép đến phát sợ, cho nên trong lúc làm việc khó tránh có nhiều băn khoăn lo lắng.

Tự Cầm nói quá thẳng, chính vì nói thẳng nên lại làm cho hần tình ngộ.

Con người thường có băn khoăn cho nên làm việc phải suy tính cẩn trọng trước sau, cố kỵ trên dưới đủ đường. Hần lại quên mất rằng, dù là thế gia sĩ tộc thì bọn họ vẫn phải có trách nhiệm làm việc cho triều đình, cho dân chúng. Nếu làm sai, hoàng đế như hần chỉ cần nắm được sai lầm trừng phạt thì vẫn có thể làm thiên hạ quần thần dân chúng tâm phục khẩu phục.

Hần đã quên mất, hần là hoàng đế, là người có quyền lực cao nhất trong triều đình, mấy triều thần phải nhìn thấy sự tồn tại to lớn nhất của hần.

Trong lòng bỗng chốc trở nên sáng sủa, định thần lại nghiêng đầu nhìn sang Tự Cầm nằm cạnh. Chỉ thấy nàng đang ngủ say, một tay còn nắm thật chặt tay áo của mình, người cuộn thành một khối. Rõ ràng chỉ là một đứa bé, vậy mà đôi khi nói ra những lời vô tình làm người khác kinh ngạc.

Bao nhiêu buồn bực trong lòng dần dần tan hết, thể lực và tinh thần đều cảm thấy sảng khoái, từ sâu trong đáy lòng mọi thứ trở nên nhẹ nhàng hơn bao giờ hết.

Đúng vậy, trầm không được sợ hãi bọn họ.

Trẫm là thiên tử, là cửu ngũ chí tôn, là người đứng đầu thiên hạ, là quân vương của văn võ bá quan.

Ánh sáng trong phòng tối dần, lúc ấy Quản Trường An mới thở phào nhẹ nhõm. Dưới hành lang thiên điện của Di Cung Hiên, Trần Đức An và thủ hạ của hắn ta là tiểu thái giám Thuận Toàn đang ngồi trước bếp lửa nấu nước trong nồi đồng, ánh lửa đỏ bùng soi sáng một góc hành lang.

Hoàng thượng nghỉ ngơi tại Di Cung Hiên nên mấy cung nhân gác đêm cũng phải đi theo nhiều hơn. Càng nhiều người thì thức ăn cho người trực đêm càng đơn giản, Trần Đức An cũng không dám làm gì quá phận. Dựa theo quy củ, buổi tối có nhiều người trực đêm như thế thì sẽ có thêm bữa phụ, cũng do Ngự thiện phòng đưa tới trước khi đóng cửa cung. Khi cửa cung đã khóa lại mà còn đi lại lung tung, một khi bị bắt sẽ bị giam lại thẩm tra, nếu đen đủi có thể bị đánh chết ngay tại chỗ.

Đồng Ý đang gác ở Sùng Minh Điện, Quản Trường An nhìn trong phòng đã tắt đèn mới đi thông thả tới chỗ Thuận Toàn.

Thuận Toàn thấy Quản Trường An lại đây cũng không dám đắc tội tôn đại thần này, vội vàng đứng dậy vấn an.

Quản Trường An cười kêu hắn ta đứng lên, nghiêng đầu nhìn vào bếp lò hỏi, "Đang nấu gì mà thơm quá vậy?"

"Bẩm tổng quản, thời tiết càng ngày càng lạnh, chủ tử bảo lúc chúng ta trực đêm nên uống gì đó nóng cho ấm người. Trong nồi đồng này nấu sứa đậu nành mới xay, chút nữa nấu xong mỗi người uống một chén, sẽ đỡ lạnh hơn rất nhiều." Thuận Toàn cười nói.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Mong Người Buông Tha! (2)

Quản Trường An trong lòng chà chà hai tiếng. Hi Tần này là một chủ tử tốt, xem một đám nô tài cung kính nhớ ơn nàng kia. Tiết trời càng ngày càng lạnh, mấy cung nhân trực đêm đúng là phải chịu cảnh rét cắt da cắt thịt. Có vài vị chủ tử buổi tối không thích có tiếng động, không muốn người mùi thức ăn, do đó các cung nhân đều phải ăn cơm canh nguội ngắt. Đâu được như cung nhân của Di Cùng Hiên trực đêm còn có lò sưởi ấm, nước trà nóng uống, làm vất vả nhưng cũng ấm áp thoải mái.

"Buổi tối chuẩn bị ăn gì vậy?" Quản Trường An cũng khá đói, đi theo Hoàng thượng làm bao nhiêu việc, cơm tối còn chưa kịp ăn đây.

Thuận Toàn cũng không ngốc, Trần Đức An đã dặn dò hẳn ta từ sớm, vội vàng vừa cười vừa nói: "Có sữa đậu nành tươi, còn có canh thịt bò, cháo khoai mì và ba loại bánh, bánh bao lớn vỏ mỏng, bánh dầu vùng thơm và bánh nướng, tổng quản có muốn nếm thử không, không biết ngài thích ăn cái gì?"

Quá phong phú đi, làm chủ tử tham ăn mê uống hẳn ta không dám nói, nhưng nhìn bữa ăn đêm của các cung nhân Di Cùng Hiên này cũng làm cho hẳn ta, một đại tổng quản thêm thường.

"Sữa đậu nành này bao lâu nữa thì nấu xong?"

"Chút nữa là được, tổng quản ngài cứ vào nhà nghỉ ngơi đi, ngài thích ăn ngọt hay là mặn? Chỗ chúng ta trong này có đủ người ở trời nam biển bắc, khẩu vị không giống nhau, khác nhiều lắm."

Quản Trường An nghe vậy lại hâm mộ, đá một cái vào hông Thuận Toàn, "Ngọt."

"Ngài có muốn thêm mật ong không?"

"Thêm!"

Chờ Quản Trường An vào phòng nghỉ ngơi, Thuận Toàn đưa lưng về phía hắn ta nhe răng, cú đá cũng không mạnh lắm nên hắn ta cũng không dám nói gì vội vàng chuẩn bị. Bát đĩa thìa muổng đã chuẩn bị đầy đủ, Trần Đức An xắn tay áo lên, nước sữa trong nồi sôi vừa vặn, mùi đậu nành thơm xông vào mũi, cả người đều cảm thấy thoải mái.

"Thuận Toàn, múc cho ta một chén mặn, mới vào đêm mà sao lại lạnh như vậy chứ. Chút nữa người kêu người mang bếp lò vào đây, không phải gác bên ngoài đâu. Đến nửa đêm sợ sẽ lạnh hơn đấy. Ta sẽ sửa chữa lại phòng trà để người ở bên đó, người cũng đỡ phải cả ngày đứng ở hành lang chịu tội. Mùa hè còn đỡ chứ mùa đông thì khổ."

Thuận Toàn vui vẻ, so với Quản Trường An còn cung kính hơn. Chứ sao, quan huyện không bằng hiện quan. Trần Đức An là quản sự trực tiếp của hắn ta, Quản đại tổng quản dù có lợi hại hơn cũng không thể tùy ý nhúng tay vào việc của Di Cùng Hiên, đây chính là quy củ.

"Rốt cục chỉ có An ca ca thương đệ nhất, tổng quản cũng đang nghỉ ngơi bên trong, ca đi vào trước nghỉ ngơi, đệ làm xong sẽ vào ngay." Thuận Toàn lại gần Trần Đức An khẽ nói.

Trần Đức An chột nhịu mày, cười vỗ vỗ vai Thuận Toàn, tỏ ra hài lòng với sự khôn khéo của hắn. Hắn ta cũng xoay người vào phòng, căn phòng này chính là chỗ để nô tài bọn họ nghỉ ngơi trong khi trực đêm. Lúc này trong phòng chỉ có một mình Quản Trường An, Trần Đức An đi vào trước tiên vẫn an hản.

Quản Trường An cười kêu hân ta đứng lên, hai người ngồi đối diện nói chuyện. Trước mặt Quản Trường An, Trần Đức An nào dám sơ ý, liên tục nịnh nọt. Quản Trường An cũng không muốn đắc tội người quản sự bên cạnh Hi Tần này. Cho nên trong bụng hai người nghĩ thế nào thì không ai rõ nhưng ngoài mặt lại cực kỳ hòa thuận hữu hảo.

Nói qua nói lại, bất giác nhắc đến mấy chuyện trong cung. Trần Đức An nhìn Quản Trường An dò hỏi vài chuyện của Trường Nhạc Cung. Nhưng miệng của Quản Trường An kín hơn so với cả áo giáp sắt, cười cười nói nói thế chứ một chữ cũng không nhả ra, làm Trần Đức An tức hộc máu lại không thể làm gì.

May mắn đúng lúc đó Thuận Toàn đưa đồ ăn vào, cả phòng liền ngập tràn hương thơm. Quản Trường An đói đến mức bụng kêu òng ọc như trống, lúc ấy bất chấp tất cả uống một chén sữa, uống xong thấy bụng thoải mái hơn rất nhiều. Hân ta thở phào một cái, nhìn Trần Đức An đánh giá.

Nói đến thì Trần Đức An cũng là gặp may mắn lớn. Lúc trước Nội Đình Phủ phái hân ta tới đây, hân ta không bao giờ nghĩ mình có thể có ngày hôm nay. Khi đó ai có thể biết rõ Hi Tần lại có vinh quang như hôm nay chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui, Quản Trường An kỳ thật cũng không hiểu rõ, Hi Tần ngoại trừ có dung nhan yêu kiều thì có gì tác dụng đâu. Trong cung thứ không thiếu nhất chính là mỹ nhân. Phía trước có Quý phi châu ngọc, sau lại có Cầm Tiệp Dư, Lý Chiêu Nghi, ai nấy đều phong thái phi phàm. Dù sao tuổi Hi Tần còn nhỏ, nói khó nghe một chút thì còn chưa có phong vận của nữ nhân. Nhưng mà người ta lại được Hoàng thượng để ý. Chà, chà, vận khí thật sự là... Nếu không trước đây Long vương chỉ ban có một trận mưa sao lại có thể đem Hoàng thượng đưa đến chỗ Hi Tần chứ?

Tên tiểu tử Trần Đức An này lúc trước đối với mình hận không thể nịnh nọt gọi cha gọi mẹ, giờ hân cũng từ từ ngẩng đầu, biết tới chỗ hân ta dò hỏi

chuyện này nọ. Tiểu tử này thật gian xảo. Hi Tần có một tổng quản thái giám chịu bôn ba vất vả cho nàng như thế, lại thêm cung nữ Vân Thường chiếu ứng bên trong. Mới đầu hai bọn họ đâu có gì đáng chú ý, giờ theo Hi Tần, nước lên thì thuyền lên, hai người bọn họ lại nổi bật trong đám nô tài.

Rất có khả năng.

Có điều chuyện này cũng không có liên quan gì tới hãn ta, hãn ta hầu hạ Hoàng thượng, cũng không cần phải cố kỵ.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Mong Người Buông Tha! (3)

Hoàng thượng nghỉ ở trong này, Quản Trường An cũng không thể đi đâu. Trần Đức An mặc dù giận hằn ta không chịu lộ ra tin tức gì cũng không dám đắc tội hằn. Sau khi trong lòng bình tĩnh lại liền vội vàng sai tiểu thái giám đi chuẩn bị đệm chăn v.v., ít nhất cũng để cho Quản công công nhìn mình thuận mắt hơn.

Tranh chấp của mấy cung nhân trong cung đương nhiên Tự Cẩm không biết rõ, nàng ngủ một giấc thẳng đến khi nghe có người bên ngoài nói chuyện.

Tự Cẩm tỉnh giấc trước. Tối hôm qua nàng ngủ rất ngon, tinh thần sảng khoái nên vừa nghe bên ngoài có tiếng động thì nàng mở mắt. Định thần lại, quay đầu sang nhìn thấy Tiêu Kỳ vẫn đang nhắm mắt, cũng không biết đã thức hay chưa. Tự Cẩm hơi do dự cuối cùng vẫn khẽ đẩy hằn, dịu dàng gọi: "Hoàng thượng, nên thức dậy rồi."

Quản Trường An đứng ở trước cửa, thấy đèn trong phòng sáng lên. Mấy cung nữ thô sử đã mang nước nóng dùng chờ sẵn. Nghe tiếng Vân Thường gọi hai cung nữ đứng canh cửa mới cho họ mang nước nóng vào.

Trong phòng, dù Tự Cẩm đã sớm ngồi dậy nhưng vẫn còn hơi mơ mơ màng màng. Chờ nàng tỉnh hẳn thì mấy người Vân Thường đã mang nước nóng chuẩn bị sẵn sàng. Tiêu Kỳ đứng dậy, cung nhân hầu hạ hằn mặc quần áo chỉnh tề. Tự Cẩm vẫn ngồi trên giường nhìn. Đợi đến khi hằn mặc xong long bào quay người lại, thấy Tự Cẩm còn đang lơ mơ liền bước tới gần nàng, "Nàng ngủ tiếp đi, trẫm phải đi vào triều."

"Dạ." Tự Cẩm cũng nằm xuống lại thật.

Sau đó nàng nằm nghiêng người thì thấy nét mặt ba đại cung nữ của Sùng Minh Điện do Quản Trường An mang đến biến đổi. Chỉ sau đó một giây, nàng tỉnh ngủ luôn, vội vàng ngồi dậy. Tiêu Kỳ đang dợm bước đi, thấy Tự Cẩm nhồm dậy liền đứng lại hỏi nàng, "Nàng còn có chuyện gì sao?"

Mặc dù Tự Cẩm có linh hồn của người trưởng thành nhưng cơ thể này vẫn còn nhỏ, thích ngủ nướng là bản năng tự nhiên, nàng không thể chống cự được mà. Nghe Tiêu Kỳ hỏi như thế, nàng liền vội vàng nói: "Thần thiếp đưa người."

Nàng mà cứ nằm trên giường thì nhìn nét mặt của mấy cung nhân này xem, giống như nàng đang phạm tội ác tà trời vậy. Làm cho nàng không thể không đứng dậy là một người hiền lương, tựa như nàng vẫn nhớ làm cung phi là phải hầu hạ hoàng đế thay quần áo. Nhưng mấy lần trước đây, Tiêu Kỳ cũng không hề kêu nàng hầu hạ hăn thay quần áo.

"Nàng ngủ đi." Tiêu Kỳ nhướn đuôi lông mày lên, nhìn động tác của Tự Cẩm liền ngẩng đầu liếc cung nhân xung quanh một cái. Lập tức mọi người bị dọa vội cúi mạnh xuống, không dám thở một tiếng.

Trong nháy mắt Tự Cẩm lúng túng hơn, từ khi nào mà nàng và Tiêu Kỳ lại có khả năng thần giao cách cảm như vậy nhỉ? Sao hăn lại đoán được mình đang nghĩ gì chứ? Thực sự trên mặt nàng cũng đâu có biểu lộ ra cái gì khác thường đâu.

Có thể hăn tự hiểu.

Tự Cẩm cực kỳ xấu hổ.

Tiêu Kỳ ấn Tự Cẩm xuống, "Nàng cứ ngủ đi, sau nàng trẫm lại tới thăm nàng."

Tự Cầm muốn chống cự lại bị ấn về đành thôi, chỉ có thể bị động nằm trong chăn, cố nặn ra nụ cười tươi nhất, "Cung tiễn Hoàng thượng."

Chao ôi, tư thế này...

Tiêu Kỳ thấy Tự Cầm nghe lời mình, lúc ấy mới hài lòng gật gật đầu xoay người sai bước đi ra ngoài. Tự Cầm nhìn ra ngoài cửa sổ, trời bên ngoài còn tối đen. Làm hoàng đế kỳ thật cũng không dễ dàng gì. Ngủ trễ hơn con chó, dậy sớm hơn con gà, khó trách trong lịch sử, hoàng đế trường thọ rất hiếm, đa số là chết yếu.

Mệt mỏi quá mà.

Tự Cầm phụng mệnh ngủ tiếp, mơ mơ màng màng rồi cũng ngủ thật.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Mong Người Buông Tha! (4)

Bên ngoài Quán Trường An đi theo sau lưng Tiêu Kỳ, vừa đi vừa nói: "Vào nửa đêm Trường Nhạc Cung sai người đến báo tin, nói là Quý phi nương nương không thoải mái. Nô tài không dám làm phiền Hoàng thượng nghỉ ngơi nên đã kêu người sang Thái Y Viện, kêu Viện Chính đại nhân chạy qua xem một chút. Nô tài tự tiện làm chủ, xin hoàng thượng thứ tội."

Tiêu Kỳ vừa đi vừa nói: "Viện Chính về nói như thế nào?"

Nghe Hoàng thượng chưa nói gì sẽ trị tội, trong lòng Quán Trường An thở nhẹ một hơi, vội vàng nói: "Viện Chính đại nhân nói Quý phi chủ tử bị nóng trong người, tâm trạng phiền muộn."

Tiêu Kỳ dừng chân lại, tiểu thái giám đi đằng trước cầm theo đèn lồng nghe bước chân phía sau ngừng lại cũng không dám quay đầu nhìn, vội vàng đứng lại.

Quán Trường An đi theo đằng sau, nhất thời không kịp dừng chân, thiếu chút nữa thì va vào người hoàng đế, sợ đến trắng bệch mặt. Hắn ta vội vàng dừng lại, trán đổ mồ hôi.

"Hoàng thượng?" Quán Trường An phục hồi tinh thần nhìn hoàng đế cẩn thận hỏi, đầu óc bên trong xoay như chong chóng mười mấy vòng, cũng không nhớ ra sáng hôm nay có phải chỗ nào xảy ra chuyện không may hay không.

Nóng trong người, tâm trạng phiền muộn không phải là tâm trạng không vui, không thoải mái sao? Tiêu Kỳ híp nửa con mắt nhìn vào sắc trời mờ

mật, một hồi lâu mới nói: "Đi Trường Nhạc Cung truyền lời, quý phi bị nóng trong người, tâm trạng phiền muộn tất nhiên là do nô tài bên trong hầu hạ không tận tâm, lỗi ra đánh mừa roi."

Quản Trường An rùng mình toàn thân, một câu cũng không dám nói nhiều, vội cúi đầu đáp: "Vâng."

Lúc đó Tiêu Kỳ mới một lần nữa nhắc chân đi tới trước. Nóng trong người, tâm trạng phiền muộn không phải là muốn nói cho trẫm biết nàng mất hứng ư. Vì sao mất hứng? Không phải là do mình ở chỗ Hi Tần nhiều lần sao? Chẳng lẽ trên triều đình trẫm đã bị gia tộc người nhà các người cản trở đủ điều, ở hậu cung trẫm muốn đến chỗ ai ngủ qua đêm cũng phải nhìn mặt các người nữa ư?

Trước kia lòng hắc có điều cố kỵ, khắp nơi bị người khác kiềm chế, đơn giản là nghĩ tuổi mình còn nhỏ đã đăng cơ, không có sức quản thúc quần thần. Nhưng bây giờ hắc đã trưởng thành mà mấy lão thất phu kia vẫn giả vờ câm điếc, không chịu buông tay quyền lực, có phải vẫn coi hắc là tượng gỗ hay chăng?

Hi Tần tuổi nhỏ tâm tư thuần khiết, không hiểu được những khó xử của một hoàng đế như hắc. Nhưng nàng lại nói đúng, thiên hạ này là thiên hạ của Tiêu gia, mấy kẻ kia nếu đã nắm trọng quyền trong tay thì sẽ vì nước, vì dân làm việc. Nếu không thể làm thì mời cáo lão hồi hương. Trước kia hắc nghĩ sai lầm, cứ coi bọn họ như đỉnh núi đè trên đầu, đi theo đường vòng quanh họ. Lại quên mất mọi chuyện có hai mặt, kiếm có hai lưỡi, nếu hắc căn cơ còn chưa đủ để quản thúc bọn họ, vậy thì phải dứt khoát biến họ thành một thanh kiếm hai lưỡi trong tay mình.

Mặc dù nhiều khả năng giết địch một ngàn tổn hại tám trăm nhưng so với mỗi ngày vào triều phải nường theo sắc mặt họ mà sống thì vẫn tốt hơn nhiều.

Bọn họ quên rằng, trầm, đã lớn lên.

Mãnh hổ bị nhốt chặt, một khi được thả ra, trong triều đình này tất nhiên là sẽ phải phát sinh một trận gió tanh mưa máu.

Tự Cẩm hoàn toàn không biết mình tối qua trong lúc vô tình nói mớ một câu lại có thể làm cho Tiêu Kỳ thay đổi lớn như thế.

Đang mơ mơ màng màng trong giấc mộng Tự Cẩm đột nhiên giật mình tỉnh lại, hình như tối qua nàng nói gì đó, trái tim trong ngực đập thình thịch, nàng nhớ không rõ lắm, không phải là mộng hoàng đế ngốc chứ?

Lần dậy này Tự Cẩm cũng không ngủ lại, ngồi bần thần ở đó cẩn thận nhớ kỹ chuyện tối hôm qua. Nhưng dù nghĩ tới nghĩ lui cũng không dám xác định mình rốt cuộc có nói hay không.

Vân Thường vừa vào phòng đến liền nhìn đến chủ tử ngồi ở trên giường, vội vàng đi tới hành lễ, "Chủ tử, muốn dậy sao?"

Tự Cẩm nghe được tiếng nói phục hồi tinh thần lại, nhìn Vân Thường gật đầu, dù sao cũng không ngủ được nữa. Vân Thường vỗ nhẹ tay, hai tiểu cung nữ từ bên ngoài đi vào, người mang khăn, kẻ mang chậu, tự động việc ai nấy làm. Rửa tay sạch, đắp khăn nóng lên mặt, cả người đều cảm thấy thư thái từ trong ra ngoài, lỗ chân lông cũng giãn nở.

"Chủ tử, Trần Đức An hỏi khi nào thì chuẩn bị thức ăn ạ?" Vân Thường vào khom lưng hỏi. Chủ tử thường ăn ngon trước khi đi thỉnh an Hoàng hậu nường nường, còn ăn không ngon phần lớn là sau khi thỉnh an về mới ăn. Trước kia các nàng đương nhiên không tùy ý như thế, bên Ngự thiện phòng đưa sang lúc nào thì ăn lúc ấy, không dám ý kiến gì. Nhưng kể từ ngày Trần Đức An thân thiết với Nhạc công công của Ngự thiện phòng thì việc gọi thức ăn cũng thoải mái hơn. Đương nhiên việc này cũng có liên quan tới chuyện chủ tử được tấn vị.

"Sau khi về đi." Lúc này trong lòng Tự Cầm đang có chuyện, quả thật không có tâm trạng ăn uống gì cả.

Chải đầu búi tóc, cài trâm đeo vòng, mặc váy thắt lưng nghiêm chỉnh, lúc ấy Tự Cầm mới bước ra cửa cung đi Phụng Hoàn Cung thỉnh an. Kể từ khi Quý phi nương nương có thai, nàng ta ở trong Trường Nhạc Cung là một bước cũng không bước ra. Hoàng hậu biết rõ Quý phi cố ý hạ thấp thể diện của nàng ta nên cũng cố ý miễn nàng ta thỉnh an trước khi quý phi mở miệng. Nói là quý phi và Tiền tài tử mang long thai, hết thảy mọi chuyện đều lấy thai nhi làm trọng, do đó miễn hai người thỉnh an.

Tự Cầm cảm thấy hoàng hậu đi một bước này quá cao tay, vừa làm cho Quý phi không thể giảm lên thể diện hoàng hậu, lại có thể mượn danh tiếng Quý phi để miễn Tiền tài tử thỉnh an. Kể từ đó, thai nhi của Tiền tài tử càng được bảo vệ tốt hơn.

Còn chưa tới Phụng Hoàn Cung thì nhận được tin tức, sức khỏe Hoàng hậu nương nương hôm nay không tốt, miễn mọi người thỉnh an. Tự Cầm cũng không nguyện ý chạm mặt với đám người Lý Chiêu Nghi, vừa nghe tin này liền đi trở về. Không ngờ mặc dù có tâm tránh né nhưng vẫn phải chạm mặt Lý Chiêu Nghi và Cầm Tiệp Dư.

Quả là oan gia ngõ hẹp, vận khí thật sự quá xui xẻo.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Mong Người Buông Tha! (5)

"Tần thiếp thỉnh an Chiêu Nghi tỷ tỷ, Tiệp Dư tỷ tỷ." Tự Cẩm hai tay nhẹ chống trên hông, hơi ngồi xuống khom người hành lễ.

Nét mặt Lý Chiêu Nghi bất thiện, Cẩm Tiệp Dư đứng cạnh Lý Chiêu Nghi, đôi mắt xinh đẹp như lưỡi dao sắc bén liếc ngang qua người Tự Cẩm, khóe miệng nở một nụ cười khinh miệt.

"Hi Tần hả?" Lý Chiêu Nghi quan sát cô gái trước mắt, trong lòng càng thêm bức bối. Nhớ tới lời quý phi phân phó vẫn phải cố gắng kìm nén sự chán ghét thản nhiên nói: "Đứng lên đi." Bây giờ Quý phi đang một lòng giữ thai, chỉ sợ các nàng gây chuyện thị phi cho nàng ta thêm phiền toái, đúng là có nhắc nhở các nàng không được phép gây sự với Hi Tần.

"Tạ ơn Chiêu Nghi tỷ tỷ." Tự Cẩm trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái, không nghĩ tới Lý Chiêu Nghi không nói câu nào khó nghe, cứ đơn giản như vậy buông tha nàng, nhất thời trong lòng lại thật cảm thấy hơi bất an.

"Cô cũng vừa từ Phượng Hoàn Cung về sao?"

Nghe Lý Chiêu Nghi lại còn nói chuyện với nàng, Tự Cẩm càng thêm cẩn thận, hơi cúi đầu cực kỳ cung kính nói: "Tần thiếp cũng chưa tới Phượng Hoàn Cung, đến nửa đường thì nhận được tin tức, do đó đang định đi về, không ngờ đúng lúc gặp được hai vị tỷ tỷ."

Lý Chiêu Nghi khẽ hừ một tiếng, ánh mắt chăm chăm nhìn Tự Cẩm, im lặng một hồi, cuối cùng cũng nói một, "Còn chưa chúc mừng Hi Tần,

chuyển khẩu là việc trọng đại của triều đình, nếu có thể hoàn thành hẳn là lập công lớn."

Tự Cẩm nghe vậy trong lòng run lên, cơ bản không bao giờ nghĩ tới Lý Chiêu Nghi lại nhắc chuyện này trước mặt nàng. Là hữu tâm hay vô ý đây? Tự Cẩm không dám khinh thường, trên mặt vẫn cười tươi như cũ, ngọt ngào nhìn nàng ta, "Nhờ lời tốt lành của Chiêu nghi tỷ tỷ, nhưng tần thiếp không dám nghị luận quốc sự, hơn nữa tần thiếp cũng không hiểu được mấy việc này. Chỉ hy vọng người nhà tần thiếp có thể tận trung làm việc cho Hoàng thượng, vì triều đình hết sức, vì dân chúng phân ưu."

Lý Chiêu Nghi cẩn thận dò xét sắc mặt Tự Cẩm, một lúc lâu sau khó được ôn hoà cười cười, "Hi Tần đương nhiên là người có đại phúc khí."

"Chiêu Nghi tỷ tỷ làm muội muội ngại quá, vạ lần không dám nhận." Tự Cẩm vội vàng nói, tỏ vẻ tiểu nữ nhi ngượng ngùng, "Chỉ trông ngóng người nhà có thể an bình là được."

Lý Chiêu Nghi nhẹ nhàng cười một tiếng, "Cô mau về đi, ngày khác tỷ muội chúng ta lại tụ họp."

"Tần thiếp cáo lui." Tự Cẩm không có tiếp câu này trực tiếp cáo từ, trên mặt mang theo nụ cười thấp thỏm ngượng ngùng, diễn y khuôn nét mặt của tú nữ vừa mới vào cung nhận được ơn huệ thăng cấp, vừa khẩn trương hưng phấn lại hơi có vẻ bất an.

Chờ Tự Cẩm đi xa, Cẩm Tiệp Dư mới thu hồi ánh mắt, nhìn sang Lý Chiêu Nghi nhú mày nói: "Chiêu nghi tỷ tỷ, cứ thế buông tha nàng ta sao?"

Lý Chiêu Nghi gầy gầy móng tay mới làm, không thèm nhìn Cẩm Tiệp Dư nói: "Quý phi nương nương đã nói vậy thì chúng ta cứ làm theo là được, huống chi cô thật sự nghĩ rằng cha của Hi Tần có thể làm tốt chuyện này ư? Trong triều đình có bao nhiêu người tài giỏi mà ai dám nhận làm

việc này, cô nghĩ chuyện này dễ dàng như thế sao? Cũng chỉ có loại người kiến thức hạn hẹp như Hi Tần mới cảm thấy đây là chuyện tốt."

"Tần thiếp đương nhiên biết rõ chuyện này không dễ làm, muội chỉ nghĩ Hi Tần có thể trong một khoảng thời gian ngắn từ vị trí Tô Tiểu Y được thăng làm Hi Tần thì người này không hề đơn giản như ngoài mặt vẫn lộ ra. Quý phi nương nương không coi nàng ta là gì thì chẳng lẽ người ta thật sự không đáng lo lắng? Chiêu nghi tỷ tỷ thử suy nghĩ xem, đã bao lâu rồi Hoàng thượng không vào hậu cung?"

"Hi Tần còn chưa thị tẩm, có đáng để cô khó xử nàng ta không." Lý Chiêu Nghi cũng không coi Tự Cẩm ra gì. Một cô gái còn chưa nảy nở mà thôi, vẫn là Quý phi nương nương nói đúng. Đây chẳng qua là Hoàng thượng không thích chứng kiến quý phi có thai gây áp lực cho hoàng hậu, cố ý sủng ái một cô gái không thể thị tẩm nhằm ngăn cản ánh mắt của người khác mà thôi.

Bị Lý Chiêu Nghi mắng một trận, trong lòng Cẩm Tiệp Dư rất bức bối nhưng cũng phải cắn răng chịu. Vị phân của mình không bằng nàng ta, mặc dù trong lòng không cho là đúng cũng không dám phản bác. Nghĩ thế nên cũng chỉ cố gượng cười, không nói thêm gì nữa nhưng lại càng cảm thấy vị Hi Tần này tuyệt đối không đơn giản. Hôm nay thả hổ về rừng, ngày khác sẽ tới lúc Lý Chiêu Nghi hối hận. Nhà mẹ đẻ Quý phi quyền cao chức trọng, dù cho Hoàng thượng tức giận Quý phi cũng phải bận tâm Tô gia, nhưng là nàng ta và Lý Chiêu Nghi sẽ không có phần phúc tốt như vậy.

Trước đây Quý phi sai các nàng ra tay đối phó Tô Tự Cẩm, giờ lại kêu họ phải dừng tay. Trong mắt Quý phi bọn họ chẳng qua cũng chỉ là công cụ tay sai mà thôi. Giờ Quý phi đang có thai đúng là lúc tranh thủ tình cảm nhưng Quý phi lại trở mắt nhìn Hi Tần chiếm giữ hoàng đế. Còn không phải là vì Quý phi cũng biết Hi Tần tuổi nhỏ không thể thật sự hầu hạ Hoàng thượng. Thà có một người như vậy chiếm giữ hoàng đế, còn có thể phòng ngừa các nàng thừa cơ hội này tranh thủ tình cảm, nhờ đâu lại có

thai. Bao nhiêu là thuận lợi như vậy nên Quý phi đương nhiên phải tận dụng.

Cầm Tiệp Dư hiểu rõ ràng, Hoàng thượng có thể nhịn nhất thời nhưng ngày Quý phi sinh còn xa tới mấy tháng, lẽ nào Hoàng thượng thật sự có thể chịu đựng mãi ư? Lý Chiêu Nghi không chịu tóm lấy cơ hội này nhưng nàng ta lại không nghĩ buông tha đơn giản như thế. Chờ đến khi Quý phi sinh con, đến lúc đó thì càng khó có cơ hội.

Trong lòng tuy nghĩ như vậy nhưng lần trước đã bị trách mắng rồi nên Cầm Tiệp Dư cũng biết phải che giấu suy nghĩ của mình, khẽ phụ họa lời Lý Chiêu Nghi nói, "Vâng, chuyện này tần thiếp nghĩ chưa kỹ, đa tạ Chiêu Nghi tỷ tỷ chỉ dạy."

Lý Chiêu Nghi đắc ý gật gật đầu, "Đi thôi, phải tới chỗ Quý phi nương nương."

Cầm Tiệp Dư đi theo sau lưng Lý Chiêu Nghi, hơi cúi thấp đầu, không ai nhìn thấy nét mặt cương quyết của nàng ta.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Mong Người Buông Tha! (6)

Chuyện xảy ra trong vườn nhanh chóng truyền tới tai Hoàng hậu, hoàng hậu cũng chỉ cười cười, nhưng trong ánh mắt không hề thấy vui vẻ chút nào.

Đồng cô cô đứng bên cạnh, cẩn thận nhìn nét mặt hoàng hậu, im lặng khá lâu mới từ tốn nói, "Nương nương, chỗ Hi Tân đó...?"

"Không sao." Hoàng hậu nói như đinh đóng cột, "Bên Tiễn tài tử toàn bộ bình an chứ?"

"Vâng, mấy người bên Tiễn tài tử đều thay bằng người của chúng ta rồi, nương nương cứ yên tâm."

Hoàng hậu gật gật đầu, bất giác sờ sờ bụng mình, sâu kín thở dài một tiếng, sau đó mới nói: "Nhất định phải nhìn thật chặt, thứ trưởng tử của hoàng đế. Nếu bản cung không có duyên sinh con thì đứa bé này chính là canh bạc lớn nhất của bản cung."

Nét mặt Đồng cô cô biến đổi, muốn khuyên giải nhưng lời đến miệng lại nuốt vào. Việc triều chính bà ta không hiểu nhưng chuyện trong hậu cung lại nhìn thấy rất rõ ràng. Hoàng thượng làm việc càng ngày mạnh mẽ cứng rắn. Sau khi Quý phi có thai Hoàng thượng cũng chưa từng tới thăm lần nào. Trong này tất có ẩn ý. Có điều có mấy lời chỉ dám để trong lòng, ngoài miệng một chữ cũng không dám lộ, thà là chôn chết trong lòng cũng không dám tự mình rước họa vào thân.

"Nương nương là người có phúc lớn, tất nhiên mong ước sẽ đạt được."

Hoàng hậu nghe vậy trên mặt vui lên một chút, "Dù lần này chuyện không thành cũng không sao, Tiền tài tử khỏe mạnh thì long thai của Quý phi cũng sẽ tốt, nếu Tiền tài tử không tốt, quý phi..."

Đồng cô cô run lên, trên trán rịn mồ hôi lạnh, "Vâng."

Từ từ đi ra khỏi đại điện, Đồng cô cô ngửa đầu nhìn lên trời, chỉ cảm thấy ánh mặt trời này quá chói mắt, mồ hôi lạnh rớm ra. Chuyện của Di Cùng Hiên bà ta đã phát giác có cái gì không đúng, nhưng nói cho Hoàng hậu nương nương nghe mà nương nương lại không để ý chút nào, tất cả tinh thần đều tập trung vào Tiền tài tử. Bà ta thở dài, chỉ ngóng trông Hi Tân là người tri ân đồ báo, nhớ nương nương đã từng tiến cử nâng đỡ nàng ta, tương lai không vong ân bội nghĩa là tốt rồi.

Mấy chuyện bên ngoài Tự Cẩm không biết gì hết, sau khi về Di Cùng hiên, tất cả trong đầu đều là bóng dáng Lý Chiêu Nghi và Cẩm Tiệp Dư. Hành động của Lý Chiêu Nghi nằm trong dự liệu, xưa nay nàng ta lấy Quý phi làm trời, quý phi nói cái gì là cái đó. Ngược lại Cẩm Tiệp Dư... Tự Cẩm vẫn cảm thấy trong lòng hơi bất an. Lần trước Cẩm Tiệp Dư gặp nàng còn vênh vang đắc ý, sau khi hai người kết thù kết oán gặp lại mà nàng ta vẫn có thể bình tĩnh như thế, ngược lại làm cho nàng lo sợ.

Nghĩ tới nghĩ lui không ra, nàng vào hậu cung này còn chưa đủ một năm, lại còn ở Y Lan Hiên mấy tháng, đối với sự tình của hậu cung thật sự là chưa tìm hiểu được rõ ràng. So về dung mạo có lẽ nàng có chút ưu thế hơn nhưng nếu nói đến gia thế, giao thiệp nàng đều kém xa.

"Chủ tử." Vân Thường rón rén đi vào đứng cạnh Tự Cẩm khom lưng khẽ nói.

Tự Cẩm thu hồi suy nghĩ lại, ngẩng đầu nhìn nàng ta, "Có chuyện gì?"

"Quản công công vừa báo tin, Hoàng thượng dùng cơm trưa ở Sùng Minh Điện."

Tự Cầm nghe vậy nhớ tới chuyện tối hôm qua, trong lòng thả lỏng một hơi, trên mặt lại không thể hiện ra chút nào gật gật đầu, "Biết rồi, nếu thế người nói với Trần Đức An sang Ngự thiện phòng nói bữa trưa nay chỉ cần làm đơn giản là được."

"Vâng." Vân Thường liền đi báo.

Bị cắt ngang đột ngột, Tự Cầm bèn không thèm nghĩ tới chuyện Lý Chiêu Nghi và Cầm Tiếp Dư nữa, dù sao giờ có nghĩ gì cũng chỉ uống công. Xe đến trước núi ắt có đường, chờ các nàng ra chiêu sau này hãy nói đi. Trước mắt quan trọng hơn là, nàng thật sự không nhớ ra rốt cục tối qua nàng có nói câu kia hay không?

Trong lúc Tự Cầm đang ở bên trong Di Cùng Hiên đứng ngồi không yên thì bên kia Tiêu Kỳ lại tuyên triệu Tô Hưng Vũ yết kiến.

Từ lúc Tô Hưng Vũ không biết vì sao bị bắt phụ trách việc chuyển khẩu, mấy ngày nay ông đều lo lắng đến rụng tóc hói cả đầu. Chuyện này phỏng tay, làm không tốt cả nhà sẽ mất đầu. Nhưng thánh mệnh lại không thể không làm. Bao nhiêu con mắt như sói đói đang nhìn chăm chú khiến ông vô cùng bất an. Ông và con trưởng đã từng âm thầm bàn luận. Hai người đều biết rõ việc từ trên trời rơi xuống này không phải là bánh bao ngon lành gì mà là tảng đá đoạt mạng. Vô duyên vô cớ chuyện này lại rơi trên đầu nhà mình, nghĩ tới nghĩ lui nhà mình không gì đáng chỉ trích, vậy cũng chỉ còn lại con gái đang ở trong cung.

Từ lúc tiến kinh đã được nghe thấy Hoàng thượng có nhiều thánh sủng đối với Tự Cầm, chỉ sợ việc đó đã chọc giận nhà Sở hoàng hậu và Tô quý phi cho nên này mới đào hố cho nhà họ nhảy vào. Không biết suy đoán này có đúng hay không nhưng dù cho là thế bọn họ cũng không thể không nhảy. Trong lòng Tô Hưng Vũ đang cực kỳ lo sợ, đúng lúc này lại bị Hoàng thượng tuyên triệu yết kiến thì lại càng đề cao cảnh giác vạn phần.

"Bệ hạ nhân đức, quốc gia an lạc, dân chúng được hưởng phúc! Vi thần đi từ Khúc Châu tới kinh thành, dọc đường đi qua mấy châu quận, mấy năm vừa rồi liên tục bị hạn hán, đất đai cằn khô, cuộc sống của người dân rất cực khổ. Nhờ ơn Bệ hạ mở kho lương cứu tế dân chúng đã cứu sống biết bao nhiêu người, dân chúng đội ân đội nghĩa, nhờ phúc thiên ân. Đối với việc chuyển khẩu thần không dám trốn tránh, nguyện vì Hoàng thượng vượt mọi chông gai, dũng cảm đi tới. Tuy nhiên chuyện này liên quan trọng đại, vi thần cũng xin bẩm báo rõ..."

Tiêu Kỳ ngồi trên ngai vàng nghe Tô Hưng Vũ phân tích lời hại của việc chuyển khẩu, có vài điểm trùng với ý của Tự Cầm. Nếu như không phải hẳn biết rõ Tô Hưng Vũ vừa mới vào kinh thành, Tự Cầm cũng chưa từng liên lạc với Tô gia thì chắc hẳn sẽ hoài nghi có phải hai cha con nàng đã bàn bạc hết rồi hay không. Con thông minh cha trí tuệ, được những lương thần này, trong lòng Tiêu Kỳ rất đặc ý, chuyện chuyển khẩu giao cho Tô Hưng Vũ quả nhiên là hành động sáng suốt.

Tô Hưng Vũ bẩm báo xong, đứng trong đại điện lòng căng thẳng. Ông nghe Hoàng thượng thở dài thì lại càng lo âu, ngay sau đó nghe Hoàng thượng nói: "Tô ái khanh quả nhiên là cánh tay phải của trẫm, giao việc chuyển khẩu cho khanh làm trẫm thật sự an tâm."

Tô Hưng Vũ thở phào một hơi, sau đó nói ngay: "Vì bệ hạ phân ưu là bốn phận của thần. Có điều chuyện này gặp nhiều khó khăn trở ngại, thần mong Hoàng thượng ân chuẩn một việc, thần muốn lập một bộ phận riêng biệt, tự mình phụ trách việc này. Nếu Hộ bộ đã không có tiền, Lại bộ không có người thì thần cả gan thỉnh cầu Hoàng thượng ban cho thần đặc quyền xử lý."

Quả nhiên là người đặc biệt can đảm, Hi Tần to gan cũng không phải là không có nguyên do. Tiêu Kỳ trầm mặc một lúc cũng không đồng ý ngay lập tức chỉ nói: "Nếu Tô ái khanh đã có ý vậy thì hãy viết tấu chương trình lên, trẫm sẽ xem kỹ."

"Thần, tuân chỉ." Tô Hưng Vũ quỳ xuống đất hành lễ.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Mong Người Buông Tha! (Cuối)

Ra khỏi Sùng Minh Điện, ông đi thẳng một mạch tới cửa cung, từ xa đã thấy con trưởng Tô Thịnh Dương đứng chờ bên ngoài cửa cung. Nhìn thấy ông đi ra, hân vội đi tới đón, "Phụ thân."

"Sao con lại tới đây?" Mặc dù Tô Hưng Vũ đã gần năm mươi tuổi nhưng vẫn là một người đàn ông trung niên tuấn tú, da trắng râu dài, hào hoa phong nhã, phong thái thể hiện rất lịch sự tao nhã.

Tô Thịnh Dương không đẹp tinh tế như Tự Cẩm, cũng không tuấn tú như phụ thân nhưng thần thái lại có mấy phần hùng khí. Mày kiếm mắt sáng, mũi cao môi mỏng, đứng ở đó cao lớn vững chãi khiến cho mấy hộ vệ đứng ở cửa cung đều phải liếc nhìn mấy lần.

"Mẫu thân sai con đến đón phụ thân." Tô Thịnh Dương cũng đang rất lo lắng nhưng biết chỗ này không phải nơi nói chuyện liền đưa phụ thân mình đi tới chỗ xe ngựa, vừa đi vừa nói chuyện: "Hôm nay con nhận được thiệp mời của Sở gia, do đó mới đến đón phụ thân."

Tô Hưng Vũ nhướng mày, cũng không trực tiếp trả lời chỉ nói: "Lên xe hẵng nói."

"Vâng."

Xe ngựa của Tô gia đã chờ đợi từ sớm, hai cha con lên ngồi ổn định trong xe, xe từ từ lăn bánh. Lúc này Tô Hưng Vũ mới nói: "Thiệp mời của Sở gia không dễ nhận đâu."

"Vâng, con cũng nghĩ như vậy." Tô Thịnh Dương cũng nhíu lông mày lại. Nhớ tới vẻ cao cao trịch thượng của người đưa thiệp mời bên Sở gia, trong lòng đã cảm thấy chán ghét. Nhất là lời nói gần nói xa kia, nói Tự Cẩm giờ có thể được hoàng thượng sủng ái đều do hoàng hậu tiến cử thì càng thêm khinh bỉ. Nghĩ tới đây, hắn liền kể lại mọi việc từ đầu đến cuối rồi nói: "Con đang suy đoán, Sở gia cố ý mời chào chúng ta, con cũng không dám cự tuyệt vì sợ gây họa cho muội muội, mong phụ thân chỉ dạy."

Tô Hưng Vũ cũng không nói chuyện này mà lại nhắc đến việc khác: "Hôm nay phụ thân gặp mặt bề hạ, nhận thấy uy nghi lắm liệt, ta bẩm báo công việc mà trong lòng cảm thấy rất áp lực."

Tô Thịnh Dương sững sờ, trong lòng không khỏi tinh tế suy nghĩ. Lúc Hoàng thượng đăng cơ tuổi còn nhỏ, phải chịu sự áp chế của các triều thần. Giờ mới lên ngôi có bốn năm ngăn ngui mà đã có uy nghi lắm liệt... Ngẩng đầu nhìn phụ thân, hắn cẩn thận hỏi, "Ý của phụ thân là chúng ta không được kết giao với Sở gia?"

Tô Hưng Vũ gật gật đầu, "Chuyện chuyển khẩu rơi vào tay ta là kết quả do chức vị triều thần thúc đẩy mà thành. Lúc trước Sở gia không nói gì, giờ lại tỏ ý kết thân, lấy Tự Cẩm ra uy hiếp thấy rõ là không có ý tốt."

"Vậy chuyện này phải làm như thế nào mới được?" Mặt Tô Thịnh Dương giận tái đi.

Tô Hưng Vũ lắc đầu, "Trở về nhà hãy nói đi."

Hai cha con Tô gia mặt mũi đầy lo lắng trở về. Thời điểm này Sở gia không phải người bọn họ có thể đắc tội được, con gái đang ở trong thâm cung lại càng thêm nguy hiểm. Nếu dám thách thức từ chối thì sợ là mang tai họa đến cho con gái. Nếu dựa vào Sở gia, nhìn đương kim hoàng thượng ... Tô Hưng Vũ lại âm thầm lắc đầu, chuyện này khó quá.

Tự Cẩm cũng không biết Sở gia đã tìm tới Tô gia, từ lúc buổi tối Tiêu Kỳ tới đây dùng bữa, trong miệng không ngừng khen ngợi Tô cha, trong lòng nàng cũng thở phào nhẹ nhõm. Trong trí nhớ của nguyên chủ, cha con Tô gia đều là những người có cốt khí, nếu không sau khi bị trục xuất khỏi Khúc Châu cũng không thể kiên trì nền nếp gia giáo, đạt được thành công cho tới hôm nay. Trong tình huống chuyện nhà, chuyện nước còn đang rối ren, nghe những lời khen ấy nàng càng có thêm sức mạnh. Nhất là sau khi Tiêu Kỳ nói ra chuyện đề nghị của Tô cha và của mình cũng giống nhau, nàng thật sự rất kinh ngạc.

Nàng có thể nói ra mấy điều này đương nhiên do nàng đã biết về quỹ đạo phát triển của lịch sử. Nàng chỉ việc tổng kết lại trí tuệ của cổ nhân, nhưng Tô cha lại là tự mình nghĩ ra. Nghĩ tới đây trong lòng cũng mừng thầm, ít nhất cha con Tô gia đều là những người tài có thể bồi dưỡng, kể từ đó nhà bọn họ sẽ có tiền đồ đáng kể trong tương lai.

"Trẫm có ý muốn cho lệnh huynh nhập Lục bộ."

Tự Cẩm hăng tay, chiếc đĩa rơi xuống đất.

Tiêu Kỳ: ...

Tự Cẩm: ...

Hoàng thượng đừng dọa người vậy chứ, đây không phải là ném Tô Thịnh Dương vào hang hùm miệng cọp sao?

Mong người buông tha cho!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Thiếp Sẽ Không Thay Đổi, Nhưng Cần Trọng Hôn

Trong phòng bất chợt lâm vào sự yên tĩnh, Tự Cẩm vội vàng đứng dậy định thỉnh tội, trong lòng khóc không thành tiếng. Mấy quy củ của cổ đại này quá mệt đi, động một cái thì phải thỉnh tội gì chứ, nàng thật sự còn chưa quen nhưng lại không dám bất tuân.

Đám người Quản Trường An đứng cúi thấp đầu “rểm” cũng không dám phóng, Vân Thường mặt cũng trắng bệch, đầu gối mềm nhũn, thiếu chút nữa thì cũng quỳ xuống theo.

Tiêu Kỳ còn đang ngạc nhiên chưa kịp định thần thì Tự Cẩm cũng đã quỳ xuống, bàn tay vươn ra rơi vào khoảng không.

Từ khi Tự Cẩm xuyên không tới giờ, đếm số lần quỳ còn nhiều hơn cả đời của kiếp trước cộng lại, giống như đầu gối luôn sẵn sàng làm bạn với đất vậy, trong lòng vạn phần thê lương, cuộc sống này quá khổ ải rồi.

"Đứng lên đi."

Tự Cẩm cảm thấy tay mình bị một bàn tay mạnh mẽ nâng lên, nàng ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt. Từ góc nhìn ấy, nàng chỉ thấy da hắc trắng như ngọc, lông mày đen như mực, nét mặt hơi lúng túng làm giảm bớt đi sự lạnh lẽo như của đao kiếm vốn có.

Tự Cẩm chỉ cảm thấy tim mình bỗng dưng đập nhanh hơn liền vội vàng cúi đầu không dám nhìn thẳng hắc, thuận theo sức kéo của tay hắc đứng dậy, vội vàng nói: "Tạ ơn bệ hạ không truy xét."

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm vừa mới cuống quít cảm ơn lại cúi đầu, nét mặt hơi bối rối, rốt cuộc lại làm nàng sợ rồi, trong lòng hần hễ thở dài nheo mắt nhìn nàng, "Về sau lúc nàng ở cùng ta không cần động một chút là thỉnh tội như thế."

"Vâng." Tự Cẩm cũng không dám kháng chỉ, hần nói cái gì thì chính là cái đó. Nhưng nếu xảy ra chuyện thì thỉnh tội hay là không chứ? Nàng và hần chưa có bao nhiêu tình cảm, giờ nhìn thì thấy người tốt ta tốt nhưng cơ bản không có nền tảng tình cảm, chịu không được bất cứ điều gì phá rối. Giờ hần có thể hào phóng nhưng vạn nhất sau này có lúc chán ghét mình thì chính những chuyện này đều sẽ bị coi là lỗi lầm.

Nàng phải lưu lại con đường sống cho mình. Hoàng đế trở mặt, coi bạn thành thù đã được ghi lại rất nhiều trong lịch sử. Hai người bọn họ không phải thanh mai trúc mã, cũng không có loại tình cảm hun đúc qua hoạn nạn, càng không có nghĩa kết tóc phu thê, cho nên nàng có tư cách gì để dám sử dụng chút tình cảm ít ỏi này đây?

Đi qua chuyện này, Tự Cẩm cũng không thoải mái. Tiêu Kỳ thấy Tự Cẩm như vậy, trong lòng cũng không được tự nhiên. Nói đến cùng là do thời gian hần và nàng sống chung chưa đủ lâu. Đối mặt với tình thế lúng túng này, không có Tự Cẩm chủ động nói chuyện, phá vỡ sự im lặng như trước, hần cũng đột nhiên không biết phải nói gì mới được.

Một bữa cơm yên ăn xong trong yên lặng, Quản Trường An đầu vũa mồ hôi sai người dọn bàn sạch sẽ. Vân Thường đi sang phòng giải khát pha trà. Bên trong phòng Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm một hồi rồi nói: "Hình như nàng không thích cho đại ca của nàng vào Lục bộ?"

Tự Cẩm đang quần bách, nghe hỏi vậy cũng không biết trả lời thế nào. Nàng ngẩng đầu nhìn Tiêu Kỳ, nói thật hay là nói dối đây? Nói thật thì quá tổn thương người khác, không biết chuyện vừa rồi có chọc giận hần không.

Nói dối ư, vạn nhất nếu hắc thật sự để Tô Thịnh Dương vào Lục bộ thì phải làm sao đây?

Ánh mắt Tiêu Kỳ cực tinh thấu, nhìn nét mặt Tự Cẩm dao động không ngừng thì biết ngay trong lòng nàng đang do dự điều gì. Hắc vẫn ngồi đó nhìn, hắc muốn biết nàng sẽ lựa chọn như thế nào? Nàng có giống mấy người khác hay không, chỉ muốn dụ dỗ chứ không chịu chân thành đối xử với hắc?

Nếu như nàng lừa gạt mình thì phải làm sao bây giờ?

Tự Cẩm cũng không dám do dự quá lâu, đầu óc bên trong loạn cả lên nên cũng chẳng kịp suy nghĩ cẩn thận, lý trí bảo cứ nói theo cảm nhận đi bất thốt lên: "Tần thiếp đích thực không hy vọng ca ca vào Lục bộ." Lời vừa ra khỏi miệng thì bao nhiêu căng thẳng trong người như sợi dây được thả lỏng, cũng không nhìn Tiêu Kỳ chỉ đứng cúi đầu nói: "Ca ca thần thiếp chưa có kinh nghiệm, không có căn cơ, cũng giống như thiếp trong cung này, gặp ai cũng phải khom lưng, gặp ai cũng phải khầu đầu."

Nói đến đây, Tự Cẩm biết lời nói của mình quá lớn mật lại dứt khoát quỳ xuống, lưng thẳng tắp cũng vẫn không nhìn Tiêu Kỳ, "Lời này của thiếp là cả gan làm loạn, tự biết phạm cung quy. Nhưng là Hoàng thượng đã hỏi thì thần thiếp không dám giấu giếm. Tần thiếp chỉ là nữ nhân ngu muội cũng vẫn phải nói thiếp không thích. Trong hậu cung, thần thiếp cũng không dám có ý oán giận bất mãn gì. Từ khi vào cung đến nay đã được thăng đến vị Tần. Thứ nhất, thần thiếp chưa sinh hoàng tử, thứ hai hoàn toàn không có công lao gì, trong lòng thường xuyên bất an. Từ mình suy ra, ca ca thần thiếp đột ngột vào Lục bộ đương nhiên cũng giống như thần thiếp. Thần thiếp không biết phải nói như thế nào mới thỏa đáng nhưng thần thiếp biết rõ phụ thân và ca ca đều là những người trung thành với Hoàng thượng, với triều đình. Chuyện chuyển khẩu đã làm họ trở thành tâm điểm chú ý của cả triều đình, thịnh vinh chưa biết, phúc họa khôn lường. Thần thiếp cũng rất hy vọng phụ thân và ca ca vì Hoàng thượng tận trung tận lực ... Thế nhưng

hy vọng hơn là người nhà có thể trôi chảy bình an. Thiếp nói năng bừa bãi, mong Hoàng thượng trị tội."

Hắn vẫn hy vọng nàng nói thật, nhưng mấy lời này cũng quá thành thật, thể diện hoàng đế nhất thời không chấp nhận được.

Nói Tô Tự Cầm thông tuệ quả nhiên là cực kỳ thông tuệ, nói nàng ngu si cũng không oan uổng nàng. May mà bây giờ hắn ngồi ở chỗ này, nếu đổi là vị hoàng đế khác không chừng liền lôi nàng ra ngoài trị tội.

Mặc dù ngôn ngữ bừa bãi nhưng nội tâm chân thành lời nói thật thà, Tiêu Kỳ kéo nàng lên, "Không phải đã nói không được tùy tiện thỉnh tội sao?"

"Lời thiếp nói quả thực to gan, thần thiếp không dám ngồi." Tự Cầm biết rõ chính mình đã quá quan nhưng nào dám buông lỏng, chỗ Tô Thịnh Dương còn chưa quyết định kìa.

"Còn biết chính mình to gan làm loạn ăn nói bừa bãi, vậy sao nàng còn dám nói?" Tiêu Kỳ quay lại cười giỡn Tự Cầm cười giỡn, chưa thấy qua ai ngốc nghếch như thế.

"Thiếp cũng không dám. Nhưng thần thiếp nghĩ mặc dù Hoàng thượng muốn trị thiếp tội, thiếp cũng không muốn lừa người."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Thiếp Sẽ Không Thay Đổi, Nhưng Cần Trọng Hơn (2)

Biết rõ là không tốt, biết rõ nếu dụ dỗ hẳn có thể quá quan nhưng lại thẳng thắn thành thật. Tiêu Kỳ vỗ nhẹ tay Tự Cẩm, thật sự thở dài, "Trong cung này đã có quá nhiều người muốn dụ dỗ trẫm, nàng cũng không cần tham gia náo nhiệt thêm."

"Vâng, người không trách thần thiếp chứ?" Tự Cẩm hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt lấp lánh nhìn Tiêu Kỳ.

"Lần sau cũng không thể lấy lý do này nữa." Tiêu Kỳ nhìn đôi mắt cong cong của Tự Cẩm cũng khẽ mỉm cười theo, "Trẫm... vẫn hy vọng bên cạnh có thể có người dám nói thật, nàng rất tốt, không cần sửa."

"Thiếp sẽ không thay đổi, nhưng cần trọng hơn."

Tiêu Kỳ: ...

"Giờ nàng có thể nói cho trẫm nghe kế sách phần sau của lá thư này được không?"

Ánh mắt Tự Cẩm lấp lóe, tập trung nhìn Tiêu Kỳ, vẻ bất an nói: "Thiếp không phải là không viết mà là không dám viết. Thiếp chỉ là nữ nhân trong khuê phòng, khó tránh khỏi đôi lúc ý nghĩ hảo huyền, nghĩ ra kế sách có thể sẽ... quá cả gan làm loạn, cho nên không dám viết ra."

Tiêu Kỳ nghe thế càng thấy hứng thú, "Nói đi, trẫm coi như nàng vô tội."

"Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, cũng không thể đổi ý đấy."

"Đương nhiên."

"Vậy thiếp sẽ nói. Kỳ thật thiếp nghĩ rất đơn giản. Hộ bộ không xuất tiền thì không cần họ xuất tiền, Lại bộ không đưa người cũng không cần họ đưa người. Chuyện chuyển khẩu phải lấy người dân ở các nơi khác làm gốc. Nếu cưỡng chế người ta xa rời cố hương khó tránh khỏi trái với luật trời, trái với ý dân. Cho nên chuyện mấu chốt ở đây là không được để người dân kêu than oán trách, nếu không bị trọng thần trong triều biết được sẽ trở thành tội lớn."

Lời này rất đúng. Việc khó khăn nhất của Tiêu Kỳ chính là ở chỗ này. Hắn chăm chăm nhìn Tự Cầm, ánh mắt đầy mong chờ "Vậy ái phi có ý kiến hay gì?"

"Ý kiến hay thì không dám khẳng định, thần thiếp biết việc này rất khó. Tục ngữ nói, cây khô khó mọc thành rừng. Cha của thiếp có tài năng cỡ nào cũng cần phải có người hỗ trợ giúp đỡ, không tiền không người, không bột đồ gột nên hồ, ngay cả thần tiên cũng khó làm được." Giọng Tự Cầm liền hạ xuống, "Cho nên thiếp nghĩ nếu Hoàng thượng có thể mở khoa thi, chiêu sinh môn đồ, thông cáo thiên hạ thì không thể tốt hơn."

"Nếu vô duyên vô cớ, triều thần sẽ không đồng ý mở khoa thi." Tiêu Kỳ vốn có dự định này nhưng đã không nhận được ủng hộ, trong lòng rất tức giận cũng không có biện pháp nào khác. Đất nước có việc vui mới có thể mở khoa thi, giờ cũng chưa có tìm được lý do nào xác đáng.

Tự Cầm nhìn Tiêu Kỳ, nói ra từng câu từng chữ: "Nếu như Quý phi thuận lợi sinh hạ hoàng tử, khắp chốn mừng vui, là đại hỉ sự của đất nước."

Tiêu Kỳ định thần nhìn Tự Cầm.

Trái tim Tự Cầm đập như đánh trống cũng không chịu dè dặt. Nàng có thể chiếm được sự tin tưởng tín nhiệm của Tiêu Kỳ hay không chính là ở lần này. Hắn vẫn biết rõ mình và Quý phi không ưa gì nhau, cứ theo lẽ

thường thì mình là người không hy vọng Quý phi được vui vẻ thuận lợi nhất. Nàng dám nói như thế, thứ nhất do đây chính là sách lược vẹn toàn nhất có thể làm được, thứ hai kỳ thật nàng cũng có tư tâm. Nàng hy vọng sau chuyện này nàng sẽ có được sự tin tưởng của Tiêu Kỳ trong thời gian ngắn nhất, có thể đứng vững gót chân thật sự trong hậu cung này.

Không phải lo lắng mình sẽ trở thành bèo nước để gió thổi đi, không trở thành nơi người khác trút giận, đạp mình xuống đất.

"Nàng thật sự nghĩ vậy sao?"

"Thiếp không thích Quý phi, Hoàng thượng cũng biết rõ nguyên do trong này. Nhưng thiếp có thể có hôm nay là nhờ ân đức của Hoàng thượng ban cho. Vì vậy thiếp hy vọng Hoàng thượng có thể mọi sự trôi chảy, đạt được ước muốn. Huống chi đứa trẻ trong bụng vô tội, lại là huyết mạch của Hoàng thượng. Thần thiếp thật sự hy vọng đứa bé này có thể thuận lợi ra đời."

Tiêu Kỳ nắm tay Tự Cẩm, nhìn ánh mắt chân thành tha thiết của nàng, biết rõ nàng không nói dối, "Nàng... rất tốt."

"Thiếp cũng có tư tâm, hiến kế sách này cũng hy vọng huynh trưởng của thần thiếp không vào Lục bộ." Tự Cẩm then thùng cười cười.

Tiêu Kỳ nắm chặt tay Tự Cẩm, trong lòng cảm xúc dâng trào mãnh liệt. Mặc dù nàng hiến kế vì lợi ích của người nhà phần nhiều nhưng cũng có phần không nhỏ chia sẻ khó khăn với mình. Vô nhè nhẹ tay của nàng, bấy giờ hắn mới nói: "Chuyện này trăm còn phải suy nghĩ kỹ đã."

Tự Cẩm nói cũng không phải không thể được. Có điều ngày Quý phi dự sinh còn cách xa tới mấy tháng, trong thời gian này cần lên kế hoạch chu toàn mới được. Tiêu Kỳ nắm tay Tự Cẩm từ từ dựa vào gối mềm đặt sau lưng nhắm mắt suy tư, Tự Cẩm cũng không dám rút tay lại mà tùy theo hắn, tự tìm cách thoải mái nhất ngồi xuống. Hôm nay thức dậy hơi sớm, lại

kinh hoàng khiếp sợ nửa ngày nên không tránh khỏi tinh thần mệt mỏi. Trong phòng lúc này im ắng không một tiếng động, trên bệ cửa sổ hương hoa mai thấm vào hơi thở làm người lơ mơ buồn ngủ.

Nếu bây giờ hãn lộ ra tin tức, sau khi Quý phi sinh hoàng tử khắp chốn mừng vui, đại xá thiên hạ, như vậy Sở gia đương nhiên sẽ cực lực phản đối. Sở gia phản đối thì sao, nhà Quý phi sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, tất nhiên đối chọi gay gắt với Sở gia. Đến lúc đó, nếu mình đưa ra việc mở khoa thi cử, hãn người phái quý phi sẽ không phản đối. Mở khoa thi mặc dù là đại sự, nhưng trong mắt bọn họ, mình ban cho con trai của Quý phi ân sủng như thế cũng là vinh hạnh đặc biệt khó được. Thậm chí chắc chắn bọn họ hy vọng, mình coi trọng đứa bé này...

Trong khoảng thời gian này mình sẽ sắp xếp lộ ra tin tức, hai nhà hoàng hậu và quý phi tranh chấp, hãn vừa vặn có thể tranh thủ thời gian trong bóng tối bố trí chuyện chuyển khẩu. Thân là hoàng đế, không có tiền không có quyền, chẳng phải là để cho thiên hạ thần dân nhạo báng. Hãn làm một vị hoàng đế bất lực, sau này có mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông...

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Thiếp Sẽ Không Thay Đổi, Nhưng Cần Trọng Hơn (3)

Tiêu Kỳ cảm xúc nao nao, nghĩ tới Quý phi và Hoàng hậu, tâm trạng cũng có mấy phần phiền muộn không rõ. Hắn đã từng nghĩ đối tốt với các nàng, nếu đã gả hẳn làm vợ, làm phi thì phải có lập trường kiên định đứng bên hắn mới đúng chứ. Nhưng hắn lại không thể ngờ được, người bên gối nhưng lòng lại hướng bên ngoài. Các nàng chỉ muốn từ chỗ hắn mưu cầu lợi ích cho gia tộc mình càng nhiều càng tốt, chưa từng nghĩ tới những khó khăn gian nan của hắn. Hoàng hậu coi trọng gặt gao Tiền tài tử tựa như con mắt của mình, nàng ta thật sự nghĩ hắn không biết rõ nàng đang suy nghĩ gì sao?

Sau khi Quý phi có thai thì hành động trái ngược với ngày thường, nàng ta ở trong Trường Nhạc Cung không bước chân ra khỏi cửa. Trước đây còn ghen tuông, tranh thủ tình cảm, giờ hoàn toàn chẳng quan tâm. Trong mắt nàng ta, đứa bé trong bụng còn quan trọng hơn là hoàng đế như hắn. Thậm chí hắn còn có suy nghĩ, nếu như quý phi bình an sinh hạ con trai, trong tương lai đại thần kia không có cách nào khống chế hắn sẽ cấu kết với nhau ủng hộ ấu tử đăng cơ, ép hắn ốm chết?

Rốt cục Tự Cẩm còn nhỏ tuổi, suy nghĩ lương thiện là tốt nhưng hắn sẽ không cho phép đứa bé này bình an sinh ra. Nhà Quý phi có đứa bé này thì vị trí hoàng đế kia hắn có thể ngồi vững hay không khó mà nói. Nếu để cho con trai của mình trở thành công cụ cho mấy thế gia sĩ tộc tranh quyền đoạt lợi, hắn thà rằng để đứa bé sớm luân hồi...

Có điều, hắn không thể nói cho Tự Cẩm biết những điều này. Nàng tâm tư thuần khiết lương thiện, nếu biết hắn nảy sinh ý tưởng đen tối ác độc như

vậy, không hiểu rõ sẽ bị dọa khiếp, từ đó xa lánh hẳn.

Nghĩ tới đây, Tiêu Kỳ bất giác nghiêng đầu nhìn Tự Cẩm thì thấy nàng rúc vào cạnh mình, tay nắm tay áo của mình đang ngủ say...

Tiêu Kỳ đột nhiên rất hâm mộ nàng, có thể sống vô tư vô lự thế này, chỉ thoáng chốc là có thể đi vào trong giấc mộng, ai nói không phải là một loại phúc khí chứ?

Khi Tự Cẩm tỉnh lại, Tiêu Kỳ đã trở về Sùng Minh Điện. Vân Thường vội vàng hầu hạ nàng đứng dậy, rửa mặt sau đó nói: "Chủ tử, nửa canh giờ trước Đồng cô cô đến."

Tự Cẩm sững sờ, "Có nói chuyện gì không?"

Vân Thường lắc lắc đầu, "Nghe nô tỳ báo chủ tử còn đang ngủ, Đồng cô cô cũng không nói gì liền đi ngay. Nô tỳ cũng không biết bà ta đến làm gì, hình như đến thám thính thôi."

"Nếu đã không nói gì thì chính là không có chuyện gì." Tự Cẩm nói thẳng, bây giờ nàng có thể không gây chuyện liền không gây chuyện.

"Vâng." Vân Thường khẽ đáp.

Trên triều đình việc chuyển khẩu tiếp tục được đưa ra tranh cãi gay gắt, Tự Cẩm ở trong hậu cung không thể biết được sự kịch liệt của nó. Nhưng mấy ngày liên tiếp Tiêu Kỳ chưa đặt chân vào hậu cung cũng khiến cho người người cảm giác được sắp có bão gió lớn xảy ra. Thời tiết càng ngày càng lạnh, chuyện chuyển khẩu phải vào xuân mới có thể làm nhưng cứ an bài mọi sự thỏa đáng trước đã, làm sao để việc chuyển khẩu diễn ra thuận lợi mới là việc quan trọng nhất.

Chuyện này phụ thân nàng là người thi hành, coi như ván đã đóng thuyền. Cho dù Tự Cẩm không biết rõ trận bão trên triều đình nhưng nàng

biết việc này rất khó khăn gian nan. Mặc dù trên triều đình chư vị quan viên cũng không ai muốn chính mình thi hành việc chuyển khẩu nhưng cũng không đồng nghĩa với việc bọn họ nguyện ý để Tô Hưng Vũ đụng chạm đến ích lợi của bọn họ. Kế hoạch chuyển khẩu rất hao tổn người và của, chỉ cần buông lỏng chút cũng có tiền bạc khổng lồ, cho nên bị người khác để mắt tới là chuyện đương nhiên.

Qua mấy ngày không vào hậu cung, lần đầu tiên Tiêu Kỳ vào là đi tới Trường Nhạc cung. Hành vi này giống như hòn đá ném xuống mặt nước phẳng lặng. Nhưng điều này cũng chưa được tính là gì, tin tức sau đó càng làm cho người ta khiếp sợ hơn cũng tới. Trên triều đình, Hoàng thượng công khai tuyên bố, nếu Quý phi bình an sinh hạ hoàng tử sẽ đặc xá thiên hạ, mở khoa thi, cả nước cùng vui mừng, quan dân cùng hân hoan.

Hoàng hậu Đại Vực chưa sinh con nên người nhà cũng chưa bao giờ có vinh hạnh đặc biệt này. Quý phi còn chưa sinh hạ hoàng tử cũng đã vinh quang như thế, như vậy nếu sinh con trai thì tương lai của đứa bé này sẽ vinh quang tới cỡ nào?

Trên triều đình Tô gia và Sở gia bỗng chốc thành hai phe đối lập. Trong hậu cung Tự Cẩm cũng cảm giác được gió lốc kia đang ùn ùn kéo tới mãnh liệt, khiến người ta không thể không tập trung tinh lực đề phòng.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Thiếp Sẽ Không Thay Đổi, Nhưng Cần Trọng Hơn (Cuối)

Vân Thường cẩn thận nhìn nét mặt chủ tử, suy nghĩ một chút vẫn nói: "Chủ tử, Quý phi nương nương đang có thai, lại lúc nào cũng được sủng ái, Hoàng thượng đi thăm nàng ta cũng là đương nhiên."

Tự Cẩm trong lòng đang có chuyện, vừa phục hồi tinh thần thì nghe Vân Thường khuyên giải, nàng liền hiểu được. Mấy ngày gần đây Tiêu Kỳ phần lớn là đi tới chỗ nàng, bên Quý phi cũng chỉ ban thưởng là nhiều chứ hoàng đế rất ít khi tự mình đến, nói ra cho oai là để Quý phi an tâm dưỡng thai. Giờ hoàng đế tự mình đi thăm Quý phi kỳ thật cũng là chuyện đương nhiên, Tự Cẩm có lập trường gì mà tức giận chứ?

Quý phi tiến cung trước nàng, được sủng ái hơn so với nàng, nhà mẹ đẻ mạnh hơn nàng, có thai trước nàng. Người ta chiếm hết tiên cơ, mình là người sau, dù muốn oán hận thì Tự Cẩm lại cảm thấy hẳn phải là Quý phi oán hận nàng. Huống chi, tuy trong lòng Tự Cẩm hơi không vui nhưng cũng không phải là ghen tuông gì. Cùng lắm là cảm giác chán ghét vì bạn học chung phòng tự tiện sử dụng đồ của nàng mà thôi.

Bọn họ cũng không phải là người yêu tình cảm sâu đậm, không có tình cảm gì thì lấy đâu ra ghen tuông chứ? Cùng lắm chính là cảm thấy không thoải mái mà thôi.

"Ta không sao." Tự Cẩm cười cười, sau đó nhìn Vân Thường nói: "Hôm nay Hoàng hậu nương nương lại miễn thỉnh an à?"

"Vâng, người bên Đồng cô cô báo tin." Vân Thường vội trả lời, "Chủ tử, giờ trong cung không thái bình, phải cẩn thận mới được."

Tự Cầm gật gật đầu, "Người báo xuống dưới, mọi người trong Di Cung hiên từ trên xuống dưới không có việc không được ra ngoài. Ai đi ra ngoài phải có ít nhất một người đi theo. Nếu ai dám đơn độc một mình đi ra ngoài, trực tiếp đưa về Nội Đình phủ. Chỗ của ta không lưu mấy người lắm mưu nhiều kế." Nàng có cảm giác, hoàng đế đang đánh một ván cờ lớn. Hẳn hậu đãi Quý phi như vậy, chỉ sợ là vì chuẩn bị cho việc chuyển khẩu. Nếu như vậy thì nàng không được làm gì ảnh hưởng tới hân, cũng không được gây thêm phiền toái cho người nhà nàng mới được.

Nhà mẹ đẻ mạnh, nàng mới mạnh.

"Vâng." Vân Thường cũng thở phào nhẹ nhõm, phải là như thế thôi. Chủ tử mặc dù tuổi không lớn nhưng làm việc đặc biệt có chủ trương, làm cho cung nhân các nàng cũng cảm thấy rất an tâm.

Hoàng đế cố ý sủng ái Quý phi, liên tiếp bảy ngày tới thăm, nhất thời Trường Nhạc Cung thịnh sủng độc nhất vô nhị. Cùng lúc đó, Phượng Hoàn Cung cũng không có động tác gì. Trời bắt đầu vào đông, càng ngày càng lạnh hơn. Hoàng hậu nương nương thương cảm mọi người trong hậu cung ngày ngày phải thỉnh an vất vả, cố ý hạ ý chỉ ba ngày mới phải đến. Hành động này lập tức thu được sự cảm ơn tán dương của mọi người trong hậu cung. Ít nhất Tự Cầm cảm thấy tiết trời lạnh thế này mà không phải tới Phượng Hoàn Cung thỉnh an mỗi ngày là một chuyện cực kỳ vui vẻ.

Trong bảy ngày liên tiếp, trưa nào hoàng đế cũng tới Trường Nhạc Cung dùng bữa, hơn nửa tháng nay hoàng đế ngủ lại Sùng Minh Điện chứ không vào hậu cung. Hoàng đế cần cù làm việc không vào hậu cung, trong triều Tô gia và Sở gia tranh đấu càng thêm lợi hại. Nhất là Tạ Hoàn tiếp nhận vụ án tham ô tiền cứu trợ thiên tai châu châu đến giờ cũng đã hơn một tháng, hẳn là phải có kết quả báo cáo rồi.

Gần đây Tạ Hoàn rất đau đầu. Vệ quốc công và Tào Quốc công cùng tới cửa, họ là nhà ngoại lại là thế gia. Tạ gia nhà ông ta không có con gái trong

hậu cung nên khó tránh khỏi thấp hơn bọn họ một cái đầu. Nhưng dầu sao Tạ gia cũng là một trong bốn nhà đại quý tộc, bị hai người kia tiền hậu công kích, Tạ Hoàn cũng tức giận đầy mình.

Trong ngày tuyết rơi đầu mùa đông, mái nhà, mặt đất đều bị phủ một lớp tuyết mỏng. Ngoài Sùng Minh Điện hai hàng văn võ đại thần theo thứ tự đi vào đại điện.

Trong Di Củng hiên, Tự Cẩm cầm trong tay thư thỉnh xin gặp mặt của Tô gia.

Vào mùa đông, quần áo năm cũ đã không còn mặc được, cái nào cũng ngắn cả đoạn. Năm nay nàng giống như cây liễu mùa xuân, cả người phát triển nảy nở cao lớn hơn hẳn.

Thư thỉnh xin gặp mặt của Tô gia đầu tiên phải trình lên chỗ Hoàng hậu. Sau khi Hoàng hậu xem qua mới sai Đồng cô cô đưa đến chỗ nàng. Gặp hay không gặp đều do nàng tự quyết định. Tự Cẩm nhất thời do dự.

Động tĩnh trên triều đình nàng không dám tìm hiểu nhưng người nắm tin tức trong hậu cung rất nhiều, thường xuyên qua lại nói chuyện nàng cũng có thể đoán ra vài phần. Hoàng đế không đến hậu cung, dù có vào cũng chỉ đi Trường Nhạc cung dùng bữa, phảng phất như cả hậu cung này chỉ có một mình Quý phi vậy. Quý phi có thai, hoàng đế không ngủ lại, cho dù là dùng bữa ăn trưa, chỉ vậy thôi cũng đủ làm bao nhiêu người khác đỏ mắt ghen tị. Nhưng nhà Tô quý phi gia thế hùng mạnh, quyền lực to lớn, ghen tị đỏ mắt cũng không có người dám nói năng gì, ngược lại mỗi ngày của Trường Nhạc cung cực kỳ náo nhiệt, không biết bao nhiêu người muốn tới nịnh nọt Quý phi.

Quý phi không thể thị tẩm nên có thể nói vài lời hay tiến cử trước mặt hoàng thượng, nếu có thể nhập mắt Hoàng thượng thì cũng là phúc khí.

Tự Cầm trừ những ngày phải thỉnh an chỉ một mực ở trong Di Củng Hiên, cửa cũng không bước ra, thế mà cũng thường xuyên bị người khác ghen tức nói xấu. Đương nhiên bây giờ đa số bọn họ giấu cột nàg bị thất sủng, so với sự sủng ái trước đây thì chả phải thất sủng sao?

Cho nên lúc cầm thư này này trong tay, Tự Cầm trong lòng cũng hơi bất an. Cách làm của Tiêu Kỳ nàg có thể đoán được một hai phần. Đoán thì đoán nhưng Tự Cầm thật sự vẫn e ngại. Nếu như phỏng đoán của nàg là thật, Tiêu Kỳ cố ý nâng Tô quý phi để nhà nàg ta và Sở hoàng hậu tranh chấp, hơn nữa liên tiếp gần hai tháng chỉ thân mật sủng ái Quý phi. Dù sao Quý phi có thai không thể thị tẩm, Tiêu Kỳ cũng không ngủ lại, hai tháng này ở Sùng Minh Điện như hòa thượng “ăn chay”.

Hành động giống như trong lòng chỉ có mỗi Quý phi thế này, không phải là người bình thường có thể kiên trì làm được.

Vì nghĩ như vậy nên trong suy nghĩ của Tự Cầm càng e ngại, sợ là nàg làm không tốt lại gây họa cho bao người. Thư Tô gia thỉnh gặp có thể tới chỗ nàg, nhất định là có ý tứ của Tiêu Kỳ. Vì sao hăg lại làm thế chứ?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Đồng Ý Kia Giống Y Như Con Khi Chạy Lãng Xăng (Phần 1)

Trong Sùng Minh Điện Tiêu Kỳ đang phê duyệt tấu chương. Bên trong điện đốt lò sưởi ấm áp, hoàn toàn trái ngược so với ngoài điện rét cóng người.

Đặt bút trong tay xuống, Tiêu Kỳ nhìn lại tấu chương vừa xem xong mới nhìn sang phía Quản Trường An, "Hi Tần cầm thư chưa?"

Quản Trường An liền vội vàng tiến lên một bước trả lời, "Bẩm hoàng thượng rồi ạ."

"Gặp hay là không gặp?" Tiêu Kỳ cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

Quản Trường An dừng một lúc rồi mới đáp: "Hi Tần chủ tử cũng không triệu kiến người nhà."

Tiêu Kỳ sửng sờ, lông mày nhăn lên, mím môi không nói.

Quản Trường An “răm” cũng không dám phóng, hận không thể co lại thành một khối để giảm đi sự tồn tại của mình, trong lòng kỳ thật không vui chút nào. Hi Tần chưa chắc không biết ý của Hoàng thượng, thư thỉnh gặp cũng đã đưa cho nàng, ý tứ rõ ràng chính là kêu nàng gặp người nhà một lần. Nhưng Hi Tần cứ thế từ chối, cũng không biết đang suy nghĩ gì. Gia thế Hoàng hậu và Quý phi thâm hậu Hoàng thượng không động được, nhưng một Hi Tần nho nhỏ, lẽ nào Hoàng thượng còn không làm gì được ư?

Chẳng qua mới được sủng ái mấy ngày mà cũng dám lên mặt vậy, chọc hoàng thượng tức giận lên thì còn có ngày lành sao.

Tiêu Kỳ trong lòng cũng không hiểu lắm. Lần trước Hi Tần không gặp người nhà còn có thể giải thích là nàng không muốn trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Giờ thư thỉnh gặp cũng đã qua sự xem xét của Hoàng hậu, có Hoàng hậu phía trước đỡ đầu thì tại sao nàng vẫn không chịu gặp?

Càng nghĩ càng không hiểu, mặt lại càng đen lại, cơ hồ có thể trích ra mực được.

Phượng Hoàn cung.

Hoàng hậu lẳng lẳng quỳ trên bồ đoàn trước tượng phật, trong tay cầm một chuỗi tràng hạt, miệng khẽ niệm kinh văn. Trong phòng nồng đậm mùi đàn hương như muốn sặc mũi người.

Đồng cô cô đứng cạnh cúi đầu phụng dưỡng một bên. Mỗi khi tâm trạng nường nường không tốt sẽ tới nơi này niệm kinh. Lần này Hoàng thượng hành động quả thật hơi quá đáng. Nâng đỡ Quý phi thì thôi đi. Vậy mà còn muốn nường nường làm giá đỡ cho một Hi Tần nho nhỏ, ả ta là cái gì chứ. Khó trách nường nường không vui. Nhưng hiện nay Quý phi đang hưởng sủng ái hết mức, nường nường cũng không thể so đo như trước đây với Hoàng thượng ...

Trong lòng khẽ thở dài, bà ta ngẩng đầu nhìn canh giờ rồi mới khom lưng bước tới, "Nường nường, đã một canh giờ rồi, nên đứng dậy ạ."

Hoàng hậu chậm rãi mở mắt ra dừng một chút rồi mới vịn tay Đồng cô cô đứng dậy, nhìn bà ta nói: "Nhanh vậy sao, giống như mới qua một cái nháy mắt vậy."

"Nường nường thành kính nên đương nhiên cảm thấy thời gian trôi rất nhanh." Đồng cô cô cười đỡ hoàng hậu đi ra ngoài, vừa đi vừa nói chuyện:

"Bên Hi Tần cũng không đồng ý gặp người nhà, Hi Tần hỏi nương nương lúc nào có thời gian rảnh để nàng đến tạ ơn."

Nét mặt Hoàng hậu liền nhu hòa rất nhiều, nhẹ nhàng thở phào, "Cũng coi như biết điều."

"Nàng ta do một tay nương nương nâng đỡ lên, tự nhiên sẽ hiếu ý tứ. Nếu là người không biết điều, nương nương có thể nâng lên cũng có thể đè nàng xuống vậy."

Hoàng hậu khẽ cười một tiếng, trên mặt mang theo vài phân vui vẻ nói: "Hi Tần biết điều, Bản cung cũng không để nàng thiệt thòi. Mở ngân quỹ lấy mấy xấp tơ lụa năm này tân cống ban thưởng cho nàng, chọn màu sắc tươi sáng một chút. Nàng đang độ tuổi rực rỡ như hoa phải ăn mặc lung linh vào."

"Vâng, nương nương hào phóng, Hi Tần sẽ tự biết đội ân đội nghĩa người. Năm nay Hi Tần trưởng thành không ít nên vài vóc để may quần áo bên Di Cùng Hiên cũng phải khẩn trương hơn." Đồng cô cô cười nói.

Hoàng hậu cũng cười một tiếng, "Qua lễ mừng năm mới Hi Tần mười bốn tuổi, chỉ hơn năm nữa là đến tuổi cập kê, đúng là thời điểm tốt nhỉ." Chờ đến lúc đó, Quý phi đã sinh con, cũng điều dưỡng sức khỏe tốt để còn nhận sủng ái của hoàng thượng. Hi Tần cập kê cũng có thể thị tẩm, đến lúc đó nàng cũng không tin Quý phi còn có thể một mình độc diễn.

Hoàng thượng nâng đỡ quý phi như vậy chẳng qua cũng là coi trọng đứa bé trong bụng nàng ta.. Người khác đều đang trông chờ muốn Hoàng hậu nàng ra tay nhưng nàng đâu có ngốc vậy chứ. Mưu hại hoàng tự là trọng tội. Nàng thân là Hoàng hậu, nhất quốc chi mẫu, sao lại để người ta bắt được điểm yếu này.

Lần này Hoàng thượng cố ý nhờ tay nàng coi trọng Hi Tần, làm cho nàng ra mặt thay Hi Tần, không phải nàng không biết rõ dự định của hoàng

để, hy vọng mình và Hi Tần đối mặt. Vừa vặn đây cũng là cơ hội, nàng cũng muốn thử một lần xem cuối cùng Hi Tần sẽ lựa chọn thế nào. Bây giờ nhìn lại, Hi Tần lại là người biết tri ân, không uổng công nàng hao tổn tâm tư che chở nàng ta.

Nếu là kẻ vong ân phụ nghĩa thì cũng không cần phải giữ lại.

Còn Hoàng thượng... Nét mặt Hoàng hậu hơi trầm xuống, nhớ tới lời cha nàng viết trong thư, xem ra Hoàng thượng hạ quyết tâm để nhà Tô quý phi và nhà bọn họ không đội trời chung. Nếu thật là như vậy, Quý phi mà sinh con trai thì nếu đúng như Hoàng thượng nói, đứa bé này có thể rất vinh quang ...

Dưới hào quang của Quý phi, thai nhi của Tiền tài tử sẽ trở thành trò cười trong thiên hạ. Hoàng hậu cũng lo lắng, trong lòng nóng nảy nhưng bây giờ tất cả tinh lực của Hoàng thượng đều ở chỗ Quý phi, không đến chỗ nào trong hậu cung, cho dù vào hậu cung cũng chỉ đi chỗ Quý phi. Nâng niu che chở sủng ái như thế, quả nhiên là người quan trọng nhất trong lòng hoàng đế.

Tâm trạng vui vẻ vừa rồi biến mất như chưa hề có, hoàng hậu hỏi Đồng cô cô: "Bên Quý phi có động tĩnh gì không?"

"Bẩm nương nương, nhắc tới cũng kỳ quái, lần này quý phi giữ bình thân khác thường, không có động tác gì." Đồng cô cô so còn sốt ruột hơn so với hoàng hậu, hận không thể làm cho cái thai nhi của Quý phi xảy ra vấn đề ngay lập tức mới tốt. Nếu thật sự để Quý phi sinh hạ hoàng tử, trong hậu cung này làm gì còn chỗ cho người nào đứng nữa, ngay cả nương nương của bà ta e là cũng phải lùi bước.

"Xưa nay Quý phi tâm cơ thâm trầm, người lại ôn trọng, đã như vậy thì các người cũng phải ổn định mới được." Hoàng hậu nghiêm nghị nói với Đồng cô cô, "Về sau nhìn thấy người của Quý phi không thể để xảy ra xung

đột. Trong cung này cũng không phải do Quý phi một tay che trời, không ít người đang nhìn chăm chăm thai nhi trong bụng nàng ta. Bản cung cũng không muốn chịu tiếng xấu thay cho người khác."

"Vâng." Đồng cô cô rùng mình gấp rút đồng ý.

"Bên Hi Tần thì sao ạ?"

Hoàng hậu dựa vào gối, suy nghĩ một lúc mới nói: "Tạ ơn thì không cần, ngoài trời giá rét lạnh lẽo, kêu nàng nghỉ ngơi thật tốt là được. Người nói cho nàng không được lơ là Hoàng thượng, nên tranh thì phải tranh lên. Trong cung này dù có Bản cung che chở cũng phải dựa vào nàng là chính."

"Dạ." Đồng cô cô khẽ đáp, thấy hoàng hậu cũng không phân phó gì khác bấy giờ mới khom lưng lui ra.

Ngoài cửa điện gió rét lạnh thấu xương, tấp vào mặt người như đao kiếm. Đồng cô cô ngửa đầu nhìn mặt trời lơ lửng giữa tầng mây mờ mịt, trong lòng tay lại thấm ra từng lớp mồ hôi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Đồng Ý Kia Giống Ý Như Con Khi Chạy Lãng Xăng (2)

Nường nường đẩy Hi Tần ra tranh thủ tình cảm, Mai Phi cùng Ngọc Quý Tần đã bắt mẫn từ sớm. Giờ không nhắc gì tới hai người, chỉ e là biết rõ các nàng đang tính kế, thủ đoạn sau lưng. Nường nường nói Phượng Hoàn cung không ra tay, Hiền phi, Mai Phi chỉ sợ cũng đứng ngồi không yên. Thời gian qua, các nàng và Quý phi không vừa mắt, trước đây còn có nường nường che chở vài phần, về sau này ai biết được thế nào? Điều lo lắng duy nhất là các nàng làm việc gì cũng đừng liên lụy đến nường nường mới được.

Trong Di Củng Hiền Tự Cẩm nghe Đồng cô cô nói, nghiêm túc biểu đạt lòng biết ơn đối với hoàng hậu, mắt rơm rớm nói với Đồng cô cô: "Nường nường đãi tần thiếp ân sâu như núi, tần thiếp không có gì báo đáp. Mong Đồng cô cô nói lại với nường nường, tần thiếp nhất định không phụ nường nường chỉ dạy."

Đồng cô cô hài lòng cười, "Trước đây, khi Hi Tần chủ tử vừa vào cung nường nường đã cực kỳ yêu thích, do đó mới dốc hết sức quyết tâm lưu chủ tử trong cung. Giờ nhìn kết quả thì đúng là không nhìn lầm người, nường nường biết rõ tất nhiên hết sức vui mừng."

"Tần thiếp có thể được nường nường coi trọng đã cực kỳ cảm kích, sau này nhất định sẽ báo đáp ân tình."

Tiền Đồng cô cô đi, Tự Cẩm ngồi ở trên giường lớn nhìn những đồ vật ban thường đặt trên bàn, chỉ cảm thấy cực kỳ chói mắt. Hoàng đế và hoàng hậu so tài, nàng kẹp ở giữa quả nhiên là muôn phần khó xử. Hoàng thượng

nghe là tốt nhưng lại quên ở trong hậu cung này, rốt cục nàng vẫn phải nhìn sắc mặt của hoàng hậu. Nếu nàng thật sự làm theo ý của hoàng đế thì sau này sao có thể an ổn sống sót trong hậu cung được ư?

Giờ nàng không làm theo ý tứ của Hoàng đế, e là hẳn sẽ tức giận mình. Hoàng hậu lại đẩy nàng ra tranh thủ tình cảm, nàng làm thế nào mới có thể dập tắt lửa giận của Tiêu Kỳ đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, trong chốc lát Tự Cẩm cũng nghĩ không ra kế sách hoàn hảo nên tâm trạng rất buồn rầu lo lắng. Trước lang sau hổ, xung quanh toàn kẻ địch, nàng phải làm gì đây?

Quản Trường An vung tay áo bước thật nhanh, trên đầu trên vai phủ một tầng tuyết mỏng, gió rét quét vào mặt lạnh như thấm tận xương tủy.

"Sư phụ, sao giờ này ngài lại tới đây?" Đồng Ý tranh thủ đón Quản Trường An vào phòng, cầm lấy khăn treo trên kệ bên cạnh sưởi tuyết trên người hắn, lại vội vàng đưa lò sưởi tay nhỏ ấm áp của mình cho hắn ta.

Quản Trường An trong lòng bàn tay ấm áp mới thấy thoải mái hơn. Hắn ta ngồi trên ghế, Đồng Ý vội vàng đổi giày cho hắn. Nhìn giày cũng ướt đầm hẳn là đi trong tuyết khá lâu "Sư phụ, hay là con lấy nước nóng cho ngài ngâm chân nhé?"

"Biết rõ tiểu tử ngươi hiếu thuận, ta còn phải hầu hạ Hoàng thượng, đừng phiền toái." Quản Trường An chỉ để cho Đồng Ý đổi một đôi tất sạch sẽ cho hắn, để hắn ta đi rửa tay rồi mới nói: "Làm việc cho hoàng thượng mà chút khổ cực này không chịu được thì làm sao xứng được hầu hạ trước ngự tiền, đâu được nuông chiều như vậy chứ."

"Vâng, sư phụ dạy chí phải ạ." Đồng Ý mỉm cười đáp. Người khác nhìn bọn họ hầu hạ trước ngự tiền chỉ thấy quang cảnh, nhưng là chỉ có tự họ

biết mình không dám buông thả giây phút nào, tinh thần mệt mỏi không nói, người cũng mệt nhọc không kém. Hôm qua sư phụ hẳn ta phải ra ngoài cung tuyên chỉ năm sáu lần. Đi xong trở về cả người đều gần như đông cứng. Vậy mà cũng không thể kêu khổ, bao nhiêu người đang thềm thường công việc này đây. Người dám kêu khổ lập tức sẽ có người thay thế người ngay.

Hắn ta bưng ly trà nóng tới cho sư phụ hạ giọng: "Sáng sớm nay người bên Phượng Hoàn cung và Trường Nhạc cung đều đến, sư phụ phải làm sao bây giờ?"

Quản Trường An không nóng nảy chút nào, nhấp một ngụm trà nói, "Bọn họ có nói gì không?"

"Cũng không nói gì khó nghe, nhưng Mao Đông Lâm của Trường Nhạc Cung thì nét mặt không thiện tâm gì." Chẳng qua là Hoàng thượng gần đây đối với Trường Nhạc cung tốt một chút mà cậu nô tài kia đã đắc ý. Mặc dù hẳn ta không có gia thế mạnh sau lưng nhưng rốt cục cũng là người hầu hạ trước ngự tiền, lên mặt cho ai xem chứ?

Quản Trường An liền nhìn Đồng Ý một cái, từ tốn nói: "Nếu hỏi thăm tin tức thì cứ một mực không biết, người dám nói một lời về tin tức ngự tiền thì không cần Hoàng thượng mà chính ta sẽ xử người."

"Làm sao con dám, có sư phụ dạy bảo con có chết cũng không dám nhiều chuyện."

Quản Trường An gật gật đầu, "Nhớ kỹ điều này, người không nói bọn họ còn có thể đánh người chắc?"

Đúng thế.

Đồng Ý cười nắn vai đâm lưng Quản Trường An lại vội vàng nói: "Đa tạ sư phụ nhắc nhở, không phải con không có chủ trương nhưng vẫn phải

nghe sư phụ chỉ dạy mới yên tâm."

Đến cùng là thiếu kinh nghiệm, có chút chuyện vẫn chưa lão luyện. Quản Trường An đối với người đồ đệ này, tuy không dám nói là mười phần thật lòng nhưng cũng tới ba bốn phần. Trong thâm cung, có thể được như Đồng Ý coi như có vận khí. Những người làm thái giám đều là đoạn tử tuyệt tôn, không con không cháu, nhưng về sau cũng mong có được người chăm sóc lúc tuổi già. Hắn ta nhận Đồng Ý làm đồ đệ cũng là do coi trọng tính tình của hắn, con người cũng khá phúc hậu. Bao nhiêu năm trôi qua cũng có lòng chỉ dạy thật sự.

"Bọn họ đến dò hỏi chuyện gì?" Quản Trường An nghỉ ngơi một chút lại lập tức đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài, cuối cùng người cũng ấm áp rồi.

"Người Trường Nhạc cung hỏi chuyện tham ô tiền cứu trợ, không trực tiếp hỏi mà chỉ hỏi Tả các lão gần đây có thường được triệu kiến hay không. Bên Phượng Hoàn cung thì hỏi thăm chuyện chuyển khẩu, mấy cái này con cũng có biết đâu nên trả lời là không biết."

Quản Trường An nghe nói như thế không khỏi cười hai tiếng, "Hừ hừ", híp nửa con mắt đi tới Sùng Minh Điện. Đồng Ý nhìn theo bóng lưng sư phụ, nghĩ tới tiếng cười vừa rồi của sư phụ, trong bất chợt cũng không nghĩ ra sư phụ cười là ý gì. Nhưng cũng mặc kệ, mình không bị sư phụ trách mắng dạy bảo gì là đại biểu mình làm chuyện này không sai.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Đồng Ý Kia Giống Y Như Con Khỉ Chạy Lăn Xăng (Cuối)

Quản Trường An vung tay vung chân đi vào đại điện, ngẩng đầu lên nhìn Hoàng thượng đang cau mày duyệt tấu chương, hẳn ta nhẹ nhàng đứng sang một bên, cũng không dám lên tiếng quấy rầy, trong lòng lại nghĩ tới phải bấm báo chuyện này như thế nào đây.

Tiêu Kỳ xem kỹ một tấu chương, thấy không có gì sai sót mới đưa bút xuống viết, sau đó khép tấu chương lại, lúc này mới nhìn Quản Trường An hỏi: "Công việc thế nào rồi?"

"Bẩm hoàng thượng, Tạ các lão và Lý các lão đều là cảm tạ ơn đức, thấm nhuần thánh ân, họ nói nhất định tận trung với bệ hạ, không dám buông lỏng chút nào." Quản Trường An cúi thấp đầu không dám nhìn thẳng hoàng thượng, cũng không dám thở mạnh.

Thật sau lâu mới nghe tiếng cười lạnh lùng của Hoàng thượng vọng tới. Trong lòng Quản Trường An biết ngay không tốt, càng không dám nhiều lời.

Tạ các lão chủ trì án tham ô tiền cứu trợ thiên tai nhưng mà kết quả trình lên lại khiến hoàng đế giận dữ. Tham ô tiền thiên tai có quan hệ quá sâu với người nhà Quý phi. Vốn Tạ các lão đã mưu tầm đủ chứng cứ mạnh mẽ tố cáo Tào Quốc công, ai biết sau đó Quý phi lại có thai. Do đó Tạ các lão cũng có điều cố kỵ, giờ kết quả trình lên chỉ là mấy tên tép riu nhãi nhép, làm sao Hoàng thượng không giận cho được?

Lý các lão điều hành việc chuyển khẩu trong triều, lại không chu toàn tin tức nhà mẹ đẻ Hi Tần bị trục xuất khỏi dòng chính Tô gia, ngược lại nhiều lần liên hệ với Tô gia của Khúc Châu, có xu thế đổi đầu với nhà mẹ đẻ Hi Tần. Tấu chương nào cũng không làm Hoàng đế vui lòng. Lúc này Quán Trường An nào dám làm gì chọc giận hoàng đế, cúi đầu ngẩng đầu lên đều sợ gặp tai họa.

"Quả nhiên là hạ thần tốt của trẫm, trung quân yêu dân tốt thật!" Một đêm không ngủ ngon đã khiến mặt mũi Tiêu Kỳ tiêu tụy, đôi mắt thâm quầng càng thêm sắc bén, tràn ngập sự giận dữ. Hắn thật sự không nhịn được vung tay lên. Tất cả mọi thứ trên bàn bị quét sạch xuống đất.

Tức giận không thể trút vào đâu, hắn sầm mặt nói với Quán Trường An: "Mấy kẻ này, từng tên một, sẽ có ngày trẫm thu thập hết!"

Quán Trường An muốn khóc, mấy lời này hắn ta không dám nghe đâu. Nhưng lửa giận của Hoàng thượng đang trước mặt, hắn ta nào dám nói gì liên vôi vàng quỳ xuống đất nhặt mấy tấu chương lại. Mực trong nghiên vung vãi đầy mặt đất, vấy bẩn cả lên hai tấu chương, Quán Trường An vôi vàng lau đi. Chuyện Hoàng thượng nổi giận không thể truyền ra ngoài, nếu không đám lão già kia không biết sẽ nói gì nữa. Quán Trường An hận không thể mọc thêm cánh tay thu dọn sạch sẽ trong đại diện, tự mình quỳ dưới đất lau chùi sạch vết mực rồi mới đứng dậy.

Giương mắt vừa nhìn liền thấy Hoàng thượng ngồi ở trên ghế lớn, sắc mặt đen nhánh xanh mét, ngực thở phập phồng kịch liệt, thấy rõ là bị tức giận đến không nhẹ. Bất kể là án tham ô tiền cứu trợ thiên tai hay là chuyện chuyển khẩu đều là đại sự của triều đình. Nhưng nhìn xem đám đại thần kia đã làm gì, đều chỉ muốn vôi vãi lừa gạt Hoàng thượng, cho rằng Hoàng thượng dễ lừa gạt sao?

Tiêu Kỳ ngồi ở chỗ kia tức giận. Mấy kẻ kia dám lừa gạt mình không phải vì không sợ hắn chút nào sao. Bọn họ vẫn coi trẫm là ông vua mới lên

ngôi, mặc người chém giết hay là hoàng đế ngu si, không có kinh nghiệm, quyền lực gì chẳng? Nghĩ tới đây trong đầu đột nhiên nhớ tới câu nói ngày đó của Tự Cầm, trong lúc nửa mê nửa tỉnh đã nói hăn là: Đồ ngốc!

Đúng vậy, hăn quá ngốc, ngốc vì cho rằng chỉ cần hăn kính trọng các cựu thần như vậy thì bọn họ có thể chí công vô tư phù trợ chính mình.

Tự Cầm nói, giao cho hạ thần việc, nếu làm không tốt thì hoàng đế đương nhiên có thể trách cứ, thưởng phạt phân minh thể hiện hoàng uy. Nghĩ thì đúng đấy nhưng nàng lại quên, những đại thần này mấy đời quý tộc, chiếm giữ triều đình, khống chế triều chính nhiều năm, không phải là một vài ngày có thể áp đảo họ.

Nhìn xem có hai việc hăn sai họ làm mà chẳng có việc nào làm đúng với ý hăn.

Mấy kẻ này khi quân quá đáng!

Tiêu Kỳ càng nghĩ càng giận, càng cảm thấy hăn cô độc một thân một mình. Tại đây, trên triều đình này, bao nhiêu văn võ bá quan như vậy mà lại không có người nào tận trung vì hăn, có thể phát uy nói chuyện thay hăn. Hăn vẫn không có người của mình lên tiếng trên triều đình, cho nên chuyện mở khoa thi cấp bách như vậy, hăn cần phải có thể lực của chính mình.

Nhớ tới Tự Cầm, nét mặt Tiêu Kỳ hơi dịu đi. Mặc dù đôi khi mấy đề nghị của nàng khá buồn cười nhưng nàng lại vì chính mình suy nghĩ. Có vài ý kiến cũng tương đối khá, tuy tuổi còn nhỏ nhưng tầm mắt cũng nhìn xa, đúng là khó được. Lại nghĩ tới cha con Tô Hưng Vũ đều là những viên quan trung thực, liêm chính, không biết xây dựng căn cơ của mình trong triều nên không có cách nào chống đỡ được mấy trọng thần trên triều đình.

Vẫn phải nghĩ biện pháp nâng đỡ bọn họ lên...

Đầu óc Tiêu Kỳ lại bắt đầu suy tính, Quản Trường An ở một bên cẩn thận dọn hết rác rưởi trong phòng, lại tự mình đi pha trà đặt trên bàn bên cạnh hoàng thượng, sau đó lại lặng lẽ lui ra ngoài. Đồng Ý đang đứng hầu sẵn ngoài cửa, vừa nhìn thấy sứ phụ đi ra vội vàng chào đón.

"Sứ phụ, ngài sai bảo chuyện gì ạ?"

Quản Trường An nói khẽ với Đồng Ý: "Đi Ngự Thiện Phòng xem đồ ăn trưa của Hoàng thượng đi."

Đồng Ý vội vàng gật đầu hỏi, "Là gọi thức ăn hay là xem thực đơn?"

Quản Trường An nghĩ tới sự tức giận của Hoàng thượng liền hạ giọng nói: "Tới Ngự Thiện Phòng xem Di Cùg hiên gọi món gì thì kêu làm một phần y như thế."

Đồng Ý cười gật gật đầu, "Dạ, sứ phụ vậy con đi ngay."

Quản Trường An khoát khoát tay, Đồng Ý liền chạy nhanh như làn khói, vừa chạy vừa nghĩ, tâm trạng Hoàng thượng không vui đây, nếu không sứ phụ hẳn ta cũng không dặn dò như thế. Có điều đây cũng không phải chuyện hẳn ta có thể suy đoán lung tung, chỉ chạy như gió tới Ngự Thiện Phòng.

Trong phòng ăn ai nấy đều đang bận rộn ngất trời. Giờ này là giờ chuẩn bị đồ ăn cho chủ tử các cung. Đồng Ý vừa vào phòng ăn thì vừa vặn gặp Tiểu thái giám Vương Dương bên cạnh Lữ Thăng Vinh. Vương Dương là kẻ lạnh lợi, nhìn thấy Đồng Ý bèn lập tức đi tới vấn an, cười hỏi, "Đồng ca ca, ngài tới kêu đồ ăn phải không? Bếp chúng ta vừa có thịt dê tươi rồi, ngài muốn xem thử không?"

Đồng Ý biết rõ ý tứ của Vương Dương, nếu là ngày thường hẳn ta khẳng định đi qua một chuyến. Lữ Thăng Vinh là người của Hoàng hậu nương nương, đồ ăn trong bếp hẳn ta cũng không phải là không được. Nhưng hôm

nay không khéo là Hoàng thượng đang mất hứng, Đồng Ý cũng không dám làm bậy. Hắn ta đẩy Vương Dương ra, vội vàng đi tới chỗ Nhạc Trường Tín vừa đi vừa nói: "Ta đang vội, sau này nhất định tới chỗ Lữ đầu bếp ăn thử. Chủ tử đang giục gấp, ta chịu trách nhiệm làm việc cũng không dám buông thả, phiền cậu buông tay."

Vương Dương nghe nói vậy cũng không dám cản, chạy nhanh như làn khói về chỗ Lữ Thăng Vinh khẽ nói mấy câu. Lữ Thăng Vinh đang bận tóa khói, nghe mấy câu Vương Dương thì thầm liền nói: "Trước tiên người đừng vội, chạy tới chỗ Hoàng hậu nương nương báo tin, thấy người thì tránh đi."

"Được, sư phụ yên tâm, con nhất định làm tốt việc này." Vương Dương co cẳng chạy ra ngoài.

Lữ Thăng Vinh đứng ở cửa thăm dò ngóng cổ nhìn sang phía Nhạc Trường Tín. Hắn ta không thấy Đồng Ý mà lại gặp Phí Lương Công, hai người đều không nghĩ tới trùng hợp như thế, lúng túng cười một tiếng đều rút đầu lại. Lữ Thăng Vinh quay đầu "Hừ" một tiếng, trong lòng lại nghĩ tới tiểu hồn đản Đồng Ý đang chạy sang chỗ Nhạc Trường Tín, lẽ nào vị chủ tử Di Cùng Hiên lại nghĩ ra đồ ăn mới mẻ gì chăng?

Bây giờ suy nghĩ một chút trong lòng không biết là cảm giác gì. Lúc trước ai có thể để ý đến vị Hi Tần nghèo nàn kia. Vậy mà người chướng mắt thế, nghiêng người một cái đã hóa ra phong cảnh. Đồng Ý kia giống y như con khỉ chạy lung tung, một lòng muốn nịnh nọt bề trên. Giờ vị chủ tử của Di Cùng hiên nhớ tới nghĩa tình của Nhạc Trường Tín, đồ ăn của Di Cùng hiên cho tới bây giờ đều là từ một tay lão Nhạc đưa lên. Vận thế đổi dời, ai có thể nghĩ tới những đồ ăn Hi Tần thích lại cũng được Hoàng thượng ưa dùng. Thường xuyên như thế, lão Nhạc Trường Tín này coi như đổi vận.

Nghĩ tới thì không thoải mái, không được, hẳn ta phải nghĩ biện pháp, xem chỗ Hi Tần chủ tử có thể dùng qua đồ ăn của hẳn hay không? Nếu dùng thử rồi thì sẽ biết tay nghề của Lữ Thăng Vinh hẳn ta, về sau không lo không có cơ hội.

Có điều chuyện này phải nhờ tới Trương Đức An của Di Cùng hiên, Lữ Thăng Vinh hơi nhú mào, chuyện này phải làm khéo léo thế nào để không bị người dèm pha đây?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Huynh Trưởng Gặp Chuyện Không May (Phần 1)

Trong Di Cùng hiên đang rất vui sướng náo nhiệt, Vân Thường cầm trong tay một bộ váy áo, ướm lên người cười tươi nói: "Bộ này là Thượng Phục cục may theo kiểu mới mang đến, chủ tử, ngài xem đường viền cũng có tới ba bốn lớp, tay nghề càng ngày càng tinh xảo." Nói xong đặt xiêm y xuống lại bưng lên một hộp đồ trang sức đeo tay, "Buổi trưa Đồng cô cô tự mình mang đến, lúc đó chủ tử đang nghỉ ngơi, Đồng cô cô chỉ để đồ lại rồi đi luôn."

Tự Cẩm nhìn hộp trang sức đầy châu ngọc lấp lánh, cười bình thản nói với Vân Thường: "Cất hết lại đi." Có cái gì đáng cao hứng chứ, chẳng qua là hoàng hậu thấy nàng biết điều nên ban thưởng thôi, cũng là nhắc nhở nàng phải cẩn thận tuân giữ bốn phận.

Vân Thường cũng không dám cười nữa, im lặng vội vàng cất sang một bên. Diện Mi cũng nhanh chóng gấp váy áo lại, ôm đồ mang ra ngoài. Ra tới cửa mới thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy tim trong ngực còn đang nhảy thành thịch. Nàng ta vừa mới thở phào một cái, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Hoàng thượng rảo bước đi vào, đầu gối mềm nhũn, vội vàng quỳ xuống, "Nô tỳ bái kiến Hoàng thượng."

Tiêu Kỳ đi qua bên cạnh Diện Mi, đôi mắt nhìn xấp váy áo nàng ta ôm trong lòng, dừng một lúc mới nhắc chân đi vào. Diện Mi đang định đứng lên thì nghe tiếng chủ tử vấn an bên trong, nhìn Quản Trường An mỉm cười đứng trước cửa, nàng ta lại vội vàng hơi quỳ xuống rồi không dám nói thêm gì lui xuống. Ai cũng đều nói chủ tử thất sủng, nhưng không phải Hoàng thượng vẫn đến sao? Di Cùng hiên của các nàng cũng không thể cứ thế

chìm xuống. Trong lòng Diện Mi dần dần kiên định hơn, ngay cả bước chân cũng khí thế mạnh mẽ lên.

Trong phòng Vân Thường dâng trà lên xong lại cẩn thận lui ra ngoài, tay nhẹ nhàng kéo rèm cửa lại. Nàng ta ra đến ngoài thì gặp Quản Trường An cười mỉm đứng ngay ở trước cửa.

"Nô tỳ vẫn an đại tổng quản." Vân Thường cười quỳ gối hành lễ.

"Vân Thường cô nương đừng khách khí, mau đứng lên." Quản Trường An đưa tay vừa đỡ vừa cười nói.

Vân Thường đôi khi cảm thấy Quản Trường An này rất đáng giận, nhưng nàng ta cũng không dám đắc tội vị đại hồng nhân trước ngự tiền này đành chỉ cười xòa. Người vừa đứng lên thì thấy Trần Đức An đang đi tới, trong lòng nhẹ một hơi để lại Trần Đức An chiêu đãi Quản Trường An, còn mình thì đi ra ngoài chờ chủ tử sai bảo.

Ở trong phòng Tự Cầm quả thật cũng hơi lo lắng bất an. Nàng biết rõ chính mình chọc Tiêu Kỳ tức giận trong vụ không gặp người nhà nhưng nàng cũng không có cách nào khác. Cho nên lúc này chỉ dám bưng trà rót nước, dấm vai bóp lưng cho hần. Nghĩ tới mình là một cô gái hiện đại ưa chuộng tự do dân chủ, vậy mà phải sống trong xã hội cổ hủ vạn ác, muốn sống phải khúm núm co ro, bất giác cảm thấy trong lòng đầy uất ức.

Lúc đầu Tiêu Kỳ cũng tức giận không ít, hần nghĩ Tự Cầm không biết phân biệt nặng nhẹ, phải dạy dỗ nàng thật tốt mới được. Thế mà cơn tức của mình còn chưa vơi thì đã thấy tiểu cô nương kia đỏ mắt rơm rớm nước, nàng còn dám ủy khuất trước nữa kia, thế này gọi là gì chứ?

Hần đành duỗi tay kéo Tự Cầm ngồi xuống cạnh mình nhìn nàng đầy đe dọa, "Nàng còn không biết xấu hổ cho là mình oan ức sao, lòng tốt của trẫm dành cho nàng đều bị lòng lang dạ thú của nàng giẫm nát rồi còn gì."

Tự Cẩm vội vàng đứng dậy thỉnh tội, Tiêu Kỳ lại kéo tay nàng dùng sức mạnh đè xuống. Tự Cẩm nhìn hẳn, kỳ thật nàng biết rõ Tiêu Kỳ có lòng tốt, nhưng phúc khí lớn như thế... nàng không chịu nổi. Bây giờ suy nghĩ kỹ, nếu Tiêu Kỳ trên triều đình nhất ngôn cửu đỉnh, các thần tử tận tâm tận trung, nàng được hẳn nhớ thương như thế thì trong lòng chỉ có vui vẻ chứ nào có chuyện còn e ngại.

Nói đến cùng thì do bản thân ngôi vị, quyền lực Tiêu Kỳ chưa vững nên nàng đi theo cũng trôi nổi dập dờn, không có chỗ dựa vững chắc mà thôi.

Nhưng những lời này sao nàng dám nói ra, nàng chỉ đành cúi đầu.

Tiêu Kỳ nhìn dáng vẻ này của Tự Cẩm nói: "Trước đây trẫm vẫn cảm thấy nàng là người vô tư lự, không suy tính sâu xa, là nha đầu ngốc, bây giờ mới biết nàng cũng có những suy tính riêng của mình."

Mấy câu này cũng khá nặng nề, Tự Cẩm liền ngẩng đầu nhìn hẳn vội vã biện bạch, "Ý tứ của Hoàng thượng cũng là tâm nguyện của thần thiếp. Nhưng thân thiếp ở trong hậu cung, phải tuân theo cung quy."

Tiêu Kỳ nghe nàng nói câu này, mặc dù trong lòng vẫn chưa hết ức chế nhưng ngấm lại, làm hoàng đế như hẳn mà còn phải nhìn sắc mặt mấy lão thất phu kia chứ đừng nói gì đến một phi tần như Tự Cẩm, nhà mẹ đẻ yếu thế thì sống trong hậu cung khó khăn cỡ nào. Nghĩ tới đây, bỗng nhiên cảm thấy hai người tình cảnh đúng là giống nhau, cảm giác chua xót lại dâng lên.

"Cho nên nàng dám to gan từ chối lòng tốt của trẫm sao?"

"Thần thiếp không dám."

"Không dám? Trẫm cảm thấy gan nàng rất to đấy."

Tự Cẩm mím môi không nói gì nữa. Trong lòng Tiêu Kỳ rất hiểu lý do mình làm vậy, hắn chỉ tức giận vì nàng đã không đứng bên hắn mà thôi.

Vì sao nàng không dám đứng chứ?

Chẳng qua vì bây giờ hắn còn chưa có đủ sức mạnh thực sự để bảo vệ nàng.

Điểm này cả hai người đều biết rõ, nhưng không ai nói ra.

Tiêu Kỳ chủ động tới Di Cùng hiên hạ bậc thang cho nàng, nàng đã thở phào nhẹ nhõm rồi. Do đó càng thêm nhiệt tình cẩn thận chăm sóc phụng dưỡng tôn đại phật này. Mấy chuyện chuyển khẩu, mở khoa thi, lại còn án tham ô tiền cứu trợ thiên tai trên triều đình đã đủ làm cho Tiêu Kỳ bận rộn đến sứt đầu mẻ trán. Cho nên sau lần gửi thư đó Tự Cẩm cũng không nói thêm gì nữa, tình cảm của nàng và Tiêu Kỳ không có nền tảng cơ bản, có những lúc người đàn ông vẫn thích nữ nhân ngốc nghếch hơn.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Huỳnh Trưởng Gặp Chuyện Không May (2)

Editor: Hương Cỏ

Tuyết rơi suốt một đêm. Nửa đêm Tự Cẩm cảm thấy lạnh nên nằm sát vào người Tiêu Kỳ lấy hơi ấm của hắn. Chờ đến lúc hắn thức dậy vào triều, nàng nhìn qua cửa sổ chỉ thấy một màu tuyết trắng tinh thì mới dậy mang giày đi ra cửa sổ nhìn, vừa thấy cảnh bên ngoài thì vui vẻ nghiêng đầu sang chỗ Tiêu Kỳ, "Tuyết lớn thật."

Tiêu Kỳ đang được Quản Trường An hầu hạ mặc quần áo, nghe Tự Cẩm nói, xoay người ngó ra ngoài. Chỉ thấy trên mặt đất phủ một lớp tuyết trắng thật dày. Hắn đâu có có thời gian thưởng thức cảnh đẹp này, nhú mày lại, tuyết lớn là tai họa, trong ngực như có một tảng đá lớn đè nặng trĩu.

Hắn giơ tay kéo Tự Cẩm lại, đóng kín cửa sổ cúi đầu trách: "Gió lạnh thổi vào người thì nàng mới biết dễ chịu thế nào cơ."

Tự Cẩm bị kéo khựng lại, sau đó nhìn thấy Tiêu Kỳ đóng cửa sổ, lùi nàng đi ra phòng ngoài, ấn vai bắt nàng ngồi xuống rồi nghe hắn nói: "Ngày hôm nay trăm sẽ không đến ăn trưa, sợ là có việc gấp."

Nếu thật sự tuyết lớn thành đại họa thì việc gấp thật đây. Tự Cẩm rất khéo hiểu lòng người gật gật đầu, "Thần thiếp biết rồi."

Ánh mắt Tiêu Kỳ rơi trên mặt Tự Cẩm, nhìn nàng thế mà nàng cũng chẳng nói thêm gì, cảm thấy hơi thất vọng. Quản Trường An đã ôm áo lông cáo khoác ngoài tới choàng lên người hắn, Tiêu Kỳ chỉ đành phải đi, tới giờ phải lên triều rồi.

Tự Cầm tiễn Tiêu Kỳ ra ngoài, lúc trở lại cảm thấy khá bồn chồn. Vừa rồi ánh mắt Tiêu Kỳ nhìn nàng hơi kỳ lạ, tựa như chờ đợi gì đó, mình cũng có làm gì thất lễ thiếu sót đâu nhỉ?

Nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra, thôi kệ cứ vậy đi. Tự Cầm ngồi trước gương bắt đầu trang điểm, ngày hôm nay phải đi Phượng Hoàn cung thỉnh an. Kể từ đầu mùa đông, Hoàng hậu nương nương thương cảm Quý phi nương nương và Tiền tài tử có thai, việc thỉnh an mỗi ngày cũng chuyển thành ba ngày một lần. Quý phi coi trọng thai nhi trong bụng, so với chính nàng ta còn quan trọng hơn. Từ lúc mang thai cũng không đi thỉnh an nữa. Hoàng hậu nâng Quý phi ra, kỳ thật chẳng qua là dùng cách khác để che chở Tiền tài tử mà thôi.

Mọi người đều biết rõ nhưng không ai dám nói ra.

Ăn sáng xong, Tự Cầm liền đi đến Phượng Hoàn cung. Trong Phượng Hoàn cung vẫn vô cùng náo nhiệt như trước đây, tiếng hoan hô cười nói ầm ập vang vang trong cung điện, càng thêm nổi bật lên màn tuyết trắng lạnh như băng vô tình ngoài trời.

Tự Cầm được hoàng hậu che chở, giờ lại được phong Hi Tần nên dù mọi người đổ mắt ghen tị nhưng trước mặt Hoàng hậu cũng không dám nói gì quá đáng, cùng lắm là trong bóng tối châm chọc vài câu. Tự Cầm cũng không phải là người dễ bị tác động, giả vờ nghe không hiểu, còn bày ra trên mặt một lúm đồng tiền tươi như hoa, ra vẻ mình ngốc nghếch. Quả là giống một đoá “bạch liên hoa”.

Trong lòng Tự Cầm lại thở dài phiền muộn. Nàng tuyệt đối không thể tưởng tượng được, xuyên không một hồi nàng còn có cơ hội được nếm thử cảm giác bị bao nhiêu người khinh bỉ, coi thường. Nhớ ngày xưa nàng cực kỳ coi khinh mấy người ra vẻ ngây thơ như vậy, giờ lại phải ngụy trang mình y như thế. Cuộc đời thật giống như một vở diễn vậy.

Hoàng hậu nhìn Hi TẦN bị Mai phi và Khúc phi trêu ghẹo, lại thấy nàng vẫn cúi đầu nét mặt luống cuống cẩn thận, trong lòng chợt cảm thấy thư thái, vừa cười vừa nói: "Được rồi, được rồi. Hi tần tuổi còn nhỏ, da mặt mỏng, các cô đừng trêu nàng ta nữa."

Vài năm nay Mai phi đều dựa vào hoàng hậu, khuôn mặt xinh đẹp mang theo vài phần anh khí, xoa khăn nói: "Nương nương thiên vị Hi tần muội muội như vậy, thần thiếp thấy ghen tị quá."

Nghe Mai phi nói nửa giả nửa thật, Hi tần vội vàng ngẩng lên, nét mặt bối rối nói: "Hoàng hậu nương nương đãi chư vị tỷ muội đều tốt như nhau mà."

Mai phi sững sờ, Khúc phi ngồi ở đối diện che miệng cười khẽ một tiếng, đôi mắt long lanh như hồ nước, ngập đầy tình ý càng khiến người thêm lưu luyến nhìn sang Hi tần, chậm rãi nói: "Hi tần muội muội thật sự là người thú vị, khó trách Hoàng thượng yêu thích muội muội như vậy."

Tự Cẩm như thể không biết lời Khúc phi nói có ý gì, nét mặt ngơ ngác làm mọi người tức cười, trong đại điện tiếng cười giòn giã, Tự Cẩm trong lòng thầm than, cmn, nghề "bạch liên hoa" này cũng chả dễ làm gì cả.

Cuối cùng chờ đến khi Hoàng hậu cho mọi người lui về, lại còn cố ý an bài xe kiệu ấm áp đưa Tiền tài tử đang mang thai về Kính Nguyệt hiên thì sự chú ý của mọi người mới chuyển từ Tự Cẩm đến Tiền tài tử. Ai nấy đều thấy nét mặt Tiền tài tử khá yếu ớt, càng thêm cẩn thận, không ai dám nói lớn tiếng.

Ra Phượng Hoàn cung, Vân Thường vội vàng mặc áo khoác, đội thêm mũ cho Tự Cẩm, đỡ nàng đi thẳng về Di Cùng hiên.

Tự Cẩm đi được vài chục bước thì nghe sau lưng vọng tới tiếng cười như có như không, không cần quay đầu lại cũng biết mọi người đang nói cái gì. Nếu không phải nói chuyện mình dần độn ngu ngốc thì sẽ bàn luận việc

Tiền tài tử có thai. Người trong cung này, bản thân sống không vui vẻ thì nhìn người khác trôi qua thoải mái cũng không chấp nhận được.

Giờ khắc này, Tự Cẩm biết rõ có hoàng hậu che chở và không che chở khác nhau đến cỡ nào.

Một đường đầy tâm trạng về Di Cung hiên, không nghĩ vừa bước vào thì thấy Tiêu Kỳ đã hạ triều trở về ngồi trong phòng. Tự Cẩm liền lập tức cười thật tươi, dịu dàng để Vân Thường cởi áo khoác cho nàng đi tới hành lễ. Vừa khom người xuống, chưa kịp nói gì thì đã bị Tiêu Kỳ đỡ lên, kéo tay nàng ngồi xuống bên cạnh hăn, rồi nghe hăn cười nói: "Nàng đoán xem trẫm mang cho nàng cái gì?"

Tự Cẩm còn chưa hồi phục tinh thần khi thấy Tiêu Kỳ vừa hạ triều đã đột đột tới đây, nghe thấy hăn còn mang lễ vật đưa cho mình thì thật sự ngạc nhiên vô cùng.

Từ sau khi Tự Cẩm đổi vận, danh sách đồ vật Tiêu Kỳ ban thưởng ước chừng đã ghi hết một cuốn sách dày. Nhưng bình thường đều do Quản Trường An mang người đưa đến chứ không phải do Tiêu Kỳ tự tay ban thưởng. Vì thế Tự Cẩm kinh ngạc cũng là hợp tình hợp lý.

Nhìn vẻ mặt Tự Cẩm như vậy, Tiêu Kỳ càng thêm vui vẻ, tay nắm đầm dư dư trước mặt Tự Cẩm.

Tự Cẩm ngẩng đầu nhìn Tiêu Kỳ, bao nhiêu ý nghĩ xoay chuyển trong đầu. Hôm nay buổi sáng lúc rời đi, nét mặt Tiêu Kỳ còn đầy lo lắng vì sợ tuyết lớn gây tai họa. Thế mà chẳng hiểu vì sao lâm triều về lại vui vẻ như vậy. Có thể lần tuyết lớn này không gây họa lớn gì hoặc trên triều đình có đại hỷ sự.

Tự Cẩm trong lòng đầy nghi vấn nhưng không thể hiện gì trên mặt, chỉ nhìn Tiêu Kỳ, nhẹ nhàng lắc lắc ống tay áo của hăn dịu dàng hết cỡ hỏi:

"Bệ hạ lại tới trêu ghẹo thiếp, thiếp làm sao đoán được là gì chứ, để thiếp xem chút đi."

Tâm trạng Tiêu Kỳ đích thực rất vui vẻ nên cũng không tiếp tục làm khó xử Tự Cẩm, chìa bàn tay ra.

(Còn tiếp ...)

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Huỳnh Trưởng Gặp Chuyện Không May (3)

Tự Cẩm cúi đầu nhìn, nhìn thấy vật trong tay hẵn thì sững sờ, nét mặt đang tươi cười mang theo vài phần cứng ngắc. Chỉ thấy một đôi hoa tai bằng đá hình hoa lựu lặng lẽ nằm trong lòng bàn tay rộng lớn của Tiêu Kỳ. Trong lòng nàng đột ngột dâng lên cảm xúc chua xót, ký ức nguyên chủ tựa như thủy triều ủa vào lòng.

"Đây là vật trang sức thần thiếp đeo lúc còn ở nhà, sao lại ... trong tay bà hạ vạ?"

"Vui hay không?"

Nghe Tiêu Kỳ hỏi một đằng, trả lời một nẻo, Tự Cẩm không biết mình có vui hay không nhưng lúc này cũng biết trước mặt hẵn phải tỏ ra rất vui mừng, nhẹ nhàng gật đầu. Đưa ngón tay trắng nõn cầm lấy đôi khuyên từ bàn tay hẵn, giơ lên trước mắt tinh tế quan sát. Đây là hoa tai của ca ca nguyên chủ tặng cho muội muội của mình.

"Rất vui." Tự Cẩm khẽ nói, đầu nhỏ tựa trên vai Tiêu Kỳ nỉ non, "Cảm ơn Hoàng thượng."

Tiêu Kỳ ôm Tự Cẩm vào lòng nói: "Đây là phụ thân nàng mang vào cho trăm." Nói đến đây thì hơi dừng lại, chợt buồn bực nói: "Bởi vì nàng ba phen mấy bận không chịu gặp người nhà nên người trong nhà rất nhớ nàng, đành gửi đồ này vào đây."

Mắt Tự Cẩm đỏ lên. Nàng xuyên tới đây vẫn luôn cảm thấy mình là kẻ cô độc, trong cung cấm cười đao vượt lửa mà gắng sống qua ngày. Ngày

hôm nay đột nhiên nhận được cái này mới thật sự cảm giác được, hóa ra trên đời này vẫn có người quan tâm lo lắng cho mình.

"Thần thiếp thực có lỗi với cha mẹ huynh trưởng, biết rõ bọn họ lo lắng cho mình mà ..." Tự Cẩm không nói được, nàng có thể nói gì đây? Nói thế nào cũng sai hết.

Tiêu Kỳ nhìn nước mắt Tự Cẩm rơi từng giọt từng giọt, lấy khăn của mình ra lau nước mắt cho nàng, "Trẫm xem cha và ca ca nàng đều tốt tính, ôn nhu, sao lại sinh ra con gái bướng bỉnh như nàng chứ." Nói xong, cũng thở dài thườn thượt.

Tự Cẩm hiểu rõ Tiêu Kỳ nói vậy không có ý thăm dò nàng, ngược lại trong suy nghĩ hai người đều giống nhau, nàng liền thuận theo ý hắc: "Đương nhiên thần thiếp nhớ người nhà, có điều không đành lòng gây thêm phiền toái cho họ, cũng không muốn khiến bề hạ thêm rắc rối. Chung quy sẽ có một ngày, thiếp nguyện đứng bên bề hạ, lúc đó tâm nguyện sẽ đạt được."

Tiêu Kỳ nghe vậy trong lòng căng thẳng, siết chặt tay Tự Cẩm cúi đầu nhìn nàng, từ trước đến nay lại không nghĩ nàng có lòng tin như thế đối với mình.

Ngay cả chính hắc còn chưa có tự tin vào bản thân như vậy. Tiên đế để lại cho hắc một tình hình rối rắm, đăng cơ mấy năm phải gian nan đi tới, mỗi một bước đi đều dốc hết tâm huyết. Nửa đêm tỉnh dậy lăn lộn khó ngủ, hắc đã từng nghĩ tới, nếu như không chống đỡ được thì cứ tùy theo bọn họ thôi.

Quý tộc rắn như sắt đá, hoàng tộc mềm như nước chảy, từ xưa tới giờ đã như vậy.

Nhưng hắc không cam lòng.

"Nàng còn chưa cập kê, chắc là chưa có tên chữ."

"Khuê trung nữ nhi đến tuổi cập kê thường do trưởng bối trong nhà hoặc ân sư lấy tên chữ cho. Thần thiếp mười ba tuổi đã tiến cung, được bệ hạ không ghét bỏ cho hầu hạ phụng dưỡng bên cạnh. Chắc người nhà chưa có cơ hội đặt tên chữ cho thần thiếp." Tự Cầm nói đến đây đôi mắt đẹp long lanh nhìn Tiêu Kỳ chăm chú, kéo tay áo hăn khề đung đưa, "Bệ hạ thường cho thần thiếp ân huệ này đi."

Tiêu Kỳ cúi đầu nhìn vào mắt Tự Cầm, chậm rãi nói: "Trẫm nghĩ để phụ thân nàng lấy tên chữ cho nàng đưa vào cung."

Tự Cầm tỏ vẻ nhất định không chịu, "Dân gian có tục ngữ, lấy chồng theo chồng, gả cho chó thì theo chó, gả con khỉ phải đi khắp núi. Đã nhập cung thì thần thiếp liền là người của hoàng thượng, chuyện thế này này phải do Hoàng thượng hao tâm tổn trí mới đúng chứ, sao lại lười biếng đẩy cho người nhà thiếp?"

Tiêu Kỳ lập tức cười, "Nàng lại quen thói ỷ lại nói hỗn rồi."

Tự Cầm che miệng cười, tỏ vẻ đắc ý vô cùng.

"Tính cách nàng thiên chân hồn nhiên, gặp chuyện lại có vài phần kiên cường, cũng khá thông tuệ, nhưng trong thâm cung..." Tiêu Kỳ dừng một chút không nói gì thêm, ngón tay thon dài cứng cáp khẽ lướt qua lông mày như vẽ của Tự Cầm, "Nàng cầu xin trẫm ban thưởng tên chữ, trẫm chỉ mong nàng bình an như ý, một đời an vui, vậy gọi tên là Ngôn Thanh đi. Để sau này nhắc nhở nàng cẩn trọng hơn trong lời nói, việc làm. Khi trẫm không ở cạnh nàng thì có chuyện gì nàng cũng không được xúc động, nói chuyện phải suy nghĩ cẩn trọng, lưu lại cho mình ba phần đường sống."

Lần này Tự Cầm thật sự rõ ràng sửng sốt. Giọng nói Tiêu Kỳ nhu hòa nhẹ nhàng từ tốn, đang nhìn mình với ánh mắt trong suốt sáng ngời, ngón

tay lướt qua trán như nóng cháy. Hai chữ Ngôn Thanh, từ ngón tay ấy bỗng chốc rơi vào tog tim nàng.

Mặc kệ Tiêu Kỳ là loại người nào, giờ khắc này, hắn đã thật lòng thật dạ cầu phúc cho nàng.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Huỳnh Trưởng Gặp Chuyện Không May (Cuối)

"Hoàng thượng..." Tự Cẩm cả người đều như căng ra. Nàng biết rõ lúc này cần phải vui sướng tạ ơn, để Tiêu Kỳ biết rõ mình thích hai chữ này cỡ nào. Nhưng cũng chính giây phút này, nàng bỗng không muốn ngụy trang những cử chỉ “thiên chân hồn nhiên” kia trước mặt hắn.

Nàng thấy rất tệ nếu lúc này giảm đập lên tâm ý của hắn.

Tiêu Kỳ nhìn mắt Tự Cẩm còn đỏ hơn so với lúc nãy, bất giác không nghĩ ra lý do vì sao lại khóc. Được hắn ban tên chữ, không phải là nên vui mừng sao?

"Sao vậy?" Tiêu Kỳ hơi bất an nhìn Tự Cẩm, đang yên lành sao lại khóc chứ?

Tự Cẩm cũng không biết giờ phút đó mình bị sao nữa, giống như bị ma nhập vậy, nước mắt cứ tuôn rơi. Nghe Tiêu Kỳ hỏi vội lấy khăn ra lau nước mắt nói liên hồi: "Thần thiếp chỉ quá ngạc nhiên mừng rỡ thôi, nước mắt cũng rơi làm phiền lòng bệ hạ."

Tiêu Kỳ bèn cười, đúng là vui vẻ phát ngốc đây, cũng chỉ có người đơn thuần như nàng mới có thể như vậy.

"Chuyện chuyển khẩu đã chính thức giao cho cha nàng tiếp quản phụ trách. Nhà nàng từ nay sẽ ... không yên bình. Nàng có... oán trẫm không?" Tiêu Kỳ nghĩ tới hôm nay trên triều đình, các đại thần cãi nhau ầm ĩ loạn hết cả lên. Án tham ô tiền cứu trợ thiên tai, vì chuyện Quý phi có thai mà Tạ Hoàn kia cũng tránh né một bên khiến hắn tức giận mà không thể phát

hỏa. Việc mở khoa thi cũng tranh cãi không ngừng, hãn nhân cơ hội đó quyết định chuyển chuyển khẩu, khiến Tô Hưng Vũ thống khoái tiếp nhận.

Lại nhớ tới Hộ bộ cố ý gây khó dễ, nói thẳng là không có tiền làm. Lại bộ và Hộ bộ ủng hộ lẫn nhau, đồng thời cũng nói, các quan viên cần tập trung để hỗ trợ cho chuyện chuyển khẩu của Tô Hưng Vũ đều bận rộn, không ai làm được. Không người, không tiền, ngay cả thần tiên có hiện ra cũng bó tay, không bột đổ gột nên hồ. Tiêu Kỳ tận mắt nhìn thấy nét mặt Tô Hưng Vũ trước hồng sau đen, gân trán gân cổ vẫn lên nhưng cuối cùng vẫn dè nén được cơn tức đầy mình.

Tự Cầm nghe lời Tiêu Kỳ nói, sớm đã dự liệu chuyện chuyển khẩu không thể dễ dàng như vậy, vừa cười vừa nói: "Ăn lộc của vua, vì quân phân ưu, thần thiếp tuyệt đối không dám nghĩ như vậy." Nói đến đây thì hơi ngừng lại khẽ cười: "Hoàng thượng, phụ thân và ca ca thần thiếp trong đầu đều có kế hoạch, tính toán. Chỉ cần Hoàng thượng tin được họ tất nhiên sẽ làm cho tâm nguyện của Hoàng thượng đạt thành."

"Nàng không sợ nói quá lời về họ sao, sau này làm không thành thì lại xấu mặt." Tiêu Kỳ bất đắc dĩ, vừa mới còn nói hy vọng nàng ăn nói cẩn thận, kết quả nàng đã dám nói này nọ rồi.

"Thần thiếp có Hoàng thượng nên mới không sợ chứ."

Tiêu Kỳ khước miệng khẽ cong lên. Trong hậu cung này, Hoàng hậu, Quý phi và một đám tần phi, ai nấy đều có người trong nhà làm chỗ dựa, có khi nào cần gã hoàng đế như hãn làm chỗ dựa chứ. Giờ đây lại có một tiểu nha đầu như thế coi mình làm chỗ dựa cho nàng, cứ tin tưởng như là đương nhiên vậy, lòng tin tuyệt đối nữa.

Trong tim hãn tựa như có một luồng sức sống mãnh liệt tưới vào.

"Ừ, nàng còn có trăm đây."

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, Tự Cầm hơi e lệ rũ đầu xuống, trong lòng lại mơ hồ có vài phần bi ai.

"Hai lần trước nàng không gặp người nhà là sợ người trong cung nói tới lui sinh rắc rối, lần này là thời điểm cuối năm, người nhà nàng xin vào cung yết kiến là hợp lý hợp tình, nàng đừng từ chối nữa."

"Lần này hoàng thượng không nói thần thiếp cũng muốn gặp họ, thiếp cũng có chuyện dặn dò người trong nhà."

Tiêu Kỳ bật cười, "Nàng định dặn dò cái gì, nói cho trẫm nghe xem nào." Mới bé tí mà đã tỏ vẻ người lớn già dặn, làm hấn buồn cười quá đi.

"Hoàng thượng cười gì chứ?" Tự Cầm bất mãn đẩy đẩy hấn ra nghiêm trang nói: "Thần thiếp muốn dặn người nhà, lần này vì Hoàng thượng làm việc, nhất định phải đặt quyền lợi chung lên quyền lợi riêng, uy vũ bất khuất, lòng son dạ sắt, không được ảnh hưởng đến thể diện của Hoàng thượng, triều đình. Sống trong bùn cũng không được nhiễm tanh hôi? Chuyện chuyển khẩu sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của rất nhiều người, giống như tay không đả hổ, xích độc bắt lang. Mấy đại thần trong triều kia không biết sẽ làm ra bao nhiêu cách xấu xa để hại họ, đương nhiên thần thiếp phải dặn dò rất nhiều."

Hiên ngang lẫm liệt như thế, bất giác khiến Tiêu Kỳ nghe kinh ngạc, thật lâu không thốt nên lời nào.

"Ngôn Thanh..."

"Phụ thân, ca ca thần thiếp cam nguyện làm trâu bò cho Hoàng thượng, nguyện đánh đầu trắng đó!" Tự Cầm nắm chặt thời cơ lấy hảo cảm cho người nhà trước mặt Tiêu Kỳ. Nói thì nói như thế nhưng mọi việc chưa chắc có thể thuận lợi.

Tự Cầm lo lắng không phải không có căn cứ. Nhìn chẳng mấy chốc nữa thì đến Tết, ngày giáp năm, huynh trưởng nàng lại gặp chuyện không may.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Một Người Ngu Ngốc (Phần 1)

Tô phủ.

Tô Liễu phu nhân hai mắt khóc sưng đỏ nhìn con trai nằm ở trên giường, đứng bên cạnh là con dâu Triển thị cũng đỏ mắt vì khóc, đang nắm chặt khăn nhìn phu quân của mình. Mẹ chồng đứng cạnh, có nhiều chuyện nàng ta không dám hỏi chỉ có thể đứng nhìn, trong lòng lo lắng vô cùng.

Từ khi bước chân vào kinh đô đến nay, cuộc sống trôi qua không yên ổn, khắp nơi bị người cản trở, ép buộc. Giờ trượng phu lại bị thương, nàng ta biết nguyên nhân vì cái gì nhưng ngoài miệng cũng không dám nói lung tung.

Trên giường Tô Thịnh Dương liếc nhìn sang thê tử, nhướn mày cười với nàng rồi nói với mẫu thân: "Mẫu thân đừng lo lắng, chẳng qua là một vết thương nhỏ, nằm vài ngày sẽ đỡ thôi, không có gì đáng ngại đâu."

Tô Liễu phu nhân giờ tay vỗ vỗ tay của con trai, "Nương biết rõ con chịu uất ức. Nỗi hận hôm nay phải tạm thời đè xuống. Nhưng là cuộc đời rất dài, mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây, món nợ này nhất định sẽ có ngày chúng ta đòi nhà Tô quý phi." Nói đến đây, bà dừng lại nhìn con trai một lúc rồi mới trịnh trọng nói: "Làm người tối kỵ là không có sự nhẫn nhịn, thiếu lòng nhẫn nại. Năm đó nhà chúng ta khó khăn như thế mà còn vượt qua được, giờ khó khăn gian nan hơn hồi đó sao? Con chỉ cần nhớ kỹ điều này, cuộc sống phú quý của chúng ta là do muội muội con trong cung giành được, gặp chuyện gì cũng phải nghĩ tới muội muội con."

"Con biết rồi." Vẻ mặt Tô Thịnh Dương trang nghiêm. "Nhà chúng ta không có căn cơ gì, muốn ra mặt cũng chỉ có thể dựa vào lòng trung thành đối với Hoàng thượng, con đều ghi tạc trong lòng."

Tô Liễu phu nhân cười cười, lại nghiêng đầu nhìn con dâu, "Mấy ngày nay con đã vất vả nhiều rồi, để mẹ chăm sóc Mậu ca nhi và Quân tử muội cho."

"Vâng, con dâu nghe lời mẫu thân. Hai đứa bé nghịch ngợm kia chỉ ước gì mỗi ngày được ở cùng mẫu thân thôi. Để mẫu thân phải mệt nhọc, trong lòng con rất áy náy." Triển thị vội vàng thi lễ một cái, dịu dàng nói.

Tô Liễu phu nhân chỉ cười một tiếng không nói thêm gì đứng dậy đi ra ngoài. Triển thị vội vàng đưa ra cửa, đợi đến khi mẹ chồng mình đi khá xa này mới lộn vòng trở về. Nàng ta vắt khăn lau mồ hôi trên trán phu quân khẽ nói: "Có chắc là người nhà Tô quý phi hạ thủ?"

"Chuyện bên ngoài nàng không cần lo lắng, nàng chỉ cần lo liệu việc trong nhà giúp đỡ mẫu thân là được." Tô Thịnh Dương vỗ vỗ tay thê tử, suy nghĩ một chút rồi vẫn là dặn dò thêm, "Sau này gặp người nhà Tô quý phi thì cách xa một chút."

Triển thị nhẹ nhàng gật đầu, chuyện bên ngoài nàng không hiểu, phu quân nói gì thì chính là cái đó. Nhưng món nợ này của người nhà Tô quý phi nàng sẽ ghi nhớ trong lòng. Nàng giơ tay kéo lại mép chăn cho phu quân, lại bưng nước đến cho hãm uống rồi nói: "Thiếp chỉ là nữ nhân chân yếu tay mềm thì sợ gì chứ, chẳng phải là lo lắng chàng ở ngoài làm việc bị người tính kế mà thôi. Lần này chọn lựa Kiều Long Vệ chàng quyết tâm phải tham gia, thiếp không hiểu cũng không dám cản trở, nhưng thấy chàng bị thương thế này rất đau lòng. Thiếp biết việc này rất khó khăn, thật sự là không làm không được sao?"

Nghe thê tử lo lắng nói, trong lòng Tô Thịnh Dương cảm thấy ấm áp, nắm tay nàng nói: "Không làm không được, nếu không đi tranh vị trí thống lĩnh Kiêu Long Vệ này, ý Hoàng thượng sẽ phái ta vào Lục bộ. Chỗ đó mà vào bây giờ thì cũng bị người ta đập xuống bùn đen. Huống chi, làm thống lĩnh Kiêu Long Vệ, sau này muốn gặp muội muội cũng thuận tiện hơn."

"Tiểu cô là người có phúc, nếu biết rõ chàng lo lắng cho nàng như vậy đương nhiên sẽ rất vui." Quan hệ giữa Triển thị và em chồng thời gian qua rất hòa thuận, nghe phu quân nhắc đến em chồng nét mặt cũng vui hơn.

"Nhập cung thì tính gì là phúc chứ..." Tô Thịnh Dương khẽ thở dài.

Triển thị cũng thở dài theo, nhưng lời này cũng không dám tùy ý nói, lập tức chuyển sang đề tài khác: "Phu quân, giờ chàng bị thương thế này thì sao tranh được vị trí thống lĩnh đây?"

"Vài vết thương nhẹ có là gì, nếu như mấy chuyện nhỏ này không chịu được thì sau này sao làm hộ vệ ngự giá." Tô Thịnh Dương nói, "Huống chi hôm nay chẳng qua ta cũng tương kế tựu kế, để dành sức lực cho trận chiến sau này."

Triển thị nghe từ từ mới hiểu được, nét mặt cũng vui vẻ thoải mái hơn, "Hóa ra như vậy, thật khiến thiếp lo muốn chết."

"Để nàng lo lắng rồi." Tô Thịnh Dương áy náy nhìn thê tử.

Triển thị dịu dàng cười, "Chàng nghỉ ngơi trước đi, thiếp đi nấu thuốc cho chàng."

Tô Thịnh Dương gật gật đầu, nhìn thê tử đứng dậy đi ra ngoài rồi quay đầu lại nhìn chăm chăm lên đỉnh màn đang được cuốn lại. Hắn hiểu được ý định của Hoàng thượng. Nhưng bây giờ hắn không thể vào Lục bộ được, chỉ có thể liều mạng lập thành tích trong Kiêu Long Vệ. Nghe hoàng đế ý

tứ là muốn xây dựng một lực lượng hộ vệ chỉ nghe theo mệnh lệnh của hoàng thượng, còn muốn hấn làm thống lĩnh...

Nếu như vậy mà suy ra thì Hoàng thượng đối xử với muội muội cũng thật có vài phần tình nghĩa chân thành. Do đó Tô gia bọn họ tất nhiên phải báo hoàng ân mới được. Có điều sự cố ngoài ý muốn hôm nay có thể chỉ là màn khởi đầu ... sau này... Tô Thịnh Dương nhú chặt lông mày. Vậy thì sao chứ, vinh hoa phú quý vốn phải giành từ trên đao kiếm, huống chi để muội muội trong cung có thể ngẩng cao đầu, hấn cũng không hề e ngại.

Di Cùng hiên.

"Ca ca thần thiếp mặc dù đọc sách thánh nhân lớn lên nhưng từ khi còn bé gia phụ đã mời sư phụ có tiếng dạy võ công, phải sống xa nhà ba năm để rèn luyện. Lần này ca ca bị thương hấn là có nội tình." Đôi mắt Tự Cầm nhìn chăm chăm Tiêu Kỳ chậm rãi nói từng câu từng chữ. Rõ ràng nàng chưa từng gặp người nhà nguyên chủ nhưng không hiểu vì sao vừa nghe tin Tô Thịnh Dương bị thương, trong tâm trí nàng tràn đầy những kỷ niệm chung giữa nguyên chủ và vị ca ca này.

Tô Thịnh Dương là một huynh trưởng cực kỳ yêu thương muội muội, tình cảm huynh muội rất hòa thuận. Mặc dù bây giờ trong linh hồn đã là một người khác nhưng những ký ức cũ vẫn ủa vào như thủy triều, Tự Cầm chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy lo lắng. Đây có lẽ chính là cảm giác về tình thân không thể dứt bỏ, giống như bị cắt đứt tay chân vậy.

Tiêu Kỳ nghe vậy nét mặt tràn đầy áy náy, hấn siết tay Tự Cầm, "Chuyện này là do trẫm làm chưa đủ chu đáo, không nghĩ tới bọn họ lại dám công khai hạ thủ."

Tự Cầm biết chuyện đã xảy ra, nếu không có những ký ức kia của nguyên chủ làm ảnh hưởng đến cảm xúc của mình, nàng cũng biết lúc này không được tức giận. Nhưng có những lúc ký ức kia lấn át cả cảm xúc của

nàng, mặc dù Tự Cầm cố gắng kiềm chế nhưng cảm giác lo lắng thương xót kia vẫn ào ào xô vào lòng, không thể kiềm chế nổi. Cho nên giọng nàng nói với Tiêu Kỳ rất lạnh lùng tức giận.

Sau khi Tiêu Kỳ điều tra biết rằng tình cảm huynh muội của bọn họ rất thân thiết, giờ Tô Thịnh Dương bị thương, nàng không vui cũng là lẽ thường tình. Cũng may, trải qua chuyện này hẳn hiểu được rằng mấy kẻ kia cơ bản không hề muốn che giấu thủ đoạn của bọn họ. Họ muốn quang minh chính đại nói cho gã hoàng đế như hẳn biết, chính là bọn họ làm.

Tự Cầm nghe này lời này nước mắt mới bắt đầu rơi, "Nhà Tô quý phi cũng quá kiêu ngạo, lẽ nào ca ca thần thiếp cũng không phải là một mạng người sao? Sao bọn họ dám làm như thế... ngang ngược như vậy, trước hàng trăm con mắt mà cũng dám hạ độc thủ."

Nhìn nước mắt Tự Cầm như những chuỗi hạt châu rơi xuống, lòng Tiêu Kỳ có cảm xúc thật khó tả. Nói cho cùng vẫn là do Tô quý phi có thai, Tô gia cảm thấy có chỗ dựa vào vững chắc nên hành động ngày càng quá đáng, "Ngôn Thanh, đừng khóc, chuyện này đều do trẫm cả."

Tự Cầm bị Tiêu Kỳ ôm vào lòng. Kỳ thực nàng không muốn khóc, cảm thấy rất xấu hổ nhưng cảm xúc kia đến quá mãnh liệt, không phải nàng không muốn khóc mà được. Dù sao nàng khóc một chút mà có thể chiếm được thương cảm của Tiêu Kỳ thì cũng không cần kìm nén làm gì. Lại nghe Tiêu Kỳ tự trách, bèn lập tức nói: "Chuyện này sao có thể trách Hoàng thượng chứ? Vốn là Tào Quốc công phủ khinh người quá đáng, thần thiếp bắt rõ hoàng thượng không muốn ca ca bị oan ức."

Tiêu Kỳ vốn cũng không sai, giờ phút này nếu nàng chỉ biết oán giận trách cứ hẳn thì tình cảm vốn đã yếu ớt ít ỏi của hai người sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ, có khi còn mất hết. Tự Cầm mới không làm việc ngốc này, oan có đầu nợ có chủ, nàng và Tiêu Kỳ cùng chung mối thù, còn có thể gia tăng

ấn tượng, làm tình cảm tiến triển thêm một bước, ngốc mới có thể giận đối Tiêu Kỳ.

Nàng vốn luôn khéo hiểu lòng người, mặc dù đau lòng người nhà cũng vẫn che chở bảo vệ hẳn, Tiêu Kỳ ôm nàng vào lòng, "Chuyện này, trẫm sẽ cho đòi công đạo cho ca ca nàng."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Một Người Ngu Ngốc (2)

Tự Cẩm nghe hần nói vậy cũng thoải mái hơn. Nhưng mà như Tiêu Kỳ đã nói, kẻ ra tay chẳng qua là một môn khách có võ công lợi hại của Tào Quốc công phủ, mặc dù xử trí môn khách này thì Tào Quốc công phủ cũng không bị ảnh hưởng gì. Từ đó lại khiến Tào Quốc công phủ càng thêm ghen ghét người nhà nàng, nghĩ tới đó Tự Cẩm vội vàng ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Kỳ, "Hoàng thượng, người đừng xúc động."

Tiêu Kỳ cúi đầu xuống, nhìn cô gái đang ngược mắt lên nhìn hần, biết rõ nàng là người có chủ ý nên im lặng chờ nàng nói.

Nhìn vào mắt Tiêu Kỳ, Tự Cẩm bất giác e ngại. Nàng biết rõ người đàn ông trước mặt này là một người cực kỳ thông minh, nếu nói lừa gạt hần khẳng định sẽ bị hần phát giác. Hai người đã ở cùng trên một cái thuyền, cho nên lúc ấy Tự Cẩm nói cũng rất chân thành tha thiết: "Mặc dù thần thiếp không hiểu nhiều nhưng nếu đã tham gia tỷ võ trong Kiêu Long Vệ thì bị thương cũng là chuyện bình thường. Chính vì biết rõ điều này nên Tào Quốc công phủ mới dám dũng cảm làm ra chuyện như vậy. Nếu như vì chuyện này mà Hoàng thượng lên triều đình giận dữ, chẳng phải là làm thương tổn đến Quý phi? Quý phi đang có thai, tối kỵ giận dữ đau lòng, huống chi may mắn là ca ca thiếp cũng chỉ bị thương, tính mạng không đáng ngại, cho nên chuyện này trước tiên cứ để yên vậy đi."

Tiêu Kỳ ngẩn ra, không bao giờ nghĩ tới Tự Cẩm lại có thể nói như vậy, lông mày nhíu lại im lặng không nói gì. Lúc này còn oan ức khóc lóc, giờ lại thông tình đạt lý không đòi truy cứu ?

Hắn không tin!

Tự Cẩm cũng không ngẩng đầu nhìn Tiêu Kỳ, cứ vui đầu trong lòng hắn, cảm nhận người hắn tự nhiên cứng lại như sắt, sợ là nghe nàng nói thế đang hoài nghi nàng có tính toán khác. Đừng nói người thông minh như Tiêu Kỳ, ngay cả người bình thường cũng sẽ vì thái độ trước sau bất đồng của nàng mà sinh lòng nghi ngờ. Không phải giả vờ “bạch liên hoa”, rộng lượng, đại công vô tư để lấy lòng hảo cảm sao? Tô quý phi làm được, Tô Tự Cẩm nàng đương nhiên cũng làm được.

Nghĩ tới đây nàng khẽ thở dài rồi nói tiếp: "Từ khi thần thiếp tiến cung đến nay đã nhận nhiều ân huệ của Hoàng thượng, trong lòng thường cảm thấy bất an lo lắng. Người nhà bị thương đương nhiên là đau lòng nhưng mà ... Thần thiếp cũng không muốn Hoàng thượng vì chuyện này mà khó xử. Hoàng thượng đang lúc dùng người, cần sự hỗ trợ của triều thần. Bây giờ thế gia đều cao ngạo, trong mắt không coi ai ra gì, quyền lực to lớn không ai dám đụng. Họ làm ca ca thần thiếp bị thương, thần thiếp rất giận. Nhưng thần thiếp không muốn gây thêm phiền toái cho hoàng thượng lúc này. Chờ sau này Hoàng thượng nắm quyền uy, trị thiên hạ tất nhiên sẽ lấy lại công đạo cho huynh trưởng của thần thiếp. Thần thiếp chờ người."

Tiêu Kỳ nghe những lời ấy, chỉ cảm thấy trong nội tâm huyết khí dâng trào cuộn cuộn. Một cô gái nhỏ bé cũng có thể khuyên giải mình nhẫn nại như thế, hắn đường đường nam nhi bảy thước dám nói gì đến uất ức đây?

"Ngôn Thanh, trăm biết rõ người nhà nàng chịu uất ức, trăm sẽ nhớ kỹ."

Tự Cẩm bây giờ mới thở nhẹ một hơi, lấy khăn lau nước mắt, khẽ khàng dựa vào ngực Tiêu Kỳ, "Hoàng thượng là trời của thần thiếp, người nói gì thì là cái đó, thần thiếp chỉ mong có thể chia sẻ vất vả với Hoàng thượng, hy vọng người thuận lợi, mọi sự đạt thành."

Cả người Tiêu Kỳ cứng đờ, một hồi lâu cũng không nói gì, chỉ vỗ nhẹ lưng Tự Cẩm, cũng không biết qua bao lâu mới có tiếng thở dài thật khẽ phiêu bạt trong cung điện.

Lựa chọn Kiều Long Vệ, chuyện ca ca của Hi Tần bị thương đã sớm lan truyền sôi sục trong hậu cung. Hi Tần được sủng ái như thế, ai nấy đều nghĩ phen này Hoàng thượng phải ra mặt chủ trì công đạo. Lúc ấy mọi người đều muốn nhìn xem hoàng thượng sẽ trách phạt người nhà Tô quý phi thế nào. Tô quý phi cũng tốt, Hi Tần cũng được, đều là người cướp đi sự sủng ái của hoàng đế, người trong hậu cung đều ước gì thấy hai người đánh nhau.

Nhưng không ai ngờ, Hoàng thượng không hề nhắc gì tới chuyện này, một chữ cũng không. Hơn nữa sau khi Tô Thịnh Dương bị thương, trừ buổi trưa tới Di Cùng hiên, buổi tối lại đi Trường Nhạc cung dùng bữa tối. Mặc dù Hoàng thượng cũng không ngủ lại mà về Sùng Minh điện nhưng chuyện này liền trở nên cực kỳ bí ẩn sâu xa, rốt cục Hoàng thượng có ý gì đây?

Tự Cẩm vịn tay Vân Thường đi tới Phượng Hoàn cung. Bầu trời đen láy như được phủ một lớp vải đen tuyền, tạo áp lực nặng nề lên con người. Ngẩng đầu lên trời, mây đen vần vũ, trong đầu nàng lại nhớ đêm qua Tiêu Kỳ vụng trộm tới Di Cùng hiên. Nàng chưa cập kê nên hăn cũng không động nàng mà giữ lễ quân tử, chỉ ôm nàng ngủ. Tuy không nói gì nhưng nàng biết tâm trạng hăn đang rối bời.

Hăn biết rõ hăn phải thiết thòi nàng.

Tự Cẩm là một người hiện đại, kỳ thực nàng nhìn thấy thấu triệt. Sự tranh đấu trên triều đình tuy không thấy máu nhưng toàn là chiêu trò âm hiểm. Nàng và Tiêu Kỳ không phải thanh mai trúc mã, lại không có tình nghĩa bao năm làm bạn trước khi đăng cơ như Quý phi và Hoàng hậu. Muốn có một vị trí trong tim Tiêu Kỳ chỉ có thể dùng tâm ý để đánh đổi.

Hoàng hậu và Quý phi cái gì cũng tốt, duy chỉ có đôi Tiêu Kỳ chưa hẳn đã chân tình. Phía sau lưng các nàng còn gia tộc đường dục dạy bảo nhiều năm. Trên người các nàng còn gánh vác trách nhiệm gia tộc. Nhưng Tự Cẩm không có.

Vừa đi vừa suy nghĩ, chợt nhìn thấy kiệu liễn uy nghiêm xa hoa chuyển chuyển đi tới, thái giám đi đằng trước không ai khác chính là Mao Đông Lâm.

Quý phi!

Tiết trời này, Quý phi vốn cực kỳ coi trọng thai nhi trong bụng sao lại cũng tới chứ? Không kịp nghĩ những chuyện này, Tự Cẩm khom người hành lễ ngay bên đường. Nguyên cho rằng Quý phi ngồi trong kiệu ấm áp thế kia chưa chắc đã để ý tới một Hi Tần nhỏ bé, ai biết kiệu vẫn ngừng lại, Tự Cẩm trong lòng căng thẳng.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Một Người Ngu Ngốc (3)

Tô quý phi giơ tay vén màn kiệu dày ấm áp lên, nhìn người đang quỳ gối hành lễ, đôi mắt đầy lạnh lùng sắc bén. Chỉ thấy vị Hi Tần kia mặc một bộ váy áo lụa màu xanh nước hồ thêu hoa tường vi, áo khoác lông bên ngoài màu xanh nhạt rất phù hợp với màu váy. Tóc đen mượt chải song búi càng nổi bật chiếc mũ lông màu trắng trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng muốt, nước da mịn màng mơn mớn đến nỗi có thể nhéo ra nước.

Không biết có phải hay không do mấy tháng chưa gặp Hi Tần, mà giờ này nhìn thấy, thân thể hình như nẩy nở hơn, vẻ mặt không còn nhìn ra những nét giống nàng nữa. Trái tim Quý phi bỗng rung lên một nhịp.

"Thần thiếp thỉnh an Quý phi nương nương."

Giọng nói mềm mại dịu dàng xuyên qua gió lạnh vào tai Quý phi, trong veo như nước chảy, lạnh lót như chim hoàng oanh, tâm trạng Quý phi càng thêm không thoải mái. Nàng ta đã có chủ tâm giết chết nhuệ khí của Hi Tần nên cũng không kêu nàng đứng lên, chỉ nói: "Hi Tần có lẽ, mấy tháng không thấy, tinh thần cô cũng khá tốt nhỉ."

Tự Cầm nghe Quý phi nói chuyện linh tinh, ngẩng đầu lên, đôi mắt cong cong, khóe miệng mỉm cười, giả vờ là một người ngây ngô không hiểu gì, tựa như vô ý sờ sờ gò má, mang theo vài phần vui vẻ nói: "Thật vậy sao? Đa tạ Quý phi nương nương tán thưởng, vừa vào đông thần thiếp bỗng ăn nhiều lên. Có lẽ tham ăn nên mập ra, do đó tinh thần cũng tốt hơn."

Quý phi chợt có cảm giác như ra quyền đánh vào bông, Hi Tần này là thật sự ngốc hay là giả ngây ngốc đây?

"Bản cung nghe nói lệnh huynh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không biết có nguy hiểm gì không?"

"Thần thiếp không rõ nữa, từ sau khi tiến cung vẫn chưa gặp lại người nhà, ca ca thần thiếp bị thương sao?"

Nghe giọng nói và nét mặt Hi Tần lập tức lộ ra vẻ lo lắng, gương mặt hồng hào trong nháy mắt trở nên trắng bệch, đôi mắt trong veo như nước kinh hoàng, giống như thật sự hoàn toàn không biết gì vậy. Lông mày Quý phi nhíu lại thật chặt, "Hi Tần không biết chuyện này ư?" Làm sao có thể, trong cung bàn tán sôi nổi, nàng ta cũng không tin Hi Tần không biết gì.

Tự Cẩm ngơ ngác lắc lắc đầu, tựa như lằm bằm lâu bầu nói: "Thần thiếp không biết, không ai nói với thần thiếp. Bình thường thiếp cũng ít ra khỏi Di Cùng hiên..." Nói đến đây nàng vụt ngẩng đầu lên nhìn Tô quý phi, "Quý phi nương nương, ca ca thần thiếp đã khỏe chưa?"

Quý phi cẩn thận quan sát nét mặt Tự Cẩm, nhìn không giống như nói dối, đôi mày liễu nhẹ chau lại không nói được lời nào. Rốt cục là thế nào? Vậy mà Hi Tần lại không biết gì về chuyện này. Hẳn là Hoàng thượng cố ý giấu mọi người trong Di Cùng hiên, cố ý không cho Hi Tần biết.

Nghĩ tới đây, Quý phi cũng không đoán được tâm tư Hoàng đế đến cùng là ý gì, vô ý sờ bụng, trên mặt nhu hòa hơn không còn sắc lạnh như vừa nãy, dịu dàng nói: "Thì ra cô cũng không biết ư, vậy bản cung nhiều chuyện rồi. Mà thôi, nếu đã vậy thì để ta nói cho cô nghe. Hoàng thượng muốn xây dựng Kiêu Long Vệ, do đó chọn lựa người tài từ những con em thế gia trong triều. Phụ thân cô làm quan giỏi, lại đang phụ trách việc chuyển khẩu cho nên thanh niên tài俊 như lệnh huynh cũng có tên trong danh sách tham gia." Nói đến đây nàng ta nhìn Tự Cẩm, thấy trên mặt mang nàng vẫn ngơ ngác mờ mịt, giống như không hiểu nàng ta đang nói gì. Trong lòng suy nghĩ, rốt cục là xuất xứ từ chỗ thấp kém, mình nói nãy giờ cũng chả hiểu gì, do đó càng thêm coi thường, "Nhưng cô cũng biết đao kiếm vô

tình, trong lúc tỉ thí không tránh khỏi bị thương. Lệnh huynh bị thương mấy chỗ nhưng tính mạng không đáng ngại, cô cứ yên tâm."

Nói xong Quý phi quan sát nét mặt Tự Cầm, chỉ thấy thân hình nàng lão đảo như sắp ngã, vẻ mặt trắng bệch như những bông tuyết đang bay lả tả khắp nơi, son phấn cũng không che được sự lo lắng sợ hãi của nàng. Nhìn ra quả là giống như một kẻ khờ. Ngốc như thế, hèn gì chả trách Hoàng hậu lại dám đưa đến cho Hoàng thượng, cho dù có leo lên địa vị cao cũng chẳng qua là một quân cờ trong tay mà thôi.

Công nhận ánh mắt Hoàng hậu cũng rất tinh tường. Quý phi nhìn Tự Cầm, trong lòng cũng chẳng lấy gì thông cảm thương xót nàng. Dám đi theo hoàng hậu đối nghịch với nàng ta thì có kết quả này đã tính là gì chứ, sau này mới thảm hơn kia. Cô ta phải cảm tạ vì tuổi còn nhỏ còn chưa thị tẩm, nếu không chỉ cần Hoàng thượng sủng ái cô ta như thế, nàng nhất định sẽ không để cô ta sống sót trên đời.

"Tần thiếp muốn gặp Hoàng thượng..." Tự Cầm đứng lên lão đảo chạy về phía Sùng Minh Điện, áo khoác màu xanh nước hồ tung bay theo bước chân nàng, mỗi lúc mỗi nhanh hơn, tựa như một cánh bướm bay, như một điểm nhấn nổi bật giữa ngày đông hiu quạnh.

Vân Thường và Trần Đức An vội vàng đuổi theo chủ tử. Quý phi ngồi trên kiệu ấm, từ xa nhìn thấy Hi Tần vì chạy quá nhanh mà ngã lên ngã xuống. Tuyết trắng mịn như tơ từ trên không bay lả tả xuống, nàng đưa bàn tay trắng muốt ra hứng, nhìn bông tuyết rơi trong lòng bàn tay tan biến trong giây lát, chỉ lưu lại cảm giác lạnh lẽo trong tay.

Nguyên nàng vẫn cho rằng Hi Tần có thể leo lên được vị trí này nhanh như thế đương nhiên phải là người có tâm kế, mưu tính sâu xa. Hóa ra cô ta chẳng biết chút tin tức gì, hẳn là do Hoàng thượng cố ý cách ly cô ta và người trong hậu cung. Nghĩ tới đây bèn cười nhạo một tiếng, cứ tưởng rằng

Hoàng thượng đối với Hi Tần có gì khác hơn người ta, giờ chẳng qua là đối xử tốt để cha con Tô Hưng Vũ bán mạng cho hãn mà thôi.

Hi Tần này cũng là kẻ đáng thương, nhìn nét mặt thất kinh vừa nãy, gặp chuyện thì chỉ biết đi cầu Hoàng thượng, nghĩ coi Hoàng thượng thành kẻ cứu tinh cho cô ta chắc.

Trong hậu cung này, chỗ nào cho phép người thật lòng được sống đây?

Người si nói mộng mà thôi.

"Đi Phụng Hoàn cung, mấy tháng nay bản cung không thấy Hoàng hậu nương nương, cũng thật là nhớ người." Quý phi thu hồi ánh mắt, người ngu ngốc như Hi Tần có gì đáng lo lắng, nàng phải tới chúc mừng hoàng hậu đã thu được một quân cờ ngu xuẩn như vậy mới được.

"Dạ." Hoa cô cô đáp rồi chỉ huy mọi người đi tới Phụng Hoàn cung, khó trách ngày hôm nay Quý phi nương nương muốn đi ra ngắm cảnh, hóa ra là ở chỗ này chờ Hi Tần.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Một Người Ngu Ngốc (4)

Tự Cẩm một đường chạy tới Sùng Minh Điện, bởi vì vấp ngã nên nhìn khá chật vật. Quản Trường An nhìn thấy, miệng há ra một lúc mới ngậm lại được. Hoàng thượng còn chưa hạ triều, hẳn ta vội vàng dẫn Hi Tần vào thiên điện, lại sai người mang nước nóng đến lau rửa. Vân Thường đã sai Diện Mi về Di Cùng hiên lấy váy áo để thay, còn mình vào thiên điện giúp chủ tử rửa sạch sẽ mặt mày.

Tiêu Kỳ vừa hạ triều, Quản Trường An vội vàng nghênh đón. Một đám triều thần đi ra ngoài cũng nhìn thấy vị Hoàng đế luôn nghiêm trang uy nghi vội vã đi tới phía thiên điện.

Phụ thân của Sở hoàng hậu là Vệ Quốc công dừng chân nhú mày, đứng cách ông ta không xa lắm là phụ thân Quý phi, Tào Quốc công cũng nhú mày lại. Cả hai cùng lúc quay đầu, ánh mắt chạm nhau. Hai lão hồ ly đều tươi cười tỏ ra thông dong như mây trôi nước chảy, tỏ vẻ chả có chuyện gì, thoải mái như thường đi ra cửa cung. Nhưng người bên cạnh họ lại lặng lẽ ở lại thăm dò, dù sao Hoàng thượng biểu hiện hành động thế này cũng khá hiếm hoi.

Tiêu Kỳ đi nhanh vào thiên điện, vừa vào cửa đã nghe mùi máu tanh phảng phất, nét mặt vốn âm trầm càng thêm sạm đen lại, cực kỳ dọa người.

Khi này, vì không muốn để Quý phi nghi ngờ, Tự Cẩm cố ý vấp ngã. Ai biết lại tự mình gây nghịệt, ngã đúng vào chỗ có mấy mẫu đá vụn cho nên đầu gối, bàn tay đều trầy xước. Vết thương trên đầu gối còn khá nhẹ nhưng

là trên bàn tay bị thương khá nặng, rách một mảng da lớn, chảy khá nhiều máu.

Tự Cầm đang cắn răng để Vân Thường gấp mấy vụn đá trên tay, vừa ngược mắt lên thì nhìn thấy Tiêu Kỳ như thần mặt đen sải bước đi vào lập tức cả kinh. Cả người run lên, Vân Thường không nắm chặt tay liền đâm vào vết thương của Tự Cầm.

Cơn đau ập đến kinh hồn khiến mắt Tự Cầm đỏ bừng lên nhưng nàng cố cắn môi không dám kêu tiếng nào. Nếu nàng dám kêu đau, chỉ một khắc sau Vân Thường sẽ bị lôi ra ngoài đánh roi. Nàng ta trung thành hết sức hầu hạ mình, dù sao mình cũng phải cứu.

Thấy vậy, Vân Thường cũng bị dọa sắc mặt tái nhợt, quỳ xuống đất đánh "cạch", đầu không dám ngẩng lên, càng không dám cầu xin tha thứ, chỉ hy vọng Hoàng thượng nhớ tới sự tận tâm trung thành của nàng ta với chủ tử, chỉ phạt roi chứ không lấy mạng là tốt rồi.

Vân Thường không dám cầu xin tha thứ, Tự Cầm biết rõ tính tình Tiêu Kỳ không hề chịu, cũng không dám công khai cầu tình cho Vân Thường, chỉ vội vàng đứng dậy, cố gắng tỏ ra mình không đau đớn gì, khom người xuống hành lễ, "Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng."

Còn chưa kịp quỳ thì Tiêu Kỳ đã giữ nàng lại, ánh mắt nhìn vào hai tay nàng đang giấu trong tay áo. Hắn biết rõ nàng đang sợ cái gì, giờ cũng biết sợ rồi đây, hung hăng lườm nàng một cái.

Tự Cầm cười đầy nịnh nọt, giơ hai ngón tay hoàn hảo không tổn thương gì kéo kéo tay áo hắn, bỏ cả thể diện làm nũng, "Sao Hoàng thượng hạ triều sớm như vậy, thần thiếp cũng vừa tới, thấy rõ chúng ta có thần giao cách cảm."

Thần giao cách cảm có thể dùng trong trường hợp này sao? Tiêu Kỳ thật sự bị nàng làm tức chết được, cúi đầu nhìn bàn tay giấu đi của nàng, "Cho

trầm xem một chút." Nói rồi bèn nàng ngồi xuống, khước mắt cũng không nhìn sang Vân Thường đang run như cây sậy, chỉ khẽ nói: "Quản Trường An, người giao cho người, dạy lại quy củ."

"Nô tài tuân chỉ." Quản Trường An vội vàng đáp, cúi đầu nhìn Vân Thường, "Vân Thường cô nương, đi theo ta ra ngoài một chuyến."

Lúc ấy Tự Cẩm cũng không dám xin xỏ gì cho Vân Thường, không trực tiếp bị lôi ra đánh roi thì ít nhất mạng vẫn giữ được. Để Quản Trường An dạy lại quy củ, cùng lắm là đánh mấy roi vào tay, quỳ vài canh giờ, trở về nghỉ ngơi hai ba ngày là được. Chuyện này cũng không thể trách Vân Thường được, là nàng bị Tiêu Kỳ dọa giết mình nên mới làm cho Vân Thường chọc vào vết thương. Trong cung có quy củ, chủ tử sai, làm nô tài không chiếu cố tốt cũng là thất trách. Về đêm này, Tự Cẩm cảm thấy cung quy quá nghiêm khắc. Nhưng các triều đại đều là như vậy, thời đại này coi tính mạng nô tài như rơm rác, nàng cũng chỉ có thể hết sức thích ứng che chở người bên cạnh mình. Hơn nữa trong phòng có mùi máu tanh, Tiêu Kỳ cũng là tức giận Vân Thường không có bảo vệ tốt, để nàng bị thương.

May mắn Tiêu Kỳ còn biết giữ thể diện cho mình, chỉ bắt Vân Thường học quy củ mà thôi.

Tiêu Kỳ nhìn bàn tay bị trầy trụa của Tự Cẩm nhíu mày hỏi: "Sao lại bị thương vậy, nô tài của nàng không che chở được cho chủ tử mà nàng còn bảo vệ bọn họ sao?"

Tự Cẩm vội vàng nói: "Đây là do thần thiếp vội vã đi gặp người mà, đi hơi nhanh, nhất thời không chú ý mới té ngã thôi."

"Nếu nàng nói vậy hóa ra là trầm sai à?" Cũng biết nài ép lôi kéo cấp mình kiểm cố nữa chứ.

"Thần thiếp không dám, thiếp nói thật mà." Tự Cẩm liền kể lại chuyện mình gặp Quý phi, nhất là rất dương dương đắc ý miêu tả tỉ mỉ chuyện

mình trêu chọc quý phi, "Quý phi nương nương muốn khoe khoang trước mặt thần thiếp, muốn nhắc cho thần thiếp biết nếu nàng muốn trừng trị nhà thần thiếp thì dễ như trở bàn tay. Hơn nữa trong cung lời đồn ầm ĩ, tất cả mọi người đều muốn thấy thần thiếp và Quý phi bất hòa. Thiếp đâu phải là con khỉ trên sân khấu, họ muốn xem thì thiếp phải diễn cho họ xem chắc. Thần thiếp không dám tranh chấp trước mặt Quý phi nương nương, trong lòng cứ dứt khoát giả bộ cái gì cũng không biết. Như thế, thứ nhất mọi người cũng không phải suy đoán xem Hoàng thượng xử trí như thế nào, thứ hai Quý phi nương nương thấy thần thiếp ngu dốt, ít nhất thần thiếp cũng có thể bình an sống qua ngày, Hoàng thượng nói có đúng hay không?"

Tiêu Kỳ vừa nghe Tự Cẩm kể lại, vừa ngồi bên cạnh bôi thuốc cho nàng. Thấy nàng đau đến nhúu mày lại nhưng mà lúc kể chuyện vẫn còn đắc ý, mặt mày hớn hở, khoe miệng cười tươi rói. Lại còn nghe nàng lấy mình so với con khỉ làm ví dụ, thật khiến cho người khác tức mà không thể làm gì.

"Hóa ra nàng chối không còn một mảnh, giả vờ cái gì cũng không biết, ngược lại còn đẩy trảm vào hố nữa." Tiêu Kỳ hừ lạnh một tiếng, sao hẳn không biết rõ điểm nhỏ mọn này của nàng chứ.

Tự Cẩm biết Tiêu Kỳ thông minh như thế tất nhiên nhìn rõ ý đồ của nàng cho nên không hề cảm thấy ngạc nhiên, vẫn tiếp tục nói năng hùng hồn đầy lý lẽ nói: "Thần thiếp thế đơn lực bạc, làm sao là đối thủ của Quý phi nương nương, còn phải dựa vào Hoàng thượng che chở nhiều hơn mới được. Thần thiếp toàn bộ dựa vào người, Hoàng thượng cũng không thể bỏ mặc thần thiếp."

Ý lại kiêu lưu manh như thế làm Tiêu Kỳ mở rộng tầm mắt, "Nàng đúng là không biết xấu hổ."

"Sao phải thẹn thùng ạ." Tự Cẩm giáo hoạt cười một tiếng, "Hoàng thượng là trời của thần thiếp mà."

Tiêu Kỳ khựng lại, lập tức dài thở dài một hơi, "Sao lại gặp một kẻ đánh người lưu manh như thuốc cao bôi trên da chó như nàng chứ."

"Ôi, Hoàng thượng lại còn biết cả thuốc cao bôi trên da chó nữa cơ?"

Tiêu Kỳ: ...

Tiêu Kỳ dứt khoát không để ý vị tiểu vô lại Tự Cẩm này nữa, tự mình cúi đầu bôi thuốc, băng lại vết thương cho nàng, nghe nàng kêu "Á ui", trong lòng nghĩ, "Cho đáng đời!" Nàng tinh nghịch, lá gan cũng rất lớn, lại còn dám trêu chọc Quý phi! Giờ nhất thời Quý phi bị nàng lừa gạt, chờ sau này phục hồi tinh thần lại còn không hận nàng đến chết, lúc đó đến lượt nàng chịu tội!

Tự Cẩm dùng bàn tay khác không bị thương chống cằm, cúi đầu ngưng mắt nhìn Tiêu Kỳ đang chăm chú bôi thuốc cho nàng. Người ngồi cạnh nét mặt sắc bén như đao khắc, môi mím chặt như nhiễm một chút lạnh lẽo làm người ta kính sợ. Cổ nhân có câu, đẹp như Phan An, mỹ như Tống Ngọc, mặt hoa da phấn. Đã từng đọc thơ cổ, Tự Cẩm cũng tưởng tượng mấy người đàn ông được sử sách lưu danh kia hẳn phải đẹp cỡ nào. Nhưng kể từ gặp Tiêu Kỳ, nàng không còn quan tâm đến những điều đó nữa. Nàng chỉ cảm giác phu quân của mình có vẻ đẹp quá xuất chúng.

Không giống nam nhân Ngụy Tấn thích thoa phấn, cũng không như Phan An Tống Ngọc trong lưu truyền, nét đẹp có thể so với mỹ nhân. Nét đẹp của Tiêu Kỳ vừa có sự tinh tế của nữ nhân lại vừa có anh khí của nam nhân. Hai loại khí chất hoàn toàn khác nhau lại kết hợp cùng một chỗ, thêm một thân uy nghi quý khí hoàng gia lại càng tăng thêm hấp dẫn mê người. Lúc ấy, nhìn gương mặt hắn đang cúi xuống, Tự Cẩm cảm thấy tim đập thành thịch như đánh trống. Không thể để người nam nhân này thấy nàng si mê ngẩn ngơ như thế, nếu không nàng sợ mình không giấu được.

Niềm yêu thích của một bà cô trong cơ thể tiểu loli, vẻ đẹp đầy nam tính của Tiêu Kỳ là món khoái khẩu của nàng.

Tự Cẩm tự cầu nguyện cho mình!

"Nhìn gì chứ?"

"Hoàng thượng."

"Nhìn ta làm gì?"

"Đẹp ạ."

Tiêu Kỳ: ...

Tự Cẩm: ...

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Một Người Ngu Ngốc (Cuối)

Editor : Hương Cỏ

Khóe miệng mỉm cười, Tiêu Kỳ không thềm để ý Tự Cẩm nữa, ổn định tâm trạng lại bắt đầu xem tấu chương. Tự Cẩm cũng không dám quấy rầy hẳn, tự mình ngồi trên giường lớn. Tay bị thương cũng không thể thêu thùa gì được, ngồi không quá nhàm chán, suy nghĩ một lúc bèn tiện tay cầm lấy cuốn tạp ký Tiêu Kỳ đã xem qua giết thời gian.

Bên ngoài Quán Trường An răn dạy Vân Thường và Trần Đức An một hồi, Vân Thường bị đánh tay, Trần Đức An bị ăn roi, đánh xong lại dạy dỗ tiếp mới tạm coi như xong.

Vân Thường và Trần Đức An còn phải cảm ơn Quán Trường An dạy dỗ, nghiêm túc hành lễ tạ ơn hẳn ta.

Quán Trường An vừa cười vừa nói: "Các người đừng trách ta độc ác. Hoàng thượng sai ta dạy các người cũng để các người làm việc tốt hơn, ta cũng không dám giấu giếm gì. Ngày hôm nay các người dám để Hi tần bị thương ngay trước mặt mình, sau này người hầu không tận tâm để chủ tử có sơ xuất gì thì lúc đó dùng tính mạng mình cũng không đền nổi, còn làm liên lụy cả người nhà. Các người có phúc khí, gặp gỡ vị chủ tử tốt như Hi Tần, phạm sai lầm còn che chở cho các người trước mặt hoàng thượng. Sau này mà sơ xuất thế này thì không phải phạt roi đơn giản như bây giờ đâu đấy."

"Cẩn tuân lời dạy bảo của đại tổng quản, nô tỳ nhớ kỹ." Vân Thường cảm ơn nói. Hôm nay nếu không phải vì Quý phi, nàng ta cũng không bị ăn

mấy roi này, món nợ này nàng ta sẽ nhớ kỹ. Tưởng nàng ta không biết sao, Quý phi bình thường đều ở Trường Nhạc Cung một bước không ra, nhà chủ tử có chuyện thì đến quấy rối, coi người khác đều là kẻ ngốc sao?

Trần Đức An không nói gì, nét mặt bình tĩnh nhưng mắt lườm về phía Trường Nhạc cung một cái, sau đó lại yên lặng không một tiếng động quay lại.

Quản Trường An phát phát tay để hai người tiếp tục làm việc, chính mình lặng lẽ vào phòng.

Trong phòng im ắng, Hi Tần chủ tử ngồi trên giường lớn đang xem sách giải buồn. Hoàng thượng cau mày duyệt tấu chương. Rõ ràng là im ắng vô cùng nhưng không làm người ta nặng nề kinh sợ, ngược lại khiến người ta thấy thanh thản nhẹ nhàng lạ.

Quản Trường An nhìn sang Hi Tần thì thấy vị chủ tử này không biết rõ xem được điều gì thú vị, tay che miệng cười không ra tiếng, khóe mắt đầy vui vẻ dịu dàng, khiến cho hẳn ta, một người không còn là đàn ông cũng phải cảm thấy ấm áp.

Tiêu Kỳ đặt tấu chương trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Quản Trường An đứng bên cạnh nói: "Tuyên vệ quốc công và Tạ Hoàn tiến cung."

"Vâng." Quản Trường An cũng không dám nghĩ ngợi lung tung nữa, vội vàng lùi ra ngoài truyền chỉ.

Tự Cẩm nghe tiếng động bèn nhìn sang Tiêu Kỳ, nghe Tiêu Kỳ hừ một tiếng, "Thấy trăm tha thứ hết lần này đến lần khác, Tạ Hoàn dám lấy lý do bao biện cho án tham ô tiền cứu trợ. Trăm còn không biết ông ta giỏi đến thế đấy."

Tự Cẩm trong lòng giật mình, hôm nay nàng và Quý phi diễn một hồi kịch như thế, Tiêu Kỳ bèn lôi chuyện nhà Quý phi tham ô tiền cứu trợ thiên

tai nói chuyện.

Là trùng hợp hay là...

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Sẩy Thai (Phần 1)

Từ cửa sổ nhìn ra ngoài, đất trời chỉ một màu trắng xóa. Trong các cung, tiểu thái giám đứng thành đoàn đang quét bông tuyết, nói là phải dọn đường để mọi người đi lại dễ dàng. Tiêu Kỳ sai Quản Trường An xong lại cúi đầu tiếp tục xem tấu chương, cũng không nói cho Tự Cẩm đi về.

Tiêu Kỳ không nói nhưng Tự Cẩm cũng muốn cáo lui. Theo nàng nhìn nhận, chỉ cần thai nhi trong bụng Quý phi còn bình an ngày nào thì lão hồ ly Tạ Hoàn này sẽ không dễ dàng ra tay đối với Tào Quốc công phủ.

Vạn nhất thai nhi này của Quý phi là hoàng tử, ngày sau có phúc trách nỗi nghiệp ngai vàng, trị quốc đất nước thì sao?

Tự Cẩm thu hồi suy nghĩ, trong lúc này cũng không nghĩ ra được chủ ý tốt hơn. Mặc dù nàng là người mang bàn tay vàng xuyên việt mà đến, nhưng lại cũng không biết tình thế của Vương Triều Đại Vực chưa từng nghe ai nhắc tới này. So với tưởng tượng của nàng còn gian khó hơn nhiều. Rất nhiều chuyện nói thì nghe rất dễ dàng, nhưng lúc bắt tay vào làm mới thấy khó càng thêm khó.

Cũng như chuyện ca ca của nàng bị thương, chẳng qua là Tào Quốc công nhắc tay mà thôi. Nàng và hoàng đế cùng người nhà có biết rõ là bên phía Quý phi cố ý làm thì có thể làm gì chứ?

Dù có truy cứu tiếp cũng chẳng qua là ép Tào Quốc công phủ giao ra vị môn khách động thủ kia, còn đối với Tào Quốc công phủ mà nói thì chẳng có chút tổn thất gì.

Cho nên Tạ Hoàn đang suy nghĩ gì, không cần nói Tự Cẩm cũng có thể đoán được vài phần, ngay cả chính Tiêu Kỳ e là cũng hiểu rõ ràng mình bạch. Suy nghĩ lung tung, Tự Cẩm đột nhiên liền nghĩ đến vạn nhất ngày đó Quý phi thật sự sinh hoàng tử, mấy nhà thế gia kia cũng phát hiện mình không thao túng được hoàng đế nữa, có khi nào... nâng đỡ ấu đế, diệt trừ Tiêu Kỳ chẳng?

Có lẽ ý nghĩ này quá mức hoang đường nên lúc Tự Cẩm phục hồi tinh thần lại còn cảm thấy tim nhảy thình thịch.

Nhưng một khi suy nghĩ đó đã xuất hiện trong đầu thì làm sao có thể như không có được đây, giống như một cây châm đâm vào lòng người. Tự Cẩm cảm thấy không thể nào thoải mái nổi. Trong lịch sử, cũng không phải là không có chuyện như vậy phát sinh...

Vậy mà trước đây nàng còn khuyên hoàng đế lấy việc Quý phi sinh con làm lí do mở khoa thi...

"Sao tay nàng lạnh thế, còn không biết cầm lò sưởi trong tay cho ấm?"

Tự Cẩm chìm đắm trong suy nghĩ, không nghe thấy lời Tiêu Kỳ nói, cả người đang run rẩy, quay đầu lại liền nhìn thấy hai hàng lông mày hăn nhú lại, nhất thời cảm xúc hoảng loạn, chỉ cố gắng nặn ra nét tươi cười, "Thần thiếp nhìn thấy cảnh tuyết bên ngoài nên bất giác quên hết cả."

Tiêu Kỳ nheo mắt nhìn vào mắt Tự Cẩm, đôi mắt này rất trong sáng, trong sáng quá nên nếu thật sự đang ngắm tuyết ngoài cửa sổ thì cũng không dấu được.

Nàng không nói thật với hăn.

Tiêu Kỳ không vạch trần Tự Cẩm nói dối, chỉ vỗ nhẹ nhẹ tay nàng, "Nhìn nàng khí sắc không tốt, chắc là mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi đi."

Tự Cẩm cũng đang ước gì được về Di Cùng hiên, nếu không chút nữa Tạ Hoàn và Vệ Quốc công tiến cung, nàng cũng không muốn để bọn họ nhìn thấy mình đang ở Sùng Minh Điện. Nghĩ tới đây gần như đứng dậy ngay lập tức, cúi người hành lễ chào Tiêu Kỳ, "Vậ thần thiếp cáo lui trước."

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng gật đầu, thấy Tự Cẩm hận không thể chân lướt như gió bay đi, trên mặt cũng bình thản không hề gợn sóng.

Tự Cẩm trèo lên áo khoác lông cáo, từ xa đã thấy có bóng người đang đi từ cửa cung về hướng này, do đó càng không dám trì hoãn vội vã đi về phía Di Cùng hiên.

Điện Mi và Vân Thường đi theo sau lưng chủ tử, nhìn chủ tử bước chân vội vã, hai người liếc mắt nhìn nhau, ai cũng không dám nói gì, chỉ cố theo kịp bước chân của chủ tử đi nhanh về Di Cùng hiên.

Khoảng cách giữa Di Cùng hiên và Sùng Minh điện không xa, chẳng mấy chốc đã có thể nhìn thấy cửa cung, đúng lúc đó cũng nhìn thấy có người đang vội vàng chạy tới phía mình.

Vân Thường nheo mắt cẩn thận nhìn về phía đó, đi lên một bước nói với Tự Cẩm: "Chủ tử, nô tỳ nhìn hình như là Kim Chức."

Kim Chức là tiểu cung nhân trong viện của nàng, Tự Cẩm ngẩng đầu lên cũng nhìn thật kỹ, xác thực là Kim Chức. Kim Chức kia cũng đã thấy mấy người Tự Cẩm, tốc độ dưới chân cũng liền nhanh hơn, chẳng bao lâu sau cũng chạy tới trước mặt. Nàng ta khom người hành lễ, "Nô tỳ Kim Chức thỉnh an chủ tử."

"Đứng lên đi, người không ở trong cung hầu hạ mà vội vã chạy tới đây như vậy, có chuyện gì quan trọng hơn sao?" Tự Cẩm biết rõ Vân Thường quản cung nhân phía dưới rất nghiêm khắc, nếu không phải có việc gấp, Kim Chức sẽ không tự ý rời cương vị.

Kim Chức là tiểu nha đầu khá vui tính, mặt tròn trịa, vừa nhìn là biết hòa nhã dịu dàng, "Bẩm chủ tử, nô tỳ quả thật có việc gấp muốn bẩm báo, Tiền tài tử sẩy thai."

Tự Cẩm nghe vậy sững sờ, cúi đầu nhìn Kim Chức, "Trở về rồi hãy nói."

"Vâng."

Đoàn người vội vàng về Di Cung hiên, Tự Cẩm cũng không thay quần áo mà trực tiếp cởi áo khoác ngoài ra đưa cho Vân Thường, lúc này mới nhìn Kim Chức nói: "Chuyện xảy ra khi nào vậy?"

"Nô tỳ cũng vừa mới nhận được tin tức bèn vội vàng đi Sùng Minh điện báo tin cho chủ tử. Nghe nói là sau khi Tiền tài tử từ Phượng Hoàn cung trở về, đến giữa đường thì cung nhân nâng kiệu bị ngã, Tiền tài tử ngồi trong kiệu cũng ngã theo, khi đó liền thấy máu chảy."

Tự Cẩm tay chân lạnh buốt, nghĩ tới ngày hôm nay lúc mình từ Phượng Hoàn cung đi ra, Hoàng hậu còn cố ý sai người lấy kiệu ấm áp đưa Tiền tài tử trở về, sợ trời rét tuyết lạnh làm Tiền tài tử chịu gió lạnh, không ngờ lại biến thành kết quả như vậy.

"Vân Thường."

"Có nô tỳ."

"Người đi nghe ngóng, xem chủ tử các cung khác có đi Kính Nguyệt hiên thăm hỏi không?"

"Vâng."

Vân Thường vội vã ra ngoài, Tự Cẩm lại nhìn Kim Chức hỏi: "Người còn biết chuyện gì khác không?"

Kim Chức lắc lắc đầu, "Nô tỳ bất lực, tin tức khác cũng không có nghe được gì."

Tự Cầm cũng không trách nàng ta, dù sao chuyện như thế này còn chưa được điều tra làm rõ, chẳng ai dám nói lung tung là do ngoài ý muốn hay là bị người khác mưu hại. Tự Cầm phất phất tay, nhìn Kim Chức nói: "Người đi xuống nghỉ ngơi trước đi, Diện Mi thưởng cho nàng ta."

Kim Chức nghe vậy trên mặt thêm vui vẻ, được thưởng chỉ là chuyện nhỏ. Ngày hôm nay biểu lộ thành tâm trước mặt chủ tử, cuối cùng cũng làm cho chủ tử biết rõ nàng ta, về sau mới có lúc vượt lên người khác.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Sẩy Thai 2

Diện Mi cầm hà bao thưởng cho Kim Chức, trên mặt cũng không thấy vẻ ghen tị, cười dịu dàng đưa nàng ta ra cửa nói: "Ngày hôm nay cô lập công, về sau phải thể hiện càng tốt hơn nữa, trong lòng chủ tử sẽ nhớ công lao của cô."

Hai mắt Kim Chức tỏa sáng, thật sự hành lễ với Diện Mi, "Đa tạ Diện Mi tỷ tỷ nhắc nhở."

Diện Mi gật gật đầu rồi xoay người trở về phòng. Nhớ tới lúc nàng ta mới được phân đến Di Cùng hiên làm người hầu, cả ngày trong lòng thấp thỏm bất an. Lúc đó Vân Thường cũng đề phòng nàng ta như đề phòng kẻ cướp. May mắn nàng ta chưa từng nảy sinh ý đồ xấu, qua mấy bữa Vân Thường thấy nàng ta cũng thực lòng thực dạ hầu hạ chủ tử mới tiến cử nàng ta với chủ tử. Lúc đó nàng ta mới được vào phòng hầu hạ. Mặc dù nàng ta chưa có được tình cảm sâu sắc với chủ tử như Vân Thường nhưng trong địa phận Di Cùng hiên cũng coi như có tiếng nói. Giờ bên cạnh chủ tử cũng còn cần thêm người trung thành. Kim Chức nhìn là người thông minh, nàng ta cũng nguyện ý nâng đỡ vài phần, sau này cũng có thể hỗ trợ giúp đỡ lẫn nhau.

"Chủ tử, nô tỳ hầu hạ người thay quần áo trước đã?" Diện Mi vén rèm đi vào khế khuyên nhủ. Đi một đường về, trên áo cũng bị tuyết đọng ướt hết cả rồi.

Tự Cẩm liền gật gật đầu, Diện Mi vội vàng đi lấy váy áo sạch sẽ tới hầu hạ chủ tử thay. Bận rộn một hồi thì thấy Vân Thường trở về. Trên đầu đầy

tuyệt, toàn thân tỏa ra hơi lạnh lẽo, "Chủ tử, Hoàng hậu nương nương phân phó, không cho người nào vào Kính Nguyệt hiên, bảo là muốn nghiêm tra chuyện Tiền tài tử sẩy thai."

Tự Cẩm có thể tưởng tượng ra lửa giận của Hoàng hậu lúc này. Nàng ta vốn tính đưa vào thai nhi của Tiền tài tử để tranh với Quý phi, ai có thể ngờ Tiền tài tử lại sẩy thai như thế. Bỗng chốc mất đi mục tiêu tranh đấu với Quý phi, ván bài thua thảm, Hoàng hậu không tức điên mới là lạ.

Hậu cung này sợ là gió bão bắt đầu thổi rồi.

Hoàng hậu không động thai nhi của Quý phi cũng bởi vì còn có long thai của Tiền tài tử. Giờ Tiền tài tử sẩy thai, hoàng hậu tuyệt đối sẽ không khoan tay đứng nhìn Quý phi sinh hạ hoàng tử. Nếu không ngày Quý phi sinh con, vị trí hoàng hậu của nàng ta chỉ sợ liền càng thêm nguy hiểm.

Nàng cũng có thể nghĩ tới điểm này thì làm sao Quý phi lại không nghĩ đến. Chuyện Tiền tài tử Tự Cẩm đoán chừng không phải là hành động của Quý phi. Nếu mình suy đoán như vậy là đúng, vậy thì chút nữa Quý phi nhận được tin tức, e là cũng muốn tức chết đi được.

Tự Cẩm đoán được không sai. Trong Trường Nhạc cung Quý phi đang phát giận, đôi mắt đẹp đầy lạnh lùng nói với Hoa cô cô: "Tra kỹ cho Bản cung! Nhất định phải tra xem ai là người đã hạ thủ!" Tiền tài tử sẩy thai, chỉ sợ hoàng hậu sẽ nhắm tới thai nhi trong bụng nàng. Kẻ chủ mưu phía sau này quả là thủ đoạn, không phải muốn dùng kế một hòn đá hạ hai con chim sao?

Nét mặt Hoa cô cô cũng rất khó coi, nhíu mày lại nhìn quý phi khẽ khuyên nhủ: "Nương nương cứ bình tĩnh, đừng nóng giận. Giờ này Hoàng hậu không cho bất cứ người nào đặt chân vào Kính Nguyệt hiên, chuyện này còn cần phải cân nhắc kỹ mới được."

Quý phi lửa giận lại trào lên nhìn Hoa cô cô nói: "Dù cho Hoàng hậu biết rõ chuyện này không phải Bản cung làm, nhưng thai nhi trong bụng Tiền tẩu tử không còn, trong cung cũng chỉ còn lại thai nhi của Bản cung là huyết mạch của Hoàng thượng, Hoàng hậu tất nhiên sẽ không buông tha cho. Lúc này càng phải đề phòng hoàng hậu sẽ không làm gì đổ vấy mấy chuyện bẩn thỉu sang bản cung."

"Nường nường ngàn vạn không nên tức giận, mọi sự phải lấy hoàng tự làm trọng." Hoa cô cô vội vàng bưng trà tới khuyên, "Nường nường trong lòng không then, hoàng hậu có muốn muốn vu oan cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy. Người không nên sốt ruột, lão nô đã sai người đi hỏi thăm tin tức rồi."

Quý phi xoa xoa trán, "Là ai vậy?"

"Dù là ai, người này cũng không giữ được, không chỉ lòng dạ độc ác hơn nữa còn dám kéo nường nường xuống nước, chỉ bằng lý do này thì cũng không thể dễ dàng cho ả được."

"Hừ!" Quý phi cười một tiếng, cố gắng giữ mình bình tĩnh lại, thong thả uống một ngụm trà để đè cơn giận xuống rồi mới nói, "Con của Bản cung không thể xảy ra chuyện gì, bất kể là ai cũng phải bắt được cho bản cung. Ta muốn chống mắt xem, kẻ nào không muốn sống dám mưu hại bản cung đây."

Từ sau khi mang thai, quý phi liền giảm bớt danh tiếng, ngay cả việc hoàng hậu dốc hết sức nâng đỡ Hi Tần tranh thủ tình cảm, nàng ta cũng có thể chịu đựng chỉ vì muốn giữ cho thai nhi trong bụng thật khỏe mạnh chờ ngày sinh nở. Giờ lại có người dám tính kế nàng ta như vậy, đương nhiên nàng sẽ không thể chấp nhận dễ dàng được.

"Nường nường yên tâm, nô tỳ nhất định bắt được kẻ này." Hoa cô cô tức giận cũng không kém Quý phi chút nào, tất cả bọn họ đều dựa vào Quý phi

mà sống, Quý phi không tốt, các nàng đương nhiên cũng sẽ không tốt.

"Chuyện này sẽ không liên quan gì với Di Cùng hiên chứ?" Quý phi nhớ tới hôm nay gặp Tô Tự Cầm trong lòng lại càng thêm không thoải mái. Nếu như lúc Tô Tự Cầm mới vào cung, hoàng hậu xem nét mặt nàng ta nên mới lưu lại trong cung nhằm chán ghét mình. Lúc đó mặc dù nàng cũng khá tức giận nhưng cũng không để ý nhiều lắm, chẳng qua là một kẻ giả mạo mà thôi.

Nhưng sáng hôm nay nhìn thấy Hi Tần, đường nét đã chậm rãi nảy nở phát triển. Những nét trước đây hơi giống mình giờ đã thay đổi khác hẳn. Vậy mà Hoàng thượng vẫn thường xuyên đi tới Di Cùng hiên, điều này không khỏi làm cho quý phi không thoải mái. Hoàng đế sủng ái một kẻ giả vờ giống mình sẽ làm cho Quý phi cảm thấy vui vẻ, ít nhất trong long hoàng đế còn có mình. Nhưng giờ hoàng đế sủng ái một người không giống mình thì đây cũng không phải là chuyện đáng vui mừng.

Hơn nữa, Hi Tần kia... Quý phi hơi nhíu mày, lại nghĩ tới bộ dạng buổi sáng của nàng ta, không giống như là người có tâm kế.

Hoa cô cô nghe vậy cũng à giật mình, suy nghĩ một chút mới cẩn thận nói: "Nô tỳ cũng không dám nói bừa, nhưng nhìn Hi Tần kia làm việc hoàn toàn không có trình tự suy xét gì, chưa chắc có can đảm làm ra chuyện như vậy."

Quý phi gật gật đầu, "Nhìn kỹ Đồng Hiên phi và Mai Phi cho bản cung, hai người đó xưa nay không hòa hợp với ta, chưa chắc đã vô tội."

"Vâng." Hoa cô cô vội vàng đáp ứng, thấy Quý phi không phân phó gì khác bấy giờ mới khom lưng lui xuống.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Sẩy Thai 3

Sau khi Hoa cô cô lui ra, Quý phi cúi đầu nhìn bụng mình. Tiến cung mấy năm, thật vất vả mới có long thai này, dù nàng có liều chết cũng phải bảo vệ con mình. Người người đều nói nàng thịnh sủng hậu cung, Hoàng thượng đến cung nàng nhiều nhất, nhưng... Người khác không biết rõ, chỉ thấy nàng vinh sủng. Nhưng chính nàng lại biết rõ, Hoàng thượng không phải là người ham mê sắc dục... Trong chuyện nam nữ cũng không đòi hỏi quá nhiều. Nàng là quý nữ xuất thân thế gia, cũng không thể làm chuyện thấp hèn mê hoặc cầu sủng hoàng đế.

Cho nên, nàng cực kỳ coi trọng thai nhi này, không cho phép có bất kỳ sơ xuất gì.

Chuyện Tiền tài tử sẩy thai, hoàng hậu giận dữ, hạ lệnh điều tra kỹ, bất luận kẻ nào không được tùy ý xuất cung đi lại. Tự Cẩm ở trong Di Cùng Hiên vốn khoảng cách khá xa với các cung khác, bình thường cũng không thích ghé thăm nói chuyện tạo cảm tình với người khác. Ý chỉ này của Hoàng hậu không có bất cứ ảnh hưởng gì đến cuộc sống của nàng.

Vì tránh hiềm nghi, Tự Cẩm dứt khoát hạ lệnh đóng cửa Di Cùng Hiên, dù bất cứ kẻ nào không có lệnh cũng không được đi ra khỏi cửa Di Cùng Hiên một bước.

Trong phòng đốt lò sưởi ấm áp, buổi sáng Tự Cẩm mất nhiều công sức bên Sùng Minh Điện, vừa về lại gặp chuyện Tiền tài tử sẩy thai. Sau khi an bài thỏa đáng thì cả người cũng khá mệt mỏi, dứt khoát ngả người trên giường nghỉ ngơi. Mặc dù mắt nhắm lại, nhưng trong đầu không an tĩnh

được, toàn là bong bóng Hoàng hậu, Quý phi, mọi người trong hậu cung lẫn lộn. Trong chớp mắt lại nghĩ tới Tiêu Kỳ, không biết sau khi Tiêu Kỳ biết tin này sẽ có tâm trạng thế nào.

Trở mình trần trọc không biết qua bao lâu, Tự Cẩm mới ngủ say. Chờ đến khi tỉnh lại, bên ngoài trời đã tối rồi. Người vẫn còn buồn ngủ mơ mơ màng màng, bên trong phòng đốt một chiếc đèn cung đình, Tự Cẩm mở chăn ngồi dậy định thần.

Nghe tiếng động bên trong, Vân Thường vội vàng vào, thấy Tự Cẩm ngồi dậy liền nhanh nhẩu nói: "Chủ tử, người tỉnh rồi, nô tỳ hầu hạ người đứng dậy."

Sau khi được Vân Thường hầu hạ rửa mặt, Tự Cẩm mới cảm thấy tỉnh ngủ ngồi xuống, nhìn nàng ta hỏi: "Bên ngoài có tin tức gì không?"

Vân Thường dâng trà tới, đặt trên bàn bốn góc mạ vàng, chạm trổ tinh xảo rồi mới đáp: "Bẩm chủ tử, bên ngoài vẫn chưa có tin tức gì, chỉ nghe nói Hoàng thượng tới Kính Nguyệt hiên phát ra lửa giận ngút trời, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng bị trách mắng."

Tự Cẩm trầm mặc, "Hoàng thượng đau lòng hoàng tử mất đi, có tức giận cũng đúng thôi."

"Dạ, nô tỳ còn nghe Trần Đức An nói, kiêu ả của Tiền tài tử bị đổ ngã cũng không phải chuyện ngoài ý muốn, nhưng cụ thể thế nào thì chưa biết ạ."

Kiếp này làm gì lại có nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy, Tự Cẩm trầm mặc gật gật đầu, không hỏi thêm gì nữa. Chuyện này có tra xét cũng không biết sẽ liên lụy những người nào, Tự Cẩm nhớ tới đạo gần đây mình tương đối được sung ái, e ngại có người nhân cơ hội tìm kẻ hở mưu hại, hỏi Vân Thường: "Trong Di Cung hiên vẫn an bình chứ?"

Vân Thường đoán ra ý của chủ tử: "Sau khi có chuyện xảy ra, nô tài bên trong Di Cùng hiên đều rất an phận, cũng không có ai biểu hiện khác thường." Nói đến đây hơi dừng lại một chút, "Nô tỳ đi nhắc nhở Trần Đức An, kêu hắn ta âm thầm thăm tra thêm."

Tự Cẩm gật gật đầu, "Phải rồi, chúng ta đừng để người khác lợi dụng, chính mình còn không biết xảy ra chuyện gì."

Trong lòng Vân Thường cũng rùng mình, lập tức liền vội vã đi ra. Mình chỉ lo nhìn chăm chăm bên ngoài, địa phương của mình lại lơ là sơ sót, không quá lưu tâm. Chủ tử vừa nói như thế, Vân Thường chỉ cảm thấy lưng phát lạnh, vội vàng đi tìm Trần Đức An thương lượng kế sách.

Đêm đó, Tiêu Kỳ cũng không tới, Tự Cẩm cũng không bất ngờ. Tiền tài tử mất con, đương nhiên Tiêu Kỳ sẽ ở lại Kính Nguyệt hiên an ủi nàng ta. Lúc này mà còn đến Di Cùng hiên này không phải là khiến cho nàng ta thêm bi phần sao? Tự Cẩm cũng không muốn trong lúc này còn bị mấy người trong hậu cung ghen ghét.

Bữa tối ăn uống không có hứng thú ngon miệng, ban ngày lại ngủ nhiều nên buổi tối không ngủ được. Nghe bên ngoài sân Vân Thường và Trần Đức An đang bận rộn tra xét cung nhân trong Di Cùng hiên, Tự Cẩm thêm trở mình trằn trọc không thể ngủ được.

Sáng sớm hôm sau, đôi mắt Tự Cẩm thêm một quầng đen vì mất ngủ. Tỉnh dậy chỉ có thể dùng phấn để che bớt. Sau khi rửa mặt, nàng ngồi trước gương đồng để Diện Mi trang điểm, Vân Thường đứng ở bên cạnh bấm bấm.

"Bấm chủ tử, tối qua nô tỳ và Trần Đức An tra xét một lần, cũng không phát hiện điểm nào khả nghi. Lúc Tiền tài tử gặp chuyện không may, mọi người trong Di cùng hiên không ai không tự tiện rời vị trí công tác, tất cả mọi người đều có người khác làm chứng, không ai nói dối."

Tự Cầm liền thở phào nhẹ nhõm, thấy sắc mặt Vân Thường mệt mỏi cũng biết nàng ta mất ngủ một đêm liền bảo: "Người và Trần Đức An vất vả rồi, thế là quá tốt, đi xuống nghỉ ngơi trước đi."

Sau khi Vân Thường kiểm tra xong cũng thở phào nhẹ nhõm. Nếu trong Di Cùng hiên thật sự có kẻ ăn cây táo, rào cây sung vu hãm chủ tử, đến khi có chuyện chủ tử khả năng không có việc gì, nhưng tính mạng nàng ta khó bảo toàn. Nhớ tới hai lần trước Hoàng thượng kêu Quản Trường An dạy dỗ quy củ cho mình, trong lòng vẫn còn run sợ.

"Nô tỳ cáo lui." Vân Thường lui ra ngoài.

Diện Mi chải đầu trang điểm cho chủ tử xong xuôi mới hạ giọng hỏi: "Chủ tử, buổi sáng người muốn ăn gì?"

Tự Cầm nào có khẩu vị gì nữa, "Cứ kêu Ngự Thiện phòng xem rồi làm thôi." Nàng cũng không muốn phí đầu óc suy nghĩ nữa, tối qua nghĩ cả đêm, giờ đầu óc còn đang mơ hồ đây.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Sẩy Thai (Cuối)

Editor : Hương Cỏ

Diện Mi đi ra kêu Thuận Toàn bảo hẩn ta tới ngự thiện phòng truyền lệnh, Thuận Toàn chạy thẳng Ngự Thiện phòng. Xảy ra chuyện của Tiền tài tử, buổi sáng nay ngay cả nơi vẫn thường náo nhiệt nhất như Ngự thiện phòng cũng tĩnh lặng làm người ta sợ hãi.

Phong Cảnh Minh vừa nhìn thấy Thuận Toàn đến liền cười hỏi hẩn ta, "Sư phụ cậu đâu, sao lại không tới?"

"Chào Phong ca ca, sư phụ tôi đang hầu hạ chủ tử, tôi phải thay sư phụ tới đây. Phong ca ca, chủ tử nói, đồ ăn sáng nay tùy Nhạc đầu bếp chuẩn bị." Ở trên địa phận Ngự thiện phòng, Thuận Toàn cũng không có thể diện như sư phụ hẩn Trần Đức An, nhìn Phong Cảnh Minh vừa cười vừa nói.

Phong Cảnh Minh ngẩn người, kéo Thuận Toàn tiến vào bếp, "Cậu vào đây đi, bên ngoài lạnh lắm, đừng để lúc mang cơm về người đông lạnh hết."

Thuận Toàn quả nhiên biết điều, vội vàng tạ ơn, "Đa tạ Phong ca ca thương tôi, trong này ấm áp hơn nhiều."

Phong Cảnh Minh lại đưa cho hẩn ta một cái bánh bao nóng hổi, "Ăn tạm trước đi cho ấm bụng, ta đi tìm sư phụ, cậu ở nơi này đừng đi lung tung."

"Phong ca ca yên tâm." Thuận Toàn vội vàng nói, liếc mắt nhìn xung quanh. Gian bếp của Nhạc Trường Tín có 10 lò lửa lớn đang cháy lửa bập bùng, mười mấy người đang vội vã nấu nướng, không ai thèm nhìn đến hắn ta. Trong lòng suy nghĩ, bếp của Nhạc đầu bếp thật có quy củ, nghĩ tới đây liền cúi đầu căn một miếng bánh bao, nước bánh ngọt, hương vị vừa miệng, nhân thịt mềm, rất thơm!

Phòng trong, Nhạc Trường Tín nghe Phong Cảnh Minh nói liền nhú mày. Xảy ra chuyện của Tiền tài tử, xem ra tâm trạng vị chủ tử Di Cùng hiên cũng không tốt lắm đây. Nghĩ tới đây, liền nói với Phong Cảnh Minh: "Đem phần cháo bát bửu tối qua đã hầm ra, thêm một phần cháo gà xé, còn có bánh cuốn sáng nay mới làm, bánh hạt cải và bánh mật, mỗi thứ một phần." Nói đến đây dừng một chút, "Đưa thêm một đĩa dưa món, một đĩa nước sốt gan vịt, lại thêm ức gà hầm, cuối cùng là canh bí đao nấu hải sản."

"Sư phụ, còn thêm gì nữa không?" Phong Cảnh Minh liền vội vàng hỏi, trong lòng lại nghĩ tới những thứ này đều là món ăn bình thường, đưa lên cũng không có gì đặc sắc. Sao hôm nay sư phụ lại không lưu tâm nhỉ?

"Vậy đủ rồi." Nhạc Trường Tín cười nói.

Phong Cảnh Minh thấy sư phụ cười cũng không dám hỏi thêm gì nữa, vội vàng đi chuẩn bị. Một hộp cơm lớn đựng không đủ, Phong Cảnh Minh cố ý sai một tiểu thái giám của Ngự Thiện phòng giúp đỡ Thuận Toàn mang về. Thuận Toàn cảm tạ Phong Cảnh Minh, chào Phong ca ca liền hồi rồi mới dẫn theo tiểu thái giám đi về.

Đợi sau khi hai người đi, Phong Cảnh Minh lại vội vàng đi vào trong phòng, liền nhìn thấy sư phụ hắn ta đang tự tay nấu thức ăn. Mấy chuyện bình thường thế này đều có người nấu chính, sư phụ hắn ta chỉ đứng một bên xem xét chỉ điểm vài câu, nghĩ tới đây liền vội vàng đi tới cười hỏi: "Sư phụ, sao người lại tự mình nấu vậy, hay là để đồ đệ phụ cho?"

Nhạc Trường Tín không đồng ý, "Cái này các người không ai làm được, đứng ở đó xem đi."

"Sư phụ, ngài đang định nấu gì vậy?"

"Ha ha." Nhạc Trường Tín cười, "Chỉ sợ sáng nay vị chủ tử của Di Cùng hiên kia không ăn được bao nhiêu, chờ chủ tử bình tâm lại hẳn sẽ đến Ngự Thiện phòng đòi ăn mì cho xem." Chỉ sợ không phải là một chén, lúc đó nhất định sẽ kêu hai phần.

Phong Cảnh Minh hơi nhíu mày, không thể nào chứ? Sao vừa nãy không kêu luôn nhỉ?

Ai biết qua hơn một canh giờ sau, Trần Đức An của Di Cùng hiên tự mình đến, cười nói với Nhạc Trường Tín, "Nhạc ca ca, chủ tử chúng ta muốn ăn mì tơ cuộn, khi nào ông có thể làm xong vậy?"

Phong Cảnh Minh vừa nghe lời hẳn ta nói người cũng ngây ngốc ra, không ngờ bị sư phụ hẳn nói đúng.

Quả thực thần thông!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Không Cho Phép Thân Cận (1)

Editor : Hương Cỏ

Di Cùng hiên.

"Tay nghề của Nhạc Trường Tín rất giỏi, sợi mì vừa dai vừa mềm, hương vị đậm đà, Hoàng thượng, người ăn thêm nữa đi." Tự Cẩm ở bên cạnh vừa nói vừa gấp hai miếng thịt bò đặt vào chén Tiêu Kỳ.

Sau khi lâm triều về, Tiêu Kỳ liền trực tiếp đi thẳng đến Di Cùng hiên, nét mặt mệt mỏi, vừa tới thì hỏi nàng có gì ăn không. Tiêu Kỳ vốn không thích ăn món ngọt, nghĩ tới nghĩ lui Tự Cẩm thấy ăn một tô mì nóng hổi là thoải mái nhất. Vừa vận bữa sáng nàng cũng không ăn nhiều vì trong lòng còn suy nghĩ rất nhiều chuyện linh tinh khác.

Tiêu Kỳ đến kêu đói, bụng Tự Cẩm cũng cảm thấy đói theo, suy nghĩ chợt lóe lên, thế là thấy thèm món ăn mặn. Tay nghề Nhạc Trường Tín không cần bàn tới, hai chén mì tơ cuộn, một đĩa thịt bò thái mỏng, đĩa trứng muối, trên mặt rắc thêm vùng, tỏi, gừng băm nhỏ, rau thơm xanh tươi, thêm một bình dấm chua nhỏ cỡ bàn tay.

Tự Cẩm ăn mì thích rắc thêm dấm chua, vừa khai vị lại ngon miệng, ăn một chén mì vào bụng, trán đổ mồ hôi, cả người sáng khoái!

Tiêu Kỳ vốn không có hứng ăn uống, nếu không phải hân đang rất đói bụng cũng sẽ không ăn cái kiểu này. Vậy mà lúc ấy thấy Tự Cẩm ăn uống ngon lành vui vẻ, hân cũng thấy ngon miệng hân lên, ăn chén mì một lát đã hết. Mặt mũi, sau lưng vã mồ hôi, cả người lập tức thấy thoải mái vô

cùng. Trông chén mì hết nhãn, ngay cả nước cũng uống sạch sẽ, Tiêu Kỳ bất giác nhìn sang Tự Cầm.

Mỗi lần cùng ăn với nàng đều có thể bị nàng ảnh hưởng, ăn cũng thấy ngon miệng hơn hẳn.

Tự Cầm sai người thu dọn sạch sẽ đồ trên bàn, trong phòng tràn ngập mùi thơm của mì bò. Nàng kéo Tiêu Kỳ đi sang phòng bên, hai người rửa tay, súc miệng, Tự Cầm tự pha trà bưng đến cho Tiêu Kỳ, dịu dàng hỏi: "Hoàng thượng có muốn nghỉ ngơi ở trong phòng một lúc không, thần thiếp thấy tinh thần người không tốt lắm. Chuyện triều chính rất quan trọng nhưng long thể của người cũng quan trọng không kém đâu."

Tiêu Kỳ nghe Tự Cầm không hề nhắc gì đến chuyện Tiền tài tử, ngược mắt ngó ngó nàng, "Không cần, chút nữa trẫm còn có chuyện, cứ nghỉ ngơi ở chỗ này một lúc là phải đi rồi."

"Vậy người uống trà đi." Tự Cầm đẩy ly trà hoa văn ngũ sắc cho hẳn, nét mặt mềm mại vui vẻ.

Hôm nay thấy mặt trời, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, rơi trên người ấm áp. Ánh nắng soi lên mặt Tự Cầm, lông tơ trên mặt như ẩn như hiện, vẫn là bộ dạng một tiểu cô nương, khéo miệng mang nụ cười nhẹ nhàng vui vẻ làm người ta thoải mái yên bình.

Chỉ có thể hận nàng biết rõ chuyện Tiền tài tử mà một chữ cũng không nói, Tiêu Kỳ nâng chung trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, là loại trà bình thường hẳn thích uống.

"Nàng biết chuyện của Tiền tài tử đúng không?"

Nghe Tiêu Kỳ chủ động nhắc đến chuyện này, nét mặt Tự Cầm căng lên. Nàng thật sự không muốn nói việc này. Chuyện này có gì tốt để nói đâu, trong lòng thở dài, ngoài miệng lại nói: "Sau khi từ Sùng Minh điện về thần

thiếp có nghe nói, nhưng Hoàng hậu nương nương đã hạ chỉ không cho phép mọi người đi Kính Nguyệt hiên thăm hỏi, do đó thần thiếp cũng không có đi qua."

Cứ theo phép mà bẩm báo, Tiêu Kỳ gượng cười, cũng đúng, đương nhiên nàng không muốn nhắc tới chuyện này rồi.

"Ngôn Thanh, nàng nghỉ ngơi đi." Tiêu Kỳ cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì liên đứng dậy, nàng không muốn nhắc chuyện này với mình thì mình có thể ép nàng nói sao.

Tự Cẩm mím môi nhìn Tiêu Kỳ đứng dậy, nàng cũng vội vã đứng dậy. Không phải nàng không thấy vẻ thất vọng trên mặt hắn, nhưng nàng cũng không muốn dính vào chuyện này. Tiền tài tử sảy thai do ngoài ý muốn cũng được, là bị mưu hại cũng thế, nàng liên lụy vào làm gì chứ?

Tiêu Kỳ muốn nàng nói gì đây? Giải ngữ hoa mấy chuyện như vậy, nàng cũng thật sự không muốn làm.

"Thần thiếp cung tiễn Hoàng thượng."

Tiêu Kỳ bước chân hơi chậm lại, sau đó vén rèm lên đi ra ngoài.

Tiêu Kỳ đi rồi, Tự Cẩm cũng không kêu người vào hầu hạ, tự mình dựa người trên gối, ngẩn ngơ nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ đến xuất thần. Tiền tài tử sảy thai chẳng qua là màn mở đầu, người giật dây kia chỉ sợ là đang nhắm tới Quý phi. Nàng chỉ là một vị Tần nho nhỏ, dù trong hay ngoài cung cũng không có căn cơ mạnh mẽ, nàng dựa vào đâu mà dám dính dáng vào chuyện này đây?

Chuyện này đến cuối cùng nàng cũng không được phần tốt nào, nếu để mình liên lụy vào không biết chừng trở thành vật hi sinh. Tiêu Kỳ nghĩ nói với nàng, nhưng nàng không dám nói, cũng không thể nói.

Xuyên tới chỗ này, Tự Cầm nghĩ chuyện mình cần phải hiểu nhất chính là, nhất định phải biết rõ vị trí của mình, có thể làm gì không thể làm gì.

Mềm lòng có thể giữ được tính mạng không?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Không Cho Phép Thân Cận (2)

Editor : Hương Cỏ

Chuyện Tiền tài tử sẩy thai làm trong hậu cung bao phủ một bóng ma đen tối. Hoàng thượng giận dữ, nổi trận lôi đình, sai Hoàng hậu điều tra kỹ càng. Trong phút chốc, mọi người trong cung đều sợ hãi thần hồn nát thần tính. Ngay cả mấy nô tài trong Di Củng hiên cũng bị gọi đi Nội Đình Phủ tra hỏi. Trải qua ba phen bốn bận trong cung càng thêm căng thẳng khẩn trương hơn.

Hôm đó Tự Cẩm mặc dù không thể làm một đóa giải ngữ hoa nhưng vẫn rất chăm chỉ dâng thuốc, đồ ăn sang Sùng Minh điện. Tiêu Kỳ cũng biết Tự Cẩm đang suy nghĩ gì nên cũng không từ chối không cho nàng đi, nhưng cơn tức trong đầu vẫn chưa tan hết, khó tránh khỏi hơi hậm hực.

Hắn ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Tự Cẩm đang cúi đầu thêu, tay nghề vẫn vụng về như trước. Trong tay là một hà bao, thêu một bụi trúc xanh, dáng đứng thẳng, vừa nhìn cũng biết thêu cho hắn. Người lòng dạ hẹp hòi này cũng biết xoay chuyển tình thế rất nhanh, biết rõ làm mình không vui nên cố ý tìm việc ra lấy lòng mình đây.

Hắn cũng đang còn giận thật, nhưng nhìn một tiểu cô nương mỗi ngày kiên trì ngồi thêu đồ cho mình, dù tay nghề còn vụng về chưa thuần thục cũng không nhịn được, trong lòng cũng phải mềm dịu đi mấy phần.

Tự Cẩm đang cố gắng xuyên kim, thêu ra bông hoa thật xinh đẹp, nhưng vào tay nàng cây kim kia không chịu nghe lời. Không chú ý một cái, hà bao trong tay đột nhiên bị kéo ra ngoài. Ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy hà bao

không đẹp lắm kia đang bị Tiêu Kỳ cầm trong tay ngắm nghía, trên mặt liền hiện lên sự xấu hổ.

Nàng muốn lấy lại hà bao nhưng không biết làm sao, thân hình cao hạn chế, nhìn hà bao bị Tiêu Kỳ giơ cao chỉ đành nói: "Thần thiếp luyện tập thêu trước thôi, cái này không đẹp, lần sau sẽ thêu một cái thật đẹp cho hoàng thượng."

"Mặc dù thêu không đẹp nhưng cũng là tâm ý của nàng, là tự tay nàng thêu từng đường kim mũi chỉ, trẫm, không chê."

Tự Cầm toàn thân cứng đờ, trên mặt ngày càng đỏ hơn, biết rõ Tiêu Kỳ chủ động hạ bậc thang cho mình, nàng cũng vội vàng thuận theo, giả bộ ngốc nghếch cười thật tươi, "Thần thiếp còn muốn may cho Hoàng thượng một bộ y phục cơ. Áo ngoài thì tay nghề này của thần thiếp không dám làm nên thiếp sẽ may cho người một bộ quần áo bên trong. Thiếp đang theo người học may vá đấy."

Tiêu Kỳ cúi đầu nhìn vẻ kể công của Tự Cầm, thật sự người da mặt dày không biết xấu hổ, có bậc thang liền bò lên ngay.

"Vậy bao giờ nàng may xong cho trẫm đây?"

"... Thần thiếp sẽ cố gắng làm nhanh hơn." Đột nhiên nàng có cảm giác lại tự đào cái hố to chôn mình rồi, Tự Cầm u buồn.

"Trẫm sẽ chờ."

Tự Cầm: ...

Tự Cầm không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng một dạ chỉ có may quần áo cho xong. Từ sau hôm Tiêu Kỳ biết rõ nàng đang may y phục cho hân, mỗi khi gặp nàng một lần liền hỏi một lần, nàng thật sự không dám lười biếng, chỉ có thể ngày ngày đẩy nhanh tốc độ. Quần áo bên trong so

với ngoài dễ may hơn, không cần thêu hoa, chỉ cần cắt chỉnh tề rồi may lại là được. Có điều đường may của nàng không thẳng thắn, xiên lệch. Mặc quần áo lên thì nhìn thấy ngay những đường may xiên xiên xẹo xẹo. Tự Cẩm buồn rầu muốn chết. Nàng đã vỗ ngực nói tự mình may, giờ không thể cho người khác may giùm được.

Để giải quyết vấn đề này, Tự Cẩm nghĩ một biện pháp đơn giản nhất. Nàng vẽ một đường thẳng ở ngay chỗ cần khâu, sau đó cứ theo đó may theo, rốt cục cũng may ra đường khá vừa mắt.

Cô cô phụ trách Phòng may vá nhìn phương pháp này của Hi Tần, trầm mặc một hồi lâu mới nói: "Nếu người của Phòng may vá dám làm theo kiểu này nhất định phải đánh một trận rồi đuổi ra khỏi cung."

Tự Cẩm: ...

Sau khi Tiêu Kỳ biết chuyện này, khó được nét mặt cười tươi như hoa.

Tự Cẩm thật buồn bực.

Chờ đến khi y phục trong tay Tự Cẩm may xong thì chuyện Tiền tài tử sẩy thai cũng đã tra ra hung thủ. Hoàng đế bày mưu đặt kế, hoàng hậu nghiêm khắc thẩm tra. Vốn nhai nhai của Tiền tài tử do chính Hoàng hậu chăm sóc, dưới sự giám sát của mình mà lại xảy ra chuyện nên trong lòng Hoàng hậu tức giận đến cỡ nào. Dù cho Hoàng thượng không nói nàng ta cũng sẽ phải nghiêm tra, lại thêm ý chỉ Hoàng thượng nên Hoàng hậu đương nhiên danh chính ngôn thuận tra xét thẩm vấn.

"Chủ tử." Vân Thường vén rèm lên nhẹ nhàng đi tới.

Tự Cẩm bỏ y phục trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Vân Thường.

Vân Thường nhìn vào mắt chủ tử khẽ nói: "Người bên Phụng Hoàn cung đã đem Cẩm Tiệp Dư và Ngọc Quý Tần đi."

Tự Cẩm nghe vậy mím môi, "Ta biết rồi."

Thời gian qua Ngọc Quý Tần phụ thuộc vào hoàng hậu, Cẩm Tiệp Dư là người của Quý phi, chuyện này rốt cục là sao? Tự Cẩm trong lòng cũng không hiểu, nhưng đã đến nước này thì cũng sẽ nhanh chóng có kết quả thôi, hắn là không thể kéo dài đến lễ mừng năm mới được. Hơn nữa trong hậu cung không thể truyền ra lời đồn đãi các tần phi sát hại lẫn nhau. Chuyện Tiền tài tử sẩy thai mặc dù ai cũng biết là bị người mưu hại nhưng nói ra bên ngoài cũng chỉ có thể tuyên bố là không cẩn thận sinh non.

Hậu cung xuất hiện hành vi xấu xa như thế, thể diện của vị hoàng đế như Tiêu Kỳ còn gì nữa chứ? Bên trong xử trí như thế nào không nói, bên ngoài nhất định phải phô trương đẹp đẽ rực rỡ để che mắt thiên hạ, chặn miệng dân chúng.

Lại qua ba ngày, Cẩm Tiệp Dư chợt sinh bệnh nặng mà chết.

Thêm mấy ngày nữa, phụ thân Cẩm Tiệp Dư vì tham ô bị Ngự sử tố cáo, Tiêu Kỳ giận dữ, sai Đại Lý tự nghiêm tra. Trải qua Đại Lý tự nghiêm tra, phụ thân Cẩm Tiệp Dư tham ô ngân quỹ, không làm tròn trách nhiệm tội danh thành lập, lại tra ra việc ông ta mượn tay con gái trong hậu cung, mua chuộc quan lại, mua bán quan chức, nhiều lần vi phạm, bỏ rơi nhiệm vụ, thẹn với hoàng ân, là tai họa lớn của triều đình.

Hoàng đế giận dữ, khiển trách làm quan mà không tuân theo kỷ cương phép nước, bãi chức quan, giam vào ngục, lệnh xét nhà.

Tự Cẩm mới vào cung năm đầu tiên đã gặp chuyện này. Do Tiền tài tử sẩy thai tra ra tần phi Cẩm Tiệp Dư mưu hại tần phi có thai, cũng tra ra phụ thân nàng ta là Cẩm Học Văn không tôn trọng quốc pháp, làm nhiều việc vi phạm pháp luật. Từ Cẩm Học Văn lại dính líu đến mấy vị quan viên trong triều cũng làm việc bất chính. Nhân việc đó, Tiêu Kỳ nắm lấy cơ hội chỉnh

đồn nghiêm khắc từ hậu cung đến tiền triều, cả triều trên dưới thần hồn nát thần tính, người người cảm thấy bất an.

Trải qua chuyện này, văn võ đại thần đột nhiên phát giác, vị hoàng đế trước kia bọn họ chưa từng coi trọng kia, một lần hiển lộ uy nghi, triển khai toàn bộ quyền lực, thủ đoạn như sấm sét, lời nói như cương châm, làm kinh sợ toàn bộ triều cương!

Hậu cung chấn động bất an, tiền triều mưa gió vần vũ. Sở Hoàng hậu vì chuyện Tiền tài tử mà cũng giận dữ vô cùng, do đó người của Sở gia cực lực ủng hộ Hoàng thượng xử trí Cẩm Tiệp Dư và người nhà. Có Vệ Quốc công xuất lực giúp đỡ hỗ trợ, vụ này Tiêu Kỳ thu được đại thắng.

Chờ đến khi dẹp xong cơn mưa gió cuồng loạn này thì cũng là lúc mùa xuân về hoa nở rộ.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Không Cho Phép Thân Cận (3)

Editor : Hương Cỏ

Qua một năm, vừa vào xuân, cơ thể Tự Cẩm cũng nảy nở như một mầm cây. Quan Cô cô Phòng may vá đến lấy số đo, vừa cười vừa nói: "Năm nay chủ tử cao hơn không ít, so với quần áo năm ngoái phải dài hơn cả một đoạn."

Không cần người khác nói, Tự Cẩm cũng cảm giác được. Nhất là hai phần trước ngực cảm thấy chua xót đau nhức. Cơ thể vốn có dáng vẻ của máy tính bảng *(Lời người edit: trước sau như một), cũng bắt đầu thay đổi, ra dáng cô nương trưởng thành hấp dẫn hơn.

"Cô cô nói đúng lắm, cuối năm ngoái nô tỳ may quần áo mùa xuân cho tiểu chủ giờ cũng không mặc vừa nữa rồi." Vân Thường cười mỉm nói, cầm lấy một tấm vải ướm lên người mình, "Chủ tử, người xem vải này được không? Nếu may thành áo cũng khá lạ, đến lúc đó nhờ cô cô bỏ thêm công thêm hai hàng hoa bên cạnh này, nô tỳ thấy rất đẹp đấy."

Tự Cẩm liền nghiêng đầu nhìn sang, là gấm màu hồng, hoa văn dệt tỉ mỉ tinh xảo, tuy không quá đẹp nhưng màu sắc khá hài hòa nên cũng tùy ý gật đầu.

Vân Thường đặt tấm vải sang một bên, lại cầm lấy một xấp vải màu tím nhạt in hoa văn theo kiểu phun mực khoa tay múa chân, Quan cô cô liền cười nói: "Vải này may váy đẹp, hợp với màu áo, kết hợp hai cái thì hài hòa thanh lịch, nhìn cũng ưa mắt."

"Nô tỳ cũng cảm thấy vải này đẹp, chủ tử người thấy sao?"

Tự Cẩm đến cổ đại được mở rộng tầm mắt. Giống như tấm vải phun mực này là dùng mực pha màu nhạt rồi phun các hoa văn màu sắc lên vải. Trong tay Vân Thường là vải in hình lá xanh, nhìn cũng rất phóng khoáng. Còn chưa đợi nàng trả lời, Vân Thường lại nhạt lên một xấp vải lụa màu xanh lục, Quan cô cô bên cạnh thấy vậy nói nhanh một câu, "Vải này may váy mặc tiệc tối thì đẹp lắm, cắt theo hình sóng lượn rồi khảm bên trên, đi trên đường sẽ đặc biệt xinh đẹp."

Tự Cẩm dứt khoát cũng không nói chuyện mà chỉ ngồi đó cười xem hai người. Một thì lấy vải ướm lên người khoa tay múa chân, một thì nói luôn vải này có thể may váy áo gì, trên thêu hoa gì, dùng kiểu dáng nào, phun mực hay lượn sóng, để xếp tầng hay buông thả. Hai người càng nói càng náo nhiệt, càng thêm hứng thú.

Tự Cẩm ở bên cạnh nhìn cũng cảm thấy buồn cười, liền dứt khoát không thèm nói nữa. Dù sao trong cung này, người của Thượng Phục cục cả ngày đều chỉ ngồi nghĩ xem sẽ may gì, thêu hoa gì, nàng cũng coi như mở rộng thêm kiến thức.

Hai người nói hơn một canh giờ, liên tục thảo luận, đo đo đếm đếm mãi cuối cùng mới quyết định được sẽ may váy áo xuân thể nào cho Tự Cẩm. Lại sợ trong thời gian này nàng có thể cao hơn nên còn cố ý đo dài thêm mấy tấc để đến lúc đó cũng có thể sửa lại được.

Từ sau khi Cẩm Tiệp Dư mắc bệnh mà chết, bởi vì nàng ta thuộc về phái Quý phi nên ngay cả Quý phi cũng bị Hoàng thượng vắng vẻ. Ngoài ra Hoàng hậu và người nhà biểu hiện tương đối tốt trong sự kiện này nên Hoàng thượng ban thưởng rất nhiều cho Hoàng hậu. Trong phút chốc Phụng Hoàn cung lại thật sự vinh quang vô hạn. Tự Cẩm là người của phái Hoàng hậu, hơn nữa lại được ý chỉ của Hoàng hậu cần gần gũi hoàng đế nhiều hơn, làm cho mấy tay sai của Quý phi là Khúc phi và Lý Chiêu

Nghi liên tiếp bị từ chối ở ngự tiền, do đó Hoàng hậu càng thêm thân thiết hơn với Tự Cầm.

Cho nên người của Thượng Phục cục đến đây lấy số đo may váy áo thể hiện nhiệt tình nịnh nọt như thế cũng là dễ hiểu.

Thật vất vả đuổi người của Thượng Phục cục đi, mặc dù Tự Cầm không tốn bao nhiêu sức lực nhưng cũng cảm thấy khá mệt mỏi. Mấy người kia nói líu ríu bên tai không ngừng, lại ước lượng, đo đếm trên người nàng ... Cho nên bọn họ vừa đi, Tự Cầm liền nằm tựa vào gối mềm không buồn nhúc nhích.

Vân Thường dẫn Diện Mi, Kim Chức, Ngọc Tú vào phòng thu dọn gọn gàng xong thì Tiêu Kỳ liền đi vào.

"Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng." Đám người trong phòng không nghe thấy Quản Trường An bên ngoài bấm báo, nhất thời bị dọa giật mình liền vội vàng khom người hành lễ, thu thập đồ đạc xong lại khom lưng lui xuống.

Tự Cầm lười lắm cũng phải vội vàng ngồi dậy xuống đất hành lễ.

"Ngôn Thanh không cần đa lễ, ngồi đi." Tiêu Kỳ tâm trạng rất vui, vẻ mặt bình thản trước đây đầy vui vẻ, nét mặt vốn đã tuấn tú càng thêm phóng khoáng.

"Đa tạ Hoàng thượng." Rốt cục Tự Cầm vẫn cúi người rồi mới trở lại giường ngồi xuống, thấy Tiêu Kỳ cười vô cùng phong nhã, nàng yên lặng quay đi, quá mê người rồi.

"Vào cuối năm, trong cung quá bận rộn, chuyện nàng gặp người nhà cũng chưa kịp sắp xếp. Giờ trong ngoài đã thu xếp thỏa đáng, trẫm đã nói với Hoàng hậu, người nhà nàng chỉ cần dâng thư là có thể vào gặp nàng." Tiêu Kỳ nói với Tự Cầm. Từ đầu mùa xuân tới nay, thân thể Tự Cầm giống

như một mầm cây vừa trổ, hôm kia mới thấy qua, hôm nay nhìn nàng mặc một bộ váy màu vàng nhạt càng làm nổi bật lên vẻ yêu kiều, chẳng mấy chốc mà trưởng thành đại cô nương.

Từ từ cúi đầu xuống, khoe miệng Tiêu Kỳ cười vui vẻ thêm, trong lòng tính toán xem còn bao lâu nữa tiểu nha đầu sẽ đến tuổi cập kê.

Tự Cẩm nghe nói vậy cũng vui hơn. Do chuyện của Cẩm Tiệp Dư, Vệ quốc công và Tào Quốc công tranh chấp kịch liệt, cha nàng nhận việc chuyển khẩu coi như bị người khác quên lãng ở chốn hẻo lánh nào đấy. mấy tháng qua, Thiên Đình Tư cũng đã lên kế hoạch xây dựng xong xuôi, chỉ còn chờ mở nha môn làm việc.

"Trước kia Hộ bộ và Lại bộ đều mặc kệ chuyện Thiên Đình Tư, giờ có đổi ý gì không?" Lần này Tiêu Kỳ mượn sự kiện Cẩm Tiệp Dư, trên triều đình đại hiển uy phong, kinh sợ không ít triều thần, nghĩ đến Hộ bộ và Lại bộ cũng không dám quá mức ngang ngược.

"Bọn họ vẫn chưa chịu thua, hôm nay còn dâng tấu chương muốn điều quan viên đi Thiên Đình Tư." Tiêu Kỳ nói.

Tự Cẩm cảm thấy căng thẳng, "Hoàng thượng có chấp thuận không?" Nếu là hoàng đế đồng ý thì chuyện này có thể không dễ làm. Nếu vậy thì tiền bạc thu được sau này của Tuyệt Hộ Quận sẽ không phải là tài sản riêng của Tiêu Kỳ mà trở thành quốc khố của Đại Vực. Vậy cha nàng chẳng phải là bận rộn không công?

Nhìn vẻ căng thẳng của Tự Cẩm, Tiêu Kỳ liền bật cười nói: "Nàng đừng nóng nảy."

"Thần thiếp đương nhiên nóng nảy rồi, trước đây kêu bọn họ xuất tiền xuất lực, nguyên một đám như con rùa đen rút đầu, giờ thấy tình hình khả quan thì lại vội vàng sáp lại, coi người khác đều ngu ngốc sao?" Tự Cẩm nửa thật nửa giả oán hận nói, "Hoàng thượng, cha thiếp dốc hết tâm huyết,

hao hết tâm tư tận trung vì người, không thể để mấy lão già đó chiếm tiện nghi đâu."

"Nàng cứ nghĩ tầm mắt người khác cũng hạn hẹp như vậy sao, vừa ý mấy thứ ít ỏi như nàng ấy?" Thế gia khẩu vị rất lớn, trước mắt bọn họ vẫn còn chướng mắt Tuyệt Hộ Quận này.

"Chướng mắt mới tốt, chờ qua một hai năm, chuyện chuyển khẩu tới Tuyệt Hộ Quận thành công. Đến lúc đó đất hoang hóa thành ruộng màu mỡ, tiền bạc thu từ thuế đều do Hoàng thượng nắm giữ, khi đó muốn tiền có tiền, muốn người có người, là lúc họ phải kinh sợ thôi!" Tự Cẩm ngẩng mặt lên cười tươi như hoa, khoe lúm đồng tiền không biết xấu hổ khoe khoang.

Mặc dù lời Tự Cẩm nói rất tốt đẹp, Tiêu Kỳ cũng không ngăn được tưởng tượng ra ngày phồn vinh đó nhưng hẳn cũng biết nói thì dễ làm mới khó, trong này không biết phải tốn bao nhiêu công phu.

"Tốt, nàng và trẫm cùng nhau chờ tới ngày đó."

"Đó là đương nhiên, thần thiếp tất nhiên sẽ chờ đợi." Tự Cẩm phí nhiều công sức như thế làm chuyện này cũng không thể để người khác chiếm tiện nghi. Nghĩ tới đây, lại xoay người lấy một bộ quần áo từ trong giỏ thêu đưa cho Tiêu Kỳ, "Hoàng thượng xem tay nghề thiếp có tiến bộ hơn không? Giờ thần thiếp cũng không cần vẽ đường may theo nữa rồi."

Ánh mắt Tiêu Kỳ rơi vào bộ quần áo màu vàng sáng bằng tơ lụa trong tay Tự Cẩm, vẫn đơn giản không màu mè như cũ, tơ lụa trơn may thành quần áo trong. Hắn cười cười, giơ tay lấy mở ra xem, nhìn thấy đường may còn hơi nhú lại vẫn nghiêm trang nói: "May rất khá."

Tự Cẩm biết rõ mình may không đẹp lắm nhưng nghe Tiêu Kỳ nói thế vẫn rất cao hứng, "Hoàng thượng vào trong mặc thử đi, thiếp thấy mấy

ngày nay Hoàng thượng gây hấn đi, cũng không biết mặc vào người có vừa không nữa, nếu không vừa thiếp sẽ sửa lại."

Nói xong liền đẩy Tiêu Kỳ vào trong phòng thử đồ. Tiêu Kỳ tay nâng quần áo nhìn tấm rèm rơi xuống. Được, lại bắt hăn tự tay thay quần áo.

Cũng không biết Ngôn Thanh có tật xấu từ khi nào, những lúc hai người ở chung thì không cho phép cung nhân lớn vờn xung quanh. Giờ thức dậy, thay quần áo cũng không cho người vào hỗ trợ. Nàng vốn tính lười, buổi sáng không chịu đứng lên, cũng không cho phép cung nhân vào phụng dưỡng, thật sự càng lúc càng to gan.

Hăn từng cố ý làm mặt lạnh hỏi nàng, nàng lại tỏ vẻ cây ngay không sợ chết đứng trả lời một câu, "Ở chỗ người khác thiếp mặc kệ, nhưng ở Di Cùng hiên, thiếp không cho phép ai được chạm vào Hoàng thượng dù chỉ là một đầu ngón tay." Nói cứ như mình là đồ riêng của nàng vậy... Nghĩ tới đây, động tác cởi áo của Tiêu Kỳ bất chợt ngừng lại.

Nàng là vị chủ nhân không để bụng chuyện gì. Nếu hăn gặp rắc rối, nàng cũng không bao giờ hỏi, một mực giả vờ ngây ngốc. Thà rằng chọc giận bản thân, cũng không chịu bước qua rào cản. Chuyện Tiền tài tử sẩy thai, hăn từng bởi vì thái độ của nàng mà buồn bực khá lâu, sau đó cũng hiểu được vì sao nàng làm thế. Mặc dù hiểu được nhưng trong lòng vẫn không thoải mái, nàng không thích hăn gây thêm rắc rối.

Mấy ngày này sớm chiều chung đụng, từ từ lại phát hiện nàng là người rất thú vị.

Cũng ví dụ như chuyện trước mắt này, không cho cung nhân bên cạnh nàng lại gần hăn.

Tiêu Kỳ thay quần áo xong liền vén rèm đi ra, Tự Cẩm nghe tiếng động đi tới đón, kéo lại y phục chỉnh tề nhíu mày nói: "Quả nhiên rộng hơn một chút, chắc chắn mấy hôm nay người không chịu ăn khuya đúng giờ."

Tiêu Kỳ: ...

Hai người đang mắt to mắt nhỏ trừng nhau thì bên ngoài tiếng Quán Trường An vang lên, "Hoàng thượng, Tả đại nhân cầu kiến."

Tự Cẩm nghe vậy liền cúi đầu xuống. Lão Tả Hoàn này cũng đã lớn tuổi, không còn minh mẫn nữa. Ngay đầu năm còn kiếm chuyện với cha nàng.

Tiêu Kỳ nhìn vẻ này của Tự Cẩm mỉm cười rồi xoay người vào trong thay quần áo, vừa đi vừa nói: "Kêu ông ta chờ đi."

"Dạ." Quán Trường An đáp một tiếng rồi vội vàng đi.

Tiêu Kỳ thay quần áo đi ra, thuận tay cất y phục Tự Cẩm may lại, đưa cho Đồng Ý cầm, trước khi ra cửa còn nói: "Buổi tối ái phi chờ trẫm tới ăn khuya."

Tự Cẩm: ...

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Đoạt Hoàng Đế Trước Quý Phi (1)

Editor : Hương Cỏ

Sùng Minh điện.

Tạ Hoàn đứng trong đại điện, nhìn đương kim hoàng thượng, trong lòng không khỏi cảm khái, nhớ ngày đó lúc Hoàng thượng mới kế vị thỉnh thoảng còn thỉnh bôn họ chỉ dạy vài điều. Đến bây giờ, cũng đã có thể kiên cường độc đoán, qua vụ Cầm Học Văn làm kinh sợ triều đình, càng thêm uy nghi quý khí, làm cho người cảm thấy kính sợ, không dám tùy ý làm bậy như trước nữa.

"Vi thần tham kiến Hoàng thượng." Tạ Hoàn tiến lên hành lễ.

"Tạ ái khanh bình thân." Tiêu Kỳ nói, "Ái khanh đến vội vàng như thế, có việc gì gấp cần bẩm báo sao?"

"Dạ." Tạ Hoàn ngẩng đầu lên nói, "Hoàng thượng, thần thật có chuyện cần bẩm báo."

Tiêu Kỳ gật gù đầu, "Vậy ái khanh cứ nói đi."

"Bẩm hoàng thượng, vi thần vì chuyện Kiêu Long Vệ mà đến." Tạ Hoàn biết rõ chuyện này Hoàng thượng đã sớm quyết định dứt khoát. Nhưng chuyện này có liên quan trọng đại, ông ta cũng không thể làm như không thấy. Bao nhiêu lần dâng tấu chương đều bị Hoàng thượng áp chế không giải quyết, trong lòng ông ta cũng sốt ruột nên dứt khoát trực tiếp báo trước ngự tiền.

Mặt Tiêu Kỳ tối lại nhìn Tạ Hoàn nói: "Tạ ái khanh, án tham ô tiền cứu trợ thiên tai còn chưa kết thúc triệt để, chuyện này để sau này hãy nói đi."

Tạ Hoàn trong lòng thầm kêu khổ, nói thẳng: "Hoàng thượng, án tham ô tiền cứu trợ thiên tai vì thần đã dốc hết sức lực, trong đó có rất nhiều chỗ khó xử, mong Hoàng thượng thông cảm cho hạ thần."

Tiêu Kỳ đưa mắt nhìn Tạ Hoàn, "Trẫm cũng không biết là làm hoàng đế lại còn phải chu toàn sai lầm cho hạ thần của mình nữa đấy, nếu đã như vậy, trẫm cần các ông để làm gì?"

Tạ Hoàn như có ngạnh chèn cổ, cắn răng nói: "Hoàng thượng, Tào Quốc công bí mật cản trở mấy lần, thần không biết làm thế nào mới được, đúng là bất đắc dĩ."

Tiêu Kỳ làm sao không biết Tạ Hoàn lấy cớ, nhưng ông ta đã nhắc tới người nhà Quý phi cũng chẳng qua là muốn nói với hãn, ông ta không biết làm thế nào với người nhà Quý phi vì chính hãn cũng không dám ra tay độc ác mà thôi. Quả là hạ thần tốt của hãn, trong lòng cười lạnh. Quý phi có thai, Tạ Hoàn có điều cố kỵ, Tiêu Kỳ có thể hiểu được, nhưng không có nghĩa là không tức giận.

Lúc này, Tiêu Kỳ nhìn Tạ Hoàn nghiêm trang nói: "Tạ ái khanh có một con trai nghe nói võ công rất giỏi, sao lần này Kiêu Long Vệ chiêu mộ nhân tài, trẫm lại không thấy có tên trong danh sách nhỉ, sao vậy?"

"Khuyến tử chỉ có hư danh ở bên ngoài, Hoàng thượng khen vậy thực không dám nhận, thần không dám cho hãn ra mặt bêu xấu." Tạ Hoàn nhú mày nói.

"Trẫm đang cầu anh tài thiên hạ, ái khanh cẩn thận quá mức rồi. Ngày mai kêu hãn vào cung yết kiến, trẫm phải tận mắt thấy mới được."

Tạ Hoàn trong lòng run lên, bao nhiêu lời định can gián về Kiêu Long Vệ lập tức đều nuốt xuống. Không nghĩ tới Hoàng thượng lại ngoan tuyệt như thế, đoán được ông ta muốn nói gì, trực tiếp lôi con trai ông ta ra làm bia đỡ đạn. Kể từ đó, ông ta khó tránh khỏi bị can tay...

"Hoàng thượng minh giám, khuyến tử thật sự không dám bêu xấu trước ngự tiền, thần thỉnh cầu Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

"Thiên tử nhất ngôn cửu đỉnh, Tạ ái khanh muốn chống lại hoàng mệnh ư?"

Tạ Hoàn mồ hôi nhỏ giọt, trong lòng kinh hoàng, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội, "Vi thần không dám, nhưng bẩm Hoàng thượng, vi thần vẫn thỉnh cầu Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, khuyến tử thật sự là không dám hòng mất ngự tiền." Nếu đưa con mình vào Kiêu Long Vệ thì Tạ Hoàn đã có quan hệ sâu xa với hoàng gia, về sau rất nhiều chuyện sẽ không dễ làm.

Tiêu Kỳ nhìn vẻ mặt Tạ Hoàn, trong tức tối mang sợ hãi, biết rõ trong lòng ông ta đang suy nghĩ gì. Về việc xây dựng Kiêu Long Vệ, có khá nhiều người ngăn cản, thậm chí còn làm Tô Thịnh Dương bị thương. Trong lòng bọn họ chẳng qua là không muốn gã hoàng đế như hăn tự xây dựng lực lượng của riêng mình mà thôi.

Có ý nghĩ này thật đáng chết!

"Chuyện này ý trẫm đã quyết, Tạ ái khanh không cần nhiều lời." Tiêu Kỳ gọn gàng dứt khoát nói, trong nháy mắt lại chuyển sang chuyện khác, "Ái khanh vừa nói có chuyện liên quan đến Kiêu Long Vệ muốn bẩm báo, không biết là chuyện gì?"

Tạ Hoàn tức không thở nổi, chỉ sợ hoàng đế đã sớm hiểu rõ ông ta muốn nói gì, vì vậy mới lôi con trai của ông ta vào. Giờ ông ta còn có thể nói gì chứ? Khuyến bảo hoàng đế buông tha việc xây dựng Kiêu Long Vệ không

thế nào được nữa, giờ hoàng đế đã quyết định để con trai ông ta vào Kiêu Long Vệ, chẳng qua là làm cho ông ta ném chuột sợ võ bình, thủ đoạn của Hoàng thượng quả nhiên là khiến người ta càng ngày càng ... kinh sợ ...

"Bẩm hoàng thượng, vi thần thật chuyện muốn bẩm báo." Tạ Hoàn căn rằng một cái, ông ta chỉ có một đứa con trai như vậy, không thể để xảy ra bất kỳ sai lầm gì. Hoàng đế muốn xây dựng Kiêu Long Vệ thì cứ xây đi, dù sao tuyệt đối cũng không thể để cho con trai ông ta đổ máu vì người khác."Năm trước chọn lựa Kiêu Long Vệ, vi thần từng có may mắn tham gia kiểm tra đánh giá. Mấy ngày nay cũng liên tục suy nghĩ chuyện này, cho nên trở mình trằn trọc, đêm ngủ không thể say giấc. Nhìn Kiêu Long Vệ chọn lựa, thao diễn, áo giáp sáng ngời, kiếm đao sắc bén. Nhưng mặc dù thanh thế hiển hách tựa như thiên binh thần tướng, thực ra chỉ có nổi bề ngoài, không chịu nổi trọng dụng. Thần to gan kiến nghị, chọn lựa dừng sĩ toàn thiên hạ vào Kiêu Long Vệ, người bên cạnh thiên tử sao có thể là những người ngu dốt được?"

Nghe lời này, Tiêu Kỳ quả nhiên kinh ngạc. Sở dĩ hãn cố ý lôi Tạ Tu Xa vào chẳng qua là hy vọng Tạ Hoàn nhìn con trai mà đừng can gián ngăn cản gì trong chuyện Kiêu Long Vệ, không cần ngăn tay vướng chân mà thôi. Nhưng mà lại không thể tưởng tượng được vì bảo vệ con trai, Tạ Hoàn dám đề xuất cho hãn chiêu mộ dừng sĩ trong cả thiên hạ để mình sử dụng. Nói thế này, chỉ sợ Tạ Hoàn tất nhiên sẽ bị quý tộc thế gia hận chết.

Tiêu Kỳ trên mặt vẫn bình thản nhưng trong lòng thì cảm xúc dâng trào, không có một vị hoàng đế nào lại hy vọng bên cạnh mình không có người sử dụng.

Xây dựng Kiêu Long Vệ là chuyện bắt buộc, nếu có Tạ Hoàn hỗ trợ một tay thì chuyện này lại càng thêm dễ dàng.

"Ái khanh nói rất hợp ý trẫm, nếu đã như vậy, chuyện này liền giao cho ái khanh đến làm, ái khanh thấy sao?"

Trong lòng Tạ Hoàn giống như ăn hoàng liên, trước đây án tham ô tiền cứu trợ thiên tai ông ta đã không thuận theo ý hoàng đế vì e ngại Quý phi, nếu như chuyện này ông ta còn thất bại thì sau này... Tạ Hoàn không còn lựa chọn nào khác, chỉ đành kiên trì nói: "Hoàng thượng tín nhiệm vi thần, vi thần chắc chắn dốc hết toàn lực, vì Hoàng thượng chọn lựa nhân tài."

"Như thế rất tốt, ái khanh vất vả rồi." Tiêu Kỳ cuối cùng cũng biểu lộ ra vài phần vui vẻ.

Tạ Hoàn lại lệ rơi thành sông, vì sao hôm nay ông ta lại tiến cung làm gì chứ.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Đoạt Hoàng Đế Trước Quý Phi (2)

Kiều Long Vệ chọn tuyển dũng sĩ trong thiên hạ vừa truyền ra, dân chúng tầng lớp thứ dân hoan hô tung tăng như chim sẻ, quý tộc sĩ tộc lại cùng nhau tìm tới Tạ Hoàn. Đều là bởi vì chuyện ấy xuất phát từ Tạ Hoàn, không tìm ông ta thì tìm ai đây? Trong nhất thời khách khứa kéo đến Tạ phủ không dứt, mỗi ngày đều có thể nghe trong phủ tiếng tranh cãi mắng chửi ồn ào.

Tô Thịnh Dương bị thương vốn do thế gia muốn đánh cờ với hoàng đế, họ vạn lần không nghĩ tới Tạ Hoàn nửa đường phản kèo, đã thế lại còn đưa ra chủ ý như thế cho hoàng đế. Kể từ đó, thân vệ dũng sĩ của thiên tử chọn lựa đa số trong dân chúng, chắc chắn giành lấy thiên hạ dân tâm, quả thật thế gia không muốn nhìn thấy kết quả như vậy.

Ngay trong lúc chuyện Kiêu Long Vệ đang huyền não sôi sục thì trong hậu cung cũng xảy ra một đại sự, Quý phi sinh non.

Năm ngoái sau tết trung thu, quý phi kiểm tra ra đã mang thai hơn hai tháng, ngày sinh vốn dự định ở tháng 4 năm nay. Không ngờ mới hơn sáu tháng Quý phi đã có dấu hiệu sinh non. Khi Tự Cẩm nghe tin tức này cũng ngẩn người. Vì liên lụy trong chuyện của Cẩm Tiệp Dư, Quý phi cũng bị hoàng đế lạnh nhạt không ít.

Làm một người hiện đại, kỳ thật Tự Cẩm lại cảm thấy Tiêu Kỳ cũng rất khổ ải. Muốn lạnh nhạt với phi tần của mình cũng phải xem có cơ hội hay không. Chuyện của Cẩm Tiệp Dư, dù chưa tra xét đến cùng có phải do Quý phi sai sử hay không, nhưng Tiền tài tử sẩy thai là sự thật ván đã đóng

thuyền, chứng cứ phạm tội của Cẩm Tiệp Dư vô cùng xác thực. Mà vị kia xưa nay thân cận với quý phi, Hoàng thượng chỉ lạnh nhạt với Quý phi, trách móc nhẹ nhàng vài câu đã là tương đối nể mặt lắm rồi.

Tự Cẩm nhận được tin tức vội vàng chạy tới Trường Nhạc Cung. Mặc kệ sinh non là ngoài ý muốn hay là vì lý do gì khác, Hoàng hậu cũng chưa nói không cho phép tần phi trong hậu cung đi thăm hỏi, nàng cũng phải đi tới Trường Nhạc Cung coi như có mặt. Dù sao nàng cũng là một vị Tần, xảy ra chuyện cũng phải có mặt để cùng giải quyết.

Tự Cẩm cố ý chọn một bộ váy áo có màu sắc nhu hòa, vừa không quá đẹp cũng không quá nổi bật gây sự chú ý của người khác. Lại ngồi trong cung chờ thêm chút nữa, cảm thấy lúc này cũng khá nhiều người đi rồi mới đi ra cửa chính Di Cung hiên. Đến khi Tự Cẩm tới Trường Nhạc Cung, chỉ thấy bên trong quả nhiên đã rất đông người. Tất cả những người có phần vị trong hậu cung đều đến đủ. Chỉ nhìn lướt qua, liền thấy có vài người ăn mặc trang điểm xinh đẹp, Tự Cẩm trong lòng khẽ cười.

Quý phi sinh non, Hoàng thượng tất nhiên sẽ tới. Máy người ăn mặc trang điểm xinh đẹp đến thăm Quý phi, không biết là thật đến thăm người bệnh hay là gặp hoàng đế. Nếu Quý phi thấy cảnh này, chỉ sợ đều muốn tức chết.

Hơi cúi đầu xuống, Tự Cẩm đứng trong góc giữa đám người, thấy hoàng hậu ngồi vững vàng trên ghế cao, Hoa cô cô bên cạnh Quý phi dẫn người vào phòng sinh chờ sẵn. Qua cánh cửa gỗ, có thể nghe rõ tiếng Quý phi kêu la đau đớn. Người của Thái y viện cũng đã chạy vội tới. Mọi người nhường đường để cho họ đi qua, lập tức nghe Hoàng hậu nói: "Quý vị đại nhân không cần đa lễ, đi xem cho quý phi trước đi."

Hoàng hậu mặc dù có đôi lúc lòng dạ cũng ác độc nhưng ít nhất là một nhất quốc chi mẫu, nàng ta vẫn chu toàn rất tốt mọi việc. Nàng ta ngồi ở chỗ này trấn giữ tình hình, vừa không trở ngại Hoa cô cô chăm lo cho Quý

phi sinh nở, cũng không nhúng tay vào việc của bà đỡ, thái y đến cũng nhắc lo cho Quý phi trước, ngay cả Hoa cô cô cũng không tìm được bất kỳ sai sót nào.

Hoàng hậu ngồi trên ghế nghe tiếng Quý phi kêu rên, bàn tay đặt trong váy cũng trắng bệch. Quý phi bất ngờ sinh non, chuyện này khiến lòng nàng ta hơi bất an. Đạo gần đây Hoàng thượng cư xử lạnh nhạt Trường Nhạc cung nhưng cũng không có đi tới Phượng Hoàn cung nhiều, trừ mồng một mười lăm hàng tháng, hoàng đế căn bản không ngủ lại Phượng Hoàn cung. Cho dù ngủ lại, cùng nằm chung giường nhưng mỗi người có một chăn riêng. Nàng ta biết rõ trong chuyện Tiễn tài tử Hoàng thượng không chỉ tức giận Quý phi mà cũng phiền muộn mình.

Hoàng đế không chạm vào người nàng, bản thân hoàng hậu cũng không có nhiều tình cảm đối với hoàng đế, thật ra cũng không cảm thấy buồn gì. Thất vọng duy nhất là nếu cứ như vậy thì e nàng không thể sinh được con trai trưởng. Cho nên, mấy ngày này Hoàng hậu không chỉ đẩy Tự Cẩm ra tranh sủng với mấy người bên Quý phi mà còn dúi dẩy thêm vài người mới. Ai nấy đều dung mạo như hoa, tư thái xuất sắc, đều là những người hiền lành dễ khống chế. Trước đây Ngọc Quý Tần cũng dính líu đến vụ Tiễn tài tử, mặc dù cuối cùng cũng có bằng chứng chứng minh Ngọc Quý Tần trong sạch nhưng cũng làm cho Hoàng hậu sinh lòng phòng bị.

Nàng đề bạt mấy nữ nhân này, một khi họ được địa vị cao liền dễ dàng nảy sinh suy nghĩ khác. Dầu sao các nàng cũng là người cũ trước ngự tiền, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là đề bạt người mới sẽ an tâm hơn một chút. Nhưng không biết có phải Hoàng thượng vẫn còn giận nàng hay không mà mấy người mới nàng tiến cử đều không được Hoàng thượng chú ý. Có điều Hoàng thượng lại đối với Hi Tân vẫn thích trước sau như một, điều này cũng làm cho hoàng hậu nhẹ một hơi, ít nhất Hoàng thượng thương tiếc Hi Tân vẫn là giữ cho nàng vài phần thể diện.

Chính vì thế, ngày hôm nay Quý phi sinh nở, hoàng hậu hạ quyết tâm tuyệt đối sẽ không làm bất cứ điều gì, không thể để cho Hoàng thượng đối với nàng lại thêm bất mãn nữa. Dù cho Quý phi sinh hạ con trai thì sao chứ, giờ còn chưa biết là nam hay nữ, coi như là nam hài, nàng cũng phải bình an nuôi lớn mới là bản lĩnh. Năm rộng tháng dài, nàng còn cơ hội khác, không chỉ có dịp này.

"Hoàng thượng giá lâm!"

Nghe tiếng Quản Trường An, mọi người trong phòng vội vàng đứng dậy đón, Tự Cẩm cũng hành lễ theo mọi người, khước mắt chỉ thấy một vạt áo màu vàng sáng chợt lóe lên.

"Quý phi sao rồi?" Mặc dù Tiêu Kỳ không thích quý phi sinh hạ con trai, nhưng em bé trong bụng kia cũng là con nối dòng của hắn, trong lòng cũng rất quan tâm, vừa gặp hoàng hậu thì hỏi ngay.

"Hoàng thượng cứ yên tâm, đừng quá lo lắng, Quý phi muội muội đã vào phòng sinh, bên trong lại có cô cô đỡ đẻ chăm sóc, bên ngoài có thái y đang sẵn sàng chờ bất cứ lúc nào, tất nhiên sẽ mẫu tử bình an." Hoàng hậu dịu dàng đáp.

Tiêu Kỳ trong lòng thở phào một hơi, khẽ gật đầu, "Vậy là tốt rồi."

"Thời gian qua bên cạnh Quý phi muội muội lúc nào cũng có người chăm sóc, xưa nay lại là người có phúc khí, chắc sẽ sinh nở bình an như ý." Hoàng hậu đỡ hoàng đế ngồi xuống, chính mình cũng cũng theo ngồi xuống bên cạnh nói.

Tự Cẩm đứng chìm giữa biển người, nghe lời Hoàng hậu nói trong lòng cũng không khỏi bội phục, hơi ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Kỳ, chỉ thấy lông mày hắn khẽ chau lại, hiển nhiên là cũng đang lo lắng. Không biết có phải do ánh mắt mình quá nóng bỏng hay không, Tự Cẩm liền nhìn thấy Tiêu Kỳ bất chợt ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua chỗ nàng. Tự Cẩm khựng lại,

lại thấy trong nháy mắt Tiêu Kỳ nhìn sang chỗ khác, trong lòng liền có cảm giác hụt hẫng khó tả.

"Nữ nhân sinh nở, nếu vận khí tốt sinh dễ thì cũng phải mất ba bốn canh giờ, nếu khó sinh thì sẽ lâu hơn. Hoàng thượng là vua của một nước, còn bao nhiêu việc quan trọng cần xử trí, thần thiếp sẽ tự mình trông giữ ở đây, mong Hoàng thượng cứ đi xử lý chiều chính trước. Chờ Quý phi muội muội có tin tức tốt, thần thiếp sẽ báo tin mừng cho Hoàng thượng ngay."

Tiêu Kỳ nghe hoàng hậu nói hơi trầm ngâm, sau đó đứng dậy, "Nếu thế thì nhờ hoàng hậu vất vả vậy." Nói xong nhìn lướt qua mọi người phía dưới, thân nhiên nói: "Kêu tất cả các nàng giải tán đi, ở chỗ này cũng không giúp được gì, còn thêm phiền toái nữa."

Hoàng hậu gật gật đầu, "Vâng." Hoàng thượng thật sự cho rằng các nàng quan tâm quý phi sao? Còn không phải là nghĩ lộ diện trước mặt Hoàng đế, ai biết Hoàng thượng ngó cũng không thèm ngó một cái, thật sự là uổng phí bao nhiêu công sức của các nàng.

Tiêu Kỳ sai bước rời đi, mọi người cung tiễn hoàng đế.

Hoàng hậu nhìn mọi người vừa cười vừa nói: "Lời Hoàng thượng nói các cô cũng nghe rồi, vậy tất cả về đi thôi."

"Vâng." Mọi người cùng đáp.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Đoạt Hoàng Đế Trước Quý Phi (Cuối)

Hoàng hậu nhìn nhóm phi tần lại nói thêm một câu, "Đồng Hiền phi và Khúc phi ở lại."

Đồng Hiền phi và Khúc phi đều không nghĩ tới hoàng hậu sẽ lưu các nàng lại. Hiền phi được nhận chữ Hiền, người vốn đoan trang nên rất xứng với tên. Khúc phi năm đó nhờ một khúc hát mà nhận được thánh tâm, dung mạo dù không có mỹ miều kinh diễm như Quý phi nhưng cũng linh lung diễm lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay, đôi mắt rất đặc biệt làm người khác chú ý.

Tự Cẩm ra khỏi Trường Nhạc Cung mới thở phào, nàng không có hứng thú làm cộc gỗ đứng vài canh giờ. Hoàng đế liếc nàng liền kêu mọi người về, không phải là bị hấn phát hiện vẻ thiếu kiên nhẫn trên mặt mình chứ?

Nghĩ tới đây không khỏi xấu hổ, chân cũng bước nhanh hơn về phía Di Cùng Hiền.

Tự Cẩm vừa đi thì phía sau Mai Phi nhìn theo bóng lưng nàng một lúc lâu mới xoay người rời đi.

Về Di Cùng hiền, Tự Cẩm liền thay váy áo mềm nhẹ cho thoải mái, thở phào nhẹ nhõm. Năm dựa vào gối, nghĩ tới hành động của hoàng hậu, trong lòng liền thở dài. Nếu đổi lại là nàng chưa chắc làm được tốt hơn so với Hoàng hậu.

Nàng nghĩ hoàng hậu đối hoàng đế không phải tình yêu nam nữ, nếu không tuyệt đối sẽ không hào phóng, rộng lượng, thông dong như vậy. Lại

nghe tới mấy ngày nay hoàng hậu nâng đỡ người mới thượng vị thì cười thản nhiên. Nói cho cùng hoàng hậu cũng không phải hoàn toàn tín nhiệm mình, nhưng có quan hệ gì chứ, từ đó đến giờ nàng và hoàng hậu đều là quan hệ hợp tác.

Hôm nay quý phi sinh nở, hoàng đế cũng sẽ không kêu nàng sang Sùng Minh Điện hầu mực, nếu không đằng sau phi tử liều mạng sinh con, bên hẳn vẫn còn hồng tự thêm hương thì cũng quá tàn nhẫn.

Tự Cẩm nghĩ không sai. Tiêu Kỳ quả nhiên không kêu Quản Trường An đến thỉnh nàng, hơn nữa Tự Cẩm cũng mong Quý phi có thể bình an sinh hạ em bé. Nếu vậy thì có thể nhân cơ hội để mở khoa thi. Khai ân khoa, tuyển sĩ tử, nha môn Thiên Đình Tư của phụ thân nàng sẽ có người tài năng đi nhậm chức. Nếu do các sỹ tử nghèo tiến vào Thiên Đình Tư, mấy thế gia kia tất nhiên không coi trọng, cũng sẽ không gây thêm phiền toái cho người nhà nàng.

Làm quan không chỉ dựa vào bản lĩnh của mình mà còn phải có người dìu dắt. Mấy người này cũng không có căn cơ, dù dùng được cũng phải cần mấy năm tôi luyện mới được.

Một bữa ăn trưa không có mùi vị gì, Tự Cẩm ở trong Di Cùng hiên cũng không bình tĩnh, chờ mãi cho đến lúc chạng vạng mới nhận được tin tức, quý phi sinh, sinh một công chúa.

Tự Cẩm chỉ cảm thấy ngực bỗng chốc nhẹ nhõm, trên mặt cũng vui vẻ hơn. Mặc dù nàng vẫn hy vọng quý phi có thể thuận lợi sinh con nhưng nếu sinh con trai khó tránh khỏi phiền toái. Giờ sinh là con gái thì quá tốt rồi. Nghĩ đến hoàng hậu, chắc cũng giống như nàng, cùng thở phào nhẹ nhõm. Dù sao thai nhi của Tiền tài tử cũng không còn, quý phi sinh công chúa đối với vị trí Hoàng hậu cũng không có gì uy hiếp.

Quý phi sinh con gái, Hoàng thượng cực kỳ vui mừng, ban tên cho Ngọc Trân. Dù là con gái thì cũng là đứa con đầu tiên của hoàng đế. Hoàng đế muốn khắp chốn mừng vui, nên loan cáo thiên hạ mở khoa thi. Bởi vì chuyện này lấy danh nghĩa của tiểu công chúa, cho nên phía Quý phi không ngăn trở. Tạ Hoàn, trước có chuyện Kiêu Long Vệ nên lần này cũng thuận theo thánh ý, mặc dù cũng không ủng hộ nhưng cũng không có đứng ra phản đối. Phụ thân Hoàng hậu có khuyên can vài câu, nhưng thứ nhất hoàng đế đã quyết, thứ hai Tào Quốc công đối chọi gay gắt, phía dưới thế đơn lực bạc, chuyện này liền coi như ván đã đóng thuyền.

Tin tức mở khoa thi ban bố khắp thiên hạ, nhất thời dân chúng hoan hô vui mừng, ai nấy cảm tạ ân đức của hoàng đế, dân tâm một lòng, khắp nơi hoan hỉ.

Trong chớp mắt đã xuân về hoa nở, Ngọc Trân công chúa đến ngày đầy tháng, Hoàng hậu hết sức chủ sự tiệc đầy tháng, kêu toàn bộ phi tần trong hậu cung tham gia.

"Tiểu chủ, Đồng cô cô đến." Vân Thường vén rèm nhẹ bước chân đi tới bẩm báo.

Tự Cẩm tay đang may vá khựng lại, ngẩng đầu nhìn Vân Thường, "Mời vào." Nói xong liền đặt bộ y phục mình đang may vào giỏ, lấy miếng vải sa tanh màu hồng phấn đặt lên. Nhìn thoáng qua thì giống như nàng đang may đồ của chính mình vậy.

Cả tháng qua Tiêu Kỳ vội vàng bận chuyện mở khoa thi, tuyển sỹ tử cũng không đặt chân vào hậu cung. Nàng đã một tháng không thấy hân. Nói đến Tiêu Kỳ quả là một vị hoàng đế chăm chỉ cần lao, không ham mê nữ sắc. Ở giữa toàn mỹ nhân oanh oanh yến yến trong hậu cung như vậy mà còn có thể như Liễu Hạ Huệ, một lòng lo triều chính, thật khiến Tự Cẩm cảm thấy nghị lực của hân cực kỳ kiên cường.

Có điều hoàng đế không vào hậu cung nhưng Quản Trường An kia cũng không ít lần đến Di Cung hiên lấy y phục cho Tiêu Kỳ, nhất là quần áo trong do nàng tự mình làm. Cũng không biết người này có cái gì cổ quái, từ lúc nàng bắt đầu may quần áo trong cho hần thì hần ỷ lại vào nàng luôn. Giờ quần áo trong hần mặc trên người phần lớn là nàng may.

"Nô tỳ thỉnh an Hi Tần chủ tử." Đồng cô cô cười dịu dàng khom người.

Tự Cẩm tự tay đỡ bà ta dậy, vừa cười vừa nói: "Cô cô không cần đa lễ, ngồi đi."

Nói xong thì Vân Thường đã bưng đôn theo tới. Cho dù Tự Cẩm cố ý coi trọng Đồng cô cô, bà ta cũng không có tư cách ngồi cùng nàng. Bưng theo đôn lại đây mời bà ta ngồi xuống cũng là nể mặt bà ta lắm rồi.

Đồng cô cô vội cười cáo tội rồi mới ngồi xuống. Vừa ngồi xuống, liền ngẩng đầu nhìn Hi Tần một cái, trong lòng càng thấy hài lòng. Qua nửa năm nữa Hi Tần sẽ cập kê, giờ nhìn khuôn mặt quả nhiên như hoa sen mới nở vậy, mềm mại độc nhất vô nhị. Đường nét trên mặt giống kia nụ hoa nở rộ, trên trán đã không còn những điểm giống Quý phi. Mặc dù hơi đáng tiếc nhưng dung mạo như vậy đôi mắt khắp hậu cung cũng chỉ có quý phi mới sánh nổi, quả thật là thiên kiều bá mị, khuynh quốc khuynh thành.

Đồng cô cô kỳ thật trong lòng cũng không thoải mái, nếu Hoàng hậu nương nương có thể có dung nhan thế này thì cần gì phải khổ sở nâng đỡ Hi Tần tranh sủng với Quý phi.

"Hôm nay cô cô lại đây là nương nương có chuyện gì phân phó sao?" Tự Cẩm thấy Đồng cô cô vẫn nhìn chăm chăm vào mặt nàng, trong lòng không khỏi thấp thỏm, dứt khoát hỏi trước. Nàng cũng biết dung nhan mình quá .. gây chú ý ... quá kiều mỹ. Cũng không biết vì sao vị nguyên chủ này, khi nét mặt nảy nở phát triển lại có dáng dấp của họa quốc yêu phi, rõ ràng trước đây còn mang vẻ thanh thuần ngây thơ mà. Nghĩ nàng ta luôn làm ra

vẻ hiền lành thực đức yêu cầu mình, mình lại có gương mặt đầy yêu mị, Tự Cầm cũng cực lực biểu hiện tư thế chững chạc hào phóng, cố gắng thể hiện mình cũng hiền lương. Nhưng không biết sao khuôn mặt có gien quá mạnh mẽ, mỗi lần soi gương đều tự mình than thở không nguôi.

Đồng cô cô nghe vậy thu hồi suy nghĩ, nhìn Hi Tần đầy hiền hòa cười nhẹ nhàng nói: "Ngày mai chính là ngày đầy tháng của Ngọc Trân công chúa, quý phi nương nương cũng sắp ra tháng, nghĩ đến bên trong cung lại không thái bình."

Quý phi ra tháng đương nhiên là muốn đích thân ra trận tranh thủ tình cảm, Tự Cầm đã sớm nghĩ đến, Đồng cô cô nói chuyện này chẳng có gì lạ. Có điều lúc này nàng lại không thể chủ động nói gì, chỉ nhìn Đồng cô cô tỏ ra thiên chân vô tà tiểu bạch hoa, "Hoàng thượng đối với Quý phi tỷ tỷ vốn là tình thâm ý trọng, giờ Quý phi tỷ tỷ lại có Ngọc Trân công chúa bên người, Hoàng thượng yêu thích quý phi tỷ tỷ cũng là lẽ thường."

Nghe Tự Cầm nói vậy, Đồng cô cô hơi nóng nảy. Bà ta biết rõ Hi Tần còn chưa có nể qua chuyện nam nữ nên cũng không hiểu được lợi hại đối với nam nhân. Nếu lần này lại bị quý phi đoạt tiên cơ, chiếm lại đế tâm, sau này trong cung chỉ e nương nương lại gặp nhiều khó khăn.

Nghĩ tới đây, Đồng cô cô liền nói với Tự Cầm: "Chủ tử giờ đã mười bốn tuổi, cũng nên nghĩ tới chuyện phụng dưỡng Hoàng thượng. Lúc Quý phi nương nương vào cung nhận sủng cũng chính tuổi này đấy."

Đây là Hoàng hậu muốn nàng đoạt hoàng đế trước Quý phi trong bữa tiệc đầy tháng chẳng?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Mượn Rượu Kinh Sợ Nhân Gian (Phần 1)

Đồng cô cô đi rồi, Tự Cẩm một mình ngồi trên cái sập lớn, khuôn mặt ngay đơ nhưng cảm xúc cuồn cuộn dâng trào.

Vân Thường đứng cạnh nghiêng răng nghiêng lợi, cẩn thận nhìn chủ tử cuối cùng vẫn cố dẫn lòng bước lên nói: "Chủ tử, người định làm theo ý của Hoàng hậu nương nương thật sao?"

Chưa cập kê mà thị tẩm, trong cung này cũng không phải là chuyện được hoan nghênh. Lúc trước Quý phi cũng bị người nhà đưa vào như thế. Có điều, nếu trực tiếp chống lại Quý phi thế này, trong lòng nàng ta cũng vẫn có chút bận tâm, chỉ sợ đến lúc đó chủ tử bị thua thiệt. Tính tình Quý phi như vậy không phải là người dễ sống chung.

Tự Cẩm ngẩng đầu nhìn Vân Thường, chỉ thấy mặt nàng ta trắng bệch, khóe môi nhú, mày nhăn lại như ngọn núi đầy vẻ lo lắng sốt ruột. Nàng khẽ thở dài rồi mới chậm rãi nói: "Vân Thường, người hầu hạ ta lâu như thế, cũng là người bên cạnh ta tin tưởng nhất. Theo người chuyện này ta có thể trốn tránh được sao?"

Vân Thường đỏ mắt, "Nếu không chủ tử giả bộ bệnh để tránh né lần này đi?"

Tự Cẩm nhẹ nhàng lắc đầu, "Hoàng hậu nương nương sao lại không nhìn ra chứ, hôm nay Đồng cô cô đến, mai ta liền bị bệnh, thế cũng quá khéo đi."

"Vây... Vây thì không có biện pháp khác sao?" Vân Thường sốt ruột không thôi, Quý phi đó chính là một núi đá lớn, ai đụng tới cũng phải mất một lớp da.

"Hiện nay nếu ta thuận theo ý của Hoàng hậu, Hoàng hậu còn có thể che chở ta vài phân. Nếu Quý phi muốn làm gì cũng phải cố kị một chút. Nếu ta phản bội Hoàng hậu nương nương, sau này trong cung phải đồng thời đối phó Hoàng hậu lẫn Quý phi, với vị thế ta bây giờ làm sao chịu nổi?" Tự Cẩm khẽ nói, "Quý phi có công chúa bên người, Hoàng hậu đương nhiên không thể tiếp tục thấy nàng ta quang cảnh, đẩy ta đi ra cùng Quý phi tranh đấu tình cảm. Trước ta cũng đã đoán được rồi, có điều không ngờ hoàng hậu lại sốt ruột như thế."

"Mai là đầy tháng của Ngọc Trân công chúa, Quý phi nương nương ra tháng. Ngày vui thế này mà chủ tử đoạt sủng ái của Quý phi thì e là thù này kết không thể giải được." Vân Thường khẽ nói.

Tự Cẩm làm sao không hiểu điểm này, ngẩng đầu nhìn Vân Thường, "Người nhìn khuôn mặt này của ta đi, dù cho không có chuyện này thì Quý phi nương nương cũng không tha cho ta."

Vân Thường lặng yên. Chủ tử không chỉ vóc người cao lớn, nét mặt nẩy nở càng phát ra xinh đẹp bức người, Quý phi... Đương nhiên không tha cho rồi.

Nhìn vẻ mặt Vân Thường, Tự Cẩm lại nghĩ thoáng hơn, cười cười nói: "Nếu đã sớm muộn gì đều phải chống lại, ta cần gì đắc tội Hoàng hậu nương nương? Chi bằng thuận theo ý nàng." Nếu vậy ít nhất Hoàng hậu còn thấy nàng nghe lời có thể che chở nàng vài phân. Lúc đó, nàng mới có thể nhân cơ hội mà tránh thoát một kiếp.

Dù là Quý phi hay là Hoàng hậu, bây giờ nàng đều trêu chọc không nổi. Cho nên mặc dù không tình nguyện, nàng cũng phải tạm thời cúi đầu

xuống.

Tối hôm đó, Tiêu Kỳ sai Quản Trường An tới truyền lời, kêu nàng buổi tối đi qua cùng hăn ăn cơm. Đây là lần đầu tiên trong một tháng qua hăn mới sai người tới truyền lời.

Tự Cầm cười với Quản Trường An: "Quản công công vất vả, ta biết rồi."

Quản Trường An nhìn gương mặt Hi Tần, trong lòng chặc chặc hai tiếng. Tối nay gặp chỉ sợ Hoàng thượng cũng phải nhìn không chớp mắt đây. Ngẫm lại một tháng nay Hoàng thượng vội vàng mất ăn mất ngủ, khó khăn lắm có chút thời gian thanh thoi liền tìm Hi Tần dùng bữa. Không ngờ tới trong hậu cung đầy mỹ nhân kia, vị này lại giữ vững vị trí thịnh sủng không suy yếu trong lòng hoàng thượng, thật sự khiến người ta không tưởng tượng được.

Ngày mai chính là tiệc đầy tháng của Ngọc Trân công chúa, e là buổi tối hoàng thượng sẽ ngủ lại Trường Nhạc Cung. Hơn nữa vừa rồi nhà Quý phi cũng xuất lực không nhỏ trong việc mở khoa thi, cũng phải cho nàng ta được hưởng vinh sủng. Giờ phút này mà Hoàng thượng còn cố rút ra thời gian ăn tối với Hi Tần chủ tử, sợ là muốn trấn an người ta. Người khác không biết chứ hăn ta biết rõ, Hi Tần chủ tử nhìn hiền hòa, nhưng chỉ cần ở Di Củng hiên thì chuyện liên quan đến Hoàng thượng nàng không cho bất kỳ ai chạm tay vào.

Vị chủ tử này có máu ghen không hề ít.

Mấy lời này cũng chỉ dám nghĩ trong đầu, sao dám nói ra miệng chứ.

"Vậy nô tài trở về phục mệnh." Quản Trường An giờ đối đãi với Hi Tần lại thật sự cung kính hơn nhiều so với trước kia. Phụ thân, ca ca của Hi Tần đều đang được Hoàng thượng trọng dụng. Phụ thân quản lý nha môn Thiên Đình Tự, huynh trưởng một đường quá quan trăm tướng, một lần múa võ

mà đoạt được chức thống lĩnh Kiều Long Vệ. Đây chính là cận vệ của hoàng đế, sau này tiền đồ quả nhiên là vô lượng.

Tự Cẩm cười gật đầu, kêu Trần Đức An đưa tiền Quản Trường An ra ngoài. Quay về Tự Cẩm lại tiếp tục lên kế hoạch trong đầu, để thực thi kế hoạch cướp Hoàng đế trong tối mai theo ý Hoàng hậu, chỉ bằng xuống tay trước trong hôm nay. Không nói đến tối mai có thể thành công đoạt được Hoàng đế từ tay Quý phi hay không, chỉ cần với tính tình kiên nghị của Tiêu Kỳ, chỉ sợ chưa chắc có thể lừa được hẳn.

Nếu hẳn có lòng thị uy với Tào Quốc công phủ, đương nhiên sẽ cam tâm tình nguyện thuận theo ý mình để dẫn mặt Quý phi. Nhưng nhà Quý phi mới giúp hoàng đế thuận lợi mở khoa thi, trong tình huống như thế, hẳn tất nhiên sẽ không thể làm mất thể diện của Quý phi. Như vậy, đến lúc đó rơi vào miệng người khác, chính mình lại bị mất mặt.

Tự Cẩm càng nghĩ càng cảm thấy mình suy nghĩ còn chưa chu toàn. Tiêu Kỳ lại không phải là hôn quân, nhìn không ra những chiêu trò của nữ nhân trong hậu cung này, nàng cần gì lại làm thế để cho người khác chế giễu? Nhớ đến chuyện đó, Tự Cẩm đúng là toát mồ hôi. Nàng tinh tế suy ngẫm, nếu hoàng hậu đã không thể chờ được mà đẩy mình ra tranh sủng với quý phi, chưa chắc sẽ không cố ý cho mình tạo ấn tượng mê hoặc hoàng đế.

Lúc được sủng ái thì tốt, nhưng nếu một mình rơi xuống vũng bùn, chỉ sợ những thứ này đều là tội danh.

Hoàng hậu muốn một mũi tên hạ hai chim, tâm tư này quá sâu xa, nếu không phải Tiêu Kỳ sai Quản Trường An đến, chỉ sợ nàng thật sự trúng kế.

Sau khi hiểu ra, Tự Cẩm bỗng nhiên cười. Nói ra thì nàng cũng khá thông minh, lại để cho nàng nghĩ tới những chuyện này.

May cũng còn chưa muộn.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Mượn Rượu Kinh Sợ Nhân Gian (2)

"Trang điểm." Tự Cầm đứng dậy ngồi trước gương, giơ tay cầm lấy hộp trang sức của mình. Hộp này có ba tầng, tất cả bên trong đều là đồ trang sức, vòng đeo tinh xảo hoàng hậu ban thưởng cho nàng. Nàng mở hộp ra, đưa tay vào trong tìm kiếm.

Đầu tiên Vân Thường thả lỏng tóc Tự Cầm ra , lại cầm lược chải tóc thật mượt mà, sau đó mới hỏi: "Chủ tử, người muốn chải kiểu tóc gì?"

Trước đây vì lấy lý do chưa cập kê, Tự Cầm vẫn thường thích chải kiểu tóc của tiểu cô nương, vừa khả ái lại ngây thơ, giống như một đứa trẻ. Giờ nếu nàng đã quyết định phải tranh thủ tình cảm, đương nhiên không thể chải kiểu tóc tiểu cô nương đó nữa, suy nghĩ một chút bèn nói: "Chải kiểu tóc bách hợp đi."

Vân Thường sững sờ nhìn thoáng qua chủ tử, nhưng cũng không lăm miêng hỏi lại, chỉ cầm lấy lược bắt đầu chải. Trong lòng nàng ta hơi kinh ngạc, cảm xúc phập phồng. Chủ tử của các nàng e là đã quyết định rồi, nàng ta chỉ là một nô tỳ không cần nói nhiều, chỉ cần tận trung là đủ.

Thấy Vân Thường trầm mặc Tự Cầm rất hài lòng. Nhìn những ngón tay khéo léo của nàng ta lướt trên tóc, từng lọn tóc đen nhánh trên hóa thành búi tóc tinh xảo mỹ lệ, kết hợp với khuôn mặt càng thêm thanh thuần, trong khả ái có điểm lệ. Chỉ bằng khuôn mặt này, chỉ cần nàng bỏ qua sự xấu hổ, Tiêu Kỳ đã ăn chay lâu như thế, hẳn sẽ không đẩy mình ra ngoài cửa.

Sống hai đời mà lần đầu tiên muốn làm chuyện thế này, trong lòng Tự Cầm khó tránh khỏi cảm thấy không thoải mái. Nhưng hai tay Hoàng hậu

đang chống đẩy sau lưng, nàng không thể lui được nữa. Nếu không muốn làm con chim bị hai cây tên nhắm bắn, nàng chỉ có thể ngày hôm nay quyết tâm được ăn cả ngã về không.

Lấy ra một cây trâm bằng vàng, dây tơ kết bằng các viên ru-by lớn cỡ ngón tay, nàng tự mình cài lên tóc, đeo khuyên tai cùng kiểu. Trên cổ tay là vòng tay ngọc khảm vàng, móng tay là màu mới sơn hôm qua, hôm nay vẫn còn rất sáng rõ xinh đẹp.

Vẽ lông mày, tô môi, sau khi Tự Cầm cho Vân Thường ra ngoài lại tự mình soi gương cầm lấy chì than đã gọt nhọn vẽ lông mày và viền mắt. Làm như vậy, đôi mắt càng thêm sâu xa mê hoặc. Lại dặm thêm chút hồng lên hai má, vẽ một bông hoa mai trên trán, toàn thân như thể từ trong sương mù tỏa ra sự mềm mại dịu dàng động lòng người.

Lúc Vân Thường đi vào lần nữa, nhìn chủ tử nhà mình một hồi lâu cũng không thể quay đi. Nàng ta ôm ngực thở dốc, ông trời ơi chủ tử trang điểm như thế, quả là quá đẹp.

"Chủ tử, mấy đồ này đều là đồ mới bên Thượng Phục cục đưa tới, chưa có ai chạm qua." Vân Thường càng thêm cung kính đối với chủ tử của mình. Chỉ bằng dung nhan này, tương lai của chủ tử tuyệt đối không thể thấp được, đương nhiên nàng ta càng phải thêm trung thành cung kính.

Tự Cầm nhìn thoáng qua mấy bộ váy áo Vân Thường nâng trong tay, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên bộ váy áo màu hồng nhạt, vừa vặn xứng với hoa mai nàng điểm trên trán. Hai tầng váy dài càng tạo thêm vẻ thần tiên. Tay áo viền lụa vàng, đuôi váy may tơ lụa vàng mỏng, quả nhiên là đẹp dễ quý giá.

Đợi đến khi sắc trời chuyển tối, Tự Cầm mới khoác áo choàng, dẫn theo Vân Thường và Diện Mi đi tới Sùng Minh Điện.

Bên trong Sùng Minh Điện đèn đuốc sáng trưng, xa xa đã thấy một vùng không gian được ánh đèn chiếu sáng rõ. Đi tới gần điện, Đồng Ý đã tới đón từ đằng xa, vừa đi đến gần, liếc mắt một cái thấy Hi Tần lập tức sững sờ, cũng vội vàng cúi đầu xuống, cung kính hành lễ, "Nô tài thỉnh an Hi Tần chủ tử, Hoàng thượng còn đang tiếp kiến triều thần, sai nô tài chờ chủ tử ở đây, mời người vào thiên điện nghỉ ngơi trước."

"Làm phiền công công." Tự Cẩm nhẹ nhàng cười, "Mời Đồng công công dẫn đường."

Kỳ thật con đường này nàng đã sớm đi quen thuộc, nói vậy cũng là Tự Cẩm coi trọng Đồng Ý mới dùng chữ "Mời".

Đồng Ý liền kêu "Không dám", khom lưng phía trước dẫn đường, đi thẳng tới thiên điện. Vừa đi trong lòng hắn ta còn cảm thấy tim nháy dồn dập. Trời đất ơi, Hi Tần chủ tử này ăn mặc trang điểm lên thật sự là không chịu được, Hoàng thượng mà gặp chỉ sợ hồn vía đều không còn nữa.

Tự Cẩm vào thiên điện. Đã hơn một tháng rồi, nàng đi vào liếc mắt một cái, trong đầu đang căng thẳng như sợi dây đàn bỗng chốc liền buông lỏng xuống.

Bên cửa sổ cạnh giường lớn giỏ may vá của nàng vẫn đặt chỗ cũ, bên trong là chiếc áo vẫn chưa may xong. Trên bàn con phía tây đặt bên cạnh bình phong hoa lê là hộp đựng hạt châu, trong hộp là châu hạt nàng đã xỏ được một nửa. Trên giường đặt mấy quyển sách nàng đã xem qua. Đến gần nhìn thì thấy ngay trên mặt để một thẻ chặn sách. Cái này không phải nàng làm, hẳn là Tiêu Kỳ đặt lên cho nàng.

Thiên điện này mặc dù đã khá lâu không tới, nhưng thấy những vật quen thuộc đó bao nhiêu lo lắng trong lòng Tự Cẩm chợt tan biến hết. Nàng vẫn nghĩ rằng Tiêu Kỳ đã sớm cho người cất hết mấy đồ của nàng lại từ lâu, không ngờ hắn vẫn cứ để y nguyên như cũ ở chỗ này. Không biết rõ vì cái

gì, Tự Cầm chỉ cảm thấy sâu trong đáy lòng mình xúc động dâng trào, vẻ khẩn trương căng thẳng bỗng chốc trở nên hòa hoãn.

Để biết trong lòng một người có mình hay không, ở những điểm lớn sẽ khó nhìn ra. Chỉ bằng những việc rất nhỏ thế này mới có thể cảm nhận vài phần. Nếu như vậy Tiêu Kỳ đối với nàng, kỳ thật cũng có vài phần thật lòng chăng?

Tự Cầm để cho Vân Thường cởi áo choàng cho nàng, treo trên giá áo. Tự mình lại không ngồi trên sập lớn mà đứng cạnh giường, với tay lấy quyển sách cúi đầu mở ra. Thẻ chặn trang trong sách lộ ra một khuôn mặt. Thì ra không biết từ chỗ nào đặt thêm một trang giấy màu vàng sang, trên đó Tiêu Kỳ vẽ phác họa một khuôn mặt, rất giống một người.

Đó chính là Tự Cầm.

Mặt nàng bỗng chốc liền đỏ bừng. Tự Cầm làm sao ngờ được, người như Tiêu Kỳ lại còn có hành vi như vậy. Làm cho nàng một người sống hai kiếp lại có cảm giác xuân tâm nảy mầm.

Người này nhất định là cao thủ tán gái!

Lúc hẳn làm thẻ chặn sách này, nhất định đang nghĩ đến lúc mình sẽ tới, đương nhiên mở sách ra xem.

Tự Cầm hơi hơi nhú mi, làm sao bây giờ, hình như nàng thật sự hạnh phúc.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Mượn Rượu Kinh Sợ Nhân Gian (3)

Bên kia Tiêu Kỳ gặp đại thần xong, liền đi sang thiên điện. Đứng không xa ngoài cửa điện là một dãy thị vệ mang đao kiếm uy phong lẫm liệt bảo vệ cung điện. Ngoài cửa, Đồng Ý cùng một hàng tiểu thái giám lẳng lẳng đứng chờ. Dưới bầu trời đêm yên tĩnh, Tiêu Kỳ nghĩ tới người kia đã hơn một tháng không gặp, bước chân cũng đi nhanh hơn một chút.

Người canh giữ ngoài điện thấy hoàng đế đi tới, đang định khom người hành lễ thì Tiêu Kỳ đã vung tay lên. Những người kia cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể lặng yên không một tiếng động quỳ xuống đất, chờ Hoàng thượng sai bước vào thiên điện mới đồng loạt đứng lên, lại im lặng như tờ đứng canh ngoài cửa.

Tiêu Kỳ thấy hai cung nhân của Tự Cẩm đang pha trà bên ngoài cũng phát tay ra hiệu các nàng im lặng, tự mình vén tấm màn cửa bằng gấm màu vàng sáng có viền đen, từ từ bước vào. Vừa ngẩng đầu thì thấy một dáng người mặc váy màu hồng phấn đứng bên cạnh tủ. Chỉ cần nhìn bóng lưng thì thấy ngay, người này có hơn một tháng không gặp mà nàng đã cao hơn không ít, dáng người đã lộ rõ vẻ thiếu nữ đặc biệt linh lung uyển chuyển. Không hiểu vì sao gương mặt tuần tú của Tiêu Kỳ ửng đỏ. Hắn hít sâu một hơi đi tới, mùi thơm quen thuộc liền quanh quẩn trong mũi. Dưới ánh đèn, lớp lụa mỏng màu vàng sang lóa mắt, mái tóc đen nhánh búi cao, làm cho cây trâm khảm ru-by lại có chút tục khí, không xứng với vẻ thanh khiết của nàng.

Xưa nay Tự Cẩm cẩn thận, mặc dù lúc nhìn thấy thê chận sách nhất thời thất thần, nhưng ánh mắt sau lưng quá nóng rực khiến trái tim nàng bỗng

đập dồn dập. Nàng tập trung lắng nghe. Mặc dù trong phòng trái thảm rất dày nhưng cũng có thể nghe được tiếng động mơ hồ.

Ước chừng là trong lòng không quá thuần lương, nghe thấy tiếng bước chân này định cúi đầu nhìn thẻ chặn sách trong tay, nhưng trái tim lại có cảm giác e lệ quẩn quýt hương tình. Chỉ trong chốc lát do dự thì đã cảm thấy người đi tới sau lưng mình. Giật mình một cái, thẻ chặn sách trong tay bị người ta lấy mất.

"Có thích không?"

Giọng nói êm tai như thế, Tự Cẩm cảm giác mình không còn đường cứu vãn nổi. Xuyên tới nơi này làm tần phi cho người ta cũng thôi, lại còn dám xuân tâm nầy mằm thích hoàng đế. Giờ chỉ nghe giọng nói đã thấy không chịu được, nàng... khóc không ra nước mắt đây.

Cảm xúc Tự Cẩm phức tạp, tình cảm nhất thời không kìm nén được, bất giác thấy ghét chính mình lại động lòng. Lại cũng suy nghĩ giờ mình còn có thể lựa chọn sao, cả đời cũng sẽ là tần phi của Tiêu Kỳ, nếu đã thế thì mình có thích phu quân của mình cũng đâu phải là chuyện không thể chấp nhận được đúng không? Không đúng, nàng chỉ là thích khuôn mặt của nam nhân này, rất hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của nàng.

Kiểu cảm xúc trăn trở không kìm lòng được này bao phủ nàng, đến khi nàng xoay người lại lọt vào trong mắt Tiêu Kỳ thì rõ ràng biểu lộ dáng vẻ của một thiếu nữ đang phơi phới xuân tình.

Đủ để hẳn biết, nàng thích.

Hơn tháng không thấy, giờ gặp lại, Tiêu Kỳ không khỏi sửng sờ. Trước đây Tự Cẩm tới gặp hẳn đều là chải kiểu tóc của tiểu cô nương, hôm nay đột nhiên đổi kiểu tóc, hơn nữa đường nét trên khuôn mặt nàng dần dần nẩy nở khiến hẳn có cảm giác nhà có con gái mới lớn đầy kinh diễm.

Có lẽ Tiêu Kỳ ngỡ ngẩn quá rõ ràng, mặc dù Tự Cẩm cũng có lòng làm hấn kinh diễm nhưng trước có thể chặn sách kia làm lời dẫn, giờ lại thấy ánh mắt này của hấn. Dù nàng tâm cường chí kiên, cũng không nhịn được, trái tim đầy tình xuân đập "thình thịch", nước da trắng như mỡ dê đỏ ửng lên. Cái kiểu tiểu cô nương gặp người yêu, không giấu được hoảng hốt lẫn vui vẻ, hết thảy đều biểu lộ trên mặt.

Lần này Tự Cẩm quả là không giả vờ, trái tim nàng đã bị hấn bắt lấy, không thoát được.

"Hơn một tháng nay việc triều chính bận rộn, đã lâu không gặp, nàng ... khác quá, thành đại cô nương rồi."

Không biết do bản thân Tự Cẩm tâm tư bất chính hay là lời này của Tiêu Kỳ nói có ý khác, dù sao Tự Cẩm lúc đó chỉ có thể cúi đầu giả vờ thẹn thùng. Kỳ thực nàng cũng không làm ra cử chỉ gì vượt khuôn phép. Nếu không có thể lại mang tiếng là kẻ 'phóng đảng không kiềm chế được'.

Tiêu Kỳ cũng không phải là người chưa từng trải việc đời. Trong hậu cung này có quá nhiều mỹ nhân, cao gầy mập thấp đều đủ cả, mỗi người một vẻ. Dung nhan của Tự Cẩm cho dù làm hấn kinh diễm nhưng mà nhan sắc của Quý phi cũng không kém nàng. Nhưng đối mặt với vẻ yêu kiều xấu hổ của nàng như vậy lại làm hấn nảy sinh một cảm xúc khó tả, chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn trong lồng ngực.

Tiêu Kỳ hồi hộp muốn đưa tay lên ngực đếm xem nhịp tim đập, lại cảm thấy mình thế này thật sự quá mất mặt, bàn tay đang giơ lên vội vòng sang nắm tay Tự Cẩm, kéo nàng ngồi xuống giường. Đôi mắt lại ngẩn không được chăm chú ngắm nàng. Nhất là khi thấy trước ngực nàng đã có hai phần nhỏ nhú lên, trong lòng nóng như có lửa đốt, ánh mắt nhìn sang chỗ khác, trong bụng niệm lời thánh nhân.

Quả nhiên trưởng thành rồi. Trong lòng Tiêu Kỳ cảm xúc trái ngược, vừa vui vẻ lại vừa phiền muộn. Mặc dù nàng chỉ ngồi như vậy nhưng hăn cũng không thể kìm lòng ngăn nàng. Trước đây đối diện với gương mặt tuyệt thế của Quý phi cũng chưa từng có tình trạng quần bách xấu hổ chổng chất như vậy.

Vẫn là đọc quá ít sách thánh nhân, tối nay hăn phải đọc lại hai lần mới được.

Nàng còn chưa cập kê đâu.

Tự Cẩm đang nghĩ trong đầu xem mình phải nói thế nào cho hợp với hoàn cảnh, không khí này quá là ... ái muội ... nàng chịu không nổi. Bên ngoài tiếng Quán Trường An vọng vào, hỏi có muốn dâng đồ ăn lên không. Tự Cẩm gấp rút thở phào nhẹ nhõm, cả người đều thoải mái hơn.

Tiêu Kỳ cảm nhận được người bên cạnh thở phào, bật cười nghiêng đầu liếc nhìn nàng, vị này coi hăn như lang sói chắc?

Tiêu Kỳ liền sai người truyền lệnh. Nhạc Trường Tín bên Ngự Thiện phòng đã sớm hỏi thăm Đồng Ý, biết tối nay Hoàng thượng và Hi Tần cùng nhau dùng bữa. Trong lòng cảm thán Hi Tần thật là được lòng vua. Ngay thời điểm Quý phi sinh công chúa mà còn giữ được lòng hoàng thượng chặt chẽ như thế, suy nghĩ muốn gần gũi hơn với Di Cùng hiên càng thêm kiên định. Vì lẽ đó, lúc Ngự Thiện phòng mang đồ ăn tới, bên trong bảy tám món đều là Tự Cẩm thích ăn.

Quán Trường An mang người bày biện thức ăn xong rồi lại dẫn người đi xuống. Hi Tần chủ tử lúc ăn cơm không thích có người bên cạnh chướng mắt, giờ quy củ này đã khắc vào trong đầu, hăn ta cũng luyện thành phản xạ có điều kiện.

Chờ mọi người lui ra ngoài hết, Tự Cẩm vẫn cảm giác được ánh mắt của Tiêu Kỳ lúc nào cũng chăm chú nhìn nàng, ánh mắt sáng rực đó làm cho

trái tim nàng vui tung tăng như chim sẻ.

Kỳ thật không phải nàng suy nghĩ lung tung, Tiêu Kỳ đối với nàng cũng không giống với những người khác thật.

"Sao nàng lại ngăn người thế?" Tiêu Kỳ thấy Tự Cẩm không như bình thường, thấy có món ăn ngon thì hai mắt sáng rỡ, liền gấp đồ ăn cho vào chén nàng, hỏi một câu đánh vỡ bầu không khí khá ái muội này.

Tự Cẩm đè những xao động trong nội tâm xuống ngẩng đầu, đuôi mắt cong lên nhìn Tiêu Kỳ một cái, rồi mới nghiêm trang nói: "Thần thiếp đã lâu không gặp Hoàng thượng, nhất thời ngấm mê mẩn."

Trong tay Tiêu Kỳ đang bưng một ly rượu, vừa mới nhấp một ngụm nhỏ, suýt nữa thì bị lời Tự Cẩm nói làm kinh ngạc phun ra. May mà hắn được giáo dưỡng lễ nghi rất tốt, cố cường chế ép xuống nhưng tim cũng đập mạnh, tuần nhan thường ngày không biến sắc cũng lặng lẽ nhiễm một màu đỏ ửng.

"Lại nói bậy nữa." Tiêu Kỳ cũng hơi lo lắng. Tự Cẩm này bình thường khá thông minh, cũng có kiến thức, chính là có đôi khi nói chuyện không biết lớn nhỏ, không có quy củ.

"Trước mặt hoàng thượng thần thiếp có gì không nói được chứ, đâu có người nào khác ở đây." Tự Cẩm mím môi cười một tiếng, nói lấy một câu.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Mượn Rượu Kinh Sợ Nhân Gian (4)

Dưới ánh đèn mờ mịt, Tự Cẩm vừa then thùng vừa giận lẫy, đôi mắt lóng lánh như có ánh sáng, đáng vẻ tiểu nữ nhi muốn nói lại thôi quả nhiên khiến tim người khác loạn nhịp. Dưới đèn ngấm mỹ nhân vốn đã mê mắt người, lúc này thấy dung nhan nàng như vậy lại tăng thêm ý vị cho lời tri kỷ. Tiêu Kỳ chỉ cảm thấy trong người có khát vọng rục rịch dâng lên, vội vàng uống một hớp rượu đề xuống.

Người này, đúng là không nhận ra được.

Nghe Tiêu Kỳ khẽ than một tiếng, Tự Cẩm ngẩng đầu nhìn hẳn, "Hoàng thượng sao vậy?"

Tiêu Kỳ nhất thời trầm mặc, hẳn có thể nói hẳn đang tính trước khi nàng cập kê sẽ không tới gặp nàng nữa sao? Nếu nói, chỉ sợ tiểu cô nương này sẽ lại buồn giận nữa. Suy nghĩ như vậy bèn vội vàng gấp món ăn cho nàng, "Ăn cơm đi, ăn nhiều một chút, trẫm thấy nàng hơi gầy đấy."

Tự Cẩm nhìn lại toàn thân, nơi nào nơi đó trở mã tốt đẹp, nàng gầy chỗ nào chứ!

Cho dù khi tới đây Tự Cẩm đã có sẵn ý định quyến rũ người, mặc dù nàng có tố chất tâm lý cực mạnh, là người hiện đại dám đương đầu với khó khăn để có tương lai sáng lạn, nhưng khi thật sự muốn hành động thì lại phát sinh tư tưởng lùi bước. Nói thì dễ làm thì khó, đại khái chính là chỉ người đang kinh hoàng như nàng. Vì lẽ này, nghĩ tới lời cổ nhân “mượn rượu kinh sợ nhân gian”, Tự Cẩm liền rót một ly rượu.

Đợi đến khi uống rượu xong, nàng cứ ý lại trong lòng hẫng không rời, nàng cũng không tin hẫng còn có thể giữ mình được!

Uống rượu!

Tiêu Kỳ thấy Tự Cẩm tựa như tư thế 'vật trong chén', nhất thời nhìn ngây người. Trước đây mặc dù nàng cũng uống một ít rượu, nhưng đều là rượu trái cây. Ngày hôm nay là rượu ngon thực sự, mấy chén vào bụng, chỉ sợ Tự Cẩm sẽ không phân biệt nổi phương hướng nữa.

Hay lại có người làm nàng ủy khuất cho nên mới lấy rượu giải sầu?

Tiêu Kỳ suy nghĩ hoài cũng không hiểu rõ, chờ đến khi hiểu ra thì Tự Cẩm đã uống ba ly rượu. Đôi làn thu thủy giống như nước hồ xuân thán ba, môi nhỏ đỏ mọng như hoa anh đào, miệng ngọc khẽ nhấp ly rượu, quả nhiên là tuyệt sắc phương hoa, làm người ta khao khát rung động lòng người.

Kiếp trước tửu lượng Tự Cẩm rất cao. Nhưng đời này nguyên chủ lại là người nhát gan, chỉ uống vài ly rượu mà cả người đã hơi lâng lâng, nhìn người kia như có hai bóng chồng lên nhau.

Tiêu Kỳ vừa nhìn liền biết rõ nàng uống say rồi. Lúc đó mặc dù bị ánh mắt nàng làm tim đập mạnh nhưng vẫn khá lo lắng, đứng dậy đi sang nâng nàng dậy, trước tiên rót một chén trà nóng nói: "Sao mới có một lát mà uống nhiều thế, để ta sai người đi nấu nước giải rượu cho nàng." Trong lòng quýnh lên, nói ngay ra chữ "ta".

Tự Cẩm mặc dù say lâng lâng, nhưng mà trong lòng vẫn còn Ý niệm mơ hồ phải quyến rũ hẫng, tóm lại tuyệt đối không thể rơi vào bẫy của Hoàng hậu, không theo ý Quý phi. Hoàng đế này, mặc dù nàng không thích thân phận phi tần nhưng lại không thể hòa ly, phụ thân huynh trưởng nhà mình cũng đã cùng chiếc thuyền nát với hẫng. Vị trí của nàng trong hậu cung cũng

toàn dựa vào hãn chống đỡ, hơn nữa... hơn nữa vẻ đẹp của hãn chính là món ăn nàng thích nhất.

Nói tóm lại, nếu đã không có cách nào thoát khỏi con thuyền rách của hãn thì nàng sẽ phải giở hết vốn liếng ra khiến hãn thích nàng.

Cái suy nghĩ đáng chết này dường như xâm nhập cốt tủy, thế cho nên ngay cả khi cảm thấy đầu óc choáng váng, thiên địa xoay chuyển Tự Cầm thuận theo tay Tiêu Kỳ tới đỡ nàng, liền nhanh chóng chui vào lòng hãn. Tiêu Kỳ bị mỹ nhân ôm chầm lấy, lại chính là mỹ nhân làm tim mình đập rộn ràng cả tối nay. Hơn nữa hãn đã ngủ chày cả năm nay, trong bất giác chỉ cảm thấy huyết khí cuộn cuộn, thiếu chút nữa không giữ mình được.

Hãn đã đồng ý với nàng sau khi cập kê mới thị tẩm, quân tử nhất ngôn cửu đỉnh. Khẽ cắn răng, đẩy Tự Cầm trong lòng mình ra, một cánh tay đỡ nàng, "Trẫm đưa nàng đi nghỉ ngơi trước đã." Cứ mau chóng đặt nàng lên giường thôi, còn đụng chạm thể này nữa thì hãn e là mình chịu không nổi.

Tự Cầm đang lâng lâng men say nên người mềm oặt, bị hãn đẩy ra như thế, dù có cánh tay hãn đỡ nhưng dưới chân cũng mềm nhũn, đứng không vững, suýt nữa thì ngã. Tiêu Kỳ nhanh tay lẹ mắt, tay kia vội vàng kéo nàng lại, hai tay một vòng lại thành ra ôm cả người. Trong nháy mắt Tự Cầm lại rơi vào lòng hãn.

Tiêu Kỳ: ...

Tự Cầm mặc dù khá say rồi nhưng là đầu óc vẫn còn ý chí kiếp trước, miễn cưỡng cũng tỉnh táo vài phần. Đương nhiên phát hiện ra vẻ mặt Tiêu Kỳ lúc đó không thích hợp, cánh tay đỡ nàng cũng giống như hoá đá, suy nghĩ trì độn vòng vèo một hồi mới dần dần hiểu được, đây là hãn không dám quá thân cận với mình, sợ là chịu không nổi rồi?

Lúc đó quả thực Tiêu Kỳ có cảm giác mình không thể ôm Tự Cầm ở một chỗ như thế, dứt khoát hạ quyết tâm, khom lưng bế người lên, gọn gàng

nhanh nhẹn đặt nàng trong tư thế nguyên si vào trong màn. Sau đó đứng dậy định kéo ra khoảng cách với nàng rồi kêu cung nhân bên người nàng vào hầu hạ. Ai biết hăn còn chưa kịp mở miệng nói gì thì Tự Cẩm dùng sức kéo tay áo hăn, nhất thời không ngờ sau khi nàng say lại khỏe như vậy, dưới chân lão đảo, đường đường vua của một nước liền bị kéo vào trong màn, không may đụng trúng vào hai phần mềm mại trước ngực Tự Cẩm.

Cơ thể Tự Cẩm còn đang trong thời kỳ phát triển, bị va chạm như thế, đau đến chảy nước mắt. dung nhan mỹ nhân say đã trí mạng, lại còn bị ánh mắt róm lệ lườm một cái đến hồn xiêu phách lạc. Tiêu Kỳ thở dài khó khăn, ngồi xuống mép giường giơ tay lau nước mắt cho nàng. Hôm nay hăn phạm vào sát tinh nào chứ.

Hành vi này giống như gọi mời, ý muốn như thủy triều vọt lên đầu, bản thân ý chí của Tự Cẩm cũng không còn bao nhiêu, không ngờ vị hoàng đế như Tiêu Kỳ lại là một chân quân tử, đến lúc này vẫn còn giữ vững được ý chí như Liễu Hạ Huệ. Chút tỉnh táo còn lại làm cho nàng khẽ cắn răng giơ tay ôm cổ hăn, đôi môi đỏ mọng dán lên hai gò má của hăn.

Nàng có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu thôi, nếu Tiêu Kỳ còn muốn làm quân tử, nàng cũng chỉ có thể giả say như chết rồi, mai có tỉnh lại thì dù sao cái gì cũng đã quên.

Tiêu Kỳ vốn đã khó khăn nhẫn nhịn mà mỹ nhân bên người vừa ngã vào lòng lại dâng hôn, cho dù thật sự là Liễu Hạ Huệ cũng muốn làm Tây Môn Khánh. Đôi môi đỏ mọng đầy hương thơm đặt lên gò má hăn, cảm giác mềm mại khiến toàn thân hăn cứng đờ, trong nháy mắt đổi khách làm chủ, cúi đầu hôn xuống đôi môi đỏ mọng ngày đêm tưởng nhớ kia.

Môi mềm mại ấm áp thơm hương rượu, Tiêu Kỳ khẽ hôn một cái rồi không nhịn được đắm chìm trong đó, tách môi răng của nàng ra, tiến quân thần tốc đầy bá đạo chiếm đoạt.

Tự Cẩm bị hấn hôn đến thở không nổi, cánh tay vòng quanh cổ hấn càng siết chặt, không biết là lưu luyến hương vị của hấn hay là yêu thích gương mặt hấn, hoặc lại nghĩ tới có lẽ ngày mai người này lại phải đi đến chỗ Quý phi liên không nén được trở lên điên cuồng.

Hàm răng nghiến lại, Tiêu Kỳ chỉ cảm thấy môi dưới tê rần, liên có mùi máu tanh tràn đầy trong miệng.

Vậy mà nàng dám cắn hấn.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Mượn Rượu Kinh Sợ Nhân Gian (Cuối)

Editor : Hương Cỏ

Mùi rượu hòa vị tanh của máu, đem hơi thở hai người sít sao hợp chung một chỗ. Tự Cẩm mặc kệ trước kia, nhưng ít nhất từ sau khi nàng ở cùng với Tiêu Kỳ còn chưa thấy hăn đi tới chỗ phi tử khác ngủ lại. Như vậy ít nhất trước khi hăn đi tới chỗ người khác nàng cứ chiếm trước đã, coi như trut được cơn tức. Dù sao nam nhân trước mắt này cũng ăn chay cả năm rồi.

Cũng không thể tiện nghi nữ nhân khác!

Nghĩ như thế nàng càng ngang tàng bạo ngược lên. Tiêu Kỳ không ngờ kẻ say rượu phát điên như Tự Cẩm lại không nói lý lẽ như vậy. Không nói đạo lý cũng thôi, lại còn dám cắn người! Khí huyết toàn thân đều dồn về một chỗ. Đang tuổi khí huyết phương cương phải chống đỡ trong hoàn cảnh này, Tiêu Kỳ cố gắng ngăn Tự Cẩm lại, hít sâu một hơi, thừa dịp mình còn lý trí định lui ra ngoài, nàng còn nhỏ mà.

Tự Cẩm không nghĩ tới đã như vậy mà Tiêu Kỳ còn muốn chạy, một phát túm tay áo của hăn, rốt cuộc khóc nức nở giữa đầu nheo mắt nhìn Tiêu Kỳ, bất cứ giá nào nói: "Thiếp không muốn nhường người cho Quý phi nương nương, người đừng đi."

Nước mắt lăn xuống rơi vào trong gối, Tự Cẩm nói xong câu này liền che mặt quay lưng đi, nàng cũng chỉ có thể không biết xấu hổ đến mức này thôi. Xuống nữa, nàng thật sự làm không được, chỉ là nếu thất bại thế này thì quả thực hơi thất lạc.

Thật sự là tiện nghi Quý phi!

Tiêu Kỳ nghe lời này, lại thấy nàng mắt đỏ, nước mắt rơi xuống bùm mặt quay lưng đi xấu hổ, hóa ra tối hôm nay nàng ăn mặc và cử chỉ khác thường là có nguyên nhân. Nghĩ thì cũng đúng, nàng thông minh như thế, tất nhiên sẽ nghĩ tới Quý phi sinh công chúa cho hần, giờ đã ra tháng. Tào Quốc công phủ lại xuất lực giúp hần khi mở khoa thi. Tiệc đầy tháng ngày mai, hần nhất định sẽ ngủ lại Trường Nhạc Cung.

Tự Cẩm nghĩ không sai, hần... xác thực không thể để cho Quý phi mất mặt, cũng thật sự có dự định này.

Nhưng lúc đó thấy Tự Cẩm che mặt quay người đi, nhìn nàng tùy hứng nghịch ngợm, ghen tuông nhỏ mọn, trong lòng cũng không xác định được được là mình vui vẻ hay tức giận. Nàng làm như vậy hần là không đúng thế nhưng hần lại cảm thấy nàng thật sự uất ức.

Tiêu Kỳ cảm giác mình khẳng định bị nàng làm hư rồi, hần không thể nghĩ như vậy được. Hần là hoàng đế, tần phi trong hậu cung này đều là nữ nhân của hần. Chỉ có hần sủng hạnh các nàng, nào có chuyện các nàng ghen tuông, lại còn dám há miệng cắn người.

Nhưng thấy nàng khóc trong lòng hần, hai vai run rẩy cũng không dám phát ra âm thanh nào, hần cũng chỉ thở dài.

Đau lòng.

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng xoay người nàng lại, dùng sức tách tay nàng ra. Tự Cẩm chỉ nhìn hần một cái thì lại kéo áo ngủ bằng gấm lên che mặt. Hai mắt hồng hồng, chỉ cảm thấy bộ dáng này rơi vào mắt hần nhất định là xấu muốn chết. Tóm lại không thể để cho nam nhân nhìn thấy người xấu xí, nàng luôn duy trì nguyên tắc này, cho nên ôm áo ngủ bằng gấm không buông tay.

Hơn nữa, lời vừa rồi nàng cũng không nên nói. Nếu Tiêu Kỳ không vui có thể trị nàng tội ghen tị. Có lẽ, trong chớp mắt có thể mất thánh tâm, sau khi nàng xúc động thì cũng không dám nhìn hắn.

Bộ dạng này rơi vào mắt Tiêu Kỳ, hắn lại cho rằng nàng vẫn đau lòng khổ cau mày, nghiêm trang giải thích: "Chẳng qua trầm cảm thấy nàng vẫn còn nhỏ, nàng đừng khóc nữa."

Cảm xúc trong lòng Tự Cẩm lên xuống dồn dập, thần trí tỉnh lại trong giây lát. Nhưng nguyên chủ vốn không giỏi uống rượu nên lại thấy đầu óc hơi mơ hồ. Hơn nữa đang lấy áo gấm che mặt nên tinh thần càng mông lung. Nghe Tiêu Kỳ nói vậy thì biết rõ hắn cũng không tức giận, lá gan Tự Cẩm lại trở về. Nàng mở áo ra giận dỗi nói: "Quý phi nương nương cũng thị tẩm ở tuổi này, Hoàng thượng cũng đâu có chê người ta tuổi nhỏ đâu."

Vị dấm chua này thật không có đạo lý, Tiêu Kỳ mặt đen lại, là hắn thương tiếc nàng sợ nàng chịu tội, nàng lại không biết phân biệt tốt xấu, còn dám gan đua so sánh nữa.

Hai người bốn mắt nhìn đối phương, nhìn thấy tuần nhan Tiêu Kỳ ửng đỏ, đôi mắt đen thẫm lóe lên ánh sáng, Tự Cẩm ma xui quỷ khiến giơ tay che lên cặp mắt kia, "Người không thích ta, nhìn ta như thế làm gì?"

Ngay cả thần thiếp cũng không tự gọi, dám kêu “ta” mới to gan, càng ngày càng không có quy củ. Nhưng không hiểu sao Tự Cẩm không có quy củ như vậy lại khiến Tiêu Kỳ cảm thấy nàng chân thật. Mặc dù hắn không hiểu rõ lắm vì sao Tự Cẩm lại có cảm xúc này nhưng cũng biết nàng đang thương tâm hắn không chạm vào nàng. Nghĩ tới đây, kéo tay nàng ra chậm rãi cúi đầu xuống.

Tự Cẩm nhìn đôi mắt dần dần tiến vào gần, nhìn gương mặt mình thích kia sắp kề sát mặt, ngay cả thở cũng chậm lại, chỉ còn trái tim trong ngực đập “thình thịch”.

"Chút nữa, nàng hối hận ... thì đã muộn rồi." Tiêu Kỳ nghĩ tuổi nàng còn nhỏ nên mới nhiều phen nhẫn nại. Giờ bị nàng quấy rối như thế, sự dè dặt kia tựa như nước tràn vỡ đê, mãnh liệt ập tới.

Kim trưởng tiêu hồn, nển ngọc lung linh.

Ngoài cửa gió thổi, trong phòng uyên ương.

Quản Trường An đứng ngoài cửa điện, đôi mắt nheo lại nhìn lên bầu trời, nghe tiếng động tog phòng thì không khỏi thở dài. Sớm không tranh, muộn không tranh, lại đúng lúc Quý phi ra tháng thì Hi Tần thị tẩm.

Chọn thời điểm đẹp thật đấy. Quý phi mà biết chỉ sợ sẽ tức giận đến hộc máu.

Chà chà, Hi Tần kia nhìn vẻ ngoài thì ngây thơ, khi ra tay lại quyết đoán, cũng không biết nếu Hoàng hậu nương nương biết rõ chuyện này thì cảm giác thế nào nhỉ.

Hắn ta tiếp tục canh giữ ngoài cửa, Quản Trường An và Hi Tần của Di Cùng hiền xưa nay có quan hệ hiền hòa, Hi Tần được sủng ái hắn ta cũng thấy vui. Dù sao mấy phi tần này có đánh nhau vỡ đầu thì hắn ta cũng vẫn là đại tổng quản bên cạnh Hoàng thượng, không ai có thể bước qua hắn ta được.

Trời tang tảng sáng, Tự Cẩm liền tỉnh lại. Trong màn đầy hương tình, xiêm y rơi lả tả khắp nơi, cái yếm thêu hoa hải đường vắt lên cánh tay bên người nàng, nghiêng đầu sang thấy rõ đã nhăn nhúm không thể mặc lại được.

Người bên cạnh tiếng thở đều đặn nhưng nàng cũng không dám động đây, sợ đánh thức hắn. Chuyện tối ngày hôm qua nàng nhớ không rõ ràng lắm, có mấy đoạn rất mơ hồ. Nhưng có một điểm Tự Cẩm biết rõ, nàng đích thực quyến rũ hắn thành công.

Hắn phải vui mừng chứ nhưng Tự Cầm lại vui không nổi, ngược lại tâm sự nặng nề.

Một khi tin nàng thị tẩm truyền đi, hôm nay là tiệc đầy tháng của Ngọc Trân công chúa, chỉ sợ danh tiếng của nàng sẽ áp đảo tiểu công chúa. Đoạt danh tiếng tiểu công chúa, lại chiếm Hoàng Thượng trước quý phi, chỉ sợ sau khi Quý phi biết nhất định sẽ hận mình đến chết. Hoàng hậu đương nhiên là vui khi mọi sự hóa thành kết quả này. Nhưng có hài lòng với nàng không thì khó mà nói lắm.

Có điều Tự Cầm cũng không thể không đi bước này. Phụ thân và huynh trưởng nàng đã nhận việc, một người không phí sức mà chủ quản Thiên Đình Tự, một người đoạt chức thống lĩnh Kiêu Long Vệ, bây giờ nàng đang là người được sủng ái thật sự. Từ đây một chi nhà bọn họ từng bị Tô gia Khúc Châu trục xuất khỏi dòng chính mới thật sự coi như đứng vững bước đầu tiên.

Người ta nhận sủng lòng tràn đầy vui vẻ, nàng nhận sủng lại đầy mưu tính kế. Tự Cầm nhìn lên đỉnh màn vàng rực, nàng không vui cũng không buồn. Coi như lần này trút được cơn giận cũng không thể để cho Quý phi ra tháng tiếp tục quang cảnh nữa. Nếu nhà Tô quý phi cố ý cùng với Tô gia Khúc Châu liên hợp đối nghịch với nàng, nàng cũng không thể cứ khoanh tay đứng nhìn.

Quý phi có thể nghĩ bao nhiêu chiêu trò cản trở nàng, nàng cũng có thể làm ra bấy nhiêu cách đối phó nàng ta.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Tiền Tài Tử Thứ Hai (1)

Editor : Hương Cỏ

Hoàng đế là người có khát vọng, hiện nay nàng trong lo ngoài khó, chính mình chỉ cần ở bên cạnh cùng hắn vượt qua giai đoạn khó khăn này. Chờ tương lai sau này, cho dù dung nhan mình tàn tạ, chỉ cần nàng có thể an phận thủ thường chắc chắn hoàng đế cũng sẽ nhìn vào tình cảm trước đây để nàng sống bình an đến già. Nếu có cơ hội, nhà mẹ đẻ của mình ở trong triều vị trí đã vững, nếu có thể sinh con nữa thì chưa chắc không thể mưu đồ nghiệp lớn.

Dệt hoa trên gấm dễ, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mới khó.

Tự Cẩm cũng sớm đã hạ quyết tâm làm người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi kia, chẳng qua là khi thật sự trở thành người của hắn...

Tự Cẩm nhất thời nghĩ miên man, không khỏi than thở một tiếng.

"Đang yên lành than thở cái gì?"

Bên tai đột nhiên vọng tới tiếng nói khiến Tự Cẩm giật nảy mình, cả người khẽ run rẩy, nghiêng đầu sang liền đối mặt với Tiêu Kỳ. Sáng sớm ánh sáng trong màn còn hơi mờ朦胧 lung mờ mịt, nàng không thấy rõ đường nét trên khuôn mặt tuấn tú của hắn, chỉ có đôi mắt kia rơi trên người nàng, làm cho nàng ngay cả hô hấp cũng dồn dập lên.

Có phải mình lại lộ sơ hở gì không nhỉ? Tự Cẩm tâm tư không thuần khiết, dĩ nhiên là hơi thấp thỏm bất an, cố gắng nặn ra nụ cười tươi, lại cố

ra vẻ bình thản. Nhưng đôi mắt kia chỉ cách mặt nàng có hai tấc, thật sự làm cho nàng chột dạ, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

"Thần thiếp... thần thiếp tối hôm qua mất lễ nghi, trong lòng đang nghĩ không biết thỉnh tội thế nào đây?" Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có viện cớ này còn xem như miễn cưỡng phù hợp với nét mặt thay đổi không ngừng này giờ của nàng. Tự Cẩm nắm chặt lấy góc chăn, tỏ vẻ luống cuống, lông mi thật dài bao trùm lên mắt, sợ bị Tiêu Kỳ nhìn ánh mắt nàng mà phát hiện ra nàng đang nói dối.

"Hóa ra nàng cũng biết mình mất lễ nghi cơ đấy." Tiêu Kỳ nghe Tự Cẩm nói vậy bèn trêu ghẹo nàng, "Trẫm, là đầu tiên gặp một người bá đạo như nàng đấy."

Mặt Tự Cẩm đỏ bừng lên, kéo áo ngủ bằng gấm che mặt.

Tiêu Kỳ nhìn nàng làm vậy chỉ nghĩ Tự Cẩm giờ đã tỉnh rượu phục hồi tinh thần lại mới biết rõ then thùng, biết rõ sợ hãi.

Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, nhòm người ngồi dậy. Bên ngoài trời còn mịt mờ tối, trong màn ánh sáng mờ tỏ. Trong quầng sáng朦胧 lung chỉ có thể nhìn thấy mái tóc đen nhánh của Tự Cẩm phủ trên gối vàng sáng, hắn hơi cúi xuống hỏi nàng còn đang lấy áo gấm che mặt, "Có chỗ nào không thoải mái không?"

Tiêu Kỳ không hỏi còn đỡ, vừa hỏi như thế Tự Cẩm còn không nhớ lại chuyện tối qua sao được, tất cả chợt ùa về như phim quay chậm, không cần giả vờ mặt cũng đỏ lên như máu không dám gặp người.

Nhìn Tự Cẩm đã co người thành một khối, Tiêu Kỳ không khỏi nhớ tới tối hôm qua nàng da trắng nõn nà nằm giữa gấm vóc, nét mặt say mị mờ đầy bá đạo. Vừa mới nghĩ vậy cơ thể liền có phản ứng. Hắn bèn vội vàng quay đầu tránh sang bên cạnh. Nàng mới lần đầu nhận súng, mình phải

thương tiếc nàng, huống chi ngày hôm nay còn có chuyện cần làm, nếu không đương nhiên không thể buông tha nàng đơn giản như thế.

Tiêu Kỳ gọi người vào, Tự Cẩm không thích trong phòng có người khác nhưng y phục hai người đều cần đổi , Quản Trường An rút lại cái cổ cúi đầu đi vào, nghe Hoàng thượng phân phó, vội vàng nói: "Chuẩn bị xong hết rồi ạ."

"Đưa vào đi."

"Dạ."

Tự Cẩm từ trong áo ngủ bằng gấm lộ đầu ra, nhìn thấy Tiêu Kỳ khép màn lại, nửa người chui ra ngoài khẽ sai Quản Trường An đưa quần áo vào. Y phục của Tự Cẩm Quản Trường An không dám đụng vào, người mang vào là Vân Thường, hai người cùng cúi đầu, đặt ở trên bàn rồi lại lui ra ngoài.

Tiêu Kỳ vươn tay lấy y phục của hai người vào, đưa váy áo của Tự Cẩm cho nàng. Tự Cẩm vẫn choàng chắn ngồi dậy, nghiêng người nhận xiêm y, quay lưng về phía Tiêu Kỳ mặc đồ. Chỉ cảm thấy sau lưng có hai ánh mắt nóng rực, dường như có thể xuyên thủng cả lưng nàng.

Tự Cẩm dùng tốc độ nhanh nhất mặc váy áo vào chỉnh tề, cơ thể vừa chua vừa chất lại đau. Xong xuôi định quay người lại giúp Tiêu Kỳ thay quần áo thì thấy hắn đã mặc xong từ trước. Tiêu Kỳ quay người lại thấy vẻ mặt khó xử của Tự Cẩm, bèn giả bộ nghiêm nghị: "Một tay công phu mặc y phục của trăm đều được tôi luyện từ Di Củng hiên."

Mặt Tự Cẩm xấu hổ nóng bừng đến nỗi có thể đun nước sôi

.

Ngoài cửa Quán Trường An đã sớm mang người chuẩn bị sẵn sàng nước nóng chờ hai người rửa mặt. Tiêu Kỳ và Tự Cẩm tách ra từng người rửa mặt trang điểm, đợi đến khi xong xuôi hết thì đồ ăn sáng cũng đã bày biện sẵn sàng bên phòng kế.

Tiêu Kỳ phải lâm triều, Tự Cẩm cũng muốn trở về Di Cung hiên chuẩn bị dự tiệc tối, hơn nữa Tự Cẩm cũng không biết chút nữa mình sẽ phải đối mặt với Tiêu Kỳ như thế nào liền dứt khoát cúi đầu tập trung dùng bữa.

Thấy Tự Cẩm trầm mặc như vậy, Tiêu Kỳ chỉ cười cười, chỉ nghĩ chắc nàng đang nhớ tới chuyện tối hôm qua, nhất thời hơi thẹn thùng không chịu nổi, do đó mới không nói giỡn cùng mình như ngày thường. Để tránh cho nàng thẹn quá hoá giận, lúc ấy hẳn cũng không tiếp tục trêu chọc nàng nữa.

Dùng xong đồ ăn sáng, hai người súc miệng uống trà. Tự Cẩm thay long bào lên triều cho Tiêu Kỳ, chỉnh đốn y phục nghiêm chỉnh thỏa đáng rồi mới quỳ gối, "Thần thiếp cũng xin cáo lui."

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm, nắm chặt tay nàng lại, cúi sát vào đầu nàng nói khẽ: "Trẫm, sẽ không để nàng chịu thiệt thòi."

Tự Cẩm sửng sốt ngẩng đầu lên, Tiêu Kỳ đã sai bước đi ra ngoài.

Không thiệt thòi? Thế nào mới gọi là không thiệt thòi đây?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Tiền Tài Tử Thứ Hai (2)

Editor : Hương Cỏ

Rất nhanh Tự Cẩm liền biết ý Tiêu Kỳ là cái gì. Nàng về Di Cùng hiên không bao lâu thì nhận được ý chỉ đến. Tiêu Kỳ tấn vị cho nàng, lại thăng thêm một cấp, thành Uyển Nghi.

Ở trong hậu cung nhận sủng lên cấp vốn là lệ đã có từ lâu. Nhưng đến khi Tiêu Kỳ đăng cơ trên ngôi vị hoàng đế, phi tần sau khi nhận sủng được thăng cấp cũng chỉ có hai ba người. Một người là Quý phi hiện nay, một người đã bị “bệnh chết” Cẩm Tiệp Dư, còn có Khúc phi, giờ thêm Tự Cẩm nữa.

Ý chỉ này vừa đưa ra, trong hậu cung lập tức liên sôi trào. Chuyện Tự Cẩm thị tẩm cũng bị mọi người biết, ai có thể ngờ vào lúc đó Hoàng thượng lại sủng hạnh Hi Tần... thành Hi Uyển Nghi rồi chứ?

Lúc Hoàng hậu biết rõ tin này cũng sửng sò, nhưng rất nhanh liền nở nụ cười. Theo ý nàng ta không có chuyện gì làm mất mặt quý phi tốt hơn so với chuyện này. Tâm trạng vui sướng, Hoàng hậu lại ban thưởng như nước chảy tới Di Cùng hiên. Đồng cô cô đưa người mang đồ thưởng chúc mừng Hi Uyển Nghi thăng cấp, vừa đến đoạn rẽ vào Di Cùng hiên, từ xa nhìn thấy bóng lưng Quản Trường An dẫn theo vài tên tiểu thái giám đi tới.

Hoàng thượng cũng thưởng Hi Uyển Nghi, nhìn tình hình này tất nhiên sẽ rất phong phú. Đồng cô cô chân bước nhanh hơn tới Di Cùng Hiên. Quả nhiên Quản Trường An đưa tới đồ ban thưởng còn đang cho người sắp đặt trong Di Cùng hiên, bà ta cười tiến lên hành lễ chúc mừng Hi Uyển Nghi.

"Đồng cô cô không cần đa lễ, mau mau xin đứng lên." Tự Cầm tự mình đỡ Đồng cô cô dậy, đương nhiên biết rõ bà ta tới làm gì, trên mặt thể hiện sự e lệ xấu hổ.

"Nô tỳ chúc mừng Uyển Nghi chủ tử, đây là chuyện cực kỳ vui mừng, nương nương vừa nhận được tin tức này liền lập tức sai nô tỳ lại đây." Đồng cô cô sai người dâng đồ hoàng hậu ban thưởng đưa lên, lại nói tiếp: "Đây là tượng Tống Tử quan âm nương nương cố ý ban thưởng cho chủ tử, vốn cho là còn phải đợi mấy tháng, không ngờ Hoàng thượng ... còn nóng vội hơn, nên sai nô tỳ hôm nay đưa tới."

Tự Cầm nhìn vào bức tượng Tống Tử quan âm, trong lòng giật mình, ngẩng đầu lên nhìn Đồng cô cô lộ ra vẻ kinh ngạc, ngay sau đó là kích động cảm kích, "Thần thiếp cảm tạ Hoàng hậu nương nương ban ân điển như thế, thật sự là không có gì để báo đáp, trong lòng áy náy sợ hãi."

Hoàng hậu ngóng trông nàng có thai, là muốn biến mình thành Tiền tài tử thứ hai sao?

Đồng cô cô cười nhìn Hi Uyển Nghi, mặt mũi bên ngoài tươi cười tràn đầy hiền hòa thân cận nhưng trong lòng đối với nàng thêm nhiều sự phòng bị. Nếu nói Hi Uyển Nghi nhận sủng vào lúc này thì không phải là người biết tính toán, bà ta là người đầu tiên không tin. Nhưng Hoàng hậu nương nương nguyện ý nâng nàng tranh đấu với Quý phi, bà ta đương nhiên phải làm theo nương nương dặn dò.

Tự Cầm trong lòng như có sóng to gió lớn, ngoài mặt lại không thể không tỏ ra vẻ tiểu nữ nhi then thùng ngượng ngùng môi mỉm cười, nói với Đồng cô cô: "Thần thiếp nhất định không phụ kỳ vọng của nương nương, sẽ phụng dưỡng Hoàng thượng thật tốt, vì nương nương phân ưu."

Hai người nói chuyện với nhau thật vui, Tự Cầm tự mình đưa tiễn Đồng cô cô đi ra cửa. Trở về xem đồ hoàng hậu ban thưởng quả thật cực kỳ

phong phú. Gấm vóc lụa là rực rỡ, đồ trang sức tinh xảo quý giá, cả bức tượng Tống Tử quan âm kia nữa.

"Chủ tử, tượng Quan Âm này có trưng lên hay không?" Vân Thường đứng một bên khẽ hỏi.

Tự Cẩm dừng một chút, sau đó mới thản nhiên nói: "Hoàng hậu nương nương ban thưởng, đương nhiên là phải trưng lên."

Nghe giọng chủ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng, ý tại ngôn ngoại, Vân Thường cũng không dám nhiều lời, dẫn Diện Mi và nầy nô tỳ đi xuống đăng ký nhập kho. Nhưng bức tượng Quan Âm đặt ở đâu lại là vấn đề, cuối cùng quyết định đặt trong phòng nhỏ phía sau. Đó là một tiểu Phật đường cũng không làm ai chú ý, còn có thể báo cáo với bên Hoàng hậu.

Hoàng hậu mở màn ban thưởng, sau đó tới Quý phi ban thưởng, mấy người Đồng Hiền phi, Mai Phi, Khúc phi, Lý Chiêu Nghi cũng trước sau đưa đến. Trong Di Cù cùng hiên quả nhiên người ra vào như nước, vô cùng náo nhiệt. Rõ ràng ngày hôm nay là tiệc đầy tháng của Ngọc Trân công chúa, nhưng Di Cù cùng hiên cũng rộn rang náo nhiệt không kém, ở trong hậu cung này coi như là lần đầu tiên.

Bận rộn hơn nửa ngày, mặt Tự Cẩm đều cười muốn cứng luôn. Mấy tần phi phía dưới nàng không cần ra mặt tiếp đãi, nhưng là vị phần cao hơn thì nàng cũng phải có mặt để cảm ơn. Hơn nữa tối hôm qua “vất vả”, chờ đến khi có thời gian nghỉ ngơi một chút thì toàn thân Tự Cẩm ê ẩm, ngay cả ngồi trang điểm cũng thấy mệt.

Diện Mi cầm lược chải đầu cho chủ tử, Vân Thường đang chuẩn bị xiêm y bên cạnh. Nàng ta lấy ra từng bộ khoa tay múa chân một hồi rồi lại cất về, lấy thêm bộ khác ra, cứ thế nhiều lần. Cuối cùng mới cầm lấy một bộ váy dài thêu hoa hải đường màu tím, kết hàng trăm con bướm mang qua, "Chủ tử, người thấy bộ này thế nào?"

Tự Cẩm liếc nhìn, cười gật gật đầu, "Nhìn khá hợp." Không quá chói mắt gây chú ý, cũng sẽ không quá lấn át người khác, nàng luôn luôn tin sự tinh tế của Vân Thường. "Chọn bộ này, ngoài khoác thêm dải lụa nữa."

Vân Thường cười đồng ý, xoay người tìm kiếm trong mấy thùng quần áo.

Tóc đen nhánh được thắt thành một búi, tay nghề chải tóc của Diện Mi ngày càng tinh xảo khéo léo. Tự Cẩm lấy trong hộp nữ trang một cây trâm bằng ngọc trắng khắc hoa hải đường, cài vào kẽ tóc. Cây trâm ngọc không một tí vết, sáng lấp lóa này là Tiêu Kỳ đưa cho nàng, cài lên tóc càng thêm phần diễm lệ cao quý.

Đeo bộ khuyên tai bằng ngọc trắng cùng kiểu, Tự Cẩm đeo thêm vòng tay ngọc trắng rồi đứng dậy để Vân Thường thay quần áo cho nàng.

"Chủ tử, chỉ cài một cây trâm bạch ngọc có quá giản dị hay không?" Vân Thường vừa thay quần áo vừa nói.

Diện Mi lại cười nhìn Vân Thường, "Vân Thường tỷ tỷ, muội lại cảm thấy thế này rất phù hợp, tóc chủ tử đen nhánh thế này, nếu cài thứ khác sẽ thấy rõ không hợp."

Vân Thường lại ngẩng đầu tinh tế quan sát một phen, chỉ thấy đúng là như vậy bèn cười nói: "Nô tỳ chỉ muốn làm chủ tử xinh đẹp độc nhất vô nhị, lại đã quên hăng quá hoá dở."

"Chủ tử của chúng ta kể cả không mang theo mấy thứ trang sức này cũng xinh đẹp độc nhất vô nhị."

Nghe hai nha đầu ríu ra ríu rít nói, Tự Cẩm cũng cùng cười theo một cái nói: "Chúng ta cũng không phải đi so sánh ganh đua với ai, dù sao cũng là tiệc đầy tháng của Ngọc Trân công chúa, phải khiêm tốn một chút, các người đi cần cẩn thận mới được."

"Dạ."

"Dạ."

Hai người cùng đồng thanh vâng lời, Vân Thường lại quan sát từ trên xuống dưới kỹ càng một lần nữa, xác nhận không còn sơ suất gì mới nói: "Hôm nay là ngày vui của quý phi, nếu đoạt danh tiếng của nàng ta e là sau này sẽ không có một ngày tốt lành, vẫn là chủ tử nói đúng."

"Chẳng qua là sinh một công chúa thôi, sau này vinh sủng của tiểu chủ còn nhiều hơn nữa." Diện Mi nhướn mày không chịu.

"Cô cũng dám nói thế, nói riết quen miệng." Vân Thường làm bộ lườm nàng ta một cái.

Giờ Diện Mi ở bên cạnh chủ tử cũng có vài phần thể diện, lúc ấy cũng chỉ có ba chủ tớ nên cũng không kiêng kị nhiều liền nói thẳng: "Quý phi nương nương lớn hơn chủ tử chúng ta bốn, năm tuổi đấy. Giờ chưa thấy rõ nhưng qua một hai năm nhìn sẽ thấy khác ngay."

"Điều này cũng đúng, quý phi nương nương lại còn sinh con nữa. Người đã sinh với chưa sinh có sự khác nhau rất lớn."

Nghe hai người này nói thao thao bất tuyệt nhưng thật ra là trấn an nàng, Tự Cẩm lĩnh nhận ý tốt của các nàng nói: "Ở ngoài không được nói lung tung, cẩn thận cái mạng nhỏ của mình."

Hai người vội vàng đáp ứng, biết rõ chủ tử nhắc nhở vì muốn tốt cho các nàng, nụ cười trên mặt hai người lau cũng không hết.

Thu thập thỏa đáng, Tự Cẩm mới mang hai người cùng Trần Đức An ra cửa, để lại Kim Chức, Ngọc Tú và Thuận Toàn trông coi nhà.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Tiền Tài Tử Thứ Hai (3)

Editor : Hương Cỏ

Dù sao Ngọc Trân công chúa cũng là đứa con đầu tiên của Tiêu Kỳ, cho dù là công chúa nhưng Tiêu Kỳ vì bé đại xá thiên hạ, mở khoa thi thì trong mắt mọi người địa vị của bé cũng không thể coi thường. Ngay cả hoàng hậu xử lý tiệc đầy tháng này cũng bỏ rất nhiều tâm sức, mệnh phụ trong ngoài cung từng hàng từng hàng vào chúc mừng không ngớt. Tự Cẩm và mấy cung phi phải sớm đi đến Phượng Hoàn cung, nếu chậm hơn các mệnh phụ phu nhân kia thì có khi lại bị cho là thất lễ.

Tiệc đầy tháng lần này Quý phi có xin Hoàng thượng cử hành ở Trường Nhạc cung nhưng không biết rõ vì lý do gì mà hoàng đế vẫn quyết định mở yến hội tại Phượng Hoàn cung. Do đó lúc ấy trong Phượng Hoàn cung quả nhiên náo nhiệt vô cùng, cung nhân đi qua lại đều nhẹ nhàng như nước chảy. Hoàng thượng vẫn coi trọng Hoàng hậu nương nương mà.

Tự Cẩm vừa bước vào điện chính Phượng Hoàn cung, cả cung điện vốn đang náo nhiệt bỗng chốc yên tĩnh lại. Bước chân Tự Cẩm cũng không dừng lại, đi tới trước Hoàng hậu đang ngồi chủ tọa hành lễ, "Thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương."

"Mau dậy đi." Hoàng hậu tươi cười nói với Tự Cẩm, ngắm nàng như đang xem một món trang sức mình rất thích vậy, "Hôm nay cũng là ngày vui của Uyển Nghi muội muội, ngày khác Bản cung phải thiết yến ăn mừng cho cô mới được."

Mọi người đều biết ý hoàng hậu là gì, trong bất giác ánh mắt mọi người tập trung vào Tự Cẩm nhiều hơn. Thấy Tự Cẩm kia dung mạo tuyệt diệu, vẻ mặt thẹn thùng e lệ như hoa, cảm giác trong lòng mọi người thế nào chỉ có họ mới biết. Có lẽ bị dung mạo này làm ngỡ ngàng. Sau đó cẩn thận quan sát mới cảm thấy ngoài ý muốn, dường như Hi Uyển Nghi lớn lên thì những điểm giống Quý phi cũng không còn rõ nữa.

Hi Uyển Nghi được sủng ái, trong hậu cung này ai cũng nói bởi vì nàng giống như quý phi mà thăng vị. Nhưng bây giờ Hi Uyển Nghi nhận ân trạch, không nói dung mạo ngày càng xinh đẹp mà cũng không có chút nào giống với Quý phi, điều này đã có thể làm người ta suy nghĩ sâu xa.

"Đa tạ nương nương ưu ái, thần thiếp sao dám để nương nương hao tâm tổn trí như thế." Tự Cẩm nghe hoàng hậu nói, rõ ràng là đem nàng gác trên đồng lửa. Nhưng biết rõ cũng vậy, mình chưa có căn cơ phải dựa vào hoàng hậu nên phải chấp nhận cúi đầu, nàng ta cũng tính kế rất giỏi đấy.

Hoàng hậu cười cười cũng không trả lời, Tự Cẩm lần lượt thỉnh an các phi tần có vị phần cao hơn nàng.

Đồng Hiền phi vốn đoan trang hào phóng, giờ tay đỡ Tự Cẩm dậy, "Khó trách Hoàng thượng thích muội muội như vậy, ta gặp cũng thích đây."

Tự Cẩm đỏ mặt giả bộ thẹn thùng nhưng cũng không trả lời lại, quay người hành lễ Mai Phi. Mai Phi cũng thuộc phái hoàng hậu nên trước mặt hoàng hậu đương nhiên sẽ không làm cho nàng khó xử, còn phá lệ thân thiết đỡ nàng lên.

Khúc phi lại là phái quý phi, nhận lễ của Tự Cẩm xong thì nửa cười mà lại như không cười nói: "Hi Uyển Nghi thật sự khiến người khác động lòng thương tiếc, dù sao cô còn nhỏ, cũng phải chăm sóc đầu óc lẫn cơ thể cẩn thận vào."

Mấy lời nói này không chút khách khí, còn kém chút nữa thì gần như mắng thẳng nàng không biết xấu hổ. Tự Cẩm cũng không tức giận, ngẩng đầu nhìn gương mặt xinh đẹp của Khúc phi, cười nhẹ nhàng nói: "Thần thiếp đa tạ nương nương quan tâm."

Khúc phi nghe lời nói này sắc mặt cũng không vui gì. Vốn cho rằng nếu Hi Uyển Nghi nói lại vài lời, nàng ta cũng có cơ trách phạt nàng. Không biết nàng không hiểu ý của mình hay là giả vờ ngây ngô không hiểu, tóm lại nàng ta cũng còn biết ngày hôm nay là ngày vui nên không tiếp tục làm khó dễ nữa, nhưng nét mặt thì chẳng tốt lành gì.

Lý Chiêu Nghi sớm có thù cũ với Tự Cẩm, Tự Cẩm hành lễ nàng ta cũng nhận toàn bộ lạnh lùng nói, "Hi Uyển Nghi không cần đa lễ như vậy." Lãnh đạm như thế, ai cũng nhìn ra mấy phần địch ý.

Ngọc Quý Tần mặc dù là phái hoàng hậu nhưng cũng không hòa hảo với Tự Cẩm, hơn nữa trước đây nàng chưa nhận sủng đã chiếm giữ hoàng đế, giờ nhận sủng rồi thì không biết sẽ quyến rũ linh hồn hoàng đế tới cỡ nào. Trong lòng nàng ta chán ghét Tự Cẩm cực kỳ, ngoài mặt mặc dù sợ hãi hoàng hậu nhưng cũng chẳng hòa nhã với nàng, đương nhiên cũng không dám khó xử nàng.

Cẩm Tiệp Dư đã bị "bệnh chết", tần phi có vị phần cao hơn Tự Cẩm cũng chỉ còn lại Tề Vinh Hoa. Trong cung Tề Vinh Hoa là người trung lập, không theo phe phái nào, do đó nàng ta cũng chỉ có địa vị bình thường, ít người chú ý tới. Dù sao đằng trước quá nhiều cung phi xinh đẹp, so về dung mạo cũng hơn nàng ta nên biểu hiện đầy vẻ hiền hòa, không đợi Tự Cẩm quỳ gối liền đỡ nàng đứng dậy. Hi Uyển Nghi này vị phần tăng quá nhanh. Ngày hôm nay là Uyển Nghi, ai biết ngày mai sẽ là cái gì, Tề Vinh Hoa đương nhiên không muốn đắc tội nàng.

Xuống chút nữa chính là các phi tần vị phần thấp hơn hành lễ với Tự Cẩm, một bên chào hỏi nhau sau, mọi người mới ai về chỗ nấy.

Vị trí của Tự Cầm ngồi giữa Tề Vinh Hoa và Đậu Phương Nghi, Đậu Phương Nghi thấy Tự Cầm thật sự cảm thấy bó buộc, chỉ mím môi cười chứ cũng không nói gì. Ngược lại Tề Vinh Hoa vẫn nói vài câu với Tự Cầm nên bầu không khí cũng không đến mức quá lạnh lùng.

Thêm một lúc nữa, tần phi đều tập trung đông đủ trong đại điện càng thêm náo nhiệt. Nhưng cho tới bây giờ quý phi vẫn chưa xuất hiện, tiểu công chúa đương nhiên cũng chưa tới. Mọi người ngoài miệng không nói nhưng trong đầu cũng đang suy nghĩ, có lẽ Quý phi mất hứng vì tổ chức yến hội ở Phượng Hoàn cung, nhiều khả năng sẽ tới trễ.

Nếu thế thật thì thể diện của hoàng hậu sẽ khó mà giữ được.

Tề Vinh Hoa là người có tính tình ôn hòa, Tự Cầm cũng thường xuyên gặp nên nói chuyện với nhau khá hợp. Trong hậu cung này cũng mới có hai đợt tuyển tú, Tự Cầm là đợt thứ hai, Tề Vinh Hoa là đợt thứ nhất. Nàng ta không may mắn lắm, lần tuyển tú thứ nhất là lúc Tiêu Kỳ mới đăng cơ, bao nhiêu gia tộc muốn đưa con gái tiến cung, ai nấy đều là mỹ nhân sắc nước hương trời. Không nói người khác, chỉ riêng Quý phi đã là tươi đẹp át hết cả hậu cung. Huống chi còn có Mai phi Khúc phi cũng không thua kém bao nhiêu.

Người như Tề Vinh Hoa, dung mạo chỉ hơn một vài người thì tiến cung mấy năm không nhận sủng cũng không phải là chuyện lạ gì. Tự Cầm lại vòng vèo hỏi thăm mấy chuyện, nhà mẹ đẻ Tề Vinh Hoa cũng không phải gia tộc hiển hách cho nên ở trong hậu cung không tìm được đường riêng của mình cùng việc này có quan hệ rất lớn.

Người như Tiêu Kỳ, trải qua hơn một năm chung đụng, Tự Cầm biết rõ hẳn là một người cực kỳ tinh táo, biết rõ chọn lọc như thế nào. Cho dù sau khi hắc đăng ngôi đế vị bị bao nhiêu ngăn trở, khắp nơi rơi vào bầy rập của người khác. Nhưng sau vài năm tranh chấp chiến đấu không mệt mỏi, giờ trên triều đình hẳn cũng có vài phần uy nghiêm. Một nam nhân một lòng

chỉ nghĩ tới thiên hạ thì không có bao nhiêu tâm trí đi lo lắng cho nữ nhân trong hậu cung hết. Những nữ nhân mà hãn sủng ái, phần lớn đều là những người có gia tộc sau lưng hãn cần dùng đến hoặc hãn có thể sử dụng trên triều đình, hoặc là gia tộc quá mạnh, tạm thời hãn không thể áp chế được.

Co được dẫn được mới là đại trượng phu.

Mặc dù Tự Cẩm cảm thấy nam nhân này bạc tình, nhưng không phải bởi vì hãn như vậy nên nàng mới quyết định đứng bên hãn sao? Nếu gặp một kẻ do dự thiếu quyết đoán, nhi nữ tình trường, Tự Cẩm cũng thật không dám đánh cuộc đi theo hãn.

Nếu người muốn đạt được điều gì thì người phải chấp nhận bị ném xuống nơi thật sự khó khăn tôi luyện. Tự Cẩm muốn ở trong hậu cung này sống sót thật tốt, để đến một ngày không bị Quý phi và Hoàng hậu áp chế, không cần lo lắng tính mạng mình nằm trong tay người khác thì giữa quyền lực và tình yêu, nàng cũng sẽ giống như Tiêu Kỳ lựa chọn quyền thế.

Nhìn đi, trong xương cốt bọn họ là giống nhau.

Tự Cẩm mỉm cười, cảm thấy người như Tề Vinh Hoa càng thêm đáng thương.

"Quý phi nương nương đến!"

Sau một tiếng hô, trong đại điện lập tức an tĩnh lại. Trừ Hoàng hậu nương nương, tất cả tần phi đều đứng dậy nghênh đón.

Ánh mắt Tự Cẩm nhìn về phía cửa đại điện, trong ánh mặt trời sáng chói, một cô gái mặc y phục hoa lệ chậm rãi đi tới. Bộ váy áo đẹp đẽ quý giá tinh xảo lóe sáng, làm cho đôi mắt nàng vô thức nhắm lại.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Hoàng Đế Dịu Dàng (1)

Editor : Hương Cỏ

Búi tóc mẫu đơn, trâm phượng vàng, váy lụa vàng sáng, Tự Cẩm vừa một cái thì trong lòng liền giật mình.

Mẫu đơn là vua của các loài hoa, mặc dù không quy định là dành riêng cho hoàng hậu nhưng trong hậu cung này ai nấy đều kiêng kỵ, không ai dám sử dụng hoa văn mẫu đơn. Chưa nói quý phi chải tóc búi hoa mẫu đơn hoa lệ, lại còn dùng trâm phượng vàng, mặc dù không phải là trâm phượng chín cánh, nhưng con chim phượng hoàng cực lớn, miệng ngậm một viên ngọc cỡ ngón tay, lông đuôi phượng hoàng cài châu ngọc đủ loại. Chói mắt rõ ràng khiến Tự Cẩm thấy nét mặt hoàng hậu cũng cứng ngắt. Màu vàng là màu của đế vương, chỉ có hoàng hậu mới có thể dùng.

Nhưng Quý phi dám dùng.

Có thể công khai đeo như vậy, đương nhiên không phải tự mình lén lút chuẩn bị, Tự Cẩm hiểu ngay, đây là hoàng đế ban thưởng.

Thưởng vinh quang cho quý phi, thưởng thể diện cho Tào Quốc công phủ, ban thưởng bọn họ đã xuất lực ủng hộ mở khoa thi. Vị phần Tô quý phi đã là cao nhất không thể thăng lên hơn nữa nên cũng chỉ để tâm dùng mấy thứ này ban cho nàng ta. Chẳng qua trong tình huống này, khó tránh khỏi làm cho hoàng hậu lúng túng.

Váy màu vàng sáng lướt qua trước mắt Tự Cẩm, tơ vàng đan thành dải lụa dài hơn ba thước. Giây phút đó, nàng thậm chí nghe được tiếng mình

thở dốc, giây phút đó nàng mới hiểu được nàng đang chống lại người nào.

"Thần thiếp thỉnh an hoàng hậu tỷ tỷ, Trân nhi khóc nhiều quá nên chậm trễ, mong tỷ tỷ thứ tội." Giọng nói Quý phi mềm mại uyển chuyển, nét mặt nhẹ nhàng vui vẻ, nhìn rực rỡ như hoa đào tháng ba. Nàng ta sinh công chúa xong lại có thêm vẻ của người làm mẹ, toàn thân cao quý không gì so sánh được.

Hoàng hậu nhìn quý phi đầy tươi cười như không thấy trang sức y phục của nàng ta có gì khác thường, vừa cười vừa nói: "Ngọc Trân là đứa bé đầu tiên của Hoàng thượng, đương nhiên là phải chăm sóc thật chu đáo, Quý phi muội muội ngồi đi."

Quý phi tạ ơn ngồi xuống, lúc ấy mọi người còn lại mới cùng nhau hành lễ. Quý phi cười nhìn tất cả, "Chư vị muội muội không cần đa lễ, đều ngồi xuống hết đi."

"Tạ ơn quý phi nương nương." Mọi người cùng đáp lời rồi mới lục tục trở về chỗ mình.

Trong phút chốc trong đại điện an tĩnh lại. Tự Cẩm nhìn Ngọc Trân công chúa đang được Đồng cô cô bế trong tay. Bé nằm trong tã lót màu hồng thạch lựu nên không nhìn thấy mặt, lặng yên không một tiếng động, chắc hẳn là đang ngủ. Có lẽ nét mặt Đồng cô cô vô cùng nghiêm túc nên Tự Cẩm cảm thấy ánh mắt bà ta nhìn công chúa không bình thường.

Trong những trường hợp này, mặc dù Tự Cẩm là tứ phẩm Uyển Nghi nhưng dựa vào vai vế thì cũng chỉ có thể tươi cười nghe hoàng hậu ngồi trên nói chuyện với mấy phi tử có vị phân cao. Lúc nói có nhắc đến chuyện sinh con, chăm sóc con. Buồn cười là Ngọc Trân công chúa là đứa bé đầu tiên trong cung nhưng mọi người ai nấy đều tỏ ra là những người đầy kinh nghiệm.

Ánh mắt Tô quý phi thỉnh thoảng, không biết như vô tình hay cố ý nhìn sang Hi Uyển Nghi, trên mặt vẫn cười nhẹ nhàng nhưng trong lòng lại thắc thỏm. Tối qua chuyện Hi Uyển Nghi nhận sủng nàng ta đương nhiên biết rõ. Nàng ta chỉ không biết chuyện này là do hoàng hậu an bài hay là Hi Uyển Nghi tự mình quyết định. Tóm lại lúc trước ai nấy đều biết rõ hoàng thượng có dự định sau khi nàng cập kê mới sủng hạnh nàng.

Lúc này lại nhận sủng, đơn giản là muốn làm nàng ta khó chịu mà thôi.

Trong lòng Quý phi hiểu rất rõ và chuyện đó cũng thật sự làm nàng ta bức bối. Do đó nhìn Hi Uyển Nghi không thuận mắt chút nào. Nhưng rốt cục nàng ta xuất thân là thế gia quý nữ, cũng không thể làm cái chuyện ghen tuông ầm ĩ mất thể diện được. Một Uyển Nghi nhỏ nhoi mà thôi, muốn chinh trị nàng thì mình có rất nhiều thủ đoạn, không cần có hành vi thất lễ trước mặt bao nhiêu người thế này.

Một lát sau, Hoa cô cô bước nhanh vào cung điện, nói khẽ gì đó với hoàng hậu, chỉ thấy hoàng hậu gật gật đầu, cười nói với mọi người: "Chư vị muội muội sang điện bên nói chuyện đi."

Hoàng hậu tiếp kiến mệnh phụ, mấy phi tần các nàng không có vinh hạnh này. Mọi người đồng loạt đứng dậy, chỉ có Quý phi ở lại, dù sao ngày hôm nay cũng là ngày vui của Quý phi và Ngọc Trân công chúa, đương nhiên là phải ở lại.

Điện bên cạnh Phượng Hoàn cung cũng cực kỳ rộng rãi, bên trong cung nhân đã mang lên trà bánh từ sớm. Lúc ấy mọi người tùy ý ngồi xuống, cũng không phải theo vị trí ngồi đã được ấn định trong chính điện. Tự Cẩm chọn một chỗ rộng thoáng gần cửa sổ ngồi xuống, Tề Vinh Hoa cũng vừa vặn đi tới, Tự Cẩm liền chào hỏi nàng ta rồi cùng nhau ngồi xuống, như thế hai người cũng có thể trò chuyện vài câu.

Buổi trưa tiệc được đặt trong Phượng Hoàn cung, Hoàng hậu và Quý phi chiêu đãi các mệnh phụ phu nhân, hoàng đế thì vui tiệc cùng các đại thần. Đến yến hội buổi tối đế hậu mới ở cùng chỗ để ăn mừng đầy tháng của Ngọc Trân công chúa. Chắc phải náo nhiệt hết một ngày, sẽ mất nhiều sức lực lắm đây, đương nhiên Tự Cẩm phải giữ sức khỏe.

Sau tiệc trưa, các mệnh phụ phu nhân nhận được ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, nếu có con gái trong cung thì có thể gặp người nhà mình. Lúc đó các tần phi bèn vội vã đi về cung của mình đón người nhà, trong điện vắng vẻ hắt hiu. Người nhà Tề Vinh Hoa không tới, bên Tự Cẩm cũng không, hai người đều không có người nhà để gặp nên có cảm giác đồng bệnh tương liên.

Tự Cẩm thăng vị Uyển Nghi, mọi người thấy nàng thân cận với hoàng đế nên cũng có vài tiểu tần phi đi tới làm quen tạo quan hệ. Tự Cẩm cũng hiểu được cuộc sống trong cung, không thể để mang tiếng là cao ngạo thanh cao nên cũng quyết tâm tạo cảm tình với người khác. Mọi người thấy nàng nói cười ríu rít, là người dễ thân cận, nhất thời bên cạnh lại thu hút không ít người đến đùa giỡn.

Thật lòng cũng tốt, giả vờ cũng được, Tự Cẩm không khỏi cảm thấy lòng mệt mỏi nhưng lại không thể nói ra được, chỉ có thể nhẫn nại cười đùa.

Chờ đến khi các mệnh phụ phu nhân xuất cung, mấy người Tự Cẩm mới trở về cung trang điểm lại một lần nữa. Đi vào Di Củng hiên, Tự Cẩm nằm vật lên giường, nói với đám Vân Thường: "Ta sẽ nghỉ ngơi một lúc, nửa canh giờ nữa gọi ta dậy."

"Chủ tử, nửa canh giờ không được, nhiều lắm là một khắc người phải dậy. Còn phải thay quần áo trang điểm, mất nhiều thời gian lắm." Vân Thường vừa giúp Tự Cẩm cởi áo vừa nói.

"Một khắc cũng được." Tự Cầm nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy toàn thân xương cốt như sắp vỡ hết cả, giống như lúc tập quân sự, một ngày tám tiếng đồng hồ huấn luyện dã ngoại, xương cốt như bị xe tải lớn nghiền qua.

Vừa nói xong, Tự Cầm ngủ luôn. Vân Thường đắp lên người nàng áo ngủ bằng gấm rồi mới vén rèm lên đi ra ngoài. Vừa đi ra thì gặp Diện Mi đang bưng trà vào bèn vội vàng nói: "Để đó trước đi, chủ tử ngủ rồi."

Diện Mi nghe vậy liền gật gật đầu khẽ nói: "Đồng cô cô vừa mới tới đây."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Ảm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Hoàng Đế Dịu Dàng (2)

Editor : Hương Cỏ

Vân Thường sững sờ, nhú lông mày lại hỏi: "Có nói gì không?"

Diện Mi bĩu môi, không tình nguyện nói: "Còn có thể nói gì đây, chẳng qua là dặn dò mọi nhắc chủ tử tối nay phải trang điểm thật đẹp. Coi chủ tử chúng ta là ai vậy chứ, thật sự là..."

"Hoàng hậu nương nương rất giỏi tính toán, định lấy chủ tử chúng ta tranh sủng với Quý phi đây. Nhưng tối nay thì e Hoàng hậu nương nương sẽ phải thất vọng, hoàng thượng sẽ không làm gì ảnh hưởng đến thể diện của Quý phi nương nương đâu."

"Còn không phải sao, trước đây Quý phi được sủng ái toàn cung người nào không biết, ngày hôm nay lại là tiệc đầy tháng Ngọc Trân công chúa, Hoàng thượng tất nhiên là phải tới Trường Nhạc cung. Nếu đã như vậy, Hoàng hậu nương nương cần gì bắt chủ tử chúng ta đi làm kẻ ác chứ." Tối nay mà trang phục lộng lẫy, xinh đẹp không phải là cố ý làm mất mặt quý phi, làm cho quý phi chán ghét, lại thêm thù oán sao.

Vân Thường yên lặng nghiêng đầu nhìn vào phòng trong, thở dài rồi mới nói: "Bây giờ Di Cung hiên của chúng ta còn cần dựa vào hoàng hậu, người ta nói cái gì thì là cái đó thôi."

Diện Mi mím môi, "Thật sự là..."

"Được rồi, bớt tranh cãi đi. Đợi lát nữa chủ tử tỉnh dậy chúng ta lại từ từ nói, Hoàng hậu nương nương nên kia cũng không thể đắc tội." Vân Thường nói vậy nhưng cũng lo lắng không nguôi. Chủ tử của họ được sủng ái là nhờ có một tay Hoàng hậu thúc đẩy. Nhưng quan trọng là vì chủ tử được Hoàng thượng yêu thích. Nếu không vì sao hoàng hậu tiến cử bao nhiêu người như thế mà chỉ có chủ tử lọt mắt xanh của Hoàng thượng. Nói là dựa vào Phượng Hoàn cung chứ kỳ thật vẫn là chủ tử có bản lĩnh. Nhưng chủ tử có thể an ổn sống sót trong hậu cung xác thực cũng có Hoàng hậu nương nương che chở, tình thế thật là khiến hai bên cùng khó xử.

Sau khi Tự Cẩm tỉnh lại, trước tiên rót một ly trà nóng uống, sau đó nghe Vân Thường truyền lại lời Đồng cô cô nàng cũng không sợ hãi chút nào nói: "Vây lấy váy áo may bằng gấm mà Hoàng hậu nương nương ban thưởng và bộ trang sức bằng phi thúy đi."

"Dạ." Vân Thường vội vàng gật đầu, Diện Mi vào trong phòng lấy đồ mang ra.

Tự Cẩm nhìn lướt qua, váy áo màu hồng phù dung, phối hợp với đá ru-bi nhìn rất đẹp, nhưng khó tránh khỏi thiếu trang nhã. Nhưng thế này cũng được, chỉ cần thể hiện để có thể ăn nói với hoàng hậu, dù sao tối nay Tiêu Kỳ sẽ không tới Di Cùng hiên.

Lại tháo tóc xuống, chải tóc lại tốn thêm khá nhiều thời gian. Chờ chuẩn bị sẵn sàng thì bên ngoài sắc trời đã tối mịt.

Trong Phượng Hoàn Cung đèn đuốc sáng trưng, từ xa đã thấy hai ngọn đèn lồng màu đỏ rất lớn treo trước cửa cung. Các phi tần lần lượt đi đến, đi tới nửa đường Tự Cẩm lại đúng lúc gặp được Tề Vinh Hoa, hai người cùng nhau đi tới Phượng Hoàn Cung. Dạ tiệc tổ chức tại chính điện, bên trong đã sớm có cung nhân sắp đặt bàn ghế theo từng vị trí thứ tự, hai người ngồi cùng bàn, Tự Cẩm và Tề Vinh Hoa ngồi cùng nhau.

Trong đại điện cực kỳ náo nhiệt, Quý phi đã thay một bộ váy màu hồng san hô, đang bị mọi người vây quanh. Hoa cô cô và Ngọc Trân công chúa không có mặt ở đây, hẳn là nghỉ ngơi ở Trường Nhạc Cung. Tiệc buổi trưa đã cho gặp mọi người rồi, giờ tiệc tối chắc sợ công chúa gặp gió lạnh nên không cần ôm tới.

Buổi trưa Hoàng hậu mặc trang phục chính trang long trọng, đến tiệc tối thì mặc váy áo thổ cẩm màu đỏ thẫm, đụng nhau với màu hồng san hô của quý phi, mọi người ai nấy đều không dám nhìn lung tung.

"Hoàng thượng giá lâm!"

Theo tiếng Quản Trường An vang lên, trong đại điện an tĩnh lại, mọi người quỳ xuống đất nghênh đón, Tự Cẩm nhìn thấy một vạt áo màu vàng sáng lướt qua bên cạnh mình.

"Tham kiến Hoàng thượng." Mọi người cùng hô lên.

"Các ái phi bình thân, ngày hôm nay ngày vui, ngày tốt lành, mọi người không cần giữ lễ tiết, ngồi xuống hết đi."

"Tạ ơn Hoàng thượng."

Mọi người lại ngồi xuống chỗ mình. Tự Cẩm và Tề Vinh Hoa nhìn nhau cười rồi cùng ngồi xuống. Tự Cẩm cũng không ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, chỉ chăm chú vào mấy đĩa đồ ăn trên bàn mình. Tiệc trong Phượng Hoàn cung đương nhiên toàn đồ ăn ngon, tinh xảo, chứng tỏ người chủ trì đã bỏ không ít tâm tư, bên cạnh còn đặt bình bạch ngọc, bên trong là rượu thơm tinh tuyền, Tự Cẩm liền cầm bình rót cho mình một chén.

Tiêu Kỳ ngồi ở trên, hoàng hậu và quý phi hai người hai bên, có vẻ tạo xu thế địa vị ngang nhau. Quý phi giơ tay ngọc nâng bầu rượu lên, miệng khẽ cười dịu dàng nói: "Hôm nay thịnh yến, đa tạ Hoàng thượng ân điển, là phúc khí của Trân nhi."

"Ngọc Trân là con gái của trẫm, trẫm đương nhiên không thể bạc đãi bé." Tiêu Kỳ bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, "Ái phi vì trẫm sinh con gái, thực là vất vả."

Quý phi nghe vậy khuôn mặt đỏ lên, "Đây là bốn phận của thần thiếp, không dám nhận những lời khen của Hoàng thượng." Nói xong lại rót một chén cho Tiêu Kỳ, "Thần thiếp đang mong chờ Hoàng thượng ban cho tên chữ thật hay."

Hoàng hậu bên cạnh sắc mặt đương nhiên không vui, ban cho tên chữ thật hay? Quý phi quả thật dám nói! Trước mặt mọi người, cũng không biết xấu hổ!

Tiêu Kỳ ha ha cười một tiếng, lại uống một hơi cạn sạch.

Ngồi ở đầu bên kia Tự Cẩm lại không nghe thấy Tiêu Kỳ trả lời câu này của Quý phi. Theo suy nghĩ của nàng Tiêu Kỳ bị ngốc mới có thể để Quý phi sinh con trai. Nhưng chuyện này ai dám bảo đảm là không thể xảy ra chứ? Dù sao quý phi đã được sủng ái nhiều năm, trong lòng hoàng đế vẫn có chút phân lượng. Mặc dù ở trong đó có gia thế tăng thêm phân lượng nhưng nếu không phải quý phi thật sự được Tiêu Kỳ thích, con gái kia chỉ e cũng không sinh ra được.

Tự Cẩm bưng ly rượu lên khẽ uống một ngụm, chỉ cảm thấy rượu chảy vào cổ thơm ngọt, Tề Vinh Hoa ở bên cạnh khẽ nói: "Uyển Nghi muội muội uống ít thôi, rượu nhiều sẽ tổn thương dạ dày."

"Đa tạ Dung Hoa tử tử." Tự Cẩm cười ngọt ngào, vẻ mặt ngây thơ, "Muội thấy rượu này dễ uống, muội rất thích."

"Đồ Hoàng hậu nương nương chuẩn bị đương nhiên là tốt, nhưng uống ít vẫn tốt hơn."

"Muội muội biết rồi." Tự Cầm biết rõ Tề Vinh Hoa muốn tốt cho nàng, dịu dàng cười với nàng ta.

Tề Vinh Hoa không khỏi ngần ra, chỉ thấy Hi Uyển Nghi mặt phấn hồng ửng, mày liễu môi anh đào. Khó trách Hi Uyển Nghi có thể một lần hành động lấy được thánh tâm. Nếu nàng ta là nam nhân, chỉ sợ cũng tránh không thoát được.

Những bữa tiệc kiêu này không thể thiếu ca múa. Hoàng hậu cố ý kêu Thượng Nghi cục tuyển một nhóm vũ cơ mới, quả nhiên là ca múa toàn những bài hát vui vẻ làm người ta khoan khoái, người nào người nấy đều xinh đẹp uyển chuyển. Chỉ thấy vũ cơ trong sân ai nấy thắt đáy lưng ong, mặt ửng hồng hoa đào.

Ánh mắt Tiêu Kỳ như lơ đãng nhìn lướt qua Tự Cầm, chỉ thấy nàng hơi cúi đầu, không biết đã ăn bao nhiêu món ăn, ngược lại cũng đã uống vài ly rượu, bất giác nhúu mày lại.

Quý phi vừa quay đầu lại liền nhìn thấy hoàng đế nhúu mày, theo ánh mắt hẳn nhìn sang rồi nhanh chóng thu hồi lại, chỉ nhìn Hoàng thượng cười khẽ, "Hoàng thượng, có phải rượu và thức ăn không hợp ý không, hay là để thần thiếp kêu người đổi món khác."

Tiêu Kỳ nghiêng đầu nhìn quý phi, ánh mắt sâu thẳm, tuần nhan biểu lộ sự hòa ái, "Không cần, hoàng hậu chuẩn bị tiệc rượu rất hợp khẩu vị của trẫm."

Hoàng hậu bên cạnh nghe vậy liền nói: "Đa tạ Hoàng thượng tán dương, là chuyện thiếp cần phải làm. Đây là sốt gan ngỗng, trước đây hoàng thượng từng khen ngon, lần này thần thiếp kêu bọn họ chế biến riêng cho người, Hoàng thượng nếm thử đi."

Hoàng hậu tự mình gấp một miếng đặt vào trong chén của hoàng đế, nét mặt bình thản, miệng mỉm cười, đầy khí độ khoan thai rộng lượng của

chính cung nường nường.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Hoàng Đế Dịu Dàng (3)

Editor : Hương Cỏ

Ngày hôm nay trong đại điện có ba người mặc màu đỏ, Hoàng hậu nương nương đỏ thắm, quý phi hồng san hô, Tự Cẩm hồng phù dung. Ba người màu đỏ, ở trong đại điện này rất chói mắt người ta. Không ít người nhìn Tự Cẩm đầy vẻ giễu cợt. Ngày hôm nay là ngày lành của Quý phi, lại còn dám nghĩ tới tranh đoạt sủng ái với quý phi, thật sự là không biết tự lượng sức mình.

Rượu và thức ăn đa dạng, mỹ nhân uốn lượn xung quanh, trong đại điện tiếng cười rộn ràng, ánh đèn mờ ảo. Nhìn xung quanh đủ màu sắc, Tự Cẩm cố gắng không nhìn về phía chủ vị đang ba người một nhà vui vẻ. Mặc dù nàng đi cùng mọi người tiến tới mời rượu, Tự Cẩm cũng chỉ đi theo sau mọi người, mời một ly rồi trở lại chỗ ngồi của chính mình.

Từ đầu tới cuối, nàng đều không chạm tới bất cứ ánh mắt nào của Tiêu Kỳ.

Tới lúc yến hội tan thì trăng đã lên cao, Tiêu Kỳ cầm tay quý phi đi ra cửa chính Phượng Hoàn cung.

Tề Vinh Hoa đứng bên cạnh Tự Cẩm, nghiêng đầu nhìn nàng một cái, chỉ thấy nét mặt nàng bình thản, ánh mắt bình tĩnh, bất giác hơi căng thẳng. Không nghĩ tới Hi Uyển Nghi lại là người giữ được bình tĩnh như vậy. Nhưng mà phải thế mới được, ở trong hậu cung này mới có thể sống thoải mái hơn.

Các phi tần có vị phần thấp phải chờ tần phi có vị phần cao rồi đi mới có thể đi, Đồng Hiền phi đi qua cạnh Tự Cầm, cười trấn an nói: "Ngày tốt của muội muội còn ở tương lai sau này."

"Đa tạ Hiền phi nương nương." Tự Cầm cười ngây thơ, giống như không hiểu Hiền phi đang nói gì vậy.

Vẻ tươi cười của Hiền phi hơi bị khựng lại, lập tức vịn tay cung nhân sai bước rồi đi.

Hiền phi vừa đi, Mai Phi và Khúc phi phía sau cũng lại đi tới. Mai Phi nhìn Tự Cầm gật đầu cười, Khúc phi mặt không chút thay đổi, chỉ có nét ôn hoà. Lúc Lý Chiêu Nghi đi, nhìn Tự Cầm tựa như nhìn một kẻ đáng thương vậy. Tay Tự Cầm giấu trong tay áo siết lại, trên mặt lại không thể hiện ra chút khác lạ nào.

Đợi đến khi mọi người đều đi hết, Tự Cầm mới vịn tay Vân Thường đi ra ngoài, sau lưng nàng đương nhiên còn có các tiểu tần phi cung tiễn. Ở trong hậu cung này xưa nay chính là như vậy, vị phần cao thì sẽ cao hơn người khác một bậc.

Đi một đường về Di Cùng hiên, Vân Thường và Diện Mi cũng không dám nói lớn, cẩn thận tháo bỏ váy áo và trang sức trên người chủ tử, thay bằng áo ngủ mềm mại nhẹ nhàng, lại vội vàng mang trà giải rượu tới.

Tự Cầm không dám nói là thương tâm, nhưng trong lòng khẳng định cũng không thoải mái. Nàng và Tiêu Kỳ chưa phải là tình yêu nam nữ nhưng cũng có cảm tình. Hẳn đi tới Trường Nhạc cung, cũng giống như những đồ nàng vẫn thường dùng bị người khác lấy. Mặc dù không ảnh hưởng tổng thể nhưng vẫn cảm thấy có vài phần chán ghét.

Uống trà giải rượu xong, Tự Cầm liền nhìn thần sắc thấp thỏm bất an của Vân Thường và Diện Mi nói: "Được rồi, cả ngày đã mệt mỏi, các người cũng đi nghỉ ngơi thôi."

Vân Thường đi tới đỡ Tự Cầm vào trong phòng, đỡ nàng nằm xuống rồi đắp chăn gấm lên, khép lại màn rồi mới nhẹ bước lui ra ngoài.

Trong phòng bỗng chốc an tĩnh lại, Tự Cầm nhắm mắt, mệt mỏi một ngày, đầu óc cũng không có sức nghĩ chuyện khác, chớp mắt liền đi vào mộng đẹp.

Hoàng đế có tam cung lục viện, trước khi nàng đến, người ta liền không sủng hạnh phi tử ư?

Bởi vì nàng đến liền bắt phi tần khác làm quả phụ, người khác còn không hận nàng đến chết.

Huống chi, nàng và Tiêu Kỳ cũng không phải là tình thâm ý trọng, không phải là người yêu sống chết có nhau.

Bọn họ... Bọn họ... chẳng qua là hai người xa lạ, vô tình gặp nhau giữa biển người mêh mông, hai người đáng thương tựa vào nhau tìm ấm áp mà thôi.

Tiêu Kỳ không sẽ vì nàng đắc tội các tần phi là thế gia quý nữ tiến cung, nàng cũng sẽ không vì Tiêu Kỳ mà bỏ hết tâm trí, chỉ vì mình hẩm tính kẻ.

Như thế này... cũng tốt mà. Chỉ cần mình không động tâm, chỉ cần mình lúc nào cũng giả bộ tình thâm ý trọng thì cuộc sống này cũng không phải là không tốt.

Giữa những suy nghĩ hỗn loạn, ý niệm này trong đầu nàng càng không ngừng ẩn hiện, một lần lại một lần, Tự Cầm cuối cùng thuyết phục chính mình, ngủ thật say.

Trường Nhạc cung.

Quý phi tắm rửa thay quần áo về, liền nhìn thấy Tiêu Kỳ đang nằm nghiêng người trên giường, trong tay cầm một quyển sách. Sau khi sinh con gái, mặc dù vòng eo còn chưa khôi phục sự mảnh mai, nhưng bộ ngực lại đầy đặn hơn bù đắp cho tiếc nuối đó, toàn thân lại có nét thực nữ dễ thương thoát tục.

Nàng nhẹ nhàng bước vào chậm rãi đi đến trước giường, ngồi đối diện nhìn Tiêu Kỳ, "Đêm khuya rồi, Hoàng thượng đừng xem sách nữa." Nói xong liền giơ tay ra cầm lấy quyển sách kia, mím môi cười nhìn Tiêu Kỳ, vẻ quyến rũ phong tình không thể tả.

Tiêu Kỳ cũng thả lỏng tay, để mặc cho nàng ta lấy sách đi. Dưới ánh đèn, cơ thể quý phi hơi có vẻ đầy đặn nhưng lại thêm nét kiều my, tóc đen vén lên buộc ở sau gáy. Nhìn kiểu này không hiểu sao hần lại nhớ tới người kia, trước khi chìm vào giấc ngủ cũng sẽ thả tóc ra, để buông tùy ý trên vai trên cổ.

Quý phi nhích lại gần, nhẹ nhàng dựa vào ngực hần, Tiêu Kỳ cũng không đẩy ra, giơ tay vuốt tóc nàng ta, tóc chạm vào tay cũng hơi khựng lại. Tự Cẩm không thích lúc đi ngủ còn xoa gì đó lên tóc, lúc vuốt tóc chỉ có cảm giác mát lạnh và hương hoa thơm dịu dịu.

Áo ngoài bị Quý phi cởi ra liền lộ ra áo lót bên trong, lúc nàng ta đang định cởi nốt ra cho hần thì Tiêu Kỳ nắm chặt tay quý phi lại.

Quý phi sửng sờ, ngẩng đầu nhìn hoàng đế, "Hoàng thượng?"

Tiêu Kỳ vuốt nhẹ má nàng, nét mặt càng thêm nhu hòa dịu dàng, ánh mắt mang tình ý dạt dào, "Lúc nàng sinh Ngọc Trân đã bị thương thân thể, thái y nói cho dù ra tháng cũng phải chăm sóc tinh dưỡng thật tốt, trăm có thể đợi được."

Quý phi còn đang sửng sờ chưa kịp phục hồi lại tinh thần, chờ đến khi nàng hoàn hồn thì váy áo của nàng ta đã được Hoàng đế khép lại nghiêm

chỉnh. Hai người sóng vai nằm xuống. Người bên cạnh vỗ nhẹ vai nàng, giọng nói dịu dàng, "Trẫm ở bên nàng, ngủ đi. Chăm sóc cơ thể thật tốt, sau này mới có thể sinh long nhi cho trẫm, nhận một tên chữ thật hay."

Mặc dù trong lòng Quý phi còn hơi nghi hoặc, nhưng nghe hoàng đế nói vậy trong lòng rất vui, nàng ta vẫn luôn hy vọng mình có thể sinh một đứa con trai. Khi nàng sinh Ngọc Trân thì không được thuận lợi, cơ thể cũng mất sức và tổn hại sức khỏe. Tối qua Hi Uyển Nghi nhận sủng làm cho nàng ta cảm thấy rất tức giận, hạ quyết tâm phải đòi lại công bằng. Nhưng Hoàng thượng vì nàng ta suy nghĩ như thế, sao nàng ta có thể làm chuyện không biết xấu hổ quyến rũ hoàng thượng được. Huống chi đây cũng là tâm ý và quan tâm của hoàng đế đối với nàng. Nghĩ đến đó, quý phi nhẹ nhàng xích người lại gần hoàng đế, yên lòng nhắm mắt lại.

Tiêu Kỳ nghe người bên cạnh dần dần thở đều đặn, nét tươi cười trên mặt cũng dần dần biến mất, mí mắt khép lại che kín đôi mắt đen láy sâu không thấy đáy.

Ngày hôm sau, khi quý phi tỉnh lại, người bên cạnh đã sớm không còn bóng dáng. Nét mặt nàng ta hơi trầm xuống bèn gọi người vào, "Hoàng thượng đi khi nào, sao không gọi Bản cung dậy?"

Đại cung nữ Nhạn Nhu liền vội vàng tiến lên nói: "Hoàng thượng phải lâm triều, trời chưa sáng đã đứng dậy, cố ý sai nô tỳ không được quấy nhiễu nường nường nghỉ ngơi, bên Hoàng hậu nường nường cũng đã miễn thỉnh an cho chủ tử."

Mày Quý phi nhướn lên, trên mặt lúc này mới lộ ra vui vẻ, rốt cục Hoàng thượng đối với nàng vẫn khác.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Tô Gia Khúc Châu 1

Editor : Hương Cỏ

Sau bữa tiệc đầy tháng, tin tức hoàng đế ngủ lại Trường Nhạc Cung nhưng buổi tối lại không dùng tới nước từ từ lưu truyền trong cung.

Lúc Tự Cẩm nhận được tin này còn tưởng rằng truyền sai. Không dùng nước? Thế này không phải cũng có nghĩa là quý phi... chưa thị tẩm ư?

Đây quả là một tin lớn.

Nhưng tin tức thế này sao có thể truyền ra ngoài?

"Nghe tin này từ đâu?" Tự Cẩm ngồi trên giường lớn hỏi Vân Thường.

"Nô tỳ nghe Trần Đức An nói, Trần Đức An nghe tin từ Ngự Thiện phòng." Nói đến đây ngừng lại một chút, hạ giọng nói: "Phí Lương Công bên Ngự Thiện phòng là người của quý phi nương nương, một tiểu thái giám là thủ hạ của hắn ta vô tình nói lỡ miệng, chuyện này liền truyền đi. Tiểu thái giám kia bị phạt tai sau đó đuổi ra ngoài."

"Có biết là thực hay giả không?" Tự Cẩm chú ý chuyện này.

"Nghe nói là thật ạ, nhưng chủ tử đã dặn dò, không có việc thì người của Di Cùng hiên không được đi thăm dò tin tức, cho nên cũng chưa có kiểm tra xem tin này là giả hay thật ạ."

"Không cần hỏi thăm nữa." Tự Cẩm vội vàng nói, mặc kệ chuyện này là thật hay giả, tóm lại thể diện của quý phi có thể bị ảnh hưởng.

Nàng đã nói rồi, người như Tiêu Kỳ đâu dễ bị người khác bài bố như vậy, quý phi muốn sinh thêm con trai, chuyện này khó đây.

Hoàng đế không động quý phi, Tự Cẩm cũng không ngăn được vui vẻ lên. Mặc dù chuyện này không quan hệ nhiều lắm với nàng, nhưng vốn cho rằng đồ của mình đã bị rơi vào nước bẩn dưới cống, ai ngờ lại rơi trên đường, vẫn còn sạch sẽ.

Tâm trạng tế nhị này, liên tục kéo dài cho đến khi Tề Vinh Hoa tới chơi.

Tề Vinh Hoa vốn là người điềm đạm, cổ kính, hôm nay nàng ta mặc váy áo màu thiên thanh lại thấy có vẻ tươi mới hơn.

Hai người chào nhau rồi phân chủ khách ngồi xuống. Lúc đó Tề Vinh Hoa mới nhìn Tự Cẩm cười nói: "Chuyện tối hôm qua chắc hẳn Uyển Nghi muội muội cũng nghe rồi nhỉ?"

Tự Cẩm liền gật gật đầu, "Vừa mới biết, tỷ tỷ cũng nghe nói ư?"

"Toàn bộ trong cung ai mà không biết, chỉ sợ là lại có người sau lưng thúc đẩy truyền đi tin này." Tề Vinh Hoa cầm khăn che miệng nói.

Người này, hẳn không phải người của quý phi, Tề Vinh Hoa không nói rõ, Tự Cẩm cũng biết nàng ta ám chỉ ai, liền vừa cười vừa nói: "Bất kể là ai đều không có quan hệ gì với chúng ta, có điều quý phi nghe được sợ là buồn lòng."

"Cũng chưa chắc." Tề Vinh Hoa cười.

Tự Cẩm tự tay rót trà cho nàng ta, đẩy đĩa mứt hoa quả trái cây bên cạnh qua, "Lời tỷ tỷ là có ý gì, có thể nói rõ hơn không?"

"Đúng lúc ta tới đây cũng vừa nhận được một tin tức, nói là Hoàng thượng thương cảm quý phi nương nương bị tổn hại cơ thể lúc sinh Ngọc

Trân công chúa nên mới không đành lòng để nàng ta thị tẩm, là Hoàng thượng chúng ta quan tâm người ta thôi." Tề Vinh Hoa khép mi cười.

Tề Vinh Hoa khép mi cười như thế, lại có phong thái yếu điệu khó tả.

Tự Cẩm cũng cười theo, "Quý phi nương nương thật may mắn, Hoàng thượng đối với nương nương thật là tình thâm ý trọng."

Nàng vừa nói dứt lời, Tề Vinh Hoa nhìn nét mặt Tự Cẩm nhin không được cười rộ lên, "Muội đấy, thật sự là..."

Tự Cẩm không nghe rõ những lời sau của Tề Vinh Hoa, cũng không thèm để ý nói: "Lẽ nào muội muội nói không đúng sao?"

"Ừ, rất đúng." Tề Vinh Hoa mím môi, sau đó nhìn Tự Cẩm nói: "Ở trong hậu cung này, người nào cũng đều hâm mộ muội, muội cũng không cần ao ước mình được như quý phi nương nương. Hoàng thượng trừ tới chỗ quý phi cũng chỉ đến chỗ muội. Nói thì nói chứ hơn một năm nay muội đã chiếm thượng phong rồi. Có điều giờ quý phi đã sinh công chúa nên sẽ trở lại, muội cũng phải cẩn thận mới được."

Nghe được thiện ý trong lời của Tề Vinh Hoa, chuyện này mới làm cho Tự Cẩm sững sờ. Nàng và nàng ta kỳ thực cũng không có nhiều giao tình, vậy Tề Vinh Hoa nhắc nhở nàng như vậy là vì cái gì?

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tự Cẩm, Tề Vinh Hoa phất tay áo khảm tơ vàng sang bên cạnh, thản nhiên nói: "Gia phụ từng chịu 'Đại ân' của Tào Quốc công phủ."

Tự Cẩm liền hiểu ngay, chắc hẳn người nhà Tề Vinh Hoa từng bị người nhà quý phi tính kế qua. Khó trách Tề Vinh Hoa ở hậu cung nhiều năm không nhận được sủng ái, chỉ sợ cũng có quan hệ với quý phi, nghĩ tới đây liền nhìn sang Tề Vinh Hoa, "Tỷ tỷ và muội đồng bệnh tương liên rồi."

Người nhà Tự Cầm bị nhà quý phi đả kích cũng không phải là bí mật gì, nhất là việc ca ca nàng bị thương trong kỳ thi võ cũng lan truyền âm ỉ trong hậu cung.

Tề Vinh Hoa nghe lời này liền nói với Tự Cầm: "Cho nên, ta rất nguyện ý thấy Uyển Nghi muội muội từng bước thăng vị, để tương lai sau này ta cũng có thể trút được cơn giận đó."

Đây là bày tỏ kết đồng minh với Tự Cầm. Trong lúc ấy Tự Cầm cũng không biết Tề Vinh Hoa quan hệ thế nào trong hậu cung. Nhưng ở chỗ này nàng cũng không có người nào làm bạn, đương nhiên không thể từ chối thẳng Tề Vinh Hoa. Nghĩ tới đây nét mặt cười khổ nhìn Tề Vinh Hoa nói: "Tỷ tỷ làm vậy là quá đề cao muội, muội đâu có phúc khí như Quý phi nương nương chứ."

Tề Vinh Hoa nhìn Tự Cầm, "Phúc khí chưa chắc phải do người khác ban, muội muội cần gì nhụt chí như thế. Cha ta bị Tào Quốc công tố cáo vu hãm, ta vào hậu cung lại bị quý phi gắt gao áp chế, không thể nhận sủng. Giờ ta đã sớm vứt bỏ những mơ tưởng hảo huyền kia, chỉ mong tương lai một ngày có thể rửa sạch oan khuất cho phụ thân, để ta có thể thoải mái trút hết uất ức này. Muội muội lấy được thánh tâm, nhà mẹ đẻ lại trung thành với Hoàng thượng. Mặc dù trước mắt chưa có gì nhưng tương lai sau này ai biết được, vật đổi sao dời, việc gì phải nhụt chí như thế." Nói đến đây ngừng lại một chút, khẽ nói với Tự Cầm: "Ta ở trong cung mấy năm, dù chưa nhận sủng, không được lòng Hoàng thượng nhưng muội muội muốn biết chuyện gì, ta tất nhiên sẽ tận lực hồi báo."

Khó trách hôm qua Tề Vinh Hoa thân mật như vậy với mình, thì ra là vì chuyện này.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Tô Gia Khúc Châu (2)

Lúc ấy Tự Cẩm thấy Tề Vinh Hoa cũng thật đáng thương. Nhà mẹ đẻ bị Tào Quốc công vu oan hãm hại, bản thân nàng sống giữa hậu cung lại bị quý phi đè nặng, hưởng chi nhan sắc cũng không quá xuất chúng, chỉ được xếp vào hạng khá trong hậu cung. Nếu ở ngoài cung có lẽ không tệ, nhưng giữa đám mỹ nhân như mây của hậu cung lại không đủ lọt mắt xanh người khác.

"Đa tạ tử tử, sau này còn mong tử tử có thể chỉ bảo nhiều hơn." Tự Cẩm cũng muốn tìm một đồng minh, đưa vào người như Tề Vinh Hoa đi lên cũng là chuyện tốt, dù sao ở trong cung này có rất nhiều chuyện nàng chưa hiểu rõ. Vân Thường và mấy cung nhân trong cung của nàng đều là những người trước đây bị sai sử đến hầu hạ ở những nơi hẻo lánh, dù có biết cũng không nhiều. Nàng đang cần một người biết rõ tình hình trong cung.

Buồn ngủ gập chiếu manh, quả thật là chuyện tốt.

Có điều chuyện Tề Vinh Hoa yêu cầu có thật chỉ đơn giản như vậy hay không? Tự Cẩm không dám xác định, chỉ có thể để sau này lại tinh tế quan sát thêm. Dù sao tiến cử mỹ nhân lên giường cho Tiêu Kỳ là chuyện nàng sẽ không làm, nếu Tiêu Kỳ muốn tới chỗ Tề Vinh Hoa cũng là chuyện của hắn.

Tề Vinh Hoa liền nói: "Chỉ bảo thì không dám, nhưng ta sẽ làm hết sức mình." Nói đến đây nhẹ nhàng cười, tay ngọc khẽ vuốt miệng ly trà dịu dàng nói: "Muội muội nhận được hoàng hậu che chở bao nhiêu thì cũng

phải cẩn thận bấy nhiêu. Theo vị phần của muội muội thì tương lai nếu như mang long thai cần phải càng thận trọng coi chừng."

Nghĩ đến chuyện hoàng hậu ban thưởng Tổng Tử quan âm, Tề Vinh Hoa cũng đã biết. Nàng ta còn biết rõ thì e trong cung này ai cũng biết hết rồi. Nét mặt Tự Cẩm trầm xuống nhìn Tề Vinh Hoa nói: "Muội cũng chưa biết phải làm gì, đành chỉ đi một bước xem một bước thôi."

"Sao muội muội lại hồ đồ như thế, nếu như muội được phong vị Quý tần thì mọi chuyện đều được giải quyết rồi."

Trong hậu cung, đạt đến vị Quý tần thì có thể tự nuôi dưỡng con của mình.

"Chuyện này nói thì dễ làm mới khó, đâu có dễ dàng như vậy." Trong vòng một năm nay nàng đã thăng vọt đến vị trí Uyển Nghi, về sau muốn thăng cấp nữa sợ là không dễ dàng. Huống chi Tiêu Kỳ cũng không phải là cái loại người chẳng phân biệt được nặng nhẹ.

"Vậy phải chờ thời cơ." Tề Vinh Hoa hạ giọng nói.

Tự Cẩm sao lại không biết chứ, nhưng vẫn nói: "Đa tạ tỷ tỷ chỉ bảo."

Tề Vinh Hoa từ xa theo dõi Tô Tự Cẩm đã hơn một năm, nhìn nàng từ vị trí Tô tiểu y đứng hạng chót trong hậu cung từng bước từng bước đi đến vị trí này. Quan sát cả năm mới quyết định dựa vào nàng. Người bên ngoài đều nói Hi Uyển Nghi được như vậy là do có gương mặt giống quý phi, lại được Hoàng hậu nương nương coi trọng mới có thể một lần hành động nhận được thánh sủng.

Cho tới bây giờ trong hậu cung này không thiếu mỹ nhân, nhưng không người nào có vị trí vững vàng như Hi Uyển Nghi. Ở chốn hậu cung vị phận pháp phòng không biết ngày mai này, Hi Uyển Nghi đáng quý ở một chữ "ổn". Người khác đều nói nàng vận khí tốt nhưng Tề Vinh Hoa cũng không

tin. Hôm qua nói chuyện với Hi Uyển Nghi khá lâu mới phát giác, mặc dù nàng ta ngây thơ nhưng ngôn từ ăn nói rất chặt chẽ kín kẽ, không để lộ bất kỳ sơ hở nào. Qua đó có thể thấy rõ là một người không đơn giản.

Như vậy mới tốt, dù sao bây giờ nàng ta đã không còn mơ tưởng đến chuyện thánh sủng, chỉ cần có thể giải oan cho người nhà, trả mối thù bị vu oan hãm hại là được rồi.

Cho nên, mới có việc đến cửa hôm nay.

Nghi tới đây lại cười cười, hạ giọng nói với Tự Cẩm: "Năm đó Quý phi vào cung cũng không phải là thuận buồm xuôi gió, muội muội có hứng thú nghe một chút không?"

Tự Cẩm nháy mắt mấy cái, đương nhiên là có hứng thú chứ, vội vàng gọi Vân Thường vào đổi trà, cười nói với Tề Vinh Hoa: "Tề tỷ tỷ, mau nói nghe một chút, cũng không nghĩ ra quý phi nương nương cũng có lúc thăng trầm thất bại đấy."

"Cái này thì tính gì chứ." Tề Vinh Hoa cười nhạt.

Vân Thường đổi trà, phúc thân với hai người rồi mới khom lưng lui ra ngoài.

Tề Vinh Hoa ngồi xem từ đầu đến cuối, cảm thấy quy củ trong Di Cung hiên rất tốt, nghĩ tới đây lại nói với Tự Cẩm: "Năm đó chúng ta cùng nhau tuyển tú tiến cung, quý phi nương nương và ta đương nhiên không giống nhau. Nàng ta dựa vào dung nhan kinh diễm đó, chỉ một lần là đứng đầu tất cả."

Chuyện này thì đúng rồi, quý phi rất đẹp, hoàn toàn xứng đáng.

"Là quý nữ xuất thân thế gia, lại có dung mạo như thế, vừa mới vào cung nàng ta đã được thịnh sủng. Lúc đó ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng

bị quý phi ép tới không thở nổi." Nhắc lại chuyện cũ, giọng nói và nét mặt Tề Vinh Hoa cũng vẫn bình thản lạnh nhạt, giờ không thể biết được lúc đó tâm trạng của nàng ta như thế nào nữa.

"Trước đây Quý phi có kiêu căng như bây giờ không?"

Nghe Tự Cầm hỏi, Tề Vinh Hoa cười nhạt, "Thế đã là gì chứ. Gia thế của quý phi và hoàng hậu không phân cao thấp, không ai kìm chế được ai. Nàng ta lại có ưu thế về nhan sắc, không chỉ xinh đẹp mà còn tài hoa. Nàng ta được lòng hoàng thượng, nhất thời xuân tâm đặc ý không coi mọi người trong hậu cung ra gì thì cũng bình thường thôi."

Tự Cầm trầm mặc. Bây giờ mặc dù quý phi vẫn ngang ngược kiêu ngạo nhưng rõ ràng so với những gì trước đây Tề Vinh Hoa nói thì đã khiêm tốn hơn rất nhiều. Nghĩ tới đây, liền hỏi Tề Vinh Hoa: "Giờ Quý phi nương nương đã khiêm tốn hơn rất nhiều, chắc hẳn lúc đó đã xảy ra chuyện gì."

"Nhắc đến thì cũng không phải là bí mật gì. Chẳng qua những cung nhân, cung phi cùng tiến cung năm đó biết rõ chuyện này giờ đều thần phục Quý phi, không ai dám nói mà thôi. Năm đó chúng ta cùng nhau vào cung, một người thừa dịp quý phi bất tiện hầu hạ hoàng thượng đã chiếm cơ hội nhận được thánh sủng. Sau khi Quý phi biết được đã tìm cách phạt cung phi này. Trước mặt mọi người vả miệng nàng ta. Cung phi kia bị phạt nhục nhã không chịu được, nhất thời nghĩ quẩn treo mình lên xà nhà tự tử. Lúc đó hoàng thượng rất giận giữ, mấy tháng liền không thèm gặp Quý phi. Từ đó về sau Quý phi mới giảm bớt sự kiêu căng."

"Còn có chuyện như vậy ư?" Tự Cầm ngẩng đầu nhìn Tề Vinh Hoa, bỗng nhiên nói: "Nếu thế thì trước đây Quý phi nương nương chỉ đẩy mọi người đến Y Lan Hiên thật sự là quá nhẹ nhàng."

Tề Vinh Hoa nhìn Tự Cầm, nhẹ gật đầu, "Đúng vậy, cho nên phải nói mọi người vẫn có phúc khí."

"Phúc khí như vậy thì nói gì chứ?" Tự Cẩm khẽ thở dài. Nàng thật sự không nghĩ tới, quý phi năm đó lại kiêu ngạo ương ngạnh đến vậy. Trước mặt mọi người và miệng cung phi, ngay cả và miệng nô tài cũng còn bị cho là chuyện rất nhục nhã. Đánh người không đánh mặt, trong cung người có tội bị phạt roi hoặc đánh vào tay, chân, chuyện và miệng rất ít khi xảy ra."Quý phi... Thật sự là khiến người ta không thể tưởng tượng được, dám làm chuyện đó."

"Cho nên, sau này Uyển Nghi muội muội phải coi chừng."

Tự Cẩm lần này là thực lòng cảm ơn Tề Vinh Hoa, cũng hiểu đối phương là thật sự muốn giao hảo với mình, nếu không lúc quý phi đang thịnh sủng thế này ai dám nói đây?

"Uyển Nghi muội muội cũng không cần đa tạ ta, nói gì thì ta cũng muốn nhờ muội, muội tốt thì ta cũng tốt."

Nghe Tề Vinh Hoa nói thế, Tự Cẩm cũng thật sự cảm thấy mến nàng ta, cố ý giữ nàng ta ở lại dùng cơm trưa. Ai biết lại không khéo, Đồng Ý của Sùng Minh Điện đến truyền lời, Hoàng thượng kêu nàng đi Sùng Minh Điện.

Nét mặt Tề Vinh Hoa vui vẻ tươi cười, đứng dậy chào Tự Cẩm, trước khi đi nhìn Tự Cẩm, "Càng là phần hoa rực rỡ vinh quang vô hạn, muội muội càng phải cẩn thận mới được."

"Vâng, muội sẽ nhớ kỹ lời dặn của tỷ tỷ." Tự Cẩm tự mình tiễn Tề Vinh Hoa ra ngoài, sau đó mới xoay người về phòng thay quần áo.

Chọn một bộ váy áo bình thường màu vàng nhạt, tóc buông lỏng cài một cây trâm mạ vàng có chuỗi hạt châu, khoác thêm áo lụa tơ tằm, lúc đó mới mang người đi tới Sùng Minh Điện.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Tô Gia Khúc Châu 3

Trong Trường Nhạc Cung, quý phi đang cười đùa với Ngọc Trân công chúa, nghe Hoa cô cô nói cũng sững sờ, ngẩng đầu nhìn bà ta, "Không ngờ vị Hi Uyển Nghi này lại vinh sủng không suy giảm nhỉ."

Hoa cô cô nhìn quý phi, hạ giọng nói: "Nương nương, nếu cứ thế này thì chỉ e Hi Uyển Nghi kia càng lên càng cao, dù sao cũng phải nghĩ cách mới được."

Quý phi nhú mày, "Bản cung tự nhiên biết rõ việc này, nhưng một Uyển Nghi nho nhỏ, ở cạnh Bản cung cũng chỉ như con kiến mà thôi, báo cho Lý Chiêu Nghi là được."

Hoa cô cô đồng ý, do dự một lúc rồi mới nói: "Bên Lý Chiêu Nghi dạo này cũng hơi lơ là."

Quý phi đương nhiên biết rõ, chẳng qua do chuyện Cầm Tiệp Dư mà khiến Lý Chiêu Nghi nảy sinh lòng sợ hãi mà thôi. Nàng ta cũng không ngờ, Cầm Tiệp Dư ngu xuẩn kia làm ra chuyện như thế, còn thiếu chút nữa cũng liên lụy đến nàng ta.

"Chỗ Lý Chiêu Nghi, người đi nói chuyện tỉ mỉ với cô ta. Chính Cầm Tiệp Dư không có phúc khí, làm việc không sạch sẽ mới bị hoàng hậu bắt, bản cung có muốn che chở cũng không thể làm được." Quý phi cười nói tiếp: "Chỉ cần không để người khác bắt được nhược điểm thì bản cung vẫn có thể che chở, xưa nay Lý Chiêu Nghi là người thông minh, dĩ nhiên sẽ biết phải làm thế nào."

"Vâng, nô tỳ sẽ đi Khuynh Hương điện."

"Ừ." Quý phi khoát khoát tay, đợi đến khi Hoa cô cô đi rồi lại cúi đầu ngăm con gái đang ngủ, lấy chăn gấm đắp lên người bé, suy nghĩ lại bay tới Hi Uyển Nghi.

Chỉ ăn trưa mà hoàng đế cũng phải gọi người tới gặp, xem ra vị Hi Uyển Nghi này được lòng hoàng đế nhiều hơn so với mình vẫn nghĩ. Tính cách Hoàng đế xưa nay là vậy, nếu thích sẽ chiều chuộng nâng đỡ nhiều ngày. Lúc trước khi nàng tiến cung cũng không phải như vậy sao? Nhớ chuyện tối hôm qua, quý phi cũng cảm thấy trong lòng hoàng đế vẫn có nàng, nếu không sao có thể sẵn sóc chu đáo như thế.

Nghĩ tới đó những băn khoăn không vui trong lòng quý phi cũng tan biến dần. Nàng ta đã sớm biết bên cạnh hoàng đế không thể nào chỉ có một người, cho nên từ trước đến nay nàng ta không bao giờ giận dỗi Hoàng đế trong chuyện này. Chỉ cần trong lòng Hoàng đế yêu thích nàng hơn người khác là đủ rồi.

Một Hi Uyển Nghi nho nhỏ, nếu không phải hoàng đế cần dùng đến nhà mẹ đẻ của nàng thì cần gì coi trọng như thế? Nhớ tới vẻ mặt ngốc nghếch u mê của Hi Uyển Nghi, chắc hẳn nàng ta cũng không hiểu hoàng đế tốt với nàng vì nguyên nhân gì. Nhớ tới cha con Tô gia, một người quản Thiên Đình Tư, một người làm thống lĩnh Kiêu Long Vệ. Thiên Đình Tư cũng được đi, nhưng Kiêu Long Vệ kia lại không được. Nàng vốn dự định cho người nhà mình vào đứng đầu Kiêu Long Vệ, ai biết nửa đường nhảy ra Tô Thịnh Dương.

Có lẽ việc bị thương trước đây cũng chẳng qua là sấm to mưa nhỏ, lừa nhà họ mà thôi, thật sự quá giáo hoạt.

Tô quý phi và nữ nhân khác không giống nhau. Nàng ta nhận định muốn ở trong hậu cung này được sung ái thì nhà mẹ đẻ nhất định phải cường đại,

giống như nàng ta. Cho nên muốn Hi Uyển Nghi an phận thì phải phá hủy nhà mẹ đẻ của cô ta mới là cốt yếu. Đến lúc đó, nhà mẹ đẻ không người nào có thể dùng, khi đó chỉ sợ hoàng đế nhìn cũng không thèm nhìn cô ta nữa.

Diệt cỏ phải trừ tận gốc, gốc rễ của Hi Uyển Nghi chính là cha và huynh trưởng của nàng ta. Nàng phải thông báo cho người nhà, ra thêm sức lực với cha con Tô gia mới được.

Tào Quốc công nhận được tin con gái truyền tới từ trong cung liền gọi con trưởng là Tô Túc đến để bàn bạc chuyện này.

Tô quý phi dung mạo xuất chúng, huynh trưởng của nàng ta cũng cực kỳ xuất sắc, lúc đó đi vào thư phòng, chào phụ thân đang ngồi sau án thư rồi mới nói: "Phụ thân gọi con đến có chuyện gì cần sai bảo không ạ?"

Tào Quốc công vẫy vẫy tay ý bảo con trai tới gần, đưa thư con gái gửi cho hắn, đợi hắn xem hết rồi mới hỏi: "Chuyện này, con thấy phải làm như thế nào?"

Vẻ mặt của Tô Túc đầy nhu hòa, đặt thư lại trên bàn rồi mới nói: "Muội muội hơi nóng nảy rồi. Một hai ngày tới Nhị đệ sẽ cùng với tộc trưởng Tô gia Khúc Châu vào kinh, đến lúc đó bên nhà Hi Uyển Nghi kia sẽ càng thêm náo nhiệt."

Tào Quốc công nghe vậy liền nhìn con trai mỉm cười, "Chẳng qua là một nhánh bị trục xuất khỏi gia tộc, thật sự cũng không thể danh giá được. Chờ đến lúc toàn kinh đô đều biết nội tình của nhà bọn họ thì càng thêm đẹp mặt". Thời đại này người ta coi trọng nhất là danh tiếng và thể diện, tổ tiên của Hi Uyển Nghi kia làm nhục tỳ nữ mới bị trục xuất ra tông tộc, đây cũng không phải là danh tiếng tốt đẹp gì.

"Chờ đến khi Hoàng thượng biết rõ người nhà Hi Uyển Nghi kia lại không đáng trọng dụng như vậy, chỉ sợ cũng sẽ chán ghét cô ta." Tô Túc

cũng cười theo nhưng ngay sau đó nét mặt trầm xuống, "Chuyện lần trước để Tô Thịnh Dương lừa gạt, dám giả vờ bị thương nặng che mắt mọi người. Lần này con xem hẳn còn có lời gì nói. Cha, không cần lo lắng như thế. Chẳng qua là một vài chuyện vặt mà thôi, con đã ra tay thì bọn họ chịu trách nhiệm không nổi."

Trước giờ Tào Quốc công rất coi trọng con trưởng của mình, nhìn hẳn làm việc cũng yên tâm bèn nói: "VẬY chuyện này con chú ý mà làm, muội muội con cũng nói Hi Uyển Nghi kia đã nhận sủng, nếu cô ta may mắn mang long thai thì sẽ không dễ dàng như trước đâu."

"Vâng, con trai biết rồi." Tô Túc gật đầu đồng ý, lại nhìn phụ thân nói: "Mang thai chưa chắc có thể sinh ra, phải xem cô ta có phúc khí đó hay không mới được."

Cha con hai người nhìn nhau cười.

Ba ngày Tiêu Kỳ ngủ lại Trường Nhạc Cung, mặc dù không kêu nước nhưng cũng thể hiện sau khi Quý phi sinh công chúa lại được sủng ái, quả nhiên nhất thời danh tiếng vô hạn. Mặt khác Hi Uyển Nghi của Di Cùng hiên mặc dù chưa tiếp tục nhận sủng nhưng buổi trưa mỗi ngày đều đi Sùng Minh Điện hầu thiện, đầy vẻ bảo bối của Hoàng thượng. Trong cung này có thể tranh đua cao thấp với Trường Nhạc Cung, không phải Di Cùng hiên thì không là ai khác.

Tự Cẩm mặc một bộ váy dài màu xanh lam nhạt, tóc chải đơn giản chỉ cài một cây trâm, dẫn theo người đi sang Sùng Minh Điện. Đồng Ý đã sớm chờ, thấy Hi Uyển Nghi đến vội vàng đi tới, khom lưng hành lễ, "Nô tài thỉnh an Uyển Nghi chủ tử."

"Làm phiền Đồng công công." Tự Cẩm dịu dàng nói, "Giờ này Hoàng thượng đã hết việc chưa?"

"Sư phụ nô tài vừa mới báo cho biết, chỗ Hoàng thượng còn đang bận chút việc, bảo chủ tử chờ trong thiên điện."

Vừa đi vừa nói đã tới thiên điện, Tự Cẩm gật đầu nói: "Ta biết rồi, công công cứ làm việc của mình đi."

Đồng Ý nhìn thoáng qua Hi Uyển Nghi, lại nói thêm một câu, "Hôm qua chủ tử muốn ăn thịt kho tàu trên châu cá muối, hôm nay Hoàng thượng cố ý sai ngự thiện phòng chuẩn bị sẵn rồi ạ."

Nét mặt Tự Cẩm đỏ lên hồng, cố tỏ vẻ bình thản gật gật đầu, Đồng Ý liền cười lui ra ngoài.

Người kia mới đi, Tự Cẩm còn chưa ngồi xuống thì đã nghe sau lưng có tiếng bước chân truyền đến, xoay người nhìn lại thấy Tiêu Kỳ rào bước đi vào, vội vàng khom người, "Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng."

Tiêu Kỳ kéo tay Tự Cẩm làm cho nàng đứng lên, "Giờ này giữa trưa nắng thế này, có mang theo ô không vậy?"

Tự Cẩm cười gật gật đầu, "Chuyện đó đâu cần đến thiếp lo, mấy người Vân Thường còn lưu tâm hơn so với thiếp cơ."

Tiêu Kỳ gật đầu, lại nói: "Phụ thân nàng dâng tấu chương, trẫm đã đồng ý để cho nàng gặp người nhà ngày mai. Lần này không được từ chối nữa đấy." Nói xong còn hơi nhú mày, chuyện hai lần trước, hẳn còn nhớ đây.

Lần này Tự Cẩm đương nhiên không dám từ chối bèn nói: "Thần thiếp đã mong từ sớm, ngờ đâu đạo này Hoàng thượng quá bận rộn, cứ thế mới kéo dài thời gian chứ, giờ còn trách thần thiếp nữa."

Tiêu Kỳ liếc nàng, liền thấy nàng ra vẻ giận nhưng lại tươi cười, nhất thời trong lòng cũng không kìm nén được, nghiêng đầu sang hôn nhẹ môi nàng một cái mới nói: "Lại còn dám oán hận trẫm, nàng càng lúc càng to

gan đây." Nói xong lại nói thêm: "Lần này là chuyện quan trọng đây, nhà nàg có thể sẽ gặp phiền lớn, Tô gia Khúc Châu đến kinh thành."

Tự Cẩm nghe vậy cả kinh, nghe giọng Tiêu Kỳ thì hình như sự tình thật nghiêm trọng. Tô gia Khúc Châu đến kinh thành, có thể khủng bố vậy sao?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Tranh Sủng

Phòng bên trong im ắng, chỉ có tiếng thở dồn dập của Tự Cẩm, giữa không gian yên tĩnh có thể nghe rõ ràng.

Nhưng cũng chỉ một thoáng căng thẳng, Tự Cẩm bình tĩnh lại ngay. Nhìn vẻ mặt Tiêu Kỳ cũng không giống như chuyện không thể giải quyết được, lòng nàng hơi yên tâm, "Mặc dù dòng chính đến kinh thì cũng có quan hệ gì với nhà thần thiếp chứ. Từ lúc ông cố bị dòng chính thiết kế hãm hại đuổi ra khỏi gia tộc thì hai nhà sớm đã không còn quan hệ gì rồi."

Tiêu Kỳ nghe Tự Cẩm nói lẩm liệt như thế, tựa như chân lý hiển nhiên vậy, lần đầu tiên có cảm giác kỳ dị. Tiểu nha đầu này cũng có những lúc ngây ngô như vậy, bất giác cảm thấy vui vẻ. Hắn giơ tay gõ lên trán nàng một cái, kéo nàng ngồi xuống nói tiếp: "Thật hiếm khi thấy nàng ngây thơ như vậy đấy. Những chuyện thế này, nói không quan hệ cũng thích hợp, nhưng nếu là Tô gia Khúc Châu kia cố ý tìm người nhà nàng gây rắc rối, chỉ cần nói ra lý do bên nhà nàng bị trục xuất khỏi Tô gia thì nhà nàng đương nhiên bị người ta chỉ trích. Bây giờ phụ thân và ca ca của nàng đang làm việc cho trẫm, vốn đã bị người khác ghen ghét đố kỵ, nếu lại có thêm chuyện này thì càng thêm bị cản tay. Ảnh hưởng của Tô gia Khúc Châu không hề nhỏ, so với nhà nàng thì lợi hại hơn nhiều, hiểu chưa?"

Tự Cẩm nghe Tiêu Kỳ giải thích lập tức liền hiểu ngay. Chẳng qua là dựa vào tầm ảnh hưởng của mình chèn ép người khác mà thôi. Nói khó nghe chính là lợi dụng dư luận tạo tiếng xấu, vô đạo đức.

Cười lạnh lẽo, trong lòng Tự Cầm tức giận, siết chặt khăn trong tay lạnh lùng nói: "Thật không biết xấu hổ."

Mắng chửi người cũng dám mắng trắng ra luôn, Tiêu Kỳ bất đắc dĩ lắc đầu.

"Thế cho nên bây giờ phải cẩn trọng mới được. Xưa nay nàng mưu sâu kế cao, nghĩ xem có biện pháp gì không?"

Nghe Tiêu Kỳ trêu tức, Tự Cầm nhìn sang thì thấy sự trêu chọc vui vẻ trong mắt hắn. Có lẽ nét mặt người trước mắt nàng quá bình thản, Tự Cầm nhất thời không đoán được rốt cục hắn đang nghĩ gì. Nhưng cho dù nghĩ thế nào thì lúc ấy hắn nói chuyện đó với nàng đã chứng tỏ trong lòng hắn coi trọng nàng.

Tự Cầm trong lòng hơi động một chút. Có lẽ do trước đây nàng mạo hiểm góp ý chuyện chuyển khẩu, ba phen mấy bận bàn luận nên Tiêu Kỳ ở trước mặt nàng đàm luận chính sự cũng không kiêng kỵ nhiều nữa. Lúc này lại tiết lộ tin tức cho mình, thứ nhất là để mình có sự chuẩn bị, thứ hai chỉ sợ Tiêu Kỳ đã có kế hoạch đối với chuyện này.

Trong lòng xác định, Tự Cầm liền dứt khoát lại giả trang bạch liên hoa một lần nữa, kéo tay áo Tiêu Kỳ lắc la lắc lư. Nam nhân đều tình nguyện làm anh hùng cứu mỹ nhân, nàng sẽ tạo cơ hội này cho hắn, vì vậy nói: "Phụ thân và ca ca của thần thiếp đều trung thành với Hoàng thượng, giờ bọn họ gặp được vấn đề nan giải thế này, Hoàng thượng cũng không thể buông tay bỏ mặc được. Thần thiếp chỉ có mỗi Hoàng thượng là chỗ dựa cho người nhà thôi đấy."

Tiêu Kỳ cúi đầu nhìn Tự Cầm, chỉ thấy nét mặt tươi đẹp mềm mại của nàng mang theo chút tức giận, ánh mắt nhìn mình lại đầy mong đợi, tựa như gặp những chuyện thế này thì hắn có thể giúp nàng giải vây trong chớp mắt. Nàng toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn như vậy, không khỏi làm cho hắn

cảm thấy áy náy. Lúc ấy quả thật hẳn cũng có ý thăm dò, muốn biết nếu Tự Cầm gặp chuyện như thế này thì sẽ làm thế nào.

Không nghĩ tới nàng cầu cứu hẳn.

Có lẽ ở trong lòng của nàng, mình chẳng có gì mà làm không được?

Tiêu Kỳ duỗi tay xoa xoa đầu Tự Cầm, nét mặt càng thêm dịu dàng, "Được, trăm nguyện ý vì nàng phân ưu. Trăm làm thế vì nàng, nàng dự định cảm tạ trăm như thế nào đây?"

Tự Cầm miệng há mắt trừng, nào có ai cò kè mặc cả như vậy, thế này cũng được ư?

Tiêu Kỳ nhìn vẻ mặt Tự Cầm chỉ cười cười, giơ tay vỗ nhẹ đầu nàng, tự mình chuyển đề tài, "Chuyện này cha và ca ca nàng đã có chuẩn bị rồi, trăm sẽ ở bên cạnh giúp đỡ thêm, nàng cứ yên tâm là được."

Tự Cầm chưa thật sự yên lòng, nhưng khi nhìn thấy Tiêu Kỳ giống như đã dự tính hết mọi sự, chắc hẳn đã bàn bạc với cha nàng trong chuyện này. Nàng thở phào rồi cắn răng nói: "Năm đó nhà thiếp bị dòng chính trục xuất khỏi từ đường, nguyên nhân là gì thì chính bọn họ biết rất rõ ràng, rành mạch. Nếu đã kết thù thì đương nhiên không muốn bên nhà thần thiếp hưng vượng lên. Cho nên nhà quý phi và Tô gia Khúc Châu muốn hợp tác thăm dò, đối phó nhà thần thiếp. Thật giống như lũ ruồi bọ đáng ghét vậy."

Tiêu Kỳ nghe Tự Cầm nói năng không thêm che giấu, ngôn từ công kích kịch liệt như thế, khó tránh khỏi hơi khiếp sợ. Từ lúc ban đầu quen nàng tới giờ, đây là lần đầu tiên thấy nàng biểu lộ sự khinh ghét rõ ràng như thế. Trong lòng không khỏi nghĩ, xem ra Tô gia Khúc Châu và nhà Tự Cầm nhất định không có khả năng bắt tay giảng hòa.

Trong ngực cũng liền thở phào nhẹ nhõm. Mấy đại gia tộc thế gia này mặc dù ngoài miệng luôn tỏ ra mình tuân theo quy củ, nguyên tắc của tổ

tông nhưng nếu có chuyện liên quan đến mình thì vẫn có thể làm ra những hành vi cực kỳ đáng xấu hổ. Nếu như thấy mình trọng dụng cha con Tô Hưng Vũ, chưa biết chừng Tô gia Khúc Châu cũng sẽ vì tiền đồ gia tộc mà bắt tay với nhà Tự Cầm. Những chuyện tương tự như vậy không hiếm gặp trong mấy đại gia tộc.

Vội vàng mưu cầu danh lợi, đa số đều hướng về lợi ích. Mặc dù Tiêu Kỳ biết hai nhà bọn họ đã kết thù rất sâu nhưng nếu như mọi người nhất trí về lợi ích thì hẳn cũng không dám khẳng định Tô Hưng Vũ sẽ không chấp nhận hòa giải. Nhớ tới vẻ mặt Tô Hưng Vũ hôm nay, lại nghe những lời Tự Cầm nói thì dám khẳng định hai nhà bọn họ đã thù không thể giải, nhất định phải một sống một chết mới thôi, như vậy hẳn cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

"Nếu đã như vậy, ngày mai nàng gặp người nhà cũng nên nói chuyện này cho rõ ràng."

Nghe được lời này của Tiêu Kỳ, Tự Cầm trong lòng thì run lên nhưng ngoài mặt lại không tỏ ra chút gì khác lạ gật gật đầu, đầy vẻ oán hận, "Đó là đương nhiên, năm đó dám lấy lý do hủy hoại thanh danh người khác đuổi nhà thần thiếp, mối thù này khắc vào xương tủy, đừng nói thiếp mà người nhà cũng quả quyết không thể tha." Nói đến đây, Tự Cầm ngẩng đầu nhìn Tiêu Kỳ, kéo hẳn tay khẽ nói: "Dòng chính và nhà Tô quý phi làm việc như vậy, rõ ràng liền là muốn kết bè kết đảng, lòng mang ý xấu. Quý phi đã sinh công chúa Tào Quốc công phủ vẫn chưa thấy đủ, lúc này vẫn còn hành động như vậy chứng tỏ ham mê hư vinh quyền lực, thật đáng ghét. Thần thiếp mặc dù được ở bên Hoàng thượng chưa lâu nhưng cũng biết Tô gia ương ngạnh, mưu hại huynh trưởng thiếp, thủ đoạn ngoan độc. Hận cũ thù mới cùng kết hợp, đây không phải muốn ép chết người khác sao?"

Tự Cầm vốn chỉ định tỏ vẻ đáng thương, ai biết tình cảm nguyên chủ quá dạt dào, vừa nói ra thì bao nhiêu chua xót trong lòng vỡ òa. Đôi mắt to vốn đã mang hơi nước long lanh, giờ lại rưng rưng khóc, nước mắt như mưa

nhìn rất đáng thương. Có lẽ giả trang bạch liên hoa đã lâu, kỹ năng này không cần phải rèn thêm cũng đã nhuần nhuyễn, nhắc tới là thành ngay.

Một là không làm, hai là nhất định phải làm, dứt khoát trực tiếp nhào vào lòng Tiêu Kỳ khóc một hồi.

Nàng vừa nói là khóc luôn liền làm cho Tiêu Kỳ ngây người.

Làm một vị hoàng đế, mặc dù là hoàng đế bị tiền triều cán tay đủ đường, nhưng kỹ năng dụ dỗ người khác hẳn đã có quá nhiều kinh nghiệm. Liền thấy nét mặt Tiêu Kỳ lúng túng khẽ vỗ vai Tự Cẩm, trong lúc nhất thời không biết phải nói gì an ủi nàng mới được. Kỳ thật nhắc đến chuyện này thì người có lỗi chính là hắn. Nếu không phải hắn muốn dùng cha con Tô gia mở đường thì họ cũng sẽ không bị người khác để mắt tới như thế. Lại nhớ tới Tự Cẩm trong hậu cung, vừa phải tạm nhân nhượng vì lợi ích chung bên Hoàng hậu, lại phải giả vờ ngây ngô với Quý phi, rõ ràng đã thăng đến vị trí Uyển Nghi mà vẫn tuân theo quy củ, không gây bất cứ phiền phức rắc rối nào cho hắn.

Có thể làm tri kỷ đến thế thì làm sao hắn lại không thương tiếc nàng cho được?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Tranh Sủng (2)

Ban ngày Tự Cẩm hung hăng giả trang bạch liên hoa một hồi ở Sùng Minh Điện, mắt đỏ bừng sừng húp đi về Di Cùng hiên. Giữa ban ngày nên gặp không ít cung nhân đi trên con đường này, ai nấy đều thấy đôi mắt sừng đỏ của nàng. Chỉ có thời gian nửa ngày, trong hậu cung cũng đã có lời đồn đãi, nói Hi Uyển Nghi hành xử mất lễ nghi trước Hoàng thượng, khóc sừng đỏ mắt đi về Di Cùng hiên.

Nhất thời trong hậu cung lòng người phấp phỏng. Ai mà không biết sau tiệc đầy tháng của công chúa, người duy nhất có thể tranh sủng với Quý phi cũng chỉ có một mình Hi Uyển Nghi. Rõ ràng chỉ là một cô gái trẻ tuổi, chẳng hiểu vì nguyên nhân gì mà lọt mắt xanh của hoàng thượng, lại được Hoàng hậu nường nường nâng đỡ liên cứ thế thăng vị đi lên. Người ngoài nhìn vào vừa ao ước được như nàng lại vừa ghen tị, hận không thể xoay mình biến thành Hi Uyển Nghi mới được.

Giờ nghe tin Hi Uyển Nghi mắt sừng đỏ trở về Di Cùng hiên, thật sự tựa như một hòn đá lớn ném xuống mặt hồ tĩnh lặng, không lẽ Hi Uyển Nghi sắp thất sủng ư?

Hoa cô cô đứng bên cạnh, kể xong tin mình nghe ngóng được với quý phi, cân nhắc một hồi lại nói: "Nô tỳ cảm thấy chuyện này hơi kỳ quái, hơn một năm nay Hi Uyển Nghi kia đi lên rất ổn định, chưa bao giờ rơi vào cạm bẫy như vậy, phải chăng đây là quỷ kế của cô ta?"

Ngọc Trân công chúa khóc cho tới trưa, quý phi chăm sóc dỗ dành rất lâu, lúc đó chẳng còn hơi sức làm gì nữa. Tâm trạng vốn cũng không vui

vẻ, lại nghe tin như vậy bèn nói với Hoa cô cô: "Chuyện này cũng đáng để cô cô hao tâm tổn trí như thế ư, chắc là Hi Uyển Nghi kia nghe được tin gì đó ngoài cung, biết rõ Tào Quốc công phủ sẽ liên hợp với Tô gia Khúc Châu nên mới đứng ngồi không yên. Quả nhiên là kẻ không chịu nổi trọng dụng, lúc này mà cô ta đến chỗ Hoàng thượng khóc lóc thì Hoàng thượng làm sao vui vẻ với cô ta được chứ?"

Đến cùng là xuất thân từ cửa nhỏ nhà nghèo, chỉ cho rằng dựa vào khuôn mặt thì có thể làm mưa gió tại hậu cung này chẳng. Cô ta không biết tính tình của Hoàng thượng, không kiên nhẫn nhất là nghe người khác than vãn những chuyện như vậy với hân. Ngay cả nàng ta cũng chưa từng nhắc đến chuyện tương tự trước mặt hân, đã có phụ thân và huynh trưởng hai bên nói chuyện trên triều đình, nàng ta chỉ cần ở hậu cung giữ vững vàng địa vị cao là đủ rồi.

Nghe được giọng quý phi mất kiên nhẫn không lo lắng, bao nhiêu nghi ngờ đang tràn ngập trong đầu Hoa cô cô cũng phải cố kiềm chế xuống. Bà ta vẫn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy nhưng không có bằng chứng rõ ràng. Nếu bây giờ bà ta còn nói nữa, e là quý phi nương nương cũng không cao hứng. Cho nên cố gắng kìm lòng không nói thêm gì, nghĩ chờ khi có chứng cứ rõ ràng lại nhắc nhở Quý phi.

"Nương nương nói đúng lắm, Hi Uyển Nghi kia quá nhất gan. Hoàng hậu mà nghe được chuyện này chỉ e không bình tĩnh được, cô ta tốn bao nhiêu công sức trên người Hi Uyển Nghi, nếu quân cờ này thất sủng thì thật đúng là kiếm củi ba năm thiêu một giờ." Hoa cô cô lựa những lời dễ nghe nói ngọt, dỗ cho quý phi vui vẻ.

Quả nhiên nét mặt quý phi tươi tỉnh vui vẻ hơn, nhìn Hoa cô cô nói: "Sai ngự thiện phòng làm một chén chè long nhãn, Bản cung sẽ tự mình đưa đi Sùng Minh Điện." Hoàng thượng quan tâm săn sóc nàng, thì lúc này nàng cũng phải thể hiện mình chăm sóc quan tâm Hoàng thượng mới được, nếu có cơ hội lại đáp cho Hi Uyển Nghi một cú.

Tốt nhất cả đời này đều không thể xoay người.

Ngự thiện phòng.

Trần Đức An cười mỉm đứng bên cạnh Nhạc Trường Tín: "Chủ tử chúng ta luôn luôn thích tay nghề nấu nướng của Nhạc ca ca, món lẩu hải sản này chủ tử đã nhắc rất lâu rồi."

Nhạc Trường Tín khước miệng giường cao, nhìn Trần Đức An nói: "Trần công công yên tâm, từ đó tới nay những lời ông dặn chưa từng sai lầm gì, ông cứ yên lòng chờ thôi."

"Cảm ơn Nhạc ca ca đã phải lo lắng nhiều, chủ tử vẫn luôn ghi nhớ kỹ."

Nhạc Trường Tín cười càng vui vẻ hơn. Hắn ta hao tâm tổn trí nịnh bợ Hi Uyển Nghi, không phải vì muốn lưu lại cho nàng ấn tượng tốt sao? Mắt thấy dự định của mình đã thực hiện được thì tâm trạng dĩ nhiên là vui vẻ. Hắn ta quay đầu lại sai thủ hạ làm việc, trong phút chốc, người đốt lò, người rửa rau, đầu bếp cũng bắt đầu khởi động, mọi việc náo nhiệt hẳn lên.

Trần Đức An làm xong việc cũng rất hoan hỉ đi ra khỏi gian bếp của Nhạc Trường Tín. Vừa mới bước chân ra thì hắn ta nhìn thấy một tiểu thái giám đang vội vã đi tới. Ánh mắt liếc sang, ơ, đây không phải là Hách Nhân, đồ đệ của đại thái giám tổng quản Trường Nhạc Cung sao?

Đôi mắt Trần Đức An xoay một vòng, chân giơ ra tới cửa lại rút về. Hắn ta chộp một tiểu thái giám đang cời lò, nhét một hà bao vào tay y khẽ nói: "Đi xem gã kia tới làm gì, đừng để bị phát hiện."

Tiểu thái giám kia quay đầu nhìn Nhạc Trường Tín một cái, thấy hắn ta gật gật đầu mới tỏ ra xun xoe chạy đi.

Trần Đức An liền sấn đến bên cạnh Nhạc Trường Tín, "Nhạc ca ca thật là khiến người ta bội phục, trong gian lò của ông rất có quy củ."

Nhạc Trường Tín biết rõ ý tứ hằn ta, cười mỉm nói: "Chúng ta quản lý đồ ăn chỉ sợ xảy ra chuyện không tốt, bồi tính mạng cả nhà nên không thể không cẩn thận."

Trần Đức An cười cười, gật gật đầu, "Nhạc ca ca là người hiểu biết, sau này mong ca ca chỉ bảo thêm."

Nhạc Trường Tín lại không trả lời, cười hai tiếng đối chủ đề. Lúc này hằn ta cũng ngoái cổ nhìn theo nói: "Ông sai theo dõi tên kia hình như là người của Trường Nhạc Cung, đi tới chỗ Phí Lương Công. Phí Lương Công là lão già xảo quyệt, hỏi thăm tin tức từ chỗ của lão ta không dễ dàng đâu."

"Không phải còn có ca ca sao?" Trần Đức An cười nịnh nọt, ở trên địa bàn người khác, hằn rất hiểu phải cúi đầu nhờ người. Cường long cũng không thể áp chế cường hào ác bá địa phương. Ngự thiện phòng này có ba bếp lớn, quân sự đã đổi không biết bao nhiêu người. Ba người cuối cùng này cũng đã tồn tại vài chục năm, thủ đoạn đó không thể xem thường được.

Mèo có võ của mèo, chuột có đường của chuột. Tiểu thái giám kia nhanh chóng trở lại, khom người chào Trần Đức An rồi mới hạ giọng nói: "Bên Trường Nhạc Cung kêu làm chè long nhãn, tiểu thái giám kia cũng không đi mà ở chỗ đó nhìn chăm chăm đấy."

Lời này có thể mang ý nghĩa khác, Trần Đức An hơi nhú mày nhìn sang phía Nhạc Trường Tín, "Nhạc ca ca, ông nghĩ thế này là sao?"

Nhạc Trường Tín cũng không thể tiếp tục giả vờ không biết gì, hạ giọng nói: "Bên Trường Nhạc Cung gọi đồ ăn, cho tới giờ chỉ truyền lời, trừ phi mang tới luôn, còn không từ trước đến nay không để người đứng chờ."

Trong lòng Trần Đức An báo động mãnh liệt, nhìn cái cằm mập của Nhạc Trường Tín hất theo hướng đó liền hiểu ngay. Lại kêu mấy câu ca ca

ngọt lịm rồi mới nói: "Vậy món này của chủ tử chúng ta, phiền ca ca phải người mang qua nhé."

Nhạc Trường Tín hiểu được, cười nói: "Việc nhỏ mà thôi."

Trần Đức An lại cảm ơn, rồi mới đi ra ngự thiện phòng về Di Cùng hiên.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Tranh Sủng (3)

Đợi đến khi Trần Đức An đi rồi, tiểu thái giám kia nhìn sang Nhạc Trường Tín, lấp ba lấp bắp hỏi: "Nhạc gia gia, đó là ai vậy?"

Nhạc Trường Tín gõ một cái lên đầu tiểu thái giám, mắng một tiếng "Còn không mau đi làm việc, chút nữa người có việc phải chạy sang Di Cùng hiên, nhanh chân lên."

Tiểu thái giám mừng rỡ trong lòng, biết rõ đây là Nhạc gia gia coi trọng y, cho y cơ hội ra mặt, vội vàng cảm tạ hết lời rồi nhanh nhẩu đi làm việc.

Nhạc Trường Tín "Ha ha" cười, nghiêng đầu nhìn sang gian bếp của Phí Lương Công, trong chớp mắt phục hồi tinh thần lại vén lên tay áo cầm một cây chân giò hun khói, lại bưng sang thêm một ít măng tươi tự mình ra tay. Xem ra Di Cùng hiên và Trường Nhạc Cung đang tranh đấu mãnh liệt đây, chè long nhãn là món ngọt, chủ tử Di Cùng hiên lại sai nấu món mặn. Thế này, nếu cả hai cùng đưa đến chỗ Hoàng thượng

Tưởng tượng ra cảnh đó, Nhạc Trường Tín cảm thấy trừ phần lẩu hải sản kia, hẳn ta nên dâng thêm một phần nữa. Nếu lúc đó Hi Uyển Nghi thấy được sự hiếu kính của hẳn ta là tốt, không chừng có thể dâng lên ngự tiền, lọt mắt xanh Hoàng thượng. Cho dù không được Hoàng thượng coi trọng cũng có thể lấy lòng của Hi Uyển Nghi, không phải sao?

Đầu bếp chính tới hỏi ý hẳn ta xem phần lẩu hải sản sẽ nấu thế nào, thì nhìn thấy Nhạc công công đang nở nụ cười làm người ta sợ hãi. Trong phòng bếp nóng rực mà hẳn ta thấy ớn lạnh đến run người.

Ôi mẹ ời, Nhạc đầu bếp lại muốn hạ độc thủ.

Cũng không biết bị xúi quẩy là người nào.

Trong Di Cùng hiên Tự Cẩm hơi sững sờ nghe Trần Đức An nói, có lẽ đây là lần đầu tiên từ khi nàng tới nơi này nghe được tin Quý phi dâng thức ăn cho Hoàng thượng. Rõ ràng cảm thấy rất khác lạ, cũng thấy ... thú vị.

Nàng cố ý khóc sưng đỏ mắt đi về chính là muốn cho Quý phi thấy. Ai biết đâu nàng ta biết việc này thì sẽ có phản ứng như thế. Chẳng phải muốn tự mình thăm dò Hoàng thượng, sau đó thuận thế đập nàng một cú sao? Kỳ thật nàng hoàn toàn có thể ở Sùng Minh Điện chờ đến khi mắt hết đỏ, hết sưng rồi mới trở về. Nhưng nếu đã hoàng đế phải dự định giúp nhà nàng, dù sao nàng cũng phải làm chút gì đó trợ uy mới được.

Vì vậy, cố tình để đôi mắt sưng đỏ đi về, định thăm dò xem Quý phi sẽ có phản ứng thế nào. Dù sao quý phi đã cố ý sai người lộ ra thông tin nhà nàng bị Tô gia Khúc Châu trục xuất khỏi gia tộc cho người khác biết, không phải là muốn nhìn xem nàng sẽ làm như thế nào sao?

Nghĩ tới đây khẽ cười một tiếng, cách làm của Quý phi không thể nói là không đúng nhưng cũng không thể nói là thủ đoạn cao tay. Có lẽ là quý phi cảm thấy nàng thật sự không đáng để nàng ta lo lắng phí nhiều tâm tư nên mới dùng thủ đoạn chẳng mấy tinh vi và trọng lượng này tính kể đối với nàng. Quý phi sai người ta lộ tin tức nàng đã biết mấy ngày, vốn đang tìm cơ hội tốt nói trước mặt Tiêu Kỳ. Không ngờ hôm nay Tiêu Kỳ lại chủ động nhắc đến chuyện này, nàng cũng liền nhân cơ hội thuận lợi thuận theo luôn.

Nhớ tới ánh mắt dịu dàng của Tiêu Kỳ, hắn cứ lảng lạng ngừng mắt nhìn nàng, nàng đã cảm thấy nếu mình còn không đi thì sẽ chết bởi nam nhân kế của hắn, không nhịn được thì phải làm sao bây giờ?

Kỳ thật hẳn tuy hẳn có lòng lợi dụng mình, nhưng đích thực hẳn đối với nàng cũng dụng tâm. Chỉ là có mấy phần chân tình thực sự nàng cũng không biết. Cho nên tối nay vô tình gặp gỡ quý phi, không biết có thể thăm dò xem hẳn đối với nàng là thật lòng hay là...

Tự Cẩm cấu mạnh vào tay mình cố làm mình trấn tĩnh lại, nhưng ý nghĩ đó tựa như dây leo mùa xuân, sinh trưởng mạnh mẽ không thể nào kìm giữ được.

"Chuyện này ta biết rồi, người đi nghỉ trước đi." Tự Cẩm nói với Trần Đức An.

Trần Đức An cũng không dám nói thêm gì, khom lưng lui ra ngoài. Ra khỏi điện chính, Trần Đức An nhú chặt mày, nếu chủ tử và quý phi cùng đi đưa đồ ăn thì cũng chính là lần đầu tiên hai người chạm mặt? Hẳn ta phải khuyên chủ tử nhẫn nại một chút, đừng cứng rắn đối chọi với Quý phi. Nhưng làm nô tài trong cung, không người nào không ngóng trông chủ tử của mình nhận được nhiều long sủng. Người của Quý phi liên tục gây sự, thái độ Hoàng thượng lại không rõ ràng, thế này... cũng là cơ hội thử một lần...

Cùng lúc đó, bên Quý phi cũng nhận được tin tức.

Hoa cô cô tức giận đến nổi mặt cũng sắp đen kịt, không ngờ người bên Di Cùng hiên kia lá gan thật sự càng lúc càng lớn, dám tranh thủ tình cảm trước mặt nương nương.

"Nương nương, không thể cứ dung túng mãi như vậy được, Người có lòng tốt nhưng bên Di Cùng hiên càng ngày càng kiêu ngạo."

"Bản cung cũng muốn nhìn xem rốt cục Hoàng thượng sẽ làm thế nào. Hoa cô cô, người nói Hoàng thượng sẽ làm thế nào đây?" Đôi mắt của Quý phi sáng quắc, trên khuôn mặt dịu dàng như hoa lộ đầy vẻ khắc nghiệt.

Hoa cô cô nhất thời không dám trả lời, suy nghĩ một chút rồi mới nói: "Suy nghĩ của Hoàng thượng nô tỳ thật sự không dám phỏng đoán, nhưng đã hơn một năm nay Hi Uyển Nghi liên tục thịnh sủng..."

Nghe lời Hoa cô cô nói, nét mặt quý phi cũng không dễ nhìn, "Vậy thì sao đây? Bản cung cũng không tin Hoàng thượng sẽ giẫm lên thể diện của ta mà nâng đỡ cô ta!" Giọng nói sắc nhọn làm cho nét mặt cũng sắc sảo hơn lên, rồi dường như nghĩ ra điều gì, trong chớp mắt lại đổi thành vẻ dễ thương kiều mỹ, "Chẳng qua chỉ là đồ chơi mà thôi."

Trong lòng Hoa cô cô rùng mình, đầu cũng không dám nâng, trong lòng lại nghĩ tới lúc này rồi mà Quý phi còn coi thường người bên Di Cùng hiên kia thì e sau nay sẽ gặp không ít thiệt thòi. Vì Quý phi ngoảnh mặt làm ngơ mà hơn một năm nay vị bên Di Cùng hiên kia từng bước đi lên rất ổn định. Cho dù có Hoàng hậu nương nương nâng đỡ thật nhưng có thể một lần hành động nhận được thánh tâm, còn có thể khiến Hoàng thượng lo lắng quan tâm lâu như thế, chỉ bằng bản lĩnh này, ở trong hậu cung cũng không có nhiều.

Nương nương ỷ vào uy thế của nhà mẹ đẻ, trong lòng chỉ nghĩ Hoàng thượng nể trọng Tào Quốc công phủ cũng sẽ không làm gì ảnh hưởng đến thể diện của nương nương. Nhưng giờ Tào Quốc công có ý hợp tác với Tô gia Khúc Châu, Hoàng thượng chưa chắc đã cam tâm tình nguyện. Chỉ sợ Hoàng thượng nâng đỡ Hi Uyển Nghi, đánh vào thể diện của Quý phi để cảnh cáo Tào Quốc công phủ.

Bà ta có lòng nhắc chuyện này nhưng lại e ngại sự tức giận của Quý phi, nhất thời trong lòng nóng như trên chảo lửa, không biết phải làm sao.

"Thay váy áo cho Bản cung. Bản cung cũng muốn xem Hi Uyển Nghi kia có bao nhiêu bản lĩnh!" Quý phi đứng dậy đi vào nội điện, giọng điệu thoải mái tựa như vui vẻ thư giãn vì sắp xử trí một đồ vật vậy.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Quý Phi Định Thế Nào? (1)

Editor : Hương Cỏ

Gió đêm khá lạnh, Tự Cẩm mặc áo choàng kín người màu xanh có thêu hoa sen, bên cạnh là Điện Mi bưng theo hộp cơm, đằng trước xách đèn lồng là Trần Đức An, Vân Thường đi bên cạnh đỡ mình. Đoàn người từ Di Cùng hiên đi trong bóng đêm ra, gió lạnh táp lên hai má lạnh lẽo làm người nào cũng phải kéo áo che kín người lại.

Sùng Minh Điện đèn đuốc sáng rực, từ xa nhìn tới như thể rọi sáng một góc trời.

Từ hậu cung tới Sùng Minh Điện cũng không chỉ có một đường đi. Di Cùng hiên gần hơn những nơi khác, Trường Nhạc Cung cũng không đi con đường này nên Tự Cẩm cứ một mình một đường đi tới, không hề thấy bóng dáng của Quý phi.

Hơn nữa Tự Cẩm cũng cố ý chờ trời tối hẳn mới đi qua. Mặc dù lúc ban đầu nàng cũng dự định chạm mặt Quý phi, tính phân tranh xem ai lợi hại hơn. Nhưng sau đó bình tĩnh lại, nàng cảm thấy mình cần gì phải làm chuyện như thế, nếu thật sự không sánh bằng quý phi thì chẳng phải là tự làm mất thể diện hay sao?

Cho nên sao đó mới quyết định đi trễ hơn, chỉ dâng đồ ăn mà thôi, chắc hẳn Quý phi sẽ không đi trễ vậy. Lúc mình qua tới thì e là nàng ta đã về rồi.

Tự Cẩm không cảm thấy mình đang sợ hãi ai, chỉ cân nhắc lợi hại, thực lực hai bên mà làm thôi.

Nhưng chuyện trên đời này, thường thường lại hay xảy ra những điều ngẫu nhiên bất ngờ không theo dự định của con người.

Lúc Tự Cẩm đi vào lối rẽ thì nhìn thấy một đoàn người đang trước, mang theo đèn sáng rực. Nàng thầm kêu trong lòng “oan gia ngõ hẹp”. Hóa ra Quý phi cũng chọn giờ này đi, hai người không khéo, ở trước sân rộng rãi của Sùng Minh Điện chạm mặt nhau.

Quý phi ngồi kiệu ấm đi đến, Tự Cẩm thì đi bộ. Quý phi liếc mắt liền thấy ngay Tự Cẩm, nàng ta ngồi trong kiệu ấm cao cao, cúi đầu nhìn Tự Cẩm, khoe miệng nở nụ cười bình thản, tựa như một ngôi sao sáng trên trời vậy, những người xung quanh cúi đầu rùng mình.

"Thần thiếp thỉnh an Quý phi nương nương." Trong lòng Tự Cẩm nghĩ như thế nào thì lúc ấy cũng phải quy củ đi tới hành lễ với Quý phi, nàng cũng không muốn bị quý phi chụp cho tội danh "Không giữ cung quy".

"Hi Uyển Nghi ư?" Âm cuối Quý phi kéo thật dài, giọng nói lạnh lẽo thấu xương cất lên, "Thật khéo nhỉ, không ngờ lại gặp ở chỗ này."

Tự Cẩm nghe giọng nói quan tâm này mà cảm thấy xương cốt toàn thân lạnh run từ đầu đến chân. Nàng tỏ ra bất ngờ, vẫn tươi cười lại thêm chút bối rối trả lời: "Dạ, thần thiếp cũng cảm thấy thật sự là khéo, không nghĩ tới sẽ gặp nương nương ở chỗ này. Nếu sớm biết rằng nương nương sẽ tới thì thần thiếp cũng không dám quấy rầy nương nương."

Lông mi thật dài che kín đôi mắt, trong bóng đêm dù có ánh đèn cung đình chiếu rọi bên cạnh, quý phi ngồi trên cũng nhìn không rõ lắm nét mặt của Hi Uyển Nghi. Có điều nhìn dáng vẻ căng thẳng của nàng, trong lòng vẫn cười khinh, nhát gan như chuột thế này mà cũng dám cùng nàng ta tranh ư. Nhưng nếu người cũng đã đến đây thì Quý phi cũng không tiện đuổi người ta trở về. Nếu để Hoàng thượng chứng kiến khó tránh khỏi để lại ấn tượng xấu.

Huống chi, quý phi cũng muốn nhìn xem, Hoàng thượng sẽ lựa chọn như thế nào.

"Miễn lễ, nếu đã đến vậy thì cùng nhau đi." Quý phi quay đầu, cũng không nhìn lại Tự Cẩm, sai kiệu ấm tiếp tục đi về phía trước.

Đoàn người của Tự Cẩm đi theo sau kiệu ấm của quý phi, thậm chí nàng có thể cảm nhận được ánh mắt Hoa cô cô bên cạnh quý phi lạnh lẽo như đao kiếm đang quét trên người nàng.

Đồng Ý từ xa đã nhìn thấy cảnh này. Hắn ta cũng tuyệt đối không thể tưởng tượng được, Quý phi lại cùng với Hi Uyển Nghi đến Sùng Minh Điện. Lập tức kêu một tiểu thái giám đi báo tin cho sư phụ của hắn ta, còn mình vội vàng chạy tới đón chào, "Nô tài thỉnh an Quý phi nương nương, thỉnh an Uyển Nghi chủ tử."

Quý phi hạ kiệu ấm xuống. Từ trước tới giờ nàng ta nào thêm để ý bọn nô tài ngự tiền này, chẳng qua là nô tài mà thôi nên lúc ấy cũng chỉ khẽ gật đầu lại hỏi: "Hoàng thượng còn đang bận sao?"

Tự Cẩm cũng không nói gì, chỉ cười nhẹ với Đồng Ý, đi sau quý phi một bước, an lặng yên tĩnh đứng ở đó. Quý phi gia thế hiển hách đương nhiên không coi mấy người thái giám nô tài này ra gì, nhưng thái giám mặc dù nhỏ, một tay vẫn có thể lật trời. Mấy người này không thể có con nôi dôi tông đường, cả đời chỉ có thể hầu hạ bên trong cung, lòng dạ hẹp hòi, một bụng mang thù. Nếu như bị bọn họ ghét hận, thỉnh thoảng chọc vài câu ở trước mặt hoàng đế cũng đủ chịu thiệt rồi.

Đương nhiên quý phi không cần sợ, lấy gia thế uy phong của nàng ta thì mấy người kia chưa chắc dám giở trò gì. Nhưng quý phi có thể cả đời kiêu hãnh cao ngạo như thế sao? Đợi đến lúc nàng ta già yếu, nhan sắc phai tàn thì sự báo thù có thể tăng gấp bội.

Hơn nữa, dù sao Tự Cẩm vẫn là thanh niên hiện đại có phẩm đức, trong đầu cũng chưa từng xem thường mấy người hầu này. Ai nguyện ý làm nô tài từ bé chứ? Chẳng qua là sống không nổi mới đi một bước này. Tôn trọng người ta thì người ta sẽ tôn trọng lại mình, cần gì khó xử người khác cũng làm khó chính mình chứ?

Đồng Ý mỉm cười với Hi Uyển Nghi, so với quý phi không coi ai ra gì thật khiến trong lòng hần ta cũng bất mãn không vui. Nếu là lúc trước, trong lòng hần ta cũng không dám sinh oán giận. Nhưng chuyện trên đời này cũng không phải là không thể không biết phân biệt. So sánh thái độ của Hi Uyển Nghi và Quý phi lập tức liền có thể cảm giác khác nhau. Hi Uyển Nghi coi bọn hần như con người, trong mắt Quý phi bọn họ chẳng qua là con kiến hôi nô tài.

Thu hồi suy nghĩ, Đồng Ý cung kính trả lời: "Vâng, Hoàng thượng còn đang phê duyệt tấu chương ở chính điện, nô tài đã sai người đi trước bẩm báo, hay là Quý phi nương nương và Uyển Nghi chủ tử vào thiên điện chờ một chút?"

Quý phi đương nhiên không thích đứng bên ngoài, liền gật đầu đáp ứng. Tự Cẩm mỗi lần tới cũng không chờ bên ngoài, lúc đó cũng không tỏ ra phản đối, đi theo sau lưng Quý phi vào thiên điện. Có điều ở cùng với quý phi bên trong khó tránh khỏi mất tự nhiên, mất ưu thế. Quả là rất tế nhị và bối rối.

Đồng Ý tự mình dẫn đường đưa hai người vào thiên điện, lại vội vàng sai người phía dưới dâng trà lên.

Quý phi ngẩng đầu bước vào, mắt liếc một vòng, chờ Nhạn Nhu cười ái chào cho nàng ta rồi mới ngồi trên cái sập lớn. Đã hơn một năm nàng ta không tới chỗ này, trước đây thiên điện là nơi hoàng đế tạm nghỉ ngơi dùng bữa, cực kỳ vắng vẻ lạnh lẽo. Sao hôm nay đi vào lại cảm thấy ... trong này ... khác quá?

Vân Thường cũng cởi áo choàng cho Tự Cầm, đương nhiên Tự Cầm sẽ không ngồi chung với Quý phi trên giường mà nghiêm cần ngồi trên ghế con. Nàng ta nhìn thấy Quý phi khẽ nhú mày quan sát thiên điện này. Ngay lúc ấy nàng ta cũng không phát giác trong này có gì không thích hợp, chỉ cho là Quý phi đã lâu không đến nên mới xem kỹ một hồi.

Đồng Ý mang tiểu thái giám dâng trà lên, Hoa cô cô tự mình nhận lấy, không chạm vào tay Đồng Ý. Đồng Ý sớm đã biết thói quen của mấy người bên cạnh Quý phi, chờ Hoa cô cô nhận ly trà rồi mới bưng một chén còn lại cho Tự Cầm.

Đã hơn một năm liên tục tiếp xúc nên Đồng Ý quá quen thuộc Tự Cầm, hẳn ta tự tay bưng ly trà qua. Cũng biết thói quen uống trà của Tự Cầm, nàng thích uống trà xanh Lục An. Quý phi có ở đó nên Đồng Ý đương nhiên sẽ không tùy ý nói chuyện, chỉ nhân dịp Quý phi không để ý, khẽ nháy mắt ra hiệu cho Tự Cầm, sau đó mặt không biến sắc lui ra ngoài.

Tự Cầm tiếp nhận được tín hiệu của Đồng Ý, ơ, Tiêu Kỳ tâm trạng không được vui. Còn nhớ lúc nàng rời đi hẳn vẫn tốt mà, sao mới qua một buổi trưa mà ai lại chọc giận hẳn rồi? Nhận được tin này của Đồng Ý, Tự Cầm đã cảm thấy số mình kém may mắn, nếu biết sớm đã không cùng Quý phi tranh chấp, tránh rủi ro. Ngày mai nàng còn phải gặp người nhà, nếu lại để xảy ra cái gì tình nhân tranh đấu, chọc cho Tiêu Kỳ nổi giận thì không tốt.

Càng nghĩ, Tự Cầm cảm thấy, nếu Tiêu Kỳ không đến mà chỉ sai người truyền lời, nàng liền lập tức rút về. Nếu Tiêu Kỳ đến, nàng sẽ yên lặng quan sát mọi việc, dù sao không thể để lửa giận của hẳn lan đến mình là được.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Quý Phi Định Thế Nào? (2)

Editor : Hương Cỏ

Tự Cẩm cúi đầu ngồi như tượng gỗ, quý phi lại ngồi quan sát toàn bộ thiên điện, càng thêm nhúu mày lại. Giường cực lớn đặt bên cạnh dãy cửa sổ, chiếm gần hết không gian phía nam, trên bày một bàn gỗ. Từ chỗ nàng ta ngồi nhìn sang liền nhìn thấy trong góc giường lớn để một khay may vá đan bằng tơ liễu. Chỉ màu để hơi bừa bộn bên trong, trên mặt là một bộ y phục còn đang may dở. Vải màu vàng sáng, nhìn là biết đang may cho ai.

Nàng ta mím môi, ánh mắt lại nhìn lên tủ kệ. Nàng ta nhớ rất rõ ràng, trước kia bên trong này bày nhiều loại đồ cổ bằng ngọc, sao bây giờ chẳng còn gì, chỉ thấy ... sách? Cũng không thật giống sách, nhìn khá mỏng, sách của ai mà mỏng như vậy nhỉ?

Vừa quay đầu, lại thấy trên bệ cửa sổ bày vài chậu hoa đang đua nhau nở rộ, trong đó có một chậu hoa mẫu đơn rất rực rỡ, nhìn ra được là được chăm sóc rất chu đáo, cắt tỉa tỉ mỉ rất tỉ mỉ. Quý phi không nhớ Hoàng thượng có thú vui làm vườn, trong trí nhớ cũng không còn nhớ rõ trước đây vào thiên điện này có thể nhìn thấy những chậu hoa nở rộ như vậy.

Trước kia vào phòng này luôn cảm thấy cực kỳ rộng lớn lạnh lẽo, nhưng bây giờ lại cảm thấy có rất nhiều thứ khác trong phòng, khác hoàn toàn những gì trong trí nhớ.

Quý phi khẽ chau mày, đã hơn một năm nay, người thường xuyên đến thiên điện cũng chỉ có một mình Hi Uyển Nghi...

Nghĩ tới đây, quý phi đột ngột quay đầu lại liền nhìn thấy Hi Uyển Nghi đang nâng ly trà nhấp từng ngụm từng ngụm một. Nàng ngồi đó hơi cúi đầu nên người khác rõ mặt, nhưng nhìn dáng vẻ nàng ngồi đó rất thoải mái, thích thú, torng ngực Quý phi liền như có một tảng đá lớn đè lên.

Trước kia nàng ta không thèm để ý đến Hi Uyển Nghi nhưng bây giờ cuối cùng nàng ta hiểu được ý tứ Hoa cô cô đã nói.

Quý phi thở phập phồng, đang định mở miệng thì nghe bên ngoài có tiếng bước chân vọng vào vội vàng nuốt lại lời định nói, nghiêng đầu nhìn lại thì thấy Quản Trường An đi đến.

"Nô tài Quản Trường An thỉnh an quý phi nương nương, thỉnh an Uyển Nghi chủ tử." Quản Trường An hành lễ vấn an.

"Quản công công đứng lên đi, Hoàng thượng giờ này đã rảnh chưa?" Quý phi trong lòng không vui, do đó nói chuyện cũng chẳng vui vẻ chút nào.

Quản Trường An cúi đầu trả lời: "Bẩm nương nương, Hoàng thượng còn đang bận, sai nô tài đến thỉnh nương nương đi về trước, chờ Hoàng thượng xong việc sẽ ghé thăm nương nương. Biết được nương nương dâng đồ ăn tới, Hoàng thượng đã sai nô tài mang đến chính điện. Ngày hôm nay sẽ bận rộn đến rất khuya, chỗ nương nương còn phải chăm sóc tiểu công chúa nên không dám để nương nương ở đây chờ làm trễ nải công việc."

Quý phi nghe vậy liền hơi chau mày, nhẹ nhàng cười một tiếng rồi mới nói: "Chăm sóc cho long thể của Hoàng thượng cũng là việc Bản cung cần phải làm."

"Dạ, xưa nay nương nương luôn quan tâm chăm sóc Hoàng thượng chu đáo." Quản Trường An vừa cười vừa nói.

Quý phi vừa liếc nhìn Hi Uyển Nghi, rồi chậm rãi nói ra "Vậy Hi Uyển Nghi thì sao?"

Quản Trường An vẫn cúi đầu trả lời: "Hoàng thượng sai nô tài đem đồ ăn của hai vị chủ tử đưa đến chính điện."

Mặc dù Quý phi vẫn không vui nhưng nghe Hoàng thượng cũng không gặp Hi Uyển Nghi, trong lòng liền thoải mái hơn. Nàng ta đứng dậy, nói với Quản Trường An: "Nếu đã như thế, trong lòng Bản cung cũng lo lắng tiểu công chúa, phải đi về trước vậy."

Quý phi vừa đứng lên, Tự Cẩm cũng đứng lên theo, đầu cúi thấp cũng không lên tiếng, đẩy vè cung kính.

Quản Trường An cười đưa quý phi ra bên ngoài, nghe quý phi tỏ vẻ thản nhiên không để ý hỏi hấn ta, "Sao Bản cung lại thấy thiên điện này có sự thay đổi lớn vậy nhỉ, so với trước đây rất khác."

"Dạ, giờ không phải là mùa xuân sao, Hoàng thượng sai nô tài chọn vài chậu hoa đến nhìn cũng có chút sắc xuân, dĩ nhiên là thêm rực rỡ."

Nghe Quản Trường An trả lời, sao quý phi lại không biết rõ hấn ta không có nói thật, hừ nhẹ một tiếng, khép lại áo choàng bước đi. Đi tới cửa dừng chân lại, nhìn thấy đằng sau mình Hi Uyển Nghi cũng khoác áo choàng lên đi theo ra ngoài, lúc đó mới tiếp tục đi ra ngoài.

Tự Cẩm đương nhiên thấy động tác của quý phi, nàng khẽ nghiêng đầu giả vờ vén mấy lọn tóc mai hơi rối. Đúng là lòng dạ hẹp hòi, cứ như sợ mình không đi ấy.

Nhưng Tiêu Kỳ quả nhiên là tên khốn kiếp, ngay cả mặt mũi đều không lộ diện, cứ thế đuổi người đi. Tự Cẩm kỳ thật cũng từng nghĩ qua, có lẽ Tiêu Kỳ sẽ không xuất hiện, nhưng khi hấn thật sự không xuất hiện, nàng vẫn hơi thất vọng.

Là phụ nữ, cho dù người đàn ông này không phải là một đồ vật, nhưng lúc cần đến thể diện thì vẫn hy vọng hẳn có thể đáng tin cậy.

Kết quả, hẳn rút lui!

Đồ ăn để lại trong thiên điện, Tự Cẩm đi theo sau lưng Quý phi, trong lòng tràn đầy phiền muộn, lại có chút tức giận. Nhìn Quản Trường An cười như khỉ cũng chỉ có thể nín thở cung tiễn quý phi lên kiệu ấm, sau đó cùng nhau đi ra ngoài.

Ra khỏi địa phận Sùng Minh Điện, kiệu ấm của Quý phi rẽ vào ngã ba đi về Trường Nhạc Cung. Tự Cẩm dừng chân lại chờ kiệu của quý phi đi trước rồi mới đi về phía Di Cùng hiên.

Vân Thường và Trần Đức An liếc mắt nhìn nhau, hai người lúc ấy mới thở phào một hơi. Vừa nãy nhìn ánh mắt quý phi đều cảm thấy chân nhuyễn ra. Chủ tử cúi đầu nên không thấy được, nhưng Vân Thường lại chứng kiến lúc Quý phi nhìn thấy giỏ may vá trong thiên điện, nét mặt đó không tốt chút nào. Chắc là lúc Đồng Ý nhìn thấy kiệu của quý phi đến Sùng Minh Điện đã sai người thu dọn bớt những đồ vật linh tinh của chủ tử trong phòng, nếu không để quý phi nhìn thấy nhiều thứ khác thì càng nguy hiểm.

"Chủ tử." Vân Thường khẽ nói, "Sợ là Quý phi nhìn thấy mấy thứ trong thiên điện."

Tự Cẩm nghiêng đầu nhìn Vân Thường.

Vân Thường liền kể lại điều mình nhìn thấy, "Ngày hôm nay Quý phi nương nương hỏi Quản công công câu kia, thấy rõ là nghi ngờ với sự thay đổi trong thiên điện, mấy đồ linh tinh của chủ tử ở chỗ đó cũng không ít. Nô tỳ xem hẳn là Đồng công công đã sớm khiến người ta thu dọn bớt, chỉ là quý phi tới đột ngột nên cũng chưa dọn hết."

Trong lòng Tự Cầm còn đang tràn đầy những suy nghĩ về việc Tiêu Kỳ tránh né, giờ nghe Vân Thường nhắc tới chuyện này, lông mày trước nhíu lại, dừng một lúc mới nói: "Quý phi ra tháng, sớm muộn gì cũng sẽ tới thiên điện." Dừng một chút lại nói, "Mai này người sang thiên điện, thu dọn hết mấy đồ của ta về là được."

Tự Cầm trong lòng buồn bực, kỳ thật đây cũng không phải là chuyện gì đáng ngại, nhưng chính mình vẫn cảm thấy không vui.

Chủ tớ mấy người lại đi tiếp, vừa được mấy bước thì một người đứng ẩn trong những đám cây xuất hiện đột ngột, làm cả đoàn người Tự Cầm hoảng sợ.

"Nô tài Đồng Ý thỉnh an Uyển Nghi chủ tử."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Quý Phi Định Thế Nào? (3)

Tự Cẩm bị hù dọa giật mình, nhìn Đồng Ý hỏi: "Đồng công công này cũng biết dọa người nhỉ, sao người lại ở chỗ này?" Không phải đang ở Sùng Minh Điện hầu hạ sao?

Đồng Ý cười mím bước lên một bước, khom lưng trả lời: "Dạ Hoàng thượng sai nô tài chờ chủ tử ở đây, để nô tài báo ngài một tiếng, đêm nay Hoàng thượng sẽ tới Di Củng hiên."

Trần Đức An và Vân Thường nghe vậy lập tức vui vẻ lên, đây thật là được thể diện lớn, bao lo lắng vừa rồi đều tan thành mây khói.

Tự Cẩm mím môi, trong lòng cũng giật mình. Cũng biết thông minh đùa giỡn tiểu xảo, trốn tránh quý phi không thấy mặt, lại đêm khuya lén gặp người, không biết là tật xấu gì nữa. Nhưng trong lòng rốt cục cũng thấy thoải mái, nhìn Đồng Ý nói: "Biết rồi, Đồng công công vất vả quá."

"Không dám vất vả ạ, đây là việc nô tài cần phải làm." Đồng Ý cười trả lời.

Tự Cẩm lấy hà bao từ chỗ Vân Thường, tự mình đưa cho Đồng Ý, "Đa tạ công công đã có lòng nhắc nhở trước."

Đồng Ý mất bao công sức tâm ý được Tự Cẩm biết, so với nhận được hà bao thì vui hơn nhiều. Kết quả là hà bao nhét vào trong tay áo, khom người với Tự Cẩm, "Ban đêm trời lạnh, nô tài sẽ không cản đường chủ tử nữa."

Tự Cẩm cười gật gật đầu, rồi mới mang người đi.

Đồng Ý chờ Hi Uyển Nghi rời đi mới nhắc chân đi về Sùng Minh Điện. Đi đến nửa đường lại quay đầu lại nhìn lại, đoàn người Hi Uyển Nghi đã đi xa, chỉ thấy rõ ánh đèn dẫn đường còn tỏa ra rõ ràng. Chậm rãi quay đầu lại, Đồng Ý lại một lần nữa nhận định, Hi Uyển Nghi này rất hòa nhã với mấy tiểu thái giám bọn hắn, so với các chủ tử mắt cao hơn người kia tốt hơn nhiều. Mặc dù bọn họ đê tiện nhưng cũng là người, ai không có tự tôn chứ...

Một lần nữa, công việc trong Di Cùng hiên lại lu bù lên, hoàng đế muốn nghỉ qua đêm, đương nhiên là phải chuẩn bị thật sẵn sàng.

Nhưng Tự Cẩm còn chưa ăn bữa tối, khi này đã ôm một bụng ăm ực về Di Cùng hiên nên kêu Trần Đức An đi ngự thiện phòng gọi đồ ăn.

Trần Đức An được dặn dò liền chạy sang Ngự Thiện phòng, Vân Thường dẫn người bắt đầu chuẩn bị cho bữa tối, bên trong bên ngoài đều bận rộn. Tự Cẩm dựa vào gối mềm nhìn một dãy đèn cung đình treo trên cửa sổ ngoài hiên, làm cho bóng đêm đều được chiếu rọi sáng bừng.

Trần Đức An động tác cực nhanh, bữa tối mau chóng được đưa đến. Bây giờ Nhạc Trường Tín đã nắm được khẩu vị ăn uống của chủ tử Di Cùng hiên, nếu không có gì đặc biệt thì Tự Cẩm rất thích ăn các món rau xanh. Trong phòng, nàng vừa mới cầm đũa thì Tiêu Kỳ liền như một trận gió đi vào.

Khuôn mặt tối sầm như thể nàng đang thiếu hẳn mấy trăm vạn đồng tiền.

Chuyện này không đúng, người tức giận không phải là nàng sao?

Tự Cẩm đang đầy cơn giận bỗng chốc liền bay hết, bởi vì nàng nhìn ra lúc ấy Tiêu Kỳ thật sự không vui. Trong lòng cẩn thận suy nghĩ trước sau, chắc không phải vì nàng dâng thức ăn mà hắn giận đâu, nếu không hẳn cũng không cố ý sai Đồng Ý chờ mình báo tin trên đường.

Vậy nếu đã không phải nàng chọc cho hấn tức giận, Tự Cầm thở phào nhẹ nhõm, nhìn hấn hỏi: "Hoàng thượng ăn tối chưa? Để thiếp sai người mang thêm chén đĩa, thức ăn cũng vừa mới bưng lên, thiếp cũng chưa ăn miếng nào đâu."

Tiêu Kỳ nghe Tự Cầm nói liền nghiêng đầu nhìn thoáng qua, môi mím chặt khẽ buông lỏng một chút, gật gật đầu.

Tự Cầm vội vàng kêu Vân Thường mang thêm chén đĩa lên, trong lòng suy nghĩ nên nói chuyện gì thì tương đối an toàn nhỉ? Mặc dù nàng định tỏ chút giận dỗi mè nheo hấn nhưng trong tình thế Tiêu Kỳ đang tức giận thế này thì nàng lại không dám làm gì thăm dò kiên nhẫn của hấn.

Tự tay múc cháo cho hấn, lại gấp thêm thức ăn, Tự Cầm nhìn nét mặt hấn dần dần hòa hoãn xuống cũng không hỏi thêm gì, hai người lặng lẽ ngồi ăn cơm. Ăn được một lúc thì Tự Cầm đột nhiên liền nghe Tiêu Kỳ hỏi: "Quý phi không có làm khó dễ nàng chứ?"

Đầu tiên là ngăn người, rồi Tự Cầm mới cười nói: "Không có." Không có gây khó dễ nhưng thái độ cũng chẳng tốt lành gì. Nhưng người muốn nói gì với một người đàn ông coi quyền lực là trên hết đây, có tác dụng gì đâu?

"Ta không ra mặt cũng là nghĩ cho nàng. Làm nàng mất mặt trăm không đành lòng, thể hiện coi trọng quý phi trăm lại không muốn. Huống chi nàng cũng không cần thiết phải trực diện tranh chấp để khó coi với quý phi, hơn nữa lúc đó quá gấp gáp."

Tiêu Kỳ đang giải thích ư?

Tự Cầm thật sự là sợ hết hồn, nghe hấn nói vậy là chuyện trước nay chưa từng có. Tự Cầm là một người hiện đại mà cũng có cảm giác thụ sủng nhược kinh. Những kẻ làm hoàng đế từ nhỏ chính là cao ngạo độc nhất vô nhị, người bắt hấn tự xưng ta, đây thật là...

Hơn nữa người ta còn đưa ra lời giải thích hợp tình hợp lý, Tự Cẩm bỗng chốc liền vui vẻ.

"Bây giờ thiếp cũng không giận nữa." Tiêu Kỳ thẳng thắn như vậy, Tự Cẩm cảm thấy mình cũng phải hồi báo người ta một chút, vì vậy thẳng thắn nói ra tâm sự của mình.

Tiêu Kỳ nghe vậy liền đặt đôi đũa trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Tự Cẩm bên đối diện. Mặc dù hăn tức giận mà tới nhưng cũng cảm nhận được Tự Cẩm cũng không vui. Hăn đâu có ngốc, đương nhiên biết rõ là vì cái gì. Làm một vị hoàng đế, hăn có cần thiết phải giải thích với người khác vì sao hăn làm như thế chẳng? Nhưng hăn lại không đành lòng thấy nàng buồn khổ.

Thấy ánh mắt Tiêu Kỳ nhìn mình, Tự Cẩm thật sự không được tự nhiên. Nàng biết rõ vì sao hăn nhìn nàng như thế, làm cho nàng cảm thấy thẹn thùng, im lặng một hồi mới nói: "Có đôi khi nữ nhân chỉ vì một trang sức bình thường cũng có thể tranh chấp, cho nên chuyện này quả thực không có gì nghiêm trọng, Hoàng thượng không cần lo lắng quá."

Hăn đã xưng "ta", thì đây chính là cơ hội tốt kéo gần khoảng cách giữa hai người, sao Tự Cẩm lại không nắm chắc thời cơ chứ. Đương nhiên, nàng cũng không ngốc, sẽ không cáo trạng Quý phi lúc này. Dù Quý phi không đúng thế nào, đó cũng là người đã chung sống với Tiêu Kỳ mấy năm qua, cho nên Tự Cẩm cũng không muốn bị hăn coi là người ích kỷ.

Một người tốt hay không, có thời gian dài để chứng minh, người khác cũng sẽ biết thôi.

"Nàng cũng nghĩ thông rồi ư." Tiêu Kỳ lắc lắc đầu.

"Hoàng thượng tới nên thần thiếp đương nhiên rất vui." Tự Cẩm cười nói, đích thực hăn tới đây chính là tỏ thái độ.

Vẻ mặt Tiêu Kỳ lại dịu thêm chút nữa, Tự Cẩm nhìn hắn không có ý định nói gì cũng im lặng. Hai người ăn cơm xong, Tiêu Kỳ liền cầm một quyển sách nằm nghiêng người trên giường. Tự Cẩm đi vào phòng trong để Vân Thường thả tóc cho nàng, búi tóc tháo ra, toàn bộ da đầu đều cảm thấy thả lỏng, người cũng thoải mái hơn hắn.

Nhìn kiểu này tối nay Tiêu Kỳ chắc chắn sẽ không đi. Nhưng hắn cứ sầm mặt thế thì không thể đoán được hắn đang suy nghĩ gì. Tự Cẩm biết rõ hắn không phải là người nói nhiều, hắn không muốn nói nàng cũng sẽ không hỏi hắn. Dù sao xem ra đây nhất định là việc khiến người ta chán ghét, nếu không Tiêu Kỳ cũng sẽ không thể nói không nên lời như vậy.

Tự Cẩm xoa tóc ra, tự mình đi rửa mặt. Tiêu Kỳ nhìn nhìn nàng, suy nghĩ một chút cũng đặt quyển sách trên tay xuống vội vàng đi theo. Hai người rửa mặt xong thì lên giường, Tiêu Kỳ vỗ vỗ vai Tự Cẩm, "Sáng mai nàng còn phải gặp người nhà, sớm đi ngủ đi."

Đã sớm biết Tiêu Kỳ không phải là người ham mê nữ sắc, người này có cả một cung phi tần mỹ nữ xinh đẹp mà vẫn ngủ chay hơn một năm nay, mới vừa bị người ta làm tức giận nữa thì giờ còn lòng dạ làm chuyện đó cũng lạ. Tự Cẩm gật gật đầu nhắm mắt lại, hôm nay mệt mỏi cả ngày, nằm xuống chưa đầy vài phút thì ngủ.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Quý Phi Định Thế Nào? (4)

Editor : Hương Cỏ

Mẹ chồng nàng dâu Tô thị nghe vậy đều ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Tự Cẩm, trong lòng tự có nhận định.

Tự Cẩm suy nghĩ một chút liền nói thẳng: "Chuyện chuyển khẩu, hoàng thượng tâm ý đã định, nếu đã chỉ định phụ thân tiếp quản chuyện này thì bất kể như thế nào nhất định phải làm ra thành tích, không để phụ thánh ân. Hoàng thượng không phải là không biết dân sinh gian khổ, phụ thân trung thành với Hoàng thượng vì quân phân ưu, vì dân ra sức chính là may mắn của Tô gia ta..."

Tô phu nhân kinh ngạc nhìn con gái mình từ tốn nói, không nghĩ mới vào cung hai năm cũng đã tôi luyện nàng thành người có tính cách trầm ổn thế này. Cũng không biết trong cung đã gặp bao nhiêu khó khăn mới có thể rèn thành nàng hôm nay. Nhất thời trong lòng chua xót nhưng ngoài mặt lại không dám lộ ra chút nào, chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, không nói lên lời.

Thời gian Tô Triển thị và em chồng cùng chung sống mặc dù không phải là rất dài cũng không phải là rất ngắn, đã sớm biết nàng thông tuệ hơn người, thường thốt ra những lời làm người khác kinh ngạc. Lúc ấy nghe nàng đàm luận việc triều chính giống y như phu quân thường nói với mình, trong lòng đối với nàng lại càng thêm kính nể. Người như em chồng, nàng ta có thúc ngựa cũng không theo kịp, chỉ lẳng lặng ngồi nghe nàng nói.

"Chuyện Tô gia Khúc Châu sắp đến kinh đô chắc nương nương cũng biết rồi chứ?"

"Con gái từ chỗ Hoàng thượng biết một chút, mẫu thân không cần lo lắng, mấy ngày nay con nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có đánh đòn phủ đầu mới không rơi vào thế hạ phong. Không biết phụ thân có ý định gì?" Tự Cẩm cũng định can dự chuyện này, mặc dù Tiêu Kỳ nói hẳn tự có biện pháp nhưng nàng vẫn nghĩ mình cũng phải bỏ chút ít công sức.

"Cha nương nương cũng nghĩ như vậy. Nhưng chuyện này cũng khá khó, nương nương cũng biết về tình về lý, mặc kệ bên trong chúng ta như thế nào thì người ngoài nhìn vào cũng chỉ nghĩ chúng ta đều là người họ Tô, giết địch một ngàn, cũng tự tổn hại tám trăm."

Đây chính là điểm không hay của cổ đại, tông tộc dính líu sâu xa hơn nhiều so với suy nghĩ của nàng.

Khẽ thở dài, Tự Cẩm cũng hơi đau đầu bèn nói: "Dù có vậy cũng không thể để Tào Quốc công và dòng chính Tô gia xuất thủ trước, nếu không chúng ta đã vốn yếu thế, đến lúc đó chỉ sợ càng thêm tiếp nối gian nan."

Tô phu nhân đối với dòng chính vốn đã căm thù sâu tận xương tủy, "Ta sẽ nói với phụ thân nương nương."

Vị phần Tự Cẩm chỉ là một Uyển Nghi, vẫn không thể giữ lại người trong nhà dùng bữa trong cung, không thể trì hoãn quá lâu, nàng lấy lá thư đã suy nghĩ mấy ngày mới viết, nêu rõ kế hoạch chuyển khẩu từ trong tay áo đưa cho Tô phu nhân, "Mẫu thân giao cái này cho phụ thân, đây là mấy ý kiến của con về chuyện chuyển nhân khẩu, có lẽ sẽ trợ giúp được phụ thân phần nào."

Từ nhỏ Tô Hưng Vũ mang theo con gái bên người dạy bảo cho nên thấy con gái làm vậy Tô phu nhân cũng không bất ngờ, nhưng vẫn còn hơi lo lắng nói: "Làm vậy Hoàng thượng có giận không?"

"Không đâu, nhưng chuyện này cũng không nên cho người khác biết, lúc đó phụ thân cũng không cần nói là ý tưởng của con là được. Dù sao con

thân ở hậu cung, quá mức khoe khoang cũng không phải là chuyện tốt, để người ngoài biết được con gái Tô gia tham nghị triều chính cũng không thỏa đáng."

Tô phu nhân đem thư cất lại nói: "Ta biết rồi, nương nương cứ yên tâm."

Tự Cẩm nhìn sang Tô Triển thị, "Tẩu tẩu, mẫu thân tuổi tác đã cao, trong nhà rất nhiều công việc cầu xin tẩu tẩu phải lo lắng nhiều. Hãy ghi nhớ nhà chúng ta giờ đang trên đầu sóng ngọn gió, mỗi tiếng nói cử động không tốt sẽ bị người khác nắm làm điểm yếu, an phận làm người, làm việc khiêm tốn. Tẩu tẩu chuyển lời với ca ca, nếu hần đã làm thống lĩnh Kiêu Long Vệ thì chỉ được một lòng trung thành với Hoàng thượng, người khác nói cái gì, làm cái gì đều không có quan hệ tới hần. Đây là nhóm thân vệ đầu tiên do Hoàng thượng tự tay tạo dựng lên, không thể khiến Hoàng thượng thất vọng."

"Thiếp nhớ rồi , sau khi trở về nhất định sẽ nói với ca ca nương nương. Mọi sự trong nhà người cũng yên tâm, vài năm nay mẫu thân liên tục dạy bảo thiếp, đương nhiên thiếp sẽ phân ưu với mẫu thân."

"Ta tin tẩu tẩu, ta cũng chuẩn bị mấy lễ vật cho chất nhi chất nữ, tẩu tẩu thay ta chuyển cho mấy bé. Chờ ta ở trong cung đã ổn định sẽ cho mấy bé vào đây thăm thú, cháu trai đã bắt đầu đọc sách chưa?"

"Năm ngoái bắt đầu rồi. Trong nhà cũng mời tiên sinh đức cao vọng trọng để dạy bảo, phu quân nói tính cách Phú nhi giống cô cô, trong đầu óc luôn có những ý nghĩ kỳ lạ, trên lĩnh vực học tập cũng rất quyết tâm, mặc dù không dám nói là đã gặp qua thì không quên được nhưng tiên sinh cũng nói nó là đứa bé có tài." Nói đến con trai, nét mặt Tô Triển thị tươi cười vui vẻ hơn một chút.

Tự Cẩm gật gật đầu, "Vậy thì tốt, gia tộc thịnh vượng hay không là dựa vào bản lĩnh tài năng của con cháu, trong việc học tập tẩu tẩu đừng làm từ

mẫu, phải nghiêm khắc dạy bảo mới được."

Tô Triển thị đương nhiên đồng ý, "Ca ca nương nương cũng nói như vậy, sợ thiếp nhân từ nương tay, thiếp luôn theo dõi sát sao việc học của bé, không dám buông thả chút nào đâu."

Tô phu nhân thấy canh giờ đã đến bèn đứng dậy cáo từ, nắm tay Tự Cẩm, "Ở trong cung, con tự chăm sóc mình cho tốt, không cần nhớ thương người trong nhà, con yên tâm, cha con và ca ca sẽ cho con chỗ dựa. Tuổi con còn nhỏ, việc sinh con nối dòng không nên quá vội vàng, lấy sức khỏe làm trọng."

Tự Cẩm ghen ngào vâng lời, tự mình đưa Tô phu nhân mẹ chồng nàng dâu ra ngoài, sau khi trở về nhớ tới Tô phu nhân, trong lòng thốn thức không thôi. Người nhà nguyên chủ đối với nàng thật tốt, nhà người khác ai không muốn con gái nhập cung sẽ sinh con ngay. Nhưng bọn họ lại muốn nàng lấy sức khỏe làm trọng. Họ vì nàng suy nghĩ như vậy, cũng không uổng công nàng vì người nhà trù tính.

Chuyện Tự Cẩm gặp người nhà trong cung cũng không phải là bí mật gì, khiến không biết bao nhiêu người hâm mộ ghen tị. Mãi đến xế chiều Tề Vinh Hoa tới chơi, lại nói cho Tự Cẩm một cái tin tức kinh hãi.

Tiểu công chúa không khỏe, quý phi tra ra tã lót của tiểu công chúa bị người khác động tay chân, đang làm ầm ĩ đến chỗ hoàng hậu.

Ngực Tự Cẩm đột nhiên dâng lên bất an, chuyện xảy ra quá đột ngột làm người ta trở tay không kịp.

Trong Trường Nhạc Cung, ai có thể duỗi tay vào đó chứ, Quý phi định thế nào?

"Chuyện này là thật sao?" Tự Cẩm hỏi Tề Vinh Hoa, "Trường Nhạc Cung xưa nay nước giội không vào, ai có thể có bản lĩnh này, dám duỗi tay

vào được?"

Tề Vinh Hoa cười lạnh một tiếng, "Trong cung này người tài không ít, từ lúc Quý phi tiến cung tới nay đặc tội không ít người. Ai biết là cao nhân nào chứ."

Tự Cầm nhíu mày nói với Tề Vinh Hoa: "Sợ là bão tố bắt đầu nổi lên trong cung."

"Vậy cũng tốt, người như Quý phi kia, không có gió còn muốn khởi ba đào cơ, cũng nên đè ép nàng ta một chút mới được." Tề Vinh Hoa nói nghiêng rãng nghiêng lợi, "Huống chi, Hoàng hậu nương nương chưa chắc không trợ giúp." Nói đến đây nhìn Tự Cầm, "Uyển Nghi muội muội phải cẩn thận đấy."

Tự Cầm hiểu được ý tứ Tề Vinh Hoa, là sợ hoàng hậu lấy nàng làm bình phong chịu tội. Hoàng hậu vì đối phó Quý phi, đương nhiên sẽ không đáng thương một Uyển Nghi như nàng, không có nàng vẫn có thể nâng đỡ người khác. Nhưng thời cơ đối phó Quý phi thì lại không dễ dàng tìm được.

Tạ ơn lòng tốt của nàng ta, Tự Cầm mới nói: "Nếu thật sự Hoàng hậu nương nương có ý chỉ, sao muội không tuân lệnh được."

Tề Vinh Hoa nhìn Tự Cầm, "Cho nên, hôm nay muội muội không cần thận trọng gió, không thể ra ngoài."

Tự Cầm ngẩn ra, không phải Tề Vinh Hoa muốn nàng cáo bệnh né tránh chứ?

Nhìn vẻ Tự Cầm khựng lại, Tề Vinh Hoa hơi cúi đầu xuống, tựa như lâu lâu nói: "Nếu quý phi có ý hãm hại thì muội muội là người đứng mũi chịu sào. Chuyện hôm qua thể diện của Quý phi cũng đã bị ảnh hưởng. Từ khi cô ta tiến cung tới giờ chưa từng chịu thiệt thòi như vậy, muội muội tội gì đẩy mình vào chỗ khó chứ?"

Hôm qua chuyện hai người cùng đưa đồ ăn cũng không phải bí mật gì, huống chi Tiêu Kỳ ngủ lại Di Cùng hiên, quý phi đương nhiên mất mặt. Nàng ta tức giận cũng là chuyện bình thường trong cung. Có lẽ Tề Vinh Hoa còn biết thêm chuyện gì khác nhưng nàng ta không chịu nói rõ, Tự Cẩm cũng không tiện truy vấn, chỉ nói: "Chỉ sợ ngự y đến khám cũng không trốn được."

Nếu thật sự muốn bệnh thì cũng không phải không có biện pháp, nhưng Tự Cẩm vẫn nghĩ thử Tề Vinh Hoa một lần, nàng ta đề nghị như thế, chỉ sợ còn có hậu chiêu.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Không Dám Rình Mò Hành Tung Của Hoàng Thượng

Giả bệnh là một kỹ năng, chỉ cần hoàng hậu phái thái y đến thì có thể biết ngay sự thật. Chuyện nguy hiểm như thế đương nhiên Tự Cẩm không dám mạo hiểm, huống chi chuyện lần này thật sự cũng làm người ta sinh nghi. Mặc dù Tề Vinh Hoa nói là cùng nàng hợp tác nhưng trên thực tế hai người tiếp xúc vẫn còn ít, Tự Cẩm vẫn chưa thể hoàn toàn tin tưởng nàng ta.

Nghe Tự Cẩm nói, Tề Vinh Hoa cũng không cảm thấy bất ngờ nói: "Đúng vậy, Hoàng hậu nương nương xưa nay luôn 'Bảo vệ' cung tần, nếu là có ai cảm thấy không khỏe đương nhiên là phải gọi thái y."

"Đúng vậy, nương nương rất từ ái." Tự Cẩm cười.

Tề Vinh Hoa nhìn ra ngoài cửa sổ, trong Di Củng hiên sức sống bừng bừng, ngoài sân giống như một vườn hoa nhỏ, đủ loại hoa tươi đón gió phấp phới, lá xanh rợp mắt khiến người ngắm nhìn rất thích thú thoải mái. Không hề giống Ân Nguyệt các của nàng ta, quanh năm suốt tháng cũng chỉ có một cảnh sắc.

"Trong cung này ai nấy đều chỉ lo thân mình, cũng không vui vẻ gì, xưa nay Uyển Nghi muội muội được Hoàng hậu nương nương coi trọng, cho dù có vài chỗ không ổn thì ta nghĩ nương nương cũng sẽ không trách tội."

Lời này là gì chứ?

Tự Cẩm nhất thời không hiểu, nhìn Tề Vinh Hoa, "Mấy lời của tỷ tỷ thật sự thâm ảo, muội muội ngu dốt, nhất thời không hiểu."

Tề Vinh Hoa khẽ cười một tiếng, "Quý phi có ngụ ý, Hoàng hậu nương nương há lại chỉ lo thân mình. Quý phi có công chúa, Hoàng hậu nương nương có muội muội mà."

Lúc đó Tự Cẩm liền hiểu được, kinh ngạc nhìn Tề Vinh Hoa, người này có tâm kế có thủ đoạn, sao lại có thể im lặng không chút tiếng tăm trong cung như vậy chứ?

Tề Vinh Hoa nói ra thì nàng hiểu ngay. Tiểu công chúa có việc thì mặc kệ thực hư, quý phi cũng sẽ lấy con gái giữ chân Hoàng thượng. Như vậy mấy ngày này, chỉ sợ hoàng đế sẽ tập trung chú ý bên Trường Nhạc Cung. Là thật tâm đối đãi quý phi và tiểu công chúa cũng được, hay là nể mặt Tào Quốc công phủ không thể không làm cũng tốt, tóm lại mấy ngày này quý phi tất nhiên sẽ bá sủng.

Trong toàn cung này, người duy nhất có thể cùng quý phi ganh đua trên dưới cũng chỉ có một vị do chính tay hoàng hậu nâng lên là Tự Cẩm. Nếu bây giờ Tự Cẩm 'Bệnh', Hoàng thượng đối với nàng 'Có tâm' há có thể không lo lắng? Từ đó, dù cho không phải tranh đua với Quý phi và tiểu công chúa, nhưng có thể phân bớt tâm tư của hoàng đế sang Di Cung hiền mấy phần, như vậy bên Hoàng hậu cũng sẽ không quá khó coi.

Tề Vinh Hoa nhắc Tự Cẩm giả bộ bệnh, thật sự là đoán trúng tâm sự của hoàng hậu.

Lòng bàn tay Tự Cẩm thấm ra mồ hôi lạnh, tuyệt đối không thể tưởng tượng được, Tề Vinh Hoa thật sự là người có mưu kế, tâm tư sâu sắc, trước đây đã coi thường nàng ta rồi.

Thấy Tự Cẩm trầm ngâm không nói, Tề Vinh Hoa cũng không thúc giục chỉ ung dung nói: "Có lẽ Uyển Nghi muội muội chỉ sợ cảm thấy ta giỏi tâm kế, thủ đoạn âm ngoan. Nhưng cũng không sao, cuộc đời này của ta đã không mong cầu gì nữa, chỉ ngóng trông một ngày nhà quý phi xuống dốc,

báo thù nhà thì cuộc đời này đã không uổng phí. Muội muội giúp ta một tay, giúp ta đạt thành tâm nguyện, ta đương nhiên sẽ báo đáp muội muội, giúp muội từng bước vinh hoa ở trong cung này." Nói đến đây, Tề Vinh Hoa khẽ thở dài một tiếng, "Lúc mới vào cung, ta cũng từng có những mơ mộng của thiếu nữ, nghĩ tới một khi được kết bạn bên cạnh Hoàng thượng cũng có thể mang vinh quang về cho gia tộc, phong quang vô hạn. Nhưng trên đời này nào có chuyện dễ dàng như ý, gia thế nhà ta không cao, cũng không thể vì Hoàng thượng phân ưu, tự nhiên liền không được trọng dụng. Lại cùng quý phi tuyển vào cung, trong mắt Hoàng thượng chưa từng nhìn thêm người khác. Ta đã sớm bỏ tư tình nữ nhi, huống chi trước có quý phi giờ lại có muội muội, trong ánh mắt Hoàng thượng sợ là không còn người nào khác. Ta cắt tình nam nữ, chỉ ngóng trông tương lai muội muội có được địa vị cao che chở ta một đời bình an. Ta có hy vọng xa vời này, tự nhiên sẽ toàn lực vì muội muội trù tính."

Xác thực ở trong hậu cung này Tự Cẩm thiếu một cánh tay, Tề Vinh Hoa mặc dù vị phân không cao nhưng hơn ở chỗ nàng ta tiến cung sớm. Với tâm cơ của nàng ta hiện giờ, chỉ sợ trong cung này bao nhiêu bí ẩn nàng ta đều nắm trong lòng, đối với Tự Cẩm bây giờ quả nhiên là ngàn vàng khó cầu chỗ tốt.

Lời Tề Vinh Hoa nói so với trả lời thì càng thêm rõ ràng, Tự Cẩm hơi do dự một chút bèn lập tức đứng dậy, khom người thi lễ với Tề Vinh Hoa, cực kỳ trịnh trọng nói: "Nếu tỷ tỷ đã nâng đỡ như thế, muội cầu cũng không được. Hôm nay muội nghiêm trang lập lời thề, tỷ tỷ thật lòng với muội, sau này một ngày có muội thì một ngày có tỷ, nếu như nuốt lời sẽ khiến muội rơi xuống bùn đen, trọn đời không được thoát thân."

Tề Vinh Hoa không nghĩ tới Tự Cẩm dám lập lời thề như thế, quả nhiên lòng đầy xúc động, lập tức nâng Tự Cẩm đứng dậy, "Lời muội muội quá nặng rồi, ta đảm đương không nổi, cần gì phải như thế, đương nhiên ta tin muội."

Làm người làm việc, dù sao cũng phải tỏ thành ý ra trước mới khiến cho người khác an tâm cộng tác.

Hai người thổ lộ tình cảm một hồi, cuối cùng cũng đạt thành một kết quả vừa lòng cả hai bên. Năm rộng tháng dài, sẽ có thể nghiệm chứng hôm nay có thật lòng hay không.

"Muội muội cứ cáo 'Bệnh', bên chỗ Hoàng hậu nương nương, ta tự sẽ thay muội chu toàn."

Ý đây chính là muốn thay Tự Cẩm anh dũng đấu tranh, Tự Cẩm cũng không nghĩ Tề Vinh Hoa lại là người cương quyết như thế, nói làm là làm, thật sự cũng gây người một hồi.

Tề Vinh Hoa nhìn vẻ này của Tự Cẩm, nhin không được giơ khăn cười khê, trực tiếp đứng dậy, "Ta đi luôn, muội muội cũng chuẩn bị một chút đi. Lát nữa Hoàng thượng chỉ sợ sẽ đến Trường Nhạc Cung, vở kịch hay đã bắt đầu, chúng ta cũng không thể rút lại phía sau quá nhiều."

Tự Cẩm tự mình tiễn Tề Vinh Hoa đến cửa, "Tỷ tỷ cũng đừng nên sốt ruột, nếu tâm trạng Hoàng thượng vui thì vạn lần đừng nói gì hết." Đỡ phải chính mình bị tội, tính cách Tiêu Kỳ không hiền lành, chuyện trút giận sang người khác người này không phải là sẽ không làm.

"Ta nhớ rồi, muội mau vào đi thôi, đã 'Bệnh' thì phải có vẻ bệnh chứ."

Tự Cẩm hiểu được, nhìn theo Tề Vinh Hoa đi ra ngoài rồi xoay người về phòng, nhìn sắc trời càng ngày càng tối, tối nay trong hậu cung sẽ diễn ra vở kịch hay, nàng e là vô duyên để xem. Mặc dù Tề Vinh Hoa bảo mình 'Bệnh' nhưng chắc hẳn Tiêu Kỳ cũng sẽ không bỏ Ngọc Trân công chúa mà đến thăm nàng, kiểu gì cũng phải ở Trường Nhạc Cung làm bộ một chút.

Thế này cũng tốt, vừa vạn cho nàng thời gian chuẩn bị.

Ban đêm gió mát, Tự Cầm đuổi Vân Thường và mấy người hầu đi nghỉ ngơi, tự mình ngồi trên giường mở cửa sổ, gió đêm liền thổi ùa vào, nàng chỉ mặc quần áo ngủ lập tức rung mình một cái.

Kế hoạch của Tề Vinh Hoa rất tốt, cũng coi như đoán trúng dự định của hoàng hậu, nhưng nàng và Tiêu Kỳ cũng chưa có quá nhiều tiếp xúc, không hiểu rõ lắm về hắn. Chỉ sợ hắn đến liếc mắt nhìn một cái thì sẽ biết mình bệnh thật hay giả. Mặc dù Tự Cầm muốn cùng quý phi đấu một trận nhưng nàng cũng không muốn lừa gạt Tiêu Kỳ rõ ràng như vậy.

Hắn là người rất tinh ý, nhất định thế nào cũng sẽ ghi một khoản nợ cho mình, thế thì được không đủ bù mất.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Không Dám Rình Mò Hành Tung Của Hoàng Thượng (2)

Lại nói ngày hôm nay mẹ chồng nàng dâu Tô thị trở về Tô phủ, chờ mãi cho đến trời tối mới thấy Tô lão gia về phủ, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng con trai. Tô phu nhân liền tiến ra đón hỏi: "Sao giờ này lão gia mới rời nha môn, Thịnh Dương cũng còn chưa về, trong cung có chuyện gì cản trở sao?"

Tô Hưng Vũ vào phòng chính, để Tô phu nhân cởi áo quan ra cho mình, sau khi rửa mặt xong xuôi mới ngồi xuống nói: "Trong nha môn có chuyện trì hoãn, nghe nói tiểu công chúa trong cung không khỏe, tối nay Thịnh Dương chưa chắc có thể trở về." Uống một ngụm trà, bấy giờ ông mới hỏi: "Tiến cung thấy Cẩm nhi, con bé tốt không?"

"Thấy cao hơn, so với lúc ở nhà thì khác nhiều lắm."

"Con gái mười tám thay đổi nhiều mà, cơ thể phát triển, đường nét nảy nở, đương nhiên là phải khác rồi. Cũng đã hai năm không gặp, nếu vẫn còn như trước đây thì bà và ta lại chả càng lo lắng hơn à." Tô Hưng Vũ là nam nhân, đương nhiên sẽ không có tâm tư cẩn mật tinh tế như nữ nhân như vậy.

Tô phu nhân liền kể chuyện tiến cung và tình hình sau đó, rồi lấy ra thư Tự Cẩm gửi cho bà đưa tới cho phu quân mình.

Tô Hưng Vũ giơ tay nhận, cũng không mở ra ngay, chỉ nói: "Đều là do người cha không tốt như ta, tới bây giờ còn muốn con gái phải hao tâm tổn trí vì mình. Cũng không biết con bé sống trong cung thế nào dưới mí mắt của Hoàng hậu quý phi nữa."

Tô phu nhân cũng phiền muộn theo, "May mà con bé cũng thông minh, mặc dù có một chút gian nan nhưng nghĩ đến vẫn có thể nhẫn nhịn vì lợi ích lâu dài sau này." Nhưng chính sự thiệt thòi này của con gái mới khiến cho bọn họ cảm thấy chua xót trong lòng.

Tô đại nhân trầm mặc một hồi lâu, cúi đầu nhìn lá thư trong tay, trên mặt lộ ra vẻ phiền muộn, "Vừa nhập cung, có một số việc cho dù chúng ta có sốt ruột cũng không có cách nào khác, vì kế lâu dài giờ cũng chỉ có cố gắng nhún mình, chỉ mong Hoàng thượng xem ở lòng trung thành của nhà họ Tô chúng ta cũng có thể đối xử với con bé tốt một chút."

"Con gái đáng thương của tôi, lẽ ra trước đây không nên đưa con bé vào tuyển tú..." Tô phu nhân lấy khăn lau lệ, trong lòng chua xót.

Tô đại nhân cũng thở dài một tiếng theo, "Bà đừng đau lòng nữa, đây là số mệnh. Bà ngủ sớm đi, tôi còn phải đi thư phòng." Con gái đưa cho thư, ông ta phải xem kỹ càng mới được.

Tô phu nhân cũng biết trượng phu đang vội chuyện gì liền đi ra ngoài.

Tô Hưng Vũ đi trong bóng đêm về thư phòng, dưới ánh nến mở thư ra cẩn thận nghiên cứu.

"Con gái Tự Cẩm chúc phụ thân vạn phúc kim an..." Đọc câu này, mắt Tô Hưng Vũ liền đỏ lên. Nghĩ tới con gái một thân một mình ở trong thâm cung thì lòng càng bất an. Nếu như không phải do dòng chính bức bách quá đáng, lúc trước cần gì phải cắn răng đưa con gái đi con đường tuyển tú này chứ.

"... Con gái ở trong cung vẫn bình an, phụ thân đừng lo lắng. Duy có một chuyện trong lòng còn suy nghĩ, đêm không thể say giấc, trở mình trằn trọc..."

Lá thư mỏng nhưng Tô Hưng Vũ cũng phải xem hết gần một canh giờ mới xong hết. Bên trong đề ra chuyện trả thù lao chuyển khẩu, đọc phần này xong ông ta có cảm giác như sấm đánh bên tai. Thường ngày sở dĩ chuyện chuyển khẩu tạo ra sự phẫn nộ oán hận của dân chúng, không có lý do gì khác ngoài việc khi chuyển khẩu làm người ta cốt nhục chia lìa, gia đình phân tán. Nếu có thể trả thù lao chuyển khẩu thì chưa chắc không phải là một biện pháp giải quyết. Nhưng mà, làm chuyện này cần phải có nhiều tiền mới thực hiện được. Hộ bộ sẽ không chịu chi một đồng nào, kiếm đâu ra một số tiền lớn như vậy chứ?

Trừ chuyện đó ra, nàng còn nghĩ ra một biện pháp khá dễ dàng, kế sách ban thưởng khai hoang. Tô Hưng Vũ càng nghĩ càng hưng phấn, một mình trong phòng không ngừng suy nghĩ mọi chuyện. Người nào đồng ý chuyển khẩu đến Tuyệt Hộ Quận đều sẽ được cấp sổ hộ tịch, ngoài ra còn có những phần thưởng khác. Ví dụ như, trong vòng năm năm đầu toàn bộ lương thực thuộc về người khai hoang, không phải nộp thuế. Sau năm năm nộp một nửa thuế cho triều đình. Mười năm sau sẽ nộp thuế đủ. Nếu khai khẩn được mười mẫu ruộng hoang thì được thưởng một mẫu cho người khai hoang làm tài sản riêng...

Nếu có trọng thưởng, tất có dũng phu. Tô Hưng Vũ cảm thấy kế này rất tốt, không chỉ tốt mà nếu áp dụng thỏa đáng thì 5 năm sau, tiền thu được từ thuế sẽ là một khoản không hề nhỏ. Hoàng đế có tiền riêng nhiều, uy vọng trên triều đình càng lớn. Đến lúc đó nhà bọn họ cũng coi như hết khó khăn. Chờ mười, hai mươi năm sau đó, hoàng đế lại có thể thu rất nhiều tiền từ thuế của Tuyệt Hộ Quận, đây cũng không phải là con số nhỏ đâu.

Tô Hưng Vũ cũng đã tự mình suy nghĩ nhiều về việc chuyển khẩu của Tuyệt Hộ Quận, trước đây lúc còn ở Khúc Châu đưa ra kế sách, so với ý tưởng của Tự Cẩm thì cũng khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ lạ, chỉ không có chi tiết tường tận như lời nàng nói. Lúc này cũng kìm nén không được sự hưng phấn của mình, ông ta phối hợp phương thức của con

gái và suy nghĩ của bản thân viết thành tấu chương, sáng mai dâng lên Hoàng thượng. Thậm chí ông ta có thể hình dung ra, Hoàng thượng xem xong đương nhiên sẽ vỗ tay khen ngợi.

Còn nữa, Tự Cẩm nói cần ngân lượng thì lại không phải là chuyện ông ta có thể giải quyết được. Hộ bộ không chịu xuất tiền, ông ta cũng không có bản lĩnh cưỡng bức họ ra tiền. Đây là muốn chính Hoàng thượng nghĩ biện pháp.

Sau khi hưng phấn, Tô Hưng Vũ ngồi trước thư án, cẩn thận suy nghĩ, viết từng câu từng chữ rõ ràng, từng lời gan ruột. Bản tấu chương dâng lên, chuyện chuyển khẩu coi như giải quyết hơn một nửa, chỉ còn chờ kết quả sau khi mở khoa thi quan viên vào vị trí thì có thể triển khai hành động.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Hưng Vũ liền mặc quan phục, mang theo tấu chương ra cửa.

Trước đại điện, quan viên văn võ đã sớm phân thành hai ban chờ vào triều. Tối qua trong cung xảy ra chuyện, những người có tai mắt linh thông đã sớm nhận được tin tức. Lúc đó đứng thành từng nhóm, tùm năm tùm ba xì xào bàn tán, mặc dù không dám nói rõ nhưng cũng lặng lẽ thăm dò, hy vọng biết được kết quả như thế nào.

Xung quanh Tào Quốc công và Vệ Quốc công vây đầy người, Tạ Hoàn đứng riêng một chỗ, một mình một kiểu. Bên kia Ngụy Các lão cười mỉm bắt chuyện với người khác, ngược lại Lý Các lão nghiêm mặt, làm người ta không dám tới gần. Cũng có năm ba người đến chỗ Tô Hưng Vũ hỏi thăm tin tức. Tô Hưng Vũ làm người khéo léo, trừ đối với những người bất đồng quan điểm thì còn gay gắt một chút, đối với những người còn lại đều hòa nhã thân thiện. Do đó, ông ta cũng không bị cô lập một mình, nghe người ta hỏi thăm cũng chỉ cười khở khoát tay tỏ ra không biết.

Từ lúc trong cung có thêm một Hi Uyển Nghi nóng bỏng, lại là một tay Hoàng hậu nâng đỡ, Vệ Quốc công đối với Tô gia vừa khinh thường lại vừa muốn lôi kéo. Từ xa Vệ Quốc công trông thấy nhiều người vây quanh Tô Hưng Vũ, suy nghĩ một chút liền vẫy tay kêu ông ta đi qua.

Mặc dù Tô Hưng Vũ đối với Vệ Quốc công trong lòng bất mãn nhưng ngoài mặt lại không hề biểu lộ ra chút nào, cáo lỗi với người bên cạnh rồi mới từ từ đi qua, hành lễ cười nói: "Chào Quốc công đại nhân."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Không Dám Rình Mò Hành Tung Của Hoàng Thượng (Cuối)

Vệ quốc công nở nụ cười tươi nhất với Tô Hưng Vũ hạ giọng hỏi: "Tô đại nhân có biết chuyện tối hôm qua trong cung không?"

"Hạ quan vốn không biết, mới vừa nghe vài vị đồng liêu nói, giờ mới biết sơ sơ." Tô Hưng Vũ nói, "Lão đại nhân, chuyện này là thật sao?"

Vệ Quốc công tinh tường quan sát vẻ mặt Tô Hưng Vũ, phát hiện ông ta hình như không biết gì thật, nhớ đến con gái nhắc tới Hi Uyển Nghi trong cung cũng cung kính nghe lời nàng, thái độ với Tô Hưng Vũ so với trước kia thêm thân cận hơn, liền nói: "Lão phu nhận được tin tức, Ngọc Trân công chúa xác thực không tốt, nhưng cũng không phải chuyện lớn. Chẳng qua là mấy nữ nhân mưu mẹo nham hiểm tranh thủ tình cảm mà thôi."

Tô Hưng Vũ nghe vậy khẽ cau mày, tỏ vẻ lo lắng đến cực điểm thờ dãi nói: "Vi thần... Thật sự là lo lắng cho Uyển Nghi chủ tử, nàng xưa nay đơn thuần, tâm tính lương thiện, từ trước đến nay không khó xử người khác, cũng không biết có thể bình an vô sự hay không?"

Vệ quốc công nghe Tô Hưng Vũ nói Hi Uyển Nghi như vậy, quả thật cũng không có để ở trong bụng. Xưa nay Hoàng hậu nhìn người thận trọng, nếu đã hơn một năm nay nàng nâng đỡ Hi Uyển Nghi kia thì thấy rõ người này cũng không phải là kẻ ác độc vong ân bội nghĩa, đã có ý lôi kéo Tô Hưng Vũ liền hạ giọng nói: "Tô đại nhân yên tâm, Hoàng hậu nương nương đã kêu Hi Uyển Nghi cáo bệnh, bất kể chuyện này ồn ào như thế nào cũng sẽ không dính líu đến đến nàng ta, có Hoàng hậu nương nương hỗ trợ mà."

Tô Hưng Vũ trên mặt cảm kích, chấp tay nói: "Vi thần cảm tạ Quốc công, tạ nương nương hậu ân."

Vệ quốc công liền cười, lông mày nhướn lên: "Nghe nói Tô gia Khúc Châu tô mấy ngày nữa sẽ đến, Tô đại nhân biết chưa?"

Tô Hưng Vũ bất đắc dĩ cười cười, nói với Vệ Quốc công: "Lão đại nhân, hạ quan đương nhiên biết rồi."

"Ông có đối sách gì chưa?"

Tô Hưng Vũ lắc đầu, chậm rãi nói: "Hạ quan đến kinh đô ngăn ngủi mấy ngày, công vụ còn chưa làm được gì, nào có lòng dạ thanh thản đi nghĩ những chuyện này. Huống chi đúng sai đâu phải do họ nói một lời là rõ, tự có công đạo ở lòng người."

Nghe Tô Hưng Vũ nói vậy, Vệ Quốc công liền biết rõ ông ta nhất định đã nhận được vài tin tức, sẵn đang có ý định lôi kéo ông ta nên lúc này vệ quốc công bày tỏ đúng là vừa vặn bèn nói: "Tô đại nhân đừng quá lo lắng, chuyện này cho dù Tào Quốc công kia có ra tay trong bóng tối thì cũng không phải một nhà độc đại, đến lúc đó lão phu đương nhiên sẽ vì ông nói rõ một hai."

Tô Hưng Vũ vẻ mặt đầy cảm kích, "Đa tạ lão đại nhân trượng nghĩa, hạ quan vô cùng cảm kích ạ."

Vệ quốc công liếc Tào Quốc công đang đứng xa xa, ha ha cười, vỗ vỗ vai Tô Hưng Vũ, "Tôi với ông cần gì phải khách khí." Con gái ông ta khả năng cả đời này đều sẽ không thể có con, nếu Hi Uyển Nghi kia có thể sinh hạ hoàng tử, cuối cùng còn không phải là để hoàng hậu nuôi dưỡng. Đến lúc đó Tô gia chịu ân tình của nhà ông ta, cũng không tiện phản đối.

Tô Hưng Vũ cũng không biết những dự định trong lòng Vệ Quốc công, nhưng trong lòng cũng suy đoán một hai lý do vì sao ông ta lại nhiệt tình

như thế. Dù sao bây giờ còn chưa có manh mối, ông ta cũng chỉ cần yên lặng theo dõi kỳ biến là được rồi.

Trên triều đình ồn ào náo nhiệt, Tự Cầm cũng không biết. Tối hôm qua chịu một đêm gió lạnh, ngày hôm lại bị bệnh thật. Mặt đỏ ửng, trán nóng hổi. Thái Y viện đến bắt mạch, viết phương thuốc sai người nấu thuốc hạ sốt trước. Bệnh này đến quá nhanh, tiến quá mau, Hi Uyển Nghi lại là sủng phi của hoàng đế, bọn họ cũng không dám thất lễ.

Bên này vừa viết xong phương thuốc thì bên kia thái y đã mang theo hòm thuốc đi tới chỗ Hoàng thượng bẩm báo. Lúc đó Hoàng thượng đang lâm triều, thái y liền báo cho Quản Trường An. Quản Trường An trong lòng cả kinh, tối hôm qua Hoàng hậu nương nương nói Hi Uyển Nghi chủ tử bị bệnh, hẳn ta còn cho rằng đây là muốn tranh đấu với quý phi chứ, ai biết đúng là bị bệnh thật.

"Thái y chờ một chút, chỉ sợ chút nữa hoàng thượng biết còn muốn hỏi ông thêm vài điều nữa." Quản Trường An không dám để thái y từ về thái y viện mà vội vàng giữ người lại. Tần phi khác thì không dám, nhưng nếu là chuyện của Hi Uyển Nghi thì lúc nào cũng phải cẩn thận hơn mấy phần.

"Vâng, vi thần cũng nên ở lại." Thái y kia vốn nghĩ trở về thái y viện nhưng Quản Trường An nói thế thì ông ta cũng chỉ có thể chờ. Người này là thân tín bên cạnh Hoàng thượng, cũng không thể đắc tội, chờ Quản Trường An vào đại điện liền lẳng lặng đứng chờ một bên.

Hôm nay lâm triều Tiêu Kỳ được Tô Hưng Vũ mật báo, coi như là một lời nhiệt huyết đúng trọng tâm, không nghĩ tới ông ta có thể dâng thượng sách như thế. Trong tấu chương có nói mấy ý cũng tương tự như mấy lời Tự Cầm từng nói. Hôm qua mới gặp người nhà, ngày hôm nay Tô Hưng Vũ liền dâng tấu chương. Chuyện này sao lại trùng hợp như vậy, hẳn vốn không tin. Nhưng Tô Hưng Vũ nói ông ta đã viết xong tấu chương này từ hai hôm trước, chỉ là vài chỗ còn chưa thấu đáo nên chưa bẩm báo, chờ suy

nghe chu toàn mới dâng lên. Cũng lại nói, hôm qua phu nhân tiến cung gặp Tự Cẩm, từ những gì bà ta nói chuyện với Tự Cẩm lại sáng tỏ thêm vài thứ, trước sau kết hợp mới hoàn thành được tấu chương này.

Đối với hai cha con cùng một suy nghĩ như thế, khiến Tiêu Kỳ thật sự không thoải mái. Nghĩ đến trước đây Tự Cẩm cũng không cùng hẳn nói chuyện này thì cũng hơi mất hứng. Nhớ đến nàng lại không khỏi nghĩ đến tối hôm qua hoàng hậu nói, tiểu công chúa bị bệnh, Tự Cẩm cũng cáo bệnh, thật sự là quá khéo. Trước đó nàng không hề có dấu hiệu bệnh, chẳng lẽ là vì đấu với quý phi nên mới giả bộ bệnh tranh thủ tình cảm?

Hắn lại nghĩ Tự Cẩm không phải là người nham hiểm, không biết làm mấy mưu mẹo thế này, cũng lại cho rằng những chuyện thế này kỳ thật cũng không coi là hiểm lạ, vì tranh thủ tình cảm hắn đã sớm thấy những thủ đoạn ngu dốt hơn nhiều. Nếu Tự Cẩm thật giả bệnh tranh thủ tình cảm thì quả thật khiến hắn thương tâm.

Hạ triều, Tiêu Kỳ mang tâm trạng hết sức phức tạp đi ra đại điện, Quản Trường An chào đón, ghé vào bên cạnh hắn khẽ nói: "Hoàng thượng, thái y đến đây bẩm báo Hi Uyển Nghi bị sốt cao, người còn đang sốt, chưa tỉnh dậy."

Tiêu Kỳ bước chân khựng lại, nghiêng đầu nhìn sang Quản Trường An, "Chuyện xảy ra khi nào vậy?"

"Nghe nói buổi chiều hôm qua Hi Uyển Nghi cũng không thoải mái, nhưng cũng không để trong lòng. Không ngờ qua một đêm liền sốt. Hôm nay sáng sớm Trần Đức An của Di Cùng hiên liền đi mời thái y, đã cho phương thuốc hạ sốt ." Quản Trường An vội vàng nói, thái y nói như thế nhưng cũng không nói cụ thể thời gian. Thời gian qua Quản Trường An và người Di Cùng hiên giao tình không tệ, hẳn ta cũng không ưa gì quý phi. Hôm qua Hoàng hậu ở trước mặt hoàng thượng nói Hi Uyển Nghi cáo bệnh, Quý phi còn lau nước mắt ám chỉ Hi Uyển Nghi tranh thủ tình cảm.

Do đó hẳn ta cố ý nói như vậy để chứng tỏ hoàng hậu nói thật. Dù sao hẳn ta cũng không nói dối, chẳng qua chỉ nói rõ hơn một chút, cấp cho Quý phi chút phiền toái nho nhỏ mà thôi.

Tiêu Kỳ không thèm gặp cả thái y, vội vàng đi sang hướng Di Cùng hiên. Quản Trường An vội vàng đuổi theo, lại sai Đồng Ý kêu thái y cũng đi Di Cùng hiên đợi lệnh. Đồng Ý nhìn theo chân sứ phụ nhanh nhẩu chạy đuổi theo Hoàng thượng rồi này mới đi đại diện tìm thái y, không ngờ đụng đầu với Hách Nhân, tiểu thái giám của Trường Nhạc Cung.

"Chào Đồng công công, tôi có việc cầu kiến Hoàng thượng, thỉnh công công bẩm báo một tiếng." Hách Nhân theo lệnh của Quý phi cố ý đến mời Hoàng thượng di giá Trường Nhạc Cung thăm tiểu công chúa, cũng không dám lơ là đại sự, lúc đó nói chuyện với Đồng Ý cũng không có vẻ kiêu căng như trước đây.

Đồng Ý trong lòng cười một tiếng, trên mặt lại tỏ ra khó xử, nhìn Hách Nhân nói: "Hách công công ông đến không đúng dịp rồi, Hoàng thượng không có ở Sùng Minh Điện."

Hách nhân sững sờ, liền vội vàng hỏi: "Vậy Hoàng thượng đi chỗ nào?"

"Tôi chẳng qua là một nô tài, cũng không dám rình mò hành tung của Hoàng thượng, làm sao biết được." Đồng Ý từ từ nói.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Quý Phi Xúi Quấy (1)

Editor : Hương Cỏ

Hách Nhân không hỏi được hành tung của Hoàng đế từ miệng Đồng Ý, trong lòng đương nhiên hận hắn ta muốn chết, nhưng cũng không dám biểu lộ gì, chỉ nhanh chóng chạy đi.

Chờ đến khi Hách Nhân đi xa, Đồng Ý này mới vội vội vàng vàng chạy trở về, kêu thái y đi mau sang phía Di Cùng hiên. Hắn ta vừa đi thì có biết đâu, Hách Nhân kia chỉ giả bộ đi chứ không đi thực, đứng từ xa theo dõi hai người rồi cũng vội vàng đi theo.

Đến khi thấy hai người đi vào Di Cùng hiên mới co cẳng chạy về Trường Nhạc Cung.

Trong Trường Nhạc Cung quý phi tự mình bế Ngọc Trân công chúa đỡ, chỉ thấy Ngọc Trân công chúa khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, không ngừng khóc thút thít, từng tiếng khóc kia thật sự làm cho lòng quý phi xót xa. Chờ nghe Hách Nhân nói xong, vẻ mặt lập tức liền thay đổi, "Tên Đồng Ý kia được lắm! Hi Uyển Nghi cũng giỏi lắm!"

"Nương nương đừng nôn nóng, trước mắt phải chăm sóc tiểu công chúa khỏe mạnh mới là chuyện quan trọng." Hoa cô cô vội vàng khuyên nhủ, bế công chúa từ tay quý phi, tự mình nhẹ nhàng vỗ nhẹ dụ dỗ.

Quý phi bế con gái một hồi lâu, thứ nhất là thương con gái, thứ hai cũng là cũng muốn làm cho hoàng đế thấy mình là một người mẹ hiền, ai ngờ hoàng đế lại đi tới Di Cùng hiên!

Lẽ nào ở trong lòng hoàng thượng, tiện nhân bên Di Cùng hiên còn quan trọng hơn so với con gái hãnh sao? Quý phi vốn đối với Hi Uyển Nghi cũng không phải là cừu hận gì, chỉ cảm thấy hơi chán ghét người kia, nhưng sau chuyện này lại thật sự rõ ràng ghét hận nàng.

Dám chống đối nàng ta, kẻ này hẳn là chán sống rồi.

Trong Di Cùng hiên, Tự Cẩm nhìn Tiêu Kỳ ngồi trước giường, nắm tay hãnh, "Thiếp thực không sao mà, chỉ bị trúng gió nhẹ, sẽ nhanh khỏe lên thôi." Tự Cẩm chính mình cũng không nghĩ tới chỉ ngồi một đêm gió lạnh mà lại sốt cao như thế.

Nếu là ở thời hiện đại thì bệnh này có đáng là gì đâu. Nhưng do cơ thể này vốn đã yếu ớt, sớm biết thế thì chỉ hé mở cửa sổ thôi. Khó trách ở thời cổ đại, chỉ bị chút phong hàn cũng có thể lấy mạng người, trước kia nàng vẫn cảm thấy là trò cười, giờ mới biết là sự thật.

Tiêu Kỳ tức giận hậu quả rất nghiêm trọng. Ngoài sân đám người Trần Đức An còn đang bị phạt quỳ kia, nếu không phải Tự Cẩm ngã bệnh bên cạnh không thể thiếu người hầu hạ thì mấy người này có khả năng sẽ bị lôi xuống phạt roi. Người như Tiêu Kỳ đã là khoan dung lắm rồi. Bên chỗ Quý phi của Trường Nhạc Cung bởi vì tiểu công chúa ngã bệnh mà đánh chết năm sáu cung nhân, chỉ gói manh chiếu rồi ném ra bãi tha ma mà thôi.

"Trẫm biết rồi." Tiêu Kỳ sờ sờ trán Tự Cẩm, cảm thấy nhiệt độ đã hạ xuống một chút, nét mặt lúc ấy mới xoa dịu vài phần, "Nàng dưỡng bệnh cho tốt, trẫm còn có rất nhiều lời muốn nói với nàng."

Tự Cẩm biết rõ ý tứ của Tiêu Kỳ, "Hoàng thượng đi nhanh đi, không thần thiếp lại mắc tội lây bệnh cho Hoàng thượng. Chờ thần thiếp khỏe hơn lại nói tiếp."

Nếu chỉ là theo dự tính trước đây, bệnh nhẹ không trở ngại thì không sao. Nhưng bây giờ bệnh phong hàn có vẻ nặng, nàng cũng không dám để Tiêu Kỳ ở chỗ nàng, nếu lây bệnh sang cho hắn thì sao đây?

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm đẩy hắn, "Có chuyện gì đâu, không sao." Duỗi tay ấn Tự Cẩm nằm xuống lại, "Nàng ngủ tiếp thêm chút nữa đi, trầm sang thăm Ngọc Trân một lúc."

Lúc nói lời này, ánh mắt liền nhìn chăm chăm Tự Cẩm không rời.

Tự Cẩm vốn không có cảm thấy gì. Nhưng bị ánh mắt hắn tinh mịch như thế nhìn chăm chăm, làm như nếu mình không tỏ ra ghen tị thì phải xin lỗi hai mắt này của hắn vậy, sắc mặt vốn đỏ hồng lại càng thêm đỏ rực, tựa như mặt trời mọc giữa trưa vậy.

"Hoàng thượng nhìn thiếp như vậy làm gì?" Tự Cẩm che nửa mặt, trái tim trong ngực bỗng chốc đập thành thịch thịch thịch. Tiêu Kỳ cũng không phải là người cực kỳ đẹp trai anh tuấn nhưng từng đường nét trên khuôn mặt hắn đều là hình mẫu Tự Cẩm thích. Trong cương nghị mạnh mẽ lại biểu lộ ra chút lưu luyến ôn nhu. Vì hắn nhìn nàng đầy tình cảm nên ánh mắt vốn lạnh lùng trước kia lại nóng bỏng giống như một ngọn lửa, làm cả người nàng đều như muốn bốc cháy lên.

Tự Cẩm cảm thấy mình thật sự không cứu vãn được nữa, biết rõ người nam nhân trước mắt này chưa chắc là người nàng có thể dựa vào cả đời. Nhưng mỗi lần thấy hắn nhìn nàng như vậy, nàng liền có cảm xúc có thể vì hắn xông pha khói lửa.

Nam sắc hại người quá.

Bây giờ suy nghĩ một chút, sách lịch sử từng viết những điển tích như mượn khói lửa diễn chử hầu, một người cười ngựa phi tử cười, nàng đều cảm thấy hoàng đế kia thật sự là hoa mắt ù tai bất lực, vì một nữ nhân có

thể chôn cả giang sơn. Nhưng lúc này tình cảnh áp dụng trên người mình, nàng đột nhiên hiểu được lý do họ làm như vậy.

Chỉ may mắn là nàng không phải là một đế vương gánh vác trách nhiệm nặng nề với bách tính muôn dân, nàng chỉ là một nữ nhân nhỏ nhoi trong hậu cung đang phải tạm nhẫn nhịn vì lợi ích chung mà thôi. Hẳn đối tốt với nàng, mặc kệ có mấy phần thật lòng, nàng cũng chỉ có thể toàn tâm toàn ý với hắn, nếu không những ngày này có thể nào sống qua được chứ?

Nàng có cốt khí, cũng có quan niệm hiện đại một chồng một vợ, nhưng cốt khí ở chỗ như thế này có thể để cho nàng sống sót thật tốt sao? Nàng kêu hoàng đế không sung hạnh phúc cung, hoàng đế lại không phải là kẻ ngốc, sẽ nghe theo nàng ư? Chỉ sợ một tội danh ghen tị sẽ rớt xuống đầu nàng, đến mệnh cũng không giữ được.

Một đôi vợ chồng nhất sinh nhất thế, thời hiện đại cũng là hy vọng xa vời hưởng chi ở thời đại này. Tự Cẩm chỉ là một cá nhân, sống phải hiểu biết thời thế, biết mình biết người mới có thể vui vẻ không phải ư?

Nàng xuyên việt chứ không phải là đến để lý luận về tình yêu.

Tiêu Kỳ nhìn nét mặt Tự Cẩm ửng đỏ mang vẻ thẹn thùng, khóe môi cũng không nhịn được khẽ nhếch, "Nàng không nhìn trộm thì sao biết trộm nhìn nàng?"

"Thiếp cứ nhìn Hoàng thượng đấy, người định làm gì thiếp chứ?" Tự Cẩm khó được tùy hứng thế này. Nàng nghĩ tới chỉ bằng việc trước đó Tiêu Kỳ vì chuyện đưa đồ ăn mà tự mình tới chỗ nàng ở qua đêm trấn an nàng, hắn đã cho nàng thử một lần để biết được cả đời này có thể dành được trái tim của hắn hay không.

Không thử, làm sao biết có thể thành công hay không chứ?

Có lẽ sẽ thất bại, nhưng trong cung này nàng không phải là người duy nhất bị thất sủng, đương nhiên cũng không phải là người cuối cùng.

Tính cách Tiêu Kỳ cũng không phải là người tham hoan háo sắc, hiện giờ hắn đang tình cảnh gian nan, mình và hắn có tình cảm đồng cam cộng khổ, nghĩ đến theo thời gian hắn cũng sẽ động tâm chăng? Hắn đã quen bị người khác tính kế, chắc cũng khó lòng mà dùng chân tình để đối với người ta. Nhưng nàng cũng còn nhỏ, còn có rất nhiều thời gian, từng bước từng bước dựa vào gần hắn.

Tiêu Kỳ mày dài hơi xếch lên, lần đầu tiên thấy Tự Cẩm dừng cảm nói chuyện với hắn như vậy. Hoặc là nói, trong hậu cung này mặc dù là hoàng hậu hay quý phi, sau lưng như thế nào không nói nhưng trước mặt hắn cũng không dám can đảm thế này. Có lẽ mình đối với nàng qua tốt nên mới khiến cho nàng càng lúc càng to gan.

"Bây giờ đương nhiên là chưa, chờ đến khi nàng khỏe sẽ biết ngay thôi."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Quý Phi Xúi Quấy (2)

Tự Cẩm bị những lời ám hiệu hết sức rõ ràng của hã làm mặt càng đỏ. Nói gì thì nói Tiêu Kỳ cũng không dễ dàng chút nào. “Ngủ chay” đã hơn một năm, thật vất vả được ăn mặn một lần thì lại gặp rất nhiều chuyện. Chà chà, cũng thật đáng thương.

Nhưng Tự Cẩm cũng không chịu biếu lộ ra là nàng hiểu ý hã nói, lại đẩy hã: "Hoàng thượng nhanh đi thăm công chúa đi, nếu không quý phi nương nương lại cho rằng thiệp ngăn trở hoàng thượng, sau này càng thêm chán ghét thiệp."

Xuất thân cao quý như quý phi, Tiêu Kỳ sung hạnh nàng ta đương nhiên không thể uống thuốc tránh thai, làm thế thì quá mất mặt thế gia. Trước kia trong các vở kịch cung đấu thường hay có mấy thủ đoạn dùng xạ hương, hương thơm đủ loại hãm hại người khác không thể sinh con. Tới chỗ này mới biết được, người cổ đại cực kỳ tinh thông mấy chuyện này, nhất là những quý nữ xuất thân thế gia như hoàng hậu và quý phi, đối với mưu mẹo nham hiểm cực kỳ hiểu biết. Trên thức ăn càng không thể, nhìn Ngự Thiện phòng phân ba nhóm người, hoàng hậu và quý phi đều có phòng bếp của riêng mình, ai muốn ra tay đều không có cơ hội, chỉ có các nàng xuống tay với người khác mà thôi.

Tự Cẩm không được tính vì lúc trước bị giáng chức đến Y Lan Hiên, trong họa gặp phúc, thường xuyên qua lại với Ngự Thiện phòng nên vô ý mà kết nối quan hệ với Nhạc Trường Tín. Có quan hệ đó nên Hoàng hậu và Quý phi có muốn ra tay trong đồ ăn thì cũng phải vượt qua được cửa ải của Nhạc Trường Tín trước đã.

Tự Cầm cảm thấy, sau khi xuyên việt mình nhận được may mắn nhất chính là phúc phần bất ngờ bên Ngự Thiện phòng.

Cho nên, Tiêu Kỳ đi thăm quý phi, trong tình hình tiểu công chúa đang bị bệnh thì nàng chẳng có chút nào lo lắng Quý phi sẽ nhân cơ hội cầu sủng. Cũng không quá lo lắng Tiêu Kỳ sẽ để quý phi sinh thêm con. Nếu Quý phi sinh một vị hoàng tử, chỉ sợ Tiêu Kỳ lúc đó sẽ đứng ngồi không yên.

Cho nên, cái kiểu cố làm ra vẻ hào phóng lại ẩn giấu chút ghen tuông lại dễ lấy được niềm vui của Tiêu Kỳ.

Mặc dù Tiêu Kỳ không thích quý phi kiêu ngạo, nhưng trẻ con lúc nào cũng vô tội, con cái của hãn vốn đã hiếm hoi nên dù là con gái hãn cũng rất yêu thương.

Tiêu Kỳ đi rồi, Tự Cầm bị cơn buồn ngủ ập tới, chốc lát liền ngủ say.

Trong Trường Nhạc Cung, quý phi thấy hoàng đế tới trên mặt đầy vui mừng vội vàng nghênh đón, "Hoàng thượng."

Tiêu Kỳ giơ tay nâng quý phi lên, chỉ thấy dung nhan nàng ta tiều tụy, gầy đi, thấy rõ là chăm sóc con gái rất chu đáo cực khổ, vỗ nhẹ tay nàng ta, "Vất vả cho nàng rồi, Ngọc Trân như thế nào, có đỡ hơn chưa, thái y nói gì."

Tô quý phi đưa Tiêu Kỳ đón đi và trong phòng, Ngọc Trân nằm ở trên giường đã ngủ, khê ghen ngào nói: "Con bé mới ngủ xong, trước đó khóc nhiều lắm, trong lòng thần thiếp ... rất khó chịu."

Tiêu Kỳ cúi đầu xuống cẩn thận nhìn nét mặt con gái, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không còn đỏ ửng như trước nói: "Xem ra so với hôm qua thì đỡ hơn rồi. Con bị bệnh phải chăm sóc là đúng, nhưng nàng cũng phải tự chăm sóc mình khỏe mới được."

"Dạ, thần thiếp biết rồi. Chỉ là Trân nhi còn nhỏ như thế đã bị người ta tính kế thế này, thần thiếp rất đau lòng." Quý phi lại lấy khăn lau nước mắt, mỹ nhân nước mắt như mưa làm lòng người thốn thức.

"Chuyện này trăm đã sai hoàng hậu điều tra kỹ, tất nhiên sẽ cho Ngọc Trân một công đạo, nàng cứ an tâm thôi." Tiêu Kỳ khẽ nói, nhìn con gái đang ngủ say liền đi ra bên ngoài nói chuyện, đỡ quấy nhiễu đến con bé.

"Hoàng hậu nương nương thăm tra xử lý thần thiếp đương nhiên yên tâm. Nhưng chuyện này đến cùng là nhằm vào Ngọc Trân, làm sao thần thiếp có thể khoanh tay đứng nhìn." Quý phi nói xong cũng ngẩng đầu nhìn Tiêu Kỳ, đúng lúc Nhạn Thanh dâng trà lên, nàng ta tự mình nhận rồi dâng đến trước mặt Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ nhận ly trà, đương nhiên hiểu rõ ý của Quý phi, trong lòng tuy không vui nhưng ngoài miệng lại chỉ khẽ than một tiếng, "Hoàng hậu làm việc xưa nay chu đáo chặt chẽ, trăm vẫn tin được. Ngọc Trân còn nhỏ như vậy, chăm sóc con bé khỏe là điều quan trọng hơn hết thảy. Nàng cứ chăm sóc con khỏe là công lao lớn nhất rồi." Nói đến đây dừng một chút, lại nói: "Hoàng hậu trước đó nói với trăm, lúc đó nàng tức giận nóng nảy, đánh chết năm sáu người, chút manh mối đều đứt đoạn, muốn thăm tra rõ ràng sợ là không dễ. Nàng đấy, sao lại xúc động như vậy."

"Lúc đó thần thiếp biết được liền tức giận quá mới ra tay, sau đó hối hận cũng không kịp nữa. Nhưng thần thiếp nghĩ, cho dù những kẻ đó bị đánh chết, chỉ cần có lòng muốn tra thì cuối cùng vẫn có thể tìm ra thủ phạm. Ăn uống, vật dụng ... đều có ghi chép trong danh sách rõ ràng, chỉ cần Hoàng hậu nương nương dụng tâm, tự nhiên có thể tra được." Quý phi không nghĩ tới hoàng hậu đã cáo nàng ta trước, tức giận đến trắng xanh mặt mày.

"Sự tình rắc rối, muốn tra rõ cũng cần phải có thời gian, trăm tin tưởng hoàng hậu biết mình phải làm gì." Tiêu Kỳ nghe lời này của Quý phi trong lòng liền biết là nàng ta có chủ tâm muốn làm lớn chuyện. Ngọc Trân bị

bệnh, đây là chuyện khiến hân không vui nhưng cứ một mực chắc chắn là người khác ám hại, lại không có chứng cứ rõ ràng, chỉ có một tã lót làm vật chứng thì khó tránh khỏi quá gượng ép.

Tô quý phi nghe giọng nói của Tiêu Kỳ liền biết rõ hân không vui. Nghĩ tới thời gian qua hân vẫn luôn yêu thương Ngọc Trân, trong lòng cũng thở phào, đảo mắt lại giả trang từ mẫu nhắc lại mấy chuyện liên quan đến Ngọc Trân, lúc ấy mới thấy vẻ mặt Tiêu Kỳ xoa dịu lại.

Nàng biết rõ Tiêu Kỳ không muốn làm lớn chuyện nhưng là nàng ta cũng không tin chuyện này không có ai trong bóng tối ra tay. Để hoàng hậu tra thì chẳng phải là cho nàng ta cơ hội tốt hủy diệt chứng cứ sao, làm sao nàng cam tâm chứ? Nhưng Hoàng thượng đã nói như vậy mà nàng còn nhất quyết theo đuổi không tha thì khó tránh khỏi sẽ làm hân không vui. Vốn đã có một Hi Uyển Nghi chướng mắt, nàng càng không thể chấp nhận với hân như trước đây nữa.

"Nghe nói Hi Uyển Nghi muội muội bị lạnh phong hàn, thần thiếp phải chăm sóc Trân nhi, không thể tự mình đi qua thăm, Uyển Nghi muội muội đã khỏe chưa?" Quý phi chậm rãi chuyển đề tài sang người Tô Tự Cầm, nàng ta vẫn cảm thấy Hoàng thượng đối với Hi Uyển Nghi không giống người khác.

Tiêu Kỳ nghe vậy, nét mặt thản nhiên nói: "Chẳng qua là buổi tối tham lạnh hóng gió, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ khỏe thôi. Nàng đừng bận tâm, cứ lo lắng chăm sóc cho Ngọc Trân tốt là được."

Quý phi nghe Hoàng thượng nói không chút nào bận tâm, trong lòng cũng thở phào, ngoài miệng lại nói: "Thần thiếp cũng thích Hi Uyển Nghi muội muội, tính tình vui vẻ, người cũng ngoan ngoãn, là người khiến người khác thương mến."

"Tính cách của nàng ta cũng không khéo léo hiểu lòng người như ái phi, rốt cục vẫn là một đứa trẻ." Tiêu Kỳ nói xong câu này liền tỏ vẻ không muốn nhắc đến nữa, chuyển đề tài: "Trẫm vốn nghĩ cùng ăn một bữa với nàng, nhưng triều trình bận rộn nhiều việc, ngày khác lại đến thăm Ngọc Trân và nàng. Ái phi yêu thương con gái, trẫm cũng thương nàng, nàng nhớ giữ sức khỏe thật tốt trẫm mới có thể an tâm."

Lúc ấy Quý phi mới thật sự lộ ra nụ cười tươi tắn nhất, "Thần thiếp nhớ kỹ, đa tạ Hoàng thượng quan tâm."

Tiêu Kỳ đứng dậy đi ra ngoài, quý phi chính mình đưa hân ra ngoài, nhìn theo bóng lưng y phục màu vàng hoàng đế dần dần biến mất ở phương xa, vẻ tươi cười trên mặt này mới giảm xuống.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Quý Phi Xúi Quấy (Cuối)

Editor : Hương Cỏ

Nghe cách Hoàng thượng nói thì chẳng qua coi Hi Uyển Nghi như một đứa bé mà sủng ái thôi chứ cũng không có quá nhiều ưu ái. Cũng đúng, nàng ta làm bạn với Hoàng thượng đã nhiều năm, làm sao Hoàng thượng có thể xem trọng một đứa bé mà cơ thể còn chưa phát triển hết. E là nếu không phải còn muốn dùng phụ thân ca ca của nàng ta thì cũng sẽ không coi trọng nàng ta như vậy. Còn nữa, tâm tư Hoàng thượng nàng cũng hiểu biết chút ít, chẳng qua không muốn thấy nhà nàng và Hoàng hậu độc đại, dùng việc này là áp chế cân bằng lẫn nhau.

Hoàng thượng không thể sủng hoàng hậu, nhưng sủng ái người hoàng hậu nâng đỡ cũng là giữ thể diện cho nàng ta, làm cho nàng ở trong hậu cung này còn có uy nghi của hoàng hậu, thuận tiện áp chế chính mình mà thôi.

Nhưng dù là vậy, Hi Uyển Nghi này cũng làm cho nàng không thoải mái.

Chuyện Ngọc Trân công chúa bị người trong bóng tối ra tay mưu hại đổ bệnh, Hoàng hậu phụng mệnh điều tra kỹ càng. Trong lúc nhất thời toàn bộ hậu cung thần hồn nát thần tính, ai nấy đều cảm thấy bất an. Tự Cẩm bị bệnh nên không thể đi xem chuyện náo nhiệt này. Nghe nói hoàng hậu làm mạnh tay, bất cứ ai có quan hệ đến việc này đều bị đưa đi Nội Đình Phủ chịu sự xét hỏi điều tra.

Bởi vì chuyện này là từ tã lót của công chúa phát hiện khác thường nên những người đầu tiên bị tra vấn là Thượng Phục Cục. Thượng Phục Cục tra

xét một hồi, người phụ trách Thượng Phục Cục Lạc Như hủy cho kiểm tra từ vật liệu may mặc đến khâu cắt rồi may vá, ngay cả những tiểu cung nhân đưa xiêm y đều nghiêm tra, cũng không tra ra có chút khác thường nào.

Kết quả này đương nhiên không làm Hoàng hậu hài lòng nói, nếu đã quý phi nói có việc thì tất nhiên phải có, lại kiểm tra!

Lại kiểm tra nữa, kiểm tra như thế nào đây?

Tự Cẩm bị bệnh, Tề Vinh Hoa cũng không đến thăm, hai người mặc dù đạt thành đồng minh, nhưng lại cũng không tiện qua lại thân thiết trong hậu cung. Nếu không, bị người khác để mắt tới, Tự Cẩm giờ được Hoàng thượng sủng ái, nhưng Tề Vinh Hoa thì lại không được sủng ái. Không thể thiết kế hãm hại Tự Cẩm thì vẫn có thể bày mưu tính kế với Tề Vinh Hoa. Bởi vì lúc trước hai người đơn giản lui tới mấy lần nên phần lễ ăn uống của nàng ta cũng bị người cắt xén, sau khi Tự Cẩm nghe nói trầm mặc một hồi lâu.

Không biết rõ là ai ra tay, hoàng hậu cũng thế, quý phi cũng vậy, bây giờ Tự Cẩm cũng không đoán được rõ ràng lắm, nhưng Tề Vinh Hoa bị nàng dính líu đến là thật. Càng là những lúc thế này, Tự Cẩm lại càng phải tỏ ra vẻ không liên quan tới mình. Nếu nàng vì Tề Vinh Hoa ra mặt nói một câu, không chừng lần sau liền tới nàng ấy phải chịu tội như thế nào nữa.

Đây cũng là thăm dò của người sau lưng kia, xem Tự Cẩm có khả năng chịu được tới đâu.

Tự Cẩm cố dẫn xuống sự tức giận trong lòng. Tề Vinh Hoa lại là người thông minh, chịu mấy thiệt thòi này mặc dù là phi tử không được sủng ái nhưng trong cung cũng không phải là tần phi ở đẳng cấp thấp, dù gì cũng là chính tứ phẩm. Nàng ta bèn tới chỗ Hoàng hậu nương nương khóc lóc kể lể. Nghe nói vì Tề Vinh Hoa bị cắt xén đồ ăn, nên trong lúc than khóc với

Hoàng hậu quá mức kích động không cần thận ngất đi, đúng lúc bị Hoàng thượng gặp phải.

Sau khi Hoàng thượng biết rõ nội tình cực kỳ giận dữ, tức giận mắng những người làm xằng bậy trong cung, lại ra lệnh hoàng hậu điều tra kỹ, thẳng tay nghiêm trị.

Sóng trước chưa qua, sóng sau lại tới, chuyện Tề Vinh Hoa cáo trạng ồn ào, hoàng hậu không chỉ bỏ tức phần lễ nàng ta bị cắt xén mà còn cố ý hậu thưởng để trấn an. Trong cung phần lễ tần phi đều là Nội Đình Phủ xuất ra, lần này xem như Nội Đình Phủ tự rước lấy họa, lúc trước còn đi thăm tra người khác, giờ này lại phải đi thăm tra chính nội bộ mình.

Trong hậu cung huyên náo ầm ỹ, gã hoàng đế Tiêu Kỳ tỏ vẻ hoàn toàn tín nhiệm hoàng hậu, toàn bộ để hoàng hậu làm chủ tra hỏi. Lúc việc triều chính không gấp rút thì đi Trường Nhạc Cung thăm tiểu công chúa, tiện xe đi ngang qua Di Cung hiên ghé thăm Tự Cầm, thật giống như chẳng thấy chút nào những huyên náo ầm ỹ trong hậu cung.

Ngay từ đầu Tự Cầm không có phát giác cái gì không đúng. Nhưng về sau càng lần qua lần lại lợi hại, lại dựa theo Trần Đức An và Vân Thường ở trong cung nhiều năm, quan hệ giao thiệp rộng rãi phân tích, lần này những người bị ngã ngựa phần lớn thuộc về phái Quý phi. Nhất là bên Nội Đình Phủ thì thay đổi rất nhiều, nhiều chức vụ quan trọng đều bị thay thế. Thượng Phục Cục bên cạnh Thượng cung chính là người của quý phi nhân, trước đây từng cấp phiến toái cho Tự Cầm xuyên. Lần này bởi vì ngăn ngừa chu đáo nên bảo vệ được vị trí, nhưng cũng tổn thất không nhỏ, mất đi hai cánh tay đắc lực. Nhưng tổng thể so với Nội Đình Phủ thì vẫn ổn định hơn nhiều.

Quý phi nguyên bản muốn nhân chuyện tiểu công chúa làm ầm ỹ một phen, rồi sau đó nhân cơ hội thay thế mấy người của mình. Ai biết hoàng hậu lần này lại giống như bị trúng thuốc điên, hoàn toàn không để ý tới ai,

ra tay quyết liệt, dứt khoát. Nếu là trước đây hoàng hậu tuyệt đối không dám làm thế này. Hai người bọn họ trong cung tranh đấu nhiều năm đều biết rõ bản tính hai bên. Nhưng lần này hoàng hậu lời đình xuất kích quả thực khiến cho Quý phi, không hề có sự chuẩn bị trước nào choáng váng.

"Hoàng hậu có ý gì đây? Sao nàng ta lại dám can đảm làm như vậy?" Quý phi liên tiếp mất người rất tức tối. Nhưng vì trước đó Tiêu Kỳ đã không cho nàng ta nhúng tay vào chuyện điều tra, làm cho nàng ta chiếu cố công chúa thật tốt. Do đó, lúc này dù tức đến toàn thân bốc khói cũng không thể lỗ mãng ra tay.

Gần đây Hoa cô cô cũng sút đầu mẻ trán, quý phi không thể công khai ra tay, chỉ có thể kêu bà ta trong bóng tối chu toàn. Nghe lời ấy, Hoa cô cô đương nhiên cũng tràn đầy oán giận, hạ giọng nói: "Nô tỳ cũng cảm thấy chuyện này rất cổ quái, nường nường, có cần báo tin với Quốc công gia điều tra một chút không? Xưa nay Hoàng thượng không thích quản cung vụ, lần này hoàng hậu khống chế toàn cục, rất có thể là do Vệ Quốc công trong bóng tối trù tính, để hoàng hậu nhân cơ hội làm việc, hao tổn người của chúng ta."

Quý phi hí nửa con mắt, cười lạnh một tiếng, "Hoàng hậu lần này thật đúng là khiến Bản cung bất ngờ, không nghĩ tới nàng ta dũng cảm như vậy. Hỏi một chút cũng tốt. Nếu nói trong này không có tính toán của Vệ Quốc công, Bản cung một chút cũng không tin. Sớm biết như thế, lúc trước liền không nên đồng ý theo lời Hoàng thượng để cô ta toàn quyền thẩm tra, cuối cùng lại làm mình lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan."

Hoa cô cô nghe vậy liền hạ giọng: "Trong cung huyên náo lớn như vậy mà sao quốc công lại không có tin tức hỏi han chút gì, nô tỳ cảm thấy không yên tâm."

"Lập tức báo tin cho trong nhà, sợ là bên ngoài cũng không yên ổn, nếu không phụ thân sẽ không xem nhẹ sự tình trong cung." Lúc ấy Quý phi mới

hơi nóng nảy. Giờ đột nhiên cảm giác được lúc chính mình phát hiện tã lót công chúa xảy ra vấn đề cũng không nên đánh chết mấy kẻ kia. Bây giờ suy nghĩ kỹ lại, đột nhiên cảm giác được mình khả năng bị lừa, "Hoa cô cô, có lẽ chúng ta ngay từ đầu đã bị người ta tính kế. Nếu đã đụng tay được vào tã lót kia thì sao lại bị phát hiện đơn giản như thế chứ?"

Hoa cô cô nhú mày lại, "Tất cả người bên cạnh Công chúa đều là Quốc Công gia tự mình tìm ngoài cung thông qua Nội Đình Phủ, tất cả đều ổn thỏa, không thể có chuyện như vậy. Nhưng trong tã lót đích thực là có được vật làm công chúa sinh bệnh." Nói đến đây, Hoa cô cô liền nhìn quý phi, "Ý Nương nương là, có lẽ này ngay từ đầu đã có người khác bố trí chăng?"

Quý phi xưa nay thông tuệ, mấy năm nay chưa từng gặp đối thủ cường ngạnh nào, cứ như thế nên cũng có vài phần buông lỏng cảnh giác. Ai nghĩ lão hổ đang lim dim ngủ liền thật bị cắn một miếng.

"Báo tin cho nhà ta tra xét mấy người trước đây Nội Đình Phủ đưa vào cung." Nếu quả thật còn manh mối gì thì cũng chỉ có thể từ nơi này tra xét. Quý phi lại một lần nữa hối hận, lúc trước mình không nên đánh chết mấy người kia. Chẳng qua lúc đó nàng ta nộ hỏa công tâm, lại bị mấy kẻ hầu hạ nói thêm vài câu nên không kìm được lửa giận.

Nếu thật sự là hoàng hậu hạ thủ thì lần này, nàng ta tất nhiên làm cho cô ta ăn đủ mới thôi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Thần Giao Cách Cảm (1)

Kể từ khi Tề Vinh Hoa hiến kế kêu Tự Cẩm trốn trong Di Cùng hiên tránh nạn, mặc cho bên ngoài huyên náo long trời lở đất, trong cung của nàng giống như thế ngoại đào nguyên, không bị liên lụy chút nào.

Lần này có hoàng hậu chủ trì thăm án, nàng lại có lý do dưỡng bệnh không ra khỏi cửa, mặc dù có người muốn họa thủy đông dẫn đều bị hoàng hậu gạt bỏ hết. Nàng cũng quả nhiên không phụ kỳ vọng của hoàng hậu, mấy ngày này mặc dù hoàng đế ngày ngày đến thăm tiểu công chúa nhưng cũng không bỏ qua sang thăm người trong Di Cùng hiên, cuối cùng không để cho quý phi một mình độc diễn.

Nghỉ ngơi bốn năm ngày, bệnh của Tự Cẩm cũng đã khỏi hẳn, nhưng nàng vẫn nói mình còn bệnh với bên ngoài.

Bên ngoài ồn ào như vậy, nàng cũng không muốn liên lụy vào chút nào.

Từ lúc Nhạc Trường Tín biết rõ Hi Uyển Nghi bị bệnh, mỗi ngày hắn ta lại thay một phần thức ăn mới mẻ đưa đến, Tự Cẩm cũng cảm thấy mình béo lên không ít. Tuổi này đúng là giai đoạn trổ mã, nàng cũng cảm giác quần áo của mình đã hơi chật, nhất là hai phần trước ngực.

"Buổi tối còn muốn ăn hai món cua biển rang mật me, khoai tằm mật nướng nữa." Tự Cẩm vỗ bụng ăn cực kỳ thỏa mãn, gần đây thèm ăn thịt, không thịt không vui, quả thực là thực tủy biết vị mà.

Cũng không biết như thế nào liền thèm ăn như thế, giống như con chó nhỏ thấy cục xương vậy. Từ khi tiến cung tới giờ đây vẫn là lần đầu tiên

không tiết chế được ham mê ăn uống.

"Cua nên ăn ít vì tính lạnh, đối với thân thể không tốt. Hoàng thượng nói cách năm ngày mới cho phép Ngự Thiện phòng làm một món cho người." Vân Thường mang người thu dọn bàn, "Nếu người muốn ăn hải sản, hay là buổi tối thêm một phần tôm bóc vỏ xào rau, lại thêm canh vịt nữa, người thấy sao?"

Tự Cẩm có cảm giác không ăn không hạnh phúc, ôm bụng nói: "Ta đâu phải người ốm yếu gì, ăn một lần cũng không sao đâu." Món cua do Nhạc Trường Tín làm quả nhiên là cực kỳ thơm ngon, hương vị hấp dẫn vô cùng.

Nhìn dáng vẻ này của chủ tử, Vân Thường bất đắc dĩ cười cười, dâng lên một ly trà gừng táo đỏ, "Hoàng thượng đã nhắc nô tỳ, nếu ăn cua sẽ phải bắt người uống một ly trà gừng, biết rõ người không thích trà này nên nô tỳ đổi thành trà gừng táo đỏ, chủ tử cũng không thể lại tìm lý do từ chối, nếu không nô tỳ không có cách nào ăn nói với Hoàng thượng."

Tự Cẩm chỉ còn cách nhận lấy ly trà. Trong viện của nàng mấy người này đều bị Tiêu Kỳ đánh mà kinh sợ. Lời hăn nói ra là lệnh, không ai dám bằng mặt không bằng lòng. Vân Thường quả nhiên nhìn chăm chăm nàng uống hết mới thở phào nhẹ nhõm, "Chủ tử cũng không nên trách nô tỳ, ai bảo lần trước người tham ăn cua đau bụng bị hoàng thượng bắt gặp chứ."

Bị vạch trần lịch sử đen tối, Tự Cẩm còn có thể nói gì đây?

Lập tức nói sang chuyện khác, hỏi: "Hoàng thượng nói ngày hôm nay tới đây à?" Bấm tay tính toán, Tiêu Kỳ ngủ lại hậu cung cũng có mấy ngày. Người này giống hệt Ninja rùa, từ hoàng hậu lăn qua lăn lại quý phi, chính mình tỏ ra tín nhiệm hoàng hậu không để ý tới việc gì. Vì khiến người khác tin phục, ngay cả ngủ lại cũng không chịu. Trước kia còn sẽ ở Di Cùng hiên nghỉ lại, lần này ngay cả Di Cùng hiên cũng không chịu ở qua đêm, chỉ gặp nàng một chút là đi liền, giống như đang bị chó rượt vậy.

Được rồi!

Người này đối với người khác ngoan tuyệt, đối với chính mình còn ác độc hơn, thật sự là không phục cũng không được.

"Vâng, lúc Quản công công đến báo thì chủ tử đang nghỉ trưa, do đó ông ta cũng không quấy rầy, chỉ báo tin rồi trở về luôn." Vân Thường trong lòng liền tính toán Hoàng thượng cũng đã có mấy ngày không ngủ lại, trong phòng này cũng nên dọn dẹp một chút để bay bớt vị thuốc ra ngoài mới được." Chủ tử, trong sân hoa nở rất tươi đẹp, người đi ngắm hoa, nô tỳ dọn dẹp trong phòng một chút."

Tự Cẩm: ...

Bị chính Đại cung nữ của mình đuổi ra ngoài, Tự Cẩm khoác áo choàng nghiêm trang ngồi trong sân ngắm hoa. Đám người Vân Thường này rất sợ Tiêu Kỳ, ngược lại không sợ nàng tức giận chút nào.

Ngọc Tú bưng trà bánh đặt lên bàn đá dưới bóng cây thạch lựu, vừa cười vừa nói: "Vân Thường tỷ tỷ cố ý sai nô tỳ pha trà lại cho chủ tử, món này là Ngự Thiện phòng vừa mới đưa tới vẫn còn nóng hổi."

Trong chiếc đĩa sứ trắng tinh đặt những miếng bánh nướng nhào bột nóng hổi, màu vàng ruộm óng ánh, hương thơm mê người. Bánh ngọt một nửa nhân hoa quế, một nửa nhân củ từ, lộ ra màu hoa quế tươi bên trong, khiến người ta nhìn một cái liền thèm thuồng ngay lập tức. Bên cạnh còn có hai đĩa tráng miệng, một đĩa trái cây tổng hợp, một đĩa bánh ngọt như ý, đều cực kỳ tinh xảo hấp dẫn.

Ăn cái gì cũng muốn cảnh đẹp ý vui, Nhạc Trường Tín xem như biết rõ khẩu vị của Tự Cẩm, do đó tạo hình, trình bày thức ăn đều cực kỳ dụng tâm. Phối hợp với trà lái, mấy đĩa thức ăn đều bị Tự Cẩm ăn hết một nửa. Lúc Tiêu Kỳ đến, Tự Cẩm đang tự mình ôm bụng đi dạo trong vườn hoa.

Điểm tốt của Di Cùg hiên chính là chỗ này, khuôn viên rộng rãi nên trong sân còn có thể kiến tạo ra một vườn hoa nhỏ. Trước kia trong này đều là để đặt sân khấu diễn, dựng những sân khấu thật dài thật lớn nên diện tích không hề nhỏ. Kể từ khi Tự Cầm vào ở, trong này đương nhiên không thể lại xếp đặt sân khấu nữa. Do đó để một sân rộng trống trải như vậy Tự Cầm cảm thấy quá lãng phí, dứt khoát sai người ta lấy các loại hoa cỏ từ Ngự Hoa viên mang tới đây trồng. Muốn tiêu thực phải đi vòng quanh mới tốt nên Tự Cầm cố ý sai tạo hình thành hình chữ H, những con đường nhỏ ở giữa đều dùng đá cuội trải thành, người đi trong đó, xung quanh đều là hoa thơm cỏ lạ, quả nhiên là cảnh đẹp ý vui.

Lúc Tiêu Kỳ đến liền nhìn thấy Tự Cầm đang đứng trước một cây thược dược, cúi đầu ngửi hoa. Người so với hoa còn kiều diễm hơn. Ánh nắng chiều tà rơi trên người nàng, giống như yêu hoa giữa muôn loài hoa vậy. Tự Cầm vốn là một thiếu nữ xinh đẹp, không nghĩ tới lúc này chỉ nhìn nét mặt nàng nghiêng nghiêng trong ráng chiều rọi chiếu lại giống như một tiên nữ trên thiên giới, làm người ta không dám chạm tới.

Quản Trường An vừa định thông báo thì bị Tiêu Kỳ giơ tay, Quản Trường An vừa thấy lập tức khom người lui qua một bên, nháy mắt ra hiệu mấy người trong sân đều tránh đi hết.

Nhất thời trong sân yên tĩnh, Tiêu Kỳ nhắc chân đi qua, Tự Cầm nghe được tiếng bước chân, liền quay đầu lại, vừa đúng lúc thấy Tiêu Kỳ mặc một bộ hoàng bào màu đen viền vàng thêu rồng lượn chậm rãi đi đến. Dưới trời chiều, ánh mặt trời phủ lên hắt một quầng sáng màu vàng khiến Tự Cầm không khỏi nheo mắt lại. Mắt sáng mày rậm, mũi cao môi mỏng, đường nét sắc bén như đao khắc dường như cũng bị ánh chiều tà làm dịu dàng đi mấy lần, bất giác trái tim đập dồn dập.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Thần Giao Cách Cảm (2)

Lập tức hai mắt Tự Cẩm tỏa sáng, nàng nhấc làn váy đi tới, kéo ống tay áo hăn hỏi: "Sao giờ này người lại tới đây?" Thông thường, người cuồng việc như hăn, trời chưa tối thì tuyệt đối sẽ không bỏ công việc.

"Không phải chính nàng nói, công việc triều chính làm thế nào cũng không hết sao, mạng thì chỉ có một thôi." Tiêu Kỳ còn nhớ rõ lúc đó nàng nói hăn ngốc, cũng làm hăn tức điên.

Tự Cẩm ngây ngô cười "hi hi", mau chóng chuyển đề tài, hỏi: "Ngọc Trân công chúa đã khỏe hơn chưa?" Hăn trực tiếp đến Di Cùng hiên hay là đi Trường Nhạc Cung trước nhỉ? Nếu đã đi qua Trường Nhạc Cung thì sẽ không phải đi nữa, nếu chưa qua thì chút nữa sẽ phải tới một chuyến.

Tiêu Kỳ nhìn đôi mắt to của Tự Cẩm chuyển động, hiểu ngay nàng lại nổi lên chút hẹp hòi ghen tị thiếu nữ, cầm tay nàng nói: "Đã tốt hơn nhiều, mấy ngày nữa sẽ khỏi hăn thôi."

"Công chúa có Hoàng thượng che chở, phúc trạch thâm hậu, tự nhiên sẽ khỏe mạnh." Quý phi sinh con gái, tương lai có tôn quý cũng chẳng qua là một công chúa mà thôi. Tuyển một phò mã gả ra ngoài, cũng không có gì xung đột quá nhiều với nàng. Nàng tự nhiên vui vẻ nói vài lời êm tai, hướng chi cho dù Quý phi có ân oán với nàng nhưng trẻ con đâu có tội tình gì.

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm tươi cười liền biết rõ nàng nói là thật lòng. Lúc nàng nói thật bao giờ cũng rất khoái hoạt vui vẻ, ngay cả trong ánh mắt cũng có thể tỏa ra ánh hào quang lấp lánh. Mặc dù nàng lòng dạ hẹp hòi

tương đối nhiều, hay ghen tị nhưng tính cách khó được thuần lương, ân oán rõ ràng. Có thể giữ được điểm này, ngoài cung không nói đến, nhưng trong cung lại hết sức hiểm hoi.

Trong hậu cung này, còn nhiều, rất nhiều những hành vi mượn đao giết người, nhất là đối với mấy đứa bé, trừ mẹ đẻ ra thì chẳng ai thật lòng yêu thương. Chỉ riêng việc Quý phi lấy con gái cầu sủng thì đã làm biết bao người phải ghét hận Ngọc Trân.

Tiêu Kỳ dắt tay Tự Cẩm đi thong thả từng bước quanh vườn hoa. Tự Cẩm đóng cửa trốn trong này nên cũng chỉ nghĩ tới cuộc sống của chính mình, trước mặt Tiêu Kỳ không muốn khắc tới bất cứ tàn phi nào hết. Làm như thế cũng thật giống như bịt tay trộm chuông, như thế trên thế giới này cũng chỉ có hai người bọn họ, không có những thứ khiến người ta nhức đầu kia.

Ngày trôi qua đã khổ sở lắm rồi, Tự Cẩm chỉ có thể trong nỗi khổ cầu chút vui mừng mà thôi.

Đi được năm sáu vòng, Tự Cẩm liền kéo Tiêu Kỳ trở lại chỗ cây thạch lựu ngồi, trà lại đã nguội lại khiến người ta dâng lên trà nóng, xong xuôi rồi mới nói: "Trước đây hoàng thượng hỏi thiếp chuyện đó, mấy ngày nay thiếp lo lắng hết lòng suy nghĩ, cuối cùng cũng nghĩ ra một biện pháp, có điều không được quanh minh chính đại lắm."

Tấu chương của Tô Hưng Vũ có nhắc tới việc trả thù lao chuyển khẩu nhưng bởi vì Hộ bộ kêu khóc không có tiền nên rất khó thực hành. Điều thứ hai dễ dàng hơn, khai hoang ban thưởng cũng cực kỳ thông minh. Nhưng Tiêu Kỳ lại nghĩ đến sâu xa hơn. Nếu như trong tương lai năm sáu Tuyệt Hộ Quận kia có thu nhập từ thuế, Hộ bộ kia khẳng định lại đường đường chính chính dâng biểu đề nghị nhập quốc khố. Vậy thì công lao hăn vất vả làm mấy việc này chẳng phải là tiện nghi cho lũ hỗn đản kia sao. Hăn tính toán phải chặn lại Hộ bộ, để về sau bọn họ cũng không mặt mũi đòi tiền thu

được từ thuế của Tuyệt Hộ Quận, đem tài sản riêng của hãn biến thành quốc khố. Cho nên nhất định phải bức Hộ bộ không chỉ nói không có tiền, hơn nữa còn phải bảo đảm bây giờ không ra bạc thì về sau tuyệt đối đừng có đụng tới những thu nhập từ Tuyệt Hộ Quận.

Trong tấu chương của Tô Hưng Vũ đề cập hai vấn đề, đương nhiên Tiêu Kỳ cũng chưa công bố trên triều đình. Sợ đám người kia sau khi cân nhắc tính toán lại bỏ ra chút tiền liền cướp đi hơn một nửa thành quả của mình, làm hãn tức chết mới được.

Bởi vì chuyện này, việc trả thù lao chuyển khẩu nhất định phải làm, nhưng lấy tiền từ đâu đây thì phải nghĩ ra biện pháp hoàn mỹ nhất mới được.

Mấy ngày nay Tiêu Kỳ cũng đang nghĩ vấn đề này, trong đầu cũng có vài suy nghĩ, chỉ là còn chưa suy nghĩ hoàn thiện. Lại nghĩ chuyện này Tự Cầm cũng biết khá rõ, tiểu hồ ly này đã có cách trong đầu mà lại né tránh hãn chỉ nói cho nhà mẹ đẻ. Lần này dứt khoát hãn phải kéo nàng xuống nước, xem nàng trốn tránh đi đâu được.

Nghe Tự Cầm nói có biện pháp, ánh mắt Tiêu Kỳ sáng lên, nhìn Tự Cầm cực kỳ nóng bỏng, "Nói một chút coi, ta cũng có vài ý nghĩ, chúng ta cùng tham mưu." Từ sau khi hãn xưng "ta" trước mặt Tự Cầm, những lúc hai người ở chung hãn rất ít khi xưng "trẫm". Ta ta nàng nàng tuy có hơi mất tôn nghiêm nhưng lại khiến hãn cảm nhận được Tự Cầm đối với hãn thân thiết, ít phòng bị hơn, lúc đó hãn biết mình làm đúng.

Tự Cầm nhìn vẻ ngoài là người rất giữ quy củ nhưng trong xương cốt lại là người phóng túng không kiềm chế được tính tình, cũng không biết Tô Hưng Vũ kia sao lại dạy dỗ được một con gái có hai tính cách mâu thuẫn như thế nữa.

Chuyện chuyển khẩu làm Tự Cầm nghĩ không biết bao nhiêu lần, có vài ý là tham khảo nhưng có vài suy nghĩ là do chính nàng nghĩ ra, giống như chuyện tiền bạc bây giờ.

"Vị thượng thư Hộ bộ kia là kẻ vắt cổ chày ra nước, chỉ có vào chứ không có ra. Bọn họ hận không thể thu hết chuyện tốt trong thiên hạ vào túi, làm sao có tiện nghi như thế chứ?" Tự Cầm không có chút cảm tình nào đối với Hộ bộ. Thượng thư Hộ bộ trước cáo lão hồi hương, giờ mới lên không là ai khác, chính là người do mấy đại thế gia liên thủ đề cử gia chủ Kỳ dương Vương gia Vương Tân Duệ. Người này tính tình ngay thẳng, so với những nhà khác thì khá trung quân ái quốc. Nhưng so với Thượng thư Hộ bộ tiền nhiệm thì càng thêm keo kiệt.

Chính vì lẽ này mà ông ta có thể trong một đám quan viên được thế gia tiến cử. Tiêu Kỳ quả thực có lòng đưa người của mình lên thay thế nhưng các quan viên trong triều trăm lời như một tiến cử người, hăn cũng không thể phủ quyết. Do đó trong lòng buồn bực không thể tránh được. May mắn là tuy Vương Tân Duệ này có hơi keo kiệt, nhưng khuyết điểm cũng không che lấp được ưu điểm, được ở chỗ có mấy phần trung quân. Có điều do ông ta quá keo kiệt nên mới lên nhậm chức hơn một tháng đã mấy lần làm Tiêu Kỳ tức muốn học máu. Người này giữ quốc khố nghiêm ngặt cứ như tiền riêng của nhà ông ta, cố sống cố chết giữ chặt không lọt một xu.

Nhưng tóm lại cũng tốt, Vương Tân Duệ không chịu để cho Tiêu Kỳ phung phí tiền quốc khố thì người khác muốn đụng tới quốc khố cũng không dễ dàng. Tổng hợp ưu khuyết trên dưới, Tiêu Kỳ mặc dù không thích Vương Tân Duệ nhưng đám triều thần kia cũng chẳng được chút tiện nghi nào, hăn liền thấy ông ta cũng không đến nỗi đáng ghét lắm.

Tiêu Kỳ sử dụng người vắt cổ chày ra nước giữ quốc khố, chính mình không dễ chịu thì người khác cũng không thể sống vui, khiến Tự Cầm quả nhiên là không còn gì để nói.

Là hoàng đế mà phải làm đến mức này, cũng thực... đáng thương.

Tiêu Kỳ nghe được Tự Cẩm vì mình bất bình, liền nói: "Vương Tân Duệ này mặc dù keo kiệt nhưng cũng có mấy phần trung quân. Ông ta cũng không chỉ keo kiệt với trẫm, nghe nói mấy ngày trước đây Tạ Các lão tìm ông ta hỏi tiền cũng bị ông ta nghiêm khắc cự tuyệt. Làm cho Tạ các lão kia, chân trước thì tiến cử ông ta, chân sau bị ông ta giẫm đạp, cũng thật là buồn cười."

Tự Cẩm nghe vậy cũng có thể tưởng tượng ra nét mặt cứng đờ của Tạ Các lão, ước chừng trong lòng Tạ Các lão nhất định cảm thấy thất bại tràn trề. Lão già này hao hết tâm sức tiến cử người đi lên, người lại hời hợt ta như vậy sao?

Lòng biết ơn đâu rồi?

Nhìn Tự Cẩm đập bàn cười không ngừng, Tiêu Kỳ giơ tay nắm bầy tay nàng, "Cẩn thận đập đau tay."

Tự Cẩm không ngăn được cười, nói với Tiêu Kỳ: "Thiếp nghĩ nhất định Tạ Các lão rất thất vọng."

Tiêu Kỳ nhớ tới Tạ Các lão ở trên triều đình mắng chửi Vương Tân Duệ vô cùng đau đớn, cũng không nhịn được nở nụ cười nói: "Chính xác."

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, cảm giác khó được ăn ý như vậy bỗng chốc kéo gần hơn khoảng cách giữa hai người.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Thần Giao Cách Cảm 3

"Vương thượng thư cũng rất nhạy bén với tình hình, người mới nên ra tay sắc bén không thể đỡ, không chỉ Tạ Các lão đụng vào đá tảng, thiếp nghĩ về sau Tào Quốc công, Vệ Quốc công cũng có thể nếm thử cảm giác đó." Tự Cẩm mỉm cười không ngừng, "Trước kia lúc còn ở khuê phòng, thiếp từng nghe phụ huynh bàn luận cùng mấy đại thế gia. Trong đó cha thiếp từng nói qua, Tạ gia Kim Lăng tuy có ham muốn cá nhân, lén lút tỵ tài, dự trữ nuôi dưỡng môn khách nhưng lại có chừng mực, không quá đáng, lại còn có mấy phần trung thành. Kỳ dương Vương gia thì lại khác nữa, từ tổ tiên bắt đầu người nhà ông ta đã đặc biệt có tiếng là 'Tiết kiệm'. Nghe nói Vương gia tuy có gia thế vinh quang nhưng già trẻ trong nhà đều không xa hoa lãng phí, thường xuyên còn có những hành động thương người già xót người nghèo. Ở Kỳ Dương có tiếng là nhân hậu. Cho nên mặc dù nhà ông ta nổi danh 'Tiết kiệm' nhưng người ngoài cũng vẫn kính trọng. Vương thượng thư phụ trách Hộ bộ, ít nhất có thể vì bề hạ bảo vệ quốc khố nghiêm chặt, không vì những hạng người răn chuột kia mà phiền lòng."

Nếu không phải vì như thế thì Tiêu Kỳ cũng không dễ dàng thỏa hiệp, nghe Tự Cẩm nói trúng tâm ý trong lòng bèn nói: "Lúc nàng ở nhà, cha nàng cũng thường bàn luận triều chính trước mặt nàng sao?"

"Cũng không phải là thường xuyên. Nhưng lúc thiếp có mặt cũng không bảo thiếp lui xuống." Tự Cẩm cười nhẹ, không muốn nói đề tài này: "Nếu trong lòng hoàng thượng cũng có biện pháp, không bằng chúng ta lấy tay nhúng trà, viết biện pháp của mỗi người lên bàn đá này."

Tiêu Kỳ biết rõ Tự Cầm cố ý chuyển đề tài khi này, cũng không tiện ép bức bách nàng, liền đồng ý: "Cũng được, cũng không biết Ngôn Thanh nàng có thần giao cách cảm với ta không."

Tự Cầm mặt ửng hồng lên, liếc mắt một cái, trên mặt đầy vẻ xấu hổ cúi đầu viết chữ.

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng cười, cũng cúi đầu nhúng trà, tay trái che, tay phải viết. Viết xong hai người nhìn đối phương, đồng thời dời bàn tay đi, nhìn sang chữ người kia viết.

Tiêu Kỳ viết, thương ngân.

Tự Cầm viết, lấy thương đối ngân.

Hai người đều cảm thấy hơi kinh ngạc, khi này Tiêu Kỳ nói chẳng qua là nói giỡn mà thôi, ai ngờ đâu hai người lại thật sự đều nghĩ đến một điểm.

Tự Cầm cũng cảm thấy giật mình. Nàng có thể nghĩ đến biện pháp này là vì trong đầu nàng có rất nhiều kinh nghiệm của tiền bối, cộng với kiến thức mấy ngàn năm lịch sử đúc kết có thể phối hợp tham khảo. Nhưng Tiêu Kỳ lại là người cổ nhân điển hình, hẳn có thể nghĩ tới đây đích thực là trí tuệ của chính hắn.

"Quả nhiên người hiểu ta không ai bằng nàng." Tiêu Kỳ nói lời này quả là có vài cảm xúc phức tạp tràn đầy trái tim. Từ khi hắn sinh ra đến bây giờ, chưa bao giờ từng có một nữ nhân có tâm tư giống hắn như thế. Sách nói đó là thần giao cách cảm, nhưng dù sao cũng là giữa những người đã chung đụng nhiều năm mới có thể có ăn ý. Hắn và Tự Cầm mặc dù quen biết đã hơn một năm, nhưng hai người cũng chưa được coi là đã hiểu rất rõ về đối phương.

Như vậy nên đột nhiên xuất hiện loại thần giao cách cảm này, xác thực khiến Tiêu Kỳ cảm thấy kinh ngạc.

Cảm giác này, giống như một tia nước nhỏ lướt qua trái tim khô cằn nhiều năm của hắn, cả người đều cảm thấy khoan khoái hẳn lên.

"Chúng ta thật sự là thần giao cách cảm nhỉ..." Tự Cẩm cũng có cảm giác nói không ra lời, trong lòng hơi xúc động, cả người chỉ cảm thấy vừa chua vừa chát vừa thích vừa ngọt ngào.

Tự Cẩm nói một từ “chúng ta” khiến đôi mắt Tiêu Kỳ nheo lại. Đúng vậy, bọn họ bây giờ là "Chúng ta".

Có thần giao cách cảm, đó cũng là tự nhiên.

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm càng thêm dịu dàng nhu hòa, trong mắt như có sóng trào ra, chỉ dòng chữ bằng nước trên bàn đá đang từ từ bay hết hỏi: "Nàng viết lấy thương đôi ngân, giải thích thế nào?"

"Thiếp nghĩ, thiên hạ này trừ quốc khố ra thì những ai là người giàu có và đông đúc, có thể xuất ra thật nhiều tiền đây. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thương nhân. Nhưng xưa nay thương nhân vốn thấp hèn, không hề có chút địa vị đáng nói, có tiền không có quyền, bỏ tiền nhiều cũng không có cơ hội tốt làm ăn. Chúng ta có cơ hội làm ăn, bọn họ có bạc. Đây không phải là ngủ gật gặp chiếu manh sao. Tuyệt Hộ Quận kia mấy năm gần đây đất đai hoang phế, không có người ở, do đó không ai qua lại buôn bán gì. Nhưng đến khi ruộng đất khai khẩn, người đến ở đông đúc thì chính là chỗ kiếm tiền rất tốt."

"Hộ bộ không xuất tiền, triều thần mặc kệ vấn đề của Tuyệt Hộ Quận, trăm một thân một mình, dựa vào sức một người có thể chuyển khẩu thành công, sau này những chỗ này trở nên giàu có và đông đúc thì sẽ nắm quyền lực trong tay. Đến lúc đó, trăm sẽ đem những tài sản của Tuyệt Hộ Quận này thành tài sản riêng, không có lệnh của trăm, bất luận kẻ nào cũng không được đặt chân vào Tuyệt Hộ Quận buôn bán. Người có thể đi vào

Tuyệt Hộ Quận buôn bán, cũng chỉ có những người đã hỗ trợ tiền cho trầm chuyển khẩu."

"Trải qua năm ba năm, Tuyệt Hộ Quận có thu hoạch, người dân an cư lạc nghiệp, trong nhà có tiền, những người đã từng bỏ ra ngân thương đương nhiên có thể kiếm được không ít tiền. Không cần tới năm ba năm sau, ngay trước mắt thôi những nơi đó cũng cần xây nhà cho người ở, đào giếng lấy nước, còn cần rất nhiều nông cụ, hạt giống, trâu cày, người thì phải ăn cơm, mặc quần áo, chuyện gì cũng có thể làm ăn kiếm tiền."

"Đúng vậy, muốn nhận cơ hội làm ăn này thì lấy bạc ra đổi."

Tự Cầm cười, việc này giống như kiểu độc quyền kinh doanh khu vực của thời hiện đại. Kể từ đó, các thương nhân cảm thấy mình trả giá có hồi báo, lại là chính hoàng đế tự mình bảo đảm, dĩ nhiên là cam tâm tình nguyện móc bạc ra. Nghĩ tới đây, Tự Cầm liền nhìn Tiêu Kỳ nói: "Nói chuyện làm ăn với thương nhân, chuyện thế này Hoàng thượng cũng không thể tự làm." Quá thấp kém, còn không bị văn võ bá quan cười chết, "Hoàng thượng đã có chủ ý liền sai cha thiếp bôn ba cho người là được."

Tiêu Kỳ liền nhìn Tự Cầm, "Nếu như vậy, danh tiếng của cha nàng sợ là bị ảnh hưởng không ít." Làm quan và thương nhân có quan hệ lui tới thân thiết, tóm lại không phải là chuyện tốt.

"Người trong thiên hạ nhìn như thế nào cũng không trọng yếu, chỉ cần Hoàng thượng biết rõ cha thiếp trung quân là đủ."

Vào triều làm quan, ai lại không muốn có 'Thanh danh' . Tô Hưng Vũ làm như vậy, sau này mang tới sự thịnh vượng cho Tuyệt Hộ Quận, liền khó tránh khỏi sẽ bị người chụp mũ "tranh lợi với dân". Tự Cầm không phải là không nghĩ tới chuyện này, nhưng nàng cũng tin tưởng hẳn có thể bảo vệ được bọn họ.

Nhất thời Tiêu Kỳ bị sự tín nhiệm này đánh thẳng vào trong lòng trĩu nặng.

Có lẽ do ban ngày hai người bàn luận rất hứng thú, lại có sự "thần giao cách cảm" kia nên đến buổi tối Tự Cẩm quả thực biết thế nào là nhiệt tình của "chúng ta". Trước đây nhận súng ở Sùng Minh Điện, bởi vì là lần đầu của Tự Cẩm nên Tiêu Kỳ cũng không thoải mái hành động, lúc nào cũng sợ làm nàng bị thương, nếu không phải đêm đó Tự Cẩm nhiệt tình như lửa, ước chừng cuối cùng cũng không thể thành công.

Nhưng mà đêm nay thì khác hẳn, súng hạnh một tần phi và súng ái một nữ nhân có "Thần giao cách cảm" với mình, cảm giác đó không lời nào có thể biểu đạt được. Tự Cẩm không biết mình đi đến cùng như thế nào, nhiệt tình của Tiêu Kỳ dường như không bao giờ chấm dứt. Nàng chỉ cảm thấy một đêm này mình lăn qua lộn lại giống như bánh nướng trên chảo lửa, nghĩ thầm có lẽ người này cũng giống như mình ăn cơm vậy, thềm thịch đến phát điên luôn.

Tiếng gió khê bên ngoài không thể che hết một phòng xuân tình, Vân Thường nghe tiếng động trong phòng, mặt đỏ tới mang tai trốn ra ngoài cửa.

Chỉ ngóng trông chủ tử bọn họ có thể sớm sinh tiểu chủ tử, như thế mới tính là chân chính ổn định, ông trời phù hộ.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Làm Chủ Tử Đều Có Bệnh Thần Kinh (1)

Sáng sớm hôm sau, Tự Cẩm tỉnh dậy từ rất sớm. Trong góc phòng lạnh lùng chỉ đốt một chiếc đèn cung đình, ánh sáng xuyên thấu qua màn như ẩn như hiện soi vào. Dưới ánh đèn mờ lung, Tiêu Kỳ đang say ngủ, nét mặt yên tĩnh an tường, hai người tóc đen nhánh quấn quýt cùng một chỗ, buông thả rơi ở trên gối. Cứ ngắm nét mặt ấy, Tự Cẩm rất khó tưởng tượng một nam nhân thế này lại có thể miệt mài nóng như lửa vậy, thế thì hơn một năm qua hẳn làm sao nhịn được nhỉ?

Xương cốt toàn thân như thể bị phá ra rồi ghép lại. Cánh tay dài mạnh mẽ của Tiêu Kỳ ôm nàng vào trong lồng ngực hẳn, hơi thở hai người ái muội giao hòa cùng một chỗ. Nhìn dáng người hẳn cũng không phải là rất to con, rõ ràng nhất là mặc quần áo thì lộ vẻ gầy. Vậy mà thoát y ra thì cũng là người có da có thịt, thậm chí Tự Cẩm còn sờ thấy cơ bụng, cũng không thấy hẳn rèn luyện gì mà.

Tiêu Kỳ mở mắt ra, liền nhìn thấy ánh mắt Tự Cẩm, mặc dù nhìn qua hẳn nhưng cũng không giống như đang nhìn hẳn, tựa như là nhìn xuyên thấu qua hẳn vậy, thất thần không biết rõ đang suy nghĩ gì. Tối hôm qua da thịt mềm mại dưới bàn tay hẳn còn vương hương thơm, cánh tay để ngoài chăn lưu lại những vết hôn của hẳn khắp nơi. Nghĩ tới đó, nhìn cảnh ấy tự sâu trong thân thể lại trào lên một cảm xúc rung động.

"Đang nhìn cái gì vậy?" Tiêu Kỳ xoay người đè Tự Cẩm xuống, cúi đầu cường thế hôn xuống, ánh mắt xuyên thấu kia đang suy nghĩ gì chứ?

Tự Cầm không kịp chống cự, như thế bị gió bão cuồng phong vùi lấp vào bên trong. Cũng không biết trải qua bao lâu, Quản Trường An ở bên ngoài đã gọi tới ba lần, Tiêu Kỳ mới bằng lòng buông tha nàng, đứng dậy chậm rãi mặc quần áo. Tự Cầm không còn chút sức lực nào, may mắn mình còn đang "Bệnh", không cần đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Nàng bọc mình trong áo ngủ bằng gấm, nửa nằm nửa ngồi ở đầu giường, nhìn Tiêu Kỳ lấy y phục trên giá tự mình mặc vào. Mặc quần áo trong sau mới kêu Quản Trường An vào thay triều phục cho hắn. Tự Cầm liền trốn vào trong chăn, hé miệng cười khê.

Mặc long bào nghiêm chỉnh, đeo kim quan lên, Tiêu Kỳ phất phất tay sai Quản Trường An ra ngoài, đi đến trước màn vén lên một góc, "Nàng nghỉ ngơi thật tốt, tối muộn ta đến thăm nàng."

Tự Cầm nhìn mặt Tiêu Kỳ, nghe hắn dịu dàng nói khê, má nóng bừng đỏ ửng như bị rượu hấp chín. Tiêu Kỳ khê cười một tiếng, cúi người hôn nhẹ lên môi Tự Cầm, sau đó mới sải bước đi ra ngoài.

Ngửa đầu nhìn lên đỉnh màn thêu hình con cháu hưng thịnh, nguyên một đám dưa xanh ngắt tròn trịa mập mạp chen chúc nhau treo ở đầu cành, nhìn hết sức vui mừng. Hôm đó sau khi mình nhận sủng, Vân Thường liền dẫn theo Diện Mi và mấy người hầu, tìm chiếc màn này từ trong kho ra treo. Vô ý thức sờ sờ bụng, Tự Cầm cũng không biết cơ thể này có thể bình an thuận lợi sinh con hay không, Tiêu Kỳ cũng không cho nàng uống thuốc tránh thai, có lẽ hắn... cũng ngóng trông nàng có thể có con chăng?

Tuy nói con gái thời cổ đại nhưng đến tuổi cập kê thành thân cũng nhiều. Ví dụ như thời nhà Thanh, con gái Bát Kỳ mười ba tuổi sẽ phải tiến cung tuyển tú, hay là Đại Vực này cũng vậy, cũng là tròn mười ba tuổi thì có thể tham gia tuyển tú. Thời đại này mười ba tuổi đã có thể lập gia đình, nàng cũng sắp cập kê, nếu có con thì chắc vẫn có thể sinh con bình an nhỉ?

Tự Cầm cứ nghĩ đi nghĩ lại như vậy một lúc thì lại ngủ, trong giấc ngủ mộng lung đôi lúc lại cảm giác mình buồn cười, làm sao có thể may mắn như vậy, mới có một hai lần mà có thể hoài thai...

Hoàng hậu còn chưa tra xét trong hậu cung xong thì trên triều đình, vì chuyện chuyển khẩu mà Tô Hưng Vũ và Hộ bộ triệt để vạch mặt. Hộ bộ không chịu xuất một xu, cũng không phải "Keo kiệt" mà là trong quốc khố xác thực cũng rỗng tuếch. Còn nữa theo lời Vương Tân Duệ, chuyện chuyển khẩu dĩ nhiên là quan trọng cần làm nhưng trong triều còn nhiều việc, nhiều nơi cần dùng tiền hơn, những việc đó đều quan trọng hơn so với chuyển khẩu của Tô Hưng Vũ. Cho nên muốn bạc cũng được, nhưng phải chờ thuế thu từ nông tang năm nay báo lên, sau đó mới xem xét cấp cho chút ít. Chuyện chuyển khẩu sao có thể kéo dài như vậy. Giờ áp dụng, làm việc mau lẹ một chút thì có lẽ dân chúng còn có thể bắt kịp vụ mùa gieo giống, năm sau mới có thể thu lương thực quý đầu tiên. Đợi đến khi thu thuế nông tang xong thì mùa vụ đã qua, rau dưa đều nguội lạnh rồi. Tô Hưng Vũ có hoàng đế bày mưu đặt kế, cố ý ở trên triều đình tranh đấu với Vương Tân Duệ, hai người nói qua nói lại, cuối cùng Vương Tân Duệ dưới cơn nóng giận hùng hồn nói: "Bây giờ Hộ bộ không hỗ trợ ông, sau này ông giàu có tài phú thiên hạ cũng không quan hệ với Hộ bộ của tôi."

Tô Hưng Vũ nói chỉ cần bạc, lại không chịu nói phương án chuyển khẩu cụ thể. Lại nữa, chuyện chuyển khẩu không phải chưa từng xảy ra, nhưng lần nào cũng bị dân chúng phản đối sục sôi, mấy người nông dân mạnh bạo còn dám giương cờ phản đối, đe dọa triều đình. Do đó lần này, nghe Tô Hưng Vũ nói ầu nói tả, không biết trời cao đất rộng như thế, mọi người đều cảm thấy ông ta đang tự đoạn tuyệt đường lui. Nếu không trở mặt với Hộ bộ thì về sau còn có xin chút bạc từ Hộ bộ cứu trợ. Nhưng bây giờ thì coi như xong rồi.

Ai cũng biết Tuyệt Hộ Quận có rất nhiều đất đai hoang phế, cũng biết tiếp qua vài năm nữa những chỗ này có người ở, nhất định sẽ là vùng đất

giàu có và đông đúc. Nhưng trước mắt thì không ai nguyện ý làm kẻ "Đào giếng" kia chứ?

Tô Hưng Vũ và Hộ bộ triệt để trở mặt, ngay tại triều đình thỉnh chỉ, xin Hoàng thượng đem tất cả quyền lực Thiên Đình Tư toàn quyền giao cho ông ta. Từ chọn lựa quan viên nhậm chức, đến phí tổn chuyển khẩu, ông ta sẽ không bắt triều đình ra một xu nào nhưng nhất quyết không chấp nhận các quan viên trong triều có bất cứ ý kiến gì đối với chuyện của Thiên Đình Tư. Ông ta đồng ý, nếu sau năm năm mà không thể làm Tuyệt Hộ Quận thay hình đổi dạng thì sẽ tự tháo áo quan, đeo gông xiềng tới cho Hoàng thượng trị tội!

Cả triều đình ồ lên, đều cảm thấy Tô Hưng Vũ điên rồi.

Tiêu Kỳ giữ khuôn mặt bình thản, không nói tốt cũng không nói không tốt, ngược lại rất thân thiết hỏi thăm ý kiến vài vị cự đầu. Tào Quốc công và Tô Hưng Vũ thù mới hận cũ cũng không ít, đương nhiên là toàn lực thúc đẩy chuyện này. Ông ta cũng không tin, chỉ bằng một mình Tô Hưng Vũ có thể trong vòng năm năm ngăn ngại làm cho Tuyệt Hộ Quận thay hình đổi dạng, lại không hao phí một đồng xu nào của triều đình, quả thực là cực kỳ cuồng vọng.

Vệ Quốc công giữ ý trung lập, vừa không hy vọng nhà mẹ đẻ Hi Uyển Nghi thế lực quá thịnh, cũng không muốn lúc này bỏ đá xuống giếng. Dù sao ở trong hậu cung hoàng hậu còn muốn Hi Uyển Nghi sinh con trai mà. Cho nên ông ta chỉ ý tứ khuyên hai ba câu thì im lặng theo dõi kỳ biến.

Hộ bộ thượng thư bị những lời hùng hồn ngông cuồng của Tô Hưng Vũ làm tức đen mặt, nghiêng đầu không nói. Tà Các lão cùng Ngụy Các lão liếc mắt nhìn nhau, hai người phỏng đoán Tô Hưng Vũ dám nói như vậy hẳn sẽ có tuyệt chiêu trong tay, cũng không biết hoàng đế có biết hay không. Nghĩ như vậy nên giống như Vệ Quốc công giữ thái độ nhất trí, vừa không bỏ đá xuống giếng cũng không bày tỏ đồng ý gì hết.

Dưới sự thúc đẩy của phái Tào Quốc công, chuyện này ván đã đóng thuyền. Cuối cùng Tô Hưng Vũ kia lại còn trình ra một kế ước, nói lời nói miệng không bằng chứng mà sẽ ký tên làm chứng. Dưới cơn nóng giận Vương Tân Duệ cũng cầm bút ký tên, ký xong ném bút xuống đất, biểu lộ rõ sự tức giận cực độ. Tào Quốc công biết thời biết thế, ký tên sau cả triều văn võ trên kế ước.

Tô Hưng Vũ cười mỉm quan sát mọi người rồi nghiêm trang cầu xin hoàng đế giúp ông ta cất giữ, làm vật chứng trong tương lai.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Làm Chủ Tử Đều Có Bệnh Thần Kinh (2)

Tiêu Kỳ nháy mắt, Quản Trường An chậm rãi đi xuống đem khế ước cất giữ, sau lưng đầy mồ hôi lạnh. Không nghĩ tới sức chiến đấu của Tô đại nhân này hung hãn như thế, quả thực là lấy một địch trăm, chưa từng thấy Vương thượng thư cũng bị tức giận đến muốn hộc máu.

Tiền triều náo nhiệt, không nghĩ tới hậu cung cũng náo nhiệt theo. Hoàng hậu nương nương tra ra tã lót của tiểu công chúa bị người động tay chân, chính là một nữ cung nhân của Y quán trong Thượng Y cục. Người này vốn là cánh tay trái đắc lực của Quan Dục, chưởng quản Y quán, tay nghề may vá thêu thùa rất giỏi. Xưa nay Quan Dục qua lại mật thiết với Trường Nhạc Cung, do đó sai cung nhân giỏi may vá của mình may tã lót cho tiểu công chúa đưa tới Trường Nhạc Cung. Ai biết người Quan Dục tin tưởng như thế lại dám làm chuyện như thế này. Đợi đến khi tra ra được cung nhân kia, lại đi tìm cô ta thì cô ta đã nhảy giếng tự tử, cứu lên thì người đã chết.

Quan Dục bị hoàng hậu ra lệnh giam cầm, sai Nội Đình Phủ nghiêm khắc thẩm tra. Quý phi lại phải trực tiếp đi Phụng Hoàn Cung. Chuyện lần này hoàng hậu đã loại bỏ không ít người của nàng ta, giờ còn muốn nhổ hết tai mắt của nàng ta trong Thượng Phục Cục, đương nhiên là nàng ta không chấp nhận. Mặc dù nàng ta cũng rất hận Quan Dục nhưng bây giờ vẫn phải bảo vệ tính mạng cô ta để giữ vị trí này, chờ sau này tìm được người thích hợp thay thế sẽ xử trí cô ta cũng chưa muộn.

Hoàng hậu sao có thể buông tha cơ hội này, nhất định không buông tha Quan Dục, quý phi và hoàng hậu tranh chấp tan rã trong không vui.

Lúc Tự Cầm nhận được tin này cũng đã là buổi trưa. Dưới cái nhìn chăm chăm nhiệt tình như lửa của mấy người Vân Thường, nàng tươi cười ngượng ngùng đứng dậy thay quần áo. Một giấc ngủ đến đúng giữa trưa, đồ ăn sáng cũng chưa ăn, ăn trưa liền không nhận được ăn thêm một chén cơm. Ăn trưa xong mới biết được tin tức này.

Nhớ ngày đó Quan Dụng kia còn từng gây khó cho nàng, Tự Cầm không nghĩ tới cô ta bị dính líu tới chuyện lần này, không khỏi cười nói: "Thấy rõ thiện ác cuối cùng có báo ứng."

Diện Mi bây giờ ở trước mặt chủ tử cũng có vài phần thể diện, cũng nói: "Nô tỳ nghe Vân Thường tỷ tỷ nói, Quan Dụng kia đã từng làm người của Di Cùng hiên chúng ta khổ sở, lần này cho cô ta biết rõ lợi hại." Lúc đó chủ tử được Hoàng hậu nương nương chiếu khán mà Quan Dụng kia còn dám gây khó, tất nhiên là ý vào thế lực của quý phi không coi ai ra gì. Lần này có cơ hội, hoàng hậu sẽ bỏ qua cho cô ta mới là lạ. Không động dậy được những người đứng đầu Thượng Phục Cục, không lẽ một chương quán Y quán nhỏ nhoi cũng không xử được sao?

Tự Cầm nhìn Diện Mi, "Lời này nói ở đây thì thôi, ra ngoài không được phép nói bậy, bị người khác nắm được nhược điểm thì người ăn đủ."

"Nô tỳ biết ạ, ra khỏi cửa Di Cùng hiên nô tỳ chính là cái miệng hồ lô."

Vân Thường lườm nàng ta một cái, Tự Cầm liền cười, "Các người nhớ kỹ là được, đừng thấy chủ tử các người giờ đang vinh quang thịnh sùng, nếu thật sự các người bị quý phi nương nương bắt được yếu điểm thì ta chưa chắc che chở bảo vệ được các người." Quan lớn hơn một cấp còn đe chết người, chớ đừng nói tới nàng và quý phi vị phân chênh lệch nhiều như vậy.

Nếu Quý phi thật sự ra tay, công khai gây khó dễ cho nàng bằng bất cứ giá nào thì nàng cũng thật sự không chống đỡ được. May mắn quý phi cũng

không muốn trở mặt với Tiêu Kỳ, do đó nàng mới có thể an toàn hơn một chút.

"Chủ tử yên tâm, ở ngoài chúng ta thà rằng chịu thiệt một chút cũng tuyệt đối sẽ không làm người ta bắt được nhược điểm." Vân Thường nói, "Thua thiệt là nhất thời, sau này hẳn sẽ có cơ hội đòi lại, nếu tính mạng không giữ được thì coi như hết, chúng ta đều hiểu mà."

Tự Cẩm đương nhiên biết rõ mấy cung nữ tiến cung đều biết rõ những chuyện thế này, nhưng cũng sợ bọn họ thấy mình đang thịnh sủng khó tránh sơ suất mất cảnh giác, do đó mới lên tiếng cảnh cáo.

Tranh chấp kiện cáo về vụ của tiểu công chúa âm ỉ mấy ngày liên tiếp, không biết có phải Hoàng thượng nghe tiếng gió, cuối cùng lấy cớ chính vụ bận rộn không bước chân vào hậu cung. Tự Cẩm đều là tự mình tới Sùng Minh Điện gặp hẳn, có điều bây giờ đi vào thiên điện của Sùng Minh Điện thì lại nhớ tới tình cảnh ngày đó quý phi và nàng cùng đi vào, trong lòng khó tránh khỏi không được tự nhiên.

Thời gian qua Tiêu Kỳ thận trọng, trước cũng không để tâm chú ý, về sau phát giác Tự Cẩm không được tự nhiên liền sai Quản Trường An thu dọn lại Hợp Nghi Điện một lần nữa. Khi Tự Cẩm tới đây thì kêu nàng sang Hợp Nghi Điện.

Hợp Nghi Điện này cũng danh tiếng lẫy lừng, chính là cung điện nơi các đời hoàng đế của Đại Vực vương triều sủng hạnh tần phi. Sau khi Tiêu Kỳ đăng cơ chỗ này đương nhiên cũng dựa theo quy củ cũ. Chỉ là hẳn cũng ít khi vào hậu cung cho nên rất hiếm tần phi được may mắn vào đây, tổng cộng cũng không có mấy lần. Quản Trường An dựa theo ý tứ Hoàng thượng, dọn dẹp lại Hợp Nghi Điện, đổi toàn bộ vật dụng bên trong. Nếu không phải không muốn gây sự chú ý thì chỉ sợ ngay cả nước sơn cũng muốn sơn lại hết một lần.

Tự Cẩm đương nhiên biết rõ chỗ này trước đây dùng vào việc gì. Nàng chỉ cảm thấy vạn phần xấu hổ, còn không bằng để cho nàng ở thiên điện Sùng Minh Điện đâu. Nhưng lần đầu tiên sau khi đi vào, thấy cả tòa điện bên trong tất cả đều rực rỡ, màn cửa sổ màn che đều là đồ mới, trên tủ bày những đồ mình thích. Ngay cả những sách vở trong thiên điện cũng chuyển lại đây, còn đặc biệt sai Nội Đình Phủ đóng một giá sách nhỏ trên giường lớn, Tự Cẩm xấu hổ nhưng không kém vui thích nhìn thật kỹ.

Hợp Nghi Điện ở phía sau Sùng Minh Điện, hai tòa cung điện theo sát một trước một sau, mặc dù so với thiên điện của Sùng Minh Điện không được thuận tiện nhưng lại khá kín đáo. Hơn nữa Hợp Nghi Điện có một cánh cửa bên hông, từ cửa đó ra ngoài đi tới Di Cung hiên cũng rất gần. Sau này nếu tới gặp Tiêu Kỳ, để tránh cho người trong hậu cung bất mãn ghen tị thì có thể lén đi vào từ cửa bên hông này, người bên ngoài sẽ không phát hiện được. Tự Cẩm đi một vòng từ trong ra ngoài, mặc dù trong lòng rất hài lòng nhưng cũng không biết về sau có nữ nhân khác có thể đến chỗ này không, vui sướng cũng giảm đi phân nửa.

Con người không bao giờ biết đủ, đạt được rồi càng muốn thêm nhiều hơn. Bây giờ Tự Cẩm đang chung sống hòa hợp với Tiêu Kỳ liền nhin không được suy nghĩ, có lẽ nàng vẫn có một chút đi hy vọng xa vời, nếu không sao lại có thể nghĩ mấy chuyện vớ vẩn đó chứ.

Chờ phục hồi tinh thần lại, thấy mình đã ngồi trên giường lớn gần cửa sổ của Hợp Nghi Điện, Quản Trường An cũng đi tiền điện thì bất giác thân nhiên cười. Tự Cẩm khẽ thở dài, xem đi, nàng đã nhin không được nảy lòng tham rồi. Quả nhiên là Tiêu Kỳ đối với nàng quá tốt nên mới làm cho nàng có ảo tưởng như thế.

Nhìn vẻ mặt Tự Cẩm chột ảm đạm xuống, Vân Thường không biết rõ có chuyện gì xảy ra, cẩn thận tiến lên hỏi: "Chủ tử, có chuyện gì sao?"

Tự Cẩm lắc lắc đầu, "Không sao, mang giỏ may tới đây, ta may vài mũi." Có việc làm thì sẽ không nghĩ nhiều.

Nữ nhân ư, tại hoàn cảnh thế này thì chính là bị vây ở bốn góc bầu trời trong sân, một ngày lại một ngày đếm thời gian mà gặng sống. Không cần nói đến việc tự do xuất cung, ngay cả tìm người nói chuyện cũng rất khó rồi. Cho dù có Tề Vinh Hoa thì hai người cũng không thể quá mức thân cận.

Vân Thường bưng giỏ may vá đến, cũng là từ thiên điện bên kia chuyển lại đây, xiêm y bên trong mới may một nửa, sau đó nhiều chuyện xảy ra nên cứ để vậy đến giờ. Về cơ bản chuyện chuyển khẩu đã quyết định rồi, bao lo lắng như một tảng đá lớn trong lòng Tự Cẩm cũng rơi một nửa, giờ chỉ còn chờ mở khoa thi, tuyển quan viên thích hợp, đến lúc đó cha nàng sẽ phải ra tay hành động.

Bấm tay tính toán, ngày qua thật nhanh, chỉ còn chưa đầy hai tháng là mở khoa thi rồi. Đợi đến khi mở khoa thi, từ từ trong tay Tiêu Kỳ sẽ càng ngày càng có thêm nhiều người đắc lực. Mở khoa thi xong thì đã tới kỳ thi mùa xuân, từng tốp từng tốp thư sinh sẽ từ bốn phương tám hướng tụ hội về kinh thành tìm kiếm tiền đồ. Người mới sẽ từ từ thay thế người cũ, đến lúc Thiên Đình Tư kia có kết quả, e là quyền lực trong tay Tiêu Kỳ càng thêm mạnh mẽ...

Tự Cẩm xuất thần nghĩ đi nghĩ lại, kim khâu trong tay không động một mũi nào, trong đầu toàn là những tưởng tượng của mấy năm sau. Một năm rưỡi nữa lại đến kỳ tuyển tú, lúc đó mỹ nhân như hoa như ngọc lại ngập tràn trong hậu cung, ai biết được lúc đó lại có một mỹ nhân sẽ lọt mắt xanh Tiêu Kỳ chứ...

Nghĩ tới nghĩ lui, Tự Cẩm chợt phát hiện, thì ra nhanh chóng có con quả là một chuyện cực kỳ quan trọng. Đến lúc đó, cho dù là Tiêu Kỳ có người tình mới, nàng cũng đã có con coi như cũng có thể có đường lui. Bây giờ

nam nhân kia còn chưa đủ để tin cậy, nhưng con của mình thì có thể nắm giữ trong lòng.

Cho nên, nàng rồi rắm tình yêu gì đây, quả thực là đầu đuôi lẫn lộn.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Làm Chủ Tử Đầu Có Bệnh Thần Kinh 3

Editor : Hương Cỏ

Tiêu Kỳ đã đứng ở cửa một lúc khá lâu, mấy người Vân Thường bị hắt đuổi ra ngoài điện hết. Đứng ở nơi đó, hắt thấy nét mặt Tự Cẩm không ngừng biến đổi, trong chốc lát nhú mày, một lát lại mỉm cười, rồi cắn răng, sau lại biểu lộ mấy phần phiền muộn, cũng không biết nghĩ tới điều gì mà khiến nàng có trăm mối lo như vậy.

Tiêu Kỳ cẩn thận ngấm lại gần đây trong cung cũng không có đại sự gì, hai người hoàng hậu và quý phi tranh đấu hăng say, ai có thời gian đi khó xử nàng đâu, vậy thì nàng đang lo sầu cái gì chứ?

Nhắc chân đi tới, hắt đứng cách nàng ba thước trong khoảng thời gian uống một ly trà, Tự Cẩm cũng không phát hiện ra hắt.

Tiêu Kỳ ...

Y phục trong tay đột ngột bị lấy mất, Tự Cẩm giật mình phục hồi lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy Tiêu Kỳ nhú chặt mày nhìn nàng chăm chăm. Nàng vô ý thức sờ sờ mặt, "Trên mặt thiếp có gì sao?"

"Đang suy nghĩ gì vậy, trầm vào lâu như thế nàng cũng không phát hiện." Tiêu Kỳ ngồi xuống cạnh nàng, đôi mắt chăm chú nhìn nàng.

Tự Cẩm mất tự nhiên cười cười một tiếng, lấy lại y phục trong tay Tiêu Kỳ, gấp lại đặt vào trong giỏ may rồi mới nói: "Cũng không có nghĩ gì, nhất thời miên man mà thôi." Nói xong dừng một cái, biết rõ Tiêu Kỳ

khẳng định không tin đành nói thêm một câu, "Quả thực không có nghĩ gì, thiếp chỉ cảm thấy thiếp không thích hợp ở chỗ này, hay là sau này thiếp cứ ở Di Cùng yên thôi."

"Có người nói gì với nàng sao?" Tiêu Kỳ nhíu mày không vui.

"Không có, hôm nay thần thiếp tới đây mới biết, làm gì có ai nói lung tung đâu, không có thật mà." Tự Cẩm vội vàng nói, sợ mình nói không rõ ràng thì đám người Vân Thường Trần Đức An lại phải chịu đòn, làm nô tài bên người nàng thật không dễ dàng chút nào.

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm, ánh mắt nàng cũng không chịu nhìn mình, khẳng định là có chuyện gì đó. Nhưng nàng không nói, mình là một đại nam nhân còn có thể ép nàng được sao?

Nhất thời, Tiêu Kỳ cũng cảm thấy hơi bức mình.

Giữa hai người trước kia phần lớn là Tự Cẩm chủ động nói chuyện, tạo không khí hòa thuận. Lúc đó cảm xúc của nàng đang sa sút, chỉ nghĩ tới những chuyện đau đầu sau này, làm gì còn bận tâm đến Tiêu Kỳ. Trong phòng bỗng chốc an tĩnh lại, không khí mất tự nhiên thế này khiến Tự Cẩm, đang có chút nhạy cảm chán ghét càng thêm không thể nào vui được.

Ngồi đó hơn nửa canh giờ, Tự Cẩm liền đứng dậy cáo lui. Nàng đang muốn về Di Cùng yên tĩnh một chút. Cứ thế này mãi cũng không được, vì sao nàng động tâm trước, còn phải nhìn hằm tiếp tục tuyển tú, mỹ nhân như mây. Nàng phải kiềm chế chính lòng mình, nếu cứ như vậy không bảo vệ được mình thì chính mình cũng muốn xong đời.

Nhìn theo Tự Cẩm giống như sau lưng có quỷ đuổi theo vội vàng biến mất, để lại một Tiêu Kỳ mặt đen gọi Quản Trường An vào tĩnh tế hỏi một lần.

Quản Trường An tỉ mỉ nói một lần từ đầu tới đuôi, một chút xiu cũng không dám bỏ sót, cuối cùng nói: "Lúc nô tài về tiền điện thấy Uyển Nghi chủ tử có vẻ tâm tình sa sút. Nhưng lúc đó cũng không có người đến đây, nô tài thật sự không biết rõ vì chuyện gì."

Đang yên lành liền mất hứng, hăn liền hỏi Quản Trường An, "Trước đó người nói gì?"

Quản Trường An cẩn thận nhớ lại nói: "Chính là Uyển Nghi chủ tử hỏi nô tài một câu, cung điện này có thường xuyên dùng không. Nô tài liền trả lời một câu, không thường dùng, ngẫu nhiên mới dùng một lần." Hoàng thượng có tình thất ở Sùng Minh Điện, lúc không triệu kiến sủng hạnh phi tần hậu cung thì phần lớn là nghỉ ở chỗ đó, không hề đến Hợp Nghi Điện.

Tiêu Kỳ nghe câu này mới từ từ tỉnh táo lại. Hợp Nghi Điện này là cung điện dành cho đế vương sủng hạnh hậu phi. Hăn vì không muốn rắc rối nên cũng không phí tâm tư ở đây, cứ dựa theo quy củ trước mà làm, cũng là bên trong này. Nhưng chỉ có lúc hăn mới đăng cơ mới sủng hạnh qua mấy người ở chỗ này, tổng cộng lại có lẽ là một cái bàn tay đều chưa đếm hết đâu.

Đây là... Ghen ư?

Lông mày Tiêu Kỳ chậm rãi giãn ra, nhất thời lại hơi đặc ý, giống như cảm giác Tự Cầm đặt hăn vào vị trí độc chiếm trong lòng vậy.

Quản Trường An đang bị dọa, sau lưng toát mồ hôi lạnh thì lại thấy nét mặt Hoàng thượng lộ ra vẻ tươi cười đặc ý, nhất thời không giải thích được. Trong lòng giận dữ nghĩ, làm chủ tử đều có bệnh thần kinh!

Chợt cười chợt giận, dọa nô tài chết khiếp!

Cuộc đời này Tiêu Kỳ chưa từng phải cân nhắc suy nghĩ về tâm tư của nữ nhân, giờ càng nghĩ càng không dừng lại được. Thậm chí còn đang

tưởng tượng, nếu Tự Cầm thật sự ghen, nàng sẽ tiếp tục “ăn giấm” chiếm cứ mình hay là đẩy mình ra giả vờ rộng lượng đây?

Nếu ghen sẽ mang tiếng là đồ kỵ, là đại kỵ trong hậu cung. Nếu đẩy hẳn ra ngoài, Tiêu Kỳ sẽ không vui. Nếu thật sự coi trọng hẳn thì không cần đẩy hẳn ra chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui, Tiêu Kỳ lại cũng đoán không ra Tự Cầm muốn làm như thế nào. Bây giờ triều chính khá ổn định, trong thời gian ngắn sẽ không có ai làm hẳn khó chịu ngọt ngào. Do đó trong suy nghĩ toàn những chuyện nhi nữ tình trường.

Hắn phải đi thử một lần, xem xem rốt cuộc nàng đang nghĩ như thế nào.

Nhưng chính hẳn thích nàng ghen tị hay là rộng lượng nhỉ?

Tiêu Kỳ nhắc chân đi tới cửa, nhất thời cũng ngây người. Chân này nâng lên muốn bước cũng không bước ra được, muốn rút cũng không chịu rút về. Một khắc đó, hẳn đột nhiên có cảm giác hiểu rõ tình cảnh chật vật chạy trốn chết của Tự Cầm là như thế nào.

Quản Trường An khom người chờ một hồi lâu, ngẩng lên thì thấy hoàng đế tôn quý không ai bằng kia đang đứng đó giờ một chân, giống như bị hóa ngọc vậy.

Hắn ta đã nói mà, làm chủ tử đều không có bình thường!

Làm nô tài cũng không dễ dàng chút nào, hẳn ta có nên nói gì không nhỉ?

Thật rồi rắm!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Sẻ Náo Loạn Tối Mức Nào Nữa (1)

Đến lúc xế chiều, thời tiết bỗng chốc liền nóng lên khó chịu. Vân Thường mang theo Diện Mi và mấy người đi đóng các cửa sổ lại, dọn dẹp lại quanh sân, nhìn sắc trời có lẽ sẽ có mưa. Dọn dẹp bên ngoài thỏa đáng, Vân Thường vén rèm đi vào phòng liền thấy chủ tử nằm nghiêng trên giường, sau lưng đặt một gối mềm tối màu, trên bệ cửa sổ đốt nến trắng, mắt khép hờ nhìn ra ngoài cửa sổ, người uể oải không có chút tinh thần nào.

Sau khi từ Hợp Nghi Điện trở về, chủ tử cứ ngây người như thế cả ngày.

Xoay người pha trà, tự tay bưng tối, nàng ta khẽ hỏi: "Chủ tử, uống trà tỉnh thần đi."

Tự Cẩm mệt mỏi gật gật đầu, "Để xuống đi, các người hết bận rộn chưa?"

"Làm theo thói quen thôi ạ, chỉ sợ mưa to bất chợt lại không kịp thu dọn gì nên mỗi người một tay làm trước thôi." Vân Thường khẽ nói, "Bữa trưa tiểu chủ ăn không nhiều, có cần nô tỳ đi Ngự Thiện phòng kê một chút đồ ăn không?"

Tự Cẩm thật sự không muốn ăn, liền lắc lắc đầu, "Không cần, lúc này không muốn ăn gì hết." Đang nói chuyện, sắc trời bỗng chốc liền tối sầm xuống, trong phòng cũng ảm đạm. Lập tức gió thổi ùa vào, Vân Thường liền vội vàng đi vào đóng kín các cửa sổ. Vừa mới làm xong thì mưa bắt đầu rơi ào ào.

Ngồi trong phòng, nghe tiếng mưa rơi tầm tã, tâm trạng Tự Cẩm vốn đã không vui vẻ lại càng thêm u uất.

"Ta đi nghỉ ngơi một lát, khi nào tới bữa lại gọi ta dậy." Nói xong liền đứng dậy mang giày đi vào trong phòng.

"Vâng." Vân Thường vâng lời vội vàng đi vào theo. Hầu hạ chủ tử nằm xuống, thả màn xong xuôi mới rón rén lui ra ngoài.

Chủ tử rất ít khi có tâm trạng không vui như vậy, nhưng chủ tử không nói làm nô tài cũng không dám hỏi nhiều. Một trận mưa rất lớn, từ đầu năm tới giờ là lần đầu tiên gặp. Đẩy cửa điện ra ngoài, bên ngoài mấy người Diện Mi đang vỗ nước mưa trên người, khắp nơi đều là những mảng nước đọng lớn.

Thấy Vân Thường đi ra, Diện Mi vội vàng chạy tới, "Vân Thường tỷ tỷ, chủ tử sao rồi?"

Vân Thường lắc lắc đầu, "Chủ tử đang ngủ, các người nói nhỏ một chút."

Kim Chức Ngọc Tú vội vàng gật đầu, nhắc váy đi lấy khăn lau nước mưa. Diện Mi đứng bên cạnh ngẩng đầu nhìn thoáng qua trong phòng rồi mới khẽ hỏi: "Cũng không biết chuyện gì xảy ra, đang yên lành sao chủ tử lại không vui chứ? Bên Trương công công cũng không đoán được chuyện gì, trong lòng chắc cũng đang lo lắng."

Vân Thường nói với Diện Mi: "Cứ hầu hạ chủ tử cẩn thận là được, chủ tử không nói có lý do của chủ tử, làm sao cho mấy nô tài chúng ta phỏng đoán lung tung, càng ngày càng không có quy củ. Hôm nào ta phải tìm một cô cô lợi hại đến, các người liền biết lẽ độ."

Diện Mi vội vàng vừa cười vừa nói: "Không phải là thuận miệng hỏi một câu sao, tỷ tỷ tốt đừng có mắng muội, muội biết tỷ tỷ đều vì tốt cho bọn

muội mà."

Vân Thường liền nhẹ gõ nàng ta một cái mới nói: "Trong cung này đang náo loạn sắp lật trời, mặc dù chỗ chúng ta còn sống yên ổn nhưng cũng không thể kiêu ngạo. Nếu là gây họa cho chủ tử thì lúc đó không ai có thể có thể cứu các người."

Diện Mi vội vàng gật đầu, ngẩng đầu nhìn trời lập tức chuyển đề tài, "Cũng không biết trận mưa này khi nào mới ngừng đây."

"Mưa mùa hè giống như con nít, chắc không lâu. Biết đâu chút nữa còn thấy được cầu vồng nữa." Vân Thường thở dài: "Bên Hoàng hậu nương nương có tin tức gì không?"

Diện Mi nhìn xuống rồi khẽ nói: "Không có tin tức gì. Nhưng lần này quý phi nương nương tổn thất rất nhiều, nghe nói là nhiều người nắm vị trí quan trọng đều bị kéo xuống."

Vân Thường nghe vậy nét mặt hơi đổi, cười cười nói: "Như thế mới tốt, Hoàng hậu nương nương ổn được thì chủ tử của chúng ta cũng có thể ổn định. Đồng cô cô có nói gì không?"

Diện Mi lắc lắc đầu, "Không có, e là Phượng Hoàn Cung kia cũng đang bận bịu, đương nhiên chẳng quan tâm chỗ chúng ta được. Vậy cũng tốt, mỗi lần Đồng cô cô tới, muội đều lo lắng đề phòng."

Vân Thường liền trừng mắt với Diện Mi, "Cũng không được nói lung tung, bị Đồng cô cô nghe thấy, xem có lột một lớp da của muội không."

Diện Mi liền cười hạ giọng nói: "Không phải muội chỉ nói trước mặt tỷ sao, chỗ người khác làm sao dám nói chứ."

Vân Thường liền thở dài, trấn định tinh thần: "Muội đi nói với Trần Đức An, bữa tối kêu Ngự Thiện phòng làm chu đáo một chút."

Diện Mi gật gật đầu, đi vòng theo hành lang gấp khúc trước mặt.

Vân Thường lấy ghế ngồi ở dưới mái hiên, cầm trong tay đồ may vá bắt đầu công việc. May được vài kim lại dừng lại, cẩn thận suy nghĩ lại chuyện hôm nay. Nhưng cuối cùng không thể hiểu vì sao tâm trạng chủ tử không vui. Chuyện bên Hợp Nghi Điện nàng ta biết rõ chủ tử có thể không được tự nhiên, nhưng dù sao cũng là ý của Hoàng thượng. Hơn nữa, nghe Quản Trường An nói thì chỗ đó cũng khá ổn mà.

Nghĩ một hồi lại khâu mấy mũi, đợi đến mưa rơi ngớt dần, lúc đó Vân Thường mới cất lại tấm vải mới khâu chưa được một nửa lại. Mấy ngày qua nắng đẹp, sau mưa khắp sân tràn đầy hương hoa cỏ thơm ngát. Nhớ tới nét mặt chủ tử, trong lòng Vân Thường cũng hơi có chút bất an. Hoàng thượng đối với chủ tử rất tốt, từ ngày nàng ta tiến cung đến giờ cũng vài năm, trừ hoàng hậu và quý phi thì không thấy chủ tử nào có vinh sủng như thế. Nhưng nàng ta cũng biết đạo lý, hoàng đế là người vô tình nhất. Trong cung này bao nhiêu tần phi như thế, ai lại không có vài ngày thịnh sủng đâu. Nhưng bây giờ người được hoàng đế nhớ kỹ còn bao nhiêu người chứ?

Thấy chủ tử cũng động tâm, trong lòng Vân Thường cũng cực kỳ lo lắng. Nàng ta ngóng trông chủ tử được sủng ái, nhưng cũng không hy vọng chủ tử động tâm. Nếu động lòng mà gặp gỡ phải kẻ bạc tình thì sao có thể sống vui vẻ được chứ?

Hoàng thượng...

Vân Thường nhẹ khẽ thở dài, đứng dậy đặt đồ may sang một bên. Vừa nhồm người lên thì thấy Trần Đức An đang chạy lại, nàng ta vội vã nghênh đón, "Có chuyện gì à?"

Trần Đức An lau nước mưa trên mặt, thở phà phò một hồi mới hỏi: "Chủ tử đâu?"

"Còn đang nghỉ ngơi, có chuyện gì quan trọng hơn sao?" Vân Thường nhìn đáng vẻ Trần Đức An cũng bất an lên.

"Có chuyện lớn, mau gọi chủ tử dậy, hình như tiểu công chúa bên Trường Nhạc Cung không được ổn lắm."

Vân Thường bị dọa sắc mặt trắng nhợt, "Chuyện này là thế nào, không phải nói đã khỏe hơn rồi sao, đang yên lành sao lại không ổn chứ?"

"Ai biết được, buổi sáng hôm nay còn yên lành, sau khi mưa dứt mới có tin." Trần Đức An thở một hơi, bình tĩnh lại nói: "Cụ thể còn chưa biết, nhưng chủ tử cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, vạn nhất nếu tất cả mọi người đi Trường Nhạc Cung thăm hỏi, chủ tử chúng ta cũng không thể không có mặt."

Vân Thường đương nhiên biết rõ đạo lý này, "Ta đi ngay, ông nhớ chu đáo chuyện bên ngoài, đừng để người khác loạn lên."

"Cô đi nhanh đi." Trần Đức An vội vàng nói, tự mình lại đi tìm Diện Mi nhắc nhở, quản giáo chặt chẽ mấy người hầu trong sân.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Sẻ Náo Loạn Tới Mức Nào Nữa (2)

Editor : Hương Cỏ

Diện Mi mới vừa ra khỏi cửa phòng liền đụng ngay với Trần Đức An, gấp rút hành lễ, "Trần công công."

Trần Đức An liền nhanh chóng nhắc lại một lần nữa, nét mặt Diện Mi cũng biến đổi nói: "Công công yên tâm, tôi đi ngay nhắc mọi người không chạy loạn, không thể sai quy củ."

Trần Đức An gật gật đầu, "Tôi còn phải tới tiền viện giám sát mấy người ngoài đó, trong này cô phải để tâm lo lắng nhiều hơn."

Diện Mi hơi khom gối đưa Trần Đức An đi, chỉ cảm thấy tim đập thình thịch như đánh trống, nàng ta ngửa đầu nhìn trời, không lẽ muốn đổi thế sao? Thở dài một cái nhưng cũng không dám trì hoãn, lập tức gọi tất cả cung nữ trong viện tập trung vào một chỗ, không cho phép bất kỳ ai đi ra ngoài, nếu có việc ra ngoài phải có ít nhất hai người. Nhắc nhở xong lại nhìn mọi người nói: "Trời gian qua, mọi người đều đã biết quy củ của Di Cùngthien, nếu là người nào vi phạm bị ta bắt được thì ta còn có thể cho một cơ hội. Nhưng các người cũng biết Trần công công rồi đấy, cẩn thận đầu các người, hầu hạ thật tốt, nếu ai phạm sai lầm, ta trị không được các người cũng đành phải mời Trần công công đến."

Năm sáu cung nhân người nhìn ta ta nhìn người, cũng không biết xảy ra chuyện gì nhưng sắc mặt cũng căng thẳng. Kim Chức Ngọc Tú là những người có thể diện hơn, có thể nói vài lời trước mặt Vân Thường Diện Mi. Lúc đó Kim Chức lập tức liền biểu lộ lòng trung thành, "Diện Mi tỷ tỷ yên

tâm, chúng ta vạn lần không dám quên quy củ, tuyệt đối không dám gây chút phiền toái nào cho chủ tử."

Ngọc Tú cũng vội vàng tỏ thái độ. Có hai người này dẫn đầu, trong lòng Diện Mi cũng nhẹ một hơi, "Hai người chịu khó giám sát chặt chẽ chỗ này, ta đi hầu hạ chủ tử, có chuyện thì báo hiệu ngoài cửa cho ta."

Kim Chức Ngọc Tú vội vàng gật đầu, Diện Mi xoay người rời đi. Nàng ta vừa đi, những người còn lại đều nhìn sang hai người Kim Chức Ngọc Tú. Kim Chức trầm ổn, Ngọc Tú hoạt bát, Kim Chức nhìn Ngọc Tú một cái rồi mới chậm rãi nói: "Mọi người đều nghe rõ lời Diện Mi tỷ tỷ nói rồi, ai phải làm gì thì cứ việc đó làm, nhưng không cho phép một người đơn độc ra ngoài. Nếu ai muốn đi ra ngoài nhất định phải tới chỗ ta thông báo một tiếng, ta nghĩ mặc dù các người có thì đi qua báo một tiếng cũng không mất thời gian gì. Chủ tử chúng ta là người tốt nhưng chúng ta làm nô tài, không thể bởi vì chủ tử tốt tính liền lười nhác, không có quy củ được."

Mọi người cảm như hén, Kim Chức nói hai câu liền phân công công việc, kêu tất cả mọi người tản ra, nên làm gì thì làm. Nàng ta và Ngọc Tú lấy xiêm y của chủ tử trong lò sấy hương, một tiểu cung nhân vội vàng mang bình đồng đến, bên trong đổ đầy nước nóng, giúp Ngọc Tú ủ xiêm y.

Trong phòng lại bận rộn bình thường như cũ, Kim Chức mới khẽ thở phào nhẹ nhõm. Vừa nãy nàng ta nghe một câu, hình như là tiểu công chúa bên Quý phi kia không ổn lắm. Nàng ta hầu hạ trong cung đã lâu nên biết chuyện này ý vị như thế nào. Tiểu công chúa không tốt, nếu thật sự không có đại phúc khí, không có duyên ở trên đời này thì không biết chừng sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Tiểu công chúa không tốt, trước đó Hoàng hậu nương nương cũng tra xét rồi. Nhưng cuối cùng bị trị tội lại là người của Quý phi nương nương, khẳng định Quý phi oán hận chất chứa. Lần này nếu là tiểu công chúa có chuyện... Chỉ sợ bên Quý phi kia chưa chắc không thừa cơ hội phản kích,

đáp trả hành động của hoàng hậu. Như vậy, chủ tử các nàng là người của Hoàng hậu nương nương nâng đỡ, sợ là phải đứng mũi chịu sào.

Trần công công muốn các nàng quản giáo chặt chẽ môn hộ, chính là sợ trong tình thế phức tạp này bị người khác đục nước béo cò.

Nghĩ đến vị Trần Đức An kia, Kim Chức bất giác lại nghĩ tới Vân Thường. Hai người này vào cung sớm hơn so với nàng ta, kinh nghiệm cũng nhiều hơn, có điều lại không có cơ duyên lọt mắt xanh của quý nhân. Về sau họ bị phân công đến chỗ chủ tử đang ngồi ngó trong vũng bùn, ai biết này liền cười gió xuân một đường đi tới phía trước.

Chủ tử tốt thì bọn họ mới có thể tốt. Cũng khó trách Trần Đức An và Vân Thường giám sát sát sao Di Cùng hiên. Từ lúc nàng ta vào Di Cùng hiên, ban đầu nàng ta cũng có tâm tư tính toán riêng, nhưng hầu hạ trong này chưa đầy một tháng thì những tâm tư đó hoàn toàn biến mất. Có Trần Đức An và Vân Thường ở đây, các nàng muốn giở trò cũng không dễ dàng, còn không bằng trung thành làm việc, nói không chừng còn có ngày nổi danh.

Chủ tử bây giờ là Uyển Nghi, nếu thuận lợi sau này sẽ lại lên cao hơn một bước. Nếu sau này có tiểu chủ tử thì cần thêm càng nhiều người hầu hạ bên chủ tử. Lúc đó nàng ta có thể có cơ hội ngẩng đầu. Lúc này cũng là cơ hội biểu hiện thật tốt, nàng ta không thể bỏ qua được.

Kim Chức nghĩ một hồi, mở xiêm y ra, nhìn Ngọc Tú bên cạnh đang khẽ nói với tiểu cung nhân, trong phòng may vá bên cạnh cũng mơ hồ có thanh âm truyền đến. Bên ngoài tiểu thái giám đang cầm chổi quét dọn đình viện, sau cơn mưa lớn, khắp sân toàn hoa lá rơi rụng.

Đột nhiên nghe được tiếng động bên ngoài, Kim Chức vội vàng đứng dậy, đẩy cửa ra liền nhìn thấy Diện Mi đang ra hiệu với mình. Kim Chức

vội vàng gật đầu, quay đầu nói với Ngọc Tú: "Chủ tử dậy rồi, cô mang nước nóng trong bình đồng trên lò vào đi."

Đây chính là cơ hội lộ diện trước mặt Đại cung nữ, Ngọc Tú gấp gáp cảm ơn Kim Chức, đặt bàn ủi đồng sang một bên, nhắc chân đi ra ngoài. Kim Chức liền nhìn tiểu cung nhân đang khẩn trương hỏi: "Có biết ủi xiêm y không?"

"Biết ạ, lúc nô tỳ ở Nội Đình Phủ, quản sự cô cô có dạy rồi." Trong lòng tiểu cung nhân hơi hưng phấn, cũng lại khẩn trương. Từ ngày đến Di Cùngthiêng cô ta chỉ được làm những công việc vụn vặt, không được đụng tới chút chuyện nào liên quan đến chủ tử, giờ cơ hội trước mắt nên không thể không căng thẳng.

"Vậy người giúp Ngọc Tú tỳ tỳ làm nốt đi." Kim Chức cười cười, nàng ta còn nhớ cung nhân này gọi là Ngân Nhị, còn cô gái hay đi cùng cô ta gọi là Đồng Kiều. Cô ta cũng muốn trước mặt Vân Thường Diện Mi nịnh nọt, mấy cung nhân trong Di Cùngthiêng đều không có căn cơ, Vân Thường Diện Mi là nhất đẳng Đại cung nữ họ không đủ sức dựa vào nên chỉ có thể đến trước mặt mấy nàng ta tranh thủ tìm kiếm tiền đồ.

Trong cung này, dù là chủ tử hay nô tài đều muốn đi lên từng bước vững trãi. Nàng ta diu dắt bọn họ không ngoài mục đích muốn tìm người trợ lực, chuyện sau này ai dám nói trước điều gì chứ?

Mấy chuyện lật vạt của các cung nhân Tự Cấm đương nhiên không biết rõ, lúc đó nàng đã mặc y phục nghiêm chỉnh, đang ngồi trước bàn trang điểm, Diện Mi chải đầu cho nàng. Ngọc Tú đứng bên cạnh đưa lược hỗ trợ. Lần đầu tiên được hầu hạ trước mặt chủ tử, trong lòng căng thẳng không tránh khỏi nhưng trên mặt không dám biểu hiện ra ngoài.

Cô ta hơi cúi đầu, khéo mắt nhìn thấy chủ tử khẽ chau mày, lòng cô ta cũng khẩn trương lên. Lúc cài trâm tóc tay run lên thiếu chút nữa phạm sai

lầm, Diện Mi liếc sang, cô ta cả kinh, mặt trắng bệch. Nhưng Diện Mi cũng không trách móc gì chỉ thản nhiên nói: "Người đi xem áo ngoài chủ tử ừ xong chưa."

Ngọc Tú vội vàng khom gối lui ra ngoài, trong mắt nước mắt cũng sắp rơi xuống.

Cô ta vừa đi ra ngoài, Vân Thường liền cười nói với Diện Mi: "Diện Mi cô nương của chúng ta thật oai phong, xem muội chỉ cần một ánh mắt đã dọa người ta phát khiếp rồi."

Bây giờ Diện Mi và Vân Thường quan hệ không tệ, nghe nàng ta trêu ghẹo chính mình, mặt ửng hồng lên nhưng vẫn cố cãi vài lời: "Vẫn là do thiếu quy củ, ở Di Cùng hiên cũng thôi. Nếu ngày nào đó đi theo chủ tử ra ngoài, cái kiểu không lên được mặt bàn như thế chẳng phải là khiến chủ tử mất mặt sao? Muội cũng chỉ muốn tốt cho cô ta, để cô ta hiểu rõ làm việc thôi."

(Còn tiếp ...)

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Sẽ Náo Loạn Tới Mức Nào Nữa (3)

Tự Cẩm đi đến cổ đại lâu như thế, coi như cũng thăm dò rõ ràng những tranh đấu gay gắt của các cung nữ này. Ví dụ như trước mặt nàng nhất đẳng Đại cung nữ cũng chỉ có hai người, một người là Vân Thường, về sau Diện Mi biểu hiện không tệ, sau khi nàng thăng vị Uyển Nghi đã nâng nàng ta lên nhất đẳng Đại cung nữ. Các tiểu cung nhân phía dưới muốn làm nhĩ đẳng cung nữ thì trước tiên phải biểu hiện năng lực ra ngoài, được Vân Thường Diện Mi ủng hộ. Nàng biết rõ Vân Thường đang tôi luyện Kim Chức Ngọc Tú. Nàng cũng không hiểu lắm phương pháp dạy dỗ nô tài trong cung. Dù sao làm chủ tử trong Di Cùng hiên, nàng chỉ cần quản lý tốt mấy người Vân Thường Diện Mi cùng Trần Đức An, những người còn lại để bọn họ giải quyết.

Xảy ra chuyện gì, Tự Cẩm không hỏi người khác, chỉ tìm ba người bọn họ là được. Bởi vì lẽ này, ba người này đối với chuyện của Di Cùng hiên hết sức để tâm, chỉ sợ mấy tiểu cung nhân mới tới này chưa học quy củ tốt, làm cho Di Cùng hiên bị liên lụy. Lần này Diện Mi không làm cho Ngọc Tú mất mặt trước mặt nàng đã là rất nể mặt cô ta. Nếu không phải có dự định tôi luyện bọn họ thì e là sẽ trực tiếp kêu cô ta ra ngoài, sau này cũng không cần dùng đến nữa.

Vân Thường cười mỉm nhìn Tự Cẩm: "Biết rõ muội trung thành, chủ tử sẽ ghi nhận công lao của muội."

Diện Mi nghe vậy mặt đỏ lên, "Muội đâu phải muốn tranh công lao, chính là nghĩ tới nếu tiểu công chúa bên Trường Nhạc Cung thật... Còn không biết quý phi sẽ náo loạn tới mức nào nữa. Muội sợ mấy cung nhân

này ra ngoài gây tai hoạ nên cứ phải nhắc nhở nghiêm khắc, cũng là cứu trước bọn họ một mạng."

"Ừ, ừ, muội thương người nhất, chúng ta đều biết rõ." Vân Thường cười hai tiếng rồi này mới nhìn chủ tử nói: "Nô tỳ biết rõ chủ tử không kiên nhẫn mấy chuyện này nhưng về sau bên cạnh người sẽ có thêm nhiều người hầu hạ, chúng ta phải chậm rãi tôi luyện các nàng trước. Không cầu công lao, chỉ cầu không thất bại, về sau đi theo chủ tử ra ngoài, các nàng không thể làm mất thể diện của chủ tử mới được."

Tự Cẩm đối với mấy vụ này không có ý kiến gì. Nói thật chứ nàng đã xem nhiều phim truyền hình, truyện tiểu thuyết, biết rằng nhiều sự xảy ra đều do những người bên cạnh. Do đó Tự Cẩm dùng người vẫn luôn cẩn thận. Không nghĩ tới so với nàng Vân Thường và Diện Mi còn căng thẳng hơn. Ngẫm nghĩ một chút cũng đúng. Vân Thường trong cung này không biết rõ nhần nhện bao nhiêu năm mới có ngày được cùng vị chủ tử đang chán nản trong vũng bùn như nàng đi lên chức vị Đại cung nữ quang cảnh như hôm nay. Tất nhiên là nàng ta hy vọng mình càng đi càng lên cao. Do đó đối với những chuyện sau này càng thêm cẩn thận tỉ mỉ hơn cũng là điều dễ hiểu.

"Những chuyện này chính các người quản tốt là được, tóm lại không nháo đến trước mặt ta thì ta cũng bất kể." Tự Cẩm rất hiểu được uỷ quyền, phải làm cho người phía dưới có uy nghiêm mới có thể áp chế người khác.

Vân Thường liền cười, "Người là chủ tử, làm sao có thể để cho ngài hao tâm tổn trí những chuyện thế này. Nếu để nháo đến chỗ ngài thì không cần ngài nói, chỉ sợ Quân công công cũng phải đánh nô tỳ mấy roi."

Nói đến đây, Tự Cẩm cũng không nhịn được lắc lắc đầu: "Dù sao trong Di Cùng hiên này mấy người các người xem trọng là được, chính mình ở trong này thì làm sao cũng được, nhưng nhất định không thể để người ngoài chui chỗ trống. Đây mới là việc quan trọng nhất."

"Dạ, nô tỳ biết rõ." Vân Thường hạ giọng nói, "Từ lúc Ngọc Trân công chúa ngã bệnh, rồi Hoàng hậu nương nương điều tra kỹ, trong cung này cũng thay đổi ngất trời. Lúc trước Trần Đức An tra xét một lần toàn bộ nô tài trong Di Cung hiên. Người nào có vấn đề đều tìm cơ hội xử lý đưa về Nội Đình Phủ, mấy người còn lại không dám nói là không có gì nhưng vẫn có thể tha thứ một lần. Ngày hôm nay, bên ngoài căng thẳng nên Trần Đức An đang ở ngoài trông giữ chặt chẽ ạ."

Tự Cẩm hài lòng gật gật đầu, "Các người trung thành ta đều biết rõ, chung quy sẽ có một ngày, ta nhất định không phụ sự tận tâm của các người." Cuộc đời này của Trần Đức An là không thể xuất cung, chỉ cần nàng từng bước thăng chức thì hẳn ta có thể đi theo vinh quang vô hạn. Nhưng Vân Thường và Diện Mi đến tuổi sẽ phải cho xuất cung đi lập gia đình. Đương nhiên cũng có chủ tử không đồng ý cho xuất cung, Tự Cẩm nói 'không phụ' chính là bảo đảm hôn sự trong lương lai của bọn họ.

Cuộc đời nữ nhân, nếu không thể gả cho một người chồng tốt, không lẽ cứ như vậy sống hết đời sao?

"Trong nhà nô tỳ không còn người nào, năm đó là chạy nạn bị người bắt cóc rồi bán vào cung làm cung nữ. Ngược lại nhà Diện Mi là lương dân đứng đắn, chủ tử chỉ cần lo cho muội ấy, còn nô tỳ nguyện ở trong cung hầu hạ chủ tử suốt đời." Vân Thường nhẹ nhàng cười một tiếng, trên mặt bình thản tự nhiên như thường.

Tự Cẩm sững sờ, nhìn Vân Thường qua gương đồng một cái, sau đó mới nói: "Nói mấy chuyện này sớm quá, không có người thân thì có sao đâu, các người hầu hạ ta nhiều năm, đương nhiên ta muốn nửa đời sau của các người được thanh nhàn sung sướng. Ta sẽ là chỗ dựa cho các người, như người nhà mẹ đẻ, các người yên tâm."

Vân Thường và Diện Mi nghe vậy đều lấy làm kinh hãi, hai người nhất thời ngây người, chưa từng nghe được chủ tử nào trong cung có thể nói

những lời như vậy.

Tự Cầm nhìn hai người ngơ ngác, cúi đầu cười một tiếng. Rốt cục nàng không phải là cổ nhân, coi cung nhân là nô tài hèn mọn. Các nàng trung thành hầu hạ nàng, nàng tự nhiên coi bọn họ như người của mình.

Tình cảm đều phải hun đúc nuôi dưỡng mà thành, Tự Cầm rất quý trọng những chân tình mà người khác dành cho nàng ở chốn xa lạ này. Cho dù lòng tốt này có xen lẫn ích lợi nhưng cũng là tốt, không phải sao?

Chủ tớ ba người không ai chủ động nhắc tới chuyện của tiểu công chúa bên Trường Nhạc Cung, đều đang đợi một kết quả. Chuyện này đã náo loạn cả tháng, từ khi tiểu công chúa ngã bệnh, đến Hoàng thượng lệnh cho Hoàng hậu điều tra kỹ, rồi đến Hoàng hậu không kiêng nể bỏ cũ thay mới người của Quý phi, cho tới bây giờ tiểu công chúa lại xảy ra chuyện một lần nữa, Tự Cầm loáng thoáng cảm thấy đây là đòn phản kích của Quý phi.

Nhưng lấy tính mạng tiểu công chúa nói chuyện thì Tự Cầm cực kỳ khinh ghét. Người lớn tranh đấu, cần gì phải liên lụy con trẻ. Nếu như sức khỏe của tiểu công chúa thật sự không tốt lắm thì đã đành. Nếu là Quý phi cố ý làm thì điều này thật sự khiến người ta thất vọng đau khổ.

Bóng dáng Trần Đức An chợt lóe ngoài màn cửa, Vân Thường nhìn thoáng qua nói: "Chủ tử, Trần Đức An đến."

"Cho hẳn vào." Tự Cầm đứng dậy, sửa sang lại xiêm y rồi mới nhắc chân đi ra phòng ngoài ngồi xuống.

Tự Cầm mới vừa ngồi xuống, Trần Đức An liền bước nhanh khom lưng đi đến, "Nô tài Trần Đức An thỉnh an chủ tử."

"Đứng lên đi, bên ngoài có tin tức gì sao?" Tự Cầm nhìn Trần Đức An cúi thấp đầu, nét mặt đầy cung kính đối với mình.

"Dạ, lần này Quý phi nương nương thật không giống như giả vờ làm ầm ĩ, hình như tiểu công chúa thật sự không ổn. Nghe nói hôm qua không chịu uống sữa. Đến hôm nay thì nặng hơn, khóc suốt ngày. Cơ hồ tất cả thái y của Thái Y viện đều đến Trường Nhạc Cung. Hoàngthượng cũng ở bên đó." Trần Đức An nói xong câu này đầu cúi xuống thấp hơn.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Làm Sao Đỗ Hắc Vui Lên Đây?(1)

Editor : Hương Cỏ

Tự Cẩm nghe vậy ngược lại có cảm giác thoải mái hơn, lúc này hắc nên ở Trường Nhạc Cung là đúng, chỉ hỏi một câu, "Bên Hoàng hậu nương nương có nói gì không?"

Trần Đức An nghe vậy hơi rùng mình, "Hoàng hậu nương nương đang ở Trường Nhạc Cung, nghe nói tâm trạng quý phi đang rất xúc động, không ổn định, còn tranh chấp với Hoàng hậu nương nương."

Tự Cẩm cảm thấy kinh ngạc nhìn Trần Đức An: "Cụ thể đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Trần Đức An định thần, suy nghĩ một chút mới nói: "Trong Trường Nhạc Cung bảo vệ cực nghiêm ngặt, nô tài nghe được không nhiều, nghe nói quý phi lần này nổi giận lớn tiếng với hoàng hậu là vì thức ăn cho bà vú của tiểu công chúa xảy ra vấn đề."

Mày Tự Cẩm nhú chặt hơn hỏi Trần Đức An: "Không phải Quý phi ở Ngự Thiện phòng có Phí Lương Công sao? Sao Quý phi dám để người khác làm thức ăn cho bà vú của tiểu công chúa chứ?"

"Dạ, đúng là tra ra bên Phí Lương Công xảy ra vấn đề, Nội Đình Phủ cung cấp nguyên liệu nấu ăn cho gian bếp của Phí Lương Công có vấn đề. Mà người chịu trách nhiệm cung cấp nguyên liệu ăn cho Ngự Thiện phòng sử dụng chính là người của Hoàng hậu nương nương, Quý phi nương nương cứ bắt lấy điểm này, nhất định muốn Hoàng thượng điều tra kỹ."

Tự Cầm nghe đến đó bường hiểu ra, lại hỏi Trần Đức An: "Vậy bệnh của tiểu công chúa là thật hay là..."

"Đương nhiên là thật, nhưng cũng không có nghiêm trọng như lời Quý phi nói."

Tự Cầm liền hiểu được, Quý phi phen này là hoàng hậu tiêu diệt quá nhiều tay chân, trong lòng cực kỳ tức giận, không thể nén được cơn tức này. Do đó nhân chuyện tiểu công chúa không chịu bú sữa cố tình gây náo loạn, kỳ thật vẫn là nhắm tới Hoàng hậu.

"Vậy có cho phép các cung tần đi thăm hỏi không?" Tự Cầm không quan tâm hoàng hậu và quý phi tranh đấu, nàng quan tâm là lúc này đừng làm cho các nàng tới Trường Nhạc Cung làm cọc gỗ mới là việc chính.

"Quý phi nương nương đương nhiên đồng ý nhưng Hoàng hậu nương nương lại nói, nhiều người sẽ làm cho tiểu công chúa không được an bình, do đó liền cấm mọi người tới thăm hỏi."

Hoàng hậu quả nhiên là lợi hại, giờ là lúc nào mà còn dám chống đối Quý phi. Hai người đánh nhau đã hơn một tháng, mặc dù quý phi mạnh hơn một chút nhưng đó là bởi vì hoàng đế cố ý thiên vị hoàng hậu. Nếu như lúc này mà Tiêu Kỳ lại ưu tiên quý phi...

Bên Nội Đình Phủ kia đã náo động mấy lần, người của quý phi cũng tốt, người của hoàng hậu cũng được, bên nào cũng đã chịu đủ tổn thất. Tiêu Kỳ đây là muốn nắm giữ Nội Đình Phủ trong tay mình, cho nên mới để hoàng hậu và quý phi tranh đấu túi bụi, người này xấu xa đến tận xương cốt rồi. Từ lúc khai triều tới nay Nội Đình Phủ chính là nơi chuyên môn quản lý hết thảy công việc của hoàng cung, giống như Nội vụ phủ thời Thanh triều. Trải qua mấy đời Hoàng đế, người của Nội Đình Phủ không biết đã cài bao nhiêu tay chân của mình ở đó, Tiêu Kỳ muốn một lần hành động thanh lý sạch sẽ căn bản là không thể nào làm được.

Bây giờ hoàng hậu và quý phi tranh chấp sôi nổi, Tiêu Kỳ hóa ra lại có thể thuận theo tự nhiên chiếm tiện nghi lớn nhất. Quan trọng hơn là nhân cơ hội thay đổi người mình vào các vị trí quan trọng, qua một hai năm sau thì sẽ có thể thanh lý triệt để Nội Đình Phủ. Năm giữ Nội Đình Phủ chẳng khác nào nắm giữ quyền điều động mọi việc trong hậu cung.

Tự Cẩm ha ha cười một tiếng, nàng liền biết ngay mà. Vị Tiêu Kỳ này, ngay từ khi mới bắt đầu đã dung túng để hậu cung náo loạn như thế, nhất định có mục đích của mình. Bây giờ nhìn lại thật sự làm cho nàng hết sức bội phục, người này có thể nhẫn nhịn cực giỏi.

Ngay cả trong nhà của mình, quản sự cũng là người của người khác. Chính mình muốn đổi người còn phải nhờ tay tần phi náo loạn một hồi. Chuyện của Nội Đình Phủ liên quan trọng đại, mấy đại thế gia kia có thể thông qua Nội Đình Phủ biết rõ hoàng đế hôm nay đã ăn bao nhiêu cơm, uống trà gì, đi gặp phi tần nào trước, đi cung điện nào, gặp ai. Tất cả những thông tin về hành động cử chỉ, yêu ghét của Hoàng đế đều thông qua Nội Đình Phủ báo đến nhà bọn họ. Bọn họ liền biết làm sao khiến Hoàng đế vui vẻ, làm sao để khống chế tư tưởng hành động của hắn.

Cho nên, bây giờ Tự Cẩm có thể hiểu được, vì sao Tiêu Kỳ đặc biệt thích ăn những món ăn bên chỗ nàng. Bởi vì dùng bữa chỗ này, người khác chỉ biết nói là Hi Uyển Nghi của Di Cùng hiên đặc biệt kén chọn, nhưng không ai biết hoàng đế thích ăn gì, bởi vì những thứ đó đều là món Hi Uyển Nghi thích ăn.

Ăn cái gì, uống nước gì, làm chuyện gì đều bị người theo dõi, Tiêu Kỳ còn có thể bình thản trải qua bao nhiêu năm như vậy, chờ thời cơ chín muồi mới xuống tay, người này thật sự là cao thủ ẩn nhẫn.

Tự Cẩm tự so với mình thì quả là ra roi thúc ngựa cũng khó theo kịp.

Đến tối, Trần Đức An lại thăm dò tin tức báo về, quả nhiên bởi vì đồ ăn dành cho bà vú của tiểu công chúa xảy ra vấn đề, hoàng đế giận dữ, trách cứ hoàng hậu trước mặt mọi người. Phí Lương công của Ngự Thiện phòng đem tang chứng vật chứng trình lên Trường Nhạc Cung. Sau khi hoàng đế kiểm tra qua không khỏi giận dữ trách cứ hoàng hậu, hơn nữa lập tức cách chức người của hoàng hậu, sai tổng quản Nội Đình Phủ nghiêm tra thuộc hạ làm việc thất trách, cũng điều động Phó quản sự đang làm nhiệm vụ quản lý trung chuyển đồ ăn lên tiếp nhận chức quản sự.

Người mới được lên vị trí mới Phó quản sự là người không có chút liên quan nào với các nhóm thế gia và hậu cung. Người của hoàng hậu bị triệt hạ, người của quý phi cũng không thể thành công đoạt vị trí này. Xét trên đạo lý kẻ địch không dễ chịu ta liền vui vẻ, vị quản sự mới nhậm chức này may mắn trong kẻ hờ đó sinh tồn. Nghe nói khi đó Hoàng thượng dưới cơn nóng giận, tiện tay chỉ định người này. Vì lý do này, lúc ấy cũng không ai dám khó xử chọc giận hoàng thượng nên ông ta rất thuận lợi nhậm chức.

Đêm đó, Tiêu Kỳ tự nhiên là ở Trường Nhạc Cung, nghe nói tiểu công chúa quấy khóc cả đêm, hoàng đế tự mình ôm tiểu công chúa một đêm, liên tục dụ dỗ mà không nhờ tay người khác.

Ngày hôm sau Tự Cẩm tỉnh lại mới nghe tin tức này, nàng chỉ mỉm cười không nói. Hoàng đế được đền bù tâm nguyện lấy lại vị trí quan trọng nhất trong Nội Đình Phủ, quý phi lại hiếm khi không gây khó dễ cho hần nữa. Hần ban cho tiểu công chúa thể diện như vậy, kỳ thật chính là tưởng thưởng quý phi. Quý phi đã không thể tấn vị, ban ân huệ cho công chúa chẳng khác nào làm cho quý phi thêm rạng rỡ.

Người này quả là biết tính kẻ người ta...

Tự Cẩm nhớ tới mình lúc trước còn suýt nữa thì động lòng với hần, may mà chuyện bên Hợp Nghi Điện làm cho nàng tỉnh táo lại. Giờ nhìn thấy hần thủ đoạn mạnh mẽ lấy những gì mình muốn thì biết rõ những tính toán nhỏ

mọn của mình chẳng là gì trong mắt Tiêu Kỳ. Từ nhỏ hắn đã tìm được những kẻ hở để tận dụng lợi ích của mình giữa thế gia và vương quyền, gặp qua thất bại, nếm qua đau khổ, chịu đựng thiệt thòi không hề ít. Mà nàng từ nhỏ đã được sinh trưởng dưới cờ đỏ, sống trong ánh mặt trời, là đứa bé ngoan lớn lên trong hoàn cảnh chủ nghĩa xã hội khoa học tự do, hòa bình, bình đẳng. Không có những màn tranh đấu gay gắt như vậy, không có tình thế sinh tồn khốc liệt thế kia, cũng không phải trải qua khốn cảnh bị người khác ngày đêm mưu hại tính kế.

Dù cho nàng đã xem qua những vở kịch bộ phim về cung đình, có vài phần kiến thức, ngay cả nàng đọc qua tiểu thuyết hiểu biết hơn nhưng khi phải thực sự quay về thời cổ đại này sinh sống mới biết được một sự thật. Nghe, xem, suy nghĩ kia đều là giả, đích thân trải qua mới biết được, sống ở chỗ này chính là một bi kịch.

Gặp người phải khom lưng, bái kiến liền dập đầu, nói sai lời thì chịu phạt, làm sai việc có khả năng tính mạng cũng không giữ được. Ở chốn mà ngay cả tính mạng mình còn không dám bảo đảm, nàng lại còn nghĩ tới nhi nữ tình trường, quả nhiên là trí mê mắt mờ.

May mắn, giờ tỉnh ngộ còn chưa muộn.

(Còn tiếp ...)

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Làm Sao Dễ Hẳn Vui Lên Đây? (2)

Tự Cẩm trải qua chuyện này càng thêm hạ quyết tâm, từ này về sau, nàng liền coi Tiêu Kỳ trở thành sếp tổng trong công ty, có thể phải lấy lòng, có thể tận trung cương vị công tác, có thể tự mình mưu đồ, nhưng không thể động tâm. Ý nghĩ đem trượng phu trở thành sếp tổng để lấy lòng vừa xuất hiện, Tự Cẩm cảm thấy mình giống như được sống lại lần nữa.

Kỳ thật như thế cũng rất tốt, không động tâm, không động tình, bảo vệ tình cảm của mình. Lấy được lòng sếp tổng thì cũng có thể sống thoải mái trong hậu cung này. Nếu như có thể thuận lợi sinh hạ một vị hoàng tử thì coi như cũng có chỗ đứng trong hậu cung.

Trải qua một loạt tranh đấu này, mặc dù nàng chưa bị cơn bão ảnh hưởng đến mình nhiều nhưng vẫn làm cho nàng kinh hồn táng đảm. Quả nhiên vẫn là mục tiêu của mình lúc trước sinh con trai làm thái hậu đáng tin cậy hơn. Đấu tranh anh dũng cái gì cũng không cần làm, nàng vẫn nên duy trì quan hệ tốt đẹp với hoàng hậu, giữ vững mối thân mật với sếp tổng hoàng đế, sau đó làm tốt việc của mình là đủ rồi.

Tiền triều tạm thời không có chuyện lớn gì. Chuyện mở khoa thi và chuyển khẩu tạm thời đi vào quỹ đạo, trừ việc trước đây các vị đại thần đều có việc phải giải quyết nên khi triển khai chọn lựa quan chủ khảo lại tranh đấu gay gắt. Trong hậu cung, do Tiêu Kỳ cố ý bày mưu đặt kế nên hai bên Hoàng hậu và Quý phi đều tổn thương nguyên khí nặng nề. Sau một loạt chinh đồn, Nội Đình Phủ và Thượng Phục cục đều thay máu, hoàng đế cài được thủ hạ nắm vùng nên rất khoái hoạt, cho nên còn tâm trí nào lo lắng sung hạnh hậu cung.

Tiểu công chúa ngã bệnh, tra ra vấn đề trong thức ăn của bà vú, liên lụy nhiều người bị xui xẻo theo. Chờ đến khi điều tra xong, Tiêu Kỳ lại đặt chân hậu cung lần nữa đã là lúc khoa thi bắt đầu khai mở.

Mấy ngày này Tự Cẩm cực kỳ an phận, Hoàng hậu nương nương cáo ốm miễn mọi người thỉnh an. Nhưng Tự Cẩm cứ ba ngày nhất định phải đi thăm hỏi, thỉnh an, lúc nào cũng lấy lòng trước mặt hoàng hậu. Mỗi khi hoàng hậu nhắc nàng phải thân thiết gần gũi với Hoàngthượng nhiều hơn, Tự Cẩm cũng đáp ứng nhiệt tình. Thuốc bổ, đồ ăn, điểm tâm không ngừng đưa sang Sùng Minh Điện để tỏ ra cho hoàng hậu thấy, nhưng chính nàng thì một bước cũng không tới Sùng Minh Điện.

Cũng không biết có phải là nàng ảo giác hay không, hình như cảm thấy Tiêu Kỳ đang cố tình gây chiến tranh lạnh với nàng.

Nhất định là trí tưởng tượng của nàng quá phong phú đi, thật hài hước.

Huống chi, chờ khoa thi kết thúc, năm tới các tú nữ cả nước lại bắt đầu vào kinh thành thi tuyển. Đến ngày tuyển tú hẳn là náo nhiệt vô cùng, bao nhiêu người chú ý. Mặc dù cũng còn cả năm sau mới tuyển tú, nhưng hiện giờ ở trong cung đã âm thầm nhắc tới chuyện này. Không biết bao nhiêu người âm thầm phiền muộn, người mới chưa tới, người cũ đã bắt đầu khóc.

Ai bảo Tiêu Kỳ người này cực kỳ biết kiềm chế bản thân, nhất là ở trên phương diện đó thì đặc biệt nhẫn nhịn giỏi.

Không thể cho tần phi của mình uống thuốc tránh thai, lại không thể thi hành mấy thủ đoạn xấu xa làm người ta không thể mang thai, tránh cho các thế gia cảnh giác truy ra chân tướng, có thể náo loạn tới ngự tiền. Dù sao trước đây tai mắt của thế gia bên Nội Đình Phủ rất nhiều, không thể làm gì giấu giếm họ được. Giờ có thể dùng vài người nhưng cũng vẫn chưa hoàn toàn thanh lý sạch sẽ. Cho nên cách duy nhất Tiêu Kỳ không cho các phi tần có gia thế cường mạnh sinh hạ hài tử, lại không thể chỉ sủng hạnh

những người có phần vị thấp chộc cho mọi người ghen tuông âm ỉ, dứt khoát hẳn cũng chỉ có thể tự làm khổ chính mình.

Không thể sủng, thì đều không cần sủng. Tự mình ở Sùng Minh Điện phòng thủ cả hậu cung vô số mỹ nhân này cũng được.

Làm hoàng đế khổ đến mức này, Tự Cẩm cũng thật sự là mở rộng tầm mắt.

Một lần nữa Tiêu Kỳ lại tiến hậu cung, đây là chuyện cực kỳ quan trọng. Mấy ngày này ngay cả Hi Uyển Nghi Di Cùng hiên cũng không có vinh quang được đi Sùng Minh Điện hầu thiện. Do đó tất cả mọi người đang suy đoán Hoàng thượng lại vào hậu cung, người may mắn nhất là ai.

Người bên ngoài đều nhìn chăm chăm Trường Nhạc Cung và Di Cùng hiên. Dù sao kể từ sau khi Hi Uyển Nghi xoay người, trong hậu cung này cũng chỉ có Di Cùng hiên và Trường Nhạc cung cực vinh quang. Nếu không phải nhà mẹ đẻ Hi Uyển Nghi chưa có nhiều danh tiếng, chỉ sợ vị phân lại muốn thay đổi.

Đợi đến lúc truyền ra tin tức Hoàng thượng đi Phượng Hoàn Cung, trong hậu cung đột nhiên an tĩnh lại một cách quỷ dị.

Tự Cẩm cũng không thất vọng, dù sao lần trước Tiêu Kỳ vì quý phi đã làm ảnh hưởng đến thể diện của hoàng hậu, lần này tất nhiên là phải trấn an, đi Phượng Hoàn Cung không phải rất bình thường sao.

Hoàng hậu cố ý hầu hạ Tiêu Kỳ dùng cơm trưa, cả tòa Phượng Hoàn Cung đều vui sướng. Mấy ngày này Hoàng hậu nương nương bị trách cứ, Phượng Hoàn Cung cũng đi theo yên lặng không ít. Hoàng thượng vừa vào hậu cung, đầu tiên tới thăm Hoàng hậu nương nương, thấy rõ trong lòng của hoàng thượng nương nương vẫn rất quan trọng.

Nét mặt Hoàng hậu khá tiêu tụy, hẳn là bị Quý phi làm tức giận không ít. Nàng ta sinh được công chúa liền ở trước mặt nàng không ngừng khoe khoang, có bản lĩnh người sinh con trai đi. Nhưng lời nói này hoàng hậu làm nhất quốc chi mẫu làm sao có thể nói chứ. Nhưng trong lòng thật sự bị đả kích nặng nề, quý phi có con làm ra những hành vi thật sự khiến cho người ta cực kỳ chán ghét.

Vì lý do này, hoàng hậu cực kỳ nóng lòng muốn Hi Uyển Nghi mau chóng sinh con, cho dù là công chúa cũng được. Dù sao bây giờ có thể lọt mắt Hoàng thượng được sủng ái cũng chỉ có một mình Hi Uyển Nghi. Kể từ lần trước biết rõ mình không thể sinh con, hoàng hậu ban đầu không cam lòng sau đó cũng từ từ chấp nhận số mệnh Nàng ta gả cho hoàng đế nhiều năm như thế, không tránh thai, cũng chưa từng bị người hãm hại, giữa phu thê cũng không phải là không có chuyện vợ chồng nhưng chính là mình không thể mang thai. Cố ý tìm nhà mẹ đẻ tiến cử thái y bắt mạch, thế mới biết mình vô sinh là sự thật.

Nếu chính mình sinh không được, hoàng hậu đương nhiên coi trọng một người có thể sinh, cho nên mới có Hi Uyển Nghi.

Bởi vì lý do này, mới dùng một nửa bữa hoàng hậu đã cười nhìn hoàng đế, chậm rãi nói: "Kể từ khi thần thiếp ngã bệnh tới nay, Hi Uyển Nghi thường xuyên đến thăm thiếp. Lòng thành đó khiến thần thiếp hết sức cảm động. Giờ thần thiếp vừa mới khỏi bệnh, sợ là không thể hầu hạ Hoàng thượng thật tốt, không bằng Hoàng thượng đi thăm Hi Uyển Nghi muội muội. Thiếp thấy mấy ngày nay nàng ấy cũng hơi tiêu tụy, sợ là trong lòng cũng nhớ mong Hoàng thượng đấy."

Tiêu Kỳ nghe vậy chậm rãi buông đĩa bạc trong tay xuống, đối mặt với hoàng hậu đặc biệt chân thành, từ từ khước miệng nở nụ cười tươi tắn, "Trẫm thật vất vả tìm được thời gian rảnh tới thăm nàng, nàng lại đuổi trẫm ra bên ngoài."

Nghe mấy lời thân mật đó, hoàng hậu lập tức tỏ ra cực kỳ hào phóng cười cười, "Thần thiếp có bệnh không thể hầu hạ, đương nhiên muốn vì Hoàng thượng tìm người thoả đáng. Mặc dù Hi Uyển Nghi muội muội tiến cung chưa lâu nhưng lại là người hiền hòa ôn nhu, biết săn sóc, nghĩ hẳn Hoàng thượng cũng hài lòng."

Tiêu Kỳ cười cười, "Hoàng hậu thấy tốt, trăm tự nhiên hài lòng."

Vẻ cười trên mặt Hoàng hậu càng tăng lên, kết thúc bữa ăn, tự mình tiễn Hoàng thượng ra ngoài, nhìn hẳn đi từ cửa chính Phượng Hoàn Cung rồi mới thu hồi tươi cười xoay người trở về.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Làm Sao Để Hẳn Vui Lên Đây? (3)

"Nường nường." Đồng cô cô đi tới đỡ hoàng hậu đi vào cung vàng điện ngọc, "Chắc hẳn Hi Uyển Nghi sẽ cảm kích thịnh ân của nường nường."

Hoàng hậu khẽ cười một tiếng, không thèm để ý vuốt nhẹ tóc mai, "Nếu không phải cô ta có lòng biết ơn, hôm nay Bản cung cần gì cho cô ta vinh quang chứ. Hôm nay Bản cung có thể nâng lên, ngày khác nếu như cô ta không nghe lời, tự nhiên cũng có thể đạp xuống."

"Nường nường nói đúng." Đồng cô cô đỡ hoàng hậu ngồi xuống, lại hạ giọng nói, "Hy vọng Hi Uyển Nghi có thể mau chóng sinh một hoàng tử mới được, đến lúc đó dưỡng dưới gối nường nường, tất nhiên sẽ thân cận với nường nường."

Hoàng hậu gật gật đầu, "Bản cung cũng đang trông ngóng đây." Nói đến đây dừng một chút, lại nói: "Sắp tới kỳ tuyển tú rồi, lúc đó người cũng chú ý quan sát nhiều hơn, chọn thêm mấy người mạnh khỏe có thể sinh dưỡng được. Trong cung này trẻ con quá ít, bản cung cũng không thể làm ngơ."

"Vâng, nô tỳ sẽ cho người lưu ý nhiều hơn. Từ đó, Hi Uyển Nghi kia mới biết cái gì gọi là bốn phận, nường nường không phải chỉ có thể sử dụng một mình nàng ta."

Hoàng hậu không nói gì, nghiêng đầu nhìn bầu trời đang dần dần tối xuống, con mắt nheo lại nhìn phương xa. Nếu như lúc trước không gả cho Hoàng thượng, biết đâu cuộc sống của nàng ta bây giờ lại thoải mái hạnh phúc hơn chẳng?

Biết rõ Hoàng thượng đi Phượng Hoàn Cung, Tự Cẩm đã kêu đóng cửa sân từ rất sớm. Tự mình cũng thả tóc, thay quần áo ngủ rộng rãi mềm mại, cầm một cuốn tạp ký xem say mê. Vớ chân cũng cởi ra, nằm sấp trên giường, dưới người kê chiếc nệm mềm mại rất to do mấy người Vân Thường mới làm xong, cả người có thể lún vào trong gối, cực kỳ thoải mái.

Lúc Quản Trường An gõ cửa liền nhìn thấy nét mặt ngơ ngác lo lắng của Trần Đức An, trong lòng thầm mắng tên này không có ánh mắt, cũng không để ý hấn ta, đi theo sau lưng Hoàng thượng tiến vào sân nhỏ. Hoàng thượng nhìn dãy đèn trong sân đã tắt gần hết, chỉ còn chiếc đèn lớn dưới mái hiên điện chính còn đang chiếu sáng. Trong sân cũng không có một bóng người, thấy rõ là cung nhân đều chuẩn bị đi nghỉ hết.

Giờ này mới giờ nào mà đã không còn ai vậy?

Quản Trường An nhìn nét mặt hoàng đế không thể nào vui vẻ, trong lòng "Chà chà" hai tiếng. Hi Uyển Nghi đóng cửa sân sớm như thế, hiển nhiên là không nghĩ tới Hoàng thượng có thể lại đây, ngay cả cung nhân hầu hạ trong sân cũng cho nghỉ hết, chưa từng thấy tần phinào lơ là như vậy hết.

Lên thềm, Vân Thường mới ở trong nhà đi ra, vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy hoàng đế thì giật mình vội vàng quỳ xuống hành lễ. Hoàng đế đi lướt qua nàng ta trực tiếp vào phòng. Vân Thường đang nghĩ ngợi xem có nên thông báo không thì Quản Trường An cười với nàng ta, "Các chủ tử thân cận là chuyện tốt, chúng ta làm nô tài cần gì lắm miệng."

Vân Thường trong lòng thầm mắng một tiếng, ngoài miệng lại cũng không dám làm trái ý Hoàng thượng nhưng vẫn lo lắng chủ tử ở trong phòng. Dáng vẻ không có thể thống như thế, để Hoàng thượng nhìn thấy không biết có tức giận hay không.

Tiêu Kỳ vừa vào cửa, khẽ nhắc tấm rèm cửa bằng thổ cẩm dệt chim xanh, nhắc chân đi vào. Chỉ thấy bên trong phòng một chiếc đèn cung đình

treo trên giường lớn, trên giường là cô gái nhỏ đã lâu không gặp, hai chân trắng như tuyết gác lên gối, nằm sấp trên giường, đưa lưng về phía hắn, trong tay cầm một quyển sách đang chăm chú xem.

Chưa từng thấy qua một phi tần không giữ nề nếp phép tắc như thế, Tiêu Kỳ xem nàng cứ như vậy nằm ôm gối, chân thò ra ngoài lắc lư. Dưới ánh đèn mờ nhạt, tất cả đều là cặp chân trắng nõn mềm mại lúc ẩn lúc hiện.

"Vân Thường, đưa trà cho ta."

Nghe Tự Cẩm nói đột ngột, cũng không quay đầu lại, chỉ sợ là coi hân như cung nhân của mình sai sử. Tiêu Kỳ chau chau mày, cố ý đi thật khẽ qua, bưng ly trà trên bàn đưa tới.

Toàn bộ tinh thần Tự Cẩm đều đang tập trung vào cuốn sách, giờ tay nhận, cũng không ngẩng đầu lại nói tiếp: "Mang bánh hoa quế tối nay tới đây, ta còn muốn xem một lát nữa, đang muốn ăn cái gì đó."

"Ái phi thật sự là thoải mái."

Tự Cẩm toàn thân cứng đờ, mạnh mẽ quay đầu lại, liền nhìn thấy Tiêu Kỳ như cười mà như không cười đứng dưới ánh đèn. Nàng giật mình một cái, ngay lập tức ngồi dậy định hành lễ. Ai biết trong lúc vội vàng lại quên trong tay còn bưng trà chén nóng, người vừa động thì ly trà kia đổ trên giường, nước trà nóng bỏng đổ vào bàn tay trắng nõn mềm mại như tuyết của Tự Cẩm.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, Tiêu Kỳ cũng chưa kịp giơ tay thì Tự Cẩm đã ôm tay nhíu mày. Ngay cả bị như vậy cũng không dám kêu một tiếng, giống như tư thế từ trên giường lăn xuống, quỳ xuống đất hành lễ, "Thần thiếp không biết Hoàng thượng giá lâm, mất lễ nghi, xin hoàng thượng tha tội."

Tiêu Kỳ miệng đầy lời nói đều bị một tiếng thỉnh tội này của Tự Cầm cấp đầy về. Không nghĩ tới Tự Cầm lại làm như thế, tựa như giữa hai người bỗng trở nên xa lạ vậy. Tiêu Kỳ vốn đã mất hứng, thấy thế nét mặt càng tối sầm như đáy nồi, ngồi xồm xuống cầm tay Tự Cầm xem tỉ mỉ. Chỉ thấy trên làn da trắng nõn từng mảng da bị bong màu hồng lớn bèn gọi người mang thuốc mỡ vào.

Tự Cầm bị Tiêu Kỳ kéo tay đứng lên, lại theo động tác của hắn ngồi trên giường lớn, nhìn vẻ mặt hắn như bị chó cắn vội vàng giải thích: "Trà kia đã nguội lâu rồi, cũng không nóng lắm, không có gì đâu ạ." Những chuyện thế này, nếu ở thời hiện đại cũng chỉ cần đi tới vòi nước xả nước lạnh lên vết bong, sau đó bôi chút thuốc mỡ là lại lập tức vui chơi thoải mái, chút xiu này thì coi là thương tích gì chứ.

Tiêu Kỳ không để ý Tự Cầm, Quản Trường An khom người mang thuốc mỡ vào. Nhìn trên giường một đồng bừa bộn càng cúi thấp đầu không dám nhìn lung tung. Sau khi dăng thuốc mỡ lên lại lập tức khúm núm lui ra ngoài. Vừa nhìn là biết Hoàng thượng đang tức giận, hắn ta mới không cần ở trong này làm nơi trút giận đâu, đâu có ngốc vậy!

Vân Thường đương nhiên cũng nghe được động tĩnh bên trong, muốn xông vào xem lại không dám, thấy Quản Trường An đi ra vội đi tới hỏi một câu, "Quản công công, nô tỳ vào xem một chút được không?"

"Vân Thường cô cũng là người thông minh, có đôi khi các chủ tử thích tự mình giải quyết, cô đi vào làm gì?"

Chống lại ánh mắt như cười như không của Quản Trường An, trong lòng Vân Thường mắng hắn ta một câu nhưng cũng không dám lỡ mồm. Dù sao chủ tử không gọi nàng ta vào, cũng không thể phá vỡ quy củ.

Quản Trường An không thèm nhìn Vân Thường nữa, trong lòng lại đang suy nghĩ vị Hi Uyển Nghi này, có thể để cho Hoàng thượng nổi giận mà

còn che chở, hẳn là người đầu tiên đây?

Mấy ngày này, Di Cùng hiên không hề lơ là dăng thuốc thang, đồ ăn đưa sang Sùng Minh Điện. Nhưng bản thân Hi Uyển Nghi chưa từng xuất hiện lần nào. Hẳn ta thấy nét mặt Hoàng thượng càng ngày càng khó coi, nhưng Hoàng thượng không nói gì thì làm nô tài như hẳn ta cũng không dám nhiều lời. Muốn nói vẫn là Hoàng hậu nương nương lợi hại, chủ động hạ bậc thêm cho hoàng thượng để Hoàng thượng tới. Nhưng mà hẳn ta thấy Hi Uyển Nghi này thật kém may mắn, vừa mới tới đã làm Hoàng thượng tức giận rồi.

Trong phòng Tự Cầm đang cố gắng nở nụ cười tươi tắn rạng rỡ nhất trên gương mặt khuynh quốc khuynh thành, cmn ai biết rõ hoàng đế người này lén lút như chuột, vào cũng không lên tiếng, làm sao dễ hẳn vui lên đây?

Đây cũng là một kỹ năng!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Giữa Đường Gặp Người (Phần 1)

Ánh nến hồng chập chờn, hương trà tràn ngập.

Tự Cẩm chẳng quan tâm ly trà còn chỏng chơ trên giường, chỉ chăm chú nhìn Tiêu Kỳ đang xúc thuốc cho nàng dưới ánh đèn. Cảm giác lạnh buốt khi thuốc sôi lên, lập tức cả người thấy nhẹ nhàng khoan khoái, cảm giác bỏng rát bớt đi rất nhiều. Đường nét một bên mặt Tiêu Kỳ như được đao khắc sắc bén, vừa vặn hằn đang nghiêm mặt tỏ ra xa cách không muốn ai tới gần lại càng thêm hấp dẫn chết người.

Tự Cẩm cảm thấy mình thật không thể cứu chữa rồi, lúc này mà còn có tâm tư thương thức nam sắc.

Trời ơi.

Mặc dù Tiêu Kỳ cúi đầu nhưng vẫn có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực và ánh mắt của người kia đang nhìn mình chăm chăm. Nhất thời trong lòng dịu lại, nghĩ đến hãn nàng cũng không phải là không nhớ mình.

Đặt thuốc mỡ trên bàn, Tiêu Kỳ lại nhìn bàn tay nàng lần nữa, xác thực không có gì chuyện lớn, như nàng đã nói trà kia cũng không còn nóng nhiều. Trong lòng thở nhẹ một hơi, trên mặt lại không chịu biểu lộ gì, thoa hết thuốc cũng không thèm nhìn Tự Cẩm, tự mình ngồi ở một bên, một kiểu quân tử lẫm liệt không chờ không mong gì hết.

Tự Cẩm: ...

Tính cách rắc rối khó đoán này của Hoàng đế rốt cục làm sao mà có nhỉ?

"Hoàng thượng, sao giờ này người lại tới đây?" Tự Cẩm cũng không thể cứ để tình hình đè nén mãi như vậy, đành phải mở miệng tìm chuyện nói.

"Ái phi không muốn gặp trẫm sao?" Tiêu Kỳ nhướn mày.

"Đương nhiên không phải, người hiểu lầm rồi, thần thiếp cực kỳ vinh hạnh có thể gặp Hoàng thượng." Tự Cẩm vội vàng nói, xuất ra hai vạn phần trăm tâm tư để dụ dỗ kẻ khốn kiếp này, "Chỉ là thần thiếp biết rõ Hoàng thượng đi sang chỗ Hoàng hậu nương nương, chắc là nương nương bệnh nặng mới khỏi, Hoàng thượng mặc dù muốn lưu lại nhưng không tiện cho nên mới..." Im lặng.

"Thật sao? Ái phi thật sự giỏi thể nghiệm và quan sát quá nhỉ."

"Hoàng thượng quá khen, quá khen."

Tự Cẩm đương nhiên nghe được sự mỉa mai trong giọng Tiêu Kỳ, hần nói mình như vậy là có ý tứ gì chứ, chẳng lẽ muốn chính mình ghen tuông khóc lóc om sòm trong hậu cung sao? Nghĩ như vậy, Tự Cẩm liền vui vẻ.

Tiêu Kỳ thấy Tự Cẩm lại còn có thể cười đến vui vẻ sáng lạn như thế, mặt liền càng thêm tối sầm, "Nàng cười đã chưa?"

Chống lại gương mặt tuấn tú của Tiêu Kỳ đột nhiên tiến tới gần, trái tim trong ngực Tự Cẩm đập thành thịch, không ngừng ngửa đầu ra sau. Trong lòng không khỏi lệ rơi đầy mặt, người này nhất định biết rõ chính mình không có sức miễn dịch khi đối mặt với hắn!

Nhìn Tự Cẩm trốn tránh ra phía sau, Tiêu Kỳ giơ tay lôi người lại, đôi mắt nhìn chăm chăm nàng, "Ái phi... chán ghét trẫm ư?"

Cmn, thật sự là cái mũi chụp quá lớn, Tự Cẩm cảm giác đầu mình quá nhỏ, thật sự không dám nhận trọng tội kia. Người này cũng không biết bị

chọc tức ở đâu, lại cứ đến chỗ nàng xả giận, từng câu từng chữ đều có tính gây chiến mà.

Nàng nhăn nhin!

"Tại sao ái phi không nói chuyện?"

Nói ... người!

"Vậy chính là bị trẫm nói đúng?"

Đúng cái ...!

Nếu cứ để hăn nói tiếp, ai biết hăn sẽ nói ra tới cái gì đây! Tự Cẩm xem như nhìn ra, người này đang không thoải mái, nhất định phải kéo mình để cùng nhau không thoải mái! Trong lòng nàng cũng không thoải mái đây, cmn làm tần phi hậu cung không thể hòa ly đã đủ thiệt thòi, một quả dưa chuột cũng phải dùng công cộng. Nàng cũng tự khuyên chính mình thấy rõ sự thật cũng nhin, người này còn nhất quyết không tha, hăn là muốn ăn đòn!

Nói cái gì cũng đều không có tác dụng, Tự Cẩm hạ quyết tâm, ngẩng đầu lên liền cắn!

Để cho người nói chuyện thì ghen chết người khác!

Tiêu Kỳ không nghĩ tới Tự Cẩm lại dám cắn người, chỉ cảm thấy trên môi đau như kim châm, mùi máu tanh nhàn nhạt tràn ra trong miệng. Hương vị máu tanh như thế nhắc lại sự xa cách mấy ngày nay giữa hai người, Tự Cẩm dứt khoát tự xả giận cho mình, cắn ra máu cũng không chịu nhả, cố gắng dùng hết sức bình sinh đẩy Tiêu Kỳ ngã xuống giường!

Cho người phách lối!

Cuộc đời của Tiêu Kỳ chưa từng gặp tình cảnh bị nữ nhân áp chế dưới thân như vậy, nhất thời kinh ngạc đến ngây người, trong giây phút hấn còn lơ đãng, Tự Cẩm không quan tâm lại cần tiếp.

Bên ngoài Quán Trường An nghe động tĩnh bên trong phòng, nhất thời ngây người, tiếng động này rất lớn. Quay đầu nhìn Vân Thường cũng như kẻ ngốc đứng chỗ đó liên đây nàng ta, "Trong này cũng không cần chúng ta hầu hạ, đang muốn phiền cô xin một ly trà uống, chạy một ngày, khát nước quá đi."

Vân Thường còn có thể nói cái gì, dẫn Quán Trường An đi phòng trà, chỗ đó sớm đã có tiểu thái giám đốt lò lửa, trên lò bình đồng lớn đang bốc hơi nghi ngút, nước sôi lục đục bên trong. Hơi nước lượn lờ trong phòng cũng có vài hương vị khói lửa.

Nghe người ta nói sau một hồi hoan ái nồng nhiệt thì có thể giải thoát áp lực stress của mỗi người. Trước đây Tự Cẩm không biết, nhưng giờ phút này nằm trên giường thờ hồn hển y như con cá mắc cạn, nàng cảm thấy lửa giận ngực hừng hực trong ngực quả nhiên đã hết, chỉ còn thấy mệt đứt hơi. Nói đi thì nói lại, Tự Cẩm có thể nhanh chóng phát tiết thế này, rốt cục là do một nguyên nhân rất lớn. Bởi vì từ sau khi Tiêu Kỳ chạm vào nàng chưa từng sung sướng qua nữ nhân khác. Con gái thời hiện đại, ngoài mặt thì tỏ vẻ không sao nhưng kỳ thực trong lòng vẫn rất đề cao lòng chung thủy. Nàng không được rộng lượng như hoàng hậu, có thể đẩy chồng mình đi chỗ bà khác. Cũng không làm được như quý phi, kiêu căng công khai tranh thủ tình cảm. Bây giờ điều duy nhất nàng nghĩ tới là, trước khi hoàng đế sung sướng hạnh phúc người khác có thể sinh con trai là tốt nhất. Có con trai làm chỗ dựa, nàng cũng có thể không quan tâm đến hấn như hoàng hậu, thích đi đâu thì mặc hấn đi chỗ đó, cả đời không cùng giường cũng không sao.

Dù sao đồ công cộng nàng cũng không thích thú gì.

Khắp phòng đã bừa bộn không chịu nổi, y phục hai người rơi vãi đầy trên đất, thảm nhung lớn trên giường cũng rớt xuống đất một nửa. Bàn bị đạp qua một bên, nằm chổng chơ một góc. Chỉ có ngọn đèn cung đình trên đỉnh màn là còn y nguyên như cũ. Tiêu Kỳ nằm bên cạnh cũng thở hổn hển, giơ tay sờ sờ khóe môi. Ngày mai lâm triều bị người khác nhìn thấy thì làm sao chứ?

Uy nghiêm của nhất đại đế vương, chỉ sợ đều lung lay.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Giữa Đường Gặp Người (Phần 2)

Editor : Hương Cỏ

Tự Cẩm kéo nửa tấm thảm nhưng đắp lên người định ngồi dậy.

"Nàng làm gì vậy?" Tiêu Kỳ kéo cánh tay nàng hỏi.

"Thiếp muốn uống nước." Tự Cẩm cũng không quay đầu lại, sau cơn điên tình, nàng đột nhiên không biết phải đối mặt với hắn như thế nào.

Dù sao nàng không dám nhìn đôi môi hơi sưng của Tiêu Kỳ, chỉ cần nghĩ tới sáng sớm mai lâm triều... Nàng liền không nhin được đặc ý, người dám bắt nạt ta, mai này để cho người mất mặt!

Nhìn Tự Cẩm quay lưng về phía hắn hai vai run run, Tiêu Kỳ còn tưởng rằng nàng khóc bèn ngồi dậy kéo vai nàng quay lại, vừa nhìn thì thấy nàng đang ... cười trộm!

Tiêu Kỳ: ...

Dưới ánh đèn vàng, hai người bốn mắt nhìn nhau. Trong mắt Tự Cẩm tràn đầy vui vẻ, Tiêu Kỳ sắc mặt lạnh xuống, nhưng cũng không có nghiêm mặt lâu. Từ sau lần trước hai người chia tay trong không vui, đây cũng là lần đầu tiên gặp lại. Trong tình hình đó lại có không khí kỳ lạ khó tả, hai người dường như không biết phải nói cái gì cho hợp tình hợp lý.

Có những điều không thể nói thành lời, trong lòng hiểu được cũng không thể nói.

Tiêu Kỳ mạnh mẽ giơ tay ra, kéo Tự Cầm trở lại áp chế dưới thân, đôi mắt hồ nheo lại nhìn nàng nói ra: "Sau khi mở khoa thi, Thiên Đình Tự sẽ nhanh chóng đi vào hoạt động. Nếu thuận lợi, cuối năm nay là có thể chuyển trước một bộ phận dân cư đi Tuyệt Hộ Quận. Từ đó, đến vụ thu hoạch sang năm là có thể nhìn thấy thành quả rồi."

Tự Cầm hơi sững sờ nhìn chăm chăm Tiêu Kỳ, trong tình thế hai người khóa thân nằm ái muội thế này mà người nói mấy chuyện quốc gia đại sự thì có phù hợp chút nào không đây?

Tiêu Kỳ thấy Tự Cầm trừng to mắt ngờ ngác không hiểu gì nhìn hắn, cho rằng nàng nhất thời không hiểu, suy nghĩ một chút, lại nói thêm vài lời, "Chờ đến khi có kết quả đầu tiên thì phụ thân nàng cũng coi như có thành tích."

Tự Cầm bừng tỉnh hiểu ra, điều đó đồng nghĩa với thăng chức. Là chuyện tốt, nhưng cùng với chuyện ... này có liên quan gì sao?

Thấy Tự Cầm vẫn không hiểu, Tiêu Kỳ lần đầu tiên phát hiện, nữ nhân thông minh hắn vẫn coi là tri kỷ lại có những lúc ngây thơ đáng yêu như thế. Thôi cũng không cần nói rõ với nàng làm gì. Cha nàng thăng quan chức thì ở trong triều coi như là đứng vững. Lúc đó nàng trong hậu cung mặc dù đối với hoàng hậu quý phi vẫn còn kém xa nhưng đối với người khác cũng có uy thế hơn một chút.

Thành công của nam nhân chính là thể diện của nữ nhân. Nữ nhân trong hậu cung phần lớn đều dựa vào thể diện nhà mẹ đẻ. Người giống như Tự Cầm, toàn tâm toàn ý dựa vào hắn cũng chỉ có một người mà thôi. Nghĩ tới đây, đột nhiên cũng không muốn nàng hiểu rõ ràng nữa.

Trong lòng lại tính toán, nếu là sang năm vào mùa thu hoạch nàng có thể sinh hạ đứa bé cho chính mình thì càng tốt hơn. Đến lúc đó, nhà mẹ đẻ lập công thăng quan, mà nàng sinh hoàng tử thì chính là song hỷ lâm môn, có

thể danh chính ngôn thuận thăng cấp vị phần cho nàng, cho nàng vinh quang nàng muốn...

Tự Cẩm cứ như vậy trơ mắt nhìn mỹ nam tử đang đè nặng mình, thế nhưng... hể những hấn lại cứ như vậy xuất thần ...

Lẽ nào thời cổ lúc hoàng đế ở trên giường đều là bệnh thần kinh như thế sao?

Đang nghĩ ngợi, lại thấy đang mặt tối sầm đen như đít nồi hoàng đế, bỗng nhiên cười giống như hoa đào ba tháng mùa xuân. Nhìn Tự Cẩm ngơ ngác, hấn nhất thời lại nắm bắt không được, ngày tốt cảnh đẹp như thế, mỹ nhân ngay cạnh bên, vẫn là làm chút ít chuyện có ý nghĩa thì hơn.

Ban đêm còn rất dài, ngấn người cũng không phải là truyền thống tốt đẹp gì.

Ngày hôm sau, khi Tự Cẩm tỉnh lại, Tiêu Kỳ đã thay quần áo xong chuẩn bị vào triều. Quản Trường An nghe tiếng động trong màn, đầu cũng không dám ngẩng dẫn theo mấy tiểu thái giám hầu hạ lui ra ngoài. Nói đến vị Hi Uyển Nghi này chính là thích ăn dấm chua, dấm chua cực lớn. Trong Di Cung hiên cũng không cho phép cung nữ nào thay quần áo cho hoàng đế. May mà hấn ta, qua bao nhiêu năm hầu hạ hoàng đế đã luyện thành bảy mươi hai phép biến hóa, việc của cung nữ cũng dễ dàng làm được.

"Tỉnh rồi à?" Tiêu Kỳ nghe tiếng động quay đầu lại liền nhìn thấy một cái đầu nhỏ thò ra từ trong màn.

Ánh mắt Tự Cẩm không chớp nhìn chăm chăm miệng Tiêu Kỳ miệng, lập tức lại nhìn sang chỗ khác. Nếu ở khoảng cách năm sáu bước vẫn có thể thấy rất rõ. Nhưng Hoàng thượng vào triều, ngồi ngự ở trên cao, quần thần phía dưới hấn là thấy không rõ lắm đâu?

Nhìn ánh mắt Tự Cầm xoay vòng vòng, Tiêu Kỳ liền biết nàng đang suy nghĩ gì. Bước đi tới, ngồi xổm người xuống nhìn Tự Cầm, giơ tay khẽ vuốt môi nàng, "Đêm nay, chờ ta."

Nghe tiếng cười bá đạo tà mị của Tiêu Kỳ, nàng không khỏi run người, không phải là có ý trả thù chứ?

Hắn cười rộ lên thật là đẹp trai quá đi, trời ơi, lại cười một cái nữa cho bản cô nương xem nào!

Tự Cầm nằm nghiêng người trên đầu giường, nhìn theo bóng lưng Tiêu Kỳ bước đi hùng dũng như rồng bay hổ bước, trái tim trong ngực lại đập thành thịch. Sáng sớm liền phóng điện cái gì chứ, đồ nhảm tâm!

Chờ Tiêu Kỳ rời đi, đám người Vân Thường mới đi vào hầu hạ. Tự Cầm nghĩ tới tình hình trong phòng, không khỏi rúc vào trong màn giả vờ làm "chim cú". Chao ôi, bị người khác nhìn thấy một phòng bừa bộn như thế quả thực là xấu hổ.

Tự Cầm hoàn toàn xem nhẹ sự chấp nhận của cổ nhân, theo mấy người Vân Thường thì như thế mới tốt đấy, chứng minh chủ tử được nhiều sủng ái mà. Trốn ở trong màn Tự Cầm dĩ nhiên là không thấy được vẻ mặt khoan khoái tươi cười của đám người Vân Thường.

Rời giường, rửa mặt, thay quần áo, trang điểm, chờ đến khi xong xuôi hết mọi việc Diện Mi mới đi vào khẽ nói: "Chủ tử, nô tỳ ở bên ngoài nghe được tin tức, nói là tối hôm qua Hoàng thượng đến Di Cung hiên là do Hoàng hậu nương nương tiến cử."

Động tác ăn cơm của Tự Cầm tạm ngừng lại, khó trách tối qua Tiêu Kỳ chạy tới chỗ nàng. Xem ra ăn cơm xong phải tới Phượng Hoàn Cung một chuyến, ít nhất cũng phải để cho hoàng hậu biết rõ, nàng không phải là người vong ân bội nghĩa.

Giữa mùa hè nên không khí khá nóng, khác với buổi sáng thời tiết mát mẻ nhẹ nhàng hơn. Tự Cẩm từ Phượng Hoàn Cung đi ra, vốn định trực tiếp quẹo vào lối rẽ về Di Củng hiên, lại không nghĩ tới vừa từ Phượng Hoàn Cung ra liền gặp ngay Đồng Hiền phi.

(Còn tiếp ...)

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Giữa Đường Gặp Người 3

"Thần thiếp tham kiến Hiền phi nương nương, thỉnh an nương nương." Tự Cẩm tối hôm qua hơi bị mất sức, ngày hôm nay đi đường cũng cảm thấy không thoải mái, lúc ngồi xổm người xuống hành lễ chân run run đứng không vững, nếu không phải nàng vẫn vịn tay Vân Thường, sợ là muốn mất mặt.

Đồng Hiền phi nhìn dáng vẻ này của Tự Cẩm mặt cũng không đổi sắc, vẫn giữ trên mặt sự ôn hòa tươi cười vạn năm không thay đổi, "Ngày hôm nay thật khéo, không nghĩ tới gặp được Hi Uyển Nghi muội muội, mau mau đứng dậy đi, chúng ta đều là tỷ muội trong cung, không cần đa lễ như thế."

"Tạ ơn nương nương." Tự Cẩm vịn tay Vân Thường đứng lên, tỏ ra cảm kích nhìn Hiền phi, "Thần thiếp cũng không nghĩ có thể gặp được nương nương, thấy rõ ngày hôm nay là ngày tốt."

Thấy Tự Cẩm ngọt ngào dịu dàng, mang theo vài phần ngây thơ chất phác tươi cười, Đồng Hiền phi cũng cười theo nói: "Ngày hôm nay tiết trời khá đẹp, Hi Uyển Nghi muội muội có hứng thú đi dạo một chút không? Trước kia tỷ muội chúng ta cũng không có cơ hội ở cùng nhau, ngày hôm nay lại có duyên, vừa vặn được trò chuyện vài câu."

Tự Cẩm có thể từ chối sao? Đương nhiên là không thể. Nàng hơi cúi đầu tỏ ra vẻ ngạc nhiên vinh hạnh, gật gật đầu, "Được nói chuyện với nương nương là phúc khí của thần thiếp."

"Đã nói không cần khách sáo, đi tới phía trước có đình bát giác, mặt trời còn chưa lên cao, vừa vặn có thể ngồi một chút."

Tự Cẩm đương nhiên là người ta nói cái gì thì nàng liền làm theo cái đó, cười cười đi lui về sau lưng Đồng Hiền phi một bước ngăn, "Chỗ đình kia thần thiếp cũng có nghe nói qua, xung quanh tất cả đều là hoa đẹp do người Ngự Hoa viên tỉ mỉ chăm sóc, phong cảnh rất đẹp."

Hai người vừa đi vừa nói, chả mấy chốc đã tới lối rẽ nói liền quẹo vào khúc quanh, đi tới ngự hoa viên. Tự Cẩm thật sự chưa từng đến Ngự Hoa viên, trước kia đến thỉnh an hoàng hậu, nàng rất sợ bị vướng chuyện gì đó lại đi theo vạ lây, do đó đến thỉnh an xong là đi về, chưa từng có ý thăm chú chỗ này. Nhưng nguyên chủ đã từng đi dạo trong Ngự Hoa viên, do đó cũng có nhiều ấn tượng với nơi này.

Trong Cố cung nàng từng đi qua Ngự Hoa viên không hề rộng lớn như vậy, đi từ Đông sang Tây cũng chỉ tốn thời gian uống cạn một ly trà. Nhưng hậu cung của Đại Vực Vương Triều xây dựng cực kỳ rộng lớn uy nghi, Ngự Hoa viên lại chiếm diện tích lớn nhất. Trong vườn ban công, đình đài kéo dài liên miên không dứt, hòn non bộ hồ nước phối hợp như tranh thủy mặc. Các thợ thủ công đã tỉ mỉ trồng đủ loại hoa tươi tranh nhau khoe sắc, khắp nơi hương thơm ngát. Đình bát giác mái cong ngói đỏ, từ Ngự hoa viên đi tới chỗ này không xa lắm, xung quanh hoa tươi nở rộ, đá cuội trắng trải thành đường mòn đi thẳng vào trong. Đi trên đường, hương hoa quanh quẩn, đẹp không sao tả xiết.

Hai người đi vòng qua một hòn non bộ, từ xa Tự Cẩm đã thấy mấy bóng người ngồi trong đình bát giác, không khỏi sửng sờ.

Ngày hôm nay là ngày tốt gì chứ, sao ai cũng có hứng thú đến Ngự Hoa viên này ngắm hoa vậy.

Tự Cầm lặng lẽ nhìn sang Đồng Hiền phi, chỉ thấy nàng ta cũng hơi bất ngờ, nhìn dáng vẻ đó hiển nhiên là cũng không nghĩ tới đã có người ở đó. Tự Cầm lại nhìn về thì nghe Đồng Hiền phi vừa cười vừa nói: "Ngày hôm nay là ngày tốt gì chứ, sao mọi người tề tựu đông vui vậy. Nếu đã đến thì chúng ta cũng đi tới gặp một chút, không nên tránh đi."

Tự Cầm có thể nói "Không" sao?

Mấy người ngồi trong đình bát giác hiển nhiên cũng đã thấy các nàng, chờ đến gần hơn một chút thì nghe tiếng cười nói bên trong, ngẩng đầu nhìn lên. Ngồi trong đình có Mai Phi, Lý Chiêu Nghi, Ngọc Quý Tần, ngồi xa hơn một chút là Tề Vinh Hoa. Bên cạnh Tề Vinh Hoa là một khuôn mặt xa lạ, cẩn thận suy nghĩ thì nhớ ra, là người nàng cũng không quen Đậu Phương Nghi. Người này trong cung giống như người vô hình. Cấp bậc là tứ tử phẩm giống mình, nhưng mình là tứ tử phẩm thứ nhất vị Uyển Nghi, lại có phong hào, đương nhiên so với Đậu Phương Nghi tôn quý hơn một chút.

Đi vào đình, mọi người đứng lên chào lẫn nhau, Đồng Hiền phi là người có vị phân cao nhất chỗ này, nhận lễ của mọi người càng thêm tươi cười khoan dung, cư xử cực kỳ hòa nhã.

Tự Cầm cũng đau khổ hành lễ với mọi người, trừ Đậu Phương Nghi kia, phẩm cấp của ai cũng cao hơn so với nàng. Chờ nàng hành lễ xong hết thì cảm thấy chân mỏi muốn khuỵu xuống, may mà có Vân Thường đỡ ở một bên.

"Hi Uyển Nghi muội muội mau đứng dậy đi, bây giờ muội là người trên đầu quả tim của hoàng thượng, chúng ta cũng không dám nhận lễ của muội đâu. Nhìn muội yếu ớt, đứng không vững thế này, cứ như chúng ta đang ngược đãi muội vậy." Ngọc Quý Tần nhìn Hi Uyển Nghi dáng vẻ yếu ớt kiều mị, trong lòng liền cảm thấy chán ghét, do đó nói năng cũng càng

thêm không lưu tình. Hơn nữa hai người vốn có ân oán từ trước, đương nhiên là không cần giả vờ tốt đẹp gì.

Ngọc Quý Tần nhướn đuôi lông mày lên, khuôn mặt diễm lệ lại thêm nhiều phần cay nghiệt. Mai Phi nhìn Ngọc Quý Tần một cái rồi mới nghiêng đầu nhìn Hi Uyển Nghi, "Ngọc Quý Tần muội muội chính là người thẳng tính, nói năng không quanh co, Hi Uyển Nghi muội muội không nên để ở trong lòng. Mọi người đều là tỷ muội, không cần xa lạ như vậy, mau ngồi xuống đi."

Tự Cẩm lại tạ ơn Mai Phi rồi mới chọn một góc đình khác ngồi xuống, ngẩng đầu thì thấy Tề Vinh Hoa ngồi đối diện. Chỉ thấy ánh mắt nàng mặc dù vẫn đẹp như thường nhưng sâu trong ánh mắt lại tỏ vẻ lo lắng. Tự Cẩm trong lòng mơ hồ liên tưởng được, chỉ sợ ngày hôm nay tình thế ngẫu nhiên gặp này chính là Hồng Môn yến* đây.

Tự Cẩm hạ quyết tâm, ngày hôm nay tuyệt đối không lấy cứng đối cứng, đỡ phải đến lúc miệng thì thống khoái mà người lại thua thiệt. Thật sự nếu có người tức giận lên lấy lý do mình nói năng lỗ mãng phạt quỳ, thì mình sẽ quỳ hay là không quỳ chứ?

Tóm lại, tuyệt đối không thể cho các nàng cơ hội bắt mình chịu tội được.

Tự Cẩm tỏ ra một vẻ tiểu bạch hoa nhút nhát yếu đuối, mặc kệ người khác nói gì đều một mực mỉm cười đáp lại. Ngọc Quý Tần thật sự chán ghét cực kỳ, mặt tối đen, lời nói cũng càng ngày càng khó nghe.

Lý Chiêu Nghi liên tục mỉm cười, nghe thấy Ngọc Quý Tần còn kém chút nữa thì chỉ thẳng mặt Hi Uyển Nghi nói nàng mê hoặc, chiếm cứ hoàng đế, cũng chỉ thấy Hi Uyển Nghi kia tỏ ra u mê không hiểu gì, thật giống như hồn nhiên ngu ngốc. Bản lĩnh giả vờ giả vịt thật sự càng ngày càng lợi hại, khó trách có thể dụ dỗ Hoàng thượng ngày ngày dính lấy nàng.

Nghĩ tới đây, Lý Chiêu Nghi liền nhìn kỹ Hi Uyển Nghi, miệng nở nụ cười, tựa như là vô tình hỏi: "Thường ngày thật sự là rất ít khi nhìn thấy Hi Uyển Nghi muội muội đi ra ngoài dạo chơi, ngày hôm nay chúng ta thật là may mắn mới được gặp muội, quả không dễ dàng đâu."

Tự Cẩm cầm khăn tỏ ra e lệ tươi cười, khẽ nói: "Xưa nay thần thiếp ưa yên tĩnh, bình thường cũng chỉ ở trong phòng thiêu thừa may vá lung tung, là người rất nhàm chán không thú vị."

Lý Chiêu Nghi nhướng nhướng mày, có thể tự chê bai mình như thế, trong hậu cung này thật sự là người đầu tiên. Vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt Đồng Hiền phi kín đáo cười, nhưng môi đỏ mọng nhếch nhẹ, thấy rõ là cũng không tin lời nói này. Nàng cười "Ha ha" rồi nói: "Thì ra là thế, khó trách ta nghe nói mấy ngày này Hoàng thượng chỉ thích mặc đồ may do Hi Uyển Nghi muội muội làm. Hóa ra nghe đúng là thật. Thấy rõ tay nghề của muội vô cùng giỏi, ngay cả Hoàng thượng cũng thích mà."

Trên mặt Tự Cẩm mang theo mấy phần căng thẳng bất an, "Chiêu Nghi tỷ tỷ thật sự là nâng đỡ thần thiếp, cũng không dám nhận lời khen của tỷ tỷ. Tay nghề may vá của thần thiếp không tốt chút nào, chỉ có thể may đường thẳng giỏi nhất chứ thêu một đóa hoa còn chưa xong ạ."

"Ồ, nhìn Hi Uyển Nghi khẩn trương như thế, giống như rất sợ chúng ta lấy đồ của muội vậy." Ngọc Quý Tần cười lạnh một tiếng, "Đồ thêu của muội quý giá thế chúng ta cũng không dám đòi hỏi đâu."

Nếu theo lẽ thường, đã nói như thế thì phải vội vàng hiếu kính mấy sản phẩm cho các nàng nhưng Tự Cẩm đâu có ngốc, làm cái gì phải tranh luận một mối, làm khổ chính mình bèn cười một tiếng, giả vờ ngây ngốc nói: "Quý Tần tỷ tỷ nói đùa, tay nghề của muội thật sự rất kém, trước đây là nghịch ngợm tò mò, nghĩ mình có tài năng trời cho. Nhưng lại không có kiên nhẫn học tới nơi tới chốn, giờ làm chút ít cũng chỉ là vì giết thời gian

mà thôi. Thật sự là không mặt mũi nào nói được, thực sự không coi là chuyện vẻ vang gì đâu."

Lời vừa nói ra, trong đình nhất thời yên tĩnh không tiếng động. Hiển nhiên mọi người đều bị mấy lời của Tự Cầm làm kinh hãi. Đang lúc ai nấy đều cho rằng có thể bắt nàng làm vài món may vá thì không ngờ người ta chính là mặt dạn mày dày, đã giả vờ không hiểu lại còn một mực chắc chắn nàng không có thiên phú trời cho, thù thừa rất kém. Lừa ai đây, nếu là thù thừa kém cỏi thật thì sao bây giờ Hoàng thượng lại có thể mặc y phục do nàng làm chứ?

Chẳng qua là lấy cớ mà thôi.

Kể từ đó, ánh mắt mọi người nhìn Tự Cầm lại càng bất thiện, nhìn qua thì là người khúm núm hèn nhát, không ngờ cũng cốt khí bướng bỉnh đây.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Nữ Nhân Giao Phong (1)

Đồng Hiền phi lúc này liền cười cười, nhìn mọi người nói: "Ta thấy trong vườn hoa nở đua chen tươi đẹp, không bằng trưa nay chúng ta đây bên trong xếp đặt tiệc ngắm hoa ở chỗ này, mọi người về cung của mình cũng nhàn chán, hội tụ một chỗ cho náo nhiệt một chút."

"Chủ ý rất hay, Bản cung cũng không thích về ăn trưa một mình, lời của Hiền phi tỷ tỷ như thể lấy từ trong tim muội ra vậy." Mai Phi là người đầu tiên đồng ý.

Lý Chiêu Nghi cười cười, "Thiếp đương nhiên là phụng bồi nương nương, hoa tươi rượu ngon, rất tốt, Mai Phi tỷ tỷ nói đúng lắm, nhiều người rất vui."

"Hi Uyển Nghi thì sao? Muội khác với chúng ta, sợ là muội rất bận rộn, chẳng thềm quan tâm đâu." Ngọc Quý Tần nhìn Tự Cẩm hỏi từng câu từng chữ.

Mới thoát nghe thì câu này chẳng có nghĩa gì, nhưng ngẫm nghĩ sâu xa mà xem. Cái gì gọi là khác với chúng ta chứ? Cái gì là chẳng thềm quan tâm đây? Không phải là muốn nói trong mắt Tự Cẩm không coi ai ra gì, muốn chụp mũ nàng sao?

Tự Cẩm biết rõ thời gian qua Ngọc Quý Tần không thích mình, cô ta tỏ ra đối chọi gay gắt như vậy cũng không ngoài ý liệu. Nhưng điều Tự Cẩm không thể tưởng tượng được là, dưới con mắt bao người lại còn có thể nói mấy lời khó nghe như thế thật sự chỉ có một mình Ngọc Quý Tần. Huống chi, hai người đều là người của Hoàng hậu, ngay cả người của Quý phi

cũng còn phải giả vờ giả vịt hòa thuận ngoài mặt kia. Nhưng quan trọng là người ta cũng chẳng thèm quan tâm chuyện này.

Quở trách thẳng mặt, liên tiếp làm khó Tự Cầm, chắc hẳn đầu óc cô ta có vấn đề.

Tự Cầm nhìn Ngọc Quý Tần cũng không phải không tức giận, có điều người không có đầu óc như Ngọc Quý Tần, ở trong hậu cung này cũng chẳng qua là khẩu súng trong tay người khác, sớm một sẽ có một ngày lau súng cướp cò, tự làm mình bị thương mà thôi. Nét tươi cười trên mặt nàng không hề thay đổi, mang theo vài phần cẩn thận nói: "Thần thiếp cũng không có việc gì khác, vài vị tỷ tỷ có hứng thú như thế, thiếp tất nhiên là nguyện ý phụng bồi."

Kể từ lúc Tự Cầm đi vào vẫn một mực im lặng không nói gì Tề Vinh Hoa, lúc này cũng cùng cười theo nói: "Thiếp và Phương Nghi muội muội cũng muốn tham gia tiệc vui với các vị tỷ tỷ, cũng không biết các tỷ tỷ có chê chúng thần thiếp thô kệch không."

Đậu Phương Nghi cũng vội vàng gật đầu, miệng kín đáo cười lặng lẽ nhìn mọi người, vẻ đơn giản mang chút căng thẳng e ngại cũng làm người khác rất thương tiếc.

"Đều là tỷ muội trong cung, không được nói cái gì ghét với yêu, dù ai ở lại chúng ta cũng có thể vui vẻ một hồi." Hiền phi cười nói.

Mặc dù Tự Cầm không thích những kiểu tụ hội thế này, cả đám vợ bé tranh giành một nam nhân, vậy mà trên mặt mọi người còn phải tươi cười, sau lưng thì không biết người nào sẽ đâm sau lưng nhau cũng phải cố làm ra một kiểu gia đình mẫu mực để làm gì chứ. Nhưng đây chính là hậu cung, người chỉ có thể thích ứng với nó, không thể bắt nó thích ứng ngược lại với người.

Tự Cầm biết rõ chính mình phải dần quen cuộc sống như vậy, trước kia nàng vị phần thấp có thể núp ở Di Cùng hiên không đi ra. Nhưng có lẽ về sau sẽ càng lên cao, khó tránh khỏi phải giao tiếp xã giao với mọi người. Cho dù không tính làm bằng hữu thì cũng phải tận lực giảm bớt kẻ địch.

Mặc dù là cung phi, ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm, tán gẫu nhiều lắm cũng chính là mấy chuyện loanh quanh xiêm y, đồ trang sức, thức ăn. Xiêm y của ai may theo kiểu mới, trang sức của ai tinh xảo quý giá, Ngự Thiện phòng hôm nay làm món ăn ngon gì... Tự Cầm ngồi một bên làm cọc gỗ, ngẫu nhiên cũng sẽ nói vào một hai câu nhưng hầu hết là không nói thêm gì.

Tối qua chuyện hoàng đế ngủ lại Di Cùng hiên khắp trong hậu cung đều biết rõ, danh tiếng hiền lương thực đức của Hoàng hậu nương nương lại một lần nữa chiếm được lòng người, ai cũng tấm tắc khen ngợi. Mọi người vốn đã không ưa dung nhan mỹ miều của Tự Cầm, hơn nữa vị phần nàng khá thấp, nói tới nói lui liền không có ai để ý tới nàng, như thế cố tình bỏ nàng qua một bên.

Tự Cầm khoáng đạt da mặt lại dày, đương nhiên không sẽ để ý chuyện này. Nàng ngược lại còn cảm thấy mỹ nhân không chủ động nói chuyện thì càng thờ phào nhẹ nhõm. Nàng đang vào tuổi thiếu nữ phát triển nảy nở nhất. Trước đây lúc còn nhỏ thì đường nét chưa rõ ràng, còn có thể thấy vài điểm giống Quý phi, cũng là nguyên nhân Hoàng hậu giữ nàng lại trong cung. Nhưng con gái mười tám thay đổi rất lớn, đường nét hoàn mỹ mềm mại, mặt mày tinh xảo. Hơn nữa Quý phi là người khá kiêu ngạo nên nhìn có vẻ cao quý diễm lệ. Còn Tự Cầm lại có khí chất nhu hòa, uyển chuyển hàm xúc xuất thần, hai tính cách trái ngược, tổng đánh xuôi, kèn thổi ngược tạo nên hai khí chất khác hẳn, khiến Tự Cầm và quý phi thật sự là càng ngày càng không giống. Nếu so sánh thì quý phi chính là hoa hồng có gai, Tự Cầm chính là hoa lan u tĩnh dưới ánh trăng, mỗi người một vẻ.

Trong hậu cung không thiếu mỹ nhân, nhưng so sánh mọi người ngồi trong đình, mặc dù trên cơ bản Mai Phi và Tự Cẩm miễn cưỡng ngang hàng nhưng Tự Cẩm còn trẻ tuổi, tiểu cô nương tuổi trẻ, nước da mềm mại non tơ đến nỗi như thể bấm ra nước, lại có dung nhan diễm lệ, muốn người khác không ghen tị cũng khó.

Năm đó quý phi vào cung, tươi đẹp rực rỡ áp chế lục cung, làm người ta cơ hồ không thở nổi. Thật khó khăn mới đến lúc hoàng đế giảm bớt sủng ái với quý phi, đúng lúc mọi người đang có thể thở phào nhẹ nhõm thì hoàng hậu lại tuyển vào một Tô Tự Cẩm. Trước kia nàng tuổi còn nhỏ, mọi người cũng chỉ coi như trò đùa của Quý phi, người nào mà không biết hoàng hậu lưu Tô Tự Cẩm lại vì cái gì chứ?

Nhưng giờ mọi người lại cười không nổi. Một người bình thường trong mắt họ cứ thế mà trở thành Quý phi “thứ hai”. Tất cả mọi người biết rõ, dựa vào sự thịnh sủng của nàng, nếu không phải nhà mẹ đẻ Tô Tự Cẩm còn yếu thế, chỉ sợ vị phân nàng cũng sẽ không ở Uyển Nghi mà còn lên cao nữa.

"Nghe nói tiểu công chúa đã khỏe lại thật rồi, lần này cuối cùng quý phi nương nương cũng có thể yên lòng. Tháng sau chính là sinh nhật của Quý phi nương nương, chắc lúc đó trong cung lại thêm một hồi náo nhiệt nữa đây."

"Năm ngoái quý phi nương nương có thai không thích hợp tổ chức tiệc vui, năm nay chắc sẽ không thể bỏ qua."

"Nghe nói Hoàng thượng cố ý tổ chức sinh nhật thật lớn cho quý phi nương nương, đến lúc đó trong hậu cung này thật sự sẽ cực kỳ náo nhiệt."

Mọi người mỗi người một câu nói qua nói lại chuyện này. Tự Cẩm trong lòng cũng cân nhắc, sắp tới sinh nhật của Quý phi. Năm ngoái lúc ấy Quý phi đang lo bảo vệ chăm sóc thai nhi trong bụng, tuyệt đối không muốn

xuất hiện bất kỳ sai lầm nào, do đó cũng không tổ chức sinh nhật. Giờ đã sinh công chúa, lại là Quý phi cao quý, muốn lạng lẽ an phận cũng không thể nào được.

Mấy người này nói trước mặt nàng, cái gì mà Hoàng thượng cố ý tổ chức tiệc sinh nhật lớn cho Quý phi, không phải là muốn nhìn xem nàng phản ứng thế nào sao? Chuyện này có gì đáng để ghen chứ, không nói chuyện khác, chỉ bằng gia thế của quý phi cũng đáng được tổ chức một đại tiệc mừng sinh nhật.

Mọi người nhìn Tự Cẩm trên mặt mang nụ cười ngọt ngào, nghe bọn họ nhắc đến tổ chức tiệc sinh nhật lớn cho Quý phi lại còn tỏ vẻ cực kỳ đồng ý, lập tức cảm thấy chán ngán. Mọi người muốn nhìn là Hi Uyển Nghi ghen tị ra mặt, đáng vẻ thế này chẳng phải là làm người ta thất vọng sao?

"Hi Uyển Nghi muội muội đã nghĩ xem sẽ tặng quà sinh nhật gì cho quý phi nương nương chưa vậy?"

Tự Cẩm nghiêng đầu nhìn người hỏi Lý Chiêu Nghi, chỉ thấy nàng ta nói cười thân mật, sắc mặt nhu hòa đang nhìn mình. Sớm đã không còn chút bóng dáng kình kiêu hung ác lúc nàng ta đập mình đi tới Y Lan hiên. Tự Cẩm cũng hơi thẹn thùng nhìn nàng ta, "Thần thiếp còn chưa nghĩ kỹ, Quý phi nương nương xuất thân cao quý, cái gì quý hiếm trân bảo mà chưa từng xem qua, chỉ sợ thần thiếp cũng không thể tặng được món quà gì khiến nương nương hài lòng, chỉ có thể nhất tậ tâm ý thôi."

Lý Chiêu Nghi bình thản nhìn Tự Cẩm mấy giây, sau đó mới khẽ cười một tiếng, "Nhìn phần tâm ý khó được này của muội, chắc hẳn nương nương sẽ thích."

Tự Cẩm giả vờ e lệ sợ sệt cúi đầu, người giả bộ, ta cũng biết vậy.

Lý Chiêu Nghi nhìn bộ dạng này của nàng, cảm thấy tởm như ăn phải con ruồi, thu hồi vẻ tươi cười, quay đầu đi không thèm quan tâm Tự Cẩm

nữ.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Nữ Nhân Giao Phong (2)

Editor : Hương Cỏ

Hiền phi nâng chung trà nhỏ lên khẽ nhấp một ngụm trà, ánh mắt lướt từ Lý Chiêu Nghi sang Tự Cẩm, rồi lại nhìn về phía Mai Phi, cười khanh khách nói: "Năm nay Ngự Hoa viên hoa nở đẹp hơn so với năm ngoái, thấy rõ các thợ thủ công của Ngự Hoa viên tốn rất nhiều công phu chăm sóc. Từ chỗ này đi sang bên cạnh, lại đi lên phía trước không xa chính là Nhạc Cảnh cung của Mai Phi, muội chỉ cần ngồi ở cửa điện là có thể ngắm bao nhiêu cảnh đẹp rồi."

Mai Phi nghe Hiền phi trêu ghẹo liền nói: "Hiền phi tỷ tỷ hâm mộ muội làm gì chứ, Hưng Khánh cung kia của tỷ cao quý xa hoa hơn muội biết bao nhiêu lần mà nói, rộng rãi thoáng đãng, mặt trời soi rọi khắp nơi. Tỷ tỷ lại là người đoan trang phóng khoáng, chưa chắc đã yêu thích hoa cỏ như muội."

Nữ nhân trong hậu cung này, ngoài so vị phân cao thấp, so trang sức, y phục thì ngay cả cung điện mình ở cũng thích so sánh với người khác.

"Nói ra thì phải nhắc đến Di Cùng hiên của Hi Uyển Nghi muội muội, không chỗ nào tốt hơn nơi đó. Năm xưa Quý phi nương nương cũng chọn trướng Di Cùng hiên mà không được toại nguyện đấy."

Lời của Ngọc Quý Tần vừa nói, sự chú ý của mọi người lập tức lại tập trung trên người Tự Cẩm. Tự Cẩm thật hận không thể đá cho Ngọc Quý Tần một cú bay ra ngoài, nghe nàng ta nói, chỉ đơn giản u mê ngẩng mặt lên nhìn mọi người, "Thần thiếp cũng không chú ý cái này, chỉ là nghe theo

sự phân phó của Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương. Nếu Ngọc Quý Tần tỷ tỷ thích, tỷ chỉ cần đi nói với Hoàng hậu nương nương, muội muội rất vui lòng đối với tỷ tỷ." Di Cùng hiên này cũng không phải là nàng muốn tới, các người ai hâm mộ thì đi kiếm người có quyền cho ở đấy, ở đây ghen tị thì làm được cái gì chứ.

Nghe lời này, Hiên phi vò khăn cười một tiếng nhìn về phía Ngọc Quý Tần, quả nhiên thấy sắc mặt Ngọc Quý Tần cũng thay đổi. Không nghĩ tới Hi Uyển Nghi này nhìn nhu mì hiền hòa, nói năng lại lợi hại đến thế. Người khác không biết nhưng nàng ta biết rõ, Ngọc Quý Tần thật sự đã từng đề cập chuyện này với Hoàng hậu nương nương, nhưng lại bị giáo huấn một buổi. Giờ trong lúc vô tình Hi Uyển Nghi vạch trần vết sẹo của Ngọc Quý Tần, với tính cách Ngọc Quý Tần chỉ sợ lại ghi thêm một khoản nợ.

Lý Chiêu Nghi cũng che miệng cười, nàng ta cũng không thích Ngọc Quý Tần. Tính cách Ngọc Quý Tần có mấy điểm giống với Cẩm Tiệp Dư bị "Bệnh chết", đích thực không phải là người đáng yêu. Lúc này Hi Uyển Nghi làm Ngọc Quý Tần bị sượng như thế, nàng ta rất nguyện ý xem náo nhiệt. Di Cùng hiên kia là chỗ ai cũng có thể ở sao? Ai không muốn tới chỗ đó ở chứ, chỉ cách Sùng Minh Điện của Hoàng thượng có một đoạn đường ngắn ngủi cỡ uống ly trà, vừa đi là tới liền.

Lúc Hi Uyển Nghi chưa vào ở Di Cùng hiên, Hoàng thượng xử trí hết công vụ, đi tản bộ loanh quanh thuận chân có thể đi qua. Di Cùng hiên bị Hoàng hậu nương nương và Quý phi nương nương theo dõi chặt chẽ. Hoàng hậu là quốc mẫu chí tôn sao có thể ở một chỗ nhỏ bé như Di Cùng hiên, Quý phi lại nghĩ người có địa vị cao phải đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp. Nhưng hoàng hậu làm sao để Quý phi chiếm tiện nghi gần quan hưởng lộc như thế. Hai người so tài cao thấp, Di Cùng hiên liền thành chỗ đặt sân khấu xem diễn. Ai biết được Hoàng thượng lại đột nhiên thưởng cho Hi Uyển Nghi làm chỗ ở, miệng vàng lời ngọc đã nói ra, ai dám nói một chữ không?

Đã hơn một năm nay, quý phi cũng muốn kêu Hi Uyển Nghi đổi chỗ ở. Nhưng thứ nhất bởi Hoàng hậu cực lực ngăn trở, thứ hai Hoàng thượng cũng không có ý tứ kia nên chuyện này dĩ nhiên không giải quyết được gì. Mấy người các nàng có thêm đở mắt cũng chỉ dám để ở trong lòng, người nào không biết mờ ám bên trong này, nói cho cùng chẳng qua là Hi Uyển Nghi quá may mắn chiếm tiện nghi mà thôi.

Hết lần này tới lần khác Ngọc Quý Tần nói lời ngu ngốc, bị Hi Uyển Nghi chặn trở về cũng đáng đời!

Di Cùng hiên mọi người đều biết, không ai xa lạ gì đối với chỗ đó. Những ngày trong hậu cung có việc vui mừng, ở chỗ đó không thiếu lần đặt sân khấu mở yến tiệc. Nhưng kể từ sau khi Tự Cẩm vào ở, có thể nói Di Cùng hiên trở thành một nơi mà mọi người đều lẩn tránh. Người có vị phần cao há có thể hạ mình trước người có vị phần thấp hơn mình mà đi tới chỗ ở của một Uyển Nghi nhỏ nhoi. Người có vị phần thấp hơn so với Tự Cẩm thì cũng không có gì giao tình, đương nhiên không tùy tiện đến nhà người khác.

Lúc ấy mọi người kéo đề tài nói chuyện đến Di Cùng hiên, Lý Chiêu Nghi liền nhìn Tự Cẩm vừa cười vừa nói: "Nhắc đến thì chúng ta thật đúng là chưa từng đi tới chỗ Uyển Nghi muội muội thăm hỏi. Cải lương không bằng bạo lực, nếu không ngày hôm nay chúng ta tổ chức tiệc ở Di Cùng hiên đi, mọi người cảm thấy như thế nào?"

Trong phút chốc trong đình yên tĩnh.

Tề Vinh Hoa ngẩng đầu thật nhanh lên nhìn Tự Cẩm một cái, Tự Cẩm vừa vặn cũng ngẩng đầu nhìn Lý Chiêu Nghi, ánh mắt của hai người ở không trung đụng nhau, sau đó tránh ra cực nhanh.

"Các vị tỷ tỷ có thể tới chơi đương nhiên là vinh hạnh của Di Cùng hiên, vẻ vang cho kẻ hèn này, thần thiếp rất hoan nghênh." Mặc kệ Lý Chiêu

Nghi có chủ ý gì, Tự Cầm lúc ấy cũng không tiện từ chối trước mặt nhiều người như vậy, nếu không chẳng phải là đắc tội tất cả hay sao.

Chẳng qua là tới ăn uống một bữa, cũng không phải là chuyện lớn. Huống chi dù cho mấy người này có tâm tư “may mắn vô tình” ngẫu nhiên gặp hoàng đế ở Di Cùng hiên thì cũng chẳng phải là chuyện không thể xảy ra. Mấy vở kịch cung đấu kia chẳng phải đều có những phân đoạn thế này sao, tranh thủ tình cảm đến mức này cũng thật sự là rất liều mạng.

Là ý tứ của chính Lý Chiêu Nghi hay là có quý phi chỉ bảo sau lưng đây?

Tự Cầm cực kỳ sáng khoái đồng ý cũng làm người ta kinh hãi. Dù sao những chuyện như vậy nếu là các cung phi có giao tình thân thiết thì qua lại lẫn nhau cũng là rất bình thường. Nhưng các nàng và Hi Uyển Nghi thật sự không thể nói là quen thuộc. Người này từ lúc được sủng ái đến nay, thái độ không kiêu căng, trừ thỉnh an quả thực là đóng cửa không đi ra đến ngoài. Các nàng muốn tìm âm ỉ, kiếm cớ gán tội đều không có cơ hội, thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy một sủng phi an phận như thế.

Nguyên cả đám cho rằng Hi Uyển Nghi kiểu gì cũng không đồng ý, dù sao tần suất hoàng đế đi Di Cùng hiên rất cao, vạn nhất mọi người gặp phải thì làm sao bây giờ chứ?

Nhưng người ta chính là dứt khoát đồng ý, nhìn Hi Uyển Nghi đứng dậy dẫn đường, mọi người trong đình liếc mắt nhìn nhau. Đồng Hiền phi đánh vỡ trầm mặc cười nói: "Hi Uyển Nghi có thịnh tình mời, chúng ta mà từ chối thì bất kính."

"Hiền phi tỷ tỷ có thể tới chỗ muội ngồi mới là vinh hạnh của muội muội đó." Tự Cầm cúi người vừa cười vừa nói, nói xong liền nhấc chân đi lên phía trước dẫn đường, vừa đi vừa nói chuyện: "Chúng ta từ chỗ này đi tới, vừa vạn có thể thưởng thức hoa đẹp, cảnh vui trong Ngự Hoa viên, thế này mới không uổng công hành trình ngắm hoa đâu."

Đậu Phương Nghi hơi bất an đi theo sau lưng Tề Vinh Hoa, hai người đi cuối cùng. Nàng ta lặng lẽ kéo kéo tay áo Tề Vinh Hoa, nhìn nàng hạ giọng nói: "Dung Hoa tử tử, chúng ta cũng thật phải đi theo sao?" Nàng ta không muốn đi.

Tề Vinh Hoa cười nắm tay nàng ta, "Hi Uyển Nghi là người rất hiền hòa, tất cả mọi người đi, chúng ta làm sao cáo lui được, vẫn là cùng nhau đi thôi." Nếu Đậu Phương Nghi cáo lui, chỉ sợ sẽ đắc tội tới người đã đề nghị Lý Chiêu Nghi, thế không phải là làm vỡ kế sách của nàng ta hay sao?

Đậu Phương Nghi nghe vậy nét mặt cả kinh không dám nói gì, chỉ hạ quyết tâm đi theo Tề Vinh Hoa, một chữ cũng không nói nhiều. Mấy người ở chỗ này nàng ta không dám đắc tội một ai, cứ giả câm là tốt nhất.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Nữ Nhân Giao Phong 3

Ngày hôm nay là Vân Thường và Kim Chức cùng nhau đưa Tự Cầm ra ngoài, giờ các vị chủ tử ở hậu muốn đi Di Cùng hiên, Vân Thường liền nhanh chóng cho Kim Chức về trước báo tin. Ít nhất thu dọn sạch sẽ đồ trong phòng. Đồ của Hoàng thượng để đầy phòng, cũng không thể để người khác nhìn thấy, nếu không lại tức tối ghen ghét, lên bệnh đau mắt mất.

Kim Chức cũng biết chuyện liên quan trọng này, lúc chủ tử đồng ý nàng ta đã liền lạng lẽ rời đi. Mặc dù cũng có người nhìn thấy nhưng cũng chỉ cho là Tự Cầm sai người bên cạnh đi về trước chuẩn bị việc tiếp khách, không ai nghi ngờ đi thu thập mấy vật riêng tư của hoàng đế.

Dù sao Tiêu Kỳ cũng không có thói quen tùy tiện để đồ của mình ở chỗ các phi tần khác. Tự Cầm là chuyện ngoài ý muốn, dù sao khi đó nàng tuổi còn nhỏ, Tiêu Kỳ cũng không có quá nhiều phòng bị đối với nàng, chậm rãi mà thành thói quen. Trong lúc nhất thời cũng không thay đổi được, thế cho nên Di Cùng hiên không giống như chỗ ở của một tần phi mà giống như là tẩm cung của hoàng đế.

Kim Chức về Di Cùng hiên liền vội vàng sai người thu dọn sạch sẽ cả bên trong lẫn bên ngoài. Chủ tử còn dẫn người ngắm hoa lòng vòng trong ngự Hoa viên, coi như là cho nàng ta thời gian. Những thứ ở phòng ngoài còn dễ thu thập, trừ vài món bài trí cất đi, vài bộ quần áo gấp lại, thật cũng không có gì khác chương mắt. Nhưng trong thư phòng thì làm sao bây giờ?

Nàng ta không có cách nào khác liền vội vàng gọi Trần Đức An lại, Kim Chức cuống đến phát khóc kéo Trần Đức An nói: "Trần công công ông mau

ngõ cách, trong thư phòng này nhiều đồ như thế làm sao bây giờ?"

Trần Đức An cũng hơi đau đầu, hạ quyết tâm cắn răng nói: "Tìm cái giỏ lớn đi, trước tiên cứ dồn hết vào đấy rồi cất đi." Mặc dù khó tránh khỏi hơi bất kính nhưng so với việc làm người khác ghen tị chủ tử thì vẫn tốt hơn.

Trần Đức An vừa nói xong, Diện Mi cũng vén rèm vào. Nàng ta dẫn theo người mới thu dọn xong nghe vậy nói tiếp: "Ta tới thu dọn, các người đi lấy giỏ, bên trong đặt hai tầng vải nhung làm nệm, nhanh tay nhanh chân lên."

Đồ trong thư phòng khá nhiều, tay chân Diện Mi lạnh lẽo, chờ giỏ mang tới thì cất từng cái vào một. Một giỏ cất không đủ lại mang lên thêm một cái. Cái thứ hai còn chưa dọn xong thì chủ tử dẫn người về đến.

Diện Mi cắn răng một cái, sai mọi người ra ngoài đón khách, nàng ta tự mình núp trong phòng dọn dẹp nhanh hết mấy thứ còn lại. Nhưng người đã tới nên không kịp mang cất đi, đành cắn răng đẩy cái giỏ vào một góc sát tủ, bên trên phủ mấy lớp vải thổ cẩm dùng để trải bàn. Suy nghĩ thêm một chút, lại đặt một bình hoa lên phía trên.

Bị tấm khăn trải bàn che lại như thế, người khác sẽ tưởng rằng là kệ đặt bình hoa. Không nhắc lên thấy thì không thấy bí mật bên trong. Diện Mi vừa lau mồ hôi đầy mặt xong thì nghe phòng bên cạnh tiếng người ồn ào, khắp nơi là những âm thanh líu lo nũng nịu, nàng ta chỉ cảm thấy chân tay mỏi nhừ.

Vịn tay vào khung cửa thở một hơi, lại đưa tay lên người kiểm tra toàn diện một lần nữa, sau khi xác định không có vấn đề gì mới lặng lẽ vén rèm đi ra ngoài. Thư phòng và phòng khách cách một con đường, là chỗ để nô tài hầu trà nghỉ chân. Nàng ta vừa vén rèm đi vào thì thấy Vân Thường đang đứng ngoài pha trà, vội vàng qua đi hỗ trợ.

Vân Thường đưa mắt nhìn nàng ta, không dám tùy tiện hỏi câu gì. Diện Mi gật gật đầu, Vân Thường liền thở phào nhẹ nhõm, hai người không khỏi

nhìn nhau cười một tiếng.

Tề Vinh Hoa đã từng đến Di Cùng hiên, lúc này quan sát bài trí trong Di Cùng hiên, trong lòng cũng hiểu được hẳn là đã được thu dọn qua. Nàng ta biết Hi Uyển Nghi nhìn bề ngoài thì có vẻ ôn hòa vô hại, kỳ thật cũng không phải là người mặc cho người khác định đoạt, xem ra là đã có tính toán. Nàng ta và Đậu Phương Nghi đang hoàng ngồi ở một chỗ, người khác cũng chỉ nghĩ các nàng câu nệ, hướng chi chẳng qua là tiện thể đi cùng nên sẽ không chú ý nhiều. Trước mắt bao người Tự Cầm đương nhiên sẽ không tỏ ra thân cận với Tề Vinh Hoa, nhưng cũng không vắng vẻ hai người, tự mình bưng trà tới tận chức trách chủ nhà.

Tề Vinh Hoa cười nhận lấy. Vị phần nàng ta cao hơn so với Tự Cầm, tỏ vẻ như thế cũng rất thích hợp. Không nịnh không ghét rất phù hợp với tính cách ngày thường của nàng. Đậu Phương Nghi thì hơi khấn trương. Nàng ta là người duy nhất có vị phần thấp hơn Hi Uyển Nghi, vội vàng đứng dậy kính hải tiếp nhận ly trà, luôn miệng nói cảm ơn.

"Phương Nghi muội muội không cần ngại ngần, mau ngồi xuống đi." Vị phần cao có một điểm lợi là gặp ai cũng có thể gọi muội muội.

Đậu Phương Nghi thấp thỏm ngồi xuống lại, Tự Cầm lúc này mới đi theo người khác tiếp chuyện. Đã đến địa phận của nàng thì Tự Cầm cũng không thể giả bộ câm điếc được.

Mọi người đã quan sát những bài trí trong phòng một lúc, không phát hiện có vật gì khác thường, đều là những thứ phù hợp với vị phần của Uyển Nghi. Mọi người kỳ thật trong lòng rất ngạc nhiên, dù sao dựa vào sự sủng ái của Hi Uyển Nghi, cho dù có thêm một vài thứ cao cấp hơn quy tắc thì chỉ cần là đồ hoàng đế ban thưởng cũng không phải là không được. Nhưng hiển nhiên là không có, việc này không khỏi lại khiến trong lòng mọi người sôi trào một hồi. Hay là kỳ thật Hoàng thượng cũng không thích Hi Uyển Nghi nhiều như vậy?

Dù sao, thích một tần phi thì ban thường thêm vài thứ cũng là chuyện thường xảy ra. Trong cung này rất thường gặp, giống như mấy người Lý Chiê lậu Nghi, Ngọc Quý Tần, Mai Phi nhận được. Nhưng ở Di Cung hiên, không phát hiện một món đồ nào khác, như thế lại khiến người ta không thể không nghĩ nhiều.

Tự Cẩm tự tay bưng trà cho mọi người, vừa mới ngồi xuống, liền nghe Ngọc Quý Tần nói: "Chỗ của Hi Uyển Nghi không giống với người khác nhỉ, rất đơn giản trang nhã." Người trong cung phần lớn thích xa hoa phú quý, cung điện của mình đương nhiên bày trí lộng lẫy. Cho nên thấy chỗ Tự Cẩm quá đơn giản cũng thấy không vừa mắt.

Tự Cẩm lại thật không thích mấy thứ vàng kim lấp lánh làm bài trí, nghe vậy cũng chỉ cười một tiếng, "Muội thích mấy thứ đơn giản thanh nhã, khiến Quý Tần tỷ tỷ chê cười rồi."

Ngọc Quý Tần nhìn khắp lượt quan sát, trong lòng bỗng cảm thấy mình vẫn ưu việt hơn. So ra thì cung điện của nàng ta vẫn đẹp hơn hẳn. Đồ vật ở đây đâu chỉ là đơn giản, phải nói là cực kỳ bủn xỉn mới đúng. Nhưng cũng đúng thôi, rốt cuộc chỉ là một Uyển Nghi, có thể dùng thứ gì tốt chứ.

Nghe Tự Cẩm trả lời, Hiên phi liền vừa cười vừa nói: "Uyển Nghi muội muội quả là người sáng khoái, không giống ta chỉ thích mấy thứ xa hoa."

Nói lời này thì muốn trả lời thế nào đây? Đồng ý hay không đồng ý đều không được, nếu không phải chê bai mình thì là chê người khác. Đồng Hiên phi thật đúng là biết nói.

Trong lúc Tự Cẩm còn đang do dự không biết trả lời thế nào thì bên ngoài Vân Thường vén màn đi đến, quỳ gối hành lễ đối với mọi người, rồi mới nhìn chủ tử nói: "Chủ tử, Quản công công tới đây."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Lá Gan Của Lý Chiêu Nghi

Editor : Hương Cỏ

Quản Trường An vừa vào Di Cùg hiên cũng ngẩn ngơ, vừa ngẩng đầu thì đã có thể nhìn thấy khác ngay, trong sân có rất nhiều người.

Còn chưa hiểu gì, Trần Đức An đã chạy tới, trước tiên khom người chào rồi mới đi tới sát gần hẳn ta khẽ nói: "Quản ca ca, các quý chủ tử tới mở tiệc rượu ở đây."

Quản Trường An nghe nói thế thì hiểu ngay, 'quý chủ tử' vậy khẳng định là vị phân cao hơn so với Hi Uyển Nghi, chỉ nhìn nô tài trong sân cũng biết người đến không hề ít. Nhất thời trong lòng cũng hơi băn khoăn, liền nhìn Trần Đức An, "Các quý chủ tử thật sự nhã hứng, ngày hôm nay là ngày tốt gì mà lại cùng nhau đến chỗ Uyển Nghi chủ tử mở yến tiệc chứ?"

Trần Đức An không thay đổi nét mặt, trả lời đúng quy củ: "Chủ tử đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương, vừa ra Phượng Hoàn Cung thì giữa đường gặp Hiền phi nương nương. Hiền phi nương nương mời chủ tử đi ngự hoa viên ngắm hoa. Không nghĩ tới lại vừa vặn gặp gỡ mấy vị chủ tử Mai Phi nương nương, Lý Chiêu Nghi, Ngọc Quý Tần, Tề Vinh Hoa cùng Đậu Phương Nghi, nói cười một hồi thì quyết định tới Di Cùg hiên mở tiệc rượu."

Quản Trường An nhần nhần lông mày, trong lòng cũng có định luận, cũng không đông dài với Trần Đức An nữa, thấy Vân Thường từ trong nhà đi ra nghênh đón.

Vân Thường khom người hành lễ với Quản Trường An, "Chủ tử mời Quản công công đi vào."

Quản Trường An gật gù đầu, nhắc chân lên thêm, Diện Mi đứng ở cửa vén rèm, Quản Trường An đi thẳng vào.

"Nô tài Quản Trường An thỉnh an các vị chủ tử."

Từ sau khi Vân Thường vào bẩm báo, không khí trong phòng cũng có chút khác lạ. Không ai nghĩ tới chuyện vừa mới đặt mâm ngồi xuống còn chưa kịp nóng thì Quản Trường An liền đến. Trong khoảng thời gian ngắn, cảm xúc của mọi người đều khác thường. Nếu nói đến thì trong cung này, nô tài mà các vị chủ tử cao thấp muốn gặp nhất chính là Quản Trường An. Quản Trường An đến, dĩ nhiên cũng có nghĩa bên Hoàng thượng có chuyện truyền đến.

Cả mấy tháng ngày ngóng đêm trông chưa chắc có thể nhìn thấy bóng người, không nghĩ được vừa tới Di Củng hiên ngồi chưa nóng chỗ thì người đã tới.

Tự Cẩm cũng không nghĩ tới những liên quan sâu xa trong chuyện này, trước kia phần lớn là Tiêu Kỳ trực tiếp lại đây, rất ít khi để Quản Trường An truyền lời. Nàng biết rõ ngày hôm nay hẳn bề bộn nhiều việc, có lẽ không rảnh đến Di Củng hiên cho nên mới đồng ý cho mấy người này đến Di Củng hiên. Nhưng hình như ở kiếp này phần lớn kế hoạch đều có thay đổi lớn, làm sao nghĩ tới Quản Trường An lại đến đây như thế.

Nhưng chuyện đã xảy ra, Tự Cẩm quả nhiên là không thể nói gì được.

"Quản công công mời đứng lên." Tự Cẩm làm chủ nhân đương nhiên được nói trước, phát giác được toàn bộ người trong phòng đều nhìn sang chỗ nàng, trong lòng không khỏi hồi hộp, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra ngạc nhiên vui mừng, "Hoàng thượng có ý chỉ sao?"

Quản Trường An cúi thấp đầu nghiêm trang, hoàn toàn không có chút thoải mái tự tại bình thường khi ở Di Cùng hiên, nghiêm mặt hết sức nghiêm túc nói: "Bẩm chủ tử, Hoàng thượng sai nô tài tới lấy mấy quyển sách."

Sách ư?

Tự Cẩm ngăn người, sách riêng của Tiêu Kỳ đặt ở chỗ này rất rất nhiều, vậy là muốn lấy cuốn nào chứ? Nhưng nhìn nét mặt Quản Trường An, Tự Cẩm chợt bừng tỉnh hiểu được, có lẽ những lời Tiêu Kỳ muốn nói không thể nói ra trước mặt mọi người, nhưng là Quản Trường An đã tới, lại không thể không vào bẩm báo. Có mấy lời là không thể nói trước mặt nhiều người như thế, do đó tìm lý do lừa gạt người khác chẳng?

Do hiểu vậy nên Tự Cẩm cũng cực kỳ nghiêm trang trả lời: "Hôm qua hoàng thượng có để một quyển sách bên trong này, ta đã sai người cất ở đông điện, để ta kêu Vân Thường lấy ra đưa cho công công mang về."

Hôm qua Tiêu Kỳ ngủ lại ở Di Cùng hiên, do đó Tự Cẩm mới dám nói như vậy vì biết cũng sẽ không khiến cho mọi người phản cảm. Hoàng đế thăm ái phi còn mang theo sách đến, chỉ sợ mọi người còn không biết đang hả hê vui sướng thế nào đâu, ai cũng sẽ nghĩ vinh sủng của Tự Cẩm chẳng qua chỉ là ngoài mặt mà thôi.

Quản Trường An nghe Hi Uyển Nghi nói như vậy, theo lời hăn ta nói đối cũng có thể thêm lời thoại, khéo miệng giật giật, đầu lại càng cúi thấp rồi mới lại nói: "Nô tài đi theo Vân Thường cô nương lấy sách rồi phải về báo cáo với Hoàng Thượng, nô tài xin cáo lui."

"Công công đi thông thả." Tự Cẩm cười dịu dàng nói.

Quản Trường An lại thi lễ đối với mọi người, rồi mới lui ra ngoài.

Chờ Quản Trường An vừa đi, trong phòng bỗng chốc lại náo nhiệt lên. Hiền phi cười nhìn Tự Cẩm nói: "Hoàng thượng cần cù như thế, thật là khiến người ta bội phục."

Tự Cẩm ở trước mặt mọi người vẫn luôn tỏ ra mình là đứa bé ngây ngô không hiểu chuyện. Cho dù đã thị tẩm nhưng vẫn mang theo vài phần thiên chân hồn nhiên ngây thơ chất phác. Mặc kệ trong mắt người khác cho là thật hay giả, ít nhất người khác nhìn thấy nàng ngu ngơ ngốc nghếch như vậy cũng có thể giảm bớt vài phần địch ý. Giờ có chuyện "sách" này, Tự Cẩm liền thuận thời cơ lại lấy lòng mọi người để mọi người có hảo cảm chút ít với mình, thuận theo lời Hiền phi nói: "Hiền phi tỷ tỷ nói đúng lắm, Hoàng thượng rất thích đọc sách, mỗi lần tới chỗ thần thiếp đều đọc sách cả đêm. Thần thiếp vốn không thích đọc sách, cứ nhìn thấy chữ thì bị choáng váng. So với đọc sách thì muốn cầm kim may vá hơn."

Tự Cẩm nghiêng đầu tỏ vẻ buồn khổ như thế, ngược lại thật sự là lấy lòng mọi người. Ngay cả Ngọc Quý Tần cũng cười theo một cái, trong lòng cũng không nhịn được nghĩ, Hi Uyển Nghi này tuy đẹp thật nhưng rốt cục là tuổi còn nhỏ, thiếu chút hàm xúc của nữ nhân. Có lẽ Hoàng thượng cũng thích gương mặt xinh đẹp của nàng ta nhưng chưa chắc đã thích cơ thể khô gầy kia. Nếu không đêm khuya đối mặt mỹ nhân, người nào còn có tâm tư mà đọc sách.

Hi Uyển Nghi này cũng ngốc quá, ngay cả ý tứ của Hiền phi rõ ràng như thế đều nghe không hiểu, nói ra cái gì cũng bị người khác tìm sơ hở. Hoàng thượng thích đến Di Củng hiên như thế, lẽ nào cũng là bởi vì Hi Uyển Nghi "Ngốc" chăng?

Trong lúc mọi người đang tỏ vẻ tỷ muội tình thâm thì Vân Thường đi thư phòng tùy ý chọn một quyển sách giao cho Quản Trường An. Quản Trường An nhân cơ hội nói với Vân Thường: "Buổi trưa Hoàng thượng vốn định tới dùng bữa."

Vân Thường nghe vậy trong lòng liền hơi nóng nảy, vội vàng nói: "Công công cũng thấy rồi, chủ tử đang có khách, sợ quấy nhiễu sự thanh tịnh của Hoàng thượng, ông xem ...?"

Quản Trường An làm sao không biết rõ tính toán này của Vân Thường, liền nói: "Sau khi tôi trở về, đương nhiên sẽ bẩm báo chi tiết." Còn Hoàng thượng có tới hay không thì phải theo ý tứ của Hoàng thượng.

Vân Thường thăm bữu môi, ngoài mặt vẫn vừa cười vừa nói: "Vâng, làm phiền công công giúp đỡ nói vài lời, lần này chủ tử chúng ta cũng ghi nhớ ý tốt của công công." Không nói ra Hoàng đế có ý định đến đây trước mặt mọi người đã là cực kỳ thiên vị cho Di Cùng hiên của bọn họ rồi, Vân Thường làm gì dám so đo chỉ cung kính tiễn Quản Trường An đi, trong lòng cũng hơi lo lắng, nếu trưa Hoàng thượng muốn tới ăn trưa thì phải làm sao bây giờ?

Đây phòng kia toàn là các chủ tử, nhìn thấy Hoàng thượng thì chẳng phải giống như sói nhìn thấy dê sao?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Lá Gan Của Lý Chiêu Nghi (2)

Gần đây Hoàng thượng rất hiếm khi vào hậu cung, cho dù có đi cũng chỉ tới thăm Hoàng hậu nương nương, sau đó đi Trường Nhạc Cung chơi đùa với tiểu công chúa, phần lớn thời gian vẫn là ở Di Cùng hiên nhiều nhất. Những chủ tử này, này trừ mấy ngày tết có thể gặp Hoàng thượng từ xa, bình thường đã có rất ít cơ hội gặp được hoàng đế.

Trước kia vài tần phi địa vị cao còn có thể đưa thuốc thang sang Sùng Minh Điện biểu lộ quan tâm. Nhưng dạo gần đây Quản Trường An kia canh chừng nghiêm cẩn, mặc kệ ai đưa thuốc bổ dưỡng sang cũng nhận hết, nhưng có đưa đến trước mặt hoàng thượng hay không thì khó mà nói. Không chừng người đưa một năm bổ dưỡng, hoàng đế cũng không nhất định hỏi tới một câu đâu.

Tự Cẩm tìm cơ thay quần áo đi phòng tắm, Vân Thường hầu hạ chủ tử thay quần áo, liền thuật lại lời Quản Trường An nói. Tự Cẩm nhú mày, nàng đương nhiên không hy vọng Tiêu Kỳ đến nhưng nếu như hắc muốn tới chính mình cũng không thể ngăn đón. Suy nghĩ một chút, Tự Cẩm liền rửa tay rồi nói: "Kêu người Ngự Thiện phòng làm thức ăn tí mĩ một chút, quan trọng là không thể vượt quy củ, cứ dựa theo phân lệ mà làm." Nàng chính là Uyển Nghi, thức ăn mà hơn quy củ thì ngược lại làm có cho người khác nắm được điểm yếu công kích chính mình.

Thời gian qua thức ăn của Di Cùng hiên khá phong phú là bởi vì hoàng đế thường xuyên đến đây dùng bữa, do đó bên trong có phần lệ của hoàng đế. Tự Cẩm cảm thấy mình ở chỗ Tiêu Kỳ chiếm được lợi ích lớn nhất chính là chất lượng đồ ăn vượt trội. Ngoại trừ điều đó thì cũng thật không

có gì lợi ích thực tế hết, chỉ thấy toàn cung trên dưới đều trợn mắt ghen tị nhìn nàng mà thôi.

Cho nên ngày hôm nay mặc dù là bày tiệc tại Di Cùng hiên, Tự Cẩm cũng không thể lấy ngự thiện của hoàng đế ra khoe khoang trước người khác, đây là thắt cổ thọ tinh, ngại mình sống lâu quá. Vân Thường đương nhiên biết rõ sự lợi hại trong này, gật gật đầu, "Nô tỳ tự mình đi nhắc Trần Đức An, hẩn lanh lợi thông minh, đương nhiên sẽ nói rõ ràng với Nhạc Trường Tín." Nhạc Trường Tín kia cũng là kẻ khéo léo khôn ngoan, chắc chắn chuyện này làm không sai sót.

Nhạc Trường Tín bên Ngự thiện phòng nhận được tin, cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, Hi Uyển Nghi nương nương đặt tiệc, Trần Đức An nói dựa theo phần lệ mà làm. Gà vịt thịt cá mỗi món không ít, hàng tươi trái cây cũng có thể thêm vào một vài thứ, nhưng những đồ cống nạp tuyệt đối không dùng tới, phần lệ thức ăn của Hoàng thượng ngày hôm nay cũng phải rút lại. Hẩn ta cân nhắc thực đơn rồi sai người đi đốt lò chuẩn bị.

Phong Cảnh Minh nhận thực đơn vừa nhìn liền vội vã hỏi sư phụ: "Sư phụ, làm như thế có được không?" Sẽ không quá bủn xỉn keo kiệt chứ?

"Phần lệ Uyển Nghi chỉ có như thế, ngày hôm nay chúng ta chiếu quy củ làm việc, cũng không thể phá hủy 'Thanh danh' của Hi Uyển Nghi chủ tử."

Mắt Phong Cảnh Minh xoay một vòng liền hiểu được cong cong queo queo bên trong, cười mỉm nói: "Đa tạ sư phụ chỉ bảo, nếu không con còn tưởng rằng phải nâng thể diện cho Uyển Nghi chủ tử, suýt nữa thì làm quá hóa dở rồi."

Nhạc Trường Tín gõ đầu Phong Cảnh Minh một cái, "Người còn phải học nhiều, mau đi làm việc đi, trước tiên cầm thực đơn mang sang Di Cùng hiên đã."

"Vâng, để con đi một chuyến." Phong Cảnh Minh cất thực đơn vào trong người rồi xun xoe chạy. Nhạc Trường Tín nhìn theo bóng lưng hắn ta cười cười, tự mình xiên một dẻ sườn quạt lên. Mặc dù thức ăn bình thường nhưng cũng không thể làm qua loa. Dù sao hắn ta cũng đã thật sự hầu hạ qua vài vị chủ tử, ai thích ăn gì cũng khá hiểu rõ, trên phần lễ không thể phạm quy thì sẽ bổ túc bằng tay nghề khéo léo, vậy cũng có thể làm Hi Uyển Nghi thêm thể diện.

Phí Lương Công ở bên ngoài đi qua, nghe Nhạc Trường Tín ở trong bếp hát khe khẽ cất tiếng hỏi: "Lão Nhạc ơi, ông cao hứng như thế có phải là đại phát tài không?"

Nhạc Trường Tín ló đầu ra, nhìn Phí Lương Công cười nói: "Tôi nằm mộng cũng muốn đấy, nhưng không phải là phần mộ tổ tiên chưa có tảo khói xanh sao, không có số đại phát tài đó."

Phí Lương Công quan sát Nhạc Trường Tín, cười "Ha ha" hai tiếng nói: "Tôi nhìn thấy người bên Di Cùng hiên kia tới, lại có nón gì mới lạ à?"

"Làm gì có, chính là ngày hôm nay chủ tử Di Cùng hiên bày yến tiệc, kêu chỗ tôi làm mấy món ăn, thế này không phải vội lên sao." Nhạc Trường Tín miệng nói chuyện, tay cũng không ngừng, "Phập" chẻ nhỏ mấy dẻ xương ra, cũng không quay đầu lại nói tiếp: "Tôi đang rất bận rộn, cũng không có thời gian nói chuyện với ông, hôm nào rảnh rồi không có việc gì, chúng ta pha ấm trà ngồi nói chuyện nhé."

Phí Lương Công nghe lời này cũng không đi, ngược lại lại đi tới gần hai bước, tỏ vẻ cực kỳ tò mò hỏi: "Đây là lần đầu tiên nghe nói Di Cùng hiên bày tiệc, toàn cung này cũng chỉ có mỗi cung của vị chủ tử kia chưa từng bày tiệc. Tôi và lão Lữ cũng không thiếu làm cho các chủ tử khác. Chỗ ông hình như hai năm nay là lần đầu tiên thì phải?"

"Nghe ông nói thế, nghĩ lại cũng quả là đúng."

Từ lúc Nhạc Trường Tín gặp vận may thành cánh tay đắc lực của Di Cùng hiên, phòng bếp chỗ hăn ta cũng chỉ làm thức ăn của Di Cùng hiên, thức ăn của các chủ tử khác cũng làm nhưng đều là tần phi không được sung ái, vị phần thấp. Thức ăn của bọn họ cơ bản cũng không tốn nhiều tâm sức, mất không nhiều thời gian. Ngẫu nhiên cũng có phi tần vị phần cao nhớ tới tay nghề của Nhạc Trường Tín, muốn ăn thức ăn hăn hay làm cũng sẽ đi qua kê, nhưng hầu hết đều là ngẫu nhiên. Ai bảo bây giờ thức ăn của Hoàng thượng phần lớn cũng xuất phát từ bếp của hăn ta. Cũng không biết khi nào thì bắt đầu, tiểu đồ đệ Đồng Ý của Quản Trường An kia, mỗi lần đến truyền lệnh thì đều có một tia ý thức đi sang chỗ của Nhạc Trường Tín.

Nói đến cũng thật là làm cho người khác ghen tị, thế này mà còn dám nói phần mộ tổ tiên chưa tỏa khói xanh, đánh chết hăn ta cũng không tin.

Nhạc Trường Tín này là kẻ xảo trá, giỏi nhất là một bụng giả vờ!

"Ôi trời, tôi nói là mấy vị chủ tử kia, Hi Uyển Nghi chủ tử mở tiệc đãi khách là chuyện lạ đấy."

Nhạc Trường Tín cười mỉm nhìn thoáng qua Phí Lương Công, "Muốn biết sao?"

"Đúng đúng, không phải là tôi đang rảnh sao, ông biết thì nói ra đi."

"Không có thời gian, tự mình hỏi thăm đi." Nhạc Trường Tín giơ tay ra, liền đóng cửa phòng bếp lại.

Phí Lương Công thiếu chút nữa bị cửa đập vào mặt, đứng ngoài cửa mắng Nhạc Trường Tín một hồi, rồi mới chấp tay sau lưng đi về bếp của mình. Quay đầu lại, giả bộ lơ đãng đi tới lui rồi nhanh nhẹn đi sang hướng Trường Nhạc Cung.

Từ lần trước nguyên liệu nấu ăn do Nội Đình Phủ cung ứng cho Ngự Thiện phòng xảy ra vấn đề, phải thay đổi vị trí quản sự, sau đó các tiểu thái

giám phục vụ cũng bị thay đổi không ít. Ngay cả mấy người kinh nghiệm như Lữ Thăng Vinh, Phí Lương Công và Nhạc Trường Tín đều kinh hoàng khiếp sợ. Đạo này tuy có hơi thả lỏng một chút nhưng làm gì, dù là chạy việc vặt cũng hết sức cẩn trọng.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Lá Gan Của Lý Chiêu Nghi 3

Editor : Hương Cỏ

Tiệt của Di Cùng hiên bày ở trong thiên điện, chỗ này bình thường Tự Cẩm cũng không đến nhiều. Nàng và Tiêu Kỳ dùng bữa đều là ở ngoài sảnh lớn, cảm thấy tự do thoải mái hơn. Ngày hôm nay dọn dẹp lại chỗ này, mở cửa ra có thể nhìn thấy một sân đầy hoa tươi đang nở rộ. Trong phòng vật bài trí đa phần là dùng ngọc, trên tường treo mấy bức họa cổ của tiên triều, đa số là tranh vẽ cây cỏ chim muông, cũng không quý giá lắm mà chỉ thêm vài phần thanh nhã. Cùng với tính cách giản dị của Hi Uyển Nghi Di Cùng hiên khá phù hợp.

Mọi người ngồi xuống xung quanh, Tự Cẩm tự tay nâng bình rót rượu cho mọi người. Ai ngờ còn chưa kịp nâng chén, Quản Trường An liền dẫn theo người cười mỉm đi đến, trước tiên hành lễ đối mọi người, rồi mới nói: "Hoàng thượng biết rõ các vị chủ tử vui đùa chỗ này, quốc sự bận rộn Hoàng thượng không rảnh tới vui cùng nên đặc biệt sai nô tài ban thưởng rượu và thức ăn để trợ hứng cho các vị chủ tử."

Đứng phía sau Quản Trường An là mười mấy tên tiểu thái giám, trong tay ai nấy đều bưng một khay thức ăn, cứ đặt một khay xuống thì lại nói tên đồ ăn. Tự Cẩm sai người dọn lên bàn, lại cùng mọi người tạ ân, Quản Trường An làm xong cười nói: "Nô tài xin cáo từ, các vị chủ tử vui vẻ ạ."

Hoàng đế thưởng đồ ăn là vinh hạnh lớn lao. Nhưng Quản Trường An nói là hoàng đế thưởng cho mọi người chứ không nhắc tới bởi vì Tự Cẩm.

Cho nên lúc đó mọi người trong phòng đều cảm thấy vui vẻ, ngay cả Đồng Hiền phi luôn đoan trang đứng đắn cũng đỏ mặt như uống phải rượu.

Bữa tiệc này mọi người ăn rất vui vẻ, do là rượu hoàng đế ban thưởng nên mọi người đều uống thêm mấy chén. Tự Cẩm là chủ nhân nên đương nhiên phải tiếp mọi người, uống qua uống lại liền cảm thấy đầu nặng, người ngà ngà say.

Tề Vinh Hoa xưa nay không thích rượu, mặc dù Đậu Phương Nghi bên cạnh cũng rất vui vẻ nhưng cũng không dám quá phận. Cũng may có Tề Vinh Hoa nhắc nhở do đó cũng biết nặng nhẹ, biểu hiện không có gì khác với mọi người.

Chỗ Tự Cẩm bị Mai Phi và Hiền phi lôi kéo nói chuyện không thể dứt ra được, nàng ta liền nhìn thấy Lý Chiêu Nghi lặng lẽ đứng dậy đi ra cửa. Tề Vinh Hoa trong lòng rung mình, nhìn Đậu Phương Nghi nói: "Ta đi thay quần áo, muội ngồi ở đây nhé."

Đậu Phương Nghi nghe vậy vội vàng kéo Tề Vinh Hoa, "Tề tỷ tỷ, muội cũng đi."

Tề Vinh Hoa cau mày lại, cũng không do dự nữa, mắt thấy Lý Chiêu Nghi đã ra ngoài liền vội vàng gật đầu, "Vậy thì cùng nhau đi."

Ngọc Quý Tần đã say năm sáu phần, kéo tay áo Tự Cẩm nói mấy câu ghen tuông, trong lại ẩn chứa muốn tranh cãi, do đó cũng không phát giác mấy người bên cạnh đã đi đâu không thấy.

Trừ các chủ tử, còn có các cung nhân do chủ tử dẫn tới. Vân Thường và Diện Mi phải chú ý hầu hạ bên trong nên việc phụ trách tiếp đãi mấy cung nhân bên ngoài liền giao cho Kim Chức Ngọc Tú chiếu cố. Trong Di Cùng hiên, phần lễ sử dụng cung nhân cũng chỉ có chưa tới mười người. Giờ chủ tử nô tài đến có tới mười lăm mười sáu người, do đó trong Di Cùng hiên không có ai nhàn rỗi hết.

Tề Vinh Hoa đi theo ra, ngẩng đầu nhìn quanh thì thấy bóng lưng Lý Chiêu Nghi bên phòng tắm lóe lên rồi đi mất. Suy nghĩ một chút liền cùng Đâu Phương Nghi vừa nói giỡn vừa đi theo, còn thấy thấp thoáng bóng một tiểu cung nhân của Di Cùng hiên đứng ngoài. Trong này mặc dù người hầu không đủ nhưng cũng không có gì mất lễ nghi.

Tề Vinh Hoa cùng Đâu Phương Nghi vừa đi tới, tiểu cung nhân kia liền vội vàng hành lễ. Tề Vinh Hoa cực kỳ ôn hòa để cho nàng ta đứng dậy, lại hỏi: "Phòng tắm có thể sử dụng không?"

Tiểu cung nhân kia vừa cười vừa nói: "Dạ được ạ, mời hai vị chủ tử."

Bởi vì Di Cùng hiên rất lớn nên phòng tắm cũng hết sức rộng rãi, bên trong dùng màn trúc ngăn cách, sau từng cái màn trúc đều có một chiếc bồn sạch sẽ. Trong phòng còn đốt hương, không có chút mùi lạ nào. Trong bồn cũng rắc khá nhiều tro mùn, sau khi dùng xong thì cũng không thấy uế vật bên trong, tất cả đều ngấm vào tro mùn hết.

Sau khi đi vào Tề Vinh Hoa quan sát một lần, cũng không thấy hai chủ tử Lý Chiêu Nghi, trong lòng đã âm thầm sinh nghi. Đâu Phương Nghi đã đi ra phía sau màn trúc. Tề Vinh Hoa liền nhân cơ hội xem sau mấy màn trúc, ở chỗ cuối cùng nhìn thấy một cánh cửa nhỏ, là cửa thông với chính điện.

Lúc này Lý Chiêu Nghi mới phát giác có điểm không ổn, lập tức xoay người ra ngoài nói với tiểu cung nhân: "Người đi giúp ta gọi Vân Thường cô nương mời đến, Đâu Phương Nghi không được thoải mái."

Tiểu cung nhân kia không dám trì hoãn, vội vàng chạy đi.

Vân Thường biết rõ Tề Vinh Hoa thân thiết với chủ tử, nghe vậy không nghi ngờ gì liền vội vàng đến. Tề Vinh Hoa kéo nàng ta vào phòng tắm, nói khẽ mấy lời bên tai nàng ta. Vân Thường biến sắc, phức thân cảm tạ Tề Vinh Hoa rồi vội vàng ra phòng tắm đi về chính điện.

Lúc ấy Tề Vinh Hoa mới thở nhẹ một hơi, đứng một lát còn chưa thấy Đậu Phương Nghi đi ra, lại nghĩ tới chủ tớ Lý Chiêu Nghi lặng lẽ không một tiếng động đi qua cửa nhỏ, nàng ta bèn đứng trước cửa sổ chờ. Một lát sau, Đậu Phương Nghi mới đi ra, hai người cùng nhau ra ngoài, có cung nhân bưng chậu đồng tới cho hai người rửa tay rồi mới lại đi trở về.

Đậu Phương Nghi hơi ngượng ngùng nói: "Bụng muội không được thoải mái nên phải nán lại một lát, làm liên lụy tỷ tỷ phải chờ đợi mệt mỏi."

Tề Vinh Hoa mím môi, khi này nàng ta chỉ là lấy cớ, lại không ngờ Đậu Phương Nghi thật sự không thoải mái. Nàng ta rất sợ là do mình nguyên rửa người khác, vội vàng hỏi thăm mấy câu, xác thực không có đại sự gì mới yên lòng. Sau khi hai người trở về, Tề Vinh Hoa cũng chưa thấy Lý Chiêu Nghi trở về, mặc dù trong lòng lo lắng nhưng cũng không dám lộ ra điểm gì khác lạ.

Trong lòng lại âm thầm phỏng đoán, dựa theo vị phần của Lý Chiêu Nghi hẳn cũng sẽ không làm chuyện gì quá đáng. Dù sao này đây là Di Cùng hiên chứ không phải là Khuynh Hương điện của nàng ta. Nếu để truyền ra tai tiếng không tốt thì thể diện của Lý Chiêu Nghi cũng bị ảnh hưởng không ít?

Tề Vinh Hoa không yên lòng, Đậu Phương Nghi bên cạnh nhẹ đẩy nàng ta một cái, "Tề tỷ tỷ, tỷ sao vậy?"

"Không sao, đang suy nghĩ chút thôi." Tề Vinh Hoa cười cười, vừa dứt lời, liền nhìn thấy Lý Chiêu Nghi đi đến, sắc mặt bình thường, không thấy gì khác thường.

Ăn cơm xong, lại uống trà, sau đó ngồi tán chuyện thêm một lát, Tự Cầm mới tiễn mọi người đi.

Uống chút rượu nên thấy hơi đau đầu, Tự Cầm nâng trán, Vân Thường bên cạnh vắt khăn lau mặt cho nàng tỉnh táo hơn. Diện Mi đứng sau lưng

tháo tóc cho Tự Cầm, búi tóc tháo ra, chỉ cài lỏng bằng một cái kẹp, Tự Cầm thoải mái dài thở dài một hơi.

Vân Thường lúc này mới nhân cơ hội bấm báo lại chuyện của Tề Vinh Hoa, lời vừa dứt liền nhìn thấy nét mặt lạnh lẽo của chủ tử. Nàng ta ít khi nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc này, không khỏi toàn thân run lên, thiếu chút nữa thì quỳ xuống.

"Sau đó thế nào? Sau khi người về đây có gặp lại Lý Chiêu Nghi không?" Phòng tắm kia có một cánh cửa nhỏ nối thẳng với chính điện, để bình thường nàng ra vào cho tiện. Trước đây Di Cùng hiên là nơi nghe diễn, Lý Chiêu Nghi có thể biết phòng tắm kia có cánh cửa nhỏ, chuyện này cũng không có gì kỳ quái.

Chỉ trách Tự Cầm quá mất cảnh giác, không nghĩ tới điểm này. Đương nhiên, nàng cũng không nghĩ tới Lý Chiêu Nghi dám dũng cảm như thế, ở cung điện của người khác mà dám lén đi từ cửa bên vào chính điện. Dám làm thế thì phải biết đã coi thường nàng đến cỡ nào.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Chiếc Nhẫn

Editor : Hương Cỏ

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Thuận Toàn đang mang người thu dọn sân bên ngoài, Trần Đức An đứng một bên đang trách mắng một tiểu thái giám. Cũng không biết tiểu thái giám kia phạm lỗi gì mà khiến cho Trần Đức An tức giận như thế. Lại nhìn ra phía xa, Diện Mi dẫn người hái hoa trở về, hai ba cung nhân trong tay mỗi người ôm một giỏ vào thiên điện. Tự Cẩm thích hương thơm của hoa tươi, không thích mấy loại phấn hương nồng nặc kia.

Bên ngoài sân là một không gian đầy sức sống, trong phòng thì lại có không khí khác hẳn.

"Chuyện này còn phải cảm tạ chủ tử Tề Vinh Hoa, nàng ta nhìn thấy Lý Chiêu Nghi có điểm không ổn nên mới đi ra ngoài theo, lại không gặp người nên tìm có sai tiểu cung nữ gọi nô tỳ đến. Nô tỳ nhận được tin tức liền đi sang chính điện. May mà đi kịp thời, chậm thêm trong chốc lát không chừng cô ta sẽ đi tới thư phòng, may mà thư phòng cũng đã thu dọn qua. Thấy nô tỳ đi vào, Lý Chiêu Nghi lấy cớ uống rượu nên không tỉnh táo, đi nhầm cửa, nô tỳ liền dẫn bọn họ trở lại nơi bày yến tiệc là thiên điện. Sau đó nô tỳ lại trở về, kiểm tra mọi thứ thì không có phát hiện cái gì khác thường." Vân Thường khẽ nói, "Nhưng để phòng ngừa vạn nhất, nô tỳ cảm thấy vẫn nên kiểm tra lại một lần thì hơn. Đợi lát nữa nô tỳ sẽ cùng với Diện Mi tự mình tìm kiếm lại một lần."

Tự Cẩm đang ngồi dựa trên gối, một hồi lâu mới gật gật đầu. Nàng vốn nghĩ tới không cần tốn công như thế. Nhưng nhớ tới mấy kỹ xảo cung đấu

này, bất cứ lúc nào cũng có thể gây nguy hiểm tính mạng, cẩn thận phòng ngừa vẫn hơn.

"Ta đi nằm một lát, các người liền bắt đầu tìm đi. Bên thư phòng cũng vào kiểm tra, trong ngoài tầm điện đều chú ý hơn." Tự Cầm bị người ta ép uống vài ly rượu, lúc này đã hơi chóng mặt, cảm thấy đau đầu khó chịu.

Vân Thường vội vàng đưa chủ tử đi vào phòng ngủ, đỡ nàng nằm xuống, thả màn che xong mới nhẹ bước lui đi ra. Từ cửa chính đi sang đi sang đông điện tìm Diện Mi, hai người nói thầm một hồi, Diện Mi gật gật đầu, "Vây muội đi nói với mấy cái tiểu cung nhân, chọn hoa tươi một lần nữa, để tránh ánh mắt người khác."

"Ừ, muội nhanh lên." Vân Thường dặn dò một tiếng, còn mình thì cũng bận rộn đi kiểm tra.

Diện Mi vào phòng dặn dò hai câu rồi cũng vội vàng đi theo, hai người nhẹ nhàng đóng cửa điện lại, kiểm tra toàn bộ bên trong lẫn bên ngoài.

Diện Mi bên cạnh vừa tìm vừa nói: "Thật sự không biết rõ Lý Chiêu Nghi nghĩ như thế nào nữa, muốn xem chẳng lẽ không thể thoải mái xem sao? Chủ tử chúng ta cũng không phải là loại người hẹp hòi, sẽ ngăn đón không cho vào chắc? Lén lén lút lút đi cửa bên, cũng may mà chúng ta phát hiện sớm."

"Nếu người có thể thông thấu mọi sự tự nhiên sẽ hào phóng rộng lượng, nhưng nếu không thể hiểu biết thông thấu thì sao?" Vân Thường nhắc người lên lau mồ hôi, lấy khăn lau mấy cái rồi lại tiếp tục bắt đầu tìm kiếm.

"May mà chỗ chúng ta cũng không có thứ gì phải kiêng kỵ, đều là thứ ai cũng có thể thấy." Nàng ta vừa dứt lời thì nhớ đến cái giỏ nàng ta đã giấu trong góc, thứ này không thể để người khác nhìn thấy được. Nhưng Diện Mi vẫn nghĩ thứ này không phải là vật người khác không thể thấy, các nàng

chỉ không muốn bị người khác thấy nhiều thứ linh tinh của Hoàng thượng như thế, sợ bị người ghen tỵ mà thôi.

Nghĩ tới đây, Diện Mi vẫn cẩn thận nhìn vào chiếc giỏ, hình như cảm thấy tấm khăn gấm phủ lên trên bị kéo không đúng vị trí cũ. Nàng ta đi tới giỏ tay nhắc lên nhìn, cũng không có phát hiện bên trong có cái gì khác thường nên lại phủ trở về lần nữa, thuận miệng hỏi một câu, "Vân Thường tỷ tỷ, mấy thứ này có thể lấy ra được chưa?"

Vân Thường quay đầu lại nhìn thoáng qua Diện Mi, ánh mắt nhìn vào chiếc giỏ nàng ta đang chỉ, biết rõ chỗ đó đựng thứ gì liền cười gật gật đầu, "Người cũng đều đi rồi, đương nhiên lại bày ra. Hoàng thượng đến sẽ phải dùng tới."

Diện Mi liền lấy mấy tấm khăn đắp bên trên ra, kéo chiếc giỏ ra ngoài để thu dọn, vừa lấy đồ vừa nói: "Cả ngày hôm nay căng thẳng, chỉ sợ xảy ra chút việc ngoài ý muốn, cuối cùng là kinh sợ mà không nguy hiểm cũng qua."

Vân Thường không có phát hiện gì khác thường, đặt lại mọi thứ vào nguyên vị trí cũ, đứng dậy thở một hơi nói: "Đến khi nào mới không cần kinh hoàng khiếp sợ như thế thì mới tốt." Đợi đến ngày đó, cũng không cần sợ có người đến làm khách, không phải lo thu dọn đồ vật của hoàng đế, sợ người khác bắt nạt chủ tử các nàng. Vẫn là địa vị quá thấp, không dám nói quý phi, chính là trước mặt Hiền phi Mai Phi mà cũng dám khoe khoang, không sợ sao?

"Ồ? Đây là cái gì?" Diện Mi nhặt một chiếc nhẫn vàng từ bên trong sọt, "Là một chiếc nhẫn."

Vân Thường nghe vậy đi qua, cẩn thận chăm chú xem kỹ. Chiếc nhẫn này có bản rộng, trên khảm bảo thạch, xung quanh khắc hoa văn tinh xảo,

"Cái này không phải là đồ vật của chủ tử chúng ta, Di Cùng hiên không có vật kiểu này."

"Đúng vậy, chủ tử có đồ trang sức đeo tay gì chúng ta đều biết rõ ràng, xác thực chưa thấy qua cái này." Diện Mi nghĩ tới đây nhìn vào trong giỏ, đưa tay chỉ, "Tìm thấy ở trong này."

Vân Thường cầm chiếc nhẫn kia trong tay, tinh tế nhìn một hồi, đột nhiên lồng vào ngón tay thử, lại cho tay vào trong giỏ khua khoảng một hồi, "Ngón tay đeo nhẫn này hơi tròn trịa, nhìn bóng loáng chứng tỏ là vật thường xuyên được đeo, nếu hơi rộng một chút cũng không ngại."

Chiếc nhẫn này mặc dù không phải là vật gì quý báu, nhưng có thể nhìn ra được giữ gìn rất kỹ, khá lâu đời, toàn bộ sáng bóng rất lung linh, nhìn là biết đồ được đeo thường xuyên mới có độ bóng như thế.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Diện Mi nuốt nước miếng, "Có phải là Lý Chiêu Nghi hay không?"

Vân Thường tinh tế nghĩ lại, nhất thời cũng không nhớ nổi ngày hôm nay Lý Chiêu Nghi có đeo chiếc nhẫn này tới đây hay không. "Trước cứ cất đi, chờ chủ tử tỉnh dậy thì đưa chủ tử xem, đừng lộ ra." Nói đến đây ngừng lại một chút, "Ta ra đi tìm hiểu, xem một chút có phải Lý Chiêu Nghi có chiếc nhẫn kiểu này không, nếu như chiếc nhẫn này thật sự là đồ yêu thích của Lý Chiêu Nghi thì nhất định rất nhiều người nhìn thấy qua."

"Tỷ mà đi hỏi thăm thế rất nguy hiểm." Diện Mi liền vội vàng kéo nàng ta, "Chuyện này vẫn để Trần công công đi làm thì tiện hơn, bọn họ quan hệ rộng rãi hơn chúng ta, nhất định sẽ có biện pháp."

Vân Thường nhìn Diện Mi một cái, vỗ tay của nàng ta, "Ta biết rồi, ta đi trước tìm hắc, muội chịu khó tìm tiếp nhé."

Diện Mi nhìn Vân Thường đi , nhất thời đứng đó trong lòng hơi thắc thỏm bất an, nếu quả thật là Lý Chiêu Nghi, vậy nàng ta nhất định đã thấy mấy thứ trong giỏ này, vậy...

Vân Thường tìm Trần Đức An, lựa một chỗ khuất người đưa cho hắn ta xem chiếc nhẫn, sau đó khẽ nói mấy câu. Sau đó Trần Đức An liền đi ra cửa chính Di Cùg hiên.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Chiếc Nhẫn (2)

Trời tối dần, trong chính điện đã thấp đèn sáng, Vân Thường hầu hạ Tự Cẩm ngồi dậy, Diện Mi chải tóc cho nàng, Tự Cẩm còn hơi đau đầu nên phất phất tay, "Buổi tối sẽ không ra khỏi cửa, đừng búi tóc lên, cứ để thả lỏng như vậy là được. Búi tóc lại da đầu cũng thấy đau, nặng cả người."

Diện Mi vâng lời, Vân Thường đứng bên cạnh nhìn nét mặt chủ tử thoải mái hơn chút mới kể lại chuyện chiếc khí sắc còn có thể, liền vài ba câu đem nhẫn sự tình nói ra, "Chỉ phát hiện chiếc nhẫn này, không thấy những vật khác. Nô tỳ nghĩ chiếc nhẫn này vô tình không cẩn thận mới rơi vào trong giỏ. Chắc lúc đó nô tỳ đến nhanh quá, Lý Chiêu Nghi vội vàng đi ra, nhất thời không để ý liền rơi vào bên trong."

"Xác định là Lý Chiêu Nghi ?" Tự Cẩm không nghĩ tới còn có chuyện thế này xảy ra.

"Trần Đức An đi hỏi thăm rồi, chờ hản trở về mới biết được. Nhưng khi đó cũng chỉ có chủ tử Lý Chiêu Nghi vụng trộm vào thiên điện, nghĩ đến cũng không phải là người khác." Vân Thường nhíu mày nói.

Đang nói chuyện, Trần Đức An trở lại, đi thẳng vào đại điện, bên ngoài báo một tiếng, Tự Cẩm cho hản ta đi vào truyền lời.

"Nô tài thỉnh an chủ tử."

"Đứng lên đi, có tra được gì không?" Tự Cẩm trực tiếp hỏi, đến lúc này thì cũng không có tinh thần nói lòng vòng nữa.

"Vâng, nô tài đã hỏi thăm xunh quanh mấy lần, vài người đều nói quả thực Lý Chiêu Nghi có chiếc nhẫn kiểu này."

Tự Cẩm nhú mi trầm mắt, cầm lấy chiếc nhẫn từ trong tay Vân Thường nhìn nhìn, khước miệng chậm rãi cười cười, "Thật không nghĩ tới Lý Chiêu Nghi còn có sở thích làm đầu trộm đuôi cướp!"

"Sở thích gì?"

Tiếng Tiêu Kỳ đột nhiên vọng vào từ ngoài rèm cửa, ngay sau đó rèm được vén lên, liền nhìn thấy Tiêu Kỳ mặc áo bào màu vàng sáng sải bước đi tới.

Tự Cẩm vội vàng đứng dậy hành lễ, trong tay còn cầm chiếc nhẫn kia, chuyện này phải cáo trạng thế nào đây nhỉ? Trong lòng suy tư, người đã ngồi xổm xuống vẫn an, đây cũng đã là động tác phản xạ có điều kiện.

Thói quen lớn nhất khi đến cổ đại chính là gặp người phải hành lễ. Giờ cũng như ngấm vào tận xương tủy rồi.

Tiêu Kỳ giơ tay nâng Tự Cẩm dậy, thấy nàng không trả lời, lại hỏi một lần nữa, "Nàng mới vừa nói ai đầu trộm đuôi cướp?" Đầu trộm đuôi cướp đương nhiên không phải là lời tốt đẹp gì, đó chính là danh xưng của kẻ giặc, nghe lời nói này hẳn là có người chọc giận nàng đây.

Nghĩ tới đây, Tiêu Kỳ vô ý thức mím môi, đây chính là hậu quả chọc giận nàng.

Tự Cẩm nghĩ đến mấy trí thức cung đấu của mình không đủ khoe mẽ trước mặt Tiêu Kỳ. Người này từ nhỏ đã sống trong hoàn cảnh đó mà lớn lên, dù mình giả vờ khéo thế nào cũng không thể lừa được một người đang sống trong hoàn cảnh đó, dứt khoát trực tiếp mở bàn tay ra cho hắn nhìn chiếc nhẫn.

Tiêu Kỳ liếc một cái, sau đó mới nói: "Chiếc nhẫn này nhìn khá quen."

Tự Cẩm: ...

Lúc Quản Trường An nhìn thấy chiếc nhẫn kia liền nhớ ngay ra nó là của ai, nhìn hai vị kia chủ tử một cái, đá một cú vào chân Trần Đức An, ý bảo hắn ta và Vân Thường đi theo mình lui ra ngoài.

Ba người lục tục bị đẩy đi ra, Vân Thường hơi băn khoăn hỏi: "Cứ như vậy đi ra được không?" Nếu chủ tử tìm người không được thì làm sao bây giờ?

Quản Trường An liền nhìn Vân Thường, vừa cười vừa nói: "Các chủ tử nói chuyện chúng ta ở đó lại thêm chướng mắt, nếu cần gì sai bảo tự nhiên sẽ gọi người. Vân Thường cô nương thấy phải hay không?"

Vân Thường có thể nói không phải sao?

Trần Đức An ở cạnh Quản Trường An cũng không dám cứng rắn, đều đã bị hắn ta dạy dỗ mấy lần rồi, lúc đó cũng chỉ vừa cười vừa nói: "Quản ca ca ngài nghỉ ngơi một chút, tôi đi Ngự Thiện phòng xem một chút, giục họ làm nhanh bữa tối."

Quản Trường An cười mỉm phất phất tay, "Đi mau đi."

Trong phòng, Tự Cẩm bị câu nói kia của Tiêu Kỳ làm chẹn họng, nhất thời không biết mình phải phản ứng như thế nào mới tốt. Hiển nhiên Tiêu Kỳ cảm thấy nhìn quen mắt, có thể chiếc nhẫn này là hắn ban thường ra ngoài, hoặc là hắn gặp qua rất nhiều lần. Nếu không dựa vào sự bận rộn tối mắt tối mũi của hắn mà có thể nhớ kỹ một chiếc nhẫn nhỏ nhoi thì là chuyện hiếm hoi cỡ nào.

Tiêu Kỳ nhìn vẻ mặt ngơ ngác không hiểu gì của Tự Cẩm lập tức bị chọc cười, từ trong lòng bàn tay nàng cầm lấy chiếc nhẫn nói: "Chiếc nhẫn này

là lúc trước ta thường cho Lý Chiêu Nghi, sao lại ở chỗ nàng?"

Quả nhiên là thường ra ngoài, còn có thể còn nhớ rõ ràng như thế, ngực Tự Cẩm bất giác nhói lên một cái, trong lòng không thoải mái, ngoài miệng liền tùy hứng, "Hoàng thượng hỏi thiếp làm cái gì, không phải nên đi hỏi Lý Chiêu Nghi sao?" Lời vừa ra khỏi miệng, Tự Cẩm liền cảm giác giọng điệu của mình không quá thích hợp, lập tức tự mình bù đắp ngay: "Cũng không biết có phải Lý Chiêu Nghi đi lạc trong Di Cùng hiên của thiếp không, chiếc nhẫn này được tìm thấy trong giỏ đựng đồ."

Tiêu Kỳ nghe Tự Cẩm rất không được tự nhiên giải thích, nhìn bộ dạng này nàng nhất định là vừa mới tỉnh ngủ, ngay cả đầu tóc cũng lười cuốn lên. Toàn cung trên dưới trong này, dám ở trước mặt hần không chú ý dáng vẻ thế này thật sự là người đầu tiên, người duy nhất. Có ai mà không làm mình trang điểm thật xinh đẹp cho hần xem chứ, có mình nàng dám ở cạnh hần lồi thối lệch thếch như thế.

Nhưng đây cũng chính là nguyên nhân làm cho Tiêu Kỳ nguyện ý đến Di Cùng hiên. Ở bên trong này Tự Cẩm chính là Tự Cẩm, là một nữ nhân bình thường. Một nữ nhân tự do tự tại bên chồng mình, khiến tinh thần hần bất giác được thả lỏng. Mỗi lần ngủ qua đêm ở đây luôn được ngủ ngon giấc.

Hần giơ tay vén mấy lọn tóc lòa xòa trên đầu Tự Cẩm, cười hỏi: "Có một chiếc nhẫn mà thôi, cũng đáng để nàng giận ta sao, uống công ta buổi trưa còn cố ý ban thưởng món ăn lại đây giữ thể diện cho nàng."

Tự Cẩm ngẩng đầu nhìn Tiêu Kỳ, giữ thể diện cho nàng ư? Nàng rõ ràng còn nhớ đó là hần thưởng cho nhóm ái phi của hần. Nhưng .. được rồi, nàng cũng không so đo mấy thứ vụn vặt này với hần. Dù sao suy nghĩ của nữ nhân và nam nhân lúc nào cũng cách một trời một vực.

Khó có thể thông cảm.

"Thần thiếp đâu có giận Hoàng thượng." Tự Cầm cảm giác mình cần phải giải thích thật tốt chuyện này, "Thiếp chính là cảm thấy Lý Chiêu Nghi làm việc thế này thật sự là không thỏa đáng, sao lại chưa được sự đồng ý của chủ nhân đã tự tiện lật xem đồ của người khác."

"Ồ, nàng ta lật xem gì của nàng?"

"Chính là mấy thứ của người thiếp cất vào trong giỏ ..." Tự Cầm bỗng chốc im miệng, thôi rồi, nói lộ ra rồi.

"Đồ của ta?" Tiêu Kỳ ngẩng đầu nhìn Tự Cầm.

Tự Cầm rơi lệ, làm sao mà cứ mỗi lần đối mặt với Tiêu Kỳ thì chỉ số thông minh rất không còn một mảnh thế chứ? Kỹ năng tự đào hầm quả là ngày càng thành thạo, không thể thương mình nổi mà.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Chiếc Nhẫn 3

Editor : Hương Cỏ

Thấy Tự Cẩm ngậm miệng không nói, Tiêu Kỳ càng cảm thấy nhất định có chuyện, "Nếu ái phi không nói rõ ràng, ta cũng đành phải sai Quản Trường An hỏi mấy người bên cạnh."

Gặp gỡ một kẻ khốn khiếp thích uy hiếp người khác như thế, Tự Cẩm cũng không thể trơ mắt nhìn Vân Thường và Trần Đức An vì nàng mà lại bị đánh phạt thêm nữa. Nàng đã làm cho bọn họ chịu nhiều thiệt thòi rồi.

Tự Cẩm vội vàng đổi ngay một bộ kệt tươi cười, kéo tay áo Tiêu Kỳ làm nũng, "Kỳ thật không phải chuyện lớn, chỉ là thần thiếp đã thu dọn hết mấy đồ hoàng thượng không thường xuyên dùng tới cất đi thôi."

"Không thường xuyên dùng tới? Ở chỗ nàng có thứ ta không thường dùng sao?"

Chống lại ánh mắt chất vấn của Tiêu Kỳ, Tự Cẩm cảm thấy áp lực rất lớn, chỉ có thể kiên trì nói : "Có một hai thứ như vậy."

"Một hai thứ mà cũng đáng để nàng cất vào trong giỏ lớn ư?"

Tự Cẩm sụp đổ.

Bị bức ép truy hỏi quá, Tự Cẩm đành phải đem sự tình nói hết.

Tiêu Kỳ chỉ cảm thấy gân xanh trên trán nhảy lên "Thình thịch", nhất định hẳn đang nghe nhầm. Vì nàng không muốn người khác sinh lòng ghen

tị nên sai người giấu hết đồ của hần ở Di Cùng hiên đi!

Hần không đáng để nhận như vậy sao?

Tức chết hần!

Tự Cầm thấy nét mặt đó của Tiêu Kỳ cũng biết việc mình làm không đúng. Nàng không muốn gây thêm phiền toái cho mình nhưng kỳ thật làn như thế đã không hợp quy củ, lại tổn thương thể diện của Tiêu Kỳ. Nhưng nàng có thể làm gì bây giờ chứ? Đối mặt với một đám nữ nhân vị phần đều cao hơn nàng, trừ yếu thế, nàng còn có thể làm gì chứ?

Cứng hay mềm đều phải tùy tình huống, nhu cầu cấp bách thay đổi triều đại, người muốn ta liều mạng với các nàng, thế không phải là đơn giản muốn chết sao?

Tự Cầm nhìn mặt Tiêu Kỳ tối đen có thể so với mông quạ đen, biết rõ mình đã làm cực kỳ sai, đành cúi thấp người đi tới gần, "Lần sau thiếp không dám nữa, thiếp biết mình sai rồi, hoàng thượng đừng nóng giận."

Tiêu Kỳ rất không ngờ tới tiểu hồn đản này lại phản ứng không có lương tâm như thế. Ở chung lâu vậy rồi mà ở trong lòng nàng hần lại chính là người gây phiền toái.

Tự tôn bị tổn thương.

Tự Cầm biết rõ mình làm người ta rất tức giận, chỉ phải buông xuống kiêu hãnh, tiếp tục nói: "Thần thiếp cũng là không có biện pháp khác. Trong cung này gặp ai cũng phải cúi đầu, hoàng thượng thường đến chỗ thần thiếp đã đủ làm người khác ghen tị đỏ mắt rồi. Nếu họ biết rõ người để nhiều đồ như thế ở chỗ thiếp, bọn họ không ăn thịt thiếp mới lạ."

Đây là lần đầu tiên Tự Cầm nói mấy lời trong lòng ra ngay trước mặt Tiêu Kỳ, cũng không ngẩng đầu lên nhìn hần, nói ra tiếp: "Mặc dù tuổi

thiếp còn nhỏ nhưng cũng đã ở trong cung ngây người hai năm, biết rõ chỗ người khác và chỗ thần thiếp khác nhau. Thần thiếp biết rõ hoàng thượng rất tốt với thiếp, thân cận gần gũi thiếp. Thần thiếp cũng rất mong người mãi mãi đối với thần thiếp tốt đẹp như vậy. Nhưng thiếp lại không muốn ai biết được sự quan tâm của hoàng thượng với thần thiếp. Thần thiếp cảm thấy chỉ cần đóng kín cửa Di Cùng hiên thì ở trong này, giữa bốn góc sân nhỏ kia chúng ta chính là một cặp vợ chồng bình thường, trải qua cuộc sống của riêng mình sau cánh cửa đóng kín. Điều đó làm cho thần thiếp cảm thấy mỗi ngày đều rất hạnh phúc."

Tiêu Kỳ vốn còn đang tức giận, nghe nàng nói vậy liền quay đầu lại nhìn Tự Cẩm, chỉ thấy nàng cúi thấp đầu, hay tay xoắn lại hơi bất an ngồi ở đó, hẳn cũng không biết rõ nàng nghĩ như vậy.

"Hoàng thượng nói thiếp ích kỷ cũng được, hẹp hòi cũng được. Nhưng thiếp chính là không muốn ai biết Hoàng thượng đối với thiếp khác bọn họ." Tự Cẩm không có tính thích khoe khoang, cuộc sống là niềm vui thú của hai người, cần gì phải khoe khoang cho người khác xem. Đâu cần vì sự khoe khoang này mà rước tai họa cho mình.

Tiêu Kỳ làm một đế vương, căn bản sẽ không nghĩ tới những xô xát nhỏ mọn giữa nữ nhân như vậy. Nhưng nhìn dáng vẻ cẩn thận, nơm nớp lo sợ của Tự Cẩm thì khiến tâm trạng hẳn cũng bối rối theo. Hẳn nghĩ phải trách cứ nàng, nàng làm như vậy là không hợp quy củ, nhưng lại không muốn nói ra.

"Vậy nàng làm thế là coi ta thành cái gì chứ." Tiêu Kỳ vẫn tức giận nhưng tâm lý cũng phức tạp, như một cặp vợ chồng bình thường thế tục, đây là cuộc sống của hẳn ở Di Cùng hiên sao? "Nói giấu liền giấu, cũng quá tùy ý."

Tự Cẩm đương nhiên nghe được dấu hiệu thả lỏng trong giọng Tiêu Kỳ, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lập tức liền nói một câu, "Sao lại gọi là tùy

ý chứ? Đây là thần thiếp nâng niu trong tay, cất giấu trong tim, đặt ở chỗ người khác không thể thấy. Đây là bí mật của thiếp, bí mật không cho ai biết được."

"Nàng cứ muốn giấu ta đi như vậy, không cho ai xem à?" Lời nói này khá buồn cười, nhưng Tiêu Kỳ lại hỏi cực kỳ nghiêm túc.

Tự Cẩm yên lặng một hồi rồi mới khẽ trả lời: "Đương nhiên là không thể nào được."

Tiêu Kỳ mơ hồ hơi thất vọng, hẳn còn tưởng rằng nàng sẽ trả lời là Vâng.

"Người là Hoàng thượng, người có nhiều làm như vậy, thần thiếp làm sao có thể giấu được người chứ? Thần thiếp chỉ cần giấu người ở Di Cung hiên, vậy là đủ rồi." Nói ra xong mình cũng cảm thấy ê mặt, Tự Cẩm chống cằm, lòng đầy ưu tư.

Tiêu Kỳ không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng, nghiêng đầu đi che dấu cảm xúc khác lạ của chính mình, chỉ cảm thấy nửa mặt nóng bừng như muốn cháy lên.

"Chiếc nhẫn này ta cũng có ấn tượng, là cống phẩm năm ấy phía nam đưa đến, bởi vì cách thức khảm ngọc tinh xảo nên mới nhớ kỹ."

Ôi... Tại sao lại quay trở lại đề tài này?

Hắn đang giải thích sao?

Tự Cẩm vừa mới nghĩ tới khả năng này, tim trong ngực lập tức không có cốt khí "thịch thịch" nhảy lên, hoảng để giải thích đấy. Hạnh phúc tựa như một trận gió, nói đến nó liền đến à.

"Người nhớ chiếc nhẫn này như thế, vậy chủ nhân của chiếc nhẫn thì sao?" Cái gì gọi là được thể lẫn tới, đây chính là ví dụ sống sờ sờ, Tự Cẩm cảm giác được cho dù lúc này mình có ghen tị ngất trời thì Tiêu Kỳ đại khái cũng không sẽ tức giận.

Về phần tại sao lại có cảm giác như thế, uhm, trực giác.

Trực giác của Tự Cẩm vẫn có vài phần đáng tin cậy, liền nhìn thấy Tiêu Kỳ quay đầu lại, như cười như không nhìn nàng, "Chủ nhân chiếc nhẫn ư..." Nhìn vẻ mặt tràn đầy mong chờ của Tự Cẩm, đột nhiên khẽ cười một tiếng, "Không nhớ rõ."

Mặc kệ là thật hay giả, lúc ấy hẳn nguyện ý dụ dỗ mình, Tự Cẩm liền cười vui vẻ. Chao ôi, từ lúc tới chỗ này, những ranh giới cuối cùng của nàng thật sự là càng ngày càng thu hẹp, thế này cũng có thể hài lòng được ư, cũng phải tự khen thưởng mình mới được!

Nhìn Tự Cẩm vô tư vô lự tươi cười, cũng không hỏi mình là thật hay giả, cứ như vậy tin tưởng mình. Giống như nàng nói, ở di cùng hiên bọn họ chính là một cặp vợ chồng bình thường thế tục, hẳn nói nàng sẽ tin, cảm giác thế này... Thật đúng là kỳ lạ quá.

Một cảm xúc chưa từng có được xông lên đầu, Tiêu Kỳ định thần nhìn Tự Cẩm, "Cứ thế cũng vui vẻ vậy sao?"

"Vui vẻ chứ, kiếp này chuyện khiến người ta vui vẻ vốn cũng không nhiều, có thể vui vẻ lúc nào thì tận hưởng đi ạ." Tự Cẩm mỉm cười ngọt ngào, người đòi hỏi sự trung thành của một vị hoàng đế, thế chả phải là bắt sói không ăn thịt, chó không ăn ... sao. Nếu có thể chờ đến sau khi nàng sinh hạ con trai hoàng đế mới đến chỗ bà vợ khác thì quá hoàn mỹ, nàng bảo đảm cả đời cười vui vẻ cho hẳn xem.

Dù sao có con rồi, hẳn có thể đứng sang bên cạnh.

"Chuyện chiếc nhẫn này nàng định làm như thế nào?" Tiêu Kỳ giơ tay vuốt vuốt tóc Tự Cẩm, thật sự là dễ dụ, đảo mắt liền không có việc gì , "Tính tình như thế, ở trong hậu cung này sợ là phải chịu không ít thiệt thòi đây."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Cắt Đứt Tiền Đồ Người Khác (1)

Tự Cẩm đối diện với ánh mắt của Tiêu Kỳ, nhất thời không biết rõ trả lời thế nào, dứt khoát cúi đầu vào trong lòng hắn, "Hoàng thượng xem rồi làm đi, thần thiếp đều nghe người." Dù sao chỉ cần vạch trần tâm tư Lý Chiêu Nghi ra, dựa vào tính cách của Tiêu Kỳ thì cuộc đời này cũng sẽ không thuận mắt với nàng ta, thế cũng đủ!

Nghe câu trả lời ngọt tận tim người, lại chứng kiến vẻ mặt thẹn thùng Tự Cẩm đang nép vào người, hắn vẫn còn có thể ngồi đó mà lòng không loạn, vậy thì thật không phải là nam nhân rồi.

Trần Đức An từ Ngự Thiện phòng đi trở về, vừa vào Di Củng hiên thì liền nhìn thấy Vân Thường và Quản Trường An đều đứng xa xa trước cửa chính điện. Hắn ta nhất thời không hiểu lý do nên vội vàng tiến lên vài bước, nhìn Quản Trường An xin chỉ thị: "Quản ca ca, khi nào truyền lệnh, bên phòng ăn đã chuẩn bị xong rồi."

Quản Trường An mặt không chút thay đổi nói ra: "Chờ đi."

"Ồ?" Trần Đức An không hiểu, liền nghiêng đầu nhìn Vân Thường.

Mặt Vân Thường cũng không chút thay đổi, căn bản không nhìn tới Trần Đức An. Trần Đức An đang định nói điều gì, bỗng nhiên nghe những tiếng động dứt quãng trong phòng, nhất thời mắt choáng váng. Lập tức cũng không hỏi, trốn qua một bên làm cây cọc gỗ thứ ba.

Quản Trường An ngửa đầu nhìn trời, trong lòng bi thương nước mắt chảy thành sông.

Trong nháy mắt liền tới ngày bắt đầu khoa thi. Do trước đó việc chọn quan chủ khảo xảy ra vấn đề. Mấy thế lực lớn trong triều đình đấu đá nhau kịch liệt, ai cũng muốn đoạt được danh tiếng này. Dù cho xuất thân hàn, chỉ cần thi đậu, tương lai được thăng chức, năm rộng tháng dài đó chính là một trợ lực rất lớn. Môn sinh khắp thiên hạ, mỹ danh vang khắp nơi, chuyện tốt như thế ai không muốn chứ?

Tiêu Kỳ ngay từ đầu chỉ ngồi xem kỳ biến, mặc cho mấy người phía dưới đánh nhau đầu rơi máu chảy, hắn cũng không có mở miệng đồng ý cái nào. Về sau vẫn là lão hồ ly Tạ Hoàn hiểu được ý đồ của hoàng đế, lão ra tay trước chiếm tiên cơ, lập tức đệ trình tấu chương, thỉnh hoàng đế làm chủ khảo, thu nhận môn sinh thiên tử, phúc trạch khắp thiên hạ. Tấu chương dâng lên ngày thứ nhất, ngày thứ hai Tiêu Kỳ liền ân chuẩn, cuộc chiến trên triều đình lập tức chấm dứt.

Sau khi hạ triều, Tạ Hoàn cười mỉm chờ phía sau Tô Hưng Vũ, hai người sóng vai đi, ông ta vừa cười vừa nói: "Lần này còn nhờ có Tô lão đệ nhắc nhở một câu." Ở trong hậu cung Tạ gia cũng không có con gái làm phi tử, do đó không tinh thông nhanh nhạy các tin tức trong hậu cung. Lần trước ngẫu nhiên gặp Tô Hưng Vũ, lúc Tạ Hoàn đang phiền loạn vì tranh chấp vị trí quan chủ khảo trên triều đình, vừa vặn gặp ông ta, hai người liền uống chung một bữa rượu.

Mặc dù Tạ Hoàn khá chướng mắt Tô Hưng Vũ, nhưng thứ nhất do Tô Hưng Vũ có huyết mạch của Tô gia Khúc Châu, thứ hai nghe nói Hi Uyển Nghi kia rất được sủng ái, con trưởng Tô Thịnh Dương đang là thống lĩnh Kiêu Long Vệ. Cả nhà này đang từng bước thăng chức nên ông ta cũng đành quyết tâm bắt chuyện làm quen. Sau khi rượu say, Tô Hưng Vũ say rượu nói một câu, "Nếu đã là mở khoa thì phải là môn sinh thiên tử, như thế mới hợp pháp luật, thuận lý tình."

Lúc đó trong đầu Tạ Hoàn tỉnh táo ngay, nhớ đến sắc mặt mấy ngày này của hoàng đế, lập tức hiểu được. Ngày hôm nay bản tấu chương này quả

nhiên được Hoàng thượng tán thưởng, Tạ Hoàn tự nhiên là muốn cảm tạ Tô Hưng Vũ.

Tô Hưng Vũ vẻ mặt mờ mịt, "Lão đại nhân, lời ấy có ý gì, vẫn sinh thật sự không hiểu."

Tạ Hoàn nhìn dáng vẻ này của Tô Hưng Vũ, bất kể là hắn ta giả vờ hay là thật không nhớ nổi, tóm lại vẫn nhớ kỹ ân tình của người ta. Ha ha cười một tiếng nhìn Tô Hưng Vũ nói: "Tô lão đệ, khoa thi lần này là hy vọng của ông phải không?"

Nghe ra trong lời nói Tạ Hoàn có ý trêu chọc, Tô Hưng Vũ bất đắc dĩ cười cười, vẻ mặt tang thương, "Lão đại nhân ngài biết rõ rồi, nếu tôi có thể có biện pháp khác thì làm sao phải đi tới bước này chứ?" Đối với chuyện chuyển khẩu, trước đây trên triều đình phản đối kịch liệt, thế gia liên thủ bài xích, khống chế Hộ bộ Lại bộ không xuất tiền xuất người, chuyện này Tạ Hoàn trong lòng hiểu được. Nhưng lúc này lại nhắc chuyện này liền khiến Tô Hưng Vũ bỗng chốc cảnh giác.

Tạ Hoàn cười mỉm gật gật đầu, nhìn Tô Hưng Vũ nói: "Lẽ ra Tô gia Khúc Châu nửa tháng trước đã đến kinh đô, ai biết trên đường xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, hôm qua mới đến kinh thành. Hắn lão đệ cũng biết chuyện này chứ?"

Tô Hưng Vũ gật gật đầu, "Có nghe nói chút ít, nhưng cụ thể như thế nào lại không biết rõ lắm."

Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài, tựa như là rất hứng thú nói chuyện, Tạ Hoàn lại nói: "Dựa theo tin tức ta mới nhận được, lần này các đại thế gia trong bóng tối bố trí không ít môn khách dự thi, đối với chuyện này Tô lão đệ có tính toán gì không?"

Tô Hưng Vũ muốn từ khoa thi để tuyển các học sinh trúng tuyển làm quan viên Thiên Đình Tư, mục đích chính là muốn lấy học sinh bần hàn đối

kháng với thế gia. Nhưng nếu như lần này khoa thi bị thế gian nắm trong bóng tối, đến lúc đó kết quả đưa ra tam giáp toàn là môn khách thế gia chiếm hết, như thế không phải là trò cười sao? Lúc đó thế diện hoàng đế đổ vào đâu? Thiên Đình Tư phải chọn lựa quan viên sử dụng như thế nào đây?

Tô Hưng Vũ hơi kinh ngạc nhìn Tạ Hoàn, "Ý lão đại nhân...?"

Tạ Hoàn cười hơ hớ khoát khoát tay, "Lão phu trong nhà còn có chút việc, phải đi trước. Tô lão đệ ơi, có một số việc không phải đơn giản như ông nghĩ đâu."

Ở trước mắt bao người Tô Hưng Vũ cũng không thể làm ra hành vi thất lễ, chỉ hạ giọng nói: "Ý tốt của lão đại nhân hạ quan tâm lĩnh, ngày khác sẽ mới lão đại nhân uống rượu cảm tạ." Tạ Hoàn tỏ rõ thiện ý như thế nhất định có mưu đồ, nhưng ông ta nhận nhân tình lớn vậy thì ngày khác tất nhiên sẽ hồi báo.

Tạ Hoàn cười đi, Tô Hưng Vũ nhìn theo bóng lưng ông ta chau mày, nếu quả thật như Tạ Hoàn nói thì chuyện này sẽ vô cùng nghiêm trọng. Khó trách chuyện chủ khảo trước đây bọn họ lại đơn giản bỏ qua như vậy, chắc hẳn đã âm thầm thương nghị sách lược rồi. Rốt cục là do ông ta ít giao tế quan hệ với mấy người này nên đúng là một chút tin tức cũng không thể biết được. Mà bây giờ Tạ Hoàn báo tin này cho mình, lại đúng thời điểm này. Nếu như lúc này bọn họ biết tin lập tức ra tay ngăn cản, như vậy chẳng khác nào làm mấy đại thế gia kia trở tay không kịp.

Tạ Hoàn cũng xuất thân thế gia, tại sao ông ta phải làm như vậy chứ?

Tô Hưng Vũ nhất thời không đoán rõ dụng ý thực sự của Tạ Hoàn, nhưng chuyện này đã vô cùng cấp bách, không thể bỏ mặc cũng không thể kéo dài.

Trở về Tô phủ, Tô Hưng Vũ vừa vặn gặp gỡ con trai cũng mới về. Bởi vì hắn ta là thống lĩnh Kiêu Long Vệ nên muốn tiến cung yết kiến hoàng đế để

dàng hơn rất nhiều so với người khác. Người khác phần lớn là phải xin thỉnh gặp, mà Tô Thịnh Dương lại có thể tốc hành đến trước ngự tiền. Ông ta gọi con trai tới, nói sự việc một lần, nói xong liền nhìn thấy vẻ mặt đầy kinh ngạc của con, "Chuyện này liên quan trọng đại, tóm lại con phải nhanh chóng bẩm báo với Hoàng thượng, không thể để cho đám sâu mọt này phá hoại việc lớn được."

Tô Thịnh Dương vội vàng gật đầu, "Vâng, con hiểu rồi, con sẽ tiến cung ngay."

Tô Hưng Vũ gật đầu, "Mau đi đi, đúng là thời buổi rối loạn. Chỉ còn mấy ngày nữa là mở khoa thi mà mấy kẻ này lên kế hoạch chu đáo chặt chẽ, nếu không phải Tạ Các lão lộ ra tin tức cho ta, chỉ sợ chúng ta cũng bị lừa hết. Mở khoa thi, tuyển nhân sỹ xong mà mới biết thì có phải là bao nhiêu công sức chúng ta đổ sông đổ bể hết không."

Tô Thịnh Dương sắc mặt không đổi, đương nhiên cũng biết tính nghiêm trọng của chuyện này lập tức cũng không nói thêm gì, chỉ nói: "Con sẽ vào cung ngay, nhưng tin tức bên ngoài còn nhờ phụ thân nghe ngóng nhiều hơn. Hơn nữa, hôm nay Tô gia Khúc Châu kia lại đưa thiệp mời tới, mẫu thân mới vừa nói tin này cho con, cha, ngài xem ...?"

Chân mày Tô Hưng Vũ nhíu chặt hơn, "Thật sự là chuyện lạ quá, nếu Tô gia Khúc Châu đã không coi trọng gì nhà chúng ta thì lúc này đưa thiệp mời có mục đích gì, chồn chúc tết gà, nhất định không có lòng tốt gì. Con cứ tiến cung trước đi, ta đi tìm mẫu thân con hỏi một chút."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Cắt Đứt Tiền Đồ Người Khác (2)

Editor : Hương Cỏ

Phụ tử chia tay, Tô Thịnh Dương lại như ngày thường thông thả tiến cung. Người bên ngoài cũng đã quen với vị Thống lĩnh đại nhân cực kỳ chăm chỉ này. Cho dù hạ triều cũng thường xuyên vào cung kiểm tra hình hình bên Kiêu Long Vệ. Nhất là trong chuyện thao luyện Kiêu Long Vệ thì vị thống lĩnh đại nhân trẻ tuổi này thủ đoạn cực kỳ nghiêm khắc. Cho dù tuổi trẻ cũng không hề lơ là giảm ý thức luyện tập, không nghỉ một ngày. Từ khi xây dựng Kiêu Long Vệ đến bây giờ mới bao nhiêu thời gian đâu, nhưng dưới thủ đoạn mạnh mẽ cứng rắn của Tô Thịnh Dương, đội ngũ quân binh đã có một khí thế hùng mạnh chưa từng có.

Do đó Tô Thịnh Dương tiến cung gặp hoàng đế cũng không khiến ai hoài nghi bất cứ điều gì. Hắn ta cứ thế đi thẳng một đường đến Sùng Minh Điện. Quản Trường An mới vừa từ trong đại điện lui ra ngoài, liếc mắt liền thấy Tô Thịnh Dương, lập tức cười mỉm tự mình chào đón, "Tô đại nhân, không phải là mới vừa hạ triều sao, sao đại nhân lại quay lại?"

Tô Thịnh Dương cười cười, "Quản công công, không phải là ta vừa về mới nhận được một tin tức, do đó lại vội vã quay lại yết kiến Hoàng thượng sao, không biết lúc này Hoàng thượng có rảnh không?"

"Ngài đến đúng lúc, Tô đại nhân chờ một chút, nô tài đi vào bẩm báo một tiếng."

"Làm phiền công công." Tô Thịnh Dương chấp tay với Quản Trường An.

Quản Trường An khẽ nghiêng người tránh đi rồi mới xoay người đi vào đại điện. Rất nhanh Quản Trường An liền đi ra mời Tô Thịnh Dương vào.

Trong đại điện Tiêu Kỳ buông tấu chương trong tay xuống, nhìn Tô Thịnh Dương vẫn mang một thân nhung trang đi tới, vừa cười vừa nói: "Tri Hành, cậu vội vã quay lại như thế, có chuyện gì sao?"

Tri Hành là tên chữ Tô Thịnh Dương, Tiêu Kỳ gọi hắn ta như vậy là tỏ rõ ý thân cận.

Tô Thịnh Dương cũng không dám có chút đắc ý nào, cực kỳ cung kính nghiêm túc trả lời: "Quả thật có một chuyện trọng yếu phải bẩm báo Hoàng thượng." Lập tức liền kể lại mọi chuyện rõ ràng, cuối cùng tổng kết, "Nếu như chuyện này là thật, thì đặc biệt nghiêm trọng. Hoàng thượng mở khoa thi vốn là muốn tuyển hiền tài, ân trạch thiên hạ với những sỹ tử nghèo, bần hàn. Nhưng bây giờ lại bị người khác làm rối kỉ cương như thế, quả thật đáng giận đến cực độ. Nếu như không thể hành động ngăn cản, chỉ sợ sẽ tổn hại sâu xa."

Tiêu Kỳ nghe mấy lời Tô Thịnh Dương nói, đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức giận dữ, "Được lắm, thật sự là giỏi, thật sự là hạ thần tốt của trẫm. Dám nghĩ ra phương pháp thế này, có thể thấy bọn họ quá càn rỡ to gan."

Tô Thịnh Dương nghe vậy đầu cúi xuống thấp hơn, ngoài miệng lại nói: "Mở khoa thi, tuyển hiền sĩ, vốn là việc vì dân vì nước. Dù cho có tiểu nhân trong bóng tối hành động mưu mẹo nham hiểm, chỉ cần nghĩ ra đối sách cũng không đáng phải sợ hãi." Triều đại này mở khoa thi vốn đã rất khó khăn gian nan, trong triều đình đa số quan viên đều đi lên bằng con đường tiến cử. Giờ lại gặp gỡ chuyện thế này, Hoàng thượng đương nhiên nổi giận.

Huống chi, khoa thi làm rối kỉ cương, thân là đế vương không thể không căm ghét, chuyện này quan hệ trọng đại đến chính sách cai trị quốc gia,

nhất định không thể coi thường.

Tiêu Kỳ cười lạnh một tiếng, nhìn Tô Thịnh Dương hỏi: "Chuyện này là Tạ Hoàn nói?"

"Dạ, đúng là Tạ Các lão nói riêng với gia phụ."

Lão thất phu Tạ Hoàn này, không trực tiếp bẩm báo với hãn, ngược lại đi vòng thắt gút tìm tới Tô Hưng Vũ, giáo hoạt đến cực độ.

"Nếu đã là như thế, chuyện này cần phải nghiêm tra. Tri Hành, người mang người lập tức bí mật điều tra đối chiếu sự thật, nếu như đích thực không lầm, lập tức tìm những chứng cứ có liên quan."

"Vi thần tuân mệnh." Tô Thịnh Dương nói, "Nếu như là thật, mấy người này phải xử lý thế nào ạ?"

"Trước khi mở khoa thi thì không cần làm bất cứ hành động gì, tránh cho bọn tiểu nhân này biết được là mưu đồ đối sách sau lưng. Trẫm sẽ tự có biện pháp xử trí bọn họ!"

"Dạ, vi thần cáo lui, lập tức sẽ đi thăm dò chuyện này."

Sau khi Tô Thịnh Dương lui ra, Tiêu Kỳ ngồi một mình trong đại điện, trong không gian trống trải yên tĩnh, hãn thậm chí cũng có thể nghe được tiếng tim mình nhảy lên dồn dập.

Thật sự là rất giỏi, khó trách đám người Tào Quốc công sau khi phản đối kịch liệt lại an tĩnh lại, hãn còn tưởng rằng mấy người này đã buông tha, không nghĩ tới dám ở sau lưng nây mưu mô thế này. Mấy đám thế gia kia, hàng năm đều có môn khách vào cửa không ít, trong số những người này đương nhiên cũng có người tài giỏi. Nếu bọn họ vì chuyện kia giả tạo xuất thân hộ tịch, đổi thành lương dân dự thi, lại thêm người chủ quản chuyện này vốn là người có quan hệ với thế gia, đương nhiên có thể thuận lợi qua

cửa. Đợi đến sau khoa thi, chính mình bổ nhiệm người mới vào tam giáp, mấy người này dựa vào xuất thân lương dân trúng cử sau đó lại bán mạng làm việc cho thế gia. Lúc mình cần đến họ mới biết chuyện này thì phải tức đến chết được.

Mấy kẻ này, khinh người quá đáng!

Tự Cẩm đang đu dây trong Di Củng hiên, bởi vì có đôi khi thật sự quá nhàm chán, nàng liền sai người ta làm một bàn đu dây để chơi đùa. Sau khi Tiêu Kỳ biết được liền sai Nội Đình Phủ làm hai cái cột cao lớn rắn chắc, chạm trổ sơn phết, dùng gỗ quý làm một bàn đu dây cho nàng. Bàn đu dây xa hoa thật sự khiến nàng vui vẻ mấy ngày.

Đang khoái trá ngồi trên bàn đu được Vân Thường đẩy, liền thấy Điện Mi vội vã từ ngoài điện đi vào. Tự Cẩm kêu Vân Thường dừng lại, nhìn Điện Mi hỏi: "Sao vậy?"

"Chủ tử, Hoàng thượng đến. nô tỳ nhìn vẻ mặt Hoàng thượng rất không ổn, người cẩn thận chút." Điện Mi hạ giọng nói.

Vì chiếc bàn đu dây khá lớn nên không thể để ở trong nhà chính, chỉ đặt ở hậu điện trong nội viện. Tự Cẩm nghe vậy liền xuống bàn đu dây, đứng chỗ đó để Vân Thường sửa sang lại xiêm y cho nàng, rồi mới nói: "Ta biết rồi."

Không biết lại có chuyện gì chọc Tiêu Kỳ nổi giận, Tự Cẩm chỉ đành làm lính cứu hỏa ra trận một lần nữa, trong lòng vạn phần khổ bức.

Từ hậu điện đi lên hành lang gấp khúc, thẳng một đường tới tiền điện, vừa rẽ ngoặt, đi qua cửa bên, quả nhiên liền nhìn thấy Quản Trường An đứng trước cửa, nét mặt không biểu lộ gì. Vừa thấy Tự Cẩm đi tới, ánh mắt Quản Trường An sáng lên tựa như sói nhìn thấy thịt. Chỉ thấy hắn ta tự mình đón nàng, thi lễ một cái nói: "Nô tài thỉnh an Uyển Nghi chủ tử."

Nịnh nọt như thế, thấy rõ lần này Tiêu Kỳ là thật sự tức giận.

Tự Cầm bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nhìn Quản Trường An, "Chào Quản công công."

Quản Trường An chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh chạy qua cổ, biết dáng vẻ nóng bỏng của mình làm chướng mắt Hi Uyển Nghi. Nhưng đây không phải là không có biện pháp sao, ai bảo Hi Uyển Nghi có biện pháp dụ dỗ được Hoàng thượng nguôi giận. Nếu như người khác có bản lĩnh đó, hẳn ta cần gì tới nơi này nhìn sắc mặt Hi Uyển Nghi chứ.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Cắt Đứt Tiền Đồ Người Khác 3

Tự Cẩm hít sâu một hơi, lúc này mới nhấc chân đi vào, bên ngoài không thấy người liền vén rèm lên trực tiếp đi vào trong. Đi vào quả nhiên nhìn thấy Tiêu Kỳ nửa nằm nửa ngồi ở gần cửa sổ trên giường lớn nét mặt tối sầm, trên trán viết chữ to “chớ đại tiến gần”. Từ sau lần trước đầu giường đánh nhau cuối giường hòa hảo, hai người lại như trở lại thời gian thân mật trước đây, nhưng cũng đã lâu không nhìn thấy vẻ mặt tối sầm như thế của Tiêu Kỳ.

Tự Cẩm đi tới ngồi xuống bên cạnh hăn, Tiêu Kỳ thấy nàng đi qua liền nắm tay nàng cũng không nói chuyện, ngửa đầu nhìn tấm màn che thêu rồng ngũ sắc không biết rõ đang suy nghĩ gì. Tự Cẩm bị hăn cầm tay, dù sao cũng đã thành thói quen, liền ngồi xuống, tự mình cũng nửa dựa vào trên gối, nửa dựa sát vào bên cạnh hăn.

Tiêu Kỳ nhìn thấy Tự Cẩm ngồi xuống liền giơ tay kéo nàng vào trong ngực, nhưng cũng vẫn không muốn nói chuyện. Hăn đang đầy bụng lửa giận, vừa tức mấy kẻ kia quá to gan lớn mật, chuyện như thế cũng dám làm được lửa gạt mình. Lại tự giận mình bị người khác lường gạt mà không phát giác được gì. Nếu không phải Tạ Hoàn lén để lộ tin tức, có phải hay không đợi đến khi ván đã đóng thuyền hăn mới biết rõ? Nếu như đến khi đó, hăn làm sao đối mặt với cả triều văn võ, bọn họ có cảm thấy hăn giống như một tên ngốc bị bọn họ lừa giỡn ở trong lòng bàn tay hay không?

Làm một vị hoàng đế, Tiêu Kỳ cảm thấy rất thất bại. Cảm giác thất bại này nồng đậm trong tâm trí hăn, không ngừng xoay chuyển.

Tự Cầm hoàn toàn không biết rõ Tiêu Kỳ đang giận cái gì, lại không dám tùy tiện nói chuyện, ai mà biết câu nói kia có đụng trúng cơn tức của hắn hay không, bị nổ tan xương nát thịt thì làm sao? Tiêu Kỳ này, bề ngoài thì có vẻ khoan dung rộng lượng, kỳ thật trong xương tủy thì nhớ dai thù lâu, người này thích nhất là tìm cơ hội tính sổ người ta.

Cũng không thể nói chuyện không vui, chẳng phải là làm cho nàng hoa vô đơn chí. Không thể nói chuyện quá vui, như thế không phải là công khai đánh vào mặt hắn, hắn đang tức giận như thế mà mình lại vui vẻ thì chẳng phải quá ngốc sao. Nghĩ tới nghĩ lui, lại không thể cứ im lặng mãi như vậy, quá lúng túng. Tự Cầm suy nghĩ một chút, liền nói đến bàn đu dây trong sân hậu điện, nói nàng mấy ngày nay đều nghĩ đến làm sao có thể dùng bàn đu dây chơi được một trăm lẻ tám kiểu trò chơi.

Giọng nói Tự Cầm nhu hòa, lúc cao lúc thấp, lời nói êm tai khiến cho thần kinh người đang căng thẳng cũng phải dần dần dịu lại. Liên tục nói hơn nửa canh giờ, lúc đó mới nhìn thấy nét mặt Tiêu Kỳ hòa hoãn xuống, trong lòng thở ra một hơi. Từ chuyện bàn đu dây, Tự Cầm còn nói đến sinh nhật của Quý phi mấy ngày sau, nửa ra vẻ buồn rầu tố khổ, "Thần thiếp cũng không biết phải tặng lễ vật sinh nhật gì cho Quý phi nương nương mới tốt, mấy ngày nay đều đang suy nghĩ chuyện này."

Tiêu Kỳ nghe đến đó không khỏi liền nhớ tới Tào Quốc công công khai bày tỏ đồng ý với việc mở khoa thi. Ai bảo hoàng đế lấy tiểu công chúa ra mở đường, cho nên Tào Quốc công làm gì cũng không thể hủy đi vinh quang của Quý phi và Tiểu công chúa. Công khai tận lực đồng ý, kết quả người này trong bóng tối lại cấu kết với đám người thế gia làm ra chuyện thế này, quả thực là như tát thẳng vào mặt Tiêu Kỳ.

Lúc này nghe Tự Cầm nhắc tới sinh nhật quý phi, mặt Tiêu Kỳ lại sầm xuống nói: "Quý phi thứ tốt gì mà chưa thấy qua, nàng không cần cố gắng lấy lòng nàng ta, không cần thiết."

Tự Cẩm vốn không nghĩ tới Tiêu Kỳ sẽ nói gì, nghe giọng nói hằn không vui, xem ra lần này sự tức giận của Tiêu Kỳ nhất định có liên quan đến Tào Quốc công. Hay quá, nhà Quý phi lại tự giẫm chân mình, Tự Cẩm rất vui vẻ.

Trong lòng vui vẻ, Tự Cẩm vẫn ân cần nhìn Tiêu Kỳ, "Thần thiếp đâu thèm nịnh nọt người khác, thiếp chỉ không muốn bị người khác chế giễu. Chính bởi vì tầm mắt Quý phi nương nương cao, thiếp mới muốn chuẩn bị kỹ càng."

Tiêu Kỳ hừ một tiếng.

"Hừ" là ý gì chứ? Tự Cẩm bất lực không giải thích được, suy nghĩ một chút lại nói: "Lần này sinh nhật quý phi nương nương, Hoàng hậu nương nương nhận được ý chỉ của hoàng thượng muốn tổ chức tiệc lớn, mấy ngày nay đều vất vả vì chuyện này. Thần thiếp chưa từng trải qua chuyện như thế, không thể phân ưu với Hoàng hậu nương nương, lại cũng không muốn gây thêm phiền toái cho Hoàng hậu nương nương, nếu không thiếp vội làm gì."

Tiêu Kỳ nghe vậy liền nhìn Tự Cẩm, ngay cả nàng cũng biết không thể gây thêm phiền toái cho người đã đề bạt nàng là hoàng hậu. Hẳn nuôi nhiều triều thần như thế, có ai có thể nghĩ cho hãn như vậy không? Mấy kẻ kia, ngay cả so với một nữ nhân cũng không bằng. Tự Cẩm còn biết có ơn báo đáp, những kẻ kia thì tình người cũng không có.

"Nếu như những đại thần kia của trẫm có thể có một nửa lòng tri ơn của nàng thì trẫm... Cũng không cô độc như vậy." Tiêu Kỳ ngửa đầu thở dài.

Tự Cẩm chau chau mày, "Hay là những tên khốn kiếp kia lại chọc giận hoàng thượng?"

Nghe Tự Cẩm xưng hô những kẻ kia là "Khốn kiếp", Tiêu Kỳ bị nàng trêu chọc nhin không được cười, "Thật sự là cái gì cũng dám nói, nếu

truyền đi ra ngoài, những kẻ 'Khốn kiếp' kia sẽ mắng chết nàng."

"Ngay cả thần tiên còn bị người mắng mà, thiếp bị chửi vài câu thì tính là cái gì chứ. Bọn họ làm gì để người giận, hoàng thượng nói cho thiếp nghe một chút, thiếp trút cơn giận cho người. Thiếp có nhiều ý xấu lắm."

"Nào có ai nói mình như vậy?" Lúc này còn chút gì tức giận thì Tiêu Kỳ cũng đã bị Tự Cẩm làm cho tiêu tan hết. Trong lúc hấn đang khổ sở như vậy, nàng dám nói thế trút giận cho mình, biết rõ nàng nói đùa nhưng trong lòng vẫn rất được an ủi. Cánh tay ôm nàng lại siết chặt hơn một chút mới lại nói: "Nàng nói đúng, ngay cả thần tiên đều có lúc bị người ta mắng chửi, trăm thân là vua của một nước thì cũng cần phải tự kiềm chế bản thân, sao có thể bởi vì nhất thời chướng mắt mà tức giận không thể tiêu tan chứ."

"Người khác càng bắt nạt chúng ta, chúng ta càng phải cười thật vui vẻ. Nếu ta khóc, bọn họ càng thêm đắc ý, không thể tiện nghi cho bọn họ được."

Nghe lời nói trẻ con của Tự Cẩm, nhưng cũng có mấy điểm có lý ở bên trong, lúc này tinh thần Tiêu Kỳ đã thả lỏng. Những lời ghen ghét khuất không muốn nói lúc trước cũng phải tuôn ra.

Tự Cẩm nghe xong cũng sững sờ, đám người này đâu chỉ to gan lớn mật, đây căn bản là không coi Tiêu Kỳ ra gì mà.

"Làm rồi kị cương trường thi, chuyện này quan hệ đến hưng suy của quốc gia, mấy kẻ này quả thực là không muốn sống nữa!" Tự Cẩm tức đến nổi suýt nhảy dựng lên, thật nham hiểm. Chuyện này nếu duyệt danh sách quan viên từ học sinh trúng cử sẽ có quan hệ đến tiền đồ của Thiên Đình Tử, liên quan đến phụ thân nàng. Mấy kẻ này muốn cắt đứt tiền đồ của người nhà nàng, Tự Cẩm có thể không tức giận sao?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Tiệc Sinh Nhật Gặp Chuyện Không May (1)

Editor: Hương Cỏ

"Sao nàng còn tức giận hơn ta vậy?" Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm một bộ tức điên, không khỏi nở nụ cười.

"Cắt đứt tiền đồ người khác thì có khác gì đoạt mộ tổ tiên nhà người ta. Mấy kẻ tiểu nhân này phải lấy hành vi tiểu nhân để đánh trả bọn họ. Nhìn xem thiếp sẽ trút giận cho hoàng thượng thế nào." Tự Cẩm quyết liệt xắn tay áo, dám cắt tiền đồ của người nhà nàng, nàng có thể khiến cho mấy kẻ này biết rõ, cái gì gọi là nâng tảng đá đập chân mình!

Tư thế xắn tay áo hùng hổ của Tự Cẩm, trong nháy mắt làm Tiêu Kỳ cười nghiêng ngả ở trên giường dậy không nổi. Tự Cẩm thấy mình bị cười nhạo, nhất thời cũng sa sầm nét mặt, người liền dề lên, nhìn hằm nói: "Hoàng thượng không tin thiếp phải hay không? Thiếp có thể nói cho người, thánh nhân cũng nói không thể đắc tội tiểu nhân và nữ nhân. Người là quân tử đoan chính lấy lý trị quốc. Thiếp chính là nữ nhân, dám 'Khốn kiếp' kia là tiểu nhân, cứ để thiếp nữ nhân này đấu với bọn tiểu nhân kia một trận là được."

"Toàn nói nguy biện, nào có ai nói bản thân là tiểu nhân chứ?" Tiêu Kỳ thật sự là đối với Tự Cẩm miệng nói không nghĩ này bày tỏ rất bất lực.

"Cá mè một lứa, từ xưa đến nay chính là đạo lý đó." Tự Cẩm nhìn Tiêu Kỳ, hai người đầu kề bên đầu, hơi thở quyện cùng một chỗ, càng nhìn khuôn mặt này, Tự Cẩm càng nhìn không được muốn giơ tay chạm khẽ,

"Hoàng thượng bàn luận chuyện quân tử với tiểu nhân, đây chẳng phải là thiệt thòi quá sao? Thiếp mới không làm chuyện ngốc như thế đâu."

Quanh quần bên tai, bên mũi đều là thanh âm mềm mại, hơi thở thơm ngát của nữ nhân trước mắt, làm tâm trạng của hãn cũng phức tạp chộn rộn lên. Thuận theo lời nàng nói hỏi một câu, hai tay lại không thành thật xoa lưng, nắm eo nàng, "Vậy nàng muốn làm cái gì?"

Eo Tự Cẩm bị hãn nắm trong tay, cả người không được tự nhiên khê động, nhìn thấy nét mặt Tiêu Kỳ bỗng chốc trở nên hơi căng thẳng. Trong ánh mắt nàng liền lộ ra vài phần vui vẻ, càng thêm dán sát vào người hãn, uốn éo nũng nịu nói bên tai: "Môn khách chính là nô tài, nô tài thì làm gì có hộ tịch. Mấy người này dám giả tạo hộ tịch thì phải có lá gan gánh chịu hậu quả. Nếu không biết rõ thì có thể bị bọn họ che mắt cho qua. Nhưng giờ một khi đã biết rõ thì đây không phải là thời điểm tốt bắt ba ba trong rọ sao?"

Tiêu Kỳ nghe nàng nói biện pháp ranh mãnh này, chỉ cảm thấy bên tai từng hơi thở nóng hổi, không chịu nổi nàng châm ngòi, hai tay dùng sức lật người đổi vị trí với nàng, hãn cúi đầu ở hôn nhẹ lên môi mọng của nàng, "Quả nhiên là biện pháp hay, có ý tứ."

Hộ tịch, người dẫn, người bảo lãnh tra được từng chuyện một thì việc giả mạo hộ tịch rất dễ dàng có thể tra ra thật giả. Tiêu Kỳ vốn còn đang phiền não chuyện này, không nghĩ tới biện pháp đơn giản, gần như trực tiếp thô bạo của Tự Cẩm lại hữu dụng, quả thực là làm người ta hai mắt tỏa sáng. Hãn có thể nghĩ ra một trăm cách thức giải quyết chuyện này, nhưng đều cần có thời gian để chuẩn bị. Nhưng biện pháp của Tự Cẩm cơ bản cũng không cần bao nhiêu thời gian. Đến lúc đó chỉ cần hãn sai Kiều Long Vệ bảo vệ cửa trường thi cửa, kiểm tra hộ tịch người dẫn mới có thể cho vào. Một khi tra ra giả tạo hộ tịch thì sẽ hủy tư cách dự thi tại chỗ, sau đó nhốt vào đại lao chờ thẩm tra. Làm như vậy, thứ nhất mấy nhóm thế gia cơ bản không có thời gian nghĩ cách ứng phó, tìm biện pháp khác phá hoại khoa

thi. Thứ hai bắt giữ mấy người này cũng có thể tạo áp lực cho bọn họ. Ít nhất trong lúc mở khoa thi cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Biện pháp này mặc dù đơn giản thô bạo nhưng quả thực có tác dụng đây.

Tiêu Kỳ nhất thời trong lòng kích động, cúi đầu nheo mắt nhìn Tự Cầm, liền thấy mặt nàng đỏ ửng, con mắt lóng lánh nước mang theo vài phần đắc ý nhìn mình.

Quả nhiên là tiểu bại hoại.

"Nàng đã nghĩ cho ta biện pháp hay như thế, ta nên ban thưởng cho nàng cái gì mới được đây?" Tự Cầm còn chưa trả lời, liền nghe Tiêu Kỳ nói tiếp một câu, "Sinh con trai cho ta đi..."

Tự Cầm:...

Còn chưa kịp nghĩ ra nói gì để trả lời Tiêu Kỳ, liền lại nghe hắc thở dài, "Còn chưa được, nàng còn quá nhỏ, thái y nói ít nhất cũng phải chờ sau khi nàng cập kê."

Tự Cầm:...

Nàng có thể khen ngợi hắc quá quan tâm săn sóc sao?

Một đêm hoan ái, sáng sớm ngày hôm sau Tiêu Kỳ sảng khoái tinh thần đi vào triều, Tự Cầm nằm trong chăn gấm động cũng không muốn động. Tối hôm qua nghĩ hắc săn sóc quan tâm cái gì quả nhiên đều là mây bay, nam nhân có thể ở trên giường nhìn được đó chính là thánh nhân.

Nàng cố gắng chịu đựng thân thể không thoải mái, để Vân Thường nâng đỡ mới đứng dậy, nhìn chằm chằm nằm trong giường bị xô lệch lung tung thì mặt liền đỏ như máu. Mấy chuyện tư mật này, để cung nữ thu thập giường gì chứ, nàng thật cảm thấy xấu hổ muốn chết. Nhưng bên trong này đều là

như vậy, nàng lại không thể tự mình thu dọn. Nếu không mấy người Vân Thường kia chắc chắn sẽ quỳ xuống, cho rằng bọn họ đã phạm sai lầm gì, mình không cần đến bọn nàng ta nữa.

Diện Mi tự mình thu thập giường đệm mang đồ ra ngoài, Kim Chức mang chăn mền mới Ngọc Tú đã thay trải lên. Vân Thường chải tóc búi lên, chọn trong hộp trang sức một cây trâm vàng hình lá có khảm đá cài lên tóc, lại chọn thêm một đôi khuyên tai đá thạch lựu đeo lên, cười hỏi: "Chủ tử, thế này được chưa?"

Tự Cẩm liếc một cái, dù sao trời sinh quyến rũ khó phủ nhận. Khuôn mặt này quá xuất sắc, chải kiểu tóc gì cũng không thể xấu. Thời điểm này mục tiêu của Tự Cẩm là cố gắng không để mình quá xuất chúng, đừng tươi đẹp áp chế người khác, biến mình thành mục tiêu là được. Vân Thường chải tóc cho nàng đúng quy củ như thế, nàng rất hài lòng gật gật đầu.

"Giờ nào rồi?" Ngày hôm nay phải đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Từ sau chuyện động trời lần trước, hoàng hậu bị bệnh một thời gian, gần đây sức khỏe mới khá hơn. Để nghỉ ngơi lấy lại sức liền để mọi người cứ ba ngày mới phải đi thỉnh an một lần.

Đối với việc mỗi ngày đều phải tới chỗ vợ cả nịnh nọt lấy lòng, Tự Cẩm thật lòng cảm tạ hoàng hậu đã cho phép ba ngày mới phải thỉnh an.

"Còn kịp dùng đồ ăn sáng." Diện Mi đi tới vừa cười vừa nói, "Ngự thiện phòng đưa tới cháo nấu từ gạo hồng, còn có dưa món, gan vịt sốt chủ tử thích ăn."

Tự Cẩm vừa nghe có ăn ngon con mắt đều sáng lên. Tiêu Kỳ đến cùng là trẻ tuổi, một đêm hoan ái mạnh mẽ mà ngày thứ hai còn có thể dậy sớm vào triều. Mặc dù nàng trẻ hơn so với hắc, nhưng vì thể lực yếu ớt, nên bị ép buộc nhào hết cả người, phải cần một lượng thức ăn lớn để đền bù tổn thương sức khỏe lẫn tinh thần của nàng.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Tiệc Sinh Nhật Gặp Chuyện Không May (2)

Editor : Hương Cỏ

Cháo nấu với lửa nhỏ, trên mặt phủ một lớp váng béo ngậy. Tự Cẩm thích nhất là ăn lớp váng béo này. Nhạc Trường Tín làm món gan vịt sốt càng ngày càng thơm ngon, dưa món cũng rất ngon, mấy món khác thì Tự Cẩm hầu như không đụng tới, ăn xong nói với mấy người Vân Thường: "Còn chỗ này các người bưng xuống chia nhau đi."

Từ lúc tới nơi này, nàng liền biết chủ tử thưởng món ăn là một chuyện rất có thể diện, theo ý nàng để cho người khác ăn đồ ăn thừa của mình thật sự là hành vi không hay. Nhưng theo người khác, thì nếu không phải là những người thân cận bên cạnh thì cũng không có vinh hạnh như thế. Do đó, từ sau khi biết kiểu phong tục đó, mỗi lúc Tự Cẩm ăn cơm, nếu không phải là món mình thích thì rất ít khi nàng động đũa vào, chỉ ăn mấy thứ mình thích mà thôi. Như vậy dù cho người khác có ăn đồ ăn thừa lại thì cũng vẫn là đồ ăn mới, trong lòng cũng thoải mái hơn một chút.

Mặc dù nàng nghĩ như vậy sẽ bị người khác coi là quái vật nhưng cũng không có biện pháp, nàng rốt cục là người hiện đại, nếu ciệc mình có thể làm chủ thì nàng vẫn tận lực tôn trọng người khác.

Việc Tự Cẩm làm mặc dù chưa bao giờ nói gì, nhưng mấy người Vân Thường dần dần cũng phát hiện thói quen này, trong lòng đương nhiên là càng cảm kích nhiều hơn.

Tự Cẩm uống nửa chung trà, Vân Thường liền vội vã đi tới, Tự Cẩm nhìn nàng, "Vẫn còn thời gian, người vội cái gì chứ, ăn quá nhanh cẩn thận

không thoải mái."

Vân Thường tiến lên đỡ Tự Cẩm, vừa cười vừa nói: "Nô tỳ trong cung đã sớm quen rồi, thế này là gì chứ, ngay cả một ngày không ăn gì thì nô tỳ cũng có thể chịu được."

Biết rõ mấy người này đã thuộc lòng cung quy vào tận xương tủy, Tự Cẩm cũng không nói gì, chỉ nói: "Về sau người cùng Diện Mi đi, không cần mỗi lần đi người đều phải đi theo ta."

"Dạ, nô tỳ biết rồi. Nhưng mấy ngày nay vẫn là để nô tỳ đi thôi. Từ lúc trước chiếc nhẫn của Lý Chiêu Nghi rơi ở chỗ chúng ta, nô tỳ liền thấy ánh mắt Lý Chiêu Nghi nhìn chủ tử không thích hợp." Vân Thường không phải là không tin Diện Mi, nhưng vẫn muốn chính mình đi theo mới có thể an tâm.

Tự Cẩm biết rõ Vân Thường trung thành, cười cười rồi cũng không nhắc tới chuyện này, liền nói đến chuyện của Lý Chiêu Nghi, "Bên phía nàng ta có cho người lại đây thăm dò tin tức không?"

"Hôm kia lại tới, nô tỳ đã dựa theo chủ tử phân phó, liền nói chiếc giỏ trúc kia đã bị Hoàng thượng cho người khiêng đi rồi." Vân Thường vừa cười vừa nói.

Lý Chiêu Nghi rất để ý chiếc nhẫn kia, lần trước không cẩn thận rơi ở chỗ nàng, mấy lần phái người đến có ý thăm dò, chẳng qua là không có cách nào giải thích được vì sao chiếc nhẫn lại bị rơi trong giỏ trúc mà thôi. Chiếc nhẫn kia đã bị Tiêu Kỳ lấy đi, Tự Cẩm không quan tâm chiếc nhẫn, chỉ chán ghét hành vi của Lý Chiêu Nghi. Do đó sau vài lần vờ giấu giếm liền khiến người ta biết rõ chiếc nhẫn kia đã rơi xuống tay Tiêu Kỳ.

Như thế, Tự Cẩm thật muốn xem Lý Chiêu Nghi sẽ làm thế nào.

Chiếc nhẫn kia, Lý Chiêu Nghi phải nên biết là Tiêu Kỳ vẫn còn nhớ.

Nhìn chủ tử cười, Vân Thường cũng nói theo: "Lý Chiêu Nghi gan to như thế, thì việc này cứ để nàng ta đầu đầu giải thích với Hoàng thượng đi. Nhưng, nàng ta cũng chưa chắc có cơ hội, ai biết Hoàng thượng ngày tháng năm nào mới có thể hỏi tới, chỉ sợ chỉ cần một ngày không hỏi, Lý Chiêu Nghi sẽ giống như chim sợ cành cong."

Thế này cũng giống như chuyện hai người cùng sống một nhà, mỗi người một lầu. Người ở dưới không nghe thấy người bên trên có động tĩnh gì, người cũng không thể an tâm.

Đến Phụng Hoàn Cung, Tự Cẩm nhìn thấy Lý Chiêu Nghi, quả nhiên thấy mắt nàng ta thâm quầng, chắc hẳn mấy ngày này cũng không ngủ ngon. Lý Chiêu Nghi nhìn thấy Tự Cẩm, trong thần sắc chợt lóe lên một tia tức giận nhưng cũng khôi phục như thường rất nhanh. Giờ nàng ta cũng không biết Tự Cẩm rốt cục có biết chuyện chiếc nhẫn kia hay không. Có lẽ giờ chúc chỉ là Hoàng thượng tạm thời đặt ở nơi đó, sau đó sai người ta khiêng đi, Hi Uyển Nghi chưa chắc đã biết trong đó có những thứ gì.

Nhưng hoàng thượng có biết không?

Nếu như biết, vì sao lại không có tuyên chính mình tới hỏi, nếu như không biết, vậy chiếc nhẫn kia đã đi nơi nào, có phải bị người của Sùng Minh Điện lặng lẽ thu lại không? Mấy ngày này cả người nàng ta bị giày vò giống như bị đặt ở trong chảo dầu vậy, quả thực là quá khó chịu.

"Không có chuyện gì, tất cả các muội giải tán đi." Tinh thần Hoàng hậu còn chưa phải là rất tốt, ngồi ở đó nói chuyện với mọi người một lúc liền phát phát tay để mọi người về hết.

Mọi người đều biết hoàng hậu bệnh nặng mới khỏi, còn phải lo liệu tiệc sinh nhật của quý phi, do đó không ai ngu ngốc muốn gây thêm ngột ngạt cho hoàng hậu. Hiền phi bị hoàng hậu lưu lại, Hiền phi xưa nay dựa vào

hoàng hậu, hoàng hậu cũng thường xuyên để Hiền phi giúp đỡ xử lý một chút cung vụ, do đó mọi người sớm đã thấy nhưng không thể trách.

Tự Cẩm theo mọi người cùng nhau rút khỏi Phượng Hoàn Cung. Đứng ngoài cửa chính Phượng Hoàn Cung, nàng quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy kia mái ngói lưu ly sáng lấp lóa dưới ánh mặt trời khiến người ta không khỏi nheo mắt lại. Ở tại cung điện này, hưởng thụ bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ của người trong thiên hạ, có được quyền lực quản lý lục cung, nhưng hoàng hậu có vui vẻ hạnh phúc không?

Nghĩ đến Vệ quốc công đưa con gái tiến cung làm hoàng hậu, chắc chắn không phải vì hạnh phúc của con mà vì tiền đồ gia tộc. Có vị trí hoàng hậu này thì làm gì còn nghĩ đến người ngồi ở đó vui hay không vui chứ?

"Hi Uyển Nghi đang nhìn gì vậy?"

Tự Cẩm quay đầu lại liền chống lại ánh mắt của Lý Chiêu Nghi. Nàng khom người hành lễ rồi mới vừa cười vừa nói: "Chiêu nghi tỷ tỷ, thần thiếp vừa mới thấy một con chim ngũ sắc bay qua, nhất thời ngẩn say sưa."

"Vậy sao? Bản cung lại không nhìn thấy, ánh mắt Hi Uyển Nghi thật tinh tường."

Tự Cẩm liền không ngưng ngừng cười cười, "Thần thiếp xưa nay vốn thích mấy loại hoa cỏ chim chóc, thật khiến Chiêu nghi tỷ tỷ cười chê."

Thấy thái độ của Tự Cẩm với mình vẫn như ban đầu, Lý Chiêu Nghi trong lòng nhẹ một hơi, cảm thấy có khả năng nàng không biết rõ chuyện chiếc nhẫn kia. Nếu như biết làm sao có thể bình thản được như vậy? Nghĩ tới đây nét mặt Lý Chiêu Nghi cũng bình thản, lại nói một câu, "Tính tình Hi Uyển Nghi muội muội không giống nhiều người ở đây, trong cung này rất hiếm thấy."

Tự Cẩm nháy mắt mấy cái, lời này có ý gì chứ?

"Thần thiếp cũng không có vui thú gì, không bằng Chiêu nghi tỷ tỷ tài năng xuất chúng. Thiếp nghe nói tỷ tỷ không chỉ tay nghề may thêu rất đẹp mà còn viết thư pháp giỏi, thần thiếp thật sự là cực kỳ hâm mộ."

Nói đến cái này Lý Chiêu Nghi trên mặt liền lộ ra vài phân đắc ý, nhưng vẫn giữ chừng mực, nhìn Tự Cẩm nói: "Muội cố gắng luyện một chút cũng là có thể làm được thôi."

"Làm sao được chứ, thần thiếp không có kiên nhẫn như vậy, thiếp thà rằng chăm sóc hoa cỏ còn hơn." Tự Cẩm then thùng cười cười.

Hai người đi một đoạn đường liền đến ngã ba, Lý Chiêu Nghi nhìn Tự Cẩm, "Lại sắp đến năm tuyển tú rồi, thời gian trôi qua thật mau, trong chớp mắt đã nhiều năm như vậy."

"Chiêu nghi tỷ tỷ vẫn trẻ trung y như lúc muội tiến cung, chẳng thay đổi chút nào."

"Thật sao?" Lý Chiêu Nghi cười cười, lại nhìn Tự Cẩm một cái, tựa như là không thềm để ý nói: "Nghe nói tuyển tú lần này, mấy nhà Ngụy Vương Tạ Lý Tô cũng sẽ có con gái tiến cung, vậy thì càng náo nhiệt."

Tự Cẩm đứng sững sờ.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Tiệc Sinh Nhật Gặp Chuyện Không May 3

Editor : Hương Cỏ

Lý Chiêu Nghi nhìn vẻ mặt ngu ngơ của Tự Cẩm, cười cười đắc ý đi.

Một đường trở về Di Củng hiên, Tự Cẩm vẫn cảm thấy trong ngực rất là khó chịu. Hiện nay trong cung mặc dù Quý phi và hoàng hậu đều xuất thân thế gia nhưng cũng không phải là mấy nhà thế gia nổi danh mấy trăm năm Đại Vực như Lý Tô Vương Tạ. Vệ quốc công phủ và Tào Quốc công phủ mặc dù cũng là thế gia lâu đời nhưng khách quan thì so với Tứ đại thế gia, danh vọng vẫn kém một chút. Nói đến cũng khéo, tuyển tú năm trước mấy nhà Lý Tô Vương Tạ đều không có tú nữ vừa độ tuổi, nhưng ba năm sau đến kỳ tuyển tú, các thiếu nữ cũng phải trưởng thành lên.

Hoàng đế còn chưa có hoàng tử, như thế làm sao không khiến người khác động lòng.

Hơn nữa, Lý Chiêu Nghi nói Tô gia, khẳng định không phải là nhà Tô quý phi, vậy cũng chỉ có thể là Tô gia Khúc Châu. Nàng tính toán suy nghĩ, quả thật dòng chính có một vị đường muội đến tuổi tuyển tú. Nếu trong đợt tuyển tú này, cho dù lý do vì chống lại nhà mình cũng sẽ đưa người vào.

Trong lúc nhất thời trong lòng Tự Cẩm như có gai nhọn đâm vào, mỗi ngày đều không khỏi khó chịu.

Trong chớp mắt liền đến sinh nhật quý phi, Tự Cẩm chuẩn bị một phần lễ vật vừa không quá xuất chúng cũng tìm không ra sai sót nào, một chiếc bình cổ đưa qua. Bởi vì là sinh nhật Quý phi nên bày yến tiệc ở Trường

Nhạc Cung. Hoàng hậu đi theo Hoàng đế đến. Tự Cẩm đã tới từ sớm, vị trí của nàng vẫn là bên cạnh Tề Vinh Hoa. Đây cũng là lần đầu tiên hai người gặp lại sau bữa tiệc lần trước, Tự Cẩm cảm tạ lần trước nàng ta đã hỗ trợ.

Tề Vinh Hoa vừa cười vừa nói: "Chẳng qua là tiện tay mà thôi, cho dù ta nhìn không thấy, cung nhân chỗ muội cũng sẽ phát giác, chỉ là thêm một câu nói thôi."

Tề Vinh Hoa xưa nay khiêm tốn, Tự Cẩm cười cười, hai người liền nói đến chuyện khác, Tề Vinh Hoa cũng không có hỏi chuyện sau đó, là một người rất hiểu chuyện.

Quý phi ngồi ở trên cao, ôm tiểu công chúa trong lòng, bên cạnh nhiều người vây quanh rất náo nhiệt. Bởi vì Tiêu Kỳ vẫn thường xuyên đến thăm tiểu công chúa, do đó Trường Nhạc Cung vẫn uy vũ hiên ngang đứng sừng sững trong cung. Trong những trường hợp như vậy, ánh mắt mọi người ít nhiều gì cũng sẽ nhìn sang Hi Uyển Nghi.

Ngày hôm nay là sinh nhật Quý phi, Hoàng thượng đương nhiên không tới Di Củng hiên. Bởi vì một khoảng thời gian trước hoàng hậu và quý phi cạnh tranh, huyên náo rất lợi hại, Hoàng thượng đối với hai người đều không vui, lạnh lùng một thời gian coi như trừng phạt. Nhưng hôm nay là sinh nhật Quý phi, hoàng thượng tuyệt đối sẽ không làm mất thể diện của Quý phi mà tới chỗ người khác.

Tự Cẩm ngồi giữa đám đông náo nhiệt đương nhiên có thể cảm giác được muôn hình vạn trạng ánh mắt của mọi người đang lướt trên người mình. Nàng cũng không rõ cảm xúc trong lòng là gì nữa. Nếu là trước đây có lẽ sẽ cảm thấy chán ghét, giống như đồ của mình bị người ta lấy dùng. Nhưng hăn cũng chỉ là oán hận vài câu mà thôi. Nhưng bây giờ trong lòng là thật sự không giống như trước, nàng cảm thấy rất không vui, rất rất không vui.

Vừa lúc đó, đế hậu giá lâm.

Mọi người quỳ xuống nghênh đón, Quý phi cũng bế tiểu công chúa bước nhanh xuống. Trải qua một thời gian tĩnh dưỡng, dáng người Quý phi lại khôi phục như ban đầu. Trong bộ váy cung trang hiện ra vòng eo thon thả chưa đầy một vòng tay. Bởi vì đã sinh con nên vòng ngực nở nang uyển chuyển, dưới ánh đèn mây liễu như vẽ, ánh mắt dịu dàng, nụ cười của Quý phi quả nhiên là vạn người mê, vừa quyến rũ phong tình lại vừa dễ thương ngọt ngào, trong phút chốc nổi trội hơn hết thảy mọi người trong điện.

So về phong tình, ai có thể sánh với Quý phi đây?

"Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương." Quý phi quỳ gối thi lễ, vẻ mặt nhìn về phía Tiêu Kỳ đầy vui vẻ hạnh phúc.

Tiêu Kỳ giơ tay nâng Quý phi dậy, "Quý phi không cần đa lễ." Nói xong đưa thay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngọc Trân công chúa, "Dạo này rất ngoan ngoãn, cho trầm ôm một cái nào."

Hoàng thượng rất thích vị tiểu công chúa này, toàn cung trên dưới không ai không biết. Lúc ấy mọi người thấy Hoàng thượng trực tiếp bế Ngọc Trân công chúa từ trong tay Quý phi, đương nhiên ai cũng nhìn Quý phi càng thêm bất đồng. Sinh con gái cũng có thể được Hoàng thượng coi trọng như vậy, nếu ngày sau sinh hạ hoàng tử...

Nét mặt Hoàng hậu cũng hơi đanh lại, nhưng lập tức liền vừa cười vừa nói: "Hoàng thượng, trước hết để cho chư vị tỷ muội đứng dậy đi."

Lúc này Tiêu Kỳ mới phục hồi tinh thần lại, "Chư vị ái phi đứng dậy đi."

"Tạ Hoàng thượng." Mọi người cùng đáp lời.

Tự Cầm theo mọi người đứng dậy chậm rãi trở lại chỗ ngồi, liền nhìn thấy hoàng hậu và quý phi một trái một phải ngồi bên Tiêu Kỳ, Ngọc Trân

công chúa đã được Hoa cô cô ôm đi. Tiêu Kỳ mang theo một hậu, một phi ngồi trên ghế cao chủ tọa. Hoàng hậu bên trái, Quý phi bên phải.

Chẳng biết tại sao, Tự Cẩm cảm thấy hơi chói mắt. Nàng không nhìn lên nữa mà cúi đầu nhìn bữa tối thịnh soạn bày trên bàn trước mặt mình. Sớm đã biết rõ Tiêu Kỳ là hoàng đế, bên cạnh hẳn có tam cung lục viện vô số mỹ nhân, sao lúc này lại cảm thấy không thoải mái chứ?

Tiêu Kỳ nói chuyện với hoàng hậu và quý phi, con mắt tựa như là vô tình lướt qua mọi người trong đại điện, liền nhìn thấy ngôi khá xa vị trí chủ tọa, Tự Cẩm đang cúi đầu ngồi ở đó. Nàng mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, giữa cung điện xa hoa này, nếu không để tâm đi tìm thì chưa hẳn có thể phát hiện ra nàng.

Tiêu Kỳ nắm chặt ly rượu trong tay, Quý phi bên cạnh nhìn thoáng qua, lại nhìn theo ánh mắt hoàng đế thì thấy hoàng đế thu hồi ánh mắt. Hoàng hậu bên cạnh vừa cười vừa nói: "Hoàng thượng, khai tiệc đi, ca múa cũng nên bắt đầu. Hôm nay Tư Hỉ Cục có chuẩn bị màn múa mới để mừng sinh nhật, nghe cũng khá hay."

Tiêu Kỳ gật gù đầu, "Ừ, phải vui lên, ngày hôm nay là ngày tốt."

Quý phi nghe vậy then thùng cười một tiếng, "Thần thiếp đa tạ Hoàng hậu nương nương hao tâm tổn trí."

"Đều là tử muội nhà mình, Quý phi không cần đa lễ." Hoàng hậu cười vẻ mặt đoan trang.

Tư Hỉ Cục chuẩn bị màn ca vũ mừng sinh nhật rất công phu và đầy vui vẻ, khiến người ta cực kỳ khoan khoái. Trong đại điện lập tức náo nhiệt lên mọi người thay nhau đi nâng cốc chúc mừng, những lời cát tường như ý rộn ràng trong đại điện. Tự Cẩm không động đậy ngồi ở chỗ đó, Tề Vinh Hoa liền hạ giọng hỏi: "Uyển Nghi muội muội không qua sao?"

"E là quý phi nương nương cũng chẳng vui khi nhìn thấy muội, cần gì đi làm cho người ta ghét bỏ, điểm này muội vẫn tự hiểu rõ." Tự Cẩm nhẹ nhàng cười một tiếng, khẽ nhấp một ngụm rượu trong chén, nói với Tề Vinh Hoa: "Dung Hoa tử tử, hôm nay không biết bao nhiêu người muốn cười nhạo muội đâu, muội sẽ không để cho người ta toại nguyện."

Tề Vinh Hoa nghe lời nói này sắc mặt khẽ biến, hạ giọng nói: "Muội muội nói cẩn thận, trong này rất nhiều tai mắt."

"Cả điện ca múa âm ỉ, khắp nơi đều là tiếng hoan hô cười nói, tử tử cũng quá cẩn thận."

Tề Vinh Hoa đang muốn nói cái gì nữa, vừa quay đầu, đột nhiên trên mặt kinh hãi, dùng sức đẩy Tự Cẩm ra, "Cẩn thận!"

Trong nháy mắt, cả cung điện náo nhiệt bị một tiếng động lớn chặt đứt.

Tự Cẩm hoàn toàn không biết rõ chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy mình bị Tề Vinh Hoa đẩy mạnh ra, cả người ngã sang bên cạnh. Bên cạnh nàng là Đạm Phương Nghi, Đạm Phương Nghi bị nàng đột nhiên ngã vào người cũng kinh hãi, kêu ầm lên.

Trong tai Tự Cẩm chỉ nghe tiếng thét chói tai của Đạm Phương Nghi, trước mắt hoa lên. Chỉ trong nháy mắt liền nghe thấy "Ầm" một tiếng vang thật lớn. Chưa hiểu rõ chuyện gì lại bị người náo đó bên cạnh đẩy một cái, hình như có đồ vật gì đó rơi trên thân mình.

Nóng hổi cùng mùi tanh tràn đầy trong mũi nàng, Tự Cẩm ngửi thấy mùi máu tươi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Dạy Được Đồ Đệ, Sư Phụ Chết Đói (1)

Editor : Hương Cỏ

Ngay sau đó đã có người hô to, "Truyền thái y, mau truyền thái y!"

Ánh mắt choáng váng mơ hồ, lúc này Tự Cẩm mới phát hiện đầu mình vô cùng đau đớn, máu tươi tràn xuống mắt, mọi thứ trước mắt đều nhòe đi, vô số bóng người đang không ngừng lay động, rất nhiều âm thanh vang vọng trong tai. Một khắc đó, Tự Cẩm chưa từng có cảm giác mình yếu ớt như vậy, không có thứ gì nàng có thể nắm được.

"Ngôn Thanh..."

Tay Tự Cẩm bị một bàn tay vô cùng quen thuộc nắm lấy, lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ hòa tan tất cả bất an cùng lo âu của nàng. Cố gắng mở mắt ra, lại cũng chỉ nhìn thấy toàn màu đỏ, cũng không biết mình đã xui xẻo bị một vật rơi xuống đầu thủng một lỗ, chỉ thấy cả người đau đớn, nàng chẳng kịp nói câu gì liền rơi vào một vòng tay quen thuộc ôm lấy, sau đó liền ngất đi.

Mọi người thấy Tiêu Kỳ khom lưng bế Tự Cẩm đã hôn mê vào trong ngực, sắc mặt lạnh như sắt, sát khí bức người. Cả đại điện huyền não, trong nháy mắt câm lặng hết. Tất cả mọi người không biết rõ giờ phút này nên làm cái gì, Tiêu Kỳ chỉ ôm người nhìn hoàng hậu, "Hoàng hậu, quý phi, xảy ra chuyện thế này, trăm chờ các nàng giải thích thỏa đáng!"

Tiêu Kỳ bế theo Tự Cẩm sai bước rời đi, Vân Thường lấy khăn áp lên vết thương của chủ tử, trong nháy mắt máu tươi liền nhuộm đỏ khăn. Trong

lòng nàng ta sợ hãi không thôi, nhưng cũng không dám luống cuống trước ngự tiền, chỉ đành vội đi theo hoàng đế ra ngoài.

Máu tươi rớt trên đường Tiêu Kỳ đi qua để lại những vết đỏ sẫm, hoàng hậu chậm rãi thu hồi ánh mắt lại, khẽ nghiêng đầu, nhìn Quý phi bên cạnh còn chưa lấy lại tinh thần. Thấy dáng vẻ này của Quý phi, cơn tức trong ngực Hoàng hậu hạ đi rất nhiều. Nàng ta giả cho hoàng đế đã nhiều năm như vậy, chưa từng thấy hấn bởi vì tần phi nào mà luống cuống như thế!

Mặc dù hoàng đế cũng không trách cứ trước mặt mọi người, nhưng hấn nói câu kia lại đủ để khiến mọi người biết rõ, hoàng đế đang cực kỳ tức giận.

Đương nhiên thấy cảnh đó Hoàng hậu cũng không thoải mái, nhưng nhìn Quý phi cũng không vui vẻ gì, trong nháy mắt nàng ta cảm thấy khoan khoái.

"Ô quý phi, chuyện ngày hôm nay, cô nói phải xử lý như thế nào?" Hi Uyển Nghi bị thương ở Trường Nhạc Cung, đèn cung đình cao như thế rớt xuống đầu, nếu không phải Tề Vinh Hoa đẩy Hi Uyển Nghi một cái thì không chừng tính mạng đều nguy hiểm.

Tô quý phi nghe hoàng hậu nói vậy mới phục hồi tinh thần lại, nhất thời tâm thần còn chưa ổn định, trong đầu vẫn là nét mặt kinh hoàng ngăn ngủi vài giây vừa nãy của hoàng đế. Nàng ta tận mắt thấy chuyện xảy ra trong nháy mắt đó, hoàng đế đẩy tay nàng ta ra khiến nàng ta suýt ngã. Mà Hoàng thượng cũng như không thấy đứng dậy đi vội sang chỗ Tô Tự Cẩm. Chỉ sợ nếu không phải giữ thể diện trước toàn bộ người hậu cung, hấn cũng có thể chạy như bay tới đó.

Đã ở cạnh hoàng đế khá lâu, là lần đầu tiên nàng ta thấy hấn như vậy.

Trong chớp nhoáng này, quý phi phát giác được có một số việc khả năng không còn như trước.

Lần đầu tiên, có cảm giác khủng hoảng xông lên đầu.

Nhưng trong lòng như thế nào nghĩ thì ở trước mặt Hoàng hậu nàng ta cũng tuyệt đối không thể phạm sai lầm. Nghe Hoàng hậu nói vậy, Quý phi thu hồi tinh thần, nhìn Hoàng hậu nói: "Toàn bộ việc tổ chức sinh nhật cho bản cung đều là do Hoàng hậu nương nương một tay chuẩn bị, giờ nương nương tới hỏi Bản cung thì Bản cung biết đi hỏi ai đây?"

"Việc tổ chức sinh nhật do Bản cung chuẩn bị là đúng, nhưng trong Trường Nhạc Cung Bản cung chưa hề nhúng tay. Người xảy ra chuyện ở Trường Nhạc Cung, Quý phi cho rằng chỉ nói câu nhẹ nhàng thì có thể bỏ qua sao?" Nói đến đây hoàng hậu quay đầu nhìn về phía mọi người trong đại điện, "Đồng Hiền phi, Tề Vinh Hoa cùng Đâu Phương Nghi lưu lại, những người khác lui hết ra đi."

"Dạ." Mọi người cùng đáp lời.

Xảy ra chuyện như thế, ai còn nguyện ý ở lại lây rủi ro đâu. Mấy người quay lưng về phía đèn cung đình kia không thấy rõ ràng, nhưng người ngồi đối diện lại nhìn thấy rõ ràng chiếc đèn cung đình khổng lồ kia rơi thẳng xuống đầu Hi Uyển Nghi. Nếu không phải Tề Vinh Hoa nhanh tay lẹ mắt đẩy Hi Uyển Nghi một cái, chỉ sợ sẽ mất mạng tại chỗ. Đèn cung đình trong đại điện so với những chiếc đèn vẫn dùng bình thường trong phòng lớn hơn rất nhiều, dùng đồng thau nguyên chất đúc thành, nặng hơn gấp mười lần.

Ra khỏi cửa Trường Nhạc Cung, lòng mọi người vẫn còn sợ hãi. Lúc này cũng không có ai có tâm trạng nói chuyện nữa, mọi người dường như giải tán ngay lập tức. Nhất là hôm nay hành động của Hoàng thượng càng làm cho người khác biết rõ sự quan trọng của Hi Uyển Nghi trong lòng hoàng đế. Đã hơn một năm nay, người người đều biết rõ Hoàng thượng thích đi Di Cùng hiên, nhưng có lẽ cũng chỉ là thích đi mà thôi. Dù sao khoảng cách Di Cùng hiên với Sùng Minh Điện khá gần. Hơn nữa mặc dù Tự Cầm thị tầm

những tuổi cũng còn nhỏ, bình thường đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương cũng không thích nói chuyện, gặp người khác chỉ biết xấu hổ cười cười.

Nhưng hôm nay nhìn thấy, lại hoàn toàn không giống.

Sinh nhật Quý phi vốn tổ chức vô cùng náo nhiệt, đột nhiên xảy ra chuyện thế này, mất hứng không nói, chỉ sợ chuyện này còn âm ỉ lâu đây.

Trong Trường Nhạc Cung chỉ còn lại mấy người, hoàng hậu sai người đóng cửa chính điện, nhìn quý phi nói: "Mong Quý phi lượng thứ, Hoàng thượng bảo chúng ta giải thích thỏa đáng, chuyện này phải tra ra kết quả rõ ràng, phải không."

Tô quý phi bị người ta tát một cái vang dội như thế, làm sao không tức giận được. Lúc ấy nhìn hoàng hậu, cố nặn ra vẻ tươi cười, giọng nói cứng rắn: "Hoàng hậu nương nương quản lý lục cung, đương nhiên là muốn làm cái gì thì làm cái đó. Thần thiếp làm gì có quyền can thiệp. Huống chi, chuyện này trong lòng Bản cung không hồ thẹn, đương nhiên là muốn tra xét rõ ràng. Bản cung cũng muốn nhìn một chút, là kẻ nào không muốn sống lại dám gây náo loạn trong tiệc sinh nhật của Bản cung!"

Hoàng hậu nhìn Quý phi một cái, chỉ thấy nàng ta mặt phấn chứa giận, quay đầu nhìn Tề Vinh Hoa hỏi: "Muội kể lại mọi việc đã nhìn thấy lúc đó xem."

Tề Vinh Hoa bước lên một bước, hành lễ đối với Hoàng hậu và Quý phi, rồi mới nói: "Lúc đó thần thiếp đang tán gẫu với Hi Uyển Nghi. Đúng lúc thần thiếp nghiêng đầu thì đột nhiên liền phát hiện chiếc đèn cung đình vốn đang bình thường trước đó bỗng nhiên chao đảo. Lúc ấy thần thiếp bị dọa choáng váng, trong đầu cũng không nghĩ được gì hết, chỉ như ma xui quỷ khiến đẩy Hi Uyển Nghi ra." Nói đến chuyện đó, sắc mặt Tề Vinh Hoa vẫn còn trắng bệch, thấy rõ là thật sự bị dọa. Lúc này kể lại một lần, cả người lại khẽ run, trên mặt hoảng sợ. "Thần thiếp chưa từng gặp qua chuyện nguy

hiếm như thế, bây giờ suy nghĩ lại trong lòng vẫn còn sợ hãi, không kèm chế được."

"Khi đó muội có thể thấy cái gì hoặc người nào khác lạ không?" Hoàng hậu nhíu mày hỏi.

Tề Vinh Hoa lắc lắc đầu, mắt cũng hồng lên, "Lúc đó thần thiếp bị dọa phát ngốc rồi, chẳng thấy gì hết. Chỉ thấy mỗi chiếc đèn cung đình kia chao đảo không ngừng thôi." Nói đến đây mới giơ tay ra, "Khi đó thần thiếp đẩy Hi Uyển Nghi ra, đầu đèn cung đình văng ra xung quanh, có một ít văng vào tay thần thiếp đây. Thần thiếp bị phỏng đau, làm gì còn có tinh thần đi xem cái khác, đích thực không chú ý tới."

Mấy người ở trong điện đều nhìn về cánh tay đã vén tay áo lên một nửa của Tề Vinh Hoa, quả nhiên liền nhìn thấy trên cánh tay trắng mịn và trên mu bàn tay phồng rộp đỏ hồng từng đám, nhìn rất đáng sợ.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Dạy Được Đồ Đệ, Sư Phụ Chết Đói (2)

Editor : Hương Cỏ

Về mặt Hoàng hậu và quý phi đều run rẩy, hoàng hậu liền nói: "Sao lúc đó muội không nói? Đồng cô cô, gọi thái y đến."

"Dạ." Đồng cô cô lập tức liền xoay người ra ngoài sai người mời thái y đến.

Tề Vinh Hoa thả tay áo xuống che lại vết thương, hạ giọng nói: "Vết thương của thần thiếp cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Lúc ấy cho dù Hi Uyển Nghi bị thần thiếp đẩy một cái, nhưng trên đầu vẫn bị đèn cung đình rơi trúng, máu chảy đầy mặt, tính mạng nguy hiểm. Lúc ấy thần thiếp làm sao dám gây thêm phiền phức nữa."

"Muội là người tốt, hiểu biết đại thể, Bản cung sẽ bẩm báo với Hoàng thượng." Hoàng hậu nhìn Tề Vinh Hoa than nhẹ một tiếng. Tề Vinh Hoa tiến cung tới nay thời gian qua vẫn luôn tuân giữ bốn phận, chưa từng phạm sai lầm gì. Ngày hôm nay nàng ta cứu Hi Uyển Nghi một mạng, còn giấu diếm không đề cập tới chuyện chính mình bị thương, thật là một người lương thiện.

Vị Hoàng hậu này con người có rất nhiều tính toán, nhưng nàng ta vẫn nguyện ý đối xử tốt với những người không đối nghịch với mình, trong lòng vẫn còn chút thiện lương. Lúc này hứa hẹn như vậy với Tề Vinh Hoa chính là ghi nhớ công lao của nàng ta, đương nhiên là chuyện tốt vô cùng.

Tề Vinh Hoa nghe vậy ngược lại cũng không có vui mừng nhiều, chỉ nói: "Thần thiếp mặc dù cũng không qua lại nhiều với Hi Uyển Nghi nhưng từ khi muội ấy tiến cung đến nay đều luôn giúp đỡ người khác, không tranh đua ganh ghét với ai. Lần này gặp phải đại nạn này, chỉ mong ông trời phù hộ nàng bình an vô sự."

Hoàng hậu gật gật đầu, lại nhìn về phía Đậu Phương Nghi, "Khi đó cô có thấy cái gì không?"

Đậu Phương Nghi vốn nhất gan, lúc ấy bị hoàng hậu hỏi như thế, lời còn chưa nói nước mắt đã chảy ra trước. Nàng ta cố nén sợ hãi nói: "Thần... lúc đó thần thiếp cũng không thấy gì hết, thiếp đang cúi đầu ăn liền bị Hi Uyển Nghi đụng phải, lúc ấy... lúc ấy sợ quá, không... không thấy cái gì."

Nước mắt Đậu Phương Nghi từng giọt từng giọt rơi xuống, lại không dám khóc lên, cả người run rẩy, quả thực không phải là người gánh vác được trọng trách.

Hoàng hậu đau đầu nhìn nàng ta, quay đầu sang phía Quý phi, "Quý phi có muốn hỏi gì không?"

Tô quý phi trên mặt kiêu căng, nói với hoàng hậu: "Hoàng hậu nương nương muốn thăm vấn cung nhân trong cung thiếp thì mới người cứ thoải mái."

Hoàng hậu làm sao không hiểu châm chọc trong lời Tô quý phi, bị nàng ta khích bác như thế thì dù tính cách khoan dung đến đâu trong lòng hoàng hậu cũng phải khó chịu, thản nhiên nói: "Nếu Quý phi đã rộng lượng như thế, Bản cung liền không khách khí."

Quý phi hừ lạnh một tiếng, "Mặc kệ kẻ nào muốn vu vạ vấy bẩn cho Bản cung mà bị Bản cung tra được, đến lúc đó Hoàng hậu nương nương cần phải chủ trì công đạo."

"Không chỉ Bản cung, Hoàng thượng cũng sẽ không dễ dàng tha thứ, quý phi cứ yên tâm."

Hai người nói đi nói lại, lời nói tranh chấp quyết liệt. Người khác đứng ở chỗ đó chỉ làm tượng gỗ. Hiền phi lướt nhìn mọi người, ánh mắt nhìn vào chỗ chiếc đèn cung đình lắc lư rơi xuống. Trừ đầu đèn vung vãi khắp nơi thì còn có vài vết máu. Bị chảy nhiều máu như vậy, cũng không biết Hi Uyển Nghi kia có thể sống sót hay không.

Người này quá được sủng ái chưa chắc đã là chuyện tốt. Chẳng biết khi nào, không biết bao nhiêu người nghĩ muốn tính mạng của người đâu.

Vinh sủng càng nhiều, nguy hiểm càng cao. Trong hậu cung này có bao nhiêu người, sinh nhật quý phi cực kỳ long trọng náo nhiệt, không biết bao nhiêu người tham gia trong đó, mỗi người đều có hiềm nghi. Nếu muốn điều tra rõ chưa chắc đã là chuyện dễ dàng.

Hoàng hậu tạm thời phong tỏa chính điện Trường Nhạc Cung. Quý phi ở lại Trường Nhạc Cung cũng rất không tiện. Hơn nữa xảy ra chuyện như thế, không cần nói người cao quý như Quý phi, ngay cả hoàng hậu cũng cảm thấy không thoải mái ở chỗ này. Quý phi lấy lý do để tiện điều tra vụ án, muốn mang theo Ngọc Trân công chúa đi đến biệt cung tránh tạm.

Hoàng hậu đương nhiên là không dám làm chủ, chỉ có thể nói trước phải hỏi ý Hoàng thượng rồi mới trả lời.

Việc điều tra những vụ án như thế này, rốt cuộc vẫn phải để Cục Tư chính Thượng cung cử người chuyên nghiệp đến điều tra. Hoàng hậu lập tức liên triệu người của Cục tư chính tới. Chuyện xảy ra trong cung, tin tức liên truyền đi rất nhanh, người bên Tư chính sớm đã chờ sẵn, nghe hoàng hậu tuyên triệu lập tức đến ngay.

Bên trong giao cho người chuyên trách xử lý, hoàng hậu liền mang người đi thẳng đến Di Củng hiên. Mới đi vào đã thấy Vân Thường bưng một chậu

đầy nước đi ra, nàng ngẩng đầu nhìn lên, chậu nước mang màu đỏ sẫm, thấy vậy cả người đều cảm thấy không tốt.

"Thỉnh an Hoàng hậu nương nương." Vân Thường nhìn thấy hoàng hậu, lập tức khom mình hành lễ.

"Đứng lên đi, Hi Uyển Nghi sao rồi?" Hoàng hậu vội vàng hỏi.

"Chủ tử còn hôn mê, thái y đang châm cứu."

Trong lòng Hoàng hậu run lên, phát phát tay để Vân Thường đi qua, tự mình nhấc chân đi vào chính điện. Sau khi đi vào cũng không thấy Hoàng thượng, hoàng hậu liền đi vào nội điện, Hoa cô cô tự tay vén rèm. Vào nội điện, chỉ thấy Hoàng đế đang khoanh tay đứng, toàn thân dưới ánh đèn giống như một bóng ma. Cảm giác áp bách lạnh lẽo tỏa ra xung quanh, như làm người ta chống đỡ không được.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng." Hoàng hậu khom người hành lễ.

Tiêu Kỳ nghe được giọng nói mới xoay người lại, cúi đầu nhìn hoàng hậu, mặt không chút thay đổi, "Hoàng hậu đứng lên đi."

"Tạ ơn Hoàng thượng." Hoàng hậu đứng dậy, liền thuật lại mọi việc mình đã xử lý cho hoàng thượng nghe, thấy nét mặt Hoàng đế không thay đổi gì cũng không biết rõ ý hẩn là gì, cuối cùng liền báo chuyện Quý phi muốn chuyển tạm ra ngoài, "Trong lòng Quý phi cũng hoảng sợ, xảy ra chuyện như vậy, sự tình còn chưa có điều tra rõ, người đến người đi cũng sợ quấy rầy Ngọc Trân công chúa."

Lời của Hoàng hậu có ý tứ, hoảng sợ? Sao Quý phi lại hoảng sợ chứ?

Tiêu Kỳ nhìn hoàng hậu một cái, rồi mới chậm rãi nói: "Đã như thế thì bảo quý phi mang Ngọc Trân tạm thời ở hậu điện. Chờ sau khi sự tình điều tra rõ ràng lại chuyển về chính điện."

Hoàng hậu sửng sốt, nhìn Hoàng thượng một cái, nhất thời không nắm rõ được ý của là Hoàng thượng phiền muộn quý phi hay là quan tâm quý phi đây. Trường Nhạc Cung trước sau có 03 tòa điện, hậu điện cũng cực kỳ rộng lớn. Chỉ là hậu điện kia là chỗ để mấy thứ linh tinh, cho dù khá lớn nhưng để Quý phi vào ở cũng quả thật không thỏa đáng. Nếu nói là Hoàng thượng không thích để Quý phi dời cung một nhọc, tạm ở hậu điện mấy ngày cũng có khả năng.

"Dạ." Hoàng hậu đoán không ra ý đồ trong lòng hoàng đế nên đồng ý, sau này lại tính sau rồi quyết định. "Hoàng thượng, Uyển Nghi muội muội đã khỏe chưa?"

"Hoàng hậu có lòng, trong hậu cung rất nhiều chuyện còn cần hoàng hậu để tâm nhiều hơn, nàng đi về trước đi."

Hoàng đế hạ lệnh trục khách, hoàng hậu đương nhiên cảm thấy mất mặt, cố nén giận, thi lễ cáo lui. Nàng ta làm sao không biết rõ đây là hoàng đế giận chó đánh mèo, hít sâu một hơi, hoàng hậu ra Di Cùng hiên, trực tiếp trở về Phượng Hoàn Cung.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Dạy Được Đồ Đệ, Sư Phụ Chết Đói 3

Editor : Hương Cỏ

Chờ hoàng hậu đi rồi, Tiêu Kỳ liền đi vào phòng ngủ. Vết thương trên đầu Tự Cẩm đã được băng bó kỹ, trên đầu còn cắm ngân châm, bên cạnh là mấy vị thái y kinh hoàng khiếp sợ đang chữa trị. Nhìn thấy hoàng đế vào, nguyên một đám càng thêm căng thẳng.

"Hi Uyển Nghi sao rồi?"

Viện chính đại nhân tiến lên, hành lễ bẩm báo, "Bẩm hoàng thượng, tạm thời đã không còn chảy máu, nhưng miệng vết thương khá sâu, lại mất máu quá nhiều, khi nào tỉnh lại vi thần cũng không dám bảo đảm."

Tiêu Kỳ mím chặt môi, thật lâu mới nói: "Hi Uyển Nghi bình an, các ông liền bình an, nếu nàng không tốt, các ông đều chôn cùng đi!"

Mọi người cả kinh, tất cả đều quỳ xuống, "Chúng vi thần sẽ tận lực chữa trị."

Tiêu Kỳ không đếm xỉa mọi người, đi tới ngồi xuống cạnh giường, nhìn Tự Cẩm còn đang hôn mê, khuôn mặt còn trắng hơn so với tờ giấy. Nàng luôn luôn là người hoạt bát có tinh thần, trong bất giác không nhìn quen nàng yếu ớt thế này. Hắn cầm tay nàng, chỉ cảm thấy đầu ngón tay lạnh như băng. Tiêu Kỳ hít sâu lấy tay nàng trong tay mình, mãi cho đến khi tay nàng mang theo chút hơi ấm của hắn mới hơi thả lỏng tay ra.

Sau khi Thái y kiểm tra vết thương, cũng thuận dịp nói nếu không phải Tề Vinh Hoa đẩy Tự Cẩm một cái, chỉ sợ chiếc đèn cung đình kia sẽ rơi thẳng xuống đầu nàng, đến lúc đó thần tiên cũng khó cứu. Mặc dù như vậy, Tự Cẩm cũng bị đèn cung đình đập vào một góc. Đèn cung đình hình bát giác, mặc dù các góc cạnh đã được mài dũa qua, không còn bén nhọn nhưng cũng không chịu nổi cả chiếc đèn to lớn nặng nề rơi trúng.

Trong lúc đó sinh tử chỉ có một đường.

Lúc đó hắc ngòi trên cao cách xa nàng, trơ mắt nhìn đèn cung đình kia đập xuống.

Khoảng cách quá xa, cánh tay quá ngắn, hắc không cứu được nàng.

Hắc đã không nhớ rõ ràng lúc đó cảm giác của hắc là gì, chỉ nhớ trái tim đang đập hình như cũng ngừng lại. Khi hắc đi vội qua, chỉ thấy người đầy mặt máu tươi ngã xuống đất, hoảng sợ kinh hoàng giống như là muốn bắt lấy cái gì. Hắc lập tức đi với ôm nàng vào ngực, gọi tên chữ hắc đặt cho nàng. Hình như nàng tìm thấy được chỗ dựa, cứ thế ngã vào lòng mình.

Tất cả trong đầu đều là hình ảnh nàng ngã vào vũng máu, trên khuôn mặt yếu ớt đầy máu tươi như đóa hoa nở rộ, hơi thở mong manh gần như không thấy. Trong giây phút đó, tựa hồ hắc nghe thấy tiếng trái tim mình tan nát.

"Buổi tối sợ là Hi Uyển Nghi chủ tử sẽ phát sốt, ông mau về Thái y viện mang mấy loại thuốc tới đây."

"Đốt lò nấu thuốc, nấu xong thì cho uống trước một chén đi."

"Chuẩn bị thêm chút cháo trắng nấu nhừ nữa..."

Trong phòng vang lên những mệnh lệnh, mọi người qua lại chân bước nhẹ nhàng không ngừng.

Tất cả nô tài trong Di cùng hiên ai nấy đều vội vàng chạy việc, Tiêu Kỳ thì giống như thần giữ cửa ngồi đó, không nhúc nhích.

Viện chính đại nhân hít sâu một hơi, bước lên nói: "Hoàng thượng, vì thần phải châm cứu cho Hi Uyển Nghi chủ tử."

Tiêu Kỳ nhìn viện chính một cái rồi đứng dậy tránh ra một bên. Viện chính đại nhân mồ hôi nhỏ giọt, ánh mắt hoàng đế rất có lực sát thương.

Chờ đến khi xong việc, Hi Uyển Nghi vẫn còn chưa tỉnh lại. Mọi người cũng không dám buông thả. Viện chính đại nhân tỏ thái độ, Hi Uyển Nghi chưa tỉnh, ông ta liền ở đóng quân Di Cùng hiên. Dù sao hoàng đế cũng không có ý cho người về, còn không bằng tự mình biểu lộ lòng trung thành, còn có thể lấy được chút cảm tình của Hoàng thượng. Quả nhiên liền nhìn thấy vẻ mặt Hoàng thượng hòa hoãn hơn một chút. Viện chính đại nhân lại nhân tiện giữ hai người bên Thái y viện lại, mấy người khác đều cho về hết.

Không phải là Thái y viện cũng không thể không có người canh giữ sao?

Qua nửa đêm, quả nhiên sốt cao, trong Di Cùng hiên thắp đèn đuốc sáng trưng, Tiêu Kỳ mặt đen như sắt.

Mãi cho đến cuối giờ Dần mới hạ sốt, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm. Viện chính đại nhân cảm giác cái mạng nhỏ của mình cuối cùng cũng đã nhạt về một nửa. Hạ sốt rồi thì chỉ cần người tỉnh lại, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian là có thể khỏe lên.

Quản Trường An lặng lẽ đi tới, bên ngoài mấy vị thái y mệt mỏi đã ngủ ngay trên bàn. Mấy người Vân Thường cũng đứng dựa vào tường, mí mắt chớp chớp liên tục. Quản Trường An ngáp dài, cấu mạnh vào bắp đùi mình một cái, đau đến nước mắt cũng sắp rơi ra, cuối cùng cũng tỉnh táo hơn một chút.

Nhìn canh giờ, Hoàng thượng cả đêm không ngủ, lại đã đến giờ lâm triều.

Chao ôi.

"Hoàng thượng, phải đi rồi." Quản Trường An nhẹ bước chân đi vào, hạ giọng gọi.

Tiêu Kỳ nhú mi, ngẩng đầu nhìn canh giờ, liền nói: "Thay quần áo."

Quản Trường An sớm bảo Đồng Ý mang y phục từ Sùng Minh Điện đến, tự mình thay quần áo cho Hoàng thượng, còn nói thêm: "Đồ ăn sáng đã chuẩn bị thỏa đáng, Hoàng thượng ăn một chút ạ." Cả đêm không chợp mắt, lại không ăn cái gì, lâm triều công việc bề bộn như vậy, làm sao chịu nổi.

Tiêu Kỳ không trả lời, trong lòng Quản Trường An nóng nảy, đưa mắt nhìn Đồng Ý. Đồng Ý vội vàng ra ngoài, rất nhanh nâng một bát cháo, hai đĩa thức ăn khai vị và ít thức ăn vào.

Cháo là cháo bò Hi Uyển Nghi chủ tử thích, thức ăn cũng là nước sốt gan vịt thường xuyên ăn, còn có một chút dưa cải muối. Trong đĩa nhỏ bên cạnh đặt hai cái bánh bao to bằng nắm đấm đứa trẻ con. Những thứ này đều là đồ bình thường Hi Uyển Nghi thường ăn.

Tiêu Kỳ liền nhìn Quản Trường An một cái, chỉ thấy nô tài hần ta đầu cúi thấp đến nỗi hận không thể chui xuống dưới bàn. Suy nghĩ một chút, cũng làm khó hần ta nghĩ đến chu đáo như thế. Tiêu Kỳ ngồi trước bàn, ánh mắt Quản Trường An sáng lên, tự mình bưng tới hầu hạ Hoàng thượng dùng bữa.

Cho dù ăn một chút cũng tốt.

Tiêu Kỳ xác thực không có khẩu vị ăn gì, nhưng không ăn cơm thì lấy đâu ra sức lực làm việc, kiên trì ăn một bát cháo, lại ăn hai cái bánh bao, gấp vài miếng dưa muối, nhìn Quản Trường An nói: "Người canh giữ ở chỗ này, Hi Uyển Nghi tỉnh lập tức trở về báo bẩm."

Tiêu Kỳ mang Đồng Ý vào triều, Quản Trường An đứng một mình trong gió, chưa nói lệ đã rơi!

Hoàng thượng, lẽ nào không để Đồng Ý lưu lại chờ tin tức, người cứ chướng mắt nô tài như vậy sao?

Lần đầu tiên, Quản Trường An cảm thấy dạy được đồ đệ, sư phụ chết đói.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Thật Là Muốn Lấy Mạng Người À (Phần 1)

Editor : Hương Cỏ

Rất nhiều thời điểm, nguyên nhân khiến người ta nguyện ý đối xử tử tế với người bên cạnh hoặc là chuyện liên quan đến người đó, thứ nhất là vì yêu ai yêu cả đường đi, thứ hai là vì vạn bất đắc dĩ.

Sau khi Tiêu Kỳ lên ngôi hoàng đế, đa phần là vì vạn bất đắc dĩ thời, còn vì yêu ai yêu cả đường đi thì cực ít. Khi lập gia đình cưới vợ, hắn đã từng nghĩ tới nếu như có thể cùng hoàng hậu như chim liền cánh như cây liền cành thì tốt đẹp hạnh phúc biết mấy. Chỉ tiếc hoàng hậu làm nhất quốc chi mẫu đích thực không thất trách, nhưng làm người vợ thì lại quá thất bại. Sau đó hắn gặp Quý phi. Quý phi xinh đẹp, tính cách cũng đáng yêu. Nhưng ... Quý phi đối tốt với hắn cũng chỉ vì hắn là hoàng đế, chẳng qua là giả vờ chiều theo hắn mà thôi.

Càng về sau này, hắn càng dần hiểu được, các phi tần của mình, nịnh nọt mình, hầu hạ mình đều chẳng qua muốn kiếm thật nhiều lợi ích cho gia tộc các nàng. Dần dần hắn cũng biết, không phải hắn cứ đối với các nàng tốt thì các nàng sẽ vì hắn suy nghĩ, các nàng sẽ càng yêu cầu đòi hỏi nhiều hơn.

Cứ thế ở trong cung đình này, không chỉ các phi tần học được oán hận, học được thủ đoạn, học được cách làm một phi tử tiêu chuẩn. Mà hắn cũng học được thu hồi hy vọng của mình thế nào, như thế nào làm cho mình càng giống như đế vương đích thực.

Nhưng đúng lúc này lại để cho hắn gặp được Ngôn Thanh.

Hai chữ Ngôn Thanh này, kỳ thật cũng không phải toàn bộ đều có ý nghĩa tốt đẹp. Lý do hần muốn tặng cho nàng hai chữ này là muốn nhắc nhở nàng lúc nào cũng phải nhớ kỹ, ở trong hậu cung này, điều ngu ngốc nhất là nói chuyện thiếu suy nghĩ, làm việc ngu ngốc, mấy kẻ thích dạy bảo người khác đã có quá nhiều. Hần cũng lo lắng, khi hần không có đủ thời gian bảo vệ nàng nàng sẽ bị người khác hãm hại.

Huống chi người như hần, nếu đã không có tình thì một lời nói ra nhất định phải giữ.

Lấy hai chữ Ngôn Thanh cũng chính là nhắc nhở hần, mỗi khi hần gọi nàng thì lại nhắc rằng người càng ngày phải lớn mạnh thì mới có thể bảo vệ người mà người nghĩ muốn bảo vệ.

Vào lúc này Tiêu Kỳ ngồi trên ghế rồng cao ngất, phía dưới là các thần tử hèn mọn khiêm nhường đang nhìn lên. Trên mặt bọn họ có bao nhiêu khuất phục thì trong lòng hần kiêu ngạo bấy nhiêu.

Chuyện hôm qua trong hậu cung, chỉ sợ mấy thần tử này của hần đã sớm nhận được tin tức. Lúc ấy nghe Vệ Quốc công và Tào Quốc công có ý nói thăm dò, lần đầu tiên Tiêu Kỳ cảm thấy không kiên nhẫn như vậy. Sắc mặt lạnh lẽo, nhìn mọi người nói: "Mở khoa thi đang cấp bách ngay trước mắt, trăm không hy vọng vào lúc này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Chuyện này quan hệ đến việc quốc gia chiêu nạp hiền tài, căn cơ của cơ nghiệp Đại Vực trăm năm. Nếu các vị ái khanh có thể đồng tâm hiệp lực cùng cố gắng thì mới được."

Trước đây Tiêu Kỳ còn không muốn bởi vì chuyện mở khoa thi mà gây chiến với các thế gia. Nhưng bây giờ hần lại không chịu nổi nữa. Nếu mấy kẻ này đã dám động thủ, lần này chứng cứ vô cùng xác thực, hần tất nhiên sẽ cho bọn họ một kinh hỉ. Cũng nên để bọn họ biết rõ, hoàng đế hần đã không còn là ông vua bù nhìn, để bọn họ tùy ý điều khiển nữa.

Cả triều văn võ không ai không biết rõ Hoàng đế coi trọng khoa thi lần này, giờ nghe lời hoàng đế nói, mọi người cũng không nghi ngờ gì. Liên tục cúi đầu không nói Tô Hưng Vũ nghe lời ấy, trong nội tâm hơi động một chút. Vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Tạ Các lão đứng đối diện cười mỉm nhìn hắn, Tô Hưng Vũ không khỏi cảm thấy trên lưng chột lạnh, da đầu tê dại.

Sau khi hạ triều, Tiêu Kỳ không dừng lại chút nào đi thẳng ra đại điện. Bên ngoài Đồng Ý đang chờ sẵn, thấy Hoàng thượng đi ra vội vàng nghênh đón. Tiêu Kỳ nhìn hắn ta hỏi: "Bên Quản Trường An không có tin tức gì sao?"

"Bẩm hoàng thượng, nửa canh giờ trước sứ phụ nô tài có qua báo là Hi chủ tử có tình một chút rồi lại thiếp đi ngay." Đồng Ý vội vàng trả lời.

Tiêu Kỳ nghe vậy hơi nhú mày, nhắc chân sai bước sang Di Cùng hiên.

Trong Di Cùng hiên im ắng. Viện chính đại nhân chuẩn bị sẵn sàng chặn nệm trong Di Cùng hiên, đang nghỉ ngơi bên thiên điện, cũng không dám rời đi nửa bước. Quản Trường An đang nói chuyện với Trần Đức An, nhìn thấy Hoàng thượng đi vào, hai người vội vàng nghênh đón, quỳ xuống đất hành lễ, "Nô tài tham kiến Hoàng thượng."

Tiêu Kỳ nhìn Quản Trường An, "Hi chủ tử sao rồi?"

"Bẩm hoàng thượng, nửa canh giờ trước Hi chủ tử có tình một chút, viện chính đại nhân đã kiểm tra, mạch tượng chủ tử đã ổn định lại nhưng vẫn cần nghỉ ngơi. Viện chính đại nhân nói cố gắng hết sức không quấy nhiễu chủ tử nghỉ ngơi, chưa tỉnh dậy thì không cần đánh thức. Chờ tỉnh lại thì sẽ ổn." Quản Trường An vội vàng trả lời.

Tiêu Kỳ gật gật đầu không có nói thêm gì nữa, sai bước đi vào trong. Diện Mi canh giữ ở cửa vội khom lưng vén rèm, chờ hoàng đế đi vào hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Trong phòng Vân Thường đang lau môi Tự Cầm

bằng mật ong, nghe tiếng động vội vàng buông đồ trong tay xuống khom mình hành lễ, "Nô tỳ thỉnh an Hoàng thượng."

"Đứng lên đi." Tiêu Kỳ thản nhiên nói, nhìn Tự Cẩm nằm trên giường nét mặt vẫn xanh xao như cũ, trên môi bong một lớp da vì sốt cao. Sau khi Vân Thường thoa mật thì trông đỡ hơn rất nhiều. Hắn phát phát tay để Vân Thường đi xuống, mình ngồi ở bên giường cúi đầu nheo mắt nhìn Tự Cẩm.

Toàn hậu cung này nàng là người đầu tiên chủ động lo lắng cho hắn, thích đưa ra cho hắn mấy chủ ý. Mặc dù có lúc cũng không tình nguyện, giận dữ với mình nhưng cuối cùng lúc nào cũng sẽ nghĩ một đằng nói một nẻo mà vì mình suy nghĩ. Hắn sử dụng người nhà nàng để làm gì, kết cục tốt hay xấu, điểm này trong lòng hai người đều biết rõ. Việc này cũng giống như dân cờ bạc vào sòng bài, nếu thắng thì thắng lợi trở về. Nếu như thua, tính mạng có thể mất, chưa biết chừng cả gia tộc đều bởi vì chuyện này mà bị tiêu diệt.

Nàng thông tuệ như thế, sao không hiểu được lợi hại chứ. Nhưng nàng chưa từng oán hận, cũng chưa từng tranh thủ lợi ích cho người nhà mình. Thậm chí nàng còn nhắc nhở người nhà chủ động vì hắn phân ưu. Những điểm tốt của nàng hắn đều biết rõ.

Chẳng qua là khi thất vọng đã trở thành thói quen, hắn rất khó để tin tưởng một người nào khác.

Hôm qua, chỉ còn kém một chút nữa thì kiếp này hai người âm dương cách biệt. Lúc đó trong lòng trống rỗng và kinh hoàng. Giờ bình tĩnh ngồi suy nghĩ lại, là hắn sợ mất nàng.

Lúc Tiên đế mất, hậu cung rối loạn, hắn mới chỉ là một đứa bé của Tiểu y nhỏ nhoi. Sau này vì Hoàng hậu không sinh được con nên mang hắn về nuôi dưỡng bên người. Trước đây hắn còn nhớ rõ, trong hậu cung này cho tới lúc đó không thiếu trẻ con, nhưng lại rất hiếm đứa trẻ có thể lớn lên

khỏe mạnh. Hãn thấy nguyên một đám hoàng tử, công chúa, mỗi người một kiểu, từng người lần lượt rời khỏi chốn hậu cung sắc màu rực rỡ này.

Hãn thấy các nàng hoặc điên loạn hoặc si cuồng, nguyên một đám "Sủng phi" trong hậu cung tan thành mây khói. Hãn thấy cả hoàng cung rộng lớn cuối cùng chỉ còn lại một hoàng tử là hãn, sau đó hãn thuận lý thành chương trở thành hoàng đế. Hãn nhớ rõ, phụ hoàng bệnh nặng. Giờ phút hấp hối, ông ấy liều mạng lấy hết sức lực cuối cùng tìm sai lầm lớn, đem dòng tộc thái hậu giáng chức ra vùng biên quan, bắt thái hậu lập trọng thề vì ông cầu phúc tám năm, hòng để đứa con trai yếu ớt lưu lại của ông có thời gian chuẩn bị, bồi dưỡng thân tín của mình, tạo nên uy nghiêm, không để cho dòng tộc thái hậu nắm giữ triều cương biến mình thành con rối.

Bây giờ, kỳ hạn tám năm sắp hết. Sang năm thái hậu sẽ trở về cung.

(Còn tiếp ...)

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Thật Là Muốn Lấy Mạng Người À (2)

Editor: Hương Cỏ

Hắn phải giống như tiên đế vậy, lạnh lùng nhìn gia tộc các phi tần liêu chết tranh đấu, cho dù hắn rất chán ghét những kẻ vô tâm thủ đoạn kia. Từng thử qua hoàng hậu, quý phi cư xử khéo léo, nhưng các nàng muốn quá nhiều, hắn không đáp ứng nổi.

Lại cũng không nghĩ ra. Lúc nản lòng thoái chí sẽ gặp phải nàng.

Hoàng hậu và quý phi cũng coi như thôi, mình dù sao cũng là phu quân các nàng, còn có thể kinh sợ một hai. Nhưng sau khi thái hậu trở về thì sao? Có bị người khác xúi giục, lấy Tự Cầm khai đao? Đây cũng chính là nguyên nhân hắn không muốn dành cho Tự Cầm thịnh sủng như Quý phi.

Chỉ mới như vậy thôi mà thiếu chút nữa đã khiến nàng mất mạng. Tiêu Kỳ nghĩ tới đây, tâm trí càng thêm kiên định. Cho dù như thế nào, trước khi thái hậu trở về, hắn nhất định phải nắm chắc Nội Đình Phủ trong tay. Hắn muốn, từng bước từng bước chặt đứt quan hệ qua lại giữa người trong cung và bên ngoài, như thế mới có thể chân chính khống chế quyền lực trong hậu cung này.

Để hắn có thể, thật sự bảo vệ người mình muốn bảo vệ.

Tự Cầm bị đói mà tỉnh lại, mơ mơ màng màng mở mắt ra, cũng cảm giác được trên đầu đau nhức nhối. Đang muốn gọi người thì nhìn thấy một bóng người ngồi trước giường, nhìn kỹ lại thì thấy Tiêu Kỳ đang dựa vào cột giường ngủ.

Tự Cầm ngăn người, nàng nghĩ tới rất nhiều tình huống lúc mình tỉnh lại, duy chỉ có không dám nghĩ tới vừa mở mắt ra lại nhìn thấy bộ dạng thế này của Tiêu Kỳ.

Hoàng đế ư, là người kiêu hãnh tự phụ cỡ nào chứ. Người ấy làm sao có thể ngồi canh giữ trước giường một nữ nhân. Đây đâu phải là đang đóng phim diễn kịch. Chuyện đùa gì chứ.

Nhưng Tự Cầm lại thật sự gặp được chuyện đáng cười như thế.

Mặc dù hấn nhắm mắt lại, nhưng vẫn như cũ có thể nhìn ra được cả người hơi tiêu tụy, sắc mặt vàng vọt, mắt thâm quầng đen. Tự Cầm nằm yên ngắm hấn, sợ mình thở mạnh cũng có thể đánh thức hấn dậy. Chuyện hôm qua xảy ra nhanh như điện chớp, Tự Cầm cũng không thể nhớ được gì nhiều. Dù sao ngay sau đó nàng đã hôn mê.

Mơ mơ hồ hồ trong đầu rất nhiều hình ảnh lớn vồn, Tự Cầm lại cảm thấy đau đầu, dứt khoát không thềm nghĩ nữa. Bắt tội mình nhớ như vậy còn không bằng quay đầu lại hỏi Vân Thường rõ ràng thì tốt hơn.

Đang suy nghĩ miên man thì liền nhìn thấy Tiêu Kỳ đột nhiên mở mắt.

Tự Cầm nhìn thẳng vào đôi đồng tử đen láy của hấn, trái tim chột như ngừng lại. Ngoài cửa sổ ánh mặt trời xuyên qua kính rọi vào, xuyên qua màn lụa phủ lên mặt hấn, cả người giống như được tắm trong ánh sáng nhu hòa, ánh mắt Tự Cầm nhìn đắm đắm không dứt.

Tiêu Kỳ cảm thấy mình bị cái gì nhìn chăm chăm, vừa mở ra mắt liền nhìn thấy Tự Cầm đang nhìn mình bằng đôi mắt to long lanh nước. Ánh mắt này thật sự là quá nóng bỏng, lại khiến hấn nhất thời không chống đỡ được. Trước kia lúc hai người ở trên giường trêu đùa, thỉnh thoảng hấn cũng thấy nàng nhìn mình như thế này, giống như là lần đầu tiên gặp gỡ.

Tiêu Kỳ hơi không được tự nhiên động nhích người, "Nàng tỉnh rồi sao? Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?"

Tự Cẩm cũng không dám gật đầu hay lắc đầu, bị thương nặng thế này, nhìn Tiêu Kỳ liền không nhin được muốn làm nũng, "Đầu thiếp đau."

Tiêu Kỳ nhìn cả đầu Tự Cẩm bị bó chặt, cũng không dám giơ tay xoa chỉ ho nhẹ một tiếng nói: "Ngủ lâu như thế có đói bụng không, có muốn ăn chút gì hay không?"

Là một kẻ tham ăn, có cái gì so với đồ ăn lại có thể dời đi sự chú ý của nàng, Tự Cẩm lập tức liền nói: "Muốn, thiếp đói nên mới tỉnh đó, nhưng nhìn người đang ngủ nên không nỡ đánh thức người. Kết quả vẫn làm hoàng thượng thức giấc." Đồ ngon đồ ngọt nhất định không thể keo kiệt, hăn lo lắng cho mình như thế, còn phải ở chỗ này canh giữ nàng, nàng nhất định phải nhiệt tình biểu đạt tâm ý.

Quả nhiên, Tiêu Kỳ nghe vậy cả người đều trở nên nhu hòa hơn, hăng giọng gọi người lấy nước tới, lại sai người đi Ngự Thiện phòng truyền lệnh.

Vân Thường cùng Diện Mi tự bưng chậu đồng vào. Tiêu Kỳ lại không để cho các nàng làm mà tự mình lấy khăn cho vào trong chậu đồng thấm ướt vắt khô, sau đó nhẹ nhàng cầm lấy tay Tự Cẩm khẽ lau. Tiêu Kỳ rất kiên nhẫn, lau kỹ từng ngón tay nàng sạch sẽ.

Trước đó là người nghiêm túc, lúc này là dáng vẻ nghiêm trang, khiến Tự Cẩm nhìn không được lại ngẩng ngậy người. Người đẹp trai quả nhiên làm cái gì đều khiến người khác thích nhìn, nghiêm trang lau tay cho nàng đúng chuẩn soái ca. Tự Cẩm nhìn chăm chăm Tiêu Kỳ đến đau đầu, có cảm giác khinh thường chính mình.

Trần Đức An tự mình đi Ngự Thiện phòng kêu đồ ăn. Hôm nay Nhạc đầu bếp chuẩn bị canh xương sụn hầm đậu đỏ có tác dụng bổ huyết dưỡng nhan. Hi Uyển Nghi Thương bị thương ở đầu, chảy máu nhiều cần phải bổ

máu. Còn cố ý làm đậu phụ Tứ Xuyên nhồi thập cẩm, nhân có gà xé phay, hải sâm hầm, măng tươi, chân giò hun khói, nấm hương, tôm bóc nõn v.v... Đậu phụ non mịn, nhân vị hương thơm ngon. Tự Cầm nhìn món ăn này, quả nhiên thêm nhỏ nước miếng. Nhưng Tiêu Kỳ trước hết múc cho nàng một chén cháo trắng, nàng cúi đầu xuống lặng yên, lặng yên ăn hơn nửa chén.

Bởi vì nàng đói quá lâu, sợ tổn thương dạ dày, Tiêu Kỳ mới nhìn chăm chăm nàng, bắt uống trước cháo trắng cho dạ dày ấm áp. Trong lòng nàng cảm kích, cảm thấy ngọt, cũng không cảm thấy cháo trắng khó uống.

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cầm ăn nhanh như hổ đói vồ mồi thì cảm thấy xấu hổ. Ở trước mặt hắn mà không duy trì dáng vẻ như thế, cũng chỉ có độc một mình nàng.

"Ăn từ từ, cũng không có ai tranh với nàng mà."

"Thiếp đói."

"Đúng là đói mới càng phải nhai kỹ nuốt chậm, nếu không chút nữa bụng nàng lại khó chịu."

"Sẽ không đâu."

"Lần trước là ai kéo tay ta xoa bụng nửa đêm nhỉ?"

"..." Tự Cầm vốn từ nghèo, cho nên có ông chồng trí nhớ đặc biệt tốt thật sự là chuyện đặc biệt bi thống.

Vì vậy, bi phần hóa thêm ăn, Tự Cầm lại ăn ngốn ngấu.

Tiêu Kỳ:...

Dùng xong bữa, để Tự Cầm nằm xuống một lần nữa, hai người đều không ai nhắc tới chuyện lần này. Tự Cầm không đề cập tới là vì nàng

không biết nên nói như thế nào, chuyện lần này là ngoài ý muốn hay là mưu hại? Nàng không có bằng chứng rõ ràng, thay vì tùy ý mở miệng, chỉ bằng chậm rãi chờ chân tướng. Tiêu Kỳ không nói là bởi vì chuyện này còn chưa có kết luận. Là một nam nhân, nói ra mỗi một câu đều phải giữ lời, không thể đổi ý.

"Nàng nghỉ ngơi thật tốt, buổi tối ta lại đến thăm nàng." Tiêu Kỳ khẽ nói.

Tự Cẩm cười cười, "Người mau đi đi, chính vụ nhiều như vậy, cũng không cần ở chỗ này của thiếp lãng phí thời gian. Làm vậy thiếp phạm quốc tội mất."

Tiêu Kỳ bị nàng chọc cười, giống như trong bất kỳ hoàn cảnh nào, Tự Cẩm đều là người rất dễ dàng vui vẻ thỏa mãn. Bị thương như vậy, sao lại có người có thể dễ dàng vui sướng như vậy chứ?

Đứng dậy, Tiêu Kỳ cúi đầu nhìn Tự Cẩm, thật lâu mới nói một câu, "Chuyện lần này, ta sẽ đòi công đạo cho nàng."

Tự Cẩm liền cười vui vẻ hơn, "Thiếp tin hoàng thượng."

Đối với Tiêu Kỳ, kiếp này không dễ nghe ba chữ này, Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm thật sâu rồi mới xoay người bước đi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Thật Là Muốn Lấy Mạng Người À 3

Editor : Hương Cỏ

Sau khi Tiêu Kỳ đi, dù Tự Cẩm cũng không quá buồn ngủ nhưng do vết thương nặng, vừa đau vừa mệt nên chẳng mấy chốc cũng chìm vào giấc ngủ.

Trong Di Cùng hiên bởi vì Tự Cẩm tỉnh lại nên đã giải trừ cảnh báo. Viện chính đại nhân mừng muốn rơi nước mắt, làm thái y thật sự không dễ dàng gì. Rốt cuộc không cần phải lo lắng cho cái đầu trên cổ mình, viện chính đại nhân rất vui vẻ, cười cười bắt mạch cho Tự Cẩm. Sau khi xác định không đáng ngại, chỉ cần sau này tĩnh dưỡng là được, ông ta nhẹ nhàng đi thẳng một mạch về Thái Y viện, không quay đầu lại.

Tự Cẩm trốn trong Di Cùng hiên bắt đầu dưỡng thương. Bên ngoài Cục Tư chính của Thượng cung không kiêng nể bắt người thẩm vấn. Hoàng hậu tự mình trấn giữ, Quý phi muốn minh oan cho mình nên không thể làm bất kỳ hành động ngăn trở nào. Không có hai đại chủ tử trong hậu cung ra tay cản trở, vụ án này Cục Tư chính tra xét rất là thuận lợi.

Chờ đến khi vết thương của Tự Cẩm cũng đã gần khỏi, vụ án cũng tra xét được kết quả tương đối thì khoa thi tiền triều cũng bắt đầu mở.

Nhưng ngay ngày thi đầu tiên lại truyền ra tin tức cực kỳ quan trọng, một số lượng lớn thí sinh làm giả hộ tịch, giả tạo lộ dẫn, tính lừa dối qua cửa vào thi.

Những tin tức thế này, như lửa cháy lan ra đồng cỏ, chẳng mấy chốc truyền khắp kinh đô, lan tràn trong hậu cung. Lúc Tự Cẩm nhận được tin tức, ca ca của nàng đã bắt không ít người nhốt vào đại lao Kiêu Long Vệ.

Chưa đến một ngày, vị thống lĩnh Kiêu Long Vệ mới nhậm chức, vốn vẫn an phận thủ thường, quả thực trong nháy mắt dương danh kinh đô, như sấm bên tai. Bởi vì hắn ta làm việc quả quyết dứt khoát, xử trí mọi chuyện không nề tình. Phàm người có tội, bất kể là ai, hết thảy đều bắt lại quy án. Chưa đầy một ngày đã bị mọi người đặt ngoại hiệu là "Tô đoạt mạng".

Sau khi Tự Cẩm nghe ngoại hiệu ngang ngược như thế, trầm mặc một hồi. Chẳng qua là bắt vài người nhốt vào đại lao mà thôi, liền bị đặt cho danh hiệu "Tô đoạt mạng". Những kẻ này thật đúng là hao tâm tổn trí.

Nhưng, Tô Thịnh Dương muốn ở Kiêu Long Vệ tạo thanh thế, lập uy nghiêm thì nhất định phải tự mình lập công lao mới có thể khẳng định vị thế. Hơn nữa Tiêu Kỳ sai ca ca của nàng chủ quản chuyện lần này, lại không được liên quan tới Hình bộ và Đại Lý tự. Thế này không phải là muốn tạo thế đối lập với hai nha môn nay sao. Thậm chí Tự Cẩm nghĩ đến, đại lao Kiêu Long Vệ này, chỉ sợ vài năm tới hứa hẹn có thể mang xú danh không khác gì so với Cẩm Y vệ. Đương nhiên, có vị minh quân như Tiêu Kỳ, lại có ca ca của nàng trấn giữ, quân thần tương hỗ, đương nhiên không thể mang tiếng xấu muôn đời, chỉ có lưu danh trăm năm thôi.

Thời đại này còn chưa có Cẩm Y vệ. Nhưng Tiêu Kỳ lại có thể trong thời gian ngắn ngủi, phát triển Kiêu Long Vệ được thành tựu như thế. Do đó thấy rõ trong lòng hắn là người có chủ trương chí lớn.

Trong và ngoài cung khắp nơi nóng bỏng như lửa cháy lan ra đồng cỏ, duy chỉ có Di Cùng hiên giống như thế ngoại đào nguyên. Lý do "Dưỡng thương" thật sự là rất tuyệt vời, để Tự Cẩm tránh đi bao nhiêu thị phi bên ngoài. Người khác muốn gặp được nàng bây giờ thật không hề dễ chút nào, hiện không biết phải tốn biết bao nhiêu công sức đây.

Ngoài trường thi, Tô Thịnh Dương thăm vấn rồi dẫn theo quân bắt người cực kỳ cao hứng. Lúc ấy ai nghe thấy tiếng Kiêu Long Vệ mà không kinh hoàng khiếp sợ, chỉ sợ trong đêm khuya khoắt vị "Tô đoạt mạng" đại nhân này mang người đến cửa bắt trói người ta.

Trong hậu cung, Tự Cẩm nghe nói đến tên của Tân khoa trạng nguyên lần này, cũng phát ngốc rồi.

Trên Kim điện, Tiêu Kỳ bổ nhiệm ba danh tam giáp. Trạng nguyên Tần Tự Xuyên, Bảng nhãn Đồng Phương Chu, Thám hoa Cầu Thứ Tồn. Người khác thì cũng thôi, nhưng Trạng nguyên lang kia nguyên quán Khúc Châu, người khác có lẽ không biết gì, nhưng Tự Cẩm lại là cảm giác được trái tim trong ngực nhảy lên thành thịch.

Tần Tự Xuyên này lại có quan hệ thanh mai trúc mã với nguyên chủ.

Nàng thích vẻ đẹp của Tiêu Kỳ là thật, nàng cũng không có cảm giác đặc biệt gì đối với Tần Tự Xuyên kia. Nhưng mỗi lần vừa nghe đến cái tên này, nàng liền cảm thấy tim đập rất nhanh, vậy là sao chứ? Lẽ nào nguyên chủ và vị trúc mã này còn có những chuyện xưa không thể nói?

Khi Tự Cẩm cảm thấy tim mình đập nhanh hơn mỗi lần ai đó nhắc đến cái tên này, nàng bắt đầu tìm kiếm trong đầu những ký ức của nguyên chủ có quan hệ đến Tần Tự Xuyên. Không biết có phải sau khi tiến cung nguyên chủ không muốn nghĩ tới chuyện này hay không mà Tự Cẩm nghĩ tới nghĩ lui cũng không thể nghĩ ra chuyện gì quan trọng. Kết quả ban ngày không nghĩ ra cái gì, buổi tối lại mơ thấy.

Trong giấc mơ, một thiếu niên mặc y phục màu xanh dịu dàng cười với nguyên chủ, giữa hai người chỉ có một khoảng cách bằng bàn tay. Thiếu niên vô cùng anh tuấn, ánh mắt cười nheo lại rất đáng yêu, chỉ nghe hắn ta nói, "Chờ muội cập kê, ta sẽ đến cửa cầu hôn được không?"

"Được, huynh nói thì phải giữ lời, không cho phép bội ước!"

Trong mơ giọng tiểu cô nương lạnh lót vui tai, nghe giống như châu rơi ngọc vỡ, sự vui vẻ trong lòng nàng ấy như thể tràn đầy ra xung quanh.

Tự Cẩm ở trong mơ, nghe tiếng cười đó cũng không nhận được mà cười theo.

"Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, ta là người không giữ chữ tín sao. Cẩm muội muội, muội phải tin ta."

"Được, huynh là người đối với muội tốt nhất trừ người nhà muội, muội đương nhiên tin huynh. Nhưng khi nào thì huynh về?"

"Ta phải về nhà giữ đạo hiếu, chậm nhất ba năm, nếu như trễ thì khoảng bốn năm năm. Chờ ngày ta trở lại cũng là lúc muội cập kê, đúng lúc đó..."

Một đêm lặn qua lộn lại, trong trí nhớ đều là câu nói đó, 'Chờ ngày ta trở lại cũng là lúc muội cập kê, đúng lúc đó...'

Tự Cẩm từ trong mộng tỉnh lại, đầu đầy mồ hôi, tim trong ngực đập thình thịch như đánh trống.

Giờ hẳn ta đã về, nàng cũng sắp tới tuổi cập kê, nhưng lại đã không còn đúng lúc.

Có lẽ trong giấc mơ, nguyên chủ và người kia cười quá ngọt ngào, ở chung quá hòa hợp, nét mặt lúc đó, mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười đều nồng tình mật ý, ngay cả nàng cũng có thể cảm nhận được. Nhưng vậy thì vì sao nguyên chủ lại tiến cung, tại sao Tần Tự Xuyên kia không có ngăn cản nàng chứ?

Cẩn thận tìm hiểu, cũng không tìm được ký ức nào có quan hệ. Tự Cẩm từng xem qua một cuốn sách tâm lý, có mấy chương viết, con người đối với chuyện mình không muốn nhớ tới thì sẽ vô thức phong tỏa ký ức đó, giống

như vứt bỏ nó. Lễ nào nguyên chủ đã phong tỏa tất cả những chuyện liên quan giữa nàng và Tần Tự Xuyên?

Tối nay Tiêu Kỳ ở Sùng Minh Điện, cùng với mấy triệu thần mới bổ nhiệm, suốt đêm đàm luận, hào hứng vô cùng, đúng là một đêm sáng khoái.

Tự Cẩm chợt cảm thấy cực kỳ đau đầu, vị Tần Tự Xuyên kia thì một lần đoạt Trạng nguyên, nàng cảm thấy hẳn ta xuất hiện như vậy không có ý tốt.

Không phải là... vì nguyên chủ tiến cung mà đến chứ?

Oh my god, thế thì thật là muốn lấy mạng người à!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Tự Tổn Hại Tám Trăm

Đột nhiên từ trên trời giáng xuống thanh mai trúc mã, bất ngờ đoạt trạng nguyên khiến Tự Cẩm căng thẳng suốt hai ngày. Mãi cho đến ngày thứ ba, Tiêu Kỳ mới lại bước vào Di Cùng hiên.

Nhìn vẻ mặt thoải mái mang theo mấy phần thích thú của hắc thì biết khoa thi lần này hắc tuyến được không ít lương tài. Bởi vì trong lòng có bí mật, lúc Tự Cẩm đối mặt với Tiêu Kỳ không khỏi có chút lúng túng, không hiểu sao có cảm giác phản bội quỷ quái.

Được rồi, hậu cung của hắc nhiều nữ nhân như thế, nàng cũng không cảm thấy hắc phản bội mình. Mình chẳng qua là thêm một vị thanh mai trúc mã không giải thích được, tại sao lại phải lúng túng chứ?

"Mấy ngày ta không tới thăm nàng, nàng khỏe chưa?" Tiêu Kỳ nắm tay Tự Cẩm đi vào trong, vừa đi vừa nói chuyện: "Lần này khoa thi thu hoạch thật lớn, Ngôn Thanh, lòng ta rất sung sướng, rất vui vẻ."

Tự Cẩm nghe hắc nói như vậy, không tự chủ được cũng vui vẻ theo, giống như người vui ta cũng vui vậy, thật sự khiến cho nàng không kiềm chế được tình cảm của chính mình.

Có lúc thích một người là một việc rất đơn giản, hắc vui vẻ, người liền vui vẻ. Hắc không vui, người cũng thờ dài theo.

Ngoại trừ những oanh yến mỹ miều ngoài kia, phía sau cánh cửa đóng kín của Di Cùng hiên, trong khoảnh đất nhỏ này chỉ có cuộc sống của hai

bọn họ. Hẳn dụng tâm với nàng, tuy rằng ít ỏi nhưng cũng là thành tâm, không phải sao?

"Quốc gia sẽ nhận được nhiều lợi ích từ việc tuyển dụng nhân tài, Hoàng thượng vất vả giữ nước, con đường về sau sẽ càng ngày càng tốt hơn." Tự Cẩm cười ngồi xuống dựa vào hắn, cũng nắm tay hắn không muốn buông ra, trong suy nghĩ đều là hình ảnh ngày đó nàng hôn mê tỉnh lại, liền nhìn thấy hắn dựa vào đầu giường ngủ. Một hoàng đế cửu ngũ chí tôn, kỳ thật có thể làm được thế này, chính nàng cũng thật sự bất ngờ.

Đều nói người người ngang hàng nhưng thật ra là bất bình đẳng. Người không thể lựa chọn xuất thân của mình, có người sinh ra đã là hoàng tộc thế gia quý tộc, có người sinh ra lại chính là nô tài, dân chúng. Có phân biệt đích thứ, có phân biệt cao thấp, có người sinh ra đã được bọc gấm lụa, hưởng hết vinh hoa phú quý. Cũng có người từ nhỏ đã phải theo cha mẹ làm ruộng trồng trọt, vất vả làm việc, sống tạm qua ngày.

Cùng là nữ nhân được tuyển vào cung, nhưng đến khi phong vị thì người có gia thế tốt tất nhiên vị phần sẽ cao, gia thế không tốt cũng chỉ có thể từ cấp thấp chậm rãi từ từ đi lên.

Cẩn thận làm người, vất vả sống qua ngày, có lẽ còn có đèn cung đình từ trên trời giáng xuống đập vào đầu người.

Tìm ai hỏi rõ lí lẽ đây?

Trải qua chuyện lần này, Tự Cẩm càng hiểu rõ ràng tình cảnh hiện tại của chính mình.

Tiêu Kỳ nghe Tự Cẩm nói mặt mũi tràn đầy vui vẻ, khẽ siết tay nàng, "Nàng nói đúng, sau này con đường của trẫm nhất định sẽ càng đi càng rộng, thiên hạ này chung quy một ngày sẽ chân chính thuộc về trẫm!"

Nam nhân có chí khí, có mưu lược, anh dũng quả cảm lại có khuôn mặt anh tuấn nữa thì lúc nào cũng đặc biệt mê người.

Tự Cẩm nhìn nam nhân ánh mắt kiên nghị, cảm xúc cũng theo lời hăn nói hùng hồn không biết sao cũng phập phồng lên.

"Lần này được nhiều lương tài, mặc dù tuổi tác không cao nhưng trí tuệ mưu lược, làm việc trầm ổn, nói năng trước ngự tiền cũng tiến lui thoả đáng." Tiêu Kỳ nói đến đây cười cười, nhìn Tự Cẩm lại nói: "Lại còn có diện mạo cực kỳ xuất chúng, trầm vốn muốn đề cử vị Thám hoa, nhưng cảm thấy thiệt thòi cho hăn ta. Nhắc đến người này còn là đồng hương với nàng, cũng đến từ Khúc Châu."

Trong lòng Tự Cẩm bỗng chốc hồi hộp lạ, nét mặt trở nên cứng ngắt, trong lúc nhất thời nàng không biết mình nên nói cái gì. May mắn Tiêu Kỳ đang hưng phấn vì tuyển chọn được người tài, trong lúc nhất thời cũng không có phát giác sự khác lạ của Tự Cẩm. Không chỉ nói đến Tần Tự Xuyên, còn nhắc tới cả Bảng nhãn và Thám hoa đều bình luận một hồi, rốt cục mới nói: "Mấy ngày nay cha nàng đang lựa người tài, sau đó toàn bộ quan viên của Thiên Đình Tư đến nhận chức, việc chuyển khẩu cũng bắt đầu phải khởi động."

Tự Cẩm cười "Ha ha", chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay đều tứa ra mồ hôi lạnh, không nghĩ tới Tiêu Kỳ lại thưởng thức Tần Tự Xuyên như vậy. Vậy nếu hăn biết rõ Tần Tự Xuyên kia và nguyên chủ là thanh mai trúc mã, cũng không biết được đến lúc đó tâm trạng của hăn sẽ như thế nào?

Bởi vì Tự Cẩm cũng không nhớ ra rất nhiều chi tiết, cũng không biết lúc trước vì sao chuyện hôn sự đó lại không thành. Nhưng Tần Tự Xuyên đoạt danh hiệu trạng nguyên, người nhà nàng nhất định sẽ nhận ra hăn ta? Nếu trong giấc mộng kia Tần Tự Xuyên đã quyết định đến Tô gia cầu hôn, hăn người nhà Tô gia nhất định biết rõ hăn. Cha mẹ nguyên chủ thật sự cũng không phải là người coi trọng dòng dõi gia thế, nếu Tần Tự Xuyên kia đã đi

theo con đường khoa cử, chắc nhà hân ta cũng không có gia thế hiển hách, có lẽ chỉ là thân phận lương dân...

Nếu là xuất thân lương dân, Tần Tự Xuyên lại có thực tài, phụ thân nàng vốn ái tài, hai nhà qua lại cũng không phải là việc khó hiểu gì.

Tự Cẩm hơi nhúu mày, trong này có quá nhiều chuyện nghĩ không ra, lại gặp giấc mơ như vậy, trong lòng nàng thật sự là trăm mối tơ vò, một giây cũng không được an bình.

Tiêu Kỳ thấy Tự Cẩm hơi nhúu mày, liền cho rằng nàng bệnh nặng mới khỏi, sức khỏe còn chưa tốt, "Sao sắc mặt nàng trắng bệch như thế, có chỗ nào không thoải mái hay không?" Nói xong định truyền thái y.

"Thiếp không sao." Tự Cẩm vội vàng ngăn cản hân lại, gấp rút tươi cười, "Hoàng thượng nhìn xem, vết thương của thần thiếp đã khỏi rồi, chỉ là tối hôm qua ngủ không ngon, tinh thần hơi uể oải thôi. Không có chuyện gì lớn đâu."

"Ngủ không ngon?" Tiêu Kỳ nghe vậy liền nhìn Tự Cẩm, bỗng nhiên cười rộ lên. Mới có mấy ngày hân không đến chỗ nàng mà nàng cũng đã ngủ không ngon, thấy rõ là một khắc cũng không xa được hân.

Tự Cẩm nói xong lời này liền thấy nét mặt Tiêu Kỳ bỗng chốc trở nên hòa hoãn vui vẻ, trong phút chốc cũng không hiểu lý do, hình như nàng cũng đâu có nói gì ngọt ngào nhỉ, sao lại cười vui vẻ như thế?

"Vậy nàng ngủ trước đi, tối ta lại đến thăm nàng." Bên Sùng Minh Điện của Tiêu Kỳ cũng để chồng chất tấu chương chưa có phê duyệt, mấy ngày nay đang bận rộn với khoa thi nên không đến thăm nàng. Trong lòng hân cũng lo lắng nên mới ghé qua một chút, thấy người khỏe thì cũng yên tâm trở về giải quyết việc tiếp.

Trong lòng Tự Cầm đang rối loạn, liên tục gật gật đầu không ngừng, đứng dậy cười sáng lạn tiễn Tiêu Kỳ ra ngoài.

Đưa người đi rồi, Tự Cầm càng thêm đau đầu, vậy bây giờ phải làm sao mới được?

Tần Tự Xuyên kia sẽ không làm chuyện gì điên rồ chứ?

Dù sao nàng cũng đã tiến cung, khẳng định là lúc trước hôn sự của hai người không thành, nếu không sao nguyên chủ lại tiến cung? Nếu dựa theo nội dung của giấc mộng, hai người tình cảm thâm thiết như vậy, Tô gia lại không phải là người bán nữ cầu vinh. Nếu nguyên chủ có ý trung nhân, chắc chắn sẽ không ép nàng tiến cung. Chỗ này nhất định đã có chuyện gì xảy ra, chỉ tiếc trong đầu nàng tìm không thấy phần ký ức này.

Nguyên chủ chấp niệm sâu như thế, cả đoạn ký ức kia cũng phong tỏa, thấy rõ nàng có hận Tần Tự Xuyên.

Chao ôi, rồi rắm!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Tự Tồn Hại Tám Trăm (2)

Editor : Hương Cỏ

Tự Cầm trong cung rất phiền não, mà lúc này cha con Tô gia nhận được báo thiệp cũng sa sầm nét mặt.

"Sao hắn ta còn có mặt mũi đến thăm hỏi chứ?" Tô Thịnh Dương nghiêng răng nói, "Để con trả lại thiệp mời này cho hắn đi."

Tô Thịnh Dương cầm lấy thiệp mời trên bàn định đi, Tô Hưng Vũ vừa nhìn thấy vội vàng quát lên: "Đứng lại!"

"Cha, lúc trước tiểu tử này làm ra chuyện như vậy, nếu không thì muội muội cũng sẽ không khăng khăng đòi dự tuyển. Giờ hắn lại tới làm gì, làm gì cũng đã muộn rồi!" Tô Thịnh Dương hung hăng đấm một cú lên tường.

Tô Hưng Vũ thấy con trai như vậy liền nói: "Chuyện lúc trước chúng ta chỉ nhận được một phong thư của Tần gia bọn họ, chuyện thế nào cũng không biết rõ. Nếu hắn ta đã dám đến đây thì chúng ta cũng vừa vặn hỏi cho rõ ràng. Con nên biết chuyện này không phải chuyện đùa, muội muội con đang là phi tần trong cung, bên ngoài không thể có một chút xúu tin tức không tốt đối với con bé."

Tô Thịnh Dương nghe vậy hơi chậm lại, cực kỳ không tình nguyện cười lạnh một tiếng, "Chuyện trên đời này nào có dễ dàng như thế, hắn ta muốn như thế nào chứ, chúng ta sợ hắn chắc?"

"Không đắc ý, không tức giận khi làm việc, nếu đã đưa thiệp mời đến vậy thì ngày mai mời hẳn qua phủ. Ta cũng muốn xem hẳn sẽ giải thích chuyện năm đó rõ ràng khéo léo đến mức nào." Tô Hưng Vũ trong lòng cũng tức giận, cho nên vẻ mặt không hề vui vẻ chút nào.

Phòng bên trong im lặng một hồi, Tô Thịnh Dương mới nói: "Được, vậy thì gặp một lần." Nói xong liền sai người đưa thiệp trả lời, hẹn hẳn ta ngày mai gặp nhau.

Trong lầu Trạng nguyên mấy ngày nay đều là không khí vui sướng, không nghĩ tới chứ, ba vị đứng đầu khoa thi năm nay đều xuất phát từ lầu Trạng nguyên của bọn họ. Quả nhiên tên này lấy được hay, may mắn cũng nhiều. Tiểu nhị cầm trong tay một thiệp mời chạy lên lầu hai, tới gian phòng cuối cùng, giơ tay gõ gõ cửa, cất giọng nói: "Trạng Nguyên gia, có thiệp mời của ngài."

Vừa dứt lời, cửa phòng liền mở ra, bên trong đi ra một thư đồng ăn mặc sạch sẽ, giơ tay nhận thiệp mời, vừa cười vừa nói: "Đa tạ tiểu nhị vất vả, bạc này cho cậu uống rượu." Nói rồi lấy một ít tiền nhét vào tay tiểu nhị kia.

Tiểu nhị vội vàng tạ ơn, tiền do trạng nguyên ban thưởng, chút nữa cho mấy đệ đệ trong nhà, chưa biết chừng cũng có thể lấy chút may mắn vui mừng, trong nhà cũng có đệ đệ đang đọc sách mà.

Thư đồng kia đóng cửa phòng, quay người lại liền nhìn thấy thiếu gia nhà mình gác tay đứng trước cửa sổ, cao lớn vững chãi, hào hoa phong nhã, trường bào màu xanh sẫm mặc trên người càng tăng vài phần uy nghi. Hẳn ta khẽ bước tới, hạ giọng nói: "Thiếu gia, Tô gia đưa thiệp tới."

Bóng người kia nghe vậy cuối cùng cũng động, xoay người lại nhận lấy thiệp mời. Ánh mặt trời chiều tà xuyên qua cửa sổ soi vào người hẳn, tóc cuốn gọn, lông mi dài, ánh mắt như đao, trong ánh mắt kia sắc bén nhuệ khí

sắc bén khiến thư đồng đứng một bên sinh lòng kinh hãi. Nhưng định thần nhìn lại thì lại thấy người đứng bên cửa sổ ánh mắt ấm áp, nét mặt tuấn tú như cũ. Hắn ta xoa xoa mắt, nhất định là mình hoa mắt sinh ảo giác. Công tử nhà bọn họ lúc nào cũng ôn nhuận như ngọc, tại sao lại có thể có ánh mắt hung ác như muốn giết người kia, nhất định là nhìn lầm rồi.

Xem thư trả lời xong, Tần Tự Xuyên đặt nó lên bàn, lại gác tay ngó ra ngoài cửa sổ. Kinh đô vẫn phồn thịnh như cũ, chỉ là người và vật sớm đã không còn. So với chuyện cũ trong ký ức của hắn ta thì khác nhau một trời một vực.

Rõ ràng hắn ta còn nhớ từ lúc hơn một năm trước nàng mắc bệnh qua đời ở trong cung, sau khi chết không có phong hào, không có ân chỉ, chỉ có một chiếc quan tài mỏng manh chôn cất ở phi lăng. Cũng không có chuyện Tô gia vào kinh, càng không có cái gì thành lập Thiên Đình Tự, thủ lĩnh Kiều Long Vệ cũng không phải là Tô Thịnh Dương...

Không nghĩ tới hắn sống lại làm người thì bao nhiêu chuyện đã thay đổi hoàn toàn không giống chút nào. Nhớ tới kiếp trước, hắn tham gia khoa cử, vào triều làm quan, mấy năm trời vội vàng mưu cầu danh lợi, cuối cùng nhập các vì tướng, chỉ muốn vì nàng đòi công đạo.

Nàng ốm chết trong cung, cũng không phải là thiên tai, mà là bị người mưu hại.

Bảo vật hắn ta nâng niu trân quý trong tay lại trở thành vong hồn dưới tay người khác. Làm sao hắn ta có thể yên giấc sống cho qua ngày, nếu không thể vì nàng báo thù rửa hận, chẳng phải là phụ bạc tình cảm bao năm thừa nhỏ của bọn họ sao?

Nhưng, vì sao sống lại một kiếp, mọi chuyện lại hoàn toàn khác như vậy chứ?

Điều duy nhất cảm thấy vui vẻ là nàng còn sống, thật tốt quá!

Không vui là vì sao thời điểm hắn ta sống lại không thể trước khi nàng chưa tiến cung. Nếu như đến lúc đó, dù cho hắn đầu rơi máu chảy cũng phải tự mình đến bên nàng, lại cũng sẽ không để nàng hiểu lầm, chán nản mà dự tuyển.

Ngày hôm sau, Tần Tự Xuyên dậy từ khá sớm, mái tóc dài chỉ dùng một cây trâm bằng gỗ mun cài lại. Một thân trường bào màu xanh, cầm theo lễ ra mắt trong tay, thuê một cỗ kiệu đi tới Tô phủ.

Gặp lại cha con Tô Hưng Vũ, quả nhiên là khác một đời. Kiếp trước dòng chính Tô gia Khúc Châu leo lên nhà Tô quý phi, liên tục áp chế con đường thăng quan của cha con Tô gia. Tô Hưng Vũ đau đớn vì mất con gái, con đường thăng quan lại không thuận lợi, cuối cùng cũng buồn đau ốm ứ mà chết. Mặc dù về sau việc thăng quan của Tô Thịnh Dương có sự giúp đỡ ngầm của hắn ta cũng có vài phần thăng tiến. Nhưng trên có dòng chính Tô gia Khúc Châu chèn ép, dưới lại có nhà Tô quý phi nhìn chăm chăm nên dù là hắn ta cũng không thể nào giúp đỡ quá lộ liễu, đỡ phải ngược lại hại hắn. Cho dù Tô Thịnh Dương đây bụng thi thư, một thân võ nghệ bất phàm, cuối cùng cũng chỉ có thể đạt được vị trí quan ngũ phẩm tới già mà thôi.

Nhớ tới chuyện kiếp trước, lại nhìn trước mắt Tô Hưng Vũ đang tương lai sáng lạn, Tô Thịnh Dương cũng vào tuổi anh khí bộc phát, trong lòng Tần Tự Xuyên rất cao hứng. Hắn ta bước lên một bước, khom lưng chín mươi độ đầy thành khẩn thi lễ, "Cháu trai tham kiến bá phụ, Tô huynh. Từ biệt mấy năm, sức khỏe bá phụ bá mẫu vẫn tốt chứ ạ?"

Tô Hưng Vũ đen mặt nhìn Tần Tự Xuyên, cũng không muốn nói nhảm với hắn ta, nói thẳng: "Không dám nhận là Bá phụ, cửa nhà Tần trạng nguyên cao quý, chúng ta cũng không dám bầu vếu."

Nét mặt Tần Tự Xuyên tối sầm lại, bỗng nhiên vén áo dài quỳ xuống, "Con biết bá phụ trách giận con năm đó nuốt lời, hại Cầm muội khăng

khăng đòi dự tuyển nhập cung. Nhưng chuyện này bên trong có rất nhiều biến cố, con mong bá phụ nghe con giải thích đôi lời."

Tô Thịnh Dương đứng ở bên cạnh lập tức nói: "Giờ mới giải thích thì có ích lợi gì? Lẽ nào người còn có biện pháp đưa muội muội ta từ trong cung đi ra ư? Tần Tự Xuyên, chuyện trước đây thế nào nhà chúng ta đã không muốn nhớ lại, chỉ mong về sau chúng ta đường ai nấy đi, không ai đụng ai. Nếu như người còn nghĩ tới tình nghĩa năm xưa, chỉ mong người không nên đề cập xá muội trước mặt người khác, bảo vệ thanh danh nàng không bị tổn thương. Người cũng biết xưa đã khác nay, nàng ở trong cung nhìn thì vinh quang, kì thực từng bước chông gai, mạng treo lơ lửng, không chịu được có một chút sai lầm. Nếu người còn có lòng thì hãy đồng ý chuyện này, sau này chúng ta ân oán xóa bỏ, không còn khúc mắc."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Tự Tổn Hại Tám Trăm 3

Editor : Hương Cỏ

Tần Tự Xuyên sớm đã đoán được người nhà Tô gia tất nhiên sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắn ta, nét mặt tối lại, cười khổ một tiếng. Bao nhiêu ngôn từ muốn nói giải thích lại không thể nói nổi một chữ. Đúng như Tô Thịnh Dương nói, dù hắn ta có giải thích thì như thế nào? Hắn ta còn có thể đưa nàng ra khỏi cung sao? Hắn ta không có bản lĩnh lớn như vậy. Huống chi, Tần Tự Xuyên nhớ tới kiếp trước Tiêu Kỳ bảo vệ cô gái kia, đợi đến tổng tuyển cử sẽ tiến cung. Lúc đó Cấm muội ở trong cung chỉ sợ lại càng không dễ chịu.

Đều là hắn ta hại nàng!

"Tô huynh yên tâm, ta sẽ dùng cả đời để bảo vệ chu toàn cho nàng. Nếu làm trái lời thề này, thì cả đời ta không thể thăng quan tiến chức."

Nghe những lời Tần Tự Xuyên nói, không chỉ Tô Thịnh Dương, mà ngay cả Tô Hưng Vũ cũng phải giật mình. Nam nhân trên đời khổ công đọc sách để mong mình giành được vinh quang, một đời thăng quan tiến chức. Người này dám lấy con đường quan chức của mình lập lời thề, so với những lời thề khác thì tỏ rõ lòng chân thành hơn rất nhiều.

Nét mặt Tô Thịnh Dương xoa dịu vài phân, nhưng cũng lập tức nói ngay: "Muội muội của ta, đương nhiên có ta che chở, cũng không phiền đến người hao tâm tổn trí."

Tô Hưng Vũ nhìn con trai một cái, rồi sau đó nói với Tần Tự Xuyên: "Mời Tần trạng nguyên đứng lên đi, cậu như vậy lão phu thật sự là không dám nhận."

Tần Tự Xuyên rơi vào đường cùng chỉ đành nghiêm chỉnh đứng dậy, lại nói với Tô Thịnh Dương: "Bá phụ..." Thấy Tô Thịnh Dương trừng mắt nhìn thì dừng lại một chút rồi Tần Tự Xuyên mới nói tiếp "Tô đại nhân, tuy nói con cái không thể đánh giá cha mẹ nhưng có mấy lời con vẫn muốn nói. Năm đó mẫu thân của con đã lén giấu con viết thư cho Cầm muội, nói con đã đính hôn ở quê. Rồi lại nói với con là Cầm muội nhất định đòi vào cung ham mê vinh hoa phú quý. Hai bên hiểu lầm quá sâu nên sinh lòng oán giận. Mẫu thân con mặc dù có tư tâm nhưng xét đến cùng cũng là vì con suy nghĩ, hy vọng con có thể có một Nhạc gia đặc lực nâng đỡ. Bây giờ mẫu thân đã quy tiên về cõi hạc, trái phải đúng sai cũng đã trở thành cát bụi, con mong Tô đại nhân có thể tha thứ cho người."

"Mẫu thân người ...?" Tô Thịnh Dương cả kinh. Trong trí nhớ của hắn ta Tần phu nhân còn rất khỏe mạnh, sao mới mấy năm mà đã không còn?

"Ta trẻ người non dạ, lúc trước khi biết được chân tướng đã tranh cãi ầm ĩ với mẫu thân một trận, cả đêm bất chấp mưa gió muốn tới Khúc Châu thỉnh tội. Mẫu thân của ta sợ ta gặp chuyện không may, cũng một đường đuổi theo tới. Không nghĩ gặp mưa trúng phong hàn, chẳng bao lâu qua đời. Khi đó mẫu thân mới mất, ta lại tự trách mình nên không muốn đi đâu, cứ thế kéo dài, trì hoãn mọi việc đến giờ." Lúc Tần Tự Xuyên trùng sinh trở lại, mẫu thân hắn đã qua đời. Rất nhiều chuyện đều đã không có cách nào đền bù lại được. Nhưng may là, kiếp trước hắn sống đến tuổi đó, trải qua rất nhiều sóng to gió lớn, tâm tính sớm đã trưởng thành. Giờ nhắc lại mọi chuyện cũng bình thản thông dong hơn.

Nghe nói tới đó cha con Tô gia đều trầm mặc. Mặc dù Tự Cầm vào cung sâu như biển, nhưng mẫu thân Tần Tự Xuyên coi như vì chuyện này mà

qua đời. Xảy ra việc như thế, nếu bọn họ vẫn cứ khẳng khẳng truy cứu thì quả thật là không có tình người.

"Tần hiền chất cố nén bi thương." Tô Hưng Vũ thở dài, "Lại cũng không nghĩ ra mọi chuyện lại có nguồn cơn trắc trở như thế."

Nghe Tô Hưng Vũ gọi mình như vậy, mặc dù Tần Tự Xuyên đã trải qua một đời, lúc này cũng phải đỏ mắt, "Cảm ơn bá phụ đã an ủi."

Tô Thịnh Dương thấy Tần Tự Xuyên thuận cố làm thân như thế, vốn định muốn mở miệng mĩa mai một hai câu, nhưng nghĩ tới chuyện thương tâm của người ta nên chỉ đành cố nén lại, trong lòng cũng rầu rĩ không vui.

Nói thì nói, là bọn họ không có có duyên phận mà thôi.

Tối đó Tô Hưng Vũ cũng không giữ Tần Tự Xuyên ở lại ăn cơm, Tần Tự Xuyên cũng biết có một số việc không thể sốt ruột. Ngăn cách hiểu lầm vốn đã sâu, không phải là vài ba câu có thể tiêu trừ hết. Năm rộng tháng dài, cuối cùng hẳn ta cũng sẽ làm để cho bọn họ thật sự tha thứ cho hẳn.

Sau khi Tần Tự Xuyên đi rồi, Tô Thịnh Dương nhìn cha mình, muốn nói lại thôi.

Tô Hưng Vũ đương nhiên cũng biết con trai đang suy nghĩ gì, ông nhẹ nhàng lắc đầu, "Chỉ cần Hoàng thượng không kiên trì, ta sẽ không nhận hẳn vào Thiên Đình Tự."

Tô Thịnh Dương liền chậm rãi thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù Tần Tự Xuyên đã giải thích những căn nguyên trong đó, nhưng tổn thương đã tạo ra cũng không phải vài ba câu có thể xóa hết. Tự Cầm tiến cung, Tần phu nhân cũng bệnh qua đời. Cho dù ngoài mặt tỏ ra không sao nhưng trong lòng vẫn sẽ có khúc mắc, lúng túng, giống như nghẹn ở cổ vậy, lên không nổi xuống không xong.

"Như vậy cũng tốt, không cùng làm việc thì sẽ dễ dàng nói chuyện hơn." Cả ngày ngẩng đầu gặp cúi đầu gặp, lại là quan hệ thủ trưởng thuộc hạ, rất nhiều chuyện sẽ không dễ tránh được.

Tô Hưng Vũ cũng gật đầu, "Xem ý tứ Hoàng thượng, hình như cũng không định cho hắc vào Thiên Đình Tư, hắc là có sắp xếp khác. Huống chi ngay cả trạng nguyên đứng đầu tam giáp mà còn chưa được vào Thiên Đình Tư thì người khác nghĩ cũng không dám."

"Nói vậy cũng đúng, cũng nên kiêng kỵ thì tốt hơn." Tô Thịnh Dương vẫn chưa hết khúc mắc với Tần Tự Xuyên, nhất thời khó có thể tiêu tan mọi chuyện.

Tự Cẩm đương nhiên là không biết rõ chuyện của Tần Tự Xuyên, nàng cứ ở trong cung cũng không thể gặp người, huống chi người có thể thi đậu trạng nguyên chắc chắn chỉ số thông minh rất cao, không dễ dàng mắc sai lầm. Hắc là thời gian này cũng chưa có chuyện gì. Nghĩ như thế sự căng thẳng lo lắng trong lòng Tự Cẩm mới vơi đi ít nhiều.

Trong Sùng Minh Điện, Tiêu Kỳ cầm một cuốn sách đang cẩn thận tra xét, nhìn những hướng dẫn viết bên trong, nét mặt liền tươi cười. Trong hậu cung trừ việc dùng thuốc có thể tránh thai, kỳ thật còn có một phương pháp do tiền triều lưu lại, là căn cứ vào thời kỳ nguyệt sự của nữ nhân để tính toán ngày sung hạnh. Ngày nào dễ dàng mang thai, ngày nào có thể tránh được. Mặc dù không thể nói là chính xác hoàn toàn, nhưng cũng có tám phần năm chắc. Nếu không mấy năm nay, làm sao trong hậu cung cũng chỉ có Tiền tài tử và Quý phi có tin tức tốt. Cái thai kia của Tiền tài tử là do Tiêu Kỳ không để ý, dù sao gia thế nhà mẹ đẻ không cao, có con cũng không ảnh hưởng gì. Còn Quý phi... Đó là chuyện ngoài ý muốn, tám phần là chủ đích còn hai phần là vô tình.

Tự Cẩm còn chưa cập kê, hắc không muốn làm cho nàng mang thai quá sớm. Do đó mỗi lần ngủ lại bên Di Cùng hiên, nếu hai người có làm gì thì

hắn luôn luôn xem ngày đó có an toàn không. Từ khi Tự Cẩm bị thương tới nay, lại bắt đầu ngày mở khoa thi, giữa hai người vẫn chưa từng cùng phòng. Lần này bởi vì chuyện giả tạo hộ tịch, lộ dẫn, Kiêu Long Vệ tra ra rất nhiều bí mật. Xảy ra chuyện như thế, cùng những chứng cứ hắn đang có trong tay, chắc hẳn người nhà Hoàng hậu và Quý phi cùng với mấy cựu thần cũng thắc thỏm không yên lòng, trên triều đình cũng không dám quá đối chọi với hắn.

Tâm trạng vui vẻ, Tiêu Kỳ liền khó tránh khỏi nhớ thương người yêu nhỏ bên Di Cùng hiên. Hắn đạp bóng đêm, chân nhẹ nhàng đi thẳng sang Di Cùng hiên.

Đúng lúc đó, Tự Cẩm đang sầm mặt ngồi trong Di Cùng hiên. Hôm nay Tề Vinh Hoa vụng trộm truyền tin tức tới, nói chuyện nàng bị thương đã có chút kết quả. Kết quả cụ thể thế nào nàng ta còn chưa nghe được, nhưng hoàng hậu và quý phi lại ngồi cùng nhau ở Phượng Hoàn Cung cả một buổi trưa.

Đây cũng không phải là tin tức tốt gì.

Hoàng hậu và Quý phi xưa nay bất hòa, hai người rất hiếm khi ở chung riêng như vậy. Lần này có thể làm cho các nàng đồng lòng như thế, hẳn là không chỉ tra xét ra chuyện nàng bị thương mà có lẽ Hoàng hậu còn muốn giao dịch gì đó với Quý phi.

Chẳng lẽ chuyện mình bị thương thật sự có liên quan tới Quý phi?

Đây là cái gọi là bóng tối dưới ánh đèn sao?

Sinh nhật của nàng ta đang vui vẻ như vậy, không lẽ quý phi thật sự sử dụng mưu kế giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm để mưu hại mình ư?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Tính Toán Của Hoàng Hậu

Editor : Hương Cỏ

Tiêu Kỳ vén màn đi tới liền nhìn thấy Tự Cẩm đang cau mày ngồi ở đó, khuôn mặt nhỏ nhắn được chăm sóc kỹ lưỡng sau khi bị thương hơi ửng hồng, nước da trơn nhẵn bóng loáng, chỉ có hai hàng lông mày sít sao nhú lại cùng một chỗ, như thể viết được thành một chữ “Giang” lớn.

Nhìn gương mặt thiên chân hồn nhiên đẹp như bạch ngọc không tỳ vết lại liên tiếp hết lần này tới lần khác tỏ ra khổ đại thâm cừu như thế, Tiêu Kỳ liền cười hỏi: "Lại sao rồi, ai lại chọc giận nàng ư? Nếu là mấy kẻ nô tài không bớt lo kia thì cứ phạt rồi đuổi đi, kêu Nội Đình Phủ thay người khác là được, có đáng để nàng tức giận như thế này không."

Mấy người Vân Thường trong nháy mắt giật mình, đầu cúi xuống thấp hơn, rất sợ mình không cẩn thận liền bị Hoàng thượng đuổi đi.

Tự Cẩm nhìn mấy người Vân Thường bị dọa tới mức trắng bệch mặt, vội vàng nháy mắt khiến bọn họ lui xuống, rồi mỉm cười ngọt ngào với Tiêu Kỳ, "Hoàng thượng đừng có dọa bọn họ, nhìn rất đáng sợ. Bọn họ đối với thiếp toàn tâm toàn ý, hầu hạ cực kỳ tận tâm." Kể từ sau lần bị thương này, Tự Cẩm có thể tinh tế cảm nhận được Tiêu Kỳ đối với nàng không giống với người khác. Coi nàng giống như một búp bê dễ vỡ, mỗi lần tới thăm nàng cũng muốn cẩn thận kiểm tra một lần.

Cảm giác được người khác che chở nâng niu trong lòng, dù Tự Cẩm thật sự là không muốn đếm xỉa cũng không thể được. Nữ nhân là sinh vật mỏng cảm nhất thiên hạ, người khác đối với người tốt hoặc là không tốt, lúc nào

cũng có thể nhạy cảm phát giác được. Còn sự tận tâm này là thật lòng hay là ngụy trang thì phải dựa vào sự đánh giá của chính mình.

Tiêu Kỳ đối với nàng... Thật sự khác so với trước đây, nhưng khác cụ thể như thế nào thì Tự Cẩm cũng một lời khó nói hết.

Nghe Tự Cẩm nửa thật nửa giả oán hận, Tiêu Kỳ không lưu chút tình cảm nói: "Nàng chính là quá mềm lòng, nếu không phải ta để Quản Trường An dạy dỗ bọn họ thay nàng, chưa chắc nàng có thể trói buộc được bọn họ." Mấy cung nhân này, rất nhiều người đều tiến cung từ thuở nhỏ, ở trong cung đã quen với việc xoay trở của thế gian, biết rõ cái gì gọi là lựa gió phát cờ. Tự Cẩm thông tuệ, nhưng có một điểm không tốt, luôn cảm thấy người khác cũng lương thiện như nàng. Nếu không phải hấn sai Quản Trường An quản lý giám sát chặt chẽ bọn Trần Đức An và Vân Thường, nếu hai người này liên kết ra tay, chỉ sợ Tự Cẩm cũng không thể phát hiện hành vi của bọn họ, bị bọn họ đâm sau lưng mà không biết.

Nhưng nàng ngốc vậy thì lại có phúc phần của kẻ ngốc. Trần Đức An và Vân Thường cũng còn xem như người tri ân đồ báo, ánh mắt của nàng vẫn còn coi như tinh tường.

Nếu Tự Cẩm biết rõ Tiêu Kỳ nghĩ về nàng như đóa bạch liên hoa thối, chỉ sợ sẽ cười gãy răng mất. Kỳ thật nàng đã cẩn thận quan sát Quản Trường An và Vân Thường, nếu không người bên cạnh đều không phải là người tốt, trung thành, sao nàng có thể ngủ yên giấc chứ?

Hắn cũng nghĩ cuộc sống của nàng quá đơn giản, may mà Tự Cẩm cũng không biết, nếu không thật sự là sẽ buồn bức chết.

Tự Cẩm bị Tiêu Kỳ dọa mấy lần, vội vàng nói giúp Trần Đức An và Vân Thường: "Hoàng thượng đừng đánh bọn họ nhiều, trong viện tử này nhiều người như thế, cũng phải cho bọn họ chừa chút thể diện." Tự Cẩm cũng hơi thất vọng, trong vấn đề này nàng và Tiêu Kỳ có khoảng cách cực lớn.

Theo Tiêu Kỳ, cung nhân không nghe lời phải chịu phạt đòn, đánh còn không nghe lời thì đuổi ra ngoài. Hẳn làm hoàng đế, đâu có nhiều thời gian đi dạy dỗ một nô tài như vậy. Người không làm được việc thì sau người còn có biết bao nhiêu người đang ao ước vị trí của người, hẳn không thiếu người để dùng. Tuy là phương thức quản lý đơn giản thô bạo, nhưng hiệu quả rất lớn. Chỉ cần nhìn Tiêu Kỳ trước đây vùng vẫy trong hoàn cảnh khó khăn như thế mà bên cạnh hẳn không có bất cứ nô tài nào dám câu kết với mấy nhà thế gia cũng đủ hiểu rõ rồi.

Nhưng trong lòng Tự Cẩm rốt cục là không thể làm chuyện bá đạo như vậy. Nàng vẫn cảm thấy dùng tấm lòng cảm hóa con người, như vậy có thể trong ngoài một lòng. Nàng có thời gian từ từ bồi dưỡng bọn họ, không vội vàng. Nhưng lại không chịu nổi người bên cạnh sốt ruột. Vì vậy bây giờ nô tài trong Di Cung hiên, chỉ cần Tiêu Kỳ vừa đến thì ai nấy đều sợ hãi như chuột nhìn thấy mèo vậy.

Nhưng hiệu quả tốt là thật, ít nhất đối với mấy người đứng đầu như Trần Đức An, Vân Thường, Diện Mi nàng vẫn tin được. Tuy nhiên mấy tiểu cung nhân phía dưới nàng vẫn chưa dám tin tưởng. Nhưng dưới thủ đoạn thô bạo mạnh mẽ của Tiêu Kỳ, thật sự không xuất hiện kẻ phản đồ.

Mặc dù ý tưởng cách làm bất đồng nhưng rốt cục cũng là trăm sông đổ về một biển, hiệu quả không tệ, Tự Cẩm liền cảm thấy có Tiêu Kỳ thay nàng quản như vậy cũng không tồi.

Chính là đừng có động chút thì đánh người. Trần Đức An và Vân Thường còn phải quản lý người dưới, phải cho họ chút thể diện chứ.

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm liền thở dài, nhưng rốt cục cũng không nói gì. Dù sao sau này khi đánh đòn để cho nàng biết là được. Hoàng hậu cũng tốt, Quý phi cũng tốt, mấy người đó thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, chỉ có Tự Cẩm mới cho rằng dùng trái tim cảm hóa lòng người. Nhưng mấy kẻ này, cho dù

có thể không khuất phục trước sự hấp dẫn của lợi ích, lại chưa chắc có thể chịu được nếu bị uy hiếp.

Hắn ra tay độc ác sẽ tạo nên một cảm giác kinh sợ, để những người này, cho dù có bị người khác kiềm chế cũng không dám làm chuyện phản bội chủ tử, đó mới là kết quả hắn muốn.

Tiêu Kỳ nghiêng người dựa trên gối mềm kéo Tự Cẩm vào trong lòng, lại hỏi chuyện khi này, "Vừa rồi vì sao nhúu mày vậy?"

Tại sao lại hỏi chuyện này? Tự Cẩm đổi chủ đề, còn tưởng rằng hắn quên.

Nàng phải nói thế nào với hắn về chuyện đó đây? Chẳng lẽ nói với hắn, ta hoài nghi hai vợ lớn của người đã có một hiệp nghị bí mật để tính kế ta ư? Đừng nói không có chứng cứ, cho dù là có chứng cứ, Tự Cẩm cũng biết những chuyện này không thể nói đơn giản vậy được. Có một số việc không thể đung vào, có mấy lời không thể nói, không phải là không tín nhiệm, mà là khi mình còn chưa đủ quyền năng thì cần gì khiến hai bên lúng túng chứ?

Thấy Tự Cẩm lại nhúu mày, Tiêu Kỳ cũng không thúc giục nàng, chỉ nhắm mắt dưỡng thần chờ nàng trả lời.

Tự Cẩm ngẩng đầu nhìn Tiêu Kỳ, trong lòng thật sự sâu lo. Nàng cảm thấy rất bi thương, người này càng ngày càng hiểu rõ mình, hẳn biết nàng nhất định sẽ nói cho hắn, cho nên mới không nóng nảy như thế. Tự Cẩm nguyện trang mình thành bạch liên hoa, nhưng ở trước mặt hắn, ngoại trừ chuyện xuyên việt, nàng thật sự chưa từng lừa gạt hắn. Những chuyện nói dối lừa người, một khi bắt đầu thì sẽ phải nói tiếp vô số lời nói dối để bù đắp. Cho nên nàng không nghĩ dối gạt hắn trong lúc hắn đang đối tốt với nàng.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Tính Toán Của Hoàng Hậu (2)

Editor : Hương Cỏ

Nghe Tự Cẩm thở dài, Tiêu Kỳ liền mở mắt ra, "Khó xử vậy sao? Nếu không muốn nói thì nàng có thể không nói."

Tự Cẩm sững sờ, dân chủ như thế sao? Nhưng Tiêu Kỳ càng như vậy, nàng lại càng thấy mình đau lòng, không muốn ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Tiêu Kỳ, suy nghĩ một chút người nhích gần vào ngực hắt, quyết định vẫn nói ra nguyên văn: "Hôm nay tiếp nhận được một tin tức, nhất thời không lý giải được cho nên mới đang cẩn thận cân nhắc, nhưng chưa kịp nghĩ ra đầu mối gì thì hoàng thượng đã tới rồi."

"Ồ? Chuyện gì khiến cho nàng hao tâm tổn sức như thế?" Tiêu Kỳ nghe Tự Cẩm nói, môi bất giác giương lên. Nàng vẫn nguyện ý nói với hắt, không lừa hắt thì tốt rồi. Kiếp này đã có quá nhiều kẻ lừa hắt, hắt hy vọng nàng là người ngoại lệ.

"Tiếp nghe nói quý phi nương nương đi thăm hỏi Hoàng hậu nương nương, hai người thoải mái ngồi nói chuyện khá lâu." Tự Cẩm nói xong câu này thì dừng lại, dù sao không nói Tiêu Kỳ cũng có thể hiểu được nàng đang cân nhắc cái gì.

Lông mày Tiêu Kỳ hơi nhăn lại, liền nói: "Chuyện này lạ đấy, hoàng hậu và quý phi khó được lúc 'Hợp ý' như thế."

Tự Cẩm đầu tiên là sững sờ, lập tức liền mím môi cười, Tiêu Kỳ cũng là quỷ ranh mãnh, vừa nói hời hợt như thế đã bày tỏ trong lòng hắt hiểu được.

Tự Cầm đột nhiên cảm thấy gánh nặng trên vai bỗng chốc nhẹ nhàng, dù sao nàng nói chuyện này với Tiêu Kỳ, dựa theo tính cách của hắn nhất định sẽ điều tra rõ ràng. Nói ra rồi, Tự Cầm lại quay sang Tiêu Kỳ: "Hôm nay thiếp mới biết được, ngày đó Tề Vinh Hoa vì cứu thiếp mà bị thương, vết phỏng trên tay rất nhiều, trong lòng thiếp khá lo lắng muốn tới thăm nàng ấy. Mà Hoàng thượng lại không cho thiếp ra cửa."

"Ta đã ban thưởng thuốc mỡ, nàng cứ yên tâm được rồi."

Tự Cầm thở dài, "Đến cùng là ân cứu mạng." Nếu như không có Tề Vinh Hoa đẩy nàng một cái, nói không chừng giờ này nàng đã không còn trên dương thế. Không nghĩ tới kết minh giữa hai người còn chưa hoàn thành chính sự, nàng ta đã cứu mình một mạng. Đây là nợ người ta ân tình cực lớn.

"Ta biết mà." Tiêu Kỳ khẽ nói, "Chuyện này nàng cứ để đó, bảo vệ mình cho tốt là được."

Tự Cầm trong lòng châm chọc, biết thì làm được gì chứ? Người nói để đó là thế nào, nhưng Tiêu Kỳ không nói, Tự Cầm còn có thể ép hắn mở miệng chắc, chỉ đành để ở trong lòng. Nàng đang suy nghĩ sau này có cơ hội, nhất định phải báo đáp Tề Vinh Hoa thật tốt. Lúc này đích thực không phải thời điểm khoe khoang, nếu không chính là hại Tề Vinh Hoa.

Bữa tối đưa tới rất phong phú. Trước đó vài ngày bởi vì dưỡng thương nên không được phép ăn hải sản, Tự Cầm thèm ăn đã lâu rồi. Giờ miệng vết thương khép lại, cuối cùng có thể toại nguyện. Hôm nay Tiêu Kỳ đến dùng bữa, cố ý sai Ngự Thiện phòng làm mấy món hải sản dâng lên. Một đĩa gạch cua trộn thịt ba ba hầm. Gạch cua đỏ au thơm nức, ba ba hầm cách thủy, lấy thịt ra, mềm ngọt. Ốc khô xào rau, thịt ngọt vị thơm, gia vị nêm nếm vừa vặn. Canh măng tươi xanh đẹp mắt, nhẹ nhàng thanh thanh. Ăn được một bữa cơm ngon, Tự Cầm rất là thỏa mãn. Những phần ăn thế này,

một Uyển nghi nhỏ nhoi như nàng đương nhiên là không có, đồ nàng ăn đều là phần lệ của Tiêu Kỳ.

Ăn xong cơm tối Tiêu Kỳ dắt tay Tự Cẩm đi tản bộ tiêu thực trong sân nhỏ. Đây là thời điểm hoa đang nở rộ, trong viện người chăm sóc cây của Ngự Hoa viên đã mang tới không ít loại hoa. Trong sân treo đèn cung đình, chiếu sáng cả khoảnh sân nhỏ. Ngẩng đầu lên là bầu trời sao nhấp nháy, cúi đầu là hoa tươi nở rộ, bên cạnh còn có một đại soái ca, ngày như thế quả nhiên là thích thú độc nhất vô nhị.

Tiêu Kỳ thấy Tự Cẩm cả đêm tươi cười không ngớt, kéo tay mình nói chuyện líu lo không dứt, vui vẻ sôi nổi không biết bao nhiêu. Lại còn hái một đóa hoa cài bên tóc mai, quay đầu lại hỏi hắn xem nhìn có đẹp hay không. Cả gương mặt hồng hào, lông mày đen nhánh cong như cánh cung, dáng vẻ phong lưu, sóng mắt yêu kiều. Tiêu Kỳ nhất thời ngẩn ngây dại, Tự Cẩm bị hắn nhìn như thế, trên mặt vọt lên ửng đỏ, bụm mặt bỏ chạy, nào có kiểu nhìn người như thế chứ.

Nhìn Tự Cẩm tóc mai cài hoa, người thì chạy trốn chết, Tiêu Kỳ bước nhanh đi theo, ngày tốt cảnh đẹp người xinh như thế, ánh nến hồng đông đưa, chỉ hận đêm xuân ngắn ngủi.

Quản Trường An tận mắt thấy, chỉ dám gắt gao nhìn chăm chăm mặt đất, giả vờ như cái gì cũng không thấy. Chà chà, ánh mắt kia của Hoàng thượng, thật đúng là ... Rõ ràng quá đi.

Vân Thường khép chặt cửa đỏ mặt lui ra, an bài người trực đêm chờ sai sự. Đợi bên này rảnh rồi liền nhìn thấy Trần Đức An đang ở cúi đầu nói gì đó với Quản Trường An. Nàng ta hơi do dự đi tới, vừa vặn nghe câu cuối, "Dựa theo công công phân phó, đã đuổi người về. Nhưng bên chỗ Hoàng thượng ... ?" Vừa nãy Hách Nhân của Trường Nhạc Cung đến, nói là tiểu công chúa nhớ phụ hoàng. Miễn đi, đứa bé mới mấy tháng chưa biết nói, biết gì mà nhớ nhung, rõ ràng là muốn thỉnh Hoàng thượng đi. Hắn ta

không dám làm chủ, đảo mắt nghĩ cũng không có trực tiếp bẩm báo Hoàng thượng mà là nói trước với Quản Trường An. Không ngờ Quản Trường An trực tiếp kêu hắn ta đuổi đi, cứ nói Hoàng thượng đã an giấc không dám quấy nhiễu.

Lúc Hách Nhân đi, ánh mắt kia của hắn ta hận không thể lột da người. Mặc dù trong lòng Trần Đức An hơi thấp thỏm, nhưng hắn ta cũng không ngốc, chỉ nói là Quản Trường An phân phó như vậy. dù cho Quý phi oán giận, cũng không dám lấy Quản Trường An khai đao. Mình có bị oán cũng còn có Quản Trường An làm đệm lưng. Quản Trường An không biết chút nào về việc mình bị làm đệm lưng cho người khác. Suy nghĩ này cũng không cần phô trương.

Một giấc ngủ thẳng đến tận lúc mặt trời lên đỉnh sào, Tự Cẩm mới xoa xoa lưng ôm chăn gấm nằm trên giường lăn lộn, vừa nằm vừa nghĩ. Hoàng đế thèm ăn thịt không biết kiềm chế, ỷ vào trẻ tuổi sức khỏe tốt, khởi động nhanh, kết thúc thẳng lợi. Cũng không thể quá cuồng nhiệt, về sau còn phải để chút lương thực dự trữ chứ.

Nhưng đảo mắt lại nghĩ tới, ai biết về sau lại không có tiểu yêu tinh cướp người từ tay mình, vậy thì cứ ép khô lương thực dự trữ cũng là lựa chọn không sai.

Nghĩ tới về sau Tiêu Kỳ không thể uy triển hùng phong, Tự Cẩm nằm bó mình trong chăn gấm cười khúc khích.

Vân Thường nhẹ nhàng đi vào, nghe tiếng động trong màn biết rõ chủ tử tỉnh, liền vội vàng nói: "Chủ tử, nên dậy thôi." Đã tới giờ nào rồi chứ, cũng may mà Di Cùng hiền đã sớm thích ứng với vị chủ tử lười nhiệt tình này. Nếu đặt ở trong cung người khác, ai mà không biết xấu hổ ngủ tới giờ này trước mắt bao nhiêu người như thế. Những tần phi có vị phần thấp còn phải dậy sớm rời giường để thỉnh an tân phi chủ điện, làm gì có ngày tháng thanh thoi tốt đẹp như vậy.

"Treo màn lên đi." Tự Cầm chậm rãi ngồi dậy, thắt lưng đau đến nổi suýt nữa nằm xuống lại.

Vân Thường nghe vậy liền gọi người vào, trong phòng lập tức bận rộn. Gấp chần cuộn màn, rửa mặt thay quần áo, mấy người gấp rút chân không chạm đất.

Đồ ăn sáng Nhạc Trường Tín đưa tới là cháo hải sản, Tự Cầm ăn con mắt cũng híp lại, vừa đặt bát đĩa xuống, bóng Trần Đức An bên ngoài màn cửa nhoáng một cái, Diện Mi bước nhanh đi ra ngoài rồi lại vào ngay, cúi người hành lễ, "Chủ tử, Đồng cô cô đến."

Tự Cầm nghe vậy sững sờ, cầm lấy khăn lau lau miệng nói: "Trước hết mời đi phòng khách ngồi."

"Dạ." Diện Mi tự mình đi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Tính Toán Của Hoàng Hậu 3

Editor : Hương Cỏ

Vân Thường hầu hạ chủ tử đi vào thay áo khoác rồi mới hạ giọng nói: "Chủ tử, giờ này Đồng cô cô đến, cũng không biết vì chuyện gì." Hôm qua Hoàng hậu và Quý phi ngồi cùng nhau lâu như vậy, hôm nay Đồng cô cô tới, trong lòng tự nhiên là lo lắng.

Tự Cẩm trong lòng cũng không biết Đồng cô cô đến làm gì, mặc dù thời gian qua Quý phi và Hoàng hậu không vừa mắt nhau nhưng cũng không có nghĩa khi hai người cùng nhất trí về lợi ích sẽ không hy sinh lợi ích của chính mình. Mấy nữ nhân xuất thân thế gia luôn biết cân nhắc thiệt hơn. Cho nên nàng cũng không đoán ra Hoàng hậu sai Đồng cô cô đến làm gì.

"Đi gặp liền biết, chẳng lẽ còn có thể ăn thịt ta chắc?" Tự Cẩm cố làm ra vẻ thoải mái cười nói.

Vân Thường nhìn chủ tử bất đắc dĩ thở dài, "Nhưng cũng không sợ, Hoàng thượng sẽ làm chủ thay chủ tử."

Tự Cẩm cười cười không lên tiếng.

Kể từ sau khi xảy ra chuyện Lý Chiêu Nghi, mỗi lần Tự Cẩm gặp khách đều là trong sảnh nhỏ đã được thu dọn làm nơi tiếp khách. Phòng không lớn lắm nhưng trang trí lịch sự tao nhã hào phóng, nhìn là biết sự tinh tế của chủ nhân. Vừa nhìn thấy Tự Cẩm vào, Đồng cô cô liền đứng dậy đón, cười khom mình hành lễ, "Nô tỳ thỉnh an Hi chủ tử."

"Đồng cô cô xin mau đứng lên." Tự Cầm liền vội vàng tiến lên một bước, giơ tay đỡ Đồng cô cô, "Cô cô còn khách khí với ta như vậy làm gì, Hoàng hậu nương nương vẫn mạnh khỏe chứ? Trong lòng ta vẫn muốn đi thỉnh an nương nương, nhưng sức khỏe còn chưa khỏe hẳn nên trong lòng vẫn luôn bất an."

Đồng cô cô đỡ Tự Cầm ngồi xuống, vừa cười vừa nói: "Nương nương cũng luôn nhớ thương thể của Hi chủ tử, biết rõ giờ chủ tử cũng đã bình phục trong lòng mới an tâm vài phân. Nương nương nói, Hi chủ tử phải bồi dưỡng sức khỏe cho tốt mới là chuyện quan trọng, tâm ý của chủ tử nương nương đều biết rõ."

Tự Cầm lại tạ ơn Hoàng hậu thông cảm, để Đồng cô cô ngồi xuống, kêu Vân Thường dâng trà. Đồng cô cô vội vàng từ chối nói: "Nô tỳ phụng ý chỉ nương nương đến, nói xong còn phải về hầu hạ, tạ Hi chủ tử ân thưởng, nô tỳ tâm lĩnh."

Đồng cô cô đã nói vậy, Tự Cầm cũng không kiên trì nói: "Lần này cô cô tới, không biết rõ nương nương có chuyện gì sai bảo?"

"Là vì lễ cập kê của Hi chủ tử."

Tự Cầm sững sờ, ngẩng đầu nhìn Đồng cô cô, trên mặt cũng tỏ ra kích động rất phù hợp, đầy cảm ơn và bất an, "Chẳng qua là cập kê mà thôi, không dám để nương nương hao tâm tổn trí. Nương nương còn phải lo liệu sự vụ lục cung, sao dám để nương nương hao tâm tổn trí vì chuyện nhỏ này, ta tuyệt đối không dám nhận."

Nhìn Tự Cầm đầy vẻ sợ hãi, không có bất kỳ oán giận bất mãn nào với nương nương vì chuyện bị thương vừa rồi, Đồng cô cô âm thầm hài lòng gật đầu. Khó trách nương nương coi trọng Hi chủ tử như vậy, là người biết tri ân. Nghĩ tới đó nụ cười của Đồng cô cô liền thêm vài phần thật tâm, nói: "Nương nương cập kê là chuyện đại sự, dù có ở nhà cũng là nghi thức trọng

yếu, cho dù tiến cung cũng không thể giảm đi. Có tốn bao nhiêu công sức đâu, chỉ cần sai xuống Nội Đình Phủ đường nhiên sẽ làm tốt, Hi chủ tử không cần lo lắng. Nương nương sai nô tỳ tới hỏi chủ tử, hôm đó có thích mặc xiêm y, mang đồ trang sức đeo tay gì không."

Tự Cẩm trong lòng đang cân nhắc dụng ý của Hoàng hậu, kỳ thật nàng cũng đã nhận sủng, lễ cập kê này làm hay không làm cũng không còn quan trọng nữa. Nhưng nghe ý tứ Hoàng hậu, là muốn tổ chức long trọng cho nàng...

"Hoàng hậu nương nương đãi ta ân trọng như núi, lòng ta vạn phần cảm kích, làm sao dám để cho nương nương phải vì ta vất vả, làm như vậy lòng ta càng không yên ổn bất an. Còn mong cô cô nhất định phải giúp ta trần tình, cảm ơn nương nương hậu đãi như thế nhưng ta thật sự không muốn tổ chức lễ cập kê." Tự Cẩm nét mặt khấn trương và bất an nhìn Đồng cô cô, nhất thời kích động, nắm tay Đồng cô cô, trong mắt ngấn lệ, nước mắt rưng rưng giống như mưa nhỏ ngày xuân vậy, dáng vẻ mảnh mai, yếu đuối khiến người ta sinh lòng thương tiếc."Cô cô, lần trước thiếu chút nữa ngay cả mạng sống của ta cũng không còn, thật sự là không muốn..." Mấy lời phía sau Tự Cẩm cũng không nói, nhưng đã biểu đạt rõ ý mình, sau đó cúi thấp đầu lau nước mắt.

Đồng cô cô rất kinh ngạc nhìn Hi Uyển Nghi, bộ dạng này thật giống như bị kinh sợ. Nói đến cũng đúng thôi, chuyện lần trước quá dọa người, thiếu chút nữa thì mạng chẳng còn, Hi Uyển Nghi sợ hãi như thế cũng là bình thường. Suy nghĩ một chút bà ta liền nhú lông mày lại, nói với Hi Uyển Nghi: "Là do Hoàng hậu nương nương nghĩ tới lần đó Hi chủ tử bị ủy khuất nên mới nghĩ tới chuyện tổ chức lễ cập kê cho long trọng."

Nghe Đồng cô cô nói như vậy, Tự Cẩm vội vàng: "Từ khi ta tiến cung tới nay, nương nương đã nâng đỡ rất nhiều, nếu không có nương nương, thần thiếp nào có ngày tốt lành hôm nay. Nhưng ta thật sự sợ hãi, còn mong cô cô ở trước mặt nương nương nói tốt giúp ta vài câu." Nói xong liền cười

chiếc vòng đang đeo trên tay xuống nhét vào tay Đồng cô cô, "Cô cô thời gian này giúp đỡ ta, ta cũng đều ghi tạc trong lòng."

Đồng cô cô biết rõ vòng tay Hi Uyển Nghi cho bà ta là vòng tay ngự tứ, vội vàng từ chối. Tự Cẩm lại kiên trì không thu hồi, chỉ nói: "Ta biết rõ cô cô là người tốt, nhưng ta... Ta thật sự là bị chuyện lần trước làm kinh hãi, mong cô cô giúp ta, vì tình cảm bao lâu nay, trước mặt nương nương nói đỡ giúp ta. Chuyện tổ chức lễ cập kê đừng nhắc tới, ta ghi khắc ở trong lòng ân tình của nương nương."

Đồng cô cô tuyệt đối không nghĩ tới Hi Uyển Nghi này lại nhát gan như vậy. Nhưng nghĩ lại cũng đúng, đâu chỉ mình nàng ta bị chuyện kia làm kinh sợ, nhận lấy vòng tay đứng dậy nói: "Nô tỳ sẽ chuyển đạt lời của Hi chủ tử, còn nương nương có thay đổi ý định hay không thì nô tỳ không dám cam oan, nhưng tấm chân tình của Hi chủ tử nô tỳ chắc chắn sẽ nói với nương nương."

Tự Cẩm trên mặt cảm kích mỉm cười, đôi mắt nhìn Đồng cô cô rưng rưng lệ, tỏ vẻ coi bà ta như người cứu cánh. Đồng cô cô là người có tâm địa sắt đá, cũng không nhịn được trong lòng mềm nhũn, thở dài cáo từ rời đi.

Chờ Đồng cô cô rời đi, Tự Cẩm ngồi trước bàn tròn nước sơn bóng loáng nhíu mày suy nghĩ, Hoàng hậu làm vậy vì cái gì đây? Là ý tứ hoàng hậu hay là ý định của Quý phi đi tìm Hoàng hậu hôm qua? Vào lúc này, không nghĩ đến việc tra ra hung thủ, trả lại công bằng cho nàng lại nhất định đòi tổ chức lễ cập kê, chuyện đó khiến Tự Cẩm hoang mang nghi ngại.

Nếu hoàng hậu và quý phi liên thủ giăng bẫy nàng, nàng thật đúng là không có sức lực đánh trả lại. Từ trước đến giờ nàng mượn lực đả lực, dựa vào Hoàng hậu và Quý phi vòng quanh, còn phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, lúc nào cũng cẩn thận. Nếu như lần này hai người liên kết ra tay, Tự Cẩm không biết mình phải làm thế nào mới tốt.

Có phải do lần trước Tiêu Kỳ quá khẩn trương lo lắng mình, sau đó bị mấy người này nhìn ra nên không buông tha cho chăng?

Giờ cũng chỉ có thể giải thích như vậy mới có thể lý giải được nguyên nhân Hoàng hậu liên thủ với Quý phi.

Nhưng mình là người của Hoàng hậu mà Hoàng hậu còn vội vàng liên thủ với Quý phi hại nàng sao? Hoàng hậu thông minh như thế, đâu thể làm ra chuyện tự cắt đứt cánh tay của mình một cách ngu xuẩn vậy?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Tính Toán Của Hoàng Hậu (4)

Tự Cẩm nhất thời không đoán được đầu mối rõ ràng, suy nghĩ một chút liền nhìn Vân Thường nói: "Canh đầu cá hầm sâm đã nấu xong chưa?"

"Ngự Thiện phòng đã nấu từ sớm, chắc giờ này cũng được rồi." Vân Thường vội vàng nói.

Tự Cẩm gật gật đầu, "Người đi Ngự Thiện phòng mang canh dâng đến Sùng Minh Điện đi."

Vân Thường vừa nghe lời này liền hiểu rõ ngay, đây là chủ tử kêu nàng ta đưa tin cho Quản Trường An, vì vậy gật gật đầu, "Nô tỳ đi ngay ạ."

Tự Cẩm gật đầu, bất kể như thế nào, chuyện lần này vẫn cần Tiêu Kỳ ra mặt áp chế một cái mới được. Để Vân Thường truyền tin này, nàng cũng muốn nhìn một chút xem Tiêu Kỳ sẽ làm thế nào, dù sao hôm qua nàng cũng đã nói với hắn chuyện Hoàng hậu và Quý phi, trong lòng hắn nhất định sẽ để tâm lưu ý.

Sùng Minh Điện.

Tiêu Kỳ cầm trong tay một bản tấu chương, càng xem càng nhíu mày, cân nhắc hồi lâu rồi mới hạ bút phê duyệt, sau khi phê duyệt xong lại cảm thấy có chút không thỏa đáng, đề bút viết thêm vài câu. Đặt bút xuống, Tiêu Kỳ xoay cổ tay nhưng lông mày vẫn nhíu chặt. Tô Hưng Vũ đề cử Bảng nhãn Thám hoa, duy độc có Trạng nguyên lại không nhắc tới. Mặc dù hắn cũng không dễ giao người nhưng Tô Hưng Vũ nói cũng không nhắc tới

một chữ, là ông ta đoán được dự định của hắn hay là chướng mắt Tần Tự Xuyên đây?

Nhưng hắn cũng nghe nói Tần Tự Xuyên tự mình đi thăm hỏi Tô Hưng Vũ.

Hắn rất thưởng thức vị Trạng nguyên Tần Tự Xuyên này, trong lời nói có thâm ý, tính tình trầm ổn, làm việc cẩn thận, nếu bố trí hắn ta vào Lục bộ rồi lần lượt lưu chuyển là một chủ ý vô cùng tốt. Vừa có thể thay mình thăm dò tin tức, còn có thể kín đáo nắm giữ được tình hình, động thái của Lục bộ, như thế hắn cũng nắm thế chủ động nhiều hơn.

Nhưng mà, an bài cụ thể như thế nào còn cần cân nhắc kỹ càng. Huống chi không biết có phải là mình ảo giác hay không, Tiêu Kỳ luôn cảm thấy vị trạng nguyên mới này của mình luôn nhìn hắn với ánh mắt quái lạ. Nhưng lúc nhìn lại thì lại cảm thấy lại bình thường. Cứ thế qua lại mấy lần, hắn cũng nhận không được hoài nghi có phải là hắn ta bất bình thường với mình hay không.

Quản Trường An bưng theo hộp cơm lặng lẽ đi tới, ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng nhíu mày ngồi ở trên kia, càng thêm cẩn thận. Đi đến trước bàn, hạ giọng nói: "Hoàng thượng, Hi chủ tử đưa canh tới."

Tiêu Kỳ nghe vậy nghiêng đầu nhìn thoáng qua Quản Trường An, liền thấy trong tay hắn ta bưng theo một hộp cơm nước sơn màu đỏ thẫm, suy nghĩ một chút mới nói: "Mang tới."

Quản Trường An đặt hộp cơm lên bàn nhỏ, mở nắp ra, bưng chén canh bên trong tới. Canh còn nóng nổi, hương thơm ngào ngạt, lấy chén nhỏ múc một chén, hai tay bưng tới đặt lên bàn rồi khom người lui về phía sau một bước.

Tiêu Kỳ cúi đầu nhìn thoáng qua, không phải là canh ngọt nên thở nhẹ một hơi. Có mấy ngày Tự Cẩm đặc biệt thích uống canh ngọt. Mình thích

uống thì thôi, còn tưởng rằng hăn cũng thích uống, nàng thay đổi nhiều món canh phong phú dâng lên, không uống thì cô phụ tấm lòng của nàng, uống thì lại làm khó chính mình. Bưng lên chén canh, múc vài muống uống, thấy Quản Trường An tỏ ra muốn nói lại thôi đầy vẻ khó xử liền hỏi, "Lại có chuyện gì?"

Quản Trường An cân nhắc một hồi rồi mới nói: "Nô tài nghe nói Hoàng hậu nương nương cố ý tổ chức lễ cập kê long trọng cho Hi chủ tử."

Tiêu Kỳ khẽ nhú mày, nhìn Quản Trường An.

Quản Trường An trong lòng chần động, lại gấp rút nói tiếp: "Hình như Hi chủ tử cũng không cam tâm tình nguyện làm chuyện này."

Tiêu Kỳ nghe vậy cũng biết là tin đưa đến từ chỗ nào, nhìn Quản Trường An hỏi, "Buổi sáng trăm kêu người tra chuyện đó như thế nào rồi?"

"Bẩm hoàng thượng, nô tài chưa tra được. Lúc Hoàng hậu và Quý phi nương nương nói chuyện, trong đại điện không có một ai khác. Do đó cũng không thăm dò được tin tức gì." Quản Trường An đổ mồ hôi lạnh trên trán, "Nhưng, nô tài hỏi thăm được lúc Quý phi nương nương rời đi nét mặt bình tĩnh, nhìn không ra hỉ nộ. Hôm nay Trường Nhạc Cung cũng không có cái gì khác lạ, chỉ là Hoàng hậu nương nương nói tiền điện Trường Nhạc Cung đã tu sửa xong, cũng không cần tra xét nữa, Quý phi nương nương có thể mang Ngọc Trân công chúa chuyển về chính điện."

Tiêu Kỳ uống canh từng miếng từng miếng đến hết sạch, bỏ chén muống xuống, lấy khăn lau miệng rồi mới lên tiếng: "Chỗ Nội Đình Phủ có động tĩnh gì không?"

"Mấy ngày nay Cục Tư chính thăm vấn không ít cung nhân để tra xét chuyện hôm đó, cũng chưa chứng minh được là chuyện xảy ra ngoài ý muốn hay là mưu hại, do đó chưa dám kết luận." Mồ hôi lạnh trên trán Quản Trường An lấm tấm. Hăn ta biết rõ chuyện này Cục Tư chính của Nội

Đình Phủ làm chưa hết lực. Bọn họ không nghĩ đắ tội Hoàng hậu và Quý phi trong hậu cung, muốn nịnh nọt hai đầu. Có lẽ là cảm thấy Hi Uyển Nghi vị phần thấp, không có nhà mẹ đẻ quyền thế làm chỗ dựa. Cho dù được Hoàng thượng sủng ái cũng chẳng qua là huy hoàng ngắn ngủi trước mắt. Dù sao Hoàng thượng bắt nghiêm tra, nhưng lẽ nào lại không e ngại thể diện của Hoàng hậu và Quý phi chứ?

Cho nên, người của Cục Tư chính mang lòng nịnh nọt Hoàng hậu và Quý phi, cũng chỉ có thể ủy khuất vị Hi Uyển Nghi kia. Nếu là bình thường thì chuyện này cũng không đáng ngại. Cục Tư chính tính toán khá chuẩn xác. Nhưng bây giờ ư, ha ha, cứ để mấy kẻ mắt chó không thấy ngà voi này tự cầu nguyện cho mình. Cũng không nhìn xem phụ thân và huynh trưởng của Hi Uyển Nghi đang được Hoàng thượng trọng dụng, ngay cả Hi Uyển Nghi cũng ... Quản Trường An thở dài, cho dù Quý phi năm đó, cũng không khiến Hoàng thượng để tâm như thế đâu.

"Người nói với Cam Lượng, hẳn ta có thể đi lên." Tiêu Kỳ mặt không đổi sắc nói ra.

Nét mặt Quản Trường An không thay đổi chút nào, khom lưng hành lễ, "Vâng, nô tài đi làm ngay."

Ngày hôm sau, toàn cung trên dưới đều biết một tin tức, chương quản Cục Tư chính của Nội Đình Phủ, đại nhân Uông Anh phạm tội, say rượu thất đức muốn cưỡng chế một cung nữ trong cục. Cung nữ kia không phản kháng được, đâm đầu vào tường tự tử. May mắn được người phát hiện, mới khó khăn lắm mới cứu về một mạng, nhưng cũng hấp hối gần chết, không biết rõ có thể tỉnh lại hay không. Chuyện này bàn tán sôi sục, nghe nói Hoàng thượng giận dữ, lập tức liền buộc Uông Anh từ chức, dựa theo luật lệ để giải quyết, lại sai trợ thủ là Cam Lượng tiếp quản chức chương quản Cục Tư chính.

Trong Cục Tư chính.

Cam Lượng nét mặt đầy đặn, nước da hơi đen, khuôn mặt lúc nào cũng mang nụ cười nhẹ nhàng, lúc này đang nhìn cung nữ trên đầu bó vải trắng rỉ máu, cười nói: "Chuyện này người làm rất tốt. Người yên tâm, Bốn quan nhất định sẽ làm chuyện đã đáp ứng với người. Năm nay khi cung nhân được xuất cung, tên người sẽ có trong danh sách."

Cung nữ sắc mặt yếu ớt, nhưng trên mặt lại vô cùng vui vẻ, thật sự thở phào một cái nói: "Đa tạ Đại nhân."

"Cảm tạ thì không cần, từ hôm nay về sau người cứ ở Cục Tư chính làm việc, nếu không có việc gì thì đừng ra ngoài tránh sự nhòm ngó của mọi người." Cam Lượng khẽ dặn dò. Uông Anh kia không phải là kẻ dễ chọc, nếu là suy nghĩ cẩn thận biết được mình bị giăng bẫy, tính mạng của cung nữ này chỉ sợ khó bảo toàn.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Tính Toán Của Hoàng Hậu 5

Editor : Hương Cỏ

"Đại nhân không cần phải lo lắng, xác thực Uông đại nhân có hành động cường bách nô tỳ, chỉ hận là thời gian qua nô tỳ ăn nói, hành động không cẩn thận bị ông ta bắt được cơ hội. Hôm qua, chẳng qua nô tỳ biết thời biết thế, chỉ mong đại nhân có thể giữ lời là được."

Cam Lượng nhìn cung nữ có gương mặt thanh tú, khẽ gật đầu, "Như thế thì tốt hơn." Uông Anh vốn là kẻ háo sắc, hẳn ta lợi dụng điểm này kéo ông ta xuống. Cung nữ này đã đến tuổi xuất cung, nhưng do Uông Anh liên tục gạch tên nàng ta, nàng ta không có biện pháp nào bèn nhờ đến hẳn. Do đó hai người mới làm cuộc giao dịch, không nghĩ tới cung nữ này cũng là người tính toán thông minh, biết rõ phải giải quyết tốt hậu quả. Người bớt lo như thế thì mọi việc cũng dễ dàng hơn nhiều.

Chờ Cam Lượng đi rồi, cung nữ kia ngẩng đầu nhìn lên đỉnh màn, trên nét mặt yếu đuối hiện ra nét kiên định. Lão già Uông Anh kia không biết xấu hổ, trong nhà có vợ cả, thiếp thất một đồng, còn muốn ép nàng ta làm thiếp của lão. Lão đáng tuổi làm cha nàng ta, làm sao nàng ta chịu cam tâm ủy khuất làm thiếp của hẳn chứ. May mắn ông trời giúp nàng, để nàng ta gặp gỡ Cam đại nhân, giờ chỉ còn chờ ngày được xuất cung thì tốt rồi. Nàng ta thở dài một hơi rồi mới nhắm mắt lại ngủ. Ở dưới quê, cha mẹ và đệ đệ đều đang mong nàng ta trở về nhà. Nàng ta muốn sống khỏe mạnh để trở về, lần trước mẫu thân viết thư còn nói, tiểu Võ ca ở cạnh nhà vẫn còn đang chờ nàng...

Thời gian qua, Uông Anh khôn khéo xảo trá, rất ít khi bị người khác bắt được nhược điểm. Không nghĩ tới nhất thời say rượu mất khống chế nên mới phạm sai lầm lớn. Giáng chức, về nhà nghỉ ngơi, mặc dù trong lòng ảo não nhưng lúc, này cũng chỉ có thể từ từ chờ thời cơ một lần nữa khôi phục. Cam Lượng làm trợ thủ của Uông Anh năm sáu năm, là người nói chuyện lúc nào cũng cười, thường thường giúp mọi người làm điều tốt, danh tiếng cực kỳ tốt đẹp. Lần này gặp may mắn bỗng chốc lên chức, không biết bao nhiêu người hâm mộ hân hoan. Xét thấy Hoàng thượng có một thói quen nhất quán, thủ trưởng phạm sai lầm bị bắt, trợ thủ sẽ trở nên vinh quang. Do đó trong cung, chức vị phó quan trở nên nóng bỏng lên. Cũng chính vì như thế, mà quan hệ giữa những phó quan cũng trở nên thay đổi cực kỳ tế nhị. Nếu như lúc trước họ liên kết thành một khối thì giờ họ đề phòng lẫn nhau, làm cho mối liên kết chặt chẽ của Nội Đình Phủ trở thành một cục diện khác hẳn.

Người khác chỉ nghĩ hoàng đế làm vậy để giảm bớt việc, mới để các phó chức lên vị chính. Nhưng Tự Cẩm lại biết chuyện tuyệt đối không phải đơn giản như thế. Với tâm cơ của Tiêu Kỳ, chỉ sợ mấy trợ thủ này là những người hân đã bồi dưỡng rất nhiều năm, đã sớm thần không biết quỷ không hay nằm vùng ở các vị trí đó, làm việc ở những nơi hân muốn bọn họ vào. Nhưng mấy người này khi nhập chức đều ở những vị trí thấp, không bị ai để mắt tới. Sau đó từng bước từng bước liều mạng lập công lao thành tích mà đi tới, cho nên cũng không ai có chút hoài nghi nào.

Giống như Cam Lượng này, hân ta làm việc ở Cục tư chính năm sáu năm, đầu tiên chỉ là một tạp dịch, nhưng vì được Uông Anh thưởng thức nên mấy năm qua mới leo lên đến chức phó chương quản. Nghe nói sau khi Uông Anh bị bãi quan, Cam Lượng lên thay ông ta còn cố ý tới phủ của ông ta thăm hỏi, hai người còn trò chuyện với nhau rất vui vẻ, nửa đêm mới trở về nhà, cũng trở thành một câu chuyện mọi người ca tụng. Trước đó Tự Cẩm cũng không dám xác nhận Cam Lượng là người của Tiêu Kỳ, hân ta lên chức trong khi đang tra xét vụ án làm nàng bị thương, nhưng thủ đoạn

lại khác hẳn Uông Anh. Uông Anh nhìn thì làm việc mạnh mẽ vang dội, không lưu tình một chút nào, nhưng đều là vẻ ngoài của ông ta. Thực tế hẳn ta rất xảo trá, chỉ vì mưu lợi của chính mình. Cam Lượng lại hoàn toàn khác, hẳn ta luôn cười rất thân thiện, có vẻ dễ gần nhưng khi làm việc thì mạnh bạo, cương quyết, quả cảm dũng mãnh, không chút nào đắn đo chần chờ. Đối với người đến cầu tình tất cả từ chối ngoài cửa. Đối với các vụ án có kết luận chưa rõ ràng đều tra xét lại không chút nào nương tay.

Cục Tư chính đổi người, vụ án Tự Cầm bị thương được tra xét lại, trong lúc nhất thời toàn bộ hậu cung lại thần hồn nát thần tính. Hoàng hậu gọi Cam Lượng tới không biết nói gì đó, vậy mà Cam Lượng không thỏa hiệp chút nào, thiếu chút nữa bị hoàng hậu đánh. Nhưng kết cục hẳn ta vẫn cương quyết ngẩng cao đầu đi ra Phụng Hoán Cung.

Trong phút chốc, khắp nơi đồn đãi vị Chương quân Cục tư chính mới nhậm chức về là người “đầu óc ngu si, tứ chi phát triển”. Thậm chí có người nói đùa, khó trách Uông Anh lại trọng dụng hẳn ta như thế, dùng một kẻ ngốc nghếch không biết thời thế làm phụ tá thì chẳng phải càng tỏ rõ sự anh minh thần võ của ông ta sao?

Bởi vì chuyện này mà khiến Hoàng hậu tức điên. Chuyện cập kê của Tự Cầm cũng coi như lắng xuống, bên Phụng Hoán Cung cũng không có tin tức truyền đến, Tự Cầm cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Trước đây nàng báo tin cho Tiêu Kỳ cũng là bởi vì không muốn cự tuyệt trước mặt Hoàng hậu việc tổ chức lễ cập kê. Lòng tốt lại còn bị từ chối thì đương nhiên hoàng hậu sẽ tức giận. Để Tiêu Kỳ hỗ trợ vòng quanh, nàng cũng muốn xem hẳn sẽ dùng thủ đoạn gì thương lượng với Hoàng hậu. Không nghĩ tới người ta căn bản cũng không chính diện giao phong với Hoàng hậu, chuyển thế bắt lấy Uông Anh, chỉ dùng một Cam Lượng đối phó đã khiến Hoàng hậu tức hộc máu, làm gì còn thời gian lo lắng nàng.

Nhưng, xem hoàng hậu kiên kị chân tướng như thế, chẳng lẽ nói chuyện mình bị thương có liên quan đến hoàng hậu?

Tự Cầm không tin, dù sao nàng là một tay Hoàng hậu nâng đỡ lên để đối chọi với Quý phi, bản thân mình luôn biết "Nghe lời " lại "Nhu thuận", từ trước đến nay không "Ngỗ nghịch" hoàng hậu, hoàng hậu sẽ không nghĩ vứt bỏ quân cờ này sớm như vậy. Nhưng rõ ràng Hoàng hậu đang che chở người đã động thủ, chắc hẳn người này có giá trị lợi dụng nhất định đối với hoàng hậu, rốt cuộc là người nào đây?

Lý do Hoàng hậu muốn tổ chức lễ cập kê long trọng, e là muốn an ủi bù đắp cho mình chăng?

Đáng tiếc nàng không cần.

Chạng vạng lúc Tiêu Kỳ tới, Tự Cầm hết sức ân cần bưng trà dâng nước, đầm lưng nắn vai, người ta vì mình giải vây, nàng dù sao cũng phải bày tỏ thành ý, không phải sao?

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cầm bận trước bận sau nhin không được cười lên một tiếng, kéo nàng ngồi xuống, "Đừng vội, nghỉ ngơi một lát đi."

Tự Cầm ngồi xuống bên cạnh Tiêu Kỳ, nghiêng nghiêng người vào trong ngực hắn, cứ thế dựa vào như vậy, nàng cũng cảm thấy lòng ngọt ngào như được uống mật.

Chao ôi, thật là không cứu nổi nữa.

"Nàng vui như vậy sao?" Tiêu Kỳ ấn nhẹ lông mày Tự Cầm hỏi, thấy nàng vui vẻ, môi hắn cũng không tự giác mà tươi lên.

"Vui chứ, đương nhiên là vui ạ." Tự Cầm liền nói, "Hoàng hậu nương nương đối với thiếp tốt, lòng thiếp đều biết và cảm kích. Nhưng thiếp thật sự không muốn quá nổi trội, làm người khác chú ý. Huống chi chỉ là lễ cập kê mà thôi, thiếp chẳng qua chỉ là một Uyển Nghi, sao có thể làm việc phá quy củ, công lao chưa có, khó tránh khỏi mang tiếng. Bị người khác nói sau lưng cũng không thể phản bác, cần gì làm để người ta ghen ghét. Hoàng

hậu nương nương muốn giành vinh quang cho thiếp, trong lòng thiếp cực kỳ cảm kích. Nhưng... Thiếp sợ làm không nổi."

Tiêu Kỳ nắm tay Tự Cẩm, vuốt nhẹ mu bàn tay nàng. Nàng nói quá chính xác, hắn cũng không có cách nào phản bác lại. Thật lâu sau, thản nhiên cười, "Cũng chỉ có nàng dám nói vậy trước mặt ta." Dám công khai nói ở trước mặt hắn, sợ bị cung phi khác ám hại, người này lá gan càng lúc càng lớn.

Tự Cẩm mím môi cười một tiếng, "Bởi vì thiếp không muốn lừa dối Hoàng thượng mà."

Tiêu Kỳ ngẩn ra, cúi đầu nhìn Tự Cẩm, chỉ thấy hai mắt nàng cong cong, khóe môi cười tươi, lại nghe nàng nói: "Hoàng thượng rất tốt với thiếp, sao thiếp có thể nói dối lừa gạt người. Thiếp cũng đâu phải người không có tim không có phổi chứ."

"Lại còn dát vàng lên mặt mình nữa." Mặc dù Tiêu Kỳ nói như vậy nhưng nét mặt lại hết sức nhu hòa.

Tự Cẩm ngẩng đầu lên cười nhìn hắn, ranh mãnh nói: "Nếu không cho thiếp dát vàng lên mặt, Hoàng thượng muốn phạt thiếp sao?"

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Hung Thủ Giết Người

Tự Cẩm ngửa đầu nhìn hăn, biết rõ hăn vui vẻ nên cũng không nói nhiều nữa, cứ thế dựa vào hăn. Nghe tiếng tim đập của hai bên, nghe hơi thở hai bên, không nói câu nào, trong không gian yên tĩnh hiện ra hương vị ngọt ngào, trong lòng vụn phần an ủi, hạnh phúc.

Tự Cẩm vô ý thức lắng nghe tiếng tim đập, yên lặng đếm, dựa theo suy đoán số lần tim đập, hình như nàng càng ngày càng thích hăn.

Tiêu Kỳ dựa vào gối mềm, trong lòng ôm Tự Cẩm, trong không khí ngọt ngào này cũng không muốn nói gì. Tựa như nếu nói ra sẽ làm vỡ mất giây phút hạnh phúc dịu dàng này. Hăn chưa từng có cảm giác thế này, hai người ở cùng một chỗ, không nói câu nào mà lại cảm thấy thật gần gũi thân thiết.

"Như chúng ta lúc này có phải là vô thanh thắng hữu thanh không nhỉ?"

Tiêu Kỳ nghe vậy trái tim trong ngực đập dồn lên, cúi đầu nhìn Tự Cẩm, liền thấy đôi mắt nàng cong như lưỡi câu, như thế có thể phun tơ ra quấn quýt lấy mình. Hai gò má hồng rực, ánh mắt sáng long lanh nóng hổi, khiến trái tim hăn cũng nhảy theo thành thịch.

Cái gì gọi là ánh mắt như dao câu?

Giấy phút đó Tiêu Kỳ cuối cùng đã hiểu được.

Tự Cẩm chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, không kịp phục hồi tinh thần, Tiêu Kỳ đã đè lên người nàng, trong vội vàng mang theo sự cuồng dã tàn sát bừa bãi, cuốn chặt nàng vào người hăn, sau đó ...

Quản Trường An mặt không đổi sắc lui ra đóng kín cửa đại điện. Gần đây hẳn ta phát hiện Hoàng thượng càng ngày càng không kiêng kỵ, tuy nói là chàng vụng nhưng không phải trời còn chưa tối hẳn sao? Không lẽ không thể đợi đến khi trời tối muộn mới tầm hoan sao, chỉ đáng thương hẳn ta một thân một mình, bị người quăng ra ngoài vui vầy ân ái.

Chao ôi!

Bên cạnh Vân Thường cũng lúng túng đứng canh giữ ở ngoài điện, nhìn Quản công công giả bộ nghiêm trang, nếu không phải biết rõ tính tình hẳn ta thì thật sự có thể bị dọa. Nhưng, Hoàng thượng cũng quá nhanh đi, mắt thấy đã sắp tới bữa tối, không thể đợi chờ thêm chút sao? Cũng may Di Cùng hiên gác cổng nghiêm ngặt, nếu không truyền ra ngoài, chủ tử khó tránh khỏi mang tiếng mê hoặc chủ, mắc tội ban ngày tuyên dân.

Trời ạ!

Diện Mi lặng lẽ đi qua đến, trong tay bưng theo một bình đồng lớn, thấy Vân Thường giữ ở ngoài cửa, lập tức bước chân chững lại. Được, mang tới như thế nào thì lại đem về như vậy thôi, xem ra giờ này cũng chẳng dùng được. Tay bưng bình, Diện Mi lại cười mỉm về phòng trà. Đặt bình đồng lên bếp lò đang cháy rực, đổ thêm một gáo nước lớn rồi ngồi xuống ghế bên cạnh bàn, cầm lấy khung đã thêu một nửa tiếp tục xe chỉ luồn kim.

Kim Chức Ngọc Tú nhìn Diện Mi lại trở về, hai người cũng không dám nhiều lời, một người tiếp tục ùi xiêm y, một người tiếp tục xông hương xiêm y, mỗi người đều vội vàng làm việc của mình, trong phòng yên tĩnh không tiếng động. Phòng bên cạnh, mấy tiểu cung nhân cũng im ắng không phát ra một âm thanh nào, chỉ ngẫu nhiên có người đi tới rót thêm trà uống, nâng cao tinh thần cho mọi người.

Trong cung quy chế nghiêm ngặt, vị phần của Hi chủ tử không thể có tú nương riêng của mình, do đó mấy cung nhân này phải làm mấy thứ đồ như

vớ, khăn tay các loại cho chủ tử. Còn y phục, váy áo thì chỉ có Vân Thường và Diện Mi mới có thể làm, đồ mặc lên người đương nhiên phải cẩn thận hơn.

Các nàng có lòng hiếu kính, cũng không thể vượt bốn phận.

Trần Đức An đi như bay vào phòng trà, Diện Mi thấy hắn ta đi vào vội vàng đứng dậy nghênh đón, "Trần công công, sao lúc này lại tới đây, có chuyện gì chăng?"

Trần Đức An liếc nhìn Kim Chức Ngọc Tú ở phòng bên kia, kéo Diện Mi đi ra phòng ngoài, hạ giọng nói: "Đậu Phương Nghi gặp chuyện không may, có cần báo với chủ tử bên kia không. Cô đi hỏi Vân Thường xem có tiện vào bẩm báo không." Hắn ta nhìn Quản Trường An nghiêm mặt khổ ải đứng ở bên ngoài, liền biết trong phòng giờ không tiện vào. Hắn ta cũng đâu có ngốc, mới không làm chuyện rủi ro như vậy.

Diện Mi nghe vậy nhìn ra bên ngoài, thấy Vân Thường vẫn còn đứng ở chỗ đó phòng thủ, dừng một chút mới nói: "Để tôi đi qua hỏi Vân Thường tỷ tỷ xem thế nào."

"Trời ạ, mau đi nhanh đi." Trần Đức An đặt mông ngồi xuống, trên trán đầy mồ hôi, chạy một đường chân quít lại, thật sự làm mệt chết hắn ta.

Diện Mi đi ra cửa, cố gắng tỏ vẻ bình thản như thường, đi tới cạnh Vân Thường hạ giọng nói mấy câu.

Vân Thường nhướng nhướng mày, nghiêng đầu nhìn Quản Trường An đứng quay lưng về phía nàng ta, sau đó nói với Diện Mi: "Chuyện này muội cứ để đó, về trước đi, trong lòng ta có tính toán rồi."

Thời gian qua Diện Mi rất nể phục cách làm việc của Vân Thường, nàng ta nói như vậy khẳng định đã có chủ ý, liền gật đầu trở về.

Diện Mi đi rồi, Vân Thường suy nghĩ chẳng bao lâu nữa Đồng Ý sẽ đến báo tin cho Quản Trường An. Sùng Minh Điện nhận được tin còn phải báo sang Di Cùng hiên, đương nhiên chậm hơn so với Trần Đức An. Nhưng vào lúc này nàng ta cũng không thể để cho Quản Trường An cảm thấy tin tức của Di Cùng hiên quá linh thông. Lần trước nếu không phải do Đậu Phương Nghi thất kinh đẩy chủ tử một cái, có lẽ chủ tử cũng không bị cây đèn rơi trúng đầu. Trong lòng nàng ta bất mãn đối với Đậu Phương Nghi, Diện Mi lại cũng không nói có lo lắng về tính mạng, không cần phải vội vàng quá.

Quả nhiên chỉ qua thời gian uống cạn chung trà, Đồng Ý liền vội vã đến, nói thầm với Quản Trường An mấy câu, liền nhìn thấy Quản Trường An quay đầu lại nhìn đại điện một cái, lông mày nhíu chặt lại, có vẻ hơi do dự.

Vân Thường có thể đoán được Quản Trường An đang suy nghĩ gì. Nhưng Đậu Phương Nghi từ lúc tiến cung thì chưa từng nhận sủng, giống như Tề Vinh Hoa. Vị phần được nâng lên đều do quy tắc trong hậu cung. Giờ Hoàng thượng đang bận rộn, vì một Đậu Phương Nghi mà quấy rầy Hoàng thượng, không biết Hoàng thượng có tức giận hay không. Trong lòng không dám chắc chắn nên mới do dự.

Vân Thường cũng không muốn bởi vì chuyện này mà chọc giận Hoàng thượng, do đó mới không để Diện Mi ra mặt. Cứ để Quản công công đau đầu đi thôi. Hẳn ta hầu hạ Hoàng thượng lâu như thế, nghĩ đến sẽ có biện pháp ứng phó với chuyện này, bọn họ thì không có bản lĩnh như vậy.

Do dự một lát, Quản Trường An quyết định hay là bấm báo một tiếng, bèn nhắc chân đi vào đại điện, nghiêng đầu nhìn Vân Thường một cái, chỉ thấy nàng ta đứng cúi đầu nhìn xuống đất, cũng không biết đang suy nghĩ gì. Hẳn ta thu hồi ánh mắt, bước chân lên thêm, đứng ngoài cửa khẽ gọi, "Hoàng thượng, Đồng Ý mới vừa tới báo tin, Đậu Phương Nghi rơi xuống nước."

Sau đó Vân Thường nghe thấy trong phòng có tiếng động vọng ra. Dựa theo tính cách chủ tử, dù Hoàng đế có để tâm hay không thì nàng cũng sẽ nhớ tới Đậu Phương Nghi từng cùng Tề Vinh Hoa đến làm khách, ngoài mặt sẽ thúc giục hoàng đế đi xem một chút. Lúc ấy Vân Thường cũng nâng chân bước lên thềm đi tới ngoài cửa điện, quả nhiên liền nghe thấy chủ tử ở bên trong kêu người chuẩn bị nước.

Vân Thường vội vàng đi phòng trà gọi Diện Mi kêu người mang nước ấm tới, chậu đồng, khăn bông, xà bông thơm từng món nâng trong tay, năm sáu người đứng chờ sẵn ngoài cửa. Vân Thường nghiêm trang đứng hàng đầu, nghe bên trong gọi mới đẩy cửa, dẫn theo đám người không ai dám ngẩng đầu lên đi vào.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Hung Thủ Giết Người (2)

Editor : Hương Cỏ

Tự Cẩm khoác áo ngoài, tùy tiện vuốt lại tóc, rồi vội vàng mặc quần áo cho Tiêu Kỳ, ngoài miệng còn nói: "Đang yên lành như thế sao lại rơi xuống nước, ttiếp thấy Đậu Phương Nghi muội muội là người hiền lành tốt tính, đừng để bị hoảng sợ mới được."

Đậu Phương Nghi là ai Tiêu Kỳ không có ấn tượng gì. Hơn nữa chuyện tâu phi rơi xuống nước không phải là phải đi tìm hoàng hậu sao? Nhưng Tự Cẩm thiện tâm, cứ bắt hẩn phải đi xem một chút nên đành phải kìm nén bức bối đứng lên, mặt đen lại rửa mặt thay quần áo, bắt Tự Cẩm không được phép đi ra Di Củng hiên, ở trong này chờ tin tức. Sau đó mới dẫn theo Quản Trường An đi sang Ngưng Thúy các.

Tiêu Kỳ vừa đi, Tự Cẩm cũng phát tay cho mấy người không thân tín lui ra hết, nhìn Vân Thường lại hỏi: "Cụ thể đã xảy ra chuyện gì vậy, người cũng đã biết rồi à?"

"Trần Đức An đưa tới tin tức, nô tỳ chưa có cơ hội hỏi, hay là gọi hẩn ta vào hỏi một chút." Vân Thường hạ giọng nói.

Tự Cẩm gật gật đầu, "Gọi hẩn vào đi."

Sau khi Hoàng thượng đi rồi, Trần Đức An vẫn đứng chờ ngoài cửa, thấy Vân Thường đi ra gọi hẩn ta liền vội vàng đi vào.

"Nô tài thỉnh an chủ tử."

"Đứng lên đi, người nói cụ thể xem đã xảy ra chuyện gì." Tự Cầm đặt một cái gối mềm sau lưng, nhìn Trần Đức An nói.

Trần Đức An đứng dậy, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn loạn, cứ cúi đầu như vậy trả lời: "Lúc nô tài đi Ngự Thiện phòng xem bữa tối liền kêu Thuận Toàn đi sang Nội Đình Phủ lấy bàn gỗ đã được sơn lại. Nô tài vừa trở về từ Ngự Thiện phòng, Thuận Toàn liền giữ nô tài giữa đường, nói là nghe nói Đậu Phương Nghi rơi xuống nước. Vì vậy nô tài bèn cùng hãn ta đi vòng qua con đường vắng thăm dò tin tức. Lúc bọn nô tài tới thì Đậu Phương Nghi đã được cứu lên, đưa về Ngưng Thúy các. Nô tài âm thầm hỏi thăm tin tức, nghe nói là Đậu Phương Nghi cãi nhau với Trương Tần, không biết vì sao hai người rùm beng ầm ỹ, Trương Tần lỡ tay đẩy Đậu Phương Nghi rơi xuống nước."

Tự Cầm chớp mắt mấy cái, nhìn Trần Đức An hỏi: "Vậy Trương Tần đâu?"

Trần Đức An dừng một chút, sau đó mới nói đạo: "Sau khi Trương Tần Lỡ tay' đẩy người xuống nước, để đền bù sai lầm, lúc đó liền nhảy xuống nước cứu người."

Tự Cầm: ...

Trương Tần này cũng rất nhanh trí, cũng không biết là sớm an bài tốt hay là thật sự ngoài ý muốn. Cần thận nghĩ lại những lúc đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương gặp qua Trương Tần, nhưng người này đặc biệt an phận, giống y như Đậu Phương Nghi, hình như trong cung không làm gì khiến cho người ta chú ý. Cho dù đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương cũng vĩnh viễn là đáng vẻ như hũ nút ngồi một góc. Trong lúc nhất thời Tự Cầm thật sự không nhớ nổi đáng vẻ nét mặt của Trương Tần, chỉ mơ hồ còn nhớ giống như là người khá thon thả.

Không nhớ được, Tự Cầm cũng không miễn cưỡng, liền nhìn Trần Đức An lại hỏi: "Chuyện này là 'Ngoài ý muốn' ư?"

Trần Đức An liền nói: "Nô tài cũng chưa hỏi thăm được rõ, nhưng xưa nay không có nghe nói Đậu Phương Nghi và Trương Tần có khúc mắc gì."

Hai người trước đó không có ân oán, nhưng bây giờ đột nhiên cãi vã âm ỉ, sau đó còn 'Lỡ tay' đẩy người xuống nước. Nói xem, vì sao mấy nữ nhân trong hậu cung đều thích nói chuyện cạnh hồ nước như vậy chứ?

Chà chà!

Tự Cầm có lẽ cũng hiểu, dù sao nàng cũng không có tư cách nhúng tay quản chuyện này, cứ ở bên ngoài chờ tin tức là được. Nàng vịn thắt lưng nhíu mày, giờ nàng cần nghỉ ngơi. Nhìn nam nhân đạo mạo thế, nhưng ở trên giường bày đủ trò treu người cũng làm người ta không chống đỡ được.

Đáng thương nàng sức chiến đấu không tương xứng, quả thực bị ngược đãi thành cận bã.

Nàng cần nghỉ ngơi lấy lại sức, cố gắng chuẩn bị chiến đấu tiếp!

Mãi cho đến nửa đêm Tiêu Kỳ mới trở về, Tự Cầm sớm đã ôm gối mềm nằm trên giường ngủ. Tiêu Kỳ vừa tiến vào liền nhìn thấy Tự Cầm nằm đắp chăn mỏng trên người, nghiêng đầu trên gối mềm đang ngủ say, bèn nhẹ nhàng bước chân đi qua. Ai biết vừa mới đến trước mặt nàng, liền thấy nàng mở mắt, "Đánh thức nàng à?"

Tự Cầm dụi mắt ngồi dậy nói: "Vừa mới chớp mắt thôi, sao giờ này hoàng thượng mới về?" Giờ đã nửa đêm, Tự Cầm cũng hơi buồn bực. Dù sao Tiêu Kỳ không thể nào lưu lại trấn an tiểu mỹ nhân, nàng còn tưởng rằng đi xem một chút có thể trở về, ai biết vừa đi thì lại lâu như thế.

Nghe giọng Tự Cầm mang vẻ oán hận, Quản Trường An đang giơ chân ra bị hù dọa không dám hạ chân xuống đất. Hắn ta ngẩng đầu lên thật nhanh nhìn thoáng qua, liền nhìn thấy Hoàng thượng ngồi bên cạnh Hi Uyển Nghi, vẻ mặt vừa nãy còn tối sầm đã tươi tỉnh lại. Nhìn thấy như vậy, trong lòng hắn ta bỗng chua xót không lý do, rất là ghen tị. Hoàng thượng đối với Hi Uyển Nghi thật sự là quá tốt, không có quy củ như thế, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng không dám nói như vậy đâu.

Nhưng, Hoàng thượng nguyện ý sủng ái, hắn ta lo cái gì chứ.

Chân mới vươn đi ra được nửa bước, Quản Trường An lại thu trở về, xoay người liền đi ngoài cửa làm cây cột.

"Hoàng thượng đã ăn gì chưa?" Tự Cầm đứng dậy mặc áo khoác vào, nhìn Tiêu Kỳ lắc đầu liền bước xuống giường mang giày đi ra ngoài, "Thiếp kêu người bên phòng trà hâm lại thức ăn, xem ra Hoàng thượng cũng chẳng có thời gian ăn cái gì đó." Bây giờ khẩu vị đã bị nàng dưỡng tinh tể, mấy thức ăn bên ngoài hắn rất ít khi đụng vào, nghĩ tới món ngon lòng liền thư thái hơn.

Trước đó Tiêu Kỳ đang mang một bụng tức giận chưa được phát tiết, đến chỗ này lại cảm thấy bình tĩnh lại, bị Tự Cầm hỏi như thế cũng chợt cảm thấy hơi đói bụng. Qua rèm nghe nàng sai người chuẩn bị thức ăn, giọng nói nhu mì đầm ấm vọng qua tấm rèm truyền vào đến, trong bóng đêm nhu hòa yên tĩnh, khiến lòng hắn cũng đi theo ấm áp.

Không nghĩ nàng vẫn còn chờ mình, còn để sẵn thức ăn. Đã trưởng thành như vậy, đây là lần đầu tiên có người, như vậy ... chờ hắn.

Tự Cầm vén rèm đi vào, sắp tới trung thu rồi, bên ngoài thời tiết ban đêm rất lạnh, nàng phân phó hết việc liền vội vàng vào. Nhìn Tiêu Kỳ đã cởi giày ngồi trên giường cạnh bàn gỗ, nửa người dựa lên gối ngẩng đầu nhìn

nàng, khóe miệng cười nhẹ nhàng, không còn vẻ mặt đưa đám khi nãy, trong lòng nàng cũng thở nhẹ một hơi.

Vừa nãy thấy hắc sầm nét mặt, lòng nàng cũng hơi sợ hãi, không biết đã xảy ra chuyện gì mà có thể khiến hắc tức đến vậy. Dù sao Tiêu Kỳ là người rất lý trí nhân, trên cơ bản có rất ít chuyện có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của hắc. Nhưng rõ ràng nhất đêm nay hắc bị chọc tức rất lớn. Xem ra chuyện hôm nay không hề đơn giản, nhưng Tự Cẩm cũng không có ý định hỏi.

Ngồi đối diện với Tiêu Kỳ, hai người cách qua một chiếc bàn, đầu tiên Tự Cẩm rót một ly trà nóng cho hắc, vừa cười vừa nói: "Hoàng thượng uống chút trà nóng ấm áp dạ dày trước đi, chút nữa sẽ có thức ăn mang lên." Nếu trong sân của mình có phòng bếp nhỏ thì tốt rồi, ngay cả bếp lò trong phòng trà kia cũng là do Trần Đức An lén mượn bên Ngự Thiện phòng, đáng buồn là chỉ có Hoàng hậu và Quý phi mới có vinh hạnh này, nàng cũng chỉ có nhìn lên ngưỡng mộ thôi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 192: Hung Thủ Giết Người (3)

Tiêu Kỳ ngồi dậy nâng chung trà lên nhấp một ngụm, "Nàng ăn chưa?"

Tự Cẩm gật gật đầu, "Thiếp đã ăn lót dạ rồi."

Nét mặt Tiêu Kỳ chững lại, chỉ sợ nàng cứ thế đói bụng mà chờ, "Về sau xảy ra chuyện như vậy cũng không cần chờ ta, nàng cứ ăn uống nghỉ ngơi trước đi."

"Vậy không được." Tự Cẩm mạnh mẽ lắc đầu, "Không thấy Hoàng thượng thiếp không ngủ được." Hừ, nếu người biết ta đã sớm nghỉ ngơi, lần tới không chừng liền ngủ ở chỗ tiểu yêu tinh nào đó. Cứ để hắc biết mình còn quyết tâm chờ hắc đến bình minh thì trong lòng mới nhớ tới mình, không thể không trở lại.

Tiêu Kỳ liền cười ra tiếng, cứ nhìn chăm chăm Tự Cẩm không chịu nháy mắt.

Tự Cẩm bị hắc nhìn chăm chăm cảm thấy hơi ngượng, thẹn quá hóa giận lại ngạnh cổ nói: "Nhìn thiếp làm gì?"

"Nghe có mùi bình dấm chua đấy."

Tự Cẩm:...

Vừa lúc đó, Vân Thường mang người đưa thức ăn tới, Tự Cẩm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không cảm thấy quẫn bách như vậy nữa. Dù sao

Tiêu Kỳ thông minh như thế, nhìn thấu mình nhỏ mọn cũng là bình thường, nàng ghen đó thì sao chứ?

Vịt nấu rượu, chân giò hun khói hầm bí đao, gà tơ xào, hạt dẻ hầm cải trắng, tráng miệng còn có chè tứ vị hoa, món mặn món ngọt kết hợp rất hài hòa phù hợp. Buổi tối khuya quá ăn nhiều dầu mỡ cũng không tốt. Mấy đồ ăn này tươi mát ngon miệng, lại thêm một chén cháo hải sản, một bữa cơm ăn ngon miệng lại không thấy ngán.

"Chè tứ vị hoa này nấu khá ngon, là nàng nghĩ ra à?" Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm hỏi, vẻ mặt đều là vui vẻ.

Làm sao Tự Cẩm không nhận ra, người này rõ ràng đang giấu cợt mình ngay cả hoa tươi cũng không buông tha còn muốn dùng làm nguyên liệu nấu ăn, vì vậy liền vừa cười vừa nói: "Đúng là thời điểm hoa nở rộ rồi, cả một vườn hoa lung linh trước mặt thiếp kìa, có gì lạ đâu, Hoàng thượng có thấy thơm ngon không?"

"Tạm được."

Được rồi! Tự Cẩm nhin không được muốn trừng mắt, nhưng cũng cố nhin xuống.

Hai người súc miệng, rửa tay, Tự Cẩm tự mình pha một bình trà sơn tra để tiêu thực bụng tới, "Quá trễ rồi, không tiện đi dạo trong sân nên người uống nước trà này đi." Sơn tra là trái cây năm nay mới hái xuống, trái nào cũng đỏ mọng rất đẹp mắt, rửa sạch sẽ, khía cạnh trái ngâm trà, vị chua chua ngọt ngọt, rất dễ tiêu thực.

Tiêu Kỳ không thích uống mấy thứ này nhưng là Tự Cẩm tự tay ngâm, hẳn đành bụng lên nhấp một ngụm nhỏ, môi mím lại, rồi nhúu lông mày uống hết.

Tự Cầm nâng ly trà nhìn nét mặt hần, cảm thấy nam nhân này sao lại đáng yêu đến vậy chứ, nếu hần không phải là hoàng đế thì tốt biết mấy?

Tự Cầm phạm háo sắc, ánh mắt lại giống như tơ cuốn, Tiêu Kỳ nhìn thấy ánh mắt nàng như vậy cũng chăm chú nhìn lại không nháy mắt. Đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ, lại là vợ chồng hợp pháp, không làm chuyện có lợi hoạt động thể xác và tinh thần thì cũng đều có lỗi với hai cặp mắt đang nhả tơ tình đó.

Tự Cầm bị Tiêu Kỳ chặn ngang ôm lấy, bế vào trong màn, hai người mặt đối mặt, ánh mắt như thể dán cùng một chỗ.

Trừ bóng mình trong mắt đối phương cũng nhìn không thấy người khác, giây phút đó, Tự Cầm liền thật sự cảm thấy rõ ràng trong ánh mắt của hần chỉ có chính mình. Nếu cuộc đời này trong ánh mắt của hần đều chỉ có riêng mình thì thật tốt?

Tự Cầm mím môi biết rõ chuyện này không thể xảy ra, trong lòng bỗng chua xót, há miệng cắn hần một miếng.

Tiêu Kỳ:...

Yêu tinh đánh nhau là công việc phải dùng thể lực. Chờ đến khi mây tan mưa tạnh, nghỉ ngơi sau đại chiến Tự Cầm nằm gác đầu lên vai Tiêu Kỳ động cũng không muốn động. Toàn thân đổ mồ hôi đầm đìa cũng không muốn đứng dậy đi tắm rửa, cứ thế ôm lấy người Tiêu Kỳ không buông, cũng không cho hần đi xuống. Tiêu Kỳ bị quăn không có biện pháp, chỉ đành nằm im, nhin không được oán hận nói: "Sao lại quăn người giống y như con chó nhỏ thế."

"Hoàng thượng không thích sao?"

Tự Cầm hừ ra tiếng mũi, giọng nói nhu mì dịu dàng mang theo vài phần lười biếng gợi cảm, hơi thở nóng hổi mơn man trên tai Tiêu Kỳ, làm hần lại

thấy rung động.

Tự Cẩm cười khê, Tiêu Kỳ nghiêm mặt, "Nàng còn dám phá, xem ta có buông tha nàng hay không!"

Tự Cẩm cũng không dám làm càn nữa, nàng thật không còn chút sức lực nào. Lúc ngủ, nàng thích ôm đồ, trước kia không có người ôm liền ôm chăn gối, về sau liền ôm Tiêu Kỳ. Nhưng ngay từ đầu hẳn không quen, nói làm thế giống như trên người bị dây thừng trói vậy. Hai năm trôi qua, giờ nàng không ôm hẳn, hẳn lại muốn giơ tay ra kéo nàng vào lòng.

Hai người xa lạ một khi sinh hoạt chung một chỗ, theo thời gian dài sẽ bất tri bất giác bị thói quen sinh hoạt của đối phương ảnh hưởng. Tự Cẩm là người thích ứng trong mọi tình cảnh, lại ở trong hậu cung khắp nơi khúm núm, ngay từ đầu lúc nào nàng cũng chiều theo Tiêu Kỳ nhiều. Nhưng dần dần nàng phát hiện Tiêu Kỳ không phải là nam nhân hẹp hòi khô khan, ranh giới cuối cùng càng ngày càng bị đẩy xa, lại quen dần với mấy tật xấu của Tự Cẩm nên cũng dần dần theo chứng nào tật ấy.

Tự Cẩm móc ngón tay Tiêu Kỳ, một ngón thì xoa nhẹ, đôi mắt từ từ khép lại, mơ màng trong cơn buồn ngủ mông lung. Vừa lúc đó, Tiêu Kỳ đột nhiên nói, "Đậu Phương Nghi rơi xuống nước không phải là chuyện ngoài ý muốn, là có người muốn diệt khẩu."

Cơn buồn ngủ của Tự Cẩm bỗng chốc liền bị thổi bay, như thể nàng đang từ mùa hè nóng bức bước chân vào trời đông giá rét, nàng mở mắt ra nhìn Tiêu Kỳ, lại thấy hẳn chẳng hề nhìn mình mà nhìn chăm chăm lên đỉnh màn màu hồng cánh sen tối tăm. Nàng nuốt nước miếng hỏi: "Đậu Phương Nghi biết chuyện gì?" Tiếng nói vừa dứt, Tự Cẩm mới cảm giác giọng mình hơi run run.

Dường như Tiêu Kỳ phát hiện Tự Cẩm khác thường, hai tay siết chặt người nàng, "Đậu Phương Nghi nhìn thấy Trương Tần tháo móc khóa của

chiếc đèn cung đình."

Tự Cẩm kinh ngạc ngáy người, "Món khóa đèn cung đình?" Là cái quý gì vậy?

"Trong cung, đèn cung đình lớn ở chính điện phần lớn làm bằng đồng, cực kỳ nặng. Để tiện cho việc lau chùi người ta làm một móc khóa để cài chặt nó, như vậy sẽ an toàn hơn rất nhiều."

"Thiếp và Trương Tần không thù không oán, tại sao cô ấy phải hại thiếp?" Tự Cẩm quay đầu nhìn Tiêu Kỳ.

Trong màn ánh sáng mờ ảo, nét mặt Tự Cẩm yếu ớt tái xanh, trong bóng đêm cũng hơi dọa người.

"Ta sẽ tra rõ ràng, sẽ trả lại công đạo cho nàng." Tiêu Kỳ vỗ vỗ vai Tự Cẩm dịu dàng nói.

Khó trách buổi tối lúc Tiêu Kỳ trở lại bị tức như vậy. Nhưng đột nhiên nhảy ra một Trương Tần, vẫn là người không hề có ân oán gì với mình, sao cô ta lại muốn lấy mạng nàng chứ? Nếu Trương Tần là tần phi được sủng ái thì cũng thôi, vì tranh thủ tình cảm ra tay cũng có thể lý giải được. Nhưng trước giờ cô ta chưa từng có ân sủng, vậy thì vì cái gì chứ?

Tự Cẩm từ trước đến nay không biết rõ, thì ra đối với một người không có có ân oán gì cũng có thể ra tay giết người. Nàng chợt thấy sợ run người, nép chặt vào ngực Tiêu Kỳ, hút lấy nhiệt độ nóng bỏng của hắn mà vẫn còn thấy tay chân lạnh buốt.

"Trương Tần không nói gì sao?" Giọng Tự Cẩm trong bóng đêm càng thêm lạnh lẽo.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Trạng Nguyên Tra Ân

Editor : Hương Cỏ

Trong tấm màn khép lại, thật giống như một thế giới nhỏ. Nghe vậy, Tiêu Kỳ cúi đầu nhìn Tự Cẩm, chỉ thấy mặt nàng trắng bệch, môi đỏ mọng cũng nhợt nhạt đi hẳn.

"Ta sẽ làm cho nàng ta mở miệng, dù người xương cốt cứng rắn cỡ nào cũng không chịu được sự tra tấn của Nội Đình Phủ."

Tự Cẩm đột nhiên cũng không biết nói gì, trầm mặc nằm nép vào ngực Tiêu Kỳ. Nàng không phải là người nhát gan, nhưng kết quả này làm cho nàng quá khiếp sợ, thật sự bị sợ hãi. Nàng và Trương Tần hình như không có qua lại, lời nói cũng chưa nói qua hai câu, tại sao cô ta phải làm như vậy?

"Tiêu Kỳ, thiếp sợ..."

"Có ta đây, đừng sợ."

Tự Cẩm vẫn cho là mình rất kiên cường, khóc lóc là yếu đuối chẳng giải quyết gì, nhưng giây phút này nàng thật sự phải đỏ mắt.

Cũng không biết mình ngủ lúc nào, chỉ nhớ rõ Tiêu Kỳ thăm thì nói liên tục bên tai nàng, từ từ, chậm rãi nàng liền ngủ.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Tiêu Kỳ đã sớm đi vào triều, Tự Cẩm nằm ở trên giường không muốn nhúc nhích. Trong đầu óc tất cả đều là những lời

tối qua Tiêu Kỳ nói, nhưng tại sao Trương Tần muốn giết nàng chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ cảm thấy đầu đau dữ dội, cũng nghĩ không ra kế hoạch sau này phải làm gì, cứ thế nằm thêm nửa canh giờ rồi mới ngồi dậy kêu người vào. Thay quần áo rửa mặt, để tùy ý cho mấy người Vân Thường mặc y phục cho nàng.

Mọi người cũng nhìn ra nét mặt chủ tử có gì đó không ổn, trong lòng Vân Thường hơi lo lắng, hạ giọng nói: "Chủ tử, người sao vậy? Hay là mời thái y đến xem một chút?"

Tự Cẩm nghe vậy mới tỉnh lại trong thế giới suy nghĩ hỗn độn kia, nhìn Vân Thường mặt mũi tràn đầy lo lắng, chớp mắt mấy cái rồi mới trả lời: "Ta đang suy nghĩ xuất thần, nhất thời chưa tỉnh táo lại." Nói xong câu này, hít vào một hơi rồi mới hỏi: "Vân Thường, chuyện của Đậu Phương Nghi và Trương Tần có tin tức gì chưa?"

Vân Thường nhìn chủ tử khôi phục bình thường, mặc dù sắc mặt còn hơi trắng xanh nhưng hôm qua hoạt động thể lực nhiều, hẳn là chủ tử bị mệt. Vừa vui vẻ vì chủ tử được sủng ái, lại nhịn không được oán giận hoàng đế không biết thương hương tiếc ngọc. Ngoài miệng không dám nói gì bèn trả lời: "Nghe nói tối hôm qua Trương Tần bị đưa sang Cục tư chính của Nội Đình Phủ, Đậu Phương Nghi rơi xuống nước đêm đó liền phát sốt, bị bệnh rồi."

Tự Cẩm gật gật đầu, nhìn Vân Thường, "Đợi lát nữa người đi sang chỗ Đậu Phương Nghi một chuyến, mang chút thuốc bổ qua." Dù trước đó Đậu Phương Nghi không nói thật nàng cũng không oán nàng ta. Dù sao nàng ta cũng chỉ muốn sinh tồn trong cung, chỉ muốn tự vệ mà thôi. Huống chi khi đó nàng nhớ rất rõ ràng, trừ Tề Vinh Hoa đẩy chính mình một cái, khi đó còn có thêm một người đẩy mình nữa, nàng biết là Đậu Phương Nghi. Nếu không phải Đậu Phương Nghi đẩy nàng thì chỉ sợ nàng bị thương còn nặng

hơn. May mà nàng ta đẩy một cái làm nàng nghiêng đầu, chỉ kém chút nữa thì tính mạng không còn rồi.

Khi đó mình không nhắc tới là vì Đậu Phương Nghi cũng không đề cập một chữ, nàng không biết rõ nàng ta có ý gì, cũng không muốn làm rối loạn trận tuyến, vốn định yên lặng theo dõi kỳ biến. Không nghĩ tới Đậu Phương Nghi vẫn bị lộ chân tướng, bị Trương Tần phát hiện, thiếu chút nữa thì bị diệt khẩu.

Nhưng Trương Tần lại không phải người ngu, giữa ban ngày đẩy người xuống nước, người qua lại nhiều như vậy có thể giấu được hay sao?

Thế này rõ ràng là ... giấu đầu hở đuôi.

Tự Cẩm trong lòng cực kỳ bức bối, đầu mỗi gì cũng không mò ra được, nhưng có một điểm nàng biết rõ, chỉ sợ Trương Tần là kẻ chết thay. Trước đó lúc Ôn Anh thẩm án, sao Trương Tần lại không xuất hiện. Vì sao mà vừa mới thay Cam Lượng thì Trương Tần liền chó cùng rứt giậu? Nhất định là Cam Lượng đã tra ra được gì đó, người phía sau màn biết rõ tình huống không tốt nên mới đẩy Trương Tần ra gánh tội thay.

Nhưng, sao Trương Tần lại cam tâm tình nguyện chứ?

Nếu như nàng và Trương Tần có ân oán, thì cũng không còn gì đáng nói. Hai người không thù, nàng ta muốn giết mình, chuyện đùa gì vậy. Nhất là tính tình Trương Tần an phận ôn hòa, nhìn thế nào cũng không giống.

Chỗ Tự Cẩm còn chưa lần ra đầu mối, còn đang mơ hồ suy đoán thì Trần Đức An trắng mặt chạy vào , "Chủ tử, Trương Tần ở Nội Đình Phủ căn lười tự sát."

Lúc Tiêu Kỳ đến, khắp người tràn đầy sát khí, như thể vừa mới tắm trong lòng mực vậy. Tâm trạng Tự Cẩm vốn cũng không vui, nhưng thấy Tiêu Kỳ

như vậy nàng liền đau lòng , vội vàng kéo hẳn ngồi xuống, biết rõ hẳn tức giận vì chuyện gì nhưng nàng cũng không biết phải an ủi hẳn như thế nào.

Cố gắng bình tĩnh, ngồi xuống kề bên hẳn, kéo tay hẳn áp vào lòng bàn tay của mình. Tay nàng rất nhỏ, căn bản là không bao nổi bàn tay hẳn, Tiêu Kỳ trở tay cầm tay Tự Cầm, giọng khổ sở, "Chuyện ta đáp ứng nàng sợ là phải thất hứa rồi."

"Không sao đâu." Tự Cầm cố tỏ ra nhẹ nhàng nói, nhìn Tiêu Kỳ nói từng câu từng chữ: "Kỳ thật Hoàng thượng chính là sợ Trương Tần xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên mới đưa nàng ta tới Nội Đình Phủ nhất. Nhưng người ta một lòng tìm chết, ai cũng không cứu được. Trên dưới răng hợp lại, liền cắt đứt đầu lưỡi, nàng ta đã quyết tâm không muốn sống, chúng ta cũng đề phòng không nổi."

"Trương Tần khẳng định là ghen tị với nàng nên mới lén lút muốn lấy mạng nàng. Ta biết rõ bên trong này nhất định có mờ ám, nên đã sai Cam Lượng tiếp tục thẩm tra. Nàng ta cũng là kẻ cứng đầu, chịu hình phạt mà vẫn cắn răng khẳng định là chính mình muốn mưu hại người, cuối cùng mới cắn lưỡi tự sát." Tiêu Kỳ chậm rãi nói, sau đó nhìn Tự Cầm, "Nàng hiểu được ý ta nói chứ?"

Tự Cầm hiểu được, sao lại không hiểu chứ. Nếu Trương Tần vừa đi vào đã chết, nhất định sẽ khiến Tiêu Kỳ nhận ra ngay nàng ta là kẻ chết thay. Vì vậy nàng ta cố gắng chịu cực hình, một mực chắc chắn chính là nàng ta làm để người khác tin hung thủ thật sự là nàng ta. Mặc dù Trương Tần kia không được sủng ái, nhưng ở nhà cũng là con gái bảo bối được nâng niu trong lòng bàn tay. Người như vậy, da mềm thịt mịn chưa từng chịu khổ, vậy mà có thể chịu được một trận cực hình, việc này giải thích rõ điều gì?

Như vậy giải thích rõ người ở sau lưng Trương Tần có đầy đủ tự tin nắm chắc có thể bắt Trương Tần phải chịu đựng đau đớn, không sợ nàng ta không dám làm.

Giải thích rõ, thế lực thao túng Trương Tần, so với tưởng tượng của nàng và Tiêu Kỳ còn lợi hại hơn.

Chết một Trương Tần, Tiêu Kỳ sẽ không tức giận như vậy. Hẳn tức giận là người thao túng sau lưng kia có bản lĩnh qua lớn, tạm thời hẳn còn chưa tra xét ra được.

Thật giống nhưng có một thanh đao đang treo trên đầu người, người không biết khi nào thì nó sẽ rơi xuống.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 194: Trạng Nguyên Tra Án (2)

"Vậy chuyện này Hoàng thượng định làm gì?" Tự Cẩm biết rõ chắc chắn Tiêu Kỳ sẽ không từ bỏ ý định, tất nhiên sẽ có hậu chiêu.

Quả nhiên, Tiêu Kỳ cười lạnh một tiếng, "Người sau lưng kia không phải hy vọng ta sẽ tin là do Trương Tần gây nên ư? Vậy ta sẽ làm như tâm nguyện của bọn họ!"

"Người muốn thả dây dài câu cá lớn?"

"Trừ chuyện đó ra, còn có biện pháp gì khác hay hơn sao? Chỉ có mẹ hoặc bọn họ trước để họ buông lỏng cảnh giác, Cam Lượng bên kia mới tiện tiếp tục tra xét được." Tiêu Kỳ xoa trán, vẻ mặt mệt mỏi. "Bên ngoài cũng đang theo dõi sát sao nhà mẹ đẻ Trương Tần. Giờ còn liên lụy đến nàng, khó tránh bị người ta tìm cơ hội trả đũa, ca ca nàng cũng không thích hợp nhúng tay vào. Trầm dự định để Tần Tự Xuyên tiếp nhận chuyện này, tiện thể điều tra Trương gia, không cho phép buông tha bất cứ người nào!"

Tự Cẩm vừa nghe đến tên Tần Tự Xuyên, cả người cũng không thoải mái, để trúc mã của nguyên chủ làm chuyện này không tốt lắm đâu?

"Tân khoa trạng nguyên lại không có kinh nghiệm tra án, hẳn có thể làm được sao?" Tự Cẩm nghĩ thuyết phục Tiêu Kỳ đối người khác, đây thật không phải là lựa chọn tốt.

Tiêu Kỳ cũng không nghĩ tới chuyện nào khác, chỉ cho là Tự Cẩm thật sự lo lắng Tần Tự Xuyên không có kinh nghiệm, bèn nói: "Tần Tự Xuyên là một người mới, lại làm việc ở Hình bộ, để hắn điều tra trong bóng tối là

hợp lý nhất. Người khác cũng sẽ không nghĩ tới, trầm lại dám dùng hản tra chuyện này."

Tự Cẩm bưng tỉnh, một tiểu tử mới thi đỗ, chưa có nhân mạch để giao thiệp trong triều, kinh nghiệm tra án chưa có, không ai nghĩ tới Tiêu Kỳ sẽ cử hản ta làm chuyện này. Quả nhiên là rất xảo trá, một chiêu này có thể nói làm cực tuyệt vời.

Nàng không nghĩ ra lý do để phản đối, chỉ mong Tần Tự Xuyên kia là người thông minh, ngàn vạn lần đừng để lộ bất cứ điều gì trước mặt Tiêu Kỳ.

Thanh mai trúc mã cái gì chứ, thật sự là đáng ghét!

Có một quả bom hẹn giờ treo trên đầu như vậy, Tự Cẩm đem chuyện Trương Tần ném ra sau gáy.

Trong phòng nhất thời an tĩnh lại, Tự Cẩm cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Nàng luôn cảm thấy chuyện thanh mai trúc mã này thật sự dọa người ta, nàng nên chủ động khai báo hay là cứ chờ chuyện tự bùng nổ?

Chủ động khai báo không phải lại tỏ ra mình quá chột dạ sao? Là nguyên chủ và trúc mã có tình cảm, chứ nàng thì không có chút cảm giác nào với Tần Tự Xuyên. Chờ đợi tự bùng nổ cũng không dễ chịu gì, ngược lại giải thích cũng là việc rất tốn sức, nếu lỡ Tiêu Kỳ không tin thì sao?

Làm Tự Cẩm buồn bực muốn chết.

Nghĩ tới nghĩ lui, chủ động nhắc tới này chuyện này cũng không sáng suốt chút nào. Tác phong của người cổ nhân kia là cực kỳ, cực kỳ bảo thủ bảo thủ lại bảo thủ, Tự Cẩm không dám mạo hiểm như vậy. Không cần nói trong hoàn cảnh như bây giờ, ngay cả ở thời hiện đại của nàng, nam nữ lui tới cũng phải có quy tắc. Có những lời không thể nói, có một số việc không thể làm, có chút việc khiến người buồn bực hận không thể đâm đầu vào

tường cũng phải tươi cười ứng phó. Cô gái kiều diễm được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay, vô tình gặp được người đàn ông của mình cũng phải cúi thấp đầu, mang nét mặt tươi cười, đi theo tám đời họ hàng thân thích nhà người ta lui tới.

Kết hôn xong chồng có bồ bịch, nếu người không muốn ly hôn thì cũng phải nuốt hận vào lòng mà sống, chồng mình còn được coi là lãng tử hồi đầu, mỗi ngày cũng phải sống. Ngay cả cổ đại, dù cho đàn ông ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, giao kết với không biết bao nhiêu cô gái nhưng muốn kết hôn cũng phải tìm một cô gái trinh tiết mới được.

Những chuyện này Tự Cầm suy nghĩ không biết bao nhiêu lần, lời ra đến miệng lại phải cố gắng nuốt vào. Nàng và Tiêu Kỳ thật sự có tình cảm, nhưng tình cảm này chưa có con để thêm vững trãi, chưa có sinh ly tử biệt khắc cốt ghi tâm. Thời gian hai người chung sống tuy tính là hai năm nhưng nói đến thăm thiết thì cũng chỉ mới ngắn ngủi thời gian.

Thanh mai trúc mã cái gì, làm sao mà nói đây?

Chớ đừng nói chi là ký ức về trúc mã này vẫn mơ mơ hồ hồ, đều bị nguyên chủ bọc lại ném vào một góc, muốn mở ra thăm dò xem rốt cục là chuyện gì cũng phải chờ duyên phận.

Gần đây ngay cả mơ cũng không thấy nữa.

Trong lòng thở thật dài, Tự Cầm tự cầu nguyện cho mình. Trước mắt cũng chỉ ngóng trông trúc mã kia là người lý trí, ngàn vạn lần đừng bị tình yêu dẫn lối, chỉ sợ thông minh liền mất sạch. Tự mình tìm đường chết, còn muốn kéo nàng làm đệm lưng. Nhưng nhớ tới tình hình trong giấc mơ đêm đó, vị trúc mã này hẳn là người ôn hòa, có lẽ sẽ không vì tình yêu mà hóa thành nhân vật phản diện đâu nhỉ?

Những ý niệm này ở trong đầu Tự Cầm cũng chỉ tồn tại trong giây phút ngắn ngủi chớp nhoáng, lúc này nhìn Tiêu Kỳ, chỉ thấy khi hắc nhắc tới

Tần Tự Xuyên tỏ ra đặc biệt thương thức, nét mặt cũng ôn hòa hơn. Nàng nhìn không được liền suy nghĩ, nếu có một ngày hẳn biết rõ chuyện thanh mai trúc mã thì còn có thể thương thức như thế sao?

Hai chữ “quần bách” to lớn mạnh mẽ đập trên đầu.

"Chuyện triều đình thiếp cũng không biết rõ, quan hệ giữa các gia tộc rất phức tạp, Hoàng thượng cảm thấy làm như vậy là thỏa đáng thì thỏa đáng thôi." Tự Cẩm nhỏ nhẹ nói một câu, nhớ tới chuyện Trương Tần lại thở dài, "Trương Tần đã chết, chuyện này coi như kết thúc."

Tiêu Kỳ lại sa sầm mặt.

Tự Cẩm biết rõ hẳn không vui, nhưng bên kia ra tay độc ác, bắt Trương Tần cắn lưỡi tự sát, hiển nhiên là muốn kết thúc tất cả mọi chuyện. Bọn họ không có bằng chứng rõ ràng, muốn tiếp tục điều tra cũng không biết phải tra thế nào? Sự khó chịu thiệt thòi này chỉ đành tạm thời chấp nhận, chờ vị nằm vùng Tần Tự Xuyên của Tiêu Kỳ tra ra chân tướng rồi mới tính tiếp. Biết rõ Tiêu Kỳ tức không tan, cảm thấy mình bị thiệt thòi ủy khuất. Tự Cẩm lại không thấy mình bị thiệt thòi ủy khuất gì, chỉ tức giận mấy kẻ kia bụng dạ độc ác mà thôi.

Đáng thương Trương Tần phải đổi mạng sống, Nhưng Trương Tần cũng là người ngốc, nàng ta chết rồi, những người kia chưa chắc sẽ che chở Trương gia.

Tiêu Kỳ làm sao không tức giận được, hẳn cảm thấy mình không có mặt mũi nào gặp Tự Cẩm, nói là sẽ lấy công đạo cho nàng, kết quả bị người ta ném trên đồng lửa, lật qua lật lại như nướng thịt.

"Có câu châm ngôn nói quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, mà chúng ta đâu cần phải dùng tới mười năm. Hoàng thượng đâu cần vì nhất thời nhượng bộ mà canh cánh trong lòng như thế. Người thường nói làm đại sự không được câu nệ tiểu tiết, còn phải biết ẩn nhẫn chịu thiệt thòi.

Thiếp tin hôm nay người để thiếp chịu ủy khuất, ngày khác nhất định sẽ cho thiếp vinh quang gấp mười gấp trăm lần."

Tiêu Kỳ nghe Tự Cẩm nói lời này, bao nhiêu tức giận đang đầy trong ngực từ từ tiêu tan hết. Hắn ôm Tự Cẩm thật chặt thở dài, muốn nói gì đó nhưng lại cảm thấy lời nói quá nhẹ, thà rằng không nói.

Nàng tin hắn, hắn sẽ báo đáp lại niềm tin của nàng đáng giá.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Trạng Nguyên Tra Ân 3

(Phần cuối)

Editor : Hương Cỏ

Trương Tần bởi vì ghen tuông sinh hận, mưu hại Hi Uyển Nghi, tự mình cung khai nhận tội, cuối cùng sợ tội tự sát kết án.

Tự Cẩm biết rõ kết quả này có liên quan rất lớn đến chuyện hôm đó Hoàng hậu và Quý phi bí mật nói chuyện. Cũng trong giờ phút đó, Tự Cẩm liền hiểu được một đạo lý, cho dù Hoàng hậu và Quý phi có đối chọi nhau, nhưng một khi liên lụy tới toàn thể ích lợi thế gia, các nàng vẫn là đồng minh cùng trên một sợi dây, họ liên thủ cũng không phải là chuyện không thể nào xảy ra.

Cũng ngay một khắc này, Tự Cẩm mới tận cùng hiểu được, những ngày trước đây Tiêu Kỳ đã phải sống và cố gắng cỡ nào.

Hắn thật đáng thương.

Cảm thấy Tiêu Kỳ thật đáng thương, Tự Cẩm đối với hắn càng thêm chiều cố chu đáo hơn. Một ngày ba bữa tỉ mỉ hỏi han, nước trà canh bổ không thiếu bữa nào, tự tay cắt may quần áo giày vớ. Ngày ngày như vậy, ở trong Di Cung hiên dương thương, cũng rất thích thú vui vẻ.

Ban đầu Tiêu Kỳ cảm thấy Tự Cẩm khác lạ. Nhưng thấy sau đó nàng buông xuống lại có thể vui vẻ sống qua ngày, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, càng thêm cảm thấy ủy khuất nàng. Muốn đền bù tổn thất cho nàng

cũng không thể quang minh chính đại, cố ý để nàng sinh con cũng phải đợi đến khi phụ thân nàng lập thành tích, thăng quan mới được. Có thể ban thưởng nhưng vị phần đó cũng không thể quá mức, nếu không không phải là vinh quang mà là hại nàng.

Tóm lại, tổng hợp so sánh, Tiêu Kỳ mới phát hiện muốn đối xử tốt với một người cũng không phải là chuyện đơn giản. Vì vậy, bên ngoài vẫn bình thản như thường nhưng bên trong thì hẳn đối với Tự Cẩm càng thêm ưu ái. Đồ bài trí trang sức thì Tự Cẩm cũng không yêu thích, hẳn cũng không thể vượt quy củ. Nhưng các món ăn ngon, đồ tiến cống, kể cả phần lễ của hẳn đều dành riêng cho Tự Cẩm.

Ăn ngon, ngủ kỹ, đến ngày Tự Cẩm cập kê, có Tiêu Kỳ quyết nên cũng không tổ chức tiệc gì. Nói công khai là bắt Tự Cẩm ở nhà dưỡng thương, nhưng sự thật là không muốn khoe khoang chọc tức Hoàng hậu và Quý phi, giảm bớt nguy hiểm cho Tự Cẩm. Hơn nữa mấy ngày này Tiêu Kỳ một lòng ở Sùng Minh Điện vì nước vì dân giải quyết việc triều chính, chuyên cần nghiêm chính, tạo nên một hình tượng minh quân yêu nước thương dân tốt đẹp. Lại một lần nữa khếp léo kéo Tự Cẩm từ trong tầm mắt hừng hực của mọi người rơi xuống. Hình như Hoàng thượng đối với Hi Uyển Nghi cũng không phải là thật sự để tâm.

Tự Cẩm cũng thực thở phào nhẹ nhõm. Đến ngày cập kê Tiêu Kỳ luôn ở Sùng Minh Điện, nhận được rất nhiều canh ngon, thuốc bổ của mấy phi tần trong hậu cung. Quản Trường An nhận lấy hết, sau đó nói Hoàng thượng đang bận rộn không rảnh gặp ai hết. Tự Cẩm ở Di Cùng hiên nghe tin tức này cười cười cũng không nói gì. Trời còn chưa tối đã sai người đóng cửa Di Cùng hiên, ra vẻ mình đã đóng cửa tắt đèn đi nghỉ ngơi.

Đến lúc nửa đêm, Tiêu Kỳ này mới len lén trong bóng đêm đi tới Di Cùng hiên.

Trong phòng Tự Cầm đã bày xong thức ăn chờ hăn, vừa nhìn thấy hăn vào liền nhú mày nói: "Sao Hoàng thượng không choàng thêm áo, cuối mùa thu buổi tối rất lạnh."

"Không sao đâu." Tiêu Kỳ cười cười, cởi áo khoác ngoài, rửa tay lau mặt, rồi mới ngồi xuống đối diện với Tự Cầm, từ trong ống tay áo lấy ra một hộp gấm đưa tới.

"Đây là cái gì vậy?" Ánh mắt Tự Cầm nhìn lên chiếc hộp kia.

Tiêu Kỳ nhìn nàng cũng không trả lời, ý bảo nàng tự mình mở ra.

Tự Cầm nhìn bộ dáng thần thần bí bí của hăn, cúi đầu liền mở cái hộp ra. Bên ngoài hộp treo một cái khóa nhỏ bằng đồng, nàng lấy ra đặt xuống bàn rồi mở hộp. Lập tức Tự Cầm sửng sốt. Chỉ thấy bên trong một cặp nhẫn nằm lẳng lẳng, một vàng một bạc, kiểu dáng cổ, trơn bóng không hoa văn, giống y như những chiếc nhẫn bạc dân chúng vẫn đeo bên ngoài.

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cầm kinh ngạc, vừa cười vừa nói: "Cầm lên xem mặt trong của nhẫn đi."

Tự Cầm nghe hăn nói liền cầm chiếc nhẫn lên xem, vừa nhìn cũng sửng sốt, Bên trong hai cái nhẫn đều có khắc chữ, trong nhẫn vàng khắc chữ "Cầm", trong nhẫn bạc khắc chữ "Kỳ". Tựa như có gì đó bỗng chốc chạm vào trái tim, buồn phiền, ảm áp, làm cho nàng như không thở nổi.

Thời đại này, chiếc nhẫn chỉ là một đồ chơi nho nhỏ, không ai chú ý, không ai trân trọng tới nó. Hơn nữa nguyên liệu bình thường, trọng lượng rất nhẹ, không có gì đáng giá trân quý hết. Trong hậu cung, những trang sức kiểu này ngay cả cung nữ cũng có, nhưng chất liệu vàng hay bạc cũng khác nhau. Vàng có mạ vàng, khảm vàng, vàng ròng. Bạc cũng có mạ bạc, bạc non, bạc nguyên chất ... Nhẫn nàng cầm trong tay đều là dùng nguyên liệu vàng ròng, bạc nguyên chất tạo thành, được mài dũa bóng loáng. Mặc

dù hình thức đơn giản, chỉ là nhẫn tròn nhưng vì bên trong khắc chữ nên giá trị bỗng chốc hóa thành xa xỉ.

"Hoàng thượng nghĩ sao mà tặng thiếp vật này?" Tự Cẩm còn chưa hoàn hồn nhưng vẫn hỏi Tiêu Kỳ.

"Không phải là nàng muốn sao?" Tiêu Kỳ còn nhớ bởi vì chiếc nhẫn của Lý Chiêu Nghi kia mà nàng ăn một trận dấm chua, nói cái gì mà mấy vật như chiếc nhẫn này không thể tùy tiện tặng cho người khác. Trong cung đồ vật này quá phổ biến, chẳng ai quý trọng hay cho nó là vật giá trị. Vàng bạc ngọc ngà các loại thứ nào cũng có, cũng không biết vì sao nàng lại trân trọng vật này. Khi đó mình còn cười trêu chọc nàng, nhưng nàng lại nói một câu, nàng nói đeo nhẫn vào tay, tay đứt ruột xót, ý nghĩa liền khác rất lớn.

Về sau tinh tế nghĩ câu này, Tiêu Kỳ cũng cảm thấy có ý tứ, nàng coi trọng như vậy, cho nên mới làm chiếc nhẫn này làm lễ vật tặng nàng.

Tự Cẩm không nhớ ra mình đã đòi hắt tặng nhẫn, nhất thời ngây ngốc.

Nhìn dáng vẻ ngơ ngác của nàng, Tiêu Kỳ cười cười, "Thích không?"

"Thích." Tự Cẩm rất, rất thích. Chiếc nhẫn này không đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng chữ khắc trong đó làm cho nàng xúc động. Tên Hoàng đế, há có thể tùy ý khắc trên đồ vật. Nghĩ tới đây nét mặt hơi phức tạp nhìn Tiêu Kỳ, lại nhìn chiếc nhẫn, "Hoàng thượng muốn đeo một cặp với thiếp sao?"

"Nàng nói xem?"

Trái tim trong ngực Tự Cẩm nhảy dồn dập, mím môi, cúi đầu xuống, một hồi lâu mới nói: "Hoàng thượng tặng cho thiếp thì cả cuộc đời này không thể tặng cho người khác. Sau khi đeo vào cũng không được tháo xuống, cuộc đời này cũng không thể đổi."

Yêu cầu này hơi kỳ quái, Tiêu Kỳ nhìn chăm chăm Tự Cẩm.

Tuy người thời đại này đâu có biết người đời sau đã gán cho chiếc nhẫn một ý nghĩa thần thánh, nhưng trong lòng nàng vẫn rất trân trọng chuyện này. Lại dừng một chút, một hai câu cũng không thể giải thích rõ về ý nghĩa của chiếc nhẫn. Có khi tám phần hẳn còn cảm thấy thần kinh mình không bình thường, bèn rất nghiêm túc suy nghĩ rồi mới nói thêm, "Hoàng thượng đã có nhiều thứ để ban thưởng cho người khác, thiếp không cần những vật quý hiếm trân bảo, bảo vật giá trị độc nhất vô nhị, thiếp chỉ muốn một lễ vật thuộc về chính mình thôi. Cho nên Hoàng thượng tặng cho thiếp thì chính là thứ riêng của thiếp, không được phép lại tặng cho người khác."

Trời, lòng ghen lớn quá, Tiêu Kỳ bật cười.

"Thật sự là càng ngày càng càn quấy."

"Hoàng thượng đồng ý thiếp mới đeo, nếu không thiếp sẽ không đeo đâu."

Tiêu Kỳ nhìn vẻ mặt trịnh trọng của Tự Cẩm, bất giác cũng sửng sốt. Nàng xưa nay vốn có tính ghen tuông, nhưng chưa từng bá đạo như vậy, ngày hôm nay rất kỳ quái. Nhưng yêu cầu này cũng không có gì quá đáng, hẳn liền vừa cười vừa nói: "Được, ta đồng ý với nàng là được chứ gì."

"Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, không được đổi ý."

"Đương nhiên."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 196: Quý Phi Mời Mọc

Editor : Hương Cỏ

Tự Cẩm liền cười, cầm chiếc nhẫn bạc đặt vào tay Tiêu Kỳ, "Người đeo cho thiếp đi."

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm cười tươi như hoa, thấy nàng đưa ra tay trái bèn cầm lấy nhẫn đeo lên cho nàng, lúc đó lại nghe Tự Cẩm nói: "Đeo trên ngón tay này."

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm chỉ ngón áp út, "Vì sao?"

"Nghe nói ngón tay này liên thông với trái tim, hoàng thượng đeo nó lên giúp thiếp là buộc lại trái tim thiếp." Tự Cẩm nói đến đây, cũng không đợi Tiêu Kỳ đeo cho mình, cầm lấy chiếc nhẫn vàng có khắc tên mình, nắm tay trái Tiêu Kỳ, đeo chiếc nhẫn vào ngón trỏ của hắn, "Đây là thiếp trói lại trái tim của Hoàng thượng."

Đây là thiếp trói lại trái tim của Hoàng thượng!

Dám buộc trái tim hoàng đế, Tiêu Kỳ cũng bị sự kiêu ngạo này của Tự Cẩm làm cho kinh hãi, nhất thời không thể phản ứng gì. Đợi khi phục hồi tinh thần, chiếc nhẫn đã được đeo vào tay.

"Chúng ta hẹn một ước định đi, nếu một ngày, Hoàng thượng không thích thiếp, người sẽ tháo chiếc nhẫn xuống. Nếu có một ngày trong tim thiếp không còn Hoàng thượng, thiếp cũng tháo nó ra." Tự Cẩm không ngẩng đầu lên, cứ thế nhẹ nhàng từ tốn nói. Nàng biết ở triều đại này, hành

vi của mình là không đúng, vô cùng không đúng, đích thực là cả gan làm loạn. Nhưng nếu như có cơ hội thử một lần, tại sao lại không chứ?

Nàng muốn thử một lần, hã có thể nhin đến mức nào đối với nàng.

Tiêu Kỳ bị công kích tinh thần một lần vẫn chưa kịp hoàn hồn phản ứng gì, ngay sau đó lại bị một đợt đánh úp hung mãnh hơn. Cái gì gọi là ước định? Nói ước định với hoàng đế? Chuyện, giữa hoàng đế và tần phi, tần phi có thể nói ước định với hoàng đế sao?

Tự Cầm làm không đúng, chuyện nào cũng không đúng, quả thực là cả gan làm loạn, to gan lớn mật! Nhưng trong nội tâm đang cuồn cuộn sóng của Tiêu Kỳ, nhìn nàng, những lời muốn nói lại bị nuốt trở về.

Hã rất thích Tự Cầm, thích nàng vì cái gì đây?

Thông minh, hào phóng, khéo hiểu lòng người, có thể ở trong những tình huống khó giải quyết đưa ra vài ý kiến hay giúp hã. Nhưng đồng thời tính tình lười nhác, lại yếu ớt lại khó nuôi (quá ham mê ăn uống), sức ghen rất lớn, hơn nữa có đôi khi phản ứng quá chậm chạp, bị thua thiệt cũng không biết mình sai chỗ nào.

Nhất là, người gặp qua tần phi nào dám nói đem trái tim hoàng đế buộc lại không?

Hoàng hậu cũng không dám!

Nàng dám nói thế, chẳng thềm sợ người khác động thủ, tự mình đã hố chính mình, thế không phải là ngốc sao?

Nhưng nàng nói như vậy, kỳ thật trong lòng có phải là thật sự rất để ý tới mình không?

Tự Cầm biết rõ Tiêu Kỳ đối tốt với nàng, nhưng tốt đến mức nào nàng không biết rõ. Nam nhân này tâm tư quá sâu, một chuyện nàng nghĩ mình có thể bắn một tên hạ hai con chim thì thủ đoạn của hắn có thể bắn được ba bốn con chim!

Trong hậu cung này, so về gia thế, nàng thua hoàn toàn!

Luận về nhân phẩm, ngay từ đầu chính là giả mạo, hình tượng không tốt, thua hoàn toàn!

Tính về nhan sắc, còn có Quý phi cân sức ngang tài!

Bàn về sủng ái, trước đây Tiêu Kỳ lấy nàng nâng thể diện cho Hoàng hậu, sau đó áp chế Quý phi, ban đầu nàng chính là một công cụ.

Mỗi ngày trôi qua, từng tháng trôi qua, chung sống dần dần, cho tới bây giờ Tiêu Kỳ mới coi nàng là nữ nhân của hắn. Năm tới sẽ tuyển tú, có thêm càng nhiều con gái thế gia tham gia hậu cung rực rỡ muôn màu này. Lúc đó địa vị của nàng cũng sẽ nguy hiểm trùng trùng hơn.

So về gia thế, nàng không sánh bằng, chỉ có thể chờ phụ huynh lập công lao mới có thể ngẩng cao đầu. So về dung mạo, chắc chắn những tú nữ mới tiến cung sẽ quyến rũ ngọt ngào hơn nàng. Mặc dù nàng cũng chưa già nhưng cũng đã có ba năm trong cung. So về thủ đoạn, Tự Cầm kỳ thật không nghĩ biến mình thành người như Hoàng hậu Quý phi, ra tay hại người, dùng quyền áp chế người khác.

Có một số việc một khi đã làm, đi con đường như vậy sẽ không thể quay đầu lại.

Nàng không già mồm, cũng không cảm giác mình nhiều lương thiện. Nhưng nếu như có thể làm cho lương tâm mình bình an, nàng không nghĩ làm gì để gán tội nghiệt trên lưng.

Nghĩ tới nghĩ lui, biện pháp tốt nhất chính là giữ được trái tim Tiêu Kỳ!

Tối nay một lần hành động xúc động, sau khi Tự Cầm làm được trong lòng lại hơi hối hận. Rốt cục là nàng thiếu kiên nhẫn, bọn họ chưa phải đã đến cấp độ thề non hẹn biển. Nàng không dám ngẩng đầu nhìn nét mặt lúc đó của Tiêu Kỳ, thời gian dài như vậy hẳn đều không nói gì, hẳn là giận mình rồi. Tự Cầm đang nghĩ ngợi tìm cách nói chuyện bổ cứu, tóm lại đừng làm cho mình quá lúng túng, thì vừa lúc đó, Tiêu Kỳ nâng tay nàng lên. Nàng chỉ cảm thấy trên ngón tay chợt lạnh lẽo, chiếc nhẫn đơn giản đến không thể đơn giản hơn kia được đeo vào ngón tay áp út của nàng.

Cảm giác lạnh buốt trên da thịt nóng hổi, bỗng chốc đánh vào trái tim nàng.

Mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn hẳn, Tự Cầm chỉ cảm thấy trái tim trong ngực đập rất nhanh, rất mạnh, hốc mắt cay xè đỏ ửng lên.

Tiêu Kỳ thấy Tự Cầm như vậy, đẩy chiếc bàn ra, kéo người ôm vào lòng, im lặng không nói.

Tự Cầm tựa vào ngực hẳn, cũng không hỏi gì hết.

Có mấy lời không thể nói, cũng không thể hỏi, một khi nói ra khỏi miệng, về sau hai người đều không thể quay lại.

Nàng hiểu được, hiểu rõ ràng, hẳn có thể làm được thế này, nói thật nàng bị hẳn làm giật mình.

Nhưng, mơ hồ trong lòng lại có niềm hân hoan như chim sẻ tung tăng trong tim.

Ít nhất, Tiêu Kỳ cũng muốn nguyện ý thử một lần với mình.

Đêm đó Tiêu Kỳ ở lại, hai người chỉ đơn giản đắp chăn rồi nằm bên nhau, không hề nói chuyện gì, chỉ nằm đó lắng nghe tiếng thở, tiếng tim đập của hai bên. Tay Tự Cẩm bị Tiêu Kỳ nắm chặt, nàng nhắm mắt lại, đếm cừu rồi ngủ thẳng một giấc đến hừng đông.

Sáng sớm hôm sau, lúc Tiêu Kỳ tỉnh dậy, Tự Cẩm còn đang ngủ. Nàng ngủ cũng tự do, không nghiêm chỉnh, đầu gác lên ngực hắn, tay vòng qua bụng, chân gác lên chân. Như thể trong mơ thấy mình bỏ chạy, nàng bèn riết chặt lại, vội vã giữ lấy người vậy. Nghĩ tới đây trong lòng ngẩn ra, bất giác giơ tay trái lên nhìn. Hắn chưa bao giờ đeo gì đó trên tay, vẫn nghĩ là rất vướng víu. Nhưng trải qua một đêm ngon giấc, lại cảm thấy như vậy cũng không có gì không thoải mái.

Quản Trường An vào hầu hạ, ban đầu cảm thấy tâm trạng hoàng thượng hình như không vui lắm, giờ nhìn lại thấy hắn cười mới thở phào nhẹ nhõm. Vội vàng mang người hầu hạ vạn tuế gia thay rửa mặt quần áo, đồ ăn sáng bên ngoài đã chuẩn bị đầy đủ. Trong phòng lớn người hầu hạ qua lại khá đông mà cũng chẳng có mấy âm thanh. Đến khi sửa soạn sẵn sàng, người kia vẫn ngủ yên giấc trong màn, chút động đậy cũng không có. Hi Uyển Nghi này ngủ cũng thật say.

Quản Trường An cũng không khỏi không bội phục. Hi Uyển Nghi thật may mắn. Người ta lọt mắt xanh Hoàng thượng, buổi sáng còn ngủ đến ngọt ngào. Trước kia ở Phượng Hoàn Cung và Trường Nhạc Cung của Hoàng hậu nương nương và Quý phi nương nương, hai người đều dậy sớm tự mình hầu hạ hoàng thượng lâm triều đấy.

Điểm tâm là mấy thức ăn hôm qua Tự Cẩm đã phân phó sẵn, có mấy loại cháo. Cháo bát bửu, cháo gà xé sợi đều là món mặn, Tiêu Kỳ vốn không thích ăn đồ ngọt. Mì nóng, phở thơm, bánh bao nhỏ bằng nắm tay trẻ con. Thêm cuốn rau, bánh nếp mật. Màu sắc sắc sỡ, hương vị thơm ngon. Mấy loại này đều là thực phẩm sạch, do Tự Cẩm tự nghiên cứu làm ra công

thức, Nhạc Trường Tín tự mình mò mắm nấu nướng, món ăn nấu được rất ngon, đặc sắc, có hương vị độc đáo.

Ngoài những món này còn có rau xanh tươi, dưa muối cũng không thể thiếu. Trứng muối trộn giấm chua và nước gừng, nhìn đã thấy thèm. Còn có bốn năm món ăn nấu theo phần lệ, một bàn đầy tràn, nhìn hoa cả mắt, hương thơm sức nước xông vào mũi.

Tiêu Kỳ vừa nhìn một bàn thức ăn thì biết ngay là Tự Cẩm đã sai làm từ sớm. Sau khi ngồi xuống, ăn một chén cháo gà xé sợi, ăn hai cái cuốn rau, rồi đĩa trứng muối cũng bị dọn sạch sẽ. Ăn vậy là đã lưng lửng bụng, vốn không muốn ăn nữa nhưng lại nghĩ Tự Cẩm thường thường nhắc tới lợi ích của lương thực phụ, suy nghĩ một chút lại ăn thêm một cái bánh bao nhỏ, xong xuôi mới mang người đi lâm triều.

Trước khi đi, Quản Trường An nhìn chăm chăm bàn thức ăn, nhất là đĩa rau cuốn, bánh nếp mật thì bị nhìn tới suýt xiên thủng thành lỗ, sao nói ngài không thích ăn đồ ngọt chứ?

(Còn tiếp ...)

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 197: Quý Phi Mời Mọc (Phần 2)

Editor : Hương Cỏ

Lễ cập kê của Tự Cẩm trôi qua trong im lặng, hoàng đế không tổ chức long trọng nên cũng không có mấy người tới Di Củng hiên. Chỉ có Hoàng hậu sai Đồng cô cô ban thưởng mấy thứ tới. Quý phi kia đang hận Tự Cẩm đến nghiêng răng nghiêng lợi, đương nhiên là ngoài mặt cũng không thêm giữ lễ nghi. Tề Vinh Hoa lặng lẽ đưa lễ vật sang, còn tiện thể nhắc chuyện Đậu Phương Nghi.

Từ lúc Tự Cẩm dưỡng bệnh tới nay cũng chưa từng gặp người khác. Tề Vinh Hoa quan sát nét mặt Tự Cẩm, vừa cười vừa nói: "Nhìn tình thần muội không tệ cũng yên lòng, Đậu Phương Nghi vốn muốn tự mình đến, nhưng do chuyện lần trước bị nhiễm lạnh, giờ còn đang phải tĩnh dưỡng kìa."

"Có đỡ hơn chút nào không? Nếu không phải muội còn chưa khỏe hẳn cũng muốn đi thăm cô ấy." Với Đậu Phương Nghi Tự Cẩm không phải là thích lắm nhưng cũng không ghét, nếu nàng ta sớm nói ra chuyện Trương Tần, có lẽ kết quả sẽ tốt hơn.

"Muội cũng không nên đi thì tốt hơn." Tề Vinh Hoa bình thản nhìn Tự Cẩm, nhưng trong đáy mắt lại gợn sóng, "Chuyện Trương Tần vừa mới kết thúc, lúc này muội gặp ai cũng đều không ổn."

Tự Cẩm yên lặng, đương nhiên biết rõ đạo lý này, liền gật gật đầu: "Trong cung nói về chuyện này thế nào?" Trương Tần hăm hại nàng là kết quả đã xác định, cũng không biết sau lưng người ta sẽ bàn luận thế nào.

Nghe vậy Tề Vinh Hoa liền cười nói với Tự Cầm: "Mọi người còn có thể nói thế nào, muội và Trương Tần vốn không ân oán, đột nhiên liền nói muốn hại người, mặc dù chứng cứ vô cùng xác thực, nhưng sau lưng vẫn có người hoài nghi. Nhưng cũng chỉ dám nói vậy mà thôi."

Trừ nói vậy còn có thể nói như thế nào đây?

Tự Cầm liền cười nhìn Tề Vinh Hoa, "Tề tỷ tỷ cũng nghĩ như vậy sao?"

"Không có chứng cứ, nói miệng không thì đương nhiên người khác nói gì chúng ta nghe vậy."

Vậy thì là không tin, Tự Cầm trong lòng hiểu được, "Vết thương của tỷ tỷ lành chưa, có để lại sẹo không?"

"Thuốc mỡ muội cho rất tốt, sau khi thoa lên vết thương thì cảm thấy mát lạnh. Thái y đã nói qua sáu tháng sẽ nhìn không ra." Tề Vinh Hoa hồn nhiên không coi là gì, "Từng này tuổi rồi, ai còn để ý đến cái này nữa, chuyện nhỏ thôi."

Tự Cầm: ...

Hai người uống trà nói mấy chuyện lật vạt trong cung, cuối cùng Tề Vinh Hoa nhìn Tự Cầm muốn nói lại thôi.

"Tỷ tỷ có gì cứ nói thẳng nhé, giữa chúng ta không có gì là không thể nói thẳng."

"Chuyện này tỷ vốn không nên nói, nhưng nếu không nói với muội thì lại thấy trong lòng bất an không buông xuống được." Tề Vinh Hoa vò nát chiếc khăn trong tay, thở dài: "Có lẽ nếu tỷ không nói thì cũng sẽ có người khác nói với muội, cho nên ta cứ nói thẳng vậy. Giờ muội đã cập kê, cũng phải nghĩ tới chuyện quan trọng khác mới được."

Tự Cầm nhìn tay Tề Vinh Hoa chỉ chỉ bụng, trong lòng nàng liền hiểu ngay, "Việc như vậy mình có muốn cũng vô dụng, phải xem duyên phận. Huống chi, tuổi muội còn nhỏ, cũng hơi sợ." Vạn nhất nếu khó sinh thì phải làm sao?

"Đã cập kê thì không sợ, tuổi cập kê này phần lớn các nữ nhân đều lập gia đình. Qua năm liền sinh con, muội sợ gì chứ." Nói đến đây dừng một chút, nghiêng người tới trước hạ giọng nói khẽ với Tự Cầm: "Năm tới lại tuyển tú, nếu muội không có chuẩn bị sớm, chờ đến khi người mới tiến cung thì chẳng có bao nhiêu cơ hội đâu. Ta nhận được tin tức, lai lịch gia thế của đợt tú nữ này không hề đơn giản, muội cũng phải có sự chuẩn bị mới được."

Tự Cầm biết rõ Tề Vinh Hoa mười phần thành ý thật tình nói với nàng như vậy, vội vàng cảm tạ, "Cảm tạ tỷ tỷ nhắc nhở muội, chỉ là tuyển tú là quốc gia đại sự, muội sao có thể xen vào. Muội cũng muốn sinh con, mặc dù trong lòng sợ hãi nhưng không phải không muốn. Có điều chuyện này muội có sốt ruột cũng vô dụng." Để sau này phải tính toán lại ngày thụ thai, xem ra chuyện này cũng không thể kéo dài thêm nữa.

Tề Vinh Hoa thở dài, "Cũng đúng, trong hậu cung cũng chỉ có Tiền tài tử và Quý phi có tin vui, kết quả một người còn không giữ được. Trẻ con trong cung quá ít, cơ hội này quả là khó được."

Nói đến đây Tự Cầm cũng ngẩn ra. Đúng vậy, con cái của Tiêu Kỳ hình như rất hiếm hoi, chẳng lẽ là hắc có bệnh gì không tiện nói ra? Tuy hắc cũng không vào hậu cung nhiều nhưng cũng không thể nói như vậy. Hoàng hậu gả cho hắc nhiều năm như thế, lại có nhiều tần phi như vậy, dù chưa sủng hạnh nhiều nhưng may mắn cũng không ít. Hắc cũng sủng ái vài phi tần nhưng quả thực trẻ con xuất hiện quá ít.

Như vậy xác suất trúng mục tiêu cũng quá thấp nhỉ.

Mà nàng và Tiêu Kỳ từ sau chuyện đó thì tần số ... giữa hai người cũng không ít, lại không tránh thai, sao mãi vẫn chưa có chứ?

Không nghĩ còn tốt, vừa nghĩ tới Tự Cẩm đã cảm thấy chuyện này quả là có vấn đề!

Trên triều đình Thiên Đình Tư trải qua một phen chấn động rung trời, cuối cùng cũng tuyển được quan viên thích hợp, chuyện chuyển khẩu cũng bắt đầu khởi động. Khoảng thời gian này Tiêu Kỳ cực kỳ bận rộn. Chuyện Trương Tần đã giao cho Tần Tự Xuyên, Tiêu Kỳ không nói tới tiến triển của vụ án, nàng cũng không thể chủ động hỏi. Nếu là người khác thì cũng thôi, nhưng lại là trúc mã của nguyên chủ, trời cũng không biết là sẽ xảy ra chuyện gì. Nếu có một ngày Tiêu Kỳ biết rõ chuyện giữa hai người, lật lại án cũ đó chính là tội lớn, cho nên Tự Cẩm cũng không chủ động hỏi về Tần Tự Xuyên.

Mặc dù nàng không hỏi, nhưng lúc Tiêu Kỳ đến Di Cùng hiên, Quản Trường An bẩm báo việc triều đình cũng không tránh nàng, câu được câu chăng vào tai, nàng cũng biết rõ Tần Tự Xuyên đang rất vui vẻ nhiệt tình tra án, nhưng trong lòng vẫn luôn có cảm giác bất an.

Từ lần trước sau khi Tề Vinh Hoa nhắc chuyện sinh con, Tự Cẩm cố ý tính thời điểm thụ thai của mình. Chuyện cơ bản này ở thời hiện đại không cô gái nào không biết rõ. Nguyệt sự của nàng đúng ngày giờ, suy đoán liền rất đơn giản. Mỗi khi đến thời điểm thụ thai, lúc nào nàng cũng nghĩ biện pháp giữ Tiêu Kỳ lại.

Nhưng hình như thân thể hần thật sự có vấn đề. Giờ đã bắt đầu mùa đông nàng vẫn chưa có tin tức, nguyệt sự vừa đến lập tức liền thất vọng, mất hết tinh thần.

Chao ôi, muốn mang thai cũng thật không phải là chuyện đơn giản.

Tiêu Kỳ nào biết Tự Cầm thể đang oán thầm thân thể hắc có bệnh. Hắc mới vừa xem qua tấu chương của Tô Hưng Vũ, trong lòng tính toán dựa theo tốc độ trước mắt, đến mùa hè sang năm thu hoạch lương thực quý một, Tô Hưng Vũ sẽ được thăng quan. Nếu lúc đó Tự Cầm cũng có bầu thì có thể nhất môn song hỷ, ban thưởng thêm, là chuyện tốt.

Nghĩ tới đây, Tiêu Kỳ lại bắt đầu tính ngày, vừa nhìn lịch thì lập tức chán nản, mấy ngày này đều là ngày không thuận tiện.

Nếu Tự Cầm biết rõ Tiêu Kỳ kia, ngay cả ngày nguyệt sự của nàng cũng đều biết rõ, có lẽ sẽ phát ngốc mất. Lại càng không biết rõ, Tiêu Kỳ đã sử dụng biện pháp tránh thai nguyên thủy, nên mới tạo thành việc nàng hiểu lầm thân thể hắc có bệnh, khả năng sinh con không cao.

Sau khi thương thể lành, Tự Cầm liền khôi phục việc thỉnh an hàng ngày. Hoàng hậu vẫn giữ nếp cũ, ba ngày thỉnh an một lần. Từ lần trước định ra quy củ này liền không sửa đổi nữa, Tự Cầm rất thích nhưng người khác chưa chắc thích. Cả tháng nay, sau khi hạ triều hoàng đế bệ hạ sẽ đi Phụng Hoan Cung, sau đó tiện xe lại đi Trường Nhạc Cung thăm công chúa. Vì vậy những người vốn không có gì hứng thú đối với việc đi Phụng Hoan Cung thỉnh an, giờ lại bắt đầu khôi phục náo nhiệt.

Có thể gặp được Hoàng thượng lúc đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương, khiến người chú ý một chút, không chừng liền đổi vận.

Ngay từ lúc khôi phục việc thỉnh an, Tự Cầm vẫn có thể cảm giác được địch ý của mọi người đối với nàng. Biết sao được, ngày hôm đó hành động Tiêu Kỳ ôm nàng đi thật sự đã tác động rất lớn đến mọi người. Hơn nữa lúc đó cả Hoàng hậu Quý phi đều bị khiển trách, đây là chuyện cực kỳ nghiêm trọng. Trong nháy mắt sự cừu hận cực độ gom lại chiếm cứ hậu cung. Cho nên, sau khi vết thương lành hắc, ngày đầu tiên nàng đi thỉnh an hoàng hậu liền bị người khác trước chặn sau đuổi công kích kịch liệt.

Nữ nhân trong hậu cung ư, tranh chấp miệng lưỡi, ra vẻ ta đây là chuyện rất thường tình. Vị phần Tự Cầm thấp, nếu gặp người có vị phần thất như mình khiêu khích thì, nàng còn có thể làm ngơ không để ý. Nhưng nếu gặp gỡ người có vị phần cao, nàng phải nhịn. Mà người có vị phần cao hơn nàng cũng không ít, chỉ cần mấy người này, mỗi người một câu cũng khiến nàng chịu đủ thiệt thòi. Hơn nữa mấy người này đều lão làng, nói câu nào giấu kim châm câu ấy. Nếu không phải là Tự Cầm da mặt dày bản lĩnh phòng ngự cao, mà yếu ớt giống như Lâm muội muội, chỉ sợ đã sớm tứchộc máu mà chết.

Chẳng mấy ngày sau, Tiêu Kỳ liền bắt đầu ngưng việc đi lòng vòng trong hậu cung, lại thành công kéo đi sự chú ý của mọi người. Trên mặt đoan trang hào phóng của Hoàng hậu nương nương lại bắt đầu tươi cười, Quý phi nương nương ôm con gái xinh đẹp thông dong, Tự Cầm vẫn như cũ làm tiểu tần phi, chỉ chớp mắt đã vào đông.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Quý Phi Mời Mọc (Phần 3)

Editor : Hương Cỏ

Ngày mồng tám tháng chạp, Hoàng hậu nương nương ban thưởng cháo cho toàn bộ người trong hậu cung, đương nhiên Tự Cẩm cũng được lĩnh một phần. Kể từ sau chuyện Trương Tân, hoàng hậu đối với nàng lạnh lùng hơn so với trước kia. Kết quả như vậy Tự Cẩm sớm đã nghĩ đến, nhưng trên mặt vẫn như cũ, vẫn đối với Hoàng hậu cung kính tôn trọng y như trước.

Mang theo hộp cháo mồng tám tháng chạp về Di Củng hiên, trước đó Tiêu Kỳ ở Phượng Hoàn Cung lộ diện, trình diễn một màn thê thiếp hòa thuận. Sau đó thuận tiện đi sang chỗ Quý phi thăm Ngọc Trân công chúa. Tự Cẩm căn thời gian tính, chẳng mấy chốc nữa Tiêu Kỳ sẽ tới bèn hỏi Vân Thường, "Hoa cô cô đã tới chưa?"

"Chưa tới ạ, chủ tử mới bị thương bên đó, sao Trường Nhạc Cung còn mời lần hai chứ." Vân Thường vừa cười vừa nói.

Tự Cẩm bây giờ thật sự không dám đi tới Trường Nhạc Cung làm khách. Lần trước sinh nhật Quý phi thiếu chút nữa mất mạng rồi, lần này mở tiệc thưởng mai, nếu nàng còn đi không biết có may mắn như lần trước không nữa.

Thấy chủ tử gật gật đầu, Vân Thường lại nói, "Nhưng nếu cứ từ chối như vậy, chỉ sợ Trường Nhạc Cung lại thêm chương mắt chủ tử."

"Nàng ta vốn đã không ưa ta, nhiều thêm một lần cũng không có gì." Hiện giờ Tự Cầm cũng không đủ sức lực đối chọi với Quý phi, vị phân không thể nâng cao hơn thì nói gì cũng uống công. Cũng may Tiêu Kỳ đối với nàng ân sủng ngày một sâu hơn, do đó mấy người kia cũng không dám công khai làm khó. Cùng lắm là nói mấy lời chướng tai khó nghe, chút tấn công đó không đủ khiến Tự Cầm đã luyện mảy dạn mặt dày phải sợ hãi.

Điều Tự Cầm đặc ý nhất là, Tiêu Kỳ không lật thẻ bài vị phi tử nào, có tới cũng là đi thăm. Nếu như vậy mà nàng còn ghen, vậy thì cũng thật không đúng. Dù sao người khác đều cho rằng vì chuyện lần trước mà Tiêu Kỳ tức giận, do đó lúc này muốn đối tốt với nàng để đền bù tổn thất. Sự hiểu lầm tốt đẹp như vậy, nàng không điên mà đi giải thích.

Dù sao người như Tiêu Kỳ kia, tuyệt đối sẽ không vì lý do này mà không sủng hạnh người khác, nhất định là có lý do khác. Hắn không nói, mình cũng không chủ động hỏi. Có những chuyện nếu hỏi thì cục diện sẽ thay đổi.

Hai người nói chuyện chưa được vài câu, Tiêu Kỳ đã sai bước đi vào. Tự Cầm vừa ngẩng đầu lên nhìn, thấy trên bờ vai hắn còn vương mấy hạt tuyết, "Tuyết rơi sao?" Nói rồi liền đi qua vỗ bông tuyết trên người hắn, lại sai người lấy xiêm y để thay đổi.

Tiêu Kỳ không cho Tự Cầm lại gần, "Nàng cứ ngồi đó đi, ta ngược gió đập tuyết tới đây trên người còn hơi lạnh."

Tự Cầm cũng nghe lời ngồi lại. Giữa mùa đông ai không sợ lạnh chứ, cười mỉm nhìn Vân Thường mang xiêm y tới, đặt trên bàn rồi lui ra ngoài. Tiêu Kỳ tự mình cầm xiêm y đi ra sau tấm bình phong thay, đến khi trở ra, Tự Cầm đã tự tay ngâm trà chờ hắn.

Hoa mai tươi rói mới hái trong ngự hoa viên, ngâm trà hoa mai, nâng ly trà lên đây mũi toàn là hương hoa mai, người dựa gối mềm, thư thái nhiều

miễn bàn.

"Ngọc Trân công chúa có khỏe không?" Trời vừa lạnh, Ngọc Trân công chúa đã bị phong hàn, cho nên mấy ngày nay Quý phi liên tục lấy cớ này để mời Tiêu Kỳ!

Nhắc tới Ngọc Trân công chúa, Tự Cầm liền nhìn thấy trên mặt Tiêu Kỳ đang lạnh lùng chột nhu hòa hơn, gật gật đầu, "Hôm nay đỡ nhiều rồi, có thể uống được sữa."

Tự Cầm gật đầu, cũng chỉ hỏi một câu như thế biểu đạt quan tâm rồi cũng không hỏi thêm nữa, cười cười đẩy sang một hộp mút hoa quả nói: "Ca ca thiếp gửi người mang cho, hoàng thượng nếm thử xem, là hương vị do nhà thiếp làm, trước đây thiếp rất thích ăn."

Tô Thịnh Dương là người hiểu biết, muốn gửi đồ cho Tự Cầm cũng đều thông qua con đường của Quản Trường An. Làm như vậy cũng coi như công khai trước mặt Tiêu Kỳ. Kể từ khi mở khoa thi, ca ca của nàng bắt người thăm vấn được xưng danh "Tô đoạt mạng ", sau đó vị trí ở Kiêu Long Vệ cũng dần dần khẳng định. Bây giờ trước ngự tiền không chỉ có thể diện mà còn có chút đặc quyền là thỉnh thoảng tặng đồ cho nàng.

Tiêu Kỳ cũng lấy một miếng đưa vào miệng, "Sao lại chua vậy?" Chua ề cả răng, vội vàng nhả ra.

"Sơn tra vốn chua mà, làm thành mút hoa quả cũng có vị chua, có gì kỳ quái đâu." Tự Cầm cười nói, tự mình nhặt một viên cho vào miệng, ăn cực kỳ sáng khoái.

Tiêu Kỳ nhìn vẻ mặt Tự Cầm, cảm giác trong tim mình cũng chua, vội vàng uống một ngụm trà đề ép, "Khẩu vị của nàng kiểu gì vậy, ngọt bù cay đắng không có gì nàng không thích."

"Vậy là thiệp không kén ăn chứ sao." Tự Cầm hừ một tiếng, lại nhét một viên vào miệng rồi mới nói: "Quý phi nương nương mời thiệp đi thưởng mai, thiệp sợ lạnh nên đã từ chối." Nói xong cũng ngẩng đầu nhìn Tiêu Kỳ, nàng cũng không tin Tiêu Kỳ không nhận được thiệp mời.

Tiêu Kỳ nghe vậy ly trà trong tay xuống, như cười mà như không nhìn Tự Cầm, nhìn chăm chăm nàng không nói gì.

Tự Cầm bị hắt nhìn chăm chăm, lập tức nét mặt đỏ bừng như máu, xoay xoay vắn vắn đầu, nói một chữ không thì thế nào chứ?

"Nghe nói quý phi cố ý chuẩn bị vũ khúc mới cho trẫm xem." Cố ý chuẩn bị vũ khúc mới cho hắt, tiết trời thì rất lạnh, hoa mai trong rừng đang nở rộ, không đi liền quá mất thể diện nàng ta.

Tự Cầm: ...

Biết ngay, quý phi quả nhiên lại bắt đầu hành động, vậy nàng có muốn đi hay không đây?

Thiệp mời đều đã trả về, nếu mà đi chính là tự đánh mặt mình!

Nhưng nếu không đi thì nàng lại không yên tâm. Dạo này Quý phi giờ rất nhiều thủ đoạn, khi thì tổ chức các kiểu yến tiệc vì Ngọc Trân công chúa, lúc lại bày trò lấy lòng Tiêu Kỳ. Tưởng nàng nhìn không ra sao, nhất định là gần đây Quý phi không giữ được Tiêu Kỳ ngủ lại qua đêm, trong lòng cũng lo lắng không yên. Nhưng qua một đêm thì lại có thể sinh con sao?

Hành động của Tiêu Kỳ đi ngược lại với dự định của Quý phi, nàng cũng có thể đoán ra vài phần. Chẳng phải là muốn cảnh cáo tay Tào Quốc công đừng đuổi quá dài sao. Đúng rồi, dạo gần đây nghe Tào Quốc công hay đối chọi với tân khoa Trạng nguyên, lúc nào cũng tìm cơ bới móc. Tin tức này là do Quản Trường An nói cho Trần Đức An nghe, sau đó tới nàng biết.

Quý phi cố gắng lấy lòng hoàng thượng trong hậu cung, cha nàng ta thì ở bên ngoài cố gắng cản đường hoàng đế. Hai người mạnh mẽ mỗi người làm một kiểu. Bản thân bị hai bên đả kích, sao Tiêu Kỳ có thể thuận theo ý Quý phi?

Mặc dù Tự Cẩm rất ảo tưởng cuộc đời này Tiêu Kỳ không chạm vào người khác nhưng nàng cũng biết rõ chuyện này không thể nào xảy ra. Giờ ông trời cho cơ hội, vận khí này thật sự là quá tốt! Quý phi sinh hài tử xong, bản thân mình cũng không thể lưu lại Tiêu Kỳ qua đêm, lúc này sẽ tìm mọi cái không cho người khác nhận sủng. Thế cho nên những người theo phe Quý phi giờ cũng rất buồn bực. Giống như Lý Chiêu Nghi, tuổi càng ngày càng lớn. Chờ khi tú nữ mới tiến cung thì nàng ta chính là một trái dưa chuột già, chỉ có thể làm nhân vật bài trí. Giờ không nắm chặt cơ hội, không lẽ đợi đến khi tú nữ mới tiến cung sao?

Nhưng Quý phi còn không thuận lợi thì làm sao có thể nâng đỡ tiện nghi người khác, còn không bằng lúc nàng ta mang thai hào phóng. Nhưng trước khác nay khác. Tự Cẩm hoàn toàn có thể lý giải việc này. Lúc mang thai không thể thị tẩm đương nhiên không thể chiếm cứ, nhưng giờ thì khác rồi. Quý phi có thể thị tẩm, mà nguyên một đám các người làm như ăn cướp, vậy thì vứt thể diện của Quý phi ở chỗ nào chứ?

Nữ nhân, nhiều khi chỉ là tranh thể diện mà thôi.

(Còn tiếp ...)

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 199: Quý Phi Mời Mọc (Phần Cuối)

Editor : Hương Cỏ

Giống như bây giờ, Tự Cẩm rất không thích Tiêu Kỳ đi tới tiệc ngắm hoa của Quý phi, nghe Tiêu Kỳ trêu chọc cũng cố nén, nhưng sự chua xót trong lòng không kìm được, hờ hững nói: "Thành ý của Quý phi nương nương, sao Hoàng thượng không hành diện."

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm khẽ mỉm cười, biết rõ trong lòng nàng không thoải mái nhưng cũng không khuyên nàng. Dù sao nàng cũng sẽ biết chính mình làm không đúng, rồi sẽ trở lại bình thường nhanh thôi. Dứt khoát cầm quyển sách dựa vào gối, Tự Cẩm nhìn hẩn một cái sau đó lại tiếp tục ăn mút hoa quả. Năm nay mút sơn tra tươi, vị nửa chua nửa ngọt, rất ngon miệng. Trừ cái này, còn có mút lê, mút đào, loại nào cũng thơm ngon, nghĩ tới thì phát thèm.

Ăn hết một đĩa mút nhỏ, những oán khí trong lòng Tự Cẩm cũng tiêu tan hết. Nàng cầm khăn lau lau tay, trong lòng suy nghĩ năm nay cũng nên gặp người nhà một lần. Vị phần của nàng có thể gặp người nhà nhưng một năm cũng không được nhiều lần. Kể từ lần gặp trước thì chưa từng gặp lại. Thứ nhất là không nghĩ quá huênh hoang, thứ hai là Tần Tự Xuyên trúng trạng nguyên, nàng sợ người trong nhà vào sẽ nhắc đến. Nàng không nhớ rõ chuyện đã xảy ra giữa hai người, nói đến không phải là chuyện hay gì nên cũng muốn quên đi, để thời gian vùi lấp cho qua. Qua một thời gian dài như vậy, Tần trạng nguyên cũng không làm gì khiến người khác chú ý, có lẽ giờ gặp người nhà cũng không ai nói gì nữa.

Nàng cũng không dám so với Hoàng hậu và Quý phi, muốn lúc nào gặp mặt người nhà cũng được.

Khoảng cách địa vị giữa bọn họ quá xa, Tự Cẩm chống lại Quý phi chỉ có đường quỳ xuống. Cố gì phải tới trước mặt nàng ta chịu tội chứ? Cho nên cho tới nay, Tự Cẩm đều rất rõ ràng vị trí của mình, đối với Quý phi có thể tránh liền tránh. Nếu không thể tránh thì cũng tuyệt đối không để đối phương bắt được nhược điểm hành hạ nàng. Có lẽ chính vì Tự Cẩm quá cẩn thận, một chút sai lầm Quý phi cũng không tìm được nên mới hành động ngày càng lỗ mãng.

Nếu Tự Cẩm ỷ vào Tiêu Kỳ sủng ái, làm việc không thỏa đáng thì bây giờ chắc chắn nàng đã bị Quý phi lấy cớ tiêu diệt rồi.

Cho nên, cuối cùng vẫn là địa vị bất bình đẳng tạo thành giá trị chiến đấu cách xa.

Dù Tiêu Kỳ muốn nâng địa vị của nàng lên nhưng không công lao gì thì cũng là uống công. Huống chi, chuyện này Tự Cẩm sẽ không dễ dàng nhắc tới. Có những lúc, vì ích lợi mà quan hệ giữa người với người cũng sẽ thay đổi. Nàng cảm thấy trước mắt hai người cứ thế này đã rất tốt rồi, nếu như không có nhiều người quấy rối thì tốt biết mấy.

"Vậy sau khi hoàng thượng thưởng hoa thì sao?"

Tiêu Kỳ chau chau mày, liền ngẩng đầu nhìn Tự Cẩm, như cười như không nói: "Ái phi nói sao?"

Nói cái ...!

Đương nhiên Tự Cẩm nghe được Tiêu Kỳ đang trêu chọc nàng, dứt khoát bình tâm tĩnh trí, lấy giấy may vá ra. Cũng may tuy nàng thêu thùa chưa giỏi nhưng trình độ may một đường thẳng đã nâng cao. Nàng cầm

trong tay là một chiếc áo sơ mi của Tiêu Kỳ, đã may gần xong, chỉ còn lại phần dưới nách trái là chưa khâu xong thôi.

Trong phút chốc trong phòng yên tĩnh trở lại, Tự Cẩm cúi đầu thiêu thừa may vá, Tiêu Kỳ dựa vào gối mềm đọc sách, hai người không ảnh hưởng đến nhau nhưng cũng không cảm thấy lạnh lẽo, ngược lại có cảm giác ấm áp khó tả.

Trong phòng im ắng, mấy người Vân Thường ở ngoài hầu hạ, nghe bên trong không có tiếng động nào, trong lòng cảm thấy hơi lo lắng. Diện Mi kéo kéo tay áo Vân Thường, làm cho nàng ta nhìn nhìn Quản Trường An đang ngồi trong phòng trà nghỉ chân, khẽ nói: "Sao trong phòng không có chút động tĩnh gì vậy?"

Vân Thường lặng yên một lúc rồi mới nói, "Chuyện của các chủ tử chúng ta không được xen vào, làm người hầu cho tốt là được, người không có thấy công công cũng không lo lắng gì sao."

"Sao giống nhau chứ, Quản công công là người của Hoàng thượng, Di Cùng hiên bị sao cũng không có quan hệ gì với hần ta. Hần ta lươn lẹo như con lươn, muội không thích hần." Diện Mi bĩu môi nói, Quản Trường An kia chỉ trung thành với Hoàng thượng, người để hần ta nhân nhượng, coi trọng trong mắt không có nhiều. Đừng xem mặt ngoài hần ta cười mỉm, kỳ thật nếu không phải là chuyện vợ vẫn thì miệng hần ta kín như bưng, một chữ cũng không nhả ra.

"Đó chính là bản lĩnh lợi hại của Quản công công, muội học một chút đi." Vân Thường chỉ điểm, nếu Quản Trường An dám lời kéo phi tần khác, Hoàng thượng đã sớm không tha cho hần.

Diện Mi nghe Vân Thường nói suy nghĩ một chút, nhất thời cũng không nghĩ ra kế sách gì bèn dứt khoát nói: "Dù sao cũng qua lại lâu như thế mà hần ta vẫn giữ kiểu vẻ kia, thật sự là nề mặt một chút cũng không có."

"Đúng là không nên có, muội ngẫm lại xem, nếu Quân công công hỏi muội chuyện của chủ tử muội có nói hay là không?"

"Đương nhiên không thể nói."

"Vậy không phải giống nhau sao."

Diện Mi: ...

Nhìn Diện Mi còn mơ hồ, Vân Thường biết rõ nàng ta là người thông minh. Có một số việc phải do chính mình hiểu ra, người khác nói cũng là người khác, tự mình nghĩ ra mới là của mình. Chỉ trong mấy giây phút ngắn ngủi đó, bên trong liền gọi người, Vân Thường vội vàng lên tiếng vén rèm đi vào.

Vân Thường cũng rất nhanh lại đi ra, sai người truyền lệnh.

Diện Mi ngẩng đầu lên nhìn trời, sắp đến giờ ăn trưa, vội vàng nhấc chân đi ra ngoài.

Chỗ Quán Trường An cũng cười cười đứng lên, đi sang chính điện.

Ăn trưa xong, Tiêu Kỳ đứng dậy đi về Sùng Minh Điện, trước khi đi nhìn Tự Cẩm quảng lại một câu, "Ngày đó ta sẽ trở về."

Mãi cho đến khi Tiêu Kỳ đi khuất, Tự Cẩm mới dần dần nở nụ cười, cả một buổi chiều thấy toàn thân thư thái, miệng cười không khép lại được.

Phượng Hoàn Cung.

"Hi Uyển Nghi từ chối tiệc ngắm hoa của Quý phi ư?" Hoàng hậu xoa trán mệt mỏi nói.

"Dạ." Đồng cô cô trả lời, "Hi Uyển Nghi làm vậy cũng không sợ đắc tội Quý phi sao?"

Chỉ sợ làm vậy mới là hợp tâm ý Quý phi ấy chứ. Quý phi tổ chức tiệc ngắm hoa vì cái gì? Còn không phải là muốn lấy lòng trước mặt hoàng thượng, củng cố sủng ái sao. Giờ người nàng ta chán ghét nhất là ai? Đương nhiên là Hi Uyển Nghi. Giờ Hi Uyển Nghi không đi, tiệc ngắm hoa của Quý phi chả phải càng thêm hài lòng thuận ý sao?

Nhớ tới Hi Uyển Nghi, hoàng hậu càng thêm đau đầu. Người là một tay nàng nâng lên, Hi Uyển Nghi cũng rất biết tình thế, biết rõ mình muốn nàng làm gì. Giờ nàng ta từ chối tiệc ngắm hoa của Quý phi, cũng chẳng qua là biểu đạt sự bất mãn về chuyện Trương Tần mà thôi. Chuyện Trương Tần nhìn chứng cứ vô cùng xác thực, nhân chứng vật chứng đều đủ, nhưng nếu ngắm nghĩ thì phía dưới có bao nhiêu chỗ sơ hở. Chỉ sợ Hi Uyển Nghi đã biết rõ cái gì cho nên mới bất mãn.

So với một Hi Uyển Nghi nhỏ nòi, hoàng hậu càng thêm coi trọng chính mình và ích lợi gia tộc. Không có Hi Uyển Nghi, chờ đến khi tú nữ tiến cung, nàng có thể tuyển thêm càng nhiều Hi Uyển Nghi để nâng đỡ. Nhớ tới thời gian trước Tô gia Khúc Châu muốn làm xấu danh tiếng nhà Hi Uyển Nghi, nếu không phải cha nàng ra tay áp chế ngầm, sao Tô gia có thể an ổn như thế. Nếu Hi Uyển Nghi đã không cảm ơn, sau này gặp chuyện đương nhiên nàng sẽ mặc kệ. Tô gia Khúc Châu muốn nháo cứ việc đi nháo. Nàng ta cũng muốn nhìn xem Hi Uyển Nghi sẽ hối hận hay không.

Chỗ Hoàng hậu buông tay, Tự Cẩm cũng không biết hoàng hậu nghĩ nhiều như vậy, cũng không nghĩ tới ngoài cung Tô gia Khúc Châu còn có Vệ quốc công áp chế. Nàng cũng rất tò mò, trước đó còn nói Tô gia Khúc Châu vào kinh sẽ phải làm khó nhà nàng một hồi. Ai ngờ đâu không có chút động tĩnh nào, còn tưởng rằng Tiêu Kỳ nói giao cho hẳn đã có tác dụng.

Lần này Tô phu nhân vẫn dẫn theo con dâu tiến cung tới thăm Tự Cẩm. Khi Tự Cẩm nghe được lý do này bèn nhíu mày, nàng cũng không nghĩ tới

Hoàng hậu lại có thể để cho Vệ quốc công phủ nhúng tay chuyện bên ngoài.

Tô phu nhân xem con gái chau mày, trong lòng cũng hơi bất an, liền hỏi thăm dò: "Chuyện trong nhà làm nường nường khó xử sao?"

Tô Thiếu phu nhân cũng rất căng thẳng. Mắt thấy sắp tới lễ mừng năm mới, bên Tô gia Khúc Châu lại bắt đầu hành động, không ngày nào yên ổn. Hết mời mọc lại gửi thiệp, rồi cho người tới cửa gây náo động, quả nhiên là phiền chết người. Cho dù hai nhà đã sớm kết đại thù nhưng bây giờ người ta lễ nghi đến cửa, các nàng còn có thể ngang nhiên đẩy người ra ngoài sao?

Nếu truyền đi, người khác sẽ không nói Tô gia Khúc Châu quý kế, chỉ biết nói nhà bọn họ không giữ lễ nghi. Tô Thiếu phu nhân không biết rõ những khúc mắc giữa hai nhà nhưng thật sự bị Tô gia Khúc Châu làm chán ghét. Do đó lần này tiến cung cũng là muốn cùng em chồng ra chủ ý. Chuyện này không thể cứ tiếp tục như vậy, để người ta gây rối nhà mình. Nếu đến lễ mừng năm mới, yến hội nhiều hơn, số lần hai nhà chạm trán càng nhiều mà vẫn bị dòng chính kia gây phiền toái thì không thể được.

Chán ghét cực độ, ghê tởm muốn chết mà lại không thể trở mặt, em chồng còn trong cung, bao nhiêu con mắt đang nhìn chăm chú, không thể làm chuyện mất mặt được.

Tự Cầm nhìn mẹ chồng nàng dâu Tô phu nhân vẻ mặt khẩn trương, trong lòng cũng áy náy, liền vội vàng bình tĩnh: "Không có, trong nhà không gây rắc rối gì cho con hết. Giờ cha và ca ca quan trường thông thuận, con ở trong cung cũng dễ chịu hơn nhiều so với trước, ngược lại con mới gây phiền phức cho nhà mình."

Tô phu nhân nghe con gái nói vậy, mắt đỏ lên nói: "Lúc trước con một lòng muốn tuyển tú, nường biết rõ con muốn tìm con đường cho cả nhà,

không muốn bị mấy người kia áp chế không thể xuất đầu. Nhưng khi thấy con sống e dè cẩn thận trong cung, trong nhà ai cũng đều cực kỳ đau lòng."

Nghe Tô phu nhân nói vậy, Tự Cầm lại hồi tưởng ký ức nguyên chủ, lúc đó hình như thật sự lấy cớ này để biểu lộ quyết tâm tham gia tuyển tú. Bất quá Tự Cầm thật không muốn nhắc tới chuyện gì có liên quan đến Tần Tự Xuyên, cũng không dám tiếp tục đề tài này nữa, vội vàng nói chuyện khác: "Chuyện này không cần gấp, dòng chính làm vậy là không thỏa đáng, rất đáng hận. Nhưng căn nguyên chẳng qua là bởi vì bên đó không có người trong cung. Vừa không thể quá mức đắc tội nhà ta, lại không muốn thấy chúng ta quang cảnh, chỉ có thể làm mấy thủ đoạn này để gây sự chú ý, tìm một con đường ở kinh thành, chuyện này cũng không gì đáng trách." Chính là quá không biết xấu hổ.

Nhắc tới tuyển tú, Tô phu nhân liền nhìn con gái, "Nghe nói lần tuyển tú này, bên dòng chính cũng muốn đưa người vào."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 200: Quý Phi Ủy Khuất (Phần 1)

Editor : Hương Cỏ

"Không sao, tú nữ thiên hạ rất nhiều, nhà bọn họ có nữ nhi thích hợp không đưa vào mới là lạ." Lẽ nào dòng chính có thể trơ mắt nhìn Tô gia đã bọn họ bị trục xuất càng ngày càng quang cảnh? Lúc nào cũng muốn áp chế, vậy thì con đường nhanh nhất là cái gì chứ?

Đương nhiên là tuyển tú!

Trước đây nàng không tiến cung cũng thôi, giờ nàng tiến cung, lại được thịnh sủng, cha và ca ca đều có tiền đồ sáng lạn, dĩ nhiên là nhắc nhở người khác thấy con đường nhanh chóng thuận tiện này cùng với xác suất thành công khổng lồ.

Tự Cầm nghĩ rất thoáng, tuyển tú ư, rất bình thường. Nhưng người Tô gia vẫn lo lắng, Tô phu nhân nhìn con gái, trong lòng phiền muộn thở dài nói: "Đến lúc đó trong cung thêm người, con phải nghĩ thoáng ra. Nhà chúng ta cũng không dùng con gái để mưu lợi tiền đồ, chỉ mong con bình an là tốt."

Đúng là mẹ ruột của mình, Tự Cầm cũng cảm động, nét mặt nhìn Tô phu nhân thêm nhu hòa thân thiết hơn so với trước, vừa cười vừa nói: "Mẫu thân không cần lo lắng, trong lòng con đều có tính toán." Nam nhân có thể buộc lại sao? Nếu nói vậy thì Hoàng hậu và Quý phi còn sầu lo cái gì chứ.

"Vậy chuyện của dòng chính ..." Tô Thiếu phu nhân nhìn em chồng muốn nói lại thôi.

Tự Cầm vừa cười vừa nói đại tấu: "Đại tấu, tấu có biết dòng chính đưa con gái của ai tham gia tuyển tú không?"

"Là con gái thứ ba của Nhị phòng, khuê danh có một chữ là “Nhị”, năm tới vừa vặn tới tuổi cập kê." Tô Thiếu phu nhân khẽ nói, "Mặc dù tấu chưa tận mắt gặp qua, nhưng nghe Chung phu nhân nói có vài nét giống muội." Cũng là đường tử muội một nhà, nếu thật có vài phần tương tự cũng không trách được, nhưng là thật tình hay giả ý thì ai biết đâu.

Tự Cầm đang suy nghĩ ở mấy chữ "vừa vặn" "vài nét giống muội ", không khỏi cười thầm, đại tấu này của nàng thật sự là người khéo léo. Thiếu nữ mười lăm tuổi vốn như một đóa hoa, vào cung có thể nhận sủng, nếu như may mắn không chừng có thể sinh hoàng tử. Không giống như nàng tuy tiến cung sớm, nhưng nhận sủng muộn, bụng cũng mãi không có động tĩnh, không biết bao nhiêu người đang cười sau lưng mình.

Nàng là phi tần nhận ân sủng nhiều nhất trong hậu cung nhưng mãi vẫn chưa có tin vui, không phải là bia cho mọi người chỉ chỏ, làm trò cười trong bóng tối sao. Huống chi con đường mình đi là gì chứ? Không phải là dựa vào nét mặt tương tự Quý phi mới thành công được Hoàng hậu lưu lại ư, dòng chính dự định đi lại con đường này chắc?

Thật sự là giỏi tính toán.

Tự Cầm bị tức cười, dòng chính đã thành công làm cho nàng chán ghét dù cách cả một bức tường cung điện khổng lồ.

Lúc này Tự Cầm có thể cảm nhận được tâm trạng trước đây của Quý phi lúc nhìn thấy mình.

Ông trời quả nhiên công bằng, nhìn xem, báo ứng đến liền.

"Tuyển tú là chuyện lớn, người được lưu lại trong cung cũng rất nhiều. Vị phân của muội thấp như vậy, làm gì có quyền lên tiếng, cũng không có

bản lĩnh nhúng tay vào. Cho nên bọn họ chỉ phải dựa vào bản sự của mình thôi." Tự Cầm cười trấn an người nhà, "Trong cung không đơn giản đâu, chẳng có bao lâu mà đã mất đi mấy người. Người ngoài chỉ nhìn thấy nơi đây vinh hoa phú quý, nào có ai nhìn thấy phía dưới kia xương trắng chất chồng."

Tự Cầm vừa nói vậy, nét mặt mẹ chồng nàng dâu Tô phu nhân lại đầy lo âu, nhưng trừ dằn dò Tự Cầm cẩn thận, bọn họ còn có thể làm gì đây.

Nói xong chuyện này, mỗi người lại cảm thán một hồi, Tô phu nhân lau nước mắt lại nói: "Trừ Tô gia, ta nghe nói hình như Vệ quốc công phủ cũng muốn đưa người vào."

Nghe vậy Tự Cầm cũng thật bị kinh ngạc, nhà mẹ đẻ Hoàng hậu cũng muốn đưa người tiến cung?

Nhìn vẻ mặt con gái, Tô phu nhân cân nhắc lại suy nghĩ, chau mày khẽ nói, "Ta được phụ thân con nhắc, bảo ta dằn dò con mấy lời, sợ là Sở gia bên kia có ý đồ khác, rốt cục vẫn là người của Sở gia, họ sẽ nghĩ càng thêm đáng tin cậy hơn chúng ta."

Khó trách lần trước Hoàng hậu liên thủ Quý phi, vậy là coi như bỏ rơi mình. Nói đến cũng đúng, nếu như Sở gia lại đưa con gái tiến cung, nếu có thể thành công sinh hạ một đứa bé, sau này một con gái Sở gia ngồi vững vị trí Hoàng hậu, một con gái Sở gia sinh con trai, quá lưỡng toàn kỳ mỹ.

"Trước đó cũng không nghe nhắc chuyện này sao?" Tự Cầm liền nhìn Tô phu nhân hỏi.

"Chao ôi, chuyện này... Nhắc đến thì vẫn là bên kia kiêng kỵ nhà chúng ta. Hiện giờ cha và ca ca con đều đang được trọng dụng trước mặt Hoàng thượng. Theo suy đoán của phụ thân con, rất có thể Sở gia là sợ “dường hồ vi hoạn”, đến lúc nào đó không thể quản thúc chúng ta nên mới ra tay trước thì hơn."

Có cái gì không hiểu đâu?

Nói như vậy cũng có thể lý giải, Tự Cầm rốt cuộc tìm được vấn đề mấu chốt, lại có cảm giác thoải mái. Nếu nói vậy, mình cũng sẽ không sợ có con bị Hoàng hậu đến đoạt. Đối với người khác đây không phải là tin tức tốt, nhưng đối Tự Cầm thật đúng là tin tốt.

Có lẽ Tô phu nhân còn muốn nhắc tới Tần Tự Xuyên nhưng Tự Cầm làm bộ như nghe không hiểu đối chủ đề, Tô phu nhân liền thôi. Không nhắc tới cũng được, giờ con gái đã tiến cung, nếu biết rõ chuyện năm đó là sự hiểu lầm, chỉ sợ trong lòng nàng lại có cái gì quyến luyến đối với Tần Tự Xuyên. Như vậy không phải là hại nàng chết hay sao?

Tô phu nhân vốn đang do dự, bây giờ nhìn con gái tiến cung hai năm đã thay đổi như vậy, người hiểu chuyện không ít thì biết cuộc sống trong cung này chẳng hề thoải mái, cần gì tăng thêm phiền não cho nàng, dứt khoát một chữ cũng không nhắc tới.

Tự Cầm thấy Tô phu nhân cũng không nhắc tới Tần Tự Xuyên nữa, trong lòng cũng nhẹ một hơi, đến giờ liền đưa mẹ chồng nàng dâu hai người ra ngoài. Sau khi trở lại ngồi trên giường lớn tĩnh tế nghĩ về chuyện tuyển tú, lúc ấy sau lưng mới toát mồ hôi.

Tuyển tú năm tới là tàng long ngọa hổ đây.

Trong chớp mắt liền tới ngày Quý phi tổ chức hội ngắm hoa. Sáng sớm Quý phi đã thức dậy trang điểm, Hoa cô cô tự mình phụng dưỡng. Trong phòng cung nhân khẽ khàng qua lại, không ai dám tạo tiếng động sợ làm thức giấc tiểu công chúa đang ngủ say.

Đã được chín tháng, công chúa a ư suốt ngày học nói, đi đứng cũng mạnh dạn hơn, có điều vẫn chưa đứng vững. Cha mẹ dung mạo xuất chúng, cho nên đường nét trên mặt Ngọc Trân công chúa đã có thể nhìn ra là một tiểu mỹ nhân, lớn lên chắc chắn cũng là một cô gái rất xinh đẹp.

Quý phi vừa để người trang điểm, vừa hỏi thăm việc chuẩn bị cho tiệc ngắm hoa, từ việc muốn dùng ly trà ly rượu, đến trà bánh trái cây, rồi đến đốt hương gì, xếp đặt đồ ăn thế nào, hỏi hết một lượt mới chịu thôi.

"Chỗ Hoàng thượng có nói khi nào tới không?" Trừ những việc vặt kia, Quý phi lo lắng nhất chính là khi nào hoàng đế đến.

"Chắc cũng phải sau khi hạ triều, lúc đó Mao Đông Lâm sẽ đích thân đi Sùng Minh Điện, đến giờ cũng có thể nhắc nhở một hai, nường nường cứ yên tâm."

(Còn tiếp ...)

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 201: Quý Phi Ủy Khuất (Phần 2)

Editor : Hương Cỏ

Quý phi hài lòng gật gật đầu, miệng luôn tươi cười, "Chuyện Trương Tần đã qua, Hi Uyển Nghi kia cũng không làm náo động. Giờ Bản cung tổ chức tiệc ngắm hoa, Hoàng thượng chịu đến thấy rõ là đã nguôi giận. Hi Uyển Nghi kia cũng là kẻ biết thời thế, nếu nàng ta đã nói sức khỏe chưa tốt thì sau khi khai tiệc ban thưởng vài món ăn cũng là cho nàng ta chút thể diện."

Hoa cô cô cười đáp ứng, nói: "Giờ khẳng định trong lòng Hi Uyển Nghi đối với Hoàng hậu nương nương có chút bất mãn. Nương nương làm như vậy, nếu Hoàng hậu biết chỉ sợ lại cho rằng Hi Uyển Nghi kia không hiểu quy củ."

Quý phi cũng cười, tự mình đeo hoa tai thạch lựu ru-bi lên, chau chau mày nhìn mình trong gương, "Trước đây ta đã coi thường Hi Uyển Nghi kia, cô ta cũng khá thông minh đấy. Nhưng trong hậu cung này chút ít thông minh đó cũng không lâu dài được. Bản cung nhìn cô ta lâu như thế, mặc dù trước đây Hoàng thượng còn giận ta thì giờ thấy ta nhún nhường như vậy cũng phải cho ta chút thể diện thôi."

"Nương nương có được dẫn được, đó mới là thông minh." Hoa cô cô cười như thể trên mặt nở một đóa hoa, chỉ sợ nương nương ngang bướng mãi thôi, thế này tốt hơn nhiều.

Quý phi đứng lên, ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài, "Hôm nay ông trời cũng giúp ta, là một ngày nắng đẹp."

Mùa đông ngắm mai là chuyện rất lịch sự tao nhã, trong ngự hoa viên có xây dựng vườn mai dành riêng trồng hoa mai để các quý vị chủ tử trong hậu cung có thể đến chiêm ngưỡng cảnh đẹp. Quý phi tổ chức yến hội trong vườn mai, chỗ có đình bát giác khá rộng lớn.

Đình bát giác này được xây khá cổ kính, trên đỉnh có tranh mọc lan tràn, cột gỗ cao to bóng loáng, không hề sơn phết mà nước gỗ bóng bẩy, đầy hàm xúc cổ kính. Khi Quý phi đến, bên trong đã tới không ít người, nhìn thấy Quý phi tới, mọi người liền đứng dậy nghênh đón.

Trong vườn rộng lớn nụ mai chỉ chít đầu cành, hồng mai nở rộ, giữa đám hoa mai rực rỡ, Quý phi mặc cung trang màu hồng thạch lựu càng thêm kiều diễm xuất chúng, phong thái phi phàm.

"Đa số các chủ tử trong hậu cung đều đến, chỉ có Đậu Phương Nghi đang dưỡng bệnh, Tề Vinh Hoa chiếu cố nàng ta cũng không đến." Vân Thường nói cho chủ tử nghe mấy tin như vậy, trong lòng cũng hơi lo lắng, Quý phi nường nường sẽ không tức giận chứ.

Tự Cẩm sớm đã đoán được như vậy, Đậu Phương Nghi nhát như chuột, Tề Vinh Hoa và Quý phi có chút ân oán, hai người này không đi là nằm trong dự liệu. Còn như nàng, cười nói với Vân Thường: "Quý phi nường nường ước gì ta không đi đâu, ta không đi sẽ không trách ta, chỉ sợ còn có ban thưởng đấy."

Trong phút chốc Vân Thường nghe không hiểu, nhưng chỉ trải qua thời gian uống một ly trà, Hoa cô cô tự mình đưa tới mấy món ăn do Quý phi ban thưởng, lúc ấy nàng ta mới kinh ngạc nhìn sang chủ tử mình, chủ tử đoán cũng quá chuẩn đi.

Vì cáo bệnh, hôm nay Tự Cẩm cũng không mặc áo khoác ngoài gặp người khác, chỉ mặc một áo váy màu xanh nhạt, trên mặt cũng không thoa son phấn nên hơi tái, thật sự có vài phần nhợt nhạt yếu bệnh. Hoa cô cô

biểu đạt sự quan tâm của Quý phi, Tự Cầm cũng hết sức trình trọng bày tỏ lòng cảm tạ, sau đó mới để cho Vân Thường tươi cười tiễn người ra ngoài.

Đợi đến khi đưa Hoa cô cô đi, Vân Thường trở về xem thức ăn trên bàn, vẫn còn chưa hiểu hỏi "Chủ tử, sao người đoán được Quý phi sẽ làm như vậy?"

"Rất đơn giản, ta mà đi, vạn nhất quyền rũ Hoàng thượng đi thì sao?" Tự Cầm ha ha cười một tiếng, cũng không động vào thức ăn trên bàn, chỉ nói: "Các người đem những món ăn này chia nhau đi."

Vân Thường đương nhiên cũng không đồng ý chủ tử ăn thức ăn bên ngoài đưa tới, ai biết bên trong có thứ gì xấu xa hay không. Mặc dù Quý phi không thể nào làm chuyện như vậy, nhưng phòng ngừa vạn nhất vẫn tốt hơn. Nàng ta kêu tiểu cung nhân đến bưng đồ ăn đi xuống chia cho mọi người, còn mình ra ngoài kêu Thuận Toàn đi Ngự Thiện phòng kêu thức ăn.

Buổi trưa thức ăn rất đơn giản, Tự Cầm cũng không có khẩu vị. Chỉ sợ lúc này Tiêu Kỳ đang ở vườn mai, giữa đám mỹ nhân vây quanh uống rượu mua vui. Nàng biết rõ hẳn đã đồng ý với mình thì sẽ về nhưng trong lòng vẫn không thoải mái. Ăn được hai miếng, thấy bên ngoài trời giá rét đông lạnh bèn dứt khoát đi ngủ trưa.

Ngủ, sẽ không nghĩ ngợi lung tung.

Ngủ được một giấc tỉnh lại, bên ngoài trời đã tối. Tự Cầm vén màn gọi người vào, bên trong đã đốt đèn.

"Giờ nào rồi?"

"Bẩm chủ tử, đã gần hết giờ Dậu."

"Đã muộn như vậy sao?"

Tự Cầm mang giày đứng lên, Vân Thường vội vàng choàng áo khoác ngoài cho nàng, Diện Mi mang người bưng chậu đồng đựng nước ấm, khăn v.v.. Vào. Tự Cầm rửa tay, mặt sạch sẽ sau đó ngồi ở trước gương nói với Diện Mi: "Chỉ cần buộc lại đơn giản thôi, buổi tối không ra ngoài." Búi tóc lên đầu nặng, da đau, Tự Cầm là người có thể lười biếng thì lười biếng.

Diện Mi vội vàng vâng lời, cầm lấy lược ngà voi trong tay chải từ trên xuống dưới, trong tay lưu loát buộc thành một túm, cài một cây trâm ngọc màu xanh lên tóc đen nhánh, ánh sáng chiếu lên rất có cảm giác lung linh huyền hoặc.

"Hoàng thượng còn chưa tới sao?" Tự Cầm nhẹ nhàng nhú mào, cho mấy người bên cạnh đi ra ngoài nàng liền ngồi trên giường gần cửa sổ lớn, nghiêng đầu nhìn Vân Thường hỏi.

Nét mặt Vân Thường hơi chững lại, nhìn chủ tử trong lòng khó xử, ngoài mặt lại cố ra vẻ thoải mái nói: "Chắc là chỗ Hoàng thượng còn đang bận, nếu không để nô tỳ sai Thuận Toàn đi xem một chút?"

Tự Cầm đâu phải là trẻ con thật sự, nhìn nét mặt Vân Thường thì còn có cái gì không hiểu nữa, đây là Tiêu Kỳ sẽ ở Trường Nhạc Cung?

Tự Cầm không nói gì, trong bất giác không khí trong phòng trở nên đè nén khó thở, giống như miếng bọt biển bị thấm đẫm nước, nặng trĩu đè xuống vậy. Kéo qua chiếc gối mềm thêu hoa nghệ tươi, Tự Cầm chỉ cảm thấy trong lòng có từng đợt sóng sôi trào nóng bỏng, một lần lại cố gắng khuyên bảo chính mình. Chuyện này có cái gì ngoài dự đoán chứ, Quý phi đã chuẩn bị đầy đủ, đương nhiên sẽ nghĩ biện pháp giữ Tiêu Kỳ lại.

Nguyên một đám Vân Thường và Diện Mi mặt mày chẳng thẳng, Tự Cầm nhìn vẻ mặt đó của bọn họ liền ra vẻ tươi cười, "Đã muộn như thế thì truyền lệnh gọi thức ăn đi."

Nghe chủ tử nói, Vân Thường và Diện Mi vội vàng đáp một tiếng, Diện Mi ra ngoài truyền lời, Vân Thường trong lòng hơi khổ sở, ngoài miệng không thể không khuyên nhủ: "Chủ tử, người đừng buồn, Quý phi nói là tiểu công chúa nhớ phụ hoàng quấy khóc suốt nên mới mời Hoàng thượng đi."

"Người căng thẳng cái gì, cho dù Hoàng thượng không tới thăm công chúa, chẳng lẽ còn không thể đi xem Quý phi sao?" Tự Cẩm trong lòng có cục nghẹn khó chịu, lại cũng không thể làm loạn mấy người phía dưới, nhìn nét mặt cam chịu của Vân Thường càng cười tươi hơn, "Được rồi, đừng có nghĩ nhiều, sau khi ăn tối cả mọi người đi nghỉ ngơi sớm đi."

Ngự Thiện phòng đưa tới bữa tối cực kỳ phong phú, tám món ăn một món canh, tất cả đều là những món Tự Cẩm thích ăn. Nếu bình thường, nàng ăn không ít nhưng ngày hôm nay lại chẳng có hứng thú gì, đôi đũa nhắc lên đặt xuống mấy lần, cố gắng ăn nửa chén cháo rồi không thể ăn thêm gì nữa.

Nhìn chủ tử ăn ít như vậy, Vân Thường và Diện Mi đều nóng ruột. Rốt cuộc Diện Mi còn thiếu kiên nhẫn, nói: "Chủ tử, người ăn thêm chút nữa đi, đừng vì mấy người không liên quan mà ủy khuất chính mình."

Nói vậy cũng chưa thỏa đáng, Vân Thường vội vàng kéo Diện Mi một cái, những lời Diện Mi muốn nói nửa liền nuốt lại, nước mắt đang tràn ra mi cũng phải cố nín trở về.

(Còn tiếp ...)

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 202: Quý Phi Ủy Khuất (Cuối)

Tự Cẩm nhìn dáng vẻ các nàng, sự khó chịu trong lòng chậm rãi liên tan đi, vừa cười vừa nói: "Ta biết rõ các người đều vì ta suy nghĩ, hôm nay thật sự là không thoải mái, cũng không phải tức giận, các người lui xuống hết đi."

Nghe chủ tử nói thông dong bình thản, Vân Thường liền vội vàng gật đầu, "Vậy nô tỳ chuẩn bị sữa bò, chút nữa chủ tử uống một chén nhé?"

Tự Cẩm gật gù đầu, cảm thấy sữa bò có vị tanh, không có thơm ngon như thời hiện đại, do đó không phải mỗi ngày đều thích uống một chén. Vốn đã không có khẩu vị, nhưng lại sợ mấy nha đầu kia lo lắng, bèn gật đầu đồng ý.

Mọi người thu dọn thức ăn xuống, Diện Mi tự mình rót một ly trà sơn tra hương lái đến, Vân Thường mang người đi lấy sữa bò. Gặp Trần Đức An ngoài sân, nàng ta vội vã đi mau vài bước, đón đầu hỏi: "Có nghe được gì không?"

Trần Đức An lắc lắc đầu, "Trong Trường Nhạc Cung canh gác chặt chẽ, ta cũng không dám tùy tiện đi vào, nếu như bị bọn họ phát hiện liên lụy đến chủ tử sẽ không tốt."

Sắc mặt Vân Thường liền chìm xuống, lạnh lùng hừ một tiếng, "Chỉ sợ là Trường Nhạc Cung kia rất sợ Di Cùng hiên chúng ta mời Hoàng thượng đi cho nên mới cho người canh cửa nghiêm cẩn như thế. Cũng không nghĩ trước đây Trường Nhạc Cung mượn danh tiếng tiểu công chúa, làm quá nhiều chuyện như vậy rồi."

"Bà tổ cô của tôi ời, cô đừng lái nhải nữa. Bên kia đang quang cảnh, cô cần gì nhiều chuyện tự gây họa cho mình chứ."

"Tôi chỉ thương chủ tử, Hoàng thượng còn nói buổi tối lại đây."

Hai người lặng yên một hồi, một hồi lâu sau Trần Đức An nói: "Quý phi thật vất vả chờ cơ hội như thế, làm sao dễ dàng buông tha."

Đạo lý này ai cũng biết nhưng khi thật sự xảy ra thì trong lòng khó tránh khỏi khổ sở. Dù sao lâu nay, Hoàng thượng chỉ ở lại Di Cùng hiên và Sùng Minh Điện.

"Tôi đi lấy sữa bò, buổi tối chủ tử ăn không bao nhiêu, còn cố gắng tươi cười, sợ mấy người hầu chúng tôi lo lắng." Vân Thường đỏ mắt, cầm lấy khăn lau lau khóe mắt rồi mới bước nhanh đi.

Vân Thường vừa đi thì phía sau Thuận Toàn liền chạy tới, "Sư phụ, Đồng công công đến."

Đồng Ý?

Trần Đức An không biết lúc này Đồng Ý lại đây làm gì, nhưng như tình huống bây giờ cũng không thể đắc tội với người, vội vàng tự mình đi ra ngoài đón.

"Đồng công công, muộn như vậy ngài còn đến, có chuyện gì khẩn cấp sao?"

Đồng Ý lau mồ hôi trên trán, vừa cười vừa nói: "Cũng không có chuyện gì quan trọng, Hoàng thượng kêu tôi đến báo, nói là buổi tối nay sợ là không tới được, kêu Hi chủ tử cứ nghỉ ngơi trước đi."

Trần Đức An trong lòng thất vọng, nhưng Hoàng thượng còn cho người đến báo tin nên cũng thấy đỡ hơn một chút, vội cười cúi người tạ ơn, "Làm

phiền ngài vất vả đến đây một chuyến, uống xong trà nghỉ ngơi một chút rồi hãy đi."

Đồng Ý vốn có lòng thăm dò tình huống của Hi Uyển Nghi, liền thuận thể đi theo Trần Đức An vào phòng nước uống trà nói chuyện. Trần Đức An là kẻ xảo quyệt, nghe Đồng Ý vòng vèo hỏi thăm liền thở dài nói: "Mấy ngày nay Hi chủ tử khẩu vị không được tốt, buổi trưa hôm nay cũng không ăn được gì, buổi tối cũng ăn rất ít. Vân Thường đã đi lấy sữa bò để phòng khi chủ tử đói thì uống. Nhắc đến thì mấy ngày nay sắc mặt chủ tử đều không khỏe. Nhưng chủ tử không muốn gây phiền toái cho Thái Y viện, cũng không cho phép người khác đến bắt mạch."

Đồng Ý làm sao không nghe được ý tứ của Trần Đức An, nhưng hắn ta nào dám hứa hẹn cái gì, lại hỏi hai ba câu sinh hoạt thường ngày, sau đó liền cáo từ tìm sự phụ hấn ta báo cáo.

Quản Trường An nghe Đồng Ý nói, cũng chỉ cho là Hi Uyển Nghi ghen tuông giận dữ không chịu ăn cơm. Nếu mình báo lên như vậy, không chừng Hoàng thượng sẽ phải đi tới Di Cung hiên. Nhưng nếu hắn ta dám báo tin đó thì Quý phi nương nương không hận chết hắn ta mới lạ. Hắn ta cũng không lo lắng Quý phi sẽ tìm hấn ta gây phiền toái, nhưng cũng không muốn tạo nên một cường địch như thế.

Nghĩ tới nghĩ lui, Quản Trường An cũng có tính toán riêng, chuyện này phải báo thế nào mới ổn đây?

Hắn ta còn đang do dự thì Mao Đông Lâm cười mỉm đi tới, "Quản công công, đã nhiều ngày chúng ta chưa có tụ một chỗ uống ly rượu với nhau. Tối nay tôi có chuẩn bị rượu ngon trong thiên điện, có thể trò chuyện vui vẻ một hồi."

Quản Trường An nhất thời chưa quyết định bèn bị Mao Đông Lâm quần lấy, từ chối mấy phen cũng không thể tránh thoát, lại bị vài tên tiểu thái

giám vây quanh cứng rắn kéo đến thiên điện. Trước khi Quản Trường An bị bắt đi nháy mắt ra dấu cho Đồng Ý, Đồng Ý cũng sững sờ. Trong hình hình này sao hắn ta dám báo gì chứ?

Quý phi còn không lột da hắn!

Trong phòng Tiêu Kỳ đang giỡn đùa với con gái. Bé gái nhỏ xíu muốn túm lấy tay áo của hắn nhưng vì sức yếu nên lại rút tay về. Hai tay Tiêu Kỳ đỡ dưới nách bé, cho bé đi lòng vòng xung quanh. Hai cha con chơi cực kỳ cao hứng.

Quý phi ngồi bên cạnh cười vui vẻ ngắm hai cha con, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Bất kể thế nào Hoàng thượng lưu lại cũng là chuyện tốt. Bây giờ suy nghĩ một chút trước còn hơi nuối tiếc vì sinh con gái, nhưng giờ lại thấy có con gái cũng không phải là chuyện xấu gì. Nghĩ tới đây vẻ tươi cười trên mặt càng tăng lên. Thấy nước dãi của Ngọc Trân dính trên vạt áo Tiêu Kỳ liền vội vàng bế bé lên, "Đừng có nghịch ngợm quá, làm bẩn hết áo của phụ hoàng con rồi."

Ngọc Trân bị mẫu phi ôm vào ngực cũng không vui, đưa cánh tay tìm Tiêu Kỳ. Quý phi liền gọi bà vú vào, muốn để bà ta bế Ngọc Trân đi. Con gái không đi, nàng ta làm sao thân cận với hoàng đế được đây?

Tiêu Kỳ nhìn Quý phi một cái, vẻ mặt cười cười nhàn nhạt, "Con bé biết cái gì, trẫm còn ghét bỏ con gái mình hay sao?" Nói rồi lại bế Ngọc Trân qua, hai cha con lại bắt đầu chơi trò đi vòng quanh, tiếng cười của Ngọc Trân làm cả căn phòng tràn đầy vui vẻ.

Ngoài cửa Đồng Ý nghe những âm thanh trong nhà, một chân vừa đưa vào lại thu về, đứng dựa vào cửa đại điện, nhất thời mặt ủ mày chau.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 203: Có Thai (Phần 1)

Thật vất vả đỡ Ngọc Trân ngủ, Tô quý phi mệt mỏi còn thấy hơi đau lưng. Con bé rất lanh lợi, lúc nào cũng nghịch ngợm hiếu động không ngừng.

"Bé con thích được thân cận với Hoàng thượng, bình thường chưa từng ngủ trễ như vậy, hôm nay thấy Hoàng thượng ở đây thì chỉ muốn chơi mãi." Quý phi ngồi trước gương đồng tháo búi tóc, khước mắt liếc Hoàng thượng ngồi ở trên giường lớn cười nói.

Tiêu Kỳ nghe vậy cũng không nhìn quý phi, chỉ nói: "Con gái của trẫm thì đương nhiên phải thân cận với trẫm chứ."

"Lại còn tính cách nóng nảy bá đạo nữa, thần thiếp chăm sóc bé con mỗi ngày tốn không biết bao nhiêu tâm sức. Hoàng thượng cũng không nên quá cưng chiều con bé, đỡ phải sinh thói quen kiêu căng." Quý phi thật sự cũng lo lắng, tính tình Ngọc Trân cũng không biết giống ai, rất nóng tính, hơi không vừa ý liền khóc lớn tiếng, khóc đến nỗi người nghe cũng đau lòng.

"Công chúa của trẫm kiêu căng một chút cũng không sao, chẳng lẽ còn có ai dám để con bé tức giận được à?" Tiêu Kỳ trả lời một câu, ngẩng đầu nhìn Quý phi, liền thấy nàng ta cười vui vẻ thỏa mãn dưới ánh đèn, nhất thời nét cười trên mặt hằn nhặt vài phân.

"Hoàng thượng nói thế cũng không được, chờ đến khi Ngọc Trân hiếu chuyện chỉ sợ càng không quản được." Trên khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của Quý phi nồng đậm vui vẻ, có đứa bé đề tài nói chuyện giữa hai

người cũng càng nhiều hơn, không giống như trước kia mình phải vất óc nghĩ xem sẽ nói chuyện gì.

Tiêu Kỳ nửa dựa vào ở trên gối, khẽ dựa đi lên, đã cảm thấy này gối mềm hơi nhỏ, có lẽ là bên trong nhồi bông cũng không đầy nên dựa vào không cảm thấy thoải mái. Nghĩ tới đây không khỏi nhớ tới gối mềm bên Di Cùng hiên, vừa to vừa mềm, dựa vào thì cả người như bị lún trong đó, cực kỳ dễ chịu.

Trong phòng này mùi thơm cũng quá nồng. Bản thân Tiêu Kỳ rất không thích mấy loại hương nồng nặc này. Chỗ Tự Cầm lại càng ưa thích hương thơm tự nhiên, rất ít khi đốt hương đậm như vậy. Hắn ngồi một lúc thì cảm thấy trong cổ họng không thoải mái bèn nâng chung trà lên uống một ngụm. Trà vừa vào miệng, vẫn là hương vị trà hắn thích. Nhưng không hiểu sao lại vẫn có cảm giác không thoải mái?

Ngọc Trân công chúa bị bà vú ôm đi, một phòng rộng lớn ngoại trừ Tiêu Kỳ và Quý phi cũng chỉ còn lại một cung nhân đứng im trong góc cung. Ngọc nển to chiếu sáng toàn bộ phòng, trừ tiếng động do Quý phi tháo đồ trang sức đeo tay đặt lên bàn phát ra cũng không nghe được bất kỳ thanh âm nào khác.

Yên tĩnh như thế, không hiểu sao lại mang theo sự lạnh nhạt xa cách.

Trán Quý phi nhẹ chau lại, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng, chỉ thấy hắn vốn đang dựa vào gối mềm lại ngồi thẳng dậy. Lúc ấy vẻ mặt tuấn tú dưới ánh đèn càng thêm hấp dẫn. Đôi mày rậm hơi hơi nhíu, ngay sau đó đôi mắt đen bóng tràn đầy sự lạnh lùng. Lúc ấy Quý phi cảm thấy khó thở, nóng nẩy, đang yên lành sao lại nhíu mày chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui, Quý phi cũng không nhớ tới tối nay có làm gì sai lầm, thật sự là nghĩ không ra vì sao hắn lại mất hứng. Đã hơn một năm nay, tính tình Hoàng thượng càng ngày càng khó đoán. Trước kia khi Hoàng thượng

mới lên ngôi cửu ngũ còn cố kỵ quần thần, đối với nàng ta và Hoàng hậu cũng cực kỳ để tâm. Nhưng kể từ sau khi Hoàng hậu nâng đỡ Hi Uyển Nghi kia thì cha con bọn họ có nhiều hành động, ba phen bốn bận đảo loạn thế cục trong triều. Mấy kế hoạch của phụ thân nàng ta an bài đều thất bại. Không biết là vô tình gặp may hay là cố ý an bài, mà Hoàng thượng, giữa những thay đổi phía dưới, mượn thời cơ lại thu hồi rất nhiều quyền lợi.

Lần trước lúc mẫu thân đến còn nói, giờ trên triều đình quyền uy của Hoàng thượng càng ngày càng cao, phụ thân nàng ta có dâng tấu chương cũng không giống như trước kia, thích gì làm nấy.

Nhớ tới mấy chuyện này, lại nhìn vẻ mặt của hoàng đế, trong lòng Quý phi cũng hơi thấp thỏm bất an. Mẫu thân liên tục thúc giục nàng ta phải sinh thêm con, tốt nhất là sinh hoàng tử. Nhưng kể từ sau khi sinh Ngọc Trân, nàng ta liên tiếp gặp chuyện không may. Hoàng thượng cũng không ngủ lại chỗ nàng ta. Nhưng chuyện như vậy sao nàng ta có thể nói với mẫu thân? Nàng ta cũng phải giữ thể diện, nếu trong nhà biết rõ mấy chuyện này, không biết năm tới tuyển tú lại đưa thêm muội muội nào đó vào cung làm bạn với mình, còn không đủ làm nàng ta bức bối sao.

Nàng ta biết rõ Vệ quốc công phủ có dự định này, cũng không hiểu vì sao hoàng hậu lại nhin được mà đồng ý.

Quý phi càng nghĩ trong lòng càng loạn, thấy mặt mày Tiêu Kỳ nhẵn lại, trong lòng cũng thấp thỏm bất an. Mái tóc đen đã tháo xuống, nàng ta tự mình chải, búi gọn thành một búi. Nàng ta còn nhớ Hoàng thượng thích dáng vẻ gọn gàng, nếu để tóc buông thì rất thiếu lễ nghi.

Buộc tóc gọn lại, Quý phi hít sâu một hơi, trên mặt lại tỏ ra vui vẻ tươi cười đứng dậy nhắc chân đi qua, nhìn Tiêu Kỳ nói: "Hoàng thượng, trời cũng không còn sớm, ngày mai người còn phải lâm triều, sớm nghỉ ngơi đi."

Tiêu Kỳ đang xuất thần giật mình nghe tiếng Quý phi nói, liền ngẩng đầu lên nhìn nàng ta một cái. Hắn thấy nàng mặc một bộ quần áo trong màu tím, tóc đen buộc sau gáy, rất gọn gàng không có lọn nào để lộn xộn, dưới ánh đèn mái tóc bóng loáng rực rỡ, còn tỏa ra hương thơm hoa quế nhàn nhạt. Buổi tối khuya còn dùng dầu hoa quế chải tóc, nhìn bóng loáng đến ngán ngẩm, không khỏi lại nghĩ tới mái tóc để tùy ý tán loạn của Tự Cẩm.

Quý phi khéo léo, tinh xảo, càng thêm trái ngược với Tự Cẩm tùy ý, lười biếng, thiếu quy củ.

Một người, cho dù là ban đêm ngủ chung cũng làm mình quy củ, không mắc chút sai lầm, tươi cười khéo léo, trang điểm chần chu. Còn có kiểu tóc nề nếp không thể bắt bẻ, mọi thứ đều quá hoàn mỹ, tuy bớt đi sinh khí nhưng thêm mấy phần trang trọng. Đây mới là dáng vẻ phi tần phải có. Tự Cẩm kia có chỗ nào giống tần phi, ở trước mặt hắn luôn tùy ý, lười nhác, chỉ biết chơi trò tiểu lưu manh.

Tiêu Kỳ càng nghĩ hứng thú càng suy yếu, nhưng cũng đứng dậy theo lời Quý phi nói, dắt tay nàng ta đi vào phòng ngủ, vừa đi vừa nói chuyện: "Ái phi có lòng, sắp tới cuối năm, chính vụ rất nhiều nên ta sẽ không có thời gian quan tâm Ngọc Trân. Nàng phải để tâm đến con nhiều hơn nhé."

Nghe được Hoàng thượng nói vậy, nét mặt quý phi lại càng tươi tắn hơn, "Ngọc Trân là con gái cưng của thần thiếp, thiếp đương nhiên sẽ chăm sóc con thật tốt, Hoàng thượng không cần lo lắng. Nhưng mặc dù Ngọc Trân tuổi nhỏ còn chưa hiểu chuyện nhưng con bé lại rất thương nhớ Hoàng thượng. Nếu người có thời gian rảnh rỗi thì nhớ đến thăm con, bảo đảm cả ngày con bé sẽ cười vui vẻ, không cáu kỉnh."

Tiêu Kỳ nghe vậy chỉ cười chứ không nói gì.

Hai người cùng nhau ngồi xuống giường, Quý phi nghiêng người tới cởi áo cho Tiêu Kỳ. Ngón tay trắng mảnh dẻ vừa đặt lên người hắn thì nghe

bên ngoài có thanh âm truyền đến. Mà Quý phi nhú lại nhưng tay vẫn không dừng. Tiêu Kỳ giữ tay Quý phi lại. Chỉ một giây ngắn ngủi, bên ngoài tiếng Quản Trường An liên vọng vào, "Khởi bẩm Hoàng thượng, bên Di Cùng hiên mời Viện chính đại nhân."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 204: Có Thai (Phần Cuối)

Editor: Hương Cỏ

Lời vừa nói ra, Tiêu Kỳ bỗng chốc ngây ngốc ngồi ở chỗ kia, một hồi lâu trên mặt mới lộ ra một nụ cười vui mừng. Ngay sau đó quay đầu nhìn Tự Cẩm, nhìn nàng xấu hổ tựa trên bờ vai mình, nhất thời vui vẻ đến nỗi không biết phải nói gì mới được. Hỏi Tự Cẩm thì chắc rằng cũng chẳng biết thêm được gì nên tóm lấy Viên chính hỏi dồn dập, "Không phải là nói trước đó bị ới sao, có nặng lắm không? Sức khỏe Hi Uyển Nghi có thể giữ được thai nhi khỏe mạnh không? Trước đó nàng còn bị bệnh một thời gian, thân thể chịu tổn hại. Lúc này có bầu có trở ngại gì không? Còn nữa, tuổi nàng còn nhỏ, có thể bị nguy hiểm không?"

Hoàng đế hỏi liên tục một tràng mấy vấn đề, ngay cả Tự Cẩm ngồi bên cạnh cũng nghe phát ngốc luôn, Vân Thường đứng cạnh cười không khép miệng được. Viên chính đại nhân bị hỏi đến đổ mồ hôi trán, trong lòng không khỏi nói thầm, lúc trước Quý phi nương nương mang thai cũng không thấy Hoàng thượng căng thẳng như thế. Trong lòng oán thầm nhưng viên chính đại nhân cũng nhìn thấy Hi Uyển Nghi có địa vị không tầm thường trong lòng của hoàng thượng, vội vàng nghiêm túc báo cáo, cực kỳ cẩn thận dặn dò: "Trong khoảng thời gian này Hi chủ tử nghỉ ngơi rất tốt. Nhưng Hoàng thượng lo lắng cũng có đạo lý, rốt cục là tuổi còn nhỏ, rất nhiều chuyện đều phải chú ý hơn. Hơn nữa thai nhi mới hơn một tháng, ăn uống không tốt gây ra hiện tượng nôn mửa, về sau trên phương diện ẩm thực phải càng thêm chú ý, chỉ sợ là phải chịu tội một thời gian..."

Tiêu Kỳ nắm tay Tự Cầm nhìn viện chính hỏi nghiêm túc, Tự Cầm liền nghiêng đầu ngẩng Tiêu Kỳ, giây phút đó cảm thấy nam nhân nghiêm túc như thế thật sự là đẹp mê hồn!

Nàng không nghĩ tới hẳn có thể vui vẻ như vậy, nói thật là cảm thấy rất bất ngờ. Hẳn vui như thế khiến nàng còn thấy vui và hạnh phúc hơn rất nhiều. Khóe miệng khẽ cong lên, nụ cười trên mặt như hoa đào tháng ba nở rộ vậy, không uống công mấy ngày này nàng tính toán chu kỳ thụ thai, cuối cùng cũng được đền bù tâm nguyện. Bởi vì trong lòng suy nghĩ muốn đưa bé, nên thời gian này nàng cũng cố ý điều chỉnh thức ăn, lưu ý những loại thức ăn có khả năng tăng khả năng thụ thai, ngóng trông có thể một lần sinh được con trai thì về sau mình cũng có bảo đảm. Cho dù là sau này người mới cười thì người cũ là nàng cũng có thể ổn định vị trí trong hậu cung.

Mặc dù suy nghĩ như vậy là cực kỳ có lỗi với người đang cao hứng vui vẻ Tiêu Kỳ kia, nhưng nàng là người lúc nào cũng có thói quen nghĩ trước chuyện xấu.

Viện chính đại nhân bảo đảm không cần uống thuốc một lần nữa vì uống thuốc không phải thật cần thiết thì cũng không nên dùng, dù sao đối với thai nhi không tốt. lúc ấy Tiêu Kỳ mới buông tha ông ta, cũng nhắc viện chính cứ ba ngày đến khám mạch một lần, mười phần trình trọng nói: "Trẫm liền giao thai nhi này của Hi Uyển Nghi cho ông."

Thế cho nên lúc Viện chính đại nhân bước ra Di Cùng hiên còn cảm thấy dưới chân lơ mơ, khắp người mồ hôi lạnh, áp lực quá lớn đi.

Mọi người từ trên xuống dưới trong Di Cùng hiên đều chỉ bàn luận tin tức này, Tiêu Kỳ vui vẻ hào phóng ban thưởng tất cả nô tài trong Di Cùng hiên hai tháng tiền tiêu. Vân Thường dẫn người tạ ân, Diện Mi đưa tới sữa bò đã đun nóng, rồi mới theo mọi người cùng nhau lui xuống.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Tiêu Kỳ và Tự Cầm, hai người bốn mắt nhìn nhau, Tự Cầm đột nhiên nảy sinh cảm giác xấu hổ. Giống như lần này Tiêu Kỳ từ Trường Nhạc Cung lại đây là do nàng dùng thủ đoạn chẳng phải quang minh chính đại. Nghĩ tới đây, chợt nhớ tới một chuyện hỏi Tiêu Kỳ: "Sao giờ này Hoàng thượng lại tới đây? Thiếp đâu có kêu người báo tin cho Hoàng thượng." Nàng chỉ lo vui vẻ, lúc này mới nhớ tới, việc gì phải xấu hổ chứ, nàng cũng không sai người gọi Tiêu Kỳ về mà!

"Hừ, chờ nàng báo tin thì chỉ sợ trăm phải chờ tới ngày mai." Tiêu Kỳ hừ ra một tiếng trong mũi, cúi đầu lại nhìn bụng Tự Cầm, cẩn thận giơ tay chạm lên, khoe miệng lại lộ ra một nụ cười không ngăn được.

Nghe Tiêu Kỳ oán hận, Tự Cầm nhất thời lại nhớ cảm giác thất vọng của mình trước khi hân tới, cố tỏ vẻ hào phóng nói: "Quý phi nương nương thật vất vả mời Hoàng thượng đi, thiếp cũng đâu có gan lớn dám đi Trường Nhạc Cung mời người chứ." Nàng chán sống sao?

Nghe ra sự ghen tuông trong giọng Tự Cầm, Tiêu Kỳ ngẩng đầu liếc xéo nàng một cái, "Kỳ quái."

Tự Cầm:...

Tiêu Kỳ tự tay bưng sữa bò tới đưa cho Tự Cầm, "Uống trước đi."

Tự Cầm nhú mào, vừa ngửi mùi này đã cảm thấy trong dạ dày sôi lên sùng sục, lắc đầu như trống bỏi, "Thiếp không muốn uống, mùi này quá tanh." Tiêu Kỳ cúi đầu vào chén ngửi một cái, "Đâu có mùi tanh gì? Ngoan nào, nàng uống trước đi, nàng không uống, em bé trong bụng sẽ bị đói đó."

Tự Cầm thật sự không muốn uống, lại không muốn làm cho Tiêu Kỳ lo lắng, chỉ đành nhắm mũi uống vào. Kết quả chỉ trong chốc lát lại ói ra hết, phun đầy lên y phục của Tiêu Kỳ. Tự Cầm vừa nhìn thấy thì chẳng quan tâm mình, vội vàng kêu người vào thu dọn thay quần áo cho Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ thấy nàng khó chịu như vậy còn lo lắng chuyện không đâu, nhúu lại lông mày nói: "Nàng quan tâm chuyện này làm gì, giờ thấy sao rồi, có đỡ hơn không?"

Tự Cầm gật gật đầu, "Ói ra hết rồi còn gì." Thấy Tiêu Kỳ nhúu lại lông mày có thể kẹp chết con muỗi, nàng giơ tay dí lên trán hằm, "Thiếp không sao đâu, thái y nói qua một thời gian ngắn sẽ tốt hơn, đến lúc đó cũng dễ ăn, ăn cái gì cũng sẽ thấy ngon."

Tiêu Kỳ bị Tự Cầm chọc cho dờ khóc dờ cười, bản thân khó chịu mà còn muốn an ủi hằm, trong lòng thở dài, còn chưa nói gì thì Tự Cầm đã đẩy hằm, "Hoàng thượng thay quần áo trước đi áo, Người không chê thiếp bẩn, thiếp còn thấy không thoải mái vậy."

Tiêu Kỳ không có biện pháp, chỉ đành đi thay xiêm y, lại cầm khăn lau người sạch sẽ. Đợi đến khi hằm trở về, chỗ đó đã được Diện Mi dẫn người thu thập sạch sẽ, thay ống nhổ mới lại. Sau khi ỏi bên trong phòng có mùi khó ngửi, cũng đã đốt hương để xua bớt.

Tự Cầm cũng không biết mình bị sao nữa, dù sao chính là cực kỳ khó chịu. Tiêu Kỳ liên tục ở cùng nàng đến nửa đêm, ôm nàng vào trong ngực dụ dỗ, nàng mệt mỏi nóng nảy rất lâu rồi mới tựa vào ngực hằm ngủ.

Di Cùg hiền yên tĩnh, Tiêu Kỳ nhẹ nhàng đặt Tự Cầm xuống, xem trong cơn ngủ mơ nàng còn nhúu lông mày, cũng không biết mơ tới chuyện gì, hằm cũng nhúu mày theo.

Mà lúc này, Quý phi cũng đã nhận được tin tức, cả người giống như bị sấm sét đánh trúng, trong phút chốc không có biện pháp tiếp nhận tin tức như vậy.

"Người nói thật sao, Hi Uyển Nghi có thai?"

Hoa cô cô nghe giọng Quý phi đều phát run, trong lòng hít sâu một hơi, gật gật đầu, "Vâng, thật sự chính xác, chính miện Viện chính đại nhân nói."

Quý phi một đêm không ngủ.

Ngày hôm sau toàn hậu cung đều truyền tin khắp nơi, Hi Uyển Nghi có thai!

Trong Phượng Hoàn Cung Hoàng hậu ngồi trên sập lớn, sắc mặt biến đổi không ngừng. Trước đây liên tục ngóng trông Hi Uyển Nghi có thể mang thai thì mãi không có. Bây giờ nhà mẹ đẻ đã quyết định đưa thứ muội vào, kết quả Hi Uyển Nghi có thai.

Đứa bé kia, nàng muốn hay là không muốn đây?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 204: Có Thai (Phần 2)

Editor: Hương Cỏ

Tiêu Kỳ và Quý phi cùng sững sờ, nét mặt Quý phi xanh mét. Tiêu Kỳ chợt đứng dậy, "Đi vào nói xem." Tiếng nói vừa dứt, nhắc chân liền đi ra ngoài.

Quý phi vừa nhìn thấy dáng vẻ đó của Tiêu Kỳ thì cơn tức ủa tới, hai tay nắm chặt răn lại như thành một tảng đá, cắn răng đi ra theo, tiện tay cầm lấy áo khoác ngoài choàng lên vai.

Quản Trường An cúi đầu khom lưng bước nhanh vào, nhìn Hoàng đế còn đang mặc hoàng bào cũng hơi sững sờ nhưng rất nhanh liền nói: "Nô tài kê Đồng Ý về Sùng Minh Điện hầu hạ, giữa đường vừa vấp gặp Viện chính đại nhân đi tới Di Cùng hiên. Thấy Di Cùng hiên đèn đuốc sáng trưng, trong sân ồn ào, Đồng Ý liền đi qua nhìn. Thế mới biết không hiểu xảy ra chuyện gì mà Hi chủ tử nôn mửa không dừng. Trong lòng Đồng Ý hoang mang lo lắng bèn báo với nô tài."

Quản Trường An trong lòng cũng không dám vô đoán, đây là Hi Uyển Nghi tranh thủ tình cảm hay là sức khỏe lại không tốt. Thấy Hoàng thượng đối với Hi Uyển Nghi nhiệt tình, hắn ta cũng không dám đối gạt không báo, vạn nhất nếu thật sự có gì đó không hay, hắn ta cũng không thể chịu nổi lửa giận của Hoàng thượng. So với bị Quý phi ghi hận, hắn ta càng sợ hoàng đế bất mãn với mình hơn. Do đó mới cắn răng mạnh mẽ báo lên, còn bị tên tiểu tử Mao Đông Lâm ngáng chân suýt ngã, thiếu chút nữa thì ngã xuống như chó ăn chề, thù này ghi nhớ. Hi chủ tử mới nôn ói đã khiến tên tiểu tử

Mao Đông Lâm hạ độc thủ xấu xa, hắn ta càng muốn nói nôn mưa không dừng, dựa vào tính tình của Hoàng thượng, tất nhiên sẽ nhắc chân đi.

Tô quý phi vừa đi tới, nghe một câu như thế, mặt tối sầm lại. Đây là công khai tranh thủ tình cảm ư? Lập tức cố gắng đè lửa giận trong lòng xuống, đang định mở miệng thì đã nghe Hoàng thượng nói: "Hi Uyển Nghi bệnh nặng mới khỏi, nôn mưa không ngừng sợ là không ổn lắm, trẫm đi xem qua một chút, ái phi sớm nghỉ ngơi đi, ngày khác trẫm trở lại thăm nàng."

Tất cả lời Quý phi định nói đều bị đè ép trở về, Hoàng thượng nói một câu bệnh nặng mới khỏi nàng ta còn có thể nói cái gì chứ? Cố gắng mỉm cười, Quý phi nén tức giận nói: "Hoàng thượng, thần thiếp đi xem một chút với người, trong lòng thực không yên tâm."

"Không cần, ban đêm trời lạnh, nếu là bởi vì chuyện này mà ái phi bị lạnh, trẫm trong lòng cũng băn khoăn." Tiêu Kỳ nói xong ấn Quý phi ngồi xuống giường, "Trẫm đi đây, nàng nghỉ ngơi sớm đi." Nói xong Tiêu Kỳ sải bước đi ra ngoài.

Quý phi ngồi ở chỗ đó, chỉ cảm thấy tay chân lạnh như băng, nhìn rèm cửa bị nhắc lên lại bay về tạo nên rung động, tựa như đang cười nhạo nàng ta, phất qua phất lại phập phồng.

Khá lắm Hi Uyển Nghi!

Lúc Hoa cô cô đi vào, cố ý bước thật nhẹ, nhìn nét mặt Quý phi nương nương trong lòng bà ta bồn chồn, kỳ thật chính sắc mặt bà ta cũng không tốt chút nào. Thật không nghĩ tới Hi Uyển Nghi dám to gan lớn mật, lại có thủ đoạn đoạt Hoàng thượng như thế, hơn nữa nàng ta còn thành công!

Lúc bà ta ở ngoài, thấy hoàng đế bước đi vừa vội lại mau, phía sau Quản Trường An phải chạy mới đuổi theo kịp. Nhìn cảnh đó, trong lòng bà ta giật mình, đột nhiên cảm thấy, Hi Uyển Nghi này... Giờ quả nhiên ... bản lĩnh.

"Nường nường, sớm đi ngủ đi." Hoa cô cô nhẹ nhàng khuyên Quý phi.

Quý phi ngẩng đầu nhìn Hoa cô cô, từng chữ từng chữ nói ra: "Phái người đi hỏi thăm, xem một chút người bên Di Cùng hiên có phải bị bệnh thật hay không!"

Nghe Quý phi nghiêng răng nghiêng lợi, Hoa cô cô cũng không dám làm trái ý, ra cửa kêu Mao Đông Lâm tới khẽ nói vài câu. Mao Đông Lâm gật gật đầu xoay người đi. Bà ta quay người vén rèm đi vào, dẫn theo chút hơi lạnh. Hoa cô cô đi đến cạnh Quý phi, "Nô tỳ đã phân phó xuống, rất nhanh sẽ có tin tức thôi."

"Bản cung chờ!" Quý phi làm gì còn buồn ngủ nữa, chỉ sợ ngày mai toàn bộ hậu cung đều muốn coi nàng ta thành trò cười!

Tiến cung bao năm nay, chưa từng có người nào dám tới Trường Nhạc Cung lấy người đi!

Tiêu Kỳ đi rồi, cả Trường Nhạc Cung liền rơi vào yên tĩnh, Quý phi ngồi trên giường lớn không nhúc nhích, chờ bên ngoài báo tin tức.

Nói tới Tiêu Kỳ đi thẳng một mạch sang Di Cùng hiên, Quản Trường An chặt vật đuổi theo phía sau, may cuối cùng cũng đuổi kịp, lau mồ hôi trên trán trong lòng lo sợ. Hắn ta đang tự thấy mình may mắn bám báo kịp, nếu không ngày mai mới nói, chỉ sợ chính mình sẽ phải chịu phạt roi.

Cổng chính Di Cùng hiên vẫn chưa đóng, qua khe cửa có thể thấy ánh đèn sáng rực bên trong. Quản Trường An vội vã chạy tới đẩy cửa ra. Cửa vừa mở thì Thuận Toàn liền từ bên trong ló ra, vừa nhìn thấy Quản Trường An đầu tiên là kinh ngạc. Còn chưa hoàn hồn thì thấy Hoàng thượng rảo bước tiến vào, lại chưa kịp khom lưng hành lễ thì Hoàng thượng đã như gió bay đi. Thuận Toàn ngốc nghếch đứng sững, không kịp phản ứng gì.

Trong chính điện cũng đốt đèn, bình thường trong phòng khách của Tự Cẩm cũng đốt đèn sáng. Tiêu Kỳ nhìn lướt qua đi lên bậc thang. Diện Mi đang vừa đi vừa nghĩ gì đó, vừa ra tới liền thấy Hoàng thượng, vội vàng quỳ xuống đất thỉnh an. Tiêu Kỳ cũng không thèm nhìn nàng ta, trực tiếp đi vào trong phòng.

Quản Trường An đuổi theo tới cửa cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, Nhìn dáng vẻ đần độn của Diện Mi, thở hỗn hển nói: "Diện Mi cô nương mau đứng lên đi."

Lúc ấy Diện Mi mới phục hồi tinh thần lại, Hoàng thượng... Đến ư? Trong nháy mắt trên mặt liền nổi lên vui vẻ, nhìn Quản Trường An cũng phá lệ thuận mắt, đứng dậy rồi lại khom người với Quản Trường An, "Công công vất vả."

Không chỉ là vất vả đâu, một đường chạy tới giống như bị chó rượt. Chao ôi, chỉ Hi Uyển Nghi mới có bản lĩnh này, như thế câu mất hồn Hoàng thượng, hắn ta có thể oán hận sao?

Nhìn Quản Trường An cười mà như không, Diện Mi chỉ cảm thấy trong lòng lạnh xuống, cũng không nhìn hắn ta nữa, quay đầu đi hầu phòng.

Tiêu Kỳ tự tay vén rèm đi vào, liền nhìn thấy Tự Cẩm nửa nằm nửa dựa vào gối, trên người choàng áo ngủ gấm màu xanh nhạt thêu hoa văn, tóc đen thác nước rơi sau lưng, càng làm cho nét mặt xanh tái thêm nhợt nhạt. Lúc ấy nét mặt Tự Cẩm đang kinh ngạc, lo lắng, hiển nhiên là không thấy hắn đi tới, ánh mắt nhìn chăm chú Viện chính đại nhân, tỏ vẻ không thể tin. Nhìn thấy dáng vẻ đó của nàng, không hiểu sao lòng hắn run lên, lông mày nhíu lại.

Thái y quay lưng về phía Tiêu Kỳ, Tự Cẩm không thấy được hắn, chỉ có Vân Thường phát hiện Hoàng thượng, nét mặt tươi cười liền vội vàng tiến lên hành lễ, "Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng!"

Tiêu Kỳ khoát khoát tay, trực tiếp đi tới ngồi xuống cạnh Tự Cẩm thì thấy nàng quay đầu lại nhìn mình, trên khuôn mặt yếu ớt lập tức nở một nụ cười tươi, "Người tới rồi."

Tiêu Kỳ đành mặt gật gật đầu, "Không thoải mái chỗ nào, sao đang yên lành lại ới ra?" Mặc dù hỏi Tự Cẩm, nhưng ánh mắt lại nhìn sang phía Viện chính.

Viện chính đại nhân chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, ho nhẹ một tiếng, vội vàng nói: "Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng, Hi Uyển Nghi đã có thai hơn một tháng."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 205: Đồ Của Tỷ Không Cho Người Khác

Editor : Hương Cỏ

Chuyện Hi Uyển Nghi mang thai, chẳng mấy chốc lan truyền khắp hậu cung.

Dựa vào trình độ được sủng ái của nàng, lẽ ra đã phải mang thai từ lâu rồi. Nhưng chờ mãi không có tin tức, suy nghĩ này của mọi người chậm rãi cũng tan biến. Giờ lại đột nhiên truyền ra có thai, giống như mọi người vẫn biết rõ sớm muộn gì cũng sẽ có kết quả như thế, nhưng đột ngột đến vẫn khiến người ta sửng sờ hồi lâu. Cũng may là không quá khó để tiếp nhận.

Nhiều ân sủng như vậy, không có bầu mới có vấn đề đó?

Nhưng ngay sau đó mọi người cũng đầy tâm trạng hy vọng, Hi Uyển Nghi liên tục chiếm giữ Hoàng đế đã có thai, sau này Hoàng thượng cũng không thể ngủ mãi ở Di Cung yên được?

Cuối cùng các nàng cũng có cơ hội rồi. Chờ thêm nữa, sang năm lại có người mới tiến cung, các nàng lại càng không có cơ hội.

Phượng Hoàn Cung, Trường Nhạc Cung và chỗ các phi tần có địa vị cao, sau khi nhận được tin tức đều đưa quà tặng qua. Nhất là Hoàng hậu, lần này tặng lễ vật hết sức đẹp để quý giá. Cho dù trong lòng Quý phi không vui nhưng cũng không thể làm cho người ta bêu xấu danh tiếng của mình, cũng đưa quà tặng. Rốt cuộc là Quý phi cao quý, cho dù không thể vượt qua Hoàng hậu nhưng cũng không thể làm trò cười cho người khác. Do đó đưa

tới quà tặng cũng tốn nhiều tâm tư, huống chi còn phải nhìn theo ánh mắt của hoàng đế nữa.

Thai nhi của Tự Cẩm là điều cực kỳ bất ngờ đối với Tiêu Kỳ, hẳn vốn định đợi đến năm sau mới có dự định này. Không ngờ nàng lại đột nhiên mang thai. Lúc ấy hẳn lo lắng Tự Cẩm tuổi còn nhỏ, mặc dù đã cập kê nhưng trong lòng vẫn chưa yên tâm. Lại nghĩ tới sách tránh thai Thái y viện đưa tới, lập tức bèn nghiêng rằng, hình như không phải đúng hoàn toàn. Nhưng cũng có mấy lần hẳn cũng không dựa theo thời gian ghi trong sách... Không lẽ ... trúng ở giữa mấy lần đó?

Tâm trạng Tiêu Kỳ cực kỳ phức tạp, vừa vui vẻ lại lo lắng, cảm xúc cũng không nhìn được trở nên bất an. Hạ triều liền gọi Viện chính đến, rất cẩn thận hỏi thăm một hồi. Viện chính đại nhân bị hỏi muốn khóc. Sinh con ở tuổi này kỳ thật là rất bình thường, nữ nhân ngoài dân gian thành thân sớm, tỷ lệ sinh con bình an ở tuổi này rất lớn, chỉ cần bình thường chú ý ẩm thực, khi thai nhi lớn hơn thì chịu khó đi lại. Hơn nữa sức khỏe Hi Uyển Nghi khá tốt, lần trước bị thương cũng sớm đã khỏe, quả thật không có vấn đề lớn gì.

Nhưng nhìn Hoàng thượng như không tin mình, Viện chính đại nhân tức suýt hộc máu. Hoàng thượng đừng nghi ngờ tố chất chuyên nghiệp của lão phu chứ!

Cả hậu cung đều biết tin tức Hi Uyển Nghi có thai rất nhanh, ngay cả tiền triều cũng nhận được tin tức. Trong phút chốc Tô gia trở nên vạn phần quang cảnh, không biết bao nhiêu người muốn tạo quan hệ, nương nhờ giao tình. Nếu trong cung Hi Uyển Nghi sinh con trai thì đó chính là hoàng trưởng tử của Hoàng thượng. Hoàng hậu vẫn chưa có con, hoàng trưởng tử này có vị trí không hề đơn giản.

Chắc chắn, Tô gia này gặp vận may gì đây. Hậu cung nhiều nữ nhân như vậy, người hầu hạ Hoàng thượng lâu hơn so với nàng rất nhiều. Nhưng

mang thai cũng chỉ có hai người. Một người sẩy thai, một người sinh con gái. Giờ Hi Uyển Nghi này cũng mới hầu hạ hai năm mà mang thai, vận khí này quả thực... Không cần nói bao nhiêu quan viên trong triều hâm mộ ghen ghét Tô gia, ngay cả các phi tử trong hậu cung, bình tâm ngồi nghĩ lại cũng không khỏi nảy sinh ghen tị.

Những người ta gặp may mắn.

Bị người hâm mộ vận khí tốt Tự Cẩm lúc này đang ôm ống nhử ỏi không ngừng. Tình huống thế này ngay cả Viện chính cũng rất ít thấy. Người mang thai nôn nghén rất nhiều, nhưng ỏi sớm như vậy, lại ỏi đến ra mật xanh mật vàng như thế kia thì đúng là lần đầu gặp. Nhìn Hi Uyển Nghi sắc mặt vàng như nến, thân thể suy yếu nằm ở trên giường, ánh mắt hoảng đẽ giống y như lưỡi đao, ông ta thật sự là khóc không ra nước mắt.

Ông ta bèn đổi mấy phương thuốc để dừng sự nôn nghén, nhưng thấy hiệu quả cũng không lớn. Cho nên Viện chính mấy ngày nay thật sự là rầu rĩ, ngay cả nhà cũng không dám về, cả ngày canh giữ ở thái y viện nghiên cứu phương thuốc chống nôn nghén.

Tự Cẩm cũng cảm thấy thật kỳ quái, ở thời hiện đại tin tức lan truyền theo công nghệ vùng nổ, mọi chuyện chỉ cần lên internet nghiên cứu tìm hiểu cũng đủ biết cơ bản. Nàng biết rõ chứng ỏi mửa trong thời kỳ mang thai, cũng có bạn thân cạnh nhà gặp tình huống như vậy nhưng không ai giống nàng, ỏi đến hôn thiên địa ám.

Nàng không còn chút sức lực nào, sắc mặt vàng như nến, ngay cả bản thân cũng không dám nhìn mình. Nhưng cho dù muốn ỏi cũng không thể không ăn gì hết. Trong bụng còn em bé phải chăm sóc kìa. Huống chi còn có lão tổ tông kia, cả ngày ở Di Cùng hiên phát giận. Vì để cho đám người Trần Đức An Vân Thường không bị phạt roi, Tự Cẩm ỏi rồi lại ăn, ăn rồi lại ỏi, cứ thế tuần hoàn.

"Nếu không nàg ngủ một lát trước đi?" Tiêu Kỳ nhìn Tự Cầm chẳng còn hơi sức nào, trong lòng có cảm giác căm tức không thể tả được. Hẳn còn nhớ khi Quý phi mang thai hình như không có bị hành hạ như vậy, sao đến Tự Cầm lại phản ứng dữ dội thế chứ.

Tự Cầm không ngủ được một chút nào, cả ngày nằm, ngủ được mới là lạ. Mấy ngày nay Tiêu Kỳ hạ triều xong đều đến Di Cùng hiên thăm nàg, trong lòng nàg thật sự rất cảm động. Thấy hẳn còn sốt ruột hơn so với nàg, trái tim liền ấm áp.

"Thiếp không sao, thái y nói, thể chất mỗi người không giống nhau, tình huống lúc mang thai cũng sẽ khác, qua mấy ngày này sẽ tốt hơn thôi." Tự Cầm cố gắng trấn an Tiêu Kỳ, chuyện như vậy thật sự là mỗi người mỗi khác.

Tiêu Kỳ mặt đen như đáy nồi, "Đều là ta không tốt, sớm biết như thế này thì thà rằng chờ nàg lớn thêm chút nữa..."

"Hoàng thượng có thể đợi chứ thiếp thì lại không thể chờ, thiếp nguyện ý sinh con của thiếp và Hoàng thượng, cho dù cực khổ cũng rất hạnh phúc." Tự Cầm nói là thật. Đứa bé này chính là căn cơ sau này của nàg, trăm cay nghìn đắng mới có được. Lại còn tính kế thụ thai, tìm cách giữ hẳn lại trong thời kỳ dễ mang thai. Những việc đó đã chạm tới ranh giới đạo đức của nàg. Giờ có con rồi thì dù cực khổ trăm bề cũng đều vui vẻ.

Tuyển tú cũng sắp tới rồi, người tham gia tuyển tú đều có gia thế lai lịch không nhỏ. Nàg đã không còn thời gian để chờ mình lớn lên nữa. Nàg biết rõ Tiêu Kỳ đối tốt với nàg, nhưng tình cảm tốt đẹp này có thể duy trì bao lâu? Trước đây Quý phi cũng tương đối được sủng ái, sau đó có mình thì cũng lạnh nhạt dần.

Thậm chí Tự Cầm còn nghĩ đến, cho dù tình cảm của Tiêu Kỳ có thể duy trì vài năm, nhưng đến khi phụ thân, ca ca mình thế lực càng lúc càng lớn,

Tiêu Kỳ chưa chắc đã không vì áp chế nhà mẹ đẻ mà vắng vẻ nàng? Giống như bây giờ đối với Hoàng hậu và Quý phi vậy?

Hắn không thể bảo đảm bất cứ điều gì, nàng cũng không có gì dám bảo đảm. Tự Cầm đi tới thời kỳ này, thiếu nhất chính là cảm giác an toàn. Tại chỗ này, sống chết của người chẳng qua chỉ phụ thuộc vào câu nói của một người, nàng thật sự không có cảm giác an toàn. Chỉ có thứ nằm trong tay mình được mới có thể làm cho nàng an tâm.

Mà trong hậu cung, cái gì mới là vũ khí lợi hại nhất để bảo vệ mình? Đó chính là con trẻ.

Người không nhìn Hoàng thượng dù không muốn gặp Tào Quốc công, không muốn để Quý phi sinh hạ hài tử, nhưng sau khi có Ngọc Trân thì đều mấy ngày tới thăm bé một lần.

Tự Cầm cũng không thể để Tiêu Kỳ bởi vì chuyện nàng nôn nghén mà bất mãn với đứa bé trong bụng, do đó chỉ có thể hết sức cố gắng tranh thủ tình cảm cho con.

Sự vui vẻ trên mặt Tự Cầm là chân tâm thực lòng mà ra, Tiêu Kỳ nhìn nét mặt nàng như vậy cũng thoải mái hơn, "Nàng muốn ăn gì, ta kêu Ngự Thiện phòng chuẩn bị cho nàng."

"Viện chính cho thực đơn là phải phối hợp với phương thuốc chống nôn nghén, thiếp cứ dựa theo thực đơn của ông ta mà ăn thôi." Mặc dù vất vả, cũng không phải toàn món mình thích nhưng gian khổ này có thể chấp nhận.

Tự Cầm thích ăn gì Tiêu Kỳ biết rõ nhất, nhìn trên bàn ăn bây giờ toàn là thứ nàng không thích thì cũng biết nàng đang rất cố gắng. Lần đầu tiên hắn hiểu được, thì ra nữ nhân mang thai còn phải chịu vất vả hành hạ như vậy. Lúc Tiền tài tử có thai, hắn không muốn để cho Quý phi biết được sự quan tâm của mình nên rất ít khi đi thăm nàng ta, ngay cả như vậy mà cuối cùng

đứa bé của Tiền tài tử cũng không giữ được. Khi Quý phi có thai, hãn cũng có đi thăm, nhưng mỗi lần đi trước sau Quý phi đều tỏ ra rất khỏe mạnh, thoải mái, thật sự là nhìn không ra có gì không thỏa đáng.

Sao mà đến Tự Cầm lại biến thành đau khổ như vậy chứ?

"Nàng vất vả rồi." Trừ nói vậy, Tiêu Kỳ cũng nghĩ không ra còn nói được gì cho phải.

"Không vất vả chút nào đâu. Thiếp nghe nói lúc mang thai nôn nghén càng nhiều thì sinh con lại càng hoạt bát, đứa bé này khi sinh ra nhất định là một đứa bé rất mạnh khỏe hiếu động." Tự Cầm cười, "Hoàng thượng muốn con là công chúa hay là hoàng tử?"

Tiêu Kỳ ngăn người, hãn hy vọng có con trai. Hoàng hậu cũng tốt, Quý phi cũng tốt, bất kể là ai thì tốt nhất cũng không có con trai mới làm người ta yên tâm. Nhưng Tự Cầm trong lòng hãn thì khác, hãn rất nguyện ý con trai trưởng của mình là do nàng sinh ra. Nhưng nếu mình nói thích con trai thì không biết có làm nàng không vui không, nhờ đâu sinh con gái thì sao?

"Con trai con gái đều tốt, đều là con của chúng ta." Dù sao đứa bé đầu không phải con trai thì cũng không ngại, sau đó lại sinh con trai cũng được, Tiêu Kỳ cảm thấy không phải là chuyện lớn gì. Hãn còn trẻ, nàng cũng còn nhỏ vậy, bọn họ còn rất nhiều thời gian mà.

Cũng biết dễ ngon dễ ngọt đấy, Tự Cầm mím môi cũng không nhin được cười lộ lên, "Thiếp hy vọng sinh con trai, như vậy thì trên triều đình cũng không ai dám nói Hoàng thượng không có con nối dòng nữa. Về sau lại sinh con gái, cũng có ca ca che chở, thật tốt."

Tiêu Kỳ nghe Tự Cầm nói vậy cũng cảm thấy như thế thì tốt hơn, đang định gật đầu thì chợt nghĩ ra gì đó, dừng một chút nói: "Nàng cũng không cần có áp lực quá lớn, trước nở hoa sau kết quả cũng tốt. Mặc kệ con trai con gái ta đều thích, đều là con ta."

Đúng vậy, Tiêu Kỳ rất yêu công chúa Ngọc Trân dù cho hắn ghét người nhà Quý phi đến mấy. Người đàn ông như vậy, Tự Cầm càng ngăn càng yêu. Nhưng mình có bầu thì cũng không thể mãi chiếm giữ hắn được.

Có lẽ, hắn sẽ đi tìm người khác.

Tự Cầm vội vã lắc lắc đầu, hắn là hoàng đế, muốn đi tìm người khác nàng còn có thể ngăn đón được ư?

Dù sao cũng không thể đẩy người đi, hừ, đồ của tỷ không cho người khác, không cho, không cho, không cho!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Tranh Thủ Tình Cảm Dẫn Tới Phong Ba (Phần 1)

Nôn ghen chính là chuyện rất giày vò con người, hơn nữa triều chính quá bận rộn, Tiêu Kỳ cũng không có tâm trạng đi tìm người khác, hạ triều liền đến thẳng Di Cùng hiên thăm Tự Cầm. Phương thuốc của Viện chính đại nhân rất có tác dụng, qua nửa tháng chứng nôn ói của Tự Cầm đã giảm nhiều nhưng nàng vẫn giả vờ yếu ớt trước mặt Tiêu Kỳ. Ban đầu do Tiêu Kỳ quá quan tâm nên bị loạn, chỉ sợ nàng không thoải mái khó chịu, ngay cả tấu chương cũng chuyển sang Di Cùng hiên phê duyệt.

Nhưng dần dần khẩu vị trở về, trong chuyện khác Tự Cầm giả bộ rất tốt nhưng trên bàn cơm thì lộ ngay chân tướng. Một kẻ tham ăn, người còn nghĩ sau khi cơm thềm ăn trở lại nàng còn có thể giả vờ được thì cũng quá làm khó người khác. Sau khi Tiêu Kỳ suy nghĩ cẩn thận, thấy Tự Cầm trên bàn ăn y như con chuột nhỏ lén lén lút lút ăn đồ ăn yêu thích, tốc độ vừa nhanh vừa mạnh, nếu sơ ý lơ là thì cũng thật không phát hiện được.

Trong đầu toàn là mưu tính nhỏ mọn đều sử chiêu lên hấn. Tinh tế suy nghĩ, Tiêu Kỳ cũng hiểu, lúc này lại ghen là sợ chính mình tìm người khác đây?

Cũng thật sự là khó cho nàng, giờ phút này cũng còn vội vàng tranh thủ tình cảm.

Chẳng mấy chốc liền đến năm mới, hoàng đế phong bút, quan lại nghỉ ngơi cùng vui tân xuân, tất cả hài hòa thanh bình.

Tự Cầm làm phụ nữ có thai, bị lời vàng trong miệng ngọc Tiêu Kỳ bắt dưỡng thai trong Di Cùng hiên, do đó không cần lo lắng bên ngoài có

chuyện gì nguy hiểm đến nàng. Chuyện của Tiền tài tử làm Tiêu Kỳ cẩn thận suy ra một đạo lý, không phải hấn cứ lui một bước thì có thể bảo vệ nàng ta, cuối cùng chẳng phải là bảo vệ không được sao. Quý phi có lực lượng của mình trong cung, căn bản không cần hấn lo lắng nhiều. Nhưng Tự Cẩm thì khác, nha đầu này nói nàng thông minh cũng đúng nhưng thông minh kia đều chỉ dành đối phó hấn. Đối với các thủ đoạn trong cung vẫn không đủ dùng, nếu không lần trước cũng sẽ không thiếu chút nữa thì mất mạng.

Cho nên lần này, ngay từ đầu Tiêu Kỳ rất cường thế che chở Tự Cẩm, che chở Di Cùng hiên.

Đến nay hoàng đế cũng chưa có mụn con trai nào cho nên lần này nhìn trúng đứa bé trong bụng Hi Uyển Nghi, mọi người đều cảm thấy đương nhiên. Nhưng hoàng đế làm những hành động bảo vệ mạnh mẽ khiến rất nhiều người trong lòng không thoải mái. Nhưng cho dù bất mãn, hoàng đế không cho phép người nào đến Di Cùng hiên thăm hỏi quấy rầy, cũng không thấy Hi Uyển Nghi đi ra ngoài dạo chơi, các nàng dù có một ngàn phương thức nhưng đối mặt với tường đồng vách sắt cũng không có biện pháp. Trước kia còn có thể ra tay bên Ngự Thiện phòng, nhưng kể từ khi Di Cùng hiên quan hệ với Nhạc đầu bếp, tất cả đồ ăn thức uống đều từ bếp của Nhạc Trường Tín mà ra. Nhạc Trường Tín lại là lão hồ ly, đúng là một chút cơ hội cũng không có.

Hiện giờ bên Nội Đình Phủ cũng không dễ dàng sai sử. Kể từ khi Cam Lượng lên làm chưởng quản, trong ngoài Nội Đình Phủ bị hấn ta lấy chức quyền xử trí bao nhiêu người không biết rõ, giờ người thay thế phần lớn đều không có quan hệ gì với các nhóm thế gia. Không cần nói Quý phi, ngay cả Hoàng hậu cũng không dám đơn giản ra tay. Huống chi Hoàng hậu cũng không có ý định ra tay, trong lòng nàng ta vẫn có vài phần hy vọng vào đứa bé trong bụng Hi Uyển Nghi.

Lễ mừng năm mới là ngày vui lớn, hơn nữa Hi Uyển Nghi đang có thai, Hoàng hậu cố ý đền bù chuyện trước đây của Tự Cẩm liền mở miệng đề cử, Hi Uyển Nghi có thai ban thưởng, nói Hi Uyển Nghi thời gian qua hầu hạ Hoàng thượng tận tâm tận lực, giờ mang long thai, đề nghị thăng cấp Hi Uyển Nghi thành Dung Hoa.

Tiêu Kỳ cực kỳ nhu hòa nhìn hoàng hậu, lời nói này rất đẹp lòng vừa ý hẳn liền thuận thế đồng ý luôn, khen ngợi hoàng hậu, "Tử Đồng chủ quản lục cung cũng vất vả, trầm đều ghi tạc trong lòng."

Làm vậy khiến Quý phi tức đau ngực, trong lòng bất bình, thầm chửi Hoàng hậu kia ngu xuẩn, Hi Uyển Nghi kia cũng không phải là kẻ hiền lành. Cứ nhìn sau khi nàng mang thai có thể để cho Hoàng thượng che chở như vậy, liền biết trước đây nàng ta đã nhìn lầm. Chỗ nào là con cừu nhỏ, rõ ràng chính là sói đội lốt cừu!

Vậy mà Hoàng hậu còn ở chỗ này giả mù sa mưa dăng bậc thang cho kẻ địch, nâng địa vị nàng ta lên cao, quả thực là ngu xuẩn không thể chịu được!

Hoàng hậu đương nhiên nhìn thấy vẻ mặt tức tối của Quý phi, trong lòng cũng mỉm cười không thôi. Nàng ta là Hoàng hậu, chính thê của Hoàng thượng, trong hậu cung này bất kể là ai sinh con, tương lai đều phải gọi nàng ta là mẫu hậu. Cho dù nàng ta không con, thì sau này ai leo lên ngôi vị hoàng đế đều phải gọi nàng ta là Thái hậu. Đương nhiên, Hoàng hậu vẫn muốn nâng đỡ một người thân cận với bản thân, ví dụ như thứ muội nhà mẹ đẻ của nàng ta. Nhưng giờ phút này cũng không nên tranh chấp với hoàng đế. Hi Uyển Nghi đang có thai, hoàng đế chưa có con nối dõi, đương nhiên cực kỳ chờ mong đứa bé. Đợi đến khi sinh xong, nếu là công chúa chỉ sợ Hoàng thượng sẽ thất vọng, đến lúc đó Hi Uyển Nghi chưa chắc sẽ còn vinh sủng nữa.

Cần gì vì một kẻ địch chưa rõ mạnh yếu mà làm cho mình mất thể diện trước mặt hoàng đế.

Huống chi, rốt cuộc Hi Uyển Nghi cũng là do một tay mình nâng lên, thân cận với mình sẽ sống dễ dàng hơn là lấy lòng Quý phi.

Bữa cơm tất niên, Tự Cẩm báo lý do nôn nghén rất nhiều, hoàng hậu cực kỳ hiểu lòng người cho phép nàng ở Di Cùng hiên nghỉ ngơi thật tốt. Tự Cẩm đang nghỉ ngơi thật tốt, không nghĩ tới liền nghênh đón tin tức mình được thăng vị. Hoàng hậu đề nghị, Tiêu Kỳ ân chuẩn, Tự Cẩm trong lòng thở dài, lại nợ Hoàng hậu một khoản nữa.

Những người như Hoàng hậu, Tự Cẩm thật sự cảm giác mình quá coi nhẹ. Người ta có thể nâng có thể hạ, có được giãn được, thủ đoạn không chế lòng người đó, nàng phải học thật tốt mới được.

Qua năm mới Hoàng đế mở đại yến đãi quần thần, Hoàng hậu nương nương đương nhiên muốn ở hậu cung chiêu đãi thân quyến của các quan viên. Tự Cẩm được ân chuẩn không cần có mặt, cố ý kêu người nhà Tô gia đến Di Cùng hiên gặp nàng.

Lại nợ Hoàng hậu một khoản nữa.

Ai cũng biết khi Hoàng hậu thiết yến thì người có thể cùng với Hoàng hậu tiếp đãi các phu nhân phải là các phi tần có địa vị tương đối cao trong hậu cung. Buổi sáng phải dậy sớm, sau đó tới Phụng Hoàn Cung ngồi chờ. Giữa mùa đông, cho dù trong phòng đốt lò sưởi nhưng nhiều người ở cùng một chỗ như vậy cũng nguy hiểm, lại không thoải mái chút nào. Tự Cẩm còn đang sầu lo về chuyện này, không nghĩ tới hoàng hậu vung tay lên, lại miễn cho nàng phải chịu khổ.

Trước có hoàng đế che chở, sau có hoàng hậu nâng đỡ, thai kỳ này của Tự Cẩm bỗng chốc liền trở nên đặc biệt trong cung. Biến hóa này khiến Tự Cẩm cũng bất ngờ không nghĩ tới. Trước đó nàng còn tưởng rằng bởi vì

chuyện Trương Tần mà hoàng hậu bất hòa với mình, chưa biết chừng còn mượn cơ hội khó xử chính mình. Nhưng đúng là người ta bản lĩnh hơn mình nhiều, đã chuẩn bị mọi thứ rất tốt, đối với mình càng thêm chiếu cố, được Hoàng thượng khen ngợi rất nhiều. Lễ mừng năm mới còn ban thưởng Vệ Quốc công phủ, bao nhiêu thể diện chứ. Tào Quốc công phủ cái gì cũng không được, suốt mấy ngày tết phải nghiêng răng nhìn Vệ quốc công kia khắp nơi huênh hoang.

Đồng cô cô hầu hạ Hoàng hậu tháo trang sức. Hoàng hậu nhìn mình trong gương, mặc dù tuổi không lớn nhưng gương mặt này so với các tần phi khác trong cung quả nhiên là không thể tươi đẹp bằng. Nhớ tới gương mặt của Hi Dung Hoa, mặc dù có bầu vẫn tươi trẻ rực rỡ, rốt cuộc mình vẫn thua người.

Đồng cô cô thấy Hoàng hậu nhìn gương ngẩn người, trong lòng cũng hơi thương tâm, ngoài miệng lại nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Gần đây Hoàng thượng đối với nương nương thật đúng là rất khác, ngay cả Quốc công gia cũng vinh hạnh hơn, thấy rõ nương nương làm là đúng."

Hoàng hậu khẽ thở dài, nàng ta cũng không muốn làm vậy nhưng quyền lực trong tay Hoàng thượng càng ngày càng mạnh. Trước có Kiêu Long Vệ, sau lại có Thiên Đình Tư, giờ lại xuất hiện tên đáng ghét quỷ quái Trạng nguyên ở Lục bộ hô phong hoán vũ, tình thế trong triều đã có rất nhiều chuyện không như trước đây. Mẫu thân nàng ta mang đến tin tức, tân khoa Trạng nguyên này rất không tầm thường, làm việc có thủ đoạn. Những quan viên rơi vào tay hắn ta, người người đều có nhân chứng vật chứng đầy đủ, tuyệt đối không có khả năng lật lại bản án. Bây giờ trong triều đã sớm quên vị "Tô đoạt mạng" kia, chỉ nhìn chăm chăm người gian ác này, rất sợ mình là kẻ tiếp theo bị cắn không tha. Cú cắn đó không chỉ bong da tróc thịt mà có thể lấy mạng người đấy.

Hoàng thượng chỉ dùng người mình biết, những người nhìn bề ngoài bình thường như thế, ai ngờ ra tay mới biết bản lĩnh thế nào. Tô Hưng Vũ

kia lại là người giao hoạt, nhất định nắm chặt chuyện trước đây Hộ bộ và Lại bộ không hỗ trợ, quản lý Thiên Đình Tư và mấy Tuyệt Hộ Quận gắt gao, không ai nhúng được một ngón tay vào. Trước đây không biết làm thế nào, bây giờ nhìn Tô Hưng Vũ thật sự có thể chuyển khẩu thành công, mắt nhìn thấy một diện tích ruộng đất lớn được khai hoang, chờ đến khi thu hoạch thì chắc chắn không phải số tiền nhỏ. Những thu nhập này đều sẽ trực tiếp tiến vào túi riêng của Hoàng thượng, Hộ bộ căn bản không có tư cách chạm tay.

Không tới ba năm nữa, Hoàng thượng muốn người có người, muốn tiền có tiền, đến lúc đó tình cảnh của mấy thế gia bọn họ sẽ càng thêm gian nan. Phụ thân đương nhiên không cam tâm tình nguyện nàng ta yếu thế như vậy, nhưng nàng ta cũng không thể không vì người nhà mà cân nhắc. Huống chi Hi Dung Hoa là một tay mình nâng lên, nhất là phụ thân nắm Thiên Đình Tư, ca ca quản Kiêu Long Vệ. Trước mắt còn chưa thấy rõ, chờ tiếp qua vài năm thì chắc chắn sẽ khác rất nhiều.

Đến lúc đó, Tô gia được Hoàng thượng một tay nâng đỡ, cho dù lập thành một trong tứ Phi cũng không phải là việc khó gì.

Hi Dung Hoa được lòng hoàng đế, mang thai được che chở như vậy, mặc kệ hoàng đế đối với nàng ấy là tâm trạng gì, Hoàng hậu đã hạ quyết tâm, tóm lại phải bảo vệ đứa bé này sinh ra khỏe mạnh. Tuyệt đối không thể để cho Hoàng thượng bất mãn. Cứ vậy chờ đến khi thứ muội tiến cung, nàng ta cũng có thể nâng người, cho một vị phần tương đối vững vàng.

Nếu không chịu bỏ thì làm sao có được?

Người khác chỉ cảm thấy mình là Hoàng hậu ngọc, lại không thấy rõ Hoàng đế kia đã không còn là người để các nàng thao túng được nữa.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 207: Tranh Thủ Tình Cảm Dẫn Tới Phong Ba (Phần Cuối)

Nàng ta không thể sinh con, cũng muốn vì chính mình mưu con đường lui sau này. Trong cung này chỉ có những người thân cận mới đáng để nàng ta nâng đỡ. Hi Dung Hoa là người hiểu biết tình lý, nàng ta đâu cần vì Hi Dung Hoa hiện nay mang thai được sung ái khiến trong lòng không thoải mái, tự làm rối loạn để người khác chế giễu chứ?

Trong bóng đêm mật mờ này, đóng cửa sổ lại, hạ màn xuống, người khác ai biết mình khóc hay cười đâu?

Nàng ta vĩnh viễn sẽ chỉ làm người khác thấy nàng ta cười!

Tháng ba năm tới sẽ đến thời gian tuyển tú, Thái hậu nương nương cũng sẽ hồi cung, trong cung sẽ càng thêm náo nhiệt. Lúc đó Hi Dung Hoa đương nhiên sẽ không được niềm vui của Thái hậu, người nàng ấy muốn dựa vào còn không phải là mình ư? Thái hậu cũng không thích nàng ta, nhưng có quan hệ gì đâu? Dù không thích, nàng ta cũng là Hoàng hậu!

Đời này chỉ có Hoàng đế phế hậu, cũng không có chuyện Thái hậu phế hậu.

Chỉ cần Hoàng thượng còn nguyện ý che chở nàng ta, nàng ta cũng không cần sầu lo.

Hi Dung Hoa...

Hoàng hậu thở dài một hơi, nằm ở trên giường, đắp lên chăn gấm, màn rơi xuống, trong không gian bốn phía chỉ còn lại tiếng thở dài quanh quẩn

của nàng.

Nói cho cùng chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi.

Tháng ba mùa xuân rực rỡ, hoa nở khắp nơi. Năm nay Tự Cầm tiến cung tròn ba năm. Năm nay cũng là năm tân tuyển tú nữ, kinh đô náo nhiệt hẳn lên. Từ lâu khách sạn đều kín chỗ. Những nhà có tiền đều thuê cả tòa nhà để ở, đợi đến hết tuyển tú mới có thể rời đi.

Tất cả con gái các quan viên đều có thể dự tuyển, nhưng là quan ở kinh thành thì thuận tiện hơn nhiều. Họ ở ngay kinh đô nên không phải đi đâu hết, ban ngày đi dự tuyển, buổi tối còn có thể trở về nhà ăn cơm nóng canh ngọt.

Trên cả nước, các địa phương đều đã tiến hành sơ tuyển, tuyển ra người có thân phận phù hợp, dung mạo cơ bản, không bị tàn tật, dị tật để đưa vào kinh đô. Giờ là nhị tuyển, phía sau còn có nhiều cửa ải, qua mỗi cửa đều loại bỏ rất nhiều người.

Vào tháng ba, bụng Tự Cầm cũng đã lộ rõ. Đạo gần đây nàng thêm ăn lợi hại, bản lĩnh ăn uống tăng thêm mấy phần. Mùa hè muốn ăn cái trắng mùa đông, mùa xuân muốn ăn trái hồng mùa thu, cái gì quý hiếm nàng ăn cái đó. Điều này làm Nhạc đầu bếp rất khó xử, ngày nào cũng nhăn mày nhíu mặt đầu đầu tìm ra thức ăn ngon để phục vụ nàng.

Thiên Đình Tư cực kỳ ổn định, qua tết Nguyên Tiêu, mọi chuyện lại bắt đầu theo guồng quay. Có thù lao chuyển khẩu thì dễ dàng hơn, điều kiện tưởng thưởng khai hoang vừa ban ra, những nhà đông người, nhiều con trai đều nguyện ý ra ngoài bôn ba để mở mang gia nghiệp. Trước đây cả nhà thiếu thốn, ăn còn không đủ, anh chị em trong nhà tranh cãi nhau, gặp phải năm mất mùa còn phải bán con bán cháu. Giờ có cơ hội có thể ra ngoài kiếm cơm ăn, còn có thể tích góp tiền bạc, con trẻ người già ở lại có thể sống, con lớn ra ngoài có tiền đồ, do đó khiến không ít người động tâm.

Hơn nữa đi không phải là đi một mình mà cả thôn cả làng thành đoàn kết bạn đi. Nếu trong thôn đi nhiều người, đến địa phương mới còn có thể tạo thành một thôn xóm, cũng coi như địa bàn của mình, cùng người quen tạo dựng cuộc sống.

Tin tức qua lại, người đồng ý đi càng nhiều. Người của Thiên Đình Tư ban đầu còn phải tốn nhiều công phu khuyên bảo. Về sau những người dời đi viết trở về thư nhà, nói cụ thể tình huống bên kia, những người đi sau liền còn động lực, cũng không cần khuyên nữa. Những người đã thành thân đều chuyển nhà đi, không thành thân thì năm ba người rủ nhau đi cho vui, trước khi đi còn chào nhau vui vẻ, hẹn tương lai cưới con dâu sẽ về thăm cha mẹ.

Chuyện chuyển khẩu vốn là một chuyện cực khổ không ai muốn nhận, đến tay Tô Hưng Vũ không chỉ không tốn một lượng bạc nào của Hộ bộ, cũng chẳng cần mời bộ binh binh lính mở đường áp tải, người dân liền nườm nượp tay xách nách mang, tự chuẩn bị lương khô, thành đoàn thành đội theo Tô Hưng Vũ lên đường. Phàm là người cùng một thôn đi thì cũng phải có những người nhà trong thôn viết khế ước, ký tên đồng ý, tự nguyện chuyển khẩu khai hoang. Thiên Đình Tư đưa điều kiện ưu đãi, cũng sẽ viết rõ ràng tường tận, diện tích thực tế khai khẩn ruộng hoang mỗi quý bổ sung một lần.

Tỉ mỉ chân thành cực kỳ rõ ràng, Tô Hưng Vũ giải quyết xong việc lớn, cả người gầy xuống chục cân, nhưng hiệu quả rõ rệt, thành tích vượt trội. Nhất là lần này những cử nhân được tuyển chọn trong đợt thi vừa rồi cũng nhận được một lần rèn luyện, hiểu thêm về cuộc sống của dân tình. Hơn ữa còn được nói chuyện trực tiếp với người dân nên không còn bị mơ hồ như trước, ngay cả giá tiền gạo lương thực thế nào đều không biết tính rõ ràng.

Thiên Đình Tư vội vã khí thế ngất trời khiến nhiều quan viên trong triều đỏ mắt thèm thuồng, nghĩ biện pháp nhét người vào hưởng chút lợi ích nhưng đều bị Tô Hưng Vũ trái đẩy phải ngăn cự tuyệt. Qua năm mới Kiêu

Long Vệ cũng bắt đầu tuyển những cao thủ bản lĩnh trong dân gian, cửa thứ nhất là tỷ thí võ công, cửa thứ hai do những người có thẩm quyền trực tiếp lựa chọn. Người được chọn sẽ trực tiếp đưa vào Kiêu Long Vệ, là thành viên thân vệ hoàng gia.

Tin tức vừa được truyền trong kinh đô, mọi người đều suy đoán mục đích của hoàng đế xem muốn làm gì? Người sáng suốt vừa nhìn liền thấy ngay, đây là muốn mở rộng lực lượng chính mình. Nhưng hoàng đế không nói mà là Tô Thịnh Dương trình tấu chương đề nghị làm như vậy, liệt kê từng lý do, nào là Kiêu Long Vệ không đủ người, nào kiêu căn muốn cùng Phi Long Vệ ganh đua cao thấp. Phi Long Vệ vốn cũng là thân vệ hoàng gia, chẳng qua là trong đó có nhiều người có quan hệ mật thiết với thế gia. Tô Thịnh Dương dám khiêu khích như thế, chưa chắc không có hoàng đế ở phía sau chỉ bảo.

Qua năm mới Hoàng đế liền đồng ý để Kiêu Long Vệ và Phi Long Vệ tranh đấu, hoàng đế cũng thật hào hứng để các bên đấu qua đấu lại như vậy.

"Vẫn là biện pháp của nàng hay, nhìn đám lão gia Vệ quốc công kia choáng váng xem, thật cho rằng trăm không dám thu thập Phi Long Vệ chắc." Tiêu Kỳ vỗ bàn cười nói, rất hân diện thống khoái.

Tự Cầm ngồi ở đối diện hần, nhìn hần tươi cười thì biết rõ là hần đang thật sự cao hứng, liền nghịch ngợm nháy mắt mấy cái nói: "Đây cũng không phải là biện pháp của thiếp, Hoàng thượng sớm đã nghĩ ra rồi, ca ca thiếp cũng chỉ tiện nhắc tới thôi, có quan hệ gì với thiếp đâu. Giờ thiếp chỉ tập trung tinh thần dưỡng thai, chuyện khác không rồi rảnh để ý."

"Nếu không phải nàng nói với ca ca, hần có thể biết ta nghĩ cái gì chắc?"

"Chao ôi, đó có phải là tin tức bí mật đâu, thiếp làm công khai mà."

Tự Cầm mím môi cười, gần đây nàng đã nghĩ thông suốt một chuyện, người như Tiêu Kỳ quá chú trọng thực tế, cho nên chỉ nói tình cảm thì chưa

đủ, phải đầu tư công phu trên sự nghiệp. Tự Cẩm không cho rằng mình là người xuyên việt thì phải có khả năng nghiêng trời lệch đất. Nàng phải kết hợp thực tế và khoa học đưa ra vài chủ ý, Tiêu Kỳ người cổ đại có thể suy một ra ba, cũng không cần nàng lo lắng nhiều, người ta làm ra thành quả khiến Tự Cẩm trợn mắt ngây mồm.

Cho nên nói, bước ngoặt thật ra là do hoàng đế bệ hạ mới đúng.

Cũng giống như chuyện Kiêu Long Vệ và Phi Long Vệ, hai nhà này đều là hoàng đế thân vệ. Phi Long Vệ đã có lâu đời, nhân sự phức tạp, bên trong đều có người của các thế gia. Dù sao bao nhiêu năm nay các thế gia tham gia triều chính. Kiêu Long Vệ trẻ tuổi, không có lý lịch, chỗ tốt là bên trong không có bất kỳ người nào không ổn, tất cả đều là hàn môn tử đệ xuất thân, từng bước chọn lựa vào. Cho dù khi đó thế gia nhét người vào được thì sau khi Tô Thịnh Dương làm thống lĩnh cũng đã từ từ xử lý sạch sẽ.

Cho nên, tình hình tin tức trong Kiêu Long Vệ các nhóm thế gia thăm dò không được, đương nhiên sẽ trăm phương ngàn kế tìm chuyện thêu dệt. Qua lễ mừng năm mới, lấy lý do Kiêu Long Vệ vô cớ đả thương, tố cáo mạnh mẽ trên triều đình. Vì vậy Tô Thịnh Dương giận dữ, lập tức trình tấu chương đề nghị mở rộng Kiêu Long Vệ, tiến tới muốn cùng Phi Long Vệ phân cao thấp. Mở rộng là chủ ý Tự Cẩm, nhưng tỷ thí lại là Tiêu Kỳ làm ra.

Tiêu Kỳ nói, nếu đã bất mãn như vậy thì thay vì âm thầm đánh nhau, không bằng mọi người công khai so đấu một lần.

So cái gì?

Tự nhiên là ai thắng thì sau này sẽ là thân vệ hoàng gia!

Đây là đại sự!

Thế gia vốn muốn làm cho Tô Thịnh Dương té ngã, ai biết người ta không chỉ tránh được hố, lại còn trả đũa, quang minh chính đại tung hỏa lực, còn mình thì đụng phải tường sắt!

Tự Cầm ngẫm lại đều cảm thấy Tiêu Kỳ này thật sự xảo quyết, phương pháp quang minh chính đại áp chế kẻ địch như thế, còn khiến cho người khác nói không ra lời, quá giỏi.

Sau khi kỹ năng giải ngữ hoa được Tự Cầm thả sáng, quả nhiên như nàng đoán, Tiêu Kỳ nói với nàng những chuyện như vậy càng ngày càng nhiều. Tuy nhiên Tự Cầm cũng kiên trì một chuyện, ít nhất ở trong mắt Tiêu Kỳ, nàng chính là con gái gả ra ngoài. Cho tới bây giờ chưa từng mưu lợi cho nhà mình trước mặt Tiêu Kỳ, ngược lại đốc thúc người nhà làm mọi việc vì Tiêu Kỳ. Do đó Tiêu Kỳ đương nhiên coi Tự Cầm trở thành tri kỷ.

Kỳ thật bây giờ Tô gia đều phải dựa vào Tiêu Kỳ, Tự Cầm cũng không phải là mưu tính hãn, mà hai người đang được buộc cùng một sợi dây. Tiêu Kỳ tốt nàng chưa chắc tốt, nhưng một khi Tiêu Kỳ không tốt thì nàng đặc biệt tuyệt đối là người chịu xui xẻo bậc nhất. Huống chi dựa vào tính cách của Tiêu Kỳ, mình thật lòng với hãn như vậy, hãn đương nhiên sẽ không để nhà nàng thiệt thòi.

Tiêu Kỳ bật cười một tiếng, lập tức đổi đề tài nói: "Nàng dùng Quản Trường An tương đối thuận tay nhỉ."

"Nói vậy là sao chứ?" Cái gì gọi là dùng thuận tay, lời như vậy có thể tùy tiện nói sao? Nhưng xét thấy Tiêu Kỳ cũng không có tư tưởng dơ bẩn như người đời sau, cho nên coi như lời hãn nói có lý "Là Hoàng thượng sai bảo Quản Trường An nhiều chứ, thiếp có thỉnh cầu người đâu."

Tiêu Kỳ như cười mà như không nhìn Tự Cầm một cái, đồ qua sông rút ván!

Trong cung bàn tán ầm ĩ chuyện tuyển tú, Tự Cẩm mấy tháng này đều lấy lý do nôn nghén khẩu vị không tốt chiếm giữ Tiêu Kỳ. Ở đây, nàng quang minh chính đại chiếm giữ, Tiêu Kỳ nguyện ý để nàng chiếm giữ, người bên ngoài có sốt ruột cũng không có cách nào. Tự Cẩm không phải là không biết rõ người trong cung nói gì về nàng. Nhưng nàng cũng suy nghĩ cẩn thận, trong hậu cung thì hiền lương thực đức cái gì chứ, đầu tiên không buông tha nàng chính là Hoàng hậu. Nàng chiếm hoàng sủng còn muốn hiền lương thực đức, vậy thì Hoàng hậu để làm gì?

Do đó nghĩ tới nghĩ lui, kiểu mẫu hiền lương thực đức phải là Hoàng hậu, cho nên con đường này Tự Cẩm không thể đi. Không chỉ không thể đi, nàng còn phải làm cho Hoàng hậu biết rõ mình có yêu cầu với nàng ta. Cho nên Tự Cẩm trong mấy tháng này ra ngoài tản bộ, gặp gỡ vài kẻ không có mắt, nói giọng ghen tức, bảo nàng có thai mà còn không giữ bốn phận, chiếm giữ hoàng đế, mấy lời nói rất khó nghe, thiếu chút nữa thì mắng nàng là d... phụ. Tự Cẩm đương nhiên trở mặt tại chỗ, còn chạy tới chỗ Hoàng hậu đòi công đạo.

Chuyện náo động đến trước mặt Hoàng hậu thì có thể thành chuyện lớn, vừa vặn cũng cho Tự Cẩm cơ hội thăm dò Hoàng hậu. Rốt cục trong lòng Hoàng hậu đang nghĩ gì, muốn gì, lần này vừa vặn có thể tinh tế quan sát phỏng đoán chút ít.

Huống chi Thái hậu sắp hồi cung, bên cạnh Hoàng hậu cũng cần trợ thủ mạnh mẽ. Trước có Thái hậu, sau có Quý phi, hoàng hậu cũng không dễ chịu chút nào.

Lại một lần nữa Tự Cẩm tìm được kẻ hở sinh tồn tốt nhất, lần này để xem hoàng hậu xử trí chuyện mang thai tranh thủ tình cảm dẫn tới phong ba thế nào rồi mới đưa ra kết luận.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Người Được Cười Cuối Cùng (1)

Sau khi tuyển tú người mới sẽ tiến cung, nghe nói Thái hậu cũng trở về. Mặc dù đối với chuyện của Thái hậu nàng thật sự giống như người đi trong đêm tối nhưng người ta muốn trở về nàng có thể dám nói không sao? Ha ha. Tự Cẩm phát hiện mình đi sang đường rẽ, mấy ngày này Hoàng hậu lại một lần nữa tỏ ý bảo vệ nàng, ước chừng cũng không thể buông tha cho đứa bé trong bụng nàng, vạn nhất thứ muội kia tiến cung mà cũng không mang thai thì sao? Dù sao sau khi Thái hậu trở lại, Hoàng hậu cũng cần một trợ thủ mạnh mẽ. Còn có ai có thể trợ giúp hơn vị trí của Tự Cẩm bên cạnh hoàng đế chứ, cho nên Tự Cẩm và hoàng hậu rất ăn nhịp với nhau.

Giờ Hoàng hậu che chở nàng, trong cung có lời ra tiếng vào hoàng hậu cũng nghiêm mặt nói: "Hi Dung Hoa mang thai vất vả, đáng thương nàng ấy bốn tháng qua ăn cái gì ới cái đó, một chút mùi tanh cũng không thể ngửi. Con nối dòng của Hoàng thượng quý giá, bảo vệ đứa bé trong bụng Hi Dung Hoa là chuyện quan trọng, Hoàng thượng lưu tâm sức khỏe, bữa ăn của Hi Dung Hoa cũng là hy vọng này đứa bé thuận lợi khỏe mạnh sinh ra. Các cô không có việc gì lại còn gây thêm phiền toái cho Hoàng thượng."

Hoàng hậu đã tìm lý do giúp cho Hi Dung Hoa như vậy, các nàng còn có thể nói gì chứ? Điều mọi người kinh ngạc là thái độ của Hoàng hậu đối với Hi Dung Hoa, không nghĩ tới có thể bảo vệ đến mức này. Trước đó khi Quý phi có thai, hoàng hậu liên tục nâng đỡ Hi Dung Hoa tranh thủ tình cảm, thời gian Quý phi mang thai chẳng mấy phi tần được thấy mặt Hoàng đế. Đương nhiên chuyện này cũng có quan hệ rất lớn với việc Quý phi một lòng dưỡng thai sinh con. Nhưng bây giờ rõ ràng hoàng hậu có thái độ khác hẳn, quý phi càng nghĩ càng tức giận.

Sự đối xử khác nhau rõ ràng như thế, Quý phi há có thể nuốt xuống cơn tức này, nghe Hoàng hậu nói không khỏi mỉm cười, từ tốn nói: "Hoàng hậu tỷ tỷ nói vậy thật đúng là thương người ta. Nhưng trong cung này cũng đâu phải mình Hi Dung Hoa mang thai, Tiền tài tử cũng thế, Bản cung cũng vậy, chưa ai được chiều chuộng đến mức này. Hoàng hậu tỷ tỷ không răn dạy cũng đành thôi, lại còn thiên vị bảo vệ như thế là vì sao? Lẽ nào quy củ trong hậu cung này đều là bài trí hay sao? Nếu tỷ tỷ xác thực như thế, vậy đợi đến khi Thái hậu nương nương hồi cung, Bản cung cũng phải hỏi lại cho rõ ràng."

Lấy Thái hậu áp chế Hoàng hậu, cũng chỉ có Quý phi dám làm!

Trong đại điện bỗng chốc liền yên tĩnh lại, khi Tiền tài tử có thai Hoàng hậu miễn thỉnh an, Quý phi không cần hoàng hậu miễn trừ tự mình không đến. Giờ Tự Cấm có bầu, có tiền lệ cũ nên Hoàng hậu đương nhiên cũng miễn nàng thỉnh an. Giờ chỉ ngóng trông Tự Cấm có thể một lần sinh con trai, để xem Quý phi còn lớn lối thế nào! Cho dù trước mắt Hoàng hậu cũng không có ý định tự mình nuôi dưỡng, nhưng Hi Dung Hoa vẫn đang dựa vào mình, cũng không có gì khác biệt.

Giờ Quý phi không tìm Hi Dung Hoa của Di Cùng hiên gây chuyện, lại tranh chấp chuyện hoàng sủng với Hoàng hậu, những người có mặt trong đại điện sẽ không nói Hoàng thượng thiên sủng, chỉ biết hận Hi Dung Hoa yêu mị mê hoặc chủ, bụng đã lớn còn không an phận, không biết xấu hổ là gì? Giờ Quý phi trước mặt Hoàng hậu lôi chuyện ra nói, ai nấy đều hưng phấn nhìn Hoàng hậu, hy vọng vị Hoàng hậu đứng đầu lục cung này có thể mở miệng áp chế Hi Dung Hoa.

Hoàng hậu nhìn Quý phi chỉ cười nhạt một tiếng, khó được thấy nàng ta cáu kỉnh, nếu Hi Dung Hoa sinh được con trai, người sốt ruột nhất không phải là Quý phi sao.

Đồng Hiền phi quan sát nét mặt Hoàng hậu và Quý phi, trong cung nàng ta là cung phi có địa vị cao nhất sau Hoàng hậu và Quý phi, lúc ấy khẽ cười một tiếng, nhìn Quý phi nói: "Quý phi tử tử, chuyện này cũng không trách được Hoàng hậu nương nương. Hoàng thượng rất trông mong vào đứa bé trong bụng Hi Dung Hoa. Huống chi Hi Dung Hoa cũng đáng thương, cùng mang thai mà nàng ấy cực khổ nhất. Bốn tháng không ăn được thịt tanh. Không ăn thịt thì làm sao có sức khỏe, một cô gái yếu ớt như thế, đừng nói Hoàng thượng, ngay cả ta cũng thấy đau lòng. Trước muội đi trong vườn ngẫu nhiên gặp nàng ấy, nhìn rất đáng thương. Người khác mang thai béo tròn béo khỏe, nàng ấy thì chỉ còn da bọc xương, mong Quý phi tử tử cũng thông cảm một chút."

Đồng Hiền phi luôn luôn là người của Hoàng hậu, giờ giúp Hoàng hậu nói chuyện cũng là theo lý thường phải làm. Nhưng trong lời nói cũng có vài phần khó hiểu, Hi Dung Hoa tuy không béo mập nhưng cũng không ốm đến nỗi da bọc xương, nói vậy lúc này chẳng qua là cho có mà thôi.

Đồng Hiền phi bên cạnh vừa nói, quý phi liếc mắt hạnh sang, hiển thị uy nghi rõ ràng. Đồng Hiền phi cũng không sợ, nét mặt bình thản, cười cười tỏ vẻ bất đắc dĩ với Quý phi. Nhìn thấy cảnh đó lửa giận của Quý phi bốc lên ngàn ngút.

"Hiền phi tử tử nói vậy cũng không thỏa đáng, chưa nói trong hậu cung này, ngay cả gia đình bình thường cũng không có chuyện thiếp thất mang thai mà không tuân theo quy củ đạo lý. Hoàng hậu nương nương khoan dung thông cảm cô ta, Quý phi nương nương mềm lòng không đành lòng trách móc nặng nề, nhưng trong cung nhiều tử muội như thế, cô ta không thoải mái, lẽ nào người khác đều phải nhường nhịn hay sao? Nói thế nào cũng không ổn chút nào."

Lời nói đó lập tức được mọi người tán thành, Ngọc Quý Tần cười nhạo một tiếng, "Cô ta quý giá như vậy, ngay cả Quý phi nương nương lúc trước cũng không bá đạo như thế."

Hoàng hậu mặt tối sầm, lườm Ngọc Quý Tần một cái, đồ ngu xuẩn, còn làm bia đỡ đạn cho Quý phi nữa.

Mai Phi vừa nhìn sắc mặt Hoàng hậu thì biết là không tốt, mặc dù trong lòng cũng chán ghét Hi Dung Hoa cực kỳ nhưng trước đây khi Hi Dung Hoa không mang thai thì không giữ chặt hoàng đế sao? Khi đó mọi người không dám tranh đua gì, giờ thấy cô ta ỷ vào có thai không thể thị tẩm lên đồng loạt xông lên. Cũng không nghĩ cho kỹ, nếu Hoàng thượng muốn đi tới chỗ người khác thì há một Hi Dung Hoa dám chống lại sao?

Nhìn Ngọc Quý Tần ngu xuẩn kia, trong lòng cười nhạo một tiếng, không nhanh không chậm nói: "Ngọc Quý Tần muội muội, nói như vậy cũng không thể nói, có hoàng tự không phải là thật sự quý báu sao?"

Ngọc Quý Tần bị Mai Phi chẹn họng một cái, "Mai Phi tỷ tỷ nói vậy là ý gì?"

"Bản cung không có ý gì, nhưng cảm thấy Hoàng hậu nương nương nói đúng. Con nối dòng của Hoàng thượng quan trọng, trong cung này trẻ con quá ít đi." Mai Phi nắm khăn nũng nịu cười một tiếng, nhìn Ngọc Quý Tần đen mặt, không muốn thấy nàng ta bị quý phi lợi dụng như vậy, rốt cục vẫn mơ hồ nhắc nhở một câu, "Ngọc Quý Tần muội muội, nghĩ đến muội cũng rất thích Ngọc Trân công chúa, thấy rõ trong cung này trẻ con càng nhiều thì càng tốt nhỉ."

Khúc phi im lặng này giờ, đột nhiên tiếp lời nói: "Mai Phi cũng thích Ngọc Trân công chúa sao?"

Lông mày Mai Phi nhướn lên, nghiêng đầu nhìn Khúc phi một cái, cười nói: "Bản cung cũng giống như Khúc phi muội muội thôi." Giống như, giống như cái gì? Thích hay là không thích?

Khúc phi nhìn Mai Phi một cái liền không nói gì nữa, chỉ mím môi nhìn Ngọc Quý Tần vờ ngớ ngẩn. Mai Phi đã nhắc nhở nàng ta, nếu thông minh

thì sẽ biết mình phải làm gì. Nhưng cô ta đúng là kẻ không có đầu óc, nghe mà không hiểu. Lúc trước Hoàng hậu thấy nàng ta ngốc muốn coi nàng ta như cây đao lợi dụng, giờ cũng biết loại đao này đâu dễ khống chế vì quá ngu xuẩn đi!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 209: Người Được Cười Cuối Cùng 2

Lực lượng ủng hộ Quý phi và Hoàng hậu vốn sà sà nhau không phân cao thấp, hôm nay ở Phượng Hoàn Cung chống lại rõ ràng như thế, lập tức khiến cả hậu cung rung động. Khúc phi đi ra cửa chính Phượng Hoàn Cung, đi thẳng về Dục Linh cung của mình, vừa đi được hai bước thì thấy Mai Phi đuổi theo.

Hai người đều không ngời kiêu, Khúc phi nhìn Mai Phi, "Mai Phi tỷ tỷ thật hăng hái, hôm nay sao rảnh rỗi đi cùng muội vậy?" Bình thường hai người cũng không phải thân thiết gì, hôm nay Mai Phi đuổi theo, nàng ta không tin là trùng hợp.

Khúc phi có khí chất mềm mại của con gái Giang Nam nhưng tính tình lại không nhu hòa, Mai Phi mang vẻ danh giá của người phương Bắc nhưng lại rất khéo léo uyển chuyển. Hai người cùng tuổi tiến cung, thường xuyên tranh chấp độ sức nhau, đến bây giờ cũng chưa phân cao thấp trên dưới.

Mai Phi phát phát tay, để mấy người đi theo lui về phía sau vài bước. Khúc phi nghiêm mặt, cũng phát phát tay theo, mấy người phía sau cũng lui lại mấy bước.

"Ta là người xưa nay luôn nói thẳng."

"Thời gian qua Mai Phi tỷ tỷ rất phóng khoáng."

Giả vờ không nghe ra ý mỉa mai trong lời Khúc phi, Mai Phi cũng không trì hoãn nói thẳng: "Chuyện hôm nay thật đúng là làm người ta không thể tin được, Quý phi nương nương vẫn giữ được bình thản suốt thời gian qua."

Đây là nói hôm nay Quý phi bị yếu thế? Khúc phi "Ha ha" cười, cũng không nhìn Mai Phi, lập tức đi tới trước, vừa đi vừa nói chuyện: "Kể từ khi Hi Dung Hoa nhận sủng tới nay, trong hậu cung này còn có ai qua mặt được nàng ta chứ?"

"Chưa chắc là Hi Dung Hoa chiếm cứ Hoàng thượng." Mai Phi nói.

Ý tứ trong lời này hai người đều biết rõ nhưng không ai muốn giải thích rõ ràng.

"Ý là Dung Hoa đáng thương?"

"Giờ có con là phúc khí lớn."

Hai người lại cùng lặng yên, qua một hồi lâu, Khúc phi đột nhiên cười một tiếng, nhìn Mai Phi nói: "Thái hậu nương nương sắp hồi cung, lúc đó trong cung cũng không yên tĩnh như vậy nữa." Giờ trong cung Hoàng hậu độc đại, mặc dù Quý phi có thể chống lại nhưng rốt cục vị phần vẫn thấp hơn, phải cúi đầu trước người. Gia thế hai người tương đương, Hoàng thượng làm việc cũng không dứt khoát, đưa đẩy giữa hai bên. Thế cho nên hiện mới xuất hiện một Hi Dung Hoa lợi dụng kẻ hở mà xuất thế, chiếm cứ hoàng đế mấy năm nay. Thái hậu trở về chắc chắn không tha cho hồ mị tử này.

"Đúng vậy, lúc đó đương nhiên là vô cùng náo nhiệt ." Mai Phi biết rõ tính cách Thái hậu cũng không bao dung, nếu không tiên hoàng sao phải ép buộc Thái hậu cầu phúc tám năm, còn quét sạch dòng tộc của Thái hậu cho hoàng đế chứ?

Thái hậu sắp trở về, chiếm danh phận mẹ cả, ngay cả Hoàng hậu cũng phải tỏ ra yếu thế đáng thương, chớ nói gì các nàng. Huống chi, Thái hậu vốn là có ý để Hoàng thượng nạp con gái Kiều gia. Giờ thái hậu trở về, vừa đúng lúc tuyên tú, làm sao có thể bỏ qua cơ hội này.

Trong cung càng ngày càng đông vui, mấy lão nhân như các nàng làm gì còn được sống yên ổn?

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đến ngã ba đường thì tách ra.

Hoàng hậu chủ trì tuyển tú, Quý phi hiệp trợ, sau khi sơ tuyển thì đưa toàn bộ tú nữ đến các cung đã chuẩn bị sẵn. Chỉ còn lần tuyển chọn cuối cùng là có kết luận.

Phượng Hoàn Cung cả tháng gần đây đều đang bận rộn chuyện này, Tự Cẩm đương nhiên nghe được tin tức, giờ bụng bầu đã năm tháng, tuyển tú cũng sắp có kết quả.

"Hôm nay bên Minh Tú cung đã bắt đầu thu dọn phòng ở, có lẽ vài ngày nữa các tú nữ được tuyển sẽ đưa vào." Vân Thường nói tin tức cho chủ tử nghe.

Trong lòng Tự Cẩm hơi phiền muộn, cũng có lo lắng, lúc đó nhú mày lại, ngón tay vô ý thức xoay xoay chiếc nhẫn bạc.

"Có biết những ai được tuyển không?"

Vân Thường cẩn thận nhìn chủ tử khuyên nhủ: "Chủ tử, bất kể là ai được tuyển giờ cũng không thể vượt qua người, giờ chủ tử chỉ cần giữ sức khỏe và thai nhi thật tốt, không cần hao tâm tổn trí mấy chuyện kia."

"Người nói đúng." Dù vậy Tự Cẩm vẫn không thể không phiền muộn.

Vân Thường cũng không dám khuyên nữa, chỉ đành nói: "Không tính mấy người gia thế bình thường, ngoài ra có mấy nhà trong kinh như con gái trưởng Lý Uẩn Tú của Lũng tây Lý gia, con gái trưởng Vương Tịnh Uẩn của Kỳ dương Vương gia, con gái thứ ba Tô Nhị của nhị phòng Tô gia Khúc Châu..., còn có thứ nữ Sở Trường Lam của Tào Quốc công phủ, nghe nói còn có con gái thứ sáu của Đại phòng Kiều gia Kiều Linh Di..."

Tự Cầm nghe đến đó tức suất không thở nổi, bất luận người nào cũng đều là gia thế phi phàm, đè trên đầu nàng áp lực như núi. Kiều gia kia không phải là nhà mẹ đẻ Thái hậu ư, cô gái đích tôn Kiều gia đó chính là con gái của huynh trưởng thái hậu. Tính tuổi cũng vừa đủ, con gái trưởng chắc chắn lớn tuổi, không nghĩ tới người ta còn có Lục cô nương.

Giây phút đó Tự Cầm cảm nhận được, sự tranh đấu trong hậu cung đập vào mặt đầy ác ý.

Mấy người này chỉ nhìn bề ngoài đơn giản nhất, dù cho là ai cũng không thể làm người ta khinh thường được. So sánh với họ, Tự Cầm chỉ là thứ tầm thường vụn vặt. Tuy nhiên chuyện này cũng không phải thật sự đáng sợ như thế. Ngược lại có khi chính bởi vì trong cung có quá nhiều người gia thế lẫy lừng mà mình lại tìm ra con đường khác.

Tự Cầm tính toán cân nhắc lai lịch mấy người này. Sở Trường Lam là vì hoàng hậu đến. Tô Nhị kia đoán chừng là vì giẫm đạp mình mà đến. Dù sao bây giờ dòng chính chắc đang tức đỏ mắt, ai bảo nhà nàng lại xuất hiện một Hi Dung Hoa như mình chứ. Còn như mấy nhà khác, tứ đại thế gia cũng chỉ có Tạ gia không đưa con gái vào. Nàng biết ngay Tạ Hoàn giao hoạt, giờ phút này người khác đều rên sất khi còn nóng, mạnh mẽ đi thẳng vào dòng nước xiết, chỉ có ông ta rút cổ lui về phía sau, kiên quyết không dính vào bãi nước đục này.

Tạ Hoàn và nhà nàng có chút quan hệ. Không phải nàng tự đánh giá cao mình nhưng theo nàng phỏng đoán, lúc này Tạ Hoàn cũng không muốn đưa con gái vào cung, làm hỏng mối quan hệ giữa hai nhà. Còn rốt cuộc Tạ Hoàn đang tính toán gì thì giờ Tự Cầm cũng không đoán ra được, nhưng chắc chắn sau này sẽ có thể tìm ra manh mối. Huống chi, đợt tuyển tú này khí thế mãnh liệt, chưa chắc Tạ Hoàn lại không có ý định tránh đi hòng mưu đồ ở đợt tuyển tú sau.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tự Cầm cũng hơi đau đầu, không nghĩ nữa. Dù sao vào một người cũng là vào, muốn tới thì sẽ tới, nghĩ thì có ích lợi gì. Mấu chốt là nhìn thái độ Tiêu Kỳ. Nàng cần phải suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể chiếm giữ hẳn, chuyện này mới khó khăn đây.

Tự Cầm hồi tưởng lại những giây phút hai người ở chung, Tiêu Kỳ hình như rất coi trọng thân tình ấm áp. Mà nàng cũng vậy, cũng đi theo hướng này, không ngờ đánh bậy đánh bạ lại để nàng tìm được đường đi đúng.

Thế giới vốn không có đường, đi nhiều liền thành đường, tỷ muốn làm người khai mở con đường kia đầu tiên, mới có thể là người được cười cuối cùng!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 210: Tìm Tới Tận Cửa (1)

Editor: Hương Cỏ

Minh Tú Cung.

Trải qua sự sắp xếp của cô cô quản sự, các tú nữ tiến cung chờ tuyển đã được an bài chỗ ở. Bởi vì trong số này những người có gia thế cao khá nhiều nên trong lúc bố trí sắp xếp không khỏi có tranh cãi. Hai người ở chung một phòng, một cung nữ hầu hạ. Mỗi ngày phải học hai canh giờ quy củ cùng lễ nghi, nếu tính cách không hòa hợp thì sẽ phải tách ra ở riêng, còn phải nghĩ tới quan hệ giữa những cô gái này với các chủ tử trong cung.

Trong phút chốc, dù quản sự cô cô đã quen làm những chuyện như vậy nhưng không tránh khỏi nhức đầu.

Tô Nhị và Sở Trường Lam được sắp xếp ở chung một phòng, quản sự cô cô nghĩ Hi Dung Hoa là người phe Hoàng hậu nương nương, hai người này có thể ở chung hòa thuận. Nhưng quản sự cô cô chỉ biết tình hình trong cung chứ không biết nhà Hi Dung Hoa và dòng chính Tô gia Khúc Châu có mâu thuẫn nghiêm trọng, thủy hỏa bất dung.

Sau lưng Sở Trường Lam có hoàng hậu, nhưng Tô Nhị lại xuất thân từ Tô gia Khúc Châu, hơn nữa Tô gia Khúc Châu và Tào Quốc công phủ qua lại đã lâu, do đó hai người này chính là đại diện cho hai bên đối địch. Sắp xếp cho bọn họ ở chung phòng quả nhiên là sai lang chống lại hổ báo, ngay đêm đó đã tranh chấp kịch liệt. May mà hai người đều biết đây là trong cung chứ không phải nhà mình, cùng lắm cũng chính là tiểu cô nương cãi qua cãi lại. Nhưng như vậy cũng đủ khiến quản sự cô cô đau đầu một trận.

Nhưng giờ phòng đã phân công xong rồi, muốn sắp xếp lại cũng khó. Hơn nữa mấy cô nương trong kia đều là những người không thể tùy tiện đắc tội được.

Nếu biết năm nay phức tạp thế này, bà ta đã cáo bệnh từ chối rồi.

Đối diện phòng Tô Nhị là phòng của Lý Uẩn Tú và Vương Tịnh Uẩn. Hai người này không có thân quen trong cung. Nhưng gia thế hai người đều là xuất thân tứ đại thế gia, không ai dám khinh thường. Lý Uẩn Tú lạnh lùng không thích nói chuyện, Vương Tịnh Uẩn lại ngược lại tính tình nhu hòa, giúp mọi người làm điều tốt. Phòng bên cạnh là Kiều Linh Di, tính tình hoạt bát, mới vào không bao lâu đã nói chuyện rất vui vẻ với mọi người.

Minh Tú Cung này có năm sáu chục người tú nữ, cuối cùng có thể lưu lại cũng bất quá là một nửa, mà này một nửa bên trong có thể sơ phong địa vị cao có thể đếm được trên đầu ngón tay, người người trong lòng đều có định lượng, mặc dù là trên mặt ở như thế nào hài hòa, nhưng lén lút đấu tranh thì cũng không thiếu. Nhưng như Tô Nhị và Sở Trường Lam cãi vã ngay ngày đầu tiên thì cũng thật sự là kỳ phùng địch thủ.

Tự Cẩm nhận được tin tức này đúng lúc vừa ăn trưa với Tiêu Kỳ xong, hẳn đã đi sang phòng bên duyệt tấu chương. Nghe Vân Thường nói xong, khóe miệng nhếch lên, xem ra Tô Nhị này cũng là kẻ ngốc, mới vào cung đã khoe khoang như thế, không biết rõ trong nhà đã dạy dỗ thế nào, quả thực chính là trẻ con miệng còn hôi sữa.

"Quản sự cô cô xử trí như thế nào?" Chuyện này Hoàng hậu có thể quản, Quý phi có thể hỏi, nàng chỉ là Dung Hoa nhỏ nhỏ cũng không có quyền hành này. Huống chi liên quan đến hai người, một là thứ muội của Hoàng hậu, một là con gái của Tô gia, nhà Quý phi lại có quan hệ mật thiết với dòng chính Tô gia Khúc Châu.

O, không cần thận, hoàng hậu và quý phi lại đụng nhau.

Đây là duyên phận!

"Bắt hai người chép cung quy một lần."

Chỉ chép cung quy sao? Xử phạt vậy thật sự là... Thoải mái, quả nhiên có hậu trường chính là điều tốt.

Nhớ tới Tô Nhị, Tự Cẩm bất giác giơ tay sờ mặt mình, mặc dù là đường tử muội, nhưng nói đến thì quan hệ máu mủ cũng không còn gần lắm. Huống chi cha nàng chỉ là thứ xuất, đã như vậy mà còn có thể có vài nét tương tự thì thấy rõ ghen Tô gia cũng quá mạnh đi.

"Chép cung quy tốt có thể ghi nhớ thật lâu, về sau ít phạm sai lầm. Trong cung này mặc dù luận gia thế nhưng nếu thật bị người ta bắt lấy sai lầm thì hậu quả kia không dễ chịu chút nào." Nhớ ngày đó Lý Chiêu Nghi làm thế nào đày nguyên chủ đến Y Lan Hiên. Trong cung này không chỉ dựa vào gia thế mà còn xem thủ đoạn, lại phải dựa vào hoàng sủng nữa.

Tự Cẩm tổng hợp lại các tình huống, chưa chắc đã thua, làm tốt còn có thể đảo lộn thế cục một phen. Nếu quả thật có thể sinh con trai, lúc đó vị phân của mình sẽ được thăng cấp, cũng chưa biết có thể lên tới vị trí nào. Theo lý thuyết bao nhiêu năm nay Tiêu Kỳ chưa có con trai, nếu như mình thật sinh trưởng tử, mẫu bằng tử quý, được lên mấy cấp cũng có thể. Huống chi nhà mẹ đẻ cũng sẽ xuất lực, hiện nay danh tiếng đang lên cao, tổng hợp trong ngoài, hơn nữa tình cảm của Tiêu Kỳ đối với mình...

Chỉ cần Tiêu Kỳ có lòng, nhất định sẽ không để mình thiệt thòi.

Trong nháy mắt tâm trạng Tự Cẩm rất vui, vịn tay Vân Thường đi lòng vòng trong sân, qua cánh cửa gỗ, có thể thấy Tiêu Kỳ đang cúi đầu chăm chú phê duyệt tấu chương. Có lẽ là phát giác được ánh mắt của Tự Cẩm, Tiêu Kỳ đang cúi đầu đột nhiên xoay đầu lại nhìn phía ngoài cửa sổ. Hẳn

liền thấy Tự Cẩm xinh đẹp đứng dưới ánh mặt trời, toàn thân như được phủ một lớp nắng vàng, đang cười với hân như kẻ ngốc.

Chứng kiến nét mặt hân hoan đó, tâm trạng đang u ám của hân vì đồng tấu chương kia cũng hòa hoãn hơn, nhìn Tự Cẩm cười cười, thấy nàng nháy mắt mấy cái với mình rồi lại vịn tay cung nhân tiếp tục tản bộ, sau đó mới cúi đầu xuống tiếp tục xem tấu chương trong tay. Tranh đấu giữa Kiều Long Vệ và Phi Long Vệ là do một tay hân an bài. Nhưng mấy thế gia kia rõ ràng muốn lấy lần so đấu này để làm mất mặt Kiều Long Vệ, thi triển nhiều mảnh khốe xấu xa cả trong lẫn ngoài. Hôm qua có một nhà của nhân sỹ Kiều Long Vệ đột nhiên bị cháy, cha mẹ già suýt nữa thì chết cháy bên trong. Chuyện như vậy xảy ra quả thực là khiêu chiến ranh giới cuối cùng của Tiêu Kỳ.

Trước đó chuyện Trương Tần đã điều tra ra kết quả tương đối, Tần Tự Xuyên làm việc không giống với mấy con mọt sách, ra tay vừa nhanh vừa mạnh, lại thật sự bị hân ta tìm ra không ít chứng cứ. Giờ Tiêu Kỳ giấu mấy chứng cứ này không để lộ, chẳng qua là chờ thu về cùng tính sổ một lượt. Giờ cũng nên chuyển vị trí của Tần Tự Xuyên, để hân ta sang bộ binh quấy loạn cũng tốt, để mấy lão già kia không dám cho rằng không ai có thể lay động đến vị trí của bọn họ.

Trong thời gian ngắn ngủi, chuyện Tần Tự Xuyên đi bộ binh được định xuống. Tần Tự Xuyên làm việc về tình về lý đều thấu đáo, tính toán kỹ càng, muốn gì thì đều nắm chắc trong tay, thật là một cây đao tốt.

Còn đối với nhà nhân sỹ Kiều Long Vệ bị thiêu kia, Tiêu Kỳ cũng chỉ thị cho Tô Thịnh Dương đền bù tổn thất theo quy định, nếu có người cố ý hạ độc thủ thì sẽ tìm được chứng cứ, không cần nhất thiết phải tranh lúc này. Lần này chịu thiệt, lần sau trả lễ hai lần, thế mới là trả đũa mạnh mẽ nhất.

Binh lính trong kinh thành mấy năm nay không được huấn luyện kỹ càng, thực sự không dùng được. Hân cũng cứ để vậy không chỉnh đốn. Giờ

nhân cơ hội hai bên tranh đấu, vừa vận để mình ra tay chinh đồn. Rất nhiều chuyện lướt qua trong đầu Tiêu Kỳ, sau khi chinh đồn quân binh thì phải làm gì, làm sao để cho người của mình vào nắm vùng, làm thế nào mới có thể toàn quyền nắm kinh quân trong tay... Những vấn đề này nhất định phải làm xong triệt để trước khi thái hậu trở về, không thể để thái hậu có cơ hội nhúng tay bất luận chuyện gì.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 211: Tìm Tới Tận Cửa (2)

Quốc gia chính vụ, há có thể để nữ nhân nhúng tay, nhất là người như Thái hậu, mày Tiêu Kỳ càng nhúu chặt lại. Loại trừ Phi Long Vệ, khống chế quân quyền, còn có bao nhiêu việc bên Thiên Đình Tư cần phải đưa ra kết quả. Bây giờ còn coi như bình tĩnh, nhưng chờ đến khi lương thực thu về, đến lúc đó thu nhập từ lương thực tăng lên, hiệu quả kinh tế rõ rệt, chắc chắn Hộ bộ đáng chết kia sẽ muốn nhúng tay vào. Nếu để đến lúc đó mới ngăn chặn thì không kịp, phải chuẩn bị sớm từ bây giờ, để Tô Hưng Vũ lên kế sách mới tốt...

Mỗi việc, mỗi chuyện, ... tấu chương trên bàn ngày càng nhiều, Tiêu Kỳ nhúu chặt mày. Quản Trường An nhón chân vào, trong lòng ôm thêm một chồng tấu chương cao ngất, mới vừa đặt lên bàn, liền nghe Hoàng thượng nói: “Đưa mấy tấu chương này về nội các, kêu bọn họ tra duyệt trước một lần nữa rồi mới đưa tới đây.”

“Dạ.” Quản Trường An rầm cũng không dám phóng, vội vàng ôm chồng tấu chương trên bàn, lập tức xoay người lại đi sang nội các.

Ngụy các lão, Tạ các lão, Lý các lão đều còn chưa về, ba người ngồi trong phòng nhìn nhau chẳng nói gì. Quốc khố cạn kiệt, các địa phương lại xin khẩn nợ thuế nông. Vốn năm trước tiền thu đã phải nhập quốc khố mà đến nay không có tin tức. Hộ bộ trên dưới đều lo bạc cả đầu, nhưng đến giờ cũng không dám lừa gạt nữa. Nếu tiếp tục thì thế nào cũng bị lật tẩy.

Đúng vào lúc này, Quản Trường An ôm tấu chương đến, “Chào ba vị đại nhân, Hoàng thượng sai nô tài mang mấy tấu chương này tới, mong các vị

đại nhân thăm tra một lần nữa rồi giao trở về cho Hoàng thượng.”

Ba người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều có dự cảm xấu. Lúc ấy Ngụy các lão bước lên một bước, nhìn Quản Trường An cười cười, “Quản công công, cái này... Hoàng thượng có ý gì vậy?”

Quản Trường An cười nhu hòa, “Ngụy đại nhân, tôi chẳng qua chỉ là một nô tài hầu hạ bên Hoàng thượng, nào dám hỏi đến những chuyện này. Tôi chỉ phụng mệnh làm việc, các vị đại nhân hãy nhận lấy đi.”

Tạ các lão tự mình nhận lấy chong tấu chương trong tay Quản Trường An, quan sát hẩn ta một cái, lần này hạ giọng nói: “Quản công công, giờ chúng ta cũng không có biện pháp, Hộ bộ bên kia đang vội vã đến độ hạn không thể thất cổ, chúng ta biết được tin tức thì trong lòng cũng có thể cân nhắc một hai phải không?”

Quản Trường An trong lòng cười “Ha ha”, ngoài miệng lại nói: “Tạ các lão, ngài làm thế này không phải làm khó nô tài sao, thật sự tôi không biết gì hết.” Nói đến đây dừng một chút, hạ giọng cực nhỏ giải thích: “Nô tài chỉ biết là tâm trạng Hoàng thượng thật không tốt.”

Quản Trường An nói xong câu này liền nhanh chóng rời đi, chỉ còn lại mấy lão già ba mặt nhìn nhau.

“Tôi đã nói chuyện này không được đâu, các ông lại cứ muốn che giấu thay cho Hộ bộ. Giờ phải làm sao đây? Hoàng thượng xử lý hộ bộ trước, rồi sẽ tính tới chúng ta, chuyện này chắc chắn không thể nhẹ nhàng mà giải quyết được.” Lý các lão tức tối vỗ bàn.

“Lý đại nhân, đúng là chuyện này không thỏa đáng, nhưng hàng năm đều có nơi khất nợ thuế nông. Mấy năm nay liên tục thiên tai, lại có đạo phi làm loạn, dân chúng lưu lạc, thêm Thiên Đình Tư cướp người. Dựa theo quy củ thu thuế nông trước đây, địa phương có lòng lại không có lực để làm. Năm xưa còn có thể lấy tiền chống đỡ, giờ quốc khố cạn kiệt cũng không cách

nào làm được. Một câu thôi, cần lương không có, muốn tiền cũng không có, chỉ có một mạng, ông xem chuyện đã như vậy thì phải làm sao bây giờ?” Ngụy các lão mặt đen như đáy nồi, gặp phải chuyện này ông ta cũng lo muốn chết, biết tính sao chứ?

“Năm xưa không có lương thực thì lấy bạc, không có bạc lấy vải. Giờ đang không có bạc, khu vực phía nam vải vóc rất nhiều, có thể gom lại đem đi nơi khác bán, cũng có thể kiếm được ít tiền. Vì sao lần này lại không nhắc tới chuyện lấy vải đổi bạc chứ? Không có lương thực triều đình cũng lý giải được, không có bạc cũng giờ cao đánh khề, giờ ngay cả vải vóc cũng không thể lấy được, mà sao gã Hộ bộ thượng thư Vương Tân Duệ còn dám huênh hoang, mặt mũi để vào đâu chứ?” Tạ Hoàn tức giận, lời nói cũng nặng nề, người phía dưới tính làm qua loa qua mặt bọn họ, bọn họ liền bị phía trên làm mất mặt. “Phủ khố các nơi đều có thói quen báo cáo láo, che đậy những lỗi lầm của mình, dần dần thành thói quen khó sửa, cả gan làm loạn. Năm xưa đã từng tra xét mấy lần nhưng địa phương giấu giếm, ba phen bốn bận cũng không tra được kết quả gì. Đến kỳ hạn báo cáo mà vẫn dám lần lữa kéo dài, trừ phi Hoàng thượng quyết định chinh đốn triệt để, nếu không chuyện này chỉ sợ cũng không giải quyết được gì.” Tệ nạn triều chính kéo dài lâu ngày rất khó diệt trừ, quan viên phía dưới ai nấy đều to gan làm bậy, cứ lấy danh tiếng thế gia làm không biết bao nhiêu chuyện xằng bậy. Chính bọn họ cũng biết nhưng lại không dư sức quản lý một đám đông như thế.

Giờ Hoàng thượng nổi giận, bọn họ bị khiển trách nặng nề mà bọn người phía dưới còn muốn kéo bọn họ theo, bắt vẽ đường cho hươu chạy. Không phải là bọn họ mặc kệ, có một số việc đến tình huống nhất định thì muốn quản cũng không quản được nữa.

Ba người đương nhiên biết rõ điểm này, cùng liếc mắt nhìn nhau thở dài. Ngụy các lão im lặng một hồi rồi mới nói: “Tôi cảm thấy tân khoa trạng nguyên không tệ, là người hiểu biết tình lý.”

Ánh mắt Lý các lão và Tạ các lão đồng thời ánh cùng sáng lên. Đúng rồi, đó là người phù hợp. Còn trẻ tuổi khí thịnh, lại là tân khoa trạng nguyên, không phải là người thích hợp để vung đao xung phong sao?

Chủ ý rất tốt, trong lòng ba lão hồ ly đã quyết định chủ ý. Nhưng ngày hôm sau, còn chưa để bọn họ kịp làm gì thì Hoàng thượng đã hạ chỉ đưa Tần Tự Xuyên sang Bộ binh. Nghe ý chỉ, ba người đều choáng váng, hoàng đế làm vậy là có ý gì đây?

“Mấy kẻ này quá to gan lớn mật, thu nhập thuế nông cũng dám ra tay giữ lại. Thuế nông năm ngoái còn chưa nhập quốc khố, quả thực là không coi trảm ra gì! Hộ bộ còn dám lừa trên gạt dưới, ta thấy Vương Tân Duệ quả thực là già cả hồ đồ rồi!” Tiêu Kỳ phát hỏa lớn ở Di Cùng hiên, bên ngoài Quán Trường An chạy qua lại y như con khỉ, đuổi hết mấy nhóm cung nhân đi.

Tự Cẩm nhìn gương mặt tuần tú của Tiêu Kỳ tức đen lại, cũng biết chuyện này liên quan trọng đại. Nghe đến đó cũng không nhịn được nhíu mày hỏi: “Mấy người đó thật là to gan lớn mật, nếu nói không có ai làm chỗ dựa sau lưng, thiếp không tin.”

Bây giờ Đại Vực Vương Triều vẫn lấy thuế nông là nguồn thu nhập chủ yếu, bổng lộc của quan viên triều đình cao nhất chính là lúa gạo. Lương thực là thứ quan trọng nhất của quốc gia, thuế nông không thu được, quả thật là chuyện đại sự.

Tiêu Kỳ “Hừ” một tiếng, “Mấy kẻ này đều coi trảm như con khỉ đùa giỡn đây!”

Tự Cẩm thiếu điều thì cười phá lên, may mà kịp kìm nén lại nhìn Tiêu Kỳ nói: “Vì người như thế mà tức giận thì có đáng không, hoàng thượng cần chinh đồn thì cứ ra tay thôi.”

Tiêu Kỳ đương nhiên là có dự định này, lời Tự Cẩm trùng với tâm ý trong lòng hẳn, nét mặt chững lại khẽ thở dài nói: “Chỉ là chưa có tìm được người thích hợp.”

Đúng vậy, dám xuống phương Nam làm việc này sẽ đụng chạm tới đủ loại lợi ích của các quan lại, người kia nhất định phải có thủ đoạn mạnh mẽ, sát phạt quyết đoán, là người có bản lĩnh thật sự. Người như vậy quả thực rất khó tìm. Tự Cẩm nhất thời cũng trầm mặc, cha và ca nàng, một người quản Thiên Đình Tư, một người đang lo chuyện tỉ thí võ nghệ, không thể buông việc nào ra được.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 212: Tìm Tới Tận Cửa 3

Kỳ thật đây là việc tốt, mặc dù nhìn là đắc tội người khác nhưng nếu hoàn thành thì chính là cánh tay đắc lực bên cạnh Hoàng thượng, cả đời quan lộ đều có bảo đảm.

Người tài khó tìm.

Đột nhiên hai mắt Tự Cẩm tỏa sáng, nhìn Tiêu Kỳ nói: "Trước đây không phải Hoàng thượng rất tán dương tân khoa trạng nguyên có năng lực phi phàm sao?" Để Tần Tự Xuyên đi xuống phía Nam bận rộn, như vậy nàng cũng có thể an tâm ở hậu cung.

Tiêu Kỳ lắc lắc đầu, "Ta mới vừa đưa hãn ta sang Bộ binh, hãn ta không thích hợp."

Bộ binh? Tự Cẩm không cần nghĩ, đưa người đi tới đó khẳng định là có liên quan mật thiết tới chuyện tỷ thí sắp tới. Thuế nông dĩ nhiên trọng đại, nhưng thu hồi binh quyền đối với Tiêu Kỳ thì càng quan trọng hơn.

Vậy phải làm thế nào đây?

Tự Cẩm cũng không có biện pháp, nàng đối với quan viên trên triều đình chưa quen thuộc, cũng không biết ai có thể dùng, ai không thể dùng.

"Thuế nông khó có thể nhập kho, nhất là vừa mới thiên tai địch họa, lương lương thực thu được giảm sút, thậm chí có nơi không thu hoạch được hạt thóc nào, không có lương thực thì người dân sống sao đây. Năm ngoái phía nam mặc dù có thiên tai nhưng cũng không tệ đến mức này. Thứ hai là

quan lại địa phương tham lam, làm bậy, giữ lại lương thực không báo. Ba là giám sát bất lực, trên bảo dưới không nghe." Tiêu Kỳ nói đến đây thở dài, "Ta hận không thể đích thân tới đó, tự mình xử lý hết những kẻ thói tha kia."

Tự Cẩm biết rõ Tiêu Kỳ vì sao giận dữ như thế, triều chính rối loạn, dân chúng chịu hại, năng lực của một nước không tăng thì làm sao phát triển?

"Điều tra kỹ chuyện báo nợ thuế nông, người quản việc này phải là người không có quan hệ lợi ích với quan lại trong triều, không chỉ bắt được mấy kẻ tham ô còn phải điều tra nợ thuế trong mấy năm qua nữa. Không làm thì thôi, nếu hành động nhất định phải dùng thế sét đánh lôi đình mới có thể chấn động nhân tâm, đạt kết quả cao nhất." Tự Cẩm nhíu mày từ tốn nói, "Có thể gán trách nhiệm nặng nề này xác thực khó tìm, cũng khó trách Hoàng thượng lại lo lắng như vậy."

Những lời Tự Cẩm nói như chạm vào tâm tư của Tiêu Kỳ, vì vậy lửa giận trong lòng hắn cũng tản đi không ít, "Nếu nàng là nam tử, tất nhiên có thể trở thành cánh tay trái đắc lực của ta."

Tự Cẩm che miệng cười, "Làm sao được chứ, nếu thiếp là nam tử, hoàng thượng đi đâu tìm được người tri kỷ bên gối như thế đây?"

Tiêu Kỳ bị Tự Cẩm da mặt dày chọc cho cười, kéo nàng ôm vào trong lòng, giơ tay chạm nhẹ lên bụng nàng, "Nếu sinh con trai sẽ có sự thông tuệ của nàng, tương lai có thể vì trẫm phân ưu."

Tự Cẩm nghe nói như thế không khỏi trong lòng giật mình, lời nói này ... phân lượng cũng không nhẹ. Nuốt từng ngụm nước bọt, Tự Cẩm liền cố ý nói: "Nếu sinh con gái thì sao? Hoàng thượng không thích ư?"

"Sinh công chúa thì sẽ thương yêu nhiều hơn. Con gái so với con trai phải chiều chuộng chăm sóc nhiều, không được qua loa."

Nói vậy cũng còn được, Tự Cầm liền cười, dựa vào vai hắn nói: "Thiếp biết người khó xử, nhưng người cũng đừng làm khổ mình. Ngàn kiến tha lâu cũng đầy tổ, mở đầu lúc nào cũng rất khó khăn, chỉ cần mở được nước này thì sau này sẽ thuận lợi hơn nhiều." Nói đến đây ngừng lại một chút, trong đầu Tự Cầm đột nhiên xẹt qua một ý nghĩ, nghiêng đầu nhìn Tiêu Kỳ, "Hay là lấy độc trị độc?"

Tiêu Kỳ: ...

"Nàng nói thử xem." Tự Cầm thỉnh thoảng sẽ có những mưu kế làm người ta kinh ngạc, tuy không phải luôn luôn đúng nhưng hiệu quả không tệ.

"Chúng ta cần gì nghĩ tới tìm người nhảy vào hố này, cả triều đình to lớn thế kia, không bằng làm tan rã từ bên trong. Theo thiếp thấy cứ phái thượng thư Hộ bộ đi xuống thu thuế nông, ai gây chuyện thì người đó phải đi thu dọn. Ông ta không xử lý được mấy người phía dưới thì Hoàng thượng thu thập ông ta!"

Tiêu Kỳ lắc đầu cười, "Ý tưởng lấy độc trị độc của nàng không tệ, nhưng để làm được cũng rất khó. Vương Tân Duệ đi thì ai sẽ quản Hộ bộ kia? Đám quan phía dưới có thể để cho Vương Tân Duệ đồng ý khất nợ thuế nông, bên trong chắc chắn có lý do nhất định. Để ông ta đi, phỏng đoán trở về vẫn là khóc than, không tác dụng."

"Nếu hoàng thượng ra tử lệnh, không lấy được thuế nông về thì bãi quan luận tội thì sao?" Tự Cầm nhíu lông mày khẽ nói, "Có vài người ý vào lý lịch, giao thiệp sâu, cây già lên mặt. Nhưng miệng vàng lời ngọc nói ra, nện xuống đất cũng thành hố. Vương thượng thư không nhận cũng phải tiếp, dựa theo tính cách ông ta nếu đã tiếp nhận nhất định sẽ làm tốt. Hoàng thượng không buộc ông ta, ngược lại ông ta áp bức Hoàng thượng, cần gì tiện nghi cho ông ta chứ?"

Tính cách Tự Cầm lòng ngay dạ thẳng, mặc dù lời nói này không hợp lý lẽ lắm, nhưng... Xác thực có thể được!

Tiêu Kỳ xoa xoa tay đi đi lại lại trong phòng, càng nghĩ càng thấy chủ ý này tốt, "Hộ bộ sẽ tuyển trước người trợ giúp, Vương Tân Duệ làm không xong sẽ tuyển trợ thủ chính thức, trăm cũng không tin ông ta còn dám không hành động!"

"Phải như vậy chứ, cũng phải để mấy kẻ này biết rõ, bây giờ đã khác trước kia rồi. Trong triều đình này không còn là nơi để các thế gia độc chiếm nữa." Tự Cầm càng không muốn sau này mình và con phải nhìn sắc mặt của người khác để sống qua ngày. Nếu đã muốn động thủ, thì nhân cơ hội nợ thuế nông này dứt khoát ra tay chinh đồn và cải cách, thật sự là một cơ hội không thể tốt hơn.

Hiển nhiên Tiêu Kỳ và Tự Cầm cũng nghĩ đến một điểm, càng nghĩ càng hưng phấn, "Nàng thật đúng là giải ngữ hoa của ta!" Đi tới chỗ Tự Cầm hôn một cái, "Đừng chờ ta dùng bữa, ta đi Sùng Minh Điện."

Tiêu Kỳ hùng hùng hổ hổ đi, chân lướt như bay, Quản Trường An chạy theo như bị chó rượt. Nhìn tư thế này, không biết rõ còn tưởng Hi Dung Hoa chọc giận Hoàng thượng chứ.

Sau khi Tiêu Kỳ đi, Tự Cầm một mình ăn trưa, đang định nghỉ ngơi một chút thì Vân Thường vén rèm đi vào, từ tốn đi tới chỗ nàng khom người nói: "Chủ tử, Tô tú nữ muốn gặp ngài."

Tự Cầm nhướn lông mày lên, "Tô tú nữ?" Là vị Tô tú nữ kia nàng nghĩ tới sao?

"Chính là cô nương Tô gia Khúc Châu, tên gọi là Nhị." Vân Thường khẽ nói.

Tự Cầm đang ôm bụng, "Quả là thú vị, nàng ấy gặp ta làm cái gì?"

"Nghe nói ở Minh Tú Cung bị bắt nạt."

"Vậy thì kỳ quái hơn, nàng ấy bị thua thiệt càng không nên tìm ta." Không biết rõ hai nhà là cừu nhân sao? Đầu Tô Nhị này không có vấn đề gì chứ, sao có thể làm chuyện như vậy." Muốn tìm cũng phải đi tìm Quý phi mới đúng."

Nge lời này nét mặt Vân Thường hơi lý quái, thêm một câu, "Hình như đã gặp Hoa cô cô, sau đó mới tìm tới Di Cùng hiên."

"Ồ?" Tự Cẩm nhú mi, Quý phi muốn mượn tay Tô Nhị làm gì đây?" Quả thật là cực kỳ buồn cười, xem ra mấy người này đều nghĩ ta là kẻ thích giữ thể diện, nếu không người có cừu hận với nhà ta sao dám công khai đòi gặp ta như thế? Đây cũng không phải là đầu óc không thông minh mà là dựa hơi Quý phi tới dọa ta?"

Vân Thường đương nhiên thấy được chủ tử của mình tức giận, suy nghĩ một chút liền lắc đầu, "Nhất thời nô tỳ cũng không hiểu, đây là muốn làm gì."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 213: Có Cần Trầm Xả Giận Cho Nàng Không (Phần 1)

Tháng tư hoa nở, đầy viện thơm hương.

Nhìn qua cửa sổ, nụ cười trên mặt Tự Cẩm lạnh lùng, Vân Thường đứng bên cạnh nhìn thấy trong lòng cũng phát rét, không dám nói thêm một câu gì, cúi đầu đứng ở một bên.

Giờ Tự Cẩm đang cảm thấy phẫn khích. Vốn nguyên chủ đã cực kỳ ghét hận dòng chính. Tô Nhị làm như vậy càng khơi thêm sự tức giận trong lòng nàng. Cảm xúc của nữ nhân mang thai vốn đã không ổn định, nóng nảy, giờ Tự Cẩm cảm thấy như có ngọn lửa cháy trong lòng mình.

"Vân Thường, người đi Minh Tú Cung nói một tiếng, nói ta cùng Tô cô nương không quen biết, không có gì cần gặp."

Vân Thường sững sờ, chủ tử rất ít khi không cho người khác thể diện, nhưng cũng chỉ ngơ ngác như vậy trong tích tắc, ngay lập tức phục hồi tinh thần lại, gật đầu nói: "Nô tỳ biết rõ, nô tỳ sẽ đi truyền lời."

Tự Cẩm gật gật đầu, nhìn theo Vân Thường đi ra ngoài, tự mình ngắm hoa trong sân xuất thần. Cho dù như thế nào, nàng cũng không tính sẽ thân thiết tỷ muội với người mà dòng chính đưa vào. Thật sự dòng chính đã đối xử với nhà nàng rất tệ bạc. Ân oán bao năm nay, mỗi khi có người nào nhắc tới chuyện đó thì người nhà nàng đều thấy hổ thẹn không ngẩng đầu được lên. Mặc dù về sau sự thật cũng sáng tỏ nhưng mọi người luôn tò mò tìm hiểu chân tướng đối với chuyện lộn xộn nhà người khác.

Cho nên, Tự Cẩm không muốn lá mặt lá trái với Tô Nhị, giữ khoảng cách là tốt nhất.

Vân Thường đến Minh Tú Cung, trong phút chốc thu hút sự chú ý của mọi người. Dù sao cung nhân trong Minh Tú Cung cũng khác với các cung khác, mọi người phân biệt rõ ràng. Các cung nhân có thể hầu hạ ở Minh Tú Cung đều không đơn giản. Trong này toàn người có quan hệ, có mặt mũi, nếu được tiểu chủ nhìn trúng, nói không chừng đến khi được tuyển, đề cử phân vị sẽ đề nghị người với quản sự cô cô. Do đó các cung nhân ở đây, mỗi lần tuyển tú đều tranh chấp tới đầu rơi máu chảy.

Vân Thường vừa xuất hiện ở Minh Tú Cung, chỉ nhìn phục sức trên người nàng ta cũng biết là đại cung nhân bên cạnh chủ tử, tiểu cung nữ bên trong vội cười dẫn người vào, "Vị tỷ tỷ này, không biết rõ tỷ ở cung nào vậy, tới chỗ này tìm ai, có chuyện gì quan trọng không?"

Vân Thường nhìn cung nữ trước mắt, cười cực kỳ nhu hòa, đầu tiên nhét vào tay cô ta một hà bao, nhìn tiểu cung nhân kia vội vàng cất vào tay áo mới từ tốn nói: "Là chuyện thế này, Tô tú nữ Minh Tú Cung sai người nói với chủ tử của tôi là muốn gặp một lần, chủ tử chúng tôi nhận được tin nên sai tôi đến xem thế nào. Tôi là người của Di Cùng hiên, cô xem có thể gặp người không?"

Tiểu cung nữ kia vừa nghe là người của Di Cùng hiên thì ánh mắt giật một cái, lập tức nói: "Thì ra là tỷ tỷ của Di Cùng hiên, tôi cũng không dám nói được hay không, không bằng tôi dẫn tỷ tỷ đi gặp quản sự cô cô, chuyện này phải được cô cô đồng ý mới được."

Minh Tú Cung coi trọng quy củ, điểm này Vân Thường biết rõ bèn cười cười, "Làm phiền cô."

"Không dám." Đại cung nữ cạnh chủ tử của Di cùng hiên kia, nàng ta dám đắc tội sao? Huống chi người ta vừa gặp mặt đã đưa hà bao, hiểu quy

củ còn biết lễ nghĩa, người lại hiền hòa, nàng ta ngốc mới đi đắc tội với người. Một bên dẫn người đi vào trong, đầu óc bên trong suy nghĩ linh hoạt, cũng muốn lấy lòng nhưng không biết rõ quan hệ giữa vị kia và Tô tú nữ là thế nào, tốt hay xấu đây? Nghĩ tới đây, tiểu cung nhân liền vừa cười vừa nói: “Tô tú nữ này thật đúng là có nhân duyên tốt, hôm trước Nhận Thanh tử tử của Trường Nhạc Cung cũng tới thăm nàng đó.”

Vân Thường vui vẻ, cũng không uổng đưa người ta hà bao, trong lòng cân nhắc bèn tỏ ra kinh ngạc nói: "Là thật sao? Nếu bên Trường Nhạc Cung đã có người đến thăm nàng ấy thì nàng còn muốn gặp chủ tử chúng ta làm gì đây? Mấy năm nay người nhà vị Tô tú nữ cũng không thiếu bắt nạt người nhà chủ tử chúng tôi. Chủ tử chúng tôi cũng chưa bao giờ thấy qua vị Tô tú nữ này, cũng không biết vì sao nàng ấy muốn gặp chủ tử chúng ta."

Nói lời này thì ai cũng hiểu, thì ra không phải một phe, người nhà lại còn có ân oán nữa. Vị Tô tú nữ kiêu căng ngạo mạn kia, luôn vênh mặt hất hàm sai khiến người khác cũng không phải là kẻ hiền lành tốt đẹp gì.

Trong hậu cung này không người nào là kẻ ngu ngốc. Tiểu cung nữ Dung Bình kia tuổi còn nhỏ nhưng có thể được giữ lại Minh Tú Cung làm việc, tuy vị trí chỉ là giữ cửa, nhưng một là không phải chịu những uất ức tức giận khi hầu hạ các tú nữ vốn quen được chiều chuộng kia, hai là đứng giữ cửa thì ai muốn đi ra ngoài đều phải lấy lòng cô ta. Cho nên đây chính là một công việc béo bở, ai cũng thích làm.

Dung Bình trong lòng cũng cân nhắc, vài ba câu liền lộ ra không ít chuyện bên trong Minh Tú Cung. Cô ta cũng là người giáo hoạt, chỉ nói chuyện liên quan đến Tô Nhị, những người khác không quan hệ thì một chữ cũng không đề cập tới. Vân Thường thấy Dung Bình này biết điều như thế, trong lòng cũng âm thầm suy nghĩ, có khi ngày nào sẽ phải nhờ đến cô ta. Hai người bắt chuyện vài câu, rất nhanh liền đi tới chỗ quản sự cô cô.

Triển cô cô vừa nhìn thì biết ngay là người không dễ nói chuyện, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, môi mím lại khiến người ta nảy sinh cảm giác e ngại, nghe Vân Thường nói cũng chỉ hơi nhú mào, nhưng vẫn gật đầu đồng ý, "Cô nương đi nhanh lên."

Vân Thường vội vàng tạ ơn. Dung Bình liền dẫn người đi tới chỗ Tô Nhị.

Vân Thường được đi qua thuận lợi như thế khiến những người của phòng khác rất hiếu kỳ. Trong thời gian ngắn, chỗ cửa sổ các phòng đều có mặt người ló đầu ra nhìn. Tuy vẫn cách một tấm màn che cửa, nhìn cũng không quá soi mói nhưng Vân Thường có thể cảm nhận được rất nhiều người đang nhìn mình. Trong lòng cười cười, ngoài mặt vẫn bình thản như cũ trực đi thẳng tới phòng Tô Nhị.

Lúc đó Tô Nhị đang đen mặt ngồi trong phòng, đối diện là Sở Trường Lam đang tươi cười, một cung nữ đứng trong góc, khéo mắt hồng hồng. Vân Thường nhìn lướt qua, vừa liếc mắt thì nhận ra ngay vị Tô tú nữ đầu óc giản đơn kia khẳng định bị chọc tức. Có điều đây cũng không phải là chuyện nàng ta cần quan tâm.

"Tô cô nương, đây là tỷ tỷ bên Di Cùng hiên." Dung Bình bước lên một bước hơi quỳ gối trước Tô Nhị, giới thiệu người xong cũng rất nhanh chóng lui lại.

Vân Thường nhìn theo bóng lưng Dung Bình, quả nhiên là người thông minh, biết mình phải làm gì, vào lúc nào.

Tô Nhị không rảnh phản ứng Dung Bình, vừa nghe là người của Di Cùng hiên đến, không cần nói tới Tô Nhị, ngay cả Sở Trường Lam đứng đối diện cũng ngẩn người. Đại danh Di Cùng hiên này, tú nữ các sân ai chả biết, nhìn thấy người tới tìm Tô Nhị, nét mặt Sở Trường Lam liền tối sầm lại.

Vân Thường như thể không thấy những phản ứng đó, trước tiên quỳ gối thi lễ một cái đối với Tô Nhị, lại quay sang Sở Trường Lam thi lễ, "Chào hai vị cô nương."

Sở Trường Lam thấy Vân Thường đối với các nàng đều như nhau thì trong lòng mới thoải mái hơn một chút, nhớ tới trước khi tiến cung người trong nhà đã nói qua, Hi Dung Hoa kia là dựa vào tỷ tỷ che chở, người của nàng ta phải khách khí với mình là đương nhiên. Nghĩ tới đây lập tức mạnh dạn lên, vẻ mặt kiêu căng nói với Vân Thường: "Không cần đa lễ, đứng lên đi."

Vân Thường tạ ơn xong rồi mới đứng dậy, cũng không nói chuyện gì thêm với hai người, không tỏ vẻ thân cận, chỉ nhìn Tô Nhị nói: "Tô cô nương sai người chuyển lời cho chủ tử chúng tôi. Chủ tử nhận được cố ý nhường nô tỳ qua báo lại, chủ tử và cô nương không quen, không có chuyện gì cần gặp."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Có Cần Trầm Xả Giận Cho Nàng Không (Phần 2)

Editor : Hương Cỏ

Tô Nhị còn tưởng rằng vị bên Di Cùng hiên kia sẽ gặp mặt mình, nếu không sai đại cung nhân bên người tới làm gì chứ. Nhưng những lời Vân Thường vừa thốt ra, sắc mặt cô ta liền trắng bệch. Rõ ràng là đánh mặt người ta!

Vân Thường nói xong, thấy Tô Nhị còn chưa kịp phản ứng gì cũng không thềm ở lại, hơi quỳ gối, rồi tự mình lui xuống. Mấy người này đều là tú nữ chờ tuyển, còn chủ tử của nàng ta là Dung Hoa đang mang hoàng tự. Nếu chủ tử không tính giấu giếm bản thân không vừa mắt Tô Nhị thì nàng ta cũng phải làm cho nổi bật hơn mới được.

Chân Vân Thường vừa ra khỏi cửa, phía sau liền nghe tiếng Sở Trừng Lam cười giòn giã, đầy tràn sự mỉa mai. Vân Thường trong lòng cười cười, tiếng cười kia so với cái gì cũng đều lợi hại hơn, Tô Nhị quả thật không chịu nổi. Ngẫm lại cũng có thể nghĩ ra, hẳn là trước đó Tô Nhị khoe khoang có quan hệ thân thiết với chủ tử các nàng. Dung Bình nói Tô Nhị và Sở Trừng Lam có chút mâu thuẫn, hai người ghét nhau như thế, giờ có chuyện này chắc Sở Trừng Lam cũng muốn mai mỉa một hồi.

Mà chuyện này cũng không thể trách ai được, quý phi muốn lấy Tô Nhị làm chủ tử khó chịu, cuối cùng kẻ bị xúi quẩy còn không phải là Tô Nhị này sao. Đây là bị người ta làm đá kê chân mà không cần thận suy nghĩ xem chuyện gì đang xảy ra, nếu cứ ngu ngốc như thế thì sau này còn chịu khổ dài dài.

"Đúng là mất mặt quá, là ai nói mình là tỷ muội cùng tông tộc với Hi Dung Hoa của Di Cùng hiên, nói cái gì tỷ muội tình thâm. Chà chà, cũng dám có mặt mũi nói thế cơ." Sở Trường Lam chính là không ưa Tô Nhị, mấy ngày nay hai người cãi nhau ầm ĩ. Cho nên lúc ấy Sở Trường Lam cố ý nói lớn, cách cửa sổ cũng truyền ra ngoài.

Tô Nhị đỏ mặt lên, nàng ta cũng thật sự không nghĩ tới Tô Tự Cầm lại lạnh lùng như thế, một chút tình cảm cũng không để cho, giẫm đạp nàng ta xuống đất không chút nào thương tiếc. Nàng ta là cô nương con vợ cả dòng chính, ở nhà luôn được tôn quý đã quen, trong phút chốc bị như vậy không thể nào chấp nhận được. Đã vậy còn nghe Sở Trường Lam mỉa mai, lập tức cả giận nói: "Cô nói bậy bạ gì thế? Miệng nói bậy không, một chút phong thái tiểu thư khuê các cũng không có."

"Người như cô cũng không biết xấu hổ mà nói đến phong thái tiểu thư khuê các?" Sở Trường Lam trợn mắt, "Cũng không biết là ai tối qua còn lý sự đâu?"

Thấy mình chọc phải tổ ong vò vẽ, Tô Nhị lập tức nói lại: "Cũng không biết ai ngáy rung cả trời đất, làm không ai ngủ được ngon lành."

"Cô nói bậy!"

"Cô mới nói bậy!"

Hai người lại cãi vã, người bên ngoài không ai vào khuyên can. Hai người này tính cách kiêu căng ngạo mạn, một người sau lưng có Hoàng hậu, một người có Quý phi che chở. Ngay từ đầu còn khuyên hai ba câu, nhưng đã phí sức lại còn không được cảm ơn, người ở chỗ này ai mà không là bảo bối trong nhà, ai chịu bọn họ tức giận chứ?

Cãi nhau ầm ĩ nửa ngày cũng không có người vào khuyên một câu, ngược lại khiến cho Triển cô cô lại phạt hai người sao chép cung quy.

Kiều Linh Di nghe động tĩnh bên ngoài, ngẩng đầu nhìn Bành Minh Vi ngồi đối diện đang yên lặng đọc sách. Cha nàng ta Bành Đạt là Tự Khanh Tư nông, quan tam phẩm. Ở trong kinh đô thật sự là bình thường, chức vụ chỗ quản lý cũng chỉ là phụ trách quản lý lương thực tích trữ và cung ứng lương thực cho kinh đô. Nhưng người con gái này của Bành Đạt lại cực kỳ xuất sắc, đôi mắt sáng như sao trời, màu da như ngọc, một bụng thi thư, con người có khí chất cao quý. Từ khi hai người được sắp xếp ở chung một gian phòng thì không có gì mâu thuẫn, nàng ta cũng cố ý giao hảo nên hai người trò chuyện với nhau rất vui.

Lúc đó nghe bên ngoài ồn ào, nàng ta chủ động gọi: "Minh Vi."

Bành Minh Vi ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt hồng rạng rõ như ráng mây nở một nụ cười nhẹ, vẻ mặt tò mò nhìn Kiêu Linh Di. Nàng ta có ấn tượng rất tốt đối với Kiêu Linh Di, người xinh đẹp đáng yêu, tính tình cũng cởi mở, hào phóng tri lễ, khác hẳn với những tỷ muội bụng dạ hẹp hòi bên nhà mình.

"Minh Vi, cô lớn lên ở kinh thành, có từng nghe nói tới danh tiếng của Hi Dung Hoa không? Tôi ở ngoài kinh thành nên không biết nhiều, mới vừa nghe bên ngoài ồn ào, hình như Hi Dung Hoa kia rất lợi hại thì phải?" Kiêu Linh Di nhìn Bành Minh Vi không nháy mắt, trên mặt đầy mong đợi, tỏ vẻ đầy mờ mịt sở hãi đối với chốn thâm cung.

Bành Minh Vi trong lòng thương xót, nhưng nàng ta cũng không thích nói bậy về người khác, chỉ nhìn Kiêu Linh Di nói: "Chuyện của chủ tử Hi Dung Hoa không phải là chuyện chúng ta có thể tùy tiện nói, ở trong kinh cũng rất ít khi nghe được về nàng ấy." Nói đến đây dừng lại một chút, nhìn Kiêu Linh Di: "Nhưng mọi người đều biết nàng là người Hoàng thượng rất thích, chính là người hiện đang mang long thai."

Kiều Linh Di nháy mắt mấy cái, "Vậy sao? Vậy nhất định là mỹ nhân rất đẹp."

Bành Minh Vi liền cười gật gật đầu, không có đúng cũng không nói không đúng.

"Cũng không biết tính tình Hi Dung Hoa thế nào, nhưng tôi nhìn thấy đại cung nữ của nàng rất... Khí khái." Kiều Linh Di than nhẹ một câu.

"Các chủ tử trong cung này ai cũng đều có khí khái hết, chúng ta chưa thấy qua nên trong lòng đương nhiên hơi bất an. Nhưng chỉ cần chúng ta cứ dựa theo quy củ làm việc, dĩ nhiên là sẽ không có trở ngại gì."

Kiều Linh Di trong lòng cười nhạo một tiếng, trên mặt lại gật gật đầu, "Cô nói đúng, chúng ta chỉ cần quy củ. Chứ nhìn Tô Nhị và Sở Trường Lam kia cả ngày quây nháo không cho ai yên tĩnh, đọc sách cũng không thể bình tâm được."

Nghe Kiều Linh Di nói, Bành Minh Vi cũng bất giác nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài đã không còn tiếng ồn ào nữa. Ánh mắt sáng ngời của nàng ta lại nhìn vào vườn hoa bên ngoài, hương thơm dịu nhẹ nhưng trong Minh Tú Cung nhỏ bé này đầy tràn mùi tính. Nếu là có thể không được tuyển chọn về nhà cũng là một lựa chọn tốt. Nhưng nghĩ tới sự trông mong của người nhà, Bành Minh Vi lại thu hồi ánh mắt, nhìn sách nhưng chẳng đọc được chữ nào.

Hi Dung Hoa... Trong kinh đô, e là không cô nương nào không biết rõ nàng ta.

Nhà Tô gia xuất hiện một Hi Dung Hoa, phụ thân chương quản Thiên Đình Tư, ca ca làm thống lĩnh Kiêu Long Vệ. Người người đều nói Hi Dung Hoa kia nhất định là hồ ly tinh chuyển thế, giờ lại còn có thai. Nếu như sinh hạ hoàng tử, về sau Tô gia chỉ biết càng thêm từng bước lên cao. Nhà bọn họ vốn không có ý định đưa nàng ta dự tuyển. Nhưng sau khi xuất hiện Hi Dung Hoa, lòng người liền linh hoạt lên. Hi Dung Hoa kia xuất

thân cũng không cao, chỉ là dòng thứ bị Tô gia Khúc Châu trục xuất, nàng ta có thể làm, người khác tự nhiên cũng có thể.

Bành Minh Vi hơi nhú mày, sách này chắc đọc không vào rồi, dứt khoát cầm lấy giỏ may vá ra xe chỉ luân kim.

Ở đối diện Kiều Linh Di theo dõi mọi thay đổi trên nét mặt Bành Minh Vi, trong phút chốc cũng có cân nhắc riêng. Nhớ tới những lời cô cô nói trước khi đi, cả nhà đều đặt hy vọng trên người nàng ta. Phụ thân, thúc thúc, có thể trở về kinh đô hay không, đi khỏi chốn thâm sơn cùng cốc kia, cô cô có thể hồi cung lấy lại quyền quản lý lục cung hay không, tất cả đều dựa vào nàng.

(Còn tiếp ...)

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Có Cần Trầm Xả Giận Cho Nàng Không (Phần Cuối)

Editor : Hương Cỏ

Lần này có thể dự tuyển đều nhờ có cô cô nàng chu toàn mọi việc bên trong. Huống chi... Mặt Kiều Linh Di đỏ ửng lên, nàng ta và Hoàng thượng vốn là biểu ca, biểu muội, lúc nhỏ cũng gặp nhiều lần. Lúc đó hẳn còn là thái tử, nàng là con gái cao quý của Kiều gia, thường xuyên đi theo mẫu thân tiến cung thăm cô cô...

Tám năm trước nhà bọn họ rời kinh thành, khi đó nàng mới bảy tuổi. Giờ cuối cùng nàng cũng trở về, lại càng không muốn sống lại cuộc sống nghèo nàn bần khổ ở chốn biên thùy đó nữa. Những ngày khổ cực, sống lo âu như vậy không muốn trải qua thêm một lần nào nữa. Từ thiên chi kiêu nữ đến con gái phạm nhân, giờ nghĩ tới những xa hoa phồn thịnh của nhà mình ngày xưa, trong lòng Kiều Linh Di càng thêm lo lắng, chỉ có nàng ta mới có thể hiểu rõ ràng mình muốn gì.

Trong phòng hai người đều suy nghĩ riêng tư, trong bất giác không ai chú ý tới đối phương. Trong phòng đối diện Lý Uẩn Tú và Vương Tịnh Uẩn cũng đang thì thầm to nhỏ, chuyện nói đến không gì khác ngoài Vân Thường mới rời đi.

"Lúc ở nhà cũng đã thường nghe nói tới tên tuổi của Hi Dung Hoa trong cung, không nghĩ tới mới vào không bao lâu đã được thấy đại cung nhân bên cạnh Hi Dung Hoa. Hàm Nhu cô thấy thế nào?" Lý Uẩn Tú vừa cười vừa nói, đôi mắt sáng linh động như sâu xa như một đầm nước, sâu thật sâu, trông không thấy đáy.

Vương Tịnh Uẩn ngồi đối diện nghe vậy buông đồ may vá trong tay, ngẩng đầu nhìn Lý Uẩn Tú, "Vừa nãy tôi cũng không nhìn kỹ, chỉ nhìn được thoáng một cái, nhưng có thể nhìn ra được là người rất quý củ."

Quý củ? Khuôn mặt lạnh lùng điểm lệ của Lý Uẩn Tú lộ ra chút tươi cười, "Nhìn cô xem, thấy ai cũng nghĩ là người tốt, là người quý củ. Tôi lại cảm thấy cung nhân của Di Cùng hiền không tầm thường chút nào. Cô xem nàng ta làm việc, nói năng không nhiều nhưng lại gọn gàng linh hoạt, không dài dòng lời thôi. Người như vậy rất khó được."

"Vậy thì sao chứ? Chẳng có mấy quan hệ với chúng ta. Còn nữa nghe nói Hi Dung Hoa có bầu, chắc chắn chúng ta cũng không thấy được, nói chuyện này để làm gì."

"Giờ không thấy được, lẽ nào về sau còn không thấy được ư?" Lý Uẩn Tú thật sự là bị tính tình này của Vương Tịnh Uẩn làm tức chết, "Giờ cô phải suy nghĩ cân nhắc xem phải làm gì, còn hơn là sau này không biết đâu mà làm."

"Có gì tốt mà phải cân nhắc chứ?" Vương Tịnh Uẩn như trong mộng nhìn về phía Lý Uẩn Tú, "Cho dù có thể thành công được lưu lại, để cử vị phần sơ phong chắc chắn sẽ không cao. Phía trên không triệu kiến thì chúng ta cứ ngoan ngoãn ở trong cung mình, cô đừng có manh động kéo bị người khác tóm được điểm yếu."

Lý Uẩn Tú: ...

Thôi được rồi, nói với cô ta nhiều cũng không hiểu được, Vương Tịnh Uẩn là kẻ ngu ngốc, coi như làm người tốt không công.

Nằm xuống giường mình, Lý Uẩn Tú khó tránh khỏi nhớ tới khí chất của Đại cung nữ vừa mới tới kia. Khí thế so với quản sự trong nhà nàng ta còn cao hơn một chút, nhưng bọn họ là kinh nghiệm trăm năm tích lũy được. Trong cung này, chỉ một người bên cạnh Hi Dung Hoa nhỏ nhoi cũng đã

không thể xem thường, vậy ... Quý phi hoàng hậu thì ... nghĩ cũng không dám nghĩ nữa.

Nghĩ tới đây không khỏi lại phiền não, cũng không biết khuôn mặt này của mình có bị Quý phi chú ý không. Nghe nói dung mạo Quý phi nương nương độc nhất vô nhị, lần này hiệp trợ Hoàng hậu nương nương tuyển tú, nếu là không được nàng ta xem trọng thì lúc đó chỉ sợ khó tránh khỏi sẽ không thuận lợi. Nghĩ như vậy lại thấy thật hâm mộ nét mặt dịu dàng động lòng người của Vương Tịnh Uẩn kia. Người cũng dễ bị lừa gạt, không tranh cường hiếu thắng, nếu là nàng cũng thích người thế này vào cung, không bị uy hiếp.

Nhìn thấy Lý Uẩn Tú bên kia lại bắt đầu bất an trần trọc, Vương Tịnh Uẩn muốn nói điều gì lại nuốt trở vào, cúi đầu nhìn một nửa bông hoa bách hợp mình đang thêu, trong lòng than nhẹ một tiếng rồi lại nhặt đồ lên tiếp tục thêu.

Chuyện Hi Dung Hoa của Di cùng hiên phái người đến Minh Tú Cung không phải là bí mật, không chỉ Minh Tú Cung mà nhanh chóng lan truyền khắp nơi, các cung khác cũng nhận được tin tức rất nhanh.

Đợi đến khi chỗ Tiêu Kỳ nghe được tin này thì sắc trời đã tối. Hắn dứt khoát buông tấu chương trong tay, đứng lên đi sang Di Cùng hiên. Khoảng cách từ Sùng Minh Điện đến Di Cùng hiên rất gần, hắn coi như đi tản bộ, uống xong một ly trà thì cũng đi đến nơi.

Trong phòng Tự Cẩm tự mình chỉ đạo cung nhân bày bữa tối. Thấy Tiêu Kỳ đến, nụ cười trên mặt nở rộ, tự mình ra cửa đón vào, "Ngày hôm nay người tới sớm, còn tưởng rằng phải chờ thêm một lát chứ."

Tiêu Kỳ đỡ Tự Cẩm, nhíu mày nói: "Nàng đi chậm một chút, cũng không cần ra đón, vội vội vàng vàng làm cái gì."

"Thiếp muốn sớm ở cạnh Hoàng thượng thôi mà." Tự Cẩm nũng nịu kéo cánh tay Tiêu Kỳ, nụ cười trên mặt ngọt lịm lòng người ta.

Tiêu Kỳ bị nàng vừa lôi vừa nói như vậy lại cảm thấy không được tự nhiên. Thật là ... trong này nhiều người như thế, nói chuyện chẳng có kiêng kị gì hết. Nếu bị truyền đi, người bên ngoài không biết lại nói như thế nào đây, "Một chút quy củ cũng không có."

"Quy củ là cho người khác xem, Hoàng thượng nói thiếp không cần câu nệ trước mặt mà, thiếp chỉ phụng chỉ làm việc thôi."

"Nói cái gì cũng là nàng có lý hết." Tiêu Kỳ cũng không còn gì để nói.

"Hi hi." Tự Cẩm ngây ngô cười hai tiếng cho qua, kéo Tiêu Kỳ cùng nhau đi vào phòng.

Trong phòng Vân Thường đang mang người bày bữa tối. Trên mặt bàn bày năm hương nấu măng mùa đông, măng sợi trộn đậu mầm, hương thung trộn đậu phụ, còn có ba bốn món ăn phụ. Ngoài ra, còn có bắp dê nấu tương, cá hấp thì là, gà hầm nấm đình hương, canh bí đao thịt dê, thịt dê nướng...

Tiêu Kỳ nhìn một cái rồi nghiêng đầu nhìn sang Tự Cẩm, "Đồ ăn của nàng toàn là thịt dê nhỉ." Cả một bàn thịt dê, cũng rất giỏi chế biến ra đủ loại thức ăn.

"Hôm nay thiếp đặc biệt thêm ăn thịt dê liền sai ngự thiện phòng nấu. Nhưng Thái y nói không được ăn nhiều, sợ nóng trong nên thiếp cũng chỉ dám làm lên nhìn một chút cho đỡ thèm, nhất định không dám ăn nhiều. Ngoài kia còn có cháo đang nấu trên lò nóng hổi, sẽ mang vào ngay." Tự Cẩm rất tiếc nuối nói, đây là thịt cừu quan ngoại dâng tới, nói là cũng giống vị thịt dê.

Nhìn nét mặt đầy tiếc thềm của Tự Cầm, Tiêu Kỳ kéo nàng đi rửa tay trước, sau đó nói: "Nếu nàng muốn ăn, chờ sau khi sinh con có thể ăn bao nhiêu tùy thích. Giờ mọi chuyện phải nghe thái y, nếu không cho nàng ăn nhiều thì đừng tham ăn."

"Thiếp biết mà." Tự Cầm vẫn còn ủy khuất.

Tiêu Kỳ kéo Tự Cầm ngồi xuống, mấy người Vân Thường dọn xong đồ ăn liền khom lưng lui ra. Tự Cầm đang cầm đũa tự mình gấp thức ăn cho Tiêu Kỳ thì liền nghe hăn hỏi: "Nghe nói nàng sai người sang Minh Tú Cung?"

Tự Cầm sửng sồ, miếng sườn cừu đang kẹp trong đũa bị rơi xuống.

"Ai lại báo cho hoàng thượng biết rồi? Người biết cũng quá nhanh đi." Tự Cầm lại gấp một miếng nói lầm bầm, vẻ mặt không vui.

Tiêu Kỳ liền nhìn nàng, "Nàng làm thì không cho người khác nói sao được? Đừng nói chỗ ta, chỉ sợ toàn bộ hậu cung đều biết tin rồi."

"Chuyện này cũng không phải do thiếp gây nên, là Tô Nhị kia đến bầu víu quan hệ, thiếp không khách khí ngăn cản thôi." Tự Cầm cười lạnh liền kể lại toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối, cuối cùng cắn răng nói: "Làm sao nàng ta có mặt mũi mà tìm thiếp chứ, năm đó dòng chính làm mấy chuyện kias, thiếp cũng không tin bọn họ không biết."

"Nàng đó, oán khí còn rất sâu?" Tiêu Kỳ hiếm khi nhìn thấy Tự Cầm tức giận như thế, việc Quý phi trước đây cũng không thấy nàng như vậy." Có cần trầm xả giận cho nàng không?"

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 216: Hai Chương Hợp Nhất (1)

Editor : Hương Cỏ

Hắn vừa nói như thế, Tự Cẩm cũng hơi bất ngờ nhìn sang phía Tiêu Kỳ. Hắn không phải là người ăn nói tùy tiện, không phải là bị cái gì kích thích chứ?

"Hoàng thượng không sao chứ?"

Tiêu Kỳ đen mặt.

Tự Cẩm ngây ngô cười "Ha ha", "Mấy chuyện nhỏ này cần gì Hoàng thượng phải hao tâm tổn trí, lòng thiếp hiểu rõ, biết mình nên làm cái gì mà."

Hai người không nói thêm gì nữa tập trung ăn cơm, sau đó vào trong phòng nghỉ ngơi. Trong đầu Tiêu Kỳ đang suy nghĩ Tự Cẩm nói nên làm là làm cái gì chứ?

Tiêu Kỳ không phải người ngu. Kể từ sau khi Tự Cẩm mang thai, những hành động lời nói của nàng khiến hắn có thể nhìn ra được trong lòng nàng có dự định riêng. Trước đây nàng hận không thể trốn mãi trong Di Củng hiên một bước không ra, nhưng giờ thỉnh thoảng cũng sẽ ôm bụng đi dạo một vòng bên ngoài. Nếu gặp phải người khiêu khích chọc tức cũng sẽ không nhượng bộ, chắc chắn đi tới chỗ Hoàng hậu đòi công đạo.

Thời gian này Hoàng hậu lại khôi phục thái độ như trước đây đối với Tự Cẩm, không biết rõ hai người có chuyện gì hay không nhưng hành động,

lời nói của Tự Cẩm bây giờ rõ ràng đang đi theo con đường của Quý phi. Hẳn không thể không cẩn thận tự suy ngẫm lại những liên quan đến việc này. Tự Cẩm không phải là người nóng vội, dễ xúc động. Nàng làm như vậy nhất định có lý do của nàng. Nhưng giờ nàng chưa chịu nói thì hẳn cũng chỉ đành tự mình suy đoán.

Suy đi nghĩ lại thì phát hiện ra một bí mật.

Tự Cẩm nâng lên Hoàng hậu đoan trang rộng lượng hiền thực lương thiện, còn bản thân mình là một sủng phi mới nổi kiêu ngạo ương ngạnh. Đương nhiên Tự Cẩm ương ngạnh có chừng mực, nhưng khổ tâm suy nghĩ của nàng lại khiến cho Tiêu Kỳ thật sự cảm thấy khó chịu.

Về chuyện tú nữ, Tự Cẩm chưa từng chủ động nhắc qua trước mặt Tiêu Kỳ. Tiêu Kỳ không phải là người coi tình yêu là tất cả, nàng cũng không phải là cô gái sẽ sống chết vì tình yêu. Hai người cứ thế chung sống, mỗi ngày lại thêm ăn ý hơn.

Đề tài này không phải là chuyện nên nhắc tới, Tiêu Kỳ không nói sẽ vì nàng thủ thân như ngọc, nàng cũng chưa từng có yêu cầu hẳn phải thủ thân như ngọc. Vậy không phải là trò cười sao? Người dựa vào đâu mà đòi một vị hoàng đế cả đời chỉ trung thành với một nữ nhân? Ngay cả đàn ông thời hiện đại bị những quy tắc luật hôn nhân trói buộc còn chưa chắc có thể làm được. Người dám bắt một người có tam cung lục viện làm thế, thì có khác gì bắt một con mèo đứng trông thùng cá mà không được ăn. Đó không phải ý nghĩ rất rất ngây thơ sao?

Tự Cẩm cũng không cho là mình có sức quyến rũ lớn như vậy. Nhưng vị trí và hoàn cảnh của Tiêu Kỳ cho Tự Cẩm hy vọng rất lớn. Cũng giống như trong hai năm qua Tiêu Kỳ không chạm vào người khác, là thật sự sợ nàng ghen, hoặc là hẳn thật có thể làm được Liễu Hạ Huệ chăng? Đương nhiên không phải vậy. Có thể khiến cho Tiêu Kỳ nhẫn nại được là tình thế hiện nay của triều đình. Cho nên mặc kệ quá trình như thế nào, kết quả là như

nhau. Dù sao Tiêu Kỳ không chạm vào người khác, thời gian này nàng cũng nhẹ lòng hơn.

Như thế nàng cũng có thể vui vẻ sống qua ngày.

Mặc dù trong lòng rất lý trí, nhưng Tiêu Kỳ đối với nàng không tầm thường, ăn, mặc, ở, đi lại đều ưu ái không thể tưởng tượng được. Hẳn đối tốt, nàng đương nhiên cũng muốn tốt với hắn. Mọi người đều nói tình cảm là bồi dưỡng mà thành. Giờ nàng đã có thể hiểu được câu nói sâu xa này.

Giống như bây giờ Tụ Cẩm không thích ăn cơm một mình, buổi tối cũng không muốn ngủ một mình giữa giường rộng lớn. Đã quen hai người chung đụng sớm chiều, đột nhiên chỉ có một mình, lại tựa như trống vắng rất nhiều.

Tỷ như bây giờ, lúc hai người ở chung, Tụ Cẩm sẽ không bao giờ nhắc tới chuyện tú nữ làm cả hai đều không thoải mái, dù sao người ta cũng phải tiến cung. Nhưng sau khi bọn họ tiến cung, nàng có thể giữ được trái tim Tiêu Kỳ hay không, đó chính là bản lĩnh của nàng.

Nghĩ tới đây, Tụ Cẩm lại cười, nhìn Tiêu Kỳ ngồi xuống, nắm một ngón tay hắn trêu chọc, vừa giỡn vừa nói: "Về chuyện khất nợ thuế nông không giao, thiếp nghĩ ra một biện pháp, Hoàng thượng có muốn nghe hay không?"

Tiêu Kỳ đã dựa vào gối mềm. Gối lớn, mềm mại, cả người dựa vào, xương cốt toàn thân đều cảm thấy buông lỏng. Nhìn Tụ Cẩm lòng dạ hẹp hòi ở trước mặt hắn sống chết cũng không nhắc chuyện tú nữ thì biết trong lòng nàng nhất định đang rất chua xót.

Hắn cho rằng Tụ Cẩm đang muốn chuyển đề tài nói chuyện, cũng không tính tìm hiểu lý do, tùy ý để nàng cầm tay mình chơi đùa, thuận miệng hỏi, "Biện pháp tốt gì vậy, nàng nói nghe thử xem." Chuyện nợ thuế nông đã tích lũy mấy năm nay, liên lụy sâu xa. Chẳng biết một đao chém xuống có

thể giải quyết được không. Triều đình tạo áp lực buộc địa phương phải khất nợ thuế nông, lương thực. Xuống đến quan viên lại chỉ biết bức bách dân chúng, kể từ đó sẽ tạo nên sự oán thán khắp nơi. Dân chúng oán hận chất chứa càng nhiều, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì hay không.

Chuyện khó chính là ở chỗ này.

Tiêu Kỳ đang liên tục suy nghĩ tìm người thích hợp, cần phải xâm nhập địa phương, điều tra kỹ lợi hại, một lần hành động phải nắm được chứng cứ thực tế thì chỗ hấn mới có thể dùng biện pháp rút củi dưới đáy nồi. Chuyện này nói đến thì đơn giản, nhưng khi áp dụng thì lại rất khó. Mỗi quan viên địa phương giống như cường hào ác bá, khắp nơi cấu kết, trợ giúp lẫn nhau, lại có quan viên kinh đô che chở, đâu có dễ dàng như vậy.

Tự Cẩm cũng không biết suy nghĩ của Tiêu Kỳ, thời kỳ hai người sống không giống nhau đã tạo nên tư tưởng khác biệt. Phương thức Tự Cẩm suy nghĩ hành động mang đặc thù của người thời hiện đại, nói làm liền làm, tuyệt không chần chừ do dự. Không động liền không động, vừa động tất nhiên là ngoan tuyệt, không để lại đường lui.

"Tự thiếp nghĩ ngợi lung tung, cũng không biết là thích hợp hay không, Hoàng thượng cứ tùy ý nghe một chút là được." Tự Cẩm cũng không biết phương pháp này của mình có được không, cân nhắc một chút liền nói: "Thiếp cứ suy nghĩ mãi, phủ khố của địa phương thiếu lương thực là thực sự thiếu hay bị tham ô? Nếu quả thật không có lương thực, vậy thì cũng thôi. Nếu dân chúng nộp đủ lương thực lên nhưng bị những kẻ xấu xa kia chia chác cho nhau, dân chúng chỉ biết oán giận triều đình tăng thêm thuế, triều đình lại cho rằng dân chúng xảo trá không chịu giao lương thực."

Tiêu Kỳ nghe vậy liền gật gật đầu, "Trước kia xác thực có chuyện như vậy, nhưng bây giờ bọn họ chưa chắc dám làm công khai như thế." Khi Phụ hoàng hấn còn tại vị, đã từng mạnh mẽ sửa trị một hồi, nhưng lại khiến

quan bức dân phản, dân chúng phía nam đại loạn, suốt cả một năm đều không được yên bình.

"Đều nói quan huyện thì khôn khéo như nước chảy, mà các phòng thu chi của địa phương như tường đồng vách sắt. Thiếp nghĩ nếu chúng ta có thể đột phá từ phòng thu chi của các địa phương, nếu thành công thì chuyện này có thể dễ dàng hơn nhiều."

Tiêu Kỳ nghe lời nói này nét mặt bỗng chốc nghiêm trang lên, ngay sau đó người cũng ngồi thẳng dậy, im lặng nhìn Tự Cầm nghe nàng nói tiếp, "Nói chung triều đình bao năm qua phái quan viên đi xuống tra án, người có kinh nghiệm lại không nhất định hiểu về thuế vụ, người hiểu thuế vụ chưa chắc có kinh nghiệm xử lý chính sự. Nếu như có thể tìm được một người vừa hiểu thuế vụ, vừa có kinh nghiệm phong phú xử lý chính sự, lặng lẽ sai xuống, cầm lấy thủ dụ của hoàng đế thọc sâu vào nội bộ phòng thu chi các nơi, điều tra kỹ nhiều năm thuế nông nhập phủ kho. Nếu như có thể thuận lợi, chắc chắn sẽ khiến cho nội bộ quan viên phía Nam đại loạn, quan viên cắn xé lẫn nhau. Nhân cơ hội này Hoàng thượng có mấy tân khoa trạng nguyên trong tay, vừa vận đưa vào năm vùng. Cứ cho chức vị thấp nhất rèn luyện lên. Chắc chắn trong thời gian hai ba năm, mấy người này sẽ trở thành lưỡi đao lợi hại nhất trong tay Hoàng thượng."

Nhân viên kế toán cũ, nhiều năm kinh nghiệm, trong tay nhất định sẽ có những bí mật của nha môn địa phương. Đây là bảo bối bọn họ giữ để bảo vệ tính mạng mình. Trước kia Tự Cầm không hiểu, nhưng xem qua nhiều phim truyền hình cũng rút ra vài kiến thức. Tiêu Kỳ làm hoàng đế có thể chỉ điểm giang sơn, xử lý chính vụ, nhưng lại không có nhiều tinh lực để ý tới sinh tồn của một kế toán nhỏ nhoi ở phòng thu chi tại địa phương. Cũng giống như đạo lý con voi không thể biết con kiến ở đâu, ăn gì vậy.

Con người, khi đến được một địa vị cao thì khó tránh khỏi không nhìn hết bóng tối dưới chân mình.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 217: Hai Chương Hợp Nhất (Phần 2)

Tự Cẩm tổng hợp kinh nghiệm kiếp trước, kết hợp sự tình trước mắt, cảm thấy nhìn dưới góc độ như vậy, mặc dù cũng không quá dễ dàng, nhưng một khi đã tìm được trọng điểm, làm quan trường Giang Nam đại loạn, tất nhiên sẽ có rất nhiều quan viên cấu xé, tố cáo lẫn nhau. Đến lúc đó vừa có thể thu thuế lương thực thiếu, còn có thể hạ gục nhiều quan viên khác, tự mình thượng vị.

Chuyện thật tốt mà.

Nói xong, Tự Cẩm liền nhìn Tiêu Kỳ, chỉ thấy lông mày hăn nhú chặt, lúc chau lúc giãn, chỉ có đôi mắt lại sáng ngời. Cảm nhận được ánh mắt của Tự Cẩm, Tiêu Kỳ nhìn thẳng vào mắt nàng, "Sao nàng lại nghĩ tới điều này?" Hăn nghĩ vài chục biện pháp, nhưng biện pháp nào cũng sẽ liên lụy tới rất nhiều người. Một khi bị người khác phát giác, tất nhiên sẽ khiến công việc bị đình trệ, rất khó có thể đi tiếp.

Nhưng biện pháp này của Tự Cẩm lại khiến cho hăn hưng phấn hai mắt tỏa sáng, từ một góc độ khác ra tay.

Chính xác, là hưng phấn!

"Thiếp chỉ nghĩ đại thụ lớn khó động, con kiến nhỏ dễ giải quyết, do đó mới nghĩ đến điểm này, Hoàng thượng cảm thấy hữu dụng sao?"

Tiêu Kỳ định định thần, lại cầm ngược tay Tự Cẩm, "Giờ thì khó mà nói, dù được hay không cũng cần cẩn thận an bài. Máy người chức vụ thấp thường chỉ vì tiền mà làm việc. Nếu không bị áp lực cấp trên chỉ e không

dám nói thật. Cho nên lúc này phải bàn tính kỹ càng. Nếu làm cũng phải người ngoài sáng, người trong tối phối hợp chặt chẽ, hai nơi công kích mới có thể đạt hiệu quả..."

Tự Cầm nghe Tiêu Kỳ nói không khỏi sửng sờ, nàng chỉ cung cấp đề nghị, cũng không biết rõ phương pháp này có được không nhưng cách này cũng chưa đủ chặt chẽ. Không nghĩ tới Tiêu Kỳ nắm ngay được trọng điểm tấn công, sự thông minh của hãn quả là ...

Tiêu Kỳ càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này không thể kéo dài nữa, đứng dậy nhìn Tự Cầm, "Nàng nghỉ ngơi thật tốt, buổi tối ta đến với nàng."

"Dạ." Tự Cầm cười đồng ý, chỉ cần không đi tìm mấy con tiểu hồ ly tinh là được, cho dù ngủ ở Sùng Minh Điện cũng không sao, nếu như có thể đến Di Cùng hiền thì tốt hơn.

Vung khăn tay lên, tự mình tiễn Tiêu Kỳ đến cửa viện. Tiêu Kỳ đi hai bước mạnh quay đầu lại, chỉ nhìn thấy Tự Cầm còn đang vẫy khăn tay, nụ cười trên mặt lấp lánh dưới ánh mặt trời rực rỡ. Nàng như vậy hình như rất vui vẻ, ngay sau đó hãn cũng cùng cười theo một cái, rồi mới xoay người đi.

Tự Cầm ưỡn bụng nhìn theo Tiêu Kỳ đi xa, rồi mới vịn tay Vân Thường trở về. Vào sân, nàng cũng không vội đi vào nhà mà đi dạo lòng vòng quanh mấy bồn hoa. Nàng quả nhiên ngày càng thật lòng với Tiêu Kỳ, nhìn hãn đi cũng cảm thấy luyến tiếc không nguôi. Chao ôi, hãn cũng quay đầu lại nhìn mình, có phải hãn cũng không bỏ được mà đi chẳng?

Sau khi tán bộ tiêu thực, Tự Cầm trở về nghỉ trưa. Trần trọc một hồi không thể nào ngủ được, nàng chợt nhớ tới tình cảnh hôm tiệc đầy tháng của Ngọc Trân công chúa, hôm đó Quý phi cũng giữ hoàng đế ở lại Trường Nhạc Cung. Lần này Tự Cầm cũng không thể mặt dày mày dạn giành người được. Không nghĩ tới nàng chưa ra tay thì Hoàng hậu nương nương

đã ra tay. Tóm lại Quý phi không được như ý nguyện, Hoàng hậu kéo người đi, lại đẩy Hoàng thượng tới chỗ của nàng.

Hoàng hậu biểu đạt thiện ý, nàng có thể tiếp nhận. Nhưng con gái Vệ Quốc công cũng tuyển tú tiến cung, Hoàng hậu lại đang mong em bé nên vẫn sẵn lòng giúp đỡ vị muội muội kia, dù sao cũng vẫn là huyết mạch Sở gia. Cũng chính từ chuyện tranh chấp lần trước mà liên minh giữa Hoàng hậu và Quý phi lại tan vỡ hoàn toàn, trở về tình hình như trước đó.

Lần này quý phi đỡ Tô Nhị lên, chỉ sợ là nhằm vào mình. Hoàng hậu có tính toán gì với cô nương Sở gia không nàng cũng không biết, nhưng ngầm lại muốn sơ phong địa vị cao cũng không thể. Đã có một vị Hoàng hậu, Sở gia chắc chắn sẽ không xuất hiện thêm một phi tần có địa vị cao, cô nương này của Sở gia vào cung chính là một công cụ sinh con mà thôi.

Mắt thấy việc tuyển tú cũng sắp kết thúc, thái hậu cũng đến lúc phải trở về rồi. Cô nương Kiều Linh Di là cháu gái của Thái hậu, nếu không có bà che chở, vị phân sơ phong khẳng định không cao. Cho nên thái hậu nhất định sẽ nóng lòng trở về, nhưng vì sao trong cung chẳng có chút động tĩnh gì nhỉ?

Quãng đường từ biệt cung trở về cũng không xa, chỉ tốn mấy ngày đi đường. Nhưng nếu trong cung nghênh đón thái hậu thì Thọ Khang Cung cũng phải sớm quét dọn lau chùi, bố trí vật dụng, an bài người hầu hạ, làm những việc này đều cần có thời gian.

Tự Cẩm nghĩ đi nghĩ lại liền ngủ. Buổi chiều khi tỉnh lại liền nghe nói Tiêu Kỳ mời mấy vị đại thần đi Sùng Minh Điện. Lúc trời tối đen thì Quản Trường An tự mình tới truyền lời, buổi tối Tiêu Kỳ sẽ không đến, nghỉ lại ở Sùng Minh Điện, kêu nàng sớm đi nghỉ ngơi.

Tự Cẩm mơ hồ cảm thấy Tiêu Kỳ an bài nhanh chóng chuyện nợ thuế nông như vậy, chắc hẳn có liên quan rất lớn với việc thái hậu hồi cung.

Nhưng Tự Cầm cũng nghĩ không thông hai chuyện này có liên quan gì đến nhau, thái hậu trở về còn có thể can thiệp triều chính ư?

Một đêm ngủ ngon.

Phương thức làm việc của Tiêu Kỳ xưa nay là trộn lẫn lớn nhỏ, mưu tính sâu xa. Nhất thời nàng không nhìn thấu cũng không có gì phải thẹn thùng. Hẳn là một cao thủ mưu kế, lại còn xuất thân hoàng gia, Tự Cầm vẫn tự hiểu rõ, mình có thúc ngựa cũng khó theo kịp người ta.

Trong Minh Tú Cung, tú nữ được giữ lại phải học quy củ hơn một tháng. Sau chuyện lần trước có Vân Thường truyền lời, Hoàng hậu nương nương cố ý hạ chỉ ý, chưa có buổi chọn lựa cuối cùng thì không ai được tùy ý ra khỏi Minh Tú Cung, người trong hậu cung cũng không thể tùy ý đến thăm những người trong Minh Tú Cung, để tránh tạo sự hiểu lầm.

Tự Cầm lại một lần nữa cảm thấy, Hoàng hậu nương nương thật sự là thần trợ công, giờ này Quý hân là tức phát điên. Hoàng hậu giúp nàng hết lần này tới lần khác bớt lo lắng, đỡ phải cả ngày nghĩ tới Tô Nhị kia sẽ gây thêm chuyện phiền toái gì đó ảnh hưởng mình.

Minh Tú Cung bị quản chặt hơn, trong cung lập tức lại khôi phục bình tĩnh. Chính lúc đó cuộc tỉ thí giữa Kiêu Long Vệ và Phi Long Vệ sắp bắt đầu.

Sáng sớm, Tiêu Kỳ đã thay y phục, cười nói với Tự Cầm: "Đáng tiếc nàng không thể đi xem, chờ sau khi nàng sinh con, ta sẽ dẫn nàng ra ngoài."

"Thiếp cũng có thể ra ngoài ư?" Tự Cầm thật sự kinh ngạc, sao lại có chuyện tốt như vậy chứ, không phải mãi tù túng chốn thâm cung, có thể ra ngoài hóng gió giải khuây?

Tiêu Kỳ nhìn thẳng vào mắt Tự Cầm, ghen hòng một chút mới nói: "Được."

Tự Cầm liền cười càng vui vẻ hơn, vậy thì thật quá tốt, "Hoàng thượng nói phải giữ lời."

"Miệng vàng lời ngọc."

Tự Cầm mang theo dáng vẻ tươi cười rực rỡ hết cỡ như muốn chọc mù mắt người khác tiễn Tiêu Kỳ ra ngoài. Mặc dù nàng nhìn ra được trên mặt Tiêu Kỳ có một chút do dự, chuyện này khẳng định không đơn giản như vậy. Nhưng nếu hắn đã đáp ứng thì đó chính là một lời hứa hẹn, cứ nói trước, thực hiện sau.

Kiều Long Vệ tỷ thí với Phi Long Vệ, đối với cả tiền triều và hậu cung đều là đại sự. Tiền triều lo lắng Kiêu Long Vệ thắng thì về sau Phi Long Vệ sẽ không thể sống yên ổn, chỉ sợ sẽ mang danh tiếng bài trí mà thôi. Hậu cung nhìn chăm chăm vì nếu như ca ca Hi Dung Hoa thắng lợi, Hi Dung Hoa kia ở trước mặt hoàng thượng liền càng thêm uy vọng, khó tránh khỏi làm người ta không thoải mái.

Lần này tỷ thí nhìn bên ngoài chỉ là thi đấu hữu nghị, nhưng thật sự lại là một cuộc thi sinh tử. Người thắng làm vua người thua làm giặc. Thắng tự nhiên sẽ trở thành hoàng gia hộ vệ bên cạnh Hoàng thượng tối được coi trọng, còn bên kia sẽ trở thành khối đá kê chân người, lại không có chút tôn nghiêm nào nữa.

Tự Cầm cũng rất khẩn trương. Mặc dù nàng rất có lòng tin đối với ca ca mình, nhưng Phi Long Vệ có thể gia ủng hộ, đương nhiên cũng không thể xem thường. Do đó trong ngày đầu tiên tỉ thí, Tự Cầm ở Di Cùng hiên cũng lo lắng, đứng ngồi không yên, sai Trần Đức An ra ngoài hỏi thăm tin tức, còn mình chờ trong Di Cùng hiên.

Thai nhi cũng gần sáu tháng, Tự Cẩm đi lại một lát cũng thấy mệt chết được bèn ngồi xuống giường, lấy gối mềm kê sau lưng dựa vào. Nhưng cũng chỉ ngồi được một lát sau lại đứng dậy đi lòng vòng trong phòng.

Vân Thường thấy bộ dạng đó của chủ tử liền nói: "Nếu không nô tỳ mới Tề Vinh Hoa đến nói chuyện với người nhé?"

Tự Cẩm do dự một chút, cuối cùng cũng lắc đầu, "Thôi." Có ân cứu mạng lần trước, nàng và Tề Vinh Hoa có qua lại lui tới cũng không làm người khác chú ý. Nhưng nàng cũng không muốn biểu hiện quá kiêu căng. Dù sao sau khi thái hậu trở về, nếu bà ta thật sự không ưa nàng, đến lúc đó giận chó đánh mèo đến Tề Vinh Hoa, chẳng phải mình làm liên lụy người ta sao.

Người ngồi ở vị trí cao, đối với họ chuyện giận chó đánh mèo là rất bình thường.

Chờ mòn chờ mỏi, mãi cho đến lúc mặt trời lặn ở phía tây, Trần Đức An mặt mũi tràn đầy mồ hôi chạy về mừng rỡ, "Chúc mừng chủ tử, Kiêu Long Vệ thu được toàn thắng!"

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 218: Hai Chương Hợp Nhất (Phần 3)

Tự Cẩm lập tức liền cười tươi, đầy phòng tràn ngập tiếng chúc mừng, làm cho nàng hơi hoảng hốt. Mặc dù nàng đối với ca ca của nàng có lòng tin, nhưng chưa có kết quả rõ ràng, trong lòng vẫn không tránh khỏi lo lắng không yên. Giờ thì tốt rồi, Tự Cẩm cười nhìn mọi người, "Thường, toàn bộ người trong Di Cùng hiên mỗi người được thêm một tháng tiền tiêu, lấy từ kho cá nhân của ta phát ra."

"Đa tạ chủ tử ân thưởng." Mọi người trong Di cùng hiên đều trở nên náo nhiệt vui mừng hẳn lên, chuyện tốt như vậy quả nhiên khiến ai nấy đều phấn khởi. Vân Thường tự mình đi lấy bạc, lần lượt phát xuống, trong sân lại nghe lời tạ ơn liên tục. Đứng ở cửa sổ, Tự Cẩm cũng vui vẻ nở nụ cười.

Lúc Tiêu Kỳ đến cũng cảm nhận được sự náo nhiệt khác lạ trong Di Cùng hiên, Tự Cẩm liền kể lại chuyện ban thưởng, Tiêu Kỳ cũng vỗ tay lên, lại thưởng thêm một lần. Cho nên lúc Quản Trường An ra ngoài phát thưởng, trong sân lại vang lên từng đợt tiếng tạ ơn như núi vọng biển gầm.

"Ca ca nàng thật sự không làm trăm thất vọng, chuyện lần này làm rất tốt. Có thủ hạ như vậy trăm cũng được mở mày mở mặt." Tiêu Kỳ cười lớn một tiếng, thấy rõ là thật sự rất vui vẻ.

"Thiếp nhớ được thủ lĩnh Phi Long Vệ hình như là Nhị ca của quý phi nương nương, lần này Quý phi nương nương chỉ sợ càng thêm chán ghét thiếp." Tự Cẩm nháy mắt mấy cái, nói với Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm, "Nàng mà sợ điều đó ư?"

"Sợ chứ, sao lại không sợ. Quý phi nương nương uy phong hơn thần thiếp nhiều, chỉ cần giơ ngón tay là có thể làm khó thiếp." Tự Cẩm giả vờ oán hận, nhưng sự vui vẻ trong ánh mắt muốn giấu cũng không giấu được.

Làm sao Tiêu Kỳ nghe không ra ý tứ trong câu nói của Tự Cẩm, thuận theo nàng nói: "Chờ nàng bình an sinh con xong, đến lúc đó ta cũng có lý do chính đáng nâng vị phần lên cho nàng."

"Vậy thiếp có thể tự mình nuôi dưỡng con không?" Tự Cẩm lo lắng nhất chính là vị phần mình quá thấp, không thể tự mình nuôi dưỡng con. Mặc dù trong lòng nàng có thể xác định, Tiêu Kỳ khẳng định cũng sẽ không đồng ý đưa đứa bé này cho Hoàng hậu nuôi dưỡng. Nhưng nếu thật sự phải đi tới bước đó, chưa biết ai sẽ thỏa hiệp nhưng người chịu uất ức nhất là chính mình. Hôm nay nhà mẹ đẻ phong quang, Tự Cẩm thấy tâm trạng Tiêu Kỳ đang rất vui nên muốn hăn có lời hứa hẹn.

"Giao cho người khác nuôi dưỡng ta cũng không yên tâm vậy, đương nhiên là muốn nàng nuôi dưỡng."

Kiếp này của nàng, không có lời nào có thể êm tai hơn câu nói này của hăn, Tự Cẩm cúi đầu vào lòng Tiêu Kỳ, "Thiếp cũng biết là Hoàng thượng tốt nhất, dù sao Hoàng hậu nương nương cũng không thềm đoạt con với thiếp." Muội muội của nàng ta cũng đã tiến cung, làm như vậy là vì cái gì ai mà không biết chứ.

Tiêu Kỳ nghe Tự Cẩm nói vậy, giơ tay gõ lên trán trán, "Thật là to gan."

"Ở cạnh Hoàng thượng thiếp mới dám nói vậy chứ, ra ngoài làm sao dám nói thế." Tự Cẩm cố tỏ ra vẻ nhát gan, kỹ năng giả trang bạch liên hoa này càng ngày càng thành thạo.

Kiều Long Vệ là do một tay Tiêu Kỳ thành lập, hôm nay đại triển thần uy, áp chế Phi Long Vệ khắp nơi cho nên hăn cực kỳ hưng phấn. Ngay sau đó, kế hoạch mở rộng Kiêu Long Vệ cũng lập tức được bàn thảo, lên kế

hoạch, "Chuyện này Bộ binh cố ý nhúng tay, nhưng không ngờ ca ca của nàng lại là người cương quyết, nhất định cự tuyệt, rất có uy thế giống như cha nàng trước đây đấu tranh với Hộ bộ Lại bộ. Quả nhiên là hổ phụ không sinh khuyển tử, cha và ca nàng đều rất tốt."

Người nhà được tán dương, được hoàng đế coi trọng, đương nhiên là không có gì làm người ta vui hơn vậy, nàng nhìn Tiêu Kỳ vừa cười vừa nói: "Nếu không có Hoàng thượng che chở phía sau, bọn họ sao có thể thuận lợi như vậy, người nhà thiệp đều hiểu rõ."

"Nàng cũng không cần giảm những điểm tốt của họ, ta nói đều là thật." Tiêu Kỳ biết rõ Tự Cẩm luôn cẩn thận, cũng không trách nàng, hai người vui cười một hồi, Tiêu Kỳ mới nghiêm mặt nhìn Tự Cẩm nói: "Nửa tháng nữa, Thái hậu hồi cung."

Nụ cười trên mặt Tự Cẩm bỗng chốc cứng ngắc. Đây cũng là lần đầu tiên Tiêu Kỳ nhắc tới Thái hậu trước mặt nàng, nàng cẩn thận nhìn hắn, hỏi thăm dò: "Cũng không biết Thái hậu nương nương sẽ thích thiệp hay không?" Vòng vèo hỏi thăm tình huống hai mẹ con nhà này.

Tiêu Kỳ liền nhìn Tự Cẩm, "Giờ nàng làm rất tốt, mọi việc cứ làm theo Hoàng hậu là được."

Thế là có ý gì?

Tự Cẩm nháy mắt nhìn Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ vỗ vỗ tay Tự Cẩm tay rồi mới từ từ nói: "Trước đây Thái hậu không ưa Hoàng hậu, ngược lại rất thích Quý phi. Mấy năm nay xuất cung, cũng không tính cách này có thay đổi hay không. Trước giờ nàng và Hoàng hậu hòa hợp, nên cứ nghe theo Hoàng hậu mọi chuyện là được."

Ồ? Từ khi nào Tiêu Kỳ và hoàng hậu đồng lòng như vậy nhỉ? Lẽ nào bởi vì cuối cùng bà chủ lớn nhất sắp rời núi nên hai người lại liên thủ? Nhớ tới

mấy ngày nay hoàng hậu chu đáo bảo vệ mình, lẽ nào trong này cũng có bàn tay của Tiêu Kỳ sắp đặt?

Nếu như nói thế thì hoàng hậu đột nhiên chuyển biến, thể hiện thiện ý cũng có thể lý giải được. Ánh mắt Tự Cẩm phức tạp nhìn Tiêu Kỳ, nàng không nghĩ tới, hẳn sẽ che chở nàng ở những nơi nàng không thể nhìn thấy được.

"Thiếp đều nghe Hoàng thượng." Tự Cẩm ôm lấy lưng Tiêu Kỳ, trong phút chốc nỗi sợ hãi đối với Thái hậu cũng tan đi ít nhiều, hẳn che chở nàng như vậy, nàng liền nguyện ý vì hắn đấu tranh anh dũng!

Sau khi ăn xong bữa tối, Tự Cẩm lại đi lòng vòng ở trong sân tiêu thực. Tiêu Kỳ ngồi trong thư phòng duyệt tấu chương. Những lúc thế này, qua cánh cửa sổ, hai người chỉ cần vừa quay đầu lại có thể nhìn thấy đối phương. Tự Cẩm luôn cảm thấy chuyện như vậy rất ý tứ. Ở thời hiện đại, hai vợ chồng cùng chung sống, ai muốn đi vào phòng người kia còn phải gõ cửa hỏi ý kiến, Còn ở thời này nàng có thể vào chỗ hắn lúc nào cũng được.

Nhưng bây giờ thì không, mặc dù nàng đi vào Tiêu Kỳ cũng sẽ không tức giận, nhưng dù sao người ta đang chăm chỉ xử lý việc quốc gia công vụ quan trọng, mình đi vào bất cứ lúc nào sẽ quấy rầy người ta, nghĩ lại cũng không nên chút nào. Do đó khi Tiêu Kỳ đang phải quyết chính vụ, xem tấu chương, Tự Cẩm sẽ không đi vào quấy rầy. Cho nên, qua một cánh cửa sổ, nhìn xuyên qua màn cửa mỏng ngắm soái ca làm việc, nàng cũng cảm thấy là một chuyện cực kỳ tốt đẹp.

Đặt tấu chương xuống, Tiêu Kỳ đưa tay xoa bóp trán, một bên đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, liền nhìn thấy Tự Cẩm đang khom lưng ngắt một đóa hoa, sau đó cài lên tóc mai, còn ưỡn bụng đi đến trước gương soi, thật sự là cảnh đẹp ý vui. Mỗi khi búi tóc lại, Tự Cẩm luôn kêu đau đầu nên mấy hôm nay

chỉ buộc hờ hững bằng một dây kim tuyến, lấy trâm cài lại. Thật sự chưa thấy người nào tùy tiện như thế trước mặt hẳn.

Nhớ tới mấy lời nàng hay nói, ví dụ như tỷ đang tuổi thanh xuân, trời sinh quyến rũ, thần quỷ khó vớt bỏ... Cũng không biết làm sao lại có thói xấu tự kỷ như thế, còn dám xưng mình là “tỷ”... Càng ngày càng không biết lớn nhỏ, không ra thể thống gì.

Nhìn Tự Cầm đi lòng vòng mấy lần quanh sân, đầy vẻ khoan khoái hưởng thụ, không khỏi lại nghĩ tới chuyện Thái hậu sắp hồi cung, nụ cười trên mặt liền nhạt xuống. Sáng nay Hoàng hậu còn hỏi thăm chuyện thu dọn Thọ Khang Cung. Phần lễ của Thái hậu như thế nào, Hoàng hậu đương nhiên biết phải làm gì. Hỏi như thế chẳng qua muốn thăm dò thái độ của mình mà thôi. Lại nghĩ tới trên đường ngẫu nhiên gặp Quý phi, tay dắt Ngọc Trân. Ánh mắt tiểu công chúa nhìn mình đầy chờ mong, có lòng muốn đi chơi với con một chốc nhưng lại sợ quý phi được voi đòi tiên. Thái hậu hồi cung, Quý phi đương nhiên cực kỳ mừng rỡ. Đối với nàng, chỉ cần có thêm một người áp chế Hoàng hậu thì đương nhiên là chuyện tốt.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 219: Hai Chương Hợp Nhất (Phần 4)

Editor : Hương Cỏ

Trong cung này lòng người phức tạp, duy chỉ có cô gái không tìm không phôi đang cười hồn nhiên hái hoa không thương hương tiếc ngọc kia, bao nhiêu khôn ngoan khéo léo đều dùng cả lên người hăn, lúc nào cũng tìm cách phân ưu giải nạn cho hăn. Nhớ tới nàng sợ hãi thái hậu, hăn không rảnh để lúc nào cũng chú ý hậu cung này, chỉ có thể để Hoàng hậu lo lắng quan tâm nhiều hơn, nhưng mà Hoàng hậu cũng không phải là vô dục vô cầu...

Bao nhiêu chuyện liên tiếp xảy ra, giống như một sợi dây, buộc chặt lại mọi thứ.

Thái hậu cũng chẳng qua là muốn hăn khôi phục tôn vinh của Kiều gia. Nhưng một khi Kiều gia tro tàn lại cháy, đến lúc đó bị khó xử chỉ là chính mình. Hơn nữa lần này thái hậu cường thế để con gái Kiều gia tiến cung dự tuyển, có chủ ý gì hăn cũng không phải không biết. Thái hậu và Hoàng hậu kiềm chế lẫn nhau, đối với hăn là chuyện vui mừng. Nhưng lại có Tự Cẩm bị kẹt ở giữa khiến hăn nóng ruột nóng gan, vô cùng khó xử...

Mọi chuyện sẽ không dễ dàng như vậy.

Tự Cẩm làm người không thương hương tiếc ngọc một hồi, lúc vào nhà trong tay ôm một bó hoa lớn, rất vui vẻ sai người tìm bình tới cắm, kêu muốn ngắm hoa!

Nhưng nàng quả thật chẳng có con mắt nghệ thuật chút nào, chỉ biết ôm cả bó hoa cắm hết vào trong bình. Kéo cầm trong tay cũng không biết phải cắt tỉa thế nào cho đẹp. Nàng xoay quanh chiếc bình mấy vòng thờ dài một hơi, quả nhiên là đã trở hết tài năng nghệ thuật rồi. Những cành hoa kia cao thấp không đều, màu sắc hình dáng khác nhau, nếu được thợ cắm hoa khéo tay sửa sang thì cũng có thể biến thành bình hoa đẹp dễ nhìn. Nhưng là nàng thì chỉ sợ hai ba nhát kéo đi xuống, cả bình hoa liền bị phá hủy.

"Sao còn chưa tỉa?"

Tự Cẩm vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Tiêu Kỳ ở sau lưng, "Hoàng thượng đi đường nào vậy, sao chẳng có chút tiếng động gì. Làm thiếp giật mình nhảy dựng lên kìa."

"Có thấy nàng nhảy dựng lên đâu."

"Trong bụng thiếp có thứ nặng nín xuống."

Tiêu Kỳ: ...

Hắn giơ tay cầm lấy cây kéo trong tay Tự Cẩm, cẩn thận quan sát cái bình trên bàn rồi gọi Quản Trường An vào, "Đi tới kho của trẫm lấy bình hoa gốm men xanh vẽ hình khổng tước tới."

Quản Trường An sững sờ, lập tức nói: "Vâng, nô tài đi ngay ạ." Ra cửa chính Di Cùng hiên, Quản Trường An đi thẳng ra ngoài, trong lòng thầm nghĩ, chiếc bình hoa gốm men xanh vẽ hình khổng tước kia không phải rất quý giá nhưng hiếm ở chỗ men màu xanh rất khó tạo thành, làm cả trăm cái chưa chắc đã ra được một cái thành công. Bình kia người ta tiến cống một cặp, Hoàng thượng cũng không nói lấy một cái hay là cả hai, sao hắn ta lại quên mất chuyện này chứ?

Sau khi Quản Trường An đi, Tự Cẩm lại hỏi: "Bình mai này không đẹp sao?"

"Nếu kiểu bình miệng nhỏ, cổ ngắn như vậy thì cũng chỉ có thể để trưng bày. Nếu cắm một vài cành hoa thì tạm được, còn nhiều hoa thế này thì không đủ. Hơn nữa màu sắc cũng không có gì đặc biệt, cắm hoa cũng phải đẹp mắt, chuyện này cũng cần phải có nghệ thuật."

Tự Cầm trong lòng thầm nghĩ "Được rồi", nghe hắc nói cứ như bản thân là chuyên gia vậy.

Chờ đến khi Quản Trường An sai người bưng hai cái hộp gấm lại, mở hộp lấy bình ra, Tự Cầm vừa nhìn đã thích ngay. Màu sắc cực đẹp, hoa văn tinh xảo, cả bình như thể tỏa ra hào quang. Cầm vào trong tay liền không bỏ được xuống, nói với Tiêu Kỳ: "Màu sắc của chiếc bình này thật hiếm gặp, đồ ở chỗ thiếp chẳng có chiếc nào so được."

"Thích thì giữ đi, cũng không trân quý lắm, nhưng màu sắc này rất khó làm được." Tiêu Kỳ thấy Tự Cầm tỏ vẻ yêu thích như thế nhìn không được cười lên một tiếng. Hắc tự tay đặt bình xuống bàn, nhặt một hai cành hoa từ trong bó hoa lớn ra, cầm lấy cây kéo "Tách" "Tách" vài nhát, sau đó bỏ vào trong bình. Tự mình đứng bên cạnh nhìn trên dưới chung quanh một chút, sau đó lại giơ tay sắp xếp lại mấy cành hoa, "Tạm thời nhìn cũng được."

Tự Cầm tròn mắt nhìn Tiêu Kỳ khéo léo tạo thành một bình hoa, vẻ mặt tò mò không giấu nổi, "Làm sao Hoàng thượng làm được vậy?" Chuyện này thật không khoa học.

"Có cái gì khó đâu, nhìn vài lần thì biết thôi. Nàng cứ biết thưởng thức thì sẽ biết làm, giống như các nàng hay thích xiêm y đồ trang sức đeo tay vậy."

"Không được chê bai người khác, ai lại nói người ta thế chứ." Tự Cầm đi lòng vòng quan sát bình hoa do Tiêu Kỳ cắm, càng ngắm càng thích. Nhất là đóa thược dược to đang nở rộ rỡ cắm giữa bình, màu đỏ thắm như lửa cũng cháy rực lên trong mắt Tự Cầm.

"Thích không?"

"Thích, Hoàng thượng có biết hoa thược dược đại biểu cho điều gì không?"

"Điều gì?"

"Từ xưa cây thược dược đã được gọi là 'hoa thần thánh năm', người ta thường gọi là hoa tình yêu..." Tự Cẩm nói xong cũng không nhìn Tiêu Kỳ, chỉ nhìn đóa hoa kia đến xuất thần. Nàng cắt nhiều hoa như vậy mang vào nhà, không ngờ hẳn lại lấy đóa hoa này cắm, là hữu tâm hay là vô ý đây?

"Ừ."

'Ừ' là sao chứ?

Nàng không yên lòng nhìn Tiêu Kỳ "tách" "tách" lại cắt thêm mấy cành hoa cắm vào chiếc bình khác, ở giữa vẫn là một cành hoa thược dược to đĩnh thắm như cũ. Nhìn vậy Tự Cẩm suy nghĩ không biết người này rốt cục là có ý gì đây?

Bữa tối là Tiêu Kỳ cố ý phân phó, viện chính đại nhân nói giờ Tự Cẩm cần ăn nhiều thức ăn có dinh dưỡng. Hơn nữa dạo này nàng ăn nhiều hơn nên cố ý sai Nhạc Trường Tín làm một bàn toàn những thức ăn Tự Cẩm thích ăn. Người khác mang thai đều béo lên. Giờ vòng eo của Quý phi còn lớn hơn so với năm ngoái. Trước đây nàng ta xinh đẹp cao ngạo, sau khi sinh Ngọc Trân cũng không giảm cân bao nhiêu, giờ lại thêm vài phần phúc hậu uy nghi.

Ai mà giống như Tự Cẩm, thai nhi cũng hơn sáu tháng, trừ vòng bụng lớn còn những chỗ khác đều không thấy thịt đâu. Cho nên hẳn cảm thấy phải bắt nàng ăn thêm nhiều dinh dưỡng, tăng thêm chút cân mới được. Nghĩ tới đây, ánh mắt bất giác lướt qua bộ ngực của Tự Cẩm, vì mang thai

nên hơi tròn trịa đầy đà hơn. Chỗ này ... cũng phải phát triển hơn mới được.

Tự Cẩm cũng không biết chút nhỏ mọn này của Tiêu Kỳ, nhìn một bàn thức ăn ưa thích, ngay cả hoa thần tình yêu kia cũng vứt hết ra sau gáy mất rồi.

Thích quá đi.

Dù sao nàng bây giờ, một người ăn no thì hai người không đói bụng.

Buổi tối sau khi Tự Cẩm ngủ, Tiêu Kỳ ngồi dậy nghiêng đầu ngắm gương mặt nàng say ngủ, một cánh tay bị nàng ôm thật chặt, một chân gác lên đùi hắn, nửa bên bụng đều dựa vào hắn. Làm hại hắn hơn nửa đêm không ngủ được, một mình nằm trăn trở.

Chao ôi, ban đêm cũng thật dài...

Nhất thời không ngủ được, hắn cũng không có lòng tâm hoa văn liễu, dứt khoát giơ tay cầm lấy tấu chương đặt trên bàn bên giường xem. vén màn ra, khêu sáng ngọn đèn cung đình, trong màn liền sáng lên. Tự Cẩm không thoải mái xoay người, Tiêu Kỳ lấy khăn của chính mình gấp thành một đoạn dài, sau đó đặt trên mắt Tự Cẩm. Quả nhiên Tự Cẩm liền nằm im.

Người này thích ngủ trong bóng tối. Nhớ đến trước đây lúc hai người thân mật, nếu hắn cố ý để đèn sáng thì nàng cũng sẽ tìm mọi cách thối tắt đi. Cũng không biết là thẹn thùng cái gì.

Vừa nghĩ đến chuyện này thì người lại nóng lên, nét mặt Tiêu Kỳ ửng đỏ, rót một ly trà lạnh uống một hơi, lúc đó mới thấy đỡ hơn một chút.

Tĩnh trí hít một hơi dài, hắn chăm chú xem tấu chương. Từ từ những xao động ở ngực và bụng mới bình ổn lại.

Bên ngoài Quán Trường An thấy trong phòng lại thấp đèn. Hẳn ta đứng ở cửa sổ nghe ngóng, cũng không thấy bên trong có động tĩnh gì, Hoàng thượng cũng không gọi người. Đã hơn nửa đêm không ngủ đốt đèn lại không gọi ai vào, hẳn ta đứng ở cửa sổ cũng không dám rời đi. Trần Đức An bưng bàn ghế tới chỗ hẳn ta ngồi xuống, người mới thả lỏng hơn một chút. Mãi cho đến hơn nửa đêm trong phòng tắt đèn, Quán Trường An này mới đứng dậy xoa lưng đi sang phòng bên chợp mắt trong chốc lát.

Các chủ tử có thể ngủ ngon lành, nô tài bọn họ thì không được. Hoàng thượng phải lâm triều, hẳn ta cũng chỉ dám chợp mắt trong chốc lát rồi phải thức dậy nhắc Hoàng thượng. Việc này người khác không làm được. Nghĩ tới đây hẳn ta nhìn Thuận Toàn mới vào trực đêm nói: "Đến giờ thì gọi ta dậy, đừng quên mà chậm giờ lên triều."

"Quản công công yên tâm, nô tài sẽ canh giờ cho ngài, đảm bảo không chậm trễ." Thuận Toàn vội vàng vừa cười vừa nói. Khi này trong phòng khêu đèn ai cũng thấy, nghĩ không có việc gì nên Trần công công cho hẳn ta đi ngủ một lát. Kết quả bị Quản công công bắt làm việc, chỉ đành mở to mắt nhìn chăm chú đồng hồ cát, hơi lim dim ngủ liền cấu mình một cái cho tỉnh ngủ.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 220: Hai Chương Hợp Nhất (Phần Cuối)

Thuận Toàn chợt giật mình tỉnh lại, vô thức mà ngủ mất một lúc rồi. Hắn ta vội vàng nhìn đồng hồ. Ai da, may mà giật mình tỉnh lại, nếu không thì trễ mất, vội vàng đứng lên đi gọi Quản Trường An. Ngồi xồm một lúc lâu, hai chân tê rần, chưa kịp nhắc chân thì cả người đổ rầm xuống đất.

Nghe tiếng động như thế thì không cần gọi Quản Trường An cũng tỉnh, vừa nhìn thấy Thuận Toàn bị té chống vó như thế thì buồn cười, xoay người chỉnh lại y phục rồi hỏi: "Cậu sao vậy?"

"Tê chân ..." Thuận Toàn ủy khuất đỏ mắt lên.

"Cậu cứ ngồi thế canh cả đêm sao?" Tiểu tử ngốc này cũng quá thành thật rồi. Nhìn Thuận Toàn gật gật đầu, Quản Trường An vui vẻ, chỉnh đốn y phục xong bèn nói: "Người đàn ông hoàng có phúc khí, sớm muộn gì cũng không để cậu thiệt thòi."

Thuận Toàn nghe lời nói này, đầy bụng ủy khuất bỗng chốc tan biến hết. Quản Trường An là ai? Đó là đại tổng quản thân cận nhất bên Hoàng thượng, hắn ta nói vậy chính là nhớ kỹ mình. Hắn ta vui quên cả rửa mặt, vội vàng xun xoe chạy đi tìm sư phụ Trần Đức An.

Trần Đức An nghe Thuận Toàn nói, giơ tay gõ đầu hắn ta, "Cậu ngốc sao, cứ vậy thức cả đêm à?"

"Sao có thể sư phụ, về sau con mệt quá nên cũng ngủ thiếp đi."

Trần Đức An trừng mắt nhìn hăn, "Được rồi, mau đi về ngủ một lúc đi, buổi sáng sẽ không an bài cậu làm việc nữa."

"Đa tạ sư phụ." Thuận Toàn vội vàng thi lễ một cái, rồi mới ngáp trở về ngủ bù.

Trần Đức An nhìn theo bóng lưng hăn cười cười, có thể để cho Quản Trường An nhớ kỹ cũng không tệ. Tiểu tử này mặc dù hơi ngốc, nhưng lại ngốc có phúc khí.

Quản Trường An chỉnh đốn mình thỏa đáng rồi mới tiến lại gần cửa khê gọi hai ba tiếng. Bên trong chưa có tiếng động hăn ta cũng không dám mở miệng, sợ quấy nhiễu giấc ngủ của Hi Dung Hoa. Chao ôi, không biết là mệnh gì, Hi Dung Hoa này không có chút quy củ nào, nhưng lại cứ thế lọt mắt xanh Hoàng thượng. Hăn ta cũng không dám phàn nàn một lời.

Mãi cho đến bên trong gọi vào, Quản Trường An mới dẫn theo người bưng chậu, nhắc theo bình nước, hai tay giơ khăn gấm, bước chân im ắng không tiếng động đi vào đại điện. Qua rèm cửa cũng không thấy rõ trong phòng, Quản Trường An tiến lên thay y phục cho hoàng đế. Mấy tiểu thái giám còn lại theo thứ tự làm việc, thay nước, kiểm tra nóng lạnh, hầu hạ Hoàng thượng rửa tay rửa mặt, lại đưa lên khăn lau sạch sẽ, sau đó mới êm dịu như một làn khói lui ra ngoài.

Từ đầu tới cuối, trừ lúc Hoàng thượng rửa tay rửa mặt có phát ra tiếng nước chảy thì không có bất cứ âm thanh nào. Ngoài phòng, Vân Thường dẫn người bưng đồ ăn sáng lên. Trần Đức An đứng ngoài sân quan sát mọi người chăm chú, nếu thấy người nào không hợp quy củ, cũng không mắng cũng không đánh, chỉ giơ ngón tay chỉ ra góc tường đứng đi. Đứng như thế không biết đến khi nào, lúc nào nhớ ra thì mới kêu xong. Đứng như thế, vai thẳng lưng thẳng, phải duy trì tư thế như vậy một thời gian dài người đỡ luôn, muốn đi cũng không đi nổi, phải nhờ người dìu về.

Vì lý do đó, người trong Di Cùng hiên không sợ Trần tổng quản đánh chửi ăn roi, chỉ sợ bị bắt đứng góc tường. Một hai lần phạt xuống, trong Di Cùng hiên không có nô tài nào dám làm sai hết.

Cảm giác kia, ai phải đứng mới biết.

Tiêu Kỳ dùng xong đồ ăn sáng đi ra, nhìn bọn nô tài trong Di Cùng hiên tự động đi tới đi lui, không nóng không vội, trong lòng âm thầm gật đầu. Bị phạt roi mấy lần, Trần Đức An này càng làm càng tốt chức tổng quản Di Cùng hiên.

Tiền Hoàng thượng đi xong, Trần Đức An mới thở phào nhẹ nhõm, một lòng thả lỏng. Vân Thường đang dọn thức ăn xuống, thấy Trần Đức An nghênh đón hỏi, "Chủ tử tỉnh chưa?"

Vân Thường lắc lắc đầu, "Xem chừng cũng sắp dậy rồi, ông bảo Thuận Toàn đi Ngự thiện phòng xem một chút, qua hai khắc nữa thì kêu đồ ăn là vừa."

"Tiểu tử Thuận Toàn kia trông cho Quản Trường An công công một đêm, tôi đã cho cậu ta đi ngủ bù rồi." Nói xong quay sang nói với một tiểu thái giám nhỏ bé gầy gò, "Thuận Đồng, cậu đi Ngự thiện phòng xem đồ ăn sáng của chủ tử xong chưa, nói Nhạc đầu bếp hai khắc nữa thì dâng thiện."

Thuận Đồng nhận được việc tốt như vậy đứng sững sờ phát ngốc. Trước kia chuyện này đều là Thuận Toàn làm. Cơ hội tốt xuống đầu, Thuận Đồng vội vàng tạ ơn Trần Đức An, nhanh chóng chạy sang Ngự Thiện phòng.

Vân Thường cực kỳ bội phục thủ đoạn của Trần Đức An. Nếu mình làm cũng sẽ không thể hay hơn hẳn ta. Nàng ta vừa đi vừa ngẫm nghĩ, có lẽ cũng nên nói với Kim Chức Ngọc Tú. Có một số việc hai người cũng dần phải tiếp nhận thôi. Chờ sinh tiểu chủ tử thì người bên cạnh chủ tử sẽ phải dùng càng nhiều, rèn luyện từ bây giờ là vừa rồi.

Lúc Tự Cầm ăn đồ ăn sáng liền phát hiện Kim Chức Ngọc Tú vào phòng hầu hạ. Nàng nhìn Vân Thường một cái, trong lòng có ý định. Chắc là Vân Thường muốn bắt đầu rèn luyện người. Cũng tốt, khi mình sinh con người bên cạnh cũng phải biết việc, đừng có làm loạn thêm là được.

Tự Cầm không lên tiếng, chuyện này liền theo đó mà làm. Kim Chức Ngọc Tú hầu hạ rất cẩn thận. Được vào phòng chủ tử hầu hạ coi như là thăng chức, địa vị của bọn họ ở Di Cùng hiên cũng sẽ thay đổi, trong lòng vạn phần cảm kích Vân Thường cho mình cơ hội.

Ăn sáng xong, Tự Cầm còn chưa đi tản bộ thì Quản Trường An đã mang người bưng mấy hộp gấm tới. Tất cả lớn nhỏ có mười cái, một dãy bày trên bàn. Quản Trường An vừa cười vừa nói: "Những thứ này đều là Hoàng thượng sai nô tài lấy từ trong nội khố ban cho chủ tử thưởng thức."

Tự Cầm ngăn người, vừa nghĩ liền hiểu được. Có lẽ hôm qua hẳn thấy mình yêu thích chiếc bình men xanh không tước nên hôm nay liền tặng đồ cho nàng. Có thể nhận được đồ tốt thì ai cũng rất vui thích. Tự Cầm liền sai người mở ra xem. Trong các hộp gấm đều là các bình hoa màu sắc hình dạng phong phú. Có một chiếc bình màu xanh ngọc, sáng bóng như được lau mỡ dề chạm hình mỹ nữ, Tự Cầm yêu thích không buông tay.

Cmn, mấy thứ này mà ở thời hiện đại thì không biết giá trị bao nhiêu tòa nhà đây.

Màu xanh ngọc trơn nhẵn, nét chạm khắc tươi đẹp, ánh sáng bóng rục rờ, chỉ ngắm cũng thấy thích mê, đúng là cảnh đẹp ý vui. Tự Cầm bận rộn sai người dọn tủ, đặt mấy cái bình lên làm vật trang trí. Những cái còn lại Tự Cầm nhìn một vòng, lại lấy ra bình ngọc màu hồng chạm tro trăm con chim muông bay lượn đặt lên kệ. Bình này hiếm ở chỗ men gốm màu trắng phớt hồng tinh khiết. Nàng nhớ rõ đời sau các nghệ nhân cũng có khuynh hướng tạo chất liệu men hồng này nhưng rất ít ỏi, tỷ lệ thành công quá thấp, mãi cho đến thời kỳ Ung Chính thì nước men hồng này mới đạt nhiều tỷ lệ

thành công hơn. Không nghĩ tới ở chỗ này cũng có thể nhìn thấy một bình men hồng như thế. Tự Cầm xem ra còn thích nó hơn so với bình màu xanh ngọc chạm hình mỹ nữ kia. Hơn nữa ngụ ý hình vẽ cũng tốt, trăm chim, trăm phúc.

Còn lại bảy tám bình đựng trong hộp gấm, Tự Cầm giữ lại hai cái thưởng thức, còn lại đều cất vào trong kho khóa lại. Trong này còn chưa kịp sắp xếp xong thì Đồng Ý lại đưa người bưng tới một lư hương chạm hình rồng và trúc, một cái chận giấy bằng gỗ đàn hương, thêm một bình tưới nước chạm hình hoa sen ngũ sắc bằng gốm.

Đồng Ý vừa cười vừa nói: "Hoàng thượng nói, trong lúc rảnh rỗi chủ tử có thể lấy bình hoa sen này tưới nước cho các bình hoa khác."

Tự Cầm: ...

Vân Thường cười vui vẻ ghi chép tất cả vào trong sách, nói với Tự Cầm: "Chủ tử, đây là Hoàng sợ người buồn chán nên mới ban tặng đồ vật cho người thưởng thức. Không có ai đối với người quan tâm như vậy đâu."

Tự Cầm vốn không nghĩ gì, nhưng nghe Vân Thường vừa cười vừa nói như thế, trên mặt nàng liền đỏ rực lên như than đang cháy, vừa đỏ vừa nóng.

Đồ nào cũng đều là tinh phẩm, vừa này Quản Trường An nói là trong kho cá nhân của Tiêu Kỳ lấy ra. Mang thẳng tới chỗ nàng mà cũng không trải qua Nội Đình Phủ, như vậy sẽ không chọc mắt người nào hết. Có được đồ tốt, còn không cần bị người khác ghen tỵ, loại cảm giác này sáng khoái vô cùng.

Tự Cầm trốn trong Di Cùng hiên không ra cổng trước một bước, bên ngoài Hoàng hậu đã bắt đầu mang người thu dọn Thọ Khang Cung. Người của Nội Đình Phủ cũng đưa công tượng tới xem có cần sửa chữa chỗ nào không. Màn cửa, cánh cửa bao năm không dùng tới cũng phải thay mới hết.

Sơn tường đã tróc cũng phải sơn phết lại. Còn những vật bài trí trong phòng cũng phải bổ sung đầy đủ. Những vật trước đây để ở Thọ Khang Cung đều được ghi chép lại, giờ lấy sổ sách ra đối chiếu rồi vào kho mang tới Thọ Khang Cung.

Hoàng hậu và Đồng cô cô bận bịu bên Thọ Khang Cung đến tối, bên ngoài tin tức đã sớm lan truyền sôi sục, người người đều biết rõ Thái hậu nương nương sắp phải về cung.

Minh Tú Cung.

Kiều Linh Di nghe tin tức, trong lòng cũng bắt đầu vui mừng. Cuối cùng cô cô cũng sắp trở về, cảm ơn trời đất, kể cả đã trễ nhưng cũng sắp về rồi. Bất kể như thế nào, sau khi cô cô trở về thì việc nàng ta được giữ lại trong cung, ban vị phần nào cũng đều có chỗ tốt rất lớn. Sau khi tiến cung, vốn đang nghĩ có thể đi dạo trong vườn một vòng, nhưng kể từ khi Tô Nhị kia báo tin sang Di Cung hiên, Hoàng hậu nương nương liền sai người đóng chặt cổng Minh Tú Cung, không cho ai ra ngoài. Do đó nàng ta muốn gặp Hoàng thượng biểu ca cũng không có cơ hội, nghĩ tới đây Kiều Linh Di liền thêm chán ghét Tô Nhị.

Cô ta cả ngày chỉ biết kêu kêu ngạo ngạo, không nắm được tình hình gì. Tô gia kia không có người sao, sao lại đưa một người ngu ngốc như thế vào cung chứ.

Cũng không thể cứ thế ngồi chờ chết, phải nghĩ cách mới được.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 221: Khóc Lóc Cáo Trạng (Phần 1)

"Biết rõ xưa nay muội là người biết lẽ, ngồi đi." Mai Phi kéo tay Tự Cẩm ngồi xuống, hai người đều có vị thế của mình, không ai tranh giành ai nên quan hệ cũng khá vui vẻ hòa thuận. "Ngày hôm nay tiết trời rất đẹp, đi ra ngoài dạo cũng tốt, dạo trước đây sức khỏe muội không tốt nên Hoàng hậu nương nương cho muội an tâm tĩnh dưỡng, ta cũng không dám đến cửa quấy rầy, giờ thấy khí sắc muội cũng khỏe hơn nhiều, thấy rõ nương nương rất nhân hậu cao kiến."

Tự Cẩm e thẹn cười một tiếng, môi anh đào hé mở, đôi mắt kín đáo cười nhìn Mai Phi rồi mới nói: "Hoàng hậu nương nương đối với muội ân trọng như núi, muội quả thực không có gì để báo đáp, chỉ có thể tận lực không gây thêm phiền toái cho nương nương."

Mai Phi nghe vậy nhìn Tự Cẩm một cái rồi mới nhẹ nhàng cười. Nhìn trà bánh bày biện trên bàn, đổi đề tài, "Nhưng cô cũng biết hưởng thụ nhỉ. Chỉ đi ra ngoài dạo chơi mà cũng phải mang theo mấy thứ này. TRước đây thấy cô thông dong tự tại, giờ chắc suy nghĩ thay đổi rồi."

Tự Cẩm nghe Mai Phi trêu chọc, xem ra hôm nay tâm trạng vị này rất vui đây, lại còn có tâm tư nói chuyện với mình như vậy. Nên nhớ trước đây Mai Phi là người rất kiêu ngạo, không coi ai vào mắt. Tự Cẩm cân nhắc không hiểu Mai Phi đang có ý gì, nhưng cũng không thể tùy ý đắc tội người ta liền thuận theo nàng nói: "Giờ muội cần phải ăn nhiều, cũng thích ăn nhiều thứ, trời nóng cũng khát nước, do đó mới mang theo mấy thứ này."

Hai người đang người một lời ta một tiếng trò chuyện với nhau vui vẻ, không có chút nào lúng túng. Mai Phi cố ý kết thân, Tự Cẩm cũng không thể lạnh nhạt, chỉ có thể lá mặt lá trái vui vẻ nói cười. Hai người đang nói chuyện thì nhìn thấy mấy bóng người từ xa đi tới.

"Ồ, ngày hôm nay thật sự là ngày tốt, sao ai nấy đều nghĩ tới chuyện đi dạo trong vườn vậy?" Mai Phi mở miệng trước, "Người đi đầu thật giống như Lý Chiêu Nghi?"

"Là Chiêu nghi tỷ tỷ." Tự Cẩm cười mỉm nói. Kể từ lần chiếc nhẫn của Lý Chiêu Nghi bị rơi ở chỗ mình, sau đó nàng ta gặp mình có vẻ e dè cẩn thận hơn.

Mai Phi nghe vậy liền như vô tình nhìn Tự Cẩm một cái, chỉ thấy vẻ mặt nàng tràn đầy tươi cười, không nhìn ra chút khác thường nào. Trong lòng không khỏi chần chừ, chẳng lẽ những tin tức mình nghe được đều là giả?

Trong nháy mắt mấy người kia đã đến. Tự Cẩm lại đứng dậy một lần nữa, ưỡn bụng tươi cười nghênh đón đoàn người.

Trong ngự hoa viên, thi một thời gian ngắn ngủi dẫn tới nhiều người như vậy, Tự Cẩm cũng thật sự cảm thấy bội phần vinh hạnh. Mình đi ra cửa có một lần mà xem chừng toàn bộ hậu cung có tư thế xuất động. Hơn nữa, bọn họ ai nấy đều tỏ ra bình thản như không, giống y như vô tình gặp gỡ vậy.

Cứ thế theo địa vị lần lượt chào đón, mặc dù không phân chia rõ cấp bậc nhưng nhìn một vườn đầy những mỹ nữ yêu kiều, dung nhan ai nấy đều thiên kiều bá mị như, thật đúng là... Cảm thấy tức ngực.

Không trách được ai nấy đều ước nguyện làm hoàng đế kia, nếu nàng là đàn ông cũng thích muốn chết.

Sau khi chào đón nhau xong, ai nấy lại cùng ngồi xuống. Mai Phi cười cười nhìn Lý Chiêu Nghi, "Không nghĩ tới muội cũng đi ra ngoài dạo chơi,

đã lâu không thấy muội đi đâu."

"Trước đó vài ngày muội cảm thấy không khỏe nên không thích ra ngoài. Hôm nay vừa vặn Ngọc Quý Tần muội muội đi tới chỗ muội nói chuyện, nghĩ tới ngồi trong phòng cũng khó chịu nên cùng nhau đi ra ngoài dạo một chút. Không ngờ đi ra tới cửa lại gặp thêm mấy muội muội kia. Bọn muội liền tụ lại một chỗ trò chuyện, đâu có ngờ sẽ gặp Mai Phi tỷ tỷ và Hi Dung Hoa muội muội." Lý Chiêu Nghi tay nắm khăn nhẹ nhàng cười một tiếng, tiếng cười lạnh lớt như châu rơi ngọc vỡ, trong trẻo dễ nghe.

Tự Cẩm mỉm cười không lên tiếng, chỉ im lặng ngồi nghe người khác nói cười. Quan sát một vòng thì thấy, ở chỗ này mọi người đều lấy Mai Phi cầm đầu, thứ hai là Lý Chiêu Nghi, sau nữa chính là Ngọc Quý Tần. Những người còn lại Tự Cẩm cũng biết là ai, nhưng trước giờ cũng không qua lại với nhau, vị phần không cao. Nếu đã đi theo Ngọc Quý Tần tới thì chắc hẳn cũng không ư ả gì nằng.

Tự Cẩm đang dự tính sẽ ngồi thêm một chút rồi cáo lui. Ở đây nghe mấy người này nói châm chọc khích bác thật sự là quá nhức đầu. Nếu sớm biết sẽ gặp gỡ Ngọc Quý Tần nàng không thềm đi ra ngoài. Người này giống như là sinh ra đã xung khắc với mình, nói chuyện sắc bén ẩn giấu đao kiếm, tóm lại là trời sinh đối đầu.

Suy nghĩ này vừa mới nảy sinh trong đầu thì tiếng Ngọc Quý Tần liền truyền tới, "Hi Dung Hoa thật sự là khách quý khó gặp, kể từ khi cô có thai, người nào muốn gặp cô một lần cũng không dễ dàng chút nào."

Tự Cẩm trong lòng trợn trắng mắt, vẻ tươi cười trên mặt dần dần lạnh xuống, nhìn Ngọc Quý Tần một cái. Cũng có nhan sắc đấy, nhưng chính là một kẻ ngu ngốc, "Thật sự là tâm có thừa lực không đủ, trước đó vài ngày khẩu vị muội không tốt, sức khỏe cũng yếu ớt, thái y nói phải nghỉ ngơi thật tốt mới được."

Ngọc Quý Tần liền cười nhạo một tiếng, mí mắt trợn lên, bĩu môi châm biếm nói: "Thật sự là kiêu căng, chỉ mang thai mà thôi, thật coi chính mình là bảo bối vậy."

Lời nói này vừa thốt ra, toàn bộ tiếng ồn ào trong đình bỗng chốc liền im bật, tất cả mọi người nhìn về phía Tự Cẩm. Trước kia Tự Cẩm người nhỏ thế yếu, bị người khác nói hai ba câu cũng không dám trả lời trả vốn gì. Nhưng từ sau khi mang thai, nếu có ai dám chọc tới nàng, nàng bèn trực tiếp chạy đến Hoàng hậu nương nương cáo trạng. Lần trước Ngọc Quý Tần đã phải chịu thiệt thòi một lần, vậy mà trí nhớ quá tệ, mới đó đã quên. Chỉ có kẻ ngu mới dám nói thẳng mặt người ta như thế.

"Ngọc Quý Tần muội muội, Hi Dung Hoa muội muội đang mang hoàng tử trong bụng, đây chính là công lao nổi dài huyết mạch hoàng tộc, là chuyện đại sự, đương nhiên phải quý giá rồi. Nếu muội muội cũng có thể hoài thai, tự nhiên cũng là bảo bối. Tất cả mọi người đều là tỷ muội cần gì tổn thương hòa khí, muội nói có đúng hay không?"

Tự Cẩm hơi kinh ngạc nhìn về phía Lý Chiêu Nghi, không bao giờ nghĩ tới người thay Ngọc Quý Tần mở miệng giải vây lại là Lý Chiêu Nghi.

Ngọc Quý Tần hơi không cam lòng, này lúc nghe Lý Chiêu Nghi lời nói, lại là cho rằng nàng ta sợ Hi Dung Hoa, nghĩ vậy bèn nói: "Chiêu nghi tỷ tỷ, chỉ có tỷ mới tốt tính như vậy thôi, còn thay người nói chuyện. Nhưng có vài người không bao giờ biết đủ, đã ăn trong bát còn nhìn trong mâm, muội không thích cũng không thể nói một hai câu sao?"

Lý Chiêu Nghi bị một câu làm sặc, nhìn Tự Cẩm liền nhìn thấy nét mặt Hi Dung Hoa đã lạnh xuống, nhất thời trong lòng cũng không biết rõ vị này định làm gì. Liếc mắt một cái thấy Mai Phi bên kia nét mặt mỉm cười, người thẳng lưng đoan chính ngồi thong thả.

Thật sự là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, cũng không biết Mai Phi nghĩ như thế nào, cứ tỏ vẻ bình thản như chả liên quan gì tới mình, hứng thú của Lý Chiêu Nghi cũng suy yếu, nhìn Ngọc Quý Tần nói: "Quý tần muội muội, hoa cỏ trong vườn này nhìn cũng đẹp mắt, thưởng thức cũng không tệ đâu."

Ngọc Quý Tần nghe vậy sắc mặt cứng đờ, thấy tất cả mọi người nâng niu Hi Dung Hoa như thế, trong lòng càng thêm không phục, sắc mặt liền càng khó nhìn.

Tự Cẩm cũng không rõ mấy người này rốt cục đang tính toán gì. Lý Chiêu Nghi nổi giáo cho giặc hay là giúp chính mình nói chuyện? Mai Phi thì làm như không liên quan đến mình, còn mấy người có vị phần thấp thì không dám tùy ý nói chuyện. Ánh mắt mọi người như có như không đều lướt qua người nàng, khiến Tự Cẩm thật sự chán ngấy. Sớm biết thế này thì đi ra làm cái gì, kinh tởm y như nuốt phải ruồi bọ.

Trong đình an tĩnh lại, lập tức khiến mọi người khá lúng túng. Tự Cẩm hạ quyết tâm tuyệt đối không chủ động mở miệng nói gì. Cứ như thế đi, nàng sẽ không ngồi im chờ chết đâu. Do đó thuận theo lời Lý Chiêu Nghi nói quay sang ngắm hoa trong vườn. Đang mải ngắm thì nghe Mai Phi bên cạnh đột nhiên hỏi: "Nghe nói trong khóa tú nữ này có một vị là đường muội của Hi Dung Hoa muội muội? Không biết có chuyện này hay không?"

Trong lòng Tự Cẩm lập tức báo cảnh giác, nghiêng đầu nhìn sang Mai Phi, trên mặt cố ý tỏ ra mất hứng nói: "Mai Phi tỷ tỷ, muội không dám trèo cao với đường muội gì đó. Không có quan hệ gì với muội hết."

"Ồ?" Nét mặt Mai Phi lộ ra vài phần kinh ngạc, nhìn Tự Cẩm hơi ngượng ngùng nói: "Bản cung không biết rõ chuyện này. Nhưng ngày đó nghe Quý phi nương nương nhắc một câu, trong lòng còn nghĩ nếu Dung

Hoa muối muối có vị đường muối tiến cung thì hai người cũng có thể qua lại trò chuyện với nhau."

Đã nói không phải là đường muối, còn mở miệng ngậm miệng đường muối, Mai Phi có ý gì đây? Định cưỡng ép nàng và Tô Nhị trói cùng một chỗ sao?

Tự Cầm kiên quyết sẽ không đồng ý, lập tức mặt liền đen lại, cũng không phải ra oai phủ đầu gì Mai Phi mà là cười lạnh một tiếng, nhìn Mai Phi nói: "Mai Phi tỷ tỷ không nên nói như vậy. Tô gia Khúc Châu danh gia vọng tộc, muối muối cũng không dám trèo cao. Muối và cô ta không có chút quan hệ nào. Nếu thật có thì cũng là quan hệ của những đời trước, không kéo dài tới bây giờ."

Mọi người thật sự rất ít khi thấy Hi Dung Hoa không nể mặt người khác như thế. Kỳ thật mọi người âm thầm đều biết rõ ân oán giữa người nhà Hi Dung Hoa và Tô gia Khúc Châu. Chỉ là cũng không biết đồn đãi kia là thật hay giả. Hơn nữa, cho dù trở mặt thì rốt cục đã tới mức nào rồi? Bây giờ nhìn vẻ mặt Hi Dung Hoa đúng là một chút quan hệ cũng không muốn dây dưa tới, thấy rõ là quan hệ thủy hỏa bất dung.

"Một khoản không viết ra được hai chữ Tô. Hi Dung Hoa thật sự là nhẫn tâm, ngay cả người trong nhà cũng đều không nhận. Nghe nói trước đó vài ngày Tô cô nương kia muốn thỉnh cầu gặp cô một lần, lại bị cô sai đại cung nhân quở mắng người ta một trận, thật sự là kiêu ngạo gớm." Ngọc Quý Tần lập tức tiếp lời nói, lông mày nhướn lên làm vẻ mặt nàng ta càng thêm sắc bén. "Khó trách người ta thường nói phú quý mờ mắt người. Không nhận người nhà, quả là tận mắt chứng kiến."

Những lời không nể mặt như thế, quả nhiên là giống như bị người tát thẳng vào mặt, ai nấy đều ái ngại nhìn Hi Dung Hoa.

Quả nhiên, Tự Cầm lập tức liền đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Ngọc Quý Tần, gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy tức giận nói: "Ngọc Quý Tần thật sự là người vì thiên hạ phân ưu, ngay cả chuyện nhà người khác cô cũng biết rõ ràng tường tận. Nếu đã như thế, vậy cũng phải nể thử cảm giác bị người nhà kia vu oan hãm hại tỳ nữ, mở từ đường trực xuất nhà cô ra khỏi gia tộc, không cho tiền, không cho thức ăn, không cho nhà ở, tùy ý để nhà cô lưu lạc bên ngoài chết đói chết rét. Nói như vậy, Ngọc Quý Tần cũng đừng quên, cô nên đối với con gái nhà người ta ngọt ngào tử tử muội muội, coi họ thành bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay mới được. Cô làm một lần cho tôi xem, tất nhiên tôi sẽ bái phục cô tuyệt không hai lời. Nếu như cô làm không được, chỉ dám đứng ở chỗ này càn quấy, ăn nói ngông cuồng, vậy thì tôi cũng phải lôi cô đến trước ngự tiền giải thích đúng sai phải trái."

"Cô..."

"Tôi thế nào? Ngọc Quý Tần không dám sao?" Tự Cầm ưỡn bụng, sắc mặt lạnh lẽo, "Đừng nói chuyện thì không đau lưng, nói như vậy ai cũng có thể nói. Nhưng đã dám nói ra thì muốn thu hồi lại không dễ dàng đâu." Nói xong ánh mắt Tự Cầm quét một vòng, nhìn mọi người nghiêm nghị nói thêm một câu, "Chư vị tử tử muội muội đều nghe rõ cả, đến lúc đó cần phải làm chứng cho ta."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 222: Khóc Lóc Cáo Trạng (Phần 2)

"Tất cả mọi người đều là tỷ muội, Dung Hoa muội muội đừng tức giận quá, Ngọc Quý Tần cũng không phải là cố ý. Khả năng là bị người nào đó khích bác nên mới tưởng thật thôi, cần gì phải nháo đến trước mặt hoàng thượng chứ." Mai Phi cười khuyên bảo Tự Cẩm, nhưng người cũng không nhúc nhích, an an ổn ổn ngồi ở chỗ đó.

"Đúng vậy, Hi Dung Hoa muội muội mau mau ngồi xuống, giờ thân thể muội là hai người đấy." Lý Chiêu Nghi cũng vội vàng nói, "Không đáng vì chút chuyện nhỏ này tức giận, đều là hiểu lầm thôi."

"Hiểu lầm? Có lẽ hai vị tỷ tỷ cảm thấy không phải là chuyện lớn gì, nhưng đối với Tự Cẩm thì đây chính là chuyện lớn." Tự Cẩm nhìn chăm chăm Ngọc Quý Tần, "Muội đã ba phen mấy bận nhẫn nhịn, nếu người ta đã không cảm kích thì muội cần gì làm người tốt nữa."

"Cô nói bậy bạ gì đó? Đừng tùy tiện vu oan trên đầu ta, lẽ nào ta nói không phải là thật sao? Đã là người một nhà, nhà ai mà không có chuyện này kia va chạm, đương nhiên sẽ dĩ hòa vi quý."

"Hay cho một cái dĩ hòa vi quý, vậy phải để cho Ngọc Quý Tần cô gặp phải chuyện như thế rồi giữ được dĩ hòa vi quý!" Lúc ấy Tự Cẩm thật sự là bị tức điên. Giờ nàng mới phát hiện, Ngọc Quý Tần và nàng không chỉ khác nhau mà còn xung khắc tột độ. Sao không để cho nàng ta bị người cười trên đầu, sau đó phải gọi đối phương một tiếng tổ tông nhỉ?

Thấy rõ là muốn lấy đạo lý kia áp chế nàng một đầu, muốn phá hư danh tiếng của nàng?

Cuối cùng Tự Cầm cũng đã hiểu được. Khó trách mấy người này quây lấy mình, e là muốn đi tắt đón đầu, mượn chuyện Tô Nhị để chụp mũ mình đây.

"Ta có muốn thì cũng không có phúc khí như Hi Dung Hoa đâu." Về mặt Ngọc Quý Tần đặc ý nhìn Tự Cầm. Cho dù được hoàng sủng thì thế nào, trong nhà có chuyện thế này thì chính là vết nhơ của nàng ta."Huống chi là không ai biết đúng sai thực hư ở trong đó."

Thật sự là Ngọc Quý Tần xác định Tô gia Khúc Châu nói thật nên mới tính hắt chậu nước bẩn lên người nhà nàng, khẳng định ông tổ nhà bọn họ làm ra cái loại hành vi hãm hại nô tỳ dơ bẩn đó. Đây chính là muốn dẫm đạp lên danh tiếng nhà nàng!

Vào triều đại này, danh tiếng gia tộc còn quan trọng hơn so với tính mạng. Con gái đã xuất giá mà chồng chết, sau đó tái giá lấy người khác thì danh tiếng nhà mẹ đẻ sẽ bị ảnh hưởng nặng nề. Ngọc Quý Tần càn quấy bất luận phải trái, cứ như vậy chụp mũ lên đầu người khác, không lẽ là muốn diệt trừ gốc rễ nhà nàng?

Cứ tưởng rằng cô ta là kẻ ngu ngốc, thì ra giả vờ ngốc nghếch, ra tay ngoan độc.

Tự Cầm nghĩ thông suốt điểm này, Nhìn một đình người xem náo nhiệt, chắc là muốn làm chứng đây chăng? Khó trách mấy người này xúm lại, sợ là từ đầu đã biết rõ Ngọc Quý Tần muốn làm gì rồi?

Tính cách Tự Cầm không phải là người có thể chịu người ta khinh bỉ. Những ngày qua ở cùng Tiêu Kỳ ở một chỗ, ngày ngày trôi qua thư thái cho nên kỳ thật nàng cũng hơi thả lỏng. Nhưng sự cẩn thận thì lại chưa từng suy giảm. Nhìn tình hình trước mắt này, rõ ràng có người muốn lấy chuyện dòng chính và nhà bọn họ làm thương sử, đang đào một cái hố to chờ nàng lọt xuống đây.

"Ngọc Quý Tần tỷ tỷ thật là khiến người khác bất ngờ, không nghĩ tới còn có thể thay quan viên Hình bộ làm việc." Tự Cẩm vững vàng ngồi xuống, tươi cười nhìn Ngọc Quý Tần, nhưng nụ cười kia lại tỏ ra rất bất mãn, "Không được làm nam nhi, thật sự là đáng tiếc cho một tài hoa."

Không biết là ai bỗng chốc bật cười, vẻ mặt mọi người đều tỏ ra kinh ngạc, ai có thể nghĩ tới người trước giờ nói năng nhu mì lễ phép, không có sức chiến đấu như Hi Dung Hoa, bỗng chốc lại trở nên lợi hại như vậy. Chỉ nghe mấy lời kia cũng đủ hiểu ngay.

"Nếu đã ra ngoài chơi, không cần thiết phải tức giận như vậy, đúng không Hi Dung Hoa muội muội?"

Nhìn Lý Chiêu Nghi tươi cười, Tự Cẩm lần này cũng không tỏ ra yếu thế, chỉ lạnh nhạt hỏi một câu, "Chiêu nghi tỷ tỷ thật sự là có hàm dưỡng tốt, muội muội mặc cảm, không dám so với tỷ tỷ. Bị người ta tát một cái lên mặt còn muốn dâng nốt mặt bên kia cho người ta đánh."

Nụ cười trên mặt Lý Chiêu Nghi liền cứng đờ, đây là mắng ai chứ?

Mai Phi nhướn lông mày lên, nghiêng đầu nhìn Hi Dung Hoa một cái, lại xem một chút Lý Chiêu Nghi, suy nghĩ một hồi liền đứng dậy nói: "Bản cung còn có chút việc phải đi trước, chư vị muội muội ở lại chơi vui vẻ."

Mai Phi nói đi là đi, Ngọc Quý Tần và Lý Chiêu Nghi sững sờ, hiển nhiên đều kinh ngạc. Tự Cẩm cũng thừa cơ đứng dậy nói: "Muội muội cũng cáo từ, có rảnh lại cùng Chiêu nghi tỷ tỷ nói chuyện sau."

Mấy người khác ngồi trong đình đều có vị phần thấp hơn nàng đều đứng dậy đưa tiễn, Tự Cẩm gật gật đầu chào mọi người, vịn tay Vân Thường đi ra ngoài, đến chỗ tam cấp xoay người lại, ngẩng đầu nhìn Ngọc Quý Tần, khóe môi nhếch lên, lộ ra một nụ cười chế nhạo, rồi mới ngẩng đầu ưỡn ngực bước đi.

Ngọc Quý Tần tức đến mặt mũi trắng bệch, nói với Lý Chiêu Nghi: "Cô ta làm vậy là có ý gì? Thật sự là hồ mị tử!"

"Ngọc Quý Tần muội muội nói cẩn thận!" Lý Chiêu Nghi trách mắng một tiếng, nhìn theo bóng lưng Tự Cẩm càng đi càng xa, màu mắt dần dần sâu xa.

Ngọc Quý Tần bị Lý Chiêu Nghi trách mắng như thế, lập tức cảm thấy mất mặt hết sức, nhìn Lý Chiêu Nghi nói: "Cái gì mà nói cẩn thận chứ, chẳng lẽ không phải thật sao? Nhà bọn họ làm được thì cũng không thể cấm người khác nói, thật bá đạo!"

Lý Chiêu Nghi: ...

Trong đình những người khác, người nhìn ta ta nhìn người, sớm biết như vậy thì đã không tham gia chuyện thị phi này. Hơn nữa nhìn nét mặt Lý Chiêu Nghi không tốt, Mai Phi nương nương cũng vừa mới đi, còn Ngọc Quý Tần cũng không phải là người các nàng có thể chọc được. Thật sự là biết vậy chẳng làm, đến xem náo nhiệt làm gì chứ.

Tự Cẩm thở phì phì đi về Di cùng hiên, mặc dù tự nói với mình không nên tức giận, nhưng là vẫn cảm thấy bức bối. Không ngờ những kẻ kia lại có ý định này, muốn bôi xấu thanh danh nàng. Chiêu này thật đúng là ngoan độc. Chưa nói đến ân oán giữa dòng chính Tô gia Khúc Châu và nhà nàng kéo dài đã lâu, chứng cứ không rõ ràng. Cho dù có thể nói được rõ ràng thì ai đúng ai sai cũng phải kết luận mới được chứ đâu thể nói lung tung. Mấy kẻ kia đúng là hỏi cũng không hỏi một câu, chưa gì đã dám khẳng định là người nhà nàng làm sai.

Đây đúng là trâu không chịu uống nước thì cười lên đê đầu bắt uống, kiên quyết chụp mủ cho nhà nàng mà.

Có thể truyền những tin tức thế này vào cung, lại còn lan truyền với tốc độ chóng mặt như thế, Tự Cẩm chỉ cần suy nghĩ một chút cũng biết ngay là

chỉ có Quý phi. Trước đây còn cảm thấy Quý phi an tĩnh như thế thật không giống hành vi của một sủng phi ngang ngược kiêu ngạo. Thì ra người ta đã sớm chuẩn bị chu đáo, ở chỗ này chờ mình lọt hố rồi.

Ngày lúc đó rốt cục Tự Cẩm đã cảm nhận được, dòng chính đưa con gái vào đã tạo một công kích cực lớn đối với nàng, cực kỳ nguy hiểm.

Từ sau khi Tô Nhị được tuyển vào Minh Tú Cung, Quý phi dành cho nàng ta rất nhiều chiếu cố, nâng đỡ nàng ta một đường đi lên, quả nhiên là nhằm vào mình. Có điều nàng nghĩ chưa thông chỗ này. Lý Chiêu Nghi là người của Quý phi, có tính kế mình cũng là hợp lý. Nhưng Mai Phi và Ngọc Quý Tần là người của Hoàng hậu, Ngọc Quý Tần ngu ngốc bị người ta lợi dụng thì cũng dễ hiểu. Nhưng Mai Phi thì sao? Mặc dù cuối cùng Mai Phi cũng rời đi trước, nhưng có phải lúc ở đình nàng ta cố tình giữ mình nói chuyện, ngăn không cho mình đi nên mấy người kia mới đến đó kịp thời hay không.

Mai Phi có ý gì đây?

Tự Cẩm biết rõ mặc dù mấy người này đều dựa vào hoàng hậu nhưng chắc chắn cũng có mưu tính riêng. Hoàng hậu có thể để cho nàng tấn vị thì cũng có thể khiến cho bọn họ được sủng ái, thậm chí nếu may mắn có thể mang long thai giống như Tiền tài tử. Nhưng kể từ sau khi mình được hoàng hậu nâng đỡ lên, mình hầu như đã độc chiếm Tiêu Kỳ. Mấy người kia ở chỗ Hoàng hậu không được gì nên âm thầm lén lút tự mình hành động cũng là có khả năng.

Nhưng nếu làm như thế rõ ràng...

Chuyện này đương nhiên không thể để kéo dài được. Nếu mình không làm gì để giải quyết triệt để thì mấy người kia sẽ không ngừng công kích, nói mấy lời khó nghe. Nghĩ tới đây, Tự Cẩm liền nhớ tới ca ca của mình, ca ca nàng làm thống lĩnh Kiêu Long Vệ, là người hầu trong cung nên thật

muốn gặp hân cũng không phải là khó khăn gì. Nhưng Tự Cầm không muốn làm Tiêu Kỳ có hiểu lầm gì trong chuyện này cho nên vẫn cứ thông qua Tiêu Kỳ mới tốt.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 223: Khóc Lóc Cáo Trạng (Phần Cuối)

Editor : Hương Cỏ

Trước chuyện này Tiêu Kỳ cũng đã nói có đối sách, về sau do Vệ Quốc công ra tay cản đường nên dòng chính Tô gia cũng chưa có thêm hành động gì. Nhưng bây giờ Quý phi cho lan truyền tin tức từ trong cung. Nếu chờ đến lúc thời cơ chín muồi, lại tung tin từ trong cung ra, tốt nhất là khiến mình phạm sai lầm, không phải chính mình cũng khó lòng giải bày sao?

Thì ra lúc trước nàng ta cố gắng nhẫn nhịn là đang chờ đợi thời cơ. Nàng biết ngay mà, dòng chính Tô gia và Tào Quốc công làm sao lại chịu thiệt đơn giản như vậy.

Tự Cẩm nghĩ tới đây, không khỏi liền mong Tiêu Kỳ tới chỗ mình sớm một chút. Cũng do hôm nay mình đen đui. Bình thường hẳn vẫn luôn tới sớm. Vậy mà hai hôm nay không thấy tới, nàng đang rất ngóng trông hẳn tới. Mắt thấy sắc trời đã tối, Tự Cẩm bèn sai Trần Đức An đi Sùng Minh Điện hỏi thăm một chút.

Kết quả chờ đến sau khi Trần Đức An trở về mới biết được, Tiêu Kỳ bị quý phi mời đi.

Tự Cẩm tức đến nổi ngực thở phập phồng, hóa ra là muốn cáo trạng trước sao?

Quý phi ra tay quả thực là nhuần nhuyễn ngoan tuyệt. Nét mặt Tự Cẩm sầm xuống. Mặc dù nàng tự nhận là khoảng thời gian này ở chung với Tiêu

Kỳ khá tốt đẹp nhưng cũng không thể bảo đảm Tiêu Kỳ không nghe lời quý phi nói, cho là mình làm sai . Giờ khắc này, ngồi trong phòng, đúng thật là có cảm giác như đứng đông lửa, ngồi đông than.

Tiêu Kỳ đi Trường Nhạc Cung, mình cũng không thể tới Trường Nhạc Cung cướp người. Nhưng cứ ngồi chờ đợi vô ích thế này cũng rất dày vò con người ta.

Tự Cẩm dựa vào trên gối, trong lòng cười khổ một tiếng. Thủ đoạn của Quý phi thủ đoạn quả nhiên là không tệ. Bố trí chu đáo trước sau thế này, mình vô tình rơi vào thế hạ phong. Người ta còn đi trước một bước cáo trạng với Tiêu Kỳ. Tự Cẩm mới phát hiện, ở trong hậu cung này quả nhiên thời thời khắc khắc không thể buông lỏng. Nàng chỉ sơ sẩy có một phút mà bị Quý phi chiếm tiên cơ.

Chuyện này cũng không thể nói là nghiêm trọng gì, nhưng qua miệng người khác thì chắc chắn không thể đơn giản như vậy được.

Trường Nhạc Cung.

Ngọc Quý Tần nước mắt ngấn dài cầm khăn ghen ngào, dưới ánh đèn kia, đôi mắt đỏ bừng long lanh nước tràn đầy ủy khuất và dịu dàng, làm gì còn chút sắc bén như lúc ban ngày nữa, "Thần thiếp cũng không có ý gì hết nhưng Hi Dung Hoa kia ỷ vào mình có thai, không chỉ mạo phạm thần thiếp mà còn ăn nói ngông cuồng. Trước mặt nhiều người như vậy, sau này thần thiếp làm sao có mặt mũi gặp người khác chứ ?"

Quý phi khẽ thở dài một cái, nhìn Tiêu Kỳ nhú chặt lông mày, ôn nhu nói: "Vốn thần thiếp không nghĩ quản chuyện này. Nhưng buổi chiều lúc đưa Ngọc Trân đi dạo trong vườn, liền nhìn thấy Ngọc Quý Tần một mình ngồi trong đình khóc nên nhiều chuyện hỏi thăm. Lẽ ra trong cung đã có Hoàng hậu nương nương lo liệu cung vụ, nhưng thần thiếp thân là quý phi gặp chuyện như thế này cũng không thể ngồi yên không để ý tới. Do đó

mới mời Hoàng thượng đến." Nói đến đây dừng một chút, lại than một tiếng, "Tính cách Ngọc Quý Tần muội muội xưa nay rất kiên cường, đây là lần đầu tiên thần thiếp thấy nàng khóc lóc thương tâm đến thế."

Ngọc Quý Tần nghe vậy càng thêm nước nở ghen ngào, "Thần thiếp chỉ nghĩ rốt cục chúng ta đều là tử muội cùng hầu hạ Hoàng thượng. Mấy ngày trước nghe chuyện đại cung nhân của Hi Uyển Nghi khiển trách Tô tú nữ mới định khuyên răn vài lời. Ai biết Hi Uyển Nghi lại chửi bới thần thiếp, nói cái gì mà để cho nhà thần thiếp gặp chuyện như vậy rồi dĩ hòa vi quý. Thần thiếp chỉ có lòng tốt khuyên nhủ, ai biết ngược lại bị người ta trách cứ, còn kéo thần thiếp vào chuyện Hình bộ này nọ. Thần thiếp cảm thấy rất oan ức."

Quý phi vẻ mặt khó xử nhìn Ngọc Quý Tần, "Quý tần muội muội cũng đừng quá đau lòng. Dù sao Hi Dung Hoa muội muội còn trẻ tuổi, có lẽ hơi xúc động thôi chứ cũng không ác ý."

"Quý phi nương nương quá hiền từ, thấy ai cũng cho là người tốt. Mấy ngày trước Hi Dung Hoa kia còn tố cáo thần thiếp với Hoàng hậu nương nương, khiến Hoàng hậu nương nương chán ghét thần thiếp. Thần thiếp đâu có trêu chọc gì nàng ta mà không buông tha cho thần thiếp chứ." Ngọc Quý Tần khóc càng thêm nước nở. Nhớ tới hai năm nay Hoàng thượng không liếc mắt nhìn đến nàng ta thì càng thêm oán hận Hi Dung Hoa.

"Hoàng hậu nương nương phụ trách quản lý lục cung sự vụ, xưa nay là người rất công bằng. Có lẽ bên trong có gì đó hiểu lầm, nói rõ thì được thôi." Quý phi nói trấn an Ngọc Quý Tần.

Hiếu lầm? Ai khiêu khích hiểu lầm? Quý phi không chỉ mặt gọi tên nhưng rõ ràng chụp mũ tội danh to đùng kia lên đầu Hi Dung Hoa. Ngọc Quý Tần trong lòng không khỏi dặc ý, nàng ta cũng không tin Hoàng thượng còn nghiêng về phía hồ ly tinh kia được!

Tiêu Kỳ nhú chặt lông mày nhìn thoáng qua Ngọc Quý Tần, lại nghiêng đầu nhìn Quý phi, "Cho nên, đây là chuyện chiều hôm nay?"

Quý phi không biết rõ vì sao Hoàng thượng lại hỏi như vậy nên gật đầu, "Đúng vậy, chiều nay khi thần thiếp đưa Ngọc Trân ra ngoài dạo chơi, đúng lúc gặp được Ngọc Quý Tần."

"Như vậy..." Tiêu Kỳ quay đầu vừa nhìn về phía Ngọc Quý Tần, "Nàng nghe chuyện về Hi Dung Hoa ở đâu?"

Ngọc Quý Tần nhất thời ngỡ ngàng. Không phải Hoàng thượng nên rất tức giận hành vi của Hi Dung Hoa, sau đó thương tiếc mình bị bắt nạt sao? Nét mặt nàng ta bất giác ngẩn ra, vô ý thức liền nhìn về phía Quý phi.

Quý phi vừa nhìn thấy ánh mắt Ngọc Quý Tần, trong lòng liền biết là không tốt vội vàng giả bộ như không nhìn thấy ánh mắt Ngọc Quý Tần. Chỉ để ý nhìn Tiêu Kỳ, nét mặt vẫn thong dong mỉm cười.

Tiêu Kỳ chậm rãi thu hồi ánh mắt, "Sao Ngọc Quý Tần không trả lời?"

"Thần thiếp... thần thiếp chỉ nghe mấy tỷ muội trong cung nhắc đến."

"Thì ra là nói chuyện linh tinh, không có bằng chứng rõ ràng, sao có thể ăn nói ba hoa như thế?"

Toàn thân Ngọc Quý Tần run lên, nhanh chóng từ trên ghế phục xuống, quỳ trên đất vội vàng nói: "Hoàng thượng tha tội, thần thiếp... Thần thiếp cũng không phải là ăn nói ba hoa, rất nhiều người trong cung đều biết rõ chuyện nhà của bọn họ. Thần thiếp... chỉ thuận miệng hỏi một chút. Do đó cũng không nghĩ tới Hi Dung Hoa lại thẹn quá hoá giận, giận dữ vì chuyện này."

Tiêu Kỳ không nhìn Ngọc Quý Tần nữa, ngược lại nhìn về phía Tô quý phi, "Quý phi cảm thấy chuyện này nên xử trí như thế nào?"

Nét tươi cười trên mặt Quý phi chững lại, nghe Hoàng thượng hỏi, làm sao còn dám ngồi yên được, cũng lập tức đứng dậy, vội vàng quỳ gối thi lễ một cái rồi mới từ tốn nói: "Hoàng thượng anh minh, nghe người nói vậy thần thiếp mới phát hiện mình nhất thời quan tâm nên bị loạn, lại quên hỏi kỹ mọi chuyện. Thật sự là lúc đó thấy Ngọc Quý Tần muội muội khóc rất đáng thương nên cũng không chú ý."

Tiêu Kỳ chậm rãi đứng dậy, giơ tay phủ phủ tay áo, nét mặt lại trầm xuống, "Nếu đã như thế, chuyện này liền giao cho quý phi tra cho rõ ràng đi. Ngọc Quý Tần và Hi Dung Hoa mặc dù chỉ là nhất thời tranh cãi, nhưng dù sao chuyện này liên quan đến thanh danh gia thế trong sạch, quý phi cần phải cẩn thận điều tra kỹ càng." Nói đến đây ngừng lại, nhìn gương mặt trắng bệnh của Quý phi, lại thêm một câu, "Đừng làm thiệt thòi hoặc oan ức bên nào, chuyện này trăm sẽ thông báo với hoàng hậu, kêu nàng không cần nhúng tay."

Người Quý phi hơi lão đảo một cái, cắn răng chịu đựng, chỉ dám nói: "Thần thiếp tuân chỉ, tất nhiên không phụ Hoàng thượng sai bảo."

"Thời gian quan Trẫm luôn tin tưởng Quý phi, xưa nay nàng là người hiểu biết, rất hiểu lòng trẫm. Trẫm tin tưởng quý phi nhất định có thể điều tra rõ ràng rành mạch. Nếu Ngọc Quý Tần thiệt thòi như vậy, quý phi liền cố gắng an ủi nàng ta một chút đi." Tiêu Kỳ nói xong câu này, tay áo phủ một cái, xoay người liền đi ra ngoài.

Quý phi ghen không dám thở, thiếu chút nữa xỉu vì tức. Nhưng nàng ta vẫn còn nhớ rõ lễ nghi quy củ, tự mình đưa Tiêu Kỳ ra ngoài, đang định nói gì đó thì Hoàng thượng đã sải bước rời đi, không cho nàng ta chút cơ hội nào.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 224: Bản Chất Kiêu Ngạo (Phần 1)

Quý phi vịn tay vào khung cửa để đứng vững, nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra. Rốt cục là sai ở chỗ nào mà lại làm cho Hoàng thượng mất hứng như vậy. Vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Ngọc Quý Tần ngơ ngác đứng đó, lập tức cơn giận dâng lên trách mắng: "Một chút chuyện nhỏ cũng làm không được, Bản cung cần cô để làm gì chứ?"

Toàn thân Ngọc Quý Tần run lên, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hai tay xoắn vào nhau bất an, xanh mặt nói: "Thần thiếp đều dựa theo nương nương phân phó làm, thật sự là không biết nơi nào xảy ra chuyện không may, cũng không biết vì sao chọc giận Hoàng thượng, mong nương nương chỉ điểm."

Nếu nàng ta có thể chỉ điểm thì cũng sẽ không tức giận như vậy. Còn tưởng rằng xảy ra chuyện thế này thì tối nay Hoàng thượng sẽ không đi Kết quả không chỉ người đi mà còn mang theo lửa giận rời đi, làm cho nàng trong phút chốc cũng không hiểu gì, không rõ mình đã sai lầm ở chỗ nào nữa?

Dù thế nào cũng nghĩ không ra điểm sai, nhưng quý phi có một điểm hiểu được, Hoàng thượng không thích người khác lấy hoàn cảnh gia thế nhà Hi Dung Hoa nói chuyện. Vốn nghĩ sẽ lấy chuyện này để giảm áp chèn ép Hi Dung Hoa, ai nghĩ đến Hoàng thượng lại bao che khuyết điểm đến mức này.

Tô gia kia thật sự là trong sạch sao, vậy thì vì lý do gì mà lúc trước dòng chính Tô gia Khúc Châu lại trục xuất họ ra ngoài? Hoàng thượng bị Hi

Dung Hoa làm mê muội rồi ư, ngay cả đúng sai thế nào không không thêm để ý?

Tô quý phi ước nghĩ rằng, nhìn Ngọc Quý Tần lại càng thêm tức giận, phất phất tay, "Cô đi về trước đi, chuyện hôm nay cô cũng phải suy nghĩ kỹ lại xem, đã xảy ra vấn đề ở chỗ nào. Nếu chuyện này không thể có câu trả lời thỏa đáng thì sau này một chút thể diện của cô cũng không còn trước mặt hoàng thượng, cuộc đời trong cung cũng đừng có nghĩ tới chuyện ra mặt nữa. Đừng xem bây giờ vị phần Hi Dung Hoa chưa bằng cô mà chủ quan. Nếu lần này nàng ta có thể sinh hạ hoàng trưởng tử của Hoàng thượng, cho dù là vượt cấp phong phi cũng chưa chắc là không thể. Đến lúc đó cô phải nhìn sắc mặt người ta sống cả đời đấy."

Thân thể Ngọc Quý Tần run lên, bị lời quý phi nói sợ hết hồn, "Nương nương, không... Không thể nào?" Vượt cấp phong phi? Làm sao được chứ, cho dù là sinh hoàng trưởng tử cũng không thể không đếm xỉa đến quy tắc của tổ tông chứ.

"Sao lại không thể? Hoàng thượng thành thân đã bao năm rồi, đến nay dưới gối cũng chỉ có công chúa của Bản cung." Quý phi cảm thấy cực kỳ chua xót. Hậu cung lần tiền triều, bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm vị trí hoàng trưởng tử. Đã nhiều năm như vậy, nếu thật sự sinh hoàng trưởng tử, chưa chắc Hoàng thượng đã để ý người khác can gián mà ban vinh quang này cho Hi Dung Hoa.

Vốn còn chưa dám xác định, nhưng thái độ của Hoàng thượng hôm nay khiến trong lòng nàng ta cũng bắt đầu thấy bất an lên.

Một vị trí Phi cũng không quan trọng gì, phía trên Phi còn có Tứ phi, nàng ta lại là người đứng đầu Tứ Phi. Cuộc đời này của Hi Dung Hoa cũng không thể vượt quá vị phần của mình được. Nhưng được sủng ái và không được sủng ái lại khác nhau rất nhiều.

Quý phi đuổi đi Ngọc Quý Tần tinh thần hoảng hốt, một mình ngồi trong phòng nôn nóng, nhất thời không thể bình tâm lại được. nàng ta gọi Hoa cô cô vào, xoa trán nói: "Ngày mai báo tin cho nhà ta, kêu bọn họ điều tra ân oán năm đó giữa Tô gia và dòng chính Tô gia Khúc Châu."

"Dạ." Hoa cô cô vội vàng đồng ý, bà ta đứng ngoài cửa hầu hạ, động tĩnh trong phòng đương nhiên là nghe được rõ ràng rành mạch. Lúc đó thấy quý phi nường nường phiền muộn như thế bèn nói: "Nường nường, người cần gì phiền nào như vậy, chuyện này nói đơn giản chẳng qua là Ngọc Quý Tần chộc giận Hi Dung Hoa. Kết quả cuối cùng xấu nhất là để Ngọc Quý Tần nhận lỗi với Hi Dung Hoa là xong. Nói phức tạp thì nường nường cũng chỉ có lòng hảo tâm mà thôi, cho dù Hoàng thượng giận chó đánh mèo thì sao, chẳng lẽ còn có thể giận chó đánh mèo đến nường nường? Cuối cùng người xúi quẩy cũng chẳng qua là Ngọc Quý Tần mà thôi. Chỉ cần nường nường có thể để cho Hoàng thượng tin tưởng, thì chuyện này không có liên quan gì với nường nường là được."

"Nhưng giờ rõ ràng Hoàng thượng nghi ngờ ta, chuyện này cũng không dễ xử lý."

"Kỳ thật cũng không phải là không có biện pháp." Hoa cô cô hạ giọng nói.

Quý phi liền ngẩng đầu nhìn Hoa cô cô, "Nói nghe."

"Thật sự là không được, nường nường sẽ đưa cho Hi Dung Hoa một phần nhân tình, điều tra rõ ràng chân tướng chuyện năm đó. Không phải Hoàng thượng kêu điều tra rõ sao? Vậy thì cứ điều tra thật sự. Nếu người nhà Hi Dung Hoa gia thật sự vô tội, nường nường thay nhà bọn họ giải oan, trả lại trong sạch, Hi Dung Hoa lại còn phải nợ ân tình với nường nường. Hoàng thượng thấy nường nường thật sự tìm ra sự thật cũng không thể nghi ngờ nường nường nữa."

"Nếu nói theo lời người thì Bản cung không chỉ không thể diệt trừ Hi Dung Hoa, ngược lại còn giúp nàng ta nữa ư?"

"Nương nương cần gì chỉ nhìn trước mắt. Hi Dung Hoa kia cũng không đủ căn cơ, chờ đến khi đợt tú nữ này được sắc phong, tự nhiên sẽ có người được Hoàng thượng coi trọng. Đến lúc đó nương nương từ trong chu toàn, sau khi Hi Dung Hoa thất sủng, nương nương muốn chinh trị nàng ta thế nào còn không phải chỉ cần nói một câu thôi sao?"

Quý phi đương nhiên là không cam lòng, nhưng bây giờ cũng không có biện pháp tốt hơn, chỉ đành thở dài nói: "Tiện nghi cho Hi Dung Hoa!" Nàng ta thật sự rất buồn bực, đây chính là nâng cục đá đập chân mình.

"Nương nương đừng nên tức giận, chẳng qua là tạm thời mà thôi. Hoàng thượng muốn tra, nương nương liền thoải mái tra. Nếu đã không cho Hoàng hậu nương nương nhúng tay, chưa chắc hoàng đế không có ý để cho nương nương lập uy đâu." Hoa cô cô nhẹ giọng khuyên nhủ. Từ ngày biết Hi Dung Hoa có thai, nương nương hành động khó tránh khỏi hơi vội vàng xao động. Nếu không ngày hôm nay cũng không bị Hoàng thượng phát giác dễ dàng như thế. May mắn là sơ hở không lớn, vẫn có thể bổ cứu được.

"Nhưng làm thế này, Bản cung thật sự không phục." Quý phi buồn bực nói với Hoa cô cô: "Chuyện này giao cho người, nhất định phải làm thật suôn sẻ trơn tru, tuyệt đối không thể bị Hoàng thượng nhìn thấy sơ hở gì."

"Nương nương cứ yên tâm, nô tỳ nhất định dùng hết sức mình." Hoa cô cô nói.

Quý phi phất phất tay cho người đi xuống, một mình ngồi dưới ánh đèn. Nhớ tới nét mặt vừa nãy của Hoàng thượng, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo từng đợt. Vì sao Hoàng thượng không hỏi chuyện khác lại hỏi lời đồn đến từ đâu? Rõ ràng là muốn giải vây cho Hi Dung Hoa. Nếu người bình thường gặp chuyện thế này không phải là hỏi người bị thiệt thòi trước sao?

Tại sao đến chỗ Hoàng thượng thì lại hoàn toàn khác như thế?

Là bởi vì tình huống hay là do với mỗi người mỗi khác?

Nếu có một ngày nàng ta gặp chuyện như vậy thì Hoàng thượng có thể làm như thế sao?

Quý phi ôm ngực, nàng ta phát hiện mình không còn tự tin như trước kia.

Lúc nghe tin Hi Dung Hoa có thai, nàng ta cũng không nghĩ như vậy, không nghĩ nàng ta lại được lòng Hoàng đế hơn so với mình. Nhưng giờ phút này nàng ta cũng không dám bảo đảm nữa.

Quả nhiên vẫn là dưỡng hổ vi hoạn, sớm biết thế này trước đây mình không nên chủ quan, thả hổ về rừng. Lẽ ra phải cho ả ta biến mất lúc còn ở Y Lan Hiên. Phụ thân nói đúng, rốt cục nàng ta là lòng dạ đàn bà!

Mà lúc này, ở Phượng Hoàn Cung hoàng hậu mới vừa tiễn Hoàng thượng đi. Trong thời gian ngắn còn chưa phục hồi lại tinh thần. Hôm nay nàng ta biết rõ chuyện trong ngự hoa viên, tranh chấp âm ỉ như thế sao nàng ta lại không biết chứ? Nhưng cũng chỉ biết để đó chứ không định làm gì. Nàng ta đã sớm đoán ra sau lưng có người trợ giúp mưu đồ nên chỉ muốn yên lặng theo dõi kỳ biến. Nhưng không ngờ Hoàng thượng lại cho Quý phi đi thăm dò chân tướng!

Đây không phải là cảnh báo Quý phi sao?

Chẳng lẽ là Hoàng thượng đoán được gì đó?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 225: Bản Chất Kiêu Ngạo (Phần Cuối)

Hoàng hậu nghĩ tới đây lắc lắc đầu, chắc là không. Nếu như Hoàng thượng đoán được thì sẽ không quyết định như vậy. Có lẽ mới chỉ là suy đoán, nhưng nếu Hoàng thượng sai Quý phi chịu trách nhiệm chuyện này, phải chăng là cho quý phi một cơ hội đền bù sai lầm? Nói cách khác, vì sao Hoàng thượng không cho mình nhúng tay?

Càng nghĩ thì càng thấy khả năng là đúng như nàng ta suy luận. Tiện nhân Tô quý phi kia! Hoàng hậu rất không phục. Mặc dù Hoàng thượng có Hi Dung Hoa, nhưng rốt cuộc Tô quý phi cũng đã ở bên hẵn nhiều năm, tình cảm và đối xử không thể như nhau được. Đáng tiếc, lần này không thể làm cho Quý phi mất mặt, Hoàng thượng ... rốt cuộc trong lòng vẫn có nàng ta.

Chỉ là đáng tiếc cho Ngọc Quý Tần ngu ngốc kia, cứ ở đó mà chờ xem đi, kẻ cuối cùng xúi quẩy cũng chỉ là một mình cô ta mà thôi!

Mấy ngày nay Ngọc Quý Tần có hành vi càn quấy, nàng ta cố ý thả lỏng. Quả nhiên cô ta không kìm nén được liên cấu kết với quý phi. Thật sự là kẻ ngu xuẩn. Cũng không nhìn xem quý phi là người độ lượng sao, cô ta thật sự nghĩ rằng quý phi sẽ nói giùm cô ta trước mặt hoàng đế ư? Quý phi còn muốn tự mình con trai kia, làm sao đưa nữ nhân khác lên giường rồng chứ?

Ngay cả chút này cũng không hiểu rõ, quả thực là ngu xuẩn không thể cứu vãn.

Hoàng hậu cố gắng đè nén sự bất mãn trong lòng. Lần này để xem Hi Dung Hoa làm thế nào. Nếu như nàng là người thông minh thì cần phải

thừa cơ hội này chôn một cây gai trong lòng của hoàng thượng, cho hẳn biết quý phi không phải là người lương thiện như vậy!

Chỉ tiếc, không thể sớm biểu lộ suy nghĩ của mình với Hi Dung Hoa, bỏ qua cơ hội này thì quá đáng tiếc.

Từ Phượng Hoàn Cung Tiêu Kỳ đi ra ngoài, thẳng một đường đi tới cổng Di Cung hiên. Cửa ngoài khép hờ, Quản Trường An liền vội vàng tiến lên đẩy cửa ra, Tiêu Kỳ nhắc chân đi vào. Trong sân im ắng, tiểu thái giám đứng giữ cửa ngoài sân nghe được tiếng động vội chạy tới tham kiến, giọng nói cũng run rẩy.

Tiêu Kỳ nhìn cũng không thèm nhìn một cái, đi thẳng vào chính điện.

Từ ngoài sân nhìn vào, qua màn cửa mờ mờ chỉ thấy một bóng người ngồi thẳng tắp bên cửa sổ, không nhúc nhích.

Tiêu Kỳ nhìn thoáng qua, liền bước nhanh hơn. Quản Trường An chạy chậm tới trước, tự tay vén rèm, nhìn Hoàng thượng đi vào rồi mới buông tay thả xuống. Hẳn ta nghe trong phòng vọng ra tiếng nói chuyện thì mới thở phào nhẹ nhõm. Cả một ngày vội vội vàng vàng, hơn nửa ngày không được uống một ngụm nước. Giọng nói cũng sắp bốc thành khói. Giờ cũng có thể yên tĩnh nghỉ ngơi được rồi.

Vân Thường và Diện Mi lặng lẽ lui ra ngoài, liền bị Quản Trường An tóm lấy đòi uống trà. Diện Mi vội vàng đi vào phòng ngâm trà, Vân Thường khẽ khàng nói chuyện khách sáo với Quản Trường An. Quản Trường An cười mỉm nói lại hai câu rồi cũng không chịu nói thêm gì, làm Vân Thường tức tối trong lòng âm thầm chửi rủa nhưng không có biện pháp nào khác nên mặt mũi vẫn phải tươi cười.

Tự Cẩm tùy ý để Tiêu Kỳ kéo tay nàng ngồi xuống, nàng bất an nhìn hẳn, muốn nói gì đó lại không biết phải nói từ đâu.

Tự Cầm không như trước chủ động nói chuyện, trong phòng liên yên tĩnh lạ lùng. Tiêu Kỳ lặng lẽ quan sát nàng, đương nhiên nhìn thấy sự bất an lo lắng của nàng. Thật sự là không làm người bớt lo lắng, chỉ sơ sẩy một cái thì đã có chuyện rủi ro. Hắn giơ tay gõ lên trán Tự Cầm, "Sao vậy, mèo cắn mất lưỡi nàng rồi à?"

Tự Cầm ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Kỳ, thấy nét mặt hắn vẫn vui vẻ, cũng không biết chuyện gì xảy ra, bao nhiêu lo lắng bất an trong lòng đều hóa thành uất ức, giúi đầu vào lòng hắn đỏ mắt khóc. Khóc thế kia mà một chữ cũng chẳng nói, không phải hắn đã tới rồi sao?

"Ăn tối chưa?"

Tự Cầm ngồi trong lòng hắn gật gật đầu, ăn thì ăn rồi nhưng chẳng ngon lành gì. Trong hoàn cảnh này ăn được bao nhiêu, toàn bộ suy nghĩ đều là hình ảnh Ngọc Quý Tần và Quý phi, buồn phiền muốn chết.

"Ăn bao nhiêu?"

Tự Cầm chột sững lại.

Tiêu Kỳ vừa nhìn còn có cái gì không hiểu, khẳng định là không buồn ăn rồi, mặt lập tức liền sầm xuống, gọi Quản Trường An vào, sai hắn ta tới Ngự Thiện phòng truyền lệnh.

Quản Trường An nhìn Hoàng thượng đen mặt, rằm cũng không dám phóng vội vàng chạy đi như điên.

"Cho dù xảy ra chuyện gì thì không thể không ăn uống gì được. Nàng lớn rồi, sao lại tùy hứng như thế." Tiêu Kỳ rất không vui, gương mặt tối sầm so với đáy nồi còn đen hơn.

Tự Cầm vốn đang hơi bất an, kết quả Tiêu Kỳ đến cũng không hỏi cái khác, trước tiên chỉ hỏi nàng ăn cơm chưa, nàng liền biết không có chuyện

gì. Nghe hăn khuyên bảo, Tự Cầm không thấy mất hứng chút nào, ngược lại gương mặt vừa mới mặt ủ mày chau đầy thê thảm bỗng tươi tỉnh trở lại.

Tiêu Kỳ thấy Tự Cầm cười mặt mũi lại tươi rói như hoa nở, bao nhiêu lời vừa định nói bỗng chốc lại nuốt trở vào.

Thôi được rồi, không cần nói nữa, chừa chút thể diện cho nàng.

Cười y như đứa ngốc thế kia, bị răn dạy mà còn vui vẻ chắc cũng chỉ có mình nàng. Nhưng thôi, vui vẻ như vậy khẳng định là hiểu được mình quan tâm nàng. Trong phút chốc nét mặt của Tiêu Kỳ cũng hòa hoãn trở lại, cuối cùng cũng không có ngốc lắm.

Ăn tối xong, Tự Cầm liền gối đầu lên ngực hăn, bóp ngón tay hăn hỏi: "Thiếp còn tưởng rằng Hoàng thượng không đến chứ?"

"Ta không đến, nàng sẽ không ngoan ngoãn ăn cơm phải không?" Tiêu Kỳ còn có chút không vui.

"Không nhìn thấy Hoàng thượng thiếp ăn cơm không được."

Tiêu Kỳ cười giương khóe môi, trong miệng lại nói: "Bị người ta khi dễ liền tìm ta làm nũng, giờ đã bớt giận chưa."

Tự Cầm đỏ hết cả mặt, lại không chịu chịu thua, hăm hừ nói: "Rõ ràng là người khác đào cái hố lớn chờ đạp thiếp xuống đó. Sau đó người khác lấy đất lấp lên tính chôn thiếp luôn mà."

"Vậy nàng rơi xuống hố sao?"

"Thiếp đâu có ngốc như vậy? Mới chỉ rơi nửa bước thôi." Tự Cầm hạ giọng nói, hôm nay gặp cái hố to này, sự thật là nàng không có chút chuẩn bị nào. Quý phi nói ra tay liền ra tay, trước đó không hề có dấu hiệu báo trước gì hết.

"Nàng cũng biết cơ đấy, trí thông minh ngày thường đi đâu hết rồi?"

"Người đàn bà chữa ngọc ba năm, Hoàng thượng không biết sao?"

"Nói vậy, quý phi mới sinh con, ngọc mà biết đào cái hố to chờ nàng à. Nàng chỉ biết ngụy biện."

Tự Cẩm: ...

Đêm nay sức chiến đấu của Tiêu Kỳ quá mạnh mẽ, nàng không phải là đối thủ. May sao đúng lúc đó Quản Trường An trở về, bên ngoài phòng dọn xong đồ ăn, giải cứu nàng thoát khỏi tình trạng quẫn bách.

Tiêu Kỳ để Tự Cẩm kéo hẳn đi ra ngoài, thật là vừa bực mình vừa buồn cười. Giờ đã lại thông minh rồi, một bụng đầu óc toàn bộ dùng trên người hẳn.

Chao ôi.

Trong lòng giải thoát hết buồn bực, Tự Cẩm lại ăn uống ngon lành. Tiêu Kỳ nhìn bộ dáng nàng như vậy, giơ tay gấp thức ăn cho nàng, "Ăn từ từ thôi, có ai tranh với nàng đâu."

"Thiếp đói." Tự Cẩm nuốt một miếng cuộn cá, vừa cười vừa nói, "Hoàng thượng cũng ăn thử đi, cuộn cá chiên này rất ngon."

Tiêu Kỳ liền ăn miếng cuộn cá trong đĩa Tự Cẩm, gật gật đầu, "Tạm được."

Ăn được một nửa thời gian, Tự Cẩm cảm thấy bụng đã lưng lửng, không có cảm giác ăn hoài không no nữa, nhìn Tiêu Kỳ cân nhắc hỏi: "Vậy chuyện này Hoàng thượng định làm như thế nào?" Chuyện này không hề dễ giải quyết nha.

Tiêu Kỳ nghe Tự Cẩm hỏi bèn nói: "Ta kêu Quý phi giải quyết hậu quả, nàng thấy thế nào?"

Mợ nó, Tự Cẩm cũng sững sờ. Vậy Quý phi chẳng phải là sẽ tức chết? Nháy mắt mấy cái nhìn Tiêu Kỳ, "Sao Quý phi nương nương lại đồng ý?" Nàng ta cố ý đào hố nàng. Giờ người lại bắt nàng ta phải đi lấp hố, còn phải lấp sao cho sạch sẽ đẹp đẽ. Chà chà kỹ năng lừa gạt người của Tiêu Kỳ lại nâng cao thêm một bước rồi.

Chữ ‘phục’ lại to thêm chút nữa.

"Nàng nghĩ ta không thể để cho nàng ấy làm vậy ư?"

Tự Cẩm nghe vậy trong lòng mắt trợn trắng, đúng là bản chất kiêu ngạo, thật sự không thể cứu vãn. Cúi đầu lại bóc vỏ tôm, nhét một con vào miệng Tiêu Kỳ, để cho người châm chọc ta, ta chặn miệng người lại!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 226: Kiều Tú Nữ Lợi Hại (Phần 1)

Editor : Hương Cỏ

Ăn tối xong, tâm trạng Tự Cầm rất sung vui sướng. Buổi tối gió đêm mát mẻ, nàng chậm rãi đi tản bộ trong sân. Tiêu Kỳ thì phải vất vả phê duyệt tấu chương. Cũng y như lúc trước, qua cánh cửa hai bên đều nhìn thấy nhau. Tự Cầm đứng ngoài cửa sổ, nhìn người đàn ông ngồi dưới ánh đèn, nét mặt góc cạnh, lông mày sắc như kiếm, ánh mắt sáng như sao. Người đàn ông này quá đẹp trai, không giống người thật chút nào.

Điều khiến Tự Cầm vui vẻ nhất là nàng cảm giác được giữa hai người có nhiều thứ rất khác lạ. Cũng như chuyện hôm nay, hẳn cũng không hỏi nàng một câu liền biết rõ nàng bị oan ức thiệt thòi thế nào. Hơn nữa còn bắt Quý phi thu thập cục diện rối rắm này. Kỳ thật có lẽ trong lòng hẳn biết rõ chuyện này là một tay Quý phi sắp đặt trong bóng tối.

Nhìn thủ đoạn của người đàn ông này xem, chỉ nói cười thôi mà đã phá tan âm mưu của Quý phi. Vừa không để cho Quý phi oán hận hẳn, còn có thể làm cho mình biết ơn. Trong chuyện này chỉ sợ người xui xẻo nhất chính là Ngọc Quý Tần, Quý phi nhất định sẽ đẩy hết trách nhiệm trong vụ này lên đầu nàng ta.

Hơn nữa người được lợi nhất sẽ là mình. Quý phi rất sợ Tiêu Kỳ tức giận, vì chứng minh mình trong sạch, vì dẹp cơn giận của hẳn, cũng nhất định sẽ chứng minh nhà mình và Tô gia Khúc Châu không có ân oán. Chỉ cần chính miệng Quý phi làm chứng chuyện này thì sau này sẽ không có ai dám lấy việc đó ra để khiêu khích nữa.

Người không phục ư, chẳng lẽ dám nghi ngờ lời Quý phi nương nương nói sao?

Càng nghĩ Tự Cầm càng vui vẻ, trên đời tại sao lại có thể có người đáng yêu như Tiêu Kỳ chứ?

Thủ đoạn tinh vi, tính toán sâu xa, Tự Cầm là người xuyên không cũng phải bội phục cực kỳ.

Sự tình quả nhiên đúng như Tự Cầm nghĩ. Chỉ mấy ngày mà quý phi đã có kết quả điều tra. Bắt Ngọc Quý Tần tự mình đến nhận lỗi với nàng. Nàng ta đến chính là tỏ thái độ, dù Quý phi cũng không tự mình nói rõ ân oán năm đó của Tô gia. Nhưng thái độ này liền biểu lộ rõ ràng Quý phi cũng không thừa nhận người nhà Tự Cầm đã có những hành vi xấu xa kia. Tuy nhiên, quý phi làm vậy xét về tình cũng có thể tha thứ. Dù sao nhà nàng ta còn hợp tác với dòng chính Tô gia, không thể công khai làm mất mặt người ta được.

Mặc dù Tự Cầm không phải hài lòng hoàn toàn nhưng cũng biết không thể chọc giận Quý phi, nếu không chó cùng rứt giậu, ai biết nàng ta sẽ làm ra thêm chuyện gì nữa. Nàng chỉ muốn trước tiên sinh con bình an rồi mới tính toán tiếp.

Chuyện đó rồi cũng kết thúc, Thọ Khang Cung cũng đã sửa chữa xong xuôi. Hoàng hậu mời Hoàng thượng tự mình đi xem có còn chỗ nào không thỏa đáng. Tiêu Kỳ cũng rất giữ thể diện cho Hoàng hậu. Hắn đi với hoàng hậu xem xét, đại BOSS bày tỏ rất hài lòng, còn cùng hoàng hậu ăn trưa, buổi chiều còn đi dạo chung trong vườn.

Tự Cầm trốn trong Di Củng hiên dưỡng thai, suốt cả thời gian sau đó cũng không lộ diện, chỉ nghe nói buổi chiều ngự hoa viên hết sức náo nhiệt. Trước mặt một đám tần phi, Hoàng đế nắm tay hoàng hậu đi dạo trong vườn, đầy vinh quang ân ái.

Chà chà, thái hậu sắp trở về nên hoàng đế làm vậy là muốn tăng thêm thể diện uy nghi cho hoàng hậu, để đủ sức chống chọi với thái hậu đây.

Đối đầu với kẻ địch mạnh mẽ thì phải tạo liên minh chặt chẽ, người này thật giáo hoạt.

Đáng thương hoàng hậu dù biết rõ là bị bày mưu tính kế cũng phải cam tâm tình nguyện chui vào. Không chỉ Hoàng đế cần Hoàng hậu, hoàng hậu cũng rất cần Hoàng đế. Trong hậu cung này, người duy nhất có thể ưỡn vai thẳng lưng trước mặt thái hậu cũng chỉ có duy nhất hoàng đế. Mặc dù nàng ta là Hoàng hậu, nhưng nếu Thái hậu thật tức giận thì chỉ cần dùng một chữ “Hiếu” áp trên đầu là nàng ta đã không thể làm gì được.

Hai vợ chồng này kẻ xướng người họa, Tự Cẩm thì khoan khoái ngồi ăn đào ngon lành, trong lòng nhịn không được châm chọc, đúng là trời đất tạo nên một đôi.

Ngày Thái hậu hồi cung là một ngày nắng rực rỡ, tiết trời khá nóng. Tự Cẩm được đặc biệt miễn không cần ra nghênh đón. Bởi vì nếu đi sẽ phải đứng chờ ở cửa cung thêm ít nhất hai canh giờ, Tự Cẩm sẽ không chịu nổi. Hoàng đế cũng chưa nói gì thì Hoàng hậu nương nương đã mở miệng trước, bày tỏ mặc dù Tự Cẩm rất muốn giữ chữ hiếu, tự mình đón thái hậu nương nương nhưng mang thai đã lớn, hoàng tự trong bụng cũng rất quan trọng. Nàng ta làm chủ miễn cho Tự Cẩm phải chờ đón, chờ Thái hậu nương nương hồi cung, nàng ta sẽ đích thân cáo lỗi.

Tự Cẩm còn chưa kịp định thần thì Tiêu Kỳ đã nắm hoàng hậu, cực kỳ thâm tình ca ngợi hoàng hậu nhân đức hiếu nghĩa khoan dung, nàng còn có thể nói gì chứ?

Vì vậy, để hậu cứ như thế người xướng kẻ họa quyết định. Ngay cả Quý phi cũng chỉ có thể nghiêng rằng ca ngợi hoàng hậu nhân từ.

Tự Cẩm đứng đó ngơ ngác, làm vậy cũng được sao?

Tự Cẩm bị cưỡng chế về Di Cung hiên dưỡng thai, nhìn theo đế hậu cầm đầu, dẫn theo một đám cung tần đi nghênh đón phượng giá Thái hậu. Nàng về Di Cung hiên uống hai ly trà cũng chưa hết bàng hoàng kinh ngạc.

Này một khắc đột nhiên cảm thấy, Hoàng hậu nương nương thật là lợi hại!

Cmn, là vợ cả, làm hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ mà làm được đến mức này, khó trách mấy năm nay mặc dù Tiêu Kỳ và hoàng hậu có nhiều chuyện không vui, cũng sẽ để Quý phi và Hoàng hậu tranh chấp không ngừng, nhưng thực tế phải chăng hẳn cũng rất hài lòng với vị hoàng hậu này? Ít nhất trong chuyện chung sức đối phó Thái hậu, sự phối hợp ăn ý giữa hai người quả thực hoàn mỹ.

Tự Cẩm liền không nhìn được nghĩ đến, có phải hay không năm đó khi Hoàng hậu gả cho Hoàng đế, thái hậu cũng làm khó nàng ta không ít chăng?

"Loan giá Thái hậu nương nương đến."

"Thái hậu nương nương vào cửa cung."

"Thái hậu nương nương vịn tay Hoàng thượng đi về Thọ Khang Cung."

Mỗi đoạn đường lại có người báo tin, bất giác tâm trạng Tự Cẩm cũng khẩn trương lên, sự căng thẳng này cũng không phải là Tự Cẩm e ngại, mà là... Tất cả hậu cung xuất động nghênh đón thái hậu, duy nhất có mình nàng bị cưỡng chế dưỡng thai trong Di Cung hiên, thoải mái an ổn như núi.

"Thái hậu nương nương chỉ giữ lại hoàng đế hoàng hậu và quý phi cùng dùng bữa."

"Thái hậu nương nương nghỉ ngơi."

Mãi cho đến khi ba người hoàng đế hoàng hậu và quý phi rời Thọ Khang Cung, lúc ấy Tự Cẩm mới thở ra một hơi. Không biết rõ hoàng hậu nói thế nào trước mặt thái hậu, thái hậu sẽ có ấn tượng xấu với nàng chứ?

Nhưng có lẽ, cho dù chính mình có tới đón rước thì chắc hẳn Thái hậu cũng sẽ không thích nàng. Chỉ cần có Kiều Linh Di ở đây, thái hậu sẽ không thích bất kỳ kẻ nào.

Tự Cẩm thở dài một hơi, thay quần áo ngủ đang chuẩn bị nghỉ trưa thì Tiêu Kỳ đến.

Tự Cẩm nháy mắt mấy cái, còn cho là mình hoa mắt. Tiêu Kỳ nhìn vẻ mặt nàng mơ mơ màng màng chỉ cảm thấy bao nhiêu mệt mỏi đều tan đi hết. Sờ sờ đầu Tự Cẩm, đi ra sau tấm bình phong rửa mặt thay quần áo. Tự Cẩm tự mình lấy y phục cho hắn, mang vào sau bình phong, lại kêu người bưng nước vào, pha nước ấm, tự tay vò khăn. Chờ đến khi Tiêu Kỳ thay xong y phục đi ra lại tự mình cầm khăn lau mặt, lau tay cho hắn.

Tiêu Kỳ bị Tự Cẩm chăm sóc chu đáo như thế, thoải mái hưởng thụ nói: "Ở chỗ nàng vẫn thoải mái nhất."

Tự Cẩm cười đắc ý, đưa khăn cho Vân Thường, kêu Diện Mi pha trà. Lần trước Tiêu Kỳ mới đưa cho nàng trà cống tiến, nàng mang thai không thể uống nhiều, vài ngày mới có thể ngửi hương trà, nhấp nhẹ vài ngụm cho đỡ thèm. Thấy nét mặt Tiêu Kỳ đầy mệt mỏi, Diện Mi mang người lui ra sau. Tự Cẩm liền lên giường, ngồi cạnh Tiêu Kỳ, giơ tay dấm bóp, mát xa mấy huyệt đạo cho hắn giảm bớt mệt nhọc.

"Thiếp xoa bóp cho người, Hoàng thượng ngồi chỗ này một chút, hay là lên giường nghỉ ngơi đi?"

"Ta chớp mắt một lát thôi, chút nữa còn phải gặp người."

Tự Cầm cũng biết hấn bận rộn, "Vậy hoàng thượng ngủ đi, thiếp canh giờ cho người." Vừa nói nàng vừa lấy chiếc chăn lông cừu đắp lên người Tiêu Kỳ, lại xoa bóp mấy huyệt đạo cho hấn, tuyệt đối không cảm thấy phiền chán chút nào.

"Nàng đừng vất vả, mấy chuyện này kêu tên tiểu thái giám làm là được." Tiêu Kỳ nhắm mắt lại cầm tay Tự Cầm, "Nàng nằm đây với ta."

Tự Cầm nhìn hấn thật sự quá mệt mỏi nên cũng không nói gì, nằm cạnh hấn gối đầu lên gối. Bởi vì thân thể đã nặng nề nên cũng không thể như trước kia chui vào ngực nắn ngủ, chỉ dám khẽ tựa vào người. Tay Tự Cầm bị Tiêu Kỳ nắm, nàng thì không buồn ngủ nhưng thấy tiếng thở của hấn đều đều, một lát sau đã ngủ say.

Cũng không biết đã làm gì mà lại mệt mỏi đến vậy, Tự Cầm trong lòng thở dài, cũng từ từ nhắm mắt lại. Hai người đầu dựa vào đầu, không đầy một lát nàng cũng ngủ say.

Lúc Tiêu Kỳ thức dậy liền nhìn thấy Tự Cầm ôm cánh tay hấn, nằm sát bên mình. Nếu như nằm nghiêng người thì giữa hai người cách nhau cái bụng lớn của Tự Cầm. Cho nên Tự Cầm quay mình về phía hấn, hơi thở nhẹ nhàng. Hấn nhu hòa nhìn nàng ôm chặt tay mình, khẽ khàng rút tay ra, lấy chăn đắp lên người nàng rồi xuống giường đi giày. Xong xuôi đi ra phòng ngoài mới gọi người vào hầu hạ thay quần áo.

Bấy giờ Quản Trường An đã sớm biết thói quen của hấn, thấy Hoàng thượng tự mình cầm quần áo đi ra, chân bước nhẹ đến không thể nhẹ hơn thì biết ngay vị quý chủ nhân kia khẳng định còn đang ngủ say, chữ “phục” lại to hơn chút nữa.

Quản Trường An cũng rất khẽ khàng chân bước tay làm hầu hạ Hoàng thượng thay quần áo, rửa mặt rửa tay, tự mình cầm lược chải tóc cho Hoàng thượng, chuẩn bị thỏa đáng rồi mới vén rèm cửa hầu hạ Hoàng thượng ra

cửa. Lúc ra đến cửa, Tiêu Kỳ thấy Vân Thường đứng chờ bên ngoài bên phân phó không được phép quấy rầy Tự Cẩm nghỉ ngơi.

Quản Trường An: ...

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 227: Kiều Tú Nữ Lợi Hại (Phần Cuối)

Editor: Hương Cỏ

Trở về Sùng Minh Điện, Tiêu Kỳ lại ngồi phê duyệt tấu chương, Quản Trường An liền báo có Tô Hưng Vũ tới gặp.

"Cho vào."

Tô Hưng Vũ đến đây vẫn là vì chuyện Thiên Đình Tư. Bây giờ Thiên Đình Tư đang bận rộn ngất trời, việc nhiều người thiếu trầm trọng. Có năm sáu quận huyện phải dời nhân khẩu khai hoang. Nếu như làm toàn bộ thì ít nhất cũng phải cần thời gian một hai năm. Trước đây làm là tạo tiền đề, theo lời con gái nói thì chính là một bản mẫu. Người khác nhìn thấy bản mẫu sẽ động tâm, chuyện sau này cũng dễ xử lý hơn.

Giờ kết quả đã hiện rõ, chỉ cần mở rộng với quy mô lớn. Nhưng giờ trong tay ông ta không có đủ người dùng. Ông ta tới là muốn lấy người.

Tiêu Kỳ xem nội dung cụ thể trong tấu chương của Tô Hưng Vũ, gật gật đầu, lập tức phê chuẩn. Vụ mùa không thể không có người thu hoạch để tránh nông dân bỏ đồng ruộng, cuộc sống khổ cực lại kêu ca. Bây giờ rất đúng dịp, Tô Hưng Vũ muốn mở rộng quy mô dời nhân khẩu, quả thật là không đủ người dùng. Cho dù có quan viên địa phương toàn lực phối hợp cũng vẫn thiếu rất nhiều. Huống chi mấy quan viên ở chỗ này chưa chắc ai nấy đều thật lòng phối hợp, không thiếu người gây khó dễ, hạ độc thủ trong bóng tối.

Huống chi trong này còn có một lượng lớn ngân lượng thu được từ việc chuyển khẩu. Khối thịt béo như thế, người người đều muốn cắn một cái. Sau này đến tay dân chúng còn được bao nhiêu đây? Sở dĩ Tô Hưng Vũ dùng các sĩ tử mới trúng tuyển chính là vì họ mới tham gia quan trường, chưa dám can đảm và quan hệ để làm việc bậy.

Quân thần hai người trao đổi cụ thể kế hoạch chuyển khẩu, quan viên vẫn là lấy từ các sĩ tử xuất thân khoa vừa rồi là chính. Nếu như không đủ, Tô Hưng Vũ cũng bày tỏ ông ta sẽ không dùng người của Lại bộ. Một khi đề xuất ra thì toàn bộ bố cục kế hoạch của mình, chỉ sợ bị người khác phá hủy.

Tiêu Kỳ gật gật đầu, liền bày tỏ nếu đã như thế thì Tô ái khanh cố gắng bỏ thêm nhiều công sức. Một người làm cho hai người, vì nước cống hiến nhiều hơn.

Tô Hưng Vũ nghiêm mặt đi ra đại điện, từ xa đã nhìn thấy bóng dáng Tần Tự Xuyên. Khi xuất cung phải đi qua chỗ hắn ta, Tô Hưng Vũ suy nghĩ đắn đo, không phải người này đang chờ mình chứ.

Dưới ánh mặt trời Tần Tự Xuyên đứng thẳng, hắn ta mặc quan phục càng thêm uy nghi mạnh mẽ. Thấy Tô Hưng Vũ đi tới, Tần Tự Xuyên vội vàng nghênh đón, "Tô đại nhân."

Tô Hưng Vũ kỳ thật không thích gặp Tần Tự Xuyên nhưng người ta ở chỗ này chờ mình, mình cũng không thể coi như không thấy, chỉ đành nhẫn nại nhìn hắn ta, "Tần đại nhân có gì chỉ giáo?"

Tần Tự Xuyên nghe vậy nét mặt cương lại nhưng chỉ một giây sau lại bình thản như cũ, nói với Tô Hưng Vũ: "Văn bối quả thực có chuyện muốn nói với đại nhân, hôm qua ta cùng mấy người bạn nói chuyện, ngẫu nhiên nghe được một tin. Chuyện này liên lụy tới Hi Dung Hoa trong nội cung, rất mong đại nhân nghe ta nói."

Nghe Tần Tự Xuyên nhắc tới con gái, nét mặt Tô Hưng Vũ liền chìm xuống, khẽ quát: "Tần đại nhân, ta sớm đã nói qua, tiểu nữ và cậu sớm đã không có liên quan, mong cậu cẩn thận lời nói bên ngoài." May mà chỗ này là quảng trường trước điện, bốn phía trống trải, do đó không sợ người nghe trộm. Nếu ở chỗ khác người ta vô tình nghe được thì sao?

"Vâng." Tần Tự Xuyên nghe khiển trách cũng không mất vui, chỉ nói: "Hôm qua ta đã tới quý phủ bái kiến nhưng đại nhân trốn tránh không gặp, hôm nay chỉ có thể ra hạ sách này đứng chờ. Chỗ này rất là rộng lớn, không sợ người khác nghe trộm, đại nhân cứ yên tâm."

Tô Hưng Vũ nghe Tần Tự Xuyên nói sắc mặt càng đen thêm. Bây giờ danh tiếng Tần Tự Xuyên không nhỏ. Chỉ trong một thời gian ngắn mà phụng hoàng mệnh tiến vào Lục bộ, làm đến mức Lục bộ gà bay chó sủa, không được an bình. Giờ ai thấy hãn ta đều hận không thể tránh mà đi. Trước kia ông ta rất thương thức hãn. Giờ vì con gái mà hận không thể không quen biết hãn ta. Vậy mà hết lần này tới lần khác hãn ta vẫn muốn chạm mặt.

Thiên tử cận thần không thể kết giao. Việc này Tô Hưng Vũ vẫn biết rõ. Mặc dù ông ta cũng là cận thần của thiên tử nhưng mọi người luôn duy trì khoảng cách thì tốt hơn.

Nhất là người này lại còn có tướng mạo rất anh tuấn, vừa nhìn chính là tiểu bạch kiểm, rất được quý nữ kinh đô ưa thích. Hơn nữa tiền đồ như gấm hoa, nghe nói bây giờ là người đứng đầu danh sách được chọn làm con rể ở kinh đô. Trong lòng Tô Hưng Vũ cũng thật không vui, thấy Tần Tự Xuyên cơn tức liền dâng lên đầu. Nếu không phải lúc trước thần xui quỷ khiến... Con gái cũng không cần gận đổi tiến cung. Mặc dù biết này chuyện chẳng thể trách Tần Tự Xuyên nhưng vẫn không muốn gặp hãn ta. Nhìn thấy hãn ta liền nhớ tới con gái trong cung, đau lòng không thôi.

Tô Hưng Vũ bị lời nói này của Tần Tự Xuyên làm tức muốn lộn cả mũi, lại còn dám trách cứ ông ta, lập tức mặt càng thêm đen, "Có chuyện gì mau nói đi."

Tần Tự Xuyên rủ mắt, trong lòng phát khổ, cười ảo não nói: "Thái hậu hồi cung, tình thế của Cẩm muội muội rất đáng lo. Nếu đại nhân có thể đưa tin vào cung thì nhất định phải nhắc Cẩm muội muội cẩn thận con gái Kiều gia." Tần Tự Xuyên nói xong lập tức làm bộ hai người nói chuyện không hợp, giận dữ phẩy tay áo sải bước rời đi.

Tô Hưng Vũ:...

Vẻ mặt như bị sét đánh, Tô Hưng Vũ tập tễnh đi ra cung. Chờ sau khi hai người đi, lời đồn đại về quan hệ giữa Tần Tự Xuyên và Tô Hưng Vũ, nói hai người trở mặt, tan rã trong không vui liền lan truyền ra ngoài.

Tô Hưng Vũ ngồi kiệu trở về nhà, đúng lúc Tô Thịnh Dương cũng về nhà bèn gọi con trai đến thư phòng, thuật lại toàn bộ lời Tần Tự Xuyên nói, rồi nhìn con trai: "Con đi điều tra về chuyện của con gái Kiều gia một chút. Kiều gia là nhà mẹ đẻ thái hậu, Tần Tự Xuyên nghe được tin tức này, chắc là cũng biết gì đó."

Tô Thịnh Dương nghe vậy cân nhắc một hồi rồi mới nhướn cặp lông mày cao như núi, gương mặt tuần tú lộ ra tươi cười, "Cho dù Kiều gia nữ tiến cung thì sao chứ? Bây giờ Kiều gia chỉ có thể an phận một chỗ. Dù Thái hậu muốn gọi hồi kinh thì chưa chắc Hoàng thượng đã đồng ý. Bây giờ Hoàng thượng đã từng bước nắm thực quyền, thái hậu cũng không thể tùy ý thao túng triều chính."

Tô Hưng Vũ nhìn con trai, bấy giờ mới phát hiện con trai mình thông minh tài giỏi trong mọi việc nhưng lại không hề biết những tranh đấu lục đục của nữ nhân trong hậu viện. Ông ta chỉ có một người vợ, sinh một trai một gái. Con trai ông ta cũng chỉ có một người vợ, giờ cũng đã có một trai

một gái bên người, hơn nữa mẹ chồng nàng dâu hòa thuận hậu viện an bình, hẳn ta liền cho rằng hậu viện thiên hạ đều bình yên như thế.

"Cũng không thể nói vậy, con nghĩ xem, thái hậu bị tiên hoàng ép đi cầu phúc tám năm, lại xử trí Kiều gia. Làm vậy chính là để Hoàng thượng nhân cơ hội cầm quyền. Giờ thái hậu hồi cung, tất nhiên sẽ nghĩ mọi cách để khôi phục địa vị cho Kiều gia. Hơn nữa trong hậu cung có con gái Kiều gia, tự nhiên sẽ nghĩ hết biện pháp để cô ta sinh hoàng tử, nếu như vậy thì tình thế của muội muội con sẽ rất nguy hiểm. Bình thường con rất thông minh, nhưng phụ nữ tranh đấu với nhau có khi đáng sợ hơn nhiều. Muội muội con quá thiện lương, ta chỉ sợ con bé nhất thời không cẩn thận, đẩy mình vào nguy hiểm." Tô Thịnh Dương không ngốc, cũng không phải là chưa nghe nói mâu thuẫn nội bộ nhà người khác. Chủ yếu là nhà hẳn ta thái bình thuận hòa, cho nên khó tránh khỏi không quá coi trọng. Giờ nghe phụ thân nói vậy, hẳn ta liền hiểu ngay mấu chốt của vấn đề.

Muội muội của hẳn ta ngăn cản con đường của con gái Kiều gia!

"Nếu không con âm thầm đi tìm Tần Tự Xuyên hỏi thăm." Tô Thịnh Dương nói.

"Làm vậy không phải là nhà ta sẽ thiếu nợ hẳn sao? Đồ ngốc kia, con nắm Kiều Long Vệ trong tay, tự mình thăm dò chút tin tức không phải là rất dễ dàng sao?" Tô Hưng Vũ tức tối thở phò nói, ông ta không thích có nhiều liên hệ với Tần Tự Xuyên.

"Nếu sử dụng Kiều Long Vệ điều tra Kiều gia, tất nhiên sẽ bị Hoàng thượng phát giác." Tô Thịnh Dương nói.

"Vậy đầu tiên con tự mình đi thăm dò xem."

"Cũng được, nhưng nếu muốn quang minh chính đại tra xét Kiều gia, chỉ cần Kiều gia có tin gì báo đến cũng đủ lý do rồi." Mặc dù Kiều gia bị giáng chức tới chỗ hẻo lánh đó nhưng nhất định không chấp nhận làm lương dân.

Có chỗ dựa vững chắc như thái hậu, nếu bọn họ có thể thật sự an phận thủ thường thì cũng sẽ không đưa con gái tiến cung. Nghĩ tới đây nhìn về phía phụ thân, "Con sẽ tra xét xem quan viên chỗ Kiều gia là ai."

Tô Hưng Vũ nhìn con trai kích động chạy mới phát hiện con trai so với mình còn 'nam hiểm' hơn mình. Ông ta chỉ nghĩ tra xét về con gái Kiều gia, con trai ông ta còn muốn điều tra cả nhà người ta cơ.

Thế này... hình như không tốt lắm?

Cha con Tô gia đều không muốn có quá nhiều dính líu đến Tần Tự Xuyên. Thứ nhất là bởi vì ân oán cá nhân. Thứ hai là lập trường hai bên bất đồng. Tần Tự Xuyên làm việc mạnh mẽ cương quyết, cực kỳ vô tình. Hắn ta mới làm quan không bao lâu mà quan viên trong kinh thành hắn ta đắc tội hơn phân nửa. Mặc dù vì vậy hắn ta lập công được Hoàng thượng thưởng thức, nhưng con đường sau này sẽ càng thêm khó khăn. Đắc tội quá nhiều người, trừ phi hắn ta có thể cả đời được Hoàng thượng trọng dụng, nếu không về sau...

Hơn nữa, hành vi Tần Tự Xuyên cũng làm cho Tô Hưng Vũ không hiểu lắm, không biết rõ hắn ta đến cùng đang suy nghĩ gì nên dứt khoát tránh xa thì hơn.

Không vì mình nghĩ, cũng phải vì con gái ngẫm lại. Kết thù kết oán quá nhiều, nhà ai trong cung chả có con gái, khó tránh khỏi sẽ có người vì hờn giận mà trả thù đến con gái ông ta.

Mà lúc này Tần Tự Xuyên đã đi thẳng về nhà mình, đang ngồi trong thư phòng ngẫm người.

Viện nhỏ của hắn có ba gian, là nơi hắn ta dốc hết gia tài mới mua được. Nhà đất ở kinh đô đắt đỏ, nhất là những khu vực gần hoàng thành. Tòa nhà này là do một vị quan viên hắn ta biết rõ, vì gặp chuyện xấu nên muốn bán.

Hắn ta nhân cơ hội đó mua lại, nếu không những khu vực này làm gì có chỗ cho hắn mua lại.

Kiếp trước hắn ta ở kinh đô nhiều năm được Hoàng thượng coi trọng, do đó mới ban thưởng một trạch viện, nhưng chỗ đó dù sao không phải là của mình. Giờ tuy tòa nhà này không lớn, nhưng lại là của chính hắn. Bài trí trong thư phòng, tất cả đều dựa theo bài trí năm đó ở Khúc Châu. Một phòng sách, sách đặt đầy trên bàn. Trên giá sách xếp đặt rất trật tự, chồng chất sách cổ, thời gian đã lâu nên sách cũng ố vàng. Tuy nhiên vẫn được giữ gìn rất kỹ.

Tần Tự Xuyên không có năng lực ngăn cản con gái Kiều gia tiến cung. Hắn ta nhớ rõ, chính cô ta đã chiến thắng Quý phi, đấu bại Hoàng hậu, cuối cùng đứng bên cạnh Tiêu Kỳ. Cô ta sinh cho Hoàng thượng hai đứa con trai, mặc dù không có ngôi ở trên vị trí hoàng hậu nhưng lại nắm toàn quyền trong hậu cung, hoàng hậu chỉ là bài trí, không có tác dụng gì.

Thái hậu...

Thái hậu không phải là người đơn giản, con gái Kiều gia kia không thể giữ được. Nếu cô ta vẫn có thể đứng cạnh hoàng đế thì chính là bản lĩnh của cô ta.

Giờ cô ta đã tiến cung, Cấm muội muội có bầu, sợ là khó lòng phòng bị. Hôm nay nhìn thái độ Tô Hưng Vũ đối với mình, cũng không biết có lưu tâm chuyện này hay không. Nếu như đích xác không được, chẳng lẽ ta phải sớm vạch trần chuyện nhà Kiều gia? Nhưng bây giờ Kiều gia cũng chưa có hành động gì quá đáng. Cho dù vạch trần ra cũng không có nhiều tác dụng, ngược lại sẽ làm đối phương có phòng bị.

Tần Tự Xuyên xoa xoa cái trán, tâm trạng rất phiền loạn. Hậu cung không giống tiền triều, đó là chỗ hắn ta không thể vươn tay tới được.

Hắn ta phải là thế nào mới có thể bảo vệ nàng một đời bình an đây?

Mặc dù hẳn ta có thể biết rất nhiều chuyện, nhưng những chuyện này đều còn chưa phát sinh. Hẳn ta cũng chỉ biết mà không thể vội vàng nóng nảy.

Ánh chiều tà xuyên qua cửa sổ, soi vào hàng lông mi dày của hẳn ta, chập chờn như một bóng ma. Nước da dưới ánh nắng trở nên như trong suốt, tăng thêm vài phần tuấn tú, giống như một người đẹp trong bức họa.

Tự Cẩm nào biết chuyện Tần Tự Xuyên đang phiền lòng. Qua bức tường thành cao sừng sững, từ tâm trạng căng thẳng bất an lúc trước đến bây giờ vững vàng yên ổn, nàng đã suy nghĩ cẩn thận. Tần Tự Xuyên không phải người ngu, đương nhiên sẽ không lấy chuyện năm xưa ra nói lung tung, huống chi chuyện này rất ít người biết. Cho nên nàng lo lắng gì chứ?

Bây giờ nàng lo lắng nhất chính là ngày mai Thái hậu tổ chức yến tiệc. Lần này nàng không thể trốn tránh, nhất định phải đi. Nghe nói Kiều tú nữ kia cũng sẽ tham gia, lập tức cảm thấy cực kỳ đau đầu.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 228: Biểu Ca Biểu Muội (Phần 1)

Thái hậu tổ chức yến tiệc khiến Tự Cẩm thật sự khá căng thẳng.

Tiêu Kỳ biết nàng sẽ căng thẳng, cố ý buổi trưa tranh thủ ít thời gian đến ăn trưa với nàng, "Đến lúc đó nàng không cần nói nhiều, cứ ngồi một chỗ là được. Nếu thái hậu hỏi nàng cái gì, cứ theo quy củ trả lời, chuyện khác không cần lo lắng."

Quy củ! Tiêu Kỳ nói gần nói xa hai chữ này, Tự Cẩm liền cảm nhận được thái hậu nhất định là một người thích lấy quy củ áp chế người khác.

Nghĩ tới đây liền thấy không vui, nắm lấy tay áo Tiêu Kỳ làm nũng, "Nếu thái hậu trách tội thiếp chiếm cứ hoàng thượng thì làm sao bây giờ?" Cmn, đúng là tội rất lớn, cũng chẳng cần ai phải đưa dao nữa.

Tiêu Kỳ cũng sững sờ, hẳn luôn coi thường vấn đề này, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Tự Cẩm muốn khóc, không phải hẳn không nghĩ tới chứ?

Thấy Tự Cẩm sắp khóc, Tiêu Kỳ nhin không được cười phá lên, "Đừng sợ, có ta."

"Chính là có hoàng thượng thiếp mới càng sợ." Tự Cẩm bĩu môi nói, "Vốn là sói nhiều thịt ít, bây giờ lại có thái hậu nhìn chăm chú thêm thường, nếu lấy cung quy phạt thiếp, thiếp cũng không có cách nào đâu."

Cái gì mà sói nhiều thịt ít chữ ... Mặt Tiêu Kỳ tê cứng, thế này thì coi hăn là cái gì đây?

Càng ngày càng không cố kỵ, nói vậy cũng dám nói. Lập tức liền lại đau đầu, đúng là Tự Cẩm khá thông minh nhưng thông minh nhiệt tình kia toàn bộ đều dùng trên người hăn. Nếu đối mặt với thái hậu thì hoàn toàn không đủ dùng, chỉ cần thái hậu động một ngón tay là có thể trị nàng...

Vừa nghĩ như thế, Tiêu Kỳ lập tức cảm thấy không tốt.

"Để ta suy nghĩ." Tiêu Kỳ thở dài, lần đầu tiên ở chốn hậu cung này hăn phải lo lắng che chở cho một nữ nhân. Cảm giác này cũng thật sự là ... khác biệt. Không phải là các nàng mới trăm phương ngàn kế, nghĩ hết biện pháp lấy lòng hăn sao?

"Hoàng thượng nhanh chóng nghĩ đi, bây giờ thiếp là một người hai mệnh. Nếu thái hậu thấy mẹ con thiếp không vừa mắt thì làm sao bây giờ?" Không thể cãi lại, cũng không thể vô lễ, người ta bảo quý không thể đứng. Nếu thật sự không để ý tới nàng chỉ cần bắt nàng đứng ngoài cửa hai canh giờ thì bụng này không chịu nổi đâu."Thiếp và con chỉ có Hoàng thượng thôi."

Nam nhân luôn thích làm anh hùng, Tự Cẩm quyết định để Tiêu Kỳ trở thành đại anh hùng được người sùng bái, để hăn thay nàng đấu tranh anh dũng với thái hậu đi thôi. Nàng liền trốn sau lưng hăn, làm một đóa bạch liên hoa mềm mại đáng thương ôn nhu động lòng người, nói không chừng thái hậu có chán ghét cũng không thêm để ý tới nàng.

Nhưng cũng không được nghĩ quá tốt đẹp.

Nghe Tự Cẩm nói, quả nhiên thần sắc Tiêu Kỳ trở nên nghiêm túc hơn, còn thật cẩn thận suy nghĩ.

Thấy Tiêu Kỳ lại lâm vào trầm mặc, ánh mắt hơi nheo lại không iết nghĩ gì, Tự Cẩm cũng không để ý hấn nữa. Nàng đang nghĩ, không biết kỹ năng bạch liên hoa có thể làm cho Thái hậu cảm thông không? Kỳ thật nữ nhân cũng chỉ có mấy loại thủ đoạn như vậy thôi, dùng đi dùng lại, chỉ là xem thủ đoạn của ai cao hơn. Người có thể để thái hậu chọn trúng chắc chắn không phải là kẻ ngốc, hơn nữa... con gái Kiều gia nữ hấn là biểu muội Tiêu Kỳ rồi.

Phiền phúc nhất chính là kiểu quan hệ biểu ca biểu muội gì gì này, không ngờ một chuyển xuyên cũng để mình đụng phải.

Cũng không biết vị biểu muội này cũng là đóa bạch liên hoa giống mình hay là một đóa bá vương hoa hung hấn, hoặc là giải ngữ hoa khéo hiểu lòng người, hay là một đóa hoa đáng yêu xinh đẹp động lòng người chẳng?

Tự Cẩm cảm thấy ghen tuông ngập trời.

Lúc Tiêu Kỳ quay đầu lại liền nhìn thấy vẻ mặt Tự Cẩm biến đổi không ngừng, lúc nhíu mày, rồi cắn răng, lại còn chu môi... Không biết nàng đang suy nghĩ lung tung những thứ gì. Không nghĩ tới thái hậu mới trở về thì đã khiến nàng sợ đến như vậy.

Lá gan nhỏ như vậy sao?

Từ lúc mới quen mình đã dám giận dỗi mà, giờ can đảm đi đâu hết rồi?

Tự Cẩm nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra kế hoạch gì. Thôi cứ chờ tùy cơ ứng biến đi. Không nghĩ nữa thì lo lắng cũng vơi đi, nàng theo thói quen giơ tay kéo tay Tiêu Kỳ ôm chặt, cả người tựa trên vai của hấn, động tác quen thuộc tới không thể quen thuộc hơn.

Tiêu Kỳ: ...

Cho nên coi hấn là hình người dựa vào là xong việc sao?

Ăn trưa xong, ngồi một lát với Tự Cẩm, Tiêu Kỳ phải trở về Sùng Minh Điện. Tự Cẩm túm lấy tay áo hăn lưu luyến không rời, Tiêu Kỳ nhìn nàng đi cùng với mình ra tận ngoài cửa, sao lại bám dính người ta thế không biết?

"Chiều nay nàng cứ nghỉ ngơi cho khỏe, buổi tối ta tới thăm nàng." Nàng không nói gì cứ kéo hăn như vậy, hăn cũng chỉ có thể mở miệng an ủi nàng trước. Hăn đang có cảm giác mình cứ thế này thì không khác gì mấy cô cô quản sự suốt ngày lái nhải nhắc nhở, dằn dò trong hậu cung kia.

"Thật sao?" Sẽ không đi gặp cái gì biểu muội kia thật à, thật sự là vui vẻ cực kỳ.

Nhìn ánh mắt Tự Cẩm sáng lên, trái tim trong ngực Tiêu Kỳ ngực không khỏi mềm nhũn, "Thật." Nói xong xoa xoa đầu nàng, "Không cho phép nghĩ ngợi lung tung, nghỉ ngơi thật tốt, không phải nàng nói giờ nàng có là một người hai mệnh sao."

"Hoàng thượng thật sự là càng ngày càng thích càu nhàu, nhưng thiếp rất thích nghe."

Tiêu Kỳ: ...

Vung khăn tay tỏ vẻ tiễn đưa đầy lưu luyến, đưa cẩn thận từng bước đi của Tiêu Kỳ, Tự Cẩm cảm thấy đại công cáo thành bèn trở về ngủ bù.

Tiêu Kỳ đi thẳng về Sùng Minh Điện, còn cảm thấy trên mặt vẫn nóng ran. Dưới con mắt bao người, nàng cứ nhìn mình như vậy, trong ánh mắt như thể phun tơ cuốn lấy hăn. Thật sự thói quen càng ngày càng xấu, buổi tối nhất định phải dạy dỗ một trận mới được, nếu không bị người khác nhìn thấy, lại chửi mắng nàng mê hoặc chủ tử.

Không có nhớ được bài học gì hết.

Người quyết định buổi tối trở về khuyen bảo Tiêu Kỳ, vừa mới bước vào chính điện Di Cùng hiên, thì đã được Tự Cẩm hỏi han ân cần, ôn nhu tri kỷ, quan tâm đầy đủ thăm hỏi một trận. Lại bị một bàn cao lương mỹ vị chặn miệng, đợi đến khi ăn cơm xong lại bị kéo lên giường...

Tóm lại một lời khó nói hết. Sáng hôm sau lúc rời đi mới nhớ tới tối qua muốn làm gì. Định nghiêm mặt nhắc nhở vài câu, nhắc màn lên liền nhìn thấy cô gái nhỏ đang ngủ say. Lặng yên lặng, lại thả rèm xuống, tính chờ buổi trưa trở về lại nói.

Tiêu Kỳ đi không bao lâu, Tự Cẩm liền bị Vân Thường gọi dậy. Hôm nay thái hậu thiết yến, tuyệt không có thể qua loa. Chậm trễ là không thể được.

Tự Cẩm buồn ngủ mơ màng bị gọi dậy, rửa mặt chải đầu thay quần áo, trang điểm một phen cuối cùng cũng tỉnh táo đôi chút. Nhìn trong tay Diện Mi là một thân váy màu hồng phấn đậm, Tự Cẩm hơi nhíu mày, "Váy này quá rực rỡ, đổi cái khác đi." Ở trước mặt thái hậu ăn mặc xinh đẹp như thế, không phải là muốn nổi bật khiến người ta càng thêm ghét bỏ sao?

Tự Cẩm tự mình chọn một chiếc váy màu xanh lá cây. Bộ váy này tiện dụng ở chỗ không cần mang thắt lưng nên vừa vặn che được bụng nàg, đỡ phải làm người ta ghen tị. Tóc búi gọn kiểu bình thường, suy nghĩ một chút lấy ra một cây trâm hoa thạch lưu trong hộp trang sức, bằng bạc khảm ngọc, không có chút nào chói mắt. Ngược lại có cảm giác trầm tĩnh, Tự Cẩm cảm thấy vô cùng hoàn mỹ.

Trên lỗ tai đeo một chuỗi trâm châu kết thành, vừa không quá nặng, lại không nổi bật, rất hợp. Trừ những thứ đó, Tự Cẩm cũng không đeo thêm bất kỳ trang sức nào. Soi gương xem kỹ một hồi, Tự Cẩm cảm thấy không thể tốt hơn.

Vân Thường cùng Diện Mi liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy quá đơn sơ, "Chủ tử, nếu không đeo một cặp vòng vào cổ tay đi?"

"Không cần, nặng nề." Tự Cẩm không cần suy nghĩ cự tuyệt. Trong hộp trang sức của nàng có một cặp vòng ngọc màu mỡ dề cực kỳ đẹp do Tiêu Kỳ tặng nhưng đeo lên tay đi ra ngoài quá chói mắt. Cái khảm vàng thì quá hoa lệ, lại mang vẻ tục khí, cái khảm bạc thì rất xứng với cây trâm nàng cài trên tóc nhưng nếu đeo hai thứ bằng bạc thì lại hóa ra keo kiệt bủn xỉn, mất thể diện.

Thà không đeo thì hơn.

Thấy ý chủ tử đã quyết, hai người cũng không khuyên nữa. Bên ngoài Trần Đức An đã chuẩn bị nhuyễn kiệu từ sớm. Tự Cẩm cũng không ngồi kiệu. Chỗ này không xa Thọ Khang Cung lắm, đi tới đó không xa, coi như là tản bộ. Chờ sau yến tiệc trở về ngồi kiệu cũng được.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 229: Biểu Ca Biểu Muội (Phần 2)

Editor: Hương Cỏ

Nàng dẫn theo người đi từ Di Cùng hiên sang Thọ Khang Cung. Đi đến giữa đường thì nhìn thấy Tề Vinh Hoa và Đậu Phương Nghi ở phía xa. Tự Cẩm chau mày, xem ra hình như là chờ mình. Chắc hẳn Tề Vinh Hoa cũng lo lắng cho mình, cười cười đi tới chào hỏi hai người.

Giờ mặc dù Tự Cẩm cũng là Dung Hoa, nhưng có phong hào nên so với Tề Vinh Hoa thì cao một cấp. Nhưng vì Tề Vinh Hoa có ơn cứu mạng đối với nàng nên Tự Cẩm cũng không thay đổi xưng hô, "Tề tỷ tỷ, Đậu muội muội, sao mấy người lại ở chỗ này, đang chờ muội sao?"

Hai người xoay người lại, thấy Tự Cẩm đi tới liền vội vàng khom người hành lễ, Tự Cẩm nâng các nàng lên, "Nói bao nhiêu lần rồi, Tề tỷ tỷ đừng khách khí như vậy, tỷ còn làm thế thì sau này muội sao dám gặp tỷ nữa."

Tề Vinh Hoa cười cười, Hi Dung Hoa có thể nói vậy nhưng nàng ta thì không thể để người khác nắm được nhược điểm, liền cười nói sang chuyện khác, "Tỷ nghĩ một mình muội đi sẽ buồn nên kêu Đậu muội muội cùng chờ."

"Vậy thì tốt quá, giờ muội cũng nặng nề lắm rồi, hôm đó không đi nghênh đón thái hậu nương nương, trong lòng vẫn luôn áy náy không yên đây." Tự Cẩm khẽ nói với Tề Vinh Hoa.

Đậu Phương Nghi một mực im lặng đi theo bên cạnh, Tề Vinh Hoa nhìn nàng nói: "Hoàng hậu nương nương đã cáo lỗi thay muội, thái hậu nương

nương thiện lương khoan dung, huống chi trong bụng muội còn có hoàng tự, đương nhiên sẽ không trách tội."

Được thế mới là lạ!

Tự Cẩm biết mình là người ngăn cản con đường của con gái Kiều gia, thái hậu thích nàng làm sao được. Trong lòng nghĩ vậy, ngoài miệng lại không thể không nói, "Nếu không phải bụng đã nặng, không thể đứng lâu được thì muội nhất định cũng sẽ đi. Chút nữa gặp thái hậu nương nương muội còn muốn thỉnh tội nữa."

Tề Vinh Hoa gật gật đầu, cho dù thế nào thì ngoài mặt vẫn phải giữ nguyên tắc mặc dù trong lòng không vui chút nào.

Ba người vừa đi vừa nói tới Thọ Khang Cung, giữa đường lại gặp được Lý Chiêu Nghi và Ngọc Quý Tần lại tụ lại thành một nhóm. Về sau lại gặp thêm Tiền tài tử và Chu nương tử. Kể từ sau khi sẩy thai Tiền tài tử luôn giữ vẻ trầm mặc yếu ớt. Chu nương tử tuy miệng lưỡi sắc bén, đã từng tranh cãi với Tự Cẩm nhưng bây giờ vị phân của Tự Cẩm cũng không phải là người nàng ta có thể chọc được nên trên đường đi cũng tỏ ra rất an phận.

Đoàn người lấy Lý Chiêu Nghi cầm đầu, tầng tầng lớp lớp đi tới Thọ Khang Cung. Đến cửa đại điện đã nghe thấy tiếng cười nói bên trong, nghe giống như là giọng Quý phi, còn có tiếng Ngọc Trân công chúa. Mà Tự Cẩm hơi động rồi trong nháy mắt lại khôi phục như cũ.

Quả nhiên Quý phi và thái hậu có quan hệ không tệ, cũng không biết có Hoàng hậu nương nương hay không.

"Thần thiếp tham kiến thái hậu, thái hậu an khang." Mọi người như cùng đồng thanh hô lớn, Tự Cẩm đứng trong đám người, theo mọi người cùng nhau hành lễ, cũng không kịp ngẩng đầu nhìn xem người ngồi ở chỗ đó thế nào.

"Tất cả đứng lên đi."

Là một giọng nói rất hiền từ dễ nghe. Tự Cẩm hơi kinh ngạc cùng mọi người tạ ân, quy củ cúi đầu đứng một bên, nghe Lý Chiêu Nghi khéo léo nói chuyện với Thái hậu, Quý phi cũng đi theo nói đùa vài câu. Tự Cẩm cúi đầu thấp giả vờ như mình là tượng gỗ, nhưng vẫn có thể cảm nhận được có một ánh mắt sắc bén rơi trên người mình.

"Ồ, đây chính là Hi Dung Hoa ư, ngẩng đầu lên để ai gia nhìn một chút."

Tự Cẩm chậm chậm ngẩng đầu lên. Đập vào mắt là gương mặt được chăm sóc kỹ càng, mi dài mắt hạnh, mũi ngọc tinh xảo, đường nét sắc sảo. Quả nhiên là uy nghi lẫm liệt, nhất là đôi mắt kia, mặc dù cười cười nhưng lại làm người ta cảm thấy rợn cả tóc gáy. Trong lòng Tự Cẩm bất giác run lên, vẻ mặt bị dọa trắng bệch.

Thái hậu nhìn dáng vẻ của Hi Dung Hoa, trán hơi cau lại. Thật là một gương mặt hấp dẫn. Khó trách Hoàng thượng một lòng đều chỉ nghĩ tới nàng. Nghe ý tứ của Quý phi thì đúng là trong hai năm qua một mình nàng độc chiếm ân sủng, thủ đoạn rất giỏi!

Nhìn Thái hậu như vậy, Tự Cẩm phải tập trung toàn bộ tinh thần, khuôn mặt trắng bệch, người khẽ run rẩy, tỏ vẻ sợ hãi bất an vô cùng. Quả nhiên sau khi Thái hậu quan sát nàng một hồi thì cũng từ từ thả lỏng tinh thần, ước chừng là cảm thấy nàng được thế này chẳng qua là do may mắn chứ chưa đủ khả năng được liệt vào danh sách cường địch.

Tự Cẩm cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn Thái hậu lại nói cười với Hoàng hậu bên cạnh thì Tự Cẩm mới thật yên tâm. Nàng im lặng lui về phía sau. Vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Quý phi nhìn nàng với ánh mắt đầy chán ghét và khinh bỉ.

Đứng bên cạnh Thái hậu là một thiếu nữ, váy màu xanh nhạt, áo ngắn màu hồng anh đào, tóc búi hai cuốn, da trắng như sứ, đường nét xinh đẹp

quyến rũ động lòng người, vừa nhìn là thấy ngay một cô nương yêu kiều đáng yêu.

Đúng là một đóa hoa đáng yêu.

Tự Cẩm cảm thấy hơn ghen tị, nếu biểu ca biểu muội còn có tình cảm khấn tay chi giao gì đó thì gặp lại người đáng yêu thế này quả thực là có thể diễn một hồi thanh mai trúc mã đây.

Đơn giản là tức ngực.

Đến lúc cô nương kia cười đầy thiện ý với nàng, Tự Cẩm mặt không chút thay đổi quay sang chỗ khác.

Trong lòng nuốt cục tức.

Quả nhiên không thể xem thường.

"Hoàng thượng sắp tới chưa?" Thái hậu hỏi hoàng hậu.

Hoàng hậu cung kính trả lời, "Chính sự tiền triều bận rộn, mẫu hậu cứ thoải mái thả lỏng tinh thần, Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không thể không đến. Nếu chư vị muội muội đều đến rồi thì cứ ngồi xuống chờ trước đi."

Thái hậu bình thản nhìn lướt qua hoàng hậu, rồi mới nói: "Hoàng hậu vẫn luôn thiện tâm, các người đều ngồi đi."

"Tạ thái hậu, tạ hoàng hậu ân điển." Mọi người cùng hô lên, hành đủ lễ rồi này mới từng người ngồi vào vị trí của mình.

Bên trái Tự Cẩm là Ngọc Quý Tần, khó chịu. Bên phải là Tề Vinh Hoa, còn may.

"Nhìn sắc mặt Hi Dung Hoa muội muội không tốt lắm, có chuyện gì không thỏa đáng sao?"

Tiếng Quý phi đột nhiên vọng tới, Tự Cầm trong lòng cảm thấy không tốt. Thái hậu thiết yến mà mặt nàng trắng bệch như thế để cho ai xem đây? Vốn thái hậu đã không ưa nàng, nếu muốn tìm cớ thì mình thế này càng không tốt lắm.

Quả thực Quý phi này không thể thấy nàng thoải mái mà!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 230: Biểu Ca Biểu Muội (Phần Cuối)

"Đa tạ Quý phi nương nương quan tâm, thần thiếp không sao." Tự Cẩm cẩn thận nhìn Quý phi một cái, sau đó sợ hãi cúi đầu xuống, giống y như một người vừa gặp phải con sư tử cái vậy.

Quý phi: ...

Hoàng hậu cũng kinh ngạc nhìn Tự Cẩm, trong lòng thiếu chút nữa vui mừng nở hoa, ai bảo Quý phi độc miệng, không ngờ tới Hi Dung Hoa này cũng rất ý tứ. Nhìn đến đây, nàng ta liền chậm rãi nói: "Nhắc đến thì Hi Dung Hoa muội muội cũng khá hơn so với Quý phi muội muội rất nhiều. Lúc Quý phi muội muội mang thai Ngọc Trân công chúa, muội còn chẳng thèm bước chân ra khỏi cửa Trường Nhạc Cung mà. Quý phi muội muội cũng đã sinh Ngọc Trân, nên phải là người hiểu chuyện này rõ nhất chứ." Hoàng hậu còn kém chút nữa không chỉ thẳng mặt Quý phi nói, chỉ có người là rảnh rỗi bới móc người khác!

Quý phi gặp trắc trở cũng không phản ứng gì hoàng hậu, ngược lại làm nũng thái hậu, "Thái hậu nương nương, người xem thần thiếp nói không sai chứ? Bây giờ trong lòng Hoàng hậu nương nương cũng chỉ có một mình Hi Dung Hoa, đáng thương thiếp sinh con xong thì Hoàng hậu nương nương liền không thèm nhìn thiếp nữa."

Nỗi nộ yêu kiều đến nỗi Tự Cẩm cũng phải khen thầm, rõ ràng đi cáo trạng mà làm đến vậy cũng chỉ có Quý phi mới dám làm!

Ít nhất bây giờ Tự Cẩm không dám, nếu có Tiêu Kỳ ở đây, nàng còn có thể thử xem.

Có hoàng hậu giúp đỡ, Tự Cẩm tạm thời lại an toàn. Dựa theo sách lược đã được dặn dò trước, hơi cúi đầu giả bộ tiểu bạch hoa. Nếu có ngẫu nhiên ngẩng đầu lên thì cũng là đôi mắt mờ mịt vô tội nhìn người khác, trừ chuyện đó ra là tuyệt đối không chủ động mở miệng nói một chữ nào.

Miệng hồ lô, trước mắt chính là dáng vẻ chân thật của nàng.

"Hoàng thượng giá lâm!"

Tự Cẩm vội vàng đứng dậy nghênh đón cùng mọi người. Hành động này không thuần thực lắm. Bình thường ở Di Cung hiền, trên cơ bản nàng gặp Tiêu Kỳ đều không có quỳ xuống. Cùng mọi người quỳ xuống, nàng phải chống lưng cố gắng hết sức, không đợi nàng cúi xuống liền bị Tiêu Kỳ giơ tay nâng lên!

Tự Cẩm: ...

Thái hậu: ...

Quý phi: ...

Chỉ có Hoàng hậu không có gì bất ngờ, vào lúc đó còn có thể cực kỳ thản nhiên tự tại vừa cười vừa nói: "Vẫn là Hoàng thượng biết thương người nhất, Hi muội muội bụng lớn, không tiện để hành lễ."

Vừa rồi Tự Cẩm còn hành đại lễ với thái hậu, lời này của hoàng hậu quả thật là tuyệt vời, Hoàng thượng biết thương xót người, thái hậu lại không biết thương cảm!

Tự Cẩm cũng cảm giác được trong không khí giao tranh "Pằng pằng" không tiếng động, tia lửa văng khắp nơi.

Sức chiến đấu của Hoàng hậu thật hùng hân!

Tiêu Kỳ nhìn Hoàng hậu gật gật đầu, sau đó nói với mọi người: "Đều miễn lễ." Chính mình lại bước lên một bước chào thái hậu, "Nhi thần tham kiến mẫu hậu."

"Hoàng đế đứng lên đi." Giọng Thái hậu không thân thiện chút nào, hiển nhiên là tức giận.

Tiêu Kỳ tựa như không phát giác, cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp: "Mẫu hậu chớ nên trách nhi tử căng thẳng. Thai nhi này của Hi Uyển Nghi mang rất là gian khổ, đáng thương mấy tháng trước không thể ăn một miếng thịt, ngay cả vị tanh cũng không thể ngửi. Giờ mới đỡ hơn một chút nhưng sức khỏe còn yếu ớt. Dù sao những năm gần đây, con cái của trẫm quá hiếm hoi, không thể không căng thẳng lo lắng."

Thái hậu còn có thể nói cái gì? Lễ nào chỉ vào khuôn mặt trắng mềm nhỏ nhắn kia của Hi Uyển Nghi bảo là nói dối sao?

Tức chết bà!

"Hoàng thượng nói đúng lắm, đều ngồi xuống hết đi, nếu hoàng đế đã đến vậy thì khai tiệc thôi." Thái hậu thân nhiên nói.

Tiêu Kỳ ngồi bên tay trái thái hậu, hoàng hậu ngồi bên tay phải, hai vợ chồng vừa ngẩng đầu có thể nhìn thấy đối phương.

Ánh mắt Quý phi lóe lóe, nắm chặt khăn tay, nhìn hoàng đế cười cười, sau đó chỉ Kiều Linh Di luôn đứng im không nói gì này giờ: "Hoàng thượng, mau nhìn xem đó là ai? Không biết người còn nhớ được không?"

Tiêu Kỳ liền theo tay Quý phi chỉ nhìn sang, nhìn thấy một cô nương nheo mắt cười ngọt ngào. Hơi quen thuộc, trong phút chốc không thể nhớ ra là ai. Nhưng nhìn thấy nàng ta đứng bên cạnh thái hậu, không cần ngẫm nghĩ cũng biết là ai.

Tiêu Kỳ vốn định biết thời biết thế nhận người theo lời Quý phi nói, vừa định mở miệng thì chợt nhớ tới trong đại điện này còn có một bình tiểu dấm chua nhìn mình chăm chăm. Vì vậy, ho nhẹ một tiếng, nghiêm trang nói: "Nhìn cũng hơi quen mặt, nhưng nhất thời nghĩ không ra."

Vẻ mặt cô nương kia cũng có chút thất vọng, nhưng rất nhanh lại nở nụ cười, tự nhiên thông dong đi tới trước một bước, "Hoàng đế biểu ca, thiếp là Linh Di, Hoàng thượng thật không nhớ rõ ư?"

Tiêu Kỳ trên mặt đầy kinh ngạc lại quan sát một hồi rồi mới trả lời: "Thì ra là Linh Di biểu muội, thật sự là con gái mười tám quá thay đổi, nếu muội không nói ta cũng thật nghĩ không ra."

Thái hậu thấy hoàng đế và Kiều Linh Di trò chuyện với nhau thật vui, sắc mặt vui vẻ hơn một chút, vừa cười vừa nói: "Biểu ca biểu muội các con giữ được tình cảm thì tốt. Con bé Linh Di này toàn là làm chuyện bao đồng. Ai gia còn nhớ rõ lúc con còn nhỏ không chịu cố gắng đọc sách, phạt con ở thư phòng học thuộc bài. Đều là Linh Di lặng lẽ đưa đồ ăn cho con. Nhoáng một cái đã bao nhiêu năm, ai gia cũng già rồi."

"Rõ ràng là cô cô đau lòng biểu ca nên mới coi như không nhìn thấy. Nếu không làm sao con có thể đến được thư phòng chứ." Kiều Linh Di vừa cười vừa nói, lại nhìn Tiêu Kỳ, "Biểu ca nói có đúng hay không?"

Tự Cẩm cảm thấy ngực tức không thở được, hóa ra họ đúng là thanh mai trúc mã, sự ghen tuông lan tràn trong ngực.

Ghen chết mất!

Hừ!

"Con đừng lấy ai gia làm bia đỡ đạn." Thái hậu cười rất vui vẻ, chỉ vị trí bên cạnh Tiêu Kỳ nói: "Biểu huynh muội các con đã nhiều năm không gặp, con qua kia ngồi trò chuyện với ca ca con đi."

"Dạ, con cũng có mấy lời muốn nói với biểu ca." Kiều Linh Di không cảm thấy thẹn thùng chút nào, thoải mái đi qua, sau đó ngồi xuống cạnh Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ ho nhẹ một tiếng, khẽ nhích người sang bên cạnh không một chút dấu vết, khóe mắt liếc về chỗ Tự Cẩm, chỉ thấy nàng bóp nát mấy trái nhãn đựng trong đĩa trước mặt ...

Tiêu Kỳ: ...

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 231: Ánh Mắt Như Lang Sói (1)

Editor : Hương Cỏ

Món ngon dâng lên nhiều như nước chảy, Tự Cẩm lại chẳng có bụng dạ nào muốn ăn. Nghe thái hậu cố ý nhắc đến mấy chuyện cũ năm xưa, tình cảm thanh mai trúc mã, còn có những hồi tưởng tốt đẹp của hai người bọn họ. Đây chính là rõ ràng cảnh báo mọi người. Mà Kiều Linh Di cũng rất thông minh, không chỉ không ngượng ngùng, ngược lại tự nhiên thông dong làm người ta rất thưởng thức.

Nếu đổi lại là Tự Cẩm, cho dù nàng là người hiện đại cũng chưa chắc có thể làm tốt hơn người ta đâu.

Chao ôi, đóa hoa thanh mai đáng yêu này, quả nhiên như là gai nhọn đâm vào lòng người ta.

Tự Cẩm lặng lẽ ngẩng đầu, liền nhìn thấy Kiều Linh Di gấp món ăn đặt vào trong đĩa của Tiêu Kỳ. Lại thấy nàng ta rót rượu, vừa cười vừa nói: "Rượu này là đặc sản muội cố ý mang đến, biểu ca nếm thử xem có thích hương vị này không. Ngoài ra loại rượu này cũng có chút danh tiếng, ngay cả uống nhiều cũng không làm người ta say."

Lúu ra, lúu rúu, Tự Cẩm càng ngày càng tức ngực.

Hai người có thể quen thuộc nhanh chóng, đó chính là phải có chung đề tài. Nếu không làm sao người ta nói chuyện trên trời dưới biển như thế. Lực sát thương của quan hệ thanh mai trúc mã này tuyệt không thể coi thường được. Món ngon tràn đầy trước mặt cũng không thấy gì hấp dẫn. Huống chi

Tự Cẩm cũng không dám ăn, chỉ làm vẻ ngoài mặt. Nàng thật sự sợ bị người khác tính kế, cho nên thà đói bụng cũng không dám ăn. Uống nước vào miệng xong cũng đều nhân lúc lau miệng nhổ hết ra khăn, tuyệt không nuốt xuống. May mà nàng thông minh, chuẩn bị khá nhiều khăn.

Tự Cẩm cứ ngồi cúi thấp đầu, người khác cũng nhìn không thấy khuôn mặt nàng. Nhưng có vài người không thích để nàng yên lành. Ngọc Quý Tần bên cạnh nhìn lướt qua, từ tốn lạnh nhạt nói: "Thật là khiến người khác hâm mộ, tình cảm thanh mai trúc mã cơ mà, không phải loại chó mèo nào cũng có thể so sánh được."

Hừ! Nói người nào chứ?

Tự Cẩm trong lòng cảm tức, nhưng cũng biết đây là yến tiệc của thái hậu, phải nhịn!

Ngọc Quý Tần thấy Tự Cẩm không nhận khiêu khích, trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý. Nàng ta muốn nhìn xem Hi Dung Hoa còn có thể bình thản được bao lâu! Kiều Linh Di kia nhìn dễ ưa hơn so với Hi Dung Hoa nhiều, nếu là nàng ta cũng sẽ chọn tiểu thanh mai của mình.

"Hi Dung Hoa cô nói có đúng hay không?"

Tự Cẩm nghe Ngọc Quý Tần hỏi bèn, trực tiếp quăng một câu, "Một bàn món ăn quý và lạ thế này, Ngọc Quý Tần ăn không đủ sao?" Ăn cũng ngăn không nổi miệng người, chuyện linh tinh như thế đáng để người xông lên ca ngợi à?

Ngọc Quý Tần bị chẹn họng một câu, sắc mặt lập tức liền thay đổi, ánh mắt nhìn Tự Cẩm đầy tức tối.

Tự Cẩm nhút nhát e lệ cười một cái với nàng ta, vẻ mặt căng thẳng bất an, thật giống như người đang bị bắt nạt.

Ngọc Quý Tần: ...

Nàng ta đã nói mà, cô ta chính là con hồ ly tinh, chỉ giỏi giả vờ giả vịt, khó trách Hoàng thượng bị cô ta lấy mất hồn, tiện nhân!

Ngọc Quý Tần tức muốn chết, nhưng cũng không dám quậy trong yến tiệc của thái hậu, chỉ mím môi thở hồng hộc.

"Sao Ngọc Quý Tần tỷ tỷ thở dồn dập vậy, có chỗ nào không thoải mái sao? Hay là uống thêm chút canh đi, đối với cổ họng cũng rất tốt."

Ngọc Quý Tần: ...

Quý phi ngồi đối diện thấy vẻ mặt Ngọc Quý Tần nhăn lại, lại nhìn Hi Dung Hoa đang cúi đầu ngồi đầy vẻ sợ sệt, nhất thời cũng không biết rõ là chuyện gì. Nhưng nếu không tranh cãi thì không có náo nhiệt. Cho dù nàng ta muốn xem náo nhiệt thì cũng không dám gây ra trong ngày hôm nay.

Khăng định Thái hậu sẽ cho rằng mình hiềm khích xúi quẩy, ghét chính mình thì không được.

Một bữa tiệc ăn thật là nhạt nhẽo, tất cả mọi người đều vênh tai nghe thái hậu kể chuyện xưa. Tự Cẩm vẫn giữ nụ cười hoàn mỹ cho đến khi bữa tiệc kết thúc.

Mặc dù Thái hậu được chăm sóc kỹ nhưng dù sao mới hồi cung, lại vội vàng nhanh chóng lên đường trở về, sức khỏe cũng không thể duy trì mãi. Nếu không phải muốn công khai biểu lộ quyền lực với hậu cung này thì cũng không sốt ruột khai tiệc sớm như vậy. Dùng xong tiệc liền kêu mọi người lui xuống hết, chỉ giữ Kiều Linh Di lại, còn nói với Tiêu Kỳ: "Hoàng thượng cũng chờ một chút, ai gia có một số việc muốn nói với con."

Tự Cẩm đi ra Thọ Khang Cung dưới ánh mắt chú ý của mọi người, ước chừng lúc này người người đều muốn thấy nàng thảm hại. Nhìn kìa, Kiều

Linh Di kia tới, chính là tiểu thanh mai của Hoàng thượng. Người ta từ nhỏ đã ở chung một chỗ, bây giờ người là gì chứ?

Tự Cẩm nhất định giữ vững nụ cười, đi thẳng một đường trở về Di Cùng hiên, bên tai tựa hồ còn vang lên tiếng cười lạnh lớt của Kiều Linh Di.

"Biểu ca..."

"Biểu ca..."

"Biểu ca..."

Trong đầu tất cả đều là hai chữ biểu ca càng không ngừng xoay vòng, Tự Cẩm cảm thấy trong ngực mình có một tảng đá lớn đè ép.

Nếu Tiêu Kỳ thật sự thích vị tiểu thanh mai kia thì làm sao bây giờ?

Nghĩ tới đây lại nghĩ tới ân oán giữa nguyên chủ và tiểu trúc mã, bởi vì hận đến mức tận cùng, cho nên ngay cả hồi ức cũng muốn đóng kín lại. Cho nên nói lực sát thương thanh mai trúc mã là vô cùng to lớn.

Buổi trưa ở trong cung của thái hậu cũng không dám ăn cái gì, về Di Cùng hiên cảm thấy đói lả nhưng vẫn không muốn ăn gì. Khuôn mặt trắng bệch, xanh tái của nàng khiến Vân Thường bị dọa phát sợ, một mực đòi đi mời viện chính đại nhân.

Tự Cẩm vội vàng gọi nàng ta lại, "Không thể đi, bây giờ mà đi mời viện chính thì người muốn người khác cười nhạo chỉ trích ta sao?" Người khác chỉ sẽ cho rằng nàng mượn cơ hội tranh thủ tình cảm, sẽ nói nàng lòng dạ hẹp hòi không khoan dung độ lượng, sẽ cho thái hậu một cơ hội để định tội nàng.

Cho nên, không thể mời thái y.

"Nhưng ... chủ tử, sắc mặt người thật sự không tốt lắm." Vân Thường nôn nóng muốn khóc.

Tự Cẩm cố gắng tươi cười, "Người đỡ ta đi nằm, ngủ một giấc thì sẽ tốt hơn." Nàng là bị ảnh hưởng tinh thần, thể lực tiêu hao, cộng thêm tình cảm cũng bị đè nén nên mới thấy mệt mỏi như chả còn chút sức lực nào.

Vân Thường vội vàng đi tới đỡ Tự Cẩm vào phòng ngủ.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 232: Ánh Mắt Như Lang Sói (2)

Thọ Khang Cung.

Thái hậu lấy cớ cần nghỉ ngơi, liền để lại Tiêu Kỳ và Kiều Linh Di, trong phút chốc trong phòng liền an tĩnh lại.

Tiêu Kỳ biết rõ Thái hậu có ý gì, mặc dù trong lòng không thích nhưng không nghĩ tới chuyện sẽ giận chó đánh mèo lên người Kiều Linh Di. Dù sao ở trong những năm tháng đen tối nhất của hãn, cô biểu muội này đã mang đến cho hãn không ít ấm áp. Dù sao hãn cũng không phải là con ruột của thái hậu, rất nhiều lúc khó tránh khỏi phải chịu uất ức. Kiều Linh Di là cháu gái thái hậu thích nhất, thường xuyên tuyên nàng ta tiến cung.

Mỗi khi thái hậu trách phạt hãn, chỉ cần Kiều Linh Di trong cung sẽ nói lời tốt cho hãn, còn lén lút đưa cho hãn thức ăn. Khi hãn rét run giữa mùa đông lạnh giá mang đến cho hãn ly trà gừng nóng hổi làm ấm lòng. Bởi vì có nàng ta, thái hậu đối với hãn cũng nhiều khi khó được nhu hòa.

"... Lúc đó Thái hậu cô cô báo tin cho nhà muội, hỏi muội có muốn tiến cung không. Muội liền nói nhất định phải tiến cung." Kiều Linh Di cầm lấy tay áo Tiêu Kỳ, "Biểu ca, mấy năm nay muội luôn luôn muốn mình lớn lên, để có thể gặp lại biểu ca. Người xem, muội đã trở về, người có vui hay không?"

Tiêu Kỳ cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm tay áo mình, ánh mắt không khỏi chao một cái. Cũng có một vị cô nương nhỏ bé thích nắm lấy tay áo hãn làm nũng, ngay cả buổi tối cũng phải ôm tay hãn mới ngủ được ngon giấc. Bên tai vang lên tiếng Kiều Linh Di nũng nịu cười nói, giọng nói dịu dàng

ngọt ngào khiến người nghe bất giác cũng thoải mái thư thái. Nhưng sao, giây phút đó hẳn lại chẳng thấy vui vẻ chút nào. Tất cả suy nghĩ trong đầu đều là gương mặt Tự Cẩm lúc đi ra Thọ Khang Cung.

Hắn nhìn không được mặt nàng, cách tầng tầng lớp lớp người, nhưng thật giống như nghe thấy được tiếng lòng nàng bi thương.

Nghĩ tới đây, Tiêu Kỳ không muốn ở lại một khắc nào nữa, cố kìm nén nói với Kiều Linh Di: "Muội ở đây trò chuyện với mẫu hậu mấy ngày, trăm còn có chính vụ phải giải quyết. Sau này sẽ tới thăm muội."

Kiều Linh Di sững sờ, chỉ một vài phút nhanh chóng mà biểu ca đã vội vã muốn đi. Nàng ta nâng váy tiến hẳn ra ngoài, đi tới tận cửa Thọ Khang Cung, nhìn theo hướng biểu ca rời đi hơi hơi nhúu mày. Xoay người giơ tay vẫy một cung nhân tới, khẽ phân phó vài câu. Cung nhân kia liền gật gật đầu xoay người ra ngoài.

Cung nhân bên trong Thọ Khang Cung đều là người cô cô mang về, có thể tin cậy hoàn toàn. Kiều Linh Di mím môi từ từ trở về chính điện. Trong phút chốc trong ngực cảm thấy chua xót khó tả. Bọn họ không gặp nhau mấy năm nay, lẽ nào Hoàng thượng biểu ca không thể dành cho nàng ta một chút thời gian sao?

Khẳng định là không phải.

Kiều Linh Di không biết rõ vì sao mình dám khẳng định như thế, đột nhiên lúc đó liền nhớ tới tiệc buổi trưa, lúc ánh mắt biểu ca lơ lửng như có như không nhìn về một hướng. Nàng ta biết rõ người ngồi phía đó là ai. Sau khi tiến cung vào Minh Tú Cung nàng ta cũng nghe nói không ít về chuyện của Hi Dung Hoa. Nhưng nàng ta vẫn cảm thấy chỉ cần mình xuất hiện, mọi chuyện chắc hẳn sẽ khác trước.

Nhưng vì sao lại thế này?

Kiều Linh Di đi thẳng vào trong phòng thì nhìn thấy thái hậu đang ngồi ở trên giường gần cửa sổ, thấy nàng ta đi vào, bà nhú mày, "Sao về sớm vậy? Hoàng thượng đâu?"

Kiều Linh Di miễn cưỡng nở nụ cười tươi tắn, đi tới bên cạnh thái hậu ngồi xuống, "Cô cô, hay là hoàng đế biểu ca không thích con?"

"Nói bậy!" Thái hậu khiển trách Kiều Linh Di, rồi hình như nghĩ tới điều gì, lại nhìn nàng ta nói: "Dù sao các con cũng có bảy tám năm không gặp mặt, phải từ từ. Sao chưa gì đã nóng nảy thế, lúc trước ai gia dạy con như thế nào?"

"Dạ, Linh Di biết rồi." Kiều Linh Di mím môi cúi đầu nói, "Cô cô, con rất thích biểu ca, con luôn nghĩ muốn ở bên cạnh biểu ca."

Thái hậu nghe vậy liền cười cười, nhu hòa lại nói với nàng: "Cho nên con cần phải cố gắng, lần này ai gia sẽ nói với hoàng đế, sơ phong con vị phần cao một chút. Dù sao con và người khác không giống nhau, các con còn có tình cảm thanh mai trúc mã. Vị phần cao một chút, người khác cũng không thể nói gì. Con đừng quên cha mẹ con còn đang chờ con giúp bọn họ trở về, rời khỏi nơi thâm sơn cùng cốc kia."

Kiều Linh Di trầm mặc gật gật đầu, "Con biết mà, trong lòng con luôn nhớ kỹ. Nếu lần này không phải cô cô dốc hết sức ủng hộ, con cũng không thể tiến cung tuyển tú. Con biết cô cô là người tốt nhất đối với con."

Thái hậu vỗ vỗ tay Kiều Linh Di, sau đó hỏi: "Hoàng đế làm cái gì mà đi vậy? Về Sùng Minh Điện hay là..."

Kiều Linh Di lắc lắc đầu, "Con đã cho người đi tìm hiểu rồi ạ."

Tiếng nói vừa mới dứt, Thi cô cô bên cạnh thái hậu vén rèm đi đến, cười cười thỉnh an thái hậu, lại hành lễ với Kiều Linh Di. Kiều Linh Di vội vàng đỡ bà ta dậy, lại khôi phục vẻ xinh đẹp động lòng người, khoan khoái nói:

"Thi cô cô, cô hầu hạ cô cô ta nhiều năm như thế, cũng giống như trưởng bối của ta vậy, đừng khách sáo như thế."

Thi cô cô nghe vậy vội vàng nói: "Quy củ không thể không giữ, cô nương để mắt nô tỳ cũng là vinh hạnh của nô tỳ." Nói rồi cười cười, lại nhìn nàng nói: "Cung nhân cô nương vừa kêu đi đã trở về báo tin cho nô tỳ, cô ta tận mắt nhìn thấy Hoàng thượng đi vào Di Cung hiên."

Nụ cười của Kiều Linh Di cứng đờ, hơi rầu rĩ không vui cúi đầu ngồi trở về.

Thái hậu nhìn dáng vẻ này của Kiều Linh Di bèn không nhịn được dạy dỗ mấy câu, "Con như vậy là sao đây? Hoàng thượng tam cung lục viện là chuyện bình thường, ngay cả bên cạnh cha con còn có mấy thông phòng thiệp thất mà. Huống chi trước đây con không có ở trong cung, bên cạnh hoàng đế có người được hân thích lại có cái gì khó hiểu."

Lời thái hậu nói Kiều Linh Di không hiểu, trong mắt thái hậu cô cô chỉ có quyền thế. Nhưng đối với nàng ta, ngoài chuyện này ra thì nàng ta cũng thật lòng thích biểu ca.

Thi cô cô vừa thấy vậy vội vàng khuyên nhủ: "Thái hậu không nên tức giận, những người kia làm sao có thể so sánh với tình cảm giữa biểu cô nương và Hoàng thượng. Nô tỳ nghĩ, bây giờ Hi Dung Hoa kia đang mang bầu, con nối dòng Hoàng thượng ít ỏi, đương nhiên là hy vọng đứa bé này bình an sinh ra, trong lòng căng thẳng quan tâm là không tránh khỏi."

Thái hậu nhìn Thi cô cô một cái, lại quan sát Kiều Linh Di, dừng một chút rồi mới nói: "Linh Di con về Minh Tú Cung trước đi, dù sao bây giờ còn chưa phong vị. Chờ phong vị xong sẽ thoải mái hơn chút ít."

Kiều Linh Di cũng biết chuyện này không thể vội vàng nóng nảy, ở trong cung nàng ta phải dựa hoàn toàn vào sự nâng đỡ của thái hậu cô cô, cực kỳ nhu thuận gật gật đầu, "Con cũng đang định cáo từ cô cô, không thể bởi vì

con mà để cho người khác nói Thọ Khang Cung không quy củ. Chờ mọi việc ổn định lại, con lại đến thăm và nói chuyện với cô cô."

Thái hậu hài lòng cười cười, Thi cô cô tự mình đưa Kiều Linh Di ra ngoài, sau đó mới trở về nói: "Thái hậu, nô tỳ đã ra ngoài hỏi thăm, Hi Dung Hoa kia hình như thật sự không tầm thường đâu."

"Ồ?" Thái hậu nghiêng người dựa trên gối, trong tay nắm một chuỗi tràng hạt, "Không tầm thường như thế nào?"

Thi cô cô suy nghĩ một chút, sau đó mới cẩn thận nói, "Lúc Hi Dung Hoa mới vào cung chỉ khoảng mười ba tuổi, nghe nói là bởi vì dung mạo giống như Tô quý phi nên bị Hoàng hậu lưu lại. Sau đó cũng được sơ phong làm Tiểu Nghi. Vốn Hoàng hậu muốn dùng chiêu này để chọc tức Quý phi, ai biết khi đó Hi Dung Hoa đắc tội Lý Chiêu Nghi, cô ta khóc lóc kể lể bên tai hoàng đế, liền bị giáng chức thành Tô Tiểu y có vị trí thấp nhất, phải chuyển tới Y Lan Hiên..."

Thi cô cô nói chuyện mạch lạc rõ ràng, sự tình hỏi thăm tỉ mỉ, thuật lại cụ thể chuyện xảy ra mấy năm nay. Sau đó đứng lặng lặng nhìn thái hậu.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 233: Lời Đồn Về Kiều Gia (Phần 1)

Dưới ánh đèn mờ lung, nhìn vào ánh mắt như thế, trái tim Tự Cẩm bất giác đập ngực "thình thịch" "thình thịch". Nàng vô ý thức nuốt nước miếng một cái, tìm lợi tránh hại lui người về phía sau. Vừa lùi như vậy, trong ngực lại nổi cơn ghen. Vừa vui mừng vì Tiêu Kỳ trở về với nàng, lại uất ức khi nhớ tới dóa hoa thanh mai đáng yêu mạnh mẽ kia.

Đáng hận nhất là mình còn chưa sinh con, vị phần thấp hơn hơn so với người ta. Cho dù mình có tình nguyện nhận nhịn cỡ nào thì cũng không thể tránh được va chạm.

Phải hơn chín tháng nàng mới có thể sinh con, thời gian còn tới hơn ba tháng. Thời gian này đủ để các tú nữ vào trong hậu cung, nhận được sơ phong. Khi đó, đúng là lúc mình sắp sinh. Mình còn quan tâm mình không nổi huống chi quản Tiêu Kỳ. Vừa nghĩ như thế, Tự Cẩm lại uất ức, mắt đỏ ửng lên, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Kể từ khi quyết tâm làm bạch liên hoa, kỹ năng này đã xâm nhập cốt tủy, không cần chuẩn bị gì, muốn khóc sẽ khóc.

Chao ôi!

Cuộc sống sao mà khó khăn đến vậy.

Tiêu Kỳ vốn còn muốn khuyên bảo Tự Cẩm, sau này không thể tùy hứng như thế. Vậy mà mình còn chưa kịp làm gì thì nàng đã uất ức như bị ai bắt nạt, khóc thảm thương cho hẵn xem.

Hắn ngơ ngác không hiểu gì, phút chốc vừa giận vừa tức, lại cảm thấy buồn cười.

Thở dài một hơi, hắn giơ tay kéo Tự Cẩm ôm vào trong ngực, "Sao nàng lại khóc?" Hắn kỳ thật muốn nói, nghiêm túc nghe ta nói đây.

"Thiếp không thể thấy uất ức sao?" Kỳ thật Tự Cẩm muốn nói, thiếp sẽ khoan dung rộng lượng, gặp quỷ mất!

Cả một bụng lời nói của Tiêu Kỳ liền bị một câu oán hận như thế đè trở về. Tự Cẩm vừa nhìn vẻ mặt Tiêu Kỳ lại cảm thấy càng thêm ủy khuất, vừa nhìn thì biết người này còn đang muốn tới khuyên bảo mình. Một bữa cơm chưa khuyên bảo đủ sao, chẳng lẽ còn muốn tụng luôn trên giường nữa?

Đóa hoa thanh mai kia tốt đến vậy sao?

Một kẻ sững sờ, một kẻ đau khổ.

Một người cảm giác vô tội, mình có trêu ai ghẹo ai đâu, một người cảm thấy trượng phu quá đào hoa, thật sự phiền phức.

Tự Cẩm khóc thút tha thút thít suốt đêm. Tiêu Kỳ thì lấy khăn lau nước mắt, vỗ lưng dụ dỗ cả đêm. Vất vả chờ đến khi Tự Cẩm khóc mệt mỏi ngủ lơ, hắn mới phát giác được vừa mới nhắm mắt thì Quản Trường An bên ngoài đã gọi thức dậy.

Gương mặt đen sì, cơn tức dâng ngập đầu, vậy mà Tiêu Kỳ còn nhớ rõ rón rén xuống giường. Quản Trường An ở ngoài vừa đưa người vào, nhìn thấy gương mặt kia của hoàng đế, dưới chân mềm oặt thiếu chút nữa ngã cắm đầu xuống đất.

Sao vậy trời?

Đương nhiên không ai dám trả lời vấn đề này.

Quản Trường An hầu hạ hoàng đế đã nhiều năm như vậy, đương nhiên biết rõ gặp phải chuyện như vậy thì mình phải làm gì mới không dưng vào rủi ro của Hoàng thượng. Nhưng hẳn ta có thể làm được, người khác chưa chắc làm được. Có một tiểu thái giám lúc thay nước nóng bị đá một cú, phải ra ngoài phạt quỳ.

Vân Thường và Trần Đức An ở bên ngoài liếc mắt nhìn nhau, hai người cùng ngẩng đầu nhìn trời, bọn họ không thấy cái gì hết.

Tối qua trong nhà không nghe động tĩnh gì bất thường, nghĩ chắc Hoàng thượng và chủ tử vẫn ở chung vui vẻ, vì sao sáng nay lại tức giận như thế chứ? Nghĩ tới đây khó tránh khỏi trong lòng bất an. Nhớ tới vị Kiều cô nương bên Thọ Khang Cung hôm qua, Vân Thường càng thêm lo lắng, không phải có quan hệ với chuyện này chứ?

Tiêu Kỳ không buồn ăn sáng, dẫn theo người sai bước ra khỏi Di Củng hiên. Cung tiễn thánh giá đi xong, Trần Đức An kéo Vân Thường lại, "Vân Thường muội muội, Hoàng thượng thế này... Cô hầu hạ bên chủ tử, dù sao cũng phải nhắc nhở vài lời chứ." Chủ tử không thích bên cạnh có thái giám hầu hạ, do đó hẳn ta không thể giống như Vân Thường, được ở bên cạnh gần gũi để khuyên răn vài câu.

Mặc dù đôi khi Vân Thường không hài lòng với Trần Đức An nhưng vẫn phân biệt được chuyện quan trọng hay không, bèn gật gật đầu, "Yên tâm đi, có tin gì tôi sẽ báo cho ông biết, nhưng bên ngoài ông cũng phải chú ý nhiều hơn. Xem chừng hôm qua sau bữa tiệc kia, tình hình trong hậu cung sẽ có nhiều chuyển biến."

"Ha ha, còn không phải sao, tôi hiểu mà." Trần Đức An cười mỉm trả lời, vỗ vỗ tay áo, "Tôi tới chỗ Nhạc đầu bếp một chuyến, chỗ này cô lo liệu nhé."

Vân Thường gật gật đầu, xoay người vén rèm đi vào trong phòng. Tiểu thái giám quỳ ngoài sân đầu cũng không dám ngẩng lên. Trần Đức An đi tới, đưa mũi chân đá đá y, "Đứng lên đi, sau này phải chịu khó quan sát, nếu còn tái phạm sai lầm này thì không ai có thể cứu được ngươi."

Tiểu thái giám kia run rẩy đứng lên, vẻ mặt đưa đám, kéo Trần Đức An nói: "Trần ca ca, tuy anh và tôi không hầu hạ chung một chỗ nhưng tôi hầu hạ bên cạnh hoàng thượng cũng đã nhiều năm, chưa từng mắc sai lầm thế này. Lần này thay nước cũng phân lượng y như trước đây, sao lại bị nóng chứ? Nhất định là nước lạnh trong chậu đồng kia có vấn đề, đây là có người hại tôi."

Trong lòng Trần Đức An rung mình, giương mắt nhìn tiểu thái giám kia một cái, cũng cảm thấy chuyện này thật sự khá kỳ lạ, liền vỗ vai y nói: "Chuyện này tự cậu nói thì chưa đủ, phải tìm được chứng cứ. Tôi sẽ nói giùm cậu bên chỗ Quản công công, còn có thể rửa sạch tội hay không thì phải dựa vào bản lĩnh của cậu." Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng lại bất an, chẳng lẽ hậu cung có người dám giở trò đến chỗ hoàng thượng sao?

Còn cố ý chọn đúng ngày hôm qua. Có phải hay không đã đoán được việc con gái Kiều gia sẽ xuất hiện bên thái hậu trên yến tiệc, có lẽ chủ tử sẽ giận dữ Hoàng thượng. Nếu buổi tối giận dữ, buổi sáng lại gặp chuyện như vậy...

Trần Đức An cân nhắc một hồi trong lòng cũng bất an nên túm tiểu thái giám kia đi ra ngoài, vừa đi vừa điều tra tám đời tổ tông của y. Trở về Sùng Minh Điện, hắn ta tìm Quản Trường An thuật lại mọi chuyện. Nét mặt Quản Trường An lập tức trầm xuống. Nhưng vẫn nhìn Trần Đức An cười cười, "Chuyện này ta biết rồi, sẽ cẩn thận điều tra, cậu có lòng, vất vả rồi."

Trần Đức An biết rõ chuyện này chẳng phải vẽ vang gì, thủ hạ Quản Trường An xảy ra vấn đề, quan hệ đến thể diện của hắn ta. Mặc dù Trần

Đức An cũng muốn xem Quán Trường An bị cười chê nhưng hắn ta mà mất chức thì cũng sẽ có người khác thay, vậy thì phiền phức hơn.

"Tôi cũng chẳng qua là tiện dịp nói thôi, thấy tiểu tử kia đáng thương, bản thân mình cũng từng nếm mùi bị người tính kế rồi mà. Lúc đó là bản thân y nhất thời không bình tĩnh nên mới càu nhàu mấy câu. Tôi nghe không thích hợp nên nhiều chuyện hỏi một câu, chứ cũng không phải nhắc nhở gì công công hết." Trần Đức An nói gần nói xa để giữ thể diện cho Quán Trường An, sau đó cười cười cáo lui.

Quán Trường An trong lòng căm tức. Giỏi lắm, đây là có kẻ không muốn sống mà muốn tìm đường chết, dám vươn tay chỏ vào chỗ hắn ta. Nếu hắn ta không chặt được tay kẻ kia thì quá có lỗi với danh tiếng mấy năm nay của mình.

Quán Trường An điều tra xét hỏi âm ỉ thế nào cũng không phải là chuyện Trần Đức An có thể quản. Dù sao cũng là chuyện ngự tiền. Hắn ta đi tới Ngự Thiện phòng mới biết được Nhạc Trường Tín đã chuẩn bị sẵn sàng đồ ăn sáng cho chủ tử. Vì vậy thuận tiện lấy luôn đồ ăn về, cười cảm ơn Nhạc Trường Tín.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 234: Lời Đồn Về Kiều Gia (Phần 2)

Editor : Hương Cỏ

Nhạc Trường Tín cười nói với Trần Đức An: "Đồ ăn của Hi chủ tử đều là Hoàng thượng cố ý thông báo, bên chỗ tôi không dám chậm trễ chút nào. Thực ra thì cũng không có gì, nhưng sáng nay cung nữ bên Minh Tú Cung tới nói là tiểu chủ bọn họ muốn ăn canh hải sản, còn nói phải làm thật nhanh. Trần công công ông cũng biết đấy, tuy nói tôi cũng là quản sự của Ngự Thiện phòng nhưng nếu bên trên có lệnh xuống thì tôi cũng không làm chủ được mà."

Trần Đức An không nghĩ tới hôm nay lại gặp nhiều chuyện như thế. Đầu tiên là chỗ Quản Trường An xảy ra vấn đề, không nghĩ tới bên Ngự Thiện phòng cũng có người dám ra tay. Nghĩ tới đây, mặc cho trong lòng sóng to gió lớn, trên mặt vẫn giữ bình thản như cũ, không thể để lộ cho người khác chê cười, cười cười nói: "Bản lĩnh của Nhạc ca ca tiểu đệ luôn bội phục. Có ông canh giữ thì đồ dùng bên Di Cung hẳn luôn được an toàn. Nhưng ... gian bếp của ông có nhiều người lui tới, có lẽ cũng khó kiểm soát hết, khó tránh khỏi đôi khi có sai lầm."

"Không phải là chuyện này, tôi lúc nào cũng chí công vô tư mà." Nhạc Trường Tín thở dài một hơi.

Trần Đức An nhìn dáng vẻ của hắn ta không giống như là giả bộ, liền hạ giọng hỏi một câu, "Không ngờ vị tiểu chủ bên Minh Tú Cung cũng thích món ông nấu, còn tính nhờ đến tận chỗ ông. Giờ ở trong cung người nào

không biết đồ ăn của Hi chủ tử đều qua tay ông, bình thường người ta để tránh hiềm nghi xa lánh còn chưa kịp nữa kìa."

"Tôi cũng đang buồn bực đây, lại gây thêm phiền toái cho tôi. Có điều nói đến thì cũng không phải là người lạ, có quan hệ thân thích với Hi chủ tử mà."

Trần Đức An đã đoán ra là ai rồi, lập tức liền cười mỉm nhìn Nhạc Trường Tín, "Nhạc ca ca, chủ tử chúng ta trong cung cũng không có người nào là thân thích, điểm này ông phải nhớ kỹ đấy."

Nhạc Trường Tín hiểu rõ, nụ cười trên mặt cũng cởi mở hơn, "Vậy thì được rồi." Cười cười tiễn Trần Đức An ra ngoài.

Ai tới đòi ăn món ăn hẩm ta nấu hẩm ta cũng không thể từ chối, người người đều là chủ tử, hẩm ta không thể đắc tội. Trước đây kiêng kỵ người bên Minh Tú Cung chẳng qua là không dám chắc quan hệ giữa người này và Hi chủ tử là thế nào. Giờ nghe Trần Đức An nói như vậy, dĩ nhiên là biết rõ chuyện này phải làm thế nào rồi.

Không quan hệ thì quá tốt, không quan hệ hẩm ta mới tiện ra tay. Nấu đồ ăn nhiều phương pháp, chớp mắt nháy mắt có thể làm cho người ta khổ mà không thể nói được. Gà vịt thịt cá muốn ăn cái gì có cái nấy, nhưng những vật này muốn làm thành món gì thì phải nhìn xem tâm tình hẩm ta thế nào, chẳng phải sao?

Muốn ăn canh cá, chuẩn bị cho người cá hấp đã là không phụ lòng người? Người thích ăn canh ư? Vậy không có biện pháp, trong cung có bao nhiêu chủ tử muốn ăn cơm như thế, người chỉ là một tú nữ còn chưa nhập tuyển, đòi hỏi yêu cầu gì chứ? Không thấy được có bao nhiêu chủ tử có vị phần cũng còn phải nương theo sắc mặt người của Ngự Thiện phòng sao? Tính tố cáo? Ha ha, vậy cứ việc làm đi. Bây giờ Hi chủ tử là bảo bối trong

mắt Hoàng thượng Hoàng hậu, dám giành ăn với Hi chủ tử, người không muốn sống chẳng?

Chỉ cần không phải là người Hi chủ tử muốn che chở, Nhạc Trường Tín hẳn ta thật sự cũng không sợ!

Chờ đến khi Tự Cẩm rời giường, từ Trần Đức An nói mới biết rõ hai chuyện này, cũng thật sự sững sốt. Người có quan hệ với nàng, trừ Tô Nhị còn có thể có ai chứ? Nhưng cô ta có bị cửa kẹp đầu đầu nhĩ, sao lại ngu ngốc đến mức này chứ? Còn bên chỗ Quản Trường An kia là ai dám can đảm ra tay thì Tự Cẩm cũng không muốn đi hỏi thăm. Dù sao nàng cũng khá hiểu tính cách của Quản Trường An, kẻ bị hẳn ta tra ra tuyệt đối không có có kết quả tốt. Chủ tử Quản Trường An trị không được, nhưng thu thập vài tên nô tài thì dễ như trở bàn tay.

"Chủ tử, hay là nô tỳ đi tới Minh Tú Cung một chuyến?" Vân Thường cẩn thận hỏi.

Tự Cẩm khẽ cười, "Đi làm gì? Người khác tìm đường chết có quan hệ gì với chúng ta. Chỉ cần Nhạc Trường Tín tự hiểu rõ thì chuyện này chúng ta cũng không cần lo gì." Phàm là chuyện liên quan đến Tô Nhị thì Tự Cẩm cũng sẽ không nhúng tay, cũng phải tránh hiểu lầm chứ.

Có điều Tự Cẩm cảm thấy sáng nay tâm trạng Tiêu Kỳ không vui có liên quan với nàng. Nhưng hẳn không tức giận với nàng thì việc gì nàng phải nịnh bợ hẳn.

Lúc ăn trưa Tiêu Kỳ đến.

Tự Cẩm chần chừ chậm chạp đi tới. Tiêu Kỳ nhú mày liếc nhìn nàng một cái, "Không quây nữa?"

Tự Cẩm lập tức xấu hổ đỏ thắm mặt, "Thiếp quây chỗ nào chứ?"

"Hừ." Tiêu Kỳ hừ ra một tiếng trong mũi.

Tự Cẩm: ...

Có cần tỏ ra vô tội như thế hay không đây!

Tiêu Kỳ thay xiêm y, rửa tay rửa mặt xong xuôi mới phát giác toàn thân thoải mái chút ít. Mấy y phục Tự Cẩm chuẩn bị cho hắn ở đây phần lớn đều dùng vải sợi dệt thành, vừa mỏng vừa nhẹ, mềm mại lại hút mồ hôi. Mặc mấy loại này mát mẻ dễ chịu, không giống như mấy y phục do các cung khác chuẩn bị, chỉ thấy quý giá đẹp đẽ chứ mặc lên người nặng nề không thoải mái chút nào.

Tự Cẩm chủ động dắt tay Tiêu Kỳ nhiệt tình ngồi xuống bên cạnh, nàng ưỡn bụng ôm lấy lưng hắn.

Tiêu Kỳ: ...

Biết rõ nàng đã tự mình suy nghĩ cẩn thận, trong lòng Tiêu Kỳ cũng hơi đau lòng, vỗ vỗ tay của nàng, suy nghĩ một chút rồi mới nói, "Lúc ta còn nhỏ chịu bao nhiêu đau khổ, khi đó biểu muội Kiều gia giúp ta rất nhiều, thái hậu thích nàng nên cũng nhờ nàng ấy mấy lần thay ta giải vây."

Tự Cẩm nghe vậy thật sự buồn bực. Người như Tiêu Kỳ nàng hiểu rất rõ. Người khác đối xử tốt với hắn, hắn sẽ đối với người ta tốt hơn. Cũng giống như nàng, nàng chỉ tốt với hắn ba phần thì hắn cũng sẽ tốt trả gấp đôi.

Quả nhiên, Kiều Linh Di kia không giống người khác.

Tự Cẩm cũng không muốn nói lời gì, nép mình vào ngực Tiêu Kỳ, chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu hơn.

Nhìn dáng vẻ này của Tự Cẩm, Tiêu Kỳ liền biết này là trong lòng không thoải mái. Nhưng hắn không phải là người vong ân phụ nghĩa, Kiều gia là

Kiều gia, biểu muội là biểu muội. Năm đó thái hậu không thiếu làm khó hăn trong bóng tối, đều là biểu muội từ trong cứu vãn. Mặc dù lúc đó nàng còn nhỏ tuổi nhưng chỉ vì thích biểu ca là mình nên mới dám làm chuyện như vậy. Vì chuyện này mà không thiếu người Kiều gia tự đắc, chỉ có nàng vẫn không coi đó là gì lớn lao.

Năm đó mặc dù hăn không đến mức hàn vi cùng đường, biểu muội cũng không coi là đưa than ấm trong ngày tuyết rơi. Nhưng nàng ấy tốt với hăn đều là thật lòng.

Nghĩ tới đây, Tiêu Kỳ lại nhìn người đang ôm lưng mình, dáng vẻ đầy vô lại bá đạo Tự Cẩm, chỉ cảm thấy lại nhức đầu.

Tự Cẩm đâu phải là người dễ chịu. Nàng hiểu ý tứ trong lời Tiêu Kỳ, biết rõ vị biểu muội này không thể đánh đồng với người khác. Có lẽ quyền lực của mình còn quá ít ỏi, không đủ để ngăn cản con đường tiến thân của người ta. Sau khi biểu lộ ghen tuông, Tự Cẩm cũng đã thông suốt. Trời phải đổ mưa, người ta phải gả cho người, ai có thể ngăn được chứ?

Tiêu Kỳ không thể làm người vong ân bội nghĩa, nàng cũng không thể làm được như Nga hoàng Nữ anh khoan dung rộng lượng. Vậy thì cứ để hai người bọn họ tự nhiên thôi. Nàng cũng chỉ đành dừng bước tại đây.

Về sau, nàng chỉ cần làm Hi Dung Hoa là được, sẽ không là Hi Ngôn Thanh trong tâm trí Tiêu Kỳ nữa.

Chỉ làm tần phi, có cái gì không thể nhịn được, không phải là một nam nhân sao. Dù sao con cũng sắp có. Nếu như sinh con gái, lại cần rằng mang thai thêm một bé. Nếu là con trai sẽ tốt hơn. Nàng có thể lấy lý do chiều cổ con nhỏ, tỏ ra vẻ rộng lượng khoan dung, trả Tiêu Kỳ cho biểu muội của hăn đi thôi.

Điều tỷ muốn chính là con trai, lên vị.

Cái khác ư, người không thể cho ta điều ta muốn, vậy thì chúng ta không bàn nữa.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 235: Lời Đồn Về Kiều Gia (Phần Cuối)

Một bữa cơm ăn nhẹ nhàng vui vẻ. Sau khi khôi phục lý trí Tự Cẩm lúc nào cũng tươi cười, trò chuyện với Tiêu Kỳ rất vui nhưng tuyệt đối không nhắc đến một chữ Kiều Linh Di. Ngẫu nhiên Tiêu Kỳ nhắc tới chuyện triều chính, Tự Cẩm cũng nói chút ý tưởng của mình. Dù sao nàng hiểu rõ tình cảnh của mình, nhưng người trong nhà vẫn phải kiếm cơm dưới trướng Tiêu Kỳ. Con người sao, mặc kệ là lúc nào cũng phải hiểu rõ vị trí của mình.

Ngóc đầu lên có khi gãy cổ, cúi đầu xuống chưa chắc gãy lưng.

Tiêu Kỳ đi thẳng về Sùng Minh Điện, trong lòng có một cảm giác kỳ quái, nhưng trong phút chốc lại không thể nói ra được là lạ ở chỗ nào. Hắn chau mày xem tấu chương nửa buổi chiều thì mới nghe Quản Trường An nói có người ở bên cạnh hắn hầu hạ động tay chân.

Trong lòng đang buồn bực, Tiêu Kỳ càng thêm tức giận, lệnh cho Quản Trường An điều tra thật kỹ. Nhận được hoàng mệnh, Quản Trường An đương nhiên là giống trống khua chiêng tra xét, một lần nữa kiểm tra toàn bộ người hầu hạ trong Sùng Minh Điện từ trong ra ngoài. Kết quả cuối cùng vẫn khiến Quản Trường An kinh hãi. Trừ tiểu thái giám buổi sáng bưng chậu đồng kia bên ngoài, còn phát hiện thêm một kẻ nữa.

Quả thực là dám giành thịt trong miệng hổ. Quản Trường An cũng không phải là kẻ ngốc, đương nhiên không thể nói với bên ngoài là diệt trừ kẻ tay trong phản bội. Chỉ nói là mấy kẻ kia ăm trộm này nọ nên phải lục soát

toàn bộ. Nếu đã tra ra là ai đương nhiên phải trừng phạt. Lấy lý do đánh trộm thì dù người khác có muốn can thiệp cũng không có lý do và cơ hội.

Bởi vì khi giải quyết những chuyện như vậy, Quản Trường An hay nóng tính nên hẳn ta chuyển toàn bộ nhân chứng vật chứng cho Cam Lượng. Vào tay của Cam Lượng thì người chết cũng có thể mở miệng nói chuyện. Những kẻ kia đã mặc định là phải chết rồi.

Trong một đêm, biến cố bên Sùng Minh Điện khiến toàn bộ hậu cung bị phủ một tầng u ám.

Tiêu Kỳ cầm lấy khẩu cung do Cam Lượng đưa tới, xem tên trên chữ ký, khước miệng kéo ra, cười lạnh một tiếng. Mẫu hậu tốt của hắn thật đúng là nhanh tay. Vừa mới trở về đã có thể đuổi tay đến chỗ hắn. Rốt cục là bà đã ở trong cung bao nhiêu năm, cho dù vài năm không có mặt trong cung nhưng căn cơ vẫn sâu như vậy.

Quản Trường An và Cam Lượng đứng cúi đầu, rằm không dám thả. Tiêu Kỳ đặt bản cung khai trong tay xuống, nói với Cam Lượng: "Bên ngoài phải nói thế nào ông cũng biết rồi. Vứt hai tên thái giám này tới cửa chính Kiều gia đi."

Cả người Cam Lượng run lên, không dám tin nhìn Hoàng thượng, "Hoàng thượng... Chuyện này hình như không được thỏa đáng lắm?"

"Chỗ nào không thỏa đáng thì ông phải làm cho nó thỏa đáng. Đó mới là bản lĩnh của ông." Tiêu Kỳ phất phất tay, sắc mặt không vui nói.

Cam Lượng khẽ cắn răng, "Dạ, thuộc hạ hiểu rồi."

Cam Lượng lui ra sau, Tiêu Kỳ nhìn lướt qua tờ cung khai trên bàn. Rốt cục là không chịu buông, vừa về đã ra tay. Nếu đã không sợ mất mặt, trầm cũng không cần nhân nhượng. Hắn biết rõ Thái hậu cường thế. Bà đang

thăm dò, thăm dò xem bà đi mấy năm trở về, sự nhẫn nhịn của hân với bà còn ở mức độ nào.

Lần này, chỉ sợ sẽ làm thái hậu thất vọng.

Nhà cũ Kiều gia kể từ khi chủ nhân bị giáng chức đi đày đã không còn ai sống ở đó. Chỉ có vài gia nô ở lại quét dọn phòng ốc. Một sáng sớm phát hiện hai xác chết tiểu thái giám treo trước cửa. Mấy gia nô vừa mới thức dậy mở cửa nhìn thấy bị dọa sợ tới mức trợn mắt ngất đi. Chuyện ầm ĩ lên khiến hàng xóm làng giềng xung quanh đều bị kinh động. Chẳng mấy chốc chuyện chê cười này lan tràn khắp kinh đô.

"Có nghe nói không, sao hai người kia lại treo cổ chết trước nhà Kiều gia chứ?"

"Không biết, nói đến thì Kiều gia cũng đi mấy năm rồi, sao đang yên lành lại xảy ra chuyện này, không phải là có gì chứ..."

"Ai biết được."

"Ta biết đây. Ta nghe nói hai tên tiểu thái giám này nhận sự nhờ vả của Kiều gia lấy trộm đồ trong cung. Sau khi sự việc bại lộ, Hoàng thượng nể mặt thái hậu giơ cao đánh khẽ, nhưng không biết sao hai người này luẩn quẩn trong lòng, treo cổ ở chỗ này, thật sự là kỳ quái."

"Làm sao người biết hai người này phạm tội trộm đồ trong cung hay làm chuyện gì trong cung, không phải là nói dối chứ?"

"Ta thêm nói dối, chuyện như vậy có thể nói linh tinh sao? Ta nghe hàng xóm người nhà của cháu họ cô ta nói, cháu họ cô ta là thiếp thất của Hình bộ đại nhân, tin tức linh thông lắm."

"Thật ư? Trời ơi, thật sự là không thể tin được, sao Kiều gia này còn không chịu ngồi yên nhỉ."

"Không phải là thái hậu nương nương hồi cung nên lại tính toán gì chẳng."

"Nghe nói Kiều gia đi cửa sau muốn về kinh đô đấy."

"Con gái cũng đều đưa vào cung, chuyện này còn có thể giả sao. Nghe nói người ta là tình cảm thanh mai trúc mã, nói Hoàng thượng có thể từ chối sao, nỉ non bên gối thì ..."

Người chung quanh đều nở nụ cười, theo miệng mấy người này xì xào bàn tán, dân chúng đều nghe thấy. Trong phút chốc, tin tức Kiều gia dự định về kinh lan truyền sôi sục.

Tô Thịnh Dương đứng ở đầu ngõ phía xa, đứng thẳng tắp bên cạnh là Tần Tự Xuyên mặc thường phục, ánh mắt phức tạp nhìn hắn ta, "Cậu định làm gì mà muốn lan truyền lời đồn đãi thế này?" Nếu như bị thái hậu biết được, e là tính mạng cũng không giữ nổi.

Tần Tự Xuyên không ngẩng đầu lên, nhìn đám đông ngày càng tụ tập thêm nhiều người, ánh mắt như thể muốn xuyên thủng không gian, thần nhiên nói: "Kiều Linh Di và đương kim thánh thượng là thanh mai trúc mã. Trước đây cô ta có nhiều trợ giúp với Hoàng thượng, với tính tình của đương kim tất nhiên sẽ ưu ái cô ta để trả ân tình năm xưa. Cuộc đời này của tôi đã phụ lòng Cấm muội muội, cho nên nếu nàng đã tiến cung thì tôi sẽ phải hết sức cố gắng bảo vệ nàng, bảo vệ nàng một đời vinh hoa bình an. Kiều Linh Di kia không phải là người đơn giản. Nếu tôi không làm như vậy, đợi một thời gian cô ta đã đủ lông đủ cánh, chỉ sợ Cấm muội muội và em bé không được an toàn, phải đối mặt với nguy hiểm."

Nét mặt Tô Thịnh Dương ngưng trọng, "Cậu biết tin này từ đâu, là thực hay là giả?"

"Thực giả đối với Tô huynh mà nói đều không sao cả, những chuyện này huynh không cần nhúng tay." Tần Tự Xuyên cười nhạt một tiếng, ánh nắng

mặt trời xuyên qua mái hiên rọi trên người y, cả người tựa như được nhuộm một vàng sáng lấp lánh, "Hôm nay dẫn huynh đến xem, chỉ đơn giản biểu lộ thành tâm. Sau này chỉ hy vọng khi tôi làm việc Tô bá phụ và Tô huynh đừng làm gì ngăn cản là được. Còn bình thường, chúng ta cứ coi như không hòa hợp, mỗi người một chí hướng là tốt nhất."

"Cậu..." Tô Thịnh Dương trong lòng khó chịu, "Chuyện đã qua cậu không cần so đo, người nhà của chúng ta đã sớm quên rồi. Muội muội của ta ta sẽ tự mình che chở, không nhọc cậu phải hao tâm tổn trí."

"Trong lòng tôi, nàng vĩnh viễn đều là tiểu cô nương đã chờ tôi." Tần Tự Xuyên nói xong cười một tiếng, xoay người phẩy tay áo bỏ đi, hôm nay chẳng qua chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 236: Hứa Hẹn Ư? (1)

Editor : Hương Cỏ

Tô Thịnh Dương nhìn theo bóng lưng Tần Tự Xuyên, mày nhíu lại khẩn trương. Rốt cục hắn ta đang có ý gì đây? Coi thường hắn không che chở được muội muội? Có ai bắt chó đi cày không như thế chứ, hắn ta và muội muội của mình đã cắt đứt quan hệ rồi mà!

Tô Thịnh Dương một bụng suy nghĩ trở về nhà, kể lại mọi chuyện cho phụ thân nghe, sau đó hai cha con cùng lâm vào trầm mặc.

"Con luôn cảm thấy bất an, không phải đầu óc Tần Tự Xuyên có vấn đề chứ?"

"Có lẽ lúc đi ra cửa bị đập đầu vào khung cửa."

"Chắc đụng cũng không nhẹ."

"Được rồi, hắn bảo chúng ta tiếp tục duy trì khoảng cách, vậy mà không biết ai cứ quẩn quít đến cửa nhà ta không tha."

"Con nói chuyện này có an toàn không?"

"Nếu không ngày mai con kêu Kiêu Long Vệ điều tra một chút?"

"Dù sao hắn cũng làm vì muội muội con, chúng ta không thể không có lương tâm."

"... Cha, ở trong quan trường lương tâm này nọ sẽ làm người chết không có chỗ chôn."

"Chỉ cần người chết là kẻ địch thì được rồi."

Tô Thịnh Dương trợn trắng mắt, một hồi lâu sau mới nói: "Dạo này Tần Tự Xuyên rất khác, hẳn... Hẳn cho con cảm giác như một con sói, lúc đó con còn toát hết mồ hôi. Nghe những người kia truyền bá lời đồn đãi, tự nhiên như thế, giống như là thật vậy."

"Kỳ thật vốn là cũng là thật." Tô Hưng Vũ nhíu lông mày lại, "Chỉ là Kiều gia còn chưa kịp làm gì thì đã bị Tần Tự Xuyên đoán được phao truyền tin ra ngoài mà thôi."

"Con gái Kiều gia kia..."

"Nếu thật có khả năng này thì cứ báo tin cho muội muội con đi, nhắc nhở con bé cẩn thận." Tô Hưng Vũ dừng một chút, "Tận lực tránh đi vẫn tốt." Cứ nhìn Tần Tự Xuyên có thể vì thanh mai trúc mã làm đến mức này, ai biết Hoàng thượng sẽ nổi điên làm những gì chứ. Tóm lại chỉ cần con gái của ông bình an vô sự, chuyện khác ông ta cũng không quan tâm.

"Chỉ sợ Tự Cầm không chịu, cha biết tính con bé rất ương bướng."

"... Vậy con nói với con bé, nếu nó tùy hứng thì có thể phải nhặt xác người nhà, xem nó có dám không."

Quả nhiên là cha ruột, ra một chiêu thật ác độc. Tô Thịnh Dương khoe miệng giật giật, chuyện này thật không sao chứ?

Cầu nguyện cho muội muội.

Lúc Tự Cầm nhận được tin báo của Tô Thịnh Dương, xem nội dung trong thư quả thực rất kinh hãi.

Nàng không nghĩ tới Tần Tự Xuyên lại có thể làm đến như vậy...

Quả nhiên lực sát thương của thanh mai trúc mã gì đó thật kinh khủng.

Suy nghĩ này vừa hiện thì trong lòng lại ghen tị. Tiêu Kỳ đối với đoá thanh mai đáng yêu kia cũng như thế này sao?

Chẳng mấy ngày tin tức về Kiều gia lan truyền trong hậu cung. Tự Cẩm nghe nói thái hậu gặp hoàng đế, sau đó đoá thanh mai đáng yêu cũng tới, nghe nói khóc lóc rất đáng thương. Tự Cẩm mệt mỏi ăn không ngon, trong sân mới dựng một ghế đu, bình thường rảnh rỗi nàng thường ngồi trên đó, khẽ nhón chân một cái, cả người liền bay lên, giống như đang bay vậy.

Tự Cẩm đầy lòng tâm sự ra cửa liền ngồi trên xích đu, mũi chân khẽ nhún một cái, cả người lay động, tựa như những phiến nào kia cũng có thể theo gió bay đi vậy.

"Chủ tử, Ngự Thiện phòng mới dâng lên một ít đào mật, người có muốn ăn không?"

"Không muốn, cứ để đó đi." Tự Cẩm phát phát tay, ghế đu Tự Cẩm sai người làm như kiểu ghế tựa, sau lưng đệm gối mềm, ngồi lên quá thoải mái.

Vân Thường cũng biết hai ngày nay trong lòng chủ tử có tâm sự, nhưng chủ tử không nói nàng ta cũng không dám hỏi, có điều trong lòng rất nóng ruột. Muốn làm gì, nói gì đó đổi đề tài khiến chủ tử vui vẻ hơn mới được, vắt hết óc nghĩ, nghĩ một hồi lâu rồi nói: "Chủ tử, nếu rảnh rỗi hay là may thêm cho Hoàng thượng mấy bộ quần áo trong. Trước đây làm chẳng còn mấy bộ nữa." Chủ tử vẫn thích may đồ cho Hoàng thượng, việc này chắc được.

"Không phải trong cung có Thượng nghị cục sao?" Tự Cẩm mí mắt cũng không nhắc lên, "Sau này lấy hết vải mang sang Thượng nghị cục, họ may

xong thì lấy về." Về sau cũng sẽ không may xiêm y cho hân nữa!

Vân Thường ngẩn ra, cảm thấy hình như mình hơi ngu xuẩn. Nếu biết chủ tử tức giận hơn, nàng ta đã không nhắc đến chuyện này.

"Buổi tối chủ có muốn ăn gì không?"

"Có thể ăn thịt rồng không?"

Vân Thường thiếu chút nữa té xỉu, run rẩy, lời nói cũng không dám nói.

Kiếp trước Tự Cẩm không gặp được một người tình tri kỷ, vừa cao lớn vừa đẹp trai lại là thanh mai trúc mã, cho nên không biết rõ tình cảm thanh mai trúc mã là như thế nào. Nhưng nàng đọc tiểu thuyết, biết rõ đây chính là tình yêu trong mộng của đàn ông, là ước vọng trong mơ của phụ nữ. Đó là tình cảm một đời cũng không thể quên.

Cho nên, Tần Tự Xuyên đối với nguyên chủ như vậy cũng là sức mạnh của thanh mai trúc mã sao?

Vậy, Tiêu Kỳ thì sao?

Tự Cẩm bĩu môi thể hiện mình rất không vui. Là do nàng đến muộn nhiều năm như thế. Nhưng cho dù là đến sớm, bọn họ cũng là trời nam đất bắc, kiểu gì cũng không thể biến thành thanh mai trúc mã được.

Nghĩ tới đây càng thêm uể oải. Thì ra cảm giác ghen tuông là thế này, cảm xúc từ trong đầu lan tràn khắp cơ thể, vừa tức giận, vừa bất đắc dĩ, lại cũng có sự hâm mộ không thể tả. Cảm xúc đó khiến Tự Cẩm đứng ngồi không yên, trong lòng phiền muộn, giống như bầu trời đang trong xanh nháy mắt bỗng đầy mây đen, một giây phút cũng không thể vui nổi.

Nhưng bây giờ, bên ngoài có nhiều tin đồn về Kiều gia như thế, chắc hẳn thái hậu và thanh mai đáng yêu kia rất tức giận. Còn dám chạy đến Thọ

Khang Cung chặn hoàng đế mà khóc nữa, thật sự là rất can đảm. Nghĩ tới đây Tự Cầm lại cảm thấy hơi buồn cười. Tình cảm thanh mai trúc mã mặc dù sâu sắc nhưng bây giờ Tiêu Kỳ cũng không phải là tiểu hoàng tử năm đó mà đã là hoàng đế Đại Vực. Kiều gia muốn lợi dụng hẳn, con gái lại còn chạy tới khóc lóc. Tình cảm có sâu cỡ nào cũng không chịu được phiên nhiều như thế.

Không hiểu giờ phút ấy cảm xúc trong lòng Tiêu Kỳ là như thế nào nhỉ?

Chuyện của kiếp trước Tự Cầm không biết rõ, cũng không biết Kiều Linh Di chính là người thắng sau cùng trong hậu cung. Nhưng có một chuyện nàng rất rõ ràng. Ưu thế lớn nhất của Kiều Linh Di chính là, nàng ta từng có ân giúp đỡ Hoàng đế trong lúc khó khăn năm xưa. Có một phần tình cảm như thế, Kiều Linh Di có lợi thế hơn nhiều so với tất cả mọi người, kể cả nàng. Nàng ta càng gần gũi với Tiêu Kỳ thì càng có nhiều ưu thế, có thể nhanh chóng lấy được tình cảm yêu mến của Tiêu Kỳ.

Không thể không nói, Tự Cầm đoán vẫn rất chuẩn xác. Kiếp trước Kiều Linh Di quả thực đã dựa vào tình nghĩa này mà trở thành người được cười cuối cùng trong hậu cung. Nhưng không may, cuộc đời này lại có thêm một kẻ biết trước tương lai Tần Tự Xuyên, lại thêm một người xuyên việt mà đến Tô Tự Cầm. Do đó con đường cô ta đi dĩ nhiên cũng không thể thuận lợi như xưa.

Cũng giống như, tin đồn lần này.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 237: Hứa Hẹn? (Phần 2)

Editor : Hương Cỏ

Lúc Tiêu Kỳ từ Thọ Khang Cung đi ra, sắc mặt u ám có thể vắt ra nước, chân bước nhanh chóng, đi thẳng về Sùng Minh Điện. Quản Trường An chạy thực mạng đuổi theo đằng sau, trán đổ mồ hôi. Đi lối này về Sùng Minh Điện, nhất định sẽ đi ngang qua Di Cùng hiên. Quả nhiên khi đến cửa Di Cùng hiên, bước chân Hoàng thượng hơi chậm lại một chút.

Đứng ngoài cánh cửa thật dày, Quản Trường An lặng lẽ lau mồ hôi trên mặt, bỗng nhiên nghe thấy một tràng cười lạnh lóe từ bên trong vọng ra.

Hi chủ tử.

Quản Trường An vô ý thức nhìn nét mặt Hoàng thượng, liền thấy mặc dù hăn còn nhú mày lại nhưng người đã đổi hướng, nhắc chân đi vào Di Cùng hiên. Nhìn thấy vậy, Quản Trường An vỗ ngực một cái. Nhắc tới thì trong cung này người có thể làm dịu cơn giận của Hoàng thượng, theo ý hăn ta cũng chỉ có một mình Hi chủ tử. Giờ Hoàng thượng chủ động vào Di Cùng hiên, rốt cuộc hăn ta cũng không cần sợ hãi lúc trở về Sùng Minh Điện mấy kẻ hầu hạ phạm sai lầm lần lượt bị phạt nữa.

Ôi!

Tiêu Kỳ vào lặng yên không một tiếng động. Tự Cầm đang nghĩ hành vi của thanh mai đáng yêu kia sẽ càng ngày càng làm giảm đi tình cảm thanh mai trúc mã, trong phút chốc rất đặc ý, liền không nhịn được bật cười. Hơn nữa Vân Thường cứ mãi lo lắng chủ tử, nhìn chủ tử vui vẻ hơn chút nên

nhân cơ hội nói thêm mấy chuyện vui vẻ. Quả nhiên chủ tử cười đến nắc nẻ.

Lúc Tiêu Kỳ vào liền nhìn thấy Tự Cẩm đang nhón mũi chân ngồi trên ghế xích đu, người dựa vào gối mềm, xích đu bay lên bay xuống nhẹ nhàng. Ánh mặt trời xuyên qua tán cây rơi xuống, rung rinh như những ánh vàng vỡ long trên đất. Nét mặt Tự Cẩm vui vẻ, lông mày cong cong dưới ánh mặt trời khiến người nhìn thấy thư thái dễ chịu vô cùng.

Bàn đu dây nhẹ nhàng đong đưa, vạt áo màu xanh biếc theo gió tung bay, nắng vàng rơi trên đất vờn quanh, tiếng cười thánh thót khe khẽ vắng vắng trong sân.

Thời gian như tĩnh lặng lại, như thế trong này là chốn thế ngoại đào nguyên. Mặc cho bên ngoài sấm sét gió mưa vần vũ, bên trong này vẫn như cũ chim hót hoa thơm, giai nhân mỹ miều ngọt ngào.

"Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng." Vân Thường vừa nhìn lên thì thấy Hoàng thượng đứng sừng sững ngay cửa, dưới chân mềm nhũn vội vàng quỳ xuống hành lễ. Trong phút chốc tất cả mọi người trong sân đều quỳ xuống.

Tự Cẩm từ tốn quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt tối sầm của Tiêu Kỳ, lập tức trong lòng thấy thoải mái lạ. Nhìn người không vui, ta liền vui vẻ, ai bảo người đi gặp thanh mai đáng yêu. Mũi chân nhấn một cái, bàn đu dây liền ngừng lại. Tự Cẩm cũng không đi xuống, cứ ngồi như vậy nhìn Tiêu Kỳ, "Giờ này mà Hoàng thượng cũng có thời gian rảnh tới đây, thật sự là khách quý ít gặp."

Hai ngày không gặp người, không phải là khách quý ít gặp sao?

Tiêu Kỳ còn chưa kịp mở miệng nói gì thì đã bị chen hòng một câu, nhướn mày nhìn Tự Cẩm một cái, chỉ thấy nàng vẫn cười thong dong.

Không biết có phải mình bị ảo giác hay không, tổng cảm thấy nụ cười này có mấy phần chê cười khiêu khích.

Sải bước đi tới, Tiêu Kỳ đứng thẳng trước mặt Tự Cẩm, tinh tế quan sát một hồi rồi mới nói: "Sao lại thấy hơi gầy đi vậy?"

"Nhìn một cái đã thấy gầy, vậy người còn nhớ rõ đã bao lâu rồi không gặp thiệp không."

Tiêu Kỳ: ...

Phất phất tay cho tất cả mọi người lui xuống, Tiêu Kỳ cũng khom lưng ngồi xuống bàn đu dây, nghiêng đầu nhìn Tự Cẩm, "Nàng đang tức giận sao?"

"Thần thiệp cũng không dám tức giận, trong cung này thiệp chẳng qua chỉ là một Dung Hoa nho nhỏ, cho dù tức giận cũng không tới lượt thiệp mà."

Tiêu Kỳ lặng yên, lặng yên. Nếu mà nhìn không ra nàng tức giận thì thật sự là mắt mù rồi.

Không biết vì sao, nhìn Tự Cẩm tức giận như thế, trong nháy mắt tâm trạng buồn bực của Tiêu Kỳ liền được chữa khỏi. Hắn thở một hơi dài, tựa như muốn vứt hết những buồn bực đang tràn ngập trong ngực ra ngoài, "Mấy ngày nay bên ngoài xảy ra chút chuyện, không phải ta đã sai Quản Trường An nói với nàng ư, tại sao còn tức giận?"

Tự Cẩm bĩu môi, đúng là óc với não không tới cùng một đường, nàng vì vậy mà tức giận sao? Nhưng nếu như bởi vì thanh mai đáng yêu kia mà tức giận thì sẽ bị nói là ghen tị.

Ngưng!

Tiêu Kỳ xoa xoa trán, cũng dựa vào gối mềm như Tụ Cẩm ngẩng đầu nhìn trời, thở dài rồi nói: "Mấy ngày nay không an bình, nàng đừng đi ra Di Cùng hiên, ai tới gặp cũng đều từ chối hết."

Tụ Cẩm nghe Tiêu Kỳ dặn dò trong lòng lại không nén được cảm giác ấm áp, trong mũi hờ ra một tiếng, "Thiếp đâu có ngốc."

"Nàng làm việc ngốc còn ít sao?"

Vạch trần người ta mà không nói rõ điểm yếu, đồ xấu xa?

Nhìn mặt Tụ Cẩm sầm xuống, Tiêu Kỳ nhin không được cười vui vẻ, nhìn thấy nàng bao nhiêu buồn bực cứ như vậy tan đi hết.

"Nàng ngoan ngoãn nghe lời ta nói, đừng gây thêm phiền cho ta."

"Khi nào thì thiếp gây phiền hà cho Hoàng thượng chứ? Lại oan uổng người tốt. Thiếp chưa từng cầu xin bất cứ điều gì cho người nhà thiếp. Hoàng thượng phải nói lý chứ. Hai người đàn ông trong nhà thiếp đều bán mạng cho Hoàng thượng. Cháu bé chưa kịp lớn đã được dự tính thành người kế nghiệp, người nhà thiếp ai cũng trung thành cẩn cẩn vì nước gắng sức hết." Tụ Cẩm giận dỗi nói.

Vậy là đều biết rõ rồi?

Tiêu Kỳ nhìn Tụ Cẩm, "Nàng cũng nghe nói rồi sao?"

"Thiếp còn không muốn biết đâu. Tin tức lan truyền khắp hậu cung như thế, muốn không biết cũng khó." Tụ Cẩm trợn mắt, "Hoàng thượng mới là người không có lương tâm đấy, người bị chọc tức ở chỗ nào lại đến chỗ của thiếp trút giận, lại còn muốn dạy dỗ thiếp. Có công bằng hay không chứ? Đâu có phải thiếp gây phiền hà cho người, oan có đầu nợ có chủ, đừng trách lầm người tốt."

Tức đến như vậy cũng khiến Tiêu Kỳ không thể nói lời nào. Hãn cũng đã nói gì đâu mà nàng đã tức giận như vậy, không phải chỉ là nhắc nhở một câu sao?

Suy nghĩ hồi lâu, Tiêu Kỳ cuối cùng đã đoán ra một chuyện, lại ghen sao?

Hãn buồn bực cười một tiếng, thật là ... bất kể chuyện gì cũng có thể uống dấm, không có ai như nàng hết.

Tự Cẩm khẳng định là cảm thấy cha và ca nàng đều cố gắng hết lòng hết sức vì hãn. Người nhà người khác gây cản trở cho hãn, hãn lại còn nâng đỡ họ. Chắc là trong lòng cảm thấy bất công. Cũng chỉ có mình nàng dám can đảm nói thế trước mặt hãn. Trước mặt mình mà chút nhỏ mọn này cũng không thể giấu giếm, bộc lộ hết cả ra.

Hãn giơ tay dí trán Tự Cẩm, "Cả ngày nghĩ ngợi lung tung."

Tự Cẩm: ...

Ai nghĩ ngợi lung tung, rõ ràng điều nàng nghĩ đều là sự thật!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 238: Hứa Hẹn? (Phần Cuối)

Hai người cùng ngẩng đầu nhìn lên trời, Tự Cẩm thì buồn bực đến cực điểm, Tiêu Kỳ lại dần bình tĩnh lại.

Một lúc lâu Tự Cẩm không nghe thấy người bên cạnh nói gì, nhất thời cơn giận lại xông lên đầu, cũng không thèm để ý đến hăn, cứ giữ tư thế ngửa đầu nhìn trời. Không đầy một lát, cái cổ liền mỏi nhừ, vậy mà phải cố giữ cái đầu nâng cho cao lên. Ngay vào lúc Tự Cẩm sắp không thể kiên trì nổi, định thỏa hiệp thì đột nhiên nghe người bên cạnh nói, "Có rất nhiều lúc, có một số việc, mặc dù ta là hoàng đế, cũng không thể muốn làm gì thì làm. Ngôn Thanh, chuyện này có lẽ nàng không hiểu, nhiều lúc hoàng đế cũng có nỗi khổ riêng."

Nàng hiểu, chỉ là nàng không hiểu vì sao Tiêu Kỳ lại muốn thỏa hiệp vì nữ nhân chứ!

"Cũng bởi vì thừa nhờ nàng ta có ân với Hoàng thượng ư?" Tự Cẩm hỏi không tình nguyện, nhưng nếu không hỏi rõ ràng, trong lòng càng thêm suy nghĩ lung tung.

"Cũng không hoàn toàn là vì vậy." Tiêu Kỳ nghe Tự Cẩm hỏi thì biết tâm trạng nàng đã ổn hơn, khéo miệng khẽ giương lên, giơ tay kéo nàng ôm vào lòng, rồi mới nói tiếp: "Cho dù bây giờ Thái hậu đối với ta như thế nào thì năm đó nếu không có bà ấy ta cũng không thể đăng cơ lên ngôi vị hoàng đế này. Không có thái hậu, có lẽ ta còn không thể trưởng thành như thế này. Ân sâu khó báo, có lúc không phải là không thể báo ân, mà thứ ân nhân muốn ta không thể cho được. Thái hậu muốn quá nhiều, ta làm hoàng đế

Đại Vực, không thể đem vinh quang Đại Vực ban cho Kiều gia. Trừ điều đó ra, bà ấy muốn gì, ta cũng sẽ hết sức thỏa mãn bà."

Cho nên thái hậu để Kiều Linh Di tiến cung, hẳn cũng không phản đối, huống chi còn là thanh mai trúc mã.

"Vậy sau này hoàng thượng còn có thể tốt với thiếp như xưa sao?" Có thanh mai đáng yêu kia, nàng còn có vị trí trong lòng hẳn sao?

Tiêu Kỳ sững sờ, cúi đầu nhìn Tự Cẩm, lại thấy trong đôi mắt xinh đẹp của nàng long lanh nước, nhất thời giật mình sững sờ. Suy nghĩ thật lâu, Tiêu Kỳ lại phát hiện hẳn không biết sẽ phải trả lời thế nào.

Tự Cẩm không nghe được câu trả lời, bao nhiêu uất nghẹn dồn nén mấy ngày nay bỗng chốc ủa tới, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống. Nàng đã biết, nhất định sẽ thế này mà. Dứt khoát rút chiếc nhẫn bạc đeo trên tay, nhét vào tay Tiêu Kỳ, "Đưa cái này cho thanh mai đáng yêu của Hoàng thượng đi. Thiếp cũng không cần đến nó nữa. Dù sao trong lòng Hoàng thượng đã có người khác rồi."

Tự Cẩm vừa thở vừa khóc tụt xuống bàn đu dây, ưỡn bụng đi vào phòng.

Tiêu Kỳ nhìn chiếc nhẫn trong tay, lại nghe thấy tiếng Tự Cẩm đóng cửa "rầm" một tiếng. Toàn bộ người trong Di Cùng hiên không ai dám ló đầu ra, người người co đầu rút cổ trong phòng, toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Quản Trường An cũng không dám ra ngoài, chân bước ra lại ngượng ngịu thu về, đứng run rẩy ở góc tường mặt mũi tràn đầy gió thảm mưa sầu.

Trần Đức An thấy ngay cả Quản Trường An còn không dám ra ngoài thì hẳn ta làm sao dám ra để chọc tức Hoàng thượng thêm, nếu như bị giận chó đánh mèo thì sao? Nhưng ...chao ôi, tính tình chủ tử cũng quá mãnh mẽ cứng rắn rồi, giờ biết phải làm sao bây giờ?

Trần Đức An nóng nảy đến độ đi lòng vòng trong phòng, Quản Trường An thì đứng góc tường cầu nguyện bình an cho mình, hy vọng ngàn vạn lần đừng để Hoàng thượng gọi tới hắn ta, hắn ta còn muốn sống thêm vài năm nữa.

Tự Cầm vào trong phòng rồi, ngồi một lát cũng không thấy Tiêu Kỳ vào, dần dần cũng cảm thấy hơi sợ, biết là mình đã quá xúc động rồi. Nhưng nếu bây giờ bắt nàng phải ra ngoài cúi đầu nhận sai thì dù có đánh chết nàng cũng không làm. Tự Cầm càng nghĩ càng cảm thấy tủi thân. Đã tự nhắc mình rồi, nghĩ cũng đã thông, sau này cùng lắm thì sống với con, mặc kệ hắn đi. Nhưng hôm nay không biết vì sao lại không nhin được? Rõ ràng sự nhận nhin của nàng đã luyện đến lô hỏa thuần thanh mà, rõ ràng đã suy nghĩ cẩn thận mọi thứ rồi, nhưng... Nhưng ki cơn giận trong lòng kia bốc lên, nàng liền không thể dẫn nổi nó xuống.

Khóc chán chê, Tự Cầm liền nằm sấp trên gối ngủ. Khi Tiêu Kỳ cầm chiếc nhẫn kia đi vào thì liền nhìn thấy trên giường lớn cạnh cửa sổ, Tự Cầm, mặt còn vương đầy nước mắt đang ngủ say.

Sau đó, Tiêu Kỳ cũng không biết về mặt khi ấy của mình là thế nào nữa.

Vậy mà nàng dám vứt lại chiếc nhẫn cho hắn, đóng cửa, dẫm nát thể hiện của hắn, rồi còn có thể ngủ ngon lành như thế. Có phải hắn lên sai người dựng nàng dậy hỏi tội hay không?

Nhưng hắn cũng phát hiện hắn thật sự không bỏ được.

Nhìn nàng say sưa ngủ thế kia, trên người cũng không thêm đắp chăn, bất giác trong lòng quan tâm vẫn trên tất cả. Hắn đi tới lấy chăn đắp lên người nàng. Cầm chiếc nhẫn trong tay khẽ khàng đeo lại vào tay nàng. Đeo vào xong cảm thấy không cam lòng, nhưng nghĩ tháo nó ra thì cũng lại không nỡ.

Tiêu Kỳ muốn lặng yên suy nghĩ nên tự mình dựa vào cạnh gối mềm, lặng yên đến xuất thần. Chính hắn cũng không biết hắn đối với Tự Cẩm đến cùng là tình cảm gì nữa. Không thể nghi ngờ, hắn thích nàng, ở cùng với nàng rất thoải mái. Mỗi ngày nàng cũng sẽ thu xếp đồ ăn cho hắn, sẽ cẩn thận viết thực đơn, sẽ cho người theo sát Ngự Thiện phòng nấu canh nấu thuốc bổ cho hắn uống. Mỗi ngày đều thay đổi khẩu vị khác nhau. Sẽ học cách pha loại trà hắn thích, còn trêu ghẹo cho hắn ăn mấy loại gì kỳ lạ nàng gọi là nước ô mai. Vừa chua vừa ngọt, hắn cũng không thích lắm nhưng rốt cuộc dưới sự dụ dỗ lẫn ép buộc của nàng sẽ đều uống hết. Sẽ dùng thủ pháp vụng về may quần áo cho hắn. Bây giờ vẫn nhớ lúc mặc bộ y phục đầu tiên do nàng may chật vật một ngày vì có một chỗ bị may sai mà nàng không hề biết. Về sau đường may của nàng thẳng hơn, thành thạo hơn, cũng không xảy ra chuyện chỉ rối hay may lộn nữa.

Nàng sẽ vì hắn lo lắng mà đưa ra nhiều chủ ý kỳ quái, giúp hắn hả giận với mấy đại thần gian xảo, nghĩ ra các biện pháp quái lạ, mặc dù có lúc không được công chính nhưng hiệu quả đặc biệt thành công. Có lúc triều thần bắt nạt hắn, nàng còn tức giận hơn so với hắn, tự mình ngồi trong Di Cùng hiên mắng người ta cả nửa ngày, sau đó tìm mọi cách khiến hắn vui vẻ thư thái hơn. Nàng sẽ vì hắn khiêm tốn nhã nhặn nhượng bộ đối với Hoàng hậu và Quý phi. Từ xưa đến nay sẽ không làm gì gây thêm phiền toái không cần thiết cho hắn. Trong lòng nàng hiểu rất rõ, nàng cậy mạnh gây chuyện, cuối cùng người bị khó xử sẽ chỉ là hắn.

Bây giờ suy nghĩ kỹ càng mới phát hiện, thì ra nàng vì hắn làm nhiều như vậy.

Tính tình nàng không tốt, thích làm nũng, ưa phát giận, lại thích ăn dấm chua. Hồi tưởng lại lúc trước nàng đối với ai cũng là một vẻ khúm núm nhát gan, nhưng sau này lá gan cũng ngày càng lớn. Nhưng gan lớn đó của nàng chỉ dám dành cho hắn. Ra khỏi Di Cùng hiên thì nhất định không gây bất cứ rắc rối gì cho hắn.

Nàng luôn có thể hiểu được, cái gì có thể khiến hãn khó xử, cái gì không thể để cho hãn khó xử.

Nhưng, điều nàng muốn, kỳ thật trong lòng hãn cũng rất rõ ràng, chỉ là có mấy lời hứa hẹn không thể nói ra, một khi đã nói thì không thể thay đổi.

Ánh trăng rọi vào hai chiếc nhẫn vàng và bạc trên tay bọn họ, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo. Nét mặt Tiêu Kỳ càng ngày càng mờ ảo trong ánh trăng.

Hãn ngồi ở chỗ đó, trong lòng cảm xúc hỗn loạn, thật lâu cũng không thể bình tĩnh.

Có lúc, càng là nguyện vọng đơn giản, kỳ thật lại càng khó hứa hẹn.

Trên người hãn gánh vác là hưng suy của cả Vương Triều Đại Vực, là vinh quang gia tộc Tiêu thị, là...

Hãn không thể dứt bỏ trách nhiệm!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 239: Lòng Của Nữ Nhân Giống Kim Dưới Đáy Biển (Phần 1)

Editor : Hương Cỏ

Sau khi Tự Cẩm tỉnh lại, trời đã tối muộn. Trong phòng âm u, nàng cất tiếng gọi người, Vân Thường vội vàng đi đến, "Chủ tử, người dậy rồi ư? Để nô tỳ thắp đèn lên cho sáng."

Tự Cẩm không nói gì, Vân Thường đốt đèn. Trong phòng chợt sáng bừng lên. Tự Cẩm chống cánh tay ngồi dậy, vừa cúi đầu liền nhìn thấy chiếc nhẫn đeo trên ngón tay, lập tức sửng sốt.

"Hoàng thượng đâu rồi?" Tự Cẩm mím môi hỏi, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trên ngón tay như cũ.

"Nô tỳ nghe nói bên Sùng Minh Điện có cấp báo, Hoàng thượng vội vàng vàng đi rồi. Trước khi đi còn nhắc bọn nô tỳ hầu hạ chủ tử chu đáo. Nếu buổi tối Hoàng thượng không đến, sẽ sai Quản công công tới thông báo một tiếng."

Tự Cẩm không có nói gì, quay đầu xem canh giờ. Cũng tới giờ này rồi, có lẽ Tiêu Kỳ sẽ không đến, nghĩ vậy bèn nói: "Ta hơi đói, mang đồ ăn lên đi." Nói xong tự mình ngồi dậy bước xuống giường, mang giày đi ra ngoài.

Vân Thường nhanh chóng vén rèm, không nghĩ vừa vén rèm lên thì nhìn thấy khuôn mặt Quản Trường An ở đó.

Quản Trường An vội vàng khom mình hành lễ, "Nô tài vẫn an Hi chủ tử."

"Quản công công đứng lên đi." Tự Cẩm khẽ nói.

Quản Trường An cảm tạ rồi mới đứng dậy, nhìn Tự Cẩm nói: "Hoàng thượng nói khoảng nửa canh giờ nữa sẽ tới, kêu Hi chủ tử chuẩn bị trước."

Chuẩn bị cái gì? Đánh nhau sao?

Tự Cẩm trong lòng cười lạnh một tiếng, nhưng trên mặt xác thực không thể biểu hiện ra ngoài, cũng chỉ đành nói: "Làm phiền Quản công công đến đây một chuyến."

"Đây đều là bốn phận nô tài cần phải làm, nếu chủ tử không có phân phó khác, nô tài xin phép cáo lui."

Tự Cẩm xác thực không có gì có thể nói liên gật gật đầu, Quản Trường An lui ra ngoài. Đi thẳng tới cổng chính Di Cùng hiên, hắn ta vẫn còn cảm thấy có gì đó không thích hợp. Hình như hôm nay Hi chủ tử làm người ta có cảm giác khá lạnh lùng. Trước kia khi nhìn thấy hắn ta, lúc nào cũng cười rất tươi, cực kỳ dịu dàng hiền hòa. Nhưng hôm nay... Quả nhiên là giận đối với Hoàng thượng ư?

Trời đất. Nếu cho hắn ta dám nói, thì đây chính là Hi Dung Hoa không biết chừng mực. Hoàng thượng là ai, đó là cửu ngũ chí tôn, trong hậu cung này ngay cả Hoàng hậu và Quý phi cũng không dám biểu hiện tức giận như vậy với Hoàng thượng. Rốt cục là kẻ không đầu óc, chẳng qua mới được sủng ái có mấy ngày mà cũng không biết sâu cạn nặng nhẹ. Nghĩ tới đây, không khỏi lại nghĩ tới Kiều cô nương. Dù sao hắn ta đã ở bên cạnh Hoàng đế lâu như thế, cũng khá quen thuộc với Kiều cô nương. Nhưng biết nói như thế nào đây, Kiều cô nương kia tất cả đều tốt, người duyên dáng xinh đẹp, tính tình hiền lành dễ chịu, người cũng lương thiện. Nhưng ... hắn ta lại không thích nổi.

Có lẽ là không hợp duyên.

Mặc dù Quản Trường An không thích vị Kiều cô nương này nhưng đối với nàng ta vẫn rất cung kính. Ai biết nàng ta và hoàng thượng là thanh mai trúc mã đâu. Hôm đó hẳn ta cũng được chứng kiến tình hình ở Thọ Khang Cung, chỉ sợ sau khi sơ phong thì danh tiếng Hi Dung Hoa cũng sẽ phải ảnh hưởng không nhỏ. Sau lưng Kiều cô nương có Thái hậu, mặc dù Hoàng hậu có thể che chở Hi Dung Hoa, nhưng Hoàng hậu cũng có một muội muội tiến cung. Chỉ cần Tào Quốc công phủ bình yên vô sự, Quý phi có thể đứng sừng sững như núi. Nếu so sánh ra thì cũng chỉ có Hi Dung Hoa là gia thế bình thường nhất, dễ dàng bị chèn ép nhất.

Thật sự là đáng tiếc. Cho dù đã mang thai, sinh con ra chưa chắc được tự mình nuôi dưỡng. Đưa con cho người khác nuôi dưỡng thì còn là con của mình sao?

Đến lúc đó, ân sủng bị Kiều cô nương cướp đi, nếu con cũng bị người khác đoạt mất thì Hi Dung Hoa làm sao còn có thể sống nổi trong hậu cung này? Đến bây giờ còn không nhìn rõ tình thế, lại còn dám cùng Hoàng thượng giận dỗi. Nếu để hẳn ta nói thì chính là ngại mạng mình sống quá lâu.

Buổi tối lúc Tiêu Kỳ đến Di Cùng hiên, Tự Cẩm đang xem sách. Thấy hẳn vào đặt sách xuống nghênh đón. Vẫn y như trước đây, tự mình thay quần áo cho hẳn, khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười, kêu mấy người Vân Thường đưa nước vào rửa tay rửa mặt.

Từ đầu tới đuôi tất cả mọi chuyện đều xử lý rất thoả đáng, nhưng Tiêu Kỳ luôn cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Đúng, chính là không đúng chỗ nào đó.

Bữa tối trên bàn vẫn là những món ăn hẳn thích, Tự Cẩm cũng tự mình gấp thức ăn, múc canh cho hẳn, dưới ánh đèn chiếc nhẫn trong tay trái lấp lánh rực rỡ.

Nhưng, Tiêu Kỳ lại cảm thấy càng thêm không thích hợp.

"Hoàng thượng lại đi tới Di Cung hiên sao?" Kiều Linh Di thất thần ngồi trong phòng, cung nhân bên cạnh cúi đầu đứng hầu.

Cung nữ này tên là Thư Họa, là thái hậu ban cho nàng sai sử. Có cô ta bên cạnh, những tin tức mà Kiều Linh Di muốn nghe được cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

"Dạ." Thư Họa khẽ trả lời.

Kiều Linh Di trong lòng suy tính. Từ sau ngày cô cô hồi cung, đến bây giờ Hoàng thượng biểu ca đều luôn nghỉ ngơi ở Di Cung hiên. Thực tế này không thể không làm nàng phải xem lại một lần nữa, xem vị Hi Dung Hoa kia rốt cục có được bao nhiêu tình cảm của biểu ca. Mặc dù là vì Hi Dung Hoa có bầu, nhưng lúc trước Quý phi nương nương và Tiền tài tử có thai, cũng không nghe ai nói biểu ca lại gần gũi với người nào như hình với bóng thế này.

"Chuyện ta kêu người hỏi thăm, người có nghe được gì không?" Kiều Linh Di nghiêng đầu nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, Bành Minh Vi đang ngồi ngoài sân nói chuyện với mấy tú nữ khác. Do đó nàng ta hỏi cũng không kiêng kỵ chút nào.

"Nô tỳ đã hỏi thăm tỉ mỉ. Hai năm qua Hi Dung Hoa liên tục độc chiếm Hoàng thượng. Ngay cả Quý phi nương nương cũng phải nhường cô ta. Hơn nữa, cô ta có Hoàng hậu nương nương làm chỗ dựa, trong hậu cung này quả là có một không hai, danh tiếng cực kỳ nổi bật." Nói đến đây dừng lại một chút, "Hơn nữa cha và huynh trưởng của Hi Dung Hoa cũng đang được Hoàng thượng trọng dụng. Cha làm quản lý Thiên Đình Tư nóng bỏng, huynh trưởng chính là thống lĩnh Kiêu Long Vệ, đều không thể coi thường. Cả hai đều có thực tài, rất được Hoàng thượng tin cậy."

Vẻ mặt Kiều Linh Di càng ngày càng khó coi, "Tại sao có thể như vậy?"

Thư Họa nhìn thoáng qua chủ tử tương lai của mình, suy nghĩ một chút lại nói thêm, "Tiểu chủ cần gì tự mình làm rối loạn. Dựa vào tình cảm của tiểu chủ và Hoàng thượng, chỉ cần sơ phong sau đó thị tẩm, đương nhiên sẽ có tương lai sáng lạn. Chuyện này Hi Dung Hoa không thể so được với tiểu chủ."

Kiều Linh Di tự nhiên biết rõ điểm này, nhưng điều nàng ta lo lắng là nàng và biểu ca đã xa nhau nhiều năm như thế, không lẽ hẳn thật sự thích Hi Dung Hoa kia ư? Nhớ tới hôm đó gặp cô ta lần đầu, mặc dù chỉ mặc váy áo rất bình thường nhưng cũng không thể nào giấu được dung nhan tuyệt diệu thanh lệ. Kiều Linh Di biết rõ, chỉ nhìn bề ngoài thì nàng lại không sánh nổi với cô ta.

Nếu biểu ca thật thích cô ta thì làm sao bây giờ?

Tay siết chặt lại, bất kể như thế nào, kiếp này cũng không thể để người khác cướp đi tình cảm của nàng trong lòng biểu ca. Nghĩ tới đây, không khỏi cũng oán hận người nhà đã không giữ được thể diện, làm cho nàng xấu hổ trước mặt biểu ca. Mặc dù nàng không có liên quan đến việc triều chính nhưng cũng biết chuyện hai tên tiểu thái giám treo cổ trước nhà Kiều gia. Đây là chuyện cực kỳ nghiêm trọng.

(Còn tiếp ...)

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 240: Lòng Của Nữ Nhân Giống Kim Dưới Đáy Biển (Phần 2)

Nhớ tới hôm đó cô cô giận dữ, lại nghĩ tới tình hình biểu ca và cô cô đối chọi gay gắt, nàng mới phát hiện con đường tiến cung kỳ thật so với nàng tưởng tượng còn gian khó hơn nhiều. Chỉ cần cô cô luôn nghĩ tới chuyện đoạt lại quyền khống chế triều chính, Hoàng thượng cũng sẽ không thân cận với cô cô.

Vậy nàng thì sao?

Nàng bị kẹt ở giữa, chẳng phải là tình thế khó xử sao? Nàng vừa không thể thiếu sự ủng hộ của cô cô, lại không thể nhìn biểu ca bị cô cô áp bức. Kiều Linh Di ngồi ở đó, trong bất giác không biết mình lựa chọn con đường này là đúng hay sai? Tốt hay không nữa? Lúc trong khuê phòng nàng nghĩ tới rất nhiều rất nhiều, duy chỉ có không nghĩ tới, bên cạnh biểu ca lại xuất hiện thêm một người như Hi Dung Hoa vậy.

Quý phi cũng được, hoàng hậu cũng tốt, kỳ thật nàng không lo lắng chút nào về bọn họ. Vì cũng sẽ không có bất luận kẻ nào hiểu rõ con người biểu ca hơn nàng. Với gia thế của hai người kia, nhất định sẽ chỉ có thể là một đóa hoa rực rỡ trong thời gian ngắn ngủi ở hậu cung. Chỉ cần biểu ca từ từ nắm giữ quyền lực, nàng cũng chỉ cần dùng chút ít thủ đoạn phối hợp, một khi hai người kia đã rơi xuống vũng bùn thì sẽ không có bất luận cơ hội gì xoay người được.

Thành cũng bởi gia thế, bại cũng vì gia thế, cho nên có cái cần lo lắng chứ.

Nhưng Hi Dung Hoa kia thì khác. Người nhà cô ta không có chút nguy hiểm nào. Hơn nữa phụ huynh trong nhà là cánh tay phải, trái của Hoàng thượng. Chỉ bằng một điểm này, cô ta cũng đã mạnh hơn nàng quá nhiều. Nàng họ Kiều nên nhất định có thể cùng biểu ca có quan hệ thanh mai trúc mã. Nhưng cũng là vì vậy mà nếu không cẩn thận cũng có thể có kết cục giống như Hoàng hậu và Quý phi.

Cho nên nàng, bất kể là thời điểm nào đều phải quyết định, nhất định phải đứng bên cạnh biểu ca. Như thế, cho dù nhà mẹ đẻ có thế nào thì ở trong lòng biểu ca nàng vẫn luôn là nàng.

Nhưng bây giờ có Hi Dung Hoa, nàng làm như vậy còn có thể thành công được không?

Có trợ lực của Tô gia, biểu ca đối với Hi Dung Hoa tất nhiên là không như người khác được. Kiều Linh Di không bao giờ ngờ được, trước mắt kẻ địch lớn nhất của nàng không phải là Hoàng hậu Quý phi, mà là một Dung Hoa có vị trí rất nhỏ nhoi.

"Linh Di, cô có ở trong phòng không vậy?"

Kiều Linh Di nghe tiếng người gọi bên ngoài thì phục hồi tinh thần lại, giương mắt nhìn về phía cửa, miệng cười khẽ, thư thả nói: "Trường Lam à, mau vào đi, tôi ở đây."

Người đến không là ai khác mà đúng là Sở Trường Lam. Bởi vì cô ta ở chung với Tô Nhị thật sự không hòa hợp, hơn nữa tính cách hai người đều tranh cường háo thắng, không ai chịu nhịn ai. Sau khi bị quản sự cô cô phạt mấy lần thì cũng không dám cãi nhau nữa nhưng rõ ràng thủy hỏa bất dung. Lần trước Sở Trường Lam cãi nhau với Tô Nhị, là Kiều Linh Di phân giải giùm nên mới không bị phạt. Do đó Sở Trường Lam liền thân thiết với Kiều Linh Di.

Sở Trùng Lam cười đi vào, Kiều Linh Di kêu cô ta ngồi xuống, lại sai Thư Họa pha trà bưng tới rồi mới nhìn cô ta nói: "Sao không ở ngoài sân chơi với mọi người, lại chịu vào đây làm bạn với tôi."

Sở Trùng Lam cực kỳ ưu nhã chớp chớp mắt, "Những người kia đáng ghét quá, ở đó cũng buồn chán nên vào đây xin trà uống, cô không chê tôi phiền chứ?"

"Nói gì vậy, bất cứ khi nào cô tới đây thì chỗ tôi đều dành trà thơm đãi cô." Kiều Linh Di cười nói.

Sở Trùng Lam đặc ý cười một tiếng, thấy trong phòng không có người bào khác nên hạ giọng nói một câu, "Tôi có nghe nói chuyện của nhà cô, rốt cục là chuyện gì vậy? Trong Minh Tú Cung đã lan truyền khắp. Tô Nhị kia cũng nói rất nhiều."

Kiều Linh Di nghe Sở Trùng Lam nói, trong lòng thì lạnh lẽo, ngoài miệng lại nói: "Tôi chỉ là một cô nương, cũng không biết đến cùng chuyện gì xảy ra. Người nhà tôi đều ở Trừ Dương, làm gì còn ai trong kinh đô. Chuyện này tôi cũng cảm thấy kỳ lạ lắm."

"Tôi cũng cảm thấy vậy, đoán chừng là có người sau lưng giở trò." Sở Trùng Lam hừ lạnh một tiếng, lại nhìn Kiều Linh Di nói: "Thái hậu nương nương về cung liền gặp cô ngay. Chuyện này bao nhiêu người nhìn thèm thường đó. Tú nữ trong này không phải bình hoa di động, ai nấy xuất thân phi phàm, cô cũng phải cảnh giác coi chừng hơn."

Vẻ mặt Kiều Linh Di đầy cảm kích, nói với Sở Trùng Lam: "Cảm ơn cô đã nhắc nhở. Tôi từ Trừ Dương đến, chuyện trong kinh đô không biết chút gì. Cô phải chỉ bảo cho tôi, đỡ phải bị người khác tính kế hãm hại còn không biết gì, có khi lại coi kẻ thù làm ân nhân."

"Những chuyện này cô không biết gì cứ hỏi tôi, tôi sẽ trả lời cặn kẽ." Sở Trùng Lam uống một ngụm trà, vẻ mặt đầy đặc ý, trong lòng không khỏi

cũng xem thường cái chỗ Trừ Dương xa xôi hiểm trở lẫn Kiều Linh Di. Cháu gái của Thái hậu thì thế nào, còn không phải bị tiên đế giáng chức đến chỗ hẻo lánh kia sao.

Kiều Linh Di tỏ ra không hề thấy sự khinh bỉ trong mắt Sở Trường Lam, nụ cười trên mặt càng thêm vui mừng hỏi: "Tôi cũng rất tò mò về vị Hi Dung Hoa kia, nghe nói trước đây nhà mẹ đẻ của nàng ta cũng chỉ bình thường, không có gì hiển hách. Giờ xuất đầu nhanh chóng làm người ta giật mình. Không chỉ mang thai hoàng tử, còn có thể độc chiếm thánh sủng, thật là khiến người ta ngưỡng mộ."

"Thế này thì có là gì đâu, nếu không phải do tỷ tỷ tôi dìu dắt, làm sao cô ta có hôm nay chứ." Sở Trường Lam không thèm để ý, lại nhấp một ngụm trà, bằng tư thái tươi đẹp đặt chén trà lên bàn rồi mới lại nói: "Tổ tiên nhà mẹ đẻ Hi Dung Hoa và Tô gia Khúc Châu là cùng một nhà, nói ra thì cũng là dòng dõi thế gia. Chỉ tiếc thân phận nhà cô ta thấp kém, chỉ là dòng thứ xuất. Sau khi trong nhà có tranh chấp thì nhà cô ta bị trục xuất ra ngoài, phải tự lập môn hộ." Bởi vì đã có quý phi làm sáng tỏ chuyện này cho nên bây giờ trong cung không ai dám nói lung tung nữa.

Do đó lúc Sở Trường Lam nói chuyện này mặc dù không muốn làm rạn vỡ cho Hi Dung Hoa, nhưng cũng không dám tùy ý nói xấu, chỉ có thể nói hàm hồ cho qua.

Kiều Linh Di nghe vậy tỏ vẻ suy nghĩ, nhưng rất nhanh liền cười cười nói tiếp: "Nói như thế thì Hi Dung Hoa cũng là người đáng thương." Rõ ràng có thể làm phượng hoàng, vậy mà giờ cũng chỉ có thể là một Dung Hoa nhỏ bé.

"Đây chính là mệnh, là ông trời sắp đặt."

Kiều Linh Di liền cười, trong sân tiếng hoan hô cười nói, hai người không hẹn mà cùng nhìn ra ngoài, Sở Trường Lam thở dài nói: "Những ngày

cuối còn ở cạnh nhau, cũng không biết sau này sẽ thế nào đây."

"Cô và tôi đều không cần lo lắng." Kiều Linh Di mỉm cười ngọt ngào.

Sở Trùng Lam nghĩ cũng đúng liền vứt hết mấy phiền não này ra sau đầu, nhìn Tô Nhị bên ngoài nói: "Có lẽ cô ta có được giữ lại cũng chẳng có ngày lành. Nhà cô ta và nhà Hi Dung Hoa cả đời không qua lại với nhau."

Trước đó chuyện Vân Thường đến Minh Tú Cung không ai không biết, Kiều Linh Di đương nhiên cũng biết rõ, "Có lẽ chưa chắc đâu, Hi Dung Hoa kia sao dám công khai ra tay chứ?"

"Đúng vậy, người người đều nói không dám, nhưng Hi Dung Hoa lại có đảm lược. Một người đang mang thai mà dám độc chiếm hoàng đế, vậy thì lá gan có thể nhỏ được không?" Sở Trùng Lam trong lòng cười lạnh một tiếng. Cũng chỉ có vị đích tử kia của nàng nghĩ Hi Dung Hoa là người dễ thao túng. Theo quan sát của nàng thì vị kia tuyệt đối không phải là người an phận.

Kiều Linh Di chớp mắt một cái, lấy tay che miệng nói: "Nói vậy cũng không thể nói lung tung, nếu mà truyền ra ngoài thì không tốt đâu?"

"Chỗ này không phải là trong phòng cô sao, việc gì phải lo lắng."

"Lúc nào cũng cẩn thận tai vách mạch rừng, cô đấy, rất là chủ quan tùy tiện."

"Không phải cô cũng vậy sao."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 241: Lòng Của Nữ Nhân Giống Kim Dưới Đá Biển (Phần Cuối)

Hai người chê cười nhau một hồi rồi cũng không nhắc tới chuyện trong cung nữa. Mắt thấy sắp đến lượt tuyển chọn cuối cùng, tất cả mọi người trong Minh Tú Cung đều khẩn trương lên. Dù sao trong này cũng chẳng còn bao nhiêu người, được giữ lại chắc cũng chỉ khoảng một nửa mà thôi. Mà những người được giữ lại kia sẽ có mấy người được sơ phong địa vị cao đâu. Giống như Quý phi, vừa tiến cung đã được phong làm quý phi chắc chắn sẽ không có ai nữa. Vị trí tứ phi còn thiếu hai chỗ, nhưng cung phi được thánh sủng, lại có gia thế thì không hề thiếu. Bọn họ mới vào dùng trông mong được địa vị cao.

Những vị phần tầm trung thì còn có thể suy nghĩ một chút. Trong này nhìn xuất thân các tú nữ thì cũng đoán được vài phần. Huống chi còn có cháu gái Thái hậu, muội muội của Hoàng hậu ở kia. Tứ phi không dám nghĩ, nhưng có lẽ phi vị thì có thể? Không được nữa thì cửu tần cũng không phải là lựa chọn kém.

Nghĩ đến đây, mọi người liền khó tránh khỏi nhiệt huyết sôi trào. Như Hi Dung Hoa kia, xuất thân bình thường, ba năm nhẫn nhịn, giờ lại đang có thai, cũng chẳng qua chỉ là một Dung Hoa mà thôi.

Cho nên, xuất thân quả nhiên rất trọng yếu. Cũng không biết có khi nào Hi Dung Hoa oán hận người trong nhà không, năm đó vì sao phải ra ngoài tự lập môn hộ. Nếu không ra tộc, dựa vào thân phận con gái của Tô gia Khúc Châu thì chắc chắn sẽ nhận được vị trí một trong tứ phi.

Mấy ngày này của Tiêu Kỳ trôi qua rất không thuận lợi, rất không vui, thật sự khá bức bối. Rõ ràng Tự Cẩm vẫn cư xử y như trước đây, nhưng hẳn lại cảm thấy không giống. Nhưng nếu bảo hẳn phải chỉ ra chỗ nào khác lạ thì lại không nói ra được. Từ xiêm y đến cơm canh rồi đến thuốc bổ mỗi ngày không thiếu cái gì. Đi tới Di Cùng hiên Tự Cẩm cũng đón chào tươi cười vui vẻ y như trước, nhưng ... hương vị chính là không giống. Đúng rồi, chính là hương vị trước đây, tựa như bây giờ không có nữa.

Quản Trường An thấy Hoàng thượng lại ngẩn người, hôm nay cũng không biết là lần thứ mấy rồi, lập tức cúi đầu giả bộ bức tượng, tuyệt không dám nhìn lung tung, tận lực làm cho mình không có cảm giác tồn tại.

Bên ngoài bóng dáng Đồng Ý lấp ló qua, Quản Trường An nhìn nhìn, khẽ nhón chân lặng lẽ đi ra ngoài, "Chuyện gì vậy?" Hắn ta hỏi cực khẽ.

"Mao Đông Lâm của Trường Nhạc Cung cầu kiến Hoàng thượng." Đồng Ý chỉ chỉ chỗ không xa sau lưng mình.

Quản Trường An ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, Mao Đông Lâm liền cười bước nhanh tới, "Quản công công, nhờ ông dàn xếp với, Quý phi nương nương sai nô tài đến."

Quản Trường An nghĩ thầm, giờ phút này tâm trạng Hoàng thượng tám phần là không vui. Giờ này mà người đi vào chỉ sợ gặp xui xẻo. Hắn ta và Quý phi có chút ân oán, với mấy người bên cạnh Quý phi cũng không hòa thuận, lúc đó cười ngọt nói: "Không dám không dám, Mao công công chờ một chút, tôi sẽ vào trong bẩm báo Hoàng thượng một tiếng."

Hiếm được khi Quản Trường An không gây khó dễ, Mao Đông Lâm trong lòng còn nghĩ coi như người biết điều.

Quản Trường An liền đi ra rất nhanh, "Hoàng thượng tuyên Mao công công đi vào, ông nhanh lên."

Mao Đông Lâm chấp tay, nhắc chân tiến đại điện.

Quản Trường An chấp tay sau lưng giữ ngoài cửa, căng tai nghe động tĩnh, chỉ nghe Mao Đông Lâm nói là Ngọc Trân công chúa muốn gặp phụ hoàng, Quý phi nương nương mời Hoàng thượng tới dùng cơm trưa. Nhưng có lẽ Hoàng thượng sẽ không đồng ý, hẳn đã nói sẽ tới Di Cùng hiên dùng cơm buổi trưa rồi.

Ngay khi Quản Trường An cho rằng Mao Đông Lâm sẽ phải mất hứng mà về thì lại nghe Hoàng thượng đồng ý.

Trong lúc nhất thời, cả người như đá hóa đứng chỗ đó. Ngay cả khi Mao Đông Lâm đi ra, cũng chưa hồi phục tinh thần. Mao Đông Lâm vừa đi, Hoàng thượng liền kêu Quản Trường An đi Di Cùng hiên thông báo một tiếng.

Quản Trường An: ...

Ông trời cũng thật sự bất công, dựa vào đâu mà Quý phi rước hoàng đế đi, hẳn ta lại phải tới Di Cùng hiên nhìn người khác ghét bỏ chứ?

Trong lòng tức giận bất bình, không khỏi lại ghi một khoản nợ cho Trường Nhạc Cung.

Hoàng thượng phân phó, Quản Trường An không dám hai lời, chỉ vội vàng đi sang Di Cùng hiên truyền lời. Đến trước mặt Hi chủ tử, Quản Trường An cười tươi như hoa nở giữa mùa xuân, "Hoàng thượng vốn muốn tới, nhưng Mao Đông Lâm của Trường Nhạc Cung đến nói Ngọc Trân công chúa quấy khóc muốn gặp phụ hoàng. Quý phi nương nương dỗ mãi không được, chỉ có thể đến mời Hoàng thượng đi qua."

Nụ cười trên mặt Tự Cẩm không thay đổi một chút nào, vừa cười vừa nói: "Làm phiền Quản công công tự mình đến đây một chuyến, ông vất vả rồi."

"Là bốn phận người hầu, nô mới không dám nói vất vả, đều là việc phải làm."

Tự Cầm lại cười cười, "Ta sẽ không làm trễ nải thời gian của công công, ông bẩm với Hoàng thượng một tiếng, nói ta biết rõ rồi. Ngọc Trân công chúa xưa nay gần gũi với Hoàng thượng, tưởng niệm phụ hoàng là đúng thôi. Hoàng thượng nên chơi với công chúa thật lâu, thật vui, tận hưởng một nhà hạnh phúc."

Quản Trường An nghe lời nói này, chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, cũng không dám nán lại, liền cáo lui về Sùng Minh Điện phục mệnh.

Tiêu Kỳ cẩn thận hỏi thăm nét mặt, giọng nói của Tự Cầm, nghe xong mặt lại cau có, lập tức mây đen che đỉnh núi. Quản Trường An hận mình không thể co lại thành một búi cút ra ngoài.

"Chuẩn bị ngựa giá."

"Dạ." Quản Trường An trong lòng cả kinh, đây là Hoàng thượng muốn gióng trống khua chiêng đi Trường Nhạc Cung rồi.

Buổi trưa chuyện Hoàng thượng đi Trường Nhạc Cung rất nhanh liền truyền khắp hậu cung. Dù sao ngựa giá quá rõ ràng, muốn bỏ qua cũng không thể làm được. Nghe nói mãi cho đến cuối giờ Thân, ngựa giá mới rời đi Trường Nhạc Cung. Đội ngũ sáng ngời kia, không biết rõ là ao ước của bao nhiêu trái tim giai nhân trong ngự hoa viên.

Bữa tối lúc Tiêu Kỳ tới Di Củng hiên, cố ý nhắc đến chuyện Trường Nhạc Cung, còn đề cập tới Ngọc Trân công chúa. Nếu dựa theo trước đây, thế nào Tự Cầm cũng tỏ ra ghen tị, ăn dấm chua một thôi một hồi, bắt mình phải dụ dỗ tới lui mới chịu. Ai biết ngày hôm nay Tự Cầm lại cực kỳ khoan dung nhu hòa nói: "Ngọc Trân công chúa yêu thương Hoàng thượng, hai người là quan hệ cha con, gần gũi nhau là hợp lòng người, Hoàng thượng nên đi thăm công chúa thường xuyên hơn mới được."

Nếu giờ phút này mà Tiêu Kỳ còn chưa biết rõ đã xảy ra vấn đề, vậy thì thật sự là kẻ ngốc rồi.

Nhưng là, rốt cuộc Tự Cẩm đang giận cái gì chứ?

Nếu nói là vì chuyện biểu muội thì mấy ngày nay hắn cũng có gặp nàng ta đâu. Nếu nói là vì chuyện Kiều gia thì hắn cũng bởi vì công lý, vì thế thái hậu và hắn đã có tranh chấp, rất không vui. Mấy ngày nay, ngay cả Hoàng hậu còn không thiếu bị thái hậu gây khó dễ nhiều lần. Nếu không phải là hắn bày mưu đặt kế, hoàng hậu che chở Tự Cẩm, chỉ sợ Thái hậu cũng sẽ tới gây khó dễ cho nàng.

Nàng còn giận cái gì?

Mặt Tiêu Kỳ bỗng chốc tối sầm. Giờ phút đó hắn rốt cục hiểu được vì sao cổ nhân nói lòng của nữ nhân giống như kim dưới đáy biển.

Ngay cả khi xử lý triều đình chính vụ, hắn cũng không cảm thấy khó khăn như thế này.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 242: Hắc Nghĩ Sai Rồi (1)

Editor : Hương Cỏ

Ngày sinh của Tự Cẩm dự tính là vào tháng chín. Giờ cũng đã tháng bảy, bụng càng lúc càng lớn, hành động khó khăn chậm chạp. Hơn nữa càng đến gần ngày sinh thì tính tình càng thêm nóng nảy dễ xúc động. Tự Cẩm nhìn thấy Tiêu Kỳ ngồi dưới ánh đèn, vẻ mặt tối sầm nhưng lúc đó cũng không có tâm tình đi dụ dỗ hắc. Nàng chỉ chăm lo mình cho tốt cũng đã là gắng hết sức rồi.

Gần đây bên chỗ thái hậu liên tục có hành động. Kiều gia bên ngoài chịu nhiều chỉ trích, trong cung Kiều Linh Di đang chăm chú bám sát. Hơn nữa còn có Quý phi nâng đỡ Tô Nhị, chứ đừng nói chi còn có con gái hai nhà Lý Vương cũng gia nhập hậu cung. Giờ tình tảo lại, Tự Cẩm mới phát hiện vị trí của kỳ thật rất nguy hiểm. Giống như đang đứng ở bờ vực, dù là ai giơ tay đẩy một cái thì nàng cũng có thể rơi xuống đáy sâu.

Dù sao, Tự Cẩm và Tiêu Kỳ đã bị trói chặt cùng một chỗ, nhân cơ hội này để cho mình bình tâm lại. Tiêu Kỳ đã đồng ý cho nàng tự mình nuôi dưỡng con. Nếu hắc đã nói vậy nhất định sẽ làm được. Cho nên, giờ Tự Cẩm chỉ đang rối rắm xem mình muốn đấu tranh giành tình cảm của Tiêu Kỳ với người khác hay là lựa chọn mục tiêu ban đầu đề ra, sinh con, làm thái hậu đây?

Nếu như lựa chọn hắc, giờ nàng sẽ phải giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, nhẫn nhịn người ta, sau đó lui về một góc chờ thời cơ là lựa chọn tốt nhất. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là nàng phải sinh được

con trai đầu tiên. Trong cung tình hình hỗn loạn như thế, tình cảm của Tiêu Kỳ với thanh mai đáng yêu kia không tầm thường. Đến tình thế này, Tự Cẩm đã không có cách nào đi làm một cung phi bình thường được.

Điều nàng muốn Tiêu Kỳ không thể cho nổi, cho nên sao phải tự làm khó chính mình, cũng làm khó hân. Chỉ cần cha và ca ca của nàng vẫn là cánh tay đắc lực của Hoàng đế, nàng ở hậu cung cũng sẽ không phải chịu nhiều khổ sở. Hơn nữa nếu nàng thật sự hạ quyết tâm tính kế người khác, ai thua ai thắng còn chưa biết được. Nói cho cùng, trong lòng nàng không thể giống như cổ nhân, coi mạng người như cỏ rác. Cho nên nàng không thể làm chuyện chủ động hại người khác. Nhưng tích cực phòng ngự thì nàng có thể.

Trước kia có Tiêu Kỳ, sau này có lẽ nàng sẽ dựa vào chính mình.

Tự Cẩm ưỡn bụng dựa vào gối, nghĩ đi nghĩ lại, thế nhưng lại ngủ mất.

Chờ đến khi Tiêu Kỳ quay đầu lại, muốn nói chuyện nghiêm túc với Tự Cẩm thì nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp đang ngủ say sưa.

Khom lưng bế người đặt lên giường, Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm không có dấu hiệu tỉnh dậy. Lại nhìn kỹ thì nhìn thấy mắt nàng có một vòng cung màu xanh tím, rõ ràng nguyên do là ngủ không ngon. Đành cởi giày ra trước cho nàng, bèn phát hiện bàn chân Tự Cẩm bị phù rất nhiều, nghĩ tới đây lại nhấc mền lên, nhìn chân nàng, quả nhiên cũng sưng phù.

Thái y đã nói qua, đến giai đoạn cuối mang thai thì hiện tượng này xuất hiện là bình thường. Cầm lấy một gối đệm đặt dưới chân Tự Cẩm, thái y nói làm như vậy thì chân sẽ đỡ nhức hơn. Tự Cẩm không phải là người thích than vãn, nhưng khi nhìn thấy nàng vất vả vì hân sinh con nổi dòng như vậy, Tiêu Kỳ lại cảm giác buổi tối mình không nên khó chịu với nàng.

Đến nửa đêm, Tự Cẩm bị chuột rút, cả người khó chịu ngồi dậy, dùng tay xoa nắn chỗ bị chuột rút.

"Sao vậy?" Tiêu Kỳ bị tiếng động của Tự Cẩm làm bừng tỉnh, vội vàng cũng ngồi dậy, vén chăn lên liền nhìn thấy trên chân Tự Cẩm có một phần cơ bắp bị rút lại bất thường.

"Chuột rút." Tự Cẩm cắn răng nói, "Không sao đâu, chuyện này rất bình thường, lập tức sẽ hết thôi. Người ngủ đi, sáng mai còn phải lâm triều."

"Ta giúp nàng xoa bóp, như vậy được không?"

Bàn tay Tiêu Kỳ đương nhiên là khỏe hơn tay Tự Cẩm, xoa bóp độ mạnh yếu vừa vặn, làm cho nàng thoải mái thở phào một hơi. Cứ thế lăn lộn, toàn thân Tự Cẩm cũng toát mồ hôi. Tiết trời vốn nóng nực, bởi vì nàng mang thai nên trong phòng cũng không dám để băng. Hai ngày trước Tiêu Kỳ không tới, ban đêm đều là Vân Thường và Diện Mi hai người thay ca quạt mát cho nàng.

Đêm nay Tiêu Kỳ ở đây, Tự Cẩm mặc dù rất muốn bọn họ quạt cho mình nhưng ném chuột sợ vỡ bình nên không cho họ đi vào. Nhưng cuối cùng vẫn không có thể qua cửa ải của chính mình, nóng đến khó chịu không nói, đi đứng đều khó khăn, nửa đêm còn bị chuột rút. Dựa vào trên gối, Tự Cẩm ngắm Tiêu Kỳ đang cúi đầu nghiêm túc xoa bóp chân cho nàng, dáng vẻ thật sự là hấp dẫn. Chỉ trong chốc lát, trên trán hắn cũng tràn đầy mồ hôi, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt. Trong màn lụa, hơi thở nóng hổi của hai bên quấn quýt lẫn nhau. Hắn như thế này khiến nàng thật sự không muốn buông tay.

Tại sao lại tốt với nàng như vậy?

Tiêu Kỳ liên tục xoa bóp phần đùi bị chuột rút, cho đến khi phần cơ bắp căng cứng kia được thả lỏng rồi biến mất thì mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, cầm lấy khăn lau lau mặt. Lúc này hắn mới phát giác toàn thân đều ướt đẫm mồ hôi, cả người dính dính, thật sự không thoải mái chút nào. Nghĩ tới đây,

liền đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tự Cầm, quả nhiên liền nhìn thấy nàng cũng đỏ mồ hôi, tóc mai bết bên thái dương, trên trán cũng lấm tẩm mồ hôi.

Đổi lấy chiếc khăn sạch sẽ, lau mặt cho nàng, lại đỡ nàng nằm xuống, với tay lấy quạt lông nhỏ trên đầu giường. Quạt lông nhẹ lay động, gió lạnh vi vu, hắt nhìn nàng, "Ngủ đi."

Tự Cầm vội vã nhắm mắt lại, chỉ sợ còn tỉnh chút nữa thì hẳn sẽ thấy mình khóc mất.

Mười tháng mang thai, hẳn biết rõ không dễ chút nào. Giờ nhìn tận mắt bụng Tự Cầm mỗi ngày một lớn, thấy nàng ôm bụng đi từng bước khó khăn trong sân nhỏ, khuôn mặt trắng trẻo hồng hào ngày xưa phủ một lớp màu vàng nhạt như nến, ánh mắt lại rơi trên đôi chân sưng phù của nàng, còn cơn đau bị chuột rút khi nãy

Có phải là mấy ngày trước khi hẳn không tới đây, ban đêm cũng chỉ có một mình nàng tự xoa bóp chân khi bị chuột rút? Khi nóng cũng không biết có kêu người vào quạt mát hay không? Trời nóng thế này, nàng ăn có ngon miệng không...

Tinh tế nghĩ lại, Tiêu Kỳ mới phát hiện mấy ngày nay hẳn đã không chăm sóc nàng chu đáo. Án nợ thuế, Thiên Đình Tư, Kiêu Long Vệ, lục bộ, nội các mỗi ngày không biết bao nhiêu chuyện đặt lên bàn cho hẳn giải quyết. Trong hậu cung từ khi Thái hậu trở về cũng xảy ra nhiều chuyện, tuy là có Hoàng hậu thay hẳn hỗ trợ vài phần nhưng lại không bù đắp được sự phá hoại ngấm ngầm của Quý phi sau lưng. Còn có một cung tú nữ bên Minh Tú Cung, còn biểu muội...

Gần đây quá nhiều chuyện khiến hẳn phân tâm, hơn nữa Tự Cầm lại giống như đang giằng dỗi gì đó, trong lòng nghĩ một điều thì lại suy ra hai ba bốn chuyện. Kết quả, chẳng mấy thời gian đã trôi qua. Cũng không biết

trong khi hắn không có mặt thì nàng đã phải chịu bao nhiêu đau đớn khổ sở, vậy mà không hề nhắc một chữ nào trước mặt hắn.

Giây phút đó Tiêu Kỳ mới phát hiện, kỳ thật hắn sai rồi, vì sao cứ nhất định phải hiểu rõ ràng lý do gì chứ?

Tuy nói hiện ở trên triều đình hắn cũng chưa phải là đã nắm toàn bộ quyền lực nhưng giờ quyền lực cũng đã thu hồi dần dần, quân đội của hắn đã từng bước nắm giữ những vị trí quan trọng. Chờ đến khi cải cách hoàn thành thì binh quyền của Vương Triều Đại Vực sẽ thu về một mối. Các địa phương khác mặc dù thế gia cũng còn nắm giữ, nhưng lần này khâm sai nam hạ chính là một tín hiệu đáng mừng, có thể thành công hay không để dọn đường sau này thì phải xem kết quả điều tra phủ khố các địa phương. Huống chi, sau vụ thu hoạch, thuế nông của Tuyệt Hộ Quận đã nhập vào kho cá nhân của hắn. Là một hoàng đế có tiền, hắn cũng có thể tùy hứng nhiều chuyện.

Cho nên, hắn cần gì phải như trước đây chứ, làm chuyện gì cũng phải nghĩ trước xem người khác sẽ có phản ứng thế nào? Hắn là hoàng đế thực sự, không phải là hoàng đế cần nhìn sắc mặt hạ thần.

Sau khi sơ phong hậu cung cũng là thời cơ tốt để thăm dò các thế gia.

Huống chi, Tự Cẩm vì hắn mang thai sinh con vất vả như thế. Sau khi tuyển tú, hắn còn phải nâng một đám người ở trên đầu nàng điều võ dương oai, chả phải đã phụ lòng Tự Cẩm hai năm nay vì hắn trả giá tâm huyết? Chả phải đã phụ tình cảm của nàng dành cho hắn sao.

Là hắn nghĩ sai rồi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 243: Hắc Nghĩ Sai Rồi (Phần 2)

Editor : Hương Cỏ

Trong giấc mộng, Tự Cẩm cảm giác được trên trán hơi ngứa, nhin không được đưa tay lên gãi gãi, lại mơ màng nghe được một tiếng cười khẽ. Chỉ là gió lạnh vi vu, cơn buồn ngủ dần dần cũng nặng hơn, nàng thực sự không có sức mở mắt ra nhìn xem rốt cục là thứ gì nữa.

Buổi sáng khi tỉnh lại, Tự Cẩm mới phát hiện váy áo của mình đã được thay, trên người nhẹ nhàng khoan khoái lại thoải mái, không có cảm giác mồ hôi nhớp nháp như mỗi sáng thức dậy trước kia.

Gọi người vào, Tự Cẩm liền hỏi Vân Thường, "Hoàng thượng đi khi nào vậy?"

"Khoảng một canh giờ, Hoàng thượng dặn chủ tử tỉnh rồi thì buổi trưa tới thiên điện Sùng Minh Điện dùng bữa."

Tự Cẩm sửng sò, đã rất lâu rồi nàng không tới thiên điện Sùng Minh Điện, kể từ sau khi ngồi cùng với Quý phi hôm ấy, Tự Cẩm không thích đến chỗ này vì luôn cảm thấy có hương vị người khác ở đó.

Sao đang yên lành lại kêu nàng đi thiên điện? Tự Cẩm rất không muốn đi, hơi cúi đầu xuống nói với Vân Thường: "Người kêu Trần Đức An đi một chuyến, liền nói thân thể ta nặng nề, không thể hầu hạ Hoàng thượng được."

Vân Thường nghe lời nói này, thần sắc biến đổi, nhưng không thể không khuyên một câu, "Chủ tử, hoàng mệnh khó khước từ, nếu người không đi hầu hạ mà bị người khác nhân cơ hội nói nặng nhẹ thì biết làm sao?"

Tự Cẩm ha ha cười một tiếng, "Vân Thường ngốc ơi, Hoàng thượng có thể chỉ ở bên cạnh mình ta sao? Người chỉ cần đi báo vậy là được."

Vân Thường mặt đen lại, Tự Cẩm cũng không có để Diện Mi chải tóc cho nàng mà chỉ tự mình buộc túm gọn sau gáy, trên mặt cũng không thoa phấn son, cứ để mặt mộc đi dùng bữa.

Đồ ăn sáng vẫn phong phú như cũ, Tự Cẩm lại không lấy gì thích thú, nhưng nghĩ tới đứa bé trong bụng thì vẫn phải cố gắng ăn đầy đủ các món. Chỉ vậy thôi cũng có thể lưng lửng bụng rồi. Dùng xong bữa sáng thì mặt trời cũng lên cao nên không đi tản bộ trong sân nữa, lười nhác dựa vào trên giường lớn, sau lưng là Kim Chức đứng hầu quạt, Diện Mi bưng nước ô mai cùng mấy đồ ăn vặt bày trên bàn nhỏ.

Tự Cẩm cầm một quyển sách trong tay, nàng luôn cảm thấy các kiến thức của cổ nhân rất đáng tin cậy. Cho nên cả ngày chỉ nghiền ngẫm mấy cuốn sách. Nàng cũng nghĩ, cho dù sinh con trai hay con gái thì nếu có thể học một chiêu giả trư ăn thịt hổ thì vẫn có thể sống an bình trong hậu cung này.

Cho nên, mặc dù nàng không thích sách Trung Dung này nhưng mỗi ngày đều sẽ đọc hơn nửa canh giờ. Nếu bàn về giả trư ăn thịt hổ, thì kỹ năng nguy trang bạch liên hoa của nàng cũng đã có thể dùng tới sáu mươi phần trăm rồi.

Chính là có đôi khi cũng sẽ tự chán ghét mình, làm bạch liên hoa không nổi. Cho nên nói, làm gì thì làm cũng thật sự là khảo nghiệm con người chứ chẳng chơi.

Trần Đức An trở lại rất nhanh, hoàng đến bên Sùng Minh Điện cũng không báo lại câu gì. Hắn ta vẻ mặt đau khổ cũng không biết chuyện này mình đã làm đúng chưa nữa.

Tự Cẩm phất phất tay cho hắn ta lui ra, nghĩ tới khả năng là Tiêu Kỳ chắc tức giận nên mới làm vậy để gây khó dễ cho Trần Đức An. Nhưng cũng đúng thôi, nàng sai người tới nói vậy thì chịu cơn tức của người ta cũng phải.

Nàng không đi, có lẽ buổi trưa sẽ có người khác đi Sùng Minh Điện. Bây giờ Tự Cẩm cũng không muốn để những chuyện này làm phiền lòng, suy nghĩ một chút liền nói với Diện Mi: "Người đi tới chỗ Tề Vinh Hoa hỏi xem, buổi trưa nay ta muốn đi qua chỗ nàng ấy, nàng ấy có rảnh rồi không?"

Tiến cung hơn hai năm, đây là lần đầu tiên chủ tử nhà mình định đi tới cung người khác dùng bữa. Không cần nói Diện Mi, ngay cả Kim Chức cũng rất kinh hãi, Vân Thường lại phải tận tình khuyên bảo ngăn cản, còn thiếu nước ôm lấy chân Tự Cẩm không cho đi.

Tự Cẩm nhìn mấy người bọn họ quỳ trước mặt mình thành một hàng thì biết là mình không đi được. Dù sao tình huống của nàng bây giờ không như trước đây, trong lòng bọn họ lo lắng cũng là đúng thôi. Nàng thở dài một hơi đành nói: "Thật sự là... thôi được rồi, không đi thì không đi thôi."

Lúc ấy mấy người Vân Thường mới cười, vây quanh Tự Cẩm càng thêm cẩn thận hầu hạ.

Tới lúc ăn trưa, Tự Cẩm liền đặc biệt thêm món cơm sấy chà bông, càng nghĩ càng thêm ăn bèn cầm bút viết cách làm, sai Trần Đức An đi sang Ngự thiện phòng một chuyến. Trần Đức An đem công thức cho Nhạc Trường Tín xem. Nhạc Trường Tín đọc xong, trong lòng liền nghĩ Hi Dung Hoa

thật sự là người sành ăn. Nhưng cái này cũng không khó, quan trọng là canh lửa cho vừa độ là được.

"Thứ này cũng không khó làm, nhưng phải ngâm gạo nửa canh giờ mới có thể nấu."

"Chủ tử nói, muộn một chút cũng không sao, nhưng phải làm cho ngon là được."

Nhạc Trường Tín cười đồng ý, cẩn thận ghi nhớ công thức ghi trên giấy rồi đưa trả lại cho Trần Đức An. Ngay trước mặt Nhạc Trường Tín, Trần Đức An liền vớt tờ giấy ghi công thức kia vào bếp lò. Đồ của chủ tử không thể tiết lộ ra ngoài, quy củ này ai cũng biết.

Chỉ trong chớp mắt, tờ giấy kia liền cháy thành tro bụi, không lưu lại chút dấu vết nào.

Trần Đức An ra khỏi Ngự Thiện phòng, Nhạc Trường Tín liền mở lò, lại sai người đi lấy mấy thứ cần thiết trong kho. Rau cải xanh tươi non có sẵn, còn phải lấy thêm ít đồ khô và hương liệu, chút nữa đều cần dùng tới.

Huống chi, chủ tử chỉ đòi cơm cháy thì hắn ta cũng không thể chỉ làm có món đó dâng lên. Đương nhiên phải nấu thêm nhiều món khác nữa, để phòng món kia không hợp khẩu vị thì cũng còn có đồ khác ăn được? Lấy ra một phần xương sườn non, còn muốn nấu canh gà nấm rơm, sườn xào chua ngọt cũng rất dễ ăn với cơm...

Trong Ngự thiện phòng mọi người đều vội vàng khí thế ngất trời, lúc ấy Tự Cẩm đang kinh ngạc nhìn thấy Tiêu Kỳ bước vào.

Tiết trời rất nóng, dù dọc đường đi đều có cây xanh che bóng mát nhưng vẫn toát hết mồ hôi, quần áo đều ướt đầm. Tự Cẩm vô ý thức tìm y phục mang ra sau bình phong cho hắn thay, quay đầu lại nhìn rương đựng y phục, bên trong đồ không còn nhiều nữa. Mím môi lại, gần đây nàng không

có động tới may vá, một rương y phục này cũng không đủ cho hần dùng được mấy ngày.

Lại phải kêu Thượng Phục cục đưa ít đồ tới thôi.

Tiêu Kỳ thay đổi y phục, rửa mặt xong mới cảm thấy toàn thân thư thái hơn nhiều. Cửa sổ trong phòng đều mở hết, màn cửa cũng thay mới, gió phát bốn phía ùa vào qua cửa sổ, thổi đến tận chỗ hần ngồi làm hần có cảm giác thoải mái cực kỳ.

Diện Mi cung kính bưng trà tới, phía sau Ngọc Tú dâng lên mấy thứ trà bánh, hai người khom lưng bày trên bàn rồi lại lặng lẽ lui xuống.

Rõ ràng vẫn chung đụng giống trước đây nhưng không hiểu sao hôm nay Tự Cẩm lại cảm thấy rất gò bó, mất tự do. Hần kêu nàng đi Sùng Minh Điện, cũng không nói là hôm nay hần bận rộn nhiều việc, nhưng vì sao giờ này lại tới chỗ nàng? Rõ ràng không hợp lý chút nào.

Tự Cẩm nâng một ly nước, tỏ ra uống rất ngon lành. Tiêu Kỳ ngồi đối diện nhìn vậy suýt nhin không được muốn cười.

Dùng que xiên một miếng trái cây đưa tới miệng Tự Cẩm, Tự Cẩm gật đầu nhìn hần một cái, liền mở miệng cắn lấy. Lại bộ dạng ngây ngốc, khờ khạo khiến Tiêu Kỳ nhìn mãi, khóe môi cũng nhếch lên.

"Nàng có chỗ nào không thoải mái không, có muốn truyền thái y tới xem một chút hay không?"

Ô? Đương nhiên không cần, thái y đến không phải là bị vạch trần sao, vội vàng nói: "Không cần, bởi vì thân thể càng ngày càng nặng, thiếp không muốn đi đâu hết."

"Lần sau chuẩn bị kiệu mềm là được."

Tự Cẩm: ...

"Thần thiếp chẳng qua là một Dung Hoa, nào dám vượt khuôn phép." Ha ha, thái hậu là người đầu tiên thu thập nàng.

"Trong bụng nàng là con của trẫm, ta nói được thì được thôi."

Bởi vì giọng điệu Tiêu Kỳ cực kỳ bá đạo, Tự Cẩm nhin không được lại liếc nhìn hẩn một cái. Chẳng lẽ chuyện triều chính tiến triển rất thuận lợi nên tâm trạng vị đại BOSS này rất tốt. Vì thế mới dám nói bá đạo cường thế vậy?

Nhưng thôi, mặc kệ hết, chỉ cần không tức giận đến đầu mình là được.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 244: Hắc Nghĩ Sai Rồi (Phần Cuối)

Lúc ăn trưa, nhìn một bàn đồ ăn với cơm, cơm cháy chà bông, cơm sườn xào chua ngọt, cơm nắm hương gà Sau đó, Tự Cẩm cảm thấy mỗi một phần ăn đều thật ngon, ăn trưa một bụng no căng.

Tiêu Kỳ bị nàng ăn uống không có tiết chế làm kinh hãi, sau đó dắt tay Tự Cẩm đi dạo mấy vòng tiêu thực.

Chỉ là...

Địa điểm tiêu thực là Ngự Hoa viên!

Kể từ sau khi tiến cung, Tự Cẩm chưa từng dám biểu hiện rõ tình cảm với Tiêu Kỳ như vậy trước mặt người khác. Đi dạo trong Ngự Hoa viên ư. Nàng cũng biết rõ lần trước lúc thái hậu hồi cung, hắc đã cố ý dắt tay hoàng hậu trước mặt toàn bộ người trong hậu cung.

Không nghĩ tới, nàng cũng có thể có được một ngày như thế.

Chờ tới khi Tự Cẩm gặp không biết bao nhiêu tốp nữ nhân “vô tình” đi dạo ngự hoa viên, nàng mới nói với Tiêu Kỳ: "Thiếp mỏi chân rồi, không muốn đi nữa, chúng ta trở về đi."

Một câu chúng ta, khiến cơn tức trong ngực Tiêu Kỳ cũng tan rã, cuối cùng là thoải mái.

Vì vậy, lúc ấy mới từ từ dẫn người về.

Như thể bằng tốc độ gió lốc, chuyện này liền lan truyền trong hậu cung. Người người đều biết rõ Hi Dung Hoa được sủng ái, đều biết rõ nàng được Hoàng thượng nâng niu trong lòng. Nhưng chưa từng ai thấy tận mắt, chỉ cần không phải tận mắt thấy thì chết cũng sẽ không chịu thừa nhận.

Nhưng hôm nay, hoàng đế dắt tay Hi Dung Hoa đi dạo trong ngự hoa viên. Cảnh này thật sự rất có lực sát thương, thành công đem sự hận thù của mọi người với nàng lên đỉnh điểm.

Hoàng hậu đó là nhất quốc chi mẫu, Hoàng thượng đối với nàng ta thế nào cũng không ai dám ý kiến, đều không quá phận. Nhưng Hi Dung Hoa tính là cái gì? Một tứ phẩm cung tần mà dám đại xuất danh tiếng thế này ở trong hậu cung. Mọi người không nhìn được suy đoán, khẳng định là sắp kết thúc tuyển tú, Hi Dung Hoa đứng ngồi không yên, muốn thị uy đây.

Khi Tự Cẩm nghe được kết quả này, thiếu chút nữa tức sùi bọt mép. Người nào mà tư duy có thể phát huy đến mức này chứ, quả là cao nhân!

Ngày đầu tiên, ra ngoài đi dạo cũng được, Tự Cẩm nhìn, ai biết Tiêu Kỳ có phải lên cơn thần kinh hay không.

Ngày thứ hai, Tiêu Kỳ đưa Tự Cẩm đi du hồ. Tự Cẩm cảm thấy giữa ngày hè lướt trên mặt hồ đầy gió hắt là cực kỳ thích thú. Cuối cùng không cần ai dụ dỗ mà vội vàng đi theo. Thuyền ba tầng lầu, lênh đênh giữa hồ. Tự Cẩm ngồi trên tàu, gió mát vi vu thổi, chỉ cảm thấy như mình đang ở chốn thần tiên.

Ngày thứ ba, Tiêu Kỳ truyền một đoàn ca múa đến Di Cùng hiên, nghe nói là bởi vì Hi Dung Hoa một mình khó chịu, cho nàng giải buồn.

Tự Cẩm có ngu nữa thì đến lúc này cũng phải đoán ra vài phần, Tiêu Kỳ đang cố ý!

Giống trống khua chiêng như thế căn bản không phải là tác phong của hần, cũng không phải là thói quen của hần. Tính tình đột nhiên thay đổi, Tự Cầm suy nghĩ, không phải người này cũng là xuyên việt tới chứ?

Ma ma, thật sợ hãi!

Ngày thứ tư, Hoàng hậu bị thái hậu lấy cung quy chỉ trích nàng ta quản lý hậu cung bất lực, trách mắng một trận.

Tự Cầm lo lắng đề phòng , đây là nhằm vào nàng rồi. Kết quả, buổi trưa Tiêu Kỳ đi Phượng Hoàn Cung một chuyến, Tự Cầm không nhận được bất luận khiến trách gì của Hoàng hậu nương nương.

Ngày thứ hai, Thi cô cô của Thọ Khang Cung đến mời Tự Cầm. Tự Cầm không ngốc, Thái hậu chỉ cần giả vờ bận rộn làm vài thứ, đang ngủ trưa hoặc lễ Phật, để nàng đứng chờ trong sân nửa hoặc một canh giờ, thì nàng và đứa bé đều không chịu nổi. Vì vậy, Tự Cầm cực kỳ phối hợp, cung kính thay váy áo, trang điểm chải tóc một lần nữa. Ngay lúc đi ra tới cửa thì hai mắt trợn ngược té xỉu trước mặt Thi cô cô!

Thi cô cô: ...

Viện chính đại nhân bị Trần Đức An như thế tóm lấy mà chạy như bay đến, Thi cô cô cũng không rời đi, Hoàng hậu và Quý phi nhận được tin tức cũng vội vã tới.

Tự Cầm nằm ở trong màn, trong lòng cực kỳ lo lắng, cầu mong viện chính đại nhân đừng có nhận ra nàng đang giả vờ!

Trên cổ tay đắp lên một chiếc khăn lạnh, lại cảm thấy đã có người đặt ngón tay lên, Tự Cầm cố gắng không để cho mình xuất hiện bất kỳ dị trạng. Sau đó, qua một thời gian, có lẽ dài hơn so với việc khám mạch bình thường, viện chính đại nhân mới rút tay về. Sau đó tuôn ra một tràng dài, nói có sách, mách có chứng, giảng giải mạch lý, Tự Cầm nghe mà đầu óc

choáng váng. Cuối cùng viện chính đại nhân cũng nói một câu đầy nhân văn, chủ quan chính là sức khỏe nàng vốn đã kém, mấy tháng đầu mang thai nôn nghén, lại không ăn uống gì được nên cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thật tốt. Không thể chịu bất cứ sự kích thích nào nữa, bởi vì đã mang thai tám tháng, nếu không cẩn thận có thể dẫn tới sinh non.

Tự Cầm trong lòng vỗ tay hoan hô viện chính đại nhân, ông đúng là công thần.

Nhưng, thân thể nàng đã sớm được viện chính điều trị tốt lắm rồi, giờ ăn uống cũng ngon lành, làm gì còn cái gì sức khỏe hao tổn, thân thể suy yếu chứ. Cho nên, mấy lời nói này của ông ta là cố ý nói. Nghĩ vậy, trong lòng Tự Cầm ngũ vị tạp trần. Có thể khiến cho viện chính đại nhân dám nói như vậy, cũng chỉ có một mình Tiêu Kỳ làm được.

Vì vậy, trong hậu cung lại bắt đầu có lời đồn, thái hậu nương nương truyền triệu Hi Dung Hoa, làm Hi Dung Hoa sợ đến phát bệnh!

Thái hậu: ...

Bà còn chưa làm gì mà đã mang trên lưng một đồng oan uổng, quả thực không thể nhẫn nhịn!

Lúc Tiêu Kỳ đến mấy người Hoàng hậu đã về hết. Hoàng hậu nương nương trước khi đi nói, "Bất luận kẻ nào cũng không được quấy nhiễu Hi Dung Hoa dường thai. Nếu dám chống lại, ta nhất định lấy cung quy trừng phạt."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 245: Cướp Người (Phần 1)

Tự Cẩm nhìn Tiêu Kỳ đi tới, thần sắc rất phức tạp nhìn hẩn chăm chăm. Tiêu Kỳ ngồi ở trên mép giường, cẩn thận nhìn nàng, xác thực là mặt mày hồng hào không có tiêu tụy chút nào mới thở phào nhẹ nhõm, trên mặt cũng tươi cười, "Lần này nàng phản ứng cũng rất nhanh nhạy."

Tự Cẩm: ...

Còn có thể bình tĩnh nói chuyện với nhau được không đây!

"Tại sao Hoàng thượng phải làm như vậy?" Tự Cẩm buồn bực vài ngày, rốt cục vẫn phải hỏi ra, nàng cho rằng hai người phải có ăn ý phối hợp. Nàng lui một bước, hẩn cũng có thể thoải mái vài phân, nhưng hình như sự thật lại không phải như thế.

"Nàng lấy đi lòng ta, lại còn ném xuống đất, nàng coi ta là gì vậy?"

"Thiếp đâu có..." Tự Cẩm nói đến đây chợt dừng lại, đột nhiên mở to hai mắt nhìn Tiêu Kỳ, "Người... khi nào người trao tâm người cho thiếp chứ?"

Tâm của hẩn, rõ ràng là ở chỗ thanh mai đáng yêu, làm như nàng mắt mù không thấy vậy!

Tuổi nhỏ vô tư, thanh mai trúc mã, quả thực không gì hoàn mỹ hơn!

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm chu miệng, trong ánh mắt vui vẻ không ngừng được, giơ tay ra quơ quơ trước mắt nàng.

Tự Cẩm trầm mặc, "Nhưng tới giờ người đã đồng ý đâu."

"Ta nghĩ rằng nàng sẽ hiểu."

Ta đâu phải là người thông minh giỏi đoán, cũng không phải là Sir Holmes, có thể phá giải lòng người.

Tự Cẩm tức muốn khóc, nàng hiểu được cái cái rắm ấy. Nhưng người như Tiêu Kỳ, vừa giáo hoạt lại lạnh lùng, làm sao dễ dàng nói yêu với ai. Mấy ngày nay lôi mình ra ngoài tỏ vẻ ân ái, bây giờ rốt cục nàng đã hiểu ra. Kỳ thật hẳn đang dùng hành động dọn đường cho nàng.

Vẫn trước sau như một, cái gì cũng không nói, chỉ dùng hành động.

Đơn giản không nói gì, nói ra nhất định là hứa hẹn. Người đàn ông như Tiêu Kỳ đích thực chính là độc dược của nữ nhân.

Tự Cẩm cảm giác mình xong đời, vốn đã nghĩ phân rõ khoảng cách, kết quả lại góp mình vào.

Nghĩ tới đây, nàng khẽ nhích người, hai tay vòng ôm lấy người Tiêu Kỳ.

Không phải là tranh đấu với nữ nhân trong hậu cung sao?

Tỷ, không sợ!

Tiêu Kỳ giơ tay vỗ vỗ đầu Tự Cẩm, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, tựa như là thứ đã mất đi bỗng chốc lại trở về, cảm giác trống rỗng trong lòng bỗng chốc được lấp đầy.

"Mấy ngày nay nàng nghỉ ngơi cho tốt, không có việc gì thì đừng đi ra ngoài."

"Vì sao vậy?"

"Mấy ngày tới là đợt tuyển tú cuối cùng, nàng đỡ phải thấy lại ghen tuông nữa."

Hừ!

Tâm trạng vui lên, bữa tối Tự Cầm ăn không ít. Dạo này theo độ phát triển của thai nhi, nàng ăn càng lúc càng nhiều. Nàng cảm giác mình có thể sẽ sinh ra một đứa bé háu ăn. May sao cha của bé là hoàng đế, cũng không sợ nuôi không nổi.

Nghĩ tới đây tâm trạng càng vui hơn. Ngay cả chuyện tú nữ cũng không thể ngăn cản nàng vui vẻ.

Đợt tuyển chọn tú nữ cuối cùng, dù sao cũng là chuyện lớn trong cung. Có thể tham dự chuyện này, người đầu tiên chính là Hoàng hậu nương nương, thứ hai chính là Quý phi nương nương. Đương nhiên Thái hậu nương nương tôn quý không thể nào làm chuyện ảnh hưởng thể diện công khai nhúng tay, nhưng trong bóng tối tạo áp lực vẫn có thể làm được.

Dó đó, đến ngày tuyển chọn, Tự Cầm nghe nói sau khi hạ triều Hoàng đế cũng tới đó một chuyến, tâm trạng cực kỳ phức tạp.

Nói như thế nào đây?

Đó là một cảm giác chua xót khó tả.

Tự Cầm cầm dưa hấu cắn từng miếng. Người trong cung ăn dưa hấu theo kiểu cắt thành từng miếng nhỏ rồi lấy xiên cắn ăn. Thói quen của Tự Cầm là cắt thành tam giác và cắn từng miếng. Đó mới là cách ăn dưa hấu ngon nhất, chuẩn nhất, không phải sao?

Tuy nhiên vì để giữ tư thái ưu nhã cao quý nên nàng cho cắt thành miếng nhỏ một chút, đảm bảo chỉ cần cắn một miếng là hết.

Ăn dưa hấu cũng không thể ăn nhiều, Tự Cầm ăn được hai miếng, Vân Thường liền cười bưng cái đĩa đi.

Tự Cẩm chỉ cảm thấy hơi ưu thương.

Cuối cùng mãi cho đến khi trời gần tối việc tuyển chọn mới kết thúc, mà những người Tự Cẩm quan tâm nhất cũng có chỗ thuộc về mình.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, tất cả con gái thế gia đều được giữ lại ở trong cung. Sơ phong vị phần cao nhất không ngoài dự đoán là Kiều Linh Di, được phong vị Tiểu Nghi, một kiểu vinh hạnh đặc biệt giống như Tự Cẩm trước đây. Nghe nói, vốn ý tứ thái hậu là trực tiếp sắc phong Dung Hoa, nhưng Hoàng hậu nương nương lại góp lời nói Kiều gia vốn đang chịu tội, con gái Kiều gia có thể vào cung đều là nhờ ân sủng của Thái hậu nương nương. Có thể nhận được vị trí Tiểu Nghi đã là phá lệ. Nếu như được phong Dung Hoa, vừa chưa có thời gian hầu hạ Hoàng thượng, lại không có công lao gì, há có thể làm người khác tin phục?

Hoàng hậu cường thế, khiến cho mọi người đều thất kinh. Ai cũng biết Thái hậu và Hoàng hậu không ưa nhau. Nhưng trước giờ Hoàng hậu chưa bao giờ dám đối chọi trực diện với thái hậu thế này. Kết quả lần này khiến Quý phi cũng chỉ nhú mày chứ không có tùy tiện nhúng tay. Huống chi, Quý phi cũng có dự định của mình. Mặc dù Kiều Linh Di có thể kiềm chế Hi Dung Hoa, nhưng bản thân Kiều Linh Di cũng làm người ta kiêng kỵ không kém. Nàng ta và thái hậu cũng chẳng qua là quan hệ lợi dụng lẫn nhau. Cho nên thái hậu gắng sức hỗ trợ Kiều Linh Di nhận được vị phần Dung Hoa, trong lòng quý phi đương nhiên là không vui chút nào.

Kiều gia kia chẳng qua là có một vị Thái hậu mà thôi, giờ cũng đã sớm suy tàn. Huống chi lần này Thái hậu hồi cung cũng không có vinh quang như trước. Thật ra Quý phi chương mắt Kiều gia nhưng vì còn e ngại thái hậu nên mới không thể không lá mặt lá trái. Có điều Thái hậu coi trọng Kiều Linh Di như thế, trong lòng quý phi tự nhiên là không thoải mái. Trên mặt mũi cũng phải nói giúp vài lời, bị hoàng hậu trách cứ một câu liền thuận thế rút lui, không nói thêm gì nữa.

Nếu Hoàng hậu đã nói Kiều Linh Di chưa có thời gian hầu hạ Hoàng thượng, lại không có công lao gì, lời này vừa ra thì những người phía sau không ai có thể nhận được vị phần cao hơn nữa. Chẳng qua Hoàng hậu thừa cơ hội tranh đấu với Thái hậu, bởi vì chuyện này mà áp chế tất cả các tú nữ khác không ai được vị phần cao hơn, khéo léo làm cho Kiều Linh Di đắc tội hết mọi người.

Kiều Linh Di bị gia thế liên lụy, dù sao ai bảo Kiều gia là do chính tiên đế tự mình dày dè. Ngay cả Thái hậu cũng không thể nói một chữ không. Cho nên hoàng hậu nói có lý, có chứng cứ vững vàng. Câu nói đầu tiên đã ngăn chặn Kiều Linh Di, vì giữ công bằng cho nên các tú nữ khác đều chỉ được vị phần thấp. Người khác cũng đành thôi, nhưng con gái Lý gia, Vương gia, Tô gia đều là những quý nữ xuất thân từ tứ đại thế gia. Lý Uẩn Tú chỉ được chức lục phẩm Tài tử, Tô Nhị là lục phẩm Mỹ nhân, Sở Trường Lam là thân muội tử của Hoàng hậu, được phong chính lục phẩm Quý nhân. Cùng vị phần với nàng ta là Vương Tịnh Uẩn, cũng được phong Quý nhân. Bành Minh Vi cũng được Hoàng hậu giữ lại nhưng vị phần không cao, chỉ là thất phẩm Nương tử mà thôi.

Chỉ khác là, vị phần quý nhân của Vương Tịnh Uẩn là hoàng đế sắc phong. Do cha nàng ta ở vị trí thượng thư Hộ bộ có nhiều công lao, việc này không ai dám thắc mắc hết.

Tất cả tú nữ được giữ lại đều xuất cung trở về nhà. Ba ngày sau dựa theo phẩm cấp tuần tự tiến cung.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 246: Cướp Người (Phần 2)

Editor : Hương Cỏ

Lúc Tiêu Kỳ đến Di Cùng hiên, Tự Cẩm đang ngồi dưới đèn may quần áo, là đồ của trẻ con. Nhìn thấy hắt vào, Tự Cẩm liền đặt mấy quần áo trong tay xuống nghênh đón, Tiêu Kỳ nhìn bụng nàng giống như cái trống úp lên, đứng dậy đi lại đều làm cho người khác kinh hồn táng đảm. Vội vàng bước lên một bước giữ lấy nàng, "Nàng cứ ngồi đó đi, tự ta làm được rồi."

Cầm lấy y phục, Tiêu Kỳ tự mình đi ra sau tấm bình phong rửa mặt thay quần áo, Tự Cẩm kêu người vào thay nước, đợi đến khi Tiêu Kỳ rửa mặt xong, Tự Cẩm cũng đã sai người sang Ngự thiện phòng kêu đồ ăn.

Rửa mặt sau đó, cả người đều cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái , bên trong phòng tất cả cửa sổ đều mở hết, gió mát ban đêm xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng thổi vào, Tự Cẩm thích thú lim dim mắt.

Tiêu Kỳ nhìn vẻ mặt khoan khoái của nàng cũng thấy vui vẻ, nhìn y phục trong tay nàng nói: "Đã nói với nàng bao nhiêu lần rồi, cẩn thận không làm mấy thứ này dưới ánh nến mắt sẽ bị tổn thương. Trong cung nuôi dưỡng bao nhiêu thợ may vá để làm gì vậy?"

"Sao giống nhau chứ?" Tự Cẩm lườm hắt một cái.

Tiêu Kỳ biết rõ nàng bướng bỉnh, cũng không khuyên nàng mà chỉ nói: "Ban ngày nàng làm ta mặc kệ, buổi tối thì không được." Nói xong liền lấy lại mấy đồ trong tay Tự Cẩm.

Vân Thường đang bưng nước trà vào, vội vàng thuận tay bê luôn giỏ may vá ra ngoài.

Tự Cẩm: ...

"Hôm nay cảm thấy thế nào?" Tiêu Kỳ khom lưng dán lỗ tai trên bụng Tự Cẩm nghe động tĩnh. Kể từ khi thai nhi có thể máy động, hẳn lại có thêm một đam mê, mỗi lúc rảnh rỗi sẽ ghé tai vào nghe một chút. Ngẫu nhiên cũng sẽ bị em bé bên trong xoay người đập một cái vào mặt, mỗi lần bị đập như thế nét mặt Tiêu Kỳ luôn biểu lộ một cảm xúc rất phức tạp khó tả.

"Bé ngoan, nhưng cũng rất hiếu động. Mấy ngày nay, ban ngày xoay động liên tục, giờ này thì yên lặng hơn rồi." Lúc xế chiều cũng có thể thấy rõ ràng những dấu vết lồi lõm chuyển động trên bụng. Đứa bé này nhất định không phải là đứa trẻ yên tĩnh, khi sinh ra chắc chắn rất tinh nghịch.

"Tinh nghịch rất tốt, trẻ con nghịch ngợm luôn thông minh nhiệt tình."

Tự Cẩm trợn mắt, quả nhiên trên đời này mấy kẻ làm cha đều là cuồng con.

Người bên Ngự Thiện phòng đưa bữa tối tới, Tiêu Kỳ dắt tay Tự Cẩm đi dùng bữa. Ăn xong hai người đi dạo mấy vòng trong sân, sau đó Tự Cẩm ngồi trên xích đu hóng mát. Tiêu Kỳ ngồi xuống cạnh nàng. Cả hai đều không nhắc gì tới đợt tuyển tú cuối cùng hôm nay. Tiêu Kỳ sợ bình dấm chua Tự Cẩm này, nói trở mặt là trở mặt. Dù sao hẳn đã hạ quyết tâm không nhắc tới bất kỳ nữ nhân nào khác trước mặt nàng. Tự Cẩm thì cảm thấy mình không thể chủ động nhắc tới. Hẳn vốn đã coi mình là một bình dấm chua rồi, hỏi nữa chỉ sợ sẽ thăng cấp trở thành vại dấm chua.

Bởi vì buổi tối Tự Cẩm hay bị chuột rút nên từ ngày đó, phần lớn Tiêu Kỳ đều ngủ lại Di Củng hiên. Tự Cẩm sớm đã quen Tiêu Kỳ ở bên người. Nhưng thái hậu lại gọi hoàng hậu tới trách mắng một trận, từng chữ từng

chữ đem cung quy nện trên đầu Hoàng hậu. Hồ ly tinh bên Di Cùng hiên không lộ diện, còn vì đang mang thai nên thái hậu không thể công khai làm gì. Nhưng hoàng hậu liền bị mang tội thất trách.

Quý phi bên cạnh còn thêm mắm dặm muối vài lời khiến Thái hậu càng thêm giận dữ.

Cơ giận của Hoàng hậu cao như núi, sự phần nộ như dời sông lấp biển khi nghe quý phi nói lúc nàng ta mang thai hiền lành rộng lượng như thế nào, không chiếm giữ hoàng đế ra sao. Bị Thái hậu khiển trách nặng nề một hồi, hoàng hậu sầm mặt đi về Phượng Hoàn Cung. Đồng cô cô vội vàng khuyên bảo, "Nương nương, Quý phi cũng quá nóng nảy, người cần gì phải mắc mưu cùng nàng ta tranh chấp. Mấy ngày nữa Kiều Tiểu Nghi sẽ tiến cung, khi đó mới có trò hay để xem mà."

Hoàng hậu nghe vậy thở ra một hơi, trên mặt cũng tươi cười bớt u ám, "Đúng rồi, đợi đến ngày đó, tốt nhất Hoàng thượng vẫn đứng ở Di Cùng hiên như cũ, để xem thái hậu còn có mặt mũi gì không." Nói đến đây ngừng một chút, nói với Đồng cô cô: "Người tự mình đi Di Cùng hiên đi một chuyến, tất yếu phải để cho Hi Dung Hoa biết rõ Bản cung đã vì nàng ta làm bao nhiêu việc, nàng ta cũng nên hồi báo gì chứ."

Đồng cô cô biết rõ mấy ngày nay Hoàng hậu nương nương chịu nhiều uất ức, bị chèn ép đến tột cùng rồi. Chỉ ngóng trông cú tát kia đánh vào mặt thái hậu thôi, vội vàng nói: "Vậy nô tỳ chờ trời tối sẽ đi qua, nếu không bị người khác truyền tin tới Thọ Khang Cung, thái hậu nương nương lại không cao hứng."

"Từ lúc Bản cung đứng bên cạnh hoàng thượng, thái hậu đã không vừa mắt Bản cung rồi, cần gì phải kiêng kị nữa, người cứ thoải mái đi. Lấy nhân sâm tốt nhất trong kho của bản cung đưa qua, cứ nói để cho Hi Dung Hoa tẩm bổ thân thể."

Lần này Đồng cô cô thật sự ngăn người, nhân sâm trăm năm này không dễ kiếm, "Nương nương, có phải quá quý trọng hay không?"

"Đây là cho Hi Dung Hoa giữ mạng. Lúc sinh con khó tránh khỏi không thuận lợi. Vạn nhất đến lúc đó người bên thái y viện kia bị thái hậu ra tay, có gốc nhân sâm này cũng có thể bảo vệ tính mạng. Tóm lại lần này Hi Dung Hoa sinh sản tuyệt đối không thể có chuyện gì ngoài ý muốn. Bản cung muốn làm cho nàng ta bình an sinh con." Hoàng hậu bị thái hậu làm tức điên, trong lòng suy nghĩ nếu đã thái hậu ghét bỏ Hi Dung Hoa thì nàng ta càng phải che chở Hi Dung Hoa, làm cho nàng ta bình an sinh con. Nếu có thể sinh hoàng trưởng tử, nàng còn muốn góp lời thăng vị cho nàng ta nữa.

Nghĩ đến vấn đề vị phần, mặc dù nàng là hoàng hậu nhưng cũng không thể không cảm thấy nghiêm trọng. Hi Dung Hoa cái gì cũng tốt, chính là vị phần quá thấp. Ở trước mặt Quý phi mặc dù có thể cướp đi sủng ái của hoàng đế nhưng lại không thể chính diện tranh phong với cô ta. Mặc dù phía bên Hi Dung Hoa có Hiền phi Mai Phi, nhưng hai người này đã lâu không nhận sủng, chống lại quý phi kiêu kỳ cao quý, lại còn thêm công chúa thì không đủ sức.

Thái hậu cùng quý phi hai mặt giáp công, giờ lại tới một Kiều Linh Di, so với bất kỳ kẻ nào hoàng hậu đều cần Hi Dung Hoa cường đại lên. Hi Dung Hoa này, nàng ta đã quan sát hai năm, tin vào ánh mắt của mình sẽ không nhìn lầm, là người tri ân đồ báo.

Cho nên, hoàng hậu không để ý mà sẵn sàng nâng đỡ nàng ta. Người do chính mình tài bồi hai năm nay, cánh tay trái đắc lực, cũng là thời điểm nên đứng vững ở trong hậu cung này.

Gia thế?

Quan chức?

Hoàng thượng không con nối dõi đã nhiều năm. Cả triều chính bấy lâu nay đều đang trông chờ một hoàng trưởng tử ra đời. Chỉ cần vận dụng thỏa đáng, chỉ cần người Tô gia có thể hiểu rõ ràng tình thế, nàng tự tin có thể thuyết phục phụ thân nhà mình trợ giúp.

"Gửi tin cho cha ta."

Đồng cô cô vội vàng cúi đầu, "Vâng, nô tỳ lấy giấy bút đến."

Đồng cô cô tự mình bưng giấy mực lại, hoàng hậu suy nghĩ cẩn thận rồi mới viết thành thư, hong khô vết mực, "Mau chóng đưa ra ngoài."

"Dạ."

Sau khi Đồng cô cô rời khỏi, hoàng hậu ngồi ở chỗ đó lặng lẽ cười. Bản cung không thể sinh con, như vậy con cái của Hoàng thượng, bất kể là quý phi hay là Kiều Linh Di, ai cũng không thể sinh được. Trong cung này, ai cũng có thể sinh con cái cho Hoàng đế trừ hai người bọn họ. Làm hoàng hậu không con nối dõi, mặc dù bị người khác lên án, nhưng là chỉ cần nàng ta vẫn luôn giữ tròn trọng trách thì không ai có thể trách tội đến nàng. Bản cung không có con ư? Tất cả trẻ con trong hậu cung này được sinh ra đều là con của bản cung. Tự mình nuôi dưỡng cũng được, đối xử tử tế thân cận cũng tốt. Chỉ cần nàng làm thì sẽ có người khác tán thưởng tuyên dương.

Quý phi muốn sinh con trai, giờ cũng phải nhìn xem thái hậu và Kiều Linh Di có chịu hay không nhé. Kiều Linh Di kia là người dễ lừa gạt sao? Nhớ tới chuyện trước đây, nét mặt hoàng hậu trở nên hơi khó coi. Từ lúc nàng còn nhỏ đã đi theo mẫu thân tiến cung, khi đó đã thấy Kiều Linh Di ở bên cạnh thái hậu. Tiểu cô nương phấn lộn non nớt, xinh đẹp đáng yêu. Có một cung nữ chỉ nhìn Hoàng thượng (lúc đó vẫn là Thái tử) một cái, liền bị cô ta bày mưu tính kế với thái hậu, tính mạng cũng không giữ được, cứ thế mà chết.

Khi đó, nàng núp ở dưới hành lang, nhìn thấy Kiều Linh Di kia, từ đầu tới cuối khuôn mặt đều luôn tươi cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 247: Cướp Người (Phần 3)

Mà lúc đó, Kiều Linh Di còn rất nhỏ, còn nàng cũng biết khả năng mình chính là hoàng hậu tương lai. Thái hậu muốn nâng đỡ đứa con trai duy nhất mình nuôi dưỡng leo lên ngai vàng nên cần trợ lực. Nhà nàng cần một mối quan hệ mật thiết với hoàng gia để duy trì vinh quang. Hôn sự của nàng không quan hệ tới tình yêu, chỉ có ích lợi. Cho tới giờ nàng đều hiểu rất rõ điều này.

Đợi đến cuối cùng nàng lên ngôi Hoàng hậu, thái hậu vì áp chế nàng, lại qua lại với nhà Quý phi. Ha ha, giờ bên trong cung có nàng và quý phi, giờ lại có Kiều Linh Di vào, có phải thái hậu cũng cảm thấy hai người bọn họ là cái đinh trong mắt hay không?

Vậy mà nực cười thay, Quý phi lại còn cùng Thái hậu kẻ xướng người hoạ, cuối cùng hy vọng cô ta đừng để một già một trẻ này gặm đến xương cũng không còn.

Vệ quốc công phủ.

Vệ quốc công xem lá thư do nương nương trong cung chuyển tới, mày nhui lại sít sao. Đã sớm biết sau khi thái hậu hồi cung, tình thế của nương nương sẽ có chút khó khăn, nhưng không nghĩ tới thế lại có thể gian nan thế này. Nương nương muốn bảo vệ đứa bé của Hi Dung Hoa, nói thật là ông ta không quá cam tâm tình nguyện.

Trùng Lam cũng đã tiến cung, thân thể lại khỏe mạnh, sớm muộn gì cũng sẽ sinh hoàng tử. Nếu Hi Dung Hoa thật sự sinh ra hoàng trưởng tử thì sau này sẽ là một chướng ngại rất lớn. Nương nương đã không thể sinh con,

hậu cung lại chưa có con trai trưởng. Như vậy danh phận hoàng trưởng tử trở thành rất quan trọng. Có đích lập đích, không đích lập trưởng, nhường nhường hồ đồ sao?

Vệ quốc công tự nhiên là không muốn làm chuyện này. Trợ giúp Tô Hưng Vũ đối với ông ta chẳng có ích lợi gì. Kẻ kia là người bướng bỉnh, không thể lung lạc. Trước kia cũng không phải chưa bày tỏ, Tô gia cũng không phải là hoàn toàn kiêng kỵ, nhưng thân cận không được cũng là thật.

Con gái của Tô gia Khúc Châu cũng tiến cung, còn có Quý phi hỗ trợ, ha ha, thật sự là quá náo nhiệt rồi.

Lúc này, Vệ quốc công cũng chưa hiểu được rằng con gái Kiều gia thì có gì đặc biệt hơn người. Kiều gia đã sớm suy tàn, giờ cũng chỉ còn lại vị thái hậu chống đỡ. Đương kim thánh thượng thủ đoạn mạnh bạo, quyền lực trong triều dần dần đã thu về tay. Ngay cả thế gia bọn họ còn cảm thấy nguy hiểm thì trong cung con gái Kiều gia kia có thể gây ra sóng gió gì chứ.

Cho dù là thanh mai trúc mã thì như thế nào, nam nhân ư, lúc thích người thì coi người như trân bảo. Nếu như người ngăn cản con đường của hắn thì cũng chỉ coi người như tảng đá mà thôi. Nếu con gái Kiều gia kia chỉ một lòng vì Kiều gia làm việc nói chuyện, Hoàng thượng sớm muộn gì cũng chán ghét cô ta, quả thực không có bao nhiêu nguy hiểm.

Nói thì nói, suy nghĩ của Vệ Quốc công quả thật không tệ. Nhưng ông ta lại không biết rằng, kiếp trước Kiều Linh Di đã dùng thủ đoạn riêng để lọt mắt xanh Hoàng đế. Cô ta quả thật không hề giúp nhà mẹ đẻ làm xằng làm bậy gì hết.

Mà lúc này, trong Di Cùng hiên Vân Thường tiến Đồng cô cô đi, Tự Cẩm ngồi nhìn chăm chăm nhân sâm đặt trên bàn xuất thần.

Nhân sâm trăm năm rất khó mua, chuyện này ai nấy đều biết rõ. Giờ phút này Hoàng hậu đưa vật này đến có thể nói là mười phần thành ý.

Tự Cẩm nhẹ thở dài. Nói gì thì nói Hoàng hậu cũng bị xui xẻo, vì nàng mà mấy lần bị Thái hậu trách mắng khó dễ. Hơn nữa theo ý của Đồng cô, thì nếu như nàng thật sự sinh hoàng trưởng tử, Hoàng hậu nương nương sẽ đề cử cho nàng được thăng vị lên cao hơn.

Nghĩ tới đây trái tim trong ngực Tự Cẩm không khỏi đập dồn dập. Không thể không nói, điều kiện này quả nhiên cực kỳ hấp dẫn. Vì nàng có vị phần thấp, nếu trong cung này không có Tiêu Kỳ bên người, thì nàng đối với bất cứ ai có vị phần cao hơn mình đều phải đặc biệt cẩn thận. Cũng giống như đi làm ở công ty, chỉ là một tổ trưởng nhỏ bé mà muốn đề lên đầu người thì người cũng chỉ phải chấp nhận mà thôi.

Nếu nàng dám ra oai, nói như khướu, mạnh miệng vô lễ đối với người có vị phần cao hơn mình, người ta vung tay vả miệng người mấy cái người cũng không dám đánh trả. Cho dù sau đó Tiêu Kỳ xả giận cho nàng, nhưng người cũng đã bị đánh, thể diện cũng mất, còn có ý nghĩa gì đây?

Xem ra lần này Kiều Linh Di không chỉ thành công làm nàng ta bị chán ghét, cũng làm cho hoàng hậu nổi cơn giận dữ. Chỉ sợ Thái hậu sẽ không an tâm để Kiều Linh Di chỉ làm một tần phi, cho nên hoàng hậu cũng sẽ ngăn cản con đường của Kiều Linh Di.

Xem ra lần này hoàng hậu đồng ý hứa hẹn, là thật sự muốn bất cứ giá nào cũng phải nâng đỡ mình tranh chấp với Kiều Linh Di.

Trong lòng Tự Cẩm nghĩ, đây có phải là vinh hạnh của nàng hay không?

Ngày Kiều Linh Di vào cung, chắc hẳn thái hậu nhất định sẽ làm cho hoàng đế đi gặp nàng ta một lần. Khẳng định là Hoàng hậu hy vọng mình có thể phá hư ngày tốt lành đầu tiên của Kiều Linh Di.

Muốn nhận được vị phần cao, hoàng hậu cũng phải nhìn xem thành ý của nàng.

Cho nên nói, Hoàng hậu nương nương này ra tay mấy chiêu thật là khiến người ta bội phục. Đầu tiên là khiến Kiều Linh Di thất thế trong lần sơ phong vị phần. Giờ lại khiến mình làm nàng ta mất thể diện. Lần đầu tiên cung nhận sủng thật sự là chuyện rất quan trọng. Trước đây vì Hoàng đế mới đăng cơ, không có thời gian rảnh, công việc bề bộn lại còn bị thế gia kìm giữ nên những quy củ này bị bỏ qua. Giờ có thái hậu trấn giữ, người tiến cung đầu tiên lại là Kiều Linh Di, tất nhiên bà sẽ giúp Kiều Linh Di thành công.

Sự tình quả nhiên như Tự Cẩm nghĩ, đợi đến khi Kiều Linh Di tiến cung, thái hậu đã cho người mời Tiêu Kỳ tới Thọ Khang Cung từ sớm.

Sau khi Kiều Linh Di tiến cung, tất nhiên là phải đi Thọ Khang Cung thỉnh an. Lúc đó thái hậu sắp xếp cho hai người gặp mặt, cũng liền biết thời biết thế đẩy Tiêu Kỳ tới chỗ Kiều Linh Di. Chiêu thức này mặc dù rất lộ liễu nhưng vẫn hợp quy củ, người khác nhìn thấy chỉ biết hâm mộ Kiều Linh Di có một cô cô tốt mà thôi.

Tự Cẩm ngẩng đầu nhìn đồng hồ cát, hỏi Vân Thường: "Có nghe ngóng được gì không?"

"Bẩm chủ tử, đã nghe được. Thọ Khang Cung đích thực phái người đi, chỉ là Hoàng thượng công vụ bề bộn, nếu muốn đi thì chỉ sợ cũng phải trễ một chút."

Tự Cẩm liền cười cười, trễ một chút mới tốt, ăn xong bữa tối, vừa vặn có sức để đi.

Muốn từ trong tay tỳ cướp người, cũng phải xem tỳ có cho phép không nhé!

Trực tiếp đến đoạt người thì chỉ số IQ quá thấp rồi. Nàng phải làm cho Tiêu Kỳ ngoan ngoãn đi theo nàng, đó mới gọi là bản lĩnh chứ.

"Trang điểm, thay quần áo."

"Chủ tử, giờ này rồi người còn muốn đi ra ngoài sao?" Vân Thường hơi giật mình hỏi.

"Trong lúc rảnh rồi, đi dạo trong vườn một lúc cũng tốt." Tự Cẩm mím môi cười một tiếng, "Ta nghĩ đến ngày hôm nay ngự hoa viên sẽ cực kỳ náo nhiệt."

Vân Thường lặng yên, đương nhiên rất náo nhiệt rồi. Hôm nay là ngày Kiều Tiểu Nghi tiến cung, thái hậu cũng đã chọn cho cô ta một cung điện rất đẹp, Tổ Vân Điện.

Nói đến Tổ Vân Điện này lại có vài phần tương tự Di Cùng hiên, đều xa hậu cung nhưng gần Sùng Minh Điện. Chỉ là vị trí tốt nhất là Di Cùng hiên thì đã bị hoàng đế ban cho Hi Dung Hoa. Còn lại Tổ Vân Điện này cũng có không ít người nhớ thương. Nhưng chỗ này từng là nơi Thái hậu ở lúc còn là tần phi. Ha ha, ai dám vào ở chứ.

Cung điện Thái hậu từng ở lúc làm cung phi, giờ ban cho Kiều Tiểu Nghi, người sáng suốt ai nhìn không ra. Cho nên lúc này trong ngự hoa viên náo nhiệt rất nhiều người, dù sao Kiều Tiểu Nghi từ Thọ Khang Cung đi ra trở về Tổ Vân Điện đều phải đi qua ngự hoa viên. Lúc đó khăng định Hoàng thượng cũng có mặt. Các nàng đương nhiên không muốn buông tha cơ hội được lộ diện trước mặt Hoàng đế.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 248: Cướp Người (Phần Cuối)

Chẳng qua là khi mọi người nhìn thấy Tự Cẩm ưỡn bụng, vịn tay đại cung nhân bên người đi tới, trong nháy mắt toàn bộ ngự hoa viên đều im lặng khác thường.

Sau khi kinh ngạc, trong lòng mọi người đều sôi trào lên, ai da da, lại có trò hay để nhìn đây.

Trong cung này không ai không biết Hi Dung Hoa của Di Cùng hiên là người rất ít khi lộ mặt, hầu như không bước chân ra khỏi cửa, bình thường muốn thấy mặt nàng cũng không dễ dàng. Kể từ khi mang thai lại càng khó gặp. Hôm nay là ngày tốt thế nào mà lại ra ngoài đi dạo, không phải là chuyện làm người ta giật mình sao?

Ai nấy người nhìn ta, ta xem người, rồi nhìn thấy Hi Dung Hoa đi tới cách các nàng mấy chục mét thì xoay người đi vào trong đình, an an ổn ổn ngồi xuống.

Mọi người: ...

Vậy là có ý gì?

Tỏ vẻ không thấy các nàng, hay là không thèm nhìn các nàng?

Mọi người lại người nhìn ta ta nhìn người, trong phút chốc trong ngự hoa viên lại yên tĩnh như lúc này.

Nếu là trước đây, Tự Cầm thật sự không dám làm như vậy. Nhưng giờ nàng đã suy nghĩ cẩn thận. Nàng chưa từng nghĩ tới vị trí Hoàng hậu, nàng muốn vị trí Thái hậu. Chưa kể giờ nàng và hoàng hậu vẫn là quan hệ hợp tác. Mặc kệ hoàng hậu vì lý do gì nhưng trong hai năm qua Hoàng hậu chưa từng tính kế hại nàng. Tự Cầm không thể vong ân bội nghĩa mưu tính đẩy người ta đi để lên thay. Huống chi có một điểm tốt nhất, hoàng hậu đối với hoàng đế không có tình yêu nam nữ. Cho nên bọn họ quả thực là liên minh ông trời tác hợp, theo như nhu cầu thôi.

Cho nên, nếu nàng đã không cần vị trí hoàng hậu thì sẽ không có xung đột lợi ích với hoàng hậu. Nếu đã không có xung đột lợi ích, các nàng có thể hợp tác lâu dài. Hoàng hậu chịu trách nhiệm khoan dung rộng lượng, đoan trang hào phóng. Như vậy Tự Cầm cũng chỉ còn lại một con đường có thể đi. Đó chính là xinh đẹp như hoa, làm một yêu phi duyên dáng mặn mà kiêu căng ghen tị.

Nếu đã tính đi đường này, Tự Cầm cũng biết nàng sẽ trở thành kẻ địch của nữ nhân toàn bộ hậu cung. Cho nên có quan hệ tốt với người ta để làm gì. Mọi người vẫn là mỗi người một đường thôi.

A-men.

Con người mà, một đời sẽ luôn đi tới ngã ba đường, sẽ cải biến con đường mình sẽ đi. Ngay từ đầu mục tiêu của Tự Cầm là sinh con trai, làm thái hậu, cố gắng làm một cung phi vô thanh vô tức trong cung. Nhưng hoàn cảnh đưa đẩy, muốn cũng không làm được. Ai kêu nàng động tâm chứ. Nếu đã không thể đi con đường này, như vậy cũng chỉ còn lại con đường tranh thủ tình cảm gian nan khó khăn. Nếu đã quyết định phải đi, Tự Cầm cũng không phải là người dồng dãi, nói làm liền làm.

Câu dẫn người?

Ai không làm được chứ.

Quý phi thường dùng kế, nhưng khi đó Tiêu Kỳ lấy Quý phi áp chế Hoàng hậu, quý phi chẳng cần phải giả bộ mà chính Tiêu Kỳ tự mắc câu. Ai câu ai, cũng không thể nói rõ.

Bây giờ sao, bởi vì thái hậu mà quan hệ giữa hoàng hậu và Hoàng thượng lại thành chung chiến tuyến. Tự Cấm ư? Chính là Đại tướng trong tay hoàng hậu. Huống chi không phải là nàng không biết xấu hổ. Mặc dù nàng và Tiêu Kỳ cũng không được coi là ân ái tình thâm nhưng ít nhất cũng là hai bên tình nguyện mà?

Không phải là nàng khoe khoang, nàng cũng không tin Tiêu Kỳ sẽ không để ý nàng mà thật đi theo Kiều yêu tinh kia!

Trong Tố Vân Điện đã náo nhiệt từ sớm. Thư Họa cho người thay đổi toàn bộ đồ trang trí bên trong. Sau khi xong việc lại chạy sang Thọ Khang Cung đợi lệnh. Lúc đi ngang qua ngự hoa viên, khoe mắt thoáng nhìn, bước chân không khỏi dừng một chút, cô ta nhìn thấy ... Hi Dung Hoa thì phải?

Tâm tư suy nghĩ, bước chân Thư Họa cũng nhanh hơn.

Trong Thọ Khang Cung cũng đang rất náo nhiệt. Kiều Linh Di mở đôi mắt to tròn trong veo như nước cực kỳ vui vẻ nhìn Hoàng thượng. Y như một đóa hoa thẹn thùng đang nở rộ dưới ánh mặt trời.

Thái hậu nhìn cảnh này, khoe miệng cười kín đáo, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Bà cũng thật sự lo lắng Hi Dung Hoa kia sẽ gây ra chuyện gì ngày hôm nay. May sao hoàng đế còn không hồ đồ, trong lòng còn có Linh Di. Thế này là tốt rồi, chỉ cần Linh Di thêm chút sức, phát triển tình cảm năm xưa, sau này cuộc sống sẽ càng ngày càng tốt. Đợi đến khi Linh Di đứng vững gót chân, cho dù Hi Dung Hoa kia thuận lợi sinh hạ hoàng trưởng tử thì thế nào chứ?

Trong cung này trải qua không ít triều đại rồi, người có thể sinh con không thiếu, nhưng có thể nuôi dưỡng lớn mạnh thì được bao nhiêu?

Mấy kẻ kia vẫn quá nóng lòng rồi, không biết rằng có một số chuyện càng chậm thì càng chắc sao.

Bây giờ bao nhiêu ánh mắt của hoàng đế đều đang chăm chú vào thai nhi trong bụng Hi Dung Hoa kia, lúc này mà ra tay chính là ngu xuẩn, chắc chắn không thể thành công. Đợi cô ta sinh con ra, qua một hai tháng, nhiệt tình của hoàng đế giảm bớt, ánh mắt cũng không còn hướng về cô ta nữa. Lúc đó hạ thủ mới là dễ như trở bàn tay.

Thái hậu trong lòng tính toán, ngoài miệng lại nói: "Chớp mắt đã trải qua mấy năm, hai người các con coi như là tu thành chính quả. Không uổng công mấy năm nay Linh Di liên tục tâm tâm niệm niệm muốn trở về bên con, giờ cuối cùng cũng đạt thành tâm nguyện."

Kiều Linh Di liền mắc cỡ che mặt, ngón tay hé ra một kẽ hở, giọng nói ngọt ngào vọng ra, "Cô cô, người chê cười con rồi."

Tiêu Kỳ nghe lời nói này cũng chỉ cười mà không trả lời. Nói đến lẽ ra hẳn phải rất vui vẻ mới đúng. Nhưng không biết rõ vì sao cảm thấy trong lòng hơi bất an. Linh Di thích hẳn hẳn đã sớm biết. Nàng ấy nói muốn bên cạnh hẳn cả đời, khi còn bé cũng từng nghe nàng nói qua. Khi đó hẳn cũng không cảm thấy chuyện này có gì không tốt. Bên cạnh mình có người quen thì vẫn tốt hơn là người xa lạ.

Những người đạt được ước mơ là hẳn lại luôn cảm thấy bất ổn. Trong đầu lúc nào cũng thấp thoáng khuôn mặt vui buồn lẫn lộn của Tự Cẩm. Vừa nghĩ như thế, bất giác liền xuất thần. Đến khi bên tai vang lên tiếng Kiêu Linh Di gọi, hẳn mới phục hồi tinh thần lại.

Vẻ tươi cười trên mặt Kiêu Linh Di mặc dù không thay đổi nhưng trong sâu đáy mắt đã không còn vui nữa, "Biểu ca, người đang suy nghĩ gì đấy. Nhập thần như vậy, muội phải gọi ca mấy lần đấy. Nhất định là chuyện triều chính quá nhiều rồi. Máy đại thần kia đều là kẻ bất tài sao, làm cho

biểu ca muốn nghỉ ngơi một lát cũng vẫn phải lo nghĩ chuyện quốc gia đại sự."

Nghe Kiều Linh Di cố ý nói giọng oán hận, Tiêu Kỳ biết rõ nàng ta đang nói đỡ cho mình trước mặt thái hậu, thật sự giống y như trước kia, trong lòng khẽ thở dài, ngoài miệng lại nói: "Gần đây triều chính cũng khá bận rộn, trăm thường xuyên phải đọc tấu chương đến canh ba."

Mặc dù Thái hậu cũng hơi không vui, nhưng ngày hôm nay cũng không muốn nói chuyện không may, liền phất phất tay nói: "Được rồi, hôm nay Linh Di tiến cung là ngày tốt lành, các con cũng đừng phí thời gian ở chỗ ai gia nữa. Hoàng đế, mặc dù quốc vụ trọng yếu, nhưng sức khỏe của con cũng rất quan trọng. Hôm nay đừng lo chính vụ nữa. Hai biểu huynh muội đi trò chuyện với nhau đi."

Kiều Linh Di biết rõ thái hậu cố ý nói vậy cho biểu ca nghe. Lại sợ biểu ca cảm thấy khó xử, vội vàng đứng dậy nói: "Cho dù cô mẫu không nói, con cũng may mắn mặt dày đưa biểu ca đi. Mấy năm nay không gặp, con cũng thật sự có mấy chuyện muốn nói biểu ca mà."

Thái hậu phất phất tay, Tiêu Kỳ liền thuận thế đứng lên cáo biệt.

Hai người ra cửa chính Thọ Khang Cung, cung nhân Tố Vân Điện đi theo phía sau. Lúc đó Thư Họa có chuyện muốn nói nhưng cũng không dám ở trước mặt hoàng thượng làm bậy, trong lòng chỉ có thể âm thầm sốt ruột. Muốn dùng ánh mắt nhắc khéo chủ tử, nhưng chủ tử của cô ta thì chỉ chăm chú trên người Hoàng đế, cô ta nhấm nháy hết sức cũng chẳng ai thèm để ý.

Kiều Linh Di đi bên cạnh Tiêu Kỳ, nhìn hăn then thùng cười nói: "Biểu ca. Cô cô không có ý gì khác, người đừng giận cô cô. Là muội nghĩ muốn nói chuyện với biểu ca nên mới nhờ cô cô cho chúng ta về sớm. Trước đây

muội chỉ là thân phận tú nữ, không thể phạm quy củ một mình một chỗ với biểu ca. May sao cuối cùng cũng có thể bên cạnh ca rồi."

Tiêu Kỳ nghe lời Kiều Linh Di nói, không khỏi nhớ tới thời gian hai người ở chung trước đây, sắc mặt khẽ dịu vài phân. Cũng biết mấy năm nay nàng ta đi cùng người nhà bị giáng chức tới Trừ Dương, khẳng định cuộc sống không thể thoải mái như lúc ở kinh đô. Nàng ta muốn nói chuyện với hân, hân không cần nghĩ cũng biết nàng muốn nói gì.

Trong lòng thở dài một tiếng, Tiêu Kỳ và Kiều Linh Di sóng vai đi, thẳng một đường đi vào Ngự Hoa viên. Từ xa xa đã thấy nhiều bóng người thấp thoáng ẩn hiện trong vườn, tiếng cười nói văng vẳng theo gió vọng tới.

Kiều Linh Di đã sớm biết mấy nữ nhân không an phận trong hậu cung kia nhất định sẽ không bỏ qua. Nàng ta cũng muốn thừa cơ hội này để mọi người nhìn xem, biểu ca đối với nàng khác người khác thế nào. Cho nên cũng không cố ý đi đường vòng mà trực tiếp đi con đường gần nhất tới Ngự Hoa viên. Giờ phút này nhìn những bóng người thướt tha đi lại đằng trước, trong lòng nàng ta có cảm giác phấn khích hân hoan tung tăng như chim sẻ.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 249: Cướp Đi

Tiêu Kỳ vừa vào ngự hoa viên, ánh mắt đột nhiên liền nhìn vào trong đình. Ngay lập tức như có gì đó hấp dẫn hẳn, lướt qua hết những mỹ nhân rực rỡ trong vườn, theo ánh mắt liền bay đi.

Tiêu Kỳ và Kiều Linh Di sóng vai mà đi, cũng không có bất cứ động tác thân mật nào. Nhưng vừa nhìn đến bóng người trong đình kia trong tích tắc, Tiêu Kỳ bất giác nhích người sang bên cạnh. Chờ đến khi định thần lại hẳn lại thấy hơi ảo não. Hẳn cũng bị tiểu yêu tinh kia làm sợ giật mình phát bệnh rồi.

Kiều Linh Di bên cạnh bị hành động của Tiêu Kỳ làm kinh ngạc, không tự chủ được bèn nghiêng đầu nhìn sang cùng với một vườn mỹ nhân. Mọi người liền nhìn thấy ánh mắt Hoàng thượng nhìn về xa xa, theo ánh mắt liền nhìn thấy ngồi một chỗ khá xa trong đình, Hi Dung Hoa mặc váy màu hồng thạch lựu, đuôi dài thướt tha lướt qua con đường lát đá xanh dưới chân, từ trong đình đi ra.

Ngay khi mọi người cho rằng Hi Dung Hoa sẽ đi qua thì không ai ngờ tới, Hi Dung Hoa vừa ra đình thì xoay người rời đi, liến mắt cũng chẳng thèm liếc về bên này một cái.

Cứ vậy mà đi sao?

Còn tưởng rằng có thể xảy ra màn kịch vui xem chứ. Đang lúc mọi người còn hoảng hốt thì trợn mắt nhìn thấy một bóng áo vàng đi lướt qua bọn họ, nhanh như một cơn gió thổi qua.

Hi Dung Hoa đi.

Sau đó... Sau đó Hoàng thượng cũng đuổi theo.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều rơi trên người Kiều Tiểu Nghi bị bỏ rơi.

Trong phút chốc Kiều Linh Di vẫn chưa thể từ trong cơn kinh ngạc tột độ phục hồi tinh thần lại. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao biểu ca đã đi mất rồi?

Rõ ràng Hi Dung Hoa có làm gì đâu, sao hẳn phải chạy theo chứ?

Mọi người người nhìn ta ta nhìn người, nhưng phần lớn ánh mắt đều tập trung lên người Kiều Linh Di, có đồng tình thông cảm, có mỉa mai khinh thị. Chà chà, còn nghe nói là thanh mai trúc mã cơ đấy, vậy mà trong mắt Hoàng thượng cũng chỉ có một mình Hi Dung Hoa. Khó trách Hi Dung Hoa cứ vững vàng ngồi ở trong đình như vậy. Nhưng sao nàng ta dám chắc Hoàng thượng sẽ đi theo mình chứ?

Nếu đổi lại người khác, có lẽ mọi người sớm đã nói mấy câu châm chọc khiêu khích rồi. Nhưng sau lưng Kiều Linh Di chính là Thái hậu nương nương, ai cũng không muốn làm kẻ ra mặt gây họa. Mọi người nhìn Kiều Linh Di gượng cười, rồi từ từ tản hết ra ngoài.

Trong chớp mắt, cả ngự hoa viên rộng lớn liền trở nên thanh tĩnh, không còn một bóng người nào khác.

Kiều Linh Di đứng chỗ đó, gió đêm thổi qua hai gò má, môi anh đào mím thành một đường thẳng, hai tay siết chặt, đôi mắt mở to không chớp nhìn theo hướng biểu ca rời đi.

Đó là hướng Di Cùng hiên.

Dưới chân vô lực mềm oặt, người lão đảo. Thư Họa liền vội vàng bước tới đỡ lấy chủ tử, hạ giọng nói: "Chủ tử, có chuyện gì thì chúng ta trở về hãy nói. Chỗ này không biết bao nhiêu người đang quan sát chủ tử." Không thể bị người ta coi mình thành trò cười lại còn coi thường mình nữa.

Kiều Linh Di vững vàng tinh thần lại. Thư Họa nói đúng lắm, nàng ta không thể tự mình làm loạn trận tuyến, không thể sợ, không thể để người khác coi mình làm trò cười. Nghĩ tới đây, càng thêm ưỡn ngực ngẩng đầu, vịn tay Thư Họa từng bước từng bước đi về Tổ Vân Điện.

Đi thẳng về phòng mình, nước mắt Kiều Linh Di không nhịn được nữa rơi xuống. Nàng túm lấy tay Thư Họa, "Thư Họa, người nói xem rốt cục Hi Dung Hoa kia dùng thủ đoạn gì mà có thể chiếm hết linh hồn biểu ca như vậy..."

Thư Họa nào biết đâu chuyện này, vội vàng bưng trà đến, đỡ Kiều Linh Di uống một ngụm rồi mới nói: "Tiểu chủ, nô tỳ cũng không biết Hi Dung Hoa kia có điểm gì lợi hại. Trước đây nô tỳ cũng đã nói, trong hai năm qua, cô ta vẫn giữ được Hoàng thượng không sung hạnh người khác."

"Trước đây khi người nói, ta còn tưởng là tin đồn..." Kiều Linh Di lần đầu tiên cảm giác được sự thất bại. Bọn họ còn chưa chính diện giao phong mà nàng đã thất bại thảm hại.

Nàng ta cũng chỉ dùng một bóng lưng thì đã lấy mất người đi.

Biểu ca, rốt cục nàng ta tốt ở chỗ nào chứ?

Rõ ràng trước đây người nói sẽ đối tốt với muội.

Vì sao người lại chạy theo hồ ly tinh kia chứ?

Kiều Linh Di cầm khăn khóc nức nở, nhưng cố gắng không để phát ra thanh âm nào. Khăn tay che miệng, người đổ xuống giường, lệ rơi đầy mặt.

Là nàng ta sơ sẩy, là do nàng ta chủ quan, không nghĩ tới Hi Dung Hoa kia có thể lợi hại đến mức này.

Biểu ca là người thế nào chứ, sao có thể như vậy được?

Lẽ nào hẳn thật sự thích Hi Dung Hoa sao?

Nghĩ tới đây, Kiều Linh Di từ từ ngừng tiếng khóc, thật lâu sau mới bình tĩnh nói với Thư Họa: "Mang nước đến cho ta rửa mặt thay quần áo."

Thư Họa vội vàng gật đầu, thấy chủ tử trấn định lại cô ta cũng thở phào nhẹ nhõm, bưng nước vào rồi mới hạ giọng nói: "Tiểu chủ đừng lo lắng, mai này thái hậu nương nương nhất định sẽ vì người chủ trì công đạo."

Kiều Linh Di chậm rãi rũ mắt xuống, lần này là nàng ta chủ quan, xem thường đối phương. Lần sau tuyệt đối sẽ không mắc sai lầm như vậy nữa.

Hi Dung Hoa, ta cũng muốn nhìn xem cô rốt cục có bao nhiêu lợi hại!

Mà lúc này, trong Di Cùng hiên Tự Cầm đang ôm lưng Tiêu Kỳ mặt mũi tràn đầy tươi cười, người bị ôm lấy Tiêu Kỳ ngay đơ khuôn mặt.

Vì sao hẳn lại luân lạc tới bước này chứ?

"Hoàng thượng theo thiếp đi như thế, ngày mai Thái hậu nương nương chắc chắn sẽ trị tội thiếp. Người nói thiếp phải làm sao bây giờ?"

Tiêu Kỳ cúi đầu nhìn Tự Cầm, "Giờ mới biết sợ sao?"

Tự Cầm buông tay ra, nghiêng mình gối người lên đùi hẳn, cứ vậy ngẩng đầu nhìn hẳn cười mỉm nói: "Không sợ, trừ phi thiếp chết, nếu không đừng ai nghĩ tới việc cướp hoàng thượng từ tay thiếp."

"Nói vậy! Mấy câu nói này cũng có thể tùy tiện nói sao?" Tiêu Kỳ tức đến đen mặt. Người này ngoài miệng đúng là không có cửa cái, nói lung

tung vậy cũng dám nói.

"Thiếp nói thật." Vẻ tươi cười trên mặt Tự Cẩm biến mất, nghiêm trang nhìn chăm chăm vào mắt Tiêu Kỳ, như thể muốn thông qua đôi mắt kia nhìn thấu vào lòng hắn, "Tiêu Kỳ, lời thiếp nói đều là thật. Ai muốn cướp người từ trong tay thiếp thì có bản lĩnh đập lên thi thể thiếp mà qua."

Tiêu Kỳ: ...

"Thiếp biết rõ Hoàng thượng không tin thiếp."

Tiêu Kỳ: Nàng muốn ta nói gì chứ? Ca ngợi lòng ghen của nàng là độc nhất vô nhị sao?

"Nhưng không sao, thiếp sẽ làm cho người thấy."

Thế này có thật không, Tiêu Kỳ không phản bác được.

Nhìn vẻ mặt Tiêu Kỳ ngờ ngẩn tỏ vẻ không thể tin được, Tự Cẩm khoan khoái nở nụ cười, cười một hồi lâu mới dừng lại nét mặt dần dần nghiêm túc, "Tiêu Kỳ, cuộc đời này trừ phi Người buông tay thiếp, nếu không thiếp sẽ không nhường Hoàng thượng cho người khác."

Nhìn vẻ kiên định trong mắt Tự Cẩm, Tiêu Kỳ lại sững sờ ở chỗ đó. Hơi thở dần dần nặng nề, trái tim đập thành thịch. Về lý, lẽ ra hắn phải khiển trách nàng một hồi. Nhưng hắn lại không muốn làm như vậy.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời có người để ý đến bản thân hắn chứ không phải thân phận của hắn.

"Nếu lúc đó ta không đuổi theo thì nàng định làm như thế nào?" Sau khi Tiêu Kỳ trấn định lại, kìm chế nhịp đập của tim mình mới hỏi. Cô gái nhỏ này thật sự là rất tự tin, lại có thể dự liệu được mình sẽ đuổi theo, vạn nhất nếu mình không đi theo thì sao đây?

Sinh con trai, làm thái hậu!

Mấy lời nói này Tự Cầm cũng không ngốc mà dám nói ra, mím môi mới nói: "Không biết nữa, lúc đó thiếp làm như vậy, không có thời gian nghĩ nếu Hoàng thượng không đến thì phải làm sao."

Tiêu Kỳ: ... Gan lớn thế này, tự tin đến mức này, cũng chỉ mình nàng chứ không có ai khác.

"Nếu là ta không đến, nàng sẽ trở thành trò cười lớn nhất trong hậu cung."

"Nhưng nếu Hoàng thượng tới, Kiều Tiểu Nghi liền thành trò cười."

"Ngày mai nàng cáo bệnh đi."

"Thái hậu nương nương sẽ không tin đâu."

"..."

Tiêu Kỳ cảm thấy tối nay quả thực là một ngày lạ lùng, thở dài thườn thượt, thấy Tự Cầm còn cười vô tư, "Nàng lại gây rắc rối cho ta rồi."

"Nếu thiếp không thích người như thế thì tốt rồi, sẽ không quan tâm người đi tới chỗ ai. Thiếp sẽ chỉ nghĩ sinh con khỏe mạnh rồi hưởng thụ cả đời vinh hoa phú quý." Tự Cầm nghiêng đầu, không nhìn Tiêu Kỳ, ánh mắt chăm chăm nhìn xà ngang trên đầu, "Tiêu Kỳ, thiếp không cần những vật ngoài thân kia, thiếp chỉ cần Hoàng Thượng. Cho nên, người hãy cho họ những thứ đó, chỉ cần để Hoàng thượng cho thiếp là đủ. Dù cả đời này thiếp chỉ là một Dung Hoa nhỏ bé thần thiếp cũng hạnh phúc. Dù bắt thiếp làm một cung nữ bên cạnh người cũng đủ rồi."

Tiêu Kỳ nắm chặt tay Tự Cầm, "Lại nói mấy lời càn quấy."

"Dạo này thần thiếp thường có suy nghĩ, nếu như chúng ta là một đôi phu thê bình thường thì tốt biết mấy."

Tiêu Kỳ im lặng ôm chặt Tự Cẩm vào lòng, chỉ trong chốc lát cũng cảm giác được người bên mình run rẩy, vỗ nhẹ nhẹ bờ vai đang khẽ run của Tự Cẩm, "Ta là hoàng đế..."

"Cho nên thiếp có thể không cần vị phần, không cần vinh hoa phú quý, không cần bất luận cái gì hết. Người mang hết tất cả cho bọn họ, bọn họ trả người cho thiếp là đủ rồi."

"Thật sự là càng lớn càng ngốc rồi." Tiêu Kỳ lại thở dài.

Qua lớp vải quần áo mỏng manh Tự Cẩm nghe được tiếng trai tim Tiêu Kỳ đập mạnh mẽ, từng tiếng từng tiếng tựa như đập cùng với nhịp của trái tim nàng.

Không có thề non hẹn biển, không có chính miệng hứa hẹn, nhưng nghe nhịp tim của hắn, nàng lại an tâm kỳ dị.

Người đàn ông này, từ khi nàng biết hắn lúc đầu tiên tới giờ, chưa từng nghe hắn nói tiếng “yêu” với ai. Bắt hắn nói ra hắn yêu nàng có lẽ là không có khả năng. Nhưng hắn đi theo nàng về, giờ phút này hắn ôm nàng, không phải là đáp án sao?

Tự Cẩm cảm thấy mình rất hạnh phúc, cũng biết tìm cơ an ủi chính mình.

"Thiếp đã kêu Ngự Thiện phòng làm bánh mật nướng, chút xíu nữa sẽ xong. Hương vị rất ngon, hoàng thượng nhất định sẽ rất thích."

Tiêu Kỳ bị mưa to chuyển trời quang Tự Cẩm túm tay áo kéo đi dùng bữa. Quả nhiên món ăn này rất là vừa miệng thỏa mãn. Sau khi dỗ Tự Cẩm ngủ say, Tiêu Kỳ nằm đó nhìn chằm chằm đỉnh màn màu xanh nước hồ có

thêu hoa sen hồng nhạt, rất lâu cũng không thể chìm vào giấc ngủ. Thật vất vả mới ngủ được thì vừa mới nhắm mắt lại, bắp chân Tự Cầm lại bị chuột rút, Tiêu Kỳ vội vàng ngồi dậy xoa bóp chân cho nàng. Tự Cầm nặng nề nằm đó đau nhói lông mày lại. Tính ngày cũng phải hơn một tháng nữa mới có thể sinh, đã cảm thấy cực kỳ lâu.

Trần trọc tới nửa đêm, hai người mới chìm vào giấc ngủ. Tiêu Kỳ cảm thấy mình vừa mới chớp mắt thì Quản Trường An bên ngoài đã gọi dậy.

Chân trước Tiêu Kỳ vừa đi vào triều, phía sau Thi cô cô của Thộ Khang Cung liền đến Di Cùng hiên.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 250: Cơ Hội Trả Thù

Kể từ sau khi Tự Cẩm quyết định thì đã biết nàng và thái hậu hoàn toàn không có bất kỳ khả năng hoà giải nào. Cho nên lúc đó, nàng tóc tai bù xù, bên ngoài khoác áo choàng ngoài xiêm y, ngồi ở đầu giường, mặt không thoa chút son phấn nào, toàn thân từ trong ra ngoài đều biểu lộ vẻ mệt mỏi yếu đuối đáng thương.

Thi cô cô không nghĩ tới Hi Dung Hoa lại gặp bà ta trong phòng ngủ, khi thấy dáng vẻ nàng như vậy trong lòng cũng khá kinh hãi. Nhưng rốt cục là người từng trải nhiều năm trong cung, hành lễ vẫn an đều bình thản như không có phát hiện gì, vừa cười vừa nói: "Thái hậu nương nương mời Hi Dung Hoa đi một chuyến, cũng thể hiện coi trọng đối với tiểu hoàng tử tương lai." Một câu nói áp xuống, xem nàng trả lời như thế nào.

Tự Cẩm mày liễu khẽ giường, nhìn Thi cô cô, cực kỳ bất đắc dĩ nói: "Cô cô, người nhìn ta bây giờ, đi gặp thái hậu nương nương quả thực là làm cho lão nhân gia ngọt ngọt. Hôm qua buổi tối bị chuột rút, lăn lộn một đêm không ngủ ngon. Thái y cũng nói ta mang thai này vất vả, thật sự là không dám khinh thường. Chờ thần thiếp sinh con khỏe mạnh sẽ tới chỗ thái hậu nương nương thỉnh tội."

Thi cô cô thế nào cũng không dám nghĩ đến, Hi Dung Hoa lại dừng cảm như vậy, dám nói thẳng không đi, nhất thời chân mày cau lại, đang muốn nói một hai câu khó nghe để nàng ta kinh sợ thì nhìn thấy Hi Dung Hoa ôm bụng khẽ kêu lên. Mấy tên cung nhân bên ngoài Di Cùng hiên lũ lượt chạy vào như nước chảy. Bọn họ đứng xúm xít lại, vây trước giường, vô tình đẩy Thi cô cô ra ngoài.

Thi cô cô thấy trên mặt Hi Dung Hoa đầy mồ hôi, sắc mặt cũng trắng bệch, trong lòng suy nghĩ, có lẽ sức khỏe Hi Dung Hoa quả thực không tốt lắm. Một phòng cung nhân ngay ngăn trật tự lấy nước tới, lau mặt lau tay, người này lấy khăn người kia bưng nước, ai nấy đều căng thẳng như sắp đánh trận. Bận rộn một hồi đến khi xong việc, đúng lúc Thi cô cô nghĩ tới đã có thể nói một hai câu thì lại chứng kiến Hi Dung Hoa bị chuột rút.

Vân Thường cực kỳ có kinh nghiệm quỳ trước giường, giơ tay xoa bóp chân cho Hi Dung Hoa, một hồi lâu sau nước mắt Hi Dung Hoa mới ngừng rơi.

Thi cô cô: ...

Cũng quá già mồm!

Đợi đến Thi cô cô thật sự là không chịu được thì mới đen mặt cáo từ về Thọ Khang Cung.

Đợi đến lúc Thi cô cô đi, Tự Cẩm này mới phát phát tay, nói với Vân Thường: "Mau đứng lên đi, lần trước còn nhớ đặt cái đệm quỳ dưới đất mà." Trước kia xoa bóp chân đều để Vân Thường ngồi trên giường. Nhưng có mặt Thi cô cô ở trong này, Vân Thường đương nhiên không dám có bất kỳ sai sót nào trước mặt bà ta, không khéo lại bị người ta điểm tội chủ tớ không phân biệt.

"Không sao quỳ có một lúc thôi, nô tỳ không đau chút nào, thế này thì có là gì đâu." Vân Thường vừa cười vừa nói, "Trước kia đi theo các cô cô học quy củ, quỳ một ngày, còn phải giữ lưng thẳng tắp, dám sụp lưng sẽ phải quỳ thêm một ngày nữa cơ."

Biết rõ trong cung rất giữ quy củ, Tự Cẩm cười cười cũng không nói gì, chỉ nói: "Ở bên ngoài đừng phạm quy củ, đóng cửa lại thì không cần quá cẩn thận nữa."

"Tất cả nô tài trong Di Cùng hiên đều một lòng cảm tạ lòng khoan dung của chủ tử, chỉ ở đây người hầu mới cảm thấy thoải mái một chút." Vân Thường cười nói.

Tự Cầm cũng cùng cười theo. Mặc dù nàng yêu cầu không cao nhưng Vân Thường và Trần Đức An lại quản lý chặt chẽ. Nàng cũng biết bọn họ làm thế đều là tốt cho nàng, không thể để cho người ngoài bắt được sai lầm của chủ tử. Huống chi hai người này cũng cần biểu lộ quyền uy, làm mấy người khác kính sợ trong Di Cùng hiên. Cho nên Tự Cầm biết rõ Vân Thường nói thoải mái là chỉ mấy người thân cận so với những người hầu khác mà thôi.

Buộc lại đầu tóc, sau khi thay quần áo, Tự Cầm đi ăn sáng. Cháo nấu nhừ nhuyễn thơm ngát, cho thêm chút hạt, quả khô. Tự Cầm ăn hai chén nhỏ. Lại ăn trái cây, mấy thứ tráng miệng rồi buông đũa. Mắt thấy ngày sinh càng ngày càng gần, để bảo đảm mình có thể sinh sản thuận lợi, nàng phải chú ý giảm bớt lượng đồ ăn từ bây giờ. Dù sao thời đại này cũng chưa có công nghệ sinh mổ để bảo vệ tính mạng. Vì mình suy nghĩ, Tự Cầm phải áp chế ham mê ăn uống của mình lại.

Ăn sáng xong đi một vòng quanh sân, Tự Cầm không biết rõ trong cung đang bàn luận sôi sục chuyện ngày hôm qua.

"Hi Dung Hoa kia quả là lợi hại, ánh mắt người ta còn không thèm nhìn tới Kiều Tiểu Nghi, chỉ bằng một cái bóng lưng đã câu Hoàng thượng đi mất, sao mà lợi hại như vậy chứ?"

"Đây chính là số mệnh, từ sau khi Hi Dung Hoa thị tẩm thì nàng ta đã không buông Hoàng thượng rồi, rất bá đạo lợi hại."

"Còn không phải sao, may mà Quý phi nương nương Ngọc Trân công chúa, một tháng cũng có thể gặp Hoàng thượng vài lần. Chứ như tôi và cô,

trừ phi trong cung thiết yến, nếu không thì ngay cả bóng lưng Hoàng thượng cũng không thấy. So với người ta quả là tức chết người."

"Các cô nói xem Hi Dung Hoa kia rốt cục ... sao lại giỏi như vậy chứ?"

"Không lẽ là con hồ ly tinh đội lốt ..."

"Hôm nay Kiều Tiểu Nghi đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương, mặc dù nàng ta vẫn cười tươi, nhưng vòng bầm đen dưới mắt không lừa được người khác. Cũng khó trách, là thanh mai trúc mã của Hoàng thượng mà, kết quả... Vẫn không giữ được."

"Trước đó vài ngày cũng không biết là người nào không biết xấu hổ, trước mặt mọi người, không danh không phận mà dám ngồi bên cạnh hoàng thượng đấy. Hi Dung Hoa ở kia cũng thấy mà, trong lòng cô ta lúc ấy chắc cũng kìm nén lắm. Tôi đoán chừng là cô ta đã sớm có ý định lấy lại danh dự rồi."

"Hoàng thượng thích khoan dung cô ta, người khác thì có biện pháp gì chứ?"

Một câu nói, đem tất cả thanh âm ở đây đều ép xuống.

Đúng vậy, Hi Dung Hoa kia chẳng qua là một Dung Hoa nho nhỏ, cho dù là mang thai, đổi lại là các nàng cũng không dám lấy mặt người đi trong ngự hoa viên ngay trước mặt Kiều Tiểu Nghi. Kiều Tiểu Nghi thì không sao cả, nhưng là phía sau cô ta có thái hậu nương nương đó? Nhưng mà người ta Hi Dung Hoa thì dám. Mặc dù người nhà mẹ đẻ được trọng dụng, nhưng chức quan không tính là cao, người ta dựa vào cái gì mà dám làm vậy chứ?

Có Hoàng thượng làm chỗ dựa!

"Tôi nghe nói sáng sớm ngày hôm nay sớm Thi cô cô đi tới Di Củng hiên."

"Thật sao?"

"Rồi sao?"

"Kết quả?" Một đồng người gấp gáp truy vấn.

"Nghe nói Thi cô cô thở phì phì mặt đen lại từ Di Cùng hiên đi ra, chao ôi." Cái gì gọi là bản lĩnh? Đây chính là bản lĩnh, có thể để cho Thi cô cô của Thọ Khang Cung thái hậu nương nương tay không mà về, các nàng ăn gan hùm cũng không dám.

"Các cô nói lúc này Hi Dung Hoa to gan như vậy, sẽ không sợ sinh con xong..." Thái hậu thu sau tính sổ sao?

"Hai ngày nữa là Vương quý nhân và Sở quý nhân tiến cung, các cô nói Hoàng thượng có đi hay không?"

Bởi vì Kiều Tiểu Nghi thất bại. Cho nên mấy cung tần được giữ lại chuẩn bị sắp vào cung cũng thành đối tượng để thăm dò. Cũng đồng thời đang suy đoán, Hi Dung Hoa kia có giờ cao đánh khẽ không nhỉ. Dù sao trong này còn có Sở quý nhân kia, dù sao cũng là muội muội ruột của Hoàng hậu nương nương. Hi Dung Hoa luôn luôn là người theo phe Hoàng hậu nương nương, hẳn là không thể không giữ thể diện cho Hoàng hậu nương nương chứ?

Mà lúc này, trong Thọ Khang Cung thái hậu nhìn Kiều Tiểu Nghi nhú mày nói: "Đừng cảm thấy ủy khuất, tiến cung thì phải chấp nhận thôi. Có bao nhiêu nữ nhân vây quanh hoàng thượng, ai cũng nghĩ phải lấy được lòng hắn, vậy thì phải xem bản lĩnh từng người."

Kiều Linh Di cảm thấy uất ức. Từ nhỏ đến lớn nàng ta chưa từng bị ủy khuất như vậy. Cho dù cả nhà bị tiên đế giáng chức đày đi Trừ Dương cũng chưa từng chịu ủy khuất thế này. Bởi vì nàng ta biết rõ, sớm muộn gì nàng

ta cũng sẽ trở về. Trừ Dương chẳng qua là chỗ dừng chân tạm thời của nàng ta mà thôi.

Nhưng bây giờ, lần đầu tiên nàng ta thật sự rõ ràng cảm nhận được sự lợi hại của nữ nhân trong chốn hậu cung. Cô cô năm đó cũng không phải là vừa vào cung đã là hoàng hậu, cũng phải trải qua nhiều năm chìm nổi mới được ngồi trên vị trí kia. Nhưng, tới khi nàng ta biết chuyện thì cô cô đã là hoàng hậu. Cho nên đối với những chuyện kia nàng ta chỉ nghe nói chứ không được tận mắt chứng kiến, trong lòng khó tránh khỏi coi nhẹ.

Lần này dự tuyển, trong lòng nàng ta cũng cực kỳ nắm chắc. Dù sao nàng ta và biểu ca là thanh mai trúc mã, tình nghĩa khăng khít. Nhưng, nhưng hôm qua hắn bỏ lại mình, ngay cả một câu nói cũng không lưu lại, cứ thế đuổi theo bóng lưng Hi Dung Hoa kia mà đi.

Hi Dung Hoa một câu nói cũng chưa nói, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không nhìn sang, biểu ca hắn liền vội vã đuổi theo. Khi đó, nàng ta đã biết là không còn như trước nữa.

"Cô cô, Hi Dung Hoa kia tuyệt đối không thể giữ được." Kiều Linh Di cầm khăn lau nước mắt, "Có cô ta ở đây, chỉ sợ biểu ca..."

Thái hậu nhìn Kiều Linh Di, "Bình thường thấy con còn tỉnh táo, sao vừa gặp chuyện thì đã rối loạn hết cả. Thế này đã là gì đâu, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ thôi. Nếu con khóc nháo lên mới khiến Hoàng thượng càng thêm coi thường con, cả chút áy náy sẽ không còn nữa." Nói đến đây dừng một chút, "Chờ đến khi muội muội của hoàng hậu tiến cung, con cứ ngồi chờ xem, xem Hi Dung Hoa kia sẽ làm như thế nào. Ai gia cũng muốn nhìn một chút, cô ta sẽ đoạt hay cướp người."

Đầu tiên Kiều Linh Di sững sờ rồi lập tức liền hiểu được. Sở Trường Lam kia là muội muội ruột của hoàng hậu, Hi Dung Hoa là người của hoàng hậu, chắc chắn không thể không giữ thể diện cho hoàng hậu. Đúng là nàng

ta quá nóng lòng, trong lúc nhất thời trong lòng rối loạn mất bình tĩnh nên mới này mới khóc lóc kể lể trước mặt cô cô, thật sự khiến cô cô coi thường mình cũng đúng.

Nghĩ tới đây Kiều Linh Di liền kéo tay thái hậu làm nũng, "Đa tạ cô cô chỉ điểm, không phải là con thương tâm sao. Biểu ca chưa từng đối với con như vậy, trong phút chốc con không thể suy nghĩ cẩn thận."

Thái hậu liền vỗ vỗ tay Kiều Linh Di, "Cho dù là có tình nghĩa thanh mai trúc mã, nhưng con cũng phải nghĩ Hi Dung Hoa kia có thể mê hoặc Hoàng thượng đến mức này, thấy rõ thủ đoạn phi phạm. Con phải chú ý cẩn thận nhiều hơn mới là chuyện nên làm."

"Vâng, con biết rồi." Kiều Linh Di ngoan ngoãn đồng ý. Nàng ta không thể sợ, không thể sốt ruột. Nàng ta vừa mới tiến cung mà thôi. Hi Dung Hoa kia đã ở bên cạnh biểu ca ba năm, đương nhiên so với người đã rời kinh mấy năm như nàng có ưu thế hơn.

Thái hậu gật gật đầu, nét mặt lạnh lùng nghiêm túc, "Vậy con hãy làm cho Bản cung xem, Hi Dung Hoa sắp sinh rồi. Khi cô ta ở cữ, biểu ca con cũng không thể lưu lại ở Di Cùng hiên. Đây là cơ hội tốt." Nói đến đây dừng một chút, "Lại chú ý chuyện của Sở Trường Lam nữa, không phải con và Sở Trường Lam quan hệ không tệ sao? Lúc cần thì qua lại nhiều một chút."

Kiều Linh Di siết chặt tay mình. Nàng ta hiểu rõ ý tứ của cô cô. Tốt nhất Hi Dung Hoa cũng bắt người đi, lúc đó bên chỗ hoàng hậu ... Nghĩ tới đây, Kiều Linh Di mới thoải mái thở phào một hơi, cuối cùng cũng còn có cơ hội trả thù.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 251: Vây Cung

Editor: Hương Cỏ

Gần đây trong cung đặc biệt náo nhiệt. Sau khi tuyển tú rất nhiều người mới tiến cung. Bao nhiêu ánh mắt mong chờ, vừa hy vọng người mới có thể cướp đi danh tiếng Hi Dung Hoa, vừa có thể đục nước béo cò, nói không chừng còn có thể tranh thủ thời cơ mang thai sinh con. Trước có Kiều Tiểu Nghi vừa tiến cung đã bị mất thể diện, sau đó con gái ba nhà Lý Vương Sở tiến cung nhưng hoàng đế bận xử lý chính vụ không rảnh tiến hậu cung. Vốn khi người mới tiến cung hẳn sẽ phải náo nhiệt vui tươi, chẳng ngờ vì những lý do trên mà trong hậu cung ngược lại trở nên an tĩnh khó tả.

Vụ thu hoạch sắp tới, chuyện này quan hệ đến tình thế thu thuế nông năm nay của Vương Triều Đại Vực, quan hệ đến khoản thuế đầu tiên thu về từ Tuyệt Hộ Quận. Trước có Ngụy các lão lĩnh chỉ ra kinh điều tra vụ án phủ khố thiếu thuế nông, sau có tới vụ thu hoạch của Tuyệt Hộ Quận được bao người chú ý. Lại có bộ Hộ, bộ Lại, bộ Binh thay nhau thượng tấu kết quả điều tra. Lại thêm chuyện sĩ tử bình dân lấy Tần trạng nguyên cầm đầu chiến đấu không ngừng nghỉ với nhóm thế gia do quan viên cầm đầu. Từ việc lớn như quan lại nhận hối lộ, giấu nợ thuế tới chuyện nhỏ như oan ức của các nhân viên trong huyện phủ, nha môn Tần trạng nguyên đều có thể lấy ra, chọn những việc xấu xa nhất, từng câu từng chữ viết thành tấu chương, có lý có chứng, khó lòng chối cãi.

Trên triều đình sĩ tử bình dân lấy Tần trạng nguyên cầm đầu chiến đấu hăng say, đao kiếm soàn soạt muốn đoạt quyền, thế gia quý tộc lấy quan viên làm đại biểu thề sống chết bảo vệ quyền lợi của mình. Hai bên tranh

cải gió tanh mưa máu, chiến đấu không hề lùi bước. Lúc đó Tiêu Kỳ ở trên triều đình, bình thản nhìn hai bên xáp lá cà, ngồi vững như núi, nhìn gió gào mưa tuôn, thuận tay chỉ điểm giang sơn. A, không, châm ngòi thối lửa, làm mâu thuẫn càng ngày càng lớn, từng bước từng bước xói tái quyền thế trong tay thế gia.

Trước kia bộ Lại tiếp nhận quan viên, phía dưới mấy nhà thế giacùng hợp kế chia nhau, con nhà ai đứng vị trí này, con nhà nào đứng vị trí kia. Sắp xếp hoàn hảo mới trình tấu chương xin phê duyệt. Tiêu Kỳ cũng không thể tìm ra sơ hở, cho dù biết rõ bọn họ lấy việc công làm việc tư cũng không có biện pháp nào. Giờ có cây đao Tần trạng nguyên này quá hay. Bên kia vừa đề cử người nào lên chức thì bên này trình ra rõ ràng lý lịch, tất cả những tội lỗi, sai lầm đều liệt kê rành mạch, lại thêm lời chứng vật chứng đầy đủ. Ủh, còn vì sao có thể thu thập chứng cứ đầy đủ hết như thế, mỗi vị cao thủ Kiêu Long Vệ trong bóng tối không thiếu xuất lực hành động.

Tô Thịnh Dương chỉ nghe lệnh của hoàng đế. Không có hoàngmệnh, ngay cả Tần Tự Xuyên tự mình đến cửa cũng chỉ tay không mà về. Giờ hoàng đế kêu Tô Thịnh Dương hỗ trợ trong bóng tối, đương nhiên hẳn ta sẽ chu toàn mọi chuyện thật hoàn hảo, không để ai bắt được chút sơ hở nào.

Hai người này một sáng một tối, phối hợp hết sức ăn ý. Người người chỉ thấy Tần Tự Xuyên trên triều đình danh tiếng lẫy lừng, nhưng không ai biết Tô Thịnh Dương trong bóng tối ngấm ngấm ra tay.

Trên triều đình chấn động, trong hậu cung các phi tần có tin tức linh thông trong lòng lo sợ bất an. Ai nấy đều chửi mắng Tần Tự Xuyên kia thậm tệ. Hết lần này tới lần khác người kia giống y như mũi kiếm bằng sắt, không thềm để ý chút nào những đồn đãi bình luận của bên ngoài đối với hắn. Hơn nữa, thứ nhất người này hoàn toàn không có người nhà liên luy, đơn thương độc mã một mình. Thứ hai không có tộc nhân ràng buộc, tương

lai thế nào cũng không lo, quả nhiên là khiến người ta không có chỗ ra tay, cảm thấy cực kỳ thất bại.

Đương nhiên Tự Cẩm cũng nghe mấy việc này. Nhưng nguyên chủ cất giấu ký ức kia quá chặt chẽ, quả thực cảm giác của nàng đối với vị trúc mã này cũng chỉ ở giai đoạn nghe nói chứ chưa có bất kỳ cảm xúc nào. Cho dù nghe được tên cũng chỉ là một người xa lạ mà thôi, trong lòng hoàn toàn không trỗi dậy bất luận rung động gì. Huống chi, Tự Cẩm cũng tin tưởng nếu trúc mã đã làm quan thì chắc chắn hãn ta cũng không ngu ngốc mà nhắc tới chuyện hôn ước năm xưa.

Giờ thân thể Tự Cẩm càng ngày càng nặng. Sau khi mấy tú nữ được sắc phong vào cung, Hoàng hậu nương nương đã tổ chức một bữa tiệc náo nhiệt trong Phượng Hoàn Cung để đón chào người mới. Rồi theo những chấn động trên triều đình, mọi thứ lại khôi phục an tĩnh như ngày xưa. Giờ Tự Cẩm chỉ cảm thấy cần giữ sức khỏe mình thật tốt, bình an sinh hạ đứa bé này. Tốt nhất là sinh hoàng trưởng tử thì nàng cũng có chỗ đứng vững vàng. Đương nhiên nàng rất thích sinh con gái nhưng sẽ không tốt đối với tình thế của nàng bây giờ.

Nàng không phải là Quý phi, dù sinh con gái cũng vẫn giữ vị thế uy nghi của mình.

Mặc dù kiếp trước chưa từng sinh con nhưng Tự Cẩm cũng biết làm sản phụ là thế nào. Đó là nhất định phải duy trì việc đi lại, như vậy lúc sinh sản mới có thể dễ dàng, giảm bớt đau đớn và nguy hiểm. Cho nên mỗi ngày nàng đều kiên trì đi mấy vòng ở trong sân. Ngự Hoa viên đã không thể đi nữa. Giờ mỗi ngày có quá nhiều phi tần đi dạo chỗ đó. Lần trước Tự Cẩm thừa dịp ban đêm ra ngoài tản bộ chốc lát lại gặp mấy người nói qua nói lại. Cho nên dứt khoát không ra ngoài nữa.

Mấy ngày nay, Tiêu Kỳ và nàng như thế có sự ăn ý vậy. Hãn sẽ không giống như trước đây không có việc gì thì đến Di Cùng hiên mà phần lớn

thời gian đứng ở Sùng Minh Điện. Thứ nhất là bởi vì tiền triều xác thực quá nhiều chính vụ. Thứ hai người mới tiến cung nếu Tiêu Kỳ đi thân cận thì Tự Cẩm lại nổi cơn ghen tuông, dấm chua nồng nặc. Huống chi, bây giờ Tiêu Kỳ cũng chỉ một lòng lo quốc gia đại sự. Nhi nữ tình trường ư? Hẳn cảm thấy có một bình dấm chua đã đủ phiền lòng, thật sự là không có tâm tư xây dựng thêm cảm tình nào nữa.

Có điều, một nam một nữ mà hài lòng vừa ý với chuyện thế này thì thật sự là xác suất quá nhỏ. Cái gọi là tình yêu này nọ, cần phải có thiên thời địa lợi nhân hoà.

Tiêu Kỳ không có nhiều thời gian dành cho những chuyện thế này, Tự Cẩm cũng canh phòng nghiêm ngặt cố sống chết để giữ lấy không nhượng bộ chút nào. Hai người này ở hậu cung không cần thống nhất mà lại khó được tâm ý tương thông. Cả hai đều tương đối hài lòng đối với kết quả này. Một người không cần hao tâm tổn trí ứng phó nữ nhân, một người không cần lo lắng quả dưa chuột kia trở thành đồ công cộng. Chỉ có một chút đáng tiếc là, vì kiêng kỵ mọi người bàn tán, Tiêu Kỳ cũng không tiện thường xuyên đi tới Di Cùng hiên.

Bây giờ Sùng Minh Điện quản chế càng thêm nghiêm cẩn hơn so với trước kia. Trước đây thỉnh thoảng cung phi không có chuyện còn có thể đi Sùng Minh Điện đưa canh ngon, thuốc bổ, khơi gợi một chút tình cảm. Nhưng bây giờ, thật tiếc nhé, tiền triều quan trọng, không ai rảnh rỗi đón tiếp. Vì biểu đạt làm gương tốt, hoàng hậu dẫn đầu, trách cứ Ngọc Quý Tần không tuân theo cung quy.

Từ đó Sùng Minh Điện hoàn toàn cách ly với hậu cung, lấy Hợp Nghi Điện làm giới hạn, cửa cung bây giờ luôn có người canh gác, hai canh giờ đổi ca một lần. Nếu không được tuyên gọi thì bất luận kẻ nào cũng không được bước qua cửa này một bước. Trừ cánh cửa này với bên ngoài, đường từ hậu cung đến Sùng Minh Điện cũng chỉ còn lại con đường đi qua Di Cùng hiên.

Tự Cầm nghĩ tới nghĩ lui, cực kỳ quả quyết kéo người thật vất vả khuya khoắt mới đến được Tiêu Kỳ nói: "Từ chỗ này Hoàng thượng xây một tường ngăn đi. Con đường này cũng không cần đi nữa, chỉ cần giữ lại cửa cung và cho người đứng canh là được."

Tiêu Kỳ chắc chắn sẽ không chủ động nói, chủ yếu do Tự Cầm thích nghĩ ngợi lung tung, vạn nhất nàng cho rằng hắc đề phòng nàng thì sao? Giờ Tự Cầm chủ động nhắc tới, Tiêu Kỳ liền lấy bản đồ hậu cung tới, chỉ con đường trước mặt Di Cùng hiên nói: "Lấy hồ này làm ranh giới, chỗ này là con đường duy nhất thông với Sùng Minh Điện. Nếu ngăn lại thì chẳng khác nào hoàn toàn ngăn cách với hậu cung này."

Tự Cầm gật gật đầu, hắc biết rõ Tiêu Kỳ cố ý tách bạch hậu cung ra. Nhưng chuyện thế này từ kiến triều tới nay chưa từng có vị hoàng đế nào làm qua. Thế cho nên tiền triều và hậu cung vẫn có cảm giác ở chung một chỗ. Giờ khóa lại cửa cung bên cạnh Hợp Nghi Điện, chỗ Tự Cầm dạo này cũng nhiều người qua lại, không ít thái giám cung nữ muốn thám thính tin tức ra vào. Đám người Trần Đức An quả thực là ngày đêm không dám sơ sẩy, lúc nào cũng nhìn chăm chăm, chỉ sợ có người nào đó nhân cơ hội đến Di Cùng hiên quấy rầy.

"Thiếp biết rõ người bận rộn chuyện đại sự quốc gia cho nên đừng bận tâm tới thiếp. Thiếp sẽ không vì chuyện này mà nghĩ ngợi lung tung đâu."

Một câu chọc trúng tâm sự Tiêu Kỳ, Tiêu Kỳ ngẩng đầu nhìn nàng, thẳng thắn như thế tin được không đây?

Giống như coi đầu óc hắc chỉ tính toán mấy chuyện nhỏ nhen vậy, cũng không nghĩ xem là ai làm như thế.

Tự Cầm cũng không biết trong lòng Tiêu Kỳ đang châm biếm mình, hơi nhú lại lông mày nói: "Trước kia thiếp luôn cảm thấy tần phi trong hậu cung quá mức thường xuyên liên hệ với nhà mẹ đẻ. Tin tức trong ngoài

truyền qua lại quá nhanh chóng, đối với Hoàng thượng cũng không phải là chuyện tốt."

Trong cung không giữ được bí mật, làm hoàng đế bị người ta biết hết nội tình, đương nhiên sẽ phải nhận sự chế trụ của người khác.

"Cho nên lần này, trăm liên nhân cơ hội người mới vào cung, vừa vận chính đồn cung quy, từ từ chặt đứt mối liên hệ này." Tiêu Kỳ chỉ mấy cống ra vào hậu cung. Trước đây đại thần trong triều đối với vương quyền có nhiều lực cản, ngay cả hoàng đế nghĩ muốn làm như vậy cũng chịu vì tâm có thừa lực không đủ.

Nhưng bây giờ có Tần Tự Xuyên và Tô Thịnh Dương giúp đỡ trong bóng tối, khuấy đảo triều đình đến mưa gió không ngừng, hẳn liên có cơ hội ra tay bít lại lỗ hổng này.

"Chuyện này là đại sự, đương nhiên phải cẩn thận làm." Trong chuyện quan trọng, xưa nay Tự Cẩm đều luôn cẩn thận rõ ràng, suy nghĩ một chút lại nói: "Rốt cuộc chuyện này phải cần Hoàng hậu nương nương ra mặt mới có thể danh chính ngôn thuận." Nói xong câu này, Tự Cẩm lại nghĩ tới Sở Trường Lam kia còn ở hậu cung, nếu hoàng đế bắt Hoàng hậu phối hợp, hoàng hậu nhân cơ hội đề ra điều kiện thì làm sao bây giờ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Tự Cẩm thở dài, muốn làm mấy chuyện mà sao khó như thế chứ?

Thấy Tự Cẩm lại không nói lời nào, Tiêu Kỳ dờ khóc dờ cười, biết rõ nàng lại nghĩ tới chỗ nào rồi. Cũng mặc kệ nàng, cả ngày chỉ thích nghĩ ngợi lung tung. Bây giờ hẳn có muốn làm gì cũng là tâm có thừa lực không đủ. Vậy mà người bên cạnh này vẫn là kẻ đã man không hiểu chuyện, cực kỳ đau đầu. Chỉ riêng một biểu muội đã khiến hai người lẫn lộn khó chịu rồi. Hơn nữa trên triều đình nhiều chính vụ như thế, hẳn làm gì có tinh thần suy nghĩ những chuyện nhi nữ tình trường kia.

Huống chi, ở chỗ người khác cũng đâu có tiện, nói cái gì cũng phải cân nhắc đắn đo. Làm sao thoải mái như ở chỗ Tự Cầm, không cần lo lắng ngày hôm nay những lời vô tình của mình có thể bị triều thần bên ngoài biết rõ, nghĩ cách làm mình ngọt ngào.

Cho tới bây giờ Hi Ngôn Thanh của hắc đều giúp đỡ hắc, làm người khác ngọt ngào.

Nghĩ tới đây, Tiêu Kỳ lại cảm thấy thoải mái.

"Bên chỗ Hoàng hậu nàng không cần lo lắng, ta sẽ đi nói với cô ấy." Tiêu Kỳ không nhắc gì tới Sở Trường Lam, lại nghĩ tới con đường trước cổng Di Cùng hiên, nghĩ tới ở chỗ này xây tường ngăn lại thành cung riêng thì tốt biết mấy.

Theo ý tưởng của hắc thì sẽ vây luôn Di Cùng hiên vào trong phạm vi của Sùng Minh Điện. Nối thành cung một khối với nhau, vừa đóng cửa cung, bọn họ muốn gặp mặt thì gặp mặt, không cần phải lo người khác nhòm ngó bàn ra tán vào.

Chứ cái kiểu lén lút gặp nhau khuya khoắt như trộm thế này, thật sự là quá chua xót!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 252: Khóc Lóc

Editor : Hương Cỏ

Trước Trung thu, hoàng đế ban sắc dụ, trục xuất bốn mươi hai quan viên văn võ từ ba đại Châu phủ, Khánh Dương phủ, Hưng Hà phủ. Cách ly hơn một trăm quan viên thông phán chờ xét hỏi. Những nơi thiếu quan viên quản lý thuế nông, sai nha, khuyến nông, thủy lợi ..., nếu không có người đảm nhiệm thì đều tuyển người tài mới.

Đối với những người nhận tiền hối lộ, vu oan người vô tội làm dân chúng phẫn nộ, tất cả giam vào ngục, đánh ba mươi trượng, đày ra biên ải làm nô dịch.

Đối với những người không cần cù việc công, đòi hỏi tiền bạc, khiến dân chúng sợ hãi mà dẫn tới chết người, làm nhiều việc ác, tất cả giam vào ngục, đánh ba mươi trượng. Tri huyện chém đầu, huyện thừa thì bãi chức và đày ra biên ải làm nô dịch trọn đời!

Đối với những người lạm dụng tư quyền, ép giá lương thực, chiếm lấy ruộng đất của người khác, bắt vào đại lao bộ Hình. Bồi cáo tội lỗi trước toàn dân trong mười ngày sau, sau đó bãi quan đày ra biên ải làm nô dịch trọn đời!

Đối với những người đã nhận tiền bạc của thương hộ, đổi lấy lương thực cho người khác, tư lợi cho cá nhân, báo nợ thuế nông, chém đầu!

Sắc dụ tuyên đọc trước điện thánh, hơn một trăm quan viên có liên quan. Trong đó quan viên ở Giang Nam chiếm hơn một nửa. Hoàng đế vô cùng

tức giận, người nào đứng ra biện hộ phân trần đều bị coi là đồng lõa. Triều thần khiếp sợ, không ai dám phản bác. Trong tay hoàng đế nắm chứng cứ, từng sự việc đều có nhân chứng vật chứng đầy đủ, tất cả quan viên bị bắt vào kinh đều tội trạng rành rành.

Lần này, Ngụy các lão này khâm sai quả nhiên là cần quét hơn phân nửa quan trường phía nam, kết quả này khiến chính ông ta cũng không dám tin. Từ ban đầu khiếp sợ, dần dần phần nộ rồi tới chết lặng. Cuối cùng phạm những ai ra mặt biện hộ, uy hiếp ... đều bị Ngụy các lão đuổi ra ngoài cửa, ghi chép vào trong danh sách, hồi kinh sau trình hết lên Hoàng thượng.

Bộ Hình, Đại Lý tự, Đô sát viện, ba bên thẩm tra, trên triều đình gió tanh mưa máu, trong hậu cung im ắng đến nỗi châm rơi có thể nghe thấy.

Tự Cẩm đã hơn nửa tháng không thấy Tiêu Kỳ, không nghĩ tới lần này lại xảy ra chuyện động trời như vậy. Hơn nữa nàng nghe nói Tần Tự Xuyên cũng bị hoàng đế nhét vào bộ Hình để tham gia thẩm tra chờ ngày phán xét. Có một vị sát thần như thế ở đây, chắc hẳn cũng không ai dám công khai cầu tình giở trò gì.

Tính số ngày thì nàng cũng sắp sinh. Thái y nói ngày dự sinh sẽ vào cuối tháng tám hoặc là đầu tháng chín, sớm hoặc trễ mấy ngày đều là bình thường, kêu nàng không cần lo lắng. Dù sao Tự Cẩm cũng là lần đầu tiên sinh con, cho dù đã từng đọc rất nhiều sách báo về chuyện này thì cũng chỉ là nghe nói mà thôi, không có kinh nghiệm thực tế. Bây giờ càng gần đến ngày sinh thì càng căng thẳng. Hơn nữa thái y dặn dò nhiều lần phải đi lại, không cần lười biếng khiến Tự Cẩm càng khẩn trương.

Đúng lúc này thì Tiêu Kỳ đang bận tối mắt với án quan viên phía nam. Vụ án này kéo không biết bao nhiêu quan viên lớn nhỏ xuống chức. Mà cơ hội này đúng là lúc Tiêu Kỳ cài người của mình vào nắm vùng là tốt nhất. Bởi vì chuyện này mà Tự Cẩm cũng phải nén nhịn không đi quấy rầy

Tiêu Kỳ. Cũng trong lúc này, con đường thông từ Di Cung hiên sang Sùng Minh Điện bị xây bao vây lại.

Rốt cuộc, con đường duy nhất thông từ hậu cung tới Sùng Minh Điện bị cửa cung ngăn cản, không còn ai có thể tự tiện đi thẳng tới Sùng Minh Điện.

Đương nhiên, bên chỗ Tự Cầm từ sớm đã có Quản Trường An tự mình mang lệnh bài tới. Dựa vào cái này, thị vệ trông coi cửa cung kia sẽ không dám ngăn cản nàng đi vào.

Tất cả tú nữ đã vào cung hết, chuẩn bị lại tới tết Trung thu. Dưới sự chủ trì của hoàng hậu, trong cung dần dần lại có không khí náo nhiệt. Hai bức tường cung cao ngất dựng lên, toàn bộ thủ vệ trong cung đổi thành Kiêu Long Vệ trong một đêm. Ai còn nghĩ sẽ đưa tin trong cung ra bên ngoài đã là muôn vàn khó khăn.

Hành động của Tiêu Kỳ vừa hiểm vừa nhanh, cơ bản không lộ ra chút động tĩnh nào. Hầu như trong một đêm Kiêu Long Vệ tiếp quản toàn bộ các vị trí gác cửa cung của Phi Long Vệ. Còn Phi Long Vệ vì lý do đấu thua Kiêu Long Vệ mà bị hoàng đế đưa vào quân doanh trong kinh đô chịu sự huấn luyện.

Hoàng đế luyện binh, lại lấy Phi Long Vệ dẫn đầu binh lính, cho nên thế gia cũng không có lập trường phản đối. Phi Long vệ cũng chỉ là một đội lính bảo vệ hoàng gia, chẳng lẽ còn muốn nói hoàng đế có tâm tư khác sao? Hoàng đế thao luyện Phi Long Vệ, ai dám nói đây không có lòng trọng dụng, người dám gây chuyện ư? Vạn nhất hoàng đế tức giận, buông tay mặc kệ, tiền đồ sau này của Phi Long Vệ kia cũng liền bị phá hủy.

Lực lượng thế gia tập trung nhiều trong Phi Long Vệ, quả đặng này khiến bọn họ ăn không trôi phun không ra, quả thực có thể ghen chết người.

Thời gian tết trung thu cũng là khi thái hậu vừa trở về, vì lý do này mà hoàng hậu nghĩ cho dù thế nào cũng phải tổ chức thật lớn. Hơn nữa, lần này án nợ thuế trên triều đình đang gay gắt, tranh chấp gió tanh mưa máu. Hậu cung nên có sự kiện vui vẻ để hòa giải bớt. Kể từ đó mới thiên hạ thái bình.

Bởi vì bức tường vây đã ngăn cản con đường đi tới Sùng Minh Điện nên Hoàng hậu trực tiếp đi Thọ Khang Cung.

Thái hậu nghe nói hoàng hậu tới cũng không ngạc nhiên. Nàng con dâu này của bà rất thông minh lanh lợi, bà hiểu rất rõ lần này nàng ta đến là vì lý do gì. Nhưng vẫn giả bộ không hiểu gì hết, hai mẹ chồng nàng dâu cười nhẹ nhàng nói chuyện, chẳng mấy chốc mà nhắc đến tiệc đêm trung thu.

"Năm nay yến tiệc trung thu cũng trùng với thời điểm các muội muội mới tiến cung, thần thiếp muốn tổ chức náo nhiệt vui vẻ hơn mọi năm. Mấy ngày nay Hoàng thượng lo lắng bận rộn quốc sự, không rảnh vào hậu cung, cũng nên thừa cơ hội này để Hoàng thượng gặp chư vị muội muội một lần, không biết ý của mẫu hậu như thế nào?" Hoàng hậu cười nhìn Thái hậu, nếu là chỉ nói tổ chức tiệc trung thu, thái hậu chắc chắn sẽ không tỏ thái độ. Nhưng nếu nhắc chuyện kia, thì vì Kiều Linh Di thái hậu cũng không thể cự tuyệt. Giờ Hoàng thượng đã gần nửa tháng không vào hậu cung, cho dù Kiều Linh Di nóng lòng nhưng ngay cả mặt mũi Hoàng thượng cũng không thấy được thì nàng ta có bao nhiêu thủ đoạn cũng không thể thi triển.

Trong lòng Thái hậu cười nhạo một tiếng, làm sao bà không biết rõ hoàng hậu đang tính toán gì chứ. Trên mặt lại thông dong bình thản như mây trôi nước chảy, chậm rãi nói: "Những chuyện này con xem xử lý là được, con quản lý hậu cung, mấy quy củ lễ nghi đều nắm rõ, cứ theo lệ thường là được."

Hoàng hậu cười cười, "Năm trước trong cung ít người nên cũng không tổ chức lớn, Năm nay thì khác. Thần thiếp nghĩ tới cũng nên náo nhiệt lên, hòa thuận vui vẻ mới là thịnh vượng."

"Vậy cứ như thế làm đi, nhiều việc như vậy mà chỉ có mình con lo toan thì cũng vất vả, hao tâm tổn trí. Hoàng hậu cũng có thể để Quý phi giúp con chia sẻ vài việc."

"Bên Quý phi muội muội còn phải chiếu cố chăm sóc Ngọc Trân công chúa. Tuy chuyện này cũng đã có ấn lệ nhưng để nàng ấy chạy đi chạy lại hai nơi cũng vất vả, lại còn không có thời gian dành cho công chúa. Một mình thần thiếp cố gắng vẫn chịu được, nếu đến lúc không kham nổi thì lại nhờ mẫu hậu chỉ điểm cho." Để Quý phi ra mặt quản thúc nàng? Hoàng hậu cười cười uyển chuyển từ chối.

Thái hậu nhìn thoáng qua Hoàng hậu, cũng không nói thêm gì nữa, gật gù đầu, "Nếu con đã có kế hoạch rồi thì làm đi." Còn đến chỗ bà kể lễ dài dòng làm gì, chẳng qua muốn được tiếng là dâu hiền vợ đảm mà thôi.

Sau khi từ Thọ Khang Cung đi ra, đi đến nửa đường Hoàng hậu gặp Quý phi. Quý phi hơi khom người hành lễ với Hoàng hậu, vừa cười vừa nói: "Hoàng hậu nương nương vừa mới từ Thọ Khang Cung về sao?"

Hoàng hậu gật gù đầu, nhìn lướt qua Hoa cô cô ôm Ngọc Trân công chúa, bé gái đã gần một tuổi rưỡi đang buồn bã ỉu xiu, mệt mỏi nằm gác lên vai Hoa cô cô. Ánh mắt đảo qua liền nhìn sang Quý phi, "Muội muội dẫn Ngọc Trân đi dạo trong vườn ư?"

Quý phi nhẹ nhàng cười, "Cả ngày trốn trong Trường Nhạc Cung cũng không có gì vui. Ngày hôm nay thời tiết rất tốt, liền đưa con bé ra ngoài đi dạo một chút. Mới đi có mấy bước thì lại không chịu đi nữa. Thần thiếp thật sự là hết cách với con bé."

Hoàng hậu cũng không thấy quý phi để Ngọc Trân xuống hành lễ với nàng, trong lòng cười nhạo một tiếng, cũng làm bộ như không phát hiện gì chỉ nói: "Hai mẹ con muội đi chơi đi, Bản cung còn có chuyện phải đi trước đây."

"Cung tiền Hoàng hậu nương nương." Quý phi quỳ gối tiền hoàng hậu, nhìn theo bóng lưng hoàng hậu g dần dần đi xa, đôi ngũ hầu hạ thật dài biến mất ở chỗ ngoặt thì vẻ tươi cười trên mặt mới nhạt xuống.

Bây giờ ở trong hậu cung muốn chuyển tin tức ra bên ngoài không dễ dàng. Nàng ta cũng không tin hoàng hậu không sốt ruột. Bản thân nàng đã gần nửa tháng không nhận được tin của nhà mình, cũng không biết bên ngoài như thế nào. Lần này Hoàng thượng ra tay mạnh mẽ vang dội, không lộ chút tin tức nào, vừa nói thì hành động liền, quả nhiên khiến người ta trở tay không kịp.

Đang nhú mày nghĩ tới mấy chuyện phiền phức này thì nghe tiếng Ngọc Trân gào khóc, tiếng Hoa cô cô khẽ khàng dỗ dành, quay đầu lại thì nhìn thấy Ngọc Trân đang chạy tới, ôm lấy chân mình.

"Mẫu phi, bế bế." Ngọc Trân giơ cánh tay nhỏ xíu, mặt mũi đầy nước mắt. Tiểu cô nương tỏ vẻ rất đáng thương.

Quý phi ngồi xổm xuống, nhìn con gái nhú mày nói: "Đang yên lành con khóc gì chứ? Mẫu phi đã không bế nổi con nữa rồi. Con ngoan ngoãn để Hoa cô cô bế đi."

Ngọc Trân công chúa không chịu, gào khóc lớn lên. Quý phi không có cách nào khác chỉ đành giơ tay bế con gái. Nhưng Ngọc Trân công chúa vốn được nuôi dưỡng tốt, béo tròn chắc nịch. Quý phi cố gắng hết sức, bế được một lát đã không chịu nổi. May mà Hoa cô cô luôn đỡ một bên, vội vàng đón công chúa, nếu không chỉ sợ hai mẹ con đều té xuống đất.

Ngọc Trân không cho Hoa cô cô bế vịn vẹo gào khóc không ngừng, Quý phi mất hết kiên nhẫn nghiêm mặt nhìn con gái. Kết quả Ngọc Trân thấy nàng như thế càng khóc to hơn.

Quý phi lại nhịn không được thở dài, Hoa cô cô bế Ngọc Trân công chúa khể dô đành, lại nhìn Quý phi hạ giọng nói: "Nương nương, có lẽ là tiểu

công chúa nhớ phụ hoàng."

Quý phi hơi nhíu mày nhìn Hoa cô cô một cái, còn không đợi nàng ta nói gì, Ngọc Trân nghe được lại gào thét lên giọng muốn gặp phụ hoàng.

Đúng lúc này tiếng khóc của tiểu công chúa văng tới chỗ cung điện kế bên. Cũng là lúc Kiều Linh Di ở đó, nàng ta liền ngẩng đầu nhìn sang thì thấy nét mặt vừa giận vừa bất lực của Quý phi, bất giác cân nhắc suy nghĩ. Nghiêng đầu liền khẽ nói với Thư Họa đứng bên cạnh. Thư Họa gật gật đầu, lặng lẽ lui ra ngoài.

Lúc đó, Kiều Linh Di liền chậm rãi đi tới, giúp Quý phi đỡ dành bé gái, bàn tay giơ lên Ngọc Trân vừa nhìn liền lập tức không khóc nữa.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 253: Về Sau Hãn Sẻ Che Chở Nàng (Phần 1)

Ngọc Trân công chúa ở trong vườn quấy khóc âm ỉ như vậy, nghĩ không bị người biết rõ là không thể nào. Lúc Tự Cẩm biết được tin tức, nghe nói là Kiều Linh Di dắt Ngọc Trân công chúa đang chơi rất vui vẻ.

Nghe đến đó, Tự Cẩm thật sự bội phục Kiều Linh Di này, xem ra quả nhiên là người có thủ đoạn. Không thể không nói gặp gỡ kẻ địch thế này, Tự Cẩm còn thật sự rõ ràng cảm nhận được nguy cơ. Đây là cao thủ chân chính nha, ngay cả Ngọc Trân công chúa cũng có thể dụ dỗ được. Chuyện này cũng không phải chỉ dùng gương mặt xinh xắn thì có thể làm được, nhất là với tính tình của Ngọc Trân công chúa. Mặc dù Tự Cẩm từ sau khi mang thai chưa từng thấy qua, nhưng cũng đã được nghe nhiều người nói.

Bên chỗ Tự Cẩm còn chưa nghĩ ra căn nguyên thì lúc ăn trưa lại nghe nói quả nhiên Hoàng thượng được mời đến Trường Nhạc Cung. Hơn nữa lúc đấy còn có Kiều Linh Di ở đó, Tự Cẩm nghe vậy liền cảm thấy mất hứng.

Bây giờ nàng cũng không nắm rõ được đây là một kế hoạch vạch sẵn hay là ngẫu nhiên. Quý phi thật sự cam tâm tình nguyện lấy con gái dọn đường giúp cho Kiều Linh Di sao? Chưa chắc nàng ta có ý định này nhưng sự thật vẫn bày ra trước mắt. Tự Cẩm cũng không đoán được là hai người liên thủ hay là vô tình không mưu mà hợp.

Do đó buổi trưa Tự Cẩm ăn chẳng thấy gì ngon miệng. Thường ngày vẫn phải ngủ một giấc buổi trưa, hôm nay tinh thần mất tập trung luôn nhìn ra ngoài cửa sân. Vân Thường bên cạnh thấy chủ nhân bồn chồn như vậy, trong lòng cũng không dám mở miệng khuyên gì. Hoàng thượng có một

cung tần phi, không thể chỉ mãi ở bên cạnh một mình chủ tử, sớm muộn gì cũng cũng sẽ có người khác, cần gì phải luẩn quẩn trong lòng.

Nhưng mấy lời này cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, tuyệt đối không dám thốt ra lời. Không dám khuyên, chỉ có thể nghĩ biện pháp bưng chút trái cây tươi mới đến, cố gắng dời đi sự chú ý của chủ tử. Nhưng ngày hôm nay chiều này không có tác dụng gì. Tất cả suy nghĩ trong đầu Tự Cẩm đều là gương mặt Quý phi và Kiều Linh Di, làm sao còn lòng dạ để nuốt trôi.

Đã tới cuối giờ Mùi, Tự Cẩm thở dài. Cho dù là Tiêu Kỳ đi Trường Nhạc Cung cũng chưa chắc sẽ tiện bước tới Di Cung hiên, có lẽ sẽ đi thẳng về Sùng Minh Điện. Ngẫm lại lại cảm thấy đầu óc mình quá nhỏ nhen. Nhưng càng không thêm nghĩ nữa thì lại lại càng nghĩ đến nhiều hơn.

Mà lúc này trong Trường Nhạc Cung bầu không khí không hề vui vẻ. Sắc mặt Tiêu Kỳ tối sầm, dưới đất là ly trà vỡ tan tành, mặt đất bị nước trà thấm ướt. Một tiểu cung nhân đang quỳ dưới đất, toàn thân run rẩy lão đảo như sắp ngã xuống đất. Ngọc Trân công chúa đang nằm ở trên giường ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào. Nét mặt Quý phi lúng túng môi anh đào mím lại, bên cạnh là Kiều Linh Di với khuôn mặt tươi cười.

Lúc ấy, Kiều Linh Di bước lên một bước vừa cười vừa nói: "Biểu ca, chắc là mấy cung nhân này vụng về lỡ tay làm rơi thôi. Hay là cứ để Quý phi tỷ tỷ lấy xiêm y thay trước đi."

Vật áo hoàng bào dính đầy vụn và nước trà, hiển nhiên y phục thể này thì không thể gặp người khác. Tiêu Kỳ nghe Kiều Linh Di nói nghiêng đầu nhìn nàng ta, "Hôm nay Ngọc Trân nhờ có muội, không cần thay đồ đâu, muội cũng sớm trở về nghỉ ngơi đi, trăm có việc đi trước."

"Hoàng thượng." Quý phi liền vội vàng tiến lên, đứng trước mặt hoàng thượng ngăn lại, "Đều là do thần thiếp quản lý không nghiêm nên mới xảy ra chuyện thể này. Hoàng thượng cũng không thể để vậy mà đi ra ngoài

được. Chỗ thần thiếp có sẵn y phục của Hoàng thượng, người cứ thay đồ trước rồi hãy nói."

Tiêu Kỳ nhìn Quý phi một cái, cố gắng áp chế sự tức giận đang tràn lên ngực, rồi mới chậm rãi nói: "Không sao đâu, nàng phải dạy bảo con ngoan ngoãn là được. Tính tình Ngọc Trân cũng nên dạy bảo nghiêm khắc hơn. Cho dù là công chúa hoàng gia cũng không thể tùy hứng càn quấy. Hôm nay gào khóc như thế còn thể thống gì. Nếu lan truyền ra ngoài, thiên hạ dân chúng, văn võ bá quan sẽ đánh giá thế nào chứ?"

Sắc mặt Quý phi trắng nhợt, dưới chân mềm nhũn vội vàng quỳ xuống, danh tiếng này nàng ta không kham nổi, "Đều là thần thiếp thất trách."

Tiêu Kỳ không nói thêm gì nữa, lại sải bước đi ra ngoài, không giữ chút thể diện nào cho quý phi. Nếu như lúc trước, Tiêu Kỳ cũng sẽ thay y phục rồi mới đi. Nhưng lần này... Hắn không nghĩ thuận theo ý tứ của Quý phi nữa. Huống chi, nếu là đổi xiêm y, bên ngoài lại truyền đi, còn không biết sẽ truyền thành những lời gì.

Hơn nữa Di Cùng hiên còn có bình dấm chua đấy, có miệng cũng nói không rõ ràng được.

Tiêu Kỳ đi rồi, phòng bên trong còn lại Quý phi và Kiều Linh Di, hai người ai cũng không muốn mình là người nói chuyện trước. Quý phi đứng dậy sắc mặt sầm xuống. Dáng vẻ chật vật hôm nay của nàng ta đều bị Kiều Linh Di chứng kiến hết. Trong lòng không khỏi cảm thấy mất mặt. Kiều Linh Di thì lại nghĩ đến, ai nấy đều nói quý phi thịnh sủng như thế nào, nhưng bây giờ được tận mắt nhìn thì kỳ thật cũng có gì đặc biệt đâu. Nếu trong lòng biểu ca thật sự coi trọng quý phi, cũng sẽ không nói nặng nhẹ thế này. Nhưng mà ngẫm cho kỹ thì biểu ca nói vậy, cũng có thể là nhắc nhở chỉ bảo Quý phi.

"Kiều muội muội đi về trước đi, ngày khác tỷ tỷ lại tìm muội đến nói chuyện." Quý phi hận không thể lập tức đuổi Kiều Linh Di ra ngoài. Nếu không phải do Ngọc Trân chết sống nhất định đòi nàng ta đến thì cũng sẽ không bị nàng ta nhìn thấy những chuyện này.

"Dạ, Quý phi tỷ tỷ cũng sớm đi nghỉ ngơi, ngày hôm nay là chuyện ngoài ý muốn, chắc hẳn biểu ca suy nghĩ cẩn thận cũng sẽ không tức giận. Nếu không phải thương yêu Ngọc Trân công chúa, làm sao biểu ca lại có thể tranh thủ thời gian đến gặp công chúa trong lúc việc triều chính cấp bách thế này. Đúng là quan tâm sẽ bị loạn, đây là biểu ca lo lắng Ngọc Trân công chúa bị các cung nhân hầu hạ không chu đáo làm tức giận nên mới có thể nói như vậy." Kiều Linh Di cười nói, khom mình quỳ gối, rồi mới xoay người đi.

Lời Kiều Linh Di nói khiến Quý phi thoải mái hơn một chút, ngẫm lại cũng có lý. Nếu không phải Hoàng thượng yêu thương Ngọc Trân thì cũng sẽ không tức giận như thế. Tính tình Ngọc Trân cũng phải dạy dỗ nghiêm khắc hơn. Nhưng Quý phi chỉ có một đứa con quý giá như vậy, khó tránh khỏi không hạ được quyết tâm. Nhìn con gái say sưa ngủ, khóe miệng Quý phi lại từ từ thả lỏng.

Kiều Linh Di ra khỏi cửa Trường Nhạc Cung, đi theo phía sau là mấy cung nhân Thư Họa, nàng ta vừa đi dọc theo con đường, trong lòng lại nghĩ tới nét mặt lúc ấy của biểu ca. Theo nàng thấy, khi đó rõ ràng biểu ca hoài nghi cung nhân dâng trà kia cố tình làm đổ ly trà lên người hắn. Nhưng nàng thì biết đó là chuyện ngoài ý muốn. Nhưng biểu ca hiểu lầm như vậy, nàng ta cũng sẽ không giúp quý phi biện giải. Bản thân quý phi trong chuyện này chỉ sợ cũng không thể nói cho rõ ràng. Cơ hội khéo như vậy, lại lỡ tay làm rơi chén trà, lại vừa vụng chính mình ở Trường Nhạc Cung, biểu ca khó tránh khỏi nghĩ rằng đây là quý phi lấy Ngọc Trân công chúa tranh thủ tình cảm.

Có điều ngày hôm nay mình cũng coi như là xúi quẩy, vô tình lại rơi vào vòng xoáy này. Về sau gặp biểu ca thì phải luôn tỏ ra mình không liên can, để biểu ca cho rằng tất cả đều là Quý phi xếp đặt. Nàng chỉ là người bị tính kế mà thôi. Kiều Linh Di tự than thở mình xúi quẩy, gặp loại chuyện phá hỏng thế này. Vốn đang cao hứng nói chuyện, chuẩn bị dùng bữa thì vì một chén trà mà có khi lại bị hiểu nhầm, thật sự là uất ức.

Kiều Linh Di đi về Tố Vân Điện, lúc đi qua Di Cùng hiên nghiêng đầu nhìn qua, chỉ thấy cửa chính Di Cùng hiên đóng chặt. Nàng ta cũng chỉ liếc mắt nhìn liền nhấc chân rời đi.

Tự Cẩm đã buông tha cho hy vọng về giấc ngủ trưa thì Tiêu Kỳ lại đến. Thấy y phục hắn bị đánh đầy nước và vụn trà, Tự Cẩm nhất thời ngạc nhiên không hồi phục tinh thần. Vậy là ở Trường Nhạc Cung đã xảy ra chuyện gì chẳng, sao tới đây lại chật vật như thế chứ?

Có lẽ là ánh mắt Tự Cẩm quá rõ ràng, Tiêu Kỳ cảm thấy hơi lúng túng, ho nhẹ một tiếng, "Nàng lấy y phục cho ta thay trước đi."

"A." Lúc ấy Tự Cẩm mới phục hồi tinh thần lại, cũng không gọi cung nhân mà tự mình ưỡn bụng mở rương lấy xiêm y ra. Nàng lấy không phải là y phục dài bình thường vẫn mặc cho thoải mái ở đây mà là y phục để chuẩn bị đi Sùng Minh Điện nghị luận triều chính. Vòng qua bình phong đưa cho hắn, lại thấy quần áo bên trong cũng dính nước trà lại vội vàng lấy thêm bộ quần áo trong tới. Mang y phục của Tiêu Kỳ đã thay đưa cho mấy người Vân Thường giặt, nếu để lâu nước trà cũng khó giặt sạch. Y phục của Tiêu Kỳ đều là vải dệt quý hiếm, không thể vò quá mạnh.

Thay xong xiêm y đi ra, nét mặt Tiêu Kỳ vẫn đen kịt như đáy nồi. Trong phút chốc Tự Cẩm cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy y phục Tiêu Kỳ bị vấy bẩn mà hắn vẫn tới chỗ nàng để thay thì bao nhiêu căng thẳng bất mãn chất chứa trong lòng đều tan thành mây khói.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 254: Về Sau Hẳn Sẽ Che Chở Nàng (Phần 2)

Editor: Hương Cỏ

Nàng nhìn canh giờ bèn nói: "Hoàng thượng chợp mắt một lát đi, chút nữa tới giờ thiếp sẽ gọi người dậy."

Tiêu Kỳ lắc lắc đầu, làm gì còn tâm trạng mà ngủ chứ. Thấy vẻ mặt Tự Cẩm vẫn bình thản như thường cũng không hỏi hẳn đã xảy ra chuyện gì, trong lòng mới cảm thấy thoải mái hơn một chút. Kéo tay Tự Cẩm để nàng ngồi xuống cạnh mình, lại cúi đầu nhìn bụng nàng khẽ hỏi: "Cũng sắp sinh rồi nhỉ?"

"Dạ, thái y nói cũng không bao lâu nữa, khả năng có thể sinh sớm, cũng có thể trễ hơn." Tự Cẩm trả lời, trong lòng lại nghĩ tới Tiêu Kỳ không hề nhắc gì tới chuyện Trường Nhạc Cung, xem ra là bị làm tức giận rồi, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tự Cẩm kể chuyện đứa bé nghịch ngợm trong bụng mấy ngày nay. Do đã gần ngày sinh nên đứa bé có vẻ hiếu động hơn, liên tục chuyển mình trong bụng. Tự Cẩm lại đông dài nói với Tiêu Kỳ dạo này mình thích ăn gì, mỗi ngày đi mấy vòng trong sân, ngủ mấy canh giờ, ngẫu nhiên còn nhắc tới chuyện phi tần trong cung đang nhắc tới nàng như một truyền thuyết về hồ ly tinh chỉ dùng bóng lưng đã cướp đi Hoàng đế.

Tự Cẩm nhớ tới chuyện gì thì nói chuyện đó, không có thứ tự trước sau đã đành, lại còn dựa theo tâm trạng mình mà nói, nghĩ tới đâu nói tới đấy. Tiêu Kỳ thì cứ vậy lắng lắng nghe, ngẫu nhiên mới chen miệng vào hỏi một câu, lửa giận trong lòng cũng chậm rãi mà tiêu tan. hẳn không cần thiết bởi

người khác tính kế mà làm cho mình tức giận như vậy. Nếu hăn mà nói với Tự Cầm mình bị người tính kế, có lẽ nàng lại cười nhạo hăn mất.

Tần phi của mình lại dùng thủ đoạn này để tính kế hăn nhận sủng, Tiêu Kỳ chỉ cảm thấy chuyện này cực kỳ chán ghét. Trước kia không biết thì thấy nữ nhân lúc nào cũng tính toán là mưu trí, khôn ngoan. Nhưng bây giờ hăn có người thích thì lại không thể chấp nhận nổi những tính toán nhỏ nhen mất thể diện kia, cảm thấy cực kỳ chán ghét.

Người khác chỉ xem hăn là đồ vật, như một cái thang để bọn họ có thể leo lên thật cao. Cũng chỉ có người vô tâm vô tính không tim không phổi này mới coi hăn như nam nhân của chính mình.

Bị người dùng tâm che chở qua mới biết được trên đời này có một loại tình cảm gọi là vì người suy nghĩ. Tự Cầm làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ nghĩ trước xem hăn có thích hay không, đối với hăn tốt hay không tốt, từ trước đến nay không tính kế hăn, lợi dụng hăn.

Tất cả tâm cơ mưu trí của nàng đều dùng ở trên người hăn. Vậy về sau ở trong cung này hăn sẽ che chở nàng thật tốt.

Trong cung không có gì là bí mật. Chuyện Tiêu Kỳ nổi giận trong Trường Nhạc Cung rất nhanh liền truyền khắp hậu cung. Nhưng tình hình cụ thể thế nào thì lại không người nào biết, chỉ biết rõ Hoàng thượng phát hỏa ở Trường Nhạc Cung. Ngay sau đó một cung nữ trong Trường Nhạc Cung bị đuổi ra ngoài, nghe nói là sinh bệnh, sợ liên lụy tiểu công chúa do đó mà đuổi đi.

Dựa theo có người nói cung nhân kia thương tích đầy mình. Nhưng cô ta không nói thì cũng không ai biết rốt cuộc là vì chuyện gì. Chuyện này cũng không phải là chuyện lớn, nô tài sai phạm trong cung bị đánh đuổi đi là chuyện quá nhiều. Chẳng qua là do bắt nguồn từ việc Hoàng thượng tức giận đi ra Trường Nhạc Cung mà bị mọi người đồn thổi suy đoán mà thôi.

Chỉ qua mấy ngày trong cung liền xuất hiện mấy phiên bản về chuyện này. Đương nhiên Quý phi biết được thì cực kỳ tức giận. Nhưng bản thân hoàng hậu không ra tay áp chế, nàng ta chỉ là một quý phi không có quyền quản lý lục cung, cũng chỉ có thể cắn răng nuốt cơn tức này xuống. Trong lòng nàng ta cũng biết, hoàng hậu không ra tay áp chế chẳng qua là muốn trả thù mình mà thôi. Mấy ngày nay Kiều Linh Di cực kỳ an phận, trừ mỗi ngày đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương và thái hậu nương nương đều luôn ở trong Tổ Vân Điện, ngay cả cửa điện cũng không bước ra một bước.

Tự Cẩm nhận được báo thiệp bên chỗ Tô Nhị nhưng Tự Cẩm không tính gặp cô ta. Nàng chẳng có chút cảm tình nào đối với đường muội cùng tông này. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, dứt khoát liền trực tiếp đóng cửa từ chối tiếp khách, chỉ cho người qua thăm hỏi mỗi bên Tề Vinh Hoa.

Yến tiệc đêm Tết Trung thu, Tự Cẩm không có ý định ưỡn bụng đi tham dự. Hoàng hậu cũng không muốn Tự Cẩm đi. Nàng ta sợ Tự Cẩm nghĩ nhiều, còn cố ý sai Đồng cô cô tự mình đi một chuyến. Đồng cô cô nhìn bụng Tự Cẩm vừa cười vừa nói: "Nương nương có ý tốt, trên yến hội nhiều người, rất sợ sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Theo lý thì Hi chủ tử nên đi. Nhưng ngày sinh cũng sắp tới rồi, mọi chuyện phải cẩn thận mới được. Nếu chủ tử muốn náo nhiệt thì chờ đến khi sinh đứa bé bình an khỏe mạnh, tổ chức tiệc tắm ba ngày có thể tổ chức cho vui."

"Đồng cô cô đừng nói như thế, tuổi ta còn nhỏ không hiểu chuyện nhưng biết rõ Hoàng hậu nương nương đối với ta rất tốt. Làm thế này đều là suy nghĩ cho ta, ta có nông cạn đến đâu cũng biết ai thật lòng ai giả ý. Sau khi Cô cô trở xin nói với nương nương, chờ đến khi ta sinh con bình an sẽ tới dập đầu cảm tạ nương nương." Trong lòng Tự Cẩm thật sự cảm kích hoàng hậu. Nếu không có hoàng hậu che chở những ngày này, nàng sống trong cung không thể an tâm như thế. Nhất là sau khi thái hậu trở lại, đều là

hoàng hậu ngăn cản trước mặt nàng, thay nàng giảm đi không biết bao nhiêu chuyện phiền toái.

Mặc kệ hoàng hậu có tính toán gì, trước mắt hai người vẫn coi như hòa hợp, nàng thiếu nợ ân tình của Hoàng hậu.

Đồng cô cô nghe vậy trong lòng cực kỳ thoải mái, không uổng công nương nường vì Hi Dung Hoa thu xếp trước sau, chịu bao nhiêu uất ức bên chỗ thái hậu. Nhớ tới chuyện trước đây Hoàng hậu nương nường nhắc nhở lại nói với Hi Dung Hoa: "Bà vú bên Nội Đình Phủ cũng đã chọn xong nhưng vẫn cần Hi chủ tử tự mình xem vừa mắt mới được. Mấy ngày nữa sẽ theo danh sách gọi người đến cho chủ tử lựa chọn. Mấy người này đều đã trải qua kiểm tra của Nội Đình Phủ, nương nường lại kiểm tra thêm một lần nữa, đều là dòng dõi trong sạch, người có thể dùng được."

Chuyện này cũng làm Tự Cẩm thật sửng sốt, nhìn Đồng cô cô không nói nên lời. Nói thật, Tự Cẩm nghĩ đến chuyện bà vú tương đối nhiều. Có điều Tiêu Kỳ nói nàng không cần lo lắng hao tâm tổn trí. Hẳn đã sớm an bài người bên Nội Đình Phủ. Nhưng nàng không nghĩ tới hoàng hậu cũng thật hào phóng rộng lượng đến mức này. Nếu là người khác, thế nào cũng phải cài một hai người vào năm vùng.

Đồng cô cô nhìn vẻ mặt Hi Vinh Hoa, vừa lòng thỏa mãn rời đi.

Người biết tri ơn mới đáng giá để nương nường của bà ta hao tâm tổn trí.

Hoàng hậu nghe Đồng cô cô nói cười cười, cầm kéo trong tay nhẹ nhàng cắt một nhánh hoa nói: "Hi Dung Hoa này, điểm tốt nhất của nàng ta chính là không tranh không đoạt, càng như vậy Bản cung càng nguyện ý coi trọng nàng ta hơn. Nàng ta lo lắng nhất cũng chẳng qua là sợ đứa bé trong bụng bị Bản cung nhận làm con nuôi. Giờ nàng ta cũng nên biết được ý tứ của Bản cung."

"Nương nương, người thật sự không muốn đứa bé này sao?" Đồng cô cô cố gắng khuyên mấy câu.

Hoàng hậu khoát khoát tay, nói với Đồng cô cô: "Người cho rằng Hoàng thượng sẽ đồng ý sao? Huống chi nhà ta đã đưa Trừng Lam vào, tất nhiên sẽ không đồng ý cho ta nuôi dưỡng con của Hi Dung Hoa. Con của ai cũng chỉ là con nuôi, cần gì phải trở mặt với Hi Dung Hoa lúc này." Nói xong, hoàng hậu nghĩ tới thứ muội kia của mình, trong lòng hừ nhẹ một tiếng, nghĩ muốn sinh con ư? Ngay cả đối mặt với mình nàng ta cũng không che giấu được dã tâm, có phải nghĩ tới tương lai sinh con rồi thì ngay cả mình cũng đạp dưới lòng bàn chân hay không?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 255: Về Sau Hắc Sẻ Che Chở Nàng (Phần Cuối)

Trước đây là nàng đồng ý để người trong nhà đưa người tiến cung. Nhưng bây giờ nhìn Sở Trường Lam ngu ngốc như vậy, chút tâm tư đều không che giấu được, nàng ta cũng cảm thấy chán chường. Nàng ta cũng từng có ý định đối với đứa con trong bụng Hi Dung Hoa. Nhưng dõi theo các hành động của Hoàng thượng ở trên triều đình thì cảm thấy nguy cơ càng ngày càng lớn. Trong lòng nàng cũng càng thêm bất an. Bây giờ ngay cả tuyến liên lạc giữa hậu cung và ngoài cung đều bị cắt đứt, thấy rõ trong lòng Hoàng thượng rất chán ghét các nàng qua lại liên hệ tin tức với người trong nhà.

Không phải nàng không sợ, nhưng so với sự sợ hãi kia, nàng ta càng muốn ngồi vững vàng trên vị trí hoàng hậu này. Nếu tương lại muốn ổn định Sở gia thì càng không thể tranh chấp với Hoàng thượng. Không nhìn xem khóa tú nữ mới toàn con gái thế gia tiến cung, vị phần thấp cũng thôi. Nhưng đến bây giờ Hoàng thượng cũng chưa sủng hạnh triệu kiến, thấy rõ trong lòng Hoàng thượng không ưa thích mấy nữ nhân thế gia này thế nào.

Cho các nàng vào cung, chẳng qua là ổn định tình hình thế gia.

Còn như Hi Dung Hoa, hoàng hậu cũng không cho rằng hoàng thượng thật sự động tâm. Dù sao so với mấy nữ nhân thế gia các nàng, gia thế Hi Dung Hoa tuy kém một chút nhưng phụ huynh cũng có bản lĩnh thật sự được Hoàng thượng trọng dụng. Cho dù là lấy nàng ta để áp chế mọi người trong cung hay là dùng phụ huynh nàng ta mở đường thay hắc ở trên triều đình, Hoàng thượng che chở Hi Dung Hoa như thế về tình hay lý đều có thể nói được.

Cũng không biết đợi đến ngày Hoàng thượng nắm đại quyền, Hi Dung Hoa sẽ đi con đường nào?

Nghĩ tới đây hoàng hậu khẽ cười một tiếng, trong cung này có người nào không đáng thương chứ? Ngay cả Hoàng thượng cũng là một trong số những người đáng thương đó, chẳng qua là xem cuối cùng ai có thể kiên trì đi tiếp đến cuối cùng mà thôi.

Chỉ đáng thương các nàng, vì gia tộc tiến cung bị kẹt ở giữa, đau đến không muốn sống.

"Nường nường."

Hoàng hậu bị Đồng cô cô gọi mới hoàn hồn, "Còn có chuyện gì không?"

Đồng cô cô do dự một cái rồi mới lên tiếng: "Tiệc đêm Trung thu, nường nường cũng nên cố gắng giữ Hoàng thượng lại mới được, cũng không thể đẩy ra ngoài mãi như thế."

Hoàng hậu tỏ vẻ không thèm để ý cười cười, "Bản cung đã không thể sinh con, cần gì chiếm cứ Hoàng thượng làm cho người ta chỉ trích." Nàng cần là con, nếu cuộc đời đã không thể có con của chính mình thì nàng chỉ cần bảo vệ vị trí hoàng hậu này là được. Nàng ngồi vững một ngày, Sở gia có thể an ổn một ngày.

"Nhưng ..."

"Người uất ức giùm Bản cung làm gì?" Hoàng hậu ha ha cười một tiếng, "Trung thu hôm đó chỉ sợ càng náo nhiệt, tất cả mọi người đều nhìn Hoàng thượng chăm chăm. Bản cung ư, chỉ cần thưởng thức một ly rượu nhỏ, ngồi xem tiệc vui là được rồi."

Đồng cô cô: ...

Tâm trạng buông bỏ của Hoàng hậu, làm nô tài quả thực lệ rơi đầy mặt.

Tự Cẩm cũng không biết dự định của hoàng hậu dự định. Tiệc trung thu nàng tránh còn không kịp nhưng cũng biết bao nhiêu người đều âm thầm chuẩn bị trong bóng tối, hy vọng hôm đó mình nổi bật lấn áp quần hùng. Vào ngày vui như thế, có thể trở tài hoàn mỹ trước mặt hoàng đế chính là cơ hội có một không hai để một bước lên trời mà.

Tự Cẩm sờ sờ bụng, trong lòng lại nghĩ tới, Tiêu Kỳ sẽ không thật sự bị những thứ kia hấp dẫn chứ?

"Chủ tử, nô tỳ nghe nói gần đây Kiều Tiểu Nghi không có động tĩnh gì. Người đoán xem có phải nàng ta muốn mình nổi bật trong tiệc Trung thu không? Nếu không nô tỳ đi hỏi thăm một chút?" Dù sao khoảng cách từ Tố Vân Điện đến Di Cùng hiên của các nàng cũng không xa. Lúc trước thái hậu an bài Kiều Tiểu Nghi vào Tố Vân Điện quả nhiên là có tính toán khác.

Tự Cẩm nhìn Vân Thường, "Chuyện này ai cũng đều biết rõ, không nói Kiều Tiểu Nghi, ngay cả người khác cũng chuẩn bị. Ai mà không nghĩ mình sẽ nổi trội trong đêm tiệc trung thu trước mặt hoàng thượng chứ?" Còn phải hỏi sao?

Đều nghĩ như thế hết!

"Vậy chúng ta cứ mặc kệ sao?"

"Chủ tử của người bụng to thế này, bảo vệ mình tốt là quan trọng nhất." Nếu Tiêu Kỳ dám đi tới chỗ người khác, cả đời nàng liền không để ý tới hắn!

"Cũng đúng, bây giờ việc sinh hoàng tử bình an mới là điều quan trọng nhất." Nói tới chỗ này Vân Thường vỗ vỗ đầu, "Buổi sáng Quản công công lại đây, nói là bà vú bên Nội Đình Phủ đã chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào chủ tử cũng có thể tuyển chọn."

"Không phải Hoàng thượng đã chọn xong rồi à?" Hoàng hậu đã thẩm tra một lần, lại có Tiêu Kỳ giám sát chăm chăm, ngay cả Quý phi cũng không dám giở trò ở đây, Tự Cẩm vẫn tin được. Dù sao chuyện này là đại sự, Tự Cẩm thật sự quan tâm.

"Vậy người cũng phải xem một chút, dù sao cũng phải chọn người hợp mắt có duyên chứ?" Vân Thường nghĩ chủ tử các nàng cũng quá chủ quan.

Tự Cẩm cảm thấy cũng đúng, liền cầm lấy danh sách xem mười mấy cái tên được chọn, "Sao lại nhiều như vậy?"

"Không nhiều, đã sàng lọc qua vài lần sau đó mới giữ lại."

Tự Cẩm: ...

Hoàng gia đúng là uy vũ ngang ngược.

Tự Cẩm trực tiếp tự mình gập mấy bà vú đã được chọn lựa. Ai nấy đều trắng trẻo mập mạp, vừa nhìn thì biết là sức khỏe tốt. Tự Cẩm rất hài lòng gật gật đầu. Tiêu Kỳ đã xem qua thì không thể tệ được. Cuối cùng Tự Cẩm chọn hai người, một người họ Hà, một người họ Cố. Sau đó đưa danh sách qua Nội Đình Phủ xử lý thủ tục. Trần Đức An làm chân chạy, lại đi Phụng Hoan Cung và Sùng Minh Điện một vòng, chuyện này mới coi như quyết định xong.

Chỉ trong chớp mắt liền đến tiệc đêm trung thu. Sáng sớm hôm đó Tự Cẩm đã cảm thấy lưng hơi ê ẩm khó chịu. Nhưng trong ngày vui thế này nàng cũng không thể gọi thái y từ sáng sớm. Nếu không sẽ giống như là nàng đang đối nghịch với cả hậu cung, người ta đang vui mừng đón tiệc thì người lại giả bộ kêu thái y, do đó chỉ có thể nằm trên giường chịu đựng.

Trước khi sang Thọ Khang Cung Tiêu Kỳ tiện xe đi tới Di Cung hiên xem một chút, nghĩ sẽ từ chỗ này qua đón Hoàng hậu rồi tới Thọ Khang

Cung sau, ai biết vừa đi vào Di Cùg hiên thì nhìn thấy Tự Cầm toàn thân đổ mồ hôi, đang nằm trên giường rên rĩ.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 256: Sinh Con (Phần 1)

Ai cũng không nghĩ tới tình huống như thế, đúng ngày tiệc tết Trung thu thì Hi Dung Hoa đau bụng muốn sinh. Trong phút chốc cả hậu cung đều bị kinh động.

Làm sao bây giờ?

Vậy tiệc trung thu có tổ chức nữa hay không? Di Cùng hiên thì đã chuẩn bị sẵn sàng phòng sinh, Hi Dung Hoa bị đưa vào phòng sinh. Hoàng hậu nhận được tin tức liền vội vàng đi sang Di Cùng hiên, hoàng đế thì canh giữ ở đó một tắc cũng không rời. Mặc dù Thái hậu cực kỳ không thích Hi Dung Hoa nhưng vào lúc này cũng phải làm cho đúng khuôn phép.

Vì vậy, sau khi Hoàng hậu vội vàng đi sang Di Cùng hiên thì Thái hậu cũng dẫn theo đám tần phi còn lại đến.

Trong phút chốc Di Cùng hiên ngập tràn các tiểu chủ lớn nhỏ. Kiều Linh Di đi theo bên cạnh thái hậu, bên kia thái hậu là Quý phi, hai người một trái một phải đỡ thái hậu. Sau khi đi vào liền nhìn thấy Hoàng hậu đang ngồi cạnh hoàng đế nói gì đó, bên cạnh đứng năm sáu vị thái y, dẫn đầu là Viện Chính, tụ cùng một chỗ hình như là ở thương nghị chuyện gì.

Ánh mặt trời buổi trưa khá chói chang nóng bỏng, xuyên qua những tán cây rọi xuống đất những ánh vàng nhỏ li ti. Ánh nắng cũng chiếu lên khuôn mặt Hoàng thượng, chỉ thấy nét mặt vốn kiên nghị lạnh lùng thường ngày của hân tràn đầy lo âu, càng khiến cho người ta có cảm giác lạnh lùng không dám tới gần.

Kiều Linh Di vô ý thức nắm chặt tay lại, cứ thế kinh ngạc nhìn hần. Những người ở chỗ này, không có ai hiểu rõ biểu ca hơn nàng ta. Trong sâu thẳm ánh mắt hần, nàng ta thấy sự lo lắng do dự. Cảm nhận điều này, trong lòng nàng ta bỗng nhiên khẩn trương hồi hộp. Trong lòng biểu ca Hi Dung Hoa kia quan trọng đến thế sao?

Hoàng hậu nhìn thấy đoàn người của Thái hậu vội vàng nói khề gì đó với hoàng đế, hoàng đế liền xoay người lại, thấy thái hậu thì đi tới đón chào.

"Mẫu hậu, sao người cũng lại đây làm gì, trong này có trẫm và hoàng hậu là đủ rồi. Sao lại bắt người tới đây vất vả chứ?" Tiêu Kỳ nói, nhìn nét mặt thái hậu không khỏi dâng lên mấy phần phòng bị.

Hoàng hậu cũng lập tức nói theo: "Đúng vậy, mẫu hậu không cần lo lắng, thần thiếp sẽ trông giữ ở chỗ này. Hi Dung Hoa là người có phúc khí, nhất định hai mẹ con sẽ bình an. Sinh đúng vào ngày tết trung thu đoàn viên, đứa bé này cũng thật biết chọn thời điểm chào đời."

Ánh mắt Thái hậu quét qua Hoàng hậu, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, "Con phải chịu khó vất vả trông giữ ở đây rồi." Nói xong bèn nhìn sang hoàng đế, "Làm vua của một nước, cũng chỉ là một phi tần nhỏ nhoi sinh nở. Hoàng thượng cũng không cần chờ ở chỗ này, mọi người trong cung đều đang chờ Hoàng thượng đấy."

Nghe nói như thế nụ cười trên mặt Tiêu Kỳ dần dần nhạt xuống, nhìn Thái hậu thản nhiên nói: "Mẫu hậu, Hi Dung Hoa đang sống chết sinh con dưỡng cái cho trẫm, làm sao trẫm có thể mua vui hưởng lạc vào lúc này?"

Nghe được mấy chữ mua vui hưởng lạc, nét mặt mấy người ở đó đều không vui. Riêng Thái hậu vẫn bình thản, "Hoàng đế, con nói vậy là có ý gì?"

Tiêu Kỳ nhìn thái hậu, sự thất vọng trong lòng càng ngày càng tăng, không nói thêm gì nữa chỉ nói: "Con nổi dòng dưới gối trẫm ít ỏi, lúc trước

Quý phi sinh con trăm cũng ở bên cạnh."

Quý phi nghe đến đó lông mày nhảy lên, cơn tức trong ngực lập tức dâng lên. Nói là ở bên cạnh chẳng qua là đi một vòng Trường Nhạc Cung rồi sau đó hoàng hậu khuyên bảo, lại về Sùng Minh Điện xử lý chính vụ. Bây giờ nghe Hoàng thượng nói như vậy, lẽ nào quý phi lại dám đứng ra nói là không phải sao? Làm vậy thì vừa coi như tự vả vào mặt mình, vừa phải nghĩ đến thái độ của Hoàng thượng nữa. Nhưng nếu cứng rắn nuốt cơn tức này xuống thì quý phi tức đến đỏ mắt lên rồi.

Thái hậu và Kiều Linh Di cùng một đám tú nữ mới tiến cung đâu có hiểu ngọn ngành câu chuyện. Nhưng mấy người kỳ cựu trong cung thì biết rõ. Có điều giờ này nghe Hoàng thượng nói vậy, ai lại dám nói Hoàng thượng nói sai chứ?

Người người ai nấy đều im lặng không lên tiếng.

Nghe hoàng đế lấy quý phi làm bình phong, thái hậu cũng thật sự không tiện nói thêm gì nữa. Cũng không thể trước mặt nhiều người như vậy mà nặng bên này nhẹ bên kia, nếu không bà lại khó tránh khỏi mang tiếng quá cay nghiệt.

Lúc ấy Hoàng hậu mới cười dịu dàng bước lên một bước, vừa cười vừa nói quý phi: "Quý phi muội muội cũng là người có phúc khí. Trước đây cũng là người Hoàng thượng rất mực yêu thương sủng ái, đương nhiên phải ở bên cạnh chứ. Bây giờ chỗ này có Bản cung và Hoàng thượng ở đây, Quý phi muội muội phải chăm sóc mẫu hậu, tránh ảnh hưởng sức khỏe mới là chuyện cần thiết. Hôm nay ta đành nhờ Quý phi muội muội chủ trì yến hội, ngày khác Hoàng thượng và Bản cung tự nhiên sẽ ban thưởng."

Quý phi có thể nói không sao?

Đương nhiên không thể!

Nhưng hoàng hậu như thế, vừa khuyến khích vừa mĩa mai, mà nàng ta vẫn phải cười mỉm tiếp nhận, còn phải bảo vệ thể diện sủng phi của mình. Cho dù tức đến nghiến vỡ hàm răng cũng phải ngậm huyết nuốt vào, chỉ đành nhìn sang Hoàng đế.

Giờ phút này Tiêu Kỳ làm gì có tâm tư quản mấy chuyện linh tinh này. Trong phòng Tự Cầm đang bất chấp tính mạng nguy hiểm sinh con cho hần kia. Nhưng cho dù sốt ruột cũng phải đuổi mấy người này đi trước. Hần nhìn thẳng vào mắt Quý phi, lộ ra vài phân nhu hòa vui vẻ, nói với nàng ta: "Hôm nay chuyện yến hội đành nhờ nàng vất vả, giúp trẫm chăm sóc mẫu hậu mới là việc chính."

"Là việc thần thiếp phải làm, không dám nhận hai chữ vất vả. Hoàng thượng cứ yên tâm." Quý phi thẳng thắn tiếp nhận. Trong tình huống hoàng đế và hoàng hậu đều không có mặt thì nàng ta chính là người đứng đầu trong cung. Nàng tuyệt đối không thể để Hoàng thượng thất vọng trong thời điểm này, trước tiên phải lấy lại thể diện đã mất hết trong lần trước đã.

Tiêu Kỳ liền gật gật đầu, lại nhìn thái hậu, "Mẫu hậu đi về trước đi, thái y cũng nói, thời gian sinh con không ngắn, còn phải chờ khá lâu nữa mới sinh."

Đương nhiên Thái hậu mất hứng, nhìn hoàng đế một cái, cuối cùng chậm rãi nói: "Nếu đã như vậy, ai gia cũng không tốt cô phụ hiếu tâm của hoàng đế. Nhưng ai gia cũng lo lắng hoàng đế, liền để Linh Di lưu lại chăm sóc con. Nếu có chuyện gì thì cũng có người báo tin cho ta biết."

Tiêu Kỳ không đi với thái hậu trở về yến hội đã chọc bà tức giận. Lúc này thái hậu để Kiều Linh Di ở lại, Tiêu Kỳ cũng không muốn gây thêm căng thẳng khiến Thái hậu không vui, chỉ hơi do dự liền đáp ứng. Thái hậu mới hài lòng gật gật đầu, nhìn Kiều Linh Di nói: "Con ở đây chăm sóc chu đáo cho Hoàng thượng, đừng lười biếng, phải chú ý nhiều hơn mới được."

"Vâng, cô cô cứ yên tâm." Kiều Linh Di vội vàng quỳ gối cười vâng lời.

Lúc ấy Thái hậu mới vịn tay quý phi đi về. Lúc đến cả đoàn người đến, lúc về cũng một đoàn người đi. Mấy đại BOSS nói chuyện, ngay cả Hiền phi Mai Phi cũng không có cơ hội nói lời nào, đến như thế nào thì trở về như thế này.

Trước khi đi, Hiền phi quay đầu lại nhìn thoáng qua hoàng hậu, không nghĩ tới lại nhìn thấy Kiều Linh Di cười dịu dàng đứng bên cạnh Hoàng thượng, lập tức cảm thấy giảm hết hứng thú, cũng không nhìn nữa mà đi ra ngoài.

Cho dù không có Hi Dung Hoa, cũng còn có Kiều Linh Di, còn có bao nhiêu cô nương xinh tươi mềm mại mới tiến cung nữa. Bây giờ nàng ta không thể cho phép mình đi nhầm một bước. Điều quan trọng nhất chính là bảo vệ vị trí hiện tại. Trên Tứ phi chỉ có một mình Quý phi. Ai muốn leo lên vị trí tứ phi thì nàng ta sẽ là người ngăn cản đầu tiên.

Hiền phi không yên lòng đi theo sau lưng Quý phi, nhìn quý phi cẩn thận chờ Thái hậu đi về Thọ Khang Cung. Trong Thọ Khang Cung vẫn như cũ, không khí vui mừng hoa lệ, nhưng để hậu không ở đây, Hi Dung Hoa lại đang sinh con. Giờ phút này tết Trung thu còn có ý nghĩa gì chứ, chẳng qua là đổi chỗ để ngồi chờ tin tức mà thôi.

Cũng không biết Hi Dung Hoa kia có kết quả gì, sinh hoàng tử hay là công chúa.

Hiền phi hy vọng nàng ta sinh cái công chúa. Nếu sinh hoàng trưởng tử, địa vị của Hi Dung Hoa sẽ thay đổi. Nhưng sinh công chúa thì khác. Đẳng trước đã có một Ngọc Trân công chúa, cho nên cho dù sinh thêm công chúa cũng không khiến ai chú ý. Hi Dung Hoa vốn đã được nhiều sủng ái, nếu thêm một hoàng trưởng tử...

Hiền phi khe khẽ thở dài, tiếng thở dài ở trong lòng còn chưa chìm xuống thì đã nghe Mai phi bên cạnh đột nhiên hỏi một câu, "Hiền phi tỷ tỷ, tỷ nói Hi Dung Hoa sẽ sinh hoàng tử hay là công chúa?"

Hiền phi lấy lại vẻ tươi cười khéo léo trước kia, nhìn Mai phi từ tốn: "Bất kể là hoàng tử hay là công chúa đều là có phúc khí."

Mai phi liền cười, cũng không hỏi thêm gì nữa, trong lòng lại cười nhạo một tiếng. Quả nhiên là "Hiền" phi, mặc kệ lúc nào cũng có thể trấn định thông dong đầy khoan dung như vậy.

Ánh mắt của Khúc phi đứng đối diện nhìn hai người, cũng không nói gì. Nàng ta đang lắng nghe theo câu chuyện giữa Quý phi và Thái hậu, ngẫu nhiên phụ họa một hai câu, tỏ vẻ nhu thuận nghe lời. Dáng vẻ như thế khiến Mai Phi rất chán ghét. Từ vị trí ngồi của nàng ta nhìn xuống liền nhìn thấy Tề Vinh Hoa và Đậu Phương Nghi đang khẽ thì thầm, lại thấy mấy cung tần mới tiến cung năm nay cũng đang hạ giọng nói chuyện. Nghĩ tới đây nhin không được lại nghĩ, cùng là người mới tiến cung, thái hậu chỉ cho Kiều Linh Di ở lại Di Củng hiên bên cạnh hoàng thượng, mấy người các nàng lại chỉ có thể ở Thọ Khang Cung khô cằn này chịu đựng. Lúc đó trong lòng mọi người chỉ sợ đều muốn hận chết Kiều Linh Di mất?

Trong Thọ Khang Cung là cảnh ca múa vui mừng thái bình, không khí ngày hội trung thu càng ngày thêm náo nhiệt. Mà lúc này trong Di Củng hiên Tiêu Kỳ đang chấp tay sau lưng đi tới đi lui trong sân. Phòng sinh bên cạnh thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng động. Nghe được thanh âm này lòng Tiêu Kỳ lại bất an. Nhưng nếu không nghe thấy gì cũng lại bất an, thỉnh thoảng lại túm lấy hoàng hậu hỏi vì sao không có động tĩnh gì.

Hoàng hậu bị hoàng đế quấy rầy cũng tâm phiền ý loạn, nhưng ngoài miệng không dám nói, trên mặt lại càng không dám thể hiện bất mãn gì, chỉ đành hạ giọng khuyên: "Hoàng thượng, thái y nói, sinh con không thể

nhanh như vậy đâu. Hi muội muội là người có phúc khí, nhất định sẽ bình an vô sự."

Tiêu Kỳ vào từ lúc giữa trưa, liên tục chịu đựng đến khi mặt trời chiều ngả về tây, trong phòng sinh các chậu đựng nước không ngừng được bưng ra. Nhìn chậu nước nhuộm sắc máu hồng, hãn hận không thể xông vào trong. Nhưng hãn không thể, hãn không thể để cho người khác tóm được bất cứ nhược điểm nào của Tự Cẩm, chỉ có thể cố gắng âm thầm nhẫn nại.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 257: Sinh Con (Phần Cuối)

Kiều Linh Di ba phen bốn bận khuyên bảo không có chút nào hiệu quả. Nàng ta nhận thấy nếu mình mà khuyên tiếp nữa không biết chừng sẽ chọc tức biểu ca. Trong lòng Kiều Linh Di ghen khuất, chỉ có thể tìm lý do khác. Nàng ta kêu người mang đồ ăn tới, nói với hai người đế hậu: "Biểu ca, nường nường, trước tiên hai người ăn một chút gì đi. Không ăn gì làm sao có sức để chờ đợi, ít nhất cũng phải ăn vài miếng chứ."

Xác thực Hoàng hậu cảm thấy đói nên cũng đi theo khuyên bảo hoàng đế. Tiêu Kỳ làm gì có tâm trạng ăn gì nhưng nhìn ánh mắt tha thiết của hai người cũng phải gật gật đầu. Bọn người hầu lại vội vàng thu dọn những thứ rối loạn trong phòng, bày thức ăn lên bàn. Kiều Linh Di tự mình múc cháo đặt trước mặt Tiêu Kỳ, vừa cười vừa nói: "Muội còn nhớ rõ biểu ca thích ăn cháo hải sản này nên đã kêu Ngự Thiện phòng nấu mang tới đây."

Lúc ấy Tiêu Kỳ có ăn gì cũng chẳng thấy ngon. Huống chi hăn thường tới chỗ Tự Cầm dùng bữa, giờ khẩu vị cũng thay đổi theo ý thích của nàng cho nên không còn hứng thú gì với cháo hải sản nữa. Hăn ưa thích vị ngọt dịu của rau củ hơn. Nhưng đây là tâm ý của biểu muội, Tiêu Kỳ cũng không nói gì, bưng chén lên dùng tốc độ nhanh chóng hơn hăn ngày thường ăn cho xong. Rồi không đợi Kiều Linh Di nói gì nữa liền đứng lên, "Các nàng từ từ ăn đi." Nói xong cũng phất tay áo ra cửa, lại đi vào trong sân.

Kiều Linh Di nắm thật chặt cái muống trong tay, không nghĩ tới bữa ăn đã được hăn giải quyết nhanh chóng như vậy. Thấy hăn vội vã như thế, cả một bàn thức ăn quý hiếm ngon lành chợt hóa thành đống ngét trong miệng.

Hoàng hậu liếc mắt nhìn vẻ mặt Kiều Linh Di rồi lại cúi đầu từ tốn ăn, dù gì cũng phải giữ đủ sức khỏe để chờ. Dựa theo thái y nói, chỉ sợ ngày buổi tối hôm nay sẽ không được ngủ. Hi Uyển Nghi tuổi còn nhỏ, đứa bé này lại muốn sinh sớm, chỉ sợ sẽ không dễ dàng sinh, chờ đợi là không thể tránh khỏi.

Trên bàn chỉ còn lại hai nữ nhân, hoàng hậu vẫn giữ vững dáng vẻ khoan thai đại khí ngày thường của mình, Kiều Linh Di lại tâm loạn như ma, cảm xúc khó có thể bình tĩnh, trong lòng sôi trào như lửa nóng, thật lâu cũng không thể bình ổn lại. Nàng ta cũng không thể quăng bát đĩa xuống đuổi theo, chỉ có thể làm theo các động tác của hoàng hậu, quả thực là nhặt như nước ốc.

"Kiều Tiểu Nghi, đồ ăn này không hợp khẩu vị của muội sao? Nếu là như vậy, kêu người thiện phòng đổi món khác đi." Hoàng hậu ân cần hỏi han Kiều Linh Di.

Kiều Linh Di nghe vậy cúi đầu nhìn liền nhìn thấy mình xuất thần làm vung vãi cháo ra bàn. Nàng ta định thần nắm chặt cái muỗng trong tay, cười nói với hoàng hậu: "Đa tạ Hoàng hậu nương nương, thần thiếp nhất thời lo lắng Hi Uyển Nghi nên mới mất lễ nghi, mong nương nương thứ tội."

"Là người nhà cả, cái gì mà thứ tội với không thứ tội. Muội mau ăn đi, tối nay phải chờ lâu đấy."

Nghe thấy sự quan tâm của hoàng hậu, đương nhiên Kiều Linh Di cũng không cho là hoàng hậu đối tốt với nàng ta nhưng cũng lộ ra nét mặt tươi cười, nhìn hoàng hậu liền nói: "Hi Dung Hoa thật là có phúc khí, đây là lần đầu tiên muội thấy biểu ca gấp gáp thế này."

Nghe ra ý tứ trong lời nói của Kiều Linh Di, hoàng hậu cũng tỏ vẻ nghe không hiểu, cười mỉm gật gật đầu, "Không cần nói Hoàng thượng, ngay cả

Bản cung cũng cực thích Hi Dung Hoa. Chờ các muội ở chung lâu thì sẽ biết, Hi Dung Hoa thật sự là người có tính tình dễ chịu."

Kiều Linh Di: ...

Nàng ta đâu có ngốc, cho dù không qua lại nhiều với Hi Dung Hoa nhưng cũng thật sự không nhìn ra Hi Dung Hoa là người dễ chịu dễ gần? Người dễ chịu có thể dùng một bóng lưng mà cướp biểu ca đi sao? Người dễ chịu có thể để đại cung nhân bên cạnh mình trực tiếp đi Minh Tú Cung nói ư? Người dễ chịu lại có thể độc sủng hai năm trong hậu cung này?

Đánh chết nàng cũng không tin!

Kiều Linh Di tức nghẹn nhưng trên mặt vẫn phải tỏ ra khoan khoái tươi cười nói: "Đúng vậy, chỉ đáng tiếc là Hi Dung Hoa có thai nên chưa có cơ hội qua lại, nhưng về sau chắc chắn sẽ có cơ hội."

Nhìn Kiều Linh Di tỏ ra thiên chân hồn nhiên, vẻ tươi cười của hoàng hậu sâu hơn, cười gật gật đầu, "Đúng vậy, chờ đến khi Hi Dung Hoa sinh con khỏe mạnh thì các muội sẽ có nhiều cơ hội gặp mặt nhiều hơn. Hoàng thượng con cái hiếm hoi. Do đó đứa bé này không chỉ Hoàng thượng mà Bản cung cũng cực kỳ coi trọng. Do đó mới không cho nàng ấy ra ngoài đi lại nhiều, sợ ảnh hưởng sức khỏe hai mẹ con."

"Hoàng hậu nương nương có tiếng là hiền từ, tốt bụng. Hi Dung Hoa mà biết rõ chỉ có thể muôn phần cảm kích." Nghe ý tứ hoàng hậu, sau khi Hi Dung Hoa này sinh con bình an, chỉ sợ sẽ cực kỳ quang cảnh.

"Bản cung thân là hoàng hậu, cho dù là với ai cũng đều đối xử giống nhau."

Kiều Linh Di mỉm cười ngọt ngào, đặt cái muỗng trong tay xuống, "Thần thiếp ăn xong rồi, xin cáo lui trước. Nương nương phúc hậu là phúc khí của bọn tần thiếp."

Hoàng hậu phất phất tay cho nàng ta lui ra, nhìn theo bóng dáng Kiều Linh Di ra cửa phòng thì trên mặt mới biểu lộ sự mỉa mai. Không phải là định hỏi thăm Hi Dung Hoa từ trong miệng nàng sao, vậy lần này nàng ta cũng phải biết thái độ của mình. Chỉ cần Hi Dung Hoa không chịu thua kém có thể một lần sinh hạ hoàng trưởng tử, hoàng hậu cũng không keo kiệt vị phần trong hậu cung này.

Nếu sau khi Hi Dung Hoa sinh xong mà nhà mẹ đẻ cũng có thể dặt hoa trên gấm thì tốt lắm. Dù sao cũng sắp đến vụ thu hoạch, bên Thiên Đình Tự cũng phải có động tĩnh gì chứ. Hoàng hậu tính toán đủ thứ. Nếu như lúc trước có thể đưa tin ra ngoài hỏi một chút, nhưng bây giờ không được. Cổng hậu cung canh gác nghiêm ngặt, tất cả thủ vệ binh lính đều là người của Kiều Long Vệ.

Hoàng hậu cũng có cỗ kỵ của chính mình, nghĩ tới đây thở dài. Một bàn đầy thức ăn cũng ăn không vô nữa.

Mà lúc này, trong phòng sinh Tự Cầm đang cắn răng chịu đựng đau, nghe bà đỡ chỉ huy kêu làm gì thì làm nấy. Là một sản phụ mới sinh con lần đầu, nàng phải nghe theo lời các bà đỡ chuyên nghiệp để thuận lợi qua được cửa ải khó khăn này. Trời dần tối, đau đến tưởng chừng sắp hỏng nhưng vẫn phải nghe lời bà đỡ, ăn một bát cháo đầy, thêm nửa cái bánh, gọi là cho có sức sinh.

Tự Cầm biết rõ để sinh con thì phải mở cổ tử cung nhưng cũng chỉ là biết rõ mà thôi. Nếu may mắn sinh dễ, cổ tử cung mở thì sẽ sinh con trong vài giờ. Nhưng nếu không may mắn, cổ tử cung mở chậm thì phải chịu đau rất nhiều. Nàng không mong cổ tử cung mở nhanh nhưng càng sợ mở chậm. Cũng may bà đỡ nói bình thường nàng chịu khó đi lại nên sức khỏe tốt, cũng sẽ dễ sinh. Chỉ là tuổi hơi nhỏ cho nên sinh con đầu lòng sẽ phải chịu đau và khó khăn hơn.

Có điều Tự Cầm cực kỳ phối hợp, bảo làm gì thì làm cái đó khiến tất cả mọi người không tốn nhiều công sức. Thậm chí đến nửa đêm, Tự Cầm còn được dìu đứng lên đi lại trong phòng. Trong nhà ngoài sân đèn đuốc sáng trưng. Qua một cánh cửa sổ thì lúc sáng không nhìn thấy người nhưng vào buổi tối dưới ánh đèn có mấy bóng người in trên cửa. Tự Cầm chỉ nhìn thân hình liền biết đó là ai.

Hoàng hậu nương nương đi vào mấy lần nên nàng biết rõ Tiêu Kỳ luôn canh giữ bên ngoài. Vốn nhìn không thấy người thì cũng thôi. Giờ nhìn thấy bóng người trên cửa sổ, đang đau gần chết mà Tự Cầm lại cảm thấy đặc biệt uất ức. Người cả ngày đau đớn cũng không có rớt một giọt lệ, lúc ấy nhìn thấy hình ảnh kia lại nhịn không được rớt nước mắt.

Tự Cầm vừa khóc thì các bà đỡ sợ hãi vô cùng, cho rằng nàng đau không chịu nổi. Một đám người vây quanh Tự Cầm, người nhét khăn vào miệng, người nhét cái khăn vào tay. Vân Thường cũng luôn canh giữ bên cạnh, lúc ấy cũng không dám nói gì, chỉ ở cạnh xoa bụng lau mặt cho nàng. Nàng khát thì bưng nước cho uống, nàng đói thì đưa đồ ăn...

Tự Cầm không rên rỉ, không la hét, sinh con sao, Quý phi người ta cũng đã sinh, cũng có thể bình an khỏe mạnh. Nhất định nàng cũng có thể.

Dựa vào lòng tin vững chắc này, Tự Cầm nhớ tới một truyện cười kiếp trước, tuyệt đối không thể khiến nữ nhân khác ngủ với người đàn ông của mình, ở nhà mình, đánh con mình. Quả nhiên ý tưởng đó bất cứ lúc nào đều có lực lượng đặc biệt khích lệ lòng người. Tự Cầm chỉ vừa nghĩ như thế thì tự nhiên trong người có thêm sức mạnh khổng lồ.

"Mở rồi, mở rồi, dùng sức rặn, dùng sức rặn!"

Tự Cầm chẳng quan tâm gì nữa, chỉ biết nghe bà đỡ nói như thế nào nàng liền làm như thế đó, kêu dùng sức thì dùng sức, bảo thở thì thở.

Vào thời khắc hết ngày 15/8, vừa sang ngày 16/8, mất hết một ngày vật vờ, rốt cục Di Cùng hiền nghênh đón tiếng trẻ con khóc vang dội.

"Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng, Hi Dung Hoa sinh một tiểu hoàng tử khỏe mạnh." Bà đỡ vui mừng cười đến không nhìn thấy mắt, ôm đứa bé ra ngoài phòng báo tin mừng.

Tiêu Kỳ vui mừng, cúi đầu nhìn đứa bé được bà đỡ bế trong lòng một cái, rồi lập tức hỏi: "Hi Dung Hoa thì sao? Sao lại không nghe thấy tiếng của nàng?"

Nụ cười trên mặt bà đỡ cứng đờ, nhưng cũng lập tức cười trả lời: "Bẩm hoàng thượng, Hi Dung Hoa chủ tử mệt mỏi quá độ đã ngủ rồi. Nhưng người vẫn ổn, mẫu tử bình an."

Lúc ấy Tiêu Kỳ mới thở phào nhẹ nhõm, đang định nhắc chân đi vào xem một chút lại bị hoàng hậu kéo tay lại, vừa cười vừa nói: "Hoàng thượng, người xem tiểu hoàng tử thật đáng yêu." Vừa nói xong, nàng ta bế đứa bé trong tay bà đỡ, cúi người thơm lên má một cái khẽ nói: "Trong phòng còn phải dọn dẹp một chút, Hoàng thượng chờ chút nữa hãy vào thì hơn."

Vẻ mặt Tiêu Kỳ mang theo chút lúng túng, nắm tay che miệng ho nhẹ một tiếng, kín đáo gật đầu không để lại dấu vết, ánh mắt lại nhìn vào mặt con trai. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún, lúc ấy cũng không thể nhìn ra giống ai nhưng mọi người xung quanh đều kêu lên đứa bé giống hần. Tiêu Kỳ thì thật không nhìn ra.

Có điều lúc mới sinh, Ngọc Trân cũng như vậy. Chỉ vài ngày sau thì nhìn sẽ hồng hào xinh xắn hơn, cho nên Tiêu Kỳ không hề cảm thấy con mình xấu hay ghét bỏ. Rất nhiều tiếng nói nhắc đi báo tin mừng cho thái hậu. Trong phòng sinh mọi người đi tới đi lui, bận rộn dọn dẹp, đốt hương ..., bà đỡ bên cạnh còn vừa cười vừa nói: "Nô tỳ đỡ đẻ qua bao nhiêu lần, thấy

có Hi chủ tử là người làm người khác bớt lo lắng nhất. Thời gian sinh dài là do mang thai lần đầu, vậy cũng coi như rất thuận lợi rồi."

Hoàng hậu cười liên tục gật đầu, nói với Tiêu Kỳ: "Hi Dung Hoa chính là người như vậy, không thích gây phiền toái cho ai, ngay cả sinh con cũng khiến người khác yên lòng." Không có kêu la, không có hành hạ các thái y, không làm bà đỡ tay chân cuống quýt, cho dù bọn họ ở ngay bên ngoài cũng không nghe bất cứ tiếng kêu nào của Hi Dung Hoa.

Quá bớt lo lại khiến cho người khác đau lòng.

Qua rèm cửa Hoàng hậu nhìn lại cũng nhìn không thấy gì trong phòng, có phải Hi Dung Hoa biết rõ Hoàng thượng đang chờ ở bên ngoài, không muốn để cho hãn sốt ruột, cho nên mới cố gắng nhẫn nhịn không dám kêu la hay không?

Mấy lần nàng vào thăm nàng ta thời điểm, rõ ràng nhìn thấy nàng ta đau đớn đến trắng xanh mặt, vậy mà vẫn cố gắng chịu đựng.

Đối lại là nàng, chưa chắc có thể nhịn được như vậy.

Kiều Linh Di nhìn hoàng hậu bế đứa bé trong tay, thấy bóng lưng biểu ca sốt ruột đi tới phòng sinh, mơ hồ cảm thấy, hình như có thứ gì đó của mình đã mất.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 258: Cố Gắng Nhịn Một Thời Gian Nữa (1)

Editor : Hương Cỏ

Lúc Tiêu Kỳ đi vào, trong phòng còn thoang thoảng mùi máu tanh. Người hầu đã dọn sạch sẽ mọi thứ, rắc rôi khử trùng, lau chùi phòng ốc bằng nước thơm. Lúc ấy đốt hương trầm, hương thơm tỏa ra dần dần át hết mùi máu tanh kia.

Tiêu Kỳ ngồi ở trên mép giường, trên trán Tự Cầm buộc đai ấm, mồ hôi dính bết tóc hai bên gò má, mặc dù sắc mặt đỏ ửng nhưng rõ ràng nhìn ra được vẻ mệt mỏi. Lúc Quý phi sinh con hắc không có ở bên cạnh. Thứ nhất là quý phi tất nhiên không muốn để hắc thấy bộ dạng mình như vậy. Thứ hai lúc đó hắc cũng không nguyện ý đi xem.

Dù sao khi đó quý phi và đứa bé trong bụng kia mang tính chính trị quá nhiều, thật sự là không có bao nhiêu tình cảm. Cho dù hắc không có ý định lấy đứa bé làm quân bài chính trị nhưng Quý phi và Tào Quốc công lại là có ý tứ này. Vì lý do đó mà chỉ cần nghĩ đến đứa bé kia, Tiêu Kỳ khó tránh khỏi liên có vài phần trù trừ. Không thể quá xa, cũng không thể quá gần. Xa, người làm cha như hắc lại có vẻ lạnh lùng bạc tình, nhưng gần quá lại khó tránh khỏi bị người lợi dụng.

Đối với một đứa nhỏ mà lại có quá nhiều suy tính như vậy, quả thực làm người ta rất mệt mỏi.

Nhưng Tự Cầm và đứa bé này thì khác hắc, là đứa con hắc toàn tâm toàn ý mong chờ được sinh ra. Không có ý đồ chính trị, không có quân thần mưu tính. Đối với hắc đứa bé này mới chính là con của hắc.

Cầm lấy khăn, Tiêu Kỳ rón rén lau mồ hôi trên trán Tự Cầm, nhìn nàng ngủ say sưa thì biết nàng thật sự rất mệt. Nếu không dựa vào sự ghen tuông dấm chua của nàng, biết rõ mình chờ ở bên ngoài, chỉ cần có thể chịu đựng được thì cũng nhất định phải nhìn mình một cái mới bằng lòng ngủ.

Nghĩ tới đây, Tiêu Kỳ liền không nhìn được cong khóe môi lên.

Kiều Linh Di đứng ở ngoài, bên ngoài màn cửa là Hoàng hậu nương nương đang chọc cười tiểu hoàng tử, trong rèm cửa biểu ca đang lấy khăn lau cái trán Hi Dung Hoa. Nhìn vẻ hân hân rón rén cẩn thận, nét hồng hào trên mặt Kiều Linh Di từng chút từng chút bị bóc xuống.

Đứng bên kia hoàng hậu liếc mắt nhìn sang chỗ Kiều Linh Di, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Ánh mắt lại nhìn vào tiểu hoàng tử đang bế trên tay, ngắm thân hình nhỏ bé nằm im trong tay mình như thế, trong lòng liền mềm mại. Nếu đứa bé này là do nàng sinh thì tốt biết mấy, nàng nằm mơ cũng muốn tự mình có thể sinh ra một đứa bé, cho dù là công chúa cũng được.

Đáng tiếc, ông trời không chịu ban phúc khí này cho nàng.

Nàng có thiện cảm với Hi Dung Hoa, cho nên cũng rất thích đứa bé này. Liên tục ở Di Củng hiên cả một ngày trời, đương nhiên hoàng hậu phải mệt mỏi. Nhưng giờ phút đó, ôm đứa bé đỏ hỏn trong tay nàng lại không cảm thấy mệt chút nào.

Giao đứa bé cho bà vú, hoàng hậu liền từ từ đi qua, nhìn Kiều Linh Di hồn bay phách lạc nói: "Kiều Tiểu Nghi đi về trước đi, chờ một ngày cũng mệt mỏi rồi, sớm đi nghỉ ngơi mới được."

Kiều Linh Di vô ý thức nhìn theo bóng lưng của biểu ca, đang định cất lời từ giả với hân thì lại nghe hoàng hậu nói: "Đừng quấy nhiễu Hoàng thượng, giờ này trong lòng Hoàng thượng đang lo lắng Hi Dung Hoa,

chúng ta đừng làm phiền Hoàng thượng nữa, mọi và Bản cung cùng đi thôi."

Kiều Linh Di còn có thể nói cái gì?

Hoàng hậu nghiêm trang phân phó đám người bà vú phải chăm sóc tiểu hoàng tử thật tốt, vẻ mặt hết sức nghiêm túc nói: "Tiểu hoàng tử khỏe mạnh thì tất cả các người đều tốt, người nhà các người cũng đều thật tốt. Nếu tiểu hoàng tử có sơ suất gì, đừng trách Bản cung cảnh cáo trước, không kể các người mà cả cha mẹ ông bà họ hàng nhà các người đều không thể sống, nhớ kỹ chưa?"

Hai bà vú em bị dọa sợ trắng bệch mặt, vội vàng quỳ xuống đất khấu đầu, luôn miệng nói: "Nô tỳ nhất định tận tâm tận lực."

Hoàng hậu lại cẩn thận dặn dò Vân Thường, "Trong Di Cung hiên cũng không có quản sự cô cô quản lý sát sao, người là người hầu thân cận nhất của Hi Dung Hoa phải để tâm nhiều hơn. Buổi tối chuẩn bị cháo nóng sẵn, cứ đặt trên bếp lò cho nóng. Hi Dung Hoa tỉnh dậy tất nhiên sẽ đói, không được lười biếng."

"Vâng, nô tỳ tạ ơn nương nương chỉ điểm." Vân Thường nghe hoàng hậu nói, trong lòng cũng nhẹ một hơi, chỉ sợ Hoàng hậu nương nương thấy chủ tử bọn họ sinh Hoàng tử thì mất vui thôi.

Hoàng hậu phân phó hết rồi mới dẫn theo Kiều Linh Di cùng đi. Ra khỏi Di Cung hiên, hoàng hậu nhìn Kiều Linh Di một cái, bước lên nhuyển kiệu, từ trên cao nhìn xuống nàng ta, khóe miệng cong cong, "Bản cung đã sớm biết sớm muộn gì chúng ta sẽ gặp lại nhau ở trong cung này, Kiều Tiểu Nghi nói có đúng hay không?"

Kiều Linh Di không biết rõ hoàng hậu nói vậy có ý gì, nhưng bây giờ mặc dù nàng ta là cháu gái Thái hậu nhưng vị phần quá thấp, chỉ biết cung kính thi lễ một cái, "Tần thiếp cung tiễn Hoàng hậu nương nương." Cũng

không chịu trả lời câu nói của Hoàng hậu. Nàng ta biết cho dù nói cái gì đều là tự mình làm mất mặt mình.

Hoàng hậu nhìn Kiều Linh Di một cái, rồi mới sai người nâng kiệu đi.

Trăng tròn nhô lên cao, ánh sáng bạc trải khắp nơi, Kiều Linh Di khép lại vạt áo choàng, chỉ cảm thấy đêm thu thật lạnh lẽo, như thể cái lạnh từ trong lòng thấm ra ngoài, ngay cả lòng bàn chân cũng thấy lạnh.

"Chủ tử." Thư Hoa cẩn thận nhìn chủ tử một cái, nhẹ nhẹ đi theo sau lưng nàng ta khẽ khuyên nhủ: "Chủ tử mới tiến cung không bao lâu, lại vừa đúng dịp Hi Dung Hoa mang thai. Rốt cục là do Hoàng thượng ít con nổi dòng nên mới để cho Hi Dung Hoa được Hoàng thượng coi trọng. Nói gì thì nói cũng là dính vinh quang của Đại hoàng tử. Bây giờ cuối cùng cũng sinh rồi, sau này chủ tử sẽ có cơ hội thôi."

Kiều Linh Di nghe vậy nghiêng đầu nhìn Thư Hoa. Thư Hoa không nhìn thấy hình ảnh biểu ca cầm khăn mờ hôi cho Hi Dung Hoa, không nhìn thấy ánh mắt hằn nhìn Hi Dung Hoa, cho nên mới có thể chắc chắn khuyên nàng ta như vậy. Nhưng nàng ta nhìn thấy. Mặc dù nàng ta đã đánh giá cao vị trí của Hi Dung Hoa trong lòng biểu ca, nhưng kết quả so với suy nghĩ thì còn làm nang giặt mình hơn.

Nửa đêm gió lạnh thổi qua gò má, một mình trên con đường vắng lặng trong cung, giây phút ấy nàng ta cảm thấy trơ trọi tịch mịch. Trong đầu quần quanh hình ảnh, biểu ca cầm khăn, hơi cúi đầu chỉ nhìn thấy một bên mặt. Muốn xua đuổi hình ảnh đó đi nhưng càng cố đuổi thì lại càng rõ ràng. Lúc nhỏ nàng ta thường tiến cung, khi đó trong cung có khá nhiều hoàng tử, cô mẫu cả ngày bắt biểu ca cố gắng đọc sách, nhất định phải là người giỏi nhất trong đám hoàng tử kia. Nếu một ngày tiên đế kiểm tra bài mà không trả lời được thì sau khi trở về sẽ phải chịu phạt.

Khi đó, nàng ta đã cảm thấy hân thật đáng thương, lúc nào cũng len lén đi nhìn hân, mang đồ ăn ngon cho hân, còn nói tốt cho hân trước mặt cô mẫu. Dần dần hân đối với nàng cũng khác trước. Bình thường hân rất ít cười nhưng sau đó khi gặp nàng đều cong khóe môi lên. Về sau, trẻ con trong cung càng ngày càng ít, nụ cười trên mặt biểu ca cũng càng ngày càng ít, cô mẫu càng ngày càng nghiêm khắc. Dần dần nàng ta cũng biết những thủ đoạn âm hiểm trong cung, biết rõ lòng người khó dò.

Biến cố lớn nhất chính là trước khi lâm chung tiên đế bắt cô mẫu đi cầu phúc, giáng chức Kiều gia tới Trừ Dương. Nàng ta biết rõ, Kiều gia ngăn cản con đường lên ngôi vị của biểu ca, tiên đế cấp mở đường cho biểu ca. Nàng ta cũng biết rõ chỉ cần cô mẫu vẫn còn là thái hậu, nàng ta có thể trở về. Nàng vẫn luôn suy nghĩ, bọn họ coi như thanh mai trúc mã, hân đối với nàng cũng khác. Cho dù qua vài năm trở về cũng sẽ không thay đổi.

Nhưng nàng cũng không nghĩ ra, lại xuất hiện một Hi Dung Hoa chặn ngang, không chỉ cướp đi vinh sủng của quý phi sủng, cũng cướp đi biểu ca.

Lúc bước chân vào Tổ Vân Điện, Kiều Linh Di bất giác lướt nhìn ra ngoài. Trên con đường thật dài chỉ có ánh đèn cung đình tỏa ra ánh sáng mờ ảo. trong bóng đêm tĩnh lặng thỉnh thoảng chỉ có tiếng gió lướt qua rồi chẳng mấy chốc lại trở về tĩnh lặng. Bóng đêm như vậy, giống như hậu cung vắng lặng hàng năm, từng chút từng chút đập vào lòng nàng.

Lẽ nào vận mệnh của nàng sẽ như những nữ nhân trong cung kia sao?

So về tuổi, nàng cũng chỉ nhỏ hơn Hi Dung Hoa một tuổi mà thôi, thật sự là chiếm không đến bao nhiêu ưu thế.

Hi Dung Hoa mười ba tuổi tiến cung, còn nhóm tú nữ mới tiến cung các nàng tất cả đều mới cập kê.

Hoàng hậu... Lại nghĩ tới ánh mắt hoàng hậu nhìn tiểu hoàng tử, Kiều Linh Di một đêm không thể ngủ ngon.

(Còn tiếp ...)

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 259: Cố Gắng Nhịn Một Thời Gian Nữa (2)

Editor : Hương Cỏ

Lúc Tự Cẩm tỉnh lại trong phòng im ắng, góc phòng đốt một chiếc đèn cung đình, bên ngoài chụp một cái lồng, tỏa ánh sáng mờ ảo không hề chói mắt. Nàng xoay người định ngồi dậy, bụng đói sôi lục bục, trong phòng cũng không có ai gác, người đi đâu hết rồi nhỉ.

Tự Cẩm vừa mới nghĩ như thế, định nhồm người dậy thì có giọng nói vọng tới, "Nàng tỉnh rồi à?"

Tự Cẩm nghe được thanh âm này giật mình, nhất thời kinh ngạc ngây người, cảm xúc bỗng chốc ủa về.

"Sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái hay không?"

Tự Cẩm chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng một cái, gương mặt Tiêu Kỳ liên xuất hiện trước mắt nàng, "Hoàng ... Hoàng thượng... sao người vẫn còn ở đây?" Quả thực Tự Cẩm bị dọa ngây người, hai mắt chăm chú nhìn Tiêu Kỳ, tưởng là mình hoa mắt.

Theo quan niệm bấy giờ, phòng sinh bị coi là chỗ xúi quẩy, hoàng đế có thân phận tôn quý như vậy, làm sao có thể ngủ trong này chứ?

Người hiện tại thì không quan tâm phòng sinh hay không, chồng của người ta còn ở bên cạnh lúc vợ sinh kìa. Nhưng cổ nhân vẫn rất kiêng kị chuyện này, Tiêu Kỳ... tại sao Tiêu Kỳ lại ở chỗ này?

"Tại sao ta không thể ở trong này chứ?" Tiêu Kỳ sờ sờ trán Tự Cầm, quả nhiên như thái y nói không sao hết. "Có đói hay không? Ta kêu người mang đồ ăn vào cho nàng." Nói xong liền cất giọng gọi người hầu hạ.

Tự Cầm còn đang ngẩn người, mấy người Vân Thường đã tay chân lanh lẹ bưng đồ ăn đi lên. Tiêu Kỳ sai người trực tiếp đặt cái bàn ở trên giường, thấy Tự Cầm vẫn còn sững sờ, liền nói thẳng: "Nàng mới sinh, không cần phải đi tới lui làm gì cho mệt. Ngồi chỗ này ăn đi, nàng cũng không cần lo lắng việc gì hết."

Tự Cầm không phải nói chuyện lo lắng mà không nghĩ tới Tiêu Kỳ lại dám tùy tiện như thế.

Có thể để nàng trực tiếp ngồi trên giường ăn cơm, sao lại có hành động kinh hãi như vậy chứ?

Trong bụng đói muốn chết, Tự Cầm ăn liền hai chén cháo, ăn một cái trứng luộc, lại ăn thêm mấy miếng tráng miệng. Ăn uống no đủ rồi mới hài lòng để Vân Thường đưa người tới thu dọn sạch sẽ. Chờ đến khi mọi người đều đi xuống hết thì mới kéo tay áo Tiêu Kỳ hỏi: "Tại sao Hoàng thượng lại ở chỗ này? Không hợp quy củ đâu."

"Từ khi nào nàng là người giữ quy củ vậy?"

Đúng là Tự Cầm không phản bác được. Hình như ở trước mặt hăn nàng chẳng bao giờ giữ quy củ thì phải. Nhưng bị hăn hỏi thẳng như thế trên mặt vẫn thẹn thùng, trợn mắt lườm hăn một cái, "Không phải thiếp sợ người khó xử sao?" Nếu không phải lo lắng thái hậu trách mắng, nàng mới không lăm miệng đâu.

"Không cần lo lắng." Tiêu Kỳ không nói thêm chuyện này nữa, ngược lại đổi chủ đề nhìn Tự Cầm, "Bây giờ nàng cảm thấy như thế nào, có đau ở chỗ nào hay không, nếu không thoải mái ở đâu thì cũng không cần chịu đựng."

"Sinh xong thì hết đau rồi. Giờ cho thiếp đi một vòng trong phòng cũng không sao." Tự Cầm cực kỳ thoải mái nói.

Tiêu Kỳ: ...

Thấy vẻ mặt của Tiêu Kỳ, Tự Cầm nhin không được khê cười. Nàng biết rõ hẳn lo lắng nàng liền kéo hẳn tay nói: "Thiếp thật không đau mà, lúc sinh con thì đau nhưng bây giờ thì hết rồi. Hoàng thượng đừng lo lắng."

Tiêu Kỳ liền thở dài, đúng là vô tâm vô tính. Sau khi Quý phi sinh con xong, mỗi lần nhìn thấy hẳn đều nhắc khéo chuyện bản thân sinh con đau đớn vất vả thế nào. Sao tới lượt nàng thì lại nói khỏe mạnh, không đau chứ? Hẳn là sợ hẳn lo lắng đi?

"Thiếp đang ở cử, người không thể mãi ở đây, Hoàng thượng trở về Sùng Minh Điện đi thôi." Tự Cầm hơi do dự nói, "Mặc dù thiếp biết rõ người lo lắng cho thiếp nhưng quy củ vẫn phải giữ, đừng để người khác nắm được điểm yếu." Không ai dám bắt Tiêu Kỳ nhưng nhất định sẽ nói nàng mê hoặc chủ. Bình thường thì cũng không sao, nhưng dù sao đang ở tình huống đặc thù, Tự Cầm không muốn trêu chọc mấy đại thần nhàn hạ trên triều đình kia, không có chuyện gì cũng tìm cớ tố cáo nàng và người nhà.

Tiêu Kỳ không có nghĩ tới Tự Cầm sợ cái này, chỉ cho rằng nàng nghĩ mình nằm cử, trong thời gian xúi quẩy, nhớ tới dù sao trong cung này còn có thái hậu, nhieu lông mày lại gật gật đầu, "Hôm nay ta thấy nàng vẫn chưa tỉnh, nghĩ có về Sùng Minh Điện cũng không yên lòng, thôi thì ở đây chờ nàng tỉnh lại. Ngày mai buổi tối ta sẽ không ở lại, nếu ban ngày có rảnh sẽ tới thăm nàng." Đỡ phải nàng khó xử, ở cử trong tháng cũng lo lắng sợ bị người trong cung bắt lấy sai lầm.

Tự Cầm liền cười gật đầu liên tục, "Dù sao từ chỗ người tới đây cũng gần, đi vài bước đường liền đến mà."

Tiêu Kỳ nhìn vẻ mặt Tự Cầm mệt mỏi liền biết mặc dù nàng nói không sao nhưng kỳ thật vẫn cố gắng nói chuyện với mình, bèn đỡ nàng nằm xuống, "Nàng ngủ thêm chút nữa đi, đừng tốn sức nói chuyện nữa. sau này khỏe lại nói tiếp, không có gì phải vội vàng."

"Giống như thiếp ư nói nhảm lắm vậy." Tự Cầm bĩu môi nói, hết sức bất mãn."Giờ nào rồi, người cũng ngủ một lát đi."

Tiêu Kỳ cười cười, không phải là nói nhảm sao, bình thường chỉ một mình nàng cũng có thể nói đến đặc biệt náo nhiệt rồi, về sau thêm con trai, chỉ sợ càng náo nhiệt hơn thôi. "Cuối giờ Dần, ta không ngủ đâu, nằm xuống liền phải dậy, mất công lắm. Nàng ngủ đi, nàng ngủ ta sẽ đi."

Tự Cầm nghe hần nói như vậy lại không muốn ngủ, vừa nhìn canh giờ liền thở dài, nắm tay hần không chịu thả.

Tiêu Kỳ thấy vẻ lưu luyến của nàng bất đắc dĩ lắc lắc đầu, "Hạ triều ta sẽ tới thăm nàng."

Lúc đó Tự Cầm mới hoan hoan hỉ hỉ nhắm mắt lại, chợt nghĩ tới một chuyện hỏi: "Hoàng thượng đã nghĩ đặt tên con là gì chưa?"

Tiêu Kỳ gật gật đầu, lại thấy nàng nhắm mắt lại mới nói: "Tiêu Dục Thánh, được không?"

Dục, ánh nắng, ánh sáng. Thánh, "Thánh" ý. Tự Cầm liền mở choàng mắt nhìn Tiêu Kỳ, "Được thì được rồi, nhưng là có phải quá quý trọng hay không?" Trong lòng mơ hồ bất an, bàn tay nắm tay Tiêu Kỳ cũng căng thẳng.

"Con của Trẫm chính là long tử, tên gì cũng đều xứng hết." Lúc ấy Tiêu Kỳ cũng hơi mất hứng, nhìn Tự Cầm nói: "Có ai làm mẹ như nàng, ghét bỏ tên đẹp của con mình chứ?"

Tự Cầm ngẫm lại cũng đúng, chính mình ghen ghét thì thôi, lẽ nào con trai mình cũng phải tiếp tục chịu uất ức sao? Vừa nghĩ như thế liền lại vui vẻ, "Hoàng thượng cảm thấy tốt thì được rồi, thiếp đều nghe người."

Tiêu Kỳ nghe Tự Cầm nói như thế cũng cao hứng, "Mau ngủ đi, ta cũng phải đi rồi." Bên ngoài Quán Trường An đã cất tiếng gọi.

Tự Cầm nghe lời gật gật đầu, quả thật hơi mệt mỏi, trước khi ngủ còn nghĩ tới hai chữ "Dục Thánh", khóe miệng ngậm cười đi ngủ.

Ngày Tết Trung thu tốt lành như thế mà toàn bộ phi tần trong cung đều ghen ghét. Ai nấy đều chuẩn bị sẵn sàng lộ diện trước mặt Hoàng thượng. Ai biết Hi Dung Hoa sinh kỳ còn có vài ngày cũng rất biết chọn ngày, phát động ngay đêm trung thu. Hoàng đế ở Di Củng hiên canh giữ một ngày, các nàng mất bao ngày tỉ mỉ chuẩn bị xiêm y đồ trang sức tất cả đều uống phí thời gian và tâm tư. Mười sáu tháng tám, toàn hậu cung người người đều biết rõ Hi Dung Hoa sinh một vị hoàng tử.

Thật sự là quá tốt số đi.

Bất kể như thế nào, người trong cung cũng phải tới chúc mừng. Ngày hôm sau Di Củng hiên đón người tới nườm nượp, tất cả đều là đến chúc mừng. Ban đầu Tự Cầm còn chịu gặp người, sau đó thật sự là không có sức lực liền sai Vân Thường ngăn đón bên ngoài, ngay cả con trai cũng không dám cho người khác gặp, ở chung phòng với mình. Hai mẹ con mỗi người một giường. Đứa bé mới sinh, mặt mũi còn nhăn nhăn. Tự Cầm biết chỉ mấy ngày nữa là sẽ xinh đẹp hơn nhưng bây giờ nhìn vẫn cảm thấy khá xấu. Ngắm con ngọt ngào ngủ, một tình cảm ấm áp trào dâng trong lòng nàng.

Trong Phượng Hoàn Cung hoàng hậu đang nghĩ muốn góp lời tấn vị cho Tự Cầm. Bây giờ nàng ta chỉ là tứ phẩm Dung Hoa, nếu thăng một cấp lên Tiệp Dư thì cũng quá thiệt thòi, dù sao cũng sinh Đại hoàng tử. Là Quý Tần

cũng không được vinh quang sung ái lắm. Trong lòng Hoàng hậu là muốn tấn vị cho Tự Cẩm đến Phi vị nhưng nhảy bốn cấp thì quá không hợp quy củ, cho nên vị trí Chiêu Nghi là thỏa đáng nhất. Nhưng trong cung đã có một Lý Chiêu Nghi, cũng không thể lại ban thêm một Chiêu Nghi nữa, vị trí đứng đầu cửu tần cũng chỉ có thể có một cái. Hơn nữa cũng không thể vô duyên vô cớ giáng vị phần Lý Chiêu Nghi xuống. Nếu lúc này người nhà Hi Dung Hoa có thể lập công trạng thì tốt rồi.

Vụ thu hoạch của Thiên Đình Tư cũng nên nhập kho. Năm nay không biết thu được bao nhiêu thuế nông, nếu như có thể đạt được một con số đẹp, hoàng hậu nghĩ chỉ cần mình đẩy một cái cũng có thể nhắc tới chuyện Phi vị. Chuyện thăng vị phi tần không thể sốt ruột, cứ để thêm vài ngày nữa cũng được.

Ít nhất phải đợi đến khi thuế nông năm nay nhập kho Thiên Đình Tư, có số lượng rõ ràng thì mình mới tiện nói chuyện.

(Còn tiếp ...)

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 260: Cố Gắng Nhịn Một Thời Gian Nữa (Cuối)

Editor : Hương Cỏ

Không ai biết rõ những suy nghĩ này của Hoàng hậu. Lúc ấy Tự Cẩm cũng nghĩ đến chuyện vị phần, nàng và hoàng hậu không hện mà cùng ý tưởng. Dựa theo suy nghĩ của nàng, năm nay thuế nông sẽ thu được rất khá. Dù sao phần lớn Thiên Đình Tư đều là ruộng tốt không người trồng trọt, sản xuất nông nghiệp trên đất hoang và ruộng tốt có kết quả chênh lệch cực lớn.

Cho nên, chuyện vị phần không thể sốt ruột. Đợi nàng ra tháng, đến lúc đó bên Thiên Đình Tư nhất định có kết quả. Nếu năm nay thuế nông thu được nhiều thì vị phần của mình có thể nhắc tới. Giờ đã có con, Tự Cẩm cảm thấy coi trọng chuyện vị phần. Dù sao nàng địa vị quá thấp, có thể làm cho con trai phải chịu thiệt thòi.

Không dám nghĩ nhiều, ít nhất vị phần đứng đầu cửu tần là có thể được đi?

Đến lúc đó mình là Chiêu Nghi có phong hào, Lý Chiêu Nghi kia liền thấp hơn một chút. Năm đó bị nàng ta một cước đá đến Y Lan Hiên, cuối cùng có thể thay nguyên chủ xả giận rồi. Đứng đầu Cửu tần chính là lên tới ba cấp. Tự Cẩm ngẫm lại đều cảm thấy hơi không quá thực tế, cũng không biết có thể thuận lợi hay không.

Hi Dung Hoa sinh Đại hoàng tử, trong hậu cung bao nhiêu ánh mắt đều đang nhìn nàng được tấn phong. Ai nấy đều đoán xem nàng sẽ được thăng cấp đến vị trí nào. Dù sao sinh Đại hoàng tử, thấp nhất cũng phải là Quý

Tần. Nếu Hoàng thượng phá lệ khai ân, đứng đầu Cửu Tần cũng không là không thể. Cho nên mấy ngày này ánh mắt mọi người nhìn Lý Chiêu Nghi thêm chút e dè.

Gần đây Lý Chiêu Nghi cũng bức mình, trừ thỉnh an thì cửa cung cũng không ra một bước. Mặc dù vậy trong lòng nàng ta cũng hơi lo sợ. Vị trí đứng đầu cửu tần nàng ta cũng làm nhiều năm, lẽ ra cũng nên thăng lên một bước. Nhưng hai năm nay trừ ở chỗ Hi Dung Hoa, rất ít người được gặp Hoàng thượng. Do đó vị phần của nàng ta cứ mãi đứng yên một chỗ.

Không thấy được mặt hoàng đế thì ngay cả cơ hội nói chuyện năn nỉ cũng không có, làm sao mà tấn vị? Huống chi, còn có chuyện chiếc nhẫn kia...

Nghĩ tới đây, Lý Chiêu Nghi khó tránh khỏi thấp thỏm nóng nảy. Hi Dung Hoa sinh hoàng tử, hoàng đế tấn phong vị phần của nàng. Có khi nào vì mình là người đứng đầu Cửu Tần mà thăng vị cho mình, để cho Hi Dung Hoa có cơ hội tăng vọt vị phần không. Nếu có hai người đứng đầu Cửu tần, Hi Dung Hoa có phong hào, chẳng phải mình sẽ trở thành trò cười lớn nhất sao?

Nhớ tới ánh mắt mọi người nhìn mình dạo này khiến Lý Chiêu Nghi càng thêm bức mình.

Tự Cấm cũng không biết Lý Chiêu Nghi buồn rầu, nàng cứ bình thản tâm tình ở cũ. Trên triều đình, vụ thu hoạch thuế đã có kết quả ban đầu, địa phương các nơi đã bàn giao sổ sách về bộ Hộ. Có vụ án nợ thuế nông dân trước do Ngự các lão lĩnh chỉ điều tra, làm lay động quan trường Giang Nam làm thí dụ, cho nên lần này thu hoạch thuế nông cực kỳ thuận lợi. Sổ sách các nơi bay vào Bộ hộ ào ạt như hoa tuyết.

Vừa lúc đó, bộ Hộ kiểm kê tổng số thuế nông thu từ các nơi, mà Thiên Đình Tư cũng bắt đầu tổng hợp kết quả thuế thu được từ sáu quận.

Từ năm ngoái Thiên Đình Tư bắt đầu chuyển nhân khẩu nhập quận, không cho phép bộ Lại bộ Hộ nhúng tay vào chuyện của Tuyệt Hộ Quận. Do đó chuyện Tuyệt Hộ Quận bên ngoài cũng không biết rõ ràng, chỉ biết là thanh niên trai tráng cả nước liên tục không ngừng gia nhập Tuyệt Hộ Quận. Lúc này, mọi người cũng chỉ có thể trừng to mắt nhìn Thiên Đình Tư, muốn nhìn xem vụ thu hoạch năm nay Thiên Đình Tư có thể giao cái gì lên.

Trong hậu cung hoàng đế mãi không nhắc tới chuyện thăng vị cho Hi Dung Hoa. Đại hoàng tử đã bình an sinh ra, nói như thế nào cũng phải có tin tức nhưng đến bây giờ cũng không có tin tức gì. Ai nấy đều suy đoán Hoàng thượng đang chờ kết quả thu thuế nông từ Thiên Đình Tư.

"Lần này tiệc tẩm ba ngày cũng chỉ làm đơn giản thôi, đợi đến tiệc đầy tháng sẽ hạ chiếu tấn vị cho nàng luôn, nàng thấy được không?" Tiêu Kỳ giơ tay chạm nhẹ vào khuôn mặt con trai, mềm mại đến nỗi hăn cũng không dám dùng sức mạnh. Nhẹ nhàng thu tay lại, hỏi Tự Cầm.

"Thiếp đều nghe người, Hoàng thượng cứ xem xử lý là được." Dù sao Tiêu Kỳ sẽ không để nàng thiệt thòi, "Không tổ chức lớn tiệc tẩm ba ngày cũng tốt, con còn nhỏ, nên tích lũy chút ít phúc khí, không cần quá khoe khoang, thiếp cảm thấy như vậy rất tốt."

Tiêu Kỳ còn lo lắng Tự Cầm không đồng ý, dù sao tổ chức tiệc tẩm ba ngày cũng là thể diện của nàng, nghe nàng nói như vậy trong lòng nhẹ một hơi, lại nói thêm một câu, "Ta đang đợi kết quả thuế nông bên Thiên Đình Tư, địa vị của nàng sẽ chờ kết quả này, cố gắng nhịn một thời gian nữa thôi."

Tiệc tẩm ba ngày của Đại hoàng tử tổ chức cực kỳ đơn giản. Nhưng dù sao đây cũng là vị hoàng tử đầu tiên của Vương Triều Đại Vực, không có biết bao nhiêu ánh mắt trong và ngoài cung đang nhìn. Thấy tình hình như thế không khỏi làm lòng người nổi lên nghi hoặc.

Rốt cuộc trong lòng hoàng thượng nghĩ như thế nào đối với vị hoàng tử này đây?

Nếu yêu thích thì sao tiệc tắm ba ngày không tổ chức rầm rộ, cũng không nghe tin tức mẹ đẻ được sắc phong tấn vị. Nếu nói không thích, cũng không có chứng cứ rõ ràng, dù sao trên triều đình cha con Tô gia vẫn tỏ ra bình thường.

Không biết bao nhiêu người đang oán thầm trong lòng, đều đang chờ hành động tiếp theo của hoàng đế vì sẽ liên quan đến tiền đồ của vị Đại hoàng tử này.

Tiệc tắm ba ngày bình thản trôi qua. Vì vậy ánh mắt mọi người lại tập trung vào tiệc đầy tháng.

Bây giờ tâm tư Tự Cẩm đều chỉ tập trung trên người con trai, trong lúc ấy cũng không nghĩ ra việc vì tiệc tắm ba ngày bình dân kia mà trên triều đình lại có nhiều liên tưởng đến như vậy.

Ở cữ là một chuyện bất đắc dĩ và cực kỳ buồn chán. Phải nói lần này Tự Cẩm sinh nở đặc biệt thuận lợi. Dù sao không xuất hiện tình huống gì nguy cấp tính mạng, cũng chỉ vì tuổi quá nhỏ nên thời gian sinh nở kéo dài hơn bình thường một chút. Chính vì vậy, sức khỏe cũng bị tổn thương ít nhiều, cần phải điều dưỡng thật tốt. Cho nên, ở cữ trở thành một chuyện vô cùng trọng yếu. Sau khi Tự Cẩm tĩnh dưỡng nửa tháng thì kỳ thật đã cảm giác mình đã khôi phục lại sức khỏe ngày xưa.

Nhưng so với nàng Tiêu Kỳ càng khẩn trương hơn, không cho phép cái này, không cho phép cái kia, mỗi ngày đều đến kiểm tra gắt gao.

Bên ngoài một đám nữ nhân đang chăm chăm nhìn thèm thường vào hành động của Tiêu Kỳ, Tự Cẩm tự nhiên biết rõ. Bây giờ nàng đang lâm vào tình thế hết sức khó xử. Tiêu Kỳ không thể lưu ở di cùng hiên qua đêm,

đây là quy củ. Cho nên, thời gian ngắn ngủi này cũng quả nhiên khiến nhiều người cực kỳ trông đợi.

Chỉ nghe nói là thái hậu tuyên Tiêu Kỳ đi Thọ Khang Cung không chỉ một lần, làm như vậy là vì cái gì trong lòng Tự Cầm cũng hiểu rất rõ. Nhưng Tiêu Kỳ lại không phải là một đồ vật, có thể buộc chặt vào người. Cho nên trong chuyện này cho dù là trong lòng Tự Cầm cực kỳ không vui cũng không có cách nào ngăn cản được.

Tình yêu không phải dựa vào xiềng xích để gắn bó. Nếu quả thật phải làm đến một bước đó thì cũng không phải là tình yêu.

Tự Cầm không biết tình cảm giữa mình và Tiêu Kỳ có thể được gọi là tình yêu hay không nhưng nàng biết rõ tình cảm của bọn họ là thật lòng.

Cho nên dưới tình huống như thế, Tự Cầm cảm thấy nếu như mình không làm chút gì đó mà cố làm ra vẻ thanh cao, tùy ý thái hậu làm gì thì làm cũng quá thiệt thòi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 261: Hắc Sáp Phát Tài Rồi

Editor : Hương Cỏ

Nhưng đang ở cử thì nàng có thể làm cái gì đây?

Không thể làm khó người khác thì Tự Cẩm tự hành hạ mình. Ngày hôm nay khẩu vị không tốt, ngày mai trong người không thoải mái, ngày kia nhàm chán buồn bực. Tóm lại là thay đổi đa dạng giăng co kịch liệt cùng thái hậu và các nữ nhân đang hăm he như hổ rình mồi kia.

Bây giờ Tiêu Kỳ sợ nhất là cái gì? Chính là theo lời thái y nói, nếu chăm sóc nghỉ ngơi không tốt, Tự Cẩm có thể sẽ bị bệnh không tiện nói ra. Cho nên, hoàn toàn không nghĩ tới Tự Cẩm lẫn lộn như thế là ghen mà chỉ cho rằng sau khi sinh con sức khỏe của nàng không tốt. Vì để cho Tự Cẩm dưỡng tốt thân thể, lại sợ người khác không dám ép buộc để mặc nàng tùy hứng, vì vậy Tiêu Kỳ không thể không mỗi ngày đến một chuyến, phải tận mắt nhìn nàng ngoan ngoãn nghe lời thái y mới yên tâm.

Vì vậy, con đường của hai người vốn hoàn toàn trống đánh xuôi, kèn thổi ngược. Hai ý tưởng chẳng ăn nhập gì với nhau vậy mà lại không ngờ xuất hiện kết quả ngoài ý muốn khiến cả hai người đều hài lòng.

Tự Cẩm cho rằng mỗi ngày Tiêu Kỳ đều đến Di Cùng hiên báo cáo làm cho nàng hãnh diện, bảo vệ uy danh đệ nhất sủng phi của mình, vui mừng vỗ tay!

Tiêu Kỳ cho rằng Tự Cẩm tùy hứng như thế, nhìn nàng mỗi ngày dưới sự giám sát của hắc, ngoan ngoãn uống thuốc dưỡng sức, cuối cùng là không

uống công hẩn mỗi ngày vất vả nhìn chăm chăm, vui mừng tung hoa!

Có con là một đề tài vĩnh hằng. Mới trở thành mẫu thân, Tự Cầm đang không ngừng nếm trải cảm giác hạnh phúc, học làm mẹ mỗi ngày. Lần đầu tiên con trai túm tay nàng cũng cực kỳ vui kéo tay Tiêu Kỳ kể đi kể lại vài chục lần. Lần đầu tiên con trai cười với nàng, Tự Cầm cảm thấy kiếp này không có bất cứ người đàn ông nào có thể làm cho nàng mê mẩn yêu thương đến thế. Mỗi một lần nhìn hành động đầu tiên của con trai, Tự Cầm đều cảm thấy cực kỳ mới lạ ngạc nhiên và mừng rỡ. Sinh mệnh nhỏ bé kia đã trở thành tồn tại thân thiết nhất không thể nào dứt bỏ giữa nàng và Tiêu Kỳ.

Tự Cầm vừa mới dậy thì nhìn thấy Tiêu Kỳ đang rén rèm đi vào bèn vội vàng nói: "Không phải đã nói không cho người vào đây sao, trên người thiếp vẫn còn có mùi không dễ ngửi." Ở cử hai mươi mấy ngày, người không được tắm rửa, nàng cảm giác ngay cả mình cũng không thể ngửi được mùi của mình nữa là hẩn.

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cầm một cái. Công nhận mặt mũi không có gì xinh đẹp hết. Trên mặt tròn vo, đầu tóc hơi rối buộc túm sau gáy. Tuy thần sắc đã hồng hào, mềm mại hơn nhưng vẫn tiêu tụy. Hơn nữa, nhiều ngày không tắm rửa như thế, trong phòng lại không được mở cửa sổ để thông gió, hương vị quả thật là không dễ chịu. Nhưng hẩn lại không cảm thấy ghét bỏ khó ngửi chút nào. Nàng sinh con cho hẩn, cho nên mới phải chịu khổ nằm trong này không thể động đậy, không được tắm rửa, không thể chải đầu. Nghĩ tới đây cảm thấy nàng phải chịu vậy thật đáng thương.

"Ra tháng tắm rửa thì được rồi, không không phải là rất khó ngửi, ta không chê nàng là được."

Tự Cầm: ...

"Nhìn ta như vậy làm cái gì?" Tiêu Kỳ tự mình đi ra sau tấm bình phong thay xiêm y. Trước khi đi ra nhìn thoáng qua con trai đang nằm ngủ say sưa rồi mới lại nhìn Tự Cẩm.

"Cũng không có gì." Tự Cẩm hơi ngượng ngùng nói, "Thiếp biết rõ Hoàng thượng không chê thiếp, chỉ là cảm thấy không thích để Hoàng thượng thấy bộ dạng thiếp thể này thôi." Nữ nhân đều thích tô điểm nhan sắc của mình thật đẹp vì người mình yêu, để bọn họ nhìn thấy mình tươi đẹp rực rỡ nhất. Cho nên bây giờ nàng hoàn toàn hiểu được vì sao lúc Quý phi ở cử không muốn gặp Tiêu Kỳ.

Nhưng nàng cũng không ngốc như vậy, dù sao cũng phải để cho nam nhân biết rõ mình sinh con không dễ dàng chút nào, ở cử cũng lại không dễ chịu. Biết rõ không dễ dàng, mới có thể quý trọng. Cho nên Tiêu Kỳ nói như vậy khiến Tự Cẩm vẫn rất cảm động, cũng không thật sự không cho hẵn đi vào.

Nghe Tự Cẩm nói, Tiêu Kỳ giơ tay dí lên trán nàng, "Cả ngày lẫn đêm, cũng không biết đang suy nghĩ lung tung cái gì. Lúc nàng mang thai cũng có xinh đẹp hơn bây giờ đâu, không phải ngày nào ta cũng gặp sao."

Tự Cẩm: ...

Nghe hẵn nói xong, Tự Cẩm cảm thấy xúc động không thể tả. Mà những lời hẵn cũng rất có lý. Kỳ thật vác cái bụng to tướng, son phấn cũng phải dùng cẩn thận, chắc chắn nhìn chẳng có gì đẹp được.

Tiêu Kỳ dựa vào đầu giường ngồi xuống. Tự Cẩm liền cầm tay hẵn, khước miệng kín đáo cười khê nói: "Hôm nay Hoàng hậu nương nương đến, nàng ấy nói đã kiến nghị chuyện tấn phong cho thiếp, nghe nói thái hậu nương nương bác bỏ."

"Chuyện này nàng không cần lo lắng, ta sẽ xử lý." Tiêu Kỳ nhú mày, "Đừng có nghĩ mấy chuyện linh tinh kia nữa, thái y nói nàng cần tĩnh

dưỡng."

"Thiếp cũng chỉ thuận miệng nói thôi. Giờ thiếp chỉ cần nuôi con, giữ sức khỏe của mình tốt là đủ rồi." Nàng yêu cầu không cao. Hơn nữa việc tấn vị trong hậu cung cũng không phải là chuyện dễ dàng. Ngoại trừ việc phù hợp với quy tắc thì còn quan hệ rất lớn đến việc điều hành quản lý lục cung. Đợt tú nữ đầu tiên thật sự đã chiếm đại tiện nghi. Sau khi hoàng đế đăng cơ, nhóm cung nhân đầu tiên tiến cung chiếm hết thiên thời địa lợi, cho nên vị phần đều tương đối cao. Nhưng theo thời gian, thêm nhiều người vào cung thì việc tấn phong khó khăn hơn. Vị phần cũng chỉ có như vậy, số nhiều thật ít, dĩ nhiên là không dễ dàng chút nào.

"Ừ, nàng ra tháng cũng còn vài ngày nữa, chuyện này cũng mau có kết luận, đừng lo lắng."

"Thiếp thật không lo lắng mà." Tự Cẩm cực kỳ nghiêm túc nói.

Ánh mắt Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm càng thêm dịu dàng, hẳn là nàng sợ mình bị áp lực cho nên mới nói như vậy. Thật sự là ..., ngay cả vị phần cũng không chịu tranh, khẳng định là sợ hấn và thái hậu vì chuyện này không vui. Tiêu Kỳ càng cảm thấy chuyện là như vậy thì ánh mắt nhìn Tự Cẩm lại càng nhu hòa. Ngay cả tiền đồ cũng không cần, luôn luôn vì hấn suy nghĩ như thế, cũng chỉ có đồ ngọc trước mắt này thôi.

Tự Cẩm nhìn ánh mắt Tiêu Kỳ càng ngày càng dịu dàng, không khỏi trong lòng vui sướng hài lòng. Kỳ thật chỉ cần Tiêu Kỳ đứng ở bên mình, mặc dù vị phần thấp cũng có chút đáng tiếc, nhưng giao dịch này vẫn là rất có lời. Kiếp này làm gì có chuyện nào cũng thuận theo mình chứ. Nếu như nhất định phải chọn một cái, thà rằng nàng không cần vị phần, chỉ cần hấn ở bên cạnh là đủ rồi.

"Ừ không cần lo lắng." Tiêu Kỳ cũng hết sức nghiêm túc hứa hẹn, ngay cả vị phần cũng không thể dựa theo tâm ý ban cho nàng, vậy thì làm Hoàng

đế như mình cũng thật đáng tiếc. Nàng vì chính mình nghĩ như vậy, hẳn càng không thể ủy khuất nàng.

Nghe Tiêu Kỳ nói, Tự Cẩm thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần hẳn đừng xung đột chính diện với thái hậu thì tốt rồi, cuối cùng cũng chịu nghe người ta khuyên.

Nhìn Tự Cẩm mỉm cười ngọt ngào, Tiêu Kỳ cũng thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên nàng cực kỳ tín nhiệm mình, nói cái gì cũng đều tin hết.

Hai người hoàn toàn không cùng một suy nghĩ, nhưng thần xui quỷ khiến đều cảm thấy hết sức vui vẻ.

Mấy ngày này, địa phương các nơi đã lục tục thượng báo bộ Lại. Bộ Hộ cũng đã tính ra cơ bản tổng thuế thu được năm nay. Trên triều đình Thượng thư hộ Bộ ngẩng đầu ưỡn ngực trình tấu chương. Năm nay thu nhập từ thuế gấp đôi năm ngoái, Thượng thư hộ Bộ hộ thật sự thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng trong nhiệm kỳ đầu tiên ông ta đã làm được một kết quả hết sức hài lòng.

Sau khi bộ Hộ trình tấu chương lên, tấu chương của Thiên Đình Tư cũng lần lượt trình lên.

Sau khi Tiêu Kỳ mở tấu chương ra xem, nhìn con số tổng kết không khỏi sợ hết hồn, liền nhìn Tô Hưng Vũ hỏi: "Tô ái khanh, có phải số lượng trên tấu chương này tính sai hay không?"

Mọi người thấy vẻ mặt hoàng đế, bí hiểm nhìn không ra ý tứ, vì vậy tức thời di chuyển trận địa, ánh mắt của mọi người đều rơi lên người Tô Hưng Vũ.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, từng câu từng chữ vi thần trình tấu đều là sự thật, không dám có một chữ nói bừa." Tô Hưng Vũ trầm giọng trả lời.

Tiêu Kỳ vừa liếc nhìn tấu chương, nhớ tới lời lúc trước Tự Cẩm nói, khóe miệng liền không nhịn được nở một nụ cười cực tươi.

Hắn sắp phát tài rồi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 262: Chính Trị Gia Trời Sinh

Sau khi Tuyệt Hộ Quận gặp phải thiên tai thì mới không có người tới ở chứ bản thân đất đai chỗ này là vùng đồng bằng phì nhiêu. Do vị trí gần với vùng chiến loạn nên mới trở thành vườn không nhà trống. Hiện nay hoàng đế Vương Triều Đại Vực thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn tạo áp lực, lại có hiền thần phụ tá, sau khi chuyển khẩu thành công thì mở rộng quy mô dân cư, khích lệ nhà nông khai hoang ruộng đất, một loạt chính sách được thi hành, điều động được một số lượng nông dân rất lớn đến canh tác sản xuất.

Huống chi, tại thời đại này, có thể có được ruộng đất của chính mình là ước mơ tha thiết của bao nhiêu dân chúng. Tuyệt đại đa số dân chúng của Vương Triều Đại Vực đều làm việc cho tá điền, bán sức lao động cho thế gia quý tộc có nhiều ruộng đất để kiếm chút lương thực mưu cầu sinh tồn. Còn bây giờ, chỉ cần người cần cù chăm chỉ làm việc đều có thể có được ruộng đất của chính mình. Đất đai của người ở Tuyệt Hộ Quận còn có thể được quan phủ bảo vệ, đây mới là nguyên nhân cơ bản nhất kích động sự nhiệt tình của người dân.

Tô Hưng Vũ làm quan một phương, tạo phúc dân chúng, trung thành với quân vương, chỉ tuân lệnh trên, không cắt xén kiếm lợi riêng. Có một viên Đại tướng như thế trấn giữ cũng là nguyên nhân khiến cho các chính sách ban hành được áp dụng thuận lợi ở Tuyệt Hộ Quận. Một mẫu đất ruộng, một năm hai vụ thu hoạch trên cơ bản chỉ có thể khiến dân chúng no bụng. Nhưng có chính sách thủ đoạn mạnh mẽ, áp dụng cứng rắn, có mục tiêu rõ rệt nên tốc độ khai khẩn ruộng hoang rất nhanh chóng, tốc độ trồng trọt lương thực cũng nâng cao. Hơn nữa nhập gia tùy tục, còn hình thành hình

thức lấy hộ dân làm đơn vị, tạo thành nhóm dân chúng tự phát kết hợp nhau thành một lực lượng nhỏ hỗ trợ giúp đỡ lẫn nhau.

Một thành mười, mười thành trăm, trăm thành ngàn, ngàn thành vạn, vạn thành triệu, triệu triệu người dân mà tụ hợp lại thì sẽ thành lực lượng cực kỳ to lớn. Cho nên lần này khi thuế nông báo lên, ngay cả vị quan phụ mẫu cần kiểm liêm chính như Tô Hưng Vũ cũng cho là mình bị hoa mắt. Có lẽ phải thẩm tra ba bốn lượt mới chính thức dám trình tấu chương lên.

Thuế nông thu được từ sáu quận của Tuyệt Hộ Quận chiếm một phần tư thuế nông của cả nước Đại Vực thu được!

Con số này cũng chỉ là năm đầu tiên sau khi sáu quận mở rộng khai hoang, phát triển sản xuất thu về. Mới chỉ năm đầu tiên!

Ý nghĩa này chính là đại biểu cho, thuế nông của năm sau, ba năm sau, ... sau khi phục hồi khai hoang đất đai, trồng trọt sản xuất lương thực sẽ càng ngày càng cao.

Trên triều đình, tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Tô Hưng Vũ. Lúc trước không ai muốn tiếp nhận Tuyệt Hộ Quận, bây giờ lại hóa thành gà đẻ trứng vàng trong mắt bao người. Nhất là thượng thư bộ Hộ, ánh mắt tỏa sáng, gương mặt chờ mong, hận không thể lập tức lập tức đem Tuyệt Hộ Quận vào trong phạm vi quản lý của mình.

Đến khi, Tô Hưng Vũ đưa ra kế ước đã ký trước đây, thượng thư bộ Hộ câm nín. Trên văn khế viết rất rõ ràng, Tuyệt Hộ Quận chưa lấy của bộ Hộ một đồng tiền, lại còn bị bộ Hộ nhiều lần ngăn trở gây khó. Do đó thu nhập từ thuế nông của sáu quận Tuyệt Hộ Quận này trở thành tài sản riêng hoàng đế bệ hạ. Tất cả thu nhập kia không có chút quan hệ nào với bộ Hộ.

Tiền thu từ sáu quận toàn bộ sung nhập kho riêng của bệ hạ.

Bộ Lại cũng nhìn mà thèm thôi. Lục quận có bao nhiêu vị trí quan viên thì phải cần từng đấy nhân lực. Dựa theo sự thống kê âm thầm của Lại bộ, cho dù là có một khóa cử nhân mới gia nhập thì cũng còn phải cần thêm một số lượng lớn quan viên mới đủ lấp hết các vị trí còn trống. Bây giờ Tô Hưng Vũ đã đưa hết các thủ hạ của mình vào các vị trí chủ chốt, một người làm thay ba người. Cho nên bộ Lại cảm thấy bọn họ đề ra yêu cầu này vẫn là rất hợp lý.

Thượng thư bộ Lại vừa mở miệng liền bị Tô Hưng Vũ không chút do dự cự tuyệt, nói thẳng Thiên Đình Tư bây giờ không thiếu người!

Người lừa quỷ à?

Thượng thư bộ Lại bị tức đến râu ria đều dựng ngược lên. Nhưng Tô Hưng Vũ chính là không đồng ý, người ta bảo không thiếu người. Đám lão già của bộ Lại kia, một người tính cho mười người, giờ dám mở miệng đòi nhét người vào. Tô Hưng Vũ có thể dự liệu được sự vô liêm sỉ của bọn họ cho nên thà chết đắc tội Thượng thư bộ Lại cũng kiên quyết không chấp thuận.

Lúc trước không cho người, giờ có xin vào cũng không thèm, kiêu ngạo như vậy đấy!

Tranh chấp trên triều đình Tự Cẩm cũng không biết, chỉ biết rõ sau khi Tiêu Kỳ hạ triều trở về, đuổi hết người ra ngoài, thừa dịp con trai ngủ ngoan ngoan say sưa ôm nàng thật lâu không nói gì.

Trong giây phút đó, sự thần giao cách cảm giữa hai người trở nên đạt tới độ hoàn mỹ, Tự Cẩm liền nghĩ đến thu nhập từ thuế của Thiên Đình Tư, trong nháy mắt ánh mắt sáng ngời. Đợi đến khi nghe Tiêu Kỳ nói mức thu nhập từ thuế nông, Tự Cẩm hơi nhú mào. Kỳ thật cũng không phải rất hài lòng. Ở thời điểm này, so sánh giữa triều Minh và triều Thanh, trong năm Vạn Lịch triều Minh thu nhập từ thuế ước chừng hơn ba trăm vạn lượng,

hơn hai ngàn vạn tấn lương thực. Tới năm Ung Chính triều Thanh, thuế đất thu hơn ba vạn hai nghìn lượng, thuế muối và thuế quan hơn năm trăm vạn lượng. Đó là chưa thống kê tổng kết thu nhập từ thuế nông, tất nhiên số lượng không phải ít. Chỉ cần so như vậy là có thể nhìn ra được sự khác biệt bên trong này.

Trên cơ bản Vương Triều Đại Vực vẫn lấy thuế nông là nguồn thu chủ yếu. Mục tiêu của quốc gia cũng chỉ nhằm tăng loại thuế này, thấy rõ nguồn lợi kia vẫn còn quá ít ỏi. Sĩ nông công thương, lấy thương làm chủ, thời nay không coi trọng thuế thương, không thấy được cơ hội làm ăn và nguồn thu khổng lồ từ loại thuế này.

Tự Cầm không muốn cùng trực tiếp mặt đối mặt xung đột với thế gia quý tộc. Dù sao với lực lượng của một nhà Tô gia hoàn toàn không có cách nào chống lại. Do đó Tự Cầm cũng chỉ có thể dùng phương pháp khác ra tay, nghĩ tới đây liền nhìn Tiêu Kỳ nói: "Kỳ thật, thiếp cảm thấy còn có biện pháp khác nâng cao càng nhiều thu nhập từ thuế."

Tiêu Kỳ nghe Tự Cầm nói liền nhìn nàng, "Nàng lại có chủ ý hay gì vậy?"

"Ý kiến hay không thì chưa dám khẳng định. Thiếp cảm thấy nếu Bộ hộ và bộ Lại đều có ý đồ với Tuyệt Hộ Quận, không thể để bọn họ chiếm tiện nghi vô ích như vậy." Tự Cầm cười mỉm nói. Nàng không hiểu lắm tình hình cụ thể về thuế nông của thời đại này, cũng không thể tùy ý nói lung tung. Nhưng chuyện của Tuyệt Hộ Quận kia nàng vẫn có thể đề xuất vài ý kiến.

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cầm chau chau mày. Nàng như vậy là bởi vì trên triều đình bộ Lại bộ Hộ tranh chấp lợi ích với Tuyệt Hộ Quận, làm cho nàng mất hứng, hay là muốn... giúp mình hả giận? Lúc trước nói sao chứ, thu nhập từ Tuyệt Hộ Quận đều sung vào kho cá nhân của hoàng đế, giờ lại dám có chủ ý kia, thấy rõ mấy kẻ này quả nhiên là... Cái cảm giác được lão bà của

mình thấy mình gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ sao lại sáng khoái như vậy chứ?

Con mắt chớp chớp, Tiêu Kỳ liền nhìn Tự Cẩm, "Nói một chút coi."

Tự Cẩm cũng không biết trong bụng Tiêu Kỳ đang suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy mấy kẻ này khinh người quá đáng, bắt nạt cha nàng một mình tác chiến đúng không? Bắt nạt bên cạnh Tiêu Kỳ ít người đúng không? Nàng vốn là nữ nhân lòng dạ hẹp hòi, thích mang thù mà!

"Thiếp nghĩ như vậy, người xem kỳ thật bên trong Tuyệt Hộ Quận còn thiếu hụt rất nhiều thứ, chắc chắn phải nhập từ bên ngoài vào. Trâu cày, nông cụ, hạt giống, rau quả, vải vóc, củi gạo dầu muối tương dấm gạo trà ... tất cả những đồ dùng cuộc sống hàng ngày đều cần dùng đến. Những thứ này rất khan hiếm trong Tuyệt Hộ Quận."

"Chuyện này cha của nàng cũng đang nghĩ cách để giải quyết. Dù sao từ việc chuyển khẩu, người nhập khẩu sẽ ngày càng nhiều, nhu cầu tiêu dùng thiết yếu càng ngày càng lớn. Vấn đề này cũng là đại sự." Sự tình quan hệ đến mưu sinh của dân chúng, đừng xem chỉ là chuyện lông gà vỏ tỏi rất nhỏ, nhưng từng cái từng cái cộng lại lại đủ để trở thành đại sự.

"Cho nên đây chính là cơ hội kiếm tiền rất tốt." Hai mắt Tự Cẩm đều sáng lên.

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm hồi lâu, bỗng chốc liền hiểu được, lập tức đôi mắt cũng sáng bừng. Đúng vậy, trong Tuyệt Hộ Quận cần quá nhiều thứ. Nhưng bây giờ Tuyệt Hộ Quận là do mình quản lý, tất cả thương hộ ngoại lai, không được sự cho phép thì bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện xâm nhập Tuyệt Hộ Quận. Nếu lén lút buôn bán kinh doanh, một khi bắt được sẽ theo pháp luật mà xử. Làm vậy là để tránh cho quá nhiều người tràn vào Tuyệt Hộ Quận, Tô Hưng Vũ nỗ lực kiên trì đề ra quy tắc này để khống chế số lượng người nhập vào.

Hơn nữa nói thật cũng là phòng bị mấy quý tộc thế gia kia âm thầm gây rối trong bóng tối, không thể không thi hành cường chế quản chế.

Nhưng bây giờ, nội quy ở đó đã ban, không chỉ những người không liên quan không thể tùy tiện xuất nhập Tuyệt Hộ Quận mà ngay cả thương hộ, người bán hàng rong cũng không thể tùy ý ra vào. Bọn họ chỉ có thể ngồi xem núi vàng mà không ai dám phá cửa xông vào vào. Còn người trong núi vàng đó không được phép cũng không được tùy ý đi ra ngoài. Nhu cầu khổng lồ đồng nghĩa với cơ hội làm ăn khổng lồ.

Mà tất cả những việc này đều nằm trong sự khống chế của Tiêu Kỳ. Cho phép ai tiến vào Tuyệt Hộ Quận buôn bán, buôn bán hàng hóa gì, giá hàng bao nhiêu, một thị trường khổng lồ như thế là lợi ích mà bất luận kẻ nào cũng đều không thể cự tuyệt. Mà ở chỗ này ai có thể tiến vào, thu nộp bao nhiêu thuế, toàn bộ phải nhìn tâm tình của hoàng đế bệ hạ.

Tiêu Kỳ cực kỳ thông minh, Tự Cẩm còn chưa nói thêm cái gì, chỉ mới nói sơ sơ như thế hẵn liền lập tức hiểu được. Không chỉ hiểu được, người ta còn suy một ra ba, không chỉ tăng cường hạn chế số lượng thương hộ tiến vào, hơn nữa còn căn cứ lãnh thổ phân loại từng nhóm thương hộ, chia ra từng loại thuế. Tất cả thương hộ tiến vào Tuyệt Hộ Quận chỉ được thời gian dài nhất là một năm. Một năm sau nhất định phải đến nha môn trình báo và đăng ký lại, nếu không cũng sẽ bị cường chế đuổi ra.

Tất cả thương phẩm, thương hộ được đưa vào Tuyệt Hộ Quận, căn cứ chủng loại khác nhau, phạm vi khác nhau mà ban hành quy tắc quản lý. Chỉ trong mấy giờ ngắn ngủi, Tự Cẩm xem các quy tắc do Tiêu Kỳ chế định ra, trong nháy mắt liền trầm mặc.

Người này so với nàng thì quá trí tuệ, quá hắc ám đi, tất cả những thương hộ được hãn cho phép vào bên trong buôn bán phát tài, không chỉ có những thương nhân xuất thân bình dân mà còn có thế gia quý tộc có mâu thuẫn bao đời với họ nữa.

Chỉ bằng một lời nhắc nhở nhỏ nhỏ của mình mà hắn chính đáng bước lên đài cao, nhìn thế gia và bình dân tranh đấu không mệt mỏi.

Lần đầu tiên, Tự Cẩm phát hiện Tiêu Kỳ hấp thu kiến thức quá nhanh chóng, hơn nữa người ta còn có thể nhập gia tùy tục, suy luận diễn giải ra càng nhiều quy tắc sử dụng có lợi cho mình. Riêng điểm này thì người xuyên việt như nàng quả nhiên là đuổi không kịp thủ đoạn của vị hoàng đế vốn là chính trị gia trời sinh này.

Bái phục!

Mệnh lệnh của Tiêu Kỳ vừa ban xuống, Tô Hưng Vũ lập tức cho thi hành. Nghe nói trong một đêm Tô phủ liền bị thương hộ vây quanh. Cơ hội làm ăn khổng lồ, chất chứa tiềm năng khổng lồ, người muốn phát tài đương nhiên nghĩ phải có được cơ hội tiến vào Tuyệt Hộ Quận.

Mà, người có thể cho bọn họ cơ hội này, chỉ có người chưởng quản cao nhất Thiên Đình Tự, Tô Hưng Vũ!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 263: Kiều Tiểu Nghi Tới Chơi (Phần 1)

Bởi vì kết quả của Thiên Đình Tư, Tô gia nước lên thì thuyền lên, con gái Tô gia lại sinh hoàng trưởng tử, trong ngoài nóng hổi như vậy, hoàng đế sắc phong Hi Dung Hoa thành Hi Phi. Sau khi ý chỉ ban xuống, trên triều đình không có ai phản đối.

Hiện tại không ít người muốn tạo dựng quan hệ tốt với Tô gia. Muốn kiếm tiền trong Tuyệt Hộ Quận ư, người phản đối con nhà người ta thăng vị phần, người không muốn kiếm tiền sao?

Trong hậu cung, hoàng hậu là người đầu tiên góp lời tấn phong Hi Dung Hoa lên vị Phi. Quý phi và Thái hậu đương nhiên phản đối. Nhưng Quý phi còn bận tâm nhà mình muốn nhúng tay vào chuyện làm ăn của Tuyệt Hộ Quận, do đó cũng chỉ thể hiện không đồng ý chứ không có kiên trì. Dù sao cũng không thể đối nghịch với người nhà mình được. Có điều trong lòng nàng ta cũng buồn bực không vui, rất không vui. Thái hậu đương nhiên là người phản đối kịch liệt nhất. Nhưng không biết Tiêu Kỳ nói gì đó với thái hậu mà ngày hôm sau Thái hậu liền bày tỏ đồng ý việc này.

Đến đây, con đường thăng cấp của Tự Cẩm không còn chướng ngại, trôi chảy làm cho nàng nghĩ là mình là đang nằm mơ.

Nàng vẫn cho rằng, dựa vào sức chiến đấu hăng hái của Thái hậu, sự tình tuyệt đối sẽ không dễ dàng thông qua như vậy, nhưng thực tế lại quá thuận lợi.

Ngay lúc Tự Cẩm còn đang nghi hoặc thì ngay sau đó biết được tin Tiêu Kỳ điều lệnh Kiều gia rời khỏi Trừ Dương. Vậy thì còn có cái gì không

hiếu nữa, Tiêu Kỳ lấy điều kiện để cho Kiều gia rời đi Trừ Dương để đổi lấy việc Tự Cẩm thăng cấp.

Tiệc đầy tháng của Đại hoàng tử được cử hành cực kỳ long trọng. Hôm đó Tự Cẩm mặc trang phục Phi vị, nổi bật giữa đoàn người. Là người sinh ra Hoàng trưởng tử, lần đầu tiên nàng ngồi ở vị trí có khoảng cách gần Tiêu Kỳ nhất, chỗ nàng ngồi cũng chỉ cách Hoàng hậu một người.

Từ ban đầu tiến cung sơ phong Tiểu Nghi đầy vinh quang, đến khi bị Quý phi và Lý Chiêu Nghi hãm hại giáng chức nhập Y Lan Hiên. Lại từ Y Lan Hiên một đường chao đảo cẩn thận từng bước cho tới vị trí bây giờ, Tự Cẩm ngồi ở chỗ đó, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đám người nhốn nháo ồn ào trong đại điện, không khỏi cảm thấy tim đập dồn dập, cũng là lần đầu tiên cảm nhận được sức hấp dẫn nóng hổi của vị trí này.

Tiêu Dục Thánh được bế ra đại điện đi một vòng, sau đó lại bị hoàng đế mang đi tiền triều khoe khoang mình cuối cùng có con trai. Đợi đến khi con trai được ôm về đã mệt mỏi ngủ say. Hoàng hậu cố ý an bài Đồng cô cô tự mình bế Đại hoàng tử đi nghỉ trong tấm điện của Phượng Hoàn Cung. Có Đồng cô cô tự mình chăm sóc, trong lòng Tự Cẩm cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngày hôm đó, Quý phi cũng không dẫn Ngọc Trân công chúa tới tham dự yến hội. Ngồi bên cạnh nàng ta là Mai Phi, lúc đó Mai Phi đang cười không ngớt nhìn Tự Cẩm, khẽ nói: "Hôm nay thật sự là ngày lành, tiểu hoàng tử sinh ra rất giống Hoàng thượng, Hi muội muội quả nhiên là người có phúc khí."

Ngồi phía dưới là các phi tần, phía dưới nữa chính là các mệnh phụ phu nhân. Trong đoàn người đông đúc đó, Tự Cẩm biết rõ mẫu thân của nguyên chủ cũng có mặt. Nhưng trong trường hợp này nàng không thể mất lễ nghi. Cho nên mặc dù biết bà có mặt ở đây nhưng cũng không thể quay đầu đi tìm, tránh phạm quy củ bị người chê cười.

Nghe được lời Mai Phi nói, Tự Cẩm nghiêng người sang cười cười với nàng ta. Đối với Mai Phi, Tự Cẩm vẫn luôn giữ thái độ xa cách. Mỗi lần nàng gặp chuyện đều có mặt nàng ta. Còn nữa, người này chưa bao giờ để lại yếu điểm cho đối phương bắt được. Như thế mọi chuyện xảy ra đều không có quan hệ gì với nàng ta, nhưng mỗi lần đều có bóng dáng của Mai Phi. Điều này làm cho Tự Cẩm cực kỳ cảnh giác.

Cả kiếp này lẫn kiếp trước đều không xảy ra nhiều chuyện tình cờ như vậy. Cho dù không tìm được bất cứ nhược điểm nào của nàng ta thì cũng làm cho Tự Cẩm vô ý thức cách xa nàng.

"Mai Phi tỷ tỷ quá khen, người có thể đi vào hậu cung này, đương nhiên đều là người có phúc khí." Tự Cẩm cười ngọt ngào, tỏ vẻ ngốc nghếch. Bởi vì mấy ngày ở cử bị Tiêu Kỳ giám sát chặt chẽ nên mặt mũi hồng hào tròn trĩnh, lúc ấy cười ngọt ngào giống y như một cái bánh bao nóng hổi mới ra lò.

Mai Phi nhìn Tự Cẩm cười vô tư như thế, nụ cười trên mặt cũng cứng đờ. Hi Phi này thật sự là vận khí quá tốt. Theo lý thuyết lần này tấn phong cũng không cần phải đến Phi vị, dù sinh Đại hoàng tử thì cao lắm cũng là vị trí Cửu Tần. Nhưng người ta mệnh tốt, đúng lúc người nhà lập công lớn hỗ trợ. Thu nhập thuế nông từ Thiên Đình Tư báo lên, ngay cả Thái hậu còn không phản đối, đám người ít ỏi các nàng có bản lĩnh gì chống đỡ chứ, đừng nói chi là còn có Hoàng hậu nương nương bảo vệ.

Tiến cung hơn sáu năm, Mai Phi vốn không tin kiếp này sẽ có người có vận khí tốt như thế. Nàng ta vẫn cho rằng tất cả người có vận khí tốt đều là đã chuẩn bị đầy đủ thì mới có kết quả tốt. Nhưng trên người Hi Phi, nàng ta chỉ thấy vận khí. Từng bước từng bước đi đến vị trí hiện nay, không thấy nàng ta có xung đột lớn gì với các tần phi khác. Đa số thời gian đều trốn trong Di Củng hiên, lúc nào cũng tỏ vẻ ngốc nghếch, đứng trong đám đông không có gì nổi bật. Thật sự là không biết rõ may mắn đến từ nơi nào,

không chỉ lọt mắt xanh Hoàng thượng, lại còn có thể một lần hành động sinh hạ hoàng trưởng tử.

Lúc đó nhìn Hi Phi dần dần ngu ngốc tươi cười, Mai Phi chỉ cảm thấy cực kỳ chán ghét. Trong hậu cung này mỗi người đều hao tổn tâm cơ muốn để Hoàng thượng liếc mắt nhìn mình, nhưng lại không ai có thể vượt qua được một người không làm gì hết là Hi Phi.

Có lúc, nàng ta cũng sẽ không nhịn được mà suy nghĩ, lẽ nào Hoàng thượng lại vừa ý sự ngốc nghếch của nàng ta sao?

Hi Phi sinh hoàng trưởng tử có công, đương nhiên Tô gia cũng được ban thưởng. Quan chức của cha con Tô gia tạm thời không thể động, hoàng đế liền lấy kim ngân nóng hổi trong kho của mình ban thưởng vàng ròng bạc trắng, rất hào phóng.

Trong hậu cung Tự Cẩm chạm tay có thể bỏng, ngoài cung Tô gia cũng vinh quang rạng rỡ.

Đóng cửa nhà lại, người một nhà Tô gia công khai mở một cuộc họp gia đình. Nhánh Tô gia này quả thực quá hiếm người. Tô lão gia chỉ sinh một nam, một nữ. Con trai cũng chỉ sinh một nam, một nữ, thế cho nên cuộc họp gia đình chỉ có vợ chồng Tô lão gia và vợ chồng con trai, thật là ít ỏi.

"Nường nường sinh Đại hoàng tử, nhà chúng ta phải đóng chặt môn hộ, kiểm soát hành vi, không thể kiêu ngạo, làm việc bừa bãi, gây phiền toái cho nường nường, gây rắc rối cho Đại hoàng tử." Tô Hưng Vũ ho nhẹ một tiếng, làm người chủ trì nói.

Nghe cha dặn, vợ chồng Tô Thịnh Dương vội vàng đứng lên, đồng thanh cung kính vâng lời rồi lại ngồi xuống.

Tô Hưng Vũ hài lòng gật gật đầu, lúc đó nghe vợ mình nói: "Ta dự định cáo ốm từ chối tiếp khách, dòng chính bên kia liên tục gửi thiệp mới tới.

Nếu cứ tránh né mãi thì sợ chúng ta bị mang tiếng cay nghiệt hẹp hòi. Giờ ta còn có bệnh, con dâu phải chăm sóc, lấy lý do này để đóng cửa từ chối miễn tiếp khách thì cũng chính đáng."

Nói đến dòng chính, Tô Triển thị cũng nhú mào nói: "Trước đó mấy ngày con dâu đi dự tiệc, gặp phu nhân dòng chính trên tiệc rượu. Bà ta thân mật thăm thiết kéo tay con nói chuyện. Trước mặt mọi người con cũng không tiện từ chối. Giờ chắc cũng hạn chế đi các yến tiệc thôi." Da mặt dòng chính quá dày, Tô Triển thị tỏ ý mình không ứng phó được.

"Đạo này ở bên Kiều Long Vệ con cũng gặp phải không ít người đến bắt chuyện. May mắn con là thống lĩnh Kiều Long Vệ nên mấy người kia cũng biết chừng mực, không dám cưỡng cầu. Nhưng về lâu dài cũng không thể từ chối người ta mãi được, danh tiếng sẽ chịu ảnh hưởng." Kẻ địch không biết xấu hổ, lấy danh tiếng ra nói chuyện, Tô đại thiếu gia tỏ ý mong trợ giúp.

Nghe mọi người ồn ào lên tiếng, Tô lão gia cũng bày tỏ bản thân không hề yên ổn. Là người đứng đầu Thiên Đình Tư, gần đây nha môn bị người tới phiền, về nhà cũng không thể thoát, ông ta cũng bày tỏ cực kỳ buồn bực. Đối thủ khai chiến vòng vây bốn phía, phải có kế hoạch chiến lược để ứng phó, một người độc lập khó chống, cũng cần hết sức ủng hộ.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người trầm mặc. Ngọn lửa lan quá nhanh, quá thực là quá khó đi.

"Kể từ hôm nay, cáo ốm cáo ốm, chữa bệnh chữa bệnh, đóng cửa đóng cửa, tóm lại không cần lộ diện là được." Tô Hưng Vũ cuối cùng lên tiếng tổng kết, sau đó nhìn về phía con trai, "Con phải chú ý hơn ở Kiều Long Vệ, đừng để người ta tóm được điểm yếu, sai lầm nào."

"Vậy cha thì sao?" Tô Thịnh Dương hỏi phụ thân.

"Ta định đi kiểm tra sáu quận trong Tuyệt Hộ Quận, thăm dò thực địa, nắm rõ tình hình cụ thể của từng địa phương, vừa vận nhân cơ hội né tránh những con ruồi ở kinh đô này." Tô Hưng Vũ thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Mọi người tự xác định cân nhắc, cảm thấy làm vậy cũng được do đó cùng đưa ra kết luận.

Tình huống trước mắt của Tô gia Tự Cầm cũng có thể đoán được vài phân, nhưng nhận được tin tức do ca ca đưa đến vẫn giật mình. Không nghĩ tới bây giờ Tô gia bị người ta chú ý nhiều như vậy. Nhưng may mắn Tô lão gia là người khôn ngoan, có tính toán kỹ lưỡng, đề ra sách lược ứng đối tuy có tính chất phòng thủ nhưng lại là phương thức thích hợp nhất lúc này.

Mấy ngày Hi Phi ở cử đúng lúc Hoàng thượng đang bận rộn chính vụ không rảnh đặt chân hậu cung. Đợi đến người ta ra tháng thì Hoàng thượng mới có thời gian tiến hậu cung. Vì vậy trước bao nhiêu ánh mắt trông mong mấy tháng, trong chớp mắt Hoàng đế lại bị Hi Phi mới vừa ra tháng rước đi.

Sức chiến đấu của Hi Phi cường đại như thế, khiến cả hậu cung còn lại đều nhuốm màu u ám.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 264: Kiều Tiểu Nghi Tới Chơi (Phần 2)

Editor: Hương Cỏ

Bị cấm dục đã lâu, Tự Cẩm vừa ra tháng liền bị Tiêu Kỳ bắt lấy không tha. Nói đến chuyện giường chiếu này, lúc không nghĩ tới thì cũng cứ bình thản trôi qua. Nhưng một khi chạm tới thì giống như nước tràn vỡ đê, khí thế hung mãnh. Cũng làm khó hăn, đối với một thân thịt béo như nàng còn có thể xuống tay được, Tự Cẩm cảm thấy đây là hăn cực kỳ ưu ái đó.

Hai ngày nay Tự Cẩm trong trạng thái thiếu ngủ nghiêm trọng, ngay cả con trai cũng không còn sức để quan tâm chăm sóc. Thật vất vả tối qua nghiêm khắc cự tuyệt yêu cầu “vô lại” của Tiêu Kỳ, buổi sáng hôm nay mới có sức quan tâm đến con. Đứa bé vừa đầy tháng thật sự mỗi ngày mỗi khác, tròn vo, trắng hồng mềm mại, gương mặt thì giống nàng nhưng đôi mắt kia lại cực giống Tiêu Kỳ, đen lay láy.

"Nường nường, Kiều Tiểu Nghi đến." Vân Thường vén rèm khẽ bước chân đi tới, khom lưng thấp giọng nói.

Tự Cẩm nắm thú bông hình hổ con trong tay, dứ dứ vào tay con trai mình, trong nháy mắt liền bị Dục Thánh bắt được.

Đứa bé này rất linh lợi, chỉ nắm một cái là trúng đích.

Tự Cẩm không biết rõ Kiều Linh Di đến làm gì. Nói gì thì nói bọn họ cũng chưa từng gặp riêng bao giờ. Do dự một chút, Tự Cẩm vẫn không muốn gặp Kiều Linh Di. Hơn nữa mắt thấy Tiêu Kỳ cũng sắp đến, gặp phải cái bóng đèn cản đường thật sự khiến người ta mất hứng.

Tự Cầm cảm giác cuộc đời xuyên việt của mình, điều đã làm được tốt nhất đó là sống hiểu được. Bỏ qua được thì bỏ, bắt được thì bắt, không tiếc nuôi, có bỏ mới có được. Nàng không tiếc thứ người khác cần, không cố cưỡng cầu điều người khác muốn. Vì người khác không dám buông, không dám bỏ cho nên mới có nàng.

Mặc dù lời này có hơi cay nghiệt, nhưng lại là sự thật.

Vân Thường đứng bên cạnh thấy chủ tử khẽ nhíu lông mày lại, suy nghĩ một chút vẫn là hạ giọng khuyên: "Nương nương, rốt cuộc cũng phải gặp một lần mới tốt, dù sao sau lưng vị kia còn có Thái hậu nương nương đấy."

Tự Cầm khẽ thở dài, nói với Vân Thường: "Vậy thì mời nàng ta vào đi." Một tiếng thái hậu, dù Tự Cầm không tình nguyện thế nào, cũng phải cúi đầu xuống.

Vân Thường thở nhẹ một hơi, nháy mắt với Diện Mi, Diện Mi liền nhanh chóng đi ra ngoài.

Rèm cửa vén lên, Tự Cầm vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một cô gái mặc váy áo màu vàng nghệ từ từ đi đến. Lại nhìn kỹ chỉ thấy Kiều Linh Di chải tóc búi đơn giản, trên đầu chỉ cài một cây trâm bạc, phối hợp với váy áo kia lại có thần thái nhã nhặn dịu dàng khó tả. Trong cung này mỹ nhân rất nhiều, nhưng vừa đẹp lại vừa có khí chất thì không thấy nhiều. Kiều Linh Di này, mặc dù dung mạo không bằng chính mình, nhưng khí chất kia quả là không phải người bình thường có được.

"Tần thiếp tham kiến Hi Phi nương nương." Kiều Linh Di khom người hành lễ, lời nói và hành động đều hào phóng thông dong.

Trên mặt Tự Cầm mỉm cười ngọt ngào, không nói đến trong lòng nghĩ như thế nào, ngoài miệng lại nói: "Kiều muội muội không cần đa lễ như vậy, mau đứng dậy đi, chúng ta ngồi nói chuyện." Không phải là giả bộ sao, tỷ cũng làm được!

Có lẽ là thái độ nhiệt tình Tự Cẩm cũng thật khiến Kiều Linh Di hơi giật mình kinh hãi. Nàng ta còn tưởng rằng kiểu gì Hi Phi cũng phải gây khó dễ cho mình chút ít. Lúc ấy nhìn Hi Phi mỉm cười dịu dàng như vậy, tuyệt đối không giống như một người tâm cơ mưu tính tràn đầy, không khỏi trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Lại tạ ơn rồi mới ngồi xuống đối diện với Hi Phi, khéo môi hơi mỉm cười khéo léo, dịu dàng nói: "Hôm nay mạo muội tới quấy rầy, mong Hi Phi tỷ đừng trách muội."

Chuyển ngay thành "tỷ tỷ", vừa này còn gọi Hi Phi nương nương mà. Trên mặt Tự Cẩm cũng như không hề phát giác sự thay đổi này, lại lộ ra vẻ vô tư ngây ngô thêm chút đáng vẻ bạch liên hoa tươi cười nói: "Nghe muội nói kìa, có gì mà mạo muội với không mạo muội. Đều là tỷ muội trong cung, vốn nên gần gũi thân cận với nhau mà. Khi bản cung mang thai sức khỏe không tốt, Hoàng thượng không cho ta đi lại nhiều, thế cho nên lại không có cơ hội gần gũi với các muội muội mới tiến cung." Biểu muội đến cửa ư, vậy thì để biểu ca phải chịu tiếng xấu thay cho người khác thôi. Tự Cẩm không chút do dự lấy Tiêu Kỳ ra làm bia đỡ đạn.

Nghe Hi Phi nói thẳng như thế, Kiều Linh Di thật sự bất ngờ ngoài ý muốn. Hi Phi như vậy và người trong suy nghĩ của nàng ta không giống nhau một chút nào. Trong phút chốc lại cảm thấy chần chừ, không biết phải nói tiếp thế nào mới được. Tự Cẩm sai người hầu đưa trà bánh lên, lại nghe Kiều Linh Di hỏi: "Đại hoàng tử đang ngủ sao?"

"Đứa bé này, mỗi ngày thì ngủ hết một nửa thời gian. Giờ này còn đang ngủ say, nếu không sẽ bế ra cho muội muội xem một chút." Nói vậy chứ nếu con trai còn thức, Tự Cẩm cũng tuyệt đối sẽ không bế con ra. Nàng luôn cảm thấy Kiều Linh Di là người rất nguy hiểm, dù sao cứ để con trai cách nàng ta thật xa mới được, nàng mới có thể yên tâm phần nào.

Trong tiệc đầy tháng, Kiều Linh Di đã gặp qua đứa bé kia, nhỏ bé hồng hào trắng trẻo, lại khoẻ mạnh kháu khỉnh làm cho người ta yêu thích không thôi. Vừa nhìn thì biết đã được chăm sóc rất tốt từ trong bụng mẹ. Bởi vậy thấy rõ những lời Hi Phi vừa nói lúc nàng mang thai hoàng đế biểu ca cực kỳ quan tâm chăm sóc là sự thật, nghĩ tới đây không khỏi sinh lòng ghen tị.

Lúc trước Quý phi sinh công chúa, nhưng nghe nói năm đó Hoàng thượng cũng không có để tâm lo lắng thế này. Nghe nói lúc Quý phi có thai, đúng là thời cơ Hoàng hậu đẩy Hi Phi ra tranh thủ tình cảm, hơn nữa còn thật thành công. Từ Tiểu Y nho nhỏ, chỉ ba năm thời gian ngắn ngủi liền lên đến Phi vị, đối với một phi tần không có gia thế hiển hách gì mà nói, đây quả thực là một kỳ tích.

Không nhắc tới Đại hoàng tử, bây giờ nhìn Hi Phi đã được chăm sóc mập mạp hồng hào thế kia cũng biết là cuộc sống của nàng trôi qua rất hài lòng. Quý phi sinh con xong kiêng cử đủ kiểu, không giống như Hi Phi thế này... rất phúc hậu.

"Nghe cô cô nói, trẻ con phải ham ngủ mới tốt, sau này lớn lên sẽ rất thông minh."

"Thật vậy sao?" Hai mắt Tự Cẩm tỏa sáng, "Mấy ngày nay Bản cung rất lo lắng, đứa bé này quá mê ngủ đi. Giờ nghe muội nói vậy cũng yên tâm không ít."

Nhìn Hi Phi vỗ ngực vẻ mặt yên tâm, tựa như chẳng hề có chút nghi ngờ nào đối với lời mình nói, trong lòng Kiều Linh Di cũng cảm thấy tẻ nhạt không chút hứng thú nào. Cái cảm giác không tốt không xấu đó cứ treo lơ lửng trong lòng, làm cho nàng ta lắc lư như thùng nước rất khó chịu.

"Tần thiếp cũng không hiểu mấy chuyện này, chỉ ngẫu nhiên nghe cô cô nói qua vài câu mới nhất thời nhớ kỹ. Tự bêu xấu mình ở chỗ này, tỷ tỷ không cần chê cười mới được."

"Bản cung cũng là lần đầu tiên chăm sóc trẻ con, nghe nhiều một chút cũng không có sai." Tự Cẩm cười mỉm nói, cũng không chủ động hỏi Kiều Linh Di tới làm gì, nàng để xem nàng ta có thể ghen tới khi nào.

Kiều Linh Di cũng nói cười vài câu, trên mặt vẫn tươi cười vui vẻ. Qua một hồi lâu, nàng ta mới lấy ra một khối ngọc bình an, "Khối ngọc bội này hình thức không có quý giá nhưng chất ngọc hiếm có được. Mong tỷ tỷ đừng ghét bỏ ngọc bội này, coi như là tâm ý của tần thiếp, hy vọng Đại hoàng tử bình an, một đời khỏe mạnh vô ưu."

Thì ra là tới tặng đồ. Tự Cẩm nhìn miếng ngọc bội do Kiều Linh Di đưa tới. Giơ tay cầm, quả nhiên là ngọc tốt, chất ngọc mịn màng sáng bóng, chất liệu rất tốt, trên mặt khắc mấy chữ bình an. Hẳn là ngọc bội bình thường vẫn cho trẻ con đeo để cầu bình an. Loại vật này rất thường gặp, nhưng đặc biệt ở chỗ chất ngọc tốt, chạm khắc tinh xảo, vừa nhìn là biết có xuất xứ không tầm thường.

"Lúc đây tháng muội muội đã tặng lễ vật tới rồi, giờ làm sao còn nhận thêm đồ của muội nữa." Tự Cẩm liền trả lại miếng ngọc bội.

"Nhắc tới cũng đúng dịp, hôm qua muội thu dọn hòm xiềng, vừa vặn tìm ra miếng ngọc bội này. Muội đã lớn rồi, cũng không dùng đến nữa. Vật này vốn là dành cho trẻ con mà. Do đó muội liền mang tới đây. Tỷ tỷ ngàn vạn lần đừng từ chối, chỉ cần không chê nó quá tầm thường là được rồi." Kiều Linh Di vội vàng nói, gương mặt tươi cười, "Bất kể thế nào, khi Đại hoàng tử sinh ra, tần thiếp cũng may mắn có mặt ở đó, đây cũng là duyên phận."

Tự Cẩm không muốn con trai có chút duyên phận nào với nàng ta. Nhưng đã nói đến mức này thì Tự Cẩm mà còn không nhận thì có vẻ không được phóng khoáng. Hơn nữa ngọc bội này cũng không phải là vật quá trân quý, suy nghĩ một chút liền nhận lấy, vừa cười vừa nói: "Vậy ta thay Thánh nhi cảm ơn muội muội."

"Chỉ là chút lòng thành của tần thiếp, mong Đại hoàng tử luôn bình an, mạnh khỏe, không dám nhận cảm ơn của tỷ tỷ."

Hai người nói thêm vài câu, Kiều Linh Di liền đứng dậy cáo từ. Tự Cẩm đứng dậy tự mình tiễn nàng ta ra ngoài. Tổng kết thời gian cũng chỉ ngồi uống hết một chén trà, chỉ cần chờ thêm chút nữa thì Tiêu Kỳ sẽ đến. Nhưng lúc đó Kiều Linh Di lại cáo từ, như thế muốn tránh gặp Tiêu Kỳ vậy.

Đưa người đi, Tự Cẩm trở về nhú mày nhìn miếng ngọc bội kia. Trong lúc nhất thời nghĩ không rõ Kiều Linh Di rốt cuộc muốn làm cái gì, đang yên lành lại đưa miếng ngọc bội tới. Vốn cho rằng nàng ta lấy cớ gặp Tiêu Kỳ một lần, kết quả lại đi mất.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 265: Kiều Tiểu Nghi Tới Chơi (Phần 3)

Editor: Hương Cỏ

Tự Cẩm đang phiền não suy nghĩ thì Tiêu Kỳ vào tới. Vừa nghe tiếng chân bên ngoài, Tự Cẩm nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy một bóng người mặc áo choàng màu vàng đi sang phòng bên, hẳn là tới thăm con trai trước. Nuôi dưỡng đứa trẻ trong cung khác với ngoài cung rất nhiều.

Trong cung, chăm sóc trẻ con có rất nhiều quy tắc, tỷ như Dục Thánh còn nhỏ xíu như thế mà người hầu hạ bên cạnh như thái giám cung nữ lại thêm bà vú, tổng cộng cũng có ba bốn mươi người. Mới đầu Tự Cẩm nghe được con số này thật sự là sợ hết hồn. Nàng lên tới Phi vị, người hầu hạ bên cạnh cũng mới có nhiều như vậy. Con trai nàng vừa ra đời đã hưởng đãi ngộ như nàng.

Tự Cẩm cảm thấy hơi xa xỉ lãng phí, liền khéo léo nhắc Tiêu Kỳ một tiếng, kết quả Tiêu Kỳ nghiêm túc nói: "Đây là con trai đầu tiên của trẫm, hơn nữa mỗi hoàng tử sinh ra đều có từng đấy người hầu hạ. Nhìn thì thấy nhiều người, kỳ thật nếu chia việc ra thì chẳng có mấy đâu."

Lời nói này tuyệt không giả. Về sau Tự Cẩm liền hiểu được vì sao Tiêu Kỳ nói như vậy. Mấy chục người này, có người hầu hạ bên cạnh, có người chạy việc vặt, người trông coi cửa nhà. Mặc dù Đại hoàng tử còn chưa có chỗ ở riêng nhưng người hầu hạ, các dụng cụ thiết bị không thể thiếu. Theo lời Tiêu Kỳ nói thì đây là uy quyền của hoàng gia. Còn phải chuẩn bị chỗ chơi trong cung cho Đại hoàng tử, đằng trước có người mở đường, phía sau

có người hầu hạ. Bên cạnh có người che dù, quạt mát, bưng trà dâng nước lấy đồ ăn...

Tự Cẩm nghe xong trầm mặc rất lâu, bị đả kích đến nỗi cả đêm còn chưa hồi phục tinh thần.

Chỉ chuyện này thôi nàng đã bị Tiêu Kỳ ôm cười cả buổi tối. Làm người xuyên việt, lần đầu tiên Tự Cẩm cảm thấy mình rõ là nhà quê. Chuyện này cũng chưa tính, Tiêu Kỳ còn nói, chờ qua đầy tháng thì phải mở rộng Di Cùng hiên, bởi vì chỗ này quá nhỏ, không thể để con trai thiết thòi, ngay cả tấm điện của con cũng không có được.

Trời đất, bé còn nhỏ xíu, muốn tấm điện gì chứ. Hơn nữa, Di Cùng hiên cũng không nhỏ mà, một đứa bé ở mà sao hóa thành bị thiết thòi?

Sau đó Tiêu Kỳ cho nàng biết những tiêu chuẩn thông dụng dành cho hoàng tử ở. Dựa theo các tiêu chuẩn của Tiêu Kỳ thì thật sự Di Cùng hiên quá nhỏ.

Sau đó Tự Cẩm lại bị đả kích.

Vì vậy, mấy ngày nay Tiêu Kỳ đang nghiên cứu việc mở rộng Di Cùng hiên như thế nào. Dù sao bây giờ trong tay có tiền, không cần giơ tay xin xỏ bộ Hộ bộ, không cần làm phiền Nội Đình Phủ, tự mình xử lý. Vốn Di Cùng hiên có hình thoi, kết quả Tiêu Kỳ vẽ ra bản vẽ thành ba phần. Nói cách khác, bản vẽ này so với cung hiên tại thì mở rộng gấp đôi.

Tự Cẩm e dè hỏi: "Có quá lớn không vậy?"

Tiêu Kỳ liền nói: "Về sau còn sinh con gái, trước cứ mở rộng ra rồi bao lại đã, chứ đến khi công chúa của trẫm sinh ra lại không có chỗ ở, thiết thòi cho con bé."

Tự Cẩm:...

Ngay cả con gái cũng nghĩ đến, người không hỏi ta có muốn sinh con cho người hay không à!

Vì sao chỉ có một hai đứa trẻ, ở tòa nhà lớn như vậy còn bảo thiết thòi. Nàng lớn đến từng này, ở Di Cùng hiên đã vài năm chưa từng cảm thấy ủy khuất gì.

Tự Cẩm bày tỏ không phục.

Sau đó Tiêu Kỳ liền nói, "Ta giúp nàng nàng còn uất ức ư?? Ta còn chưa nói uất ức đây."

Hắn nói thế cũng như không nói, nhưng Tự Cẩm lại không có cách nào phản bác.

Sau khi sinh con xong, cả đời cha mẹ bị con cái đè lên đầu, giờ nàng đã cảm nhận được rồi.

Tóm lại, để chuẩn bị nơi ăn chốn ở cho con trai, con gái trong lương lai Tiêu Kỳ muốn mở rộng quy mô Di Cùng hiên. Tự Cẩm cảm nhận được mình nên ủng hộ hắn. Con lớn một chút, đích thực như là hơi nhỏ, rộng một chút cũng tốt hơn. Lúc đó Tự Cẩm mới đồng ý gật đầu, bắt đầu đưa ra các yêu cầu. Dù sao cũng là đào đất động thổ xây nhà, đương nhiên là xây theo kiểu mình thích rồi.

Vì vậy, không bằng trong này đào một cái hồ lớn, nuôi cá chép, thả hoa sen. Chỗ này làm một khoảnh sân nhỏ, đặt thêm xích đu và mấy đồ chơi cho con chơi cũng tốt. Chỗ này thêm một chút, chỗ kia thêm một chút. Chờ đến khi bản vẽ phác thảo sơ bộ, Tiêu Kỳ phát hiện vẫn còn chật. Vì vậy lúc Tự Cẩm không biết rõ lại đi mở rộng thêm chút nữa.

Phòng ở không cần quá lớn, nhưng sân thì nhất định phải lớn. Dựa theo cách nói của Tự Cẩm là để cho con trai có một chỗ tha hồ chạy nhảy an toàn.

Sao nói nghe giống như là nuôi cún vậy nhỉ...

Nghe tiếng bước chân đi tới hướng này, Tự Cầm liền đứng dậy nghênh đón, chỉ nghe bước chân cũng biết là Tiêu Kỳ.

Quả nhiên, nàng mới đi vài bước, Tiêu Kỳ liền vén rèm đi vào vừa cười vừa nói: "Tiểu tử kia thật là mê ngủ, lúc ta đi vẫn còn ngủ mà."

"Có thức dậy một lần vào giữa giờ, chơi một canh giờ rồi mới ngủ lại." Tự Cầm giơ tay lấy y phục đã chuẩn bị từ sớm đưa cho Tiêu Kỳ, nhìn hắn đi ra sau tấm bình phong thay quần áo, nghe hắn nói với qua bình phong.

"Ham ăn say ngủ, hình như khá giống nàng đó."

"..." Nàng quyết định không để ý tới hắn!

"Đây là cái gì?" Tiêu Kỳ thay xiêm y đi ra ngồi đối diện với Tự Cầm, nhìn thấy miếng ngọc bội trên bàn, tiện tay cầm lên hỏi.

Tự Cầm nhìn Tiêu Kỳ không để tâm chút nào, nháy mắt một cái liền cười mỉm nói ra: "Cái này ư, là lễ vật do Kiều Tiểu Nghi vừa mới đưa đến tặng cho Thánh nhi, là ngọc bội cầu bình an đầy tháng cho trẻ con. Ý nghĩa tốt lành, lại là vật khó được, chất ngọc tốt, cầm một lúc thì thấy ấm áp, là đồ tốt." Nói xong nhìn Tiêu Kỳ chăm chăm.

Tiêu Kỳ nghe vậy nét mặt không có thay đổi gì, lật qua nhìn thoáng qua hơi ngẩn ra, sau đó mới lên tiếng: "Miếng ngọc bội này..."

Nói phân nửa thì những lời còn dư lại nuốt trở về.

"Miếng ngọc bội này như thế nào?" Tự Cầm liền hỏi tới, nàng nhìn ra nét mặt Tiêu Kỳ có gì đó không thích hợp.

Tiêu Kỳ ho nhẹ một tiếng, "Cũng không có gì, nếu là lễ vật đưa tới thì nàng cứ giữ đi."

Làm sao mà không có gì được, vừa nhìn thì biết là có cái gì rồi. Lúc đó Tự Cầm cảm thấy cơn ghen dâng lên, khó trách Kiều Linh Di lại cứ muốn đưa một miếng ngọc bội tới, khó trách còn không đợi Tiêu Kỳ đến thì đã đi rồi. Trước đó nàng còn hơi hoài nghi, giờ lại cảm thấy Kiều Linh Di này tính kế rất giỏi. Miếng ngọc bội này nhất định là có chuyện xưa. Tiêu Kỳ vừa nhìn thấy ngọc bội liền liên tưởng tới chuyện của Kiều Linh Di, cho nên Kiều Linh Di ở lại hay không thì có quan hệ gì. Người ta muốn chính là Tiêu Kỳ hồi tưởng, cho nên để lại ngọc bội là đủ rồi.

Nói tới ngọc bội này, cho dù chất liệu quý nhưng cũng chỉ là miếng ngọc bội bình thường. Mấy thứ thế này bản thân mình cũng chẳng tị hiềm gì mà không cho Tiêu Kỳ nhìn thấy. Đúng lúc Tiêu Kỳ sắp trở lại, nàng cũng chẳng có gì giấu giếm, cho nên nhất định Tiêu Kỳ có thể nhìn thấy.

Kiều Linh Di này tính kế tốt lắm, quả nhiên Tiêu Kỳ nhớ tới chuyện gì đó.

Lúc ấy Tự Cầm đột nhiên cảm thấy, sao mình lại như một con ngu vậy, bị người ta tính kế cũng không biết.

Quả nhiên là một người xuyên việt bình thường, cho dù có bàn tay vàng đi chẳng nữa thì kỹ năng cung đấu vẫn có thể bị người ta đè chết. Người ta chỉ cần dùng một miếng ngọc bội cũng có thể tính kế tranh thủ tình cảm, tính kế đúng thời gian, tính kế mình không phản ứng, sau đó... Thành công.

Mà mình, mặc dù trong lòng nổi lên nghi ngờ nhưng vẫn đập trúng bẫy rập.

Trong nháy mắt Tự Cầm u buồn.

Tự Cầm bày tỏ mình cực kỳ đổ kỵ, thanh mai trúc mã cái gì chứ, quả nhiên là giẫm một cái hố. Người ta đưa ra miếng ngọc bội cũng có ký ức tốt đẹp, thủ đoạn tranh thủ tình cảm này mặc dù không cao nhưng rất hữu hiệu.

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm cầm ngọc bội kia trong tay, vẻ mặt buồn bực liền biết nhất định người này lại lên cơn dấm chua. Vừa cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy thật khờ. Suy nghĩ một chút liền nói với nàng: "Ngọc bội này để trong hòm là được, không cần để bên cạnh Thánh nhi."

"Vâng." Tự Cẩm không đếm xỉa tới đáp một tiếng, để chỗ nào có cái gì khác nhau, người ta tới là khơi gợi ký ức của người mà.

Tiêu Kỳ còn muốn nói gì nữa, bên ngoài dọn cơm xong, Vân Thường đến mời hai người dùng bữa.

Tiêu Kỳ liền dắt tay Tự Cẩm đi dùng bữa. Trong tâm trí Tự Cẩm tràn đầy hình ảnh miếng ngọc bội kia, lại nghĩ mình mới sinh con xong đã béo ú lên, ngoại hình bị trừ điểm nghiêm trọng. Tình yêu muốn luôn tốt đẹp thì phải giữ gìn và xây dựng, nàng quyết định bước phản kích thứ nhất, giảm cân!

Sau đó, lúc ăn cơm Tự Cẩm nhìn thấy bát của mình bị Tiêu Kỳ gấp đầy thức ăn, bày tỏ rất ưu thương.

Người làm thế này là cho heo ăn sao?

Nàng đã sinh con rồi, thật sự không cần ăn nhiều như thế.

Tự Cẩm rất uyển chuyển bày tỏ bây giờ khẩu vị của mình ít rồi, không ăn được nhiều như thế, sau đó gấp hết lại cho Tiêu Kỳ. Nàng quyết định mình phải giảm cân biến thành một phụ nữ mảnh mai xinh đẹp, sau đó cố gắng biến Tiêu Kỳ thành một hoàng đế mập mạp. Chẳng phải hoàng đế anh tuấn tiêu sái nữa, có lẽ biểu muội thanh mai gì đó liền hết hứng thú thôi.

Kế hoạch hoàn mỹ.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 266: Kiều Tiểu Nghi Tới Chơi (Phần Cuối)

Editor: Hương Cỏ

Trong tình yêu Tự Cẩm là người suy nghĩ rất đơn giản. Bây giờ nàng và Tiêu Kỳ không có vấn đề gì, cho dù là có cô biểu muội xuất hiện khá phiền, nhưng nếu vì cái này mà giận dữ cãi nhau với Tiêu Kỳ thì chẳng phải đúng ý của người khác sao?

Cho nên, chuyện giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm này nàng sẽ không làm.

Hai người dùng cơm xong, Tiêu Kỳ cảm thấy buổi trưa ăn quá no liền dắt tay nàng, hai người từ tốn đi trong sân tiêu thực. Sau đó hai người đi thăm con trai ở phòng bên, bà vú đang cho Đại hoàng tử bú sữa, Tiêu Kỳ nghe vậy liền chưa vào vội. Tự Cẩm vào xem, tiểu tử kia đang bú sữa, người nào cho bú chính là mẹ của bé, nhìn cũng không thèm nhìn nàng một cái, chỉ lo ăn.

Người chịu đả kích thêm một lần Tự Cẩm lại bị Tiêu Kỳ dắt tay đi tiêu thực.

Đi vài vòng thì Tự Cẩm muốn ngủ trưa, Tiêu Kỳ liền đi Sùng Minh Điện làm việc. Vung khăn tay nhỏ tiễn Tiêu Kỳ đi, Tự Cẩm liền nằm ngay xuống giường đánh cờ với Chu công. Tình địch cái gì chứ, không phải ngủ ngon mới có sức chiến đấu sao?

Tiêu Kỳ trở về Sùng Minh Điện, lại khó được không có xử trí triều chính trước tiên mà là lấy bản đồ xây dựng của Di Cùng hiên ra, thêm thêm bớt

bớt, bất giác lại nghĩ tới chuyện trưa nay. Miếng ngọc bội kia là vật trước đây hần tặng cho biểu muội, năm đó hần bị các huynh đệ tính kế, bị người đẩy từ trên hòn giả sơn rơi xuống. Khi đó là biểu muội xông tới đỡ cho hần, chẳng may khi đỡ người, nàng ta bị té làm vỡ miếng ngọc bội đeo bên mình trên hòn giả sơn. Về sau, hần liền tự tay điêu khắc một miếng ngọc bội như thế đưa cho nàng.

Những chuyện này hần nhớ rất rõ ràng. Cho nên lúc ban đầu thái hậu muốn sơ phong biểu muội Tần vị hần không đồng ý, nhưng là Tiểu Nghi thì đồng ý. Nếu đã tiến cung, đương nhiên hần muốn đối với nàng ta thật tốt. Tình cảm giữa hai người không giống người khác, đương nhiên là đối xử cũng khác nhau. Huống chi tính cách biểu muội cởi mở hào phóng, hần cũng rất thích. Hần là người cực kỳ chán ghét âm mưu quỷ kế nham hiểm, cho nên hần thích tất cả những gì rõ ràng ấm áp.

Nhưng, không ngờ lại xuất hiện Hi Ngôn Thanh. Hần quen với sự tồn tại của nàng, quen với nụ cười ấm áp, ánh mắt nhìn hần trong sáng vô tư, không tính toán vụ lợi. Từ ban đầu lo lắng sợ hãi, đến sau này nũng nịu quấn quýt si mê. Nàng là người ngốc nghếch, trái ngược hần với nữ nhân còn lại trong hậu cung này. Hoàng hậu đối tốt với nàng chẳng qua muốn dùng nàng để chống lại quý phi. Nhưng nàng thật vẫn một mực cung kính với hoàng hậu như lúc trước. Thái hậu làm khó nàng, nàng cũng chỉ có thể trốn liên trốn, sợ hần khó xử, tuyệt đối không trực tiếp xung đột. Đối với Quý phi cũng khiêm nhường có lễ, không chủ động gây chuyện sinh sự... Nhưng đối với chuyện triều chính thì lại dùng toàn bộ thông minh thay mình nghĩ biện pháp, giúp mình xả giận. Thấy hần bị đại thần vây công, nàng còn tức giận hơn cả hần. Cảm giác được người khác che chở như vậy khiến lòng hần cực kỳ ấm áp.

Nàng là người đầu tiên đối tốt với hần bất kể hồi báo.

Biểu muội đối với hần cũng tốt, nhưng nhớ tới lần trước nàng ta khóc trước mặt hần vì chuyện Kiều gia thì hần biết có một số việc không còn

như xưa nữa.

Vì chuyện tấn vị của Hi Ngôn Thanh, hắc lấy tiền đồ Kiều gia làm nước cờ đầu. Kể từ giây phút đó, mọi chuyện đều thay đổi.

Lần này là miếng ngọc bội, hắc liền không nhịn được suy nghĩ, biểu muội vô tâm hay cố ý? Là thật sự muốn chúc phúc bình an cho Thánh nhi hay là muốn dùng miếng ngọc bội này để tính toán, muốn nhắc nhở hắc về những hồi ức trước đây sao?

Trước đây hắc sẽ không nghĩ như vậy. Nhưng kể từ sau khi Tần Tự Xuyên tra được những dấu vết sót lại của Kiều gia, hắc liền không thể không nghĩ nhiều.

Đưa ngọc bội đúng lúc hắc sắp đi tới Di Cùng hiên, là trùng hợp sao?

Miếng ngọc bội này gợi nhớ chuyện xưa, là muốn nhắc nhở hắc báo đáp sao?

Những chuyện này hắc không muốn nói cho Ngôn Thanh nghe. Nói ra thì sao đây, nếu quả thật biểu muội có tâm tư khác thì sẽ tổn thương nàng, cũng tổn thương hắc. Cho nên hắc mới cố làm ra vẻ vô sự che dấu đi. Hắc càng tỏ ra chỉ là việc nhỏ, Ngôn Thanh mới không phải suy nghĩ nhiều.

Huống chi, hắc không muốn dùng những suy nghĩ xấu xa để làm vấy bẩn những hồi tưởng đã từng tốt đẹp.

Nghĩ tới đây, nét mặt Tiêu Kỳ cũng trầm xuống.

Di Cùng hiên còn chưa bắt đầu khởi công thì Hợp Nghi Điện bắt đầu sửa chữa. Lần này là tu sửa rất lớn. Trong chính điện của Hợp Nghi Điện phải tháo dỡ rất nhiều đồ xuống, sơn vôi nước mới trong lẫn ngoài, phủ loại dầu tốt nhất bên ngoài để bảo vệ. Động tĩnh lớn như vậy trong hậu cung khiến ai nấy phỏng đoán không ngừng.

Tự Cẩm nghe tin Hợp Nghi Điện sửa chữa trong lòng cũng cân nhắc, sau khi hiểu rõ thì cũng hơi ngại ngùng. Muốn mở rộng Di Cùng hiên thì không phải việc nhỏ, không tốn năm ba tháng cũng không thể xong. Trong tình huống như thế, Di Cùng hiên trở thành công trường xây dựng đầy khói bụi ồn ào, không thể nào ở được. Tạm thời nàng phải chuyển nhà thôi.

Trong hậu cung này, chỗ nào để mẹ con nàng ở an toàn nhất. Nghĩ tới nghĩ lui, hình như Hợp Nghi Điện là thích hợp nhất vì ở ngay dưới ánh mắt của Tiêu Kỳ. Lần trước hần chỉ tu sửa qua loa Hợp Nghi Điện, mình nghĩ tới nơi đó là nơi bao đời đế vương sung hạnh tần phi nên không muốn ở, sau đó bỏ chạy. Lần này hần sửa chữa toàn bộ, bên trong bên ngoài tất cả đều đổi mới, không phải là sợ mình không muốn ở sao?

Quả nhiên, Tự Cẩm đoán trúng.

Đối với tâm lý kỳ quái này của Tự Cẩm, Tiêu Kỳ ở chung với nàng lâu như thế, sớm đã hiểu rõ ràng. Nhưng Di Cùng hiên phải mở rộng, đặt nàng ở chỗ người khác hẳn tuyệt đối không yên tâm. Hơn nữa muốn gặp mẹ con nàng còn phải đi vòng cả nửa hậu cung, không chỉ khoảng cách xa lãng phí thời gian, ngoài ra đi trên đường sẽ không thiếu phải gặp vài người, cũng rất phiền cho người khác. Huống chi, Tiêu Kỳ không muốn một người nào thấy hai người bọn họ lén lút gặp gỡ! Cho nên, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có Hợp Nghi Điện là thích hợp nhất.

Nhưng Tự Cẩm rất ghét chỗ này.

Cho nên, hần cũng chỉ có thể thu dọn đổi mới toàn bộ Hợp Nghi điện.

Vừa nghĩ như vậy, Tiêu Kỳ cũng cảm giác mình khá khổ bức. Chưa thấy qua vị hoàng đế nào, vì một vị phi tử mà phải phí sức đi giải quyết những vấn đề tâm lý nhỏ bé này như hần.

Nhưng hần cam tâm tình nguyện!

Một tháng sau Hợp Nghi Điện tu sửa xong, bài trí trong ngoài từ vật trang trí đến màn cửa đều thay mới rực rỡ hẳn lên, trừ ba chữ Hợp Nghi Điện không thay đổi, tất cả còn lại đều đổi mới hết. Sau khi Hợp Nghi Điện tu sửa xong, Tiêu Kỳ liền hạ chỉ ý, Di Cùng hiên phải mở rộng để Đại Hoàng tử có chỗ ở. Trong thời gian chờ đợi Di Cùng hiên xây dựng thêm, mẹ con Đại hoàng tử đến Hợp Nghi Điện ở tạm!

Ý chỉ vừa ban ra, lập tức trong hậu cung sôi trào lên.

Tự Cẩm đã sớm đoán được, âm thầm sai mấy người Vân Thường thu thập hành lý. Ý chỉ Tiêu Kỳ vừa ban ra, Tự Cẩm cũng mặc kệ thái hậu có ý gì, ôm con trai cực kỳ khoan khoái chuyển chỗ ở.

So với sự không thoải mái về lịch sử của Hợp Nghi Điện thì nàng càng không thoải mái nếu đi tới cung người khác ở tạm.

Cho nên, Tiêu Kỳ vốn cho rằng mình phải tốn một hồi khuyên nhủ, kết quả thấy Tự Cẩm tự mình một tay cầm bọc nhỏ, bên trong là đồ của con trai, trong lòng bế con trai, thật sự cao hứng xung phong dẫn đầu tới Hợp Nghi Điện. Cất đồ đi, bế con trai trong lòng, đi thẳng lên hành lang Hợp Nghi Điện, vui vẻ vào thiên điện của Sùng Minh Điện bắt đầu một vòng chiếm cứ lãnh thổ!

Thành cung một cửa, cửa cung một khóa, Tự Cẩm cực kỳ hào hứng phát hiện, bỗng chốc nàng thoát ly phạm vi hậu cung. Trong khoảng thời gian ngắn cũng sẽ không có người đến đây thăm hỏi gõ cửa tạo dựng quan hệ hay làm phiền nữa.

Trừ mỗi ngày đi Phượng Hoàn Cung thỉnh an lại có thể trải qua cuộc sống của mình sau cánh cửa đóng kín, quá tốt!

Sau khi Tiêu Kỳ hạ triều, Quản Trường An rút rè đến báo Tự Cẩm đang thiên điện thời, Tiêu Kỳ thật đúng là ngẩn người. Nhìn Quản Trường An tỏ

vẻ lúng túng muốn nói lại thôi, hần nhướn mày hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

Quản Trường An trong lòng buồn khổ, Hi Phi nường nường vừa đến, liền thanh lý một lần nữa mọi thứ trong thiên điện, mà hần ta lại không biết phải nói với Hoàng thượng như thế nào.

Tiêu Kỳ nhìn vẻ mặt táo bón của Quản Trường An, không truy vấn hần ta nữa, tự mình nhắc chân đi sang thiên điện. Còn chưa tới thiên điện, đã nghe tiếng trẻ con líu lo bên trong, tiếng Tự Cẩm cười to trêu chọc con trai, còn có tiếng chân, tiếng ồn ào của cung nhân ra vào không ngừng bận rộn làm gì đó.

Nhìn thấy Tiêu Kỳ tới, mọi người vội vàng quỳ xuống đất hành lễ. Hần phát phát tay rồi sai bước vào thiên điện. Vừa mới đi vào, đầu tiên là ngăn người ra. Hần thấy căn phòng vốn lạnh lùng trống trải trước đây, bỗng chốc trở nên đầy sinh khí, tràn đầy hơi thở cuộc sống. Trên bệ cửa sổ bày vài chậu hoa tươi đủ loại, dưới đất đều là đồ chơi của con trai. Trên bàn tròn trong phòng bày mấy đĩa bánh, bình trà, hương thơm vờn quanh. Giường lớn kê sát cửa sổ cũng đã thay chăn nệm mới, gối mềm, đệm lưng thêu rồng bay màu xanh mát. Bàn kê sát tường có bình mỹ nữ kiểu mới nhất, trong cắm hoa tươi mới hái.

Căn phòng này chỉ có thêm hai mẹ con mà tựa như là đôi chỗ, bỗng chốc trở nên náo nhiệt vui tươi hẳn.

Trên giường lớn Tự Cẩm đang bế Đại hoàng tử, trong tay cầm một thú bông hình hổ con chơi với con trai. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ rọi vào, trên mặt hai mẹ con đều cười tươi, đầy vẻ vô tư lự. Hình ảnh đó lại làm cho hần không dám động bước chân, cứ đứng ở chỗ đó lẳng lặng ngắm.

"Trời ạ, tiểu tử này lại tè rồi." Tự Cẩm cảm thấy trên người mình nóng hổi, lại bị nhóc con tè lên người. Vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Tiêu Kỳ

đứng ở cửa, vội vàng nói: "Đừng đứng góc đó chứ, hoàng thượng mau tới giúp thiếp đi."

Tiêu Kỳ liền đi qua giúp Tự Cẩm bế con lên, xem nàng thành thạo tháo tã ra, sau đó đặt con trai nằm trên giường, lại lấy tã lót xuống mông con thay mới. Động tác dịu dàng, gương mặt mỉm cười, ngẫu nhiên còn biết làm mặt quỷ trêu chọc con trai cười khanh khách.

Tiếng cười trẻ con vang vọng trong phòng. Ngắm hai mẹ con góc ghếch vui cười kia, Tiêu Kỳ cũng nở nụ cười.

Thay xong tã, Tự Cẩm liền ra sau tấm bình phong thay quần áo, nói với Tiêu Kỳ qua bình phong: "Con trai hoàng thượng càng ngày càng hư, luôn muốn tè trên người thiếp. Thiếp cảm thấy đứa bé này cố ý, nếu không sao không tè trên người Hoàng thượng chứ. Dạo này ăn rất nhiều, sữa của hai bà vú cũng chỉ đủ cho con bú. Hoàng thượng nói có phải do lúc mang thai thiếp ăn nhiều nên con cũng ăn nhiều không?"

Tiêu Kỳ ngắm con trai mình khoái trá gặm ngón tay, đột nhiên cảm giác được bọn họ thật giống như một gia đình bình dân bình thường!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 267: Kiều Tiểu Nghi Bị Thương (1)

Editor: Hương Cỏ

Di Cùng hiên mở rộng cung, mở rộng như thế nào, tổn hết bao nhiêu, những chuyện này không có ai biết, chỉ biết rõ hôm trước vừa ban ý chỉ thì hôm sau, Nội Đình Phủ phái thợ xây tới Di Cùng hiên rào vây lại.

Người rảnh rỗi miễn tiếp, đang thi công.

Hoàng hậu nhận được tin tức này, một đêm ngủ không ngon giấc. Nàng ta trần trọc suy nghĩ, rốt cuộc Hoàng thượng có tính toán gì với Hi Phi?

Quý phi cũng lẫn lộn khó ngủ. Địa phận Trường Nhạc Cung khá lớn, thế nên sau khi sinh Ngọc Trân công chúa cũng đủ sức xây điện cho công chúa theo đúng quy chế. Cho nên Trường Nhạc Cung cũng không mở rộng gì thêm. Nhưng mặc dù ai nấy đều biết rõ sự thật này nhưng Di Cùng hiên sinh con trai có thể mở rộng cung ăm ỉ như vậy, còn bên nàng ta lại im ắng chẳng có động tĩnh gì, ngoài mặt khó tránh khỏi rơi vào thế hạ phong. Hơn nữa, đã bao nhiêu ngày nay, nàng ta không ở chung với Hoàng đế. Mỗi lần hắc tới thăm Ngọc Trân, nàng ta cũng tìm cơ hội gần gũi hơn với Hoàng đế. Nhưng Hoàng thượng bế Ngọc Trân không buông tay, lẽ nào nàng ta có thể tranh giành với con gái cầu sủng sao? Đêm đó, quý phi cũng ngủ không ngon giấc. Một nơi như Hợp Nghi Điện, Hi Phi chính là người đầu tiên công khai đoạn chính đi vào ở.

Mà lúc này Kiều Linh Di cũng không thể yên giấc. Từ sau hôm tặng ngọc bội, nàng ta im lặng chờ tin tức. Nhưng chờ mãi cũng không thấy có tin tức gì. Chẳng lẽ Hi Phi không nhắc chuyện ngọc bội với biểu ca? Càng

nghe thì càng đoán là như vậy. Chứ nếu như có nhắc đến, không lẽ biểu ca lại chẳng quan tâm gì chứ?

Quy tắc ba ngày thỉnh an một lần vẫn được duy trì không thay đổi, đến giờ hoàng hậu cũng không khôi phục quy tắc mỗi ngày đều phải thỉnh an như ngày xưa. Mặc dù mọi người cũng không hiểu rõ là vì sao nhưng mỗi ngày không phải dậy sớm cũng là một chuyện hạnh phúc. Sau khi Tự Cầm ra tháng liền khôi phục việc thỉnh an. Ngày hôm đó thức dậy từ rất sớm, mở mắt ra nhìn chăm chăm lên đỉnh màn, trong phút chốc không thể phục hồi tinh thần lại.

"Vẫn còn sớm mà, sao lại không ngủ nữa?" Tiêu Kỳ đang chuẩn bị dậy, vừa nhồm người lên thì nhìn thấy Tự Cầm bên cạnh đang nhìn lên trần.

Tự Cầm kéo chăn găm lên, quay đầu ngắm Tiêu Kỳ. Đêm qua nàng đã mơ một giấc mơ,, mơ thấy Tiêu Kỳ và đóa hoa thanh mai đáng yêu kia ân ái ái, còn sinh hai đứa con. Giấc mơ quá chân thực, cho nên nàng giật mình thức dậy và không thể phục hồi tinh thần.

Thấy Tự Cầm ngỡ ngác như vậy, Tiêu Kỳ hơi lo lắng hỏi: "Có chỗ nào không thoải mái hay không, truyền thái y đến xem một chút." Nói xong đặt tay lên trán Tự Cầm, không nóng mà, sao ánh mắt kia lại giống như hóa ngọc rồi.

Tự Cầm cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Tiêu Kỳ còn lưu trên trán mình, chụp tay hẩn siết chặt, cũng không biết trong lòng nghĩ như thế nào đột nhiên liền hỏi: "Tiêu Kỳ, chúng ta có thể cứ sống vui vẻ như vậy cả đời không?"

Câu nói quá nghiêm trọng khiến Tiêu Kỳ ngẩn người, lúc ấy mới phát hiện hình như Tự Cầm thật có gì đó không đúng, giơ tay ôm nàng vào lòng, khẽ hôn lên trán nàng một cái, "Đang yên lành sao đột nhiên hỏi chuyện này?"

"Thiếp... Tồi qua năm mơ, mơ Hoàng thượng bị người khác lấy đi mất." Tự Cẩm cảm thấy trong lòng vẫn rất đau buồn, còn nhớ rõ ràng rành mạch hình ảnh trong mộng. Kiều Linh Di sánh vai đứng cạnh Tiêu Kỳ, bên cạnh là hai hoàng tử nhỏ xinh xắn dễ thương. Bọn họ nhìn nhau cười hạnh phúc, hình ảnh đó giống như mũi dao đâm thẳng vào trái tim nàng.

"Lại nghĩ ngợi lung tung..."

Lời còn chưa nói hết, Tiêu Kỳ liền bị Tự Cẩm nhiệt tình đẩy nằm xuống, làn môi mềm mại mang theo chút bá đạo ấn lên môi hắn. Tiêu Kỳ phát giác Tự Cẩm thấp thỏm lo âu, chỉ là một giấc mộng mà mới sáng sớm cũng làm cho nàng nóng bỏng lên vậy sao?

Trong đầu Tự Cẩm đều là gương mặt tươi cười của Kiều Linh Di, cho dù là trong giấc mơ cũng giống như đang khiêu khích nàng. Vì vậy, không có cam lòng Tự Cẩm liền bổ nhào vào Tiêu Kỳ. Sáng sớm được mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ, Tiêu Kỳ cũng bị kích thích nhiệt tình, màn chưa cuốn lên thì trong màn đã vọng ra những tiếng động khác thường. Làm cho Quảng Trường An vừa định cất lời gọi, qua một cánh cửa cũng nghe rõ mồn một. Hắn ta đứng đó tiến lui đều không xong, không biết nên gọi Hoàng thượng hay không nữa?

Vân Thường dẫn theo một đám người bưng nước đi tới, thấy Quảng Trường An cung kính đứng ở trước cửa, cũng không dám hỏi gì, tự mình và đoàn người cũng lặng lẽ đứng ở đó. Sau khi chủ tử sinh Đại hoàng tử, được thăng lên phi vị thì cung nữ dưới tay nàng ta cũng tăng thêm nhiều hơn. Mấy ngày nay đang bận dạy dỗ bọn họ những quy tắc của Di Cung hiên. Bây giờ, một đoàn người đứng hàng dài, ai nấy đều cúi đầu đứng yên, không phát ra chút tiếng động nào, Quảng Trường An nhìn thấy cũng không khỏi âm thầm gật đầu tán thưởng.

Phát giác được Tự Cẩm quả là khác thường, cả người giống như một lò lửa, Tiêu Kỳ phải phân tán vài lần thì hình như mới làm tan bớt cơn nhiệt

tình nóng hổi của Tự Cầm. Ý tưởng của nam nhân và nữ nhân vốn khác nhau. Tiêu Kỳ chỉ cho là Tự Cầm muốn hấn, thức dậy đi ngủ đều nhớ tới hấn nên sáng sớm mới cuốn hấn như thế. Chắc chỉ có nàng mới dám làm vậy, hấn còn phải vào triều mà. Nếu bị truyền đi, nàng khó tránh khỏi lại chịu tiếng mê hoặc chủ tử, quay đầu lại phải dấn dò Quản Trường An một tiếng, kiểm soát cung này chặt chẽ mới được.

Cảm xúc nóng hổi trong lòng Tự Cầm được giải thoát, lúc ấy mới cảm thấy mình ngượng ngùng đỏ mặt, dứt khoát cuộn mình trong chăn, nhìn Tiêu Kỳ mặc lại quần áo.

Tiêu Kỳ đã mặc long bào chỉnh tề, vai rộng chân dài, cao lớn vững chãi, đứng ở đó khiến người ta lóa mắt. Hấn quay đầu lại liền nhìn thấy sóng mắt xuân tình của Tự Cầm, hai má ửng hồng, cúi người xuống xoa má nàng, còn muốn sao?"Chờ ta, buổi tối ta về với nàng."

Tự Cầm:...

Có phải hấn nghĩ sai cái gì hay không?

Không còn mặt mũi nhìn ai, Tự Cầm dứt khoát trùm chăn bịt kín đầu, nghe tiếng Tiêu Kỳ cười vọng qua chăn gấm.

Tiêu Kỳ đi rồi, cũng còn sớm mới tới giờ thỉnh an, Tự Cầm một mình nằm trên giường, lại nhìn chăm chú lên đỉnh màn xuất thần. Bởi vì có mình xuyên việt thế này, cho nên bây giờ nàng đang hoài nghi, có phải trong không gian này tồn tại hai thời đại khác nhau. Hoặc là nói, nếu như mình không xuyên đến đây, vậy thì sau khi nguyên chủ bệnh chết, người ở bên cạnh Tiêu Kỳ sẽ là ai đây?

Đếm một vòng ngón tay, Tự Cầm so sánh mấy người, rồi mới phát hiện người có khả năng nhất chính là thanh mai đáng yêu kia.

Thanh mai trúc mã, tình cảm đặc biệt, lại là người có thủ đoạn. Người thế này tính cách kiên nghị, làm việc tuyệt đối sẽ không bỏ dở nửa chừng. Nếu quả thật là thế, vậy thì giấc mơ kia của mình, nếu như không có mình xuyên không gian tới đây thì rất có thể người cuối cùng chiến thắng sẽ là đóa thanh mai đáng yêu.

Từ trong những lời kể của Tiêu Kỳ có thể nhận ra được, đóa thanh mai đáng yêu không có ít lần giấu thái hậu giúp Tiêu Kỳ. Nói cách khác đóa thanh mai đáng yêu có khả năng bỏ qua thái hậu hoặc lợi ích của Kiều gia mà đứng chung chiến tuyến với Tiêu Kỳ. Nếu quả thật như vậy, dựa theo tính cách của Tiêu Kỳ, hẳn nhất định sẽ đối xử thật tốt với nàng ta.

Giống như bây giờ hẳn đối với nàng.

Ngay từ đầu Tự Cẩm cũng chỉ nghĩ ở bên cạnh bóng cây to lớn Tiêu Kỳ này để bảo toàn cuộc sống. Nhưng từng bước từng bước, trái tim nàng lại gần gũi hẳn, dần dần phá vỡ sự đề phòng của hẳn. Vì vậy hai người mới có thể đi đến như ngày hôm nay. Nhưng dù cho đã tới mức này, Tự Cẩm vẫn không dám nói Tiêu Kỳ yêu nàng, chỉ có thể nói Tiêu Kỳ đối xử với nàng khoan dung che chở hơn bất cứ nữ nhân nào khác trong hậu cung, đối với nàng cũng có mấy phần thật lòng mà thôi.

Chỉ như vậy, Tự Cẩm cũng biết mình là người được bao người trong hậu cung cực kỳ hâm mộ.

Nhưng nền tảng của phần tình cảm này cũng không phải chắc chắn, nó vẫn chịu sự uy hiếp của hoàng hậu và quý phi, cho dù chỉ là áp chế trên vị phần. Nói cho cùng chỉ cần cuối cùng những thế gia kia không thỏa hiệp thì quý phi cũng tốt, hoàng hậu cũng được, theo thời gian trôi qua, sớm muộn gì các nàng cũng sẽ là người thua cuộc trong hậu cung này, chỉ là thời gian lâu hay mau mà thôi. Tự Cẩm cẩn thận không cùng bọn họ chính diện đối địch như vậy, chẳng qua là cũng muốn xem kết cục cuối cùng mà thôi.

Nhưng Kiều Linh Di thì khác, uy hiếp của nàng ta đến từ tình cảm, so với sự nguy hiểm của hoàng hậu và quý phi thì ẩn chứa uy hiếp lớn hơn nhiều.

Nếu như trước đây Tự Cầm phòng bị với Kiều Linh Di chỉ là lời nói bên ngoài. Nhưng trải qua giấc mơ đêm qua thì trong nháy mắt sự phòng bị của nàng nhảy vọt đến mức cao nhất. Thậm chí Tự Cầm còn hoài nghi không lẽ Kiều Linh Di cũng là người trùng sinh sao? Nhưng ngẫm lại chắc không phải, nếu không nàng ta há có thể nhìn không ra những biến cố lớn như thế xảy ra với mình?

Chỉ cần không phải trùng sinh, Tự Cầm sẽ không sợ hãi như vậy.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 268: Kiều Tiểu Nghi Bị Thương (2)

Editor: Hương Cỏ

Tự Cẩm gọi người vào, rửa mặt trang điểm thay quần áo, ăn sáng qua loa, lại đi thăm con trai. Giờ ở Hợp Nghi Điện, bài trí trong này cũng tương tự trong Di Cùng hiên, vào ở cũng không có cảm giác xa lạ chút nào. Chỉ bằng điểm này cũng có thể nhìn ra Tiêu Kỳ đã tốn bao nhiêu tâm tư, Tự Cẩm không phải là không cảm động.

Kiếp này điều làm người ta cảm động nhất, không hẳn là đối phương đã làm những chuyện kinh thiên động địa cỡ nào mà là người đó có thể nhớ kỹ từng thói quen nhỏ trong cuộc sống của người.

Tự Cẩm vịn tay Vân Thường, Kim Chức Ngọc Tú đi theo phía sau, Diện Mi ở lại giữ cửa, đoàn người ra Hợp Nghi Điện đi thẳng sang Phượng Hoàn Cung. Đường từ Hợp Nghi Điện đến Phượng Hoàn Cung không xa không gần, ngày hôm nay tinh thần Tự Cẩm hơi bất an nên đi từ sớm. Trên đường đi tới Phượng Hoàn Cung, vừa vặn có thể yên lặng suy nghĩ thêm một chút.

Cung nhân mang nhuễn kiệu đi theo sau, Vân Thường đi bên cạnh đỡ Tự Cẩm. Thời tiết mỗi ngày một lạnh hơn. Gió thu buổi sáng thổi vào mặt lạnh lẽo. Vân Thường đương nhiên nhìn ra tâm trạng chủ tử không tốt, nhưng chủ tử không nói, làm nô tài đương nhiên không dám hỏi. Do đó dọc theo đường đi chỉ có thể nói mấy chuyện hài hước để chọc chủ tử vui vẻ hơn.

Cả tòa hậu cung được chia thành hai phần, phía đông là những tần phi có quyền thế và được sủng ái như mấy người Quý phi, Hiền phi, Mai Phi. Phía

Tây phần lớn là những tần phi không được sủng ái và những cung phi mới tiến cung. Trước đây Tự Cầm ở Y Lan Hiên chính là bên phía Tây. Cho nên khi đó Tiêu Kỳ đột nhiên xuất hiện ở Y Lan Hiên trong ngày mưa tầm tã, Tự Cầm luôn cảm thấy chính là ông trời đã ban cho nàng một bàn tay vàng rất lớn.

Nếu không Tiêu Kỳ không có chuyện gì, vì sao lại đi tới chỗ như lãnh cung ở phía tây đó chứ.

"Ôi không phải là Hi Phi muội muội sao? Khó trách sáng hôm nay liền nghe tiếng chim khách kêu, thì ra là điềm báo tin vui này."

Tự Cầm vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Hiên phi tươi cười trên kiệu, vệt vàng trấn tĩnh tinh thần, cười tiến lên hành lễ, "Tần thiếp thỉnh an Hiên phi tỷ tỷ, không nghĩ tới có thể gặp được Hiên phi tỷ tỷ, quả nhiên là nghe chim khách hót thì gặp chuyện vui."

Hiên phi kêu người dừng kiệu lại, vịn tay cung nhân đi xuống, nhìn Tự Cầm nói: "Ngày hôm nay đột nhiên muốn đi sớm một chút, cũng muốn tìm người đi chung, vừa vặn tỷ muội chúng ta có thể trò chuyện."

Tự Cầm cười vâng dạ, sóng vai đi tới trước, một đám cung nhân đi ở phía sau, không xa không gần.

"Đại hoàng tử có khỏe không? Vốn định đi Hợp Nghi Điện thăm đại hoàng tử nhưng dù sao chỗ đó cũng là tiền điện, không tiện lui tới thăm hỏi." Hiên phi vừa cười vừa nói.

"Đa tạ tỷ tỷ quan tâm, Đại hoàng tử rất mạnh khỏe, chỉ là ăn uống hơi nhiều thôi." Tự Cầm cười vui vẻ nói, vẫn là kiểu bạch liên hoa vô tâm vô tư. So với vẻ kiêu kiêu nhược nhược trước kia, sau khi sinh con xong lại thêm phong thái thông dong ôn hòa điềm tĩnh, tóm lại không tạo cảm giác đe dọa khiêu khích gì hết.

"Ăn uống nhiều chứng tỏ sức khỏe tốt, là chuyện tốt mà." Hiền phi rất hâm mộ. Trong cung này chỉ có hai đứa bé, nàng ta cũng muốn có con của riêng mình, nhưng bây giờ khả năng không có hi vọng nữa. Các tú nữ mới tiến cung còn đang xếp hàng chờ, người nào cũng kiêu diễm như hoa. Trước mắt có Hi Phi độc bá thánh sủng, mấy người đã tiến cung bao năm như các nàng, làm gì còn đến lượt đây.

"Hy vọng tốt như lời tốt lành của tử tử." Trên gương mặt, hai má tròn vo nở nụ cười ngọt ngào.

Hiền phi nhìn Hi Phi một cái, hơi chững lại nhìn nàng tươi cười như thế, sau đó tựa như không có gì nhìn về phía khác, khẽ nói: "Thời tiết càng ngày càng lạnh, sợ là hết năm muội muội cũng không thể trở về Di Cung hiên." Trời lạnh mọi thứ đóng băng lại, không thể nào khởi công tu sửa được, phải chờ tới mùa xuân ấm áp mới có thể khởi công.

"Muội không biết rõ chuyện này, vì sao không thể trở về?" Tự Cẩm cố làm ra vẻ không hiểu hỏi Hiền phi, nghe xong Hiền phi giải đáp mới nói tiếp một câu, "Thiếp cũng không hiểu mấy chuyện này, thiếp chỉ nghe theo Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương, chờ đến lúc đó rồi xem an trí thế nào."

Ánh mắt Hiền phi đứng lại, một hồi lâu mới vừa cười vừa nói: "Muội muội là người phóng khoáng." Phải phóng khoáng cỡ nào mới có thể yên tâm như thế chứ.

"Trong hậu cung mọi chuyện đều nghe nương nương an bài, thiếp cũng dựa theo quy củ làm việc, không dám vượt khuôn phép mà thôi."

Hai người vừa đi vừa nói, đề tài nói chuyện của Hiền phi chậm rãi nhắc tới chuyện hôm đó Kiều Linh Di đến Di Cung hiên thăm hỏi, "Ta lại không biết rõ muội muội thân thiết với Kiều Tiểu Nghi như vậy." Tự Cẩm không biết rõ Hiền phi nói vậy có ý gì, nhưng nếu nàng đã coi Kiều Linh Di là kẻ

địch lớn nhất, lúc ấy liền ngạc nhiên không hiểu nhìn Hiền phi, "Hiền phi tỷ tỷ nói gì vậy, muội và Kiều Tiểu Nghi thật sự chẳng hề quen biết. Hôm đó nàng ấy tới Di Cung hiên để tặng ngọc bội bình an cho Thánh nhi, mặc dù không biết rõ nguyên nhân nhưng dù sao cũng là tâm ý của Kiều Tiểu Nghi, thiếp vẫn thật lòng cảm ơn nàng ấy."

"Vậy sao? Thì ra là như vậy, bây giờ trong hậu cung tất cả mọi người còn tưởng rằng giao tình giữa Kiều Tiểu Nghi và muội muội không hề đơn giản đấy."

Đây là ý gì? Tự Cẩm không hiểu huyền cơ trong lời nói của Hiền phi, ngược lại vẻ mặt hết sức nghiêm túc nói: "Ngọc bội cầu bình an có ý nghĩa tốt, muội thật lòng cảm ơn lễ vật của Kiều Tiểu Nghi. Nhưng nói về giao tình, muội chẳng quen biết gì nàng ta, thật sự không thể nói tới tình cảm gì, nhưng rất cảm kích lễ vật nàng ta tặng."

"Hi Phi muội muội là người thiện tâm, nhưng cuộc đời này không phải người nào cũng giống muội đâu." Hiền phi nói xong câu này cười cười, lại nói thêm với Tự Cẩm một câu, "Trước đó vài ngày Kiều Tiểu Nghi cáo bệnh, hôm nay khỏe hơn nên đến thỉnh an Hoàng hậu nương nương, các muội lại có thể gặp mặt rồi."

"Kiều Tiểu Nghi ngã bệnh ư?" Tự Cẩm cũng hơi giật mình, "Muội cũng không biết chuyện này, nếu biết rõ cũng sẽ tới thăm hỏi một chút."

Hiền phi nhìn Tự Cẩm một cái, chậm rãi quay đầu, "Không phải là bệnh nặng gì, chẳng qua trúng gió mà thôi. Thật sự cũng không cần phải huy động lực lượng trong cung đi thăm, không thấy Hoàng hậu nương nương ư, nhắc cũng không nhắc một chữ nào nữa."

Lúc này Tự Cẩm nghe ra ý tứ trong lời nói của Hiền phi, rõ ràng đang nói với mình Kiều Tiểu Nghi cũng không được hoàng hậu thích. Xét thấy

mình là phe của hoàng hậu, không lẽ Hiền phi đang khuyên bảo mình cẩn thận giữ bốn phận ư?

"Thì ra là vậy, bệnh nhẹ thì hông sao. Nếu bị trúng gió, tỉnh dưỡng vài ngày sẽ khỏe thôi, Kiều Tiểu Nghi cũng còn khỏe mạnh, chắc là không sao. Nhưng rốt cục cũng phải cẩn thận một chút, giữ gìn sức khỏe tốt mới là quan trọng."

Nghe Tự Cẩm nói vậy, trong lúc nhất thời Hiền phi cũng không biết rốt cục Hi Phi đối với Kiều Tiểu Nghi là kiểu tình cảm gì.

Là địch hay là bạn?

Nhưng sau khi Hiền phi nhắc chuyện đó cũng không nhắc thêm bất cứ chuyện gì về Kiều Linh Di nữa, hai người cứ nói chuyện bình thường như vậy, chỉ qua thời gian uống cạn một chung trà thì đến Phượng Hoàn Cung. Ngay trước cửa cung, vừa vặn gặp Kiều Linh Di, hai bên đụng phải nhau, trên mặt Hiền phi cũng hơi ngượng ngùng.

Nhưng rốt cục cũng không có nói xấu gì người ta nên cũng bình thản lại, nhìn Kiều Tiểu Nghi đi tới thỉnh an, vừa cười vừa nói: "Kiều muội muội không cần đa lễ."

Kiều Linh Di tạ ơn Hiền phi, lại nhìn sang Tự Cẩm một cái.

Tự Cẩm nhìn thẳng vào ánh mắt Kiều Linh Di, cực kỳ ân cần hỏi han: "Nghe Hiền phi tỷ tỷ nói mấy ngày trước Kiều Tiểu Nghi ngã bệnh, giờ đã bình phục chưa?" Mơ một giấc mơ như vậy, Tự Cẩm cũng còn muốn giả vờ thân mật gọi Kiều Tiểu Nghi là muội muội nữa, trực tiếp gọi phong hào của nàng ta.

"Đa tạ Hi Phi tỷ tỷ hỏi thăm, đã khỏe nhiều rồi, chỉ là trúng gió mà thôi, cũng không phải là chuyện gì lớn." Kiều Linh Di vừa cười vừa nói, trong lòng cũng không thoải mái. Mấy ngày trước lúc mình tới hỏi thăm Hi Phi

còn gọi mình là muội muội. Mới qua có mấy ngày đã thành Kiều Tiểu Nghi rồi sao? Chẳng lẽ thật sự có liên quan đến miếng ngọc bội kia?

Hiền phi không nghĩ tới Tự Cẩm nói thẳng ngay trước mặt Kiều Tiểu Nghi là nàng ta nói, không lẽ người này không có đầu óc à? Nét mặt Hiền phi căng cứng lại, giống như nói xấu người khác sau lưng bị người bắt tại chỗ vậy. Nhất thời trong lòng cũng có chút không vui, vẻ mặt nhìn Tự Cẩm cũng lạnh nhạt, lại đối với Kiều Tiểu Nghi nhiệt tình lên.

Tự Cẩm cũng không thèm để ý, hồn nhiên như thể không cảm nhận được Hiền phi vắng vẻ mình, cứ thế tươi cười khoan thai chậm rãi đi vào Phượng Hoàn Cung.

Hi Phi mập mạp vừa đi vào lập tức lôi kéo sự chú ý của mọi người. Mấy người các nàng tiến lên hành lễ vấn an hoàng hậu đầu tiên, sau đó chào hỏi lẫn nhau rồi mới trở về vị trí chỗ ngồi của mình. Hiền phi và Tự Cẩm đều ngồi phía trên, Kiều Linh Di ở vị trí gần cuối. Hành lễ xong, nàng ta chậm rãi lui về, hai tay siết chặt một chỗ.

(Còn tiếp...)

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 269: Kiều Tiểu Nghi Bị Thương (Cuối)

Editor: Hương Cỏ

Ánh mắt Quý phi kỹ càng quan sát Tự Cầm, thấy nàng vẫn còn hơi mập mạp tròn trĩnh, nhất thời trong lòng đặc biệt phức tạp. Sau khi nàng ta sinh Ngọc Trân thì rất sợ mình bị béo lên, trong những ngày ở cữ cũng không dám ăn nhiều. Do đó ra tháng mới có hân hình thon thả hơn một chút. Nhìn Hi Phi thế này, mấy ngày ở cữ hẳn là cũng không ăn kiêng, cũng không tiết chế đồ ăn, thật sự không hiểu Hoàng thượng thích nàng ta ở điểm gì, một thân thịt đó sao?

Hoàng hậu chỉ nói mấy chuyện cung vụ đơn giản, "Chúng ta đều là người trong cung, mỗi tiếng nói cử động đều không được buông thả. Do đó xuất cung du ngoạn thì không cần nghĩ tới. Nếu khó chịu thì trong ngự hoa viên có mấy ngọn giả sơn, nếu hứng thú thì có thể đi chơi một chút."

Chỉ có mấy ngọn núi nhỏ, leo mấy bước thì hết, hơn nữa còn là nhân tạo, thật sự là không khơi được hứng thú của mọi người. Nhưng hoàng hậu đã nói vậy thì mọi người vẫn cố vũ nhiệt tình, không khí trở nên vui vẻ thoải mái hơn. Trong toàn bộ câu chuyện Tự Cầm luôn giữ gương mặt mỉm cười, mấy hoạt động này nàng có thể không tham gia. Những chỗ này luôn luôn có kịch cung đấu hay tai nạn, nàng nên trốn xa nhất thì tương đối an toàn hơn.

Tự Cầm cảm thấy, dựa vào thủ đoạn tặng ngọc bội của Kiều Linh Di mà suy ra, nếu nàng thật sự muốn so tâm cơ thủ đoạn với mấy nữ nhân này thì nàng thua chắc. Chưa kể còn có thể tự mình đào hố chôn mình, cho nên

không thể dùng sở đoản để đối chọi với sở trường của người ta. Tỷ liều mạng cũng không qua được thủ đoạn của các người, tỷ liền định đường vòng đi lối tắt, tỷ cứ túm chặt hoàng đế lại là đủ rồi!

Ha ha ha ha ha.

Thỉnh an trôi chảy, không ai ra mặt quấy rối, Tự Cẩm an ổn lui xuống, còn được Hoàng hậu tươi cười đưa tiễn.

Trở về Hợp Nghi Điện, Tự Cẩm mới cảm thấy được mình mệt muốn chết. Buổi sáng vốn đã ... tốn nhiều sức lực, lại phải duy trì tươi cười trong suốt thời gian ở Phượng Hoàn Cung, trở về chỗ mình ở mới phát giác mệt mỏi đến không muốn động đậy một ngón tay. Vậy mà con trai cứ riu rít tìm nàng, Tự Cẩm đành phải dựa người vào nệm sát cửa sổ chơi với con trai. Một lát sau, con trai nằm chơi ê a, còn nàng thì gục đầu trên gối ngủ. Đại hoàng tử xinh xắn bên cạnh nháy nháy mắt, học theo, cái đầu nhỏ nghiêng một cái, cũng nhắm mắt lại ngủ.

Lúc Tiêu Kỳ trở lại liền nhìn thấy hai mẹ con đang ngủ say, cũng không gọi mà dứt khoát ngồi cạnh đó cầm tấu chương xem. Chỉ trong thời gian ngắn, trong phòng im ắng lạ, hương trầm thơm lan tỏa dịu nhẹ. Tự Cẩm ngủ rất say, ngược lại Tiêu Dục Thánh chớp mắt tỉnh trước, giơ cánh tay nhỏ bé muốn tìm mẹ.

Tiêu Kỳ nghe tiếng được ngẩng đầu lên nhìn thấy cánh tay nhỏ nhắn của con trai, vội vàng để bút lông trong tay xuống, đi tới sờ vào tã. Tè rồi! Khó trách con trai lại thức dậy, bèn tự mình thay tã cho con. Bây giờ kỹ năng thay tã của Tiêu Kỳ đã rất thành thạo, cũng không cần gọi người vào mà tự mình làm, sau đó bế con lên, ôm sang thư phòng bên cạnh. Sợ bé con kêu khóc làm Tự Cẩm thức dậy.

Khi Tự Cẩm tỉnh lại, không thấy con trai nằm bên cạnh bèn ngồi dậy, lại nghe tiếng trẻ con bi bô ở phòng bên. Thư phòng kia, bình thường không

cho phép người lạ đi vào, vậy khẳng định là Tiêu Kỳ đang chơi với con trai rồi. Tự Cẩm cũng không vội vã, tự chỉnh trang y phục, đầu tóc, lại nhìn thực đơn đồ ăn buổi tối, thay đổi mấy món ăn khác rồi mới đi sang thư phòng.

Hôm đó những lời của hoàng hậu nói Tự Cẩm chỉ nghe rồi quên luôn. Không nghĩ tới sau đó có một đội ngũ thợ tới xây thêm mấy ngọn giả sơn. Mấy ngọn giả sơn mới tuy không cao nhưng kiến tạo cũng rất tinh xảo, dốc cao cheo leo, phong cảnh tuyệt đẹp, cũng là cảnh đẹp đặc sắc trong ngự hoa viên.

Hôm ấy Tự Cẩm mới vừa dỗ con trai ngủ trưa, thay y phục mới thoải mái thì bên ngoài Vân Thường liền vội vã chạy vào, "Nương nương."

Nhìn dáng vẻ Vân Thường giống như đã xảy ra chuyện lớn gì đó, không khỏi căng thẳng trong lòng liền hỏi: "Sao vậy?"

"Nương nương, nghe nói Kiều Tiểu Nghi ngã từ trên giả sơn xuống, giờ đã hôn mê bất tỉnh."

Tự Cẩm sững sờ, lập tức hỏi: "Chuyện xảy ra khi nào vậy? Rốt cuộc có biết chuyện gì xảy ra không?" "Nô tỳ nghe được tin tức liền đi hỏi thăm, nghe người ta nói là mấy phi tần mới tiến cung năm nay rủ nhau đi lên giả sơn chơi. Nhưng khi leo đến đỉnh thấy chỗ đó hơi nhỏ hẹp, không biết có chuyện gì xảy ra mà Sở quý nhân đột nhiên đẩy Kiều Tiểu Nghi một cái, sau đó Kiều Tiểu Nghi ngã xuống. May mắn lúc đó có Bành nương tử cố gắng kéo Kiều Tiểu Nghi lại. Dù vậy Kiều Tiểu Nghi cũng bị thương ở đầu, nói là chảy rất nhiều máu. Cánh tay Bành nương tử cũng bị đá trên núi đâm bị thương, còn có mấy người nữa cũng bị thương nhưng thương thế không nghiêm trọng."

"Xác định là Sở quý nhân đẩy Kiều Tiểu Nghi?" Tự Cẩm vụt đứng dậy hỏi.

"Đều nói như thế, nghe nói là có mấy người tận mắt chứng kiến."

Sắc mặt Tự Cầm hơi trầm xuống, nhìn Vân Thường hạ giọng nói: "Người kêu Trần Đức An đi hỏi thăm, xem bên ngoài Vệ quốc công phủ có gặp phiền toái gì không."

"Dạ." Vân Thường khẽ vâng lời, vội vã chạy ra ngoài.

Điện Mi hầu hạ Tự Cầm thay quần áo chải đầu, Tự Cầm đi ra ngoài dặn dò: "Người không cần đi theo, ở lại trông coi Đại hoàng tử cẩn thận. Kim Chức Ngọc Tú theo ta ra ngoài, Thuận Toàn cũng đi theo."

"Vâng." Mọi người cùng đồng thanh vâng lời.

Tự Cầm mang người đi thẳng đến Sùng Minh Điện. Nhất định Thái hậu sẽ phái người mời Tiêu Kỳ đi qua thăm hỏi biểu muội. Mặc kệ thương tích của Kiều Tiểu Nghi này là thiên tai hay là nhân họa, tóm lại tuyệt đối không thể để mặc Tiêu Kỳ ở một chỗ với nàng ta!

Cho dù phải làm một miếng thuốc cao dán trên da chó, Tự Cầm cũng quyết định sống chết đi theo Tiêu Kỳ. Hình ảnh trong giấc mộng hôm trước luôn lớn vồn trong đầu nàng, càng nghĩ càng cảm thấy giấc mộng này giống y như thật vậy. Bây giờ gặp chuyện không may lại là thân muội muội của hoàng hậu, nàng thậm chí nhịn không được hoài nghi, không lẽ bởi vì hoàng hậu luôn luôn che chở nàng nên mới gặp chuyện xấu như vậy.

Người khác muốn xuống tay với chính mình không dễ dàng, dù sao nàng nằm dưới sự giám sát chặt chẽ của Tiêu Kỳ. Nhưng nếu như có thể khiến hoàng hậu thất thế thì quả thật cũng tương đương với việc chặt đứt một phần sức mạnh của mình. Tự Cầm càng nghĩ càng sốt ruột, bước chân càng lúc càng nhanh, tóm lại hạ quyết tâm, bất kể như thế nào nhất định một tắc cũng không rời Tiêu Kỳ!

Khi tới Sùng Minh Điện, vừa vặn gặp ngay Kỷ công công bên cạnh thái hậu tự mình đến đây bẩm báo, Tiêu Kỳ nghe vậy đứng dậy đi sang hậu cung, vừa vặn đúng lúc Tự Cẩm cũng đang vội vã tới.

"Thần thiếp nghe nói Kiều Tiểu Nghi bị thương, trong lòng thật sự lo lắng nên muốn cùng Hoàng thượng đi xem một chút." Tự Cẩm quỳ gối hành lễ với Tiêu Kỳ, rồi đứng lên nói.

Tiêu Kỳ nhìn thấy trán Tự Cẩm lấm tấm mồ hôi, thấy rõ nàng thật vội vã chạy đến, nhanh chóng kéo tay nàng nhú mày nói: "Vội vã như thế làm gì, muốn đi thì đi cùng... đi theo Trẫm."

Tự Cẩm trong lòng nhẹ một hơi, vội vàng đi theo cạnh Tiêu Kỳ, dịu dàng nói: "Chuyện xảy ra quá đột ngột, thần thiếp nghe tin cũng giật mình sợ hãi, nhất thời trong lòng cũng không có chủ ý gì, liền trực tiếp đến cầu kiến Hoàng thượng." Có mặt Kỷ công công, Tự Cẩm nói chuyện với Tiêu Kỳ cũng phá lệ cẩn thận, xưng hô đương nhiên phải đúng quy củ. Sau đó thuận tiện xây dựng cho mình hình tượng gặp chuyện không có chủ trương, không có chính kiến để tạo ấn tượng với Kỷ công công.

Tiêu Kỳ xoa xoa bàn tay Tự Cẩm, sau đó buông ra, hai người một trước một sau cùng đi sang hậu cung.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 270: Hi Phi Đuổi Người (1)

Editor : Hương Cỏ

Tiêu Kỳ bước chân đi hơi nhanh, Tự Cẩm đi theo bên cạnh phải cố gắng hết sức. Người vốn đã mệt, lại phải đi nhanh nên quả thực làm người ta mệt đứt hơi. Chẳng quan tâm Kỷ công công nữa, Tự Cẩm tóm lấy tay áo Tiêu Kỳ, đi cũng phải kéo theo nàng đi chứ.

Trên người đột nhiên thêm sức nặng khiến nét mặt Tiêu Kỳ cũng thay đổi. Hắn nghiêng đầu nhìn Tự Cẩm, rồi bước chân đi chậm lại. Sự nóng nảy cũng dần dần bình tĩnh, gặp chuyện không may thật quá trùng hợp. Mấy ngày trước là ngọc bội, hôm nay bị thương. Tuy địa điểm khác nhau nhưng chuyện phát sinh giống nhau. Nhưng trước đó người bị tổn thương là mình, còn bây giờ bị thương biến thành Linh Di.

Loại người như Hoàng đế, từ nhỏ đã có tính đa nghi, cực kỳ khó để tin tưởng một người khác. Chuyện trước chuyện sau xảy ra thật sự là quá khéo, khiến hắn nhìn không được hoài nghi, rốt cuộc chuyện này có phải là mưu kế của biểu muội hay không? Sau khi nàng ta thấy hắn không đả động gì chuyện ngọc bội nên lại nảy sinh kế mới? Hay là biểu muội là vô tội, chuyện ngày hôm nay là thật sự ngoài ý muốn, nàng ta chỉ là người bị hại?

Tự Cẩm cũng không biết Tiêu Kỳ trong lòng nghĩ gì, nhưng trong lòng nàng cũng hơi ê ẩm ghen tị. Tiêu Kỳ bước chân mau như vậy, kỳ thật trong lòng vẫn rất lo lắng Kiều Linh Di phải không? Trong lòng dù không thoải mái, Tự Cẩm cũng tuyệt đối không ngốc nghếch tạo cơ hội cho Kiều Linh

Di, cho nên mặc dù lòng chua xót cũng phải cố đuổi kịp làm bóng đèn cản đường!

Khoảng cách từ Sùng Minh Điện đến Tố Vân Điện cũng không xa, nhưng sau khi bao vây Di Cùng hiên lại để mở rộng thì con đường này cũng bị rào lại. Do đó muốn đến Tố Vân Điện phải đi đường vòng, khoảng cách liền xa hơn nhiều. Hai người từ Phượng Hoàn Cung đi tới, giữa đường gặp Quý phi, quý phi vội vã đi tới hành lễ, lúc quỳ gối nhìn thấy Tiêu Kỳ nắm tay Tự Cầm, cả người đều cứng lại.

"Quý phi đứng lên đi." Giọng Tiêu Kỳ mang theo vài phần hòa hoãn, cảm giác được Tự Cầm buông tay hẫng ra. Lần này hẫng không có giữ tay nàng, tâm ý hai người tương thông biết rõ Tự Cầm làm vậy vì cái gì.

"Tần thiếp thỉnh an quý phi nương nương." Tự Cầm hành lễ với quý phi, cực kỳ tự nhiên quỳ gối.

"Hi Phi muội muội không cần đa lễ." Quý phi ở trước mặt Tiêu Kỳ luôn tỏ ra hiền hòa, nói xong câu này liền nhìn sang hoàng đế, "Hoàng thượng cũng muốn đi thăm Kiêu Tiểu Nghi sao? Thần thiếp cũng mới nghe chuyện này, đang muốn đi xem một chút, không nghĩ tới lại gặp được Hoàng thượng."

Vừa đi vừa nói, một cách tự nhiên quý phi chen lẫn với Tự Cầm, đứng sát bên Hoàng thượng. Tự Cầm trầm mặc một chút, liền đi theo sau lưng Tiêu Kỳ, cũng không vượt khuôn mà đi sang bên kia. Từ đó Tự Cầm cũng không nói thêm gì nữa mà là lẳng lặng nghe hai người đằng trước nói chuyện.

"Ừ, cùng đi thôi." Tiêu Kỳ gật gật đầu, thần sắc trang nghiêm làm người ta không dám nhìn kỹ, "Mấy ngày nay Ngọc Trân có khỏe không?"

Nghe Hoàng thượng hỏi thăm công chúa, nét mặt quý phi nhu hòa hơn rất nhiều, hai người một hỏi một đáp, Tự Cầm ở phía sau nghe. Đây cũng là

lần đầu tiên nàng chứng kiến cuộc nói chuyện giữa Tiêu Kỳ và Quý phi. Không giống như lúc ở cạnh nàng, Tiêu Kỳ nói như vậy, ngôn từ ngắn gọn, giọng nói lạnh lùng, làm nàng có cảm giác hẫng rất có dáng vẻ hoàng đế bá đạo.

Ngại quá. Lúc nàng ở cạnh hẫng ...

Tự Cẩm biết rõ đại danh Tổ Vân Điện nhưng chưa từng có dịp đi qua. Chỗ này từng là tấm điện của thái hậu nên luôn luôn tạo cho người khác một cảm giác kính sợ xa lạ, Tự Cẩm đặc biệt không thích. Đi vào Tổ Vân Điện, Tự Cẩm mới phát hiện tòa cung điện này kỳ thật cũng không khác gì nhiều so với Di Cung hiên trước đây, kết cấu cũng rất xa hoa tráng lệ. Lúc ấy trong Tổ Vân Điện đã có không ít người, Hoàng hậu nương nương đã có mặt để chủ trì đại cục.

Hoàng hậu nương nương thật sự là bàn thạch trong hậu cung, nơi nào cần nơi nào chuyển, rất đáng khen ngợi!

Nghe Hoàng thượng đại giá quang lâm, hoàng hậu vội vàng dẫn theo đoàn cung phi ra ngoài nghênh đón, "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng."

"Hoàng hậu đứng lên đi." Tiêu Kỳ tự tay đỡ hoàng hậu dậy, nét mặt cương nghị, ngũ quan sắc bén, khí chất không giận mà uy, khiến tất cả mọi người có mặt ở đây không khỏi cúi đầu xuống.

Hoàng hậu không nghĩ tới Hoàng thượng sẽ đích thân đỡ nàng lên, sự không vui khi chứng kiến Quý phi đi cùng Hoàng thượng cũng biến mất hầu như không còn. Sau khi thuận thế đứng lên, quý phi và mấy người Tự Cẩm lại thỉnh an Hoàng hậu nương nương, hai bên chào hỏi xong, hoàng hậu liền đi theo hoàng đế vừa đi vừa nói: "Thái y còn đang trị liệu, lúc ngã xuống Kiều Tiểu Nghi không cẩn thận đầu bị đập vào đá, may mắn thương thế cũng không phải rất nghiêm trọng. Giờ Kiều Tiểu Nghi đã tỉnh, chỉ là khí sắc cũng không phải quá tốt."

Thái hậu không có mặt ở Tổ Vân Điện, điểm này khiến Tự Cầm cảm thấy kỳ lạ. Dựa theo lý mà nói, thái hậu rất coi trọng Kiều Linh Di, không thể nào không có mặt chủ trì đại cục lúc này. Nhưng thái hậu không ở đây, Tự Cầm cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nghe ý tứ của hoàng hậu thì thương tích của Kiều Linh Di cũng không đáng lo, chỉ là trên đầu bị thương, chảy máu nhiều nên mới khiến người ta sợ hãi.

Đứng trước thấy Tiêu Kỳ và hoàng hậu đã vào trong điện, quý phi cũng vội vã vào theo. Tự Cầm đi hơi chậm lại, nháy mắt với Vân Thường, sau đó mới nhắc chân đi vào. Bây giờ nàng đã là Hi Phi, có đầy đủ thân phận quyền hạn đi vào.

Trong phòng có mùi máu tanh phảng phất, làm người ta không thoải mái. Trong màn màu hồng thêu hoa sen, Kiều Linh Di nằm đó, gương mặt tái xanh nhợt nhạt. Qua mấy lớp người, Tự Cầm cũng nhìn không rõ lắm gương mặt nàng ta, chỉ có thể nghe tiếng nàng ta khóc nức nở nghẹn ngào truyền đến. Tiếng khóc khe khẽ mềm mại, nghe được làm tim người ta cũng muốn run rẩy lên theo.

Tự Cầm nhận định đây là một kiểu khóc cực kỳ công phu. Ngay cả nàng vốn luôn dùng vẻ bạch liên hoa lừa người khác, nàng mà khóc chắc chắn cũng không ai oán thê lương tuyệt vọng, động lòng người ta như thế được.

Nhìn đi, kỹ năng bạch liên hoa này, không phải người nào cũng có thể tỏa sáng được. Nàng khổ tâm nghiên cứu ba năm, người ta thanh mai đáng yêu mới tới, vừa cất tiếng đã dề đầu nàng xuống rồi.

Chao ôi.

Tự Cầm tự cầu nguyện cho mình.

Tiêu Kỳ nhìn Kiều Linh Di nằm đó, gương mặt xanh tái nhợt nhạt không có chút huyết sắc nào, trong lòng cũng không khỏi mềm nhũn, ngồi xuống ghế bên cạnh nhìn nàng ta nói: "Muội đừng nghĩ ngợi lung tung, nghe lời

thái y dưỡng thương cho tốt, chuyện hôm nay trăm sẽ tra rõ, trả lại công đạo cho muội."

Hoàng hậu đứng bên cạnh hơi nhếch môi, ánh mắt nhìn lên người Kiều Linh Di, lúc đó nói tiếp theo: "Hoàng thượng nói đúng lắm, chuyện hôm nay cho dù là có liên quan đến muội muội của Bản cung, Bản cung cũng tuyệt đối sẽ không dùng tình cảm riêng tư làm việc, tất nhiên sẽ điều tra rõ việc này."

"Hoàng hậu xưa nay công bằng chính trực, trăm tin nòng, chuyện này liền giao cho hoàng hậu." Tiêu Kỳ hơi khép mắt, vẻ mặt bình thản nói.

Phòng ngủ này cũng không phải rất lớn, người có thể đi vào phòng cũng không nhiều, Quý phi, Mai Phi, Hiền phi, Khúc phi thêm Lý Chiêu Nghi và Tự Cẩm, lúc ấy nghe Hoàng thượng nói, ai nấy đều sửng sốt. Tất cả mọi người có mặt đều nói tận mắt nhìn thấy Sở Trường Lam đẩy ngã Kiều Tiểu Nghi. Nhưng lúc này Hoàng thượng vẫn để hoàng hậu tự mình điều tra chuyện này, bởi vậy thấy rõ, ở trong lòng hoàng thượng có rất nhiều tín nhiệm đối với hoàng hậu.

Hoàng hậu cũng như thế không phát giác ra khác biệt trong này, nét mặt vẫn bình thản hiền hoà như thường ngày, ánh mắt liếc qua Tự Cẩm còn nhẹ nhàng gật đầu.

Tự Cẩm dịu dàng cười với hoàng hậu, trong lòng lại có cảm giác như thuyền gặp sóng to gió lớn. Biểu hiện của Hoàng hậu thật sự làm cho Tự Cẩm rất bất ngờ, còn tưởng rằng đầu tiên hoàng hậu sẽ thỉnh tội, dù sao Sở Trường Lam là người của Vệ quốc công phủ, lại là muội muội của hoàng hậu. Cho dù là chính thứ nhưng dù sao cũng chung một nhà. Dựa theo cái nhìn của Tự Cẩm đối với cổ nhân, trước tiên hoàng hậu phải nhận tội đã không quản giáo muội muội tốt mới đúng. Nhưng mà hoàng hậu người ta cứ uy vũ hiên ngang đứng chỗ đó, không có ý thỉnh tội gì, còn mở miệng bảo đảm tra rõ sự tình.

Lại còn không hề nhắc gì tới Sở Trường Lam, cũng không nói chuyện gì đã xảy ra trước mặt hoàng đế.

Điều này cách xa vạn dặm so với suy nghĩ của Tự Cẩm.

Tại sao vậy chứ?

Tự Cẩm không thể hiểu được, nhất thời cũng nghĩ không ra. Nếu gặp phải chuyện mình không hiểu, vậy thì nhất định phải nói ít, nghe nhiều một chút. Tự Cẩm lặng lẽ quan sát nét mặt Quý phi liền nhìn thấy Quý phi khẽ nhú mày, nhìn Hoàng hậu muốn nói lại thôi, khiến Tự Cẩm đoán được chắc Quý phi dự định nói gì đó nhưng bây giờ lại thôi không nói nữa.

Lúc ấy Tự Cẩm lại quan sát nét mặt Kiều Linh Di, không biết là đối phương đạo hạnh quá sâu, hay thật là người bị hại, tóm lại Tự Cẩm không thể tìm ra bất cứ dấu vết hữu dụng nào từ nét mặt của Kiều Linh Di. Chỉ thấy nàng ta nắm tay áo Tiêu Kỳ, cứ lặng yên như vậy, lặng yên, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống, run rẩy như một đóa hoa bị gió thổi qua.

Bao nhiêu người trong phòng như thế, Tự Cẩm cũng không thể chủ động làm cái gì, chỉ chán ghét nhìn đi chỗ khác. Không cẩn thận ánh mắt lướt qua gương mặt Mai Phi, liền nhìn thấy trong sâu thẳm ánh mắt nàng ta cũng đầy vẻ khinh miệt.

Xem ra Mai Phi cũng bị Kiều Linh Di đả kích thành công.

"Trong hậu cung xảy ra chuyện thế này, thần thiếp cho rằng nên nghiêm túc chỉnh đốn cung quy, nếu các cung tần ở chung hòa thuận, làm sao có thể xuất hiện chuyện mưu tính mạng người. Hôm nay Kiều Tiểu Nghi may mắn, nếu như không nghiêm ngặt, không chừng ngày khác sẽ xuất hiện chuyện nghiêm trọng hơn, thỉnh mong Hoàng thượng ân chuẩn."

Không chỉ muốn tra rõ chuyện Kiều Tiểu Nghi bị thương, hoàng hậu còn muốn nhân cơ hội chỉnh đốn cung vụ, sắp xếp cung quy, điểm này quả

nhiên khiến người ta cực kỳ ngạc nhiên ngoài ý muốn. Nhưng càng làm người bất ngờ hơn là Tiêu Kỳ lại đồng ý.

"Hoàng hậu có quyền quản lý lục cung, cũng là bản lĩnh bốn phận của nàng." Một câu nói nhẹ nhàng liền ban cho hoàng hậu quyền lợi to lớn, nói đến đây ngừng lại một chút, vừa liếc nhìn quý phi, Tiêu Kỳ lại thêm một câu, "Bây giờ Ngọc Trân cũng đã lớn rồi, chắc chắn Quý phi có thể buông lỏng vài phần, vậy để Quý phi hỗ trợ hoàng hậu đi."

Quý phi vui mừng, nét mặt hoàng hậu không thay đổi, "Dạ, thần thiếp cũng đang có ý đó."

"Thần thiếp nhất định tận tâm tận lực hỗ trợ Hoàng hậu nương nương, mong Hoàng thượng yên tâm." Quý phi dịu dàng tiến lên quỳ gối hành lễ.

"Ừ." Tiêu Kỳ gật gật đầu, không nhìn quý phi hoàng hậu nữa mà quay đầu nhìn về phía Kiều Linh Di, "Muội bị thương phải nghỉ ngơi cho thật khỏe, mấy chuyện linh tinh khác không cần lo lắng suy nghĩ gì."

Kiều Linh Di hai mắt rưng rưng nhẹ nhàng gật gật đầu, "Muội đều nghe biểu ca."

Tự Cầm cảm thấy sao mọi chuyện diễn ra càng ngày càng không giống với suy nghĩ của nàng chút nào? Lẽ nào nàng thật không có thiên phú cung đấu, cho nên ngay cả người ta làm gì cũng đều không hiểu? Sự tình không đúng, từ Kiều Tiểu Nghi bị thương, bỗng chốc nhảy ra việc quý phi hỗ trợ hoàng hậu, phân chia cung quyền...

(Còn tiếp ...)

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 271: Hi Phi Đuổi Người (Cuối)

Có phải là hoàng hậu chọc giận hoàng đế, hay là Tiêu Kỳ có tính toán khác?

Hơn nữa, hoàng hậu đồng ý thoải mái như thế, không nhìn ra chút nào vì chuyện bị phân quyền mà không vui, rốt cuộc hoàng hậu đang nghĩ như thế nào?

"Kiều Tiểu Nghi cũng mệt mỏi rồi, hay là chúng ta đi về trước đi, để cho nàng ấy nghỉ ngơi thật tốt." Quý phi cười hỏi hoàng hậu.

Rõ ràng đây là muốn tạo cơ hội để hoàng đế và Kiều Linh Di ở chung một chỗ, Tự Cẩm không nghĩ tới quý phi cam tâm tình nguyện tạo thời cơ thuận lợi cho phe Thái hậu như thế.

Hoàng hậu gật gật đầu, nói với mọi người: "Mọi người giải tán đi, những người có liên quan đến chuyện Kiều Tiểu Nghi bị thương đều phải ở trong cung mình, Bản cung sẽ hỏi thăm từng người một."

Mọi người cùng đồng thanh đáp ứng. Chuyện này không có liên quan gì với Tự Cẩm. Nàng không tham gia việc trọng đại này.

Đột nhiên có cảm giác thật may mắn.

Mọi người lục tục lui ra. Tự Cẩm lại không có ý định cứ thế mà đi. Cuối cùng trong phòng phòng chỉ còn lại mấy người các nàng, quý phi liền nhìn Tự Cẩm vừa cười vừa nói: "Nói ra thì cũng đã mấy ngày không nói chuyện

với Hi Phi muội muội, không biết muội muội có thể vinh dự đi Trường Nhạc Cung với tỷ, chúng ta trò chuyện một chút nay không?"

Đây là Quý phi hạ quyết tâm muốn kéo Tự Cầm đi.

Hoàng hậu liền nhìn Quý phi một cái, rồi ánh mắt lại nhìn sang người Tự Cầm người. Ngay cả Kiều Tiểu Nghi nằm trên giường cũng nhìn không được nhìn Tự Cầm một cái, Tiêu Kỳ vẫn như cũ bất động như núi, quay lưng về phía Tự Cầm, nàng không nhìn thấy nét mặt của hắn.

Tự Cầm đến để làm kỳ đà, nếu cứ xám xịt đi theo Quý phi như vậy thì còn nói chuyện gì nữa chứ?

Huống chi, bắt nàng để lại Tiêu Kỳ và Kiều Linh Di tâm tư khó dò ở cùng một chỗ, nàng ngốc sao?

"Quý phi tỷ tỷ còn phải hỗ trợ Hoàng hậu nương nương chinh chiến công vụ, điều tra kỹ càng chuyện Kiều Tiểu Nghi bị thương, muội muội không dám trì hoãn thời gian của tỷ tỷ. Chờ chuyện này tra rõ, muội muội nhất định tới cửa thăm hỏi, trò chuyện vui vẻ với tỷ tỷ." Hừ, tỷ cũng không theo ý người!

Hoàng hậu nhìn Tự Cầm vẻ mặt chính nghĩa lăm liệt, khóe môi ngoéo một cái, rất nhanh lại khôi phục nguyên dạng, ánh mắt lại nhìn sang Quý phi.

Quý phi không nghĩ tới Tự Cầm lại từ chối không chút do dự, cực kỳ kinh ngạc. Nhưng rốt cục quý phi đã lăn lộn bao năm trong cung, phản ứng rất nhanh nói với Tự Cầm: "Hi Phi muội muội không cần lo lắng, chuyện này cũng không tốn mất bao nhiêu thời gian. Huống chi tỷ và muội đều đã có con, cũng vừa vặn trao đổi kinh nghiệm nuôi dưỡng chăm sóc con nữa. Hơn nữa, Bản cung chỉ hỗ trợ Hoàng hậu nương nương, hết thảy mọi chuyện đều phải nghe nương nương sai bảo, bây giờ cũng không vội."

Tự Cầm nhìn thẳng vào gương mặt tươi cười của quý phi, cười ngọt ngào, "Thần thiếp vốn ngu ngốc, cũng không dám làm phiền Hoàng hậu nương nương và quý phi tỷ tỷ đang bận rộn. Hai vị tỷ tỷ vất vả lo cung vụ điều tra chân tướng, muội muội cũng chỉ có thể thay hai vị tỷ tỷ chiếu cố Hoàng thượng thật tốt. Kiều Tiểu Nghi bị thương tự mình không thể chăm sóc mình. Hoàng thượng chính vụ bận rộn không rảnh lo chuyện khác, để tránh Hoàng thượng bận tâm Kiều Tiểu Nghi thần thiếp sẽ ở lại chăm sóc Kiều Tiểu Nghi thật tốt."

Mọi người:...

Tiêu Kỳ tuyệt đối không thể tưởng được Tự Cầm có thể nói như vậy, kinh ngạc sửng sờ, chỉ cảm thấy có... Có cảm giác nói không nên lời. Nàng canh phòng nghiêm ngặt như thế, cố sống chết để giữ mình, không thích mình chiếu cố biểu muội, nhưng thật ra là sợ mình bị biểu muội cướp mất đây?

Nghĩ tới đây khuôn mặt Tiêu Kỳ lại nghiêm túc.

Ghen đến cảnh giới này, trừ nàng chắc không có ai mất.

"Tần thiếp không dám làm phiền Hi Phi nương nương, trong lòng lo lắng không yên, hơn nữa nương nương còn phải chiếu cố Đại hoàng tử, tần thiếp lại không dám để nương nương hao tâm tổn trí." Kiều Tiểu Nghi dịu dàng nói, vẻ mặt lo âu.

"Kiều muội muội tuyệt đối đừng xa lạ như vậy, bên cạnh Đại hoàng tử có nhiều người chăm lo như thế, chắc chắn sẽ không có chuyện xảy ra. Muội cứ yên tâm." Tự Cầm nói đến đây khẽ mỉm cười, lại nói với Tiêu Kỳ: "Hoàng thượng nhận được tin tức vội vàng chạy đến, Quân công công ngoài kia còn có chuyện cần bẩm báo, thần thiếp không hiểu công việc triều chính, nhưng cũng biết Hoàng thượng mỗi ngày phê duyệt tấu chương đến đêm khuya, Hoàng thượng mau chóng về đi thôi. Biết rõ Hoàng thượng

không yên tâm Kiều muội muội, thần thiếp sẽ tự mình trông giữ ở đây, Hoàng thượng cứ yên tâm đi."

Tiêu Kỳ làm sao nghĩ đến Tự Cẩm dám to gan lớn mật ngay cả công chính đuổi hẳn đi như thế!

Mọi người cũng không nghĩ tới, ngay cả Kiều Linh Di cũng như hóa ngọc nhìn Tự Cẩm. Hoàng hậu khẽ nhú mày, quý phi lại nhin không được định mở miệng trách cứ thì liền nhìn thấy Hoàng thượng thật sự đứng dậy, sau đó những lời của nàng ta định nói lập tức nuốt vào. Tiêu Kỳ cúi đầu nhìn Kiều Linh Di, thấy nàng ta nước mắt rưng rưng nhìn mình, nhìn ra được trong ánh mắt đầy ủy khuất. Trong lòng thở dài một hơi, nói với nàng ta: "Trẫm còn có công vụ gấp cần giải quyết, chờ xong việc lại tới thăm muội. Lần này thương thế không nghiêm trọng lắm, từ nay phải chăm sóc mình cho tốt."

Kiều Linh Di giơ tay giữ áo Tiêu Kỳ lại, nàng ta rất muốn hẳn ở lại. Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, nàng ta thật sự nói không nên lời, chỉ có thể nhìn hẳn với ánh mắt đáng thương.

Tự Cẩm lại coi như không thấy, dứt khoát cầm tay Kiều Linh Di tay, sau đó đẩy Tiêu Kỳ một cái, "Hoàng thượng đi mau lên, lẽ nào thần thiếp ở đây mà người vẫn chưa yên tâm?" Tự Cẩm nói xong cũng đặt móng ngồi xuống ghế, ngay cả chỗ ngồi của Tiêu Kỳ cũng cướp đi.

Trong cung tranh thủ tình cảm là chuyện bình thường, dùng hết các loại thủ đoạn cũng là chuyện đương nhiên, nhưng hành động giống như Tự Cẩm thật đúng là lần đầu gặp.

Lúc Quý phi đi theo hoàng hậu ra Tổ Vân Điện vẫn còn đang thần thờ. Nàng ta còn nhớ thật sự rõ ràng, vừa nãy Hi Phi đã đẩy Hoàng thượng một cái, vậy mà cũng không thấy Hoàng thượng có bất kỳ tức giận hay biểu

hiện không vui nào. Nàng ta dám đẩy Hoàng thượng rời đi, lá gan này... Bình thường người khác sao có thể chứng kiến cảnh đó chứ.

"Hoàng hậu nương nương..." Quý phi nhìn Hoàng hậu, nhất thời lại không biết phải nói như thế nào do dự đứng chỗ đó nhìn nàng ta.

Hoàng hậu nghe vậy nhìn về phía quý phi, cũng dừng bước vừa cười vừa nói: "Quý phi muội muội không cần lo lắng, chuyện lần này Bản cung tất nhiên sẽ tra xét rõ ràng. Biết rõ muội và Kiều Tiểu Nghi hợp ý, ủy khuất cho muội ấy. Nhưng đây là chuyện trong cung, muội cũng biết mà, nhiều khi nói chưa rõ không phải là hiểu sai mà là phải có chứng cứ, muội thấy đúng không?"

Nghe hoàng hậu nói, Quý phi liền biết ngay không phải Hoàng hậu không hiểu ý tứ của mình. Nhưng nàng ta không hề nhắc tới mà lại chuyển sang chuyện Kiều Linh Di bị thương. Do đó thấy rõ hoàng hậu vui mừng thấy Hi Phi tranh thủ tình cảm như thế.

Quý phi im lặng một hồi rồi mới đổi nét mặt tươi cười, "Hoàng hậu nương nương nói đúng."

"Vừa vặn Quý phi theo Bản cung về Phượng Hoàn Cung thôi, chuyện lần này hai chúng ta phải thương nghị thật tốt, dù sao chuyện Kiều Tiểu Nghi bị thương cũng là đại sự, chúng ta còn phải báo cáo với thái hậu nương nương nữa."

Khó trách hoàng hậu thoải mái đồng ý nàng ta hỗ trợ như thế, thì ra là ở chỗ này chờ mình đây. Quý phi trong lòng giận dữ, nhưng cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội tốt thế này. Dù sao bên thái hậu cũng phải bẩm báo, mà quyền quản lý lục cung cũng rất quan trọng. Kể từ sau khi hoàng thượng nhân cơ hội chinh đồn Nội Đình Phủ, nhân thủ trong tay nàng ta tổn hại nghiêm trọng. Lần này có cơ hội lại phải hao tâm tổn trí đưa mấy người lên mới được.

Hai người đồng hành đi về Phượng Hoàn Cung, Tiêu Kỳ bị Tự Cẩm cường chế đuổi về Sùng Minh Điện. Trong Tố Vân Điện chỉ còn một mình Tự Cẩm ở lại. Hi Phi này làm một pho đại tượng phật như vậy, Kiều Tiểu Nghi tức muốn học máu mà vẫn phải gượng cười với nàng. Vị phân thấp hơn người thì phải học cách cúi đầu khom lưng thôi.

Tự Cẩm cũng thật coi mình là người ở lại chăm sóc người bị thương, nghiêm trang chỉ huy người khác làm việc, Ngay cả đại cung nhân như Thư Họa cũng không dám cãi lời nào.

Nếu đã mang tiếng chăm sóc người bệnh thì Tự Cẩm sẽ nhất định làm thật hoàn hảo, không để thái hậu có cơ hội bắt lấy bất cứ sai lầm nào. Nghiêm túc chăm chỉ sai người mang nước vào, lấy khăn lau tay, lau mặt Kiều Linh Di cực kỳ dịu dàng nói với nàng ta, "Mấy kẻ hầu hạ này sơ ý quá, muội bị ngã từ trên núi xuống mà cũng không biết lau chùi sạch sẽ tay chân mặt mũi cho muội."

Kiều Linh Di bị thương liền vội vàng đưa về Tố Vân Điện, lại tuyên thái y đến trị thương, lúc ấy ai còn lo lắng lau rửa bụi đất cho nàng ta chứ.

Tự Cẩm tỉ mỉ lau tay Kiều Linh Di sạch sẽ, còn sai người lấy thuốc hoa đào đến thoa nhẹ lên vết thương. Trong phút chốc cả phòng có hương thơm hoa đào thoang thoảng.

"Không dám làm phiền Hi Phi nương nương, mấy chuyện này để bọn Thư Họa làm là được." Gương mặt Kiều Linh Di cứng nhắc nói.

"Nhìn muội kìa, sao lại xa lạ như vậy. Lần trước muội tặng ngọc bội cho Đại hoàng tử, Hoàng thượng nhìn cũng thích lắm, Bản cung trong lòng đều nhớ kỹ." Tự Cẩm tựa như vô tình nhắc tới chuyện ngọc bội kia, đưa cao hoa đào cho mấy cung nhân cất đi, lại cẩn thận sai bọn họ đi ngự thiện phòng truyền lệnh, "Kêu bọn họ nấu cháo hoa, bên trong cho thêm rau cải bẹ xanh, loại này bổ khí huyết."

Tự Cẩm an bài bữa tối cho Kiều Linh Di cực kỳ hợp lý, nhưng không hề nhắc mấy người hầu phải tới chỗ bếp của người nào nấu.

Đợi đến khi sai bảo xong rồi, nàng xoay đầu lại nhìn Kiều Linh Di, nét mặt hơi áy náy nói: "Bị thương trên đầu nhất định phải cẩn thận đừng để lại sẹo, cho nên đồ ăn cũng phải kỹ càng."

Kiều Linh Di thật vất vả chờ Tự Cẩm nói xong dài dòng mới cẩn thận hỏi: "Hoàng thượng nhìn thấy miếng ngọc bội kia có ... có nói gì không?"

Tự Cẩm mím môi cười một tiếng, nụ cười đặc biệt hiền hậu, đôi mắt cong lên nói với Kiều Linh Di: "Hôm đó sau khi muội rời đi thì Hoàng thượng đến. Nếu như muội không vội đi thì có thể gặp Hoàng thượng rồi. Ta để miếng ngọc bội trên bàn, Hoàng thượng nhìn thấy hỏi, ta bèn nói là muội đến tặng cho Thánh nhi."

"Vậy... Hoàng thượng có nói gì không?" Mấy ngày nay Kiều Linh Di luôn suy nghĩ chuyện miếng ngọc bội kia. Rốt cục biểu ca có thấy không, sau khi nhìn thấy thì có phản ứng gì? Nàng ta không nghĩ tới Hi Phi lại chủ động nhắc tới chuyện này, đương nhiên nàng ta muốn hỏi rõ ràng.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 272: Hầu Bệnh (1)

Editor: Hương Cỏ

Trong phòng im ắng, trừ một cung nhân đứng bên cạnh phụng dưỡng cũng chỉ còn lại hai người Tự Cẩm và Kiều Linh Di.

Nghe Kiều Linh Di hỏi, Tự Cẩm liền cười cười, sau đó nhìn Kiều Linh Di trả lời: "Biết là đồ của muội muội đưa, Hoàng thượng liền kêu ta cất giữ kỹ càng."

Nét mặt Kiều Linh Di khựng lại, ánh mắt nhìn Hi Phi chăm chú, chỉ thấy Hi Phi vẫn cười tươi như cũ, không có chút lúng túng nào. Bởi vậy thấy rõ nàng cũng không nói dối. Nếu như vậy chính biểu ca thật sự bảo nàng thu lại.

Thu lại!

Trong bất giác Kiều Linh Di ngây ngốc ngẩn người tại chỗ, lại không biết mình nghe xong sẽ phản ứng thế nào với chuyện này nữa. Biểu ca kêu Hi Phi nhận đồ là có ý gì đây?

Nhìn vẻ mặt Kiều Linh Di, Tự Cẩm khẽ mỉm cười, nét tươi cười càng thêm quyến rũ. Đối với kiểu thanh mai trúc mã này, không còn chuyện gì có đả kích trí mạng hơn như vậy. Kiều Linh Di tự cho là mình cực kỳ hiểu biết Tiêu Kỳ, cho nên dựa theo suy nghĩ của nàng ta, khi Tiêu Kỳ nhìn thấy miếng ngọc bội này chắc chắn sẽ nhớ lại những ký ức ngọt ngào của hai người. Nhưng hết lần này tới lần khác điều Tự Cẩm lại nói ra lại hoàn toàn không đúng với suy nghĩ của nàng ta.

Phản ứng không hề giống đủ để cho Kiều Linh Di thất kinh, cũng sẽ làm cho nàng ta hiểu rõ ràng, Tiêu Kỳ bây giờ sớm đã không phải là biểu ca trong ký ức trước đây của nàng ta.

Con người sẽ thay đổi, cho dù là nam nhân hay nữ nhân, cũng sẽ theo thời gian trôi qua mà có rất nhiều kiểu biến hóa. Con người cũng không có cách nào khống chế sự thay đổi theo thời gian đó, Tự Cẩm không thể không quyết tâm phá vỡ những ảo tưởng của nàng ta.

Nhìn nét mặt lúc ấy của Kiều Linh Di, Tự Cẩm liền biết mình đã đi một nước cờ đúng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Cái cảm giác thắc thỏm không yên cứ đeo trong lòng mấy ngày nay cuối cùng cũng đã buông xuống ít nhiều. Kỳ thật trong lòng nàng vẫn sợ. Nàng sợ Tiêu Kỳ là người trọng tình trọng nghĩa, sẽ nối lại tình xưa với Kiều Linh Di. Tình cảm này có lẽ cũng không phải là tình cảm giữa nam và nữ, nhưng chỉ cần có tình cảm nhất định làm nền tảng, muốn chuyển hóa thành tình yêu cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nhất là với nữ nhân như Kiều Linh Di thì loại chuyện này cơ bản chẳng có chút khó khăn gì.

Nhớ tới giấc mộng hôm đó, lại cẩn thận so sánh với nét mặt Kiều Linh Di bây giờ, nàng đã xác định, Kiều Linh Di không phải là người trùng sinh, cũng không phải là người xuyên việt. Bất luận cái gì nguy hiểm, Tự Cẩm cũng sẽ nghĩ biện pháp bóp chết từ trong trứng nước. Kiều Linh Di cũng là xui xẻo, gặp phải người xuyên việt là mình không nói, lại còn bị Kiều gia kéo chân sau. Nếu không phải do Kiều gia mấy lần cản trở nghiêm trọng, Tiêu Kỳ cũng sẽ không vì Kiều gia mà nảy sinh sự hoài nghi với Kiều Linh Di. Nếu không bây giờ Tự Cẩm cũng không biết Tiêu Kỳ sẽ đối với Kiều Linh Di thế nào nữa.

Nữ nhân trong cung này, sau lưng mỗi người đều có gia tộc. Mà hành động của những gia tộc này sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến thái độ của Tiêu Kỳ

đối với nữ nhân trong hậu cung. Thân cận với người nào, xa cách đối với người nào, Tiêu Kỳ cũng sẽ căn cứ vào sự biến hóa trên triều đình mà sinh ra thay đổi. Ví dụ như lần này Kiều Linh Di bị thương, dựa theo lý mà nói, Tiêu Kỳ cần chăm sóc quan tâm cô biểu muội này nhiều hơn một chút. Nhưng cuối cùng lại như thế nào?

Tiêu Kỳ sai hoàng hậu điều tra kỹ chuyện này, lại để cho quý phi hỗ trợ. Kiều Linh Di bị thương, bên ngoài có rất nhiều người làm chứng là Sở Trường Lam đẩy ngã. Nhưng vẫn để hoàng hậu chủ thẩm. Quý phi là người phe Thái hậu, lại để cho quý phi hỗ trợ hoàng hậu tra án. Làm vậy chưa chắc không phải là lấy Quý phi bức bách hoàng hậu phải công bằng chính trực. Đối với bản thân người bị hại, Tiêu Kỳ có thăm hỏi quan tâm nhưng cũng không thể hiện quá sốt sắng. Thậm chí mình biết thời biết thế lấy chuyện công vụ đẩy Tiêu Kỳ về Sùng Minh Điện, người này cũng thuận thế liền đi.

Điều này giải thích rõ cái gì?

Giải thích rõ Tiêu Kỳ đang hoài nghi, đang hoài nghi chuyện này có phải thái hậu cầm đầu Kiều gia bố trí mưu kế hay không?

Cho dù Tiêu Kỳ vẫn còn tình cảm lúc nhỏ với Kiều Linh Di, nhưng thái hậu cường thế, các hành động của Kiều gia, không khác gì đâm một mầm rễ hoài nghi trong lòng Tiêu Kỳ đối với Kiều Linh Di.

Một người từng sinh tồn trong hoàn cảnh luôn phải cảnh giác, sẽ luôn có nghi ngờ đối với những sự vật và con người xung quanh mình. Tự Cẩm có thể đi đến hôm nay, có thể được Tiêu Kỳ tín nhiệm trong một phạm vi nhất định, hoàn toàn là bởi vì mấy năm nay, mặc kệ Tự Cẩm làm chuyện gì đều không bao giờ giấu giếm Tiêu Kỳ. Không có bất kỳ lừa gạt, gian dối nào, từng bước, một chút, mới có thể đi đến hôm nay.

Một điểm này nói đến thì rất dễ dàng, nhưng làm được thì rất khó. Ích lợi hưng suy của gia tộc, tiền đồ sủng ái của cá nhân, hứng lấy mưa gió bão táp trên triều đình, chịu đựng những mưu mô nham hiểm chốn hậu cung. Có thể không chút do dự đứng bên cạnh Tiêu Kỳ như vậy, Tự Cẩm cũng đánh cược toàn bộ tiền đồ của mình.

Không có bất kỳ thành công nào là ngẫu nhiên. Tự Cẩm có thể không luyến tiếc mà buông tha là điều mà tất cả nữ nhân trong hậu cung này đều không bỏ được. Kiều Linh Di cũng có thể làm được như nàng, buông tha hết thảy. Chỉ tiếc nàng ta chậm hơn một bước so với Tự Cẩm, mọc rễ tình cảm trong lòng Tiêu Kỳ trễ hơn một bước. Chứ đừng nói chi là người nhà Tự Cẩm và Kiều gia hoàn toàn khác nhau. Kiều gia là vì sự thịnh vượng trở lại của gia tộc. Còn Tô gia thì dù thời điểm nào cũng nghĩ đến an toàn cho con gái trước tiên.

Chờ đến khi Tự Cẩm từ Tổ Vân Điện về Hợp Nghi Điện, Tiêu Kỳ đã thay y phục, đang chơi đùa với con trai.

Tự Cẩm phát phát tay để mấy cung nhân theo hầu lui xuống hết, tự mình lẳng lặng đứng nhìn Tiêu Kỳ giơ ngón tay ra để con trai bắt. Trò chơi này rất đơn giản nhưng hai cha con lại chơi cực kỳ cao hứng, Tự Cẩm cũng có thể nghe được tiếng con trai cười khanh khách. Ở Tổ Vân Điện nói chuyện với Kiều Linh Di cũng không phải là một chuyện đơn giản. Từng câu, từng chữ nói ra, Tự Cẩm nói có vẻ rất tùy ý, kỳ thật đều là tỉ mỉ suy nghĩ. Có lẽ vì giấc mơ kia, Tự Cẩm đối với Kiều Linh Di cực kỳ cẩn thận, cũng bởi vì điều này mà mệt mỏi vô cùng.

Nhưng bây giờ nhìn hai cha con này, bao nhiêu mệt mỏi đều biến mất.

Tiêu Kỳ tựa như cảm nhận được cái gì, đang đùa với con trai đột nhiên liền ngẩng đầu nhìn ra cửa. Hắn nhìn thấy Tự Cẩm đang đứng đó mỉm cười, gương mặt mang theo vài phần mệt mỏi.

"Sao mà bây giờ mới trở về?" Bên ngoài trời đã tối rồi.

"Dạ, ở lại nói mấy lời với Kiều Tiểu Nghi." Tự Cầm nhắc chân đi vào, đầu tiên ra sau bình phong thay y phục thoải mái, lại tháo tóc ra. Lúc đó mới cảm thấy sự căng thẳng một ngày buông xuống. Tới lúc đi ra, Tiêu Kỳ đã lấy tã quần con trai, đưa cho bà vú bế đi. Trong phòng cũng chỉ còn lại một mình hăn.

Thấy Tự Cầm đi tới, Tiêu Kỳ giơ tay kéo người đến ngồi xuống bên cạnh mình, nhìn kỹ thần sắc nàng rồi nhú mày nói: "Mệt lắm sao?"

Tự Cầm lắc lắc đầu, giơ tay vòng ôm lưng Tiêu Kỳ, má dán lên ngực hăn, "Dựa thế này thì sẽ thoải mái ngay."

Tiêu Kỳ vỗ nhẹ lưng Tự Cầm. Hăn cho rằng có lẽ chuyện Kiều Linh Di bị thương làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, bèn nói thẳng: "Đợi đến khi xây xong Di Cùng hiên, sân vườn cũng khá lớn, đủ để cho nàng đi dạo."

Tự Cầm sững sờ nói: "Thiếp cũng có phải chó mèo đâu mà nhốt lại chứ."

Tiêu Kỳ nhú mày, hình như cũng đúng. Nhớ tới hôm Ngọc Trân đầy tháng, Tự Cầm bị đèn cung đình rơi trúng đầu, thiếu chút nữa thì mất mạng. Bây giờ lại có chuyện biểu muội bị thương trên giả sơn, còn có Tiền tài tử sẩy thai, chiếc nhẫn của Lý Chiêu Nghi. Từng việc từng chuyện xảy ra. Nếu Tự Cầm đã sinh hoạt trong cung này, cũng không thể cả đời trốn tránh không gặp người nào.

Huống chi, đúng như Tự Cầm nói, làm vậy thì có khác gì nhốt nàng lại chứ.

Vừa này Tiêu Kỳ nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Tự Cầm, trong lòng đã cảm thấy đau lòng. Trước kia không biết là trong cung này có cái gì không tốt. Nhưng bây giờ nhìn Tự Cầm mặc dù đã đến phi vị mà vẫn phải cẩn thận dè

dặt. Bây giờ lại có con trai. Tiêu Kỳ không khỏi lại nghĩ tới những huynh đệ lần lượt biến mất trước đây của hắn.

Tất cả thông minh của Tự Cẩm đều dùng trên người hắn. Nếu để nàng và đám nữ nhân trong hậu cung kia đấu trí, đúng là nàng thúc ngựa ra roi cũng không theo kịp. Nói không chừng bị người lừa gạt còn muốn tự mình đào đất chôn mình.

Tiêu Kỳ càng nghĩ càng cảm thấy nguy hiểm. Thậm chí hắn cũng nhận không được suy nghĩ, nếu có một ngày mình không thấy được, Tự Cẩm cũng thế, con trai cũng vậy, nếu thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sao?

Chuyện biểu muội bị thương khiến trong lòng hắn có cảm giác nguy hiểm rất lớn.

"Hay là chúng ta xây khu vườn đi?"

"Ồ? Trong cung đã có ngự hoa viên rộng như vậy, còn muốn xây vườn gì nữa?" Tự Cẩm nghe không hiểu ý của Tiêu Kỳ. Hậu cung đã đủ lớn, chỉ là có quá nhiều nữ nhân ở mà thôi. Nếu sau này tuyển tú thì người mới vào, đưa đi các cung ở chung. Khi đó, nếu trong Di Cùng hiên cũng có thêm người mới thì Tự Cẩm cảm thấy cuộc sống sẽ rất khó khăn, không thể chịu nổi. Nhưng nếu nói như vậy, không phải là phải xây nhà mà là xây vườn.

Tự Cẩm liền chống tay đứng dậy, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Kỳ, mơ hồ nhìn hắn, rốt cục có ý gì đây?

Tiêu Kỳ nhìn ánh mắt Tự Cẩm, vừa nãy còn thấy lo lắng buồn rầu mà giờ đã bay hết. Giơ tay sờ sờ đầu nàng, dịu dàng nói: "Không phải xây vườn trong cung mà là tìm một khu đất có vị trí đẹp ở kinh đô, xây một khu vườn hoàng gia. Đến lúc đó, nếu nàng ở trong cung thấy buồn thì chúng ta có thể đi tới vườn chơi mấy ngày."

Cả người Tự Cầm đều phát gốc rồi, nhất thời không có phản ứng chỉ dần dần nói: "Hoàng thượng nói.. ba người một nhà chúng ta trốn ra ngoài du ngoạn sao?" Việc này... Thật sự làm được sao?

Trốn ra ngoài? Tiêu Kỳ sầm mặt, nghiêm trang nói: "Tại sao lại gọi là trốn ra ngoài, lại hồ ngôn loạn ngữ. Trẫm xây khu vườn dạo mát, không cần Lại bộ và Nội Đình Phủ bỏ tiền, trẫm tự mình bỏ tiền túi ra, ai dám phản đối chứ?"

Tự Cầm đặt tay lên ngực, tim nàng đang đập thành thịch. Nàng làm sao nghĩ ra đây, vì chuyện Kiều Linh Di bị thương mà lại khiến Tiêu Kỳ nảy sinh ý tưởng xây vườn, đưa mẹ con nàng ra ngoài du ngoạn. Không biết rõ trí não Tiêu Kỳ hoạt động như thế nào mà lái tới tận đây chứ. Tự Cầm thật bị cái bánh bao khổng lồ này nện vào đầu.

Ngẫm lại chỉ có một nhà ba người trong vườn, muốn vui chơi thế nào thì vui chơi. Không cần nhìn thái độ của mấy người thái hậu hoàng hậu quý phi, có thể ngủ đến khi mặt trời lên cao, có thể bế con trai thích chơi thế nào thì chơi thế đó. Những ngày hạnh phúc như thế, quả thực giống như đang nằm mơ vậy.

"Tiêu Kỳ, Người thật tốt, thiệp thật sự cảm thấy rất... rất vui." Tự Cầm không thể kìm nổi, nhảy người lên ôm lấy Tiêu Kỳ. Bất chấp mấy đạo lý nữ nhân phải thẹn thùng thùy mị gì đó, hôn lên môi, lên má Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ:...

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 273: Hầu Bệnh (Cuối)

Editor: Hương Cỏ

Chưa từ thấy Tự Cẩm cao hứng như vậy, Tiêu Kỳ cũng ngây ngốc luôn, cứ để tùy ý Tự Cẩm hôn mặt mũi hăn. Đợi đến khi phục hồi tinh thần lại, Tự Cẩm đã ôm hăn thật chặt không buông tay, nghe nàng khe khẽ nói: "Thiếp nằm mơ cũng muốn ba người một nhà chúng ta vui vẻ sống mỗi ngày..."

Tiêu Kỳ đang định trách cứ, bỗng chốc lời muốn nói lại bị ép về. Không có quy củ liên không có quy củ đi, lúc này cũng có ai nhìn thấy đâu. Hăn giờ tay lấy khăn lau mặt, nghe vậy lại cảm thấy mất hứng trả lời, "Không phải mỗi ngày ta đều đến với nàng sao?"

"Vậy cũng không giống nhau."

"Sao lại không giống nhau?"

"Hoàng thượng không hiểu, vì người là nam nhân ưu tú như thế, thiếp chỉ muốn đem người giấu đi, không để cho bất kỳ nữ nhân nhìn thấy, ai cũng không được."

Tiêu Kỳ đỏ mặt, "Lại nói hươu nói vượn!"

"Thiếp rất nghiêm túc."

Sau đó Tiêu Kỳ liền đối diện với một gương mặt nghiêm túc. Sau đó hăn đột nhiên có cảm giác kỳ thật được coi như châu bảo đem cất giấu đi cũng

rất thích.

Sau đó, liền không có sau đó nữa. Tiêu Kỳ ngay đơ khuôn mặt. Làm sao hẳn lại có thể có ý tưởng quý dị này chứ? Đều là bị Tự Cẩm dạy hư mất rồi!

Tự Cẩm còn đắm chìm trong tương lai không xa xôi, cả nhà bọn họ ba người đóng cửa sống một cuộc sống hạnh phúc viên mãn. Lại nghe Tiêu Kỳ nhíu mày nói: "Chuyện này mặc dù nói đơn giản nhưng nếu ta ra ngoài vui chơi mà để thái hậu ở lại trong cung thì không ổn, cho nên phải xây thêm một khu vườn..."

Tiêu Kỳ và thái hậu không có quan hệ máu mủ ruột thịt. Nhưng là thái hậu giúp hẳn đi lên vị trí này, cho nên Tiêu Kỳ luôn chú ý hiếu đạo, không thể bị người khác nói hẳn vong ơn bội nghĩa. Huống chi, bản chất Tiêu Kỳ cũng không phải là người vong ân phụ nghĩa. Hẳn nói như vậy cũng là thật sự có ý nghĩ này, xây một khu vườn để thái hậu an nghỉ tuổi già.

Tự Cẩm:...

"Thái hậu có vườn, hoàng hậu và trẫm dù sao cũng là vợ chồng, cũng không thể bạc đãi nàng ấy."

Nhìn Tiêu Kỳ tự mình lấy giấy bút mực bắt đầu vẽ tranh, gương mặt Tự Cẩm cứng đờ, trong lòng ưu thương tràn ngập.

"Nhưng trẫm cũng không muốn ở cùng các nàng trong một khu vườn, mọi chuyện đều bất tiện." Chủ yếu là tính tình Tự Cẩm không thể chứa thêm người khác. Nếu trong vườn kia có Thái hậu và hoàng hậu thì còn không bằng không xuất cung." Vẫn là dứt khoát xây thêm một hoa viên nữa, để thái hậu và hoàng hậu ở cùng một chỗ là được." Làm vậy hoàng hậu còn có thể thay hẳn giữ hiếu đạo với thái hậu, triều thần cũng không thể có ý kiến gì.

Tự Cầm:...

"Nếu như vậy sẽ phải xây hai hoa viên, tốn thêm rất nhiều tiền bạc đó." Tiền không đủ đâu, "Lần trước Hoàng thượng nói bắt đầu mở rộng thương thuế." Mở rộng, từ này không tệ. Trong cái đầu nhỏ của Tự Cầm, trừ việc hay ăn dấm chua ra thì hay có mấy từ ngữ rất ly kỳ cổ quái."Nếu như mọi việc thuận lợi, năm tới thu nhập từ thuế sẽ tăng rất lớn." Tăng, từ này cũng không tệ.

Tự Cầm:...

"Để công bộ tìm địa điểm trước vì phải di dời dân cư, trấn an dân chúng, lập bản vẽ, chuẩn bị vật liệu xây dựng cũng cần một ít thời gian." Tiêu Kỳ viết đến đây dừng một chút, lại nhíu mày nói: "Làm thế này thế nào cũng có mấy triệu thần bàn tán, để ta giao cho Tần Tự Xuyên ra mặt làm. Hay là điều hăn ta sang công bộ nhỉ?"

Tự Cầm: Để cho trúc mã của vợ bé người xây nhà ở cho các người, có ổn không đây?

Tiêu Kỳ là người rất nghiêm túc cẩn thận, lại tỉ mỉ tinh tế, nói đến chuyện này thì rất hứng thú, kéo Tự Cầm hỏi nàng muốn xây hoa viên thế nào.

Tự Cầm: Ta muốn xây hoa viên dạng hình tròn như Minh viên được không?

"Lần trước không phải nàng nói với ta thích bơi sao? Vậy thì đào một cái suối, dẫn nước ấm vào, xây một hồ bơi thật lớn cho nàng, mùa đông cũng có thể bơi được. Nếu vậy, vườn này cần xây ở phía bắc, bên cạnh đó có suối nước nóng, có thể dẫn nước vào dễ dàng." Nói xong liền vẽ lại khu vườn một lần nữa, "Còn phải xây thêm một hồ bơi nhỏ, tương lai không chừng Thánh nhi cũng thích chơi. Hồ bơi của chúng ta không tiện cho con bơi, phải xây cho con một cái."

Lúc Tự Cầm nghe Tiêu Kỳ nói “không tiện” thì mặt liền hồng lên. Người này, xây hồ bơi cũng nghĩ tới chuyện ... xấu, may còn biết là không thích hợp với trẻ con!

Tiêu Kỳ đặt giấy trải lên bàn gần lò sưởi, chỉ chốc lát hắc đã phác họa ra hai ba bản vẽ đơn giản. Những chỗ trọng điểm thì dùng bút đỏ tô lên để đánh dấu hiệu. Tiêu Kỳ chính là người cẩn thận như thế! Sau khi đã đánh dấu còn viết chữ nhỏ để ghi chú thêm!

Nam nhân làm việc nghiêm túc thật sự là đẹp mê người!

Tự Cầm làm gì còn tâm trạng nhìn bản vẽ, cả tâm trí đầu óc đều là hình ảnh nam nhân đứng nghiêm trang, chăm chú vẽ kia. Ngẫm lại còn có chút không thể tin nổi, từ chuyện Kiều Linh Di bị thương lại chuyển sang chuyện xây vườn bên ngoài. Đầu óc người này cũng quá nhiều ý tưởng, kỳ quái.

Nhưng Tiêu Kỳ nhiệt tình mười phần như thế, Tự Cầm sẽ không làm hắc mất hứng, nàng càng phải cố vũ nhiệt tình, xây nhanh đi thôi.

Nói thì nói chứ từ khi bị xuyên về đây, nàng cũng chưa từng được ra ngoài dạo chơi, xem một chút cảnh vật con người bên ngoài. Trước kia cảm thấy không có hy vọng, dĩ nhiên là không thèm nghĩ tới. Nhưng bây giờ, hoa viên cũng có thể xây, vậy thì không biết nàng có thể đi dạo phố phường một lần hay không nhỉ?

Tự Cầm thật sự mong đợi, sau đó nhất thời hưng phấn liền hỏi chuyện này.

Tiêu Kỳ bị nàng hỏi ngẩn người, sau đó mới nói: "Cũng không phải là không thể được, ta giúp nàng thì vẫn có thể." Kỳ thật hắc cũng rất muốn ra ngoài xem một chút, nhìn cuộc sống của thần dân, nhìn nông sông đất nước mình đang trị vì... Nghĩ tới đây cũng hưng phấn lên, ánh mắt nhìn sang Tự

Cầm sáng ngời như thể phát ra ánh sáng, "Một ngày nào đó, trẫm sẽ dẫn nàng đi khắp Đại Vực, ngắm cảnh đẹp nàng muốn ngắm."

Nam nhân như thế này, nữ nhân nào có thể không động lòng đây?

Tiêu Kỳ cao hứng, bàn ở đây quá nhỏ, dứt khoát liền bưng bút mực đi sang thư phòng, trải giấy trên bàn lớn, chỉ những chỗ mình vẽ mỗi một chút nói với Tự Cầm: "Vốn chỗ này cũng có một hồ nước, vừa vắn cũng đưa vào. Lúc đó nàng có thể ngồi thuyền du hồ mà không cần ra khỏi nhà."

Làm hoàng đế đều là tỷ phú!

"Nàng thích phong cảnh cây cối phía nam, vậy thì để người công bộ tìm mấy nhóm thợ xây giỏi từ phía nam tới, nàng muốn xây thế nào thì làm thế đó. Không phải nàng thích cây trúc sao? Nhưng Trúc Tương phi thì không cần, khóc suốt mấy ngày không phải là điềm tốt, đổi thành loại trúc khác thì được. Nàng thích loại gì nhỉ? Ở chỗ này đào một cái hồ, nàng thích nuôi cá chép phải không. Chỗ này vị trí tốt, xây một Trúc phòng cho nàng, có thích không?"

Tự Cầm vốn đang hoan hỉ nghe, nhưng nghe thấy vậy thì cảm động đỏ mắt. Người này chẳng bao giờ nói ngọt ngào, chưa bao giờ nói yêu thích nàng. Những những chuyện hân đang làm lại khiến cho lòng nàng ấm áp, hạnh phúc hơn so với bất cứ những lời ngọt ngào nào.

Kế hoạch xây vườn, từng góc nhỏ trang trí thế nào, đều là Tự Cầm trước đây vô tình từng đề cập với Tiêu Kỳ những thứ mình thích. Không nghĩ tới hân đều nhớ kỹ, nói muốn xây vườn, bên trong tất cả đều là điều nàng thích.

Tiêu Kỳ chờ khá lâu không nghe Tự Cầm nói gì liền ngẩng đầu nhìn nàng, không nghĩ tới liền nhìn thấy một gương mặt đầy nước mắt. Hân vội vàng để bút trong tay xuống, đứng lên đi đến cạnh Tự Cầm, "Đang yên lành khóc cái gì?"

"Thiếp đâu có khóc, thiếp rất vui đấy chứ."

Tiêu Kỳ:...

"Chuyện này không phải là chuyện phải cao hứng sao?"

"Cho nên thiếp cao hứng khóc, không được ư?"

"... Uhm, vậy khóc đi." Nữ nhân chính là phiền toái như thế, cao hứng cũng khóc, thương tâm cũng khóc, không có chuyện gì mà không thể khóc.

"Hoàng thượng đối với thiếp tốt như vậy, thiếp càng không muốn nhường Hoàng thượng cho ai khác."

Nàng có nhường qua sao? Tiêu Kỳ lặng yên.

"Cho nên thiếp ghen tị đều là Hoàng thượng sai."

Vậy cũng có thể trách hắn? Nữ nhân quả nhiên là giống loài không nói đạo lý.

"Chúng ta cả đời, cả đời vui vẻ thế này, được hay không? Cả đời dài như vậy, quá dài, thiếp sợ không giữ được Hoàng thượng thì làm sao bây giờ?"

Quả nhiên không nói đạo lý.

Tiêu Kỳ suy nghĩ một chút, ngấm Tự Cầm vừa khóc vừa cười, cúi đầu xuống giơ tay lau nước mắt nàng, sau đó mới nói: "Kiếp này sẽ không có người nào có thể giữ ta được."

Tự Cầm:... Có thể cho hắn biến mất được không?

"Nhưng ta nguyện ý thử ở bên nàng." Cả đời.

Vậy cũng tốt, chỉ cần người có thể nhớ là được.

"Cả đời sao?"

"Là nàng nói cả đời rất dài, chúng ta từ từ đi lên phía trước vậy."

"..." Nam nhân vốn ghét phải nói cụ thể, Tự Cẩm quyết định buổi tối ăn thêm một chén cơm, sau đó mới có sức lực giữ hân lại!

Chuyện Di Cùng hiên mở rộng cung còn chưa xong, hoàng hậu và quý phi còn đang dốc sức điều tra việc Kiều Tiểu Nghi bị thương thì trên triều đình Tiêu Kỳ hạ chỉ muốn xây vườn.

Ai cũng biết Tiêu Kỳ không phải là vị vua có nhu cầu hưởng thụ cao. Cho nên hân đột nhiên nói muốn xây vườn khiến cả triều đình náo nhiệt lên.

Tự Cẩm không ngạc nhiên về những động tĩnh của triều đình chút nào. Nhưng cơ bản là Tiêu Kỳ xây vườn lại không cần dùng tiền của quốc khố, cho nên mấy kẻ kia cũng không có lý do phản đối. Vì vậy nàng vẫn dồn tâm trí cho vụ Kiều Linh Di. Hôm qua buổi tối hai người nói mỗi đằng một nẻo, cuối cùng lại hứa hẹn cả đời, buổi tối Tự Cẩm liền đặc biệt nhiệt tình nhào vào người Tiêu Kỳ.

Thế cho nên sáng nay lúc nhớ ra còn phải đi thỉnh an, nàng mới đau khổ nghĩ tối qua nên tiết chế một chút.

Trong Phượng Hoàn Cung vẫn náo nhiệt như cũ, hoàng hậu đi lên ngai ở vị trí cao nhất, nói chuyện đầu tiên là thái hậu bị bệnh!

Tự Cẩm nghe câu nói kia đột nhiên toàn thân sợ hãi, hèn gì vẫn luôn có dự cảm xấu, quả nhiên lại nghe đến hoàng hậu nói: "Thái hậu nương nương phải chữa bệnh, Bản cung và quý phi phải điều tra chuyện Kiều Tiểu Nghi bị thương. Cho nên bắt đầu từ Hiền phi, mỗi ngày một người đi hầu bệnh Thái hậu."

Hầu hạ thái hậu chữa bệnh, sự sợ hãi của Tự Cầm càng thêm mãnh liệt.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 274: Phạt Quỷ Mai Phi

Editor : Hương Cỏ

Lần này bệnh của Thái hậu khá nặng. Ban đầu Tự Cẩm còn tưởng thái hậu giả bộ bệnh, ai biết đúng là bị bệnh thật. Có ngày hôn mê cả một tối, chuyện này khiến Tự Cẩm rất kinh hãi.

Thái hậu bị bệnh, Tiêu Kỳ cũng tranh thủ thời gian đến hầu hạ trước giường. Do đó, ở bên cạnh hầu hạ thái hậu nương nương chữa bệnh vốn là chuyện rất vất vả lại hóa thành chuyện ai cũng muốn tranh thủ trong cung. Dù sao nếu ngày mình hầu bệnh thái hậu có thể gặp được hoàng thượng cũng tới thăm thái hậu, đây chính là một cơ hội cực tốt để tranh thủ tình cảm trước mặt hoàng thượng.

Lần này hoàng hậu nói thẳng, mỗi tần phi trong hậu cung đều phải đi hầu bệnh cho thái hậu nương nương. Điều này rõ ràng chính là thi ân cho mọi người, khiến mọi người có thể có cơ hội gần gũi Hoàng thượng. Ai cũng biết Hoàng thượng rất ít vào hậu cung. Kể từ khi Hi Phi ra thán, trên cơ bản cũng thay đổi phạm vi hoạt động của Hoàng thượng, chỉ loanh quanh ở khu vực Di Cùng hiên. Mọi người muốn ngẫu nhiên gặp, trên thực tế cũng rất khó khăn.

Trong lòng Tự Cẩm âm thầm cân nhắc, hoàng hậu làm vậy là có ý gì chứ? Khó được là Tiêu Kỳ không phản đối. Từ Hiên phi bắt đầu, tiếp theo chính là Mai Phi rồi tới Tự Cẩm, xuống chút nữa chính là Khúc phi, Lý Chiêu Nghi lần lượt tính xuống. Chờ đến khi đi hết một vòng trở lại thì về cơ bản bệnh của Thái hậu có lẽ cũng đã đỡ hơn rất nhiều rồi.

Nghĩ như vậy, Tự Cầm cảm thấy hầu bệnh cũng không phải chuyện khổ sai gì. Chỉ sợ thái hậu lấy nàng hành hạ, làm khó dễ thôi. Tự Cầm mà chống lại thái hậu, lại là thái hậu bị bệnh, cho dù là có lý cũng có thể bị người khác buộc cho tội danh bất hiếu. Cho nên trước ngày phải đi hầu bệnh, Tự Cầm cực kỳ căng thẳng.

Buổi tối lúc Tiêu Kỳ tới, Tự Cầm vội vàng túm lấy hắc hỏi: "Bệnh tình Thái hậu nương nương thế nào, thái y nói sao?"

Tiêu Kỳ thay xong y phục mới đi ra, trà cũng còn chưa được uống một ngụm đã bị Tự Cầm túm lấy hỏi dồn dập, bởi vậy thấy rõ trong lòng nàng căng thẳng đến cỡ nào. Hắc khẽ thở dài, cầm lấy tay Tự Cầm kéo lại, cùng ngồi xuống giường lớn, lúc ấy mới nói: "Hi Ngôn Thanh, nàng đừng lo lắng."

Làm sao mà không lo lắng chứ, thái hậu sẽ không làm gì trước mặt Tiêu Kỳ, nhưng chắc chắn sẽ ở sau lưng làm mình thống khổ. Dù sao Tự Cầm biết rõ mình ngăn cản con đường của Kiều Linh Di. Thái hậu ước gì có thể tiêu diệt mình. Nhưng nàng tuyệt đối sẽ không cho bà cơ hội đó.

Quan hệ giữa Tiêu Kỳ và thái hậu căng thẳng cũng bởi vì Kiều gia. Bây giờ thái hậu bị bệnh, Tiêu Kỳ cũng giữ hiếu tâm, hôm qua đã ở Thọ Khang Cung trông giữ hơn nửa ngày. Hôm nay Mai Phi chữa bệnh, Tiêu Kỳ lại đây ăn trưa, ăn trưa xong còn dự định đi qua xem một chút. Tự Cầm ghen là không giả, nhưng lúc này thì làm được gì chứ.

"Thiếp không lo lắng, thiếp đi hầu hạ thái hậu lão Phật gia. Thiếp nhất định sẽ tận tâm tận lực, Hoàng thượng cứ yên tâm là được." Những mảnh khoe nhỏ nhặt xấu xa giữa mẹ chồng nàng dâu, cho dù Tiêu Kỳ có thông minh nhưng không tự mình chứng kiến thì cũng không thể tưởng tượng được. Huống chi thái hậu là người từng lật đổ hoàng hậu năm xưa để ngồi lên vị trí này, còn làm cho đứa con nuôi Tiêu Kỳ lên ngôi vị hoàng đế, bởi vậy thấy rõ thủ đoạn của bà không hề đơn giản.

Lúc này Tự Cầm cũng biết nói gì cũng không xong bèn nhìn Tiêu Kỳ nói: "Hoàng thượng ăn trước đi, ăn xong người còn phải đi Thọ Khang Cung, buổi chiều còn phải xử lý triều chính, phải tự biết giữ sức khỏe cho mình." Dù sao mỗi người hầu bệnh một ngày, Tự Cầm chỉ cần cần rằng sống qua một ngày này là được, có khó khăn gì đâu.

Tiêu Kỳ xác thực mệt muốn chết, nắm tay Tự Cầm tay thờ, "Bệnh của Thái hậu tới quá đột ngột, thái y nói là bệnh cũ tái phát. Năm đó thái hậu vì bảo vệ tính mạng ta, ở trong hậu cung này cũng chịu đựng không ít khổ sở."

Nghe Tiêu Kỳ nói trong lòng Tự Cầm cảm lạnh, cố gắng nặn ra nụ cười tươi nói: "Thái hậu nương nương làm người ta kính nể." Một phi tần nhỏ nhoi có thể tiến lên được vị trí thái hậu đương nhiên đáng giá để người ta kính nể. Đây cũng chính là mục tiêu ban đầu khi Tự Cầm tỉnh lại thấy mình ở trong hậu cung này. Trước mắt có tấm gương thành công như thế, người ta còn là người cố nhân thuần khiết, Tự Cầm thật tâm bội phục thái hậu. Chỉ tiếc hai người không có cùng chung chí hướng.

Dùng cơm xong, Tự Cầm xem canh giờ, kiên trì bắt Tiêu Kỳ ngủ nửa canh giờ, sau đó mới gọi hầu thức dậy đi sang Thọ Khang Cung. Tiêu Kỳ rửa mặt, nhìn Tự Cầm tự mình vội vàng giặt khăn lau mặt cho hầu. Đã nói bao nhiêu lần những chuyện này không cần nàng động tay nhưng chẳng bao giờ nghe cả.

Nàng sửa sang xiêm y cho Tiêu Kỳ từ trên xuống dưới, lại quan sát xem mọi thứ đã hoàn chỉnh không có vấn đề, lúc ấy mới nói: "Được rồi."

Tiêu Kỳ cúi đầu khẽ hôn một cái lên trán Tự Cầm, "Buổi tối ta sẽ đến với nàng, ta đi trước đây."

Tự Cầm vung khăn tay tiễn Tiêu Kỳ đi, sau đó mới để cho bà vú ôm con đến. Lúc này Tiêu Kỳ ngủ trưa, sợ con trai quấy nhiễu đến hầu nên không

có bế con lại đây. Bé con bây giờ đã biết nhận thức, nhìn đến thân nường của mình liền nhếch miệng cười. Bây giờ Tự Cầm đã bế con rất thành thạo, vừa đón con liền hôn lên má con một cái. Bé con thích thú cười khanh khách.

Tự Cầm bắt đầu mỗi ngày một bài giáo dục, uhm, chính là đọc trung dung. Mỗi lần đọc một bài, Tự Cầm cảm thấy tâm tính mình cũng thay đổi một chút. Huống chi mỗi lần đọc sách, con trai đều đặc biệt ngoan ngoãn, như thể rất thích nghe. Khiến cho Tự Cầm cảm thấy nếu mỗi ngày đọc sách đều bế con trai thì sau này con sẽ có thói quen đọc sách.

Dù sao cũng mặc kệ con trai nghe có hiểu được hay không, Tự Cầm mỗi ngày đều đọc một canh giờ. Đứa bé cũng thành thói quen, có một ngày Tự Cầm quá bận rộn không quan tâm, bé còn biết hừ hai tiếng bày tỏ kháng nghị nữa.

Đọc xong sách, con trai cũng ngủ, Tự Cầm liền cầm lấy giỏ may vá đến ngồi bên cạnh. Vào mùa hè quần áo của Tiêu Kỳ phải thay đổi mấy bộ một ngày cho nên phải chuẩn bị nhiều một chút. Y phục may bằng tơ lụa mặc vào rất thoải mái. Nhưng cũng không được giặt thường xuyên, vải vóc này toàn thứ quý giá cho nên đồ thay cần khá nhiều.

Đến lúc tối, Tự Cầm nghe Vân Thường báo tin tức, nói lúc Mai Phi nường nường hầu bệnh chộc thái hậu nường nường mất hứng, bị phạt quỳ.

Phạt quỳ?

Tự Cầm: ...

"Chuyện này là thật sao?" Tự Cầm nhú lại lông mày hỏi, làm thế này cũng không giống như cung cách của thái hậu, có vẻ không trí tuệ lắm.

"Bên ngoài đều nói như vậy, còn có nói tận mắt thấy Mai Phi nường nường quỳ ngoài sân." Vẻ mặt Vân Thường trắng bệch. Quỳ trong phòng

còn có thể giữ lại chút thể diện. Bắt quỳ ngoài sân, chính là không chừa chút thể diện nào cho Mai Phi rồi.

Nét mặt Tự Cẩm trở nên ngưng trọng, "Người đi cẩn thận hỏi thăm một chút, rốt cuộc vì sao thái hậu lại xử phạt Mai Phi như vậy." Không thể vô duyên vô cớ phạt được, trong này khẳng định có chuyện gì đó mà người khác không biết.

"Vâng, nhưng có lẽ sẽ không dễ hỏi ra được tin tức, Thọ Khang Cung kia canh phòng nghiêm ngặt, chỉ có thể hỏi thăm từ Hi Cảnh cung, nô tỳ sẽ đi ngay." Vân Thường vội vã đi luôn.

Thọ Khang Cung là chỗ thái hậu, tường cao, cổng kín, người nghiêm, không thể hỏi thăm tin tức gì. Hi Cảnh cung kia là địa bàn của Mai Phi, muốn hỏi thăm tin tức cũng không quá dễ dàng. Mai Phi ở trong cung cũng vài năm, hẳn là phòng thủ cung điện của mình cũng nắm trong tay.

Không đợi được Vân Thường thăm dò ra tin tức trở về, ngay sau đó Tự Cẩm lại tiếp nhận được tin Trần Đức An truyền đến. Tiêu Kỳ trách cứ Mai Phi.

Vậy đúng là Tiêu Kỳ là đứng ở bên thái hậu, Tự Cẩm hơi nhếch môi, phất phất tay cho Trần Đức An đi xuống, suy nghĩ một chút liền nói với Diện Mi: "Đi tìm Vân Thường trở về, không cần hỏi thăm nữa."

Diện Mi ngẩn người, nhưng vẫn là lập tức trả lời: "Vâng, nô tỳ đi ngay."

Tự Cẩm nhìn Diện Mi đi ra ngoài mới nhẹ nhàng thở một hơi. Nàng luôn có cảm giác, ngày hôm nay Mai Phi xúi quẩy chịu phạt, đây hẳn là thái hậu đang nhắm tới mình. Mai Phi cũng là người phe hoàng hậu, lại chịu phạt và nghe khiển trách trước đúng ngày mình sẽ phải tới hầu bệnh, Tự Cẩm cũng không có cách nào không nghĩ như vậy.

Buổi tối lúc Tiêu Kỳ tới, Tự Cầm một chữ cũng không hỏi chuyện liên quan đến Mai Phi. Nhìn từ cách Tiêu Kỳ trách phạt thì chắc là Mai Phi bị thái hậu bắt được sai lầm. Nói như vậy, ngày mai mình đi thế nào cũng bị thái hậu hành hạ không ít, nhưng nhất quyết không thể để bà bắt được sai sót gì. Nàng hạ quyết tâm, cũng không muốn Tiêu Kỳ vốn đã mệt mỏi một ngày còn phải lo lắng thêm cho mình nữa.

Tiêu Kỳ vốn cho rằng Tự Cầm sẽ hỏi gì đó, kết quả nàng chẳng hỏi bất cứ điều gì. Tiêu Kỳ lại cảm thấy không yên lòng, nắm tay Tự Cầm nói: "Nàng đừng sợ, ngày mai cứ bình tĩnh là được. Hôm nay do Mai Phi quá sợ ý nên mới chọc giận thái hậu."

Cho tới bây giờ cuộc đời này của tỷ đều là chọc người khác. Chắc chắn không có chuyện bị người khác phạm đến đâu còn phải nhẫn nhịn nuốt xuống nhé. Hơn nữa, có phải cứ nhẫn nhịn mà người ta chịu bỏ qua đâu. Thái hậu có thể làm mất thể diện của Mai Phi, nhưng nếu ngày mai thái hậu cũng dám đối xử với nàng như thế, nàng sẽ không nhẫn nhịn chịu nhục như vậy.

Có điều ngay trước mặt Tiêu Kỳ, những suy nghĩ này cũng không thể nói ra, chỉ cười mỉm nói: "Hoàng thượng cứ việc yên tâm, ngay cả người thiếp cũng có thể chiếu cố thỏa đáng, nhất định sẽ tận tâm tận sức với thái hậu nương nương."

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cầm cười, đột nhiên liền có cảm giác mình ngốc ngốc, không hiểu sao đột nhiên có cảm giác lo lắng thay cho thái hậu?

Tự Cầm bế con trai lại, ba người một nhà cùng ngồi chơi một canh giờ, chủ yếu là Tiêu Kỳ chơi đùa với con trai, nàng ở bên cạnh thiêu thừa may vá, nhìn thấy tới giờ bèn gọi bà vú tới bế con trai đi. Trẻ con phải luyện thói quen ngủ sớm dậy sớm mới tốt, ngày mai người lớn cũng bận rộn nhiều việc nữa.

Tắt đèn, thả màn, Tự Cầm tự trấn định tinh thần, sau đó nhắm mắt lại liền ngủ.

Tiêu Kỳ còn nghĩ định dặn dò Tự Cầm vài câu, kết quả mới nghĩ một lát, xoay đầu lại đã thấy Tự Cầm ngủ rồi.

Người này lòng dạ cũng thật ... thoáng nhĩ. Tiêu Kỳ lặng yên, lặng yên nhắm mắt lại.

Sáng sớm hôm sau, Tự Cầm thức dậy sớm hơn so với Tiêu Kỳ, quả thật là tình huống hiếm có. Rửa tay, lau mặt, trang điểm, thay quần áo, Tiêu Kỳ ngồi dậy, nhìn Tự Cầm khí thế như hổ, cũng hạ quyết tâm hôm nay hạ triều phải đi Thọ Khang Cung ngay, hy vọng đừng xảy ra chuyện gì.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 275: Ai Hành Hạ Ai

Editor: Hương Cỏ

Đối với tính cách của Tự Cẩm Tiêu Kỳ không dám nói là hiểu rõ trăm phần trăm, nhưng hẳn tự nhận là cũng hiểu được tám chín phần. Cho nên lúc lâm triều đã cảm thấy mắt nháy liên hồi, trái tim cũng đập nhanh hơn ngày thường.

Vậy mà ngày hôm nay trên triều đình vấn đề cấm biển phía nam đã bị các đại thần tranh cãi kịch liệt. Hải tặc hoành hành hung hăng ngang ngược, không đếm xỉa tới quan lính triều đình, thậm chí quan viên và hải tặc còn lén lút giao dịch, không kiêng nể âm thầm vơ vét của cải. Cho nên dân chúng lầm than, sinh linh đồ thán một vùng duyên hải. Về vấn đề cấm biển, từ thời tiên đế ý kiến mở hay cấm đã không đồng nhất. Do đó trên triều đình không thiếu vì chuyện này mà nảy sinh tranh chấp.

Vụ thu hoạch mới vừa qua, dân chúng mới vừa có tiền sau khi bán lương thực thực phẩm thu hoạch. Hải tặc đã có kế hoạch, thừa dịp lên bờ lúc ban đêm, đánh cướp giết người không từ bất cứ việc xấu nào. Sáng nay Binh bộ Thượng thư trình tấu chuyện này, có cấm biển, có xuất binh hay không, trên triều đình chia làm hai phái tranh cãi không ngừng. Phái chủ chiến lấy Tiêu Kỳ đứng đầu, đề cao uy phong Đại Vực, kiên quyết không cho phép bất luận hải tặc nào bước chân vào Đại Vực một bước. Phái chủ hòa lấy thế gia đứng đầu, kêu quốc khố còn thiếu, xuất binh không có tiền, nếu xảy ra chiến sự sẽ làm kinh động dân chúng, ảnh hưởng đến thực lực của cả nước.

Tào Quốc công căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, Tần Tự Xuyên từng điều phản bác. Ở trên triều đình hai người ngôn ngữ như đao kiếm, miệng lưỡi sắc sảo, khiến cả đám quan viên còn lại đều trờng mắt há miệng.

Chuyện này liên quan trọng đại, ngay cả Tiêu Kỳ cũng chưa dám vội vàng kết luận, không thể đưa ra kết quả ngay liền phát tay bãi triều. Sau khi bãi triều, Tiêu Kỳ tuyên Tần Tự Xuyên, Tô Thịnh Dương yết kiến.

Trong ngự thư phòng, Tô Thịnh Dương đứng im, mắt xem mũi, mũi xem trán, một vẻ không quen biết với Tần Tự Xuyên. Kể từ khi vào ngự thư phòng ánh mắt Tần Tự Xuyên cũng không nhìn Tô Thịnh Dương một cái, thẳng tắp đứng ở chỗ đó. Tiêu Kỳ ngồi sau ngự án, mày nhíu chặt lại, đầu tiên nhìn về phía Tần Tự Xuyên, "Chuyện xuất binh, bên bộ binh có động tĩnh gì không?"

"Bẩm hoàng thượng, Binh bộ Thượng thư cũng không biểu lộ lập trường rõ ràng. Trong tình huống này, vi thần nhận thấy nếu như Hoàng thượng kiên quyết xuất binh, Thượng thư đại nhân sẽ không hết sức cản trở." Tần Tự Xuyên trầm giọng nói. Từ lúc hắ ta đến Bộ binh nhậm chức liền phát hiện Thượng thư đại nhân là người rất có ý tứ. Người này không hắ là phe thế gia, cũng không hắ nhóm bình dân, cứ thế ở giữa hai phái qua lại. Nhớ tới kiếp trước người này cũng đứng trên vị trí này nhiều năm. Giờ tình thế ngắ lại, cũng có liên quan nhiều đến vị trí hiện tại của hắ ta. Trùng sinh một đời, một lần nữa trải qua chuyện kiếp trước cũng làm cho bản thân hắ ta phát hiện rất nhiều nơi trước kia chưa từng chú ý. Ví dụ như đại nhân Đồng Lệnh Xương, Thượng thư Binh bộ này.

"Nếu bộ binh đồng ý xuất binh, e là muốn lấy tiền bên bộ Hộ cũng không dễ dàng, họ sẽ viện nhiều cớ để không phải xuất bạc." Tiêu Kỳ nhìn Tần Tự Xuyên, "Chuyện này không phải chuyện đùa, có thể lấy một số lượng bạc lớn từ tay Vương Tân Duệ cũng không phải chuyện dễ."

Vị Vương thượng thư vốn keo kiệt, ngay cả Hoàng thượng cũng không có biện pháp. Quốc gia có bao nhiêu chỗ cần dùng đến tiền, hắn ta có thể giữ thì giữ rất chặt, chỗ không thể giữ cũng phải nghĩ biện pháp cắt xén, giảm bớt. Lần trước thượng thư Hình bộ Tào Quốc công muốn dùng một khoản tiền từ Hộ bộ cũng bị Vương thượng thư mặt sắt vô tình cự tuyệt. Vì chuyện này mà hai người ghét nhau ra mặt, không ai nhường ai.

"Nếu như Hoàng thượng tin được vi thần, vi thần nguyện vì Hoàng thượng phân ưu giải nạn."

"Tần ái khanh vì nước phân ưu, trẫm rất vui mừng, vậy chuyện này liền giao cho khanh." Tiêu Kỳ rất hài lòng vị Trạng nguyên lang thức thời do mình bổ nhiệm, quay đầu nhìn sang phía Tô Thịnh Dương, "Tô ái khanh, nếu như trẫm lệnh cho khanh mang binh tiêu diệt, khanh xem có bao nhiêu phần thắng?"

Lời vừa nói ra, không cần nói Tô Thịnh Dương, ngay cả Tần Tự Xuyên cũng kinh hãi, khẽ liếc mắt nhìn Tô Thịnh Dương. Kiếp trước Tự Cầm ở trong cung mất sớm, thế cho nên cha con Tô gia cũng không có cơ hội nào xoay mình. Không nghĩ tới cuộc đời này Tự Cầm sống rất tốt, Tô gia cũng có một nhân sinh mới rạng rỡ hơn nhiều. Nhưng hắn ta cũng có thể trùng sinh thì vận mệnh người khác thay đổi cũng là điều có thể lý giải. Chỉ là không nghĩ tới, Hoàng thượng lại dám giao việc trọng đại này cho một người chưa từng dẫn binh ra chiến trận như Đại cữu huynh.

Tô Thịnh Dương chưa bao giờ lãnh binh đánh giặc. Nghe Hoàng thượng hỏi như vậy không khỏi hơi chần chừ. Hắn ta suy nghĩ một lát rồi mới trả lời: "Vi thần được Hoàng thượng tín nhiệm, trong lòng vạn phần cảm kích, cam nguyện vì Hoàng thượng máu chảy đầu rơi. Trong tình huống này lãnh binh là chuyện liên quan trọng đại, vi thần mặc dù đọc qua binh thư nhưng chỉ là lý luận suông, không dám tùy tiện ngạo mạn. Do đó, thần nguyện dẫn đầu, Hoàng thượng chỉ dấu, thần theo đó." Tô Thịnh Dương nguyện ý đi chiến trường rèn luyện nhưng cũng không có ngạo khí lớn như vậy, có thể

xuất binh liền thống lĩnh ba quân. Chẳng qua nếu có thể dẫn đầu, đi theo các lão tướng học tập rèn luyện cũng là chuyện cầu khó được.

Tô Thịnh Dương trầm ổn, chín chắn được Tiêu Kỳ khá thưởng thức. Hắn cũng chỉ nhất thời suy nghĩ nung nấu mới thử nói ra lời ấy. Nếu như Tô Thịnh Dương thật sự đáp ứng, hắn cũng sẽ không đồng ý. Trách nhiệm thống lĩnh ba quân cực kỳ trọng đại. Chỉ dựa vào việc Tô Thịnh Dương chưa từng có chiến công gì, muốn thống lĩnh ba quân, khiến người ta phục tùng là chuyện cực kỳ khó khăn. Những nếu để hắn ta dẫn đầu có thể nhiều lập chiến công, từ từ tích lũy kinh nghiệm, sau này có thể đạt được danh vọng trong quân ngũ, từng bước từng bước đi lên vị trí cao hơn. Tô Thịnh Dương có bản lĩnh, thiếu cơ hội. Giờ chính mình đẩy một cái, nếu quả thật có thể đại thắng trở về, đến lúc đó người nhà Tự Cẩm cũng có thể nâng lên một bước. Hơn nữa, Tô gia vì hắn thu nạp quân tâm, quân quyền trong tay mình cũng có thể dần dần thu về.

Tiêu Kỳ liền bàn kỹ việc diệt trừ hải tặc. Kiếp trước Tần Tự Xuyên cũng mất khá nhiều tâm tư cho việc này. Năm đó hắn ta lấy tư cách một thư sinh yếu đuối làm tùy tùng đi theo đoàn quân xuất chinh, cho nên việc này thật đúng là có quyền lên tiếng. Hơn nữa Tiêu Kỳ cố ý để hắn ta rèn luyện bên Lục Bộ, cho nên lúc ấy hắn ta bàn việc bên Lục bộ cực kỳ tỉ mỉ, quả thực là thuộc như lòng bàn tay, quân thần đàm luận cực kỳ sung sướng.

Tô Thịnh Dương ở một bên lâu lâu cũng thêm vài ý kiến về mặt quân sự, chờ đến khi trong lòng Tiêu Kỳ đã có kế hoạch cơ bản, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy đã sắp tới trưa. Lúc ấy trong lòng rồi lên cũng có chút đứng ngồi không yên, không biết rõ Tự Cẩm ở bên Thọ Khang Cung như thế nào. Trong lòng vội vàng, Tiêu Kỳ liền nói với hai người: "Hôm nay nói tới đây thôi, ngày mai sẽ bàn cụ thể. Hai vị ái khanh lui xuống trước đi."

"Dạ." Hai người cùng đáp lời, khom lưng lui khỏi đại điện.

Đợi đến khi hai người ra khỏi phạm vi Sùng Minh Điện một đoạn xa, chỉ một khắc thời gian liền nhìn thấy Hoàng thượng vội vã đi sang hậu cung.

Tô Thịnh Dương và Tần Tự Xuyên thu hồi ánh mắt, hai bên nhìn nhau thoáng qua, lập tức cũng hơi lúng túng. Tô Thịnh Dương đang muốn chấp tay đi trước một bước thì nghe thấy Tần Tự Xuyên nói, "Nếu như Tô huynh có thời gian, không biết có thể tới nhà uống chén trà không, ta có mấy vấn đề quân sự phía Nam cần huynh hỗ trợ."

Lông mày Tô Thịnh Dương hơi nhếch, không nghĩ tới Tần Tự Xuyên lại có thể nhắc tới chuyện quân sự phía Nam duyên hải Đại Vực, phải biết đây là chuyện cơ mật của bộ binh, cũng không phải là vị trí bây giờ của Tần Tự Xuyên có thể biết được. Nghĩ tới đây, sắc mặt mang theo vài tia nghi hoặc, nói: "Người làm cách nào biết được?"

Nghe Tô Thịnh Dương hỏi, Tần Tự Xuyên nhẹ nhàng cười một tiếng, đương nhiên không thể nói vì kiếp trước ta đã biết rõ, chỉ nói: "Mèo chuột đều có đạo, đương nhiên ta có cách của mình. Hoàng thượng là bậc quân vương hùng tài đại lược, sớm đã có kế hoạch quân sự tại duyên hải phía nam để diệt trừ hải tặc, ta chẳng qua là kẻ tầm thường, quan sát tỉ mỉ khắp nơi mà thôi."

Tô Thịnh Dương không hề muốn thiếu nợ của Tần Tự Xuyên quá nhiều. Chuyện Kiều gia lần trước còn chưa có cơ hội đáp trả lại, nghĩ tới đây liền vừa cười vừa nói: "Tình ý của người ta tâm lĩnh. Nhưng chuyện này còn không làm khó được ta, nếu Hoàng thượng đã có kết luận về chuyện xuất binh, ta sẽ dùng bản lĩnh của mình để điều tra kỹ càng, xin cáo từ."

Kẻ này tính cách kiên cường bướng bỉnh, vẫn y chang như năm xưa. Tần Tự Xuyên nhìn theo bóng lưng Tô Thịnh Dương, một hồi lâu sau mới nhắc chân đi ra ngoài cung. Tô Thịnh Dương hiện đang chưởng quản Kiều Long Vệ, muốn lấy đến bản đồ bố phòng quân sự cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Nhưng khẩu khí hằn ta khẳng định như vậy vẫn khiến Tần Tự

Xuyên hơi bất ngờ. Nhưng thế này cũng tốt, người như vậy mới có thể che chở tốt cho Tự Cẩm, không phải sao?

Tiêu Kỳ không biết rõ Tô Thịnh Dương và Tần Tự Xuyên nói chuyện, chỉ vội vã đi thẳng sang Thọ Khang Cung. Khi hần tới cũng cảm giác được Thọ Khang Cung yên tĩnh không giống bình thường. Yên tĩnh đến mức khiến Tiêu Kỳ càng thêm bất an, chân càng bước nhanh hơn mấy phần.

Cung nhân Thọ Khang Cung nhìn thấy Hoàng thượng giá lâm, cùng nhau quỳ xuống đất hành lễ, Tiêu Kỳ vung tay lên, bước lên bậc thang đi vào nội điện.

Mới đi vài bước thì đã gặp Thi cô cô từ bên trong đi ra. Thi cô cô vừa thấy được Hoàng thượng vội vàng dừng lại quỳ gối hành lễ, "Nô tỳ thỉnh an Hoàng thượng."

"Đứng lên đi." Tiêu Kỳ nghiêm mặt nói.

Thi cô cô đứng người lên, mang trên mặt tươi cười, "Hôm nay Hoàng thượng tới hơi trễ, thái hậu nương nương đang nghỉ ngơi."

Không lẽ trách hần tới muộn đến nỗi thái hậu cũng ngủ rồi? Tiêu Kỳ nhìn thoáng qua Thi cô cô, chỉ thản nhiên nói: "Hôm nay tinh thần Mẫu hậu ra sao? Thái y đến nói thế nào?"

Thi cô cô nghe Hoàng thượng không trả lời mình mà nói sang chuyện khác, trong lòng dừng một cái, ngoài miệng lại nói: "Hôm nay tinh thần Thái hậu nương nương không tốt lắm, hôm qua Mai Phi chủ tử làm thái hậu tức giận, thái y nói là uất khí không tan nên đã cho uống phương thuốc thuận khí, sau đó liền nằm ngủ."

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng gật đầu, "Hôm nay là ai hầu bệnh?"

Thi cô cô nghe vậy bất ngờ nhìn Hoàng thượng một cái, lẽ nào Hoàng thượng không biết hôm nay hầu bệnh là Hi Phi. Hôm qua buổi tối Hoàng thượng ở Hợp Nghi Điện mà, chuyện này không ... hợp lý. Nghĩ tới đây, nét mặt Thi cô cô hơi khựng lại, vội vàng nói: "Bẩm hoàng thượng, hôm nay là Hi Phi nương nương hầu bệnh, giờ đang ở bên trong đó."

Lời Thi cô cô chưa kịp dứt thì đã cảm thấy có cơn gió sát qua người. Bà ta định thần nhìn lại thì nào còn thấy bóng dáng Hoàng thượng đâu nữa. Lập tức giận không thở nổi, Hoàng thượng vội vã như thế, chẳng lẽ sợ thái hậu hành hạ Hi Phi chắc? Nghĩ tới đây nét mặt Thi cô cô càng không tốt, nghĩ đến hôm nay Hi Phi đến hầu bệnh, không chỉ không bị bọn họ hành hạ mà ngược lại Hi Phi còn hành hạ thái hậu một mối luôn.

Bà ta còn chưa cáo trạng đây mà Hoàng thượng đã thể hiện thái độ như vậy. Khó trách thái hậu nương nương nói Hi Phi là đại địch. Thi cô cô nghĩ tới đây cũng không dám trì hoãn, xoay người cũng theo đi vào.

Thái hậu thật sự ngủ, không phải là buồn ngủ mà là bị Hi Phi làm tức đến mệt mỏi luôn. Thi cô cô mới vén màn đi vào, liếc mắt liền thấy Hoàng thượng đang nằm tay quan sát Hi Phi từ đầu đến chân, làm như thái hậu khiến Hi Phi chịu bao nhiêu uất ức vậy, thật sự là oan chết người.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 276: Bất Lực Trước Kẻ Địch

Editor: Hương Cỏ

Tự Cẩm xem canh giờ, hôm nay Tiêu Kỳ tới hơi trễ, trong lòng liền hiểu được khẳng định là triều đình có chuyện làm chậm trễ. Thấy ánh mắt hăn quan sát mình, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Thấy Thi cô cô cũng cùng theo vào bèn chậm rãi thu tay lại, nhìn hăn nói: "Thần thiếp pha trà cho Hoàng thượng, người ngồi xuống nghỉ ngơi trước một chút đi."

Tiêu Kỳ liền bị Tự Cẩm kéo ngồi xuống giường, nhìn Tự Cẩm xoay người đi sang phòng trà. Thái hậu đang nghỉ ngơi ở trong phòng ngủ, lúc này Tiêu Kỳ cũng không tiện đi vào thăm hỏi. Do đó một mình ngồi đó cũng không thấy tự nhiên. Thi cô cô đứng ở một bên, cũng nghiêm mặt, có mấy lời khó nói ra miệng, trong lòng do do dự dự.

Vừa lúc đó, Tự Cẩm nâng khay trà trong tay vào, trên khay trà đặt chén trà. Nàng bưng trà dâng cho Tiêu Kỳ, vừa cười vừa nói: "Chỗ Thái hậu nương nương thường xuyên chuẩn bị trà Hoàng thượng thích uống, người nếm thử có phải hương vị này hay không?"

Tự Cẩm nói xong còn tự tay bưng chén trà đưa tới, Tiêu Kỳ giương mắt nhìn Tự Cẩm một cái, thuận tay nhận chén trà, khẽ nhấp một cái, hơi nhúu mày, khá nóng, nhưng mặt vẫn không đổi sắc nuốt xuống. Thi cô cô đứng một bên nhìn thấy cảnh này không khỏi sửng sò, trong lúc nhất thời nhìn ánh mắt nhìn về phía Hi Phi trở nên phức tạp khó tả.

Hoàng thượng là ở bên thái hậu lớn lên. Các thói quen ăn uống sinh hoạt của Hoàng thượng, Thi cô cô ở gần thái hậu hầu hạ nhiều năm như thế, có

thể nói là hiểu rõ ràng. Hoàng thượng không thích uống trà nóng, mỗi lần pha trà cũng chỉ bảy phần nhiệt. Hi Phi ngâm bình trà này, bà ta thấy hơi nước bay lên thì biết là còn rất nóng. Vậy mà Hoàng thượng không chỉ uống, ngay cả chút mất hứng, lời trách cứ cũng không có.

Tự Cẩm cười mỉm ngồi trên ghế con. Ở trong cung của thái hậu nàng chẳng qua là một Hi Phi, đương nhiên không có tư cách ngồi đối diện với hoàng đế trên sập lớn. Không thể để cho Thi cô cô tìm được bất cứ sai lầm, lấy cớ khiển trách nàng, Tự Cẩm cực kỳ nhu thuận ngồi trên ghế con, sau đó đẩy đĩa anh đào đặt trên bàn về phía hăn, cũng không nói bất luận lời nào.

Tiêu Kỳ nhìn chăm chăm đĩa anh đào đặt trên bàn. Hăn thích ăn anh đào tươi, không thích ăn kiêu ngâm chua mặn ngọt thế này. Đầu tiên là uống trà nóng, rồi tới anh đào chua ngọt. Lúc ấy làm gì Tiêu Kỳ không hiểu nữa, đây là Tự Cẩm vòng vèo thị uy với Thi cô cô.

Để hoàn thành vai trò đạo cụ quan trọng để thị uy người khác, Tiêu Kỳ lặng yên, lặng yên nhặt một viên anh đào đưa vào miệng, sau đó bình thản nhai nuốt xuống, rồi nâng chén trà lên uống một ngụm.

Đối với sự phối hợp của Tiêu Kỳ, Tự Cẩm tỏ ra hoàn toàn không phát hiện, cười mỉm nói: "Thi cô cô nói với thần thiếp, thuở nhỏ Hoàng thượng đã thích ăn anh đào như vậy. Trước đây thần thiếp không nghe Hoàng thượng nói qua. Sau khi cô cô nói, thần thiếp liền cố ý chuẩn bị đĩa anh đào này cho Hoàng thượng, quả nhiên người thích ăn."

Cuộc đời này Thi cô cô ở trong hậu cung gặp qua rất nhiều người, nhưng chưa từng gặp phải người nào nói thẳng nói thật như vậy. Trong lúc nhất thời trên trán đổ mồ hôi, cúi thấp đầu im lặng không lên tiếng. Nguyên nghĩ tới để Hi Phi xấu mặt, không nghĩ tới người này lại nói toàn bộ mọi chuyện ngay trước mặt hoàng thượng. Nhìn vẻ mặt thuần khiết tươi cười của nàng, Thi cô cô thậm chí cũng không hiểu rõ, Hi Phi là thật ngốc hay là giả ngu.

Tiêu Kỳ nghe vậy liền nhìn Thi cô cô một cái rồi mới nhìn sang Tự Cầm, không đếm xỉa tới nói: "Hôm nay có phụng dưỡng thái hậu tốt không?" Chẳng hề trả lời mấy câu kia.

Tự Cầm cười ngọt ngào, cực kỳ vui vẻ nói: "Thái hậu nương nương ôn nhu hiền hòa, kỳ thật thần thiếp cũng không phải mất công mất sức gì, đều có Thi cô cô ở đây, làm gì cần tới thần thiếp phải động tay nữa chứ. Thần thiếp chỉ nói chuyện vài lời với thái hậu nương nương mà thôi, bưng trà đưa điểm tâm, thoải mái cực kỳ. Có điều thần thiếp quá vô dụng, trong lòng cực kỳ băn khoăn."

Thi cô cô hơi nhếch môi, bưng chén trà cũng làm đổ, dâng điểm tâm thì suýt nữa làm bắn người Thái hậu. Mặc dù trong này cũng có lý do thái hậu làm khó dễ nhưng Hi Phi đâu có giống đi hầu bệnh chứ. Chẳng qua thái hậu dạy dỗ mấy câu, kết quả khóc lóc như mưa, thật giống như chịu oan khuất lắm vậy.

Không cần nói Hi Phi, ngay cả Hiền phi và Mai Phi đến đây hầu bệnh, không người nào không phải nể thử trước khi dâng trà, bưng điểm tâm. Làm sao tới lượt Hi Phi thì giống như chịu oan ức lắm vậy? Bình thường Hoàng thượng dùng bữa cũng phải có thái giám hầu thiện nếm món ăn trước, đây là quy củ.

Mấy việc kia làm không xong, thái hậu cũng không chấp nhận liền kêu nàng ta cùng trò chuyện, kết quả không biết là Hi Phi này quá thuần lương ngốc nghếch hay là quá thông minh, nói ba câu thì chặn họng Thái hậu hai câu. Vậy mà không thể kiểm được sai sót nào của nàng ta mà trị tội. Cơ bản những lời nàng ta nói đều là lời thật, chính là nghe không thuận tai thôi.

Mới nói một câu nhà mẹ đẻ Hi Phi bị dòng chính Tô gia Khúc Châu trực xuất ra ngoài, Hi Phi liền lau lệ nói mong Thái hậu làm chủ.

Nhắc một câu Hi Phi không thể độc chiếm thịnh sủng, Hi Phi liền tỏ ra đau khổ tố cáo với thái hậu Hoàng thượng không dễ hầu hạ, tính tình nghiêm khắc, hay sầm mặt, cung nhân bên người hay bị Quán công công phạt học quy củ, mong thái hậu chỉ điểm vài lời.

Kêu Hi Phi phải chung sống hòa thuận với các tần phi khác trong hậu cung, Hi Phi liền tỏ ra khổ sở, nói bản thân cũng không dám đi lại nhiều trong hậu cung. Từ lúc tiến cung, trên cơ bản chỉ ở trong cung của mình, rất hiếm khi đi ra ngoài, thật sự là không biết đã đắc tội ai mà nói nàng không hòa thuận với các tỷ muội khác, lại mong Thái hậu chỉ điểm.

Thái hậu nói thẳng Hi Phi sau này không thể chiếm cứ hoàng đế, Hi Phi liền giơ hai tay kêu oan, nói thẳng nàng chưa từng chiếm cứ Hoàng thượng. Ngay cả cung nhân bên cạnh mình cũng chưa từng đến mời Hoàng thượng giá lâm cầu sủng. Ý tứ trong lời nói này chính là bản thân Hoàng thượng thích đi tới Di Cùng hiên, chẳng có chút quan hệ nào tới nàng. Thái hậu nói vậy là oan uổng người khác!

Không cần nói thái hậu nường nường, ngay cả Thi cô cô ở trong cung nhiều năm như thế, thật sự là lần đầu tiên gặp kiểu người như Hi Phi. Đơn giản thẳng thắn, người căn bản không có cách nào đối phó.

Thi cô cô thậm chí còn hơi hoài nghi, Hoàng thượng thích Hi Phi như thế, lẽ nào cũng là vì Hi Phi có tính cách đơn giản như vậy, liếc mắt thì biết ngay nghĩ gì, dễ khống chế? Nhất là bây giờ Hoàng thượng đang trọng dụng cha con Tô gia, ở trong hậu cung sủng ái Hi Phi, khó tránh không phải là thủ đoạn trấn an cha con Tô gia.

Nhưng đây chỉ là ý nghĩ trước kia. Bây giờ nhìn Hi Phi thản nhiên bưng lên trà nóng, nếu không nhìn ra Hoàng thượng không thích trà nóng thì quả thật là ngốc rồi. Lại thấy Hoàng thượng rõ ràng không thích anh đào chua ngọt nhưng khi Hi Phi đưa tới lại mặt không đổi sắc ăn một viên, bà ta lại

nhìn không được nghĩ, không phải là Hi Phi quá ngốc mà thật ra do Hoàng thượng dung túng mà thành chăng?

Không thích uống trà nóng, không thích ăn mút hoa quả, chỉ cần nói một chữ "Không" là được. Nhưng ngay cả nét mặt cũng không thay đổi, không có chút nào thể hiện là không thích, Hi Phi có thể nhìn ra mới là lạ.

Nghe xong lời Tự Cẩm nói, Tiêu Kỳ trong lòng lặng yên, ngoài miệng lại chậm rãi nói: "Ái phi nói đúng lắm, thái hậu tất nhiên là tốt, nàng phải học tập nhiều mới được."

"Thần thiếp biết mà. Ngày hôm nay Thi cô cô còn dạy thần thiếp mấy chuyện nữa đó." Tự Cẩm cười vẻ mặt ngọt ngào, giống như những gì Thi cô cô dạy nàng đều là chuyện tốt vậy.

Trông vẻ mặt Tự Cẩm, Tiêu Kỳ có thể đoán được Tự Cẩm bị khó xử, hơn nữa còn không phải khó xử bình thường. Có điều chưa ăn thiệt thòi, dường như còn chiếm thượng phong, không thấy thái hậu cũng đi nghỉ ngơi sao, nhất định là bị tức lắm, nhìn cũng không muốn nhìn Tự Cẩm một cái. Lòng vốn đang lo lắng lại vững vàng trở về. Nhưng Tiêu Kỳ cũng hơi tò mò, hôm qua người cơ trí thông minh như Mai Phi còn bị phạt, sao ngày hôm nay đến lượt Tự Cẩm thì không xảy ra việc gì nhỉ?

Trong đầu bao nhiêu nghi hoặc, sau khi xác định Tự Cẩm không có việc gì, Tiêu Kỳ cũng không ăn trưa lại vội vã về Sùng Minh Điện. Trước khi đi, ngay trước mặt Thi cô cô nhìn Tự Cẩm nói: "Nàng không cần lo lắng Thánh nhi, trẫm đã sai Quản Trường An bế con tới thiên điện Sùng Minh Điện, nàng cứ ở chỗ này hầu hạ phụng dưỡng thái hậu cho tốt."

Tự Cẩm trong lòng hồi hộp, Tiêu Kỳ đây là công khai nhắc nhở Thi cô cô. Thái hậu ép buộc Tự Cẩm đến chữa bệnh, hẳn liền đem con trai mang đến bên cạnh mình tự mình nuôi dưỡng. Hoàng tử được nuôi dưỡng bên cạnh Hoàng đế, lại là hoàng trưởng tử, tầm quan trọng trở nên khác biệt.

Tiêu Kỳ không đề cập tới chuyện miễn Tự Cầm hầu bệnh nhưng lại vòng vèo uy hiếp người ta.

Người này gian xảo thật.

Tiếp tục giữ nguyên vẻ ngốc nghếch dịu dàng, Tự Cầm vung khăn tay, mang nụ cười ngọt ngào tiễn Tiêu Kỳ đi. Quay người lại đi vào, cười với Thi cô cô hỏi: "Cô cô, không biết buổi chiều thái hậu nương nương thích uống loại trà gì, ăn món gì để Bản cung cho người chuẩn bị trước. Bản cung tay thô chân vụng, đừng để tới lúc đó nương nương chịu đói chịu khát lại thành tội lớn." Nói xong nhìn Thi cô cô, cười sáng lạn, mặt mũi tràn đầy mong đợi.

Thi cô cô đối diện với khuôn mặt như thế, dù có muôn vàn pháp bảo nơi tay cũng cảm thấy không thể cách nào phân biệt Hi Phi này rốt cục là thật ngốc hay là giả ngu. Buổi chiều còn muốn hành hạ nương nương nữa sao, Thi cô cô sẽ không cho Hi Phi cơ hội này, liền vừa cười vừa nói: "Nương nương cứ nghỉ ngơi một chút trước đi, chờ thái hậu nương nương tỉnh dậy sẽ phân phó sau."

"Như vậy sao được, thái hậu nương nương ngã bệnh nằm trên giường, nếu Bản cung nếu đã đến hầu bệnh thì không thể không làm gì, tự nhiên là phải thành tâm tận hiếu với thái hậu nương nương. Cô cô không cần lo lắng, mặc dù Bản cung ngốc nhưng chăm chỉ có thể bù kém cỏi mà."

Thi cô cô:...

Thái hậu cũng không phải là ngu thật mà đích xác không muốn nhìn thấy mặt Hi Phi. Lúc ấy qua tấm rèm ngăn phòng, nghe mấy lời Hi Phi nói lập tức cảm thấy cực kỳ đau đầu. Hi Phi này quả thực chính là dầu muối không tiến, thủy hỏa bất xâm, mặc kệ người nói cái gì, người ta đều có thể giải thích rõ ràng rành mạch. Rõ ràng đào cho nàng ta một cái hố, người ta

không chỉ tự mình nhảy xuống, còn kéo người cùng nhảy. Gặp phải người như vậy, ngay cả thông tuệ như thái hậu cũng đau đầu tìm cách đối phó.

Cảm giác bất lực trước kẻ địch quả là khiến người ta khó chịu, không thể chịu nổi.

Mặc dù Hoàng đế không phải là do thái hậu thân sinh nhưng nuôi dưỡng bao nhiêu năm, tính cách của hãn thái hậu vẫn hiểu khá rõ ràng. Bây giờ suy nghĩ lại Hoàng thượng thích Hi Phi thế này, chỉ sợ có liên quan tới tính cách thẳng thắn bộc trực đến đơn giản của Hi Phi.

Nếu là như vậy, thái hậu nheo nheo mắt, bà cũng chỉ có thể từ khía cạnh này ra tay, không thể nhìn chỗ Linh Di không có chút tiến triển nào, ngay cả muốn gần gũi Hoàng thượng cũng không có cơ hội được.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 277: Mượn Uy Phong

Editor: Hương Cỏ

Một ngày hầu bệnh này, Tự Cẩm cũng không cảm thấy mệt mỏi mà trở về Hợp Nghi Điện. Sau khi trở về, vẫn chưa thấy Tiêu Kỳ, Tự Cẩm liền ôm con trai chơi một lúc. Đứa bé hai mắt tròn vo đen láy nhìn mẫu thân chăm chăm. Nhìn ánh mắt của con trai, trái tim Tự Cẩm bỗng thấy mềm mại dịu dàng hết sức. Mặc dù có lẽ con trai nàng còn chưa biết mẹ ruột là gì nhưng bé thân thiết với nàng là thật, thấy nàng thì rất vui vẻ cũng là thật, giờ cánh tay nhỏ mập mập đòi nàng bế cũng là thật.

Bé con chưa đầy ba tháng, ngay cả đầu còn chưa ngẩng cao được. Tự Cẩm bế ngang lưng bé, khẽ đưa nhẹ một cái. Dục Thánh liền thích thú cười toét miệng, có vẻ rất thích cảm giác bay bay nhẹ nhàng này.

Lúc Tiêu Kỳ trở lại liền nhìn thấy Tự Cẩm ôm con trai chơi trò tung bay. Gương mặt của người lớn lẫn trẻ nhỏ đều tươi cười rạng rỡ, khiến cho hắc cũng thấy vui vẻ lây.

"Hôm nay sao lại về muộn như vậy?" Tự Cẩm nhìn Tiêu Kỳ đi tới hỏi, cũng tới đầu giờ Dậu rồi.

Tiêu Kỳ đi ra sau tấm bình phong thay quần áo, Tự Cẩm đã chuẩn bị sẵn y phục cho hắc tắm rửa, qua bình phong nghe tiếng Tiêu Kỳ truyền đến, "Phía nam không thái bình, ta chuẩn bị xuất binh đánh thổ phỉ."

Tự Cẩm nghe vậy ngẩn ngơ, thổ phỉ?

"Thổ phỉ ư?" Tự Cầm buột miệng hỏi một câu. Đám thổ phỉ này cũng không hề ít, đánh một đám thì đám khác xuất hiện, phải có binh lính địa phương càn quét thường xuyên. Nhưng những loại thổ phỉ này đâu cần phải đến Tiêu Kỳ thân chinh xuất binh diệt trừ nhỉ.

"Là hải tặc." Tiêu Kỳ thay xong y phục đi ra, thuận tay liền bế lấy con trai.

Tự Cầm đưa con cho Tiêu Kỳ bế, chỉ cảm thấy cánh tay cũng mỏi nhừ. Lúc ôm con trai chơi thì không cảm giác gì, giờ không bế nữa mới phát hiện cả cánh tay đều mỏi.

"Hải tặc ở đâu vậy?" Tự Cầm nhíu mày, chuyện này cũng không đáng lo lắm. Đám hải tặc này phát sinh không hề ít trong lịch sử Trung Quốc.

"Không cần lo lắng, chỉ là một đám loạn dân mà thôi." Tiêu Kỳ sợ Tự Cầm lo lắng, liền nói mọi chuyện có vẻ đơn giản hơn, tỏ ra không phải là chuyện gì to tát lắm.

Nghe giọng Tiêu Kỳ, biết không phải là đại sự gì Tự Cầm cũng không để ở trong lòng nữa, chỉ thuận miệng nói một câu, "Vẫn là biên phòng quá kém, hải tặc đều là dựa theo đảo mà phát sinh. Đại Vực nên phát triển lực lượng biên phòng đến hải đảo, xây dựng lực lượng tại chỗ, di dời dân chúng, cũng có thể ghi chép hộ tịch, đưa các lưu dân ở hải ngoại trở về an trí, dân tâm an là trên biển an." Nhớ tới những thời kỳ bị bọn hải tặc tùy ý hoành hành, Tự Cầm liền không nhịn được thở dài, bao nhiêu lương dân bị bức bách trở thành hải tặc, trở thành tay sai của hải tặc. Nếu như có thể đưa những lưu dân này trở về an trí, không biết rõ có thể bớt được bao nhiêu chuyện.

Tự Cầm cũng chỉ là thuận miệng nói mà thôi, dù sao trong lịch sử những chuyện như vậy cũng đã xảy ra, khó tránh khỏi nảy sinh cảm thán. Nhưng vào tai Tiêu Kỳ lại hoàn toàn khác nhau, hần cần thận ngẫm lại những lời

Tự Cẩm cảm thán, lại thật sự cảm thấy làm như vậy cũng rất có khả năng, bèn cười nói với nàng: "Nàng đừng nói nữa, nàng nói như vậy làm như hiểu rõ lắm. Nhưng cũng phải chờ sau khi cử quan viên đến, tìm hiểu rõ tình thế mới có thể kết luận được."

Lý luận suông sao, Tự Cẩm biết rõ liền gật gật đầu, "Hoàng thượng nói có lý." Nàng cũng không để tâm nữa. Thời đại này thực ra chưa có hải tặc, cái gọi là hải tặc rất có thể đều là con dân Đại Vực. Còn vì sao mà lại trở thành trộm cướp thì phải chờ Tiêu Kỳ phái người đi xuống căn thận điều tra làm rõ.

Thấy Dục Thánh chớp mắt buồn ngủ mà vẫn còn kiên cường cố mở mắt ra, Tiêu Kỳ liền cúi đầu hôn trên mặt con trai một cái, đứng lên đi lại nhẹ nhàng dỗ bé ngủ. Tự Cẩm ngồi ở trên sập lớn nâng một chén trà uống, nghiêng đầu nhìn hai cha con. Người cổ đại đều có quy tắc ôm cháu không ôm con, chắc là sợ nuông chiều thì con sẽ hư.

Nhưng kể từ sau khi sinh Dục Thánh, Tự Cẩm cũng không thấy Tiêu Kỳ kiêng kị như vậy, không ôm con trai mình. Ngược lại bây giờ hẳn thay tã cho con cũng rất thành thạo, việc này cũng liên quan đến tập quán sinh hoạt của Tự Cẩm. Cho dù bây giờ người hầu hạ con trai có mười mấy người, bà vú cũng có hai người, chưa kể những người dự phòng khác. Nhưng phàm là chuyện có quan hệ đến con trai, trên cơ bản đều là nàng tự mình làm. Nàng tin chắc tình cảm giữa cha mẹ con cái cũng phải bồi dưỡng mới có. Nàng không muốn lấy lý do con trai sinh ra trong hoàng tộc mà sau này lớn lên trở thành một hoàng tử không có thân tình, chỉ có quyền thế, vậy còn không bằng không sinh con ra.

Tiêu Kỳ dỗ con trai ngủ ngon, lại không muốn đặt con sang phòng bên ngủ, bèn dứt khoát đặt con trai lên giường lớn của hai người. Tự Cẩm cũng không thấy lạ, lần này cũng không không phải là lần đầu tiên, chỉ kêu Vân Thường vào nói cho bà vú một tiếng.

Chờ con ngủ say, lúc ấy hai người mới đi ăn cơm.

Ngày hôm nay Tự Cẩm cũng chưa ăn gì, ở Thọ Khang Cung thì làm sao dám ăn uống thật sự, ngay cả uống nước cũng chỉ dám chạm môi chứ không dám nuốt. Ai biết thái hậu tâm ngoan thủ lạt kia có bỏ thứ gì vào đồ ăn thức uống của nàng hay không. Nàng không phải là cao thủ cung đấu, cũng chỉ có thể dùng biện pháp nguyên thủy này bảo vệ chính mình, cho nên bây giờ đói bụng.

Nhìn tốc độ Tự Cẩm ăn cơm, Tiêu Kỳ gấp món ăn cho nàng, "Hôm nay chưa ăn gì sao?"

Tự Cẩm cũng không muốn gạt hăn, nói thẳng: "Ở Thọ Khang Cung thiếp không dám ăn cái gì. Mặc dù có vẻ bụng dạ hẹp hòi, có khả năng lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng thiếp không dám mạo hiểm." Nói xong còn cười cười với Tiêu Kỳ, khoe ra một hàm răng trắng, "Toàn cung này chắc chắn có nhiều người hi vọng thiếp sống lâu trăm tuổi, cho nên thiếp chỉ có thể cẩn thận khắp nơi mà thôi."

Lời này nói cũng hơi khó nghe. Tự Cẩm không nghĩ tới tranh thủ tình cảm, nhưng nhìn vẻ mặt Tiêu Kỳ đầy oan uổng vẫn cảm thấy Tiêu Kỳ này, bề ngoài thì lạnh như băng, kỳ thật trong lòng rất ấm áp. Điều kiện tiên quyết là, người phải đi vào được trái tim hăn, vậy thì có thể nhận được tình cảm của hăn. "Vất vả cho nàng rồi." Tiêu Kỳ gấp một miếng bánh nhân chả cua cho Tự Cẩm.

Chẳng lẽ không phải nên chỉ trích nàng bụng dạ hẹp hòi sao?

Tự Cẩm nháy mắt mấy cái, khoan khoái nhận bánh, nhai hai ba miếng thì nuốt xuống, lại nghe Tiêu Kỳ nói một câu, "Biết rõ nàng không vui, về sau sẽ từ từ tốt hơn. Lần này tiêu diệt thổ phỉ, ta cố ý để ca ca nàng dẫn đầu. Chờ lúc hăn trở lại, có thể được phong quan ngoài Kiêu Long Vệ."

Bị dọa giật mình, chiếc muống trong tay Tự Cầm suýt nữa rơi xuống chén, "Để ca ca thiếp dẫn đầu sao? Được không vậy, huynh ấy chưa từng ra chiến trường, đừng làm đá kê chân cho người ta chứ, nếu không đừng để huynh ấy đi." Ca ca nàng là con trai duy nhất của Tô gia đấy.

"Chỉ là đám hải tặc nhỏ nhoi mà nàng đã sợ sao? Mai này nếu đưa hân đi biên quan ngăn địch, chẳng phải nàng cũng không đồng ý."

Gì chứ?

Nhìn vẻ mặt Tự Cầm kinh ngạc đến ngây người, Tiêu Kỳ nhin không được vỗ lên má nàng một cái, hạ giọng nói: "Nếu muốn có thực quyền, thăng quan nhanh thì phải lập công trạng."

Cho nên, đây là hoàng đế bệ hạ bí mật để dành lối sau cho ca ca của nàng ư?

Tự Cầm vụn phần rồi rầm nhìn Tiêu Kỳ, "Kỳ thật thiếp rất hy vọng ca ca có thể ra sức cho Hoàng thượng. Nhưng thiếp cũng lại không muốn huynh ấy có nguy hiểm gì. Kỳ thật không cần công lao gì hết, nhà thần thiếp cũng không nghĩ tới làm quyền thần một đời, nếu không Hoàng thượng thay người khác đi?" Mấy chuyện đánh trận này, cho dù không phải là chiến dịch lớn nhưng làm người dẫn đầu cũng phải ra chiến trường mà. Dao kiếm không có mắt, hơn nữa Tô Thịnh Dương cũng không phải là võ tướng chuyên trách, không phải chuyên nghiệp, nếu bắt đi thì không biết có được không đây?

"Chưa thấy qua người nào không có tiền đồ như nàng. Người ta đều là cướp chỗ tốt cho nhà mình, làm sao đến nàng lại vội vã đẩy ra ngoài." Tiêu Kỳ thật sự là tức cười.

"Nhà thiếp có độc một con trai, cho nên không thể tùy hứng ham quyền. Nếu so với nhà người khác có năm sáu bảy tám con trai thì ai còn lo lắng chuyện này."

Tiêu Kỳ:...

Nói vậy thì đúng là thật, nhưng không thể tìm lời nào cho đẹp đẻ hơn chút ư?

Thấy Tiêu Kỳ nhìn mình với vẻ mặt hết thuốc chữa, Tự Cẩm ngượng ngùng cười một tiếng, "Kỳ thật thiếp cũng biết nói những lời ngon ngọt, thiếp cũng biết làm nũng, thiếp cũng có thể đi vòng vèo để đòi điều mình muốn. Nhưng thiếp không muốn đối xử như thế với Hoàng thượng. Hoàng thượng đừng nhìn thiếp như vậy. Thiếp không ngốc đâu, chỉ là không muốn lừa dối người thôi."

Tiêu Kỳ thở dài, giơ tay vỗ lên đầu Tự Cẩm, "Được rồi, ăn cơm đi. Chuyện lần này không cần lo lắng, ca ca nàng có năng lực, nếu đã xuất binh lần này nhất định phải kiến công lập nghiệp, vừa là tiền đồ của hân, vừa là chỗ dựa cho nàng. Nàng cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy."

Tự Cẩm nuốt vào những lời định nói, nhìn Tiêu Kỳ chớp chớp mắt, "Hoàng thượng nói được thì được đi, thiếp cũng không hiểu mấy chuyện này. Dù sao thiếp chỉ hy vọng ca ca có thể đi lành lặn, về nguyên vẹn thôi."

Nói xong chuyện này, Tiêu Kỳ lại hỏi chuyện xảy ra ở trong cung của thái hậu, Tự Cẩm sinh động mô tả toàn bộ quá trình giằng co hoàn mỹ giữa mình và thái hậu. Cuối cùng, cực kỳ đặc ý nhìn Tiêu Kỳ nói: "Thái hậu nương nương chỉ trích thiếp ghen tị không nhường bộ người khác, nói vậy thần thiếp không chịu. Thái hậu nương nương bảo thiếp làm sao thiếp đều đồng ý, sau đó cũng thỉnh Thái hậu nương nương chỉ bảo. Nhưng vấn đề là Hoàng thượng không chịu phối hợp, có tác dụng gì đâu?"

"Cho nên, hôm nay ở chỗ thái hậu nàng liền đẩy ta ra làm bình phong đúng không?" Tiêu Kỳ vì chính mình cầu nguyện, khó trách sáng nay lúc Tự Cẩm đi không thấy chút áp lực nào, thì ra là đã lên kế hoạch đạp mình xuống hố cho nàng đệm lưng đây.

"Thiếp hoàn toàn không có chút ưu thế hay khả năng gì để chống lại thái hậu nương nương, chỉ có thể lấy Hoàng thượng mượn oai hùm thôi. Cho nên Hoàng thượng đừng keo kiệt vậy chứ, để thiếp mượn chút uy phong giải quyết phiền toái mà thôi. Lẽ nào Hoàng thượng muốn thấy thiếp giống như Mai Phi bị phạt quỳ sao? Thiếp lại không phạm tội gì, không muốn bị phạt đâu."

Ghen tị chính là tội lớn trong hậu cung này biết không? Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm hoàn toàn không có ý thức này, lập tức cảm thấy đau đầu. Hắn đã có thể dự liệu thái hậu sẽ tìm hắn nói chuyện nghiêm túc.

"Ngày hôm nay ở chỗ thái hậu nương nương, Thiếp phát hiện một chuyện, nhưng thiếp không biết nên nói hay không." Tự Cẩm rồi rảo nhìn Tiêu Kỳ, "Khả năng có liên quan tới chuyện Kiều Tiểu Nghi bị thương."

Tiêu Kỳ cảm thấy kinh ngạc nhìn Tự Cẩm, chỉ thoáng khựng lại liền hỏi thẳng: "Nàng nói đi!"

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 278: Vì Có Một Trượng Phu Phú Hào (Phần 1)

Editor: Hương Cỏ

Lúc đầu Tự Cẩm hơi do dự một chút, sau đó mới lên tiếng: "Đại cung nhân Thư Họa của Kiều Tiểu Nghi là người do thái hậu nương nương ban thưởng, lúc còn ở Minh Tú Cung đã có rồi. Hôm qua thiếp thấy Thư Họa và Thi cô cô lén lút gặp mặt, chắc là do có mặt thiếp ở Thọ Khang Cung nên họ không dám gặp công khai." Tự Cẩm nói đến đây nhú mày, mặc dù nói sau lưng người ta thì không được quang minh chính đại nhưng bởi vì chuyện này có liên quan đến Kiều Linh Di nên Tự Cẩm cũng sẽ không chủ quan.

Tiêu Kỳ nghe Tự Cẩm nói câu này bèn ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, chỉ thấy Tự Cẩm hơi chau mày, thật giống như đang hồi tưởng lại tình cảnh lúc ấy. Bên cạnh biểu muội có người của thái hậu, Tiêu Kỳ không thấy lạ chút nào. Từ nhỏ đến lớn, tất cả những người bên cạnh hẳn đều là người thái hậu. Mãi đến khi tiên đế buộc thái hậu đi cầu phúc thì mới dần dần đuổi hết những người này đi.

Đặt người nằm vùng làm tai mắt là phong cách làm việc của thái hậu, hoặc có thể nói đây là biện pháp rất phổ biến trong hậu cung. Mặc dù khiến người ta chán ghét nhưng không thể không nói cách làm đơn giản này rất hữu hiệu.

Ngay cả bên cạnh Tự Cẩm, nếu không phải lúc trước mình ra tay can thiệp thì nàng cho rằng bên cạnh nàng có thể sạch sẽ như vậy sao? Hoàng

hậu, quý phi, bao nhiêu phi tần có địa vị cao hơn nàng, ai mà không muốn đặt tai mắt của mình ở cạnh nàng chứ.

Nghĩ tới đây, Tiêu Kỳ cũng thật không cho rằng chuyện này là quan trọng, vừa định nói thì lại nghe Tự Cẩm nói, "Lúc đó cũng vừa khéo. Sau khi thái hậu nương nương nghỉ ngơi, thiếp cũng nằm nghỉ trong thiên điện thì nghe thấy mấy cung nhân bên ngoài nói với nhau gì đó. Sau đó thiếp liền nhẹ nhàng đi ra nghe trộm. Mặc dù làm chuyện như vậy cũng chẳng vinh quang gì, nhưng phần là tò mò, lại nghe hai cung nhân kia nhắc tới chuyện Kiều Tiểu Nghi bị thương. Hình như chuyện này có quan hệ tới Thư Hòa. Nhưng cụ thể thì cũng không có nghe rõ, cũng có thể chính hai tiểu cung nhân này cũng không biết tình huống cụ thể. Về sau thiếp lưu tâm quan sát, sau khi Thi cô cô gặp Thư Hòa trở về, thần sắc quả thật không tốt. Thiếp đang suy nghĩ không biết chuyện Kiều Tiểu Nghi bị thương có phải có ẩn tình khác hay không?"

Nếu Tự Cẩm đã nói ra chuyện này thì sẽ không có ý định che dấu đi. Dù sao, nếu như Kiều Linh Di bị thương là tự biên tự diễn thì đây có thể sẽ là đả kích rất lớn đối với Tiêu Kỳ. Sau khi Kiều Linh Di tiến cung, Tiêu Kỳ cũng không thân cận với nàng ta. Mặc dù có chính mình ở trong cản trở, nhưng kỳ thật nguyên nhân cũng có một phần do Tiêu Kỳ kiêng kỵ thái hậu. Hơn nữa những hành vi của Kiều gia khiến Hoàng thượng càng thêm bất mãn đối với Kiều gia. Cho nên Kiều Linh Di chiếm hết ưu thế tiến cung nhưng lại không thể trở nên nổi bật.

Nhưng dù sao Tiêu Kỳ vẫn còn giữ những tình cảm từ thu nhỏ với Kiều Linh Di. Hẳn là người có cừ oán tất báo, có ân nhất định trả. Bây giờ Tiêu Kỳ kiêng kỵ thái hậu, kiêng kỵ Kiều gia ngóc đầu trở lại. Nhưng đợi đến khi Tiêu Kỳ thật sự rõ ràng nắm giữ triều chính, quân sự, quyền lực trong tay, Kiều gia đã không có bất kỳ uy hiếp nào nữa, khi đó ai biết Tiêu Kỳ có đau lòng bao năm vắng vẻ Kiều Linh Di mà đền bù tổn thất cho nàng ta không?

Nam nhân có suy nghĩ khác hẳn nữ nhân. Kiểu như nữ nhân không hóa trang tham gia yến hội thì có khác gì lấy tính mạng của nàng. Nam nhân nghĩ đối xử tốt với nữ nhân là chuyện bình thường. Dù sao ở đây trong mắt hoàng đế sở hữu cả hậu cung ba ngàn mỹ nữ kia, không thể có tư tưởng thủ thân như ngọc vì một nữ nhân nào hết. Kỳ thật Tiêu Kỳ có thể làm đến mức này, luôn ở bên cạnh nàng như thế, chính Tự Cẩm nhìn lại còn có cảm giác không chân thực.

Không có nữ nhân nào lại nguyện ý nhường nam nhân của mình cho người khác. Cho nên bây giờ trong tình huống Tự Cẩm chiếm hết ưu thế sẽ tuyệt đối không chủ động đẩy Tiêu Kỳ đi. Nếu Thái hậu và Kiều Linh Di đã có hành động âm thầm, bị nàng phát giác thì làm sao có thể không nói cho Tiêu Kỳ biết chứ.

Nói nàng có tâm kế cũng được, nói nàng tâm tư ích kỷ cũng đúng, Tự Cẩm phải bảo vệ phần tình cảm này. Giờ lại có con, nàng lại muốn bảo vệ con mình khỏe mạnh bình an lớn lên.

Tiêu Kỳ nhìn thẳng vào mắt Tự Cẩm, liền thấy ánh mắt nàng rất bình bình thản thản, tỏ vẻ ngay thẳng rõ ràng, một chút cũng không áy náy ngại ngần gì. Sau đó, chút không vui của Tiêu Kỳ cũng biến mất không thấy gì nữa. Hắn khẽ thở dài, kéo Tự Cẩm ngồi xuống bên cạnh, "Mấy lời này ra ngoài đừng nói." Chỉ trích thái hậu, đây cũng không phải là chuyện tốt.

Tự Cẩm nghe Tiêu Kỳ nói cũng thở phào nhẹ nhõm, liền vội vàng gật đầu, "Thiếp đâu có ngốc."

"Chuyện này nàng không cần quan tâm, ta sẽ điều tra rõ ràng."

Tự Cẩm liền vui vẻ, nàng chẳng muốn quan tâm mấy chuyện vợ vãn này chút nào, chỉ cần trong lòng Tiêu Kỳ đã có nhận định là được.

Trong phòng bỗng chốc an tĩnh lại, Tự Cẩm nhẹ nhàng dựa vào lòng Tiêu Kỳ, đột nhiên một câu cũng không muốn nói, cứ thế dựa vào hắn như

vậy kỳ thật cũng rất tốt. Có rất nhiều định nghĩa về tình yêu, từ xưa đến nay tranh luận không ngừng. Tình yêu thời cổ cho tới bây giờ đều là nữ nhân phụ thuộc vào nam nhân, tình yêu hiện đại yêu cầu bình đẳng tôn trọng.

Nhưng nếu như tình yêu có thể tâm bình khí hòa như vậy, cổ kim đều không giống, vậy có phải là tình yêu không?

Tự Cẩm trước đây tính cách kiên cường ngang bướng, đối với tình yêu cũng cố chấp. Nhưng bây giờ nàng phát giác, kỳ thật đối với một nữ nhân mà nói, đúng sai phải trái không có quan trọng như vậy. Người rơi vào bể tình, chỉ hy vọng người mình yêu hoàn toàn thuộc về mình. Lúc hân vui mình sẽ cùng ngây ngô cười, lúc hân không vui, chính mình sẽ tìm mọi biện pháp làm cho hân vui vẻ.

Tình yêu không chỉ làm cho người ta hóa ngọc mà còn làm cho lòng ghen của nữ nhân phát triển chưa từng có.

Ví dụ như bây giờ, Tự Cẩm liền đặc biệt không muốn thấy Kiều Linh Di.

Hiếm được thấy Tự Cẩm an tĩnh như vậy, nhưng trong lòng Tiêu Kỳ lúc này lại chẳng hề yên tĩnh. Nếu quả thật như Ngôn Thanh nói, biểu muội bị thương là do con người thiết kế cạm bẫy...

Như vậy, không thể nghi ngờ, cạm bẫy này chính là đang nhắm vào mình.

Ngay cả biểu muội năm xưa cũng học được loại thủ đoạn này để đối phó mình, Tiêu Kỳ không biết mình phải lấy thái độ gì để đối diện với tình cảm trước đây của bọn họ.

Lúc biểu muội tiến cung, thật lòng hân muốn đối xử với nàng ta thật tốt. Lúc gặp nàng ta cũng rất vui. Dù sao nàng ta chính là những hồi tưởng vui vẻ ít ỏi mà hân có lúc còn bé. Nhìn thấy nàng ta, hân có cảm giác thân thiết mà không người nào khác có thể so sánh được.

Đối với một nữ nhân hậu cung ân sủng lớn nhất chính là cho nàng vị phần, thể hiện ân sủng với nàng. Nhưng biểu muội thì khác. Sau lưng biểu muội có thái hậu, sau lưng thái hậu có Kiều gia. Hơn nữa khi đó Tự Cẩm có thai, lại là người hay nổi cơn ghen, cho nên hẳn cũng không sốt ruột ban ân sủng cho mấy cung phi mới tiến cung.

Nhưng bây giờ, Tiêu Kỳ đột nhiên cảm giác được mình thật đáng nực cười.

Nếu như, chuyện biểu muội bị thương thật sự là một cạm bẫy, Tiêu Kỳ nghĩ, vậy người bên cạnh hẳn có thể tin tưởng, kỳ thật cũng chỉ còn lại bình dấm chua này.

Nghĩ tới đây cúi đầu nhìn người yên lặng Tự Cẩm. Vừa nhìn như thế mới phát hiện nàng đã dựa vào mình mà ngủ mất rồi. Khẽ thở dài, sau khi trở lại, nàng luôn tỏ vẻ vô sự nói cười ở trước mặt mình, kỳ thật ngày này ở Thọ Khang Cung cũng không thoải mái chút nào. Bình thường giờ này nàng luôn quần quít chọc phá mình một hồi mới chịu đi ngủ.

Tiêu Kỳ bế Tự Cẩm lên đặt nàng nằm xuống giường, thả màn xuống rồi mới lại đi ra gọi Quản Trường An vào, sai hắn ta cẩn thận đi thăm dò chuyện Kiều Tiểu Nghi bị thương, cũng nhắc tới cung nhân Thư Hòa kia.

Quản Trường An trong lòng kinh hãi, không dám hỏi nhiều một câu, lập tức nói: "Nô tài tuân mệnh." Xoay người lặng lẽ lui ra ngoài, đứng ở trong sân, hẳn ta tự nhủ, bảo tố sắp bắt đầu nổi rồi đây.

Hôm sau khi Tự Cẩm thức dậy, sắc trời còn hơi tối. Bên cạnh vọng đến tiếng thở vũng vằng quen thuộc, nàng nhẹ nhàng nghiêng người sang. Ánh mắt nhìn vào khuôn mặt đang say ngủ của Tiêu Kỳ. Trong giấc ngủ mà Tiêu Kỳ cũng nhíu lại. Đã hơn một năm nay nàng rất hiếm khi thấy hắn như vậy, lẽ nào chuyện hải tặc phía nam khiến cho hắn lo lắng sao?

Nghĩ tới đây, liền không nhịn được giơ tay xoa nhẹ lên trán hần. Tự Cầm vốn bị Tiêu Kỳ ôm trong ngực, lúc ấy nàng nghiêng người càng thêm dán sát vào hần. Hơi thở hai người quấn quýt một chỗ. Trong lòng Tự Cầm hơi rung động, nhịn không được ngẩng đầu hôn lên trán hần.

Trong tích tắc đôi môi khẽ hôn lên trán Tiêu Kỳ kia, trong nháy mắt một trận trời đất quay cuồng, ngay sau đó nàng bị Tiêu Kỳ lật người xuống dưới, mưa bão nụ hôn rơi xuống trán, má, môi Tự Cầm. Tay Tiêu Kỳ đưa vào trong chăn, giật áo ngủ của Tự Cầm ra. Tự Cầm bị những động tác vội vã nồng nhiệt của Tiêu Kỳ làm kinh ngạc, nhưng vẫn rất phối hợp cuốn chân lên lưng hần.

Sáng sớm giữa đám sương mù, ánh mặt trời chậm rãi chui ra tầng mây, Quản Trường An mang theo người cúi đầu nhắm mắt đứng chờ ngoài điện, giống như không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì trong điện. Vân Thường cũng dẫn người lặng lẽ đứng. Đến canh giờ Quản Trường An mới theo lệ đi tới sát cửa gọi Tiêu Kỳ.

Trong giây phút Tiêu Kỳ nghe được tiếng gọi của Quản Trường An, hần dùng hết sức ôm chặt Tự Cầm, hơi thở hai người dồn dập quấn quýt trong màn. Đã lâu không thấy Tiêu Kỳ điên cuồng như vậy, Tự Cầm bị hần lấn lộn đến chẳng còn chút sức lực nào nhưng vẫn ôm hần sát sao. Mặc dù không hiểu vì sao sáng sớm hần nổi điên nhưng Tự Cầm có thể cảm giác được tâm trạng của Tiêu Kỳ không tốt. Nếu như làm chuyện như vậy có thể thay cho lời an ủi hần, nàng không hề để ý hần điên lên như thế.

Đẩy Tiêu Kỳ ra, Tự Cầm nhồm dậy, kéo chăn mền che lại cơ thể đầy dấu hôn của mình, giơ tay cầm lấy y phục của Tiêu Kỳ kín đáo đưa cho hần. Tiêu Kỳ nhìn toàn thân Tự Cầm, hơi không được tự nhiên nhưng vẫn dịu dàng nói: "Nàng ngủ tiếp một lúc nữa đi."

Ngủ cái cái rằm a, bây giờ Tự Cầm chẳng buồn ngủ chút nào. Nhưng sợ Tiêu Kỳ lo lắng, vẫn rất như thuận gật đầu theo, tự mình mặc váy áo, ngắm

Tiêu Kỳ đứng dậy mặc quần áo. Vai rộng, bụng thon, chân dài, mặc dù có vẻ gầy nhưng tỷ lệ đáng người tỷ lệ thật sự là hoàn mỹ.

Tiêu Kỳ vừa quay đầu lại liền nhìn thấy hai mắt Tự Cẩm tỏa sáng nhìn mình chăm chăm... Trong giây phút ấy, hình như bao nhiêu buồn bực sầu não đều theo gió bay đi hết. Ít nhất, ở trên đời này, còn có một nữ ngân ngọc như thế, coi hẳn là toàn bộ cuộc sống của mình.

Ít nhất, ở trong mắt nàng, mình chính là nam nhân hoàn mỹ nhất.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 279: Vì Có Một Trượng Phu Phú Hào (Phần Cuối)

Editor: Hương Cỏ

Mặc xong y phục, Tiêu Kỳ cúi đầu hôn lên môi Tự Cẩm, ấn nàng nằm xuống giường, thả màn, bàn tay khẽ vuốt má nàng, "Nghỉ ngơi cho khỏe, ăn trưa ta sẽ về với nàng."

Ánh mắt Tự Cẩm sáng bừng, ý này là trưa nay Tiêu Kỳ sẽ không đi Thọ Khang Cung. Nói vậy thì người hầu bệnh Khúc phi cũng sẽ không thấy được hẳn, có thể thấy sao.

Tự Cẩm vươn cánh tay ra choàng lên cổ Tiêu Kỳ, hôn liên tiếp mấy cái lên môi hẳn, "Thiếp sẽ chờ Hoàng thượng."

Nghe giọng nói đầy xuân tình này, má Tiêu Kỳ cũng hồng lên, cố gắng trấn tĩnh vẻ mặt nghiêm túc gật gật đầu.

Tự Cẩm mím môi cười càng vui vẻ hơn, hẳn thẹn thùng sao?

A a a, không có khăn, Tự Cẩm vung bàn tay nhỏ bé thẹn thùng vẫy vẫy tạm biệt Tiêu Kỳ. Sau khi hẳn đi, nàng vui vẻ cuộn người trong chăn gấm lẫn lộn qua lại. Sờ tay lên ngực, nghe trái tim mình đập thành thịch. Nàng cảm thấy qua buổi sáng như thế, hình như có nhiều thứ giữa nàng và Tiêu Kỳ không giống như trước nữa.

Không giống thế nào Tự Cẩm cũng không nói lên được, nhưng ánh mắt Tiêu Kỳ nhìn nàng khác hẳn, so với trước kia... càng thân thiết.

Tự Cầm nghĩ tới lui lại cũng không ngủ được, liền dứt khoát gọi người vào, rửa mặt thay quần áo.

Bên nàng mới dùng xong đồ ăn sáng, Quản Trường An liền mang người cười tươi đi đến, sau lưng là một đoàn người khiêng theo mấy chiếc rương lớn. Nhìn tư thế này, Tự Cầm đang bế con trai cũng sững sờ.

"Nô tài Quản Trường An thỉnh an Hi chủ tử."

"Quản công công đứng lên đi." Tự Cầm vội vàng nói, nhìn thoáng qua mọi người, "Hoàng thượng có cái gì phân phó sao?" Sáng sớm làm cái gì vậy?

"Hoàng thượng sai nô tài mang mấy thứ đến cho Hi chủ tử, để chủ tử bày biện chơi ạ."

Mang đồ tới ư? Mấy năm nay Tự Cầm nhận được không ít đồ do Tiêu Kỳ ban thưởng. Nhưng bốn cái rương lớn thế thì cũng ... hơi nhiều nhỉ. Tự Cầm lạnh nhạt gật gật đầu, để người nâng rương vào trong phòng. Quản Trường An cũng không ở lại, giao đồ xong thì dẫn người đi.

Tự Cầm nhìn mấy rương đồ liền kêu Vân Thường: "Mở ra xem một chút." Sáng sớm phát điên trên giường, giờ lại lấy đồ nện người ta nữa.

Mấy người Vân Thường, Diện Mi tiến lên mở rương ra, vừa mở ra hai người đều ngẩn người, kêu lên kinh ngạc.

Tự Cầm nghe hai người kêu lên bèn đi tới nhìn xuống, vừa nhìn cũng sững sờ.

Là một bộ bàn trang điểm tròn vẹn làm bằng gỗ lim vàng!

Là một bộ tròn vẹn, không phải là chỉ có một bàn trang điểm, mà là mười hai hộp gương lớn nhỏ mang màu sắc và hoa văn khác nhau, nhất là cái bàn

trang điểm cao ba tầng khảm đồng kia đặc biệt đẹp. Những chạm khắc thủ công kia, chất gỗ kia, Tự Cẩm vừa nhìn liền thích ngay.

Nàng sai người cất bộ bàn trang điểm cũ đi, cẩn thận lấy bộ mới ra đổi. Dưới ánh mặt trời, gỗ lim vàng bóng loáng sáng ngời. Vào triều Thanh gỗ lim vàng này chỉ chuyên dùng làm ghế ngồi cho Hoàng đế và hoàng hậu, người bình thường không có vinh hạnh và địa vị này. Ở Đại Vực mặc dù gỗ lim vàng không quý giá như triều Thanh nhưng cũng là loại gỗ cực kỳ hiếm thấy. Hơn nữa để làm một bộ bàn trang điểm to thế này thì phải dùng không ít gỗ đâu.

Vì có một trượng phu phú hào mà.

Không cần nói Tự Cẩm vốn gà mờ, chính Vân Thường vốn là người có kiến thức rộng rãi, khi hỏi thăm về bộ bàn trang điểm này xong thì ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, làm như sợ thổi bay mất một góc bàn vậy, vạn phần cẩn thận, lấy khăn lau qua lại mười mấy lần.

Trừ bộ bàn trang điểm chiếm hai cái rương, bên trong hai cái rương khác, một cái là cho Dục Thánh, bên trong là đủ loại đồ chơi. Có một trái bóng bằng gỗ, làm khéo léo thành hai lớp, không nhìn được bên trong nhưng nếu nhẹ lăn một vòng thì có thể nghe tiếng chuông leng keng bên trong, rất dễ nghe. Dục Thánh cầm lấy trái bóng này thì yêu thích không chịu buông tay, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lắc lắc, cả phòng tràn ngập tiếng chuông lảnh lót.

Trong chiếc rương cuối cùng là một bồn cảnh được làm từ một khối ngọc nguyên vẹn màu vàng nhạt, chạm khắc phong cảnh bốn mùa!

Tự Cẩm nghĩ tới vật như thế này, dù là hiện đại cũng chỉ có thể lấy ở trên trời xuống.

Không lẽ Tiêu Kỳ vét hết kho tàng của hãn đưa tới chỗ nàng sao?

Tự Cẩm sai người đặt bồn cảnh lên bàn nhỏ gần cửa sổ phía tây, cảnh vật bốn mùa được chạm khắc trên bồn cực kỳ sống động, còn khảm bảo thạch trang trí, quả thực muốn làm quá mắt người khác.

Quá đẹp rồi.

Trong phòng bày biện thêm hai thứ quý giá như thế, Tự Cẩm liền dứt khoát thay đổi đồ trang trí một lần nữa. Trong kho của nàng cũng có không ít đồ tốt đều là mấy năm nay Tiêu Kỳ thưởng riêng. Đợi đến khi thu dọn chỉnh tề, Tiêu Kỳ đến dùng cơm trưa. Tự Cẩm lại vội vàng sai người ta sang ngự thiện phòng gọi đồ ăn, quay đầu lại liền nhìn thấy Tiêu Kỳ đi tới lui trong phòng ngắm nghía, nàng liền kéo tay hăn hỏi: "Đang yên lành sao lại đưa cho thiếp nhiều đồ quý giá vậy. Bây giờ với địa vị của thiếp cũng không thể sử dụng bộ bàn trang điểm bằng gỗ lim vàng kia, Nhưng mà thiếp rất thích nên để ở đây. Hoàng thượng xem được không? Bồn cảnh kia cũng rất đẹp, trên mặt còn chạm khắc chim, cá, hoa, lá rất sinh động, nhìn giống y như thật vậy, thiếp đặt nó lên bàn để ngắm. Hoàng thượng đưa những thứ quý như vậy tới, mấy đồ khác trong phòng đều không xứng nên thiếp lại mở kho đổi mấy thứ đẹp hơn cho phù hợp, người thấy sao?"

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm khoan khoái tươi cười, kéo tay hăn đi xem trong ngoài, nụ cười trên mặt đều không giảm chút nào.

Xem kìa, niềm vui của nàng chính là đơn giản như vậy.

"Nàng thích mấy thứ này sau này có ta lại cho người đưa tới. Những thứ này đều là cống phẩm các nơi, nếu không phải là hôm nay lật xem danh sách trong kho cũng quên mất có những đồ này. Nàng thích là được rồi."

"Là nữ nhân đều sẽ thích." Tự Cẩm cười trả lời, "Thánh nhi thích nhất là trái cầu rồng mà Hoàng thượng cho, cứ nắm trong tay lắc lắc không ngừng. Chơi tới trưa mệt mỏi mới chịu ngủ. Lúc ngủ còn nắm chặt trái cầu không chịu buông tay, đành phải để bé cầm đi ngủ." Tiêu Kỳ nghe Tự Cẩm nói,

vén tay áo lên rửa tay, lại vắt khăn lau mặt, quay đầu lại liền nhìn thấy nàng đứng cười y như một kẻ si ngốc. Chỉ mấy thứ như vậy mà nàng đã vui thế này, thật là làm cho hắn không biết phải nói cái gì nữa.

Ăn trưa cực kỳ phong phú, cá tươi chưng, hải sâm xào gân, bong bóng cá ninh chân giò hun khói, canh cua, đậu phụ sốt, Tiêu Kỳ ăn món bong bóng cá ninh chân giò hun khói kia thấy rất ngon miệng, chỉ chỉ cái đĩa, "Mai lại làm món này ăn đi."

Tự Cẩm liền nói: "Chân giò hun khói này là thiếp nghĩ ra công thức làm, có phải không giống với hương vị Hoàng thượng vẫn ăn trước đây không."

"Khó trách, thì ra lại là nàng tìm tòi công thức." Tiêu Kỳ lại gắp một miếng, trong phòng không có ai hầu hạ, đồ ăn cũng không cần kiêng kị như vậy, sáng khoái rất nhiều.

"Hoàng thượng nếm thử món canh này xem, đậu phụ này làm không tệ."

Tiêu Kỳ uống một ít trong chén, gật gật đầu, "Ừ không tệ."

"Người phải ăn nhiều một chút, dạo này hình như hơi gầy. Gần đây công việc quá bận rộn, mới tẩm bổ béo lên một chút lại gầy hẳn đi rồi, một chút thịt cũng không có." Tự Cẩm nói xong véo ngang hông Tiêu Kỳ một cái.

Tiêu Kỳ:...

Hai người ăn cơm xong, Tiêu Kỳ nghỉ ngơi một lát, Tự Cẩm ngồi bên cạnh may vá trông cho hắn, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn canh giờ, đến đúng giờ thì khẽ gọi hắn dậy.

Tiêu Kỳ ngồi dậy dụi mắt, nhìn Tự Cẩm nói: "Nàng có muốn ca ca nàng một chút hay không, qua mấy ngày nữa hẳn ta sẽ phải nam hạ, muốn gặp nữa, nhanh thì nửa năm, chậm thì một năm cũng có khả năng."

Tự Cẩm sững sờ, ngược mắt nhìn Tiêu Kỳ, đây là muốn quyết tâm xuất binh, bàn tay nắm tay hắc bất giác siết thật chặt, "Vây thiếp gặp huynh ấy có rắc rối gì cho Hoàng thượng hay không?"

Tiêu Kỳ nghe Tự Cẩm hỏi câu này liền nhìn nàng chăm chú, sau đó thì cười, "Không sao, nàng cứ yên tâm. Đến lúc đó hai người cứ gặp mặt ở thiên điện của Sùng Minh Điện, không sợ tin tức truyền ra ngoài."

Đây là cho nàng một mình nói chuyện với ca ca.

Tự Cẩm thật sự cũng có mấy lời muốn nói với Tô Thịnh Dương. Nói ra thì nàng cũng thật sự chưa gặp vị ca ca này. Vốn cho rằng sau khi hắc ta lên làm thống lĩnh Kiêu Long Vệ, hai huynh muội sẽ có nhiều cơ hội gặp mặt. Nhưng mà người nào cũng có cân nhắc ngại ngần, cứ thế không dám gặp nhau.

Tự Cẩm ôm Tiêu Kỳ không buông tay, người này thật tốt quá.

Hiệu suất của Tiêu Kỳ rất nhanh. Xế chiều hôm đó, Tự Cẩm đã gặp vị ca ca của nguyên chủ trong thiên điện của Sùng Minh Điện. Đương nhiên, Tự Cẩm cũng bế con trai đến, ít nhất để người trong nhà gặp cháu trai một lần. Trong tiệc đầy tháng, người nhà cũng không có cơ hội đến gần để thăm con trai. Cho nên phải nói quy củ hoàng gia có lúc thật sự là làm người ta cực kỳ khó chịu.

Hai huynh muội, một thì không phải chính chủ, nên ban đầu gặp cũng hơi ngượng ngùng.

Tự Cẩm thấy Tô Thịnh Dương định quỳ xuống đất hành lễ, liền vội vàng tiến lên một bước giữ lấy hắc, dưới tình thế cấp bách liền kêu một tiếng, "Ca."

Sau khi nói ra chữ này, Tự Cẩm lại cảm thấy thoải mái nhiều. Cảm giác xúc động khó tả quần quanh trong lòng, nàng biết là thuộc về tình cảm của

nguyên chủ, chỉ nhìn Tô Thịnh Dương chăm chăm. Hai huynh muội đều là người có dung mạo cực kỳ xuất sắc, có một ca ca đẹp trai như vậy, cũng là cảnh đẹp ý vui.

"Lẽ không thể bỏ." Tô Thịnh Dương cẩn thận, vẫn nghiêm chỉnh hành lễ.

Tự Cẩm:...

Chờ hẵn ta hành lễ xong, Tự Cẩm mới nghiêm mặt kêu hẵn ta ngồi xuống, bế con trai qua cho Tô Thịnh Dương xem, "Đây là cháu ngoại trai của ca, đều nói cháu ngoại trai giống cậu, ca nhìn xem có giống không?"

Tô Thịnh Dương cúi đầu nhìn đứa bé được bọc trong tã lót, khoe miệng nở một nụ cười tươi rói, xoa xoa tay tinh tế nhìn cháu ngoại trai, sau khi về nhà còn phải mô tả cháu ngoại trai thế nào cho cha mẹ nghe nữa.

Tự Cẩm nhìn Tô Thịnh Dương cẩn thận ngắm con mình bèn đặt con trai vào trong lòng Tô Thịnh Dương.

Toàn thân Tô Thịnh Dương đều trở nên cứng ngắc, bế một đứa trẻ mềm mại như thế mà vẻ mặt hẵn ta như thể đang ôm quả bom vậy.

Tự Cẩm kinh ngạc nhìn ca ca của nàng, "Ca không biết bế trẻ con sao? Ở nhà ca chưa từng bế mấy cháu?"

"Ôm cháu không ôm con, ôm con để làm gì chứ."

Tự Cẩm:...

Đúng là chủ nghĩa nam nhân!

Nhưng tinh tế ngấm lại, hình như trong trí nhớ của nguyên chủ cũng thật chưa thấy ca ca mình ôm con bao giờ.

Được rồi, Tiêu Kỳ người ta là hoàng đế kìa, ôm con còn thành thạo hơn so với thân ca, còn biết thay tã rất giỏi nữa.

Cảm giác lão công ưu tú hơn so với thân ca, Tự Cẩm thấy xấu hổ quá.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 280: Sóng Gió Lại Bắt Đầu (1)

Editor: Hương Cỏ

Mấy người hầu trong phòng đều lui ra ngoài, Tô Thịnh Dương bế Đại hoàng tử cực kỳ mất tự nhiên. Cho dù là cháu ngoại ruột của mình nhưng cũng là Đại hoàng tử hoàng gia, thân phận quý trọng, trong lòng luôn có cảm giác đảm đương không nổi. Do đó hẳn ta cũng chỉ dám ôm một lúc rồi lưu luyến đưa đứa bé lại cho Tự Cẩm.

Tự Cẩm buồn cười nhìn dáng vẻ lúng túng của ca ca, gọi bà vú vào bế Đại hoàng tử về Hợp Nghi Điện, lúc này mới nói chuyện đứng đắn với Tô Thịnh Dương.

"Ca, Hoàng thượng nói với muội là ca ca muốn dẫn đầu đi đánh thổ phi, ca ca có nắm chắc hay không vậy?" Tự Cẩm cực kỳ lo lắng, dù sao Tô Thịnh Dương là võ tướng bất đắc dĩ, rõ ràng không chắc cây không mạnh mà.

Tô Thịnh Dương nhìn muội muội một cái, hơi bất ngờ nói: "Hoàng thượng nói cho muội biết sao." Hẳn ta còn chưa quen với việc đại sự quân quốc, làm sao Hoàng thượng lại chủ động nói với muội muội chứ, không phù hợp quy củ chút nào.

Tự Cẩm không cảm thấy có gì không đúng, cũng không thể lý giải sự bất ngờ của Tô Thịnh Dương bèn nói thẳng: "Không phải bởi vì chuyện ca ca muốn dẫn binh ra trận mà chúng ta mới có buổi gặp mặt này sao?"

Tô Thịnh Dương nhớ tới những lời phụ thân nói về muội muội trước đây, biết rõ nàng không giống với những nữ nhân tầm thường khác bèn vừa cười

vừa nói: "Muội đừng lo lắng, Hoàng thượng cho ta cơ hội này là muốn đề bạt Tô gia chúng ta."

"Muội không phải lo lắng cái này, muội biết rõ hoàng thượng đang cho nhà chúng ta cơ hội để đi lên. Điều muội lo lắng là ca có thể ra trận hay không?"

"Ai sinh ra đã là người biết đánh trận chứ? Những việc này, chỉ học trên sách vở thì cũng không đủ, phải trực tiếp dẫn binh thì mới biết được."

Tự Cẩm:...

Sao lại có cảm giác ông nói gà bà nói vịt nhỉ?

Nhìn vẻ mặt không hiểu gì của muội muội, Tô Thịnh Dương trầm mặc một chút, rồi mới lên tiếng: "Bất luận là tướng lĩnh nào cũng đều từ chiến trường tôi luyện ra. Ta thống lĩnh Kiêu Long Vệ đã lâu như thế, hai năm nay cũng vẫn đang nghiên cứu binh thư. Huống chi ta chủ động xin dẫn đầu giết giặc, chính là trong lòng có nắm chắc. Muội cứ yên lòng ở trong cung chăm sóc mình và Đại hoàng tử cho tốt. Mọi chuyện trong nhà đều bình an, cha mẹ đều rất nhớ muội. Chỉ cần muội sống tốt là đủ rồi." Nói đến đây nhìn Tự Cẩm ánh mắt kiên định, "Muội yên tâm, ca ca nhất định sẽ lập nên công trạng, để cho muội được uy nghi ở hậu cung, để Đại hoàng tử ở trong cung có thể ngẩng đầu."

Bao nhiêu lời Tự Cẩm muốn nói bỗng chốc liền nghẹn trở về. Giây phút đó kỳ thật nói cái gì đều không còn quan trọng nữa, cảm thấy mắt mình ươn ướt, "Ca, kỳ thật công trạng cũng không phải là quan trọng như vậy, chỉ cần ca trở về bình an thôi."

"Ừ." Tô Thịnh Dương liền cười, những đường nét nghiêm nghị trên mặt bỗng trở nên ấm áp nhu hòa, do dự một chút vỗ vỗ vào mu bàn tay Tự Cẩm, "Ta biết rồi." Biết thì biết, nhưng hẳn ta lại không có ý định làm một

tướng lĩnh chỉ biết bảo vệ tính mạng của mình trước nhất, làm như vậy thì sau này làm sao còn dám đứng trước binh lính chỉ huy đây?

Chỉ là mấy lời này cũng không dám nói với muội muội, đỡ phải làm nàng sợ hãi lo lắng. Nàng làm sao hiểu những chuyện này.

Tự Cẩm lại hỏi vài câu về tình huống phía nam, Tô Thịnh Dương nói sơ theo nguyên tắc. Tự Cẩm nghe ra trong lời hăn ta nói có thể hiện sự cấu kết giữa quan viên và hải tặc, thần sắc không khỏi nghiêm túc vài phân, nhìn hăn nói: "Ca, đừng chỉ vội vã đánh trận, đến địa phương thì phải nhớ tạo dựng quan hệ trước với quan viên địa phương." Quan văn giỏi tính kế, sợ bọn họ tính kế ca ca của mình, sợ ca ca hành động theo cảm tính lại nói với hăn ta: "Ca ca cứ nhớ, muội còn ở hậu cung, bây giờ nước lên thì thuyền lên. Không biết bao nhiêu người muốn tính kế hãm hại nhà chúng ta, để muội và Đại hoàng tử thất sủng trước mặt hoàng thượng, cho nên ca ca cần lưu tâm nhiều hơn."

Tô Thịnh Dương vốn nghĩ muội muội quá mức căng thẳng, nhưng nghe nàng nói như vậy cũng cảm thấy có lý. Sự tình quan hệ đến chính hăn ta thì hăn ta cũng không quan tâm lắm. Nhưng nếu như quan hệ đến muội muội và Đại hoàng tử, Tô Thịnh Dương nghiêm túc gật gật đầu, "Yên tâm."

Lúc ấy Tự Cẩm mới thở phào nhẹ nhõm, huynh muội lại nói thêm mấy lời. Tô Thịnh Dương vẫn mãi do dự, rốt cục vẫn không nhắc bất cứ chuyện gì liên quan đến Tần Tự Xuyên, chẳng may muội muội còn nhớ kỹ hăn ta thì sao bây giờ?

Tự Cẩm cũng do dự, cũng không chủ động hỏi bất cứ chuyện gì liên quan đến Tần Tự Xuyên, vạn nhất lòi đuôi thì sao đây?

Hai huynh muội mặc dù lo lắng khác nhau, nhưng kết quả cuối cùng lại là trăm sông đổ về một biển, Tần Tự Xuyên kia cũng không có xuất hiện trong cuộc nói chuyện lần này.

Đại hoàng tử trăm ngày, Tiêu Kỳ phản bác phe chủ hòa kịch liệt, quyết định xuất binh duyên hải, tiêu diệt hoàn toàn hải tặc. Lệnh cho Đại tướng quân Mục Hoảng Sâu nắm giữ ấn soái, bên phải dẫn đầu là Vũ Khoái, bên trái dẫn đầu là Tô Thịnh Dương, ở giữa là Lật Tân Anh dẫn theo năm vạn binh tinh nhuệ xuất chinh tiêu diệt hải tặc. Trong đó, Tần Tự Xuyên đi theo với tư cách quan văn bình thường, xen lẫn vào ba quân, cùng lên đường xuất chinh.

Thân phận của Tần Tự Xuyên tương tự như giám quân, có thể giám sát và nhận báo cáo về bất cứ tình huống, nhất cử nhất động nào của đại quân.

Bởi vì thời tiết phương bắc rét lạnh, có nơi còn đóng băng. Nhưng phía nam khí hậu ẩm áp cũng không có chuyện băng tuyết xảy ra. Do đó sau khi đại quân xuất chinh một tháng thì trên triều đình Tiêu Kỳ nhận được nhận được tấu chương đầu tiên của Tần Tự Xuyên.

"Thần Tần Tự Xuyên kính bẩm: Đại quân một đường đi đến Lâm Xuyên, ngẫu nhiên gặp hải tặc Lương Cao Chiêm. Kẻ này trời sinh hung bạo, tính cách tàn ác như lang sói. Tụ tập hơn vạn người, kêu gọi nhau tụ tập trên hải đảo, làm hại dân chúng một vùng duyên hải. Mua binh khí, chế tạo thuyền biển, chặn giết quân lính, cướp bóc dân chúng, khiến dân chúng lầm than đồ thán một phương. Dựa theo thần âm thầm điều tra, Lương Cao Chiêm cấu kết với quan lại địa phương, mua chuộc quân lính, ra vào thành thị không có gì lo lắng. Kẻ này tội ác tày trời, không thể xá tội, tội lỗi chồng chất..."

Trong tấu chương còn liệt kê một loạt tội trạng của Lương Cao Chiêm, còn có chứng cứ về việc cấu kết với quan lại địa phương phạm tội, Tiêu Kỳ nhận được tấu chương, phát hỏa ngay tại triều đình. Hắn chỉ trích quan viên hai quận Lâm Xuyên và Thiều Quận, nghiêm lệnh cho bộ Hình điều tra kỹ về việc quan viên và thổ phỉ cấu kết.

Tiêu Kỳ nổi giận như thế còn một nguyên nhân khác. Lúc trước mấy người Ngụy các lão điều tra kỹ vụ địa phương thiếu nợ ngân khố mà không hề nhắc một chữ đến mối quan hệ với hải tặc. Vậy mà Tần Tự Xuyên dâng lên tấu chương, vạch trần việc quan viên dám cấu kết hải tặc, tham ô ngân khố, lén lút trao đổi. Lúc trước vụ án địa phương thiếu nợ ngân khố không biết đã liên lụy bao nhiêu quan viên, những tên bị điểm danh dài dằng dặc như xiên châu chấu. Nhưng mà trước đó Ngụy các lão một chữ cũng không nhắc tới hải tặc, bây giờ đột nhiên nhắc tới quan hệ này nên đám người Ngụy các lão bị Tiêu Kỳ trách mắng ngay trước mặt bá quan.

Tiền triều gió bão ngập trời, bụi mù cuồn cuộn. Trong hậu cung việc có quan hệ Kiều Tiểu Nghi bị thương cũng đã dần dần điều tra ra manh mối. Kể từ sau khi Tiêu Kỳ nói qua, Tự Cấm cũng không hao tâm tốn trí chú ý về việc này. Sau khi nghe được Vân Thường nói đại cung nhân Thư Họa bên cạnh Kiều Tiểu Nghi chết bất đắc kỳ tử, trong lòng liền có đáp án.

Chuyện trong hậu cung, từ thái hậu cho tới hoàng hậu, đều tuyệt đối sẽ không để bất luận tiếng đồn xấu nào lan truyền, ảnh hưởng đến hậu cung truyền đi. Tần phi lục cung gặp chuyện không may, hoàng hậu khó tránh khỏi mang tiếng quản lý thất trách, thái hậu cũng sẽ bị người khác cho rằng dạy bảo bất lực. Ngay cả Tiêu Kỳ cũng có thể bị người khác nói, tề gia không xong sao bình thiên hạ?

Bởi vì lý do này, sau khi Thư Họa chết bất đắc kỳ tử, hoàng hậu chỉ lạnh nhạt nhắc tới đơn giản trước mặt mọi người: "Thư Họa hầu hạ Kiều Tiểu Nghi không tận tâm tận lực cho nên mới để Kiều Tiểu Nghi ngã xuống trên núi giả. Lúc trước vì muốn trốn tội nên một mực khẳng định Kiều Tiểu Nghi bị Sở quý nhân đẩy xuống. Ác nô như thế, chưa kịp hỏi tội đã sợ tội tự sát, đây là tội lớn."

Tự Cấm ngồi ở chỗ kia lắng lắng nghe hoàng hậu tuyên án, Thư Họa chết vì lý do "Sợ tội tự sát", cho nên cả nhà Thư Họa cũng bị liên lụy, đầy đi biên quan làm lính, cả đời không được hồi kinh. Kiều Tiểu Nghi dạy bảo

cung nhân bên cạnh không tốt, phạt cấm túc sao chép cung quy trăm lần. Sở quý nhân mặc dù bị người hãm hại, nhưng là do lời nói và việc làm cũng có chỗ không thoả đáng, mới bị người khác có cơ hội lợi dụng. Hoàng hậu không thiên vị, phạt Sở quý người cũng bị cấm túc sao chép cung quy.

Từ Thái hậu đến Quý phi, không ai mở miệng phản bác. Chuyện này cứ thế nhẹ nhàng kết luận xuống.

Thái hậu và Kiêu Tiểu Nghi bình yên vô sự, chỉ là đáng tiếc cho cung nhân Thư Hòa kia, mình thì chết, người nhà cũng đi theo chịu tội.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 281: Sóng Gió Lại Bắt Đầu (2)

Editor: Hương Cỏ

Tự Cẩm trở lại Hợp Nghi Điện vẫn chưa thể hồi phục tinh thần. Đây chính là hậu cung, chính là chế độ phong kiến vương triều, một người có tội, cả nhà liên lụy.

Ở trong hậu cung này, chủ tử không cho người chết, người tự sát cũng là tội. Người chết thì thoát tội phần mình, nhưng người nhà người sẽ chịu tội thay người. Cho nên trong hậu cung này bao nhiêu tần phi phạm tội, ngay cả tự sát cũng không dám, chỉ có thể chờ bị tuyên án.

Tự Cẩm chỉ cảm thấy lạnh lẽo từ sâu trong lòng. Kiều Tiểu Nghi còn đang dưỡng bệnh, hôm nay ở Phượng Hoàn Cung cũng không nhìn thấy nàng ta. Ngược lại vẻ mặt Sở quý nhân không tốt, sắc mặt tái xanh yếu ớt bị người đỡ xuống. Lúc đó Tự Cẩm nhìn rõ ràng, nàng ta bất mãn nhưng phải cố gắng nuốt những lời muốn nói xuống.

Nhìn ánh mắt Quý phi chỉ bình thản nhìn mọi chuyện, Tự Cẩm liền biết chuyện như thế này khẳng định không phải là lần đầu tiên xảy ra. Cho nên trong hậu cung này con người mới có thể bình tĩnh mà chống đỡ. Ngay cả Tề Vinh Hoa và Đậu Phương Nghi đều mặt không đổi sắc, thấy rõ là nhìn quen rồi.

Duy chỉ có Tự Cẩm có cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Trong Phượng Hoàn Cung, Hoàng hậu nhìn muội muội của mình, sắc mặt xanh mét, sau khi cho lui mọi người hết mới trách cứ: "Bản cung đã

sớm nói với muội rồi, phải giữ khoảng cách với Kiều Tiểu Nghi. Muội lại coi lời nói của Bản cung như gió thoảng bên tai, giờ đã biết sợ chưa?"

"Tỷ tỷ..." Sở Trường Lam thật sự sợ hãi. Hôm đó khi leo núi nàng ta và Kiều Tiểu Nghi một trước một sau cùng đi. Lúc Kiều Tiểu Nghi từ trên núi giả ngã xuống, nàng ta cũng thật túm được áo của Kiều Tiểu Nghi. Nhưng nàng ta có ý giữ lại, nhưng hành động lại bị Thư Họa ngăn cản. Do đó trong mắt người khác liền hóa thành nàng ta đẩy Kiều Tiểu Nghi xuống núi. "Muội không nghĩ tới sự tình có thể như vậy, muội đối với nàng ta không tệ, vì sao nàng ta phải hại muội chứ?"

Mặc dù tính tình Sở Trường Lam không tốt lắm nhưng ở trong cung cũng biết phải thu liễm, nhất là từ khi ở Minh Tú Cung đã có quan hệ không tệ với Kiều Linh Di. Nàng ta nghĩ sao cũng không thể hiểu, vì sao Kiều Tiểu Nghi phải đối với mình như vậy.

"Ngu xuẩn!" Hoàng hậu bóp đầu, "Chỉ bởi vì muội là muội muội của Bản cung, muội cho rằng Kiều Tiểu Nghi sẽ bỏ qua cho muội sao?"

Sở Trường Lam mím môi không nói, gương mặt xanh tái trắng bệnh, "Muội sai rồi, mong tỷ tỷ chỉ điểm."

Thấy cuối cùng thứ muội đã nhận lỗi, hoàng hậu liếc nàng ta một cái, "Lúc muội vào cung, cha đã dặn dò những gì muội còn nhớ không?"

"Còn nhớ." Một lúc lâu sau Sở Trường Lam mới khẽ nói.

"Nếu muội tiến cung là đến giúp Bản cung, như vậy cứ đàn ông ở trong cung mình, đừng gây thêm rắc rối cho Bản cung."

"Nhưng... Nhưng người nhà hy vọng muội có thể sinh hạ hoàng tử. Nhưng bây giờ Hoàng thượng..." Đều bị Hi Phi độc bá chiếm giữ, lời này Sở Trường Lam không dám nói ra khỏi miệng. Nàng ta biết rõ Hi Phi là người tỷ tỷ nâng đỡ, bây giờ nàng ta còn phải nhìn tỷ tỷ sống qua ngày.

Hoàng hậu nghe vậy nhìn chăm chăm muội muội của mình, "Bây giờ ngay cả Quý phi còn phải lui về phòng thủ, Kiều Tiểu Nghi là thanh mai trúc mã của Hoàng thượng còn không dám làm gì. Cho dù Bản cung có lòng giúp muội, muội cho rằng có thể dễ dàng thành công sao? Nếu muội có thể có thủ đoạn như Hi Phi, Bản cung tự nhiên là vui khi việc thành. Nếu muội không có thủ đoạn của nàng ta khiến Hoàng thượng quan tâm, tốt nhất muội an phận thủ thường cho Bản cung. Nếu không muội sẽ đi theo vết xe đổ của Kiều Tiểu Nghi."

Sở Trùng Lam sợ trắng mặt, miệng nói không nên lời.

Hoàng hậu nhìn dáng vẻ này của Sở Trùng Lam cảm thấy cực kỳ đau đầu, phát phát tay cho nàng ta lui ra. Đợi nàng ta đi rồi, Đồng cô cô hạ giọng khuyên nhủ: "Nương nương, nghĩ thoáng một chút. Sở quý nhân sẽ suy nghĩ cẩn thận mà. Người mới tiến cung đều đang tuổi thanh xuân, như hoa chớm nụ, khó tránh khỏi chịu không được. Ngày giờ còn dài sẽ biết nên làm cái gì bây giờ." Trong cung này, không có nữ nhân nào hiền lành hết. Nếu Hoàng thượng là người tham hoa háo sắc, đương nhiên các nàng sẽ không phải vất vả như thế. Nhưng ai khiến đương kim hoàng thượng lại là người cực kỳ tiết chế, trên phương diện nữ nhân cũng không quá chú tâm. Đừng nói chi bên cạnh còn có một Hi Phi làm bạn, trong lúc nhất thời không nhìn tới người khác cũng là có. Lúc này chính là rèn luyện sự nhẫn nại, ai có thể kiên trì lâu hơn. Hi Phi có thể được sủng ái một năm, hai năm, ba năm, chẳng lẽ còn có thể cả đời không bị Hoàng thượng phiền chán sao? Chỉ là tính thời gian dài hay ngắn mà thôi. Nếu không chịu nổi thì sẽ bị người lợi dụng yên tĩnh lại ở trong giai đoạn này. Nhẫn nại được, có lẽ có thể chờ đến đúng thời điểm.

"Bản cung lo lắng với tính tình như thế cô ta sẽ gây thêm phiền toái cho Bản cung. Lần này chuyện của Kiều Tiểu Nghi là nhờ có Quán Trường An vô tình có được ít chứng cứ, Bản cung mới có thể kết án thuận lợi như thế. Nhưng tiếp theo thì sao? Nếu đồ ngu xuẩn kia lại bị người lợi dụng, chưa

chắc Bản cung có thể giúp cô ta nữa. Sớm biết thế này, lúc trước không nên đáp ứng trong nhà đưa cô ta tiến cung." Lúc này Hoàng hậu thật sự hơi hối hận. Lần này xuất binh tiêu diệt thổ phỉ, Hoàng thượng một người chống lại ý đám đông. Dù cha nàng ta và Tào Quốc công liên thủ cũng không thể ngăn cản Hoàng thượng thay đổi quyết định. Bởi vậy thấy rõ Hoàng thượng bây giờ đã càng ngày càng nắm giữ triều chính. Hoàng thượng bây giờ, sớm đã không còn là nam nhân lúc trước nàng ta đã lấy kia.

Nàng ta nhìn rất rõ tình thế trong cung, nhưng người nhà bên ngoài còn chưa hiểu được lợi hại, lại dám cùng Tào Quốc công liên thủ chống lại Hoàng thượng, quả thực coi lời nàng ta nhắc nhở như gió thoảng bên tai. Hoàng thượng vốn đã khống chế Nội Đình Phủ, lại xây tường vây ngăn cách bên trong, người trong muốn liên lạc với bên ngoài cực kỳ khó khăn. Đã không cho đưa tin tức, còn bị người trong nhà bỏ mặc, trong lòng hoàng hậu quả thực tức giận đến vô cùng.

Cho nên, cứ thế, hoàng hậu đối với Hi Phi lại càng thêm thân thiết.

Nếu như... Nếu như tương lai có một ngày như vậy, nàng ta hy vọng Hi Phi nhớ đến những ân tình này mà hỗ trợ nàng ta.

Hi Phi, lại có Đại hoàng tử... Cũng không phải là Hi Phi lúc trước nữa.

Người người đều thay đổi, ngay cả Quý phi cao quý cũng phải hạ mình liên thủ với Kiêu Tiểu Nghi.

Chớ đừng nói chi trong hậu cung này còn có con gái hai nhà Lý Vương. Bây giờ Hoàng thượng lơ là, nếu là tương lai cần nhà Lý Vương kiềm chế nhà nàng ta và nhà Quý phi, hai người kia cũng có cơ hội nổi bật.

Chỉ cần chịu nhẫn nại, các nàng sẽ có ngày nổi danh. Chỉ nhìn hai người sau khi tiến cung luôn an phận thủ thường thì biết rõ lúc trước khẳng định đã được người trong nhà dặn dò phải hành xử như thế nào.

Vậy mà chính muội muội của mình lại khiến hoàng hậu đau đầu muốn chết.

Đồng cô cô biết rõ hoàng hậu đang lo lắng chuyện gì, suy nghĩ một chút nói: "Hay là nương nương phái mấy người đi qua hầu hạ Sở quý nhân." Nương nương phái đại cung nhân đến chỗ Sở quý nhân, cũng có thể giám sát cô ta. Làm vậy Sở quý nhân làm gì cũng phải có vài phen kiêng kỵ.

Hoàng hậu không muốn phải dùng đến nước này để giám thị muội muội của mình, sẽ tổn thương cảm tình. Nhưng dù bọn họ là tỷ muội lại cũng không có nhiều tình cảm gì, dù sao chưa bao giờ chung đụng qua. Suy nghĩ một chút hoàng hậu đồng ý, sai Đồng cô cô chọn một người trong số mấy cung nhân thông minh đặc dụng bên cạnh mình đưa qua.

"Bây giờ chưa có cách nào, chỉ có thể làm vậy trước đã, cho dù cô ta có oán hận Bản cung, Bản cung cũng không thể để cô ta gây hại cho người nhà và Bản cung." Nếu không phải phụ thân thiên vị mẹ ruột Sở Trường Lam, nghe lời bà ta xúi bẩy, nhất định đưa con gái vào mà đưa một thứ nữ tính cách dịu dàng ôn nhu vào, nàng ta cũng không cần hao tâm tổn trí như thế.

Nghĩ tới đây, chút tình cảm tỷ muội cũng liên dần dần tản đi.

Trong hậu cung này, cho tới bây giờ sẽ không có tình tỷ muội.

Đồng cô cô chọn một người từ tứ đại cung nhân đưa tới chỗ Sở quý nhân. Vì sợ chuyện không dễ dàng lại tự mình đi một chuyến. Nhưng lúc trở lại, mặc dù là cố gắng giấu giếm không để lộ chút gì nhưng nhìn vẻ mặt bà ta, Hoàng hậu cũng nhìn ra được là ăn không ít khổ bên chỗ Sở quý nhân.

Đồng cô cô giữ vững tinh thần che dấu đi, hoàng hậu cũng không truy vấn. Con người đều có mệnh, phúc họa đều là trời định. Nàng ta có thể làm được đến mức này đã là nể tình tỷ muội. Nếu như Sở Trường Lam còn

không biết hối cải, sau này nàng ta cũng sẽ không quan tâm đến cô ta nữa, tự làm tự chịu.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 282: Sóng Gió Lại Bắt Đầu (Cuối)

Editor: Hương Cỏ

Bởi vì chuyện triều đình xuất binh cho nên lễ mừng trăm ngày của Đại hoàng tử sẽ không tổ chức náo nhiệt. Hoàng thượng không nói, hoàng hậu cũng không chủ động nhắc tới. Nhưng vẫn âm thầm chuẩn bị một phần quà tặng, đều là đồ chơi của trẻ con, cho người mang sang Hợp Nghi Điện. Lần trước Hi Phi đã nói qua, nếu như không phải vì tiết trời lạnh sợ Đại hoàng tử bị nhiễm phong hàn, nàng sẽ bế Đại Hoàng Tử đến Phượng Hoàn Cung cho nàng ta xem một chút.

Xem một chút cũng tốt. Ngay cả Hi Phi còn biết báo đáp mình như thế nào, lại nhìn bản thân thân muội muội đã làm cái gì chứ. Hi Phi có thể để Đại hoàng tử thân cận với nàng ta, xét trên bất cứ khía cạnh nào cũng khiến Hoàng hậu hết sức hài lòng. Đại hoàng tử thân cận nàng ta, tương lai sẽ có tình cảm nhiều với mình. Nàng ta đã không thể sinh con, đương nhiên là chuyện tốt.

Hi Phi... Người thông minh như thế, rộng lượng như thế cũng thật làm cho hoàng hậu thở phào nhẹ nhõm. Nếu như Hi Phi không chịu để cho Đại hoàng tử thân cận nàng ta, nàng ta sẽ không dám giữ nữa. Một tần phi xúi giục con trai không thân cận mình thì dựa vào cái gì còn muốn mình chờ, có phải ngại tính mạng mình sống quá lâu chẳng?

Trong Hợp Nghi Điện, Tự Cẩm nhìn Đồng cô cô đưa tới quà tặng, khom mình thi lễ về hướng Phượng Hoàn Cung, tạ ơn hoàng hậu ban thưởng, lại cười nói với Đồng cô cô: "Dạo này Đại hoàng tử có thể tự ngóc đầu lên,

đặc biệt thích những đồ chơi nhỏ này. Nường nường thật là có tâm, tần thiếp thay Đại hoàng tử tạ ơn nường nường."

Đồng cô cô nhìn Đại hoàng tử trắng trẻo mập mạp, trong lòng cực kỳ yêu thích, nếu Hoàng hậu nường nường có một con trai thế này thì tốt quá.

Tự Cẩm nhìn ánh mắt Đồng cô cô dịu dàng ngắm Thánh nhi, trong lòng nghĩ nghĩ liền đưa con trai cho Đồng cô cô, "Cô cô nhìn xem, Đại Hoàng tử có vẻ rất thích cô cô. Cô cô bế một chút đi."

"Nô tỳ có thể bế sao?" Đồng cô cô quá bất ngờ, trong nháy mắt liền không biết làm sao mới được. Hi Phi xem đứa con trai này như tròng mắt của nàng, có thể cho mình bế một cái, thấy rõ là cực kỳ tín nhiệm bản thân.

"Từ khi Bản cung tiến cung tới nay, cô cô đã chăm sóc rất nhiều. Lúc trước mang thai Thánh nhi, cô cô cũng là người hao tâm tổn trí không ít, có cái gì mà không thể bế?" Tự Cẩm cảm thấy tình cảm giữa người với người là do nuôi dưỡng mà thành. Bao năm nay hoàng hậu không có tin tức, hơn nữa trước kia Tiêu Kỳ và hoàng hậu cũng không phải là không có quan hệ phu thê. Ngay cả Quý phi cũng có thể sinh hạ công chúa, hoàng hậu không có con rất có thể là có bầu không được. Hơn nữa, nhìn từ thái độ của Hoàng hậu và Đồng cô cô đối với Đại hoàng tử mà xem, sự suy đoán này của mình vẫn rất có lý.

Tự Cẩm không nghĩ tới tranh đoạt vị trí hoàng hậu. Hơn nữa nếu không có hoàng hậu âm thầm bảo vệ che chở phía sau, nàng thật sự không thể có cuộc sống thoải mái như vậy ở hậu cung, cũng không thể thuận lợi sinh hạ con trai. Cho nên, Tự Cẩm biết rõ hoàng hậu quan tâm nhất chính là vị trí hoàng hậu này. Nàng không đụng vào vị trí này, cũng rất cảm kích hoàng hậu chiếu cố mình.

Lúc này để Đồng cô cô thích Đại hoàng tử chỉ có tốt chứ không có bất kỳ chỗ xấu nào. Cho dù là Hoàng hậu và Đồng cô cô muốn mưu hại mình

cũng sẽ không hại Đại hoàng tử. Nàng cam tâm tình nguyện để bọn họ thân cận Đại hoàng tử, về sau sẽ có thêm nhiều người che chở cho con trai trong hậu cung này. Đối với Tự Cẩm mà nói là chuyện cầu cũng không được.

Về mặt Đồng cô cô đầy ngạc nhiên mừng rỡ cẩn thận đón lấy Đại hoàng tử. Đại hoàng tử toét miệng cười với bà ta, trong miệng còn thở ra một bong bóng khí. Đồng cô cô vui vẻ không tả được, "Nếu nương nương thấy nhất định rất vui."

Tự Cẩm liền cười, "Đợi đến tiết trời ấm áp, Bản cung sẽ bế Đại hoàng tử đi Phượng Hoàn Cung vấn an Hoàng hậu nương nương. Không có nương nương tên tiểu tử này sao có thể sinh ra khỏe mạnh bình an đến trên đời này như thế. Trong lòng bản cung luôn luôn cảm kích ân huệ của nương nương."

Nghe Hi Phi nói, trong lòng Đồng cô cô thở nhẹ một hơi, suy nghĩ một chút, hạ giọng cực nhỏ nói: "Mấy ngày này nương nương cố gắng đừng đi ra ngoài nhiều."

Tự Cẩm nghe Đồng cô cô nói bèn sững sờ, lại ngẩng đầu nhìn thì đã thấy Đồng cô cô cười trêu chọc Thánh nhi, giống như những lời kia không phải là bà ta nói vậy.

Đợi đến khi Đồng cô cô đi, Tự Cẩm cũng không thể nghĩ ra trong hậu cung này lại sắp xảy ra chuyện gì. Chuyện Kiều Tiểu Nghi đã có kết luận cơ bản, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không thể nảy ra chuyện gì nữa. Như vậy vào lúc này Đồng cô cô nói lời như vậy là có ý gì?

Tự Cẩm không hiểu được Đồng cô cô nhắc nhở, nhưng dù không hiểu cũng vẫn nghe lời không dính dáng tí gì vào mấy chuyện hậu cung. Chỉ cách vài ngày Đồng cô cô nói, đột nhiên trên triều đình có người dâng tấu chương tố cáo Tào Quốc công cấu kết thổ phỉ, trong này lại liên lụy đến cả Kiều gia.

Trong nháy mắt Tự Cầm liền hiểu được ý của Đồng cô cô, đây là trên triều đình sóng gió lại bắt đầu, chỉ sợ hậu cung cũng không an tĩnh theo.

Được Đồng cô cô nhắc nhở, Tự Cầm liền hạ quyết tâm co đầu rút cổ ở Hợp Nghi Điện, kiên quyết không dính vào tranh đấu trong hậu cung.

Cũng không phải nàng nhất gan sợ phiền phức, mà là nàng cảm giác được đây là ván cờ lớn Tiêu Kỳ đang xếp đặt, hơn nữa còn là hành động nhằm phân liệt thế gia. Ngoài ra nàng cũng mơ hồ cảm giác được, lần này ca ca của nàng xuất chinh, nói không chừng cũng là một phần trong kế hoạch của Tiêu Kỳ.

Vị Hoàng đế như Tiêu Kỳ đương nhiên không có thói quen nói ra hành động của mình với một nữ nhân. Cho nên hẳn không nói Tự Cầm cũng liền không hỏi. Hơn nữa, Tự Cầm còn có loại cảm giác kỳ quái, Tần Tự Xuyên cũng bị hoàng đế an bài xuất chinh cùng đại quân lần này. Dựa vào Tần Tự Xuyên sau khi giành được trạng nguyên trở thành một thủ hạ trung thành của Tiêu Kỳ. Người này sức chiến đấu hung hãn, mặc dù không thể nói là đánh đâu thắng đó nhưng cũng tuyệt đối được xưng là chiến tích lẫy lừng.

Nếu lần này xuất chinh có nhân tài như thế, chắc hẳn an toàn của ca ca nàng vẫn có thể bảo đảm mấy phần.

Không biết rõ rốt cuộc Tiêu Kỳ muốn làm gì, nhưng Tự Cầm có thể làm một khán giả đạt tiêu chuẩn, tận lực không để cho mình trở thành vật cản trong hậu cung kiềm chế Tiêu Kỳ, cho nên nàng phải gọn gàng né tránh vũng bùn này.

Nữ nhân đều có trực giác cực kỳ đáng sợ. Tự Cầm mới chỉ được Đồng cô cô nhắc nhở, trong lòng còn nghĩ tới lần này người nhà Hoàng hậu và Quý phi đều có dính líu vào, không biết hai nữ nhân hiền hách nhất trong hậu cung sẽ lựa chọn thế nào.

Vừa lúc đó, Quý phi phát thiệp mời thưởng tuyết đầu mùa, Tự Cầm tự nhiên cũng nhận được.

Phương bắc tuyết rơi, phía nam chiến báo không ngừng truyền đến. Mấy ngày nay Tiêu Kỳ cơ hồ thức trắng đêm thắp đèn duyệt tấu chương. Ánh mắt vẫn lên tia máu. Tự Cầm bèn giám sát kỹ càng, mỗi ngày dâng lên cho hắn các loại thuốc bổ đa dạng để bồi bổ sức khỏe cho hắn.

Ngâm trà lài cầu kỳ để giải nhiệt, có tác dụng mát gan bổ mắt Tự Cầm chính mình bưng qua. Bên cạnh còn có Thánh nhi bập bẹ y y nha nha và tiếng chuông lạnh lót. Trong thư phòng nhỏ đối diện, Tiêu Kỳ đang xem một bản tấu chương, trán hắn nhăn đến nỗi có thể kẹp chết con ruồi.

Đặt trà ở trên bàn, Tự Cầm cũng không quấy rầy hắn, lại lặng lẽ ra ngoài. Tiêu Kỳ chăm chú ngồi viết, cũng không chú ý tới Tự Cầm vào lại đi ra. Đợi đến khi hắn phục hồi tinh thần lại, liền nhìn thấy trên mặt bàn có một chén trà lài còn ấm, bèn bưng lên nhấp một miếng, nhiệt độ phù hợp, hương thơm man mát, một ngụm uống hết.

Uống một chiếc trà nhưng là trong mắt lửa giận lại không biến mất chút nào. Vốn chỉ là nghĩ xuất binh trấn áp một đám hải tặc, giành lại uy phong của vương triều. Ai biết trận này vừa đánh lại hung hăng quật lại chính mình.

Hải tặc hung hăng ngang ngược, quan viên không liêm khiết, giả mạo tên thương nhân hóa thành đạo phi, thậm chí cả tộc đều tham gia trộm cướp. Đây là triều chính bại hoại đến mức nào mới có thể khiến cả gia tộc cam tâm tình nguyện làm hải tặc kiếm tiền, gieo họa dân chúng?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 283: Không Có Gì Quan Trọng Hơn Là Người Khác Cướp Đi Hoàng Thượng (1)

Editor: Hương Cỏ

Tiêu Kỳ vẫn tự cho là mình là vị minh quân, từ khi đăng cơ tới nay, cần nhắc lợi hại, thực thi minh chính, gia ân quan viên, lợi cho dân chúng. Nhưng hẳn tuyệt đối không thể tưởng được những quan viên này lại có thể to gan lớn mật lừa trên gạt dưới. Mệnh lệnh của triều đình không được thi hành, làm dân chúng địa phương cho rằng hẳn là hôn quân, dân biến khởi nghĩa, hóa thành thổ phỉ...

Hắn ngồi ở đây trên ngôi vị hoàng đế cao vợi, cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng đều không nghe thấy.

Tất cả tin tức, tất cả ... đều bị mấy thế gia cầm giữ. Hắn trở thành một Hoàng đế bị điếc bị mù, ha ha, có bao nhiêu châm chọc.

Vua của một nước, trong mắt bao người chẳng qua chỉ là một vật bài trí mà thôi.

Bình định trộm cướp vốn là nhiệm vụ trọng yếu của lần xuất chinh này, lại không nghĩ liên lụy ra chuyện tày trời thế kia. Lúc trước Ngụy các lão điều tra vụ án nợ ngân khố. Ban đầu không thuận lợi nhưng sau đó mọi sự cực kỳ trôi chảy. Lúc đó Tiêu Kỳ còn hơi đặc ý, nghĩ rằng đây chính là uy phong hoàng đế, chỉ cần hẳn muốn tra thì có thể tra rõ.

Nhưng bây giờ thì sao?

Tiêu Kỳ chỉ cảm giác hận đến nỗi không thể đem những kẻ này rút gân lột da. Bây giờ từ Tần Tự Xuyên bí mật báo cáo trên tấu chương mới có thể thấy rõ ràng. Lúc trước Ngụy các lão điều tra vụ án nợ ngân khố, sở dĩ thuận lợi như thế căn bản cũng không phải là thế gia sợ hãi. Mà bọn họ nguyện ý dùng một vụ án nợ ngân khố nho nhỏ để lừa gạt người điều tra, hòng che giấu đi hắc động hải tặc thật lớn kia.

Kết quả, đám người Ngụy các lão có thể thuận lợi báo cáo kết quả điều tra án nợ ngân khố, mấy thế gia kia cũng điềm nhiên như không che giấu căn nguyên nạn trộm cướp. Chỉ có hãn giống như kẻ ngốc, cho là mình uy phong vô biên. Hóa ra là bị mấy người này liên thủ giều cột.

Tiêu Kỳ nắm tấu chương của Tần Tự Xuyên và Tô Thịnh Dương, hận không thể nghiền nát thành tro bụi.

Tự Cẩm ở phòng ngoài đang dỗ con trai ngủ thì nghe trong phòng bên có tiếng đồ sứ đồ vỡ loảng xoảng, trái tim bất giác nhảy liên hồi. Con trai vừa mới lim dim ngủ, nghe tiếng động bị giật mình, lại trợn trợn muốn khóc. Tự Cẩm vội vàng bế con đi lại trong phòng ru khe khẽ, chỉ sợ tiếng con khóc chọc tức Tiêu Kỳ đang nổi giận.

Lúc ấy Tự Cẩm này mới phát giác, kỳ thật Tiêu Kỳ như vậy mới chân chính là Tiêu Kỳ, tính cách bá đạo cường thế mạnh mẽ.

Đứa bé rầm rì trong lòng mẫu thân dịu dàng dụ dỗ cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ. Tự Cẩm không dám đặt con trai nằm ở đây, chỉ sợ Tiêu Kỳ lại quăng thứ gì đó, làm con trai đang ngủ say bị dọa giật mình thì không tốt. Nàng lấy chăn bọc con lại rồi tự mình bế con về thiên điện, bà vú đã chờ từ sớm.

Thấy Hi chủ tử tự mình bế Đại hoàng tử về, bà vú vội bước lên trước đón lấy, nhẹ nhàng đặt đứa bé nằm ở trên giường, đắp kín mền, thả màn lụa xuống.

Tự Cẩm thở nhẹ một hơi, dặn dò mọi người trông nom con trai cẩn thận rồi mới đi sang chính điện.

Mới vừa bước vào cửa, liền nhìn thấy Quản Trường An khom người từ trong nội điện lui ra ngoài, trên người còn có một dấu chân thật to. Quản Trường An thấy Tự Cẩm, bất chấp cả dáng vẻ chật vật của mình, vội vàng đi tới hành lễ vãn an. Tự Cẩm cũng không hỏi Quản Trường An chuyện gì xảy ra, gật gật đầu rồi để Quản Trường An đi làm việc.

Tự Cẩm cũng nhìn thấy trong tay Quản Trường An đang nâng mấy tấu chương, hẳn là Tiêu Kỳ sai hẳn ta mang ra ngoài.

Đối mặt với Tiêu Kỳ nổi giận thế này, Tự Cẩm là thật sự bị áp lực. Kỳ thật nàng không muốn có mặt lúc này khiến người ta chán ghét. Chẳng may Tiêu Kỳ giận cá chém thớt, trút giận lên đầu nàng thì sao?

Nhưng nàng lại cảm thấy nếu bỏ mặc thì sẽ ảnh hưởng bất lợi đến tình cảm hai người bồi dưỡng bấy lâu nay. Suy nghĩ cực kỳ rối rắm, Tự Cẩm vẫn nuốt nước miếng, cố gắng nặn ra một bộ mặt tươi cười quyết định đi vào thăm dò một chút, dù sao cũng phải biểu đạt sự quan tâm của mình. Sau đó, nếu thấy khí sắc hẳn không tốt thì sẽ lập tức liền lui ra ngoài, tuyệt đối không để cho hẳn có cơ hội nổi giận mình. Dù sao Tiêu Kỳ là hoàng đế, không phải là bạn trai hiện đại nhị thập tứ hiếu, đánh một hồi cũng không có việc gì. Nàng dám đánh hoàng đế ư? Không muốn sống sao.

Ngụy trang cho mình ý chí mạnh mẽ, Tự Cẩm bày ra một khuôn mặt ôn nhu như nước, vén rèm cửa lên, tỏ vẻ thấy chết không sờn đi vào. Vừa đi vào thì thấy trên mặt đất có một khoảng đất ẩm ướt, rõ ràng là đã được lau chùi qua, trên bề mặt chỉ còn lại chút dấu vết. Xung quanh còn vương vãi mấy mảnh giấy, có lẽ là Quản Trường An vội vã ra ngoài nên thu dọn chưa sạch sẽ. Đi vào cửa, Tự Cẩm liền cảm nhận được bầu không khí cực kỳ nặng nề áp lực. Nàng lặng yên, trước tiên tự mình ngồi xổm người xuống thu dọn mấy giấy tờ còn vương vãi. Thuận tiện nhìn một cái, chỉ thấy chữ

viết Tiêu Kỳ như rồng bay phượng múa ngay trên đầu trang giấy. Phong cách viết chữ theo lối viết thảo, nàng nhìn mãi cũng không hiểu, xấu hổ quá.

Thu dọn sạch sẽ xong, Tự Cẩm đặt tất cả lên bàn nhỏ gần cửa sổ, sau đó nghe Tiêu Kỳ nói: "Mấy thứ này kêu người hầu thu dọn là được, nàng ngồi xuống đi."

Giọng nói cứng nhắc, có lẽ còn chưa tiêu tan hết cơn giận của hoàng đế bá đạo. Tự Cẩm cũng tỏ ra bình thường, coi như không có cảm thấy cái gì khác thường, nhẹ nhàng trả lời "Thuận tay thu thập thôi, Hoàng thượng bận việc của người, thiếp chỉ vào xem một chút." Nếu tâm trạng người không tốt, ta lập tức liền rút lui.

"Thánh nhi ngủ rồi sao?"

"Dạ, mới vừa ngủ, đã bế sang thiên điện." Tự Cẩm nói, lấy một chén trà mới rót trà cho hẵn rồi đi đến đặt lên bàn. Vừa mới bưng vào là một bộ ấm trà Tứ quân tử, bị hẵn ném vỡ một cái, sau này ba cái kia cũng không thể sử dụng nữa. Đúng là phá gia chi tử! Về sau sẽ không cho hẵn dùng bộ ấm trà nguyên vẹn nữa!!!

Tiêu Kỳ không phát giác Tự Cẩm u oán, cầm bút trong tay đập trên giá bút. Tự Cẩm bị giật nảy mình lên, nghe thấy Tiêu Kỳ cả giận nói: "Mấy kẻ này, trăm sẽ trừng trị cả đám."

Nhìn hẵn tức thở hỗn hển, Tự Cẩm nhịn không được đưa mắt liếc sang một cái, sau đó liền nhìn thấy mấy chữ giật mình "tàn sát hàng trăm dân chúng...." Sau đó, liền không có sau đó..

Tự Cẩm cũng không dám nhìn nữa, khó trách tức đến nổi hóa thành bạo long.

"Mấy kẻ này không chỉ cả gan làm loạn, còn coi trẫm như đứa ngốc. Dám lừa trên gạt dưới, tự cho rằng mình làm kín kẽ, giọt nước không lọt. Nếu không phải lần này phải binh xuất chinh, có nhân tuyến của trẫm nhìn chăm chăm, chỉ sợ còn không biết mấy quận duyên hải kia đã thối nát đến tận gốc rễ rồi."

Tự Cẩm ngay đơ khuôn mặt, kỳ thật nàng không muốn nghe một chút nào, thỉnh cầu đừng nói nữa!

Nhưng Tiêu Kỳ ở trước mặt người khác thì luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng cao thâm, giả trang vẻ sâu không lường được. Nhưng trước mặt Tự Cẩm thì không tự chủ mà bộc lộ nguyên hình, quả thực đã bộc phát ra cả ngọn núi lửa đang bị đè nén mấy ngày nay.

Bị bắt buộc phải nghe người khác xả cơn tức Tự Cẩm rất khổ bức.

Sau đó, lần này có sau đó, vì chuyện này có liên quan đến an toàn và tính mạng của ca ca nên Tự Cẩm rất nhanh đã bị lửa giận của Tiêu Kỳ kéo đến chiến tuyến chung kẻ thù. Lũ người này trong mắt không có vương pháp, lừa trên gạt dưới cũng thôi, lại còn dám cấu kết thổ phỉ, giả thương nhân cướp bóc quan khố. Sau khi lấy danh nghĩa hải tặc giết người cướp của đốt nhà, quan viên địa phương còn dám đòi bạc bên Hộ bộ, nói là dùng bạc tiêu diệt thổ phỉ, còn đòi vũ khí của Bộ binh muốn tự mình tiêu diệt hải tặc. Toàn bộ tiền bạc quốc gia chui hết cmn vào bụng lũ chó quan lại này.

Rõ ràng là trong ngoài cấu kết, ăn hải tặc hiếu kính, còn muốn cướp bóc quốc khố của hoàng đế.

Khó trách Tiêu Kỳ bị tức hóa bạo long, Tự Cẩm cũng bị tức giận đến sầm đen mặt mũi. Sau đó trong nháy mắt nàng liền ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng. Ca ca của nàng đi tiêu diệt hải tặc, sau đó không cẩn thận tra được chân tướng quan viên này cấu kết hải tặc, có khi nào sẽ bị diệt khẩu chăng?

Sau đó Tự Cầm lo lắng trùng trùng túm lấy long bào của Tiêu Kỳ, "Ca ca thiếp không sao chứ?"

Tiêu Kỳ thấy Tự Cầm lo lắng như vậy, lại hơi hối hận nói nhiều thế với nàng làm gì, giờ tay bóp trán, "Không có việc gì, bên cạnh hắn ta còn có Tần Tự Xuyên đi theo."

Cũng là bởi vì có Tần Tự Xuyên mới làm người ta không yên tâm mà. Hai nhà có đại thù huỷ hôn đấy. Nhưng trước mặt Tiêu Kỳ, Tự Cầm cũng không thể nhắc tới chuyện này, ưu thương cuộn cuộn.

Phải làm thế nào mới tốt đây?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 284: Không Có Gì Quan Trọng Hơn Là Người Khác Cướp Đi Hoàng Thượng (2)

Editor: Hương Cỏ

Tự Cẩm tức giận, cảm thấy những chuyện này đều là những kẻ quý tộc thế gia lòng tham không đáy làm ra. Không cho ta sống khá giả, hết thầy các người cũng đều không thể tốt được!

"Đám người này quả thực quá xấu xa." Giây phút này Tự Cẩm rất đồng tình với Tiêu Kỳ.

Có Tự Cẩm cùng chung mối thù trợ uy, Tiêu Kỳ cảm thấy cơn tức giận trong lòng kia mới tiêu tan chút ít, thở dài nói: "Những người này đều là công khanh thế gia mấy đời nối tiếp nhau, gia tộc danh vọng, công lao lý lịch đều là từng đời từng đời tích lũy. Đến bây giờ đã là một uy hiếp rất lớn." Mặc dù đã mở khoa thi nhưng nếu muốn mở rộng phổ biến thì cần phải có thêm thời gian.

"Đúng vậy. Có điều từ trước đến nay, việc tuyển chọn quan viên đều dựa trên lý lịch và tiến cử là chính, cho nên toàn bộ hệ thống quan lại hình như đều nằm trong tay mấy nhóm thế gia. Do đó xuất hiện loại chuyện lừa trên gạt dưới thế này cũng chẳng có gì kỳ quái. Làm sao mà trách Hoàng thượng được. Là do mấy kẻ này quá vô sỉ mà thôi."

Tiêu Kỳ ngại ngùng nhìn người đang tức giận hơn cả mình kia một cái, không ý thức được cơn giận của mình đã tiêu tan hoàn toàn. Mấy ngày nay, một mình hăn phải đối mặt với bão táp quá sức đè nén, rất nhiều chuyện cũng không thể nói với ai. Nói ra, người khác nghe cũng chưa chắc đã hiểu

và không nhất định được ủng hộ, chỉ biết nói hăn làm hoàng đế quá buồn cười, dám cố gắng chống lại thế gia mấy trăm năm.

Nhưng mấy năm qua, hăn từng bước từng bước thu hồi những quyền lợi vốn dĩ thuộc về vương triều từ tay thế gia. Nhưng xét ra vẫn chỉ quá nhỏ bé. Đối với bọn họ có lẽ chẳng ảnh hưởng chút nào đến lợi ích hoặc sự tồn tại vững bền kia.

Kỳ thật trong chuyện này, Tiêu Kỳ thật sự cũng hiểu lắm mấy kẻ này. Dù sao chuyện quan viên và hải tặc cấu kết bọn họ giấu giếm rất kỹ. Vì ích lợi quá lớn nên đã khiến bọn họ ủng hộ những hành vi này trong bóng tối. Nhưng ai mà biết lại xuất hiện một người trùng sinh Tần Tự Xuyên. Chuyện này vốn dĩ phải kéo dài thêm vài năm nữa nhưng lại bị hăn ta mượn lần tiêu diệt này mà vạch trần hoàn toàn.

Chuyện xảy ra lần này không chỉ kinh hãi đến Tiêu Kỳ mà cũng làm cho nhóm thế gia kia bất ngờ kinh động. Sự việc quá đột ngột, hai bên đều đang giả bộ trấn định, chính là muốn thăm dò xem những động tác tiếp theo của đối phương mà thôi.

Tiêu Kỳ thì đang ghen đến nội thương nhưng cũng cố gắng chịu đựng muốn nhìn xem mấy kẻ này lấy gì làm lý do để dẹp loạn lửa giận của mình. Ai biết Tiêu Kỳ ghen chờ thì mấy thế gia quý tộc kia cũng ghen chờ đợi phản ứng của Tiêu Kỳ, sau đó mới lên kế sách ứng đối tương ứng.

Hai bên đều ghen tới mức nội thương.

Giăng co kiểu này, địch không động ta không động, quả thực quá mệt óc.

"Mấy người này chiêu tập môn khách, che chở thân thích, mua chuộc quan viên, cấp nhà ở, miễn ăn uống, miễn thuế, chỉ cần trung thành làm việc. Do đó không ít dân chúng bình dân tranh nhau gia nhập vào, trở thành tay sai, hầu hạ của thế gia quý tộc. Chính bởi vì như thế, căn cơ bọn họ mới

có thể càng ngày càng sâu, khó có thể một lần hành động mà diệt trừ cho hết." Tiêu Kỳ mặt trầm như nước.

Tự Cẩm cố gắng hồi tưởng những ký ức trong đầu, nghĩ một hồi lâu mới nói: "Kỳ thật trong này cũng không phải hoàn toàn không có mâu thuẫn. Mấy người này trở thành môn khách nhưng cơ bản cũng không có hộ khẩu chính thức. Con cái sinh ra cũng không được chính danh. Hơn nữa mấy quý tộc thế gia coi trọng nhất là quy củ. Không cùng dòng dõi không được phép lấy nhau, thậm chí thân phận khác nhau còn không được phép cùng bàn ngồi chung nói chuyện. Những quy định khắt khe, chịu sự áp chế của thân phận địa vị như vậy kỳ thật cũng không phải là ai nấy đều thích. Nếu như có một cơ hội thích hợp, con người ai không muốn quang minh chính đại sống dưới ánh mặt trời chứ."

Tiêu Kỳ nghe vậy liền nhìn về phía Tự Cẩm, ánh mắt của hai người chạm vào nhau bỗng chốc văng lên tia lửa. Hiển nhiên hai người đều nghĩ đến một điểm.

"Chỉ cần trăm có thể cho bọn họ tiền đồ và địa vị."

"Vâng, Hoàng thượng chính là người có tư cách nhất cho bọn họ những thứ đó. Muốn nhận được những điều đó, bọn họ sẽ phải trả giá bằng sự trung thành, giống như bọn họ đang dựa vào thế gia vậy. Có điều những thứ nhận được từ Hoàng thượng là tiền đồ quang minh chính đại, không phải sợ hãi rụt rè không dám nhìn ai, là có thể làm rạng rỡ vinh quang tổ tông."

Tiêu Kỳ gật gật đầu, trong nét mặt thể hiện sự hưng phấn không kìm chế được, "Thế gia quý tộc vốn đã có thái ấp ban thưởng, thân phận quý tộc có thể thừa kế, lại còn có thể tận dụng lương thực, vải vóc, sức người trong dân chúng. Tình thế như vậy nhất định phải phải cắt đứt từ từ mới được." Cho nên lần này hẳn mới có thể quyết đoán xuất binh tiêu diệt, chính là muốn thu hồi binh quyền.

Nhưng thế này còn chưa đủ, xa nữa cũng không đủ. Hắn còn cần nhiều người hỗ trợ, phổ biến chính lệnh, khai mở khoa thi. Đến năm tới cũng đã ba năm mở khoa thi, ý nghĩ của Tiêu Kỳ càng bay càng xa. Hy vọng năm tới này, trong các thí sinh đi thi lại có thể xuất hiện thêm nhiều nhân tài đặc lực như mấy người Tần Tự Xuyên.

Tự Cẩm thì nghĩ ngắn hơn so với Tiêu Kỳ, nàng chỉ hy vọng Tô Thịnh Dương có thể bình an trở về. Do đó nàng chỉ chú ý một phần, mà Tiêu Kỳ là nhìn tổng thể. "Vậy trước mắt phải xử lý thỏa đáng chuyện tiêu diệt thổ phi lần này mới được." Tự Cẩm kéo đầu óc Tiêu Kỳ đang xa bay trở về.

"Vốn lần xuất binh này chủ yếu là thăm dò, không nghĩ tới lại nhận được sự bất ngờ đáng giá như thế." Tiêu Kỳ cười lạnh một tiếng.

Tự Cẩm nháy mắt mấy cái, "Thiếp nhớ được, lần này dẫn đầu bên phải là người của Tào Quốc công, ở giữa là người của Vệ quốc công." Ngoài ra ca ca nàng dẫn đầu bên trái là người của Hoàng đế, mấy thế lực lớn phân bố rất đều nha. Cho nên, có phải chính vì như vậy mà quý phi đang cố gắng tìm liên minh liên thủ trong hậu cung, muốn tạo thành một liên minh đối kháng với Tiêu Kỳ hay không? Vì vậy nàng cũng nhận được thiệp mời. Nhưng chẳng lẽ Quý phi không biết, mình không bao giờ cùng một phe với nàng ta.

Như vậy, quý phi đưa thiệp mời cho nàng là vì cái gì?

Quý phi đã có hành động, như vậy hoàng hậu sẽ lựa chọn thế nào? Đứng ở bên hoàng đế hay là đứng bên cạnh gia tộc mình?

Không lẽ các nam nhân ở ngoài cung mưu đồ, các nữ nhân trong hậu cung cũng phải liên thủ đấu tranh sao?

Bây giờ Tự Cẩm đã hiểu được, vì sao mà trong các đợt tuyển tú nữ, các con gái của thế gia đều được giữ lại. Có phải ngay khi có kế hoạch tuyển tú thì Tiêu Kỳ cũng đã nghĩ kỹ bước tiếp theo phải đi như thế nào. Đưa những

người này vào cuộc chiến là muốn cho các thế gia tự tranh đấu, hoặc là Tiêu Kỳ muốn mượn đao giết người?

Như vậy, nếu như Tiêu Kỳ muốn lợi dụng lực lượng của các tú nữ mới tiến cung, có phải hẳn sẽ sung hạnh những nữ nhân kia không?

Sự tình xoay một vòng, Tự Cầm thành công đem đại sự triều đình phát triển đến ghen tuông hậu cung ghen.

"Trẫm chuẩn bị tự mình nam hạ."

"Có phải Hoàng thượng muốn sung hạnh người khác không?"

Hai người trăm miệng một lời, sau đó, sắc mặt hai người cùng tối sầm.

"Không được."

"Nói bậy!"

Hai người lại trăm miệng một lời.

Bốn mắt nhìn nhau, sắc mặt hai người đều cực kỳ quỷ dị. Tự Cầm còn lo lắng ghen tuông gì nữa, nắm chặt tay áo Tiêu Kỳ, "Lúc này người nam hạ quá nguy hiểm, tuyệt đối không được."

"Trẫm muốn đi xem giang sơn của mình, đi xem thần dân của mình, đi xem địa phương dân chúng bị lũ quan vô lại kia gieo hại. Chỉ có chính trẫm đi một chuyến, bọn họ mới biết trong lòng trẫm mang thiên hạ, thương muôn dân. Bọn họ chỉ là bị lũ quan viên kia lừa gạt. Trẫm, sẽ đích thân trả lại công đạo cho bá tánh dân chúng."

Cho nên, đối mặt với một hoàng đế muốn đi giành lại danh tiếng cho mình nằng vô lực ngăn cản. Nhưng con trai còn quá nhỏ, Tự Cầm căn bản không thể nào đi theo Tiêu Kỳ cùng nhau xuống phía nam.

Trong nháy mắt Tự Cầm trầm mặc. Nàng không dám có ý kiến nữa.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 285: Không Có Gì Quan Trọng Hơn Là Người Khác Cướp Đi Hoàng Thượng (3)

Editor: Hương Cỏ

Nhìn vẻ mặt của Tự Cẩm, Tiêu Kỳ cảm thấy đau đầu. Lại nhớ tới câu nói nàng vừa mới bật thốt ra. Cũng không biết nghĩ ngợi lung tung như thế nào mà lại nảy lòng ghen lúc này. Bây giờ hẳn còn có lòng dạ nào mà sung hạnh ai khác, bao nhiêu tâm tư đều bị nàng giữ hết rồi còn gì.

Nhìn vẻ mặt buồn bực của Tự Cẩm, Tiêu Kỳ kéo nàng tới, "Thánh nhi còn quá nhỏ, trẫm không yên tâm để con ở lại một mình trong cung, cho nên lần này nam hạ không thể mang nàng theo. Chuyến này trẫm nhất định phải đi. Để nàng ở lại trong cung, ta cũng rất lo lắng. Nàng phải biết quan tâm mình, chăm sóc con trai cho tốt, chờ ngày ta trở lại. Trẫm sẽ để Đồng Ý lưu lại bên nàng, tìm thêm một quản sự cô cô có kinh nghiệm để giúp nàng xử lý mấy việc vặt. Mấy người Vân Thường hầu hạ bên người cũng đủ, nhưng nếu gặp đại sự thì phải có quản sự cô cô mới được..."

Hắn nói cứ như lập tức đi ngay vậy. Tự Cẩm nhin không được ôm người Tiêu Kỳ không chịu buông tay, "Vậy Hoàng thượng không được phép mang bất kỳ nữ nhân nào đi, cũng không được phép mang người nào trở về."

Tiêu Kỳ:...

Hắn rõ ràng dặn dò chính sự đứng đắn, kết quả nàng lại chỉ chú ý mấy chuyện vặt vãnh. Cảm giác mệt mỏi này quả là không thoải mái.

Cho nên, thế giới của nam nhân và nữ nhân, vĩnh viễn không ở chung một đường.

Thở dài trùng trùng, Tiêu Kỳ cảm giác mình không thể trông cậy vào Tự Cầm được. Hắn vẫn phải tìm một quân sự cô cô nhiều kinh nghiệm để hỗ trợ nàng thôi.

"Ta đang nói chính sự với nàng."

"Đối với thiếp đâu chính là chính sự trọng yếu nhất."

"Có thể nói lý hay không?"

"Nói lý với nữ nhân, Hoàng thượng nói giỡn sao?"

Tiêu Kỳ quyết định im luôn. Hắn nam hạ là vì đại sự triều chính, nào có lòng dạ thanh thản mà đi hái hoa bắt bướm. Hiển nhiên người nào đó rơi vào vạc dấm chua đã không để ý tới điều này.

"Trong lòng thiếp, không có gì quan trọng hơn là người khác cướp đi Hoàng thượng."

Sau đó, không có sau đó nữa. Tiêu Kỳ liền đẩy Tự Cầm ngã xuống.

Tự Cầm cố gắng vùng vẫy. Ta cũng đang nói chính sự mà, người đừng nhiệt tình như lửa thế được không. Sao chuyện này lại phát triển tới chỗ quỷ dị thế này chứ, không đứng đắn chút nào vậy?

Rõ ràng ban nãy bọn họ đang nói chính sự mà?

"Trong lòng thiếp, không có gì quan trọng hơn là người khác cướp đi Hoàng thượng."

Một câu nói như vậy, khiến cảm xúc Tiêu Kỳ bỗng chốc nhận nhạo. Cảm giác trở thành một phần trọng yếu trong sinh mệnh của người khác khiến

cho thân thể lẫn cảm xúc của hãn đều hưng phấn kích động không ức chế được.

Trong sinh mệnh của hãn quan trọng nhất là cái gì?

Vương quyền, bá nghiệp, dân chúng, giang sơn...

Hậu cung là cái gì?

Là thủ đoạn và phương pháp hãn định ra nhằm cân bằng triều thần, là phương thức xúc tiến hợp tác liên minh giữa hai bên, là một thỏa hiệp chặt chẽ về lợi ích.

Hậu cung nữ nhân ai nấy đều xinh đẹp như hoa, sau lưng đều có gia tộc để hãn có thể lợi dụng. Hãn và các triều thần đều thăm dò lẫn nhau, thỏa hiệp, kiềm chế lẫn nhau, cho đến cuối cùng phân ra thắng bại mới chịu bỏ qua. Sủng hoặc là không sủng, sủng như thế nào, áp chế như thế nào, hãn đã tôi luyện thủ đoạn này đến thành thạo.

Hi Ngôn Thanh xuất hiện chẳng qua là một sự bất ngờ nhỏ bé ngoài ý muốn, là một nữ nhân mà khi gặp ban đầu khiến hãn cảm thấy thú vị. Về sau mới phát hiện ở cùng với nàng rất thoải mái.

Mà cảm giác thoải mái này dần dần như trở thành cơn nghiện. Từ từ, từ từ trong lòng của hãn có sự tồn tại của nàng.

Những hình ảnh hai người ở chung không ngừng hiện ra trong trí óc hãn, toàn bộ đều là nét mặt nàng, tiếng cười, giọng nói ... của nàng.

Tự Cẩm chỉ cảm thấy Tiêu Kỳ giống như nổi điên, lại sủng hạnh nàng ngay trong thư phòng thế này. Theo những động tác càng ngày càng mãnh liệt của hãn, tiếng thở dốc càng ngày càng mạnh, Tự Cẩm ưu thương cảm thấy có phải nam nhân đều thích cảm giác kích thích ngoài phòng ngủ thế này hay không nhỉ?

Sau này nàng thật sự không có cách nào nhìn thẳng vào thư phòng này nữa...

Đợi đến khi lửa nóng của hai người dần dần giảm xuống, Tiêu Kỳ ôm Tự Cẩm người ướt đầm như mới vớt trong nước ra, bế nàng lên giường mi nhân. Là một người hiện đại, Tự Cẩm kỳ thật cảm giác mình cũng không cần phải thẹn thùng như thế mới đúng. Nhưng nhìn ánh mắt Tiêu Kỳ, nàng vẫn ngại ngùng cúi đầu vào ngực hắn.

"Lần này không thể dẫn nàng đi. Lần sau Thánh nhi lớn hơn một chút sẽ đưa hai mẹ con ra ngoài."

Tự Cẩm nhất thời đều đã quên chuyện này. Lời Tiêu Kỳ nói lại khiến cho nàng nhớ tới, liền cuốn tóc hắn thành mấy vòng vào ngón tay, rầu rĩ nói: "Thiếp biết mà. Cho dù người cho thiếp đi thiếp cũng không thể bỏ con ở lại được." Làm người mẹ, nơi con ở chính là trời đất của nàng. Tự Cẩm thật sự không thể bỏ con lại mà đi theo lão công du sơn ngoạn thủy.

Tiêu Kỳ liền cười, cúi đầu hôn trên trán nàng một cái, thuận theo đường mũi một đường hôn đến trên môi. Thân thể hai người kề sát chặt chẽ dần dần lại tăng nhiệt độ. Mấy ngày nay Tiêu Kỳ vẫn bận triều chính, nào có tinh thần tinh lực nghĩ tới chuyện này. Huống chi hắn đang ở độ tuổi mạnh mẽ nhất của nam nhân, khí huyết sung mãn. Tự Cẩm không có sức lực phản kháng chút nào, lại bị ăn sạch sẽ.

Tranh thủ tìm được phút rảnh rồi, Tự Cẩm còn thở phì phò hỏi: "Khi nào thì người đi, khi nào trở về?"

"Sẽ lên đường sớm thôi. Nếu nhanh thì có thể trở về vào lễ mừng năm mới, nếu chậm thì có lẽ phải sang năm."

Ừ, bây giờ cũng đã giữa tháng mười một. Từ khi Tự Cẩm và Tiêu Kỳ ở chung một chỗ tới nay, thời gian hai người xa cách cũng chẳng qua có mấy ngày mà thôi. Bây giờ chia lìa chính là mấy tháng, trong lòng liền cảm thấy

rất khổ sở. Cảm giác rầu rĩ ly biệt đó thiếu chút nữa làm nàng mồn ngộp thở.

Đợi đến khi Tự Cầm tỉnh lại, mở mắt ra thì thấy mình đã trở về căn phòng quen thuộc. Có lẽ sau khi nàng ngủ, Tiêu Kỳ đã bế nàng trở về. Nhớ tới cảnh bữa bãi trong thư phòng, sự xấu hổ của Tự Cầm xông lên đầu.

Tiêu Kỳ không ở bên cạnh, có lẽ lại bận rộn lo triều chính rồi. Nàng nhẹ thở dài, chống tay ngồi dậy.

Nghe tiếng động trong màn, Vân Thường liền vén rèm lên, "Nương nương, người tỉnh rồi sao."

Tự Cầm hơi then thùng gật gật đầu, đi giày vào, Vân Thường thay quần áo cho nàng rồi nghe Vân Thường nói: "Hoàng thượng đi Sùng Minh Điện, nói bữa tối sẽ tới dùng. Đại hoàng tử thức dậy đã lâu, mắt đỏ đác nhìn xung quanh tìm nương nương."

Tự Cầm không nghe thấy động tĩnh của con trai ở phòng bên bên nhìn Vân Thường một cái, Vân Thường vừa cười vừa nói: "Hoàng thượng sai Quản công công bế Đại hoàng tử sang thư phòng, nói là bữa tối sẽ bế Đại hoàng tử về." Nói đến đây mím môi cười một tiếng, "Hoàng thượng sợ Đại hoàng tử quấy nhiễu nương nương nghỉ ngơi."

Sau khi Tự Cầm trang điểm thay quần áo, Tự Cầm liền sai người sang thư phòng đón Đại hoàng tử về, đỡ phải làm Tiêu Kỳ phân tâm. Bà vú ôm Đại hoàng tử trở lại rất nhanh. Tự Cầm ôm lấy con trai, thấy ánh mắt đen láy của bé chăm chú nhìn mình, trái tim bỗng mềm mại như nước. Nàng bế con lên giường giỡn cùng bé. Tiểu tử nhe lợi cười, hai mẹ con, mẹ nhìn con con ngăm mẹ cười vui vẻ.

Trong thời gian Tự Cầm ngủ, Tiêu Kỳ đã hạ chỉ nam hạ. Đây thật là tảng đá ném xuống nước, tạo nên cơn sóng rất lớn.

Ngay cả thái hậu cũng gọi Tiêu Kỳ đến đầu tiên, thấy rõ là bà bất mãn chuyện này. Tự Cẩm vừa ngồi chơi đùa với con, vừa nghe Vân Thường nói chuyện bên ngoài, thần sắc bình tĩnh. Nàng đã biết chuyện này không phải dễ dàng như vậy.

Rất có thể lần này mình cũng sẽ không được thái hậu buông tha.

Tự Cẩm dự cảm không sai. Thái hậu gặp Tiêu Kỳ cũng không khiến hẳn thay đổi ý định, liền lập tức sai người truyền Tự Cẩm tới gặp

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 286: Không Có Gì Quan Trọng Hơn Là Người Khác Cướp Đi Hoàng Thượng (Cuối)

Editor : Hương Cỏ

Tự Cẩm thay y phục, đi thẳng sang Thọ Khang Cung. Vừa vào Thọ Khang Cung, liền phát hiện Hoàng hậu Quý phi Hiền phi Mai Phi, một đám phi tần có vị phần cao đều ở đây, nàng quý gồi hành lễ, "Thần thiếp thỉnh an Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, Quý phi nương nương."

Thái hậu mặt trầm như nước, ánh mắt nhìn Tự Cẩm có vẻ hung ác lướt qua trong giây lát, "Hi Phi đứng lên đi, ban thưởng ghế ngồi."

"Tạ ơn thái hậu." Tự Cẩm chậm rãi đứng lên, sau khi Thi cô cô sai người chuyển ghế đến thì ngồi xuống, sau đó liền cúi đầu không nói.

Thấy Tự Cẩm giả câm, Thái hậu càng thêm tức giận, liếc mắt nhìn thoáng qua Hoàng hậu và Quý phi.

Hoàng hậu mím môi không nói chuyện, Quý phi nhìn Tự Cẩm vừa cười vừa nói: "Hi Phi muội muội có nghe nói tới chuyện Hoàng thượng muốn nam hạ không?" Mấy ngày nay Hoàng thượng đều ở Hợp Nghi Điện, nàng ta không biết mới có quý.

Quả nhiên là vì chuyện này, Tự Cẩm có cảm giác lang sói đã đến, nghe Quý phi nói liền ngẩng đầu lên nhìn nàng ta, vẻ mặt đầy thuần lương vô hại, cực kỳ sáng khoái gật gật đầu, "Tối hôm qua thần thiếp có nghe nói."

"Nếu Hi Phi muội muội cũng biết rồi thì Bản cung không quanh co lòng vòng nữa. Hoàng thượng chính là vua của một nước, há có thể đơn giản rời kinh thành. Nghe nói hải tặc phía nam hung tàn, hy vọng muội muội cũng có thể khuyên bảo Hoàng thượng một câu." Quý phi nói.

Tự Cẩm bày ra bộ mặt đầy kinh ngạc, như thể nghe phải chuyện gì làm người ta kinh hãi vậy, Quý phi thấy vậy nhú lông mày lại nhìn nàng, "Lẽ nào muội muội không muốn? Muội phải hiểu rằng an nguy của Hoàng thượng quan trọng hơn bất cứ chuyện gì khác, muội hiểu tầm quan trọng của chuyện này chứ?"

"Không phải vậy, thần thiếp chỉ là... Chỉ là không dám làm. Cho tới bây giờ thần thiếp chưa bao giờ dám làm trái ý Hoàng thượng. Huống chi thân là hậu phi, thần thiếp không dám nghị luận triều chính. Hoàng thượng nói ra là mệnh vàng lời ngọc, há lại vì mấy lời của nữ nhân mà thay đổi, làm vậy chẳng phải là bị thiên hạ thần dân nhạo báng? Thần thiếp tuyệt đối không dám làm chuyện như vậy, cũng không có can đảm góp lời. Hơn nữa, cho tới bây giờ ở trước mặt thần thiếp, Hoàng thượng không nhắc gì tới triều chính, thiếp... thiếp cũng không biết phải nói như thế nào."

Tự Cẩm nói xong cũng tỏ ra căng thẳng lo lắng, ánh mắt sợ hãi nhìn sang Quý phi, giống như những lời quý phi nói như mãnh thú, như nước lũ vậy.

Nhưng, Tự Cẩm một câu nữ nhân nói, lại đem cả thái hậu và mấy nữ nhân ở đây đều mắng vào hết. Các người muốn nhúng tay triều chính? Các người nghĩ sai phái hoàng đế? Các người dám thì các người làm đi, ta không dám ta không làm, đem hết thảy đều thuận tay đẩy đi ra, rửa sạch sẽ trách nhiệm của mình nhưng vẫn không quên chụp tội lỗi lên đầu Thái hậu, Quý phi.

Tội này khá nặng, nét mặt Quý phi và Thái hậu đều biến đổi không tốt. Hoàng hậu vẫn như cũ, mặt không chút biến sắc, Hiền phi như có điều suy

nghe nhìn Hi Phi một cái. Mai Phi Khúc phi im lặng không lên tiếng, nhưng cũng có thể nhìn ra được vẻ mặt hai người không tốt.

Lần này sự tình Giang Nam dính líu rất rộng. Người nhà mấy tần phi các nàng dường như đều có liên quan, đương nhiên đều không hy vọng Hoàng thượng nam hạ. Nhưng các nàng không dám nói gì trước mặt hoàng thượng, chỉ có thể giật giây Quý phi, Hoàng hậu và Thái hậu, nhờ sức cổ vũ, mượn một phần sức lực.

Bọn họ cũng biết rõ ngay cả thái hậu nói Hoàng thượng đều không nghe, trong lòng mọi người vừa kinh vừa sợ. Lúc ấy mới nhớ tới người được Hoàng thượng yêu thích, Hi Phi.

Chỉ là tất cả mọi người đều cho rằng, thời điểm lúc này là cơ hội tốt có thể chứng minh địa vị của một tần phi trong lòng hoàng đế, Hi Phi làm sao bỏ qua cơ hội tốt lập uy như thế. Ai biết nàng ta lại sợ đến trắng mặt, tỏ vẻ mình muốn tránh mà không kịp, thật giống như nàng ta ở cạnh hoàng đế cũng không dám nói như các nàng vậy.

Khó tránh khỏi làm người ta thất vọng.

Thất vọng thì thất vọng, Khúc phi nhìn Hi Phi trầm mặc hồi lâu, lúc ấy mới đột nhiên nói: "Không phải là Hi Phi kiểm soát từ chối đó chứ? Dù sao trong hậu cung này bây giờ có thể thường xuyên tùy giá cũng chỉ có một mình muội, nếu ngay cả muội cũng không nói nên lời, vậy thì mấy người chúng ta..." Nói đến đây cười một tiếng, "Sự tình quan hệ an nguy của Hoàng thượng, Hi Phi há có thể vì sợ hãi mà từ chối. Muội cư xử như vậy, chẳng phải là cô phụ tình cảm bấy lâu của Hoàng thượng với muội sao?"

Lời nói này thật ác độc!

Tự Cầm ngẩng đầu nhìn Khúc phi. Nói đến thì nàng và Khúc phi còn thật sự chưa từng chính diện giao phong thế này. Không nghĩ tới cô ta cũng

lợi hại, nghe xem những lời kia bén nhọn như dao kiếm, giống như Tự Cẩm không đi làm chính là người có tội ác tày trời vậy.

"Lời của Khúc phi có lẽ không chính xác. Bản cung không hề từ chối. Có điều hậu cung không vượt chính, sự tình quan hệ triều chính đại sự, Bản cung chỉ là một nữ tử, không dám soán quyền loạn thế “tần kê ti thần”*. Nếu như hôm nay Bản cung làm, mai này chỉ sợ người nhà ta sẽ bị tố cáo không biết dạy con. Lúc đó Khúc phi có dám thay Bản cung ra mặt nói lời công đạo không?" Tự Cẩm luôn cẩn trọng nếu đối chọi với người có vị phần cao hơn mình. Nhưng nếu đối đầu với phi tần có vị phần thấp hơn thì nàng cần gì phải sợ. Tất cả mọi người đều là phi, nhưng nàng có phong hào!

"Bây giờ là chuyện khác, ai mà còn nghĩ tới chuyện này, Hi Phi muội muội lo quá rồi." Mai Phi cười nhìn Tự Cẩm, mở miệng khuyên nhủ. "Chúng ta cùng là tỷ muội, trong ngày thường ở chung cũng coi như hòa thuận. Bây giờ phía nam không yên, Hoàng thượng khẳng khẳng đòi thân chinh nam hạ. Mọi người chẳng qua là lo lắng an nguy thánh giá, muội muội cũng nên hiểu được chứ. Trái phải rõ ràng trước mặt, muội muội cần gì câu nệ?"

Tự Cẩm xem như hiểu được, ngày hôm nay mình bị rơi xuống hang sói rồi.

Lúc này Hoàng hậu không nói gì, nhưng cũng không có bức bách mình, thấy rõ là đứng ở vị trí trung lập. Tự Cẩm không hề oán hận hoàng hậu. Chỉ sợ Vệ quốc công phủ cũng liên lụy trong đó, nếu không hoàng hậu cũng không ngồi ở chỗ này. Chỉ là Vệ quốc công phủ dính líu sâu đến thế nào, Tự Cẩm không đoán được.

Cho dù nàng có bàn tay vàng cũng không thể hiểu rõ mấy thế gia này căn cơ sâu đến bao nhiêu.

Bị người ta bức đến trên đầu, Tự Cầm cũng không phải là người nhu nhược. Nhưng vốn thường giả trang bạch liên hoa, đột nhiên xoay người thành bá vương hoa thì hơi không được tự nhiên. Cho nên, lúc ấy Tự Cầm theo thói quen mắt đỏ lên, giọng nói mang theo nghẹn ngào, đôi mắt ngần lệ rưng rưng nhìn Mai Phi, lấy khăn lau lau khóe mắt rồi mới nói: "Mai Phi tỷ tỷ, nếu muội có thể khuyên bảo được Hoàng thượng, muội không nói hai lời nhất định đi làm. Nhưng tính tình Hoàng thượng các tỷ còn hiểu rõ ràng hơn muội, làm sao mà chỉ vì một hai câu của muội có thể khiến Hoàng thượng đổi ý đây. Tỷ tỷ có phải quá đề cao muội không. Thời gian muội tiến cung ngắn hơn so với các tỷ, ngay cả các tỷ tỷ cũng không có cách nào, cần gì phải bức bách muội chứ. Muội... muội cũng vậy, không muốn Hoàng thượng rời cung. Nhưng lời muội nói chưa chắc Hoàng thượng sẽ nghe. Nếu cứ cưỡng ép khuyên can, chỉ sợ ngược lại khiến Hoàng thượng chán ghét muội. Giúp mọi người thì Hoàng thượng giận, không giúp thì có lỗi với mọi người. Thôi tất cả đều là lỗi lầm của muội hết."

Tự Cầm nước mắt đầy bi thương, tỏ vẻ vạn phần không muốn Hoàng thượng rời cung vì mấy tháng không được gặp Hoàng thượng. Thấy dáng vẻ này của nàng, trong nháy mắt mọi người đều cảm thấy chán ghét. Từ lúc Hi Phi lọt mắt xanh Hoàng thượng, cả năm các nàng cũng không gặp được Hoàng thượng mấy lần, cũng không thấy tức như lúc này.

Quả thực khó coi.

Thành công làm mọi người ghét bỏ, trong phút chốc cũng không có ai thêm phản ứng với Tự Cầm. Trong lòng Tự Cầm nhẹ một hơi, tiếp tục cầm khăn giả trang bạch liên hoa. Chao ôi, vai diễn nhập quá sâu, nước mắt cũng không ngăn được. Trong mắt người khác, đây chính là Hi Phi khóc đến mức không kềm chế được, cực kỳ không muốn, cực kỳ thê lương, hết sức già mồm ... khiến mọi người ngột ngạt.

Trong khi tất cả mọi người đều muốn ra chút sức lực vì người nhà thì đầu óc Hi Phi lại chỉ nghĩ tới nữ nhi tình trường. Như vậy làm sao không

khiến người ta chán ghét... Kỳ thật bọn họ cũng hơi hâm mộ đi. Người nhà Hi Phi, hình như chưa bao giờ làm phiền toái đến nàng ta, ca ca của nàng ta còn là người dẫn đầu cánh trái của đội binh lần này.

Nhìn xem vận khí của người ta kìa...trong lúc nhất thời ánh mắt mọi người nhìn Tự Cẩm vừa ghét bỏ, vừa ghen tị, vừa không kiên nhẫn, vận phần phức tạp.

Thái hậu nhìn Hi Phi khóc suốt, trong lòng cực bức bội, chưa thấy qua người nào hay khóc như thế, "Cả ngày khóc suốt suốt thật sự là xúi quẩy, im đi."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 287: Thiếp Mời Của Quý Phi (1)

Editor: Hương Cỏ

Tự Cẩm nhìn thái hậu một cái, nhút nhát nói: "Thái hậu nương nương, không phải là thần thiếp muốn khóc, mà là... Mà là mọi người bức ép thần thiếp như thế. Giống như nếu thiếp không làm theo lời mọi người thì là ác nhân tội ác tà trời vậy. Nhưng thần thiếp oan uổng mà. Thái hậu nương nương, thần thiếp thật sự không dám nhắc chuyện này trước mặt hoàng thượng. Thần thiếp cảm thấy rất oan ức nên không thể ngăn được nước mắt. Thần thiếp... thần thiếp bị oan, mong thái hậu nương nương làm chủ cho thần thiếp."

Lại tới nữa rồi, thái hậu lại cảm thấy đau đầu. Nhìn dáng vẻ Hi Phi như thể một cơn gió thổi là đổ vậy, vừa nói sẽ khóc, nhẹ không được nặng không được, bà chỉ muốn... Hận không thể một phát đập chết nàng ta!

Tự Cẩm làm Thái hậu chán ghét đủ rồi liền ngoan ngoãn ngồi một bên làm hoa trên vách, cũng không dám tiếp tục khiêu chiến sự nhẫn nại của thái hậu. Nhớ năm đó tỷ cũng đường đường là nữ hán tử uy phong, cứ thế bị cuộc sống nghiền thành một đóa tiểu bạch hoa, cảm thấy bi thống muôn phần.

Hoàng hậu nhìn Tự Cẩm, trong lòng thở dài, lúc ấy mới nói: "Mong Thái hậu đừng nên tức giận, xưa nay Hi Phi chính là người như vậy, không bao giờ tham gia triều chính. Hơn nữa với xuất thân của nàng ta thì kỳ thật cũng không hiểu được lợi hại trong này. Tính tình của Hoàng thượng cũng không phải dựa vào nàng có thể khuyên bảo được." Nói đến đây ngừng lại một

chút, nhìn Quý phi vừa cười vừa nói: "Nói đến thì những năm gần đây người có thể nói chuyện trước mặt hoàng thượng cũng chỉ có Quý phi muội muội. Lời Quý phi muội muội nói còn có thể khiến cho Hoàng thượng coi trọng vài phân. Chi bằng Quý phi muội muội lại đi gặp Hoàng thượng một lần nữa xem."

"Lời này của Hoàng hậu nương nương bản cung không thích nghe. Từ lúc Hi Phi lọt mắt xanh của Hoàng thượng, Bản cung đã rất lâu không nói chuyện với Hoàng thượng." Quý phi cười nhạo một tiếng, liếc sang hoàng hậu, "Hoàng hậu nương nương là nhất quốc chi mẫu, lúc này lời nói của người mới là có trọng lượng nhất. Tất cả mấy người thần thiếp đều không bằng một mình nương nương."

Hoàng hậu và quý phi đối chọi gay gắt. Thái hậu thì mới khỏi bệnh, nghe hai người nói qua nói lại thì tâm phiền ý loạn. Trước đây Kiều gia ở Trừ Dương, mặc dù xa xôi nhưng cũng chưa chắc là sạch sẽ. Mặc dù người nhà không nói gì với bà nhưng chỉ cần nhìn tiền bạc mấy năm nay đưa tới tay bà không ít thì biết cũng không thể nào thoát khỏi liên quan.

"Được rồi, các người đều lui ra hết đi."

Thái hậu vung tay lên, đuổi tất cả ra Thọ Khang Cung.

Tự Cẩm từ Thọ Khang Cung trở về Hợp Nghi Điện, trên đường đi mặc dù mọi người cùng đường nhưng chẳng ai có tâm trạng đùa giỡn, mỗi người lần lượt trở về cung điện của mình.

Tự Cẩm vừa vào cửa liền nhìn thấy một nữ nhân xa lạ ngồi ở chỗ đó, dáng vẻ kiên nghị, nét mặt hiền hòa, tuổi cũng không phải là rất lớn, nhìn bộ dáng thấy rất trầm ổn.

Mọi người vội vàng hành lễ với Tự Cẩm. Vân Thường hầu hạ Tự Cẩm thay quần áo trước rồi mới nói: "Vị này là cô cô quản sự Hoàng thượng sai Nội Đình Phủ đưa tới, họ Khương."

Khương cô cô liền đi tới nghiêm trang thỉnh an Hi Phi thỉnh, chỉ thấy ngôn hành cử chỉ của cô ta bình tĩnh lưu loát, không nóng không vội, gương mặt hiền hòa dễ mến. Tự Cẩm mới gặp gỡ cũng rất có cảm tình.

Tiêu Kỳ đưa tới, Tự Cẩm cũng cảm thấy xấu hổ. Nói đến thì cung của nàng đúng là thiếu một người cô cô quản sự. Chỉ là mấy người Vân Thường cũng rất hợp tâm ý cho nên không biết là thiếu cô cô quản sự thì có vấn đề gì. Nhưng đây là tâm ý của Tiêu Kỳ, Tự Cẩm liền vừa cười vừa nói: "Khương cô cô đứng lên đi, ta nhìn cô cô không quen mặt, không giống như là thường xuyên qua lại trong cung."

Khương cô cô tạ ơn rồi mới chậm rãi đứng lên, hơi cúi đầu nhẹ nhàng nói: "Mấy năm nay nô tỳ làm người hầu bên Lục Thượng cung, không đi lại thường xuyên ở nội cung cho nên nương nương cảm thấy lạ mặt. Nhưng bình thường nương nương dùng phấn son bột nước, trang sức trâm vòng, phần lớn đều phải qua tay nô tỳ kiểm tra."

Cô ta vừa nói như vậy, Tự Cẩm liền nhớ tới lúc mình mới vào cung, bên Thượng Phục Cục có người cố tình khó xử mình trong mấy vụ y phục. Về sau mấy người dính líu đến chuyện này đều bị cách chức. Xem ra vị Khương cô cô này chính là người từng phụ trách về y phục. Khó trách sau này mấy chuyện liên quan đến y phục, phấn son chỗ mình đều hết sức thuận lợi, đây là người của Tiêu Kỳ rồi.

Tự Cẩm cảm thấy thân thiết hơn, vừa cười vừa nói: "Nếu Khương cô cô đã đến chỗ Bản cung, đương nhiên ta sẽ không bạc đãi người. Vân Thường người dẫn Khương cô cô đi xuống an trí. Chờ sau này, chúng ta sẽ nói chuyện thêm."

Khương cô cô tạ ơn Hi Phi, không có lập tức biểu lộ trung thành, cũng không vội vã làm gì, cực kỳ yên tĩnh đi theo Vân Thường xuống. Hai người đi vào hậu điện, Khương cô cô chỉ hỏi Vân Thường mấy câu về những việc bình thường của Hi Phi, mấy chuyện nhỏ như chuyện sinh hoạt nghỉ ngơi...

Vân Thường biết về sau vị này chính là người quản lý bọn nàng ta nên thái độ thập phần cung kính, cố ý sắp đặt một căn phòng sạch sẽ an trí cho Khương cô cô, còn giúp đỡ cô ta thu dọn hành lý gọn gàng. Hai người bận rộn thu dọn, nói chuyện, Khương cô cô cũng hỏi được không ít chuyện về Tự Cẩm, Vân Thường liền cáo từ về trước hầu hạ.

Vân Thường đi rồi, một mình Khương cô cô ngồi trong phòng, thở một hơi thật sâu. Cô ta không bao giờ nghĩ ra, có một ngày mình được phái tới làm cô cô quản sự cho Hi Phi, vị phi tần được Hoàng thượng sủng ái nhất. Tương lai rạng rỡ thế này, lúc cô ta nhận được ý chỉ, không biết có bao nhiêu người ở Lục Thượng cung hâm mộ.

Nếu đã đi vào chốn này, cô ta phải trụ lại vững chắc. Nếu bị Hi Phi đuổi về thì cô ta sẽ trở thành trò cười ở trong cung. Tự Cẩm chờ Tiêu Kỳ trở lại liền hỏi về chuyện của Khương cô cô. Tiêu Kỳ nghiêm trang nói: "Bên cạnh nàng mãi không có cô cô quản sự. Trước đây chúng ta đều không để ý. Nhưng bây giờ đã có Thánh nghi. Chuyện trong cung của nàng cũng cần phải có người đứng đầu xử lý, nàng cũng có thể thoải mái hơn. Mẹ nuôi của Khương thị đã từng hầu hạ bên cạnh ta một thời gian, sau đó lớn tuổi thì thả ra cung. Người bà ấy giới thiệu có thể tin được. Nàng cứ yên tâm sai bảo." Nói đến đây dừng một chút, lại nhìn Tự Cẩm nói: "Nếu Khương cô cô là người không an phận, nàng cũng không cần cố kỵ mặt mũi, trực tiếp đuổi đi cũng được."

Tự Cẩm vừa cười vừa nói: "Ngày hôm nay thiệp đã gặp mặt, lại cảm thấy hợp mắt, về sau sẽ quan sát thêm. Chỉ cần không phạm tội lớn, là người biết giữ bốn phận là được rồi."

Nếu đã có thể vượt qua cửa ải của Tiêu Kỳ thì chắc lòng trung thành cũng không có vấn đề gì. Tự Cẩm cũng không phải là chủ tử khó tính bắt bẻ người hầu, mọi người có thể chung sống hòa thuận là được.

Tiêu Kỳ gật gật đầu, cũng không có cảm thấy phiền phức gì, chẳng qua là một nô tài thôi, dùng không được thì sẽ thay người khác. Ngồi xuống nhìn Tự Cầm, lại hỏi: "Hôm nay nàng đi Thọ Khang Cung?"

Tự Cầm gật gật đầu, "Dạ, thái hậu nương nương cùng quý phi nương nương và chư vị tỷ muội trong cung đều hy vọng thiếp có thể khuyên bảo Hoàng thượng không nam hạ nữa. Nhưng thiếp làm gì có bản lĩnh đó, đương nhiên là khiến mọi người thất vọng."

Nghe giọng nói của Tự Cầm cố tỏ vẻ thoải mái, Tiêu Kỳ cũng biết chuyện này nhất định không đơn giản như Tự Cầm nói, khẳng định là bị làm khó dễ không ít, nắm tay nàng nói: "Nàng chịu uất ức rồi."

"Không uất ức. Thế này cũng có gì đâu, thiếp chẳng thấy gì là quan trọng hết. Một câu không dám nói thì có thể đẩy đi ra rồi." Tự Cầm liền tỉ mỉ thuật lại tình huống lúc đó cho Tiêu Kỳ nghe, không thể làm chuyện tốt không lưu danh được, công lao mình xả giận cho Tiêu Kỳ nhất định phải làm cho hẳn biết rõ.

Tiêu Kỳ tinh tế nhìn ánh mắt Tự Cầm, quả nhiên là có dấu vết khóc qua, nắm tay nàng, trong lúc nhất thời cũng không biết phải nói gì.

Tự Cầm phát giác được Tiêu Kỳ ôm mình hơi mạnh bèn vừa cười vừa nói: "Thiếp thật không có chuyện gì mà. Hoàng thượng đừng lo lắng. Người nhìn xem thiếp vẫn bình an khỏe mạnh đây. Huống chi bây giờ thiếp cũng chỉ là vị Phi, muốn làm khó cho thiếp cũng phải suy nghĩ kĩ. Tất cả mọi người đều muốn giữ danh tiếng, chẳng ai muốn bị người khác nắm được nhược điểm trong tay." Chỉ nghe có mấy câu khó nghe thì cứ coi như gió thoảng bên tai là được, lòng dạ Tự Cầm rất phóng khoáng mà.

Tự Cầm càng như vậy, Tiêu Kỳ càng thấy thẹn với nàng. Phương thức Tiêu Kỳ đền bù tổn thất chính là lại ban thưởng cho Tự Cầm một đồng đồ quý giá. Tự Cầm bày tỏ, bị phú hào đập mãi cũng thành thói quen. Chuyện

Tiêu Kỳ nam hạ là ván đã đóng thuyền, Nội Đình Phủ cùng với Lục bộ đã bắt đầu chuẩn bị cho việc ngự giá xuất hành.

Bên Hợp Nghi Điện Tự Cẩm cũng cực kỳ bận rộn, muốn chuẩn bị y phục ra ngoài cho Tiêu Kỳ, gói ghém tất cả những vật dụng thường dùng hàng ngày. Riêng y phục thôi cũng đựng đầy mấy rương lớn. Tiêu Kỳ là người thích sạch sẽ, một ngày y phục cũng phải đổi hai lần. Cho dù ở ngoài cũng không thể ủy khuất hăn chút. Người này rất ghét trên người có mùi mồ hôi. Tất cả cũng phải chuẩn bị nhiều, loại trà hăn thích, mấy đồ ăn vặt, đồ khô có thể để trong thời gian dài. Mấy thứ này đều do Tự Cẩm tự chế biến theo cách bí truyền, rất ngon miệng.

Tự Cẩm nhìn mình chuẩn bị nhiều đồ như vậy, bắt đầu kiểm điểm xem có phải mình đã chuyển bé xé ra to không, đồ mang theo cũng quá nhiều rồi. Nhưng đến khi nghe Quản Trưởng An nói, ngay cả chăn nệm Hoàng thượng quen dùng đều phải mang theo thì nàng mới biết được mình vẫn quá ngây thơ. Hoàng thượng xuất hành, đoàn xe đi theo cũng tới mười mấy chiếc, mấy đồ ít ỏi này thì đã tính là gì.

Sau khi trở lại Tiêu Kỳ thấy trong Hợp Nghi Điện xếp đầy các rương gỗ. Vừa đi tới nhìn thì thấy tất cả bên trong đều là những vật dụng Tự Cẩm chuẩn bị cho hăn trên đường đi. Vừa ngẩng đầu lên thì thấy trong tay Tự Cẩm còn cầm một danh sách, Khương cô cô đi theo bên cạnh để thẩm tra đối chiếu, hai người chăm chú cũng không thấy hăn vào.

Khương cô cô vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Hoàng thượng chấp tay đứng sau lưng các nàng, lập tức kinh hãi đổ mồ hôi, vội vàng kéo chủ tử một cái rồi lập tức khom người hành lễ, "Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng."

Tự Cẩm nghe được thanh âm cũng quay đầu lại, xem Tiêu Kỳ liền vừa cười vừa nói: "Hoàng thượng, người tới đây xem trong danh sách có quên hay thiếu gì không đi."

Khương cô cô nghe chủ tử nói sợ đến nổi chân nhũn ra, chỉ sợ chút nữa Hoàng thượng nổi trận lôi đình. Đang lúc tâm trạng thấp thỏm bất an thì thấy Hoàng thượng quả nhiên đi qua, cầm lấy danh sách trong tay Hi chủ tử tùy tiện nhìn lướt qua, rồi nói: "Mấy thứ nàng chuẩn bị chắc là được rồi, mọi thứ đều đầy đủ hết." Phất tay cho Khương cô cô đứng lên, lại nói với Tự Cẩm: "Mấy chuyện này giao cho phía dưới được rồi, nàng không cần hao tâm tổn trí bận rộn như thế." Hắn nhìn cũng thấy mệt thay cho nàng nhưng trong lòng vẫn rất vui vẻ.

Tự Cẩm nghe Tiêu Kỳ nói vậy bèn trả lời: "Được rồi, thiếp không đi theo Hoàng thượng ra ngoài, người lại không biết tự chiều cố chính mình. Thiếp đã dặn dò Quản Trường An, đến đúng giờ thì phải nhắc người dùng bữa nghỉ ngơi, không được phép ra ngoài liên lý do bận rộn mà không lo cho sức khỏe của mình." Tự Cẩm càng nghĩ càng lo lắng. Tiêu Kỳ này công vụ triều chính mà bận rộn thì quả thực chẳng phân biệt được ngày đêm. Nhưng máy móc còn phải nghỉ ngơi tu bổ mà.

Khương cô cô đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này, quả thực sợ muốn chết. Cô ta cũng không thể tưởng tượng được thì ra chủ tử của mình và Hoàng thượng lại chung sống hòa thuận thế này. Cô ta tiến cung từ thuở nhỏ, ở trong cung đã bao nhiêu năm, từ tiền triều đã nhìn không biết bao nhiêu đời cung phi trải qua, từ thấp đến cao, từ cao xuống thấp, nhưng cũng chưa từng gặp qua đế phi chung sống như vậy.

Nếu chiếu theo quy củ thì Hi chủ tử nói chuyện với Hoàng thượng như vậy là hoàn toàn vi phạm cung quy.

Nhưng cô ta lặng lẽ nhìn Hoàng thượng, chỉ thấy Hoàng thượng nghe lời Hi chủ tử nói, nụ cười tươi trên mặt không giảm, không chút phật lòng tức giận. Trong lòng cô ta kinh hãi như gặp sóng to gió lớn, trong lòng quyết định chủ ý, nhất định phải hầu hạ chủ tử thật chu đáo, vị này... chỉ sợ là tiền đồ vô lượng.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 288: Thiếp Mời Của Quý Phi (Cuối)

Editor: Hương Cỏ

"Tính tình càng lúc càng lớn gan, ngay cả Quản Trường An cũng bị nàng sai sử." Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm cầm lấy bút gạch gạch xóa xóa trong danh sách, lắc đầu cười một tiếng, cũng không có nói gì thêm khiến Tự Cẩm lo lắng. Lần này ra ngoài nhất định sẽ bận rộn nhiều việc, cho nên nếu nàng không biết thì cũng không muốn làm cho nàng lo lắng.

"Người mà đang giải quyết công vụ thì làm gì còn nhớ giờ giấc nữa. Bình thường trong cung còn có thiếp nhắc nhở, ra ngoài sẽ không còn ai quản Hoàng thượng hết. Không để Quản Trường An giám sát người thì để ai đây, ai dám chứ." Tự Cẩm rất bức bối, càng nghĩ càng cảm thấy còn có quá nhiều chuyện cần lo, trùng trùng thở dài.

Tiêu Kỳ liền dắt tay Tự Cẩm đi vào nội điện, xem nàng nhú lông mày lại y như một bà lão phu nhân, nhìn không được cười phá lên, kéo người ôm vào lòng, "Ta đáp ứng nàng sẽ chăm sóc mình thật tốt."

"Phải nhớ ăn cơm đúng giờ, nghỉ ngơi đúng giờ. Không được đốt đèn đến nửa đêm không chịu ngủ." Tự Cẩm nhân cơ hội nói điều kiện.

Tiêu Kỳ cười gật gật đầu, Tự Cẩm mới thở phào một hơi, "Đây là miệng vàng lời ngọc, từng câu từng chữ đều nặng như núi, sau này trở về mà Người gầy đi thiếp sẽ không vui đâu." Tự Cẩm biết rõ Quản Trường An chắc chắn sẽ không tùy ý nói chuyện của hoàng đế, cho nên hỏi thăm Quản Trường An cái gì căn bản là không được, cứ trực tiếp dùng cách đơn giản thô bạo mà thôi.

Gầy, khẳng định chính là không nghe lời!

Tiêu Kỳ:...

Thật sự là... Không lẽ trí tuệ của nàng đều nhắm hết trên người hăn sao, ngay cả biện pháp này cũng có thể nghĩ ra.

Ba ngày sau Tiêu Kỳ sẽ phải xuất kinh. Phương bắc đang mưa tuyết, đường thủy không đi được, chỉ có thể ngồi xe. Đường đi cũng không phải là đường nhựa hiện đại, cho dù là đường lớn cũng rất xóc nảy. Tự Cẩm cố ý làm một cái gối dựa thật lớn, thật mềm mại, lúc ấy đưa cho Tiêu Kỳ xem, "Đặt gối này vào xe của Hoàng thượng, lúc mệt mỏi thì dựa vào nằm. Thêm lông mềm và làm rộng hơn, lúc đó người sẽ cảm thấy thoải mái."

Không lẽ coi hăn như người giấy sao? Nhưng cầm lấy đặt sau lưng dựa vào, Tiêu Kỳ cũng thật sự cảm thấy rất thoải mái, rất hài lòng gật gật đầu, "Cái này không tệ."

"Đó là đương nhiên." Nhớ năm đó nàng ra ngoài du lịch, ngồi trên xe lâu thì đau lưng, đau cổ. Cho nên mỗi lần đi đều mang theo một cái gối mềm cho vào túi du lịch. Khi đó không có điều kiện, cũng không có xe ngựa xa hoa rộng rãi như trong cung để nàng hưởng thụ. Nhưng Tiêu Kỳ thì khác, gối mềm lớn này đặt trong xe ngựa của Tiêu Kỳ vẫn được."Sau khi người ngồi xe ngựa một thời gian sẽ bị mỏi lưng mỏi cổ, lúc ấy dựa vào gối này sẽ đỡ mỏi hơn."

"Nàng ngồi xuống nghỉ ngơi một lát đi."

Tự Cẩm cất kỹ mọi thứ, sai Vân Thường và Khương cô cô gói ghém lại, buổi chiều Quán Trường An sẽ đến lấy đi. Làm xong hết mấy việc này Tự Cẩm mới ngồi xuống. Lại nghĩ tới con trai ở phòng bên đã không gặp từ trưa bèn đi sang bế con trai lại. Tiểu tử bị vắng vẻ từ trưa, hừ hừ biểu lộ rất không vui.

Tự Cẩm liền ôm con trai nói: “Phụ hoàng con sắp phải đi xa nhà, mẫu phi giúp người thu thập hành lý, không được ghen tị chứ.”

Tiêu Kỳ:...

Ly biệt lúc nào cũng có cảm giác ưu thương. Dù Tự Cẩm tự nói với mình là một người hiện đại, người phải kiên cường, làm sao lại giống oán phụ khuê trung cổ đại, không có tiền đồ.

Nhưng nàng vẫn thật sự là không có tiền đồ. Buổi tối trước ngày Tiêu Kỳ đi, hần vốn phải đi tới cung của Hoàng hậu. Kết quả Tiêu Kỳ chỉ đi sang hoàng hậu ngồi trong chốc lát, dặn dò mấy chuyện trong cung, sau đó trở lại Hợp Nghi Điện.

Không chỉ đi sang chỗ hoàng hậu, Tiêu Kỳ bắt đầu từ Thọ Khang Cung đi một vòng, tới chỗ hoàng hậu ngồi khá lâu, sau đó cuối cùng về Hợp Nghi Điện. Trước khi Hoàng thượng xuất cung phải từ biệt mọi người, đều là những tần phi có địa vị thể diện. Trừ Hoàng hậu nương nương là chính cung quốc mẫu, chỗ Quý phi, Hiền phi, Mai Phi, Khúc phi Tiêu Kỳ đều đi qua. Đương nhiên cuối cùng ngủ lại Hợp Nghi Điện. Tự Cẩm tự nhiên lại bị người ta hâm mộ ghen ghét một phen.

Ngày hôm sau, trời còn tối, Tiêu Kỳ định lặng lẽ thức dậy. Kết quả hần vừa động, Tự Cẩm liền mở mắt dậy theo.

Hầu hạ hần thay quần áo rửa mặt, còn đoạt việc chải đầu của thái giám, chính mình buộc lại cho Tiêu Kỳ. Từ đầu tới đuôi Tự Cẩm đều cười rất vui vẻ. Tiêu Kỳ cúi đầu xem nàng choàng đai lưng cho mình bèn giơ tay ra, kéo người vào lòng, cúi đầu thì thầm vào tai nàng: "Nhớ kỹ lời của ta, lúc ta không ở trong cung, nếu gặp phải chuyện gì thì đi tìm hoàng hậu." Tự Cẩm cười vâng lời, "Thiếp biết rồi, người cứ yên tâm. Chờ sau khi người đi, thiếp chỉ ở Hợp Nghi Điện ôm con trai, cửa trước sau đều đóng kín, người khác muốn vào trong một bước cũng không dễ dàng." Hợp Nghi

Điện là địa bàn thuộc về Tiêu Kỳ, không có lệnh bài, trừ phi thái hậu có thể trực tiếp xông tới, ngay cả Hoàng hậu nương nương đều không dám, có gì phải lo lắng chứ.

"Trong tay Đồng Ý có lệnh bài, nếu thật có chuyện xảy ra, nàng trực tiếp tìm hắc ta." Tiêu Kỳ vẫn không yên lòng lại dặn dò thêm một câu.

Tự Cẩm thật cảm thấy Tiêu Kỳ lo lắng quá nhiều. Nếu nàng ở trong cung của mình thì lo cũng đúng. Nhưng bây giờ nàng ở Hợp Nghi Điện. Người khác muốn ra tay kỳ thật cũng không thể nào. Hơn nữa, Đồng Ý ở lại đã biểu lộ rõ ràng thái độ của Tiêu Kỳ. Chỉ cần không phải nào tàn, ai dám không có chuyện gì mà đắc tội nàng chứ.

Tự Cẩm cũng không có ý định tỏ ra tỷ muội tình thâm với nữ nhân trong hậu cung. Mọi người cùng tranh đoạt một nam nhân sống qua ngày. Trong tình thế như vậy thì làm gì còn thứ gọi là tỷ muội tình cảm. Cho nên, nếu phải vất óc tranh đấu với bọn họ, nàng thà rằng đóng cửa, sống cuộc sống của mình, chờ Tiêu Kỳ trở về thì được rồi.

Trước khi đi là Tự Cẩm liên tục cầu nhàu căn dặn dò mọi thứ mọi chuyện trên đường. Đợi đến lúc đi, lại đổi thành Tiêu Kỳ nói dông dài mãi không thôi.

Tự Cẩm giữ khuôn mặt bình tĩnh gật đầu không ngừng, cho đến khi hắc nói đủ rồi mới vung khăn tay tiễn người. Đi tới cửa, Tự Cẩm mới thật thương tâm, kéo tay Tiêu Kỳ, hơi cúi đầu nức nở khóc.

Trong lòng Tiêu Kỳ thở dài, ôm lấy nàng, hôn nhẹ lên trán, "Chờ ta trở lại."

Sau đó, đầu cũng không quay lại sai bước rời đi.

Tiêu Kỳ đi rồi ngày đầu tiên hậu cung rất yên tĩnh, ngay cả tiệc thưởng tuyết của Quý phi cũng đều tạm thời hoãn lại.

Ngày thứ hai, Tự Cầm ôm con trai, phải lo lắng sinh hoạt của tiểu tử nên cũng không có bao nhiêu tâm tư suy nghĩ những thứ tình yêu trai gái kia.

Ngày thứ tám, bây giờ Tự Cầm cả ngày chơi với con trai. Đứa bé là liều thuốc hoàn hảo nhất chữa trị mọi đau buồn. Có một con trai lanh lợi đáng yêu như thế ở đây, toàn bộ tinh thần của nàng cũng không thể chất chứa được đau thương nữa.

Đại hoàng tử đã có thể lật người, mỗi ngày bé thích nhất là lăn tới lăn lui trên giường lớn, dạo này đây là trò chơi bé si mê nhất.

Vì con trai thích vậy nên Tự Cầm không thể không thu dọn lại chiếc giường lớn đặt sát cửa sổ, cho bé một chỗ thật rộng để bé có thể chơi đùa thỏa thích. Sau đó lại sai người gói bọc lại tất cả dụng cụ trong phòng, bên trong bọc giấy, bên ngoài phủ thêm một lớp vải mềm.

Trong cung không cho phép làm mấy con rối hình người, đại khái sợ liên quan đến vu cổ, cho nên Tự Cầm bèn làm cho con trai một loạt thú bông ngộ nghĩnh, có lớn có nhỏ, có con ếch, con hổ, con gấu... Một đồng thú bông giống như mở vườn thú vậy, dạy con trai nhận thức động vật.

Tương lai nếu cả mèo và hổ cũng không phân biệt được thì mới thật làm trò cười cho người khác.

Từ khi Tự Cầm bắt đầu áp dụng giáo dục con trai, nàng phát hiện một chuyện rất đáng ngạc nhiên. Trí nhớ của con trai rất tốt. Vật gì đặt ở đâu cũng nhớ, chuyện gì đọc bé nghe, đọc lần hai thì vẽ mặt biểu lộ bất mãn ngay. Hơn nữa đứa bé này có tật xấu y như cha, hình như có tính độc đoán từ nhỏ. Ví dụ như, đồ chơi nhất định phải xếp theo thứ tự từ lớn tới nhỏ. Những vật bé quen dùng đặt ở vị trí nào thì không được phép thay đổi. Hơn nữa y phục mà bản thân nhất định tự mình kéo xuống cởi ra. Mặc dù mới có mấy tháng thì sao bé làm được nhưng thật sự rất khôi hài.

Có con trai nghịch ngợm thông minh làm bạn, Tự Cầm cảm thấy ly biệt cũng không phải là chuyện khó có thể chịu đựng như vậy. Sau đó, vì không để cho Tiêu Kỳ bị hoa đại mê mắt, nàng quyết định bắt đầu viết thư nhà!

Phong thư nhà đầu tiên, Tự Cầm liền oán hận con trai gây đủ loại phiền toái, quả thực giống y như hấn, cuối cùng ... cuối cùng, Tự Cầm luyện da mặt cực kỳ dày viết, Hoàng thượng phải nhớ mỗi ngày đều nghĩ tới thiếp!

Hồi âm của Tiêu Kỳ thì chậm hơn nhiều. Đợi đến khi Tự Cầm nhận được thư trả lời đầu tiên của Tiêu Kỳ, thì bữa tiệc thưởng tuyết dang dở của Quý phi trở thành tiệc ngắm hoa mai. Tuyết trắng mai lạnh, thật là cảnh đẹp ý vui.

Sau đó, Hoa cô cô bên cạnh quý phi tự mình đến mời Tự Cầm. Tự Cầm nhìn phong thiếp mời cảm thấy cực kỳ phỏng tay.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 289: Biểu Tượng Của Sủng Phi

Editor: Hương Cỏ

Hoa cô cô mang theo gương mặt hòa hoãn tươi cười, nhìn thoáng qua Đại hoàng tử trắng trẻo mập mạp nằm trên giường lớn, trong lòng không phải là không hâm mộ. Nếu Ngọc Trân công chúa là hoàng tử thì làm sao Hi Phi có quang cảnh thế này. Thấy Hi Phi hơi do dự, bà ta lập tức vừa cười vừa nói: "Nương nương nghĩ hiếm khi vườn hoa mai nở đẹp như thế, trời đông giá rét mặt đất đầy tuyết rơi cũng không có gì tiêu khiển giải buồn, nên mới tổ chức tiệc ngắm hoa cho náo nhiệt một chút."

Mặc dù Tự Cẩm không biết Quý phi đang tính toán gì nhưng riêng việc để Hoa cô cô tự mình đến đưa thiệp mời đã cho nàng thể diện rất lớn. Mặc dù Tự Cẩm không quá nguyên ý dính vào những chuyện này. Nhưng có những lúc, người khác cho người thể diện, người lại tự giảm sút cũng không phải là thông minh.

Vì vậy do dự một lát, Tự Cẩm bèn vừa cười vừa nói: "Nếu đã như thế vậy thì phải quấy nhiễu Quý phi nương nương một ly rượu rồi."

Trong lòng Hoa cô cô thở nhẹ một hơi. Hi Phi đáp ứng thì tốt rồi, liền ngồi nói trong chốc lát rồi mới đứng dậy cáo từ.

Khương cô cô tiễn Hoa cô cô đi rồi vòng trở về, nhìn chủ tử một cái, tỏ ra do dự muốn nói lại thôi. Vân Thường đang mang theo mấy tiểu cung nhân tháo giặt chăn đệm của Đại hoàng tử ở phòng bên cạnh, tiếng nói cười náo nhiệt. Tự Cẩm nhìn Khương cô cô nói thẳng: "Có lời cô cô cứ nói đi."

Dù sao Khương cô cô cũng mới tới, ngay từ đầu cũng không dám đưa chủ ý, nghe chủ tử khuyến khích mới vừa cười vừa nói: "Nô tỳ muốn ngày nường nường đi dự tiệc, để nô tỳ cùng đi qua."

Tự Cẩm không hỏi vì sao, trực tiếp gật gật đầu, "Ừ, ta cũng có ý này. Vân Thường còn phải ở lại chiếu cố Đại hoàng tử, giao cho người khác ta cũng không yên tâm. Lúc đó cô cô chịu khó vất vả một chuyến."

"Là việc cần làm, nô tỳ không dám nói vất vả." Khương cô cô vội vàng nói. Trước khi đi Hoàng thượng phân phó cô ta phải chăm sóc chiếu cố Hi chủ tử thật tốt, cô ta đương nhiên không dám thất lễ."Nô tỳ sẽ đi trước nghe ngóng xem tiệc ngắm hoa của Quý phi nường nường mời những chủ tử nào, xem có thể nghe được chút gì không, đến lúc đó cũng có sự chuẩn bị chu đáo."

Trước kia mấy việc này đều là do Vân Thường xử lý. Bây giờ đã có cô cô quản sự giao cho Khương cô cô tiếp quản. Tính tình Vân Thường rất tốt, không xảy ra bất cứ tranh chấp nào với Khương cô cô. Tự Cẩm cũng hiểu được là có quan hệ rất lớn với việc Khương cô cô là người Tiêu Kỳ trực tiếp đưa tới. Nhưng rốt cục có thể trụ được lâu dài ở chỗ nàng hay không thì phải dựa vào bản lĩnh thủ đoạn của chính Khương cô cô.

Tiệc ngắm hoa lần này, chỉ sợ cũng là cơ hội để Khương cô cô đứng vững gót chân.

Có Tự Cẩm gật đầu, Khương cô cô hành động rất nhanh. Đến lúc này, Tự Cẩm cuối cùng cũng thấy được khả năng của Khương cô cô. Sắc trời còn chưa tối đã có thể hỏi thăm mọi chuyện tương đối rõ ràng. Bởi vậy thấy rõ, quan hệ của Khương cô cô ở trong cung lợi hại hơn hẳn bọn Trần Đức An và Vân Thường. Những chuyện như hỏi thăm tin tức cũng là một kiểu kiểm tra thủ đoạn của người khác.

"... Tất cả tần phi đều nhận được thiệp mời của Quý phi nương nương, nô tỳ đã cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy." Dù sao muốn được thỉnh an hoàng hậu thì phải từ vị phần ngũ phẩm trở lên mới có thể có vinh hạnh này. Nhưng lần này Quý phi thiết yến lại mời toàn bộ mọi người trong cung.

Tự Cẩm cũng nhú mày, nhìn Khương cô cô nói: "Còn nghe được tin tức gì nữa không?"

"Trừ việc đó ra, Hoàng hậu nương nương cũng không bày tỏ bất cứ thái độ gì, nô tỳ cũng cảm thấy hơi kỳ quái. Mở tiệc chiêu đãi nhiều tần phi như thế, chưa nói đến đồ ăn thức uống, nhiều người ở cùng một chỗ như vậy, muốn nghĩ không có gì bất ngờ xảy ra cũng là một chuyện rất khó."

Tự Cẩm hơi suy nghĩ gật gật đầu, hỏi Khương cô cô: "Chuyện này, cô cô có ý kiến gì?"

Khương cô cô do dự nhìn thoáng qua chủ tử, sau đó mới quyết định nói: "Nô tỳ cảm thấy, chắc hẳn quý phi nương nương muốn lôi kéo nữ nhân trong hậu cung, nhất là những người có vị phần thấp nhưng gia thế cao, trước mắt còn chưa có tư cách xuất hiện ở Phượng Hoàn Cung. Bây giờ quý phi nương nương hạ bậc thang, đối với các nàng mà nói cũng là một cơ hội."

Trong hậu cung này, nếu muốn vượt hẳn mọi người thì ngoài có được địa vị cao, tần phi phải lấy được lòng hoàng đế. Nhưng nếu là tần phi có vị phần thấp có thể lấy lòng tần phi có địa vị cao thì nhờ người ta tiến cử, cũng là cách để các nàng có thể xuất hiện trước ngự tiền.

Đối với dạng thủ đoạn này, Tự Cẩm cực kỳ chán ghét. Hành vi lấy nữ nhân khác đẩy tới nam nhân của mình để cố sủng là biện pháp mà người hiện đại không bao giờ chấp nhận. Nhưng ở trong hậu cung, đây thật sự là một đường tắt cực kỳ hữu hiệu.

Ví dụ như Lý Chiêu Nghi, Ngọc Quý Tần còn có Cẩm Tiệp Dư, đều đã thành công. Ngay cả Tự Cẩm cũng là một thí dụ thành công điển hình.

Nàng chính là người do hoàng hậu một tay tiến cử đã thành công đạt được sủng ái, lại là truyền kỳ người thịnh sủng nhiều năm, còn sinh hạ Đại hoàng tử nữa.

Mặc dù Tự Cẩm thật sự không nghĩ mình trở thành tiêu điểm của mọi người. Nhưng rõ ràng không thể nghi ngờ ở trong hậu cung này, bởi vì kỳ tích của nàng cho nên những phi tần có địa vị thấp muốn ra mặt phải dựa vào phi tần có địa vị cao đã trở thành một xu thế.

Lời nói của Khương cô cô vẫn có đạo lý nhất định. Nhưng Tự Cẩm cũng có suy đoán khác. Quý phi tổ chức yến hội này, thứ nhất là muốn bày ra uy nghi quý phi trước mọi người, thứ hai đại khái là có quan hệ với việc Tiêu Kỳ nam hạ.

Bất kể như thế nào, cho dù là đầm rồng hang hổ Tự Cẩm cũng muốn đi một chuyến, nhìn xem rốt cục Quý phi muốn làm gì. Huống chi, lần này yến hội tổ chức dưới con mắt bao người, quý phi phải bảo vệ thể diện cũng sẽ không làm ra chuyện bị người ta lên án.

Đến ngày tổ chức tiệc ngắm hoa, Tự Cẩm suy nghĩ một chút, dù sao mình bây giờ cũng là đệ nhất sủng phi trong hậu cung của vương triều Đại Vực. Mặc dù xét vị phân thì trên còn có đám người Hiền phi, Quý phi đề nặng, nhưng khí thế không thể thua. Kỹ năng bạch liên hoa phải dùng đúng nơi đúng chỗ. Tình huống này mà còn giả trang bạch liên hoa là muốn mọi người cảm thấy người chẳng có chút uy phong nào sao?

Sủng phi nên mặc dạng y phục gì mới có thể kinh sợ toàn trường nhỉ?

Tự Cẩm đột nhiên liền nhớ thời điểm đầu mùa đông, Tiêu Kỳ thưởng cho nàng mấy rương lễ vật, hình như có một áo lông sắc mây. Nàng bèn kêu

Vân Thường đi mở rương lấy xiêm y, quả nhiên tìm được. Đợi đến khi Vân Thường nâng ra, mọi người nhất thời đều nhìn ngây người.

"Váy sắc mây" chính là dùng lông chim khổng tước và chim bói cá đan kết thành. Hai hai loại lông chim này đều cực kỳ khó kiếm, chứ đừng kể tới "Váy sắc mây" này phải dùng bao nhiêu lông chim mới có thể đan thành, bởi vậy thấy rõ sự quý giá độc nhất vô nhị của nó. Đặt dưới ánh mặt trời, "Váy sắc mây" giống như một đám mây trắng bông bênh, lại tựa như có hàng trăm con chim đang bay lượn. Tục truyền gọi là "Trăm chim cùng múa".

Một chiếc váy như thế mặc lên người, quả nhiên là biểu tượng của sủng phi uy nghi giàu có.

Tự Cẩm rất hài lòng, cũng xác thực rất thích chiếc váy này, vừa phong cách, vừa có thể giữ ấm rất tốt.

Tiêu Kỳ không ở trong cung, Tự Cẩm chẳng khác nào một bến cảng không có gì che chắn gió tuyết. Cho nên sẽ phải một mình đối mặt với rất nhiều ghen ghét trong hậu cung, không thể tránh được đấu tranh. Nếu đã như vậy, nàng sẽ không thể ẩn mình như trước đây, lúc nào cũng ngụy trang bạch liên hoa. Nếu không người khác sẽ cho rằng nàng dễ bị bắt nạt, ai cũng đi lên đạp một cước. Cảm giác bị như thế cũng không dễ chịu chút nào.

Nơi tổ chức yến hội đặt trong trong ngự hoa viên, ngay chỗ có vườn hoa mai nở, gọi là Mai đình. Quý phi gửi thiệp mời cho tất cả phi tần trong hậu cung. Trừ người nào bị bệnh không dậy nổi, trên cơ bản mọi người đều nể mặt Quý phi đến dự tiệc.

Vương Tĩnh Uẩn đến từ khá sớm. Mặc dù nàng ta là chính lục phẩm Quý nhân, trong số tú nữ mới tiến cung thì trừ Kiều Linh Di là có vị phần cao

nhất cao nhất. Nhưng vào ngày hôm đó nàng ta vẫn không dám sơ ý, đến Mai đình từ rất sớm.

Nàng ta vốn là người có gương mặt dịu dàng, tính cách mọi người đều biết là nhu hòa. Hôm ấy nàng ta mặc một chiếc váy cung trang màu xanh nhạt, rất phù hợp với phong cách lịch sự tao nhã, mang theo vài phần thoát tục, không tranh quyền thế.

Nàng ta một mình ngồi trong một góc yên tĩnh, lặng lẽ quan sát người đến Mai đình ngày càng đông. Đột nhiên trước mắt tối sầm lại, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy gương mặt tuyệt mỹ của Lý Uẩn Tú xuất hiện ở trước mắt. Nàng ta hơi cười dịu dàng nói: "Cô cũng tới rồi."

Lý Uẩn Tú nhẹ gật đầu với Vương Tịnh Uẩn, gương mặt bình thản khó thấy lộ ra một chút ôn hòa, "Vừa tới thôi." Nói xong ngồi xuống phía đối diện, ánh mắt liếc nhìn một vòng qua những người đang có mặt. Quý phi và nhiều tần phi có địa vị cao còn chưa tới.

"Nghe nói Hi Phi nương nương cũng sẽ tới, không biết là thật hay giả?" Vương Tịnh Uẩn nói, ánh mắt nhìn vào chỗ cửa, nơi tụ tập nhiều người nhất.

Động tác nâng chén trà của Lý Uẩn Tú hơi dừng lại, nhìn nàng ta hỏi: "Nghe ai nói vậy?"

"Vô tình nghe người khác nhắc tới thôi." Vương Tịnh Uẩn hơi cúi đầu, "Nói là Hoa cô cô bên cạnh Quý phi nương nương tự mình đi đưa thiệp mời."

Sắc mặt Lý Uẩn Tú vẫn bình thản như cũ, một hồi lâu mới nói: "Hợp Nghi Điện vốn cũng không phải là chỗ người bình thường có thể đến."

Chỗ đó chỉ cách có một cửa cung, lại hóa thành lạch trời mà các nàng không thể đơn giản vượt qua. Chỉ có nữ nhân kia, có thể vui vẻ sống ở chỗ

đó, rất gần với Hoàng thượng.

"Quý phi nương nương đến!"

"Mai Phi nương nương đến!"

"Khúc phi nương nương đến!"

"Lý Chiêu Nghi đến!"

Theo từng tiếng hô, tất cả mọi người trong đại điện đều khom lưng quỳ gối hành lễ, cả đoàn người bỗng chốc đồng loạt thấp đi một nửa.

Ngay khi Vương Tĩnh Uẩn định ngẩng đầu lên thì lại nghe đến một tiếng hô vang lên, "Hi Phi nương nương đến!"

Trong nháy mắt cả đại điện yên tĩnh, đến nỗi có thể nghe tiếng lá rơi, tiếng thở của mọi người. Nàng ta chỉ cảm thấy ở cửa có một đám mây trắng rực rỡ màu sắc tỏa hào quang. Rồi một nữ nhân búi tóc cao, mặc y phục lộng lẫy bước vào đại điện.

Tất cả hơi thở của mọi người dường như cũng ngừng lại trong giây lát, mọi ánh mắt đều rơi trên y phục hoa mỹ của Hi Phi.

Kết đan lông chim trời để tạo nên một chiếc “váy sắc mây”!

Giây phút này, tất cả mọi người phát hiện một sự thật. Vị sủng phi nương nương hình như không tranh quyền thế trong lòng các nàng không giống với những lời đồn trong truyền thuyết.

Cao quý sắc bén như thế, xuất hiện thị uy, kiêu ngạo như thế đã thành công áp chế ánh mắt của tất cả mọi người!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 290: Cản Đường

Editor: Hương Cỏ

Rượu ngon, mỹ nhân, hoa đẹp, trong một ngày thời tiết đẹp như vậy, ánh mắt bao người cũng không bị nhiều những đóa hoa mai hấp dẫn, mà ai nấy đều dè dặt, lặng lẽ quan sát Hi Phi đi bên cạnh hoàng hậu nương nương.

"Vị kia chính là Hi Phi nương nương."

"Hi Phi nương nương thật sự là dung nhan tuyệt thế."

"Chỉ chiếc áo lông kia thôi đã đáng giá ngàn vàng, nghe nói trong hậu cung cũng chỉ có duy nhất một chiếc này thôi."

Đứng trước Tự Cẩm vững vàng ngồi bên cạnh hoàng hậu, cũng không nghe được những lời đánh giá, thảo luận của các tần phi ngồi phía xa. Nghe xung quanh những tiếng nói líu ríu khẽ khàng, nét mặt Kiều Linh Di càng ngày càng khó coi, nhưng nàng ta vẫn cố gắng biểu lộ vẻ bình thản như thường.

Ngồi cùng với Kiều Linh Di là Sở Trường Lam, mà bên cạnh Sở Trường Lam lại là Tô Nhị. Ở khoảng cách không xa ba người là Lý Uẩn Tú và Vương Tịnh Uẩn, ánh mắt hai người cũng theo mọi người quan sát, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Hi Phi đang ngồi trên kia.

Đó là nữ nhân khiến tất cả nữ nhân trong hậu cung hâm mộ. Mặc dù gia thế không có gì nổi bật nhưng xinh đẹp, được sủng ái lại sinh hạ Đại hoàng tử. Ngay cả khi nàng mang thai, ở cử cũng có thể vững vàng lấy đi tình

thần của Hoàng thượng. Nàng giống như là một ngọn núi, ép mọi người đến không thở nổi.

Hình như phát giác Kiều Linh Di thất lạc, Sở Trường Lam bên cạnh nghiêng đầu nói khẽ với nàng ta. Bên cạnh Tô Nhị cũng không còn sự nhanh nhẹn kiêu căng như lúc ở Minh Tú Cung nữa, vẻ mặt bình thản đi theo mọi người, nghe Kiều Linh Di và Sở Trường Lam nói chuyện cũng im lặng không lên tiếng.

Lúc chưa tiến cung, người trong nhà nói về tiền đồ của Tự Cẩm cỡ nào khoe khoang thì bây giờ nàng ta lại cảm thấy thất vọng cùng không cam lòng cỡ nấy. Cùng là tú nữ tiến cung, ai lại đồng ý đứng thấp hơn người chứ?

Vừa lúc đó, cung nhân bên cạnh Quý phi nương nương đi tới mới Lý Uẩn Tú, Vương Tịnh Uẩn và Kiều Linh Di. Ngay sau đó người bên cạnh Hoàng hậu nương nương cũng tới mời Sở Trường Lam đi. Nhìn thấy bốn người đã đi đến chỗ hoàng hậu và quý phi, ánh mắt hâm mộ của mọi người càng thêm nóng bỏng. Nếu như ở trong cung các nàng cũng có thể có người dìu dắt dựa vào thì tốt quá.

Nhắc đến thì xấu hổ, đây cũng là lần đầu tiên Tự Cẩm được tiếp xúc gần gũi như thế với những tú nữ mới tiến cung này. Khi bọn họ tiến cung thì cũng đúng lúc mình đang mang thai. Sau khi ra tháng được phép đi thỉnh an hoàng hậu thì do có vị phần hạn chế nên cũng không thấy được các nàng.

Kiều Linh Di là chuyện ngoài ý muốn. Người ta có thái hậu chống lưng cho nên Tự Cẩm đối tượng đối quen thuộc nàng ta. Sở Trường Lam là thứ muội của Hoàng hậu nương nương. Tự Cẩm suy nghĩ cân nhắc quyết định vẫn cứ giữ một khoảng cách nhất định, không thân cận cũng không lạnh lùng, gật đầu mỉm cười là được. Còn lại con gái của Vương gia và Lý gia, Tự Cẩm coi như không khí, dùng ánh mắt lạnh lùng liếc qua hai người, chỉ hơi gật đầu coi như chào hỏi rồi cũng không có ý định nói gì thêm.

Cho dù là nữ nhân nào của thế gia, cuối cùng các nàng tuyệt đối không thể trở thành băng hữu. Bất kể là vị phần trong cung hay là ích lợi của gia tộc bên ngoài, do vị trí của Tô Thịnh Dương và Tô Hưng Vũ có tính đặc thù cho nên nhất định bọn họ không thể nào có quan hệ thân thiết gần gũi được. Cho nên dưới tình huống như thế, Tự Cẩm sẽ không kết bạn tri giao với bất cứ tần phi có gia thế nào trong hậu cung. Đó mới là sáng suốt nhất.

Huống chi, trên nàng còn có hoàng hậu. Nàng cư xử khéo léo với người khác, hoàng hậu chưa chắc không kiêng kỵ. Thời gian còn dài, chút vấn đề nhỏ bé này dần dần đều sẽ trở thành mâu thuẫn không thể điều hòa.

Tự Cẩm cảm giác mình hoàn toàn không cần thiết vướng vào mấy phiền toái này cho nên lúc này bảo trì tư thế một sủng phi kiêu ngạo cao quý là biện pháp cực kỳ sáng suốt.

Ít nhất, khi Tự Cẩm làm như vậy, nàng nhìn thấy nụ cười của hoàng hậu luôn giữ trên mặt.

Quý phi thì mang theo nụ cười chế nhạo, đại khái có lẽ là chê cười ánh mắt nàng thiện cận, cư nhiên ngu xuẩn như thế, trước mắt có cơ hội cũng không biết giao thiệp lấy lòng mọi người.

Nhưng cơ bản Tự Cẩm không cần mấy giao tiếp này. Có những lúc, lực lượng tần phi cường đại chưa chắc là chuyện tốt. Theo Tự Cẩm, hành động như Quý phi mới là nguy hiểm nhất. Nàng ta cho rằng mình có thể lôi kéo nữ nhân trong hậu cung, tạo thành một liên minh thì có thể khiến Tiêu Kỳ nhượng bộ sao?

Nàng ta sai rồi. Dựa vào tính cách của Tiêu Kỳ, hẳn sẽ chỉ cho rằng Quý phi càng càn rỡ không biết thu liễm. Những tình cảm hai người đã tích lũy mấy năm nay sẽ tiêu tan hết trong trận chiến này.

Bất cứ chút cảm tình nào, đều không chịu được sự mài mòn như vậy.

"Hi Phi muội muội, muội cảm thấy sao?"

Tự Cầm thất thần trong chốc lát, nghe giọng nói của Mai Phi mới phục hồi tinh thần lại. Nàng nhìn vào mắt Mai phi mỉm cười, cực kỳ không khách khí nói: "Mai Phi tỷ tỷ thứ lỗi, vừa nãy thất thần, không biết rõ tỷ tỷ hỏi cái gì?"

Gương mặt Mai Phi hơi đổi, cho rằng Hi Phi làm cho nàng ta khó xử, trên mặt dĩ nhiên là không vui, thản nhiên nói: "Không biết có chuyện gì mà khiến muội muội lại phân tâm trong không khí vui vẻ náo nhiệt thế này, không biết muội có thể nói ra cho ta nghe một chút không."

Tự Cầm phát giác Mai Phi đang cố tình gây khó dễ cho mình, ánh mắt nhìn sang phía hoàng hậu đang quan sát nàng. Mặc dù nàng và Mai Phi cũng chưa có xung đột chính diện, nhưng giữa hai người liên tục có mâu thuẫn tồn tại. Nghe địch ý trong lời Mai Phi, nếu hôm nay Tự Cầm đã tới lập uy thì đương nhiên không thể kinh sợ, lập tức liền nói: "Cũng không có gì không thể nói, chỉ là trong lòng lo lắng Đại hoàng tử mà thôi."

Mai Phi bị một chiêu Hi Phi khoe khoang con trai này chém thương hơn phân nửa tinh thần, sắc mặt liền khó coi hơn.

Khương cô cô đứng sau lưng chủ tử, ánh mắt liếc qua Mai Phi cực nhanh, lại nhanh chóng thu hồi ánh mắt, thật giống như chưa từng phát sinh chuyện gì vậy.

"Nhắc đến thì mấy người chúng ta cũng chưa gặp Đại hoàng tử đã lâu, trong lòng cũng rất bận tâm. Không biết rõ Hi Phi có vui lòng cho chúng ta đi quấy rầy một chút không." Khúc phi cười nhìn Hi Phi chăm chăm. Nàng ta sinh con trai giấu kín không chút sơ hở, giống y như bảo bối, lại còn ở nơi như Hợp Nghi Điện, có thể đi xem một chút cũng tốt.

Kể từ sau khi hậu cung bị vây tường, muốn đi Sùng Minh Điện thì phải đi qua Hợp Nghi Điện.

Tự Cầm nhìn thoáng qua Khúc phi, đương nhiên hiểu được nàng ta đang tính toán gì. Nhưng khoảng cách Hợp Nghi Điện quá gần Sùng Minh Điện. Tự Cầm sẽ không để cho bất luận kẻ nào dễ dàng đặt chân Hợp Nghi Điện. Vạn nhất nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, phía trước liên quan đến tiền triều.

Không biết rõ Khúc phi là vô tình hay cố ý, lại có thể nói những lời như vậy.

Khúc phi vừa nói xong, ánh mắt mọi người đều nóng bỏng không ít. Nhất là những người mới tiến cung. Nếu như có thể đi Hợp Nghi Điện của Hi Phi ngồi một chút, thường xuyên qua lại liên lạc cảm tình, sợ gì không có ngày nổi danh chứ. Dù sao tỷ lệ Hoàng thượng xuất hiện ở Hợp Nghi Điện thật sự là quá cao.

Khóe mắt Hoàng hậu quét tới nhìn Quý phi, trong lòng cười nhạo một tiếng. Chút thủ đoạn vớ vẩn, Khúc phi cũng là kẻ ngu xuẩn.

"Bản cung rất vui lòng. Nhưng tiếc là Hợp Nghi Điện không có Hoàng thượng truyền lệnh thì không ai được tùy ý đi vào. Tâm ý của Khúc phi đối với Đại hoàng tử Bản cung lĩnh nhận. Có điều chuyện này phải đợi Hoàng thượng trở về cho phép mới được." Tự Cầm không chút lưu tình ngăn cản trở lại. Muốn vào Hợp Nghi Điện, ha ha, then thùng, không hoan nghênh.

Tự Cầm đương nhiên có quyền mời ai tới làm khách. Nhưng trong hậu cung này, trừ một mình Tề Vinh Hoa, Tự Cầm cũng không có tâm tư giao hảo với bất kỳ ai. Cho nên mấy loại chuyện quan hệ tới lui tình cảm đó, nàng xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Nhất là trong giai đoạn tiền triều cũng không yên ổn, Tự Cầm lại càng không gây thêm rắc rối cho mình lẫn Tiêu Kỳ.

Không nghĩ tới Tự Cầm cự tuyệt dứt khoát như vậy. Ngay cả Quý phi cũng sững sờ, vẻ mặt Khúc phi thì đương nhiên là không vui gì. Lời Hi Phi

nói rõ ràng chính là đánh mặt nàng ta, lúc ấy môi bĩu một cái, cười lạnh một tiếng, lại không thềm nói gì thêm nữa. Bây giờ chẳng qua là Hoàng thượng đang sủng ái, năm năm, mười năm sau, ai có thể biết Hi Phi thất sủng hay không?

Dù sao trong hậu cung này, cứ mỗi ba năm sẽ có mỹ nhân như hoa như ngọc tiến vào. Bây giờ Hi Phi phách lối bao nhiêu thì sau này sẽ thê thảm bấy nhiêu thôi!

Trong đình đốt lò than nhưng tiết trời vẫn khá lạnh. Mọi người ngồi trong chốc lát, hoàng hậu liền đứng dậy đi ngắm hoa. Mọi người cũng đi theo tản ra ngoài, tốp năm tốp ba cũng có, một mình cũng có, đều tỏ vẻ đang ngắm hoa.

Tự Cẩm mang theo Khương cô cô cũng không đi bên cạnh hoàng hậu, chỉ chậm rãi đi dạo ở trong vườn. Vừa quẹo vào khúc quanh, không nghĩ tới ngẩng đầu thì vừa vặn gặp Kiều Linh Di và Tô Nhị.

Tự Cẩm dừng chân lại, Kiều Linh Di và Tô Nhị liền khom mình hành lễ, nàng đưa tay, "Đứng lên đi, không cần đa lễ."

Hai người đứng dậy, Kiều Linh Di cũng không lập tức rời đi, Tô Nhị do dự một chút cũng ở lại.

Tự Cẩm chau chau mày nhìn hai người, đây là... Cố tình chờ mình đến sao?

"Hi Phi tỷ tỷ, không biết có thể kiếm một chỗ nói chuyện hay không?" Kiều Linh Di trên mặt tươi cười, mày cong cong nhìn Hi Phi.

Tự Cẩm gặp Kiều Linh Di thế này chỉ cảm thấy cực kỳ đau đầu. Giống y như con gián Tiểu Cường đánh không chết, lúc khôi phục năng lực thì cực kỳ cường hãn. Gặp người như thế, Tự Cẩm biết rõ nhất định phải tốc chiến tốc thắng. Một khi bị cuốn vào thì là chuyện vô cùng nguy hiểm, do đó

không chút do dự nói: "Ngày đẹp thế này ngắm hoa rất thích hợp, cũng không nên cô phụ tâm ý của Quý phi nương nương, Kiều Tiểu Nghi có chuyện thì ngày khác nói đi."

Nụ cười trên mặt Kiều Linh Di giống như bị đóng băng giữa ngày đông giá rét vậy. Nàng ta không bao giờ nghĩ tới Hi Phi lại có thể cự tuyệt dứt khoát như thế.

Tô Nhị đứng một bên mày nhăn lại, cũng không chú ý Kiều Linh Di sẽ nghĩ như thế nào, bất chợt ngăn cản Hi Phi lại, "Hi Phi nương nương, ta có chuyện muốn nói." Bình thường Hợp Nghi Điện nàng ta không thể vào được, không thể bỏ qua cơ hội tốt hôm nay. Nàng ta nhất định phải nói mấy lời với Hi Phi.

Người trong nhà đã mấy phen thúc giục, nàng ta không có cơ hội để lãng phí.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 291: Ý Sủng Mà Kiêu

Editor: Hương Cỏ

Gió mùa đông, cho dù đứng ở chỗ nắng ấm cũng mang theo hơi lạnh như băng. Tự Cẩm nhìn Tô Nhị. Nhắc tới thì tuổi tác giữa hai người không quá chênh lệch, trong cơ thể lại chảy chung dòng máu của Tô gia. Nhưng một gia tộc như vậy, chỉ vì ích lợi mà nảy sinh thù hận.

Nàng không biết rõ, Tô Nhị dựa vào cái gì mà dám chắc chắn đứng ở trước mặt mình như vậy, còn có thể nói ra mấy lời kia. Nếu như đổi lại là nàng, có lẽ sẽ cực kỳ xấu hổ không dám đối mặt với người ta.

Hiển nhiên, con người ở thời đại sống trong vòng luẩn quẩn hoàng gia cao quý này thì cũng không có cảm giác xấu hổ như vậy.

Trong lòng Tự Cẩm hơi không kiên nhẫn. Thứ nhất là bởi vì Tô gia Khúc Châu hay dùng mấy thủ đoạn vật sau lưng. Kể từ sau khi bọn họ vào kinh, dù chưa từng được bổ nhiệm vị trí quan viên thực quyền ở trong triều, nhưng sau lưng tung hoành ngang dọc, giở thủ đoạn đùa giỡn cũng xác thực gây không ít rắc rối quấy nhiễu cho người nhà nàng. Mặc dù những chuyện này Tiêu Kỳ không chủ động nhắc tới nhưng Tự Cẩm không phải là kẻ ngốc, sao lại không phát giác ra gì chứ.

Khóe miệng nhếch một nụ cười mỉa mai, Tự Cẩm cố ý nhướn mày lên, đầy vẻ ngạo mạn kiêu căng nhìn xuống Tô Nhị, giọng nói nhu hòa mềm mại từ từ nói, "Bản cung cùng cô không lời nào để nói."

Tư thái ngạo mạn như thế, giọng nói lạnh lùng như thế... Tô Nhị vốn là con gái dòng chính Tô gia Khúc Châu, bị một nữ nhân cùng họ nhưng đã bị trục xuất khỏi gia tộc làm tức đến nổi mặt mũi tối sầm lại. Nhất thời không thể ngăn chặn lửa giận trong lòng, nhìn Tự Cẩm bật thốt ra: "Đây là ý gì? Cô và ta cùng là người Tô gia, chẳng lẽ không thể hỗ trợ nhau sao?"

Những lời kia của Tô Nhị vừa thốt ra, liền nhìn thấy ánh mắt sắc bén giễu cợt của Hi Phi, những lời định nói bỗng chốc nuốt trở lại, từ lòng bàn chân dâng lên từng tia lạnh buốt, không khỏi khiến toàn thân run lên.

"Lời này mà nói từ miệng người Tô gia thì quả thực thật tức cười." Tự Cẩm không có ý định nói lý với Tô Nhị, "Dựa vào những gì Tô gia Khúc Châu đã làm thì còn có mặt mũi nào mà dám vênh mặt hất hàm sai khiến bản cung và người nhà Bản cung chứ? Ai cho các người quyền lợi thế diện này? Chỉ bằng một Mỹ nhân như cô mà dám chống đối Bản cung, lời nói và hành vi vô lễ, xem ra cô cần phải học quy củ nghiêm chỉnh. Khương cô cô, cô cô chỉ bảo cho Tô mỹ nhân mấy quy tắc cung quy đi. Hôm nay gặp được Bản cung cũng đành cho qua, ngày khác khó mà không thất lễ trước mặt Hoàng hậu nương nương quý phi nương nương."

"... Cô..."

Khóe mắt Tự Cẩm cũng không thèm liếc về Tô Nhị một cái, dẫn theo người kiêu ngạo đi, ngay cả Kiều Linh Di Tự Cẩm cũng không thèm nói tới một chữ.

Khương cô cô cười mỉm nhìn Kiều Linh Di và Tô Nhị, trước tiên nói với Kiều Linh Di: "Không phải Kiều Tiểu Nghi còn muốn đi nói chuyện với quý phi nương nương sao?"

Nét mặt Kiều Linh Di bất định nhìn Khương cô cô cười mỉm. Nàng ta biết rõ, Khương cô cô chính là cô cô quản sự do biểu ca tự mình ban cho Hi Phi. Nghe lời nói của cô ta rõ ràng là muốn đuổi mình đi, nhìn Tô Nhị một

cái, trên mặt nàng ta cũng nở một nụ cười, "Đúng rồi, Quý phi nương nương còn đang chờ."

Tô Nhị không dám tin nhìn Kiều Tiểu Nghi bỏ lại một mình nàng ta, sắc mặt trắng bệch thêm tái xanh, sau đó ánh mắt nhìn Khương cô cô tràn đầy phòng bị, cô ta sẽ phạt mình thế nào đây?

Khương cô cô sống trong cung như cá gặp nước đã nhiều năm, tự nhiên là biết sâu sắc quy củ sinh tồn ở đây. Chủ tử muốn giáo huấn Tô mỹ nhân, nhưng lại phải giữ không để cho ai dị nghị, miễn là không ai buộc tội lấy lớn hiếp nhỏ là được. Chuyện này thì có gì khó đâu.

Có nhiều biện pháp phạt người, dùng cách xử phạt về thể xác là ngu xuẩn nhất. Người ta chỉ chịu chút đau khổ về thể xác, còn mình thì lại phải nghe người khác nói ra nói vào, tội gì chứ?

Trong tay cô ta có rất nhiều biện pháp phạt khiến người ta sống không bằng chết, chịu khổ mà không thể nói.

Tự Cẩm cũng không quan tâm Khương cô cô "Dạy bảo" Tô Nhị như thế nào. Nếu ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong thì cần thêm người quản sự cô cô có ích lợi gì chứ? Nói thì nói, chuyện này cũng coi như là khảo nghiệm nghiêm chỉnh đầu tiên kể từ sau khi Khương cô cô vào Hợp Nghi Điện. Nếu muốn ở lại bên cạnh nàng, được đến một vị trí thì phải có đủ bản lĩnh làm cho nàng tin tưởng và nghe theo.

Về mặt Kiều Linh Di không tốt lắm trở lại bên cạnh Quý phi. Tự Cẩm cũng chậm rãi trở về trước đình, trên mặt vẫn còn giữ nét hòa hoãn tươi cười. Nhưng người về sớm một bước Kiều Linh Di đã "chấn kinh quá độ" thuật lại mọi chuyện vừa xảy ra từ đầu đến cuối, tất nhiên theo một góc độ khác.

Tần phi ngồi đây trong đình, nhìn Hi Phi trở về nhàn nhã như thế, hai mặt nhìn nhau, nhất thời cũng không biết phải nói gì mới được.

Hoàng hậu nhìn lướt qua mọi người, cười vẫy tay với Tự Cầm, "Khó được thấy muội có nhã hứng dạo chơi như vậy, cũng nên vào đây nghỉ chân một chút."

"Vẫn là Hoàng hậu nương nương thương yêu thần thiếp. Quý phi nương nương chọn nơi có cảnh sắc quá đẹp, thần thiếp thích quá nên đi ngấm khắp nơi." Tự Cầm cực kỳ nhu thuận đi tới bên cạnh hoàng hậu ngồi xuống, trong lòng suy đoán có lẽ Kiều Linh Di đã kể lại toàn bộ hành động vĩ đại của nàng rồi.

Hoàng hậu kỳ thật không nghĩ tới hôm nay Hi Phi lại có thể khoe khoang, ỷ sủng mà kiêu

như vậy. Thế này không giống hành vi trước giờ của nàng. Nếu không phải Hi Phi trước sau đều cung kính nhu thuận với mình, nàng ta cũng muốn nghĩ Hi Phi đang có ý khác. Nhưng, thế này cũng tốt. Trước đây tính cách Hi Phi quá mềm yếu. Bây giờ đã có con thì không thể giống trước đây nữa. Nếu tính tình quá mềm yếu thì cho dù chức cao cũng không thể áp chế được người phía dưới, cứ thế ai còn nể trọng người chứ, họ sẽ chỉ cho người là một phế vật mà thôi.

Bây giờ có lẽ Hi Phi đã suy nghĩ cẩn thận, biết rõ làm mẹ là phải mạnh mẽ. Hơn nữa Hoàng thượng không ở trong cung, ý thức gặp nguy hiểm nên mới có những hành vi như hôm nay.

Không thể không nói hoàng hậu duy đoán lòng người vẫn rất chuẩn xác. Nếu không nàng ta cũng sẽ không có được sự tín nhiệm ít nhiều của Tiêu Kỳ. Nếu không bao năm nay giao phong với Quý phi cũng không rơi vào thế hạ phong. Mặc dù Hi Phi thế này khiến hoàng hậu có cảm giác được nguy hiểm. Nhưng trong tình thế phức tạp hiện nay thì chỉ cần Hi Phi không phải là người vong ân bội nghĩa, nàng ta cũng sẽ không làm chuyện qua cầu rút ván.

Vào lúc này, hoàng hậu hạ bậc thang cho Hi Phi, Hi Phi quả nhiên liền thuận theo, còn nhìn hoàng hậu cố ý nói: "Tô mỹ nhân va chạm với thần thiếp, lời nói vô lễ, mạo phạm thần thiếp. Thần thiếp liền sai cô cô quản sự dạy nàng ta quy củ, còn mong nương nương thứ tội."

Hoàng hậu nghĩ ra bao nhiêu cách thức, nhưng cũng không bất ngờ bằng việc nghe Tự Cầm nói thẳng ra như thế. Hi Phi vẫn là thẳng thắn như vậy, sự lo lắng trong lòng hoàng hậu lại giảm đi mấy phần, cười nhìn nàng, tựa như không để ý nói: "Bản cung còn nhớ lúc ban đầu ở Minh Tú Cung, Tô mỹ nhân này đã từng mấy lần không tuân theo quy củ." Nói đến đây ánh mắt liền nhìn sang phía Quý phi, "Trong đợt tuyển chọn cuối cùng, nếu không phải quý phi kiên trì, có lẽ nàng ta cũng không được giữ lại."

Quý phi nghe lời hoàng hậu nói, vẻ tươi cười trên mặt giữ nguyên không thay đổi, "Hoàng hậu nương nương thật sự là thích nói giỡn. Mỗi tú nữ được giữ lại trong hậu cung đều phải trải qua sự tuyển chọn nghiêm túc. Huống chi Bản cung còn nhớ Hi Phi và Tô mỹ nhân có chút ân oán gia tộc trong đó nữa." Bởi vì chuyện này, quý phi còn bị chịu thiệt bên chỗ Tiêu Kỳ. Do đó, nàng ta đặc biệt để ý.

Trong khi Hoàng hậu và quý phi nói qua nói lại, Hi Phi liền trở thành vật hy sinh ở giữa. Giữa lúc tất cả mọi người cho rằng Hi Phi không phản bác lời Quý phi thì lại nghe Hi Phi đột nhiên nói: "Chuyện gia tộc ân oán trong này, quý phi nương nương không phải là rõ ràng nhất sao? Nhắc đến thì ở trong cung có người dám lấy chuyện gia thế của Bản cung để ăn nói lung tung, còn nhờ có Quý phi nương nương chủ trì công đạo lấy lại trong sạch cho thần thiếp mà."

Tự Cầm lại ném lại cho quý phi một cây đao bén nhọn. Không ai trong đình dám tiếp lời, chỉ có nét mặt hoàng hậu càng thêm nhu hòa, "Được rồi, chẳng qua là một Mỹ nhân nho nhỏ mà thôi. Nói thì nói Tô mỹ nhân cũng xuất thân đại tộc, ba phen mấy bận phạm quy củ, thấy rõ ở nhà bị nuông chiều đến hư. Nếu Tô mỹ nhân rất hợp nhãn Quý phi, vậy thì chuyện dạy

bảo nàng ta liền giao cho Quý phi. Ở trong cung này, Bản cung hy vọng tất cả mọi người phải nhớ, cung có cung quy. Chuyện bên ngoài thì không nói nhưng là nếu vi phạm cung quy, đừng trách Bản cung hạ thủ vô tình."

"Dạ." Mọi người đều đứng dậy nghe khuyên bảo, ai nấy đều tỏ ra cung kính.

"Bản cung mệt mỏi nên đi về trước, chư vị muội muội cứ vui chơi thoải mái."

"Cung tiễn Hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu đi trước một bước, Tự Cẩm cũng đi theo cáo từ, tạ ơn Quý phi thịnh tình chiêu đãi, mang người của mình, cứ thế... nghênh ngang rời đi.

Xa xa, mọi người nheo mắt nhìn theo bóng lưng Hi Phi, "Váy sắc mây" lấp lánh dưới ánh mặt trời làm người ta chói mắt. Giống như thủ đoạn hôm nay của Hi Phi, sắc bén làm người ta không dám nhìn thẳng.

"Hi Phi nương nương, thật là khiến người khác bất ngờ." Vương Tĩnh Uẩn hạ giọng nói. Kể từ khi nàng ta tiến cung, bên tai tất cả đều là các tin đồn về Hi Phi. Nhưng hình như ai cũng nói Hi Phi là một người có tính tình nhu hòa dịu dàng. Nhưng hôm nay Hi Phi... Quả thật là sau khi có Đại hoàng tử thì bản chất mới bộc lộ sao?

Nếu như vậy, Hoàng thượng còn thích Hi Phi thế này hay không?

"Xác thực khiến người ta bất ngờ." Lý Uẩn Tú cũng nói theo một câu, ánh mắt chậm rãi thu hồi lại, sau đó lại nói thêm, "Nữ nhân có quyền lực đương nhiên là không như trước nữa."

Vương Tĩnh Uẩn nhìn thoáng qua Lý Uẩn Tú, cho nên suy nghĩ của bọn họ là giống nhau. Hi Phi như vậy mới tốt, các nàng mới có thể có cơ hội

cao hơn.

Lúc trước không phải quý phi cũng như vậy hay sao? Một khi bị Hi Phi không có danh tiếng gì đập xuống thì đến giờ mặc dù vẫn là Quý phi cao quý nhưng sủng ái đã sớm không có. May mà còn có công chúa ở bên mình. Như vậy, Hi Phi đi theo con đường của Quý phi, vậy thì người tiếp theo có thể đẩy Hi Phi xuống...

Có lẽ, nên đi Phụng Hoan Cung thăm hỏi một chuyến.

Vương Tĩnh Uẩn từ từ cúi đầu xuống, khóe mắt lơ đãng nhìn sang phía Kiều Linh Di, chỉ thấy nàng ta bình thản ngồi ở chỗ đó, thật giống như náo nhiệt ồn ào này không có chút liên quan nào với nàng ta.

Hình như, Kiều Linh Di cũng càng ngày càng bình tĩnh hơn.

Hoàng hậu nương nương có thể nâng đỡ thành công một Hi Phi. Như vậy bây giờ Hi Phi đã dần dần có danh tiếng, có khi nào cũng sẽ nâng một người nữa lên để cạnh tranh ngang tài ngang sức với Hi Phi hay không?

Người được tuyển lựa này, tất nhiên không thể bị người khác đoạt đi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 292: Mất Tích

Editor: Hương Cỏ

Sau tiệc thưởng hoa hôm đó, nếu nói trong cung có gì náo nhiệt, thật đúng là có hai chuyện.

Thứ nhất chính là Tô mỹ nhân bị phạt. Nhắc đến thì Khương cô cô thật sự là người rất thông minh, không động thủ không mắng chửi. Người ta thực hiện hành vi xử trí văn minh, chính là bắt Tô mỹ nhân phải học thuộc toàn bộ cung quy có liên quan đến ứng xử của phi tần có địa vị thấp khi yết kiến phi tần có địa vị cao.

Phạt chép một trăm lần.

Không nhớ kỹ sao?

Vậy cô cứ đọc thôi, khi nào nhớ kỹ thì chép lại. Chỉ có một trăm lần, xử phạt này quả nhiên không có gì nghiêm trọng.

Nhưng nếu muốn từ đọc thành học thuộc lòng thì cũng cần một khoảng thời gian. Khương cô cô thương cảm Tô mỹ nhân chưa từng chịu vất vả như vậy, sợ cô ta đọc nhiều khát nước, cố ý sai một tiểu nha đầu đứng một bên phụng dưỡng nước trà.

Thế này đâu có giống như phạt gì, rõ ràng là người đi ngang qua sân khấu.

Nhưng mà, đọc cung quy khát nước, sau đó uống trà. Nhưng theo quy củ thì phải ở nơi đó không được đi đâu.

Vì vậy, bi kịch của Tô mỹ nhân chính là, uống một bụng nước mà không thể ... giải thoát.

Sau khi Tự Cầm biết rõ thủ đoạn này thì chỉ cảm thấy sùng bái Khương cô cô không lời nào tả nổi. Không có cái gì làm người ta khó chịu bằng việc nhịn ... tiểu, nhất là đối với một cung tần.

Chẳng may nếu không nhịn được...

May mà Khương cô cô còn biết nặng nhẹ, cũng không có để Tô mỹ nhân thật sự xấu mặt đến nỗi không khống chế được.

Không để lại dấu vết gì, Tự Cầm còn bị mang tiếng cứng miệng mềm lòng.

Quả thực không thể khen thêm nữa!

Chuyện thứ hai chính là sau tiệc ngắm hoa, các tần phi mới tiến cung tranh thủ cơ hội lựa chọn trận doanh của mình. Những người dưới trướng Quý phi và Hoàng hậu đã nhìn ra được ẩn tình, đợi đến khi hoàng đế trở về, nếu được tần phi có địa vị cao tiến cử, khi đó ai có thể lọt mắt xanh hoàng đế còn chưa biết chắc.

Năm mới trôi qua mà không có hoàng đế, hoàng hậu vẫn cùng mọi người trải qua một năm mới náo nhiệt. Chuyện tiền triều tự có quyền thần chu toàn, trong hậu cung có hoàng hậu trấn giữ, ngay cả Quý phi cũng chỉ thỉnh thoảng tuyên triệu những phi tần có địa vị thấp đến trò chuyện mà thôi.

Trừ thái hậu ngẫu nhiên thỉnh thoảng sẽ kêu Tự Cầm bế con trai đi Thọ Khang Cung, lấy mỹ danh là nhớ cháu trai.

Tự Cầm không thể từ chối yêu cầu này của Thái hậu. Hợp Nghi Điện người khác không được vào, cũng chỉ có Tự Cầm ra ngoài. Nhưng Tự Cầm cũng không phải là quả hồng mềm dễ bóp. Thái hậu tuyên triệu ba lượt, có hai lần là Tự Cầm một mình đi qua. Con trai còn nhỏ, không thể ra ngoài giữa tiết trời giá rét. Về sau thấy Thái hậu còn không an phận, Tự Cầm dứt khoát trực tiếp báo bệnh.

Lời đồn Hi Phi bị thái hậu gây khó dễ lan truyền rất nhanh trong hậu cung. Nghe tin thái hậu tức đến nổi suýt ngã ngựa. Sau phản đòn này, Thái hậu cũng bớt làm phiền mẹ con Tự Cầm.

Qua tết, Hoàng hậu Quý phi và Thái hậu đều bận bịu lu bù, phải tiếp kiến mệnh phụ của từng gia tộc. Tự Cầm không có quyền tiếp kiến mệnh phụ phu nhân lại thư thả hơn, tới lúc ấy mới thở phào nhẹ nhõm.

Khoảng cách Nam Bắc khá xa, lại là mùa đông nên cũng không tiện để truyền tin qua lại. Tự Cầm chỉ nhận được hai phong thư của Tiêu Kỳ. Còn nàng cũng tranh thủ thời gian viết mấy phong thư gửi cho hắn nhưng không biết Tiêu Kỳ nhận được mấy phong thư.

Đêm Tết Nguyên Tiêu, trong cung treo đầy hoa đăng, ánh đèn soi sáng rực cả hậu cung. Trong Hợp Nghi Điện, Tự Cầm cũng kêu người treo rất nhiều đèn, bế con trai đứng ở dưới mái hiên, chỉ cho con từng chiếc một, kể cho con nghe những câu chuyện được vẽ trên đèn.

Bởi vì hoàng đế không có trong cung nên những chuyện bên ngoài, trừ việc có thể nghe từ Đồng Ý thì phần lớn đều không biết tin gì.

Ra tháng giêng, thời tiết dần dần ấm lên, Dục Thánh đã có thể ngồi dậy. Đồng Ý mang đến tin tức tốt nhất. Chiến sự phía Nam thuận lợi, Hoàng thượng có thể trở về rất nhanh.

Tự Cầm thở phào nhẹ nhõm. Đợi đến khi Thi cô cô của Thọ Khang Cung lại đến, Tự Cầm cực kỳ khoan khoái đồng ý bế con trai đến cho Thái hậu

xem cháu.

Đại hoàng tử xuất hành, so với Hi Phi như Tự Cẩm còn ăm ỉ hơn nhiều. Thái giám bà vú cung nhân đi theo trước sau có tới mấy chục người. Để bảo đảm an toàn của Đại hoàng tử, mỗi lần đi Thọ Khang Cung, đều là chính Đồng Ý mang người dọn đường, bất luận tần phinào ngẫu nhiên muốn thăm Đại hoàng tử trên đường, thực xin lỗi, không có cơ hội này.

Trong cung rất hậu đãi đối với hoàng tử, hơn nữa Tự Cẩm lại là sủng phi, trước khi đi Tiêu Kỳ còn để lại Đồng Ý. Vì ba lý do này mà muốn để xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng không dễ dàng.

Đằng trước có thái giám mở đường, người không liên quan tất cả tránh ra. Tự Cẩm vốn là một chủ tử rất dân chủ, nhưng chuyện có quan hệ đến sự an toàn của con trai, ở trong tình thế đó phải lạnh lùng ngoan tuyệt. Phàm là người hầu hạ bên cạnh Đại hoàng tử, tất cả các quan hệ gia tộc thông gia đều ghi chép trong danh sách. Đại hoàng tử có cái gì không tốt, cả ba họ nhà các người đều không tốt theo.

Trong cung sợ nhất là gì, sợ những người đã sống lâu trong cung, có căn cơ vững vàng vươn tay mua chuộc những người thân cận bên mình hạ độc thủ. Mấy thủ đoạn xấu xa này trong các bộ phim, vở kịch cung đấu nhiều không đếm xuể.

Cho nên mặc kệ bọn họ có thể mua chuộc, thông đồng với ai, Tự Cẩm cũng phải làm cho họ không thể thực hiện được. Vì vậy, có hành động ghi chép lại toàn bộ người nhà ba đời, người hầu hạ bên Đại hoàng tử phải dụng tâm nhiều hơn. Không cần tới Tự Cẩm lo lắng theo dõi sát sao, bọn họ cũng phải tự mình loại trừ hết những nguy hiểm kia trước.

Nếu không muốn chờ bị diệt tộc sao?

Thủ đoạn đơn giản thô bạo như vậy, sau khi hoàng hậu nghe nói cũng không phải người đến trách cứ, chỉ là bày tỏ trầm mặc.

Không thể không nói Hi Phi làm như vậy, có thể là... không được quang minh chính đại nhưng rất có tác dụng.

Mỗi lần đi Thọ Khang Cung, đằng trước có thái giám mở đường như thể gỡ mìn bảo vệ, phía sau thái giám đi theo giống như chó săn hộ giá, Tự Cẩm bế con trai đi ở chính giữa, hai bà vú em không dám chủ quan lơ là chút nào. Ngay cả Vân Thường, Khương cô cô cũng đi theo sát Đại hoàng tử. Bọn họ đều chăm chú quan sát, rất sợ Đại hoàng tử xảy ra bất cứ chuyện gì ở trước mặt mình.

Vân Thường, Khương cô cô có thể tin cậy không? Vậy ngại quá, chúng ta mặc kệ là quản sự cô cô hay đại cung nhân gì đó, chúng ta chỉ nhìn thấy an nguy của Đại hoàng tử.

Trừ Tự Cẩm có thể thoải mái gần gũi con trai, ngay cả Vân Thường và Khương cô cô bình thường cũng không có diễm phúc này. Trải qua sự chinh đốn nghiêm ngặt của Tự Cẩm, trong Hợp Nghi Điện đoàn kết một lòng chưa từng có.

Mỗi lần đi Thọ Khang Cung, người bên cạnh thái hậu muốn bế Đại hoàng tử, hai bà vú liền một bước đi theo không rời. Bất luận kẻ nào cũng không có cách nào làm bọn họ rời đi, quả nhiên là giống như tường đồng vách sắt.

Hồ dữ cũng không ăn thịt con, mấy người khác có thể vì ích lợi bị người khác mua chuộc. Nhưng làm bà vú cũng đồng nghĩa là có con, bọn họ tuyệt đối sẽ coi trọng sự an toàn của con mình nhất. Đúng là Tự Cẩm hiểu được tâm lý này nên mới dùng thủ đoạn như thế.

Mặc dù có vẻ tàn nhẫn, nhưng chỉ cần mấy người này trung thành, không có lòng mưu hại con trai nàng thì tương lai của bọn họ là tiền đồ rạng rỡ.

Hi Phi trốn trong Hợp Nghi Điện giống như con rùa rút trong mai. Nàng không đi ra thì không có ai có thể đánh vào. Nàng đi ra, nô tài bên cạnh

chính là những người đỡ cho chủ. Ngay cả hai bà vú kia cũng đều hận mình không thể biến thành hai con mắt dán lên người Đại hoàng tử, người nghĩ ra tay ư?

Ha ha, không có cơ hội.

Xuân về hoa nở, Tiêu Kỳ ra kinh đã gần nửa năm. Thời gian trước Tự Cẩm mang thai nên không thể giảm cân. Sinh con xong thì lo lắng chăm sóc con ngày đêm, do đó không cần ăn kiêng cỡ gì mà chỉ sau mấy tháng đã trở về vóc dáng nhỏ bé.

Người bên Thượng Phục Cục vừa rời đi, Vân Thường liền thở dài. Chủ tử gầy đi, y phục mùa xuân lại phải thay đổi. Ngẩng đầu nhìn Khương cô cô khẽ hỏi: "Cô cô, ngày thường hoa ở Thọ Khang Cung xác định rồi sao?"

Khương cô cô gật gật đầu.

Vân Thường lại thở dài, "Hôm kia, Đồng công công đã đuổi tiểucung nữ gác cổng sau đi. Nghe nói là còn chưa ra khỏi cung thì cô ta đã nhảy xuống giếng tự tử, cô cô cũng biết chứ?"

Khương cô cô lại gật gật đầu, cũng không nhìn Vân Thường, vẻ mặt bình tĩnh như thường nói: "Chỉ là thủ đoạn nhỏ, muốn nhét người vào mà thôi. Đáng tiếc cho cung nữ kia." Lòng tham không đáy, ý vào trong nhà mình không có người liên lụy liền nghĩ bán đứng tin tức của Hợp Nghi Điện. Tha cho cô ta thì sau này nương nương làm sao lập quy củ, giữ uy nghi nữa?

"Có cái gì đáng tiếc, tự mình tìm đường chết, cánh tay dài cũng không giữ được mệnh ngắn. Đáng đời cô ta." Vân Thường tức giận bất bình, "Cô cô có nghe ngóng được là ai đã hạ thủ không?"

Lần này Khương cô cô lại lắc lắc đầu, "Khó mà nói, nhưng cuối cùng sẽ tra rõ ràng."

Vân Thường đưa ngón tay chỉ về một phía, "Không phải bên kia chứ?" Mắt thấy Hoàng thượng sắp trở về kinh, nường nường và Đại hoàng tử vẫn bình yên vô sự. Có vài người cũng không vững vàng, bắt đầu nôn nóng đây.

Lúc ấy Khương cô cô cười một tiếng, "Ước gì là thế, đáng tiếc không phải." Thái hậu muốn gây khó dễ cho chủ tử, nhưng cũng còn kiêng kị danh tiếng, không dám làm quá phận. Cho nên chỉ có thể bày biện tư thế thái hậu tư gây khó khăn mà thôi.

May mà sau khi Hi Phi nường nường sinh con xong thì sức khỏe cũng hồi phục nhanh chóng. Do đó mới chịu được những khó dễ kia như thế.

"Cô cô tốt của tôi ơi, cô cô chỉ điểm cho tôi vài câu, tôi cũng còn biết đường mà chuẩn bị chứ." Vân Thường cảm thấy Khương cô cô nhất định biết chút gì đó, ôm cánh tay cô ta không chịu buông tay.

Khương cô cô cực kỳ bất đắc dĩ lườm Vân Thường một cái, nghĩ kỹ mới nói: "Chỉ là mới có chút manh mối, cũng chưa có bằng chứng rõ ràng, nói ra tăng thêm phiền não. Cô cứ chờ xem, có tin tức chuẩn xác nhất định nói cho cô biết."

May mà bên Ngự thiện phòng còn có Nhạc Trường Tín, cho nên thức ăn nước uống mới không cần lo lắng, nếu không Tự Cẩm còn phải lo lắng nhiều hơn nữa.

Nhìn phong thư trong tay, Tự Cẩm vỗ vỗ nhẹ con trai đang chìm vào giấc ngủ. Sau đó mở thư ra xem, vừa đọc thì mặt mũi tràn đầy lạnh lẽo.

Trên đường Tần Tự Xuyên hồi kinh, mất tích không rõ hành tung.

Nghe được tin tức này, Tự Cẩm lại cảm thấy một cơn đau đớn trào lên trong ngực. Những cảm xúc kia thuộc về nguyên chủ lại tới quấy rối.

Tung tích Tần Tự Xuyên không rõ, vậy ca ca của nàng, Tiêu Kỳ thì sao?

Mấy kẻ này quả thực là không muốn sống rồi, lại dám làm ra chuyện như vậy.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 293: Khốn Đốn Cả Đời

Editor : Hương Cỏ

Tự Cẩm cả đêm đều không ngủ ngon giấc, trong giấc mộng gương mặt Tiêu Kỳ và Tần Tự Xuyên thỉnh thoảng lại thay đổi cho nhau.

Một là hoàng đế bệ hạ uy vũ bá đạo.

Một là thanh mai trúc mã ôn nhu như nước.

Mà trong giấc mộng lần này, Tự Cẩm mơ hồ cảm nhận được tình cảm của nguyên chủ đối với Tần Tự Xuyên.

Mở choàng mắt, trong màn chỉ có ánh sáng mờ nhạt. Những mảng thù hoa văn chằng chịt trên đầu tựa như một khối đá lớn áp chế trong lòng nàng.

Tình cảm của nguyên chủ đối với Tần Tự Xuyên lại trở dậy trong lúc này.

Tự Cẩm mãi vẫn không hiểu một chuyện, vì sao sau khi nàng xuyên việt thì ý thức của cơ thể này vẫn còn lưu lại. Chuyện này hoàn toàn khác với những gì nàng đã từng xem trong sách hay phim ảnh. Không phải là sau khi nàng xuyên vào thì nguyên chủ phải đầu thai đi sao?

Vì sao chứ... Rờ lên ngực mình, nơi đó có hai tình cảm khác nhau hoàn toàn đan xen lẫn lộn. Có sự lo lắng quan tâm của nàng với Tiêu Kỳ. Cũng có sự bận tâm của nguyên chủ với Tần Tự Xuyên.

Giây phút đó, Tự Cẩm nhin không được nghĩ, có khi nào vào một ngày nàng tỉnh dậy, trở về thời đại của mình, còn nguyên chủ lại trở về nơi đây.

Trước kia không hề nghĩ tới vấn đề này, nhưng bây giờ theo dòng cảm xúc mãnh liệt không rõ ràng kia, nàng không thể không nhìn thẳng vào hiện tượng này.

Nếu như có thể trở về...

Trong lòng Tự Cẩm cũng không nhin được rung động. Nàng thật sự không muốn sống ở thời đại này, triều đại đế vương bá quyền không thích hợp với cô gái có tư tưởng tự do dân chủ hiện đại như nàng.

Đứng dậy mặc y phục, Tự Cẩm cũng không gọi người vào hầu hạ, một mình ngồi xuống giường gần cửa sổ. Bên ngoài sắc trời vẫn còn mang màu xám xịt mờ. Phía trước có một luồng sáng đang cố gắng xé toang màn đêm, cố thoát ra khỏi sự bủa vây của đêm tối để mang tới ánh mặt trời ấm áp cho mặt đất.

Giống như những tình cảm đang đan lẩn trong lòng nàng kia, làm cho nàng không thể khống chế rung động cùng chờ mong.

"Nường nường?" Vân Thường rón rén vào, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy chủ tử đã ngồi dậy, lập tức sợ hết hồn vội bước tới, "Sao người không gọi nô tỳ vào hầu hạ?"

Tự Cẩm mệt mỏi dụi mắt, "Không có việc gì."

Vân Thường hơi bất an nhìn chủ tử, cảm thấy có một sự hợ hãi mơ hồ len lỏi, bất giác hơi rùng mình, "Vậy nô tỳ gọi người vào nhé?"

Tự Cẩm gật gật đầu, Vân Thường gọi người vào hầu hạ, rửa mặt, thay quần áo, trang điểm.

Mỗi một ngày, đều kiên trì quen thuộc như vậy.

Trang điểm cho mình thật xinh đẹp, giống như một bình hoa tinh xảo nhất, phải chuẩn bị tinh thần tiếp nhận sự kiểm tra giám sát của mấy người thái hậu, hoàng hậu bất cứ lúc nào. Tiêu Kỳ ở trong cung cũng phải chuẩn bị thỏa đáng dung nhan y phục để nghênh đón hân đến bất cứ lúc nào.

Cứ như thế, mấy năm nay Tự Cẩm cũng đã luyện thành thói quen.

Nhưng bây giờ nếu như có một tia khả năng, nàng rất có thể trở về hiện đại...

Trái tim nàng cảm thấy hưng phấn không thể kìm nén được.

Nàng biết rõ, nàng muốn trở về.

Ăn sáng xong, Khương cô cô dẫn theo bà vú bế Đại hoàng tử tới, mãi cho đến khi nhìn thấy gương mặt con trai, hình như Tự Cẩm mới thanh tỉnh lại.

Ồ, ở nơi này nàng còn có một đứa con trai.

Tiểu tử đã có thể ngồi vững vàng, cũng bắt đầu mọc răng sữa. Cho nên Tự Cẩm kêu ngự thiện phòng làm mấy món rắn hơn cho bé ăn sáng, nàng cầm khăn ở một bên thỉnh thoảng lau lau nước miếng cho bé, tiểu tử cười sáng rỡ sáng lạn, đôi mắt vừa to vừa sáng, lúc nhìn người khác trong veo như nước dưới đáy hồ. Giây phút ấy, ý nghĩ muốn trở về đang rất kiên định như đá tảng bỗng xuất hiện vết nứt.

Nếu như nói, nàng có thể bỏ qua tất cả, Nhưng đứa bé này chính là điều mà nàng không thể nào dứt bỏ.

Thật sự, nàng có thể nhẫn tâm bỏ Tiêu Kỳ.

Dù sao, hân là hoàng đế, không phải là trách nhiệm của nàng.

Những con trai thì khác.

Tất cả mọi người trong Hợp Nghi Điện phát giác nường nường không vui, ai nấy đều cẩn thận, thật sự là rất ít khi thấy nường nường thế này.

Khương cô cô bị Vân Thường kéo ra ngoài, chỉ thấy gương mặt nàng ta đầy lo lắng, "Cô cô, nường nường sao vậy, trong lòng tôi bất an quá, mong cô cô chỉ điểm vài lời."

Kể từ khi có Khương cô cô, bọn họ tựa như tìm thấy người tâm phúc, có chuyện gì cũng nguyện ý thỉnh giáo.

Khương cô cô không phải là người nói nhiều, hơn nữa mặt mày lúc nào cũng mang vẻ hiền hòa thần sắc, do đó ai nấy đều thích thân cận. Lúc ấy nhìn dáng vẻ của Vân Thường, cô ta nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Ta cũng không biết rốt cục xảy ra chuyện gì, nhưng cũng có thể quan hệ với những biến động gần đây trong hậu cung."

Đúng vậy, thái hậu quý phi từng từng lớp lớp chèn ép, mặc dù không có gì tổn thương lớn. Nhưng càng là những chuyện vụn vặt thì lại càng khiến người ta dễ nôn nóng, mất kiên nhẫn, cũng càng dễ dàng phá vỡ tâm trạng của người khác.

"Vậy làm sao bây giờ?" Lần này Vân Thường thật sự sốt ruột, "Nếu không nô tỳ đi gặp Đồng cô cô?" Hoàng hậu nường nường phải có tác động gì chứ.

Khương cô cô lắc lắc đầu, "Chủ tử không phân phó, cô và ta không thể tự chủ trương."

"Dạ, dạ, tình thế cấp bách nên tôi nôn nóng quá."

Khương cô cô vỗ vỗ tay Vân Thường. Kể từ khi Hoàng thượng nam hạ, không khí trong Hợp Nghi Điện căng như một dây cung. Mấy tháng này

mọi người từ trên xuống dưới cũng không dễ chịu chút nào. Cũng may mà Hợp Nghi Điện bị Trần Đức An quản thúc nên còn xem như tương đối đoàn kết, nếu không loạn trong giặc ngoài thì càng thêm khó khăn chồng chất.

Cả ngày hôm đó Tự Cẩm tâm phiền ý loạn, nghe con trai khóc, xem con trai cười đều có cảm giác mình trở nên nôn nóng táo bạo lên.

Thế này không tốt, rất không tốt.

Tự Cẩm dỗ con trai ngủ xong, dùng sức hít một hơi thật sâu, cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, không thể để cảm xúc táo bạo kia kiểm soát tâm trạng mình. Trong lòng càng không ngừng cầu nguyện, “Tần Tự Xuyên sẽ không có chuyện gì”.

Cố nhắc đi nhắc lại chục lần như thế, sự bất an lo lắng kia mới chậm rãi ổn định lại.

Quả nhiên, trong lòng Tự Cẩm hiểu rõ, đây chính là chút ý thức còn sót lại của nguyên chủ. Sau khi nghe tin Tần Tự Xuyên gặp chuyện không may thì không áp chế nổi mà bộc phát ra.

Cho nên phải nói, kỳ thật tình cảm giữa nguyên chủ và Tần Tự Xuyên, so với nàng thì sâu sắc hơn nhiều.

Đây thật không phải là hiện tượng tốt. Bởi vì như vậy có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của nàng, đối với nàng mà nói là một tai hoạ ngầm.

Tai hoạ ngầm không thể tách bỏ.

Tần Tự Xuyên chỉ là một người không có gì nổi trội trong đội quân cho nên việc hắn ta mất tích kỳ thật cũng không khiến bao nhiêu người chú ý. Ít nhất ở trong hậu cung không ai nhắc tới chuyện này. Đường nhiên cũng có khả năng mấy người kia cũng không biết tin tức này. Tiêu Kỳ xây nên bức

tường vây và khống chế quyền hành của Nội Đình Phủ vẫn có thể chặn chặn được đa số tin tức từ bên ngoài.

Ngay lúc đó, Tự Cầm nhận được một tin tức, mẫu thân của Hoàng hậu nương nương tiến cung.

Người nhà trình thiệp mời, được sự cho phép, theo cung quy tiến cung thăm Hoàng hậu nương nương.

Phượng Hoàn Cung.

Hoàng hậu nhìn mẫu thân của mình, sắc mặt đầy căng thẳng, đôi môi mím chặt biểu lộ sự bất mãn, thậm chí ánh mắt cũng không nhìn mẫu thân của mình.

Lệnh quốc công phu nhân nhíu chặt mày lại thành một đường nhăn, nhẹ nhàng thở dài: "Ta biết rõ chuyện này không hề dễ dàng đối với nương nương, nhưng mong nương nương hãy vì gia tộc, cho dù như thế nào cũng phải giúp một lần."

"Ta làm bao nhiêu chuyện cho gia tộc như vậy vẫn chưa đủ sao?" Trong giọng nói của Hoàng hậu nghe được sự lạnh lẽo, "Mấy năm nay ta ở hậu cung chịu nhục, không phải là vì gia tộc sao? Rõ ràng ta còn nhớ lần trước đi đã nói với các người, đừng có đi theo những thế gia kia mà làm bậy. Bây giờ Hoàng thượng sớm đã không phải là người mới đăng cơ lúc trước. Tại sao các người không nghe? Trạng nguyên là người Hoàng thượng nhìn trúng, cũng dám khiến người ta mất tích, ai cho các người lá gan làm chuyện đó?"

"Đó cũng không phải là phụ thân con làm." Lệnh quốc công phu nhân nhìn con gái lập lại.

"Bây giờ nổi oan này muốn lấy phủ quốc công chịu trách nhiệm, có gì khác nhau chứ?" Hoàng hậu cười nhạo một tiếng.

"Ta cũng không muốn đến bức con, thật sự là không có cách nào."

"Mặc dù ta là hoàng hậu cao quý, nhưng vì quan hệ của gia tộc mà bao nhiêu năm nay Hoàng thượng chưa bao giờ thân cận với ta. Các người đều biết rõ mà. Như vậy, các người dám xác định Hoàng thượng sẽ nghe lời ta nói sao?" Hoàng hậu chỉ cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, "Nếu chuyện này không có liên quan gì đến người trong nhà, không phải là chủ ý của phụ thân. Vậy thì để phụ thân tự mình giải thích rõ ràng với Hoàng thượng, may ra còn có thể cứu vãn chút nào."

"Con biết chuyện này là không thể mà."

"Vì sao lại không thể?"

"Sao có thể đưa nhược điểm của mình tới tay hoàng thượng, cha con sẽ không đồng ý."

"Cho nên các người liền tới bức ta?"

"Ta biết rõ chuyện này rất khó khăn phiên toái với con, nhưng dù sao cũng là cha con."

"... Ha ha." Hoàng hậu vô lực cười cười.

"Là ai hạ độc thủ?" Sau một hồi lâu Hoàng hậu mới mở miệng hỏi.

Lệnh quốc công phu nhân nhíu chặt mi, khẽ nheo nheo một lát rồi mới nói ra: "Tào Quốc công và Tô gia Khúc Châu."

"Có chứng cứ không?"

"Cũng không lấy được."

"Cho nên các người bắt ta phải giải thích với Hoàng thượng mà trong tay không có bất cứ chứng cứ gì sao?"

Trong lúc hai mẹ con giằng co, hoàng hậu không nhìn về người mẫu thân luôn coi chồng như trời của mình nữa. Ở trong mắt mẫu thân, sự trọng yếu của đứa con gái như mình kém hơn chồng của bà rất nhiều.

Lệnh quốc công phu nhân chậm rãi đứng lên, nhìn hoàng hậu một cái, mím môi rồi đi ra ngoài.

Lúc bà ta sắp đi tới cửa điện thì nghe được một thanh âm sau lưng, "Ở trong lòng bà, rốt cục ta là cái gì vậy?"

Toàn thân Lệnh quốc công phu nhân cứng đờ, một hồi lâu mới nói: "Nương nương là con gái của ta."

"Thật sao?" Hoàng hậu không có nói thêm gì nữa, nhìn theo bóng lưng mẫu thân từ từ đi xa. Lần này nàng ta không tiễn bà ra ngoài.

Ngồi ở vị trí cao quý lạnh như băng, hoàng hậu nghĩ không ra lúc trước vì sao nàng ta lại đồng ý tiến cung, chỉ nhớ rõ đó là một đêm mẫu thân vừa khóc vừa khuyên bảo.

Nàng ta ở chốn này, khốn đốn cả đời.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 294: Nàng Còn Đứng Đó Làm Gì (1)

Editor : Hương Cỏ

Không có hoàng đế ở hậu cung, Tự Cẩm chỉ bằng mấy tin tức của Đồng Ý thì không thể có cách nào hiểu rõ tình huống cụ thể của triều chính và chiến sự phía nam.

Điều duy nhất có thể làm cũng chỉ có nhẫn nại cùng chờ đợi.

Tiếp theo sau khi mẫu thân hoàng hậu tiến cung thăm hoàng hậu thì tới mẫu thân của quý phi và Hiền phi cũng lần lượt tiến cung. Đạo này thái hậu cũng không gây khó dễ cho Tự Cẩm, rất ít khi gọi nàng tới Thọ Khang Cung.

Ngày ngày lo lắng bất an lại trôi qua một tháng. Ngay lúc Tự Cẩm cảm giác mình không thể nhẫn nại chờ đợi thêm nữa thì nhận được tin tức Hoàng thượng sắp hồi cung.

Giây phút đó, hình như tất cả nôn nóng, bất an đều biến mất.

Đại hoàng tử đã bắt đầu học bò, là một đứa trẻ đầy hăng hái và hiếu động. Trừ những lúc ngoan ngoãn ngủ và nghe mẫu thân đọc sách, thì tiểu tử không có giây phút nào ngồi yên. Cũng may nhờ có con trai hiếu động nghịch ngợm, khiến Tự Cẩm không thể không tập trung tinh thần chơi với con, chăm sóc con. Do đó cũng giảm bớt một phần áp lực tinh thần.

Dù sao, Tự Cẩm không thể gặp bất cứ ai để hỏi thăm bất cứ chuyện gì có quan hệ với Tần Tự Xuyên.

Ở trong hậu cung, hắn ta chỉ là một nam nhân không có bất cứ quan hệ gì với nàng.

Giây phút này, Tự Cẩm cũng rất may mắn vì có lẽ chính Tô Nhị cũng không biết việc hôn sự này, nếu không... Nàng không biết mình sẽ đối mặt với Tiêu Kỳ như thế nào, giải thích như thế nào về sự trùng hợp không thể tưởng tượng nổi này .

Đã liên tục mấy tháng không nhận được thư của Tiêu Kỳ, buổi trưa hôm ấy, Tự Cẩm lại bị một cơn ác mộng làm kinh hãi tỉnh giấc, thì thấy Khương cô cô cười lấy ra bức thư Đồng Ý đưa vào.

Tự Cẩm vội nhận thư, không thể chờ đợi được mở ra, xem trước một lần như thế nuốt luôn quả táo, biết được hai tin tức.

Thứ nhất, lúc nàng nhận được thư này thì chỉ khoảng ba ngày nữa thánh giá có thể vào kinh.

Thứ hai, Tần Tự Xuyên mất tích đã tìm thấy.

Về chuyện Tần Tự Xuyên mất tích, Tiêu Kỳ cũng không nhắc tới nhiều. Dù sao theo Tiêu Kỳ chuyện này cũng không có quan hệ nhiều với Tự Cẩm cho nên chỉ nhắc tới vài câu, cũng chẳng qua là hân thuận tiện nói thôi. Nhưng từ những câu chữ rải rác trong thư thì nàng có thể cảm nhận được Tiêu Kỳ tức giận. Bởi vì sau khi mất tích trở về Tần Tự Xuyên hình như phát hiện ra một bí mật khổng lồ.

Bởi vì khoảng cách khá xa, tin tức thông tin lạc hậu. Cho nên từ lúc biết rõ Tần Tự Xuyên mất tích đến khi được tìm trở về thì thời gian cũng đã hơn một tháng. Trên thực tế, nếu tính thời gian chính xác thì Tần Tự Xuyên mất tích gần ba tháng, là một nửa thời gian xuất chinh lần này.

Tự Cẩm thở phào nhẹ nhõm. Biết rõ Tần Tự Xuyên bình an thì những bồn loạn lo lắng của nguyên chủ quần quít lấy nàng cả ngày thời gian qua

cũng coi như biến mất hoàn toàn. Sau khi không cảm giác được tâm trạng của nguyên chủ, Tự Cầm một mình ngồi đó, lẳng lặng ngẩn người rất lâu.

Nàng không biết là tình yêu thế nào mới có thể khiến cho nguyên chủ cho dù đã rời đi mà những tàn dư ý thức vẫn còn mãnh liệt đến nỗi có thể ảnh hưởng không nhỏ tới cảm xúc của nàng.

Đây chính là tình yêu sao?

Chạm tay lên ngực, Tự Cầm cũng không biết rõ đáp án.

Nàng không biết tình cảm giữa mình và Tiêu Kỳ có được gọi là tình yêu hay không, nàng rất thích hắn, rất để ý hắn, nhưng nàng cảm giác mình không giống như nguyên chủ nhớ thương Tiêu Kỳ đến vậy.

Tần Tự Xuyên, nam nhân đạo này xuất hiện rất nhiều lần trong giấc mơ của nàng. Khuôn mặt hắn ta, những vui buồn yêu giận, từng nét từng hình ảnh đều sống động như vậy, đã lưu lại trong sinh mệnh của nàng.

Sinh động, chân thực, giống như Tự Cầm thật sự nói chuyện yêu đương. Chính bởi vì cái này mới khiến cho Tự Cầm khó chịu như thế.

Mà bây giờ, nguyên chủ an tĩnh lại, còn nàng đột nhiên lại không quen sự yên tĩnh này, giống như... thiếu thốn cái gì đó vậy.

Tự Cầm cười khổ một tiếng, đây là bị hành hạ đến nghiện sao?

Ngày Tiêu Kỳ hồi cung là một ngày trời nắng đẹp. Bình minh xé toang đêm tối, ánh sáng mặt trời trải khắp mặt đất. Trong ánh mặt trời ấm áp rơi trước cửa sổ, Tự Cầm đã thay xong cung trang Hi Phi, lẳng lặng đứng ở chỗ đó.

Khương cô cô và Vân Thường tỉ mỉ kiểm tra một lần, phát hiện không có gì không thỏa đáng, bà vú bé Đại hoàng tử cũng đang lẳng lặng chờ.

Tiểu tử bụ bẫm mặc bộ quần áo da beo, giả trang tiểu hồ nhe hàm lợi chưa răng nhìn mẫu phi, thấy nàng bèn giơ cánh tay đòi bế.

Mỗi ngày đều muốn bế, không bế không hạnh phúc.

Tự Cẩm nở nụ cười tươi tắn nhất, bế con trai ôm vào trong ngực. Tiểu tử càng ngày càng nặng, bây giờ nàng bế con cũng chỉ được một thời gian ngắn. Bế con đi sang Phượng Hoàn Cung để hội tụ cùng hoàng hậu và các vị tần phi, sau đó mọi người cùng nhau đi nghênh đón thánh giá hồi cung.

Lúc đến Phượng Hoàn Cung đã có không ít người có mặt. Mọi người nhìn Hi Phi bế Đại hoàng tử trắng trẻo mập mạp đến, nét mặt ai nấy đều không giấu được cứng nhắc. Ánh mắt Tề Vinh Hoa nhìn sang Đại hoàng tử, lộ ra một nụ cười, Hi Phi nương nường nuôi dưỡng con thật tốt.

So với Đại hoàng tử, dạo này Ngọc Trân công chúa lại gầy không ít, không bằng năm ngoái mập mạp đáng yêu.

Quý phi cũng dắt Ngọc Trân công chúa, liếc mắt nhìn Đại hoàng tử, rồi lạnh nhạt nhìn sang chỗ khác.

Hoàng hậu nhìn Hi Phi hành lễ rồi cho nàng đứng lên. Còn chưa giơ tay thì nhìn thấy Đại hoàng tử trong lòng mẫu phi giơ cánh tay nhỏ nhắn lên đòi nàng ta bế.

Hoàng hậu lập tức vui mừng, bế lấy Đại hoàng tử từ trong tay Hi Phi, cười mím nói: "Đại hoàng tử nhớ mẫu hậu phải không?"

Đại hoàng tử dùng miệng không răng hôn lên má hoàng hậu một cái, lưu lại một vệt nước miếng.

Hoàng hậu không ghét bỏ chút nào, cầm lấy khăn nhẹ nhàng lau đi, lại nhận từ tay Đồng cô cô đưa tới một quả cầu bạc cho bé chơi, cũng không

trả lại Đại hoàng tử cho Hi Phi, tự mình bế Đại hoàng tử dẫn đầu đoàn người đi ra cửa.

Tự Cẩm cười ở đằng sau, tựa như không phát hiện chút nào bao ánh mắt ghen tị của mọi người, khoan thai vững vàng đi theo sát tới trước.

Nói đến thì Tự Cẩm cũng cực kỳ bất ngờ chuyện Dục Thánh thân thiết với hoàng hậu. Dù sao đứa bé này nhìn thì có vẻ rất đáng yêu dễ mến. Nhưng nàng thì biết đứa bé này rất giống cha hẳn, tính cách kiêu ngạo. Nhìn không thuận mắt thì một mực không thèm để ý, nhưng ngay từ lần đầu tiên bé gặp Hoàng hậu đã không hề ghét nàng ta thân cận gần gũi với mình.

Nên biết ngay cả Tề Vinh Hoa đều không được bé hòa nhã như thế. Mấy tháng nay, hoàng hậu ban thưởng cho bé không ít đồ chơi thú vị để bé chơi đùa. Dần dần trong lòng Dục Thánh liền có cảm tình với hoàng hậu, đó là một người có thể cho bé những đồ chơi mà bé thích.

Tự Cẩm suy đoán như vậy.

Từ trong đáy lòng, Tự Cẩm rất thích tình thế này. Đại hoàng tử nguyện ý thân cận với hoàng hậu, đối với con trai mà nói, cũng giống như có thêm một người thật lòng thật tình che chở bé.

Cho nên, khi Hoàng đế bế hạ xuống ngự liễn thì trong lòng đầy kinh ngạc khi nhìn thấy Hoàng hậu đang bế Đại hoàng tử trong tay. Cách đám người trùng trùng, hẳn đứng ở nơi đó, ánh mắt đảo qua liền nhìn thấy người kia đang hành lễ theo mọi người, lại vụng trộm ngẩng đầu nhìn hẳn.

Ánh mắt hai người gặp nhau giữa không trung, Tự Cẩm sợ bị người khác nhìn thấy lại vội vàng cúi đầu xuống. Ánh mắt hai người có thể chạm nhau đầu tiên khiến trong lòng Tự Cẩm rất vui vẻ.

Có phải là hắc cũng giống như nàng hay không, chuyện đầu tiên chính là tìm kiếm người kia?

Đón lấy con trai từ trong tay hoàng hậu, Tiêu Kỳ mới lên tiếng: "Bình thân."

"Tạ ơn Hoàng thượng." Mọi người cùng đồng thanh hô lên.

Không biết có phải là Tự Cẩm ảo giác hay không, càng cảm thấy này trong giọng nói của hắc mang theo sự cứng cỏi trước kia không có, tựa như sau khi nam hạ đã có thêm quyết đoán.

Hoàng hậu nhìn Đại hoàng tử không có chút nào xa lạ với phụ hoàng đã mấy tháng không gặp, vươn tay lên nắm lấy tai hắc, cố gắng kéo mạnh, rồi cười "Khanh khách".

Mọi người: ...

Quý phi nhìn Đại hoàng tử được hoàng đế bế trong ngực, lại nhìn con gái đang đi bên cạnh mình mà không chịu đến bên phụ hoàng làm nũng, trong lòng giận dữ, Hi Phi nuôi dưỡng con trai cũng nịnh bợ hết cô ta!

"Hoàng hậu vất vả rồi, trẫm còn có công vụ, nàng đưa mọi người về trước đi. Đợi xử lý xong công vụ, trẫm lại đi thăm nàng."

Những lời nói này có thể nói là ban thể diện rất lớn cho Hoàng hậu, hoàng hậu khẽ cười một tiếng, quỳ gối hành lễ, "Dạ, thần thiếp lĩnh chỉ. Hoàng thượng đi đường đã mệt nhọc vất vả, người cũng phải giữ gìn sức khỏe."

Nét mặt Tiêu Kỳ vẫn như cũ không chút thay đổi gật gật đầu, sau đó không nhìn lại các phi tần, bế Đại hoàng tử bước đi, chỉ lưu cho mọi người một bóng lưng uy nghi bá đạo hơn xưa.

Mấy người Tự Cầm đi theo hoàng hậu trở về, hoàng hậu liền cho mọi người tản đi. Vốn đã chuẩn bị bữa tiệc nhưng lúc ấy hoàng hậu cũng không nhắc tới. Có muốn khai tiệc hay không còn phải hỏi ý kiến của Hoàng thượng nữa.

Sau khi ra khỏi Phượng Hoàn Cung, Tự Cầm vội vã đi thẳng về Hợp Nghi Điện.

Mọi người thấy bóng lưng của Hi Phi, giây phút đó, sự ghen tị lại dâng cao như núi.

(Còn tiếp ...)

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 295: Công Chúa Kiêu Ngạo

Editor : Hương Cỏ

Hợp Nghi Điện ở ngay phía sau Sùng Minh Điện. Hi Phi nhất định là người đầu tiên có thể gặp được Hoàng thượng, cùng Hoàng thượng ở một chỗ. Đừng nói chi Đại hoàng tử còn ở bên Hoàng thượng, Hi Phi lại có lý do đi qua.

Giây phút đó, ai cũng thấy chỗ tốt của có con trai.

Lúc ánh mắt hai người giao nhau, Tự Cẩm cũng biết nàng không thể làm gì vượt quy củ dưới con mắt bao người. Do đó lúc này mới vội vã đi về Hợp Nghi Điện.

Quả nhiên, đợi đến khi Tự Cẩm mang người vội vã về Hợp Nghi Điện, qua cửa sổ đã nghe tiếng cười khanh khách của con trai, xuyên qua mấy tầng cây lọt vào tai Tự Cẩm.

Đứng trước cửa, Tự Cẩm đứng chỗ đó, chỉ cách một cánh cửa. Nếu nàng đi vào, hẳn và con trai đang ở chỗ đó chờ nàng.

Chỉ cần đi tới, chỉ cần đi tới, Tự Cẩm khẽ nói với mình.

"Nàng còn đứng đó làm gì, sao còn chưa vào?" Tiêu Kỳ cứ mãi chờ Tự Cẩm đi vào, kết quả nàng lại đứng bên ngoài không biết rõ đang suy nghĩ gì, ngăn người ra.

Hắn đành phải ôm con trai đi ra. Thật sự vẫn y như trước, không bớt làm người ta lo lắng.

Đã từng vô số lần nghĩ tới, hai người gặp lại câu nói đầu tiên sẽ nói cái gì.

Nghĩ ngàn vạn khả năng, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới là câu nói như vậy.

Tự Cẩm hơi cúi đầu, khóe môi hơi mím một nụ cười quyến rũ. Đúng vậy, đây chính là Tiêu Kỳ, là người trong trí nhớ của nàng không hề thay đổi. Không còn là người trước đó, hoàng đế uy vũ kiêu ngạo chỉ dùng một ánh mắt mà đã khiến người ta run rẩy.

Tự Cẩm từng bước từng bước đi lên bậc tam cấp, còn chưa tới bên cạnh Tiêu Kỳ thì đã bị hắn kéo tới, bị cánh tay hắn ôm vào trong ngực.

Một bên là con trai, một bên là nàng. Tự Cẩm còn chưa nói gì, Dục Thánh liền "Ha ha" nở nụ cười, trên môi phun ra bong bóng, đầu ngó nghiêng. Tất cả nước miếng đều dấy trên mặt của mẫu phi. Đối với trò chơi này, tiểu tử cười đặc biệt thích thú.

Tiêu Kỳ nhìn dáng vẻ của Tự Cẩm, cũng khẽ cười một tiếng. Những không vui vừa nảy dần dần tiêu tán đi. Dắt tay nàng, ôm con trai đi vào nội điện.

Vào phòng, Tự Cẩm mới khôi phục bộ dáng trước kia, đầu tiên lấy y phục cho Tiêu Kỳ đi thay quần áo. Đi đường lâu như thế, nhất định phải tắm rửa để thoải mái, đỡ mệt mỏi. Không đợi Tiêu Kỳ nói, Tự Cẩm lại sai người mang nước vào phòng tắm. Trong Hợp Nghi Điện Vân Thường đã quá quen với chuyện này. Cho nên hôm nay thánh giá hồi cung, nàng ta sớm đã đun sẵn nước sôi chuẩn bị.

Tự Cầm vừa gọi người, nàng ta liền lập tức mang người bưng theo thùng tắm lớn, đổ từng thùng nước nóng vào. Tự Cầm lại lấy nước thơm Tiêu Kỳ quen dùng đổ vào nước, đặt y phục lên giá treo rồi mới đi ra, bế con trai trong lòng Tiêu Kỳ, đẩy hẳn một cái, "Hoàng thượng đi tắm thay quần áo trước đi."

Tiêu Kỳ: ...

Nhìn vẻ mặt Tự Cầm cực kỳ nghiêm túc, Tiêu Kỳ chỉ đành sờ sờ mũi rồi đi tắm rửa. Sau khi Tiêu Kỳ đi vào, Tự Cầm xem thực đơn đồ ăn rồi nói với Khương cô cô: "Kêu ngự thiện phòng nửa canh giờ nữa bưng đồ ăn lên."

Khương cô cô gật gật đầu, không hỏi lý do. Dù sao Hoàng thượng hồi cung còn phải đi đến chỗ thái hậu và hoàng hậu chỗ, nói không chừng còn muốn đi tới chỗ Quý phi thăm Ngọc Trân công chúa. Nửa canh giờ cũng đủ rồi. Chủ tử phân phó như vậy thấy rõ là cực kỳ thỏa đáng.

Nhưng Khương cô cô cũng rất bất ngờ, không nghĩ tới sau khi Hoàng thượng hồi cung lại ở Hợp Nghi Điện đầu tiên rửa mặt thay quần áo. Dựa theo quy củ, phải đi Phụng Hoàn Cung mới đúng.

Nhưng, cô ta sẽ không nói ra chuyện này.

Sau khi Tiêu Kỳ đi ra, Tự Cầm đã cầm khăn đợi sẵn, bắt hẳn ngồi trên giường, tự mình lau tóc cho hẳn. Bên cạnh Dục Thánh đang lăn qua lăn lại, bò tới bò lui, chơi cực kỳ thích thú. Thấy phụ hoàng đến liền bò tới túm lấy y phục của hẳn, cười đặc biệt vui vẻ, trong miệng còn "y y nha nha", nghe cũng không hiểu đang nói cái gì.

Tiêu Kỳ để mặc Tự Cầm lau tóc cho mình, giơ tay đùa với con trai, trong miệng lại nói: "Nàng gầy đi."

Động tác trong tay Tự Cầm hơi khựng lại, mày khẽ cong, thoải mái nói: "Thật ư? Đây là chuyện tốt đáng được ăn mừng. Hoàng thượng cũng biết

sau khi sinh con thiếp rất bất mãn với sự béo tròn của mình."

Tiêu Kỳ nghe giọng Tự Cầm rất vui vẻ, cũng vui vẻ nói theo: "Ta cảm thấy trước kia tốt hơn, bây giờ quá gầy."

"Hoàng thượng không thể ngăn cản thiếp theo đuổi quyết tâm làm đẹp, nào có người nào ngăn cản như thế."

"Nàng lo người khác làm gì, ta nhìn thích là được rồi."

"Người không hiểu, đối với nữ nhân, bề ngoài của họ sẽ vĩnh viễn sống trong ánh mắt của người khác, rất quan trọng." Nếu không, vì sao giảm cân là sự nghiệp cả đời của nữ nhân chứ? Nếu quyết tâm không cho nàng xinh đẹp như thế, lẽ nào Tiêu Kỳ thích người giống như Dương quý phi sao?

Tiêu Kỳ nghe vậy liền cười, tiếng cười khê đầy sức quyến rũ, làm lòng người rung động. Không biết rõ vì cái gì mặt Tự Cầm đỏ lên.

Lau khô đầu tóc, tự tay lấy lược chải tóc cho hẵn, đeo kim quan lên, sau đó nói: "Được rồi."

Tiêu Kỳ liền đứng dậy nhìn Tự Cầm, nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực, cúi đầu khê nói ở bên tai nàng: "Chờ ta trở lại."

Tự Cầm gật đầu, "Thiếp đã kêu ngự thiện phòng làm những món ăn người thích ăn."

"Được." Tiêu Kỳ hôn nhẹ lên trán Tự Cầm rồi mới sải bước đi ra ngoài.

Giữa bọn họ có rất nhiều lời muốn nói, nhưng Tiêu Kỳ lại không thể tùy hứng ở Hợp Nghi Điện, ít nhất phải đi thỉnh an thái hậu trước.

Tiền Tiêu Kỳ đi, Tự Cầm nhìn con trai dõi theo bóng lưng của cha bé, một hồi lâu cũng không chịu quay lại bèn giơ tay vỗ nhẹ một cái lên lưng

Dục Thánh. Tiểu tử nháy mắt mấy cái, lại vui vẻ cười, lại bắt đầu tiến hành vận động, cả ngày cũng không thấy chán.

Thọ Khang Cung.

Thái hậu nhìn con trai mình, trên mặt mang theo mỉm cười, "Con có thể trở về bình an là ai gia rất vui. Chuyện phía nam đã giải quyết xong chưa? Con phải tự biết chăm sóc sức khỏe, không cần làm việc quá vất vả mới tốt."

"Tạ ơn mẫu hậu quan tâm, trăm nhất định ghi nhớ." Tiêu Kỳ trả lời đầu ra đẩy, người ngồi đó thẳng tắp, giống như cây tùng đón gió.

Hai người một hỏi một đáp, nói chút ít về tình hình gần đây, thái hậu bèn nói: "Ăn trưa xong hãy đi."

Tiêu Kỳ lại đứng dậy, khom mình rồi nói: "Còn có rất nhiều công vụ đang cấp bách chờ xử lý, lần sau trăm sẽ dùng bữa với mẫu hậu."

Nét mặt Thái hậu cũng không tốt lắm, có lòng hỏi chuyện Kiều gia nhưng nhìn vẻ mặt hoàng đế cũng không nhắc tới chuyện này. Xử lý công vụ gì chứ, sợ là muốn đi gặp con hồ ly tinh Hi Phi kia. Nhưng thái hậu cũng không thể nói gì. Không đề cập tới chuyện này, chỉ nhìn hoàng đế nói: "Di cùng hiên đã sửa xong, Hi Phi cũng nên trở về đi. Tìm ngày tốt liền cho nàng chuyển về, lúc nào cũng ở Hợp Nghi Điện cũng không ra thể thống gì."

Tiêu Kỳ nhìn thoáng qua thái hậu, sau đó gật gật đầu, "Từ từ trăm sẽ an bài, cũng không có gì cần thu thập. Bên Di Cùng hiên đã thu dọn thỏa đáng, chuyển về là được."

Thái hậu hài lòng gật gật đầu, lúc ấy mới để cho hoàng đế đi.

Đội hoàng đế vừa đi, Kiều Linh Di mới từ phía sau đi ra, thái hậu nhìn nàng ta một cái, khẽ thở dài, "Con không nên gấp gáp, về sau còn có cơ hội."

Kiều Linh Di hơi nhếch môi, một hồi lâu mới nói: "Biểu ca không chịu cùng ăn trưa với cô cô, cứ cấp bách không thể chờ để đi gặp Hi Phi sao?"

Thái hậu nghe lời này trong lòng đương nhiên không thoải mái. Nhưng vẫn nhẫn nại nói: "Bây giờ không phải là lúc tùy hứng. Phải có thời gian để quên đi chuyện trước đây. Bây giờ con chỉ cần nghỉ ngơi dưỡng sức thật khỏe, không được phép gây chuyện."

Kiều Linh Di cúi đầu không phản bác, nhìn dáng vẻ nàng ta như vậy, thái hậu nhú mày, nhưng rốt cục cũng không nói thêm gì nữa.

Nói cho cùng vẫn là tuổi quá nhỏ, định lực không đủ, nhẫn nhịn một hai năm thì sẽ biết cái gì là nặng nhẹ. Chờ đến lúc đó, có lẽ hoàng đế cũng không còn nhiệt tình bao nhiêu với Hi Phi.

Nữ nhân ở trong hậu cung, chữ "Nhẫn" này, ai cũng không tránh khỏi.

Bên Phượng Hoàn Cung rất thuận lợi, hoàng hậu không muốn giữ người, chỉ báo cáo sơ lược mấy việc trong hậu cung với hoàng đế. Nhất là chuyện Hi Phi bị khó xử cũng chỉ dùng lời ít ý nhiều nhắc tới, cũng không nói thêm gì. Có một số việc, nói quá cụ thể lại không hay, không bằng để Hoàng thượng tự mình suy nghĩ thì tốt hơn.

Tiêu Kỳ biểu đạt sự tin tưởng và tán thưởng đối với hoàng hậu, suy nghĩ một chút vẫn quẹo sang Trường Nhạc Cung, dù sao cũng đã lâu không gặp con gái.

Quý phi cực kỳ ngạc nhiên mừng rỡ đón hoàng đế vào, lại kêu công chúa nói chuyện với phụ hoàng. Bình thường ở Trường Nhạc Cung Ngọc Trân

công chúa rất bá đạo kiêu căng, nhưng ở trước mặt phụ hoàng mình thì rất cầu nể, cứ mãi núp ở sau lưng Quý phi, chỉ lộ ra nửa mặt nhìn Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ ngồi xổm người xuống, muốn nói chuyện vui vẻ với Ngọc Trân, kết quả bé lại bụm mặt chạy ra ngoài, vừa chạy vừa còn kêu một câu, "Con chán ghét phụ hoàng, phụ hoàng chỉ thích con trai."

Mặt Quý phi trắng bệch, lập tức quỳ xuống thỉnh tội, hoàn toàn không nghĩ tới con gái lại có thể nói như vậy.

Tiêu Kỳ nghe vậy mặt tối sầm lại, từ sâu trong đáy lòng một cơn giận trào lên, nhìn quý phi trách mắng: "Nàng dạy con như vậy sao? Bình thường trăm có bạc đãi con bé không? Dục Thánh có gì con bé không có sao? Ngay cả Dục Thánh không có thì chỗ con bé cũng không hề thiếu. Đã như thế mà nàng còn dám dạy bảo con gái không hiểu rõ lí lẽ sao?"

"Thần thiếp không dám, đó không phải thần thiếp dạy. Thần thiếp nhất định nghiêm tra, mong hoàng thượng thứ tội." Lần này Quý phi thật sự bị khiếp sợ. Bình thường nàng ta cũng không quá nghiêm khắc dạy dỗ con gái, dù sao chỉ có một mình công chúa. Nhưng bình thường đứa bé này cũng chưa bao giờ nói như vậy trước mặt nàng ta. Không biết vì sao ngày hôm nay lại tùy hứng như thế.

Tiêu Kỳ thật sự thất vọng, ánh mắt như đao nhìn Quý phi, nghiến răng nói từng câu từng chữ: "Thật sự là phi tử giỏi của trăm!" Nói xong phẩy tay áo bỏ đi, hoàn toàn không nhìn tới vẻ mặt quý phi.

Một đứa bé như thế có thể biết cái gì, nếu không phải là người lớn dạy thì là cái gì. Còn bé thế đã có thể nói ra lời này, thấy rõ là trong lòng người lớn cũng thường không cam lòng, do đó mới dạy dỗ con sai quấy.

Tiêu Kỳ sắc mặt xanh mét đi thẳng về Hợp Nghi Điện. Còn quý phi vịn gối đứng dậy, gọi Hoa cô cô cả giận nói: "Nghiêm tra cho Bản cung, là ai ở bên cạnh công chúa nói lời vô liêm sỉ đó!"

Trong chuyện này quý phi thật là oan uổng. Mặc dù nàng ta không ưa gì Hi Phi, cũng chướng mắt Đại hoàng tử, mặc dù trong lòng có âm mưu cũng có bất mãn, nhưng ở trước mặt con gái nàng ta vẫn luôn giữ kín tâm tư của mình. Nhưng bình thường nàng ta cũng không gần gũi nhiều với con gái, phần lớn thời gian đều là bà vú và cung nhân chăm lo. Mấy lời đó rất có thể do chính những kẻ kia dạy cho công chúa, làm sao quý phi có thể không tức giận?

Hoa cô cô cũng biết tầm quan trọng của chuyện này. Hoàng thượng phẩy tay áo bỏ đi như vậy, nếu không tra rõ ràng thì sau này nường nường...

Trong Trường Nhạc Cung lật trời, trong Hợp Nghi Điện Tự Cầm đang tự cân nhắc mình phải dụ dỗ Tiêu Kỳ đang bày ra vẻ mặt đưa đám kia như thế nào mới ổn đây.

HOÀNG GIA TIÊU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 296: Trời Đất Đã Xoay Vần Rồi

Editor : Hương Cỏ

Trong Hợp Nghi Điện im ắng. Tự Cẩm nhìn về mặt đưa đám của Tiêu Kỳ trong lòng cũng hơi e ngại, không biết là bị chỗ nào chọc tức trở về. Suy nghĩ mình cũng không thể coi như không thấy được, nhưng cũng không muốn làm vật hi sinh, suy nghĩ một chút, liền dịu dàng kể chuyện về con trai trong mấy tháng nay cho hắn nghe.

Dục Thánh là đứa bé rất ngoan, không khiến ai lo lắng nhưng đáng yêu khiến người ta không thể không chú ý. Nói đến chuyện của con, Tự Cẩm quả thực có thể thao thao bất tuyệt nói ba ngày ba đêm. Một người khoa chân múa tay nói hào hứng, một người bình ổn tâm trạng từ từ lắng nghe. Dần dần về mặt Tiêu Kỳ mới xoa dịu được một chút.

Trong lòng Tự Cẩm thở phào nhẹ nhõm, thấy tâm trạng Tiêu Kỳ đã đỡ hơn bèn mời hắn đi dùng bữa. Bên ngoài đã chuẩn bị sẵn sàng, chờ thêm nữa thì đồ ăn sẽ nguội lạnh.

Ăn trưa đều là những món Tiêu Kỳ thích. Dù vậy hắn cũng ăn không nhiều, đủ thấy rõ tâm trạng hắn thật sự là không tốt. Mặc dù Tự Cẩm cảm giác quan hệ giữa mình và Tiêu Kỳ đã rất tốt nhưng thực tế vẫn không dám làm gì ảnh hưởng đến cảm xúc không thể nói ra kia của Tiêu Kỳ.

Ăn trưa xong, Tự Cẩm đi xem con trai đang ngủ say. Đến lúc trở lại, liền phát hiện Tiêu Kỳ vẫn chưa rời đi, cũng hơi bất ngờ ngoài ý muốn. Suy nghĩ một chút, tự mình lại đi pha một chén trà tối, bưng đến cho hắn rồi ngồi xuống kề bên hắn.

Tiêu Kỳ theo thói quen ôm Tự Cầm vào lòng, nhẹ nhàng xoa xoa tay nàng. Cảm giác mềm mại mang theo nhiệt độ cơ thể ấm áp đã khiến sự bức bối của hắn dần dần bình phục lại.

Tiêu Kỳ không biết phải nói như thế nào về chuyện công chúa. Là quý phi không tốt, không có dạy dỗ công chúa ngoan ngoãn. Nhưng lại không thể phủ nhận, kỳ thật từ trong đáy lòng Tiêu Kỳ yêu thương Thánh nhi hơn. Cùng là có con, quý phi và Tự Cầm đều tự mình nuôi dưỡng dạy dỗ con. Nhưng rõ ràng Tự Cầm dạy con giỏi hơn hẳn quý phi. Con trai được chăm sóc trắng trẻo mập mạp, tính tình phóng khoáng, lại thông minh cơ trí, cũng rất được người khác yêu thích. Hắn cũng yêu thương Ngọc Trân, nhưng bị quý phi nuôi dưỡng bên cạnh, tính tình kiêu căng, làm việc tùy hứng, bây giờ còn nhỏ đã dám chống đối hắn, nếu lớn hơn chút nữa không biết sẽ như thế nào?

Xưa nay công chúa Vương Triều Đại Vực đều được sủng ái, tương lai chọn lựa phò mã đều là người có thực quyền. Vì sao mà đến đời hắn không chỉ không có huynh đệ, cũng không có tỷ muội chứ? Cũng là bởi vì các vị công chúa đều lớn tuổi hơn hắn, chiếm hết ưu thế. Khi chọn lựa phò mã sẽ tạo trở ngại cho hắn đăng vị, cho nên... Thái hậu không giữ lại các nàng.

Không phải là người cùng chí hướng, cho tới bây giờ thái hậu sẽ không nhân từ nương tay.

Hắn không cảm thấy có gì không đúng. Sinh ở hoàng gia, được làm vua thua làm giặc, nếu thương cảm người khác, thì có thể trở thành đá kê chân cho người.

Nhưng Ngọc Trân là con gái hắn, hắn lúc nào cũng muốn con bé có thể cả đời bình an vui vẻ, tương lai tìm một nhà khá giả, trải qua cuộc sống thật vui vẻ hết đời.

Nhưng, khẳng định Quý phi không nghĩ như vậy.

Ngay từ nhỏ đã cho con bé học tranh thủ tình cảm với đệ đệ, vậy thì tương lai có phải là muốn tranh địa vị quyền thế hay không?

Những lời này, Tiêu Kỳ không có cách nào nói với Tự Cẩm. Lẽ nào bảo hắn nói cho nàng biết, con gái của mình có địch ý đối với đệ đệ của nó sao? Như vậy về sau, trong cung này hai đứa trẻ làm sao có thể chung sống hòa thuận đây?

Tự Cẩm không hỏi tới, trong lòng Tiêu Kỳ cũng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại cảm thấy thẹn với nàng, thẹn với con trai. Rõ ràng bọn họ không làm gì hết nhưng cũng vẫn bị người khác ghen ghét, đối địch.

Kéo người ôm vào trong lòng, Tiêu Kỳ nhin không được hôn lên môi nàng.

Tự Cẩm cũng không có ý định giả vờ thực nữ, liền vòng tay qua cổ hắn, mạnh mẽ hôn lại. Có tâm tư hôn môi, sau đó chính là ... sau cơn mưa trời lại sáng.

Từ những đụng chạm nhẹ nhàng như chuồn chuồn điểm nước đến khi hơi thở hai bên hòa quyện vào nhau. Những tưởng niệm kìm nén trong mấy tháng qua theo nụ hôn kia mà như nước phá đê, mạnh mẽ như nước lũ ùn ùn kéo tới.

Không chỉ Tiêu Kỳ, ngay cả Tự Cẩm một tháng này tâm trạng cũng bất ổn, cũng cần một sự phát tiết, hai bên ai cũng không muốn buông người kia ra.

Ai còn quản bên ngoài mặt trời rực rỡ chiếu rọi, chỉ có một phòng triều miên.

Đợi đến khi hai người dẹp loạn xong, Tự Cẩm nằm trong lòng Tiêu Kỳ, trong đầu suy nghĩ với sức chiến đấu hôm nay của hắn, có lẽ mấy tháng này thật sự không có tìm hoa đại bên ngoài đâu. Nghĩ tới đây, trong lòng không

khỏi vui thích lên, giơ ngón trỏ chọc chọc vào ngực hắn, "Thiếp còn đang nghĩ, không biết lần này người trở về có thêm một muội muội không đấy?"

Tiêu Kỳ nghe vị kia nằm trong lòng mình mà thậm chí quang minh chính đại, cây ngay không sợ chết đứng như thế, không khỏi bật cười ra tiếng. Trong hậu cung này hoàng hậu cũng không dám hỏi hắn như vậy.

"Là ai nói không được phép mang về."

"Ừh? Không mang về ý là không có, hay là có mà không mang về nhĩ?" Tự Cẩm nhíu mày, hơi nhóm dậy, chống tay vào ngực hắn, đôi mắt đánh giá cẩn thận nét mặt hắn như thể muốn tìm ra câu trả lời.

Tiêu Kỳ buồn bực cười, "Còn có tâm tư ghen sao, xem ra vẫn là ta chưa cố gắng hết sức đây."

Tự Cẩm: ...

Lườm một cái, Tự Cẩm nằm trên ngực hắn, mày chau lên nói a: "Thiếp đang nói chính sự với người đâu."

"Đây chính là chính sự mà." Tiêu Kỳ cười sảng khoái, chuyện nàng chú ý vĩnh viễn chỉ trong vòng ba thước xung quanh hắn.

"Không cho cười."

Tiêu Kỳ cười đến nỗi ngực rung lên.

Tự Cẩm: Cười cái r.. đó!

"Trẫm đi chuyến này không phải là du sơn ngoạn thủy mà là đi làm chính sự. Ngày đêm đều phải xử trí công vụ, nào có lòng dạ mà nghĩ tới tình yêu trai gái."

Tự Cầm đang tức tối cũng vẫn có thể nghe thấy lời Tiêu Kỳ thổ lộ, mặt nghệt ra như kẻ ngốc nhìn hăn, một hồi lâu khóe môi toét ra nở nụ cười.

Nhìn dáng vẻ của nàng kia, Tiêu Kỳ bất đắc dĩ lắc lắc đầu, lại ôm người chặt hơn nữa.

Đợi đến khi hai người dậy thì trời tối rồi, cũng không cần đi Sùng Minh Điện nữa. Hai người ăn bữa tối, trêu chọc con trai một lát, lúc ấy Tự Cầm mới hỏi: "Ca ca của thiếp cũng trở về chứ?"

"Bọn họ sẽ về trễ một chút, còn có chút việc phải giải quyết nốt hậu quả." Tiêu Kỳ không ngần ngại nói, đưa tay giữ lại con trai lăn lộn thiếu chút nữa thì rơi xuống đất, tiểu tử này cũng rất lì.

Tiểu tử cười ngây thơ vô hại, hoàn toàn không biết suýt nữa thì mình thân mật tiếp xúc với mặt đất. Có lẽ bé cảm thấy vẻ mặt vừa nãy của phụ hoàng rất có ý tứ, cứ thế lăn qua lăn lại liên tục ở trên giường.

Tiêu Kỳ: ...

Tự Cầm sớm đã quen với sự “không biết xấu hổ” của con trai, nhìn hai cha con người tới ta đi, thuận miệng nói: "Vậ chuyện hải tặc đã xử lý thỏa đáng chưa?"

"Coi như đại cục đã định. Tuy nhiên còn rất nhiều việc nhỏ cần hoàn thành phía sau. Những chuyện này không thích hợp ca ca nàng làm, ta đã sai Tần Tự Xuyên ở lại tổng xử lý chuyện này."

Tự Cầm nghe thấy Tiêu Kỳ thuận miệng nhắc tới Tần Tự Xuyên, ngực bỗng chốc lại trở nên căng thẳng, cảm giác khẩn trương chính mình không thể khống chế, ho nhẹ một tiếng, cố tỏ ra vẻ thoải mái nói: "Thiếp nghe nói hình như Tần đại nhân mất tích một thời gian."

Tiêu Kỳ gật gật đầu, lập tức lại cười nói: "Làm gì có mất tích. Tần Tự Xuyên này lá gan quá lớn, lại dám lấy thân mạo hiểm, tự mình chui vào hang ổ của người ta."

"... Hẳn là quan văn mà." Nếu mà liều mạng như vậy thì võ quan còn có công dụng gì chứ.

"Đúng vậy, cho nên kẻ địch mới không phòng bị nhiều. Nếu đổi thành ca ca nàng thì chuyện này đã không thành công rồi."

"Tần đại nhân thật sự là viên quan trung quân yêu dân." Tự Cẩm trong lòng tán dương. Có một hạ thần như vậy, Tiêu Kỳ không thưởng thức mới là lạ. Khó trách lại để hãn ta ở lại xử lý tất cả công việc. Đây là báo hiệu việc thăng quan sau khi hồi kinh.

"Thấy rõ ánh mắt của ta phi phạm, không có chọn lầm trạng nguyên." Tiêu Kỳ rất là có đặc ý.

Nhìn vẻ mặt Tiêu Kỳ, Tự Cẩm chỉ nghĩ chẳng may có một ngày, Tiêu Kỳ biết rõ Tần Tự Xuyên từng có hôn ước với mình, hy vọng hãn còn có thể giữ được sự thưởng thức như lúc này.

A di đà phật.

Lần này chuyện tiêu diệt hải tặc phía nam không hề đơn giản thoải mái như những lời Tiêu Kỳ nói với Tự Cẩm trong Hợp Nghi Điện. Trên thực tế, lần này Nam hạ cực kỳ hung hiểm. Nhiều lần hành tung của Tiêu Kỳ bị lộ, dẫn tới hải tặc truy sát. Nhưng những nguy hiểm này cũng không cần phải nói cho Tự Cẩm nghe, đỡ khiến nàng bị kinh hãi.

Tiểu biệt thăng tân hôn, kể từ khi Tự Cẩm bị nguyên chủ quấy nhiễu một tháng trước lại càng có cảm giác ỷ lại không thể tả với Tiêu Kỳ. Tựa như nhìn hãn thì cả người có thể an định lại, không có cảm giác bàng hoàng không nơi nương tựa nữa. Có lẽ là có sự thay đổi này mà khiến cho Tự

Cầm lại nhiệt tình như lửa, khiến Tiêu Kỳ cực kỳ bất ngờ. Vừa kinh ngạc, lại cảm thấy có lẽ xa mình quá lâu nên nhớ đến phát điên, trong lòng không khỏi lại đắc ý.

Xem đi, quả nhiên nàng cực kỳ thích mình.

Suy nghĩ của hai người mặc dù không đồng nhất, mỗi người một đường, nhưng kết quả cuối cùng lại trăm sông đổ về một biển, nhiệt tình cũng bị người kia ảnh hưởng. Sau khi hưng phấn quá độ, ngày hôm sau Tiêu Kỳ thiếu chút nữa thì dậy trễ giờ lâm triều.

Quản Trường An nhắm mắt nhắm mũi đánh bạc số mệnh đi kêu mấy lần. Chao ôi, Hi Phi nương nương chính là đặc biệt. Mới hồi cung đã đem Hoàng thượng mê mết, thiếu chút nữa trễ giờ lâm triều. Còn tưởng rằng hơn nửa năm trôi qua, Hoàng thượng sớm đã không còn cảm giác mới mẻ nữa chứ.

Rón rén hầu hạ Hoàng thượng rửa mặt thay quần áo, bên trong màn Hi Phi cũng không có chút động tĩnh nào, còn đang ngủ say. Chính Quản Trường An cũng không khỏi không tán thưởng, chà chà, đây chính là bản lĩnh của Hi Phi nha.

Tự Cầm còn đang say sưa trong giấc mộng thì trên triều đình Tiêu Kỳ mở ra một trận mưa to gió lớn. Chuyện nam hạ tiêu diệt hải tặc, tội lỗi của quan viên địa phương, làm hại dân chúng, tất cả những người có liên quan đều giải về triều hỏi tội.

Đợi đến sau khi Tự Cầm tỉnh lại, nghe được một tin tức chính là, Kiêu Long Vệ hợp tác với Đại Lý tự, Hình bộ bắt hơn mười quan viên có liên quan đến vụ án.

Lập tức, Tự Cầm lại nhận được tin hoàng hậu quỳ ở ngoài Sùng Minh Điện xin gặp Hoàng đế.

Giây phút đó, Tự Cầm mới lơ mờ phục hồi tinh thần lại. Hình như trời đất đã xoay vần rồi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 297: Hoàng Hậu Dạy Bảo (1)

Editor : Hương Cỏ

Lần này hoàng đế nam hạ, Tự Cẩm không hiểu rõ những tin tức về trận chiến với hải tặc phía nam. Do đó khi hoàng hậu quý thỉnh cầu gặp hoàng đế, nàng mới nghĩ ra, chỉ sợ chuyện lần này có dính líu đến Lệnh quốc công. Hơn nữa khẳng định là có quan hệ nghiêm trọng, nếu không hoàng hậu sẽ không bao giờ làm như vậy?

Dựa vào sự kiêu ngạo của hoàng hậu sẽ không dễ dàng làm, tần phi toàn cung đều đang nhìn mà.

Như vậy, vụ án hải tặc lần này, rốt cục Tiêu Kỳ nắm giữ bao nhiêu chứng cứ, có bao nhiêu dính líu với thế gia quý tộc kinh đô. Tiêu Kỳ sẽ giải quyết như thế nào đây?

Hoàng hậu quý thỉnh cầu bên ngoài Sùng Minh Điện, tựa như là một tín hiệu, báo hiệu chấm dứt thanh bình, báo hiệu bão táp sau khi hoàng đế hồi kinh.

"Hoàng thượng có gặp Hoàng hậu nương nương không?" Tự Cẩm hỏi Khương cô cô, giờ tay chặn lại con trai đang sắp lăn xuống đất.

Khương cô cô lắc lắc đầu, "Không gặp."

Tự Cẩm than nhẹ một tiếng, "Rốt cục là bị trong nhà liên lụy, nương nương là người tốt."

Khương cô cô nghe vậy liền nhìn chủ tử mình một cái. Vị chủ tử này cái gì cũng tốt, nhưng quá mềm lòng. Người khác đều ngóng trông lần này hoàng hậu không thể bỏ dậy nổi mới vui, nhất là nương nương bầu giờ lại có Đại hoàng tử bên người. Kỳ thật trong cung cũng chỉ có Quý phi nương nương có công chúa, chưa chắc không thể tiến thêm một bước.

Nhưng chủ tử lại không biểu lộ ra bất luận ý tứ gì. Kỳ thực trong lòng Khương cô cô cũng rất phức tạp. Cô ta đã quen thấy cuộc sống trong cung đình người lờ ta gạt, đột nhiên đi theo một chủ tử không cầu thăng tiến, chỉ cầu bình an như thế, quả thật cô ta cảm thấy khó thích ứng. Nhưng đây cũng không phải là chuyện gì xấu, có lẽ Hoàng thượng thích chủ tử ở điểm này đây.

Nghĩ tới đây, Khương cô cô nhìn chủ tử một cái, suy nghĩ cẩn thận rồi nói: "Nương nương không cần lo lắng, Hoàng hậu nương nương sẽ không có việc gì."

"Ồ? Người nói vậy là có ý gì?" Tự Cẩm hỏi Khương cô cô.

Khương cô cô cân nhắc, sau đó mới trả lời, "Từ khi tiến cung tới nay Hoàng hậu nương nương chủ trì lục cung, giải quyết công việc công bằng chính trực, đối xử phúc hậu, đối với các vị chủ tử trong hậu cung cũng từ ái khoan dung. Cho dù nhà mẹ đẻ thật sự xảy ra chuyện gì, Hoàng thượng cũng sẽ không trách cứ đến Hoàng hậu nương nương. Chỉ cần nương nương có thể hiểu được nặng nhẹ mà thôi."

Hiểu được nặng nhẹ mà thôi?

Tự Cẩm nhìn Khương cô cô một cái, kỳ thật chính là để hoàng hậu quyết định lựa chọn, là đứng ở bên nhà mẹ đẻ hay là bên trượng phu mình.

Tự Cẩm cảm thấy vấn đề này cũng khó khăn. Dù sao hoàng hậu và nàng không giống nhau. Tư tưởng của nàng không có quan niệm phải dựa vào nhà mình để thăng quan tiến chức. Nhưng những quý nữ thế gia như Hoàng

hậu Quý phi thì lại khác. Các nàng sinh ra đã được dạy dỗ phải lấy gia tộc làm trọng, hưởng chi nếu như không quan hệ mật thiết với trong nhà thì ở trong hậu cung này cũng không phải là chuyện tốt gì.

Nàng tự mình có thể đứng vững ở trong cung này, nguyên nhân rất lớn là bởi vì Tiêu Kỳ đối với nàng không như những người khác. Nhưng là hoàng hậu cũng tốt, quý phi cũng thế, bất kỳ một tần phi nào có xuất thân từ thế gia cũng sẽ vĩnh viễn không chiếm được tình cảm chân thành của Tiêu Kỳ.

Bởi vì bọn họ vốn đứng ở hai bên đối lập về ích lợi, trừ phi một bên buông tha lợi ích của mình. Nhưng rõ ràng điều này là không thể thực hiện.

"Hy vọng Hoàng hậu nương nương có thể bình an vô sự." Tự Cẩm khẽ nói, cũng không muốn nhắc tới đề tài này nữa. Chuyện này quá nghiêm trọng. Kỳ thật trong lòng Tự Cẩm vẫn luôn hy vọng hoàng hậu có thể thật tốt. Nhưng nếu như nhất định phải chọn lựa giữa hoàng hậu và Tiêu Kỳ, nàng nhất định sẽ chọn Tiêu Kỳ. Cho nên lúc này ngoại trừ hy vọng hoàng hậu có thể suy nghĩ cẩn thận, cũng không có cách nào biết sẽ xảy ra chuyện gì hết.

Buổi sáng Tự Cẩm còn đang lo lắng trùng trùng về hoàng hậu, kết quả lúc xế chiều lại nghe nói chuyện Tần Tự Xuyên mất tích là Lệnh quốc công giờ trò quý.

Giây phút đó, vẻ mặt Tự Cẩm quả nhiên là hết sức đặc sắc.

Không nghĩ tới lại có quan hệ với chuyện này, đầu óc Lệnh quốc công có vấn đề sao? Lại dám làm ra chuyện như thế, bắt cóc quan viên triều đình, đây cũng không phải tội nhỏ.

Còn chưa đợi Tự Cẩm dẹp xong lửa giận trong lòng, lại nghe đến lệnh quốc công là bị hãm hại. Chuyện này thật ra là do Tào Quốc công và Tô gia Khúc Châu.

Cái gì?

Sự tình chuyển biến quá nhanh, Tự Cầm còn chưa kịp hoàn hồn nữa.

Sau ngày hoàng hậu quỳ xin gập, cuối cùng Tiêu Kỳ vẫn gập nàng ta. Trong Sùng Minh Điện không biết Tiêu Kỳ nói gì đó, sau khi hoàng hậu đi ra thì hôm sau cũng không đi Sùng Minh Điện nữa.

Chuyện này khiến Tự Cầm thở phào nhẹ nhõm, cũng loáng thoáng cảm giác được, cơn bão này mãnh liệt hơn nhiều so với nàng nghĩ.

Mặc dù Tự Cầm ở Hợp Nghi Điện, khoảng cách rất gần Sùng Minh Điện nhưng phàm là tin có quan hệ triều đình thì nàng không chủ động đi hỏi thăm. Có thể bây giờ Tiêu Kỳ cũng không thèm để ý, nhưng Tự Cầm không muốn lưu lại tai hoạ ngầm cho chính mình.

Kỳ thật trong lòng nàng, nàng rất hoài nghi nàng và Tiêu Kỳ có thể sống với nhau tới đâu bạc răng long hay không.

Dù sao, hắn chính là hoàng đế.

Từ khi Kiêu Long Vệ bắt quan viên càng ngày càng nhiều, Thượng thư bộ hình gần đây cũng bận đến tóe khói. Đôi mắt thâm quầng, đỏ bừng mang đầy tia máu. Mấy kẻ bị bắt vào kia, sau lưng đều là không đơn giản. Chẳng người nào mà dễ thăm vấn. Cứ tưởng bắt được vào thì xử lý dễ, ai ngờ chỉ chuyện thăm tra cũng đầy rẫy khó khăn.

Không dùng hình phạt, miệng người nào người nấy đều khép chặt như miệng trai.

Dùng hình phạt, ha ha, chuyện này thật đúng là không dễ làm.

Thượng thư bộ hình bị kẹp ở giữa hai đầu khó xử, cảm thấy cuộc sống ngày càng khó khăn. Vô đầu bút tóc thắp đèn đốt nến cũng không nghĩ g ra

biện pháp thích hợp. Cuối cùng hạ quyết tâm, dứt khoát trực tiếp dâng tấu chương hỏi Hoàng đế bệ hạ, phải thẩm tra mấy người kia như thế nào?

Tiêu Kỳ xem tấu chương này xong thì đương trường nổi cơn giận dữ. Ngay cả thẩm vấn phạm nhân mà còn không làm được thì trăm dùng người có ích lợi gì?

Tiền nhiệm Thượng thư bộ hình chính là Tào Quốc công. Sau đó Tào Quốc công bị Tiêu Kỳ điều đi vị trí khác. Người mới nhậm chức là Quản Chính. Nhìn thấy ông ta thì cơn tức tràn lên. Nhưng mà vị trí Thượng thư bộ hình này, nếu như phải thay thế thì ai ngồi lên mới là thỏa đáng nhất?

Cầm lấy tấu chương kia, Tiêu Kỳ ngồi suy nghĩ tới lui trong Sùng Minh Điện. Bất kể nghĩ thế nào thì đều cảm thấy Quản Chính kia không thể mất chức. Còn cần ông ta ngăn chặn ở phía trước. Nếu ông ta không dám xuống tay thẩm vấn, như vậy thì đổi người là được. Nghĩ tới đây, Tiêu Kỳ nhớ tới Lương Thừa Tế. Mặc dù người này trong khoa thi cũng không đứng trong hàng tam giáp, nhưng xác thực cũng là một người tài. Nhất là hẳn ta tính cách rất kiên định, nếu như để hẳn ta xử lý chuyện này, có thể sẽ có kết quả thành công bất ngờ chẳng.

Sau khi Thượng thư bộ hình Quản Chính trình tấu chương, ngày hôm sau liền được phê duyệt, Lương Thừa Tế tiếp nhận chức Thị lang, phụ trách chủ quản việc thẩm vấn.

Vậy thì không còn liên quan đến ông ta nữa. Quản Chính một mình ngồi trong thư phòng, cảm xúc phức tạp. Mặc dù ông ta không nghĩ đắc tội những phạm quan kia, ai biết được sau lưng họ dựa vào cây đại thụ nào. Nhưng Hoàng thượng không lưu chút tình cảm nào an bài như vậy vẫn khiến ông ta cảm thấy cực kỳ khó xử.

Hít sâu một hơi, Quản Chính cũng biết không có gì là hoàn mỹ. Nếu ông ta đã không muốn đắc tội mấy kẻ này thì chắc hẳn đã khiến hoàng thượng

bất mãn không ít. Lương Thừa Tế kia bình thường, không có gì xuất sắc nhưng không nghĩ tới Hoàng thượng còn có thể nhớ hắn ta. Đối với ông ta đây thật sự là uy hiếp không nhỏ. Nhưng bây giờ cũng chẳng quan tâm nữa. Dù sao sau lần thẩm vấn này, cho dù Lương Thừa Tế lập công trạng trước mặt hoàng thượng nhưng đắc tội bao nhiêu người kia thì con đường thăng quan sau này sẽ không hề dễ dàng.

Nghĩ như vậy, trong lòng ông ta mới thoải mái hơn một chút, thống khoái để Lương Thừa Tế tiếp nhận việc thẩm vấn. Nếu Hoàng thượng quyết định, vậy ông ta dứt khoát làm một Thượng thư ngoài cuộc là được. Cứ để Lương Thừa Tế lăn qua lăn lại đi, làm như vậy ông ta cũng có thể ăn nói với người khác, đẩy được ra ngoài, hết sức thoải mái đầu.

Chỉ trong vòng ngắn ngủi nửa tháng, đại danh Lương Thừa Tế đã trở thành Diêm La đoạt mệnh số hai trong kinh đô, sau "Tô đòi mạng". Phàm những phạm quan trải qua tay hắn ta thẩm vấn, nếu không chịu thành thật khai báo, nếu không chịu phối hợp thẩm tra, ai nấy đều phải đưa đến hình thất một lần. Sau khi chịu cung hình, không ai không chịu khai nữa.

Trong lúc thẩm vấn, quan viên có liên quan vụ án đang bị giam giữ, tất cả không cho phép thăm hỏi, tất cả không được phép tiếp xúc với bên ngoài. Phàm những quan viên bị khai ra thì lập tức tước nã quy án. Trong lúc nhất thời quả thực là ai nấy đều cảm thấy bất an ở kinh đô. Rất sợ nửa đêm khuya khoắt Diêm La lấy mạng kia liền đánh tới cửa bắt người.

Nội các, Thượng thư lục bộ, Đô sát viện, Thông chính tư, Hàn lâm viện, Lục khoa, Khâm Thiên Giám, Ngũ thành binh mã, Viện sử, Quản nhạc, Nha môn ... đều lâm vào tình trạng nước sôi lửa bỏng. Tên tuổi quan viên liên quan được khai ra thì đại lao Hình bộ càng ngày càng chật kín người.

Nhưng mà, bước chân của Lương Thừa Tế cũng chưa dừng lại.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 298: Hoàng Hậu Dạy Bảo (2)

Editor: Hương Cỏ

Trăng sáng trên bầu trời, trong sân nhỏ, một người một bình một bàn một ghế dựa, cầm trong tay một phong thư đã mở sẵn, nội dung trong thư đã sớm thuộc nằm lòng. Chỉ trong nháy mắt bật quẹt đốt lửa, phong thư hóa thành tro bụi.

Thư này chính là Tần Tự Xuyên cả đêm đưa tới. Trong thư chỉ ra nanh vuốt của các thế lực lớn trong kinh đô, trong đó phần lớn đã bị hãn ta nhốt vào đại lao. Trong thư còn chỉ ra vài dấu vết hoạt động của mấy người này, thậm chí còn mấy chỉ dẫn về địa điểm, chứng cứ phạm tội của vài nhân vật trọng yếu.

Trong thư Tần Tự Xuyên nhắc đến, đây chính là vô tình biết được từ miệng quan viên phía Nam, hy vọng có thể hỗ trợ hãn ta phần nào phá án. Nhưng mà, hãn ta và Tần Tự Xuyên không tính là quen biết, cũng không phải bạn tốt. Gửi một phong thư mang chứng cứ phạm tội trực tiếp cho hãn ta thế này, rốt cục Tần Tự Xuyên có ý gì đây?

Hơn nữa, hãn ta cũng không biết những điều trong thư này nói là thật hay giả, nếu là một cái bẫy thì sao?

Lương Thừa Tế gơ tay xoa bóp trán. Mấy ngày nay, hãn ta không được ngủ ngon một bữa nào. Bọn hãn là quan viên xuất thân từ dân chúng bình thường, muốn được nhập quan đã cực kỳ khó khăn gian nan. May là đương kim kiên trì cử hành khoa thi mới khiến cho bọn họ có cơ hội ra mặt.

Nhưng mà, dù cho đậu Tiến sĩ, được quan chức cũng bị người khác áp chế khắp nơi, quả thực là không có đất dụng võ.

Bây giờ, đương kim dùng hãn ta, hãn ta không thể bỏ qua cơ hội này. Trong nhóm tân khoa bọn hãn thì người có danh tiếng mạnh mẽ nhất thuộc về trạng nguyên Tần Tự Xuyên. Bảng nhãn và Thám hoa cũng bị Tô đại nhân phái đi xử lý các công vụ trong Tuyệt Hộ Quận. Còn hãn ta, lúc trước từ chối lời mời của Tô đại nhân, ở bên trong này chịu khổ, chính là hy vọng có thể có một ngày bước lên trời.

Bây giờ cơ hội đã đến, hãn ta không thể bỏ qua.

Có điều rốt cuộc Tần Tự Xuyên có ý gì?

Có thể được Hoàng thượng tín nhiệm như thế, lưu lại ở phía Nam xử trí hải tặc thấy rõ hãn ta cũng rất được Hoàng thượng coi trọng. Như vậy, những chuyện trong thư này nhắc đến phải có đến bảy phần là thành ý. Nhưng tại sao Tần Tự Xuyên phải giúp hãn ta?

Cho dù Tần Tự Xuyên không giúp thì cũng chỉ cần qua mấy ngày nữa, hãn ta cũng có thể tự mình tra ra những chuyện này. Nhưng Tần Tự Xuyên giúp hãn ta, hãn ta liền thiếu người ta một ân tình.

Lương Thừa Tế cảm thấy không được tự nhiên.

Những hành động của Lương Thừa Tế khiến cho đám người Lệnh quốc công, Tào Quốc công, Ngụy các lão, Tạ các lão bất mãn, liên hợp lại tố cáo hãn ta các loại tội danh làm việc tàn nhẫn, lạm dụng tra tấn, bức người nhận tội Đây là lần đầu tiên quan viên hai nhóm thế gia và bình dân đối chọi trực tiếp với nhau ở trên triều đình kể từ sau khi mở khoa thi.

Nhưng lần này, thái độ của Tiêu Kỳ lại cực kỳ kiên định đứng ở bên quan viên có xuất thân bình dân, lấy lý do chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, bác bỏ đơn tố cáo.

Sau khi khuyên nhủ thiên tử, tổ cáo Lương Thừa Tế không có kết quả, chúng thần quan lại trong triều, bạn tốt lâu năm, thậm chí đệ tử người nhà đều lục tục tới cửa thăm hỏi Tam lão nội các. Trước cửa nhà Tào Quốc công, Lệnh quốc công thậm chí Lý gia, Vương gia, Tô gia cũng khách khứa nối liền không dứt. Bởi thủ đoạn thâm vấn của Lương Thừa Tế tàn nhẫn, lòng người bàng hoàng, đều đến thỉnh cầu tìm đối sách.

Lấy lý do tiêu diệt hải tặc, Tiêu Kỳ từng bước từng bước mưu đồ, cho tới bây giờ cuối cùng đã có thể dẫn dắt sự việc xoay chuyển theo ý mình, không còn là Hoàng đế tượng gỗ mà các đại thần tùy ý bài bố như trước đây nữa. Bây giờ vai trò quân thần đã có sự phân biệt rõ, Tiêu Kỳ chân chính thành người khống chế cục diện trong tay.

Cùng lúc đó, lấy lý do mở rộng Kiêu Long Vệ, tuyên bố tuyển lựa binh lính, chỉ cần thông qua khảo hạch mà không hề dựa vào xuất thân. Người tới tham gia khảo hạch lên tới mấy vạn, còn có cả biến người từ ngoài kinh đến nườm nượp không ngừng. Vừa lúc đó, Tô Thịnh Dương quang cảnh hồi kinh. Lần này tiêu diệt hải tặc, hắn ta dẫn đầu cánh trái, anh dũng xuất chinh, lãnh binh xung phong liều chết xông lên phía trước, chiến công hiển hách, mang công trạng lấy lòng mà về. Áo giáp rực rỡ đi đầu đội ngũ. Mặc dù là đi sau lưng Đại tướng quân Mục Hoảng Sâu nhưng cũng không cách nào che được uy phong kia.

Đại tướng quân Mục Hoảng Sâu lãnh binh xuất chinh thu được toàn thắng, trong tấu chương báo cáo lần này có tên các tướng lãnh đã có công trong tiêu diệt hải tặc, Tô Thịnh Dương là tên được viết trong nhóm đầu tiên.

Tự Cầm nhận được tin tức ca ca được phong Trấn quốc Trung úy thật sự lấy làm kinh hãi. Chức quan Trấn quốc Trung úy này, kỳ thật chẳng hề cao, chỉ là quan tứ phẩm mà thôi. Nhưng mà điều đặc biệt là chức quan này là khởi đầu con đường ngoại thích, là có thực ấp, không nhiều hơn trăm hộ mà thôi. Điều này có ý nghĩa, đợi đến khi công lao của Tô Thịnh Dương

đạt được trình độ nhất định thì có khả năng được phong tước. Thật ra Tự Cầm cảm thấy bất an. Thế này có phải là quá nhanh hay không. Đợi đến buổi trưa Tiêu Kỳ trở về dùng cơm, nàng liền uyển chuyển biểu đạt ý tứ của chính mình, không cần để ca ca nàng lên chức nhanh như vậy, chậm mà chắc sẽ tốt hơn.

Tiêu Kỳ nhìn vẻ bất an của Tự Cầm, lại cảm thấy buồn cười, kéo nàng ngồi xuống, tỉ mỉ giải thích cho nàng, "Điều này không phạm quy chế, hơn nữa dựa theo công trạng của ca ca nàng thì đây là kết quả hẳn ta phải nhận được. Nàng không cần bất an căng thẳng. Nếu không phải hẳn ta là ca ca của nàng kỳ thật có thể phong chức Phụng quốc tướng quân."

Quan nhị phẩm?

Tự Cầm chớp mắt mấy cái, quan nhị phẩm so với quan tứ phẩm thì rõ ràng cao hơn nhiều. Hơn nữa dựa theo ý tứ của Tiêu Kỳ, ca ca của nàng là bị nàng liên luy nên không thể được phong chức quan lớn. Lại chớp chớp mắt, Tự Cầm liền hiểu được ngay. Dù sao mình còn có con trai nữa. Thế là đủ rõ rồi.

Sau đó, nàng không lo lắng nữa. Vốn là nhị phẩm, giờ chỉ được một vị trí tứ phẩm, mọi người chỉ biết nói nhìn Hoàng thượng xem, rốt cục là không yên tâm nhà mẹ đẻ Hi Phi. Tô Thịnh Dương cũng chẳng qua được một chức quan tứ phẩm mà thôi.

"Vậy là tốt rồi." Tự Cầm thở phào một hơi thật dài, trên mặt liền nở một nụ cười tươi rói.

Tiêu Kỳ nhìn kỹ nét mặt Tự Cầm, phát hiện nàng đích thực là thở phào nhẹ nhõm mà không phải là thất vọng, trong lòng cũng hơi khó hiểu. Trong hậu cung này, không nữ nhân nào không hy vọng mình có thể sắc phong quan chức cao cho người nhà, chức quan to, lợi lộc hậu hĩnh, làm rạng rỡ tổ tông. Tới chỗ Tự Cầm thì chuyện thăng quan phong tước đều là chuyện cực

kỳ miễn cưỡng vậy. Chỉ phong chức tứ phẩm Trấn quốc Trung úy mà nàng cũng có thể căng thẳng như vậy, thật là không giống ai.

Vẫn quá nhát gan rồi.

Nhưng Tiêu Kỳ lại không biết rõ, Tự Cẩm đã biết những kết cục của đám ngoại thích trong lịch sử. Nếu như nhất định phải như vậy, nàng thà rằng không phong tước Tô gia, có thể bình an sống là được. Hai người tư tưởng bất đồng, góc độ nhìn sự việc cũng khác nhau. Cho nên trong mắt Tiêu Kỳ lại cảm thấy Tự Cẩm thế này rất đáng yêu.

Nàng sợ nhà mẹ đẻ thăng quan mang đến ảnh hưởng không tốt cho hần sao?

"Nàng đấy, lá gan càng ngày càng nhỏ."

"Cũng không phải." Lá gan nàng không nhỏ, chính là không muốn bởi vì những chuyện này làm tổn hại tình cảm giữa mình và hần, cũng ảnh hưởng đến tình cảm quân thần giữa Tô gia và hần. Nàng hiểu được đạo lý, con người có lòng tham, nếu không biết giữ mình thì sẽ tự mình dẫn thân vào nguy hiểm.

Một mùa hè trôi qua đầy bất ổn. Mất thấy tiết trời sắp vào thu mà phong ba trên triều đình chưa có dấu hiệu giảm bớt chút nào. Tiêu Kỳ muốn mở rộng Kiêu Long Vệ, thay đổi chức quan trong quân đội, yêu cầu cao về khả năng, ai giỏi thì làm cao. Việc này không khác gì chọc tổ ong vò vẽ. Mấy trăm năm qua, các địa vị cao trong quân thường thường là thế gia quý tộc. Mà lần hành động này của Tiêu Kỳ, không thể nghi ngờ là muốn chính diện độ sức với bọn họ.

Thay đổi chức quan bắt đầu từ Kiêu Long Vệ thi hành. Phàm quan chức trong quân quan đều có thể thay đổi. Không xem gia thế, bất luận là ai, chỉ cần người có bản lĩnh, có thể ngồi trên vị trí này.

Hành động của Tiêu Kỳ diễn ra quá nhanh, nhiều người hỗ trợ, Tự Cẩm cảm thấy Tiêu Kỳ có khí khái nam tử nhưng khó tránh khỏi lo lắng có phải hẳn hơi vội vã hay không, có khi nào nảy sinh tác dụng ngược.

Nhưng lần này bộ Hình sinh ra Lương Thừa Tể lại khiến Tự Cẩm rất kinh ngạc. Một mình Lương Thừa Tể đã quấy đảo nội các lục bộ long trời lở đất. Quan viên của Vương Triều Đại Vực được lập thành hệ thống, đều là lấy đồng tộc, đồng đảng, đồng hương, đồng khoa, đồng bảng ràng buộc, tạo thành một hệ thống khổng lồ liên kết nhau chặt chẽ. Chỉ cần bất kỳ một người nào bị Lương Thừa Tể tóm lấy, cũng có thể thuận thế dây leo, hái hết trái cây bên trên xuống.

Dùng người này dẫn tới nguy cơ, Tự Cẩm không cần nghĩ cũng có thể suy ra được.

Chỉ dùng người mình biết, không người nào có thể so sánh được với Tiêu Kỳ... Quả nhiên là đế vương đại tài.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 299: Hoàng Hậu Dạy Bảo (3)

Editor: Hương Cỏ

Tự Cẩm chỉ ngăn người một lát, Dục Thánh cũng đã túm lấy tay áo mẫu phi lắc lư đứng lên. Kể từ sau khi biết bò, tiểu tử này không chịu chờ nữa, nhất định phải giống như người lớn, nhất định tự đi bằng hai chân, kiên trì không ngừng mỗi ngày đều luyện tập bản lĩnh túm áo tự đứng thẳng. Bây giờ tiểu tử có thể đứng lên vững vàng, sau đó lắc la lắc lư tập đi trên giường lớn.

Lúc mới bắt đầu, đi một bước sẽ té mông ngã xuống đất, giờ đã đi được bảy tám bước vững vàng. Tất cả mọi thứ trên giường đều bị thu dọn lại, đặt một tấm nệm mềm mại dày dặn để bé tập đi.

Có điều còn chưa biết nói chuyện.

Sắp tròn một tuổi, Tự Cẩm biết rõ trẻ con hiện đại, có đứa bé chỉ nửa năm là đã bập bẹ nói. Nhưng Dục Thánh đi thì vững vàng mà không chịu nói, mỗi ngày chỉ nhìn nàng là cười toe toét.

"Người nói xem khi nào thì con mới có thể nói đây." Tự Cẩm không rời mắt chuyện quan chức của nữa thì bắt đầu lo lắng con trai.

"Trẻ con trẻ nói rất nhiều, có đứa chậm đến hai ba tuổi cũng có."

Nhưng Ngọc Trân lại biết nói từ rất sớm. Mặc dù Tự Cẩm không tính ganh đua nhưng cũng lo con trai sẽ có trở ngại về việc trao đổi. Nhưng nghe Tiêu Kỳ nói vậy, không biết có đúng hay không, ít nhất trong lòng

cũng thở phào nhẹ nhõm, "Vây ư? Mỗi ngày thiếp đều nói chuyện với con, bé có thể nghe và hiểu thiếp nói gì nhưng lại không chịu học theo. Hoàng thượng nói xem tính cách như thế là giống ai đây chứ? Thiếp nghĩ chẳng khác hoàng thượng chút nào."

"Rõ ràng là giống nàng mà." Tiêu Kỳ cười trả lời một câu. Chưa từng thấy qua ai lười biếng hơn nàng, có thể ngồi tuyệt không đứng, có thể nằm quyết không ngồi, bé không hề giống như nàng.

"Rõ ràng là giống Hoàng thượng, một câu nói thừa cũng không chịu nhiều lời." Kể từ sau khi nam hạ trở về, uy phong đế vương của Tiêu Kỳ càng ngày càng cao. Chỉ nhìn Quản Trường An kia lưng khom thành con tôm là có thể biết rồi.

Người dám chọc ta, ta liền cho người biết kiêu ngạo, không biết đã khiến bao nhiêu quan viên trên triều đình rơi đài rồi.

"Giống ta lại thì có gì không tốt? Không thích sao?"

Tự Cẩm:...

Tự tin thế này, cũng không có ai.

"Tiệc đầy năm cũng không cần tổ chức lớn, vừa tổ chức chung với Tết trung thu là được rồi." Tự Cẩm nhớ tới con trai đầy năm nên thương lượng với Tiêu Kỳ. Vì những hành động liên tiếp của Tiêu Kỳ ở tiền triều mà không khí ở hậu cung cũng u ám mây đen giăng đầy theo. Vốn dĩ nàng đã sớm phải chuyển về Di Cùng hiên, thái hậu bên kia cũng đã thúc giục mấy lần. Nhưng không biết vì sao Tiêu Kỳ cũng ngang bướng lên, không cho phép chuyển!

Khẳng định là đang đánh lôi đài với thái hậu. Tự Cẩm mặt mờ hỏi thăm, hình như trong vụ án này Kiều gia cũng có liên quan không ít.

Cho nên nói, hai mẫu tử kia đánh lôi đài, dựa vào cái gì mà lấy nàng làm bè chứ?

Bực bội (chửi thề)

Nhưng vốn dĩ Tự Cẩm cũng không thích chuyển. Bây giờ mỗi ngày Tiêu Kỳ đều bận rộn đến rất khuya. Nàng mà không giám sát chặt thì hẳn cũng dám mỗi ngày chỉ ngủ một hai canh giờ. Đây là muốn làm mình mệt chết mà. Mỗi lần Quản Trường An tìm đến nàng cứu binh, nàng cũng phải đi thiên điện Sùng Minh Điện.

Dù sao hẳn không ngủ, nàng liền thức cùng hẳn, nếu khuyên nhủ không được thì chỉ cần nàng thức, cuối cùng hẳn cũng phải thỏa hiệp.

Gấu mắt mèo trở thành biệt hiệu của Tự Cẩm. Gần đây công việc của Tiêu Kỳ giảm bớt nên nàng cũng thoải mái hơn chút. Nếu cứ như thế này thì sớm muộn gì nàng cũng gầy hơn cả hoa cúc.

"Như vậy sao được?" Tiêu Kỳ không vui. Tiệc đầy năm của Ngọc Trân xử lý rất náo nhiệt, không có lý do gì lại phải để con trai thiệt thòi lúc này, "Nàng lại nghe ai nói lung tung gì sao?"

"... Không có." Tự Cẩm suy nghĩ một chút nói, "Thiếp cảm thấy, kỳ thật cũng không có gì cần thiết."

"Chuyện này cùng cần thiết có quan hệ sao? Làm hoàng tử, đây là thể diện của con." Hi Ngôn Thanh cái gì cũng tốt, chính là quá nhún mình. Nếu ngay cả con trai cũng phải chịu ủy khuất thì không thể được?

Tự Cẩm trợn trắng mắt, nhưng thái độ Tiêu Kỳ kiên quyết, nàng cũng chỉ dám biểu đạt một đề nghị, "Tiệc đầy năm và tết trung thu chỉ cách một ngày, khiến người khác vất vả thôi."

"Trẫm nuôi dưỡng Nội Đình Phủ là ăn không ngồi rồi sao?"

Được! Nàng không nói nữa.

Nói nữa lại tỏ ra tầm mắt nàng quá kém.

Cuối cùng dưới sự kiên định của Tiêu Kỳ, tiệc đầy năm phải tổ chức thật lớn.

Hoàng hậu cũng không nghĩ tới nhận được ý chỉ này, nhìn bộ dáng bất an của Hi Phi lại phải khuyên nhủ: "Dù sao cũng là Đại hoàng tử của Hoàng thượng, có thể diện và tôn vinh là không thể thiếu. Mọi người có ý tốt nhưng bữa tiệc này cả hậu cung và tiền triều đều đang nhìn đấy."

Tự Cẩm cũng không thể nói chính bởi vì thế này, nàng mới muốn an phận. Hiển nhiên hoàng hậu và hoàng đế đều cảm thấy chuyện này không thể an phận, một mình Tự Cẩm cũng không ngăn trở được, liền tùy các người xử lý đi.

Kể từ sau lần phải quỳ xin gặp Hoàng thượng vì chuyện trong nhà, hoàng hậu càng thêm trầm tĩnh. Ví dụ ba ngày thỉnh an cũng không thay đổi. Dù Thái hậu có nhắc nhở cũng không khiến hoàng hậu thay đổi chủ ý. Nhưng dạo này chỗ Quý phi cũng nhiều chuyện rắc rối. Chuyện của Ngọc Trân công chúa mặc dù đã bị Trường Nhạc Cung giấu giếm gắt gao, nhưng vẫn có tiếng gió truyền ra tin tức hôm đó.

Trong hậu cung này, kỳ thật cũng không có bí mật gì hoàn toàn không lộ ra.

Trẻ con chính là một tờ giấy trắng sạch sẽ. Người lớn dạy vẽ gì lên đó thì trẻ con sẽ làm theo. Quý phi cao quý kiêu kỳ, tính cách Ngọc Trân công chúa cũng kiêu ngạo. Hơn nữa trẻ con chưa học được sự nhẫn nại của người lớn, đương nhiên sẽ bị người khác cố ý lợi dụng.

Còn như người có lòng kia rốt cục cùng là ai, hoàng hậu cũng chẳng bận tâm. Dù sao chỉ cần không phải người ở Phượng Hoàn Cung là được rồi.

Người thế này trong cung rất nhiều. Làm người đứng đầu hậu cung, chẳng lẽ nàng ta còn phải giúp quý phi quản lý Trường Nhạc Cung hay sao.

Đừng nói chi là, phụ thân nàng ta bị Tào Quốc công và Tô gia Khúc Châu đào hố lừa gạt một phen, giữa hai người vốn cũng không thật sự hòa thuận, sau lần này thì quả là như nước với lửa. May mà Hoàng thượng cũng không phải là người dễ bị người lừa gạt, nếu không... Hoàng hậu cười nhạt một tiếng, chỉ sợ chính hậu vị này của mình đã sớm ngồi không vững.

Nghĩ đến quý phi, nhìn lại Hi Phi, trong lòng hoàng hậu lại thở dài một tiếng. Kể từ sau khi Hoàng thượng hồi cung, Hi Phi lại giữ chặt Hoàng thượng trước sau như một, nước giới không tiến. Bên chỗ Thái hậu không phải là không có tác động, nhưng thứ nhất do Hi Phi ở Hợp Nghi Điện bình thường không ra khỏi cửa, người khác cũng tìm không được cơ hội hại nàng. Thứ hai nửa năm qua tiền triều chấn động không ít, bởi vì chuyện Kiêu gia mà thái hậu cũng không dám quá mức quá đáng. Thứ ba, còn có Kiêu Linh Di cần chu toàn nên cũng không thể làm việc quá ngoan tuyệt.

Người khác đều nghĩ Hi Phi mê hoặc, nhưng hoàng hậu lại có cái nhìn khác. Tính tình của Hoàng thượng có thể bị một nữ nhân nắm giữ sao? Hi Phi phòng thủ thế này, cũng chỉ có thể nói... tự Hoàng thượng cũng cam tâm tình nguyện.

Hơn nữa, tính tình của Hi Phi, trong hậu cung này không ai hiểu rõ hơn hoàng hậu. Người kia sợ nhất chính là phiền toái. Chỉ cần người khác không quan tâm đến nàng, nàng sẽ an an ổn ổn đứng trong vòng lẩn quẩn bên cạnh Hoàng thượng.

Bình chân như vại, không tranh không đoạt.

Đây mới là nguyên nhân Hoàng thượng thích nàng.

Ngay cả con trai tròn năm cũng muối trôi qua im ắng, người còn có thể đoạt cái gì của nàng đây?

Hoàng hậu ngấm lại cũng buồn cười, thật sự không gặp qua người nào như Hi Phi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 300: Hoàng Hậu Dạy Bảo (Cuối)

Editor : Hương Cỏ

"Vâng, nương nương nói đúng. Chẳng qua thần thiếp cảm thấy, tròn tuổi của Đại hoàng tử và yến hội trung thu quá cận kề, sợ lại phiền toái cho nương nương."

"Có phiền toái gì đâu, Bản cung cũng không cần tự mình làm, chẳng qua là phân phó xuống, sẽ có người Nội Đình Phủ an bài thỏa đáng. Lễ nào nuôi dưỡng mấy người Nội Đình Phủ là ăn không ngồi rồi sao? Ngay cả chút chuyện này cũng làm không được thì mang con về nhà đi thôi."

Được, để hậu thật là một đôi phu thê, ngay cả lời nói ra cũng giống nhau.

Cho nên, Tự Cẩm coi như là hiểu ra, thân phận như hoàng hậu và Tiêu Kỳ, từ khi sinh ra đã không biết cái gì là phiền toái. Dù sao bọn họ chỉ cần ra lệnh, sau đó giám sát mà thôi. Nhưng Tự Cẩm thì khác, chuyện của nàng đều là tự mình động tay động chân mà làm.

Mặc dù mấy năm nay sinh hoạt trong cung đình, cũng dần dần rèn luyện sự chai lỳ. Nhưng kỳ thật... Nàng vẫn còn mang nặng tư tưởng tiểu thị dân, không muốn người khác phiền toái, cũng mong người khác đừng làm phiền.

Hoàng hậu cảm thấy tính cách Tự Cẩm khó hiểu, nhìn kỹ nàng, cảm thấy người này ngốc quá, mơ hồ quá, nhìn không được nhắc nhở vài lời, "Muội đó, không thể nghĩ chuyện này là phiền toái. Muội thử nghĩ xem Đại Hoàng tử là thân phận gì? Nó là con trai duy nhất của Hoàng thượng, thân phận

quý trọng, tiền đồ vô hạn. Cho nên muội làm mẫu phi không thể cản chân con mình. Mặc dù có lẽ muội lo lắng danh tiếng quá nổi trội, có thể xảy ra tai hoạ ngầm. Nhưng muội trước hết phải suy nghĩ cho Đại hoàng tử, làm con trai duy nhất của Hoàng thượng, vinh quang của nó và thể diện của Hoàng thượng mới là điều quan trọng nhất."

Nghe lời hoàng hậu nói, Tự Cẩm cũng suy nghĩ cẩn thận.

Trong lòng Hoàng hậu âm thầm tán thưởng, người này có thể nghe người khác khuyên, trong lòng cao hứng, lại nói thêm, "Mười năm trồng cây, trăm năm trồng người, Đại hoàng tử nuôi dưỡng ở cạnh muội, muội đừng nuôi dưỡng nó trở thành đứa trẻ có ánh mắt thiên cận. Vinh hoa phú quý, ăn sung mặc sướng, hô nô gọi bộc, những thứ này đều là thứ nó phải được, là một hoàng tử tôn quý, muội phải nhớ kỹ."

Trong lòng Tự Cẩm giống như bị sấm sét đánh trúng, trong nháy mắt liền hiểu được mình sai ở chỗ nào. Nàng đã quen nghĩ ba người là một gia đình nhỏ, cho cho nên quên mất, con trai của nàng rất có thể là người thừa kế hoàng vị sau này.

Nghe đến đó, Tự Cẩm đứng dậy, cung kính hành đại lễ với hoàng hậu, "Đa tạ nương nương dạy bảo, thần thiếp biết sai rồi."

"Chuyện này cũng không trách muội, muội cũng không cần lo lắng, đợi đến khi Đại hoàng tử có thể đi học, Hoàng thượng nhất định sẽ mời danh sư dạy bảo. Đến lúc đó, tự sẽ có người dạy cho nó, làm sao để trở thành một hoàng tử điện hạ chân chính."

"Dạ, kể cả đến lúc đó, thần thiếp cũng mong nương nương có thể chỉ điểm sai lầm."

Hoàng hậu khựng lại, không nghĩ tới Hi Phi lại đồng ý nàng ta nhúng tay vào chuyện giáo dục Đại hoàng tử, đây cũng không phải là chuyện nhỏ. Nàng ta nhìn Hi Phi một cái thật sâu, thoải mái cười, "Chuyện này Hoàng

thượng sẽ có chủ trương, Bản cung và muội đều không cần nhúng tay, muội nhớ chứ?"

Lời của Hoàng hậu có ý gì đây?

Tự Cẩm nhất thời không suy nghĩ cẩn thận, nhưng vẫn gật đầu xác nhận.

"Vậy muội cũng đi về nghỉ ngơi đi, cũng sớm chuẩn bị việc chọn đồ vật đoán tương lai trong tiệc đầy năm." Hoàng hậu vừa cười vừa nói, dừng đến lúc đó Đại hoàng tử chọn hộp phấn son là được.

Tự Cẩm lại tạ ơn hoàng hậu, rồi mới ra Phụng Hoán Cung.

Trên đường về Hợp Nghi Điện, đầu óc bên trong còn nghĩ tới lời hoàng hậu nói. Hoàng hậu và nàng cũng không thể nhúng tay vào chuyện giáo dục Dục Thánh, chính xác hơn là Hoàng hậu... Kỳ thật không nghĩ tới đối phó với hoàng đế? Như vậy Lệnh quốc công phủ phải làm sao?

Hoàng hậu muốn cùng người nhà phân biệt ranh giới ư?

Sở Trường Lam tiến cung lâu như thế còn chưa được nhận sủng, có con tạm thời là không cần nghĩ. Như vậy thì mình, người vẫn phụ thuộc vào hoàng hậu sinh hạ con trai, có phải là trong mắt Lệnh quốc công cũng coi Đại hoàng tử như con trai của hoàng hậu. Nhưng vấn đề là mẹ đẻ của Đại hoàng tử còn sống sờ sờ ra đấy.

Hoàng hậu... có khi nào sẽ thỏa hiệp với người nhà trong chuyện Đại hoàng tử hay không?

Tự Cẩm không biết rõ, nàng không có bàn tay vàng để dự đoán tương lai. Nhưng ít nhất trước mắt quan hệ giữa hoàng hậu và nàng vẫn tương đối hòa thuận.

Huống chi, hôm nay hoàng hậu nói những câu đó đều là thật lòng, Tự Cẩm thật sự cảm tạ nàng ta.

Nếu không ở đây, người sẽ không bao giờ hiểu được chuyện phải làm trên vị trí này, phải học nhiều thứ, phải nắm giữ những gì. Nhưng hôm nay hoàng hậu chỉ điểm nàng, khiến Tự Cẩm tránh được tự mình đào một cái hố to.

Hoàng hậu kỳ thật vẫn là một người tốt.

Nếu như... Nếu như các nàng có thể bình yên chung sống thế này thì tốt biết mấy.

Sau lễ mừng năm mới lại tới mở khoa thi. Thí sinh từ khắp các nơi trên cả nước đã ùn ùn đổ về kinh đô. Lấy lý do tiêu diệt hải tặc để bắt đầu, cuối cùng lấy câu kết hải tặc làm lý do, dưới bàn tay lãnh huyết của Lương Thừa Tế, lần này thế gia tổn thất thê thảm. Nhiều vị trí ở Lục bộ và chức quan quan trọng ở kinh đô đều xuất hiện ghế trống.

Điều này có ý nghĩa, khoa cử năm sau, những thí sinh mới sẽ có tiền đồ khiến bao người hâm mộ đang đón chờ.

Lệnh quốc công bị người ta hãm hại đến máu chảy đầm đìa, may mà có hoàng hậu trong cung quý xin trần tình với hoàng đế, sự tình mới có chuyển cơ. So sánh ra thì đám người Tào Quốc công, Tô gia Khúc Châu, hai nhà Lý, Vương lại tổn thất nặng nề, quan viên dưới trướng bị liên lụy rất nhiều. Người bị hỏi tội trực xuất chém đầu, lấy kinh đô làm trung tâm, tỏa ra cả nước.

Mấy đêm trước trung thu, Tần Tự Xuyên quang cảnh hồi kinh. Hoàng thượng đích thân phái thống lĩnh Kiêu Long Vệ Tô Thịnh Dương đi nghênh đón. Vinh hạnh đặc biệt như thế thật sự không có người thứ hai.

Ra khỏi thành mười dặm, Tần Tự Xuyên hộp tụ với Tô Thịnh Dương.

Lại gặp mặt lần này, mặc dù hai bên ai cũng tỏ ra chướng mắt đối phương, nhưng lại âm thầm vụng trộm trao đổi tin tức tình báo hai bên.

Lần này hành động tiêu diệt thuận lợi như thế là nhờ có Tần Tự Xuyên hỗ trợ rất nhiều, cung cấp hải đồ, nếu không đội quân của Tô Thịnh Dương sẽ phải chịu nhiều thương vong.

"Đây chính là toàn bộ chứng cứ sao?" Tô Thịnh Dương hạ giọng hỏi, rồi nhét cuốn sổ vào tay áo.

Tần Tự Xuyên lắc lắc đầu, "Cũng không phải toàn bộ, nhưng cũng là phần lớn. Còn một phần nhỏ chưa lấy được, đang chờ thời cơ."

Tô Thịnh Dương cũng không nhìn qua, chỉ nói: "Cậu đề cử Lương Thừa Tế kia quả nhiên là một nhân tài, tâm ngoan thủ lạt, giờ trong kinh đô không biết bao nhiêu người muốn lột da cậu đấy. Nhờ hãn ta ban tặng mà bây giờ không còn ai oán niệm ta nữa."

Tần Tự Xuyên chau chau mày, chỉ nói: "Mặc dù hãn ta lòng dạ độc ác, nhưng hành động còn công bằng chính trực, cũng không phải tùy tiện bắt người, tùy ý vu oan hãm hại người. Trong tình thế bây giờ, Hoàng thượng cần một cây đao như thế."

Tô Thịnh Dương nghiêng đầu nhìn Tần Tự Xuyên, "Nghe cậu nói y như ông già, nếu không phải cậu là người hào hoa phong nhã, ta còn tưởng rằng cậu sắp gần đất xa trời."

Tần Tự Xuyên nghe vậy trên mặt khổ sở, thở dài thật dài, rồi chuyển sang đề tài khác, "Sinh nhật của Đại hoàng tử sắp tới rồi, ta muốn nhờ huynh chuyển một phần lễ vật giùm ta."

Tô Thịnh Dương lập tức đen mặt, "Không được, nếu bị Hoàng thượng biết rõ, cậu còn muốn sống hay không đây? Cậu không muốn sống nhưng muội muội ta còn muốn sống thật khỏe cơ."

"Không cần lấy danh nghĩa của ta, chỉ cần lấy danh nghĩa của huynh là được." Tần Tự Xuyên hạ giọng nói, "Ta chỉ ngóng trông nàng có thể sống thật tốt trong cung, không có bất cứ yêu cầu nào khác."

"Vậy cũng không được." Chuyện khác Tô Thịnh Dương đều có thể dàn xếp, duy chỉ có chuyện này quyết tâm không chịu hỗ trợ. "Tự Xuyên, cậu cũng nên lập gia đình đi thôi, hay là để ta hỏi thăm giùm cậu."

Tần Tự Xuyên lắc lắc đầu, "Quốc gia bất an, làm sao mà có lòng nghĩ tới chuyện gia đình. Bây giờ ta không có ý định này, không nhọc phiền huynh." Rốt cục lễ vật giấu trong người cũng không lấy ra, hẳn ta biết rõ Tô Thịnh Dương nói không chịu là tuyệt đối không chịu. Người Tô gia bọn họ đều cứng đầu. "Sau khi chúng ta hồi kinh vẫn phải giống như trước kia, không thể thân thiết lui tới."

"Còn cần cậu nói sao." Tô Thịnh Dương mặt đen lại, nhà bọn họ có Đại hoàng tử cũng thôi, Tần Tự Xuyên một mình rất có thể nguy hiểm. Người để mắt tới nhà bọn họ không thể ra tay, nếu biết rõ Tần Tự Xuyên có quan hệ với họ thì chỉ sợ hẳn ta không được sống dễ dàng.

Tần Tự Xuyên hồi kinh, mặc dù không phải người người ra đường hoan hô, nhưng cũng có khá nhiều dân chúng đón xem chào mừng. Nhất là các cô nương chưa xuất giá chiêm đa số, cầm khăn che mặt, xấu hổ nhìn vị quan tài mạo song toàn còn chưa đón dâu, lại lập công lớn hồi kinh Tần đại nhân kia.

Vị Tần đại nhân này, trong nhà còn không có mẫu thân, qua cửa cũng không có mẹ chồng đè nặng, quả thực là vị hôn phu hoàn mỹ nhất, tốt nhất. Ngay cả Tô Thịnh Dương oai hùng phi phàm ở bên cạnh hẳn ta đều thất sắc không ít, ai bảo hẳn ta đã thành thân chứ.

Chỉ nhìn tướng mạo Tô đại nhân, không ít người nghĩ tới, khó trách Hi Phi nương nương trong cung được sủng ái như thế. Ca ca đã phong thái hơn

người, dung mạo của nường nường đương nhiên là không thể kém.

Nét mặt Tần Tự Xuyên không chút thay đổi, trong vòng vây của mọi người rời đi, cũng không về nhà mà trực tiếp theo Tô Thịnh Dương tiến cung kiến giá.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 301: Đậu Phương Nghi Chết (1)

Editor: Hương Cỏ

Lễ hội Trung thu và tiệc sinh nhật của Đại hoàng tử chỉ cách nhau có một ngày, dưới sự chủ trì của hoàng hậu, mọi việc được xử lý rất nhanh, vô cùng náo nhiệt.

Mấy ngày này Tiêu Kỳ cũng không có đặt chân hậu cung, cộng thêm Hi Phi mẫu tử vẫn ở Hợp Nghi Điện thì làm gì còn cơ hội cho người khác gặp được Hoàng thượng đây. Do đó, yến hội trung thu cũng tốt, sinh nhật Đại hoàng tử cũng được, đều là một cơ hội tốt vô cùng.

Bành Minh Vi nhìn Kiều Tiểu Nghi ngồi đối diện, mỉm cười thản nhiên, "Kỳ thật thì cũng chẳng có gì khác nhau. Trong mắt Hoàng thượng cho tới bây giờ chỉ có Hi Phi nương nương. Dù cho chúng ta có đi, chỉ sợ Hoàng thượng cũng không nhìn tới. Cho nên xiêm y cũng tốt, đồ trang sức đeo tay cũng tốt, quả thật đều không cần gì hết."

Kiều Linh Di nghe Bành Minh Vi nói, ngược mắt nhìn nàng ta, vẻ tươi cười trên mặt như đông lại, trùng trùng thờ dài, "Thật sự là không biết rõ Hi Phi nương nương đã làm như thế nào, biểu... Hoàng thượng trước kia cũng không phải như vậy."

Nghe Kiều Linh Di nói, Bành Minh Vi hơi xuất thần, một hồi lâu mới nói: "Ta nghe nói Lý tài tử và Vương quý nhân đều cố ý thỉnh Y phục cực may đo." Bọn họ có thể nhờ Y phục cực chuẩn bị quần áo, nàng ta thì làm không được. Chức quan của cha nàng ta quá thấp, mấy người kia cũng

không thềm để vào mắt. Nếu không phải nàng ta có quan hệ tốt với Kiều Linh Di thì không biết ở trong cung này chịu bao nhiêu chèn ép bắt nạt nữa.

Bây giờ tiến cung cũng đã một năm. Một năm nay phát sinh quá nhiều chuyện, Bành Minh Vi suy nghĩ, hình như nàng ta đang sống một cuộc đời khác trong cung. Mỗi ngày trải qua chính là ở tiểu viện kia ngửa đầu nhìn lên bốn góc trời, như nước trong giếng cạn, ngay cả một tia rung động cũng không có.

Nghe nói năm đó Hi Phi bị Lý Chiêu Nghi cáo trạng trước mặt hoàng thượng, sau đó bị giáng chức đến Y Lan Hiên. Một ngày ở đó gặp được Hoàng thượng tránh mưa, sau đó mới xoay người, một đường đi đến vị trí Hi Phi hiện thời.

"Trước Hi Phi, nghe nói Hoàng thượng không chỉ sủng ái một người ở trong hậu cung." Bành Minh Vi ôn nhu nói, giọng nói vẫn dịu dàng như trước kia.

"Đúng vậy, trước đây Hoàng thượng là người rất công bằng."

Công bằng? Vậy bây giờ không công bằng sao?

Bành Minh Vi nhìn nét mặt Kiều Linh Di. Trải qua hơn một năm cuộc sống cung đình, nàng ta cũng đã không còn là người mới vào cung lúc trước nữa. Ở trong này, nàng ta cũng coi như chủ tử, nhưng không có hoàng sủng, không có tư thế mạnh mẽ. Mấy cung nhân ở trong cung đều nhìn mặt mà đối xử, nàng ta không biết đã chịu bao nhiêu uất ức. May mà về sau suy nghĩ cẩn thận, dần dần thân thiết với Kiều Linh Di nên mới đỡ hơn một chút.

Mặc dù Thư Họa bên cạnh Kiều Linh Di biến mất không giải thích được, nhưng chỉ cần thái hậu còn ở một ngày thì nàng ta vĩnh viễn cần không nổi bước chân của Kiều Linh Di.

Huống chi, bây giờ Kiều Linh Di nói với nàng ta mấy lời này chỉ là thuận miệng vô tình nói sao? Còn không phải là muốn cố động nàng ta tranh thủ tình cảm với Hi Phi. Nghĩ tới đây, trong lòng Bành Minh Vi cũng cực kỳ phức tạp. Hi Phi làm cho người ta có cảm giác thật khó nói cho rõ.

Lần đó trong tiệc ngắm hoa Hi Phi khiến người ta cảm giác được sự sắc bén, cảm giác được cao quý không thể chạm tới, cảm giác được khoảng cách không thể vượt qua. Nhưng sau khi Hoàng thượng hồi cung, Hi Phi lại biến thành người không bước chân ra khỏi nhà. Giống như hết thảy trong hậu cung này không có bất kỳ thứ gì có khả năng hấp dẫn nàng.

Thái hậu làm khó dễ, quý phi khó xử, hoàng hậu bảo vệ, mỗi một kiểu Hi Phi đều ứng đối rất khéo léo. Ngay cả Kiều Linh Di cũng có một thời gian không thể giấu giếm sự phẫn nộ của mình, trong lời nói để lộ ra việc thái hậu cũng tạm thời không có cách nào xử lý với Hi Phi.

Dù sao muốn chinh trị một người thì phải bắt được nhược điểm của họ. Nhưng Hi Phi thật sự quá thông minh, không để lại chút dấu vết nào để người ta tóm được. Hợp Nghi Điện lại không phải ai cũng có thể vào, vậy lại càng không có biện pháp động thủ.

Cho nên, tất cả mọi người đều ngóng trông Hi Phi trở về Di Cung hiên. Ít nhất nơi đó còn là địa giới hậu cung. Nhưng không biết rõ vì sao Hoàng thượng đã tranh cãi với thái hậu chuyện này, kết quả hẳn rất không vui. Trong cơn tức giận, Hoàng thượng không cho phép Hi Phi rời Hợp Nghi Điện. Cứ thế kéo dài, vốn ba tháng trước phải chuyển ra Hợp Nghi Điện mà bây giờ vẫn còn đang ở đó.

Có thể khiến cho Hoàng thượng bảo vệ như thế, Hi Phi... Thật sự làm cho người ta không nắm bắt được.

"Chuyện như vậy vội vàng cũng không thể làm gì." Nửa năm qua uy nghi Hoàng thượng càng ngày càng cao. Lần trước ở Phượng Hoàn Cung

nàng ta chỉ đứng xa xa mà nhìn. Vẻ mặt Hoàng đế lạnh lùng, ánh mắt chỉ liếc qua mà trong lòng nàng ta đã sợ đến tim đập thình thịch chứ chưa cần tiến lên nói chuyện.

"Đúng vậy, phải để Hoàng thượng thấy được trong cung này còn rất nhiều người khác mới tốt." Kiều Linh Di mím môi cười một tiếng, ngược mắt nhìn Bành Minh Vi, "Tết Trung thu cô có tiết mục gì không?" Bành Minh Vi lắc lắc đầu, "Tôi không dám biểu diễn." Nàng ta làm sao vượt qua được các thế gia quý nữ được dạy dỗ từ nhỏ kia, vẫn là không cần mất mặt thì hơn." Vậy cô có chuẩn bị gì không?"

Hơn nữa, đại xuất danh tiếng thế này khó tránh khỏi không bị Hi Phi ghen ghét. Nàng ta không có căn cơ sâu như người khác, cho nên cũng không dám làm vậy. Còn nữa, nàng ta vẫn cảm thấy cho dù làm cũng chưa chắc hữu dụng. Từ khi các nàng tham gia tuyển tú đến bây giờ, thì không thấy Hoàng thượng đi đâu ngoài chỗ Hi Phi.

Đây là một cảm giác bất lực không thể nói ra. Nếu sớm biết như vậy thì không được chọn trong đợt tuyển cuối cùng tốt biết mấy. Có lẽ cuộc sống tốt hơn nhiều so với hiện tại. Nhưng nhớ tới trong nhà kỳ vọng, lại nuốt ý nghĩ vào trong. Chính là bởi vì trong cung sinh ra một Hi Phi, cho nên mới khiến cho bọn họ như thiêu thân gặp đèn, vậy tự mà đến vậy.

Kiều Linh Di nghe Bành Minh Vi hỏi, chỉ là nhẹ nhàng lắc đầu, "Tôi cũng vậy, không định làm cái gì." Giống những nữ nhân kia tranh thủ tình cảm ngay trước mặt Hi Phi, kiêu ngạo của nàng ta không làm được. Nàng ta sẽ không để cho người khác đùa giỡn coi mình như con khỉ, nàng ta sẽ nghĩ biện pháp khác.

Bành Minh Vi ngồi thêm một lát rồi cáo từ. Nàng ta vừa đi thì Sở Trường Lam liền đến.

Xoay người, xa xa nhìn thấy Sở Trường Lam bước vào sân viện Kiều Linh Di, lại nhìn sang phía xa khác. Chỗ đó là Di Cùng hiên mới được sửa chữa xong, còn chưa có người về ở. Di Cùng hiên vốn cách Tổ Vân Điện một khoảng xa. Nhưng bây giờ mở rộng cung, hóa ra rộng không chỉ gấp đôi, lại trở nên rất gần với Tổ Vân Điện.

Từ nơi này nhìn lại, trong bức tường thành cung cao cao, ngôi lầu ly ngũ sắc rực rỡ lấp lánh hào quang dưới ánh mặt trời. Cung điện nguy nga kia do Hoàng thượng tự mình đôn đốc xây dựng, chỉ còn chờ chủ nhân của nó trở về. Mà bây giờ, bên trong còn chưa có chút động tĩnh nào, biểu lộ trong khoảng thời gian ngắn, chỉ sợ Hi Phi và Đại hoàng tử vẫn ở tại Hợp Nghi Điện như cũ.

Chỉ cần mẹ con các nàng ở chỗ đó, Hoàng thượng vĩnh viễn sẽ không nhìn người khác.

Nhớ tới hôm đó ở ngự hoa viên, các phi tần mới tiến cung bọn họ khó được tụ tập chung một chỗ, mỗi lần nhắc tới Hi Phi, vẻ mặt mọi người đều phức tạp, còn có ai mà không hiểu nữa chứ?

Chỉ là, cuối cùng vẫn không cam lòng.

Hi Phi cũng từ trong vũng bùn ngoi lên, người khác chưa chắc không làm được.

Vương Tịnh Uẩn cũng tốt, Lý Uẩn Tú cũng được, hai người kia chỉ thiếu một cơ hội, chỉ cần có thể lọt mắt xanh Hoàng thượng, khiến Hoàng thượng nhìn thấy các nàng, tương lai tiền đồ ai có thể nói không bằng Hi Phi chứ?

Lần trước còn có người nói, mặc dù Hi Phi được sủng ái, nhưng độc chiếm hoàng đế cũng đã mấy năm, Hoàng thượng cũng đến lúc chán thôi.

Mang tràn đầy tâm sự, Bành Minh Vi đi về viện của mình. Viện của nàng ta ở trong hậu cung này là loại tầm thường nhất, chỉ là thiên điện. Trong

ngoài có ba gian, phòng ốc rất nhỏ, còn không thoải mái bằng khuê phòng của nàng ta ở nhà.

Có lẽ nàng ta... nếu như không có cơ hội gì sẽ phải ở căn phòng nhỏ như vậy, ở cả đời.

Cam tâm sao?

Tự nhiên là không cam lòng.

"Bành muội muội."

Bành Minh Vi nghe có người gọi, lập tức liền dừng chân lại, nghiêng đầu nhìn sang liền thấy Vương Tịnh Uẩn đang đội nắng đi đến, vội vã quỳ gối chào, "Vương tỷ tỷ."

"Không cần đa lễ như vậy, chỗ này có người khác đâu. Không ngờ lại vừa vặn gặp muội, chúng ta lại được làm bạn trò chuyện." Giọng nói thánh thót như tiếng nước chảy, gõ vào lòng người, nhu hòa ấm áp làm người ta cực thoải mái.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 302: Đậu Phương Nghi Chết (Cuối)

Editor: Hương Cỏ

Bành Minh Vi nhẹ nhàng cười một tiếng, "Muội muội cầu cũng không được đấy."

"Muội đi từ đâu đến vậy?" Hai người vừa nói vừa đi tới trước, Vương Tịnh Uẩn nhìn phía Bành Minh Vi vừa đi tới, hình như là bên Tổ Vân Điện, trong lòng không khỏi nhắc một tiếng. "Ngày hôm nay là ngày tốt để đi dạo, trời trong gió mát, tinh thần cũng thoải mái dễ chịu."

"Kiều tỷ tỷ bảo muội sang nói chuyện với tỷ ấy, muội mời từ bên đó về." Bành Minh Vi khẽ nói, "Đúng vậy, tiết trời hôm nay thật sự thoải mái."

Quả nhiên là từ chỗ Kiều Linh Di về. Trên mặt Vương Tịnh Uẩn không biểu lộ chút gì, nhìn Bành Minh Vi nói: "Chỗ ta mới làm trà hoa quế, vừa vặn gặp muội giúp ta nếm thử hương vị. Trước đó mấy ngày nghe người ta nói Hoàng hậu nương nương thích trà này, sau này chúng ta tặng cho nương nương một ít đi."

Bành Minh Vi sững sờ, lập tức vô ý thức nhìn Vương Tịnh Uẩn một cái, đây là cơ hội lộ diện trước mặt hoàng hậu nương nương, tại sao nàng ta phải lôi kéo theo mình chứ?

Trong lòng nghĩ không ra, ngoài miệng lại nói: "Muội vốn là người thô kệch, sợ là cũng không giúp được gì. Ngược lại nghe nói Lý tài tử rất tinh thông với mấy cái này, Vương tỷ tỷ có thể tham khảo vài lời của Lý tài tử."

Đây là vòng vèo tìm cớ từ chối mình, Vương Tịnh Uẩn tựa như không nghe thấy, cười lắc lắc đầu, "Chỉ có mấy thứ vật vãnh, cần gì phiền đến nàng ta. Hiếm khi có ngày đẹp trời như thế, nếu đã gặp nhau thì tới chỗ ta uống một chén trà đi."

Bành Minh Vi không tiện cự tuyệt liền theo Vương quý nhân về điện của nàng ta. Bởi vì nàng ta có vị phần cao nhất sau Kiều Tiểu Nghi, do đó cũng có một điện nhỏ của riêng mình. Việc không lớn lắm, có bốn phòng chính nằm hai hướng nam và bắc, trong sân đang mùa hoa nở, hương thơm dịu dịu cả điện.

Nhìn kết cấu điện, Bành Minh Vi cảm thấy hơi quen thuộc, cẩn thận ngẫm lại trong lòng bừng tỉnh hiểu ra. Năm ngoái, nàng ta từng có lúc vô tình đi qua Di Cùng hiên, phát hiện Di Cùng hiên cũng có kết cấu thế này.

Nghĩ đến đó, Bành Minh Vi rất là hối hận đi theo Vương Tịnh Uẩn tới đây, chỉ đành giữ vững tinh thần cẩn thận ứng phó. Không biết rõ nàng ta vô tình gặp gỡ mình hay là sớm đã ở chỗ đó chờ. Chính mình vẫn quá sơ suất, trong lòng Bành Minh Vi hơi ảo não.

Nhưng dù sao Vương quý nhân cũng chỉ có thể hỏi thăm về Kiều Linh Di. Trong Tết Trung thu này không ai hy vọng đối phương danh tiếng nổi bật áp chế lên đầu mình. Dù nàng không có ý định làm cái gì nhưng vẫn bị cuốn vào, cảm giác này thật sự là không dễ chịu.

Lý Uẩn Tú nghe nói Vương quý nhân mời Bành nương tử đi uống trà, cũng chỉ nhẹ nhàng gật đầu, trên mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào, ánh mắt nhìn ta ngoài cửa sổ, gương mặt xinh đẹp lạnh nhạt, khiến cung nhân đứng bên cạnh cúi đầu không dám nhìn thêm nữa.

Tiểu chủ của bọn họ cũng rất xinh đẹp, kỳ thật chẳng hề thua kém so với Hi Phi nương nương. Nhưng vì sao Hoàng thượng lại không nhìn tới chứ?

Nếu tiểu chủ được sủng ái, mấy cung nhân bọn họ cũng có thể đi theo một bước lên trời. Nghĩ lại Vân Thường và Trần Đức An của Di Cùng hiên, lúc trước bị phân đến chỗ Hi Phi nương nương, không biết bao nhiêu người giễu cợt bọn họ, nhưng bây giờ thì sao?

Đậu Phương Nghi nhìn Tề Vinh Hoa một cái, hạ giọng nói: "Có muốn thông báo một tiếng với Hi Phi nương nương hay không?" Trong lòng nàng ta cũng hơi bận tâm, luôn cảm thấy có cảm giác xấu gì đó. Là người tiến cung nhiều năm như thế, Đậu Phương Nghi sớm đã chết hết suy nghĩ tranh thủ tình cảm. Lúc không có Hi Phi, Hoàng thượng cũng không thích nàng ta. Bây giờ có Hi Phi, ngay cả Quý phi còn phải nhường một bước, nàng ta có thể oán hận cái gì. Huống chi, đi theo Tề Vinh Hoa và Hi Phi, cuộc sống của nàng ta thật sự đã khá hơn nhiều, các cung nhân đối với các nàng đều rất hòa nhã.

Tề Vinh Hoa lắc lắc đầu, "Đâu cần chúng ta nói cái gì, trong lòng nương nương nhất định đều biết. Mấy người này chẳng qua chỉ là tôm tép nhãi nhép mà thôi, trừ phi..." Trừ phi mấy người kia có bản lĩnh khiến cho người khác ngưỡng mộ, nếu không trong mắt Hoàng thượng sẽ không thấy người khác.

Mặc dù nàng ta không biết rõ Hi Phi làm như thế nào để lấy được niềm vui của Hoàng thượng nhưng nàng ta biết rõ trong hậu cung này cũng chỉ có một mình Hi Phi mà thôi.

"Muội vẫn hơi lo lắng."

"Lá gan muội vẫn quá nhỏ."

"Bây giờ muội chẳng cầu điều gì, chỉ mong mình trong cung bình an, đừng gây thêm phiền toái cho người nhà." Nàng ta không thể cho nhà về vang, cũng chỉ ngóng trông người nhà an ổn. Nàng ta cũng chỉ có thể làm đến vậy thôi.

Tề Vinh Hoa vỗ vỗ tay Đậu Phương Nghi, "Bây giờ không phải rất tốt sao, cứ thế này là được rồi, đừng lo lắng như vậy, không có việc gì đâu."

Đậu Phương Nghi gật gật đầu, cổ nặn ra vẻ tươi cười với Tề Vinh Hoa, sau đó mới nói: "Muội... muội biết rồi."

Tề Vinh Hoa nhú mào, hình như Đậu Phương Nghi có lời gì muốn nói, nhưng nhìn bộ dáng của nàng ta lại không muốn nói. Suy nghĩ một chút Tề Vinh Hoa vẫn không truy vấn. Nàng ta vốn quá nhút nhát sợ mình mà truy vấn, lại khiến nàng ta càng sợ, đành chờ qua ngày sau mới hỏi đi.

Đậu Phương Nghi cũng không ngồi lâu, liền đứng dậy cáo từ, lúc nàng ta đi trời sáng choang, ráng mây rơi đầy một góc trời, dường như cả hoàng cung đều bị nhuộm hào quang màu đỏ.

Nhìn cảnh trời đỏ, trong lòng Tề Vinh Hoa bất giác giật mình, đột nhiên cũng dâng lên một dự cảm lo lắng khó tả.

Bóng đêm từ từ lan tràn, Tự Cẩm đang chơi chọn đồ với con trai. Nàng nghĩ tới Hoàng hậu nương nương nói đúng, cũng không thể thật sự để tiểu tử chọn trúng hộp bột phấn son, không thể để người khác cười đến rụng răng được. Do đó, trên giường xếp các loại đồ vật, hộp bột phấn son ..., đủ các loại, đủ tính chất, chỉ cần tiểu tử giơ tay lấy thì Tự Cẩm liền lấy lại thứ đó, sau đó nghiêm trang nói cho bé biết, không được phép lấy!

Tiểu tử tính tình rất tốt, bị mẫu phi lấy đi cái hộp rất nhiều nhưng cũng không khóc la, chỉ đặt mông ngồi trên giường nghiêng đầu nhìn mẫu phi. Một hồi lâu tựa hồ suy nghĩ cẩn thận gì đó, tiểu tử cầm nốt hộp bột son phấn còn lại ở trên giường, sau đó nhét vào lòng mẫu phi.

Lúc Tiêu Kỳ đi vào thì nhìn thấy khung cảnh như vậy, thấy con trai vỗ tay cười khoái chí, còn Hi Ngôn Thanh đầy bất đắc dĩ ngăm con trai. Nhìn thấy hân vào, nàng không thể chờ đợi được nói: "Con trai Hoàng thượng quá xấu, thiếp không cho con chọn cái hộp, sợ đến ngày chọn đồ vật đoán

tương lai sẽ mất mặt nên mới dạy nó không được phép lấy những vật này. Người nhìn xem, tiểu tử lấy nhét hết vào tay thiếp, thế này ... thiếp làm sao dạy bảo con đây?"

Tiêu Kỳ nghe chuyện đã xảy ra, bất đắc dĩ cười với Tự Cẩm, "Đúng rồi, để cho nàng còn gì. Có lẽ tiểu tử nghĩ nàng muốn lấy những thứ này nên đều tặng hết cho nàng thôi. Con ta sao lại cứ làm cho người ta thích thế chứ, giống y như phụ hoàng của nó, biết rõ đưa đồ tốt lấy niềm vui cho nàng."

Chuyện như vậy mà cũng hóa thành kỹ năng tán gái được sao?

Tự Cẩm ôm một đồng hộp phấn son, chỉ có thể dờ khóc dờ cười, nhìn vào ánh mắt sáng rỡ của con trai lại cảm giác mình hạnh phúc tràn đầy nữa chứ.

Tiêu Kỳ bế con trai nâng lên mấy cái, hai cha con lại bắt đầu chơi trò tung hứng lên cao cả trăm lần không biết chán. Tự Cẩm dọn lại hết những chiếc hộp kia. Nàng phải từ từ dùng, đều là con trai đưa cho nàng mà!

Lúc Khương cô cô vội vã vào thì nghe được một phòng tiếng cười, hơi dừng chân một chút nhưng vẫn đi đến, quỳ gối hành lễ, khẽ nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, nương nương, Đồng cô cô bên Hoàng hậu nương nương tới."

"Mời vào đây." Tự Cẩm vội vàng nói, Đồng cô cô đến lúc này nhất định là có việc gấp, nếu không dựa theo tính cách của hoàng hậu tuyệt đối sẽ không phái người đến.

Đứng dậy đón lấy con trong tay Tiêu Kỳ, Tự Cẩm không muốn bị người khác nhìn thấy Tiêu Kỳ bế con trai. Dù sao người thời đại này ôm cháu không ôm con, mình vẫn nên cẩn thận chút, miễn cho lại bị mang tội dạy con không nghiêm.

Đồng cô cô vào rất nhanh, sau khi quỳ gối hành lễ thì một câu nói thừa cũng không có, nói thẳng: "Hoàng thượng, nương nương, Đậu Phương Nghi chết rồi."

Tự Cẩm sững sờ, vòng tay bế con trai bất giác siết chặt, tiểu tử không được tự nhiên vịn vẹo uốn éo người, Tự Cẩm vội vàng thả lỏng tay, ánh mắt nhìn sang phía Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ còn đang cố gắng nghĩ xem Đậu Phương Nghi là vị nào, Tự Cẩm liền nhắc hẳn chính là người lúc trước cùng bị thương với nàng.

Tiêu Kỳ liền nhớ ra, hỏi Đồng cô cô: "Chết như thế nào?"

"Là chết đuối dưới giếng, Hoàng hậu nương nương đã cho người phong kín hiện trường, cố ý sai nô tỳ đến mời Hoàng thượng chủ trì đại cục."

Tự Cẩm chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng một cái, dưới chân cũng lão đảo suýt nữa đứng không vững. Tiêu Kỳ vội đỡ lấy nàng, giơ tay đón con trai đưa cho Khương cô cô bế đi, rồi mới lên tiếng: "Rốt cục xảy ra chuyện gì, nói tỉ mỉ xem."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 303: Sự Phát (1)

Editor: Hương Cỏ

Đậu Phương Nghi chết khiến cho hậu cung vốn bình tĩnh chợt trở nên quỷ dị, như thể một tín hiệu, một dự cảm báo trước sẽ phá vỡ sự yên bình. Tựa như là chuyện vừa xảy ra thì Hoàng thượng sẽ phải ra khỏi Hợp Nghi Điện vậy.

Khi Tự Cẩm và Tiêu Kỳ cùng nhau đến Ngưng Thúy các, thi thể của Đậu Phương Nghi đã được vớt lên. Bởi vì thời gian phát hiện tương đối sớm cho nên cũng không xuất hiện dấu hiệu bị trương. Nhưng nhìn thi thể trắng bệch kia vẫn khiến những người có mặt tại hiện trường đều không dễ chịu chút nào.

Dường như những người có thể đến đều đến hết. Tự Cẩm nhìn Đậu Phương Nghi đã không còn hơi thở, kỳ thật đối với nàng vẫn chỉ là một nữ nhân luôn nhút nhát e lệ tươi cười với người khác.

Nàng ta nhút nhát, là một cô nương hiền lành dễ chịu. Biết rõ mình không phải là xuất sắc nhất nên cam nguyện yên lặng ở trong một góc. Đối với nàng ta Tự Cẩm không cảm giác đặc biệt gì, nhưng cũng không ghét. Một người như vậy bây giờ nằm ở chỗ này bất động.

Không còn hô hấp.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, từ kết quả kiểm tra thi thể đến xem, thời gian Đậu Phương Nghi rơi xuống nước đến khi được vớt lên không quá một canh giờ. Trên người không có vết thương do vũ khí sắc bén gây ra, cũng

không có bất kỳ vết thương nào. Ban đầu suy đoán hẳn là không kịp đề phòng mà bị người khác đẩy xuống giếng." Viên quan khám nghiệm tử thi của Nội Đình Phủ tiến lên trả lời.

Tự Cầm nhìn hẳn ta một cái, người này vừa nói đã khẳng định là mưu sát.

"Ý của ông là Đậu Phương Nghi là bị người mưu sát mà không phải tự sát?" Vẻ mặt Tiêu Kỳ bình thản, giọng nói lạnh lùng làm người ta không thể hiểu được vị đế vương trẻ tuổi này rốt cục suy nghĩ như thế nào.

Viên quan khám nghiệm tử thi cúi đầu, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, "Dạ." Nói đến đây hơi dừng một lúc, lại nói tiếp: "Trên thi thể phát hiện y phục bị xé rách vài chỗ, hẳn là khi bị đẩy xuống có chống cự khiến cho bị rách. Nếu như là hành vi tự sát, dựa vào chiều rộng của miệng giếng thì khả năng này rất nhỏ. Chỉ có trong tình huống không kịp đề phòng, bị người đánh lén, đứng không vững mới có thể xuất hiện tình huống này."

"Hoàng hậu." Tiêu Kỳ cũng không quay đầu lại, ánh mắt từ người Đậu Phương Nghi dời đi, từ từ mở miệng.

Hoàng hậu nường nường thầm than xúi quẩy, nhưng vẫn rất nhanh bước tới trước, nói với Hoàng thượng: "Thần thiếp sẽ điều tra rõ chuyện này. Bình thường Đậu Phương Nghi thường hay giúp đỡ mọi người, ở trong cung cũng không nghe nói tranh chấp cãi vã với ai. Hơn nữa xưa nay nàng ấy và Tề Vinh Hoa tình cảm thân thiết, có lẽ sẽ hỏi nàng ta xem có thể phát hiện được gì không."

Lúc này Quý phi nhìn hoàng hậu một cái, nói xen vào: "Hoàng hậu nường nường, bây giờ không phải là bắt hết những người trong Ngưng Thúy các lại cẩn thận thẩm vấn trước sao?" Hình như lẫn lộn đầu đuôi rồi.

Hoàng hậu nhìn thẳng vào mắt Quý phi, tỏ vẻ không muốn nói chút nào nói ra: "Mặc dù lời này của Quý phi có đạo lý, phải thẩm vấn người trong

Ngưng Thúy các, nhưng không có chứng cứ xác thực mà bắt hết mọi người lại, có phải là quá vọng động hay không? Cho dù trong cung có xảy ra chuyện như vậy thì cũng không thể tùy tiện hoài nghi khiến mọi người đều cảm thấy bất an. Nếu như vậy, gặp chút việc đã mất kiên nhẫn thế này, thật sự là làm trò cười cho người trong thiên hạ."

"Thì ra ở trong mắt Hoàng hậu nương nương một mạng người chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ." Giọng nói Quý phi kéo dài, mang ẩn ý nào đó nói không nên lời, làm người ta mơ màng suy nghĩ không thôi.

Tự Cẩm nghe quý phi nói, vào lúc này mà còn nghĩ tới châm ngôn, nhin không được lửa giận trong lòng trào lên, nhìn quý phi một cái, bỗng nhiên cười nhạo nói: "Thì ra quý phi nương nương lại coi trọng một sinh mạng như vậy. Vậy thì hẳn là ở trong Trường Nhạc Cung chưa từng có ai bị thiệt mạng rồi."

Vẻ tươi cười của Quý phi đông lại, nàng ta quả thực không thể tin được vào tai mình.

Không cần nói Quý phi, tất cả mọi người có mặt ở đây, không ai ngờ tới vị Hi Phi chưa từng nói nhiều một lời, lúc này lại lên tiếng. Ngay cả hoàng hậu cũng phải liếc mắt sang nhìn Hi Phi một cái. Sau đó, lại ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng, liền nhìn thấy trong mắt Hoàng thượng cũng lóe lên kinh ngạc nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa. Thấy rõ Hoàng thượng cũng bất ngờ với việc Hi Phi lên tiếng.

Tự Cẩm chỉ là không chịu được quý phi vào lúc này, lại còn lợi dụng một người đã chết mà mưu tính gì đó. Người như Đậu Phương Nghi, một người như thế không hề tồn tại trong cung, rốt cục vì sao lại bị người ta giết chứ?

Tự Cẩm luôn cảm thấy chuyện này có quan hệ với bản thân. Nói cụ thể thì Đậu Phương Nghi cũng từng có qua lại với nàng, chính là theo Tề Vinh Hoa đi qua Di Cung hiên mấy lần.

Nếu quả thật là bởi vì chính mình, nàng không biết rõ, mình phải đối mặt với chuyện này như thế nào. Cho nên, lời nói của quý phi mới có thể làm cho nàng cực kỳ giận giữ.

Hai tay Tự Cẩm siết chặt ở một chỗ, cung trang rộng rãi che giấu sự căng thẳng của nàng. Đậu Phương Nghi lẳng lặng nằm trên mặt đất, cung tần chưa từng đối mặt với cái chết năm đó, gương mặt tái lạnh như băng lộ ra màu xanh bệch bạc.

Giữa không khí an tĩnh quỷ dị, Tề Vinh Hoa nghiêng ngả chao đảo chạy vào, như thể không thấy trong phòng này có nhiều người như vậy, bỗng chốc té ngã xuống đất. Chỉ mới cách đây không lâu, Đậu Phương Nghi còn nói chuyện với nàng ta. Nhưng bây giờ nàng ta chỉ nhìn thấy một thi thể lạnh băng.

Tiếng khóc nghẹn ngào của Tề Vinh Hoa gõ vào lòng Tự Cẩm. Ở chỗ này chỉ có nàng mới biết được, trong hậu cung, Đậu Phương Nghi là tần phi có quan hệ tốt nhất với nàng ta. Giờ Đậu Phương Nghi chết, Tề Vinh Hoa khó tránh khỏi sẽ có cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Tề Vinh Hoa đau thương khiến cảm xúc của mọi người có mặt đều sa sút. Tự Cẩm bước lên một bước, ngồi xổm xuống, nói với nàng ta, "Bây giờ chúng ta cần làm không phải là thương tâm, mà là phải tìm ra hung thủ."

Tề Vinh Hoa nghe vậy nhìn Tự Cẩm một cái, gật gật đầu, sau đó rồi mới nói: "Đậu Phương Nghi tính tình hiền hòa, thật sự không thể tưởng tượng được là kẻ nào đã hạ độc thủ với nàng ấy. Nàng chưa từng đắc tội qua bất luận kẻ nào, một canh giờ trước còn ở chỗ tần thiếp nói chuyện, ai biết... Ai ngờ chỉ trong nháy mắt đã là thiên nhân vĩnh biệt. Nếu như biết rõ nàng sẽ gặp bất trắc thì lúc nàng đi ta liền giữ nàng ấy ở lại thêm một lát..." Ý của muội là trước đó Đậu Phương Nghi ở cùng với muội?" Hoàng hậu hỏi Tề Vinh Hoa.

Tề Vinh Hoa gật gật đầu, "Sắp đến sinh nhật Đại hoàng tử, Đậu Phương Nghi tới tìm thần thiếp để hỏi xem tặng lễ vật gì mới được. Bởi vì lúc trước thần thiếp và Đậu Phương Nghi từng đi Di Cùng hiên thăm Đại hoàng tử mấy lần, Đậu Phương Nghi rất thích Đại hoàng tử."

Tự Cẩm nghe lời nói này mắt cũng đỏ lên, nghiêng đầu nhìn hoàng hậu, "Đại hoàng tử cũng rất thích Đậu Phương Nghi, mỗi lần nhìn thấy nàng ấy cũng sẽ cười đặc biệt vui vẻ." Chỉ là kể từ sau khi dời đến Hợp Nghi Điện liền không có tiện qua thăm, lại cũng chưa gặp mặt lại. Đậu Phương Nghi nghĩ tới chuẩn bị lễ vật tặng sinh nhật Đại hoàng tử, trong lòng Tự Cẩm càng cảm thấy khó chịu.

"Như vậy, khi Đậu Phương Nghi ở chỗ của muội, có từng biểu lộ cái gì khác thường không?" Hoàng hậu nhìn Hoàng thượng một cái, rồi mới hỏi thăm Tề Vinh Hoa tiếp.

Tề Vinh Hoa cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó lắc lắc đầu, "Đậu Phương Nghi không hề nói qua chuyện gì, vẫn như bình thường thôi."" Nói đến đây nàng ta hơi khựng lại, nhìn Hoàng hậu rồi nói: "Nhưng ngày hôm nay trước khi rời đi Đậu Phương Nghi quả thật định nói gì đó, sau đó do dự một chút vẫn không nói. Lúc đó thần thiếp cũng không hỏi tới. Bây giờ... bây giờ nghĩ lại lẽ ra lúc đó mình đuổi theo hỏi một chút thì tốt biết mấy."

Hoàng hậu và Tề Vinh Hoa một hỏi một đáp, Tự Cẩm đứng dậy trở lại bên cạnh Tiêu Kỳ. Nghe Tề Vinh Hoa nói, trong lòng khó tránh khỏi nổi lên nghi ngờ, dựa theo lời của Tề Vinh Hoa, Đậu Phương Nghi có chuyện khó nói, có phải là phát hiện cái gì hay không.

Vì sao không dám nói, có lẽ chính là không có chứng cứ.

Bất kể là thế nào, Tự Cẩm đều cảm thấy chuyện này thật sự quá kỳ quái.

Tâm trạng Tự Cẩm rất sa sút, Tiêu Kỳ nhìn nàng một cái. Trong cung này người nàng thích giao thiệp không nhiều. Tề Vinh Hoa là một, Đậu

Phương Nghi cũng coi như một người. Bây giờ Đậu Phương Nghi chết, trong lòng nàng hẳn là rất khổ sở.

Kỳ thật Tiêu Kỳ sớm đã quen với những cái chết trong hậu cung. Từ nhỏ đến lớn, không biết bao nhiêu người đã chết bằng đủ kiểu khác nhau. Thậm chí còn có người là hãn tặc mắt nhìn thấy. Do đó cái chết của Đậu Phương Nghi, ngoài việc khiến hãn cảm thấy hơi phần nộ thì kỳ thật cũng không đau xót bao nhiêu.

Nữ nhân trong hậu cung này, từ khi gia tộc bắt đầu đưa các nàng vào cung thì đã mang theo mục đích đến. Nếu đã tiến cung sẽ phải có sự chuẩn bị này. Có thể tính mạng người sẽ ra đi trong nháy mắt.

Tiêu Kỳ nghĩ, từ nhỏ hãn đã chính là người lạnh nhạt bạc tình như vậy. Nhìn thấy nữ nhân của mình chết mà lòng hãn hờ hững, ngay cả nhịp đập trái tim cũng không có thay đổi bao nhiêu.

Nếu so sánh thì bên cạnh nỗi bi thương của Tự Cẩm càng làm nổi bật sự lãnh khốc vô tình của hãn.

Trái tim hãn, cho tới bây giờ đều không có nhiều ấm áp. Tất cả ấm áp đều là vì Tự Cẩm mà tồn tại. Cho nên bây giờ nhìn Tự Cẩm khổ sở, hãn còn mất vui hơn cả khi nghe tin Đậu Phương Nghi chết.

Nhìn đi, hãn chính là một người đàn ông như vậy.

Tiêu Kỳ giao trực tiếp việc này cho hoàng hậu tra rõ, sau đó mang Tự Cẩm rời đi.

Trong Ngưng Thúy các, mọi người thấy Hoàng thượng ôm theo thương tâm Hi Phi rời đi, chỉ để lại cho bọn họ một bóng lưng mơ hồ.

Trở về Hợp Nghi Điện, Tự Cẩm vẫn không thể thoát ra khỏi cảm giác khổ sở bi thương. Tiêu Kỳ nhìn dáng vẻ này của nàng chỉ trùng trùng thờ

dài, khó khăn nói: "Những chuyện như vậy sẽ không bao giờ thiếu ở trong hậu cung. Nàng cũng phải học quen, coi như bình thường thôi."

Tự Cẩm nghe được lời nói như vậy, trong lòng thấy phản cảm, hỏi lại Tiêu Kỳ: "Nhưng dù sao cũng là một mạng người. Hoàng thượng không cảm thấy gì sao?"

Nghe được sự phẫn nộ trong giọng nói của Tự Cẩm, Tiêu Kỳ nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, sau đó mới nói: "Nếu như mỗi một người chết ta đều phải bi thương, như vậy ta sớm đã khóc mù mắt rồi."

"Nhưng chuyện này khác."

"Có cái gì khác chứ? Đối với ta đều như nhau." Hoàng cung này vậy khốn không chỉ có những nữ nhân này, còn có cả hãn. Tất cả hỉ nộ ái ố, tất cả vui buồn ly hợp, người đều phải tự mình thích ứng.

Hãn là một nam nhân, không thể giống nữ nhân đa sầu đa cảm.

Cho nên, hãn mới có thể dùng hết sức để ngăn cách Tự Cẩm với hậu cung kia, chính là không muốn nàng cũng trở thành một trong số bọn họ.

Nhưng rất rõ ràng, Tự Cẩm nghĩ hãn là một nam nhân... tàn nhẫn.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 304: Sự Phát (Cuối)

Editor : Hương Cỏ

Hai người ở chung nhiều năm như thế, Tự Cẩm lần đầu tiên nảy sinh cảm giác xa lạ với Tiêu Kỳ. Nàng không biết rõ ai đúng ai sai, chỉ đột nhiên có ảo giác, có phải hay không nếu như lúc trước nàng không xuyên tới nơi này, thì đối với Tiêu Kỳ mà nói nguyên chủ chết cũng chẳng qua là thái độ như bây giờ, một người không nhiều liên quan mà thôi.

Không thể không nói, Tự Cẩm đã đoán đúng. Kiếp trước, sau khi Tiêu Kỳ biết rõ chuyện này cũng chỉ lạnh nhạt bày tỏ mình đã biết. Một nữ nhân hãn chưa quen thuộc, ngay cả ấn tượng mơ hồ cũng không có thì có quan hệ gì với hãn chứ?

Nam nhân và nữ nhân khác nhau, nữ nhân thiên về cảm tính, mà nam nhân thiên về lý tính.

Tự Cẩm chỉ cảm thấy trong lòng buồn cực kỳ. Tiêu Kỳ thấy nàng vậy cũng không thể hiểu nổi. Chẳng qua là một người nàng hơi có chút quan hệ với nàng chết mà thôi. Vậy mà vì một người như vậy phát sinh tranh chấp với hãn, không sợ tổn thương tình cảm hai bên sao?

"Hi Ngôn Thanh."

Tự Cẩm nhìn hãn, biết rõ bây giờ tâm trạng mình rất tệ, liền nói: "Thiếp không muốn cùng Hoàng thượng tranh cãi việc này." Quan điểm của hai người cách xa nhau cả ngàn năm đó, "Thiếp muốn yên lặng một chút có được không?"

Cho nên, đây là đuổi hăn đi sao?

Tiêu Kỳ hơi nhếch môi, lần đầu tiên, bởi vì người ngoài, nàng muốn đuổi hăn đi!

"Được." Tiêu Kỳ để lại một chữ này, sau đó xoay người đi.

Đậu Phương Nghi chết, chỉ cần hoàng hậu tra ra hung phạm, trả cho nàng ta công đạo, sau đó mình đương nhiên sẽ đền bù cho người nhà của nàng ta. Kể từ khi hăn đăng vị tới nay, trong hậu cung này tỷ lệ tần phi chết đã giảm xuống mức thấp nhất. Tiêu Kỳ vẫn cho rằng mình cũng đã rất nhân từ, chưa bao giờ đơn giản giận chó đánh mèo xử tử bất cứ người nào.

Nhưng rất rõ ràng, trong ánh mắt của Tự Cẩm, mình vẫn là người lãnh khốc vô tình.

Trở lại Sùng Minh Điện, dưới cơn nóng giận Tiêu Kỳ vung tay gạt hết mọi thứ trên bàn xuống đất. Đứng ngoài cửa Quản Trường An bị dọa đến nổi mặt trắng bệch. Rất ít khi gặp Hoàng thực tức giận đến cỡ này.

Trong lòng phát run, cũng không dám đi vào thu thập, chỉ ngóng trông giờ phút này Hoàng thượng đừng có nhớ tới hăn ta.

Chao ôi, đại khái lại là Hi Phi nương nương làm Hoàng thượng mất hứng rồi.

Mà sau khi Tiêu Kỳ rời đi, Tự Cẩm ngồi ở đó rất lâu cũng không hồi phục tinh thần. Nàng có thể ngăn được mình nhưng không thể ép nó xuống. Kể từ lần trước biết chuyện Tần Tự Xuyên mất tích, ý thức của nguyên chủ nhảy ra quấy rối, tính cách của nàng hình như càng ngày càng khó khống chế.

Tự Cẩm biết rõ Tiêu Kỳ nói có đạo lý, đây là thói quen của con người sống trong cung đình. Nhưng nàng ... nàng thật sự không có cách nào tiếp

nhận được. Lần đầu tiên bị thương ở Trường Nhạc Cung, lúc đó Đậu Phương Nghi giấu giếm vài manh mối. Nhưng sau này hiểu ra, Tự Cẩm cũng biết nàng ta là người nhút nhát cho nên cũng không hề trách.

Về sau, tiếp xúc nhiều, qua lại nhiều, kỳ thật vẫn có vài phần tình cảm.

Một người quen biết nàng chết đi, Tự Cẩm không cảm thấy đồng cảm được với Tiêu Kỳ. Kỳ thật nàng sợ hãi sự tàn khốc lạnh lẽo của hậu cung. Hôm nay là Đậu Phương Nghi, có phải hay không một ngày kia sẽ đến phiên nàng?

Huống chi, lúc nàng tỉnh dậy, nguyên chủ đã chết qua một lần.

Có lẽ chỉ cần nghĩ đến thì cái chết ở không xa đâu đó đang thềm thường chăm chú nhìn người, có lẽ sau khi mình chết Tiêu Kỳ cũng có thái độ như vậy...

Cả người Tự Cẩm phát lạnh.

Đậu Phương Nghi chết trước tết trung thu mấy ngày, không thể nghi ngờ đã làm cho tết Trung thu và sinh nhật Đại hoàng tử đều nhuộm màu u ám. Tất cả mọi người trong Ngưng Thúc các đều bị Hoàng hậu nương nương tra hỏi một lần. Ngay cả Tề Vinh Hoa cũng phải thuật lại chuyện hôm đó ít nhất ba lần. Ngay trong lúc tình hình không có gì tiến triển, đột nhiên có một cung nhân không chịu nổi áp lực khai báo.

Mà lời khai của cung nhân kia đủ để khiến người ta khiếp sợ không thôi.

Cô ta nói, từng thấy cung nhân bên cạnh Hi Phi đến đây âm thầm lặng lẽ gặp qua Đậu Phương Nghi. Theo sự miêu tả cụ thể của cung nhân kia, người kia xác thực là cung nữ bên cạnh Hi Phi.

Tự Cẩm bị người dẫn đi Phụng Hoàn Cung, khi nghe được tin tức này cực kỳ sửng sốt. Mà tên cung nữ chỉ ra và xác nhận kia, kỳ thật nàng không

hề biết rõ, chỉ là một cung nữ thô sử trong Hợp Nghi Điện.

Chính cung nữ này một mực chắc chắn, là Hi Phi sai cô ta giết Đậu Phương Nghi.

Mà động cơ sai sử giết người là trong lúc vô tình Đậu Phương Nghi nắm được bí mật của Hi Phi. Trước khi Hi Phi tiến cung đã từng đính hôn ước với thanh mai trúc mã!

Nàng nằm mơ cũng sẽ không nghĩ tới, chuyện của Tần Tự Xuyên bị vạch trần, lại là giẫm nát trên thi thể của Đậu Phương Nghi.

Đậu Phương Nghi chết, không thể nghĩ ngờ tăng thêm hoài nghi của mọi người đối với chuyện này. Bởi vì trừ lý do bên ngoài này, không có ai sẽ nghĩ tới Hi Phi vì sao lại giết một người không hề có ân oán với mình.

Trong Phượng Hoàn Cung, ngồi ở trên thượng vị là Hoàng hậu và Tiêu Kỳ, bên cạnh đám người Quý phi, Hiền phi, Mai Phi, Khúc phi đều đang ngồi. Tự Cẩm đứng ở giữa cung điện to lớn này, lần đầu tiên phát hiện thì ra bão táp sau bình yên còn đáng sợ chết người hơn so với trong tưởng tượng của nàng.

"Hi Phi, muội có muốn giải thích gì không?" Hoàng hậu cũng không nghĩ tới sự tình lại chuyển biến đột ngột đến mức này. Hôm nay Quý phi mang nhiều người như thế đến Phượng Hoàn Cung, lại còn sai người thông báo cho Hoàng thượng, kỳ thật đang đợi giờ phút này đây.

Khó trách, Quý phi yên lặng lâu thế này cũng không sốt ruột.

Tự Cẩm ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Tiêu Kỳ. Đôi mắt kia quá bình thản, không chút gợn sóng khiến bao nhiêu lời Tự Cẩm muốn nói đều nuốt trở vào.

Cúi đầu xuống, Tự Cầm nhẹ nhàng cười một tiếng. Thật sự là buồn cười, hai ngày trước nàng còn nghĩ tới, nếu như nàng chết, có phải Tiêu Kỳ cũng sẽ bình thản giống như đối với Đậu Phương Nghi hay không. Không nghĩ tới ngày hôm nay lại gặp phải chuyện còn kinh khủng hơn.

Cái hố này đào đúng thật là sâu đây.

Không hề báo trước, lấy cái chết của Đậu Phương Nghi để hãm hại nàng, người đứng sau lưng cũng thật sự là nhọc lòng mất công quá.

Chọn người như Đậu Phương Nghi là cực kỳ phù hợp. Bởi vì nàng ta từng có qua lại với mình, tần số tiếp xúc cũng cao hơn người khác, còn có Tề Vinh Hoa làm chứng. Tóm lại, Đậu Phương Nghi thật sự là người có thể phát hiện bí mật của nàng.

Bây giờ lại lấy lời khai của cung nhân bên Ngưng Thúy các và cung nhân bên nàng, cứ thế vu oan hãm hại nàng, thật là muốn phân biệt rõ cũng khá khó khăn.

Nhưng mấy thứ này đều không phải là điều Tự Cầm e ngại. Trong tình thế khó khăn nguy hiểm thế nào nàng cũng có thể chứng minh mình trong sạch. Nhưng ánh mắt Tiêu Kỳ, làm cho nàng cảm thấy trong lòng chua xót không thể nói.

Ánh mắt bình tĩnh như vậy, thật giống như hấn và nàng là người không có liên quan gì vậy.

"Bẩm Hoàng hậu nương nương, thần thiếp có chuyện muốn nói. Thứ nhất, nếu như thần thiếp muốn giết người, làm sao lại đi sai một cung nhân chỉ làm việc vặt bên cạnh. Cơ bản cô ta đâu thể tin cậy được, nếu quả thật muốn giết người, thiếp nghĩ Vân Thường Kim Chức Ngọc Tú ai cũng đều đáng tin cậy hơn. Thứ hai, thần thiếp yêu cầu điều tra kỹ cung nữ của Ngưng Thúy các và cung nữ thô sử của Di Cùng hiên kia. Thần thiếp nghĩ mình đều không quen biết hai người này mà lại đột nhiên chỉ chứng thần

thiếp có hiềm nghi giết người, như vậy không thể không hoài nghi sự chân thật của việc này. Thứ ba, còn về chuyện hôn ước, hôn ước giữa thiếp và Tần Tự Xuyên đã sớm hủy bỏ nhiều năm, nam cưới vợ nữ lấy chồng đều không liên can đến nhau. Thiếp không hiểu việc đứng đắn hủy bỏ hôn ước cũng có thể gặp ở rất nhiều người, vậy tại sao thiếp phải giết người diệt khẩu." Tự Cẩm nói xong lời này, không thèm nhìn Tiêu Kỳ một cái nào nữa. Kỳ thật nàng tự mình đã biết, một khi việc hôn ước này được phơi bày thì tình cảm giữa nàng và Tiêu Kỳ liền có vết rạn.

Hắn cực chán ghét bị người khác lừa gạt, mà nàng từ đầu đến cuối cũng không hề nhắc qua chuyện này. Nhất là, Tiêu Kỳ còn từng mấy lần nhắc đến tên Tần Tự Xuyên trước mặt nàng. Quả nhiên, cuộc sống của nàng trôi qua quá thông thuận an lành, cho nên lão thiên gia nhìn không vừa mắt sao?

"Tất cả tú nữ dự tuyển, toàn bộ đều yêu cầu gia thế bản thân trong sạch. Hi Phi từng có quá hôn ước, rất hiển nhiên cũng không phù hợp với điều kiện này, không biết rõ lúc trước như thế nào dự tuyển đây?" Quý phi khẽ chau mày, tựa hồ là không thể nào giải thích được."Bây giờ, thật là khiến người ta hoài nghi, lúc trước quan viên Khúc Châu làm việc thế nào. Đưa một nữ nhân từng có hôn ước vào cung, quả thực là khinh nhờn uy nghiêm Hoàng gia."

Quý phi quá hiểu rõ sự kiêu ngạo của Hoàng thượng. Đối mặt với chuyện thế này, hẳn tuyệt đối không chịu được. Nhất là Tần Tự Xuyên kia còn là hạ thần được Hoàng thượng tín nhiệm trọng dụng.

Một người là nữ nhân Hoàng thượng thích nhất.

Một người là hạ thần Hoàng thượng tin dùng.

Hai người kia còn là thanh mai trúc mã, còn từng có quá hôn ước.

Bất kỳ một nam nhân nào, gặp gỡ phải chuyện như vậy cũng sẽ không thể coi như chưa từng xảy ra được.

"Khó trách, nghe nói lần này tiêu diệt hải tặc, Tần đại nhân có nhiều hiệp trợ đối với Tô thống lĩnh, thì ra còn có nguyên nhân này ở bên trong." Lý Chiêu Nghi che môi kinh ngạc nói.

"Kiếp này làm gì có chuyện không duyên không có đối xử tốt, quả nhiên đều có nguyên do." Quý phi than nhẹ một tiếng.

"Chỉ là đáng thương Đậu Phương Nghi, ngay cả tính mạng cũng không giữ được, Hi Phi lòng dạ độc ác như thế, thật là khiến người ta sợ hết hồn." Lý Chiêu Nghi lại nói.

Tự Cẩm cũng không để ý tới quý phi và Lý Chiêu Nghi, chỉ là nhịn không được nhìn Tiêu Kỳ một cái, lại chỉ thấy hắn không đếm xỉa đến ánh mắt của mình.

Trong lòng khổ sở cười một tiếng, Tự Cẩm đột nhiên cảm giác được, có lẽ bao nhiêu may mắn của mình từ khi xuyên việt tới nay đều dùng hết rồi. Nhưng đơn giản là nàng không thể ngã xuống, sau lưng nàng còn có Tô gia, còn có con trai, nàng không thể bởi vì chuyện của bản thân mà kéo theo cả người nhà chịu tội.

Đối diện với ánh nhìn đặc ý đầy khiêu khích của quý phi, Tự Cẩm bình thần nhìn sang chỗ khác, nói với hoàng hậu: "Còn mong nương nương điều tra kỹ, trả lại trong sạch cho thần thiếp."

Hoàng hậu do dự nhìn thoáng qua Hoàng thượng, vừa đang định nói thì đột nhiên bên ngoài truyền đến một giọng nói, "Thái hậu nương nương giá lâm!"

Trong nháy mắt vẻ mặt Hoàng hậu sầm xuống, nhíu mày nhìn về phía quý phi, mím môi không vui.

Mà Quý phi, chỉ cười cười nhìn thẳng hoàng hậu, không sợ chút nào.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 305: Hi Phi Mạnh Mẽ Công Kích (1)

Editor : Hương Cỏ

Thái hậu đến, không khí trong Phượng Hoàn Cung càng thêm ngọt ngào hơn. Tự Cẩm không khỏi mỉm cười một tiếng, không nghĩ tới mình cũng có lúc chật vật như thế này. Ngay cả thái hậu cũng có thể đến bỏ đá xuống giếng, thấy rõ thật sự là trong hậu cung này, trừ Hoàng hậu nương nương và Tề Vinh Hoa, mọi người đều cực kỳ chán ghét nàng rồi.

Nếu chỉ có một mình, Tự Cẩm cũng không sợ. Cùng lắm là sau này bị đẩy vào trong lãnh cung, cạnh thừa cơm cặn qua cả đời. Ai mà chẳng có lúc lên lúc xuống chứ, có là gì đâu.

Nhưng bây giờ không được. Nàng có con trai, nàng tuyệt đối không thể liên lụy con trai không ngóc đầu lên được trong cung, uất ức sống qua ngày.

Nhẹ nhàng vuốt ve vạt áo, Tự Cẩm hành lễ theo mọi người, chờ thái hậu lên ngôi an ổn, mọi người mới bình thân đứng dậy.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tự Cẩm cũng chậm chậm đứng lên, dáng người thẳng tắp. Đứng ở trong đám đông, giống như đại thụ trong bão táp, vững chãi nguy nga không gì lay chuyển nổi.

Thái hậu âm thầm nhướn mày, Kiều Linh Di đứng ở phía sau thái hậu cũng hơi hơi nhíu mày, không nghĩ tới đã đến lúc này mà Hi Phi lại còn bình tĩnh như thế, xác thực là ngoài ý nghĩ của mọi người.

Hoàng hậu lại trong bóng tối thở phào nhẹ nhõm. Trước đó còn sợ Hi Phi lúng túng, bị người khác công kích bao vây sẽ làm ra chuyện gì mất lý trí. Nhìn phản ứng bây giờ của nàng, trong lòng hoàng hậu cũng trấn định, hơi nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng thượng. Chỉ thấy vẻ mặt Hoàng thượng có một chút biến đổi nhưng cũng biến mất rất nhanh.

Hoàng hậu cũng không dám xác định rốt cục Hoàng thượng có ý gì. Nhưng đối với chuyện hôm nay, cho dù như thế nào, hoàng hậu đều hạ quyết tâm nhất định phải khẳng khẳng giữ ý kiến.

Sau khi trầm mặc, thái hậu nói trước, lại là nói với hoàng đế, "Hoàng thượng, ai gia nghe nói trong Phượng Hoàn Cung cực kỳ náo nhiệt, nghe nói trong cung có tần phi bị hủy hôn lại tiến cung, có chuyện này hay không?"

Tiêu Kỳ nghe thái hậu nói, nghiêng đầu, sau đó nhìn về phía thái hậu. Đôi mắt lạnh nhạt vẫn bình thản như cũ, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, "Thật sự có chuyện này."

"Thật sao? Quả thực là to gan lớn mật, lại dám lừa gạt hoàng thất, rắc tâm làm loạn, Hoàng thượng dự định xử trí như thế nào?"

"Thái hậu nương nương..."

"Ai gia không có hỏi con, hoàng hậu!"

Lời Hoàng hậu định nói bị cứng rắn nuốt về, Nhìn thái hậu cường thế, đột nhiên cười một tiếng, ưỡn thẳng lưng ngồi ở đó, "Ý của Thái hậu nương nương là, Hoàng hậu như Bản cung không có quyền hỏi đến chuyện này sao? Như vậy thân là hoàng hậu, thái hậu nương nương cũng dự định thu hồi sao? Nhưng bao đời nay thái hậu không tham gia quản lý lục cung, thái hậu nương nương dự định để ai thay Bản cung phụ trách quản lý lục cung đây? Chẳng lẽ là Kiều Tiểu Nghi ư?"

Thái độ mạnh mẽ của Hoàng hậu khiến vẻ mặt Kiều Linh Di trắng bệch, một câu nói cũng không dám phản bác, "Bịch" một tiếng quỳ xuống trước, rồi mới vội vàng giải thích: "Thái hậu nương nương, Hoàng thượng minh giám, thần thiếp tuyệt đối không dám có ý nghĩ này." Mồ hôi lạnh trên trán Kiều Linh Di chảy xuống, không thể ngờ lúc này hoàng hậu lại công kích nàng ta trước. Chiêu này quả nhiên là cực cao siêu. Công khai công kích nàng ta, nhưng thật ra là chỉ trích thái hậu làm việc thiên tư bất công.

"Kiều Tiểu Nghi cần gì căng thẳng như vậy, Bản cung chẳng qua là thuận miệng nói, dù sao ở trong hậu cung này thái hậu nương nương thương yêu nhất chính là cô." Hoàng hậu vẫn mang theo vẻ tươi cười, hay tay nắm vào nhau, hộ giáp vàng trên tay lấp lánh rực rỡ.

"Hoàng hậu, không liên quan, há có thể tùy ý nói lung tung." Thái hậu sầm mặt trách cứ, biết rõ hoàng hậu quan tâm Hi Phi, nhưng cũng không nghĩ tới dưới tình huống như vậy, hoàng hậu vẫn còn che chở Hi Phi, đầu óc có bệnh sao?

"Thần thiếp không dám tùy ý nói lung tung. Nhưng thái hậu nương nương vừa tới liền trách cứ thần thiếp không cho phép nói chuyện, đương nhiên là trong lòng nghi vấn muốn hỏi rõ ràng. Dù sao, bất kể là chuyện Đậu Phương Nghi hay là chuyện của Hi Phi đều là trách nhiệm và quyền hạn của Bản cung. Thái hậu nương nương không cho phép Bản cung nói. Nhưng chuyện này vẫn phải tra xét rõ ràng. Do đó cũng muốn hỏi thái hậu nương nương nếu không cho phép Bản cung nhúng tay thì muốn người nào đứng ra thẩm tra xử lý đây?" Hoàng hậu khẽ mỉm cười, "Trong hậu cung tối kỵ quyền lực và trách nhiệm không rõ, nếu không chẳng phải là loạn cung quy, trái pháp luật sao."

Thái hậu gây sự, hoàng hậu không nhún nhường chút nào khiến tất cả tần phi trong đại điện đều cực kỳ kinh hãi. Mặc dù biết hoàng hậu và thái hậu không nhiều hòa thuận, nhưng bình thường hoàng hậu vẫn luôn giữ thái độ

cung kính, từ trước đến nay không bao giờ bỏ qua thỉnh an vấn an, ít nhất chưa từng có thái độ chống đối thái hậu rõ ràng bên ngoài.

Lần này chỉ vì một Hi Phi, hoàng hậu lại dám cùng thái hậu đối chọi gay gắt. Không nhắc tới tất cả tần phi bên trong, ngay cả Tự Cẩm cũng lấy làm kinh hãi. Trong lòng cũng có chút ấm áp ulla vào. Mặc kệ hoàng hậu vì mục đích gì, nhưng giây phút này nàng ta đứng ra bảo vệ, chẳng khác gì cho nàng một cơ hội bình tĩnh lại.

"Hoàng thượng, con nói như thế nào?" Thái hậu mặc dù là thái hậu, mặc dù là trưởng bối, nhưng xác thực không có quyền quản thúc hậu cung. Nếu cứng rắn đối chọi với hoàng hậu thì trừ việc dùng hiếu đạo áp chế, cũng không có biện pháp hữu hiệu nào khác.

Nhưng trước mắt, từng câu từng lời của hoàng hậu đều có lý do nghiêm chỉnh, thái hậu muốn tìm lý do phản bác cũng khó.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn sang Tiêu Kỳ, ngay cả hoàng hậu cũng thấy hơi khấn trương. Nàng ta không biết rõ, xảy ra chuyện thế này Hoàng thượng có thay đổi gì thái độ với Hi Phi hay không. Dù sao bất kỳ một nam nhân nào gặp phải chuyện này cũng sẽ tức giận không thôi, không cần nói là vua của một nước.

Thái hậu lại cực kỳ hiểu rõ đứa con trai này của mình. Mặc dù không phải do bà thân sinh nhưng bao năm chung sống vẫn hiểu rõ mấy phần tính cách của hắn. Chuyện lần này của Hi Phi, con trai bà tuyệt đối sẽ không buông tha, vì quan hệ đến hiếu hạnh của nam nhân, tôn nghiêm của đế vương.

Cho nên, lần này thái hậu mới dứt khoát trực tiếp đến Phượng Hoàn Cung như vậy, đây là một cơ hội diệt Hi Phi triệt để.

Hoàng hậu bảo vệ Hi Phi như thế, còn không phải là đang nhắm vào Đại hoàng tử.

Ngay cả ánh mắt Tự Cầm cũng nhin không được nhìn sang Tiêu Kỳ, một câu nói của hã, sẽ quyết định hướng phát triển của câu chuyện.

"Thái hậu, xưa nay mọi chuyện trong hậu cung đều do hoàng hậu quản lý. Trẫm cho rằng chuyện này để hoàng hậu chủ lý mới danh chính ngôn thuận." Tiêu Kỳ nói xong ánh mắt tựa như là vô tình quét qua hết mọi người trong đại điện, ánh mắt hơi dừng lại chỗ Tự Cầm rồi lại lướt đi rất nhanh, cũng không nói thêm chữ nào nữa.

Trong lòng Hoàng hậu thở phào một hơi thật dài, nàng ta thành công. Hoàng thượng tuyệt đối không phải là bỏ mặc Hi Phi như vẻ ngoài.

Thái hậu cũng bất ngờ khiếp sợ, không nghĩ tới đã đến bước này mà hoàng đế vẫn còn muốn bảo vệ tiện nhân Hi Phi này! Biết rõ hoàng hậu che chở Hi Phi còn muốn nàng ta thăm tra chuyện này.

"Hoàng hậu xưa nay thân thiết với Hi Phi, không biết có thể xử lý công chính hay không?" Quý phi nói, ánh mắt nhìn Hoàng hậu đầy vẻ tươi cười.

"Quý phi và Hi Phi cũng không hòa thuận, nhưng trước đây khi cô giải quyết chuyện lời đồn, hình như Bản cung cũng không hề hoài nghi quý phi thiếu công bằng chính trực." Hoàng hậu nhìn về phía quý phi, "Thì ra, trong mắt Quý phi cũng không tín nhiệm bản cung, nghĩ bản cung có thể xử sự bất công sao?"

Thời điểm đó đột nhiên Hoàng hậu đề cập đến chuyện trước đây đã khiến vẻ mặt quý phi rất khó coi, nụ cười trên mặt liền nhạt xuống, "Hoàng hậu nương nương thật sự là thích nói giỡn, thần thiếp cũng chưa từng nói như vậy."

"Thôi được rồi, đừng âm ỉ nữa." Thái hậu mắt thấy mọi chuyện càng ngày càng có nguy cơ dây dưa liền nhìn Hoàng hậu nói: "Nếu Hoàng thượng đã giao cho con thăm tra xử lý, vậy thì hoàng hậu bắt đầu đi."

Hoàng hậu nghe vậy gật gật đầu, lúc ấy mới nhìn sang Hi Phi, "Hi Phi, cô có lời gì muốn nói không?"

Tự Cẩm biết rõ đây là hoàng hậu cho nàng cơ hội tự biện luận, lập tức ngẩng đầu lên, đẩy tư thế vênh váo hung hăng của sủng phi trước kia. Đầu tiên là cười lạnh một tiếng, sau đó nhìn chung quanh mọi người một lần, ánh mắt cũng không nhìn tới Tiêu Kỳ, cuối cùng mới nói: "Từ khi Đại Vực lập triều tới nay, cũng không nghe nói luật pháp quy định rõ, cấm nữ nhân đã có hôn ước dự tuyển. Luật pháp không ghi, thần thiếp thật sự không biết mình phạm tội gì. Việc hôn ước là theo lệnh của cha mẹ, theo lời của mai mối. Chẳng qua thần thiếp nghe theo cổ huấn, nghe theo cha mẹ nói mà thôi. Còn chuyện giải trừ hôn ước ư, trong thiên hạ này người giải trừ hôn ước đếm không hết. Thần thiếp cũng không biết thì ra chuyện này là phạm tội, cũng đáng được lấy ra tự khoe bàn luận." Nói đến đây đột nhiên nhìn về phía Kiều Tiểu Nghi, "Nếu như nói đến cái này, thần thiếp nghĩ con gái tội quan dự tuyển lại phải lấy ra nói mới đúng chứ. Lúc Tiên đế tại vị đã tự mình hạ chỉ biếm truất Kiều thị phạm tội phải đi Trừ Dương. Kiều Tiểu Nghi thân là con gái tội quan, không biết rõ lại dự tuyển tiến cung như thế nào. Nếu con gái tội quan cũng có thể làm trái luật pháp đường đường tiến cung thì việc Bản cung từng có qua hôn ước, lại khiến thái hậu nương nương cùng quý phi nương nương coi trọng như vậy sao, thật là vinh hạnh quá."

Một lần nữa Kiều Linh Di trúng thương, quả thực không thể tin được nhìn về phía Hi Phi, nàng lại dám nói vậy sao?

"Buồn cười, Kiều gia đã được đặc xá vô tội từ sớm, chớ có nói bậy!" Thái hậu nổi giận nói, một đôi mắt gắt gao nhìn Hi Phi chăm chăm.

Nếu thái hậu đã muốn đẩy nàng vào chỗ chết, thời điểm này Tự Cẩm còn giữ lòng an phận cái r., nghe vậy lập tức cười mỉa mai thản nhiên, "A? Thần thiếp thật sự là hiểu biết nông cạn, lại không có nghe thấy ý chỉ chiêu cáo thiên hạ. Triều đại có luật pháp, phạm là quan viên được đặc xá đại tội

thì phải chiêu cáo thiên hạ, giải thích lý do để an lòng dân. Chẳng lẽ là thần thiếp ở vùng đất hoang chi địa, đúng là bỏ qua chuyện này chăng?"

Thái hậu chính là cái đĩnh cứng rắn, không tìm được sơ hở trên người bà. Nhưng bên chỗ Kiều Linh Di thì có quá nhiều nhược điểm. Có lẽ thái hậu cho rằng nàng chỉ là một nữ nhân khuê các không có kiến thức, do đó mới có thể lấy lý do kia áp chế nàng. Lại không nghĩ rằng nguyên chủ thì là như vậy, nhưng nàng thì không phải.

Xuyên không tới đây, ở một triều đại hoàn toàn xa lạ, người muốn sống thật tốt thì việc cấp bách quan trọng đầu tiên là phải nghiên cứu kỹ càng luật pháp triều đình.

Ở thời điểm mấu chốt, với hiểu biết và bản lĩnh, có thể tự vệ, có thể công kích. Tiến có thể công, lui có thể thủ, nàng chỉ là một phi tần nhỏ nhoi, chỉ có bảo vệ tính mạng mình là quan trọng nhất.

Không nghĩ tới lại có thể sử dụng mau đến vậy. Thật không uống công nàng lúc trước thấp đèn đốt nển vùi đầu khổ đọc.

(Còn tiếp ...)

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 306: Hi Phi Mạnh Mẽ Công Kích (Cuối)

Đây chính là một điểm yếu. Hoàng hậu nghe Tự Cẩm nói, trong đầu cũng chợt lóe lên. Đúng vậy, bởi vì có quan hệ của thái hậu, không ai nghĩ tới Kiều Linh Di vẫn là con gái của tội quan. Thái hậu xuất thân từ Kiều gia, người người đều cho rằng Hoàng thượng cũng sẽ không vì chuyện này mà hỏi tội.

Nhưng nếu bình thường vô sự thì đương nhiên không ai để ý tới. Chẳng qua lại bị Hi Phi một lần hành động bắt lấy nhược điểm tiến hành công kích, quả thực là biến chuyển động trời.

Quý phi cũng sửng sờ. Kỳ thật chuyện này chưa chắc không có người biết rõ, chỉ là nể mặt mũi thái hậu nên cũng không ai chủ động nhắc tới. Ai có thể nghĩ ra, Hi Phi lại dám nói thẳng thắn, không chút giữ thể diện như vậy. Đến lúc này rồi mà Hi Phi còn dám lớn lối như vậy, lẽ nào...

Nghĩ tới đây quý phi không tự chủ được nhìn về phía Hoàng thượng. Chỉ lơ đãng thoáng nhìn, nét mặt nàng ta cứng đờ. Nàng ta lại nhìn thấy ánh mắt Hoàng thượng lóe lên vui vẻ!

Mặc dù sự vui vẻ kia chỉ xuất hiện trong nháy mắt liền biến mất không thấy gì nữa, nhưng nàng ta tuyệt đối không nhìn lầm.

Giây phút đó Quý phi đột nhiên cảm giác được, chuyện lần này sẽ không thuận lợi như vậy.

"Hi Phi, không được vô lễ." Hoàng hậu mở miệng trách cứ, "Giờ nói đến vụ án Đậu Phương Nghi, cô có muốn nói gì không?"

Hoàng hậu nói nhẹ nhàng một câu, tạm thời bỏ qua chuyện nữ nhân từng có hôn ước và con gái tội thân. Mặc dù là công khai trách cứ Hi Phi, nhưng lại không kết luận chuyện này. Nhìn bên ngoài thì có vẻ như hoàng hậu thay thái hậu che lấp, nhưng trong lúc vô hình lại khẳng định tội danh của Kiều gia.

Còn chuyện đã từng có hôn ước mà tham gia tuyển tú, luật pháp không có văn bản quy định rõ ràng không được phép. Quan trọng là cũng không nghĩ tới, sẽ có người dám can đảm, từng có hôn ước còn tham gia dự tuyển. Cho nên ước định không thành, vào lúc này, lại cho Tự Cẩm cơ hội.

Kỳ thật, mọi người trong lòng đều hiểu, chỉ cần Hoàng thượng không truy cứu thì Hi Phi vượt qua cửa khẩu này không khó chút nào.

Quan trọng là ở thái độ của Hoàng thượng.

Hoàng thượng đối với Hi Phi, thật sẽ không để ý chút nào chuyện nàng đã lừa gạt sao?

Ánh mắt mọi người như có như không đều lướt về phía hoàng đế. Nhưng hoàng đế thật giống như hạ quyết tâm, chuyện này đã có hoàng hậu thẩm tra xử lý, quả nhiên là một chữ không nói, kim khẩu đóng chặt, hoàn toàn không có ý định nói gì.

Trầm mặc như vậy là có ý gì?

Trong lòng bàn tay Tự Cẩm toàn mồ hôi lạnh, y phục sau lưng cũng đã ướt sũng. Cũng may là y phục thu trang dày nên cũng không người nào phát hiện nàng quần bách. Nghe hoàng hậu nói, Tự Cẩm vẫn bảo trì dáng người ngẩng cao đầy sức chiến đấu như cũ, tỏ vẻ kiêu căng không phục, đầu tiên cười lạnh rồi nói tiếp: "Nếu luật pháp không trách tội thì vì sao Bản cung lại phải giết người diệt khẩu? Chẳng phải là làm trò cười cho người khác sao, lại còn để người ta phát giác chuyện này? Dựa vào chỉ số thông minh của Bản cung, hoàn toàn không cần làm chuyện vẽ rắn thêm

chân như vậy. Hoàng hậu nương nương minh xét, thần thiếp khẩn cầu nương nương điều tra kỹ chuyện này, trả lại công đạo cho Đậu Phương Nghi. Xưa nay nàng ấy thường giúp người trong cung, không ngờ lại gặp phải chuyện như thế. Người hạ thủ sau lưng quả thực là độc ác mất nhân tính coi rẻ sinh mạng. Bản cung thề ở đây, nhất định sẽ hiệp trợ nương nương tra ra thủ phạm thật sự đằng sau, trả công đạo cho Đậu Phương Nghi, trả sự trong sạch cho thần thiếp."

"Lời Hi Phi cũng thật có ý tứ." Quý phi nhìn Hi Phi một cái, "Bây giờ đã có hai cung nhân chỉ chứng, lẽ nào lời bọn họ đều là giả dối ư? Hi Phi bác bỏ lời khai của nhân chứng như vậy, có chứng cứ gì để rửa tội cho mình không? Cũng không thể dựa vào vài ba câu cô nói thì có thể thoát tội được."

"Lời của Quý phi nương nương rất có lý. Bản cung nghĩ, nếu đã có cung nhân bên Bản cung làm chứng là Bản cung sai sử cô ta giết người diệt khẩu, như vậy ngoại trừ lời khai của cô ta thì có vật chứng gì không? Nếu như không có vật chứng, chỉ bằng lời cô ta nói, lẽ nào quý phi đã tin luôn hay sao? Nếu chỉ bằng lời khai mà định tội người khác, bản cung cũng có thể làm được. Bản cung còn muốn chỉ chứng Quý phi nương nương sát hại Đậu Phương Nghi, quý phi nương nương có chứng cứ để lấy lại trong sạch cho mình không?"

"Cô... Quả thực cường từ đoạt lý!"

"Quý phi nương nương mới là lỗ mồm nói bậy. Tên cung nữ kia chẳng qua là một cung nhân thô sử bên cạnh Bản cung. Bản cung còn chưa biết rõ cô ta là ai mà dám sai cô ta đi làm một việc quan trọng như vậy, không lẽ đầu óc ta có vấn đề sao? Giết người diệt khẩu, chuyện liên quan trọng đại, ngay cả nếu muốn làm vậy cũng phải cử người tâm phúc, có thể tín nhiệm chứ. Một kẻ chưa từng thân cận bản cung, còn không nhớ được mặt mũi tên tuổi lại có thể sai làm việc đó sao? Nếu quả thực như thế thì đây chẳng phải là trò cười lớn nhất thiên hạ ư?" Năm đó tỷ là người biện luận giỏi nhất

ban, muốn đấu miệng lưỡi với ta, còn non lắm." Hay là nói, quý phi nương nương đã từng làm qua chuyện này nên có kinh nghiệm chăng?"

Quý phi tức đen mặt, "Hi Phi!"

"Thần thiếp ở đây, nương nương có gì chỉ giáo?" Tự Cẩm cười xem quý phi, "Biết rõ nương nương không ưa thích gì Bản cung, dù sao lúc Bản cung mới vào cung, nương nương đã từng bày mưu đặt kế, hại Bản cung bị giáng chức đến Y Lan Hiên thiếu chút nữa thì mất mạng. Chỉ là không nghĩ tới bao năm qua đi, nương nương vẫn thù ghét bản cung như cũ, lại còn thêm thù mới. Nếu Nương nương chỉ trích Bản cung, còn mong đưa ra chứng cứ. Nếu không chính là vu oan giá họa! Vu oan giá họa tâu phi là tội bất hiếu, bản cung kính mong Hoàng hậu nương nương chủ trì công đạo!"

"Cô... Quả thực là đổi trắng thay đen." Quý phi ý vào thân phận mình cao quý, cuộc đời này cũng chưa từng đấu võ mồm với ai như vậy, quả thực là cũng muốn tức chết ngất.

"Đa tạ nương nương tán dương, không nghĩ tới ở trong lòng người ta lại còn có bản lĩnh thế này, thật sự là cảm thấy bội phần vinh hạnh. Nếu như Bản cung thật sự lợi hại, cũng không đứng chỗ này bị người hãm hại. Mượn lời tốt lành của nương nương, hy vọng Bản cung sớm ngày rửa thoát tội danh, trả lại sự thanh bạch."

Vô sỉ như thế, quý phi cũng thật sự là chưa từng gặp, lập tức bại trận.

Trong lòng Hoàng hậu thở phào một cái, thật không nghĩ tới còn có một ngày có thể chứng kiến quý phi bị tức hỗn hển như vậy. Trên mặt tươi cười, quay đầu nhìn về phía thái hậu cùng quý phi vừa bị lửa đạn công kích qua, cười mỉm nói: "Mặc dù Hi Phi có hiềm nghi, nhưng xác thực còn cần tiếp tục kiểm chứng. Như vậy tạm thời cấm túc tại Hợp Nghi Điện, chờ Bản cung tra rõ chân tướng lại tiếp tục luận xử. Thái hậu nương nương, Hoàng thượng, xử trí như vậy có thỏa đáng không?"

Hi Phi mang hiềm nghi bị hoàng hậu cấm túc, mà à cấm túc tại Hợp Nghi Điện. Xử trí thế này đương nhiên thái hậu không hài lòng. Nhưng nếu như bà biểu đạt bất mãn, lại sẽ bị Hi Phi công kích Kiều Linh Di là con gái tội quan, chỉ đành quay đầu nhìn về phía Hoàng thượng.

Tiêu Kỳ cũng không nhìn vào mắt thái hậu, chỉ nói với Hoàng hậu: "Trẫm đã nói rồi, chuyện này nằm trong phạm vi quyền lực và trách nhiệm của hoàng hậu, trẫm chỉ hỏi kết quả cuối cùng."

Đó chính là không phản đối. Hoàng hậu đã biết Hoàng thượng sẽ không phản bác. Bao năm nay hăn đối với Hi Phi như thế nào, không ai hiểu rõ hơn nàng ta. Có lẽ sẽ phần nộ, nhưng đại khái hăn cũng không thể để Hi Phi bị người vu hãm oan ức được?

Có điều, đối mặt với vị hoàng đế không được tự nhiên thế này, hoàng hậu đột nhiên cảm thấy, giây phút đó hăn sinh động, giống như một nam nhân bình thường.

Nếu hoàn toàn không thêm để ý, Hi Phi mới là thảm.

Tự Cấm công kích cực kỳ hung mãnh, khiến toàn bộ tần phi có mặt trong đại điện đều bất ngờ với sức chiến đấu của nàng. Trong tình huống như thế, thái hậu và quý phi đều không thể ứng chiến, các nàng ai còn gấp gáp làm vật hi sinh chứ. Đối với ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, tự nhiên là không ai phản đối.

Chỉ là mọi người vẫn thầm than, quả nhiên Hi Phi may mắn, đến lúc này mà Hoàng hậu nương nương còn bảo vệ nàng như vậy.

Mọi người cung tiễn thái hậu, lại đưa hoàng đế đi, cuối cùng lúc đi ra Phượng Hoàn Cung, Tự Cấm hoàn toàn không để ý ánh mắt mọi người, ngẩng đầu ưỡn ngực sải bước đi ra ngoài.

Ở cửa Phượng Hoàn Cung, Tự Cầm nhìn quý phi, vẻ xinh đẹp đáng tươi cười hết sức chói mắt dưới ánh mặt trời, cứ thế mang theo vài phần đặc ý nhìn quý phi, "Quý phi nương nương nhất định rất thất vọng rồi?"

Quý phi nhìn Hi Phi, trong ánh mắt không thể che giấu sự chán ghét, "Cô cho rằng cô sẽ luôn luôn đặc ý sao?"

"Không, Bản cung chỉ tin tưởng, thiên đạo có luân hồi, người làm ác sớm muộn cũng bị trời phạt. Hy vọng quý phi nương nương nửa đêm tỉnh mộng không bị ác mộng quấy nhiễu. Đậu Phương Nghi chịu oan khuất mà chết, nghĩ đến nàng ấy cũng sẽ vì chính mình lấy lại công đạo." Tự Cầm nhướn mày cười một tiếng, "Ban ngày không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa, nương nương nói có đúng hay không?"

Ánh mắt Quý phi hung hăng nhìn chằm chằm Hi Phi, "Hi Phi vẫn tự bảo vệ mình trước đi, bây giờ cô còn là người chịu nghi vấn đó."

"Không nhọc nương nương nhắc nhở." Tự Cầm nói, "Ta sẽ nhớ kỹ những gì hôm nay là do ai ban tặng, ngày khác tất nhiên hội trả lại gấp đôi."

Quý phi thấy tay áo bỏ đi, Tự Cầm xem nàng bóng lưng thật lâu, sau đó mới mang người đi thẳng về Hợp Nghi Điện.

Sau khi trở lại Hợp Nghi Điện, Tự Cầm chỉ gọi Khương cô cô vào hỏi thăm về tên cung nhân kia. Khương cô cô trả lời rất nhanh: "Tên cung nhân kia là thay thế một cung nữ trước đây trong Hợp Nghi Điện. Cung nữ lúc trước bị bệnh nặng đã chuyển ra ngoài, cô ta được đưa vào bổ sung. Nô tỳ vốn nghĩ cô ta mới vào nên chưa từng điều tra rõ lai lịch, không nghĩ tới liền gặp chuyện không may. Mong nương nương trách phạt."

Tự Cầm nhìn Khương cô cô quỳ dưới đất, "Người đứng lên đi, chuyện này chỉ sợ không đơn giản như vậy. Bây giờ bắt đầu tra xét đi, bắt đầu từ cung nữ bệnh chuyển ra ngoài trước."

"Nô tỳ đã sai người đi thăm dò rồi." Tâm trạng Khương cô cô cũng cực kỳ ảo não, không ngờ lại bị té ngã ở chỗ này, vừa mất thể diện trước mặt chủ tử, còn khiến chủ tử bị oan ức, nếu không thể điều tra rõ thì sau này còn ở đây thế nào được.

Tự Cẩm gật gật đầu, "Vậy người đi mau lên, để ta một mình suy nghĩ trong chốc lát." Dừng một chút, "Bế Đại hoàng tử tới."

Bà vú bế Đại hoàng tử rất nhanh, Tự Cẩm cho bà ta lui xuống. Đại hoàng tử vừa thấy mẫu phi thì nhào tới thơm lấy thơm để lên mặt nàng, lưu lại toàn nước miếng con trai. Cho đến giờ phút này, nước mắt mới nhịn không được rơi xuống.

Cả một ngày căng thẳng tâm thần mệt mỏi, Tự Cẩm không biết con đường sau này của mình sẽ về đâu? Cho dù là rửa sạch được tội của mình, nhưng sau đó thì sao?

Tiêu Kỳ...

Nàng xác thực giấu giếm hãn, nhưng giấu giếm như vậy cũng không phải là nàng cố ý, đây là chuyện nguyên chủ mà, không phải sao?

Xuyên việt đến sau, nguy cơ lớn nhất xuất hiện. Tự Cẩm lại không biết mình phải hóa giải nguy cơ lần này như thế nào.

Nhất là, Tần Tự Xuyên còn là trạng nguyên Tiêu Kỳ bổ nhiệm, là đại thần hãn trọng dụng.

Thể diện bị dẫm nát, đây mới là điểm chết người.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 307: Bế, Bế! (Phần 1)

Trong Hợp Nghi Điện im ắng, tựa như ánh bình minh trước bóng đêm vậy. Bóng đêm yên tĩnh, tối đen như đè nặng trong lòng Tự Cẩm khiến không thở nổi.

Trong màn ẩm áp, Dục Thánh đang ngủ say. Tiểu tử sắp nghênh đón lễ tròn một tuổi, lại phải chịu cấm túc với mẫu phi trong điện này, dưới bốn góc trời.

Ánh sáng xuyên qua màn thành vầng sáng mờ lung, Tự Cẩm nghiêng người nằm trên giường, ngắm con trai cười trong giấc mộng, miệng cũng bất giác nở nụ cười theo.

Đường nét trên khuôn mặt con trai giống như mô hình khắc ra từ Tiêu Kỳ, hồi đầu cũng có chút bóng dáng của nàng. Bây giờ lớn lên lại không nhìn thấy nữa. Gien quả thật rất thần kỳ, tay Tự Cẩm sờ nhẹ lên mặt con trai, rồi cúi xuống hôn một cái.

Lại nằm xuống một lần nữa, trong đầu Tự Cẩm không khỏi lại suy nghĩ chuyện lần này. Rõ ràng âm mưu nhắm vào nàng như thế, khẳng định không phải là một người có thể bày ra cục diện này trong khoảng thời gian ngắn.

Đầu tiên phải làm cho cung nữ thô sử bên cạnh mình mắc bệnh nặng, sau đó thông qua Nội Đình Phủ phái người nắm vùng, để bọn họ hãm hại mình. Chỉ hai điểm này là có thể nhìn ra được, trong Hợp Nghi Điện và Nội Đình Phủ đều có người của đối phương ẩn núp. Không bắt được người này, Tự Cẩm biết rõ sau này tai họa ngầm đó còn gây nguy hiểm trí mạng nữa.

Bên Nội Đình Phủ nàng chưa quen thuộc, hẳn Hoàng hậu nương nương sẽ đi thăm dò. Nhưng trong Hợp Nghi Điện này, là đám người nàng mang đến xảy ra vấn đề hay là cung nhân vẫn ở Hợp Nghi Điện có vấn đề đây.

Khương cô cô có thủ đoạn, chuyện này giao cho cô ta Tự Cẩm vẫn rất yên tâm. Nàng lại có khuynh hướng cung nhân của Hợp Nghi Điện xảy ra vấn đề. Dù sao cung nhân của Di Cùng hiên mấy năm nay cũng không có xảy ra chuyện gì. Dưới sự quản lý gắt gao của Vân Thường và Trần Đức An, rất khó sẽ có người giấu giếm được chân tướng mà không bị lộ trong mấy năm nay.

Như vậy nếu là người hầu trong Hợp Nghi Điện thì xuất phát từ đâu? Là những người cũ đã lưu lại hay là người mới do Nội Đình Phủ đưa vào? Trong đầu Tự Cẩm xâu chuỗi những sự kiện lại, lọc dần từng chuyện, cuối cùng cũng chỉ có thể suy đoán ra đáp án như vậy.

Trừ điểm này, ai đã giết hại Đậu Phương Nghi? Thái hậu? Quý phi? Kiều Linh Di? Hay còn là một người khác?

Lợi dụng Đậu Phương Nghi chết dẫn dắt ra chuyện Tần Tự Xuyên, như vậy người có thể biết chuyện Tần Tự Xuyên, trong lòng Tự Cẩm kỳ thật đã có định luận. Trừ Tô gia Khúc Châu thì cũng sẽ không có ai trong thời gian ngắn như vậy mà tra ra chuyện này được.

Sau khi Tô gia Khúc Châu vào kinh thì có quan hệ khá gần gũi với người nhà Quý phi. Có điều trong cung này chỉ dựa vào thủ đoạn của Quý phi thì cũng không có khả năng có thể một lần hành động bày ra bố cục tinh vi thế này. Dù sao còn có hoàng hậu ở đây. Có thể giấu diếm được tai mắt của hoàng hậu, dưới tình huống thần không biết quỷ không hay đắc thủ, chỉ sợ thái hậu cũng có một phần công lao.

Quý phi liên thủ với thái hậu?

Như vậy bọn họ đã phân chia lợi ích như thế nào để đạt thành liên minh đây? Dưới tình huống như thế, mặc dù quý phi trong cung đứng sau hoàng hậu, nhưng vài năm nay mình liên tục độc chiếm sủng ái, kỳ thật quý phi đã sớm không được thịnh sủng rồi. Chỉ có Ngọc Trân công chúa ở bên người, miễn cưỡng cũng chỉ cao hơn mọi người một cái đầu.

Bên chỗ Thái hậu kia, chỉ sợ là vì Kiều Linh Di lót đường.

Nghĩ tới đây, Tự Cẩm không khỏi lại nghĩ tới chuyện ban ngày ở Phụng Hoan Cung. Kỳ thật lúc đó nàng không có suy nghĩ nhiều như vậy. Nàng chỉ nghĩ dù cho mình bị bọn họ đạp xuống, cũng tuyệt đối không thể để cho Kiều Linh Di bò lên. Cho nên khi đó bao nhiêu lửa đạn của nàng đều luôn luôn nhắm ngay Kiều Linh Di.

Bây giờ suy nghĩ một chút, hóa ra lại có may mắn bất ngờ chó ngáp phải ruồi. Giờ Kiều Linh Di bị mình dán danh hiệu con gái tội thần và mưu toan chiếm quyền hậu cung, trong khoảng thời gian ngắn, chỉ sợ không dám đơn giản có bất kỳ hành động gì. Dù sao, bao nhiêu người đang nhìn nàng ta chăm chăm, nhất cử nhất động cũng khó làm người khác không nghĩ tới danh hiệu này, nhất là Hoàng hậu nương nương.

Hoàng hậu nương nương không tranh thánh sủng, coi trọng nhất chính là danh phận hoàng hậu và quyền lợi. Người muốn ngấp nghé hai thứ này trong tay nàng ta ư, quả thực chính là tự tìm đường chết. Cho nên, hôm nay hoàng hậu mạnh mẽ đối chọi Thái hậu, trừ lý do bên ngoài bảo vệ mình thì chắc là cũng sợ lý do sâu xa bên trong là thái hậu cường thế nâng đỡ Kiều Linh Di.

Nhưng cho dù như thế nào, Tự Cẩm thiếu ân tình của hoàng hậu.

Không cần nói Hoàng hậu nương nương, ngay cả Tự Cẩm làm việc cũng là tìm lợi tránh hung. Như vậy, nếu như Đậu Phương Nghi chết là mấy

phương thế lực hợp tác tạo bi kịch, vậy thì vì cái gì mà nhắm ngay Đậu Phương Nghi chứ?

Là vì Đậu Phương Nghi có qua lại với bản thân, hay là... Đậu Phương Nghi biết rõ cái gì?

Vụ ở Trường Nhạc Cung, đèn cung đình rơi xuống, Đậu Phương Nghi giấu giếm chân tướng. Bây giờ lại bị người mưu hại tính mạng, có phải hay không đại biểu cho việc nàng ta đã thật sự phát hiện bí mật gì, người khác liền dùng kế một viên đá ném hai con chim, vừa có thể bịt miệng, lại vừa đập mình một cú.

Trừ những chuyện này, Tự Cầm lại nghĩ tới Tiêu Kỳ. Nghĩ tới hãn đầu óc liền giống như đá tảng, muốn chuyển cũng không động được.

Giờ khắc này, hãn đang làm gì?

Ban ngày ở Phượng Hoàn Cung, ngoài mặt Tiêu Kỳ không nhúng tay vào những tranh chấp độ sức kia. Kỳ thật trong lòng Tự Cầm biết rõ, hãn để cho Hoàng hậu nương nương điều tra thêm chuyện này, vẫn là chừa lại đường thoát cho chính mình.

Nhưng... dưới tình thế trước mắt, cái chết của Đậu Phương Nghi, cùng với chuyện xưa của Tần Tự Xuyên, giữa hai người khó tránh khỏi có một vết rạn, tạo nên khoảng cách.

Đậu Phương Nghi chết, xử sự lạnh lùng của Tiêu Kỳ khiến Tự Cầm ngoại trừ thương tâm thì còn có cảm giác sợ hãi, không cảm thấy an toàn. Nàng ngồi giữa hậu cung lạnh như băng, không tránh khỏi cảm giác thê lương một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Hôm nay là Đậu Phương Nghi, ngày khác có khi nào là chính mình hay không?

Nếu mình cũng có kết cục giống như Đậu Phương Nghi, khi đó không biết Tiêu Kỳ có coi như một chuyện bình thường trong cung, chẳng qua chỉ là một người chết mà thôi.

Được làm vua thua làm giặc, người chết bất lực, gieo gió gặt bão.

Tự Cầm nhịn không được mà nghĩ, nhịn không được liền sợ hãi. Dù sao ở trong hậu cung này, tất cả vinh quang của nữ nhân đều xuất phát từ một nam nhân, không có bất kỳ cảm giác an toàn, không có bất kỳ ấm áp nào.

Làm người mà phải đi dựa vào một nam nhân để sống, ở trong hoàn cảnh như vậy, nhất cử nhất động của hắn, bất luận tư tưởng hành động gì cũng sẽ coi là chuyện cực kỳ trọng yếu.

Quan điểm của hai người không hợp.

Hôn nhân, sự nghiệp, nhân sinh quan có quá nhiều bất đồng. Tự Cầm lại không có biện pháp nào, chỉ có thể áp chế mình, khuất phục trong hoàn cảnh này.

Cho nên, Tiêu Kỳ lạnh lùng đối mặt với cung đấu, sau đó là vô cảm với cái chết mới có thể làm cho nàng cảm thấy bất lực và sợ hãi đến tận xương tủy.

Không ai có thể hiểu, người không tự mình trong hoàn cảnh đó mà không cảm động lây. Người chưa từng chịu sống cuộc đời xiềng xích trói buộc sẽ không hiểu cảm giác đó. Cảm giác sinh mạng, vinh quang đều phụ thuộc vào một người, quả thực là rất tệ.

Không chờ tâm trạng bình phục lại, không đợi nàng tự thôi miên mình lần nữa, người phải nhẫn nại. Chỗ này là vương triều tư tưởng phong kiến thống trị, ở trong này người không có cách nào thoát ra khỏi vũng bùn. Chuyện của Tần Tự Xuyên vỡ lở không hề báo trước, trở tay không kịp.

Lại đúng lúc sau khi hai người vừa tranh cãi, giống như một cánh cửa đóng chặt.

Tự Cẩm thật sự cảm thấy vận khí nàng quá tệ, không có gì tốt hơn so với cái này nữa.

Một đêm liên tục trở mình trần trọc, Tự Cẩm không thể nào ngủ được. Sáng sớm ngày hôm sau thức dậy, hai con mắt thâm quầng, sau đó lại bị Dục Thánh cũng vừa thức bò lên người, nhìn hai con mắt thâm quầng của nàng giống như phát hiện trò chơi hay, cứ nhìn mãi không chớp mắt.

Tự Cẩm: ...

Sau khi rửa mặt thay quần áo, Tự Cẩm thoa một lớp phấn lên để che giấu bớt sự mệt mỏi của mình. Để con trai chơi trên giường với mấy món đồ chơi bé vẫn thích, gọi Khương cô cô vào hỏi thăm sự tình tiến triển thế nào, quả nhiên Tự Cẩm suy đoán không sai lắm. Chính là người trong Hợp Nghi Điện xảy ra vấn đề.

"Nương nương, vậy phải xử lý người này như thế nào?" Khương cô cô hạ giọng hỏi, "Giờ đã âm thầm giám sát, cũng không dám dả thảo kinh xà."

Tự Cẩm gật gật đầu, "Người làm vậy là đúng, chuyện này người kêu cung nhân Triệu ca đi Phụng Hoàn Cung một chuyến, báo tin tức cho Đồng cô cô, Hoàng hậu nương nương tự nhiên sẽ biết phải xử trí như thế nào."

Bây giờ hoàng hậu xử lý mọi việc, Tự Cẩm cũng không thể duỗi tay, cũng không có ý định duỗi tay làm gì.

Khương cô cô cũng thở phào nhẹ nhõm, nương nương nghĩ như vậy đúng lắm, chỉ sợ nương nương tức lên không quan tâm ngó ngàng. Đó mới là hành động muốn chết.

"Nô tỳ biết rồi." Khương cô cô vội vàng cáo lui ra ngoài, phải làm sớm không nên chậm trễ, chỉ sợ lại xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

Phượng Hoàn Cung hành động rất nhanh. Tin tức đưa qua chưa tới nửa canh giờ, Đồng cô cô đã tự mình mang người đến, ngoài mặt là cố ý tới thăm hỏi Đại hoàng tử và Tự Cầm, cười nói hoàng hậu phân phó, để Hi Phi nương nương nghỉ ngơi thật tốt.

Tự Cầm biểu đạt cảm tạ đối với hoàng hậu, để Đồng cô cô trối người, nhét giẻ vào miệng, lặng lẽ mang đi. Hướng đi cũng không phải là Phượng Hoàn Cung. Trong lòng Tự Cầm liền hiểu được vài phần, hoàng hậu quả nhiên là hoàng hậu.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 308: Bế, Bế! (Phần Cuối)

Editor : Hương Cỏ

Sùng Minh Điện.

Tiêu Kỳ tập trung suy nghĩ xem tấu chương trong tay, đọc nội dung cuối cùng thì cười lạnh một tiếng, đập mạnh bút lông cầm trong tay xuống giá bút.

Vụ án Hải tặc liên quan rất rộng đến quan viên trong triều. Chuyện này vốn giao cho Tần Tự Xuyên giải quyết, bây giờ... Tiêu Kỳ rất không tình nguyện dùng người này, thậm chí cũng không muốn nghe thấy tên hắn ta. Nhưng ..., đây là một nhân tài, là nhân tài triều đình đang cần. Nếu như chỉ vì lý do cá nhân mà biếm truất không dùng, Tiêu Kỳ lại có cảm giác mình làm đế vương, lòng dạ cũng quá hẹp hòi.

Nhưng nếu dùng, lại cảm giác mình quá bất lực.

Mấy ngày nay hai ý nghĩ hoàn toàn bất đồng này làm đầu óc hắn rối loạn.

Hôn ước giữa Tần Tự Xuyên và Tự Cẩm đã điều tra rõ ràng, hồ sơ đang nằm trên bàn. Điều Tiêu Kỳ không thể chấp nhận là bọn họ thật sự đã từng có cảm tình rất thân thiết, nếu không phải do mẫu thân Tần Tự Xuyên cản trở phá hủy hôn ước, thì bây giờ Tự Cẩm đã gả cho Tần Tự Xuyên, làm người vợ mẫu mực chăm chồng dạy con rồi.

Nghĩ tới đây, bất giác trong đầu xuất hiện hình bóng Tần Tự Xuyên. Vị trạng nguyên do chính mình lựa chọn này, mặc dù không phải là cực kỳ tuấn tú nhưng cũng nho nhã, thanh tao độc nhất vô nhị, lại còn tài giỏi xuất chúng, rất có tư chất làm quan.

Mà Hi Ngôn Thanh vừa thông tuệ tuyệt luân, lại dung mạo xuất chúng, hai người quả thực là ông trời tác hợp.

Nghĩ tới đây sắc mặt Tiêu Kỳ càng thêm tối sầm. Tự tôn nam nhân nhận được khiêu chiến thật lớn. Nếu như không phải lúc trước mẫu thân Tần Tự Xuyên tự mình huỷ hôn, như vậy Hi Ngôn Thanh cũng không giận mà tham gia dự tuyển. Vậy thì nàng đi đến bên cạnh mình, đối với mình tốt là thật hay giả? Ở trong lòng của nàng, còn có Tần Tự Xuyên hay không?

Ý nghĩ về người cũ khiến hoàng đế bệ hạ cảm thấy đầy ác ý, nhất là người cũ này còn hết sức xuất chúng.

Nếu là kẻ vô dụng thì tốt rồi.

Nghe nói đến nay Tần Tự Xuyên không chịu lập gia đình, là vì không quên được Ngôn Thanh sao?

Hoàng đế bệ hạ cực kỳ u buồn.

Hắn luôn tự mãn rằng chỉ có hắn biết được sự tốt đẹp của Tự Cẩm, nâng niu nàng trong tay trong tim, tỉ mỉ che chở, cẩn thận sắp đặt, chỉ đồng ý nàng đưa vào một mình hắn. Nhưng bây giờ đột nhiên xuất hiện thanh mai trúc mã, còn là hai bên tình thâm ý trọng. Hắn ta biết nàng sớm hơn hắn, chiếm được tình cảm của nàng trước, lại còn hiện diện trong mười mấy năm đầu đời của nàng. Nghĩ như vậy, hắn không thể chịu đựng được.

Nàng tốt, không thể bị thế nhân biết được, chỉ có thể rục rờ bên cạnh hắn mà thôi.

Hắn rất không muốn thừa nhận, là mình ghen tỵ.

Tiêu Kỳ táo bạo đứng dậy, đi tới đi lui trong đại điện. Bên tường kia là chỗ Tự Cẩm ở. Nhưng hắn lại không biết mình phải đi gặp nàng như thế nào.

Phải nói gì đây?

Chết vẫn?

Nổi giận?

Chẳng may nếu hỏi ra, Tự Cẩm vẫn thích Tần Tự Xuyên thì sao đây?

Giết đôi câu nam nữ này?

Tiêu Kỳ thật buồn bực.

Nếu như có thể giết người, hết thấy liền tan thành mây khói, hắn cũng sẽ không rối rắm như thế.

Nếu như có thể đơn giản xóa hết dấu vết của một người trong sinh mệnh, đó là chuyện hạnh phúc cỡ nào.

Chưa bao giờ tồn tại, chưa từng có thống khổ.

Quản Trường An đứng ngoài cửa điện, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh trong đại điện, trong lòng cũng cực kỳ khổ bức. Hoàng đế bệ hạ không vui, hắn ta cũng không thể vui vẻ nổi. Hắn ta không vui, mấy kẻ hầu hạ bên dưới kia cũng không thể yên ổn mà sống!

Đồng Ý lau mồ hôi chạy đến, dừng chân ở trước mặt sư phụ, thở phì phò rồi mới nói: "Sư phụ, con nghe qua, Hi Phi chủ tử kêu cả một bàn thức ăn, hình như khẩu vị rất tốt."

Quản Trường An: ...

Xong đời rồi, hoàng đế bệ hạ mà nghe được chỉ sợ sẽ càng không vui.

"Người xác định sao?" Quản Trường An chưa từ bỏ ý định hỏi một câu, Hi Phi cũng quá vô tâm rồi, lúc này mà còn có thể ăn ngon sao?

"Đây là thực đơn con lấy bên Ngự Thiện phòng, sư phụ xem qua đi." Đồng Ý vội vàng móc ra một tờ giấy hai tay dâng tới, trong lòng cũng không khỏi thầm than một tiếng, Hi Phi qua thực không giống người thường. Nếu là người khác, lúc này ai còn có thể nuốt trôi cơm. Người ta không chỉ ăn ngon lành, mà còn ăn nhiều, cả bàn đầy món ăn, trời nam biển bắc thứ gì cũng có.

Nhìn một dãy ghi tên hàng chục món ăn, Quản Trường An câm lặng, một chữ cũng không thể nói. Hắn ta cũng không dám đem thực đơn này đưa vào, Hoàng thượng nhìn thấy nhất định sẽ giận dữ!

Vô lực khoát khoát tay, Quản Trường An nhìn đồ đệ của mình, "Người đi làm việc đi, đợi lát nữa người đừng quên sao một phần thực đơn đồ ăn bên Hợp Nghi Điện." Một phần cũng là đưa, hai phần cũng là đưa, gom góp bị chửi luôn một lần thôi cho đáng đi.

Khoản nợ nhiều không sợ sâu, con rận nhiều không sợ cắn.

Sau khi Quản Trường An nhận được thực đơn bữa trưa, hắn ta không thể có cách nào biểu đạt tâm trạng của mình. mấy ngày gần đây, Hoàng thượng đều sai hắn ta thu thập thực đơn của Hợp Nghi Điện. Thật ra là muốn vòng vèo kiểm tra một chút tình hình ăn uống của Hi Phi thôi.

Hoàng đế giận dữ, nhưng trong lòng vẫn rất quan tâm Hi Phi nương nương. Mấy ngày trước nương nương không có bụng dạ ăn uống, cơm nuốt không trôi, thực đơn đồ ăn cũng kê không nhiều, mà hoàng đế nhúu lại đến nỗi có thể kẹp chết con ruồi, còn đem phần lệ của mình đưa qua.

Bây giờ... khẩu vị Hi Phi tốt như thế, có phải là muốn thi gan với hoàng đế bệ hạ sao?

Tiêu Kỳ nhìn thực đơn đồ ăn Quản Trường An đưa tới, một dãy tên đồ ăn thật dài khiến cho hắn thiếu chút nữa thì hoa cả mắt rồng!

Hắn ở chỗ này lăn lộn khó ngủ, cảm tức buồn bực, đổ kị ghen tuông lan tràn như cây dại. Nàng lại còn tâm trạng vui vẻ, ăn uống thật nhiều!

Tiêu Kỳ quả thực nhịn không được suy nghĩ, lẽ nào nàng cũng nghĩ bình nứt không sợ vỡ, ngã bài với mình sao?

Vừa nghĩ như thế thì càng cảm thấy không tốt. Tiêu Kỳ hít sâu một hơi, trấn định, bình tĩnh!

Nhưng hắn, trấn định không được!

Quả nhiên, quả nhiên nàng là nghĩ như thế ư? Nếu không, nếu trong lòng nàng có mình, làm sao còn có tâm trạng ăn uống nhiều như vậy chứ, không phải là phải nghĩ tới giải thích với mình như thế nào sao? Lẽ nào giải thích một câu thì chết người sao? Ngay cả giải thích một câu cũng không chịu sao?

Kỳ thật hắn đang suy nghĩ, nếu như nàng chịu giải thích với mình, hắn cũng muốn dự định sẽ tha thứ cho nàng. Chỉ cần nàng chịu nói, nàng thích hắn, chứ không phải là kẻ đáng chết Tần Tự Xuyên kia!

Quản Trường An nhìn sắc mặt của Hoàng thượng, hận không thể mở cái hố dưới đất chui xuống.

Hắn ta biết, Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không vui vẻ.

Trong Hợp Nghi Điện, Tự Cẩm và con trai ngồi cùng một chỗ. Dục Thánh đang tự mình cầm muỗng ăn cháo dính đầy mặt, nhìn mẫu phi với vẻ

mặt không biết sầu ngây ngô cười. Tự Cầm cầm khăn lau mặt cho bé, để con trai tự mình cầm muỗng ăn cơm, không cho phép bà vú đút cho ăn.

Trẻ con phải học được cách tự mình chăm sóc mình, đỡ phải nuôi dưỡng ra một kẻ vô dụng. Mặc dù trước đây nàng chưa từng sinh con, nhưng cũng biết rằng cha mẹ quá chăm sóc nâng niu thì đứa trẻ sẽ trở nên lười biếng. Nếu cha mẹ "Lười biếng" thì lại có thể dạy con tự lập, năng động. Như vậy khi lớn lên, đứa bé đó sẽ dễ dàng hòa nhập vào xã hội hơn.

Trong thời đại sinh tồn gian nan thế này, Tự Cầm cảm thấy trong việc nuôi dưỡng dạy dỗ con, nàng không dám nói mình sẽ bồi dưỡng được một nhân tài toàn diện, nàng cũng không có bản lĩnh cao như vậy. Nhưng ít nhất cũng phải dạy được con có thể tự chiếu cố mình tốt, có thể có năng lực thích ứng với mọi hoàn cảnh.

Cho nên, trẻ con ăn cháo dính đầy mặt mũi, quần áo, cả người bẩn thỉu không phải là chuyện quan trọng. Mặc dù không quá lịch sự, nhưng rất hữu ích đối với sự phát triển trưởng thành của đứa bé. Hơn nữa, Tự Cầm cũng phát hiện, con trai lại rất thích hành động này, cảm giác tự mình động thủ có thể khống chế hết thảy hành vi.

Kể từ sau khi bé tự ăn cháo thì cũng không cho người khác đút ăn nữa. Tự mình cầm chén múc một muỗng đầy, đẩy về ngang ngược không cho ai đoạt lấy!

Quả nhiên là con của Tiêu Kỳ, tính cách hai cha con y như nhau, về mặt nào đó đều bướng bỉnh như con trâu vậy.

Trước mặt Tự Cầm cũng đặt một bát cháo, mới ăn được non nửa chén thì không thể ăn thêm nữa, trong lòng tràn đầy tâm sự. Ngắm con trai ăn khoan khoái, nàng cũng theo bé ăn, dù sao so với ăn một mình cũng đỡ hơn. Hơn nữa tiểu tử hùng hổ này sẽ nhét đồ ăn bé không thích vào miệng nàng.

Ỉu xiu, bị phá hư, ỉu xiu, lại bị phá hư.

Kể từ sáng hôm nay nghe Trần Đức An nói nàng mới biết được, Đồng Ý sẽ lấy thực đơn đồ ăn bên Ngự thiện phòng. Nàng bèn đổi thực đơn, kêu cả một bàn đồ ăn. Nàng cũng không tin Tiêu Kỳ thấy nàng khẩu vị tốt như vậy còn có thể ngồi yên được.

Cmn, hỏi tội cũng được, gây gỗ cũng tốt, ngay cả cái mặt đều không lộ ra, nàng muốn giải thích cũng không có cơ hội mà. Nàng còn bị cấm túc, ngay cả Sùng Minh Điện cũng không qua được. Tiêu Kỳ không đến thì nàng không có biện pháp nào.

Dưới con mắt bao người, nếu nàng dám không tuân theo mệnh lệnh cấm túc, sẽ bị thái hậu quý phi bắt được điểm yếu.

Rơi vào đường cùng, Tự Cẩm chỉ có thể nghĩ ra kế sách tồn hại như thế.

Bữa sáng đi qua, bên Sùng Minh Điện không có động tĩnh.

Bữa trưa trôi qua, bên Sùng Minh Điện vẫn im ắng.

Đến Bữa tối, Tự Cẩm vẫn kêu cả bàn món ăn như cũ, nàng sẽ thi gan với hẳn, xem ai gan lỳ hơn ai!

Dầm vớ viên thịt băm, cho vào trong cháo làm thành cháo thịt, thêm chút muối, Dục Thánh ăn rất vui vẻ. Còn lấy muỗng múc một muỗng cháo đầy nhét vào miệng Tự Cẩm, cười híp mắt, miệng cong lên.

Tự Cẩm nhìn con trai cười rạng rỡ như ánh mặt trời, nét mặt cũng lộ ra đường cong, cười nhu hòa ấm áp.

Lúc Tiêu Kỳ đi tới, mới bước một chân vào cửa, liền nhìn thấy trong hào quang của ánh đèn cung đình, hình ảnh hai mẹ con đang cười hồn nhiên thu vào trong. Kia gương mặt rạng rỡ, khóe miệng tươi cười, như hoa đào mùa xuân tháng ba, lay động kiêu diễm.

Dục Thánh như thể cảm nhận được gì, chợt quay đầu lại, thì nhìn thấy nam nhân đang đứng trước cửa. Bé vút cái muống trong tay, giơ cánh tay nhỏ bé ra về phía Tiêu Kỳ.

Tự Cẩm cũng nhìn theo ánh mắt con trai, vẻ tươi cười bỗng chốc cứng ngắc trên mặt, mà mặt nàng thì dính đầy cháo của con trai.

Tiêu Kỳ không động, Tự Cẩm cũng không động.

Dục Thánh thấy phụ hoàng không chịu qua bế mình, lập tức liền nóng nảy, vịn thành ghế đứng lên, vẫn vươn cánh tay nhỏ ra với phụ hoàng.

Kỳ thật Tiêu Kỳ rất nhớ con trai, hẳn không thềm nghĩ tới người không tìm không phôi kia.

Chỉ chút do dự như vậy, Dục Thánh liền không nhận được. Sao phụ hoàng còn chưa tới bế bé chứ!

"Bế, bế"

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 309: Chết Vắn

Tiêu Kỳ sững sờ, ánh mắt nhìn con trai chăm chú, "Con nói cái gì?" Con trai mở miệng nói chuyện ư?

"Phụ hoàng, bế, bế!" Dục Thánh thấy phụ hoàng còn không chịu tới, cái miệng nhỏ nhắn bĩu ra, đôi mắt to tròn bỗng ngập nước. Đáng vẻ đáng thương khiến cho lòng người mềm nhũn.

Tiêu Kỳ làm gì còn quản chuyện khác nữa, bước nhanh đến phía trước bế con lên, cười như một kẻ ngốc vậy, "Nói lại cho phụ hoàng nghe nào."

Dục Thánh không chịu mở miệng, trước ngực áo dính đầy cháo, tay áo và mặt đều là thịt và cháo, người toàn mùi thức ăn, ôm cổ phụ hoàng, cái đầu nhỏ cọ đến trên vai hắn, làm cho cổ Tiêu Kỳ cứng dính đầy thịt và cháo.

Tiêu Kỳ:...

Tự Cẩm:...

Tự Cẩm cảm thấy rất bi thương. Con trai mở miệng nói, chữ đầu tiên không phải gọi mẫu phi. Nàng ngày đêm ở với bé, rõ ràng hai mẹ con các nàng ở chung lâu nhất. Kết quả, tiểu tử không có lương tâm, lại còn thân cận với Phụ hoàng hơn.

Nhưng đúng là kế sách của nàng thành công, Tiêu Kỳ đến!

Bởi vì Dục Thánh đột nhiên mở miệng nói nên bầu không khí lúng túng trong phòng cũng dần dần biến mất. Tiêu Kỳ bế con trai trêu chọc nịnh nọt bé nói. Kết quả bất kể như thế nào tiểu tử này cũng không chịu mở miệng, thật giống như việc bé vừa mới nói chỉ là một ảo giác vậy.

Tự Cẩm cũng không hỏi Tiêu Kỳ đã ăn tối chưa mà trực tiếp sai người mang thêm bát đĩa tối, múc một chén cháo đặt trước mặt hắn, lại xoay người đặt con trai lên ghế của bé.

Trẻ con tuổi này cho dù tự mình có thể ăn nhưng cũng dùng cách của chính bé, rất tự do tiêu sái. Lúc bắt đầu thì còn sử dụng muỗng, về sau bởi vì cầm cái muỗng chưa quen nên trực tiếp dùng tay ăn, chuyện này cũng rất thường gặp. Sau đó bé còn có thể cười như thể được toàn bộ thế giới vậy, cái kiểu vừa đặc chí vừa mãn nguyện khiến Tiêu Kỳ nhìn có cảm giác phức tạp.

Tự Cẩm dạy con theo phương thức rất đặc biệt, ăn cơm cũng ăn thành dạng này, hắn cũng nhìn ngây người.

Trẻ con ở trong cung, không nói đến người khác, ngay cả hắn trước đây cũng không trải qua như vậy. Điều là có bà vú ở một bên chiếu cố, lớn hơn một chút mới có thể học cầm thìa ăn cơm, phải có khí phái hoàng gia ưu nhã tôn quý.

Bộ dạng này của con trai hắn...

Tiêu Kỳ mở mắt, muốn nói chuyện với Tự Cẩm, lại bưng tỉnh phát hiện hắn và nàng còn có chuyện chưa có giải quyết xong. Chủ động hỏi cái này, chẳng phải là chút khí thế mình cũng không có, vậy không được.

Tiêu Kỳ cố nén lời nói vừa xông lên đầu, sau đó theo thói quen bưng chén lên ăn. Ăn xong một miếng, động tác không khỏi cứng đờ, hắn cũng không phải là đến ăn cơm!

Được rồi, cũng đã ăn một miếng, nếu như mà bỏ bát đũa xuống thì lại có cảm giác không đành lòng.

Lặng yên, lặng yên lại gắp một miếng đồ ăn. Trong lòng Tiêu Kỳ thở dài, chỉ cần ở cùng chỗ với hai mẹ con này thì mình chỉ cần lơ đãng là bị chệch đường ngay. Rõ ràng là đến hỏi, kết quả cầm lấy bát đũa ăn cơm theo. Tình thế chuyển biến quá nhanh, có cảm giác không thể chấp nhận nổi.

Kỳ thật trong lòng Tự Cẩm cũng rất căng thẳng, cố làm ra vẻ như thường, thật ra là lo lắng gần chết. Nhìn Tiêu Kỳ bưng chén cháo, gắp đồ ăn, tảng đá lớn trong lòng mới rơi xuống một nửa. Cũng đã bưng chén ăn, ít nhất là không tệ như mình nghĩ?

Trấn định, bình tĩnh!

Mình tuyệt đối không thể tỏ ra chột dạ vào lúc này, chẳng phải là khẳng định chuyện thanh mai trúc mã kia sao. Bởi vì công tức là thủ, đúng vậy, bình tĩnh.

Một bữa cơm kết thúc rất nhanh trong tiếng cười của Dục Thánh. Có lẽ là do đã rất nhiều ngày không gặp phụ hoàng, Dục Thánh không chịu đi theo bà vú, ôm cổ phụ hoàng làm nũng, không chỉ muốn ôm, còn muốn công, còn muốn đi ra sân dạo một vòng.

Buổi tối ánh trăng trên trời sáng rõ, Tiêu Kỳ không có cách nào đành bế con trai đi một vòng quanh sân. Sắp tới trung thu, trăng sắp rằm viên mãn trôi giữa không trung, tỏa ra ánh sáng nhu hòa. Tự Cẩm đứng dựa khung cửa, ngắm hai cha con trong sân, tâm trạng cực kỳ phức tạp.

Con trai đặc biệt quấn phụ hoàng, Tiêu Kỳ cũng kiên nhẫn ở cùng bé, trong lòng cũng biết bởi vì chuyện gần đây, hấn và Tự Cẩm giận đối, tiểu tử không thể thấy hấn mỗi ngày như trước kia, nhìn thấy hấn thì như sợ hấn chạy mất vậy, cố gắng gần gũi với hấn.

Dáng vẻ quần người này giống y như mẫu phi của bé, trong lòng hăn lại có cảm giác không nói nên lời. Từ nhỏ hăn chưa từng thân cận như vậy với phụ hoàng mình. Lúc nào bên cạnh Phụ hoàng cũng có bóng dáng nữ nhân, hăn luôn đứng ở một nơi rất xa nhìn theo bóng lưng ông dần dần rời đi.

Không chỉ riêng hăn, những đứa trẻ lớn lên ở trong hậu cung này đều chỉ biết nhìn dõi theo bóng lưng của phụ hoàng mình xa dần.

Có lẽ trước đây mình đã nhìn theo quá nhiều, hy vọng phụ hoàng mình có thể ở bên mình nhiều hơn, thế cho nên khi mình có con cũng muốn có thể ở bên chúng thật nhiều, nhìn chúng lớn lên, dành thời gian cho chúng.

Mặc dù kiêng kỵ Quý phi, nhưng với Ngọc Trân mỗi tháng hăn cũng sẽ thăm bé mấy lần. Có lẽ suy nghĩ của Quý phi và bản thân không thể đồng cảm, ngay cả trong dạy dỗ Ngọc Trân cũng không thân cận với bản thân hăn. Quan niệm bất đồng, do đó nảy sinh ngăn cách, chuyện này chỉ nhìn vào đứa trẻ là thấy ngay, cũng là việc khiến Tiêu Kỳ rất bất đắc dĩ.

Hăn không thể thay đổi tính cách Quý phi đã bị gia tộc dưỡng thành, cũng không thể nào giao Ngọc Trân từ trong tay Quý phi cho người khác nuôi dưỡng, cho nên chỉ có thể nhìn đứa bé này càng ngày càng xa cách chính mình. Không phải là hăn không khó chịu, nhưng gia tộc và vương quyền tranh đấu, rất ít khi có kết quả hai bên đều tốt, chỉ có thể lựa chọn một bên mà thôi.

Nghĩ tới đây, ánh mắt bất giác lại nhìn Dục Thánh, hăn lại nghĩ tới Tự Cẩm.

Nàng... Cho tới bây giờ đều đứng ở bên cạnh mình.

Tiêu Kỳ nghĩ tới đây, sự lo lắng táo bạo mấy ngày nay, lửa ghen mọc thành bụi, tức giận oán giận mà sinh ra tâm trạng bồn chồn, trong buổi tối ở cùng con trai đã từ từ trầm tĩnh lại. Cơn giận, lòng ghen kia, đối diện với sự ỷ lại của con trai liền tiêu tan dần dần.

Cuối cùng Dục Thánh ngủ trong lòng Tiêu Kỳ, bị hắc đưa về tẩm điện, nhìn con trai được an trí thỏa đáng rồi mới nhắc chân đi ra.

Tự Cẩm còn đứng ở cửa, nhìn Tiêu Kỳ từ phòng con trai đi ra, nàng không né tránh. Nàng và Tiêu Kỳ cũng có chuyện cần nói. Mặc dù Tự Cẩm không có mưu đồ gì, nhưng biết rõ khuya hôm nay là cơ hội tốt ngàn năm một thuở.

Con người luôn có bản năng nhượng bộ, để có lựa chọn tốt nhất đối với mình.

Tự Cẩm vuốt nhẹ vạt áo, nghênh đón Tiêu Kỳ, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt hắc, "Thiếp có lời muốn nói với Hoàng thượng."

Tiêu Kỳ thấy Tự Cẩm cây ngay không sợ chết đứng đi tới như thế, sau đó cực kỳ bình thản nói với hắc một câu như vậy. Trấn định, thong dong như thế lại có vẻ như cho thấy những hành vi mấy ngày nay của hắc đặc biệt ngây thơ.

Tiêu Kỳ bị chính ý tưởng quý dị này của mình làm rung động, sắc mặt cũng không dễ nhìn.

Tự Cẩm thấy nét mặt Tiêu Kỳ thay đổi, trong lòng không phải là không khẩn trương, nhưng dù căng thẳng cũng phải nói, không phải sao? Nàng không thể bỏ qua cơ hội hiếm có này.

Vốn đã nghĩ sẽ phải cân nhắc, dùng thế công nhu tình như nước mà giành được một mở đầu hoàn hảo. Kết quả Tiêu Kỳ tối sầm mặt lại, Tự Cẩm đẩy khẩn trương, bật thốt lên một câu, "Tất cả mọi người đều có thanh mai trúc mã, tại sao chỉ có Hoàng thượng là được phép quang minh chính đại chứ?"

Lời nói thốt ra, Tiêu Kỳ kinh ngạc đến ngây người, còn nàng tự chôn sống chính mình.

Xong đời rồi, bao nhiêu lời dặn dò trong lòng coi như bay hết.

Mấy ngày nay Tự Cầm cũng đang giận, dựa vào cái gì hăn có thể có Kiều Linh Di quang minh chính đại. Mình có trúc mã lại là tội ác, chuyện này không công bằng.

Nhưng dù cho không công bằng, cũng chỉ có thể nghĩ ở trong lòng mà thôi. Kết quả nàg... nhất thời dưới sự kích động lại gào đi ra.

Tự Cầm nhìn gương mặt tuần tú của Tiêu Kỳ lộ vẻ kinh ngạc đến ngây người, hiển nhiên bị câu này của nàg làm chấn động hồn đều bay mất.

Kỳ thật trong lòng thật sự cũng hơi sợ, nhưng lời nói cũng đã ra miệng, không thể để khí thế yếu đi được, không thể để khí thế yếu đi được, Tự Cầm tự thôi miên mình. Cho nên ánh mắt đối diện với Tiêu Kỳ không khuất phục, một bộ người không nói đạo lý, người là đồ khốn khiếp!

Cuộc đời này của Tiêu Kỳ chưa từng gặp qua người nào dám trả đũa như thế, chưa từng nghe qua suy nghĩ quỷ quái như vậy, vậy cũng có thể làm được sao?

Không phải hai chuyện này hoàn toàn không giống nhau sao?

"Quả thực nàg chính là cố tình gây sự." Tiêu Kỳ vừa giận vừa hờn lại cảm thấy buồn cười.

Tự Cầm nghe Tiêu Kỳ nói, tim đập chậm rãi vững vàng. Kỳ thật đây chính là quan niệm khác nhau một trời một vực giữa hai người. Là đế vương của vương triều phong kiến mang tư tưởng nam nhân cao cao tại thượng, cho nên hăn có được là bình thường, nàg có được, đó chính là sai.

Nhẹ nhàng cười một tiếng, Tự Cầm nhìn Tiêu Kỳ, "Hoàng thượng cũng đem thanh mai tiến cung để ở bên người, thiếp có bao giờ nói gì không? Còn hôn ước của thiếp và Tần Tự Xuyên đã giải trừ từ rất lâu. Thiếp không

thể hiểu nổi vì một chuyện rất tầm thường như vậy mà Hoàng thượng lại cảm thấy thiếp làm sai. Thiếp sai ở đâu? Lẽ nào thiếp dối người lén lút gặp hãn ta, hay là vương vấn không dứt được, hay là thiếp nhớ mãi không quên hãn ta sao? Rõ ràng xung quanh người lúc nào cũng bướm ong quần quýt không rời, lại bởi vì người mà thiếp bị người khác vu oan giá họa tội giết người, lúc nào cũng cẩn thận sống qua ngày. Con của thiếp cũng sinh cho Hoàng thượng, giấm ghen tuông cũng ngấm bao năm nay. Bây giờ Hoàng thượng lại vì chuyện Tần Tự Xuyên không vui, người ghen, người buồn bực, người hoài nghi sự trung thành của thiếp. Nếu vậy, mấy năm nay mà thiếp giống Hoàng thượng thì chả phải đã hóa điên mất rồi."

Tiêu Kỳ:...

Rõ ràng hãn tới hỏi tội, sao lại trở thành người bị chất vấn chứ. Có phi tử nào dám ghen tuông rõ ràng như nàng không, còn dám chất vấn cả hoàng đế nữa?

Đợi chút, không đúng, lại bị chệch hướng rồi, hãn là tới hỏi nàng vì sao phải giấu giếm hãn!

"Ta chỉ muốn hỏi một câu, vì sao nàng không nói cho ta chuyện nàng và Tần Tự Xuyên từng có hôn ước!" Hoàng đế kiên trì lập trường, nhất định phải hỏi cái muốn hỏi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 310: Lại Bị Nàng Lừa

Trăng sáng vằng vặc, sao bay đầy trời, Tự Cẩm và Tiêu Kỳ sóng vai ngồi trên thềm đá. Sau đó thuật lại một câu chuyện xưa dài đằng đằng, giấu đi sự thật mình xuyên việt, nhưng lại nói mình bạch chuyện mình đã quên hết những chuyện cũ với Tần Tự Xuyên.

Giây phút đó, nét mặt Tiêu Kỳ quả thực giống như bị sét đánh vậy, thực sự không thể tin được vào tai mình, cẩn thận kiểm tra nét mặt, ánh mắt của Tự Cẩm. Từ trong ánh mắt nàng hẳn nhìn không ra lừa gạt và giấu giếm, ánh mắt sáng ngời trong suốt, khiến hẳn không tự chủ mà muốn tin tưởng chuyện cũ này.

"Nàng... Nàng nói lúc trước ở Y Lan Hiên bị bệnh một thời gian, sau đó quên rất nhiều chuyện, kể cả Tần Tự Xuyên." Giọng nói Tiêu Kỳ có vẻ khẩn trương, cổ ép xuống sự run rẩy, tình thế quý dị như vậy, quả thực không thể khiến người ta tin tưởng được.

Tự Cẩm nhìn lên vầng trăng sáng trên đỉnh đầu, "Cũng còn nhớ rất nhiều chuyện, đồng thời cũng quên một vài chuyện. Đợt bệnh đó cực kỳ hung hiểm, thiếu chút nữa đã không trụ được. Đến khi thiếp tỉnh lại, đầu óc bên trong hỗn độn nhưng chưa từng có cái tên Tần Tự Xuyên này. Về sau có một lần mơ thấy vài chuyện, mới biết được trong sinh mệnh còn có một người như vậy tồn tại. Nhưng thiếp không nhớ bất kỳ chuyện gì về hẳn ta, nghĩ không ra những năm tháng đã từng có hẳn ta tồn tại. Hoàng thượng luôn miệng nói chúng ta thanh mai trúc mã tình thâm ý trọng, có lẽ đây là sự thật. Nhưng thật sự thiếp không nhớ rõ. Đối với thiếp, Tần Tự Xuyên chỉ là một tên người hơi quen."

Tiêu Kỳ: ...

Sự quý dị khiến hẳn cảm thấy Tần Tự Xuyên thật đáng thương, một kẻ ngoài lề, không biết đã xuất hiện chỗ nào?

"Nếu Tần Tự Xuyên nghe nàng nói như thế, nàng cảm thấy hẳn ta sẽ có phản ứng gì?" Tiêu Kỳ cảm giác mình đặc biệt dần dần hỏi ra một câu như thế.

"..." Tự Cẩm nhìn Tiêu Kỳ một cái, nhìn ánh mắt kiên trì của đối phương, suy nghĩ một chút mới nói: "Có lẽ sẽ cảm thấy bao lời thâm tình đều cho chó ăn hết rồi."

"..." Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm một cái thật sâu, lại có cảm giác toàn thân vô lực. Nàng còn không nhớ rõ Tần Tự Xuyên, vậy những ngày này hẳn lẫn lộn là vì cái gì? "Nếu như có một ngày nàng sẽ nhớ ra thì sao?"

"Thời niên thiếu yêu say đắm, thiếp không thể xóa đi những tháng ngày đó. Ông trời để cho thiếp đến bên người là đã cho thiếp một lời chúc phúc, một hành trình mới. Gặp gỡ Hoàng thượng là may mắn nhất của đời thiếp, cũng là hành trình bất đắc dĩ nhất." Tự Cẩm ha ha cười, "Đều nói mền nhau dễ dàng gần nhau khó, đời chúng ta còn dài như thế, ai lại dám nói, lại dám cam đoan nhất định có thể đi đến cuối cùng. Nhưng nếu sợ hãi mà bắt thiếp phải buông tha cho hạnh phúc trước mắt thiếp cũng không làm được. Cho nên, Tiêu Kỳ, mặc dù thời gian cả đời dài như vậy, nhưng ngoại trừ quốc vụ triều chính quân sự đã chiếm cứ phần lớn thời gian của người, thời gian chúng ta ở chung gần gũi nhau cũng không nhiều. Trong thời gian ngắn ngủi này, chúng ta nhất định phải lãng phí thời gian bản khoản chuyện nhàm chán đó sao? Thiếp mặc kệ trước kia, cũng không biết về sau, nhưng trước mắt thiếp toàn tâm toàn ý yêu người, có quyết tâm và nghị lực, muốn cùng người sống thật vui vẻ, đi qua nhân sinh dài đằng đẵng vốn chẳng cho chúng ta nhiều thời gian bên nhau này."

Tiêu Kỳ cảm giác mình đang nghe một cuốn thiên thư, nhưng có một câu nói hần bắt lấy, "Cái gì gọi là không thể đi đến cuối cùng?"

Nàng nói dài, rõ như thế, sau đó hần cũng chỉ bắt lấy một câu sao? Tự Cẩm thật vất vả nổi lên dũng khí thổ lộ, kết quả gặp gỡ tên nam nhân ngốc nghếch, lập tức tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, "Hoàng đế bệ hạ vĩ đại, cứ ba năm lại tuyển phi tần, vô số mỹ nhân đều muốn đến tranh đoạt ân sủng của người với thiếp. Đợi đến khi thiếp già, nhan sắc tàn phai, lẽ nào người bảo đảm sẽ không thích ngắm một mỹ nhân trẻ tuổi hơn sao?"

Tiêu Kỳ: ...

"Cho nên người uất ức không phải là thiếp sao, mỗi ngày sinh hoạt trong lo lắng bất an không phải là thiếp sao, chỉ cần đến năm tuyển tú thì không thể khống chế được nỗi sợ hãi không phải là thiếp sao?"

Cho nên, vì lý gì mà hần được chiếm ưu thế nói chuyện, vì lý gì mà người dám chất vấn là hần chứ?

Sự tình dạng này phát triển thật không có sai sao?

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, Tự Cẩm thật cảm thấy uất ức, nàng chính là một người vô tình bị cuốn tới chỗ này, lại phải gánh chịu nhiều trách nhiệm và uất ức như thế. Gả cho một nam nhân, lại là hoàng đế. Mặc dù có thể hưởng vinh hoa phú quý nhưng những thiệt thòi ủy khuất phải chịu cũng đủ làm người ta phát điên. Mỗi ba năm tuyển tú nữ, quả đúng là cơn ác mộng có thực.

"Cho nên thiếp đã làm gì sai, mấy năm nay người tự đặt tay lên ngực hỏi xem, thiếp có làm gì có lỗi với người không?" Hậu cung ba nghìn giai nhân, quả thực người bên cạnh này là vạc dấm chua lớn nhất. Hần nghĩ mình đã rất nghiêm túc nhẫn nại, hần nghĩ mình đối với nàng rất tốt, không hơn không kém.

"Cho nên rõ ràng chúng ta đều thương nhau, vì sao vừa bị người khác châm ngòi lại rút đao khiêu chiến!"

Lời nói này rất có đạo lý, Tiêu Kỳ nhin không được nghĩ, nhưng nếu con người có thể khống chế thất tình lục dục đơn giản như vậy, hẳn cũng sẽ không nóng nảy táo bạo như thế.

Hơn nữa, hẳn vẫn rất để ý Tần Tự Xuyên.

"Không có bất kỳ tình yêu nào có thể bảo đảm thiên trường địa cửu không thay đổi, cho nên từ trước đến nay thiếp không muốn Hoàng thượng hứa hẹn." Tự Cẩm vò tóc mai lòa xòa bên tai, giơ bàn tay ra, ở dưới ánh trăng chiếc nhẫn bạc tỏa một ánh sáng mờ ảo, "Người còn nhớ rõ chiếc nhẫn này không? Vậy bây giờ chúng ta đưa ra lựa chọn đi."

"Lựa chọn cái gì?" Tiêu Kỳ cẩn thận nhìn Tự Cẩm, lại có ý nghĩ cổ quái nào hành hạ người khác đây.

"Lúc trước đã từng nói, nếu như hai người chúng ta, mặc kệ vì lý do gì mà không còn muốn ở bên đối phương nữa thì sẽ tháo nhẫn trên tay xuống, Hoàng thượng còn nhớ rõ sao?"

Tiêu Kỳ gật gật đầu.

"Cho nên, chuyện Tần Tự Xuyên, mặc kệ thiếp đã quên hẳn ta hay chưa cũng đã thành một cái gai trong lòng Hoàng thượng. Nếu như chúng ta không thể nhổ cái gai này ra, sau này chỉ sợ sẽ có rất nhiều phiền não, khắc khổ hoặc là giống nguy cơ bây giờ. Hoàng thượng có thể tháo chiếc nhẫn xuống, từ nay về sau thiếp tuyệt đối sẽ không chủ động xuất hiện trước mặt người. Người không tháo chiếc nhẫn xuống, vậy thì hãy bỏ qua chuyện Tần Tự Xuyên đi, từ đây nhổ cái gai này ra."

"Nàng đang ép ta?"

"Cũng là ép chính mình." Tự Cẩm trả lời, đưa vào chỗ chết rồi sau đó hồi sinh, nàng không thể không đánh cuộc một lần. Nàng chịu không được sau này có người cứ lấy mãi chuyện này ra công kích nàng, dần dần, từng chút từng chút tiêu trừ tình cảm giữa nàng và Tiêu Kỳ. Nếu phải như vậy, nàng thà rằng gọn gàng dứt khoát một lần.

Được hoặc là không được, trả lời một câu thống khoái!

Giữa hai người bỗng chốc trầm mặc xuống. Tiêu Kỳ chưa từng gặp phải tình huống như vậy, một hồi lâu mới nhìn Tự Cẩm, "Chưa từng có người nào dám nói điều kiện với ta."

"Cho nên, Hoàng thượng nói ta, mà không phải trẫm. Thiếp đang nói chuyện với Tiêu Kỳ mà không phải đế vương Đại Vực."

"Nàng ngụy biện."

"Thiếp sống mỗi ngày, giữ người nam nhân của mình chứ không phải vạn dặm giang sơn này. Thiếp không cần đế vương hay quyền thế địa vị, thiếp chỉ cần tấm lòng của Tiêu Kỳ."

"..."

Tiêu Kỳ trầm mặc, Tự Cẩm cũng không tức giận, ngược lại nở nụ cười, "Hoàng thượng nhìn đi, ngay cả chính người còn không biết rõ, rốt cục người đầu tiên là đế vương hay là một trượng phu. Mà thiếp cũng không thể dứt bỏ thân phận con gái của Tô gia, chỉ làm một nữ nhân bên cạnh người. Rất nhiều khi ích lợi cùng hưởng cũng đại biểu cho nguy hiểm cùng gánh. Cho nên đời này mới có đám cưới, mới có tuyển tú, mới có thật nhiều ích lợi trói chặt hai bên."

"Nếu nàng cũng đã hiểu được..."

"Đúng, thiếp hiểu rất rõ, nhưng thiếp vẫn có một hy vọng xa vời vào tình yêu."

"Đế vương, cho tới bây giờ không có tình yêu."

"Cho nên, đây là câu trả lời của Hoàng thượng sao?"

"... Ta không biết rõ."

Tự Cẩm thở dài một hơi, "Chính là bởi vì không có cách nào biết trước kết cục nên mới làm cho người ta càng thêm hy vọng tràn trề. Tiêu Kỳ, người thật sự không hy vọng vào tình yêu sao? Ở trong lòng mình có một gia đình, có một người có thể tin tưởng, cho dù bất cứ khi nào, bất cứ hoàn cảnh gì đều có thể tìm đối phương mà nương tựa. Thiếp tin tưởng tình yêu, cũng nguyện ý vì nó mà trả giá tất cả để đổi lấy. Nếu như, Hoàng thượng không dám bước đầu tiên vậy thì đế thiếp là người đó, Người tin tưởng thiếp không?"

Hô hấp của Tiêu Kỳ như thế dừng lại, tình yêu, tình cảm này...

Nhưng nhìn thẳng vào ánh mắt trong suốt thanh thần của Tự Cẩm, trong đáy mắt kia có ngọn lửa hừng hực, khiến cho hân không thể nào nói lời cự tuyệt.

Nàng rất nghiêm túc.

Mà hân còn đang do dự.

Đế vương thì sao có thể có tình yêu chứ? Đó là hành động ngu xuẩn tự chui đầu vào rọ, không thể bị một phụ nhân điều khiển, bất cứ lúc nào cũng phải giữ vững tinh thần, sức phán đoán và quyền lực. Đó mới là bản lĩnh một vị đế vương, ngang ngược và quyết đoán.

"Ta không biết." Tiêu Kỳ cuối cùng vẫn không thể tháo chiếc nhẫn trên tay xuống, sau đó phân rõ giới hạn với nàng, rút đao đoạn tuyệt, dùng một tư thái hoàn mỹ nhất giải quyết tốt hậu quả.

Chỉ cần hần muốn, hần có thể có cả trăm ngàn biện pháp, khiến cho chuyện này không tổn hại uy nghiêm hoàng gia chút nào, tan thành mây khói.

Nhưng, những biện pháp này, không có cách nào không đả thương tới nàng.

Từ nhỏ lớn lên ở trong hoàng cung, người thân, kẻ hầu, quân thần, tần phi, không có bất kỳ người nào có thể khiến hần bỏ quên sự phòng bị.

Tự Cầm là điều mềm mại duy nhất tồn tại bên trong tường đồng vách sắt này, nhưng bây giờ nàng lại nói cho hần biết, hần phải lựa chọn.

"Hi Ngôn Thanh, bao lần đối mặt với cái chết đã khiến ta học được phải biết phân biệt tình thế có lợi nhất. Nàng bảo một người thợ săn buông cây cung trong tay, nàng biết chuyện này có nói giỡn cũng không có gì thú vị."

"Cho nên, thiếp mới nói từ thiếp đến."

"Từ nàng sao?"

"Đúng." Tự Cầm kiên định nói, "Đặt mình trong bóng tối, như đi đường với quỷ, thân ở dưới vực quỷ. Thiếp chán ghét sự hắc ám, muốn hướng đến ánh sáng, cho nên Hoàng thượng nguyện ý đồng hành với thiếp không?"

"Cho nên, đi một vòng luẩn quẩn, cuối cùng nàng mới nói một câu thật lòng, trong lòng nàng ta không chiếm vị trí quan trọng nhất, phải không?" Từ trong những lời này Tiêu Kỳ nhận ra mấy điểm quan trọng, cho nên, mình lại bị nàng lừa sao?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 311: Sủng Phi

Lời nói của Tiêu Kỳ khiến Tự Cẩm sửng sốt, ngay sau đó liền cười cười, trên mặt thoải mái nhiều so với trước, mắt nhìn hẩn, nghiêm túc nghiêm túc và nghiêm túc nói: "Không, là thiếp muốn nói, Hoàng thượng là ánh sáng cùng hy vọng duy nhất của thiếp trong bóng tối. Vậy, người có nguyện ý trở thành ánh sáng và hy vọng của thiếp không?"

Lần này là Tiêu Kỳ trầm mặc. Hẩn đã hiểu được hàm nghĩa thật sự trong lời nói của Tự Cẩm. Cứ thế nhìn nàng, không chớp mắt, tim đập từng hồi, từng nhịp, từng nhịp chậm rãi tăng đều, xoay tròn thành trận cuồng phong.

Sau đó có chút cảm giác mừng thầm xông lên đầu, không khỏi dương dương đắc ý nghĩ, kỳ thật trong lòng Hi Ngôn Thanh, hẩn quan trọng hơn rất rất nhiều so với Tần Tự Xuyên.

"Ta... Đương nhiên nguyện ý."

Nhìn Tiêu Kỳ lúng túng ngẩng đầu lên, Tự Cẩm nắm tay áo hẩn, nhẹ nhàng tựa đầu trên vai của hẩn. Cảm giác an tâm bao trùm tất cả, một lòng nặng trĩu mới thật sự rơi xuống.

"Tiệc đây năm còn tổ chức sao?"

Không biết rõ qua bao lâu, Tự Cẩm mới hỏi, vấn đề này rất trọng yếu. Quan hệ đến vị trí sủng phi của nàng có chắc chắn hay không, có quyền lợi gì trong hậu cung này. Trải qua chuyện lần này, Tự Cẩm hiểu ra được một đạo lý. An phận chỉ giữ được khi người còn chưa thành công. Một khi

người đã đến bên cạnh hoàng đế, ở vị trí chạm tay có thể bóng mà còn muốn bảo trì an phận, vậy thì chuyện lần này chính là một bài học.

"Nàng có ý kiến gì?" Tiêu Kỳ nhìn trong ánh mắt Tự Cẩm lóe lên hào quang, liền biết nhất định nàng lại đang suy nghĩ mưu ma chước quỷ gì rồi.

"Đương nhiên, thiếp phải có ý tưởng." Tự Cẩm cười ngay không sợ chết đứng nói, "Thiếp không giết người, cũng không lừa dối Hoàng thượng, bị người khác gọi cho hai chậu nước bẩn, cũng phải cho thiếp xả giận chứ."

Rõ ràng sự tình còn chưa điều tra rõ ràng, có thể gọn gàng linh hoạt nói chuyện trả thù người trước mặt hẵn như thế, Tiêu Kỳ thật sự cảm thấy đầu lớn như cái đầu. tự tin, tự đại, kiêu ngạo thế này, cũng thật là không có ai.

"... Nàng muốn làm gì?"

"Hoàng hậu nương nương cấm túc thiếp, thiếp không thể ra Hợp Nghi Điện, cho nên nếu tổ chức tiệc đầy năm ở Phượng Hoàn Cung thì thiếp không có cách nào tham gia." Tự Cẩm bắt đầu giả trang đáng thương, "Chuyện quan trọng đầu tiên của con trai thiếp, người nghĩ rằng thiếp vắng mặt thì được sao?"

"..." Hình như là không tốt.

"Còn có, nhiều người muốn coi thiếp là trò cười như vậy, thiếp không thể để cho các nàng như ý. Nghĩ muốn tranh Hoàng thượng với thiếp, để các nàng xuân thu đại mộng đi thôi."

"..." Ở trước mặt hãn bá đạo lớn lối như thế, thật sự được không đây? Hình tượng mất hết đầu rồi!

"Thiếp đột nhiên cảm giác được, là một sủng phi trong mắt người khác, mấy năm nay hình như thiếp quá vô danh. Cho nên khi người ta hại thiếp cũng không bị chút áp lực nào. Sau khi kiểm điểm bản thân, thiếp cho rằng

thiếp phải tích cực sửa chữa sai lầm, nghiêm khắc uốn nắn tư tưởng, thuận theo tư tưởng xã hội, làm một sủng phi đạt tiêu chuẩn hoàn mỹ."

"..." Rốt cuộc nàng muốn làm cái gì?

"Cho nên, tiệc đầy năm cử hành ở Hợp Nghi Điện, người thấy sao ạ?"

"..." Cuồng bạo lớn lối như thế, là uống nhầm thuốc, hay là muốn đẩy hẳn vào vị trí hôn quân đây.

Người không thể đi ra ngoài, cho nên bắt tất cả mọi người đến Hợp Nghi Điện!

Tiêu Kỳ ngửa đầu nhìn trời, hình như làm cho nàng xả giận cũng không phải là đại sự gì.

Nàng quả thực bị oan ức trong chuyện Đậu Phương Nghi. Hẳn vẫn hiểu tính tình nàng, không cần nói giết người, đánh người còn không hạ được quyết tâm mà.

Tần Tự Xuyên... Nàng nói nàng đã quên hẳn ta, tổng kết biểu hiện mấy năm nay của nàng, khả năng có lẽ không phải là giả.

Điều Tiêu Kỳ rối rắm nhất chính là mình dễ dàng buông tha chuyện này như vậy, có phải là quá dễ nói chuyện hay không?

Tự Cẩm xem Tiêu Kỳ nhíu lại lông mày suy tư, bèn túm ống tay áo hẳn lắc la lắc lự, giống y như bao lần buồn chán trước đây, chỉ cần tay áo này nàng cũng có thể thoải mái vui vẻ chơi nửa ngày.

Suy nghĩ của Tiêu Kỳ bay đi, tới lúc chuyển về thì thấy Tự Cẩm dựa vào hẳn, kéo qua kéo lại tay áo. Những hình ảnh trước đây ở cùng nàng cùng với hình ảnh này, dưới ánh trắng lồng ghép vào nhau trong đầu hẳn, quy về một chỗ.

Kỳ thật hẳn cũng không dành được cho nàng bao nhiêu thời gian làm bạn, phần lớn thời gian lúc hẳn trở lại chỉ là dùng bữa, sau đó rời đi. Tới lúc trở về, có lẽ nàng đợi không được đã ngủ, còn không thì cũng cố gắng nhìn hẳn một cái mới đi ngủ. Đợi đến buổi sáng nàng còn chưa tỉnh thì mình đã phải đi rồi.

Rất nhiều khi, mặc dù hai người ngày ngày ở cùng một chỗ, nhưng có lẽ một ngày nói không được mười câu. Chỉ có như vậy, có thể nhìn thấy hẳn, nàng đều có thể vui vẻ như nhật được vàng vậy.

Còn nhớ có một lần, hẳn đã từng hỏi nàng chờ đợi như thế có khổ cực hay không, nàng chỉ trả lời một câu, làm bạn là lời tỏ tình bền vững nhất.

Khi đó hẳn cho là nàng đang tự nói với chính mình. Nhưng bây giờ hồi tưởng lại, lại bừng tỉnh hiểu ra. Rốt cuộc bản thân mình đến đi vội vàng, không coi là làm bạn chung đụng, nàng cũng có thể tích góp từng tí đặt vào trái tim, từng chút từng chút tích lũy thành núi, không phải nàng muốn ... tỏ tình chứ?

Bất giác trong lòng cảm thấy một ngọn lửa hùng hực xao động trào lên từ sâu trong đáy lòng, khom lưng bế Tự Cẩm lên, sải bước đi vào nội điện.

Kiếp này nếu như có một người như vậy, đem tất cả những hành động buồn tẻ không thú vị của người hóa thành những ngôn ngữ đẹp nhất an ủi người, vậy người còn có lý do gì hoài nghi tấm lòng của nàng chứ?

Màn trướng rơi xuống, ngăn cản toàn bộ ánh nến sáng ở bên ngoài. Tình cảm mãnh liệt bị áp chế ở sâu trong đáy lòng trào lên mãnh liệt.

Tự Cẩm bị nhiệt tình bất ngờ của Tiêu Kỳ cuốn vào, giống như đưa người vào trong cuồng phong bạo vũ, theo những cử động điên cuồng của hẳn phập phồng phập phồng. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, nghe hẳn thì thầm gì đó bên tai nàng, nhưng nàng thật sự không có tinh lực nghe hiểu được. Nhưng, hẳn đã chịu sủng hạnh mình thì hẳn là mọi việc đã ổn thỏa rồi.

Vì vậy, ngủ cực kỳ an tâm.

Tiếng thở đều đều vang khê bên tai, dưới ánh nển mơ màng, Tiêu Kỳ nhìn gương mặt say ngủ của Tự Cẩm, nghiêng người đắp chăn nằm đó. Trong màn còn hương tình nồng đậm, hắn nghĩ tới cứ như vậy đi, mặc dù không cam lòng, nhưng những năm tháng hắn chưa xuất hiện qua, nam nhân từng tồn tại trong sinh mệnh của nàng, bây giờ như nàng đã nói không trọng yếu, vậy thì... không quan trọng nữa.

Tần Tự Xuyên... trước khi ngủ Tiêu Kỳ oán hận nghĩ, chúng ta chờ xem.

Nếu trực tiếp xử trí Tần Tự Xuyên, thứ nhất hắn không phải là người mang tư thù, thứ hai người này là nhân tài trụ cột, thứ ba so với việc xử trí hắn ta đã từng tồn tại trong sinh mệnh Tự Cẩm, hắn thà rằng bắt Tần Tự Xuyên cả đời bán mệnh cho hắn.

Nghĩ như vậy liền thoải mái nhiều.

Sau đó ban hôn cho hắn ta, hình như không tệ nhỉ.

Tiêu Kỳ ngủ lại Hợp Nghi Điện, ngày hôm sau đám người Khương cô cô Vân Thường Trần Đức An cười đến nỗi trên mặt cũng có thể nhéo ra nước. Trải qua chuyện này, Khương cô cô càng hiểu rõ địa vị của Hi Phi nương nương trong lòng hoàng thượng.

Nếu người khác gặp phải chuyện này, ai mà không chịu tội lột da, mà vậy cũng chưa thể coi như đã xong.

Nhưng chủ tử chỉ bằng mấy tờ thực đơn đồ ăn, sau đó Hoàng thượng đến một lần, liền giữ người lại, còn đem sự tình giải quyết gọn gàng. Thủ đoạn này thật khiến người ta sợ hãi bội phục.

Trong Hợp Nghi Điện vui sướng, người người đi đường dưới lòng bàn chân đều mang gió.

Cùng lúc đó, Hoàng hậu nương nương bên trong Phượng Hoàn Cung nhận được ý chỉ của hoàng thượng, tiệc đầy năm thay đổi, cử hành ở Hợp Nghi Điện.

Tin tức này còn chưa loan báo lục cung, hoàng hậu ngồi ở đó, Đồng cô cô đứng bên cạnh cũng nhất thời không hồi phục tinh thần.

Tiệc đầy năm cử hành ở Hợp Nghi Điện?

Không nói đây là Hi Phi nương nương lại chuyển nguy thành an, còn hung hăng phản kích, tát một cú trời giáng vào những kẻ toan tính hãm hại nàng.

Đồng cô cô ở trong cung nhiều năm như thế, đã thấy qua bao nhiêu tình huống, cả những bí mật tranh thủ tình cảm cũng nghe thấy. Chuyện lên voi xuống chó cũng rất thường gặp, nhưng giống như Hi Phi trong thời gian ngắn như vậy có thể thay đổi càn khôn, là lần đầu tiên bà ta gặp.

"Nương nương, chuyện này..."

Hoàng hậu phát phát tay, "Dựa theo ý chỉ hoàng thượng truyền đạt xuống, tiệc trung thu vẫn tổ chức ở Phượng Hoàn Cung. Hi Phi còn đang bị cấm túc đương nhiên không thể tham gia. Tiệc đầy năm của Đại hoàng tử, dựa theo cung quy tổ chức ở cung mẹ đẻ cũng không trái lệ. Truyền ý chỉ đến Nội Đình Phủ, tất cả công việc có liên quan đến tiệc đầy năm của Đại hoàng tử đều đưa đến Hi Phi xem qua, từ nàng ta định đoạt là được." Nói đến đây, trên mặt hoàng hậu lại nở nụ cười khéo léo, "Chiêu này của Hi Phi đi rất hay, chiêu trước kia cũng không tồi, mấy năm ở trong cung cuối cùng cũng đã tiến bộ."

Đồng cô cô biết ý của hoàng hậu, chiêu trước kia là Hi Phi trong lúc nguy khốn lại còn có thể công kích Kiều Tiểu Nghi đầu tiên, thành công ngăn chặn tình thế thái hậu nâng đỡ Kiều Tiểu Nghi. Còn chiêu tổ chức tiệc

đầy năm ở Hợp Nghi Điện, không khác gì biểu lộ thủ đoạn của sủng phi, uy nghi của Hi phi đối với tất cả mọi người trong cung.

Tính cách Hoàng thượng như vậy, lại sủng ái Hi Phi như thế. Bất kể là Đậu Phương Nghi chết, hay người gọi là thanh mai trúc mã kia, thế nhưng không những không ảnh hưởng chút xíu nào đến Hi Phi, còn có thể làm cho nàng lật ngược thế cờ, lại có khí thế sủng ái hơn so với ngày xưa.

Về đạo lý, tiệc đầy năm của Đại hoàng tử phải tổ chức ở Phụng Hoàng Cung.

Hi Phi: ...

Trong lòng Đồng cô cô thở dài, chỉ ngóng trông nàng ta là người có lương tâm, tương lai không nên quên ân đức của nương nương.

Quả nhiên, sau khi Đồng cô cô báo tin xuống, tiệc đầy năm của Đại hoàng tử tổ chức ở Hợp Nghi Điện, vẻ mặt mọi người đều tựa như bị sét đánh.

Đây là biểu đạt cái gì?

Đây là tín hiệu báo Hi Phi bình yên vô sự.

Ngay sau đó là truyền ra tin tức Hoàng thượng ngủ lại Hợp Nghi Điện, ngay cả thái hậu cũng phát ra trầm mặc kỳ dị.

Kiều Linh Di ngồi ở trước cửa sổ, trong đầu nghĩ tới lời cô cô nói, lần đầu tiên cảm giác được mờ mịt.

Hi Phi, giống như là một đỉnh núi nhìn không thấu rõ, mặc cho nàng ta leo cở nào cũng vĩnh viễn không tới đỉnh.

Nàng ta phải làm thế nào mới tốt đây?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 312: Người Mới (1)

Editor: Hương Cỏ

Chuyện điều tra cái chết của Đậu Phương Nghi vẫn đang tiến hành, Hi Phi vẫn bị cấm túc ở Hợp Nghi Điện như cũ. Nhưng sau khi có ý chỉ của Hoàng đế về việc tổ chức tiệc đầy năm của Đại hoàng tử ở Hợp Nghi Điện, thì coi như việc Hi Phi bị cấm túc đã sớm hữu danh vô thực.

Chưa thấy qua phi tử bị cấm túc còn có thể làm đến mức này.

Tự Cẩm đang trong giai đoạn cấm túc, đương nhiên không thể đi ra ngoài. Nhưng động tĩnh trong cung lại thông qua Khương cô cô, Vân Thường và Trần Đức An biết rõ ràng rành mạch. Một viên đá làm gợn ngàn tầng sóng, kết quả này không khiến Tự Cẩm bất ngờ một chút nào, dù sao đây cũng là kết quả nàng đã cố gắng hết sức mà đạt được.

Hơn nữa, trải qua chuyện lần này, mặc dù Tự Cẩm vẫn chưa nhận được hứa hẹn từ chính miệng Tiêu Kỳ, nhưng hẳn có thể bỏ qua chuyện như vậy, kỳ thật nàng cũng có thể cảm nhận được sự kiêu ngạo cô độc của Tiêu Kỳ.

Có vài người chính là kiêu ngạo như vậy, thà chết cũng không chịu để người ta nhìn ra hấn cúi đầu.

Từ khi Nội Đình Phủ nhận được ý chỉ, liền bắt đầu bận rộn chuẩn bị công việc, trình tất cả chương trình tổ thức tiệc tròn tuổi của Đại hoàng tử đưa tới Hợp Nghi Điện. Tự Cẩm cũng không ra mặt tiếp kiến, chỉ để cho Khương cô cô ra mặt nhận lấy. Bây giờ Tự Cẩm cũng suy nghĩ cẩn thận, ở địa vị nàng bây giờ, nếu như lại cư xử như trước đây, đối với người nào

cũng bày vẻ mặt tươi tắn, hòa ái thì không chỉ không làm người khác kính trọng, ngược lại họ sẽ cho rằng bởi vì người không có gia tộc chống đỡ, cho nên mới phải hèn mọn như vậy, gặp ai cũng phải hoà nhã nhún nhường.

Bọn họ cười với người, nhưng trong lòng chưa chắc đã để mắt đến người.

Trước đây Tự Cẩm vẫn nghĩ mình mang tư tưởng bình đẳng. Nhưng trải qua nhiều chuyện như thế, nếu còn mua dây buộc mình, chết cũng không oan uổng.

Ở thời đại này, ở hậu cung này, thân thiện sẽ không khiến người khác kính sợ người. Mặc dù bọn họ sẽ nói người không tệ, nhưng không có lực chấn nhiếp. Bọn họ sẽ không coi người ra gì. Nếu bọn họ e sợ người thì khi dự tính hãm hại người, không thể nào không có bản khoán người này có thể dễ dàng vu hãm vậy sao?

Chuyện của Đậu Phương Nghi, sở dĩ có thể thuận lợi chụp trên đầu nàng như vậy, cũng có liên quan đến xử sự hàng ngày của Tự Cẩm. Nếu là người khác, không cần nói Hoàng hậu và Quý phi, ngay cả mấy người Hiền phi, bọn họ cũng không dám làm vậy.

Khương cô cô nhận được chương trình do Nội Đình Phủ đưa tới, hai tay nhất mực cung kính trình lên, đứng bên cạnh nói: "Thỉnh nương nương xem qua."

Lúc ấy Tự Cẩm mới nhận, mở ra chương trình nhìn nhìn, đồ ăn, thức uống, bố trí đại diện, ca múa biểu diễn, mỗi hạng mục đều được viết rõ ràng rành mạch. Chỉ riêng nói thức ăn trên yến tiệc, đây cũng không phải là chuyện đơn giản.

Nhà ai bày yến tiệc, thức ăn là quan trọng nhất. Từ chỗ này có thể nhìn ra trình độ nghiêm túc của yến tiệc, cùng với địa vị biểu lộ rõ ràng.

Chính là đơn giản như vậy.

"Bốn món khô, bốn món tươi, bốn món mặn, bốn món rau, bốn món canh. Mười tám món điểm tâm, hai mươi món ăn đủ loại. Tất cả đều là đồ tươi mới nhất. Ngự thiện phòng đưa thực đơn sang Nội Đình Phủ trước, Nội Đình Phủ lại sửa chữa mấy lần, cuối cùng mới đưa đến chỗ nương nương xét duyệt." Khương cô cô lú lười, quy mô thế này còn hơn năm ngoái. Nhìn mấy lão già xảo quyệt bên Nội Đình Phủ xem, trải qua những chuyện này cũng đã thấy rõ ràng địa vị của chủ tử trong lòng hoàng thượng, đây là mượn tiệc tròn tuổi để nịnh nọt đây.

Khương cô cô thở phào nhẹ nhõm, Nội Đình Phủ chính là hướng gió trong cung. Chương trình yến tiệc này sẽ truyền khắp hậu cung rất nhanh. Đến ngày yến tiệc, Đại hoàng tử đương nhiên sẽ được vạn người chú ý.

Chương trình yến tiệc thế này, yến tiệc tròn tuổi của Ngọc Trân công chúa lúc trước tuyệt đối không sánh kịp. Mặc dù yến tiệc của công chúa và hoàng tử cũng vốn đã có cấp bậc khác nhau. Nhưng kỳ thật chuyện này cũng chỉ là một câu nói của Hoàng thượng. Muốn xem Hoàng thượng có nguyện ý cho thể diện này hay không. Nếu như Hoàng thượng cố ý chèn ép chủ tử, thực đơn này tất nhiên không sẽ thông qua. Nếu như thông qua, sẽ đại biểu cho mọi người hiểu được địa vị của Đại hoàng tử trong lòng hoàng thượng.

Trong cung này, rất nhiều chuyện đều từ một việc mà nhìn ra người nào được sủng ái hay không.

Tự Cẩm không không hiểu rõ lắm, đưa mắt sang Khương cô cô. Qua lời giải thích của Khương cô cô, Tự Cẩm mới biết nội tình trong đó. Mặc dù biết trong một yến hội có chứa huyền cơ, nhưng cũng không có nghĩ tới ý tứ lại nhiều thế này, lập tức bưng tỉnh.

Đợi đến khi Tiêu Kỳ hạ triều trở về, Tự Cẩm liền đưa thực đơn tiệc cho hắn xem.

Tiêu Kỳ thay quần áo ngồi xuống, cầm lấy thực đơn liếc mắt nhìn, sau đó liền nhìn về phía Tự Cẩm, ngón tay chỉ chỉ vào thực đơn, "Mấy kẻ này cũng thông minh."

Tự Cẩm liền biết Tiêu Kỳ đã hiểu những mờ ám bên trong, trắng mắt lườm hắn một cái, sau đó cười mỉm hỏi: "VẬY Hoàng thượng có đồng ý không?"

"Thực đơn đưa đến chỗ nàng rồi, nàng tự mình làm chủ là được." Tiêu Kỳ cười.

Tự Cẩm cười ha ha, nàng cũng không phải không nhận ra Nội Đình Phủ không thật sự đưa cho nàng xem. Mấy kẻ này rất xảo quyết. Không dám thăm dò rõ ràng ý tứ của Hoàng thượng liền đưa tới chỗ nàng. Kỳ thật thăm dò như vậy, vấn đề chính vẫn là muốn biết sủng phi như mình rốt cục có còn được sủng ái hay không. Dù sao tiệc tròn tuổi của Đại hoàng tử tổ chức ở Hợp Nghi Điện, cũng có thể nói thành Hoàng thượng ban vinh quang cho Đại hoàng tử, cho nên mẫu phi như nàng chỉ là dính hào quang mà thôi.

Thấy Tự Cẩm liếc mắt không che giấu, Tiêu Kỳ nghiêm trang gật gật đầu, "Miễn cưỡng cũng được, cứ như vậy quyết định đi."

Tự Cẩm lập tức liền gọi Khương cô cô đến, ngay trước mặt Tiêu Kỳ nói: "Người đem thực đơn này tự mình đưa sang Nội Đình Phủ, nói Hoàng thượng đã xem qua nói là miễn cưỡng cũng được, cứ theo đó mà chuẩn bị đi."

Khương cô cô tươi cười, nhận thực đơn quỳ gối hành lễ, "Dạ, nô tỳ đi ngay."

Tự Cầm gật gật đầu, Khương cô cô này mới lui ra ngoài, trước khi trước khi đi ra lặng lẽ nghiêng mắt quan sát Hoàng thượng một cái. Chỉ thấy vẻ mặt hân mang nụ cười bình thản, ánh mắt nhìn nương nương mang theo vài phần sùng ái, không dám nhìn nhiều, bước nhanh lui ra ngoài. Mãi cho đến khi ra cửa điện, Khương cô cô mới thở phào nhẹ nhõm, cho đến giờ phút này cả trái tim mới chân chân chính chính yên tâm.

Khương cô cô tự mình đi Nội Đình Phủ, nhận được hoan nghênh nhiệt liệt, đợi đến sau khi Khương cô cô truyền lời xong, trên mặt vài vị quan sự Nội Đình Phủ biểu lộ thở phào. Khương cô cô vừa nhìn nét mặt mấy người này thì biết mình đã không đoán sai. Quả nhiên mấy kẻ này mượn thực đơn thăm dò.

Bây giờ nhìn thì đã biết kết quả, Khương cô cô tỏ ra không biết gì hết, vừa cười vừa nói: "Vậy làm phiền mấy vị đại nhân. Tiệc tròn tuổi của Đại hoàng tử đều nhờ các vị."

"Không dám không dám, có thể vì Đại hoàng tử xuất lực này là vinh hạnh của bọn thuộc hạ."

Khương cô cô hơi khom mình, rồi đứng dậy cáo biệt, thoải mái đi thẳng về Hợp Nghi Điện.

Đợi đến khi Nội Đình Phủ "Lặng lẽ" đem thực đơn bữa tiệc truyền ra tiếng gió, yến hội trung thu cũng đã cận kề. Hi Phi nhất định không thể tham gia yến hội, đây cũng là cơ hội lộ diện trước mặt hoàng thượng. Do đó tất cả mọi người rất dụng tâm chuẩn bị. Dù sao không có Hi Phi chướng mắt, Hoàng thượng cũng có thể nhìn tới người khác. Năm trước cũng chuẩn bị bao lâu trước yến tiệc trung thu, vậy mà Hi Phi lại sinh hoàng tử khiến toàn bộ bị đảo lộn.

Tiệc Trung thu, mặc dù Tự Cầm không thể tham gia yến hội trong cung nhưng Hợp Nghi Điện vẫn chuẩn bị đầy đủ. Cố ý sai Nhạc Trường Tín làm

các loại bánh trung thu, hơn nữa Tự Cầm còn cố ý vẽ vài hình thù đa dạng. Sau khi giao tới tay Nhạc Trường Tín thì lại đưa sang Nội Đình Phủ làm khuôn mẫu.

Tự Cầm lấy một bánh trung thu nhân trứng muối cho Dục Thánh ăn, tiểu tử lại nằm trong tay nghiền nát, chỉ nhặt lòng đỏ trứng bên trong ăn, không thích ăn vỏ bánh bọc bên ngoài, tất cả bánh đều nghiền nát không còn hình dáng, đưa lên mặt mẫu phi.

Tự Cầm nhìn món ăn đặc trưng của trung thu, mặc dù nàng cũng không thích ăn vỏ bánh nhưng ở trước mặt con trai vẫn rất vui vẻ ăn. Dục Thánh liền cao hứng vỗ tay. Tự Cầm dùng hết sức bế con trai lên. Đạo này tiểu tử ăn nhiều, thân thể càng ngày càng nặng. Bế lên cũng phải cố hết sức.

Nhưng làm mẹ, cho dù con trai có nặng tới đâu cũng có sức để bế con.

Khoảng cách từ Hợp Nghi Điện đến Phượng Hoàn Cung mặc dù không xa nhưng cũng không gần lắm. Do đó cũng không nghe được những ồn ào náo nhiệt trong Phượng Hoàn Cung, chỉ có tiếng nhạc văng vẳng truyền đến. Tự Cầm sai người phân chia hết bánh trung thu, rượu ngon cho cung nhân trong Hợp Nghi Điện, để đêm nay bọn họ có thể vui vẻ một hồi, chỉ cần hoàn thành hết việc là được.

Đợi đến sau trung thu, mấy người này còn có thể luân phiên gặp người nhà một lần, đây chính là đại hỷ sự. Do đó mấy ngày nay mọi người hầu đều tận tâm tận lực.

Kim Chức Ngọc Tú đem bàn gỗ tử đàn chạm trổ hình tròn bày trong sân, trên mặt bàn đặt rượu và thức ăn, rượu hoa quế, bánh trắng tròn, giăng đèn kết hoa đầy viện. Không khí của lễ hội đầy ắp trong sân.

Tự Cầm sai người trải một tấm nệm thật dày trên mặt đất, Dục Thánh lăn lội chơi đùa trên đó. Giày cũng tuột hết ra, chỉ mang vớ vịn bàn đi một

vòng. Bây giờ bé đã có thể đi mấy bước mà không ngã, bước đi càng ngày càng vững vàng.

Tự Cẩm nhấp nhẹ một ngụm rượu, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, không biết lúc này Phượng Hoàn Cung náo nhiệt cỡ nào. Chắc hẳn những mỹ nhân xuất chúng kia, ai nấy đều muốn bày ra những phong thái tuyệt mỹ nhất trước mặt Tiêu Kỳ.

Có thái hậu trấn giữ, vậy khẳng định Kiều Linh Di cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này, Tự Cẩm nghĩ tới cũng có chút không thoải mái. Nhưng vào ngày như thế này, Tiêu Kỳ cũng không thể không nể mặt thái hậu hoàng hậu mà chạy đến nơi đây với nàng. Chỉ có thể đợi đến tan yến hội, Tiêu Kỳ không bị mỹ nhân câu đi mới có thể trở về.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 313: Người Mới (Phần Cuối)

Mà lúc đó, trong Phượng Hoàn Cung quả thực náo nhiệt. Quý phi dẫn theo mọi người thay nhau tiến lên mời rượu Hoàng thượng. Ngày vui thế này, những lời chúc tụng vui mừng vang không dứt bên tai, ngay cả Tiêu Kỳ cũng không thể nghiêm mặt từ chối mọi người được.

Quốc gia hưng thịnh, hậu cung hài hòa, một bức tranh đẹp phồn hoa thịnh thế, đương nhiên Tiêu Kỳ không thể mất hứng, nhẫn nại nhận rượu mời của mọi người, hẳn cũng phải giữ thể diện cho người khác.

Cả điện mỹ nhân như hoa, ánh đèn cung đình sáng ngời, tựa như một bức tranh tuyệt mỹ. Tiêu Kỳ ngồi ở trên, bên cạnh thái hậu, bên kia hoàng hậu ngồi ở vị trí thấp hơn một chút, phía dưới hoàng hậu là đám người quý phi. Bên cạnh Thái hậu vẫn là Kiều Linh Di làm bạn một bên. Hôm nay Kiều Linh Di giữa đám mỹ nhân y phục rực rỡ, nàng ta mặc một chiếc váy màu nhã nhặn, lại có phong cách đặc biệt thanh nhã.

Tay ngọc cầm rượu ngọc, ngọc đai chít eo thon, búi tóc đen lộng lẫy, trâm cài tỏa sáng. Kiều Linh Di lả lướt đi đến trước mặt Tiêu Kỳ, mắt như thu thủy, khóe môi ngậm cười, nheo mắt nhìn Tiêu Kỳ, "Biểu ca, hôm nay là ngày tốt lành, để muội mời ca một ly rượu, được không?"

Ánh mắt Tiêu Kỳ lại rơi trên người Kiều Linh Di. Hôm nay nàng ta lại giống như ngày xưa, giảm bớt đi những hào quang khiến người khác khó chịu, dáng vẻ này lại giống với hình bóng xưa trong trí nhớ.

"Được." Tiêu Kỳ trả lời, thể diện này phải cho. Trong đại điện này nàng ta không phải là duy nhất, cũng sẽ không là người cuối cùng, không cần

thiết làm cho khó coi.

Kiều Linh Di liền cười, nâng bình rót rượu, khẽ nói: "Lần trước rót rượu cho biểu ca đã là chuyện của mấy năm. Lần đó muội không biết rõ nặng nhẹ, rót cho biểu ca một chén đầy tràn. Kết quả làm hại biểu ca say một ngày một đêm, vì thế cô cô đã trách mắng muội rất nhiều."

Nhắc tới chuyện cũ trước kia, những ký ức kia lại được khơi dậy, xóa đi bụi bặm, lại dần dần lộ ra rõ ràng.

Tiêu Kỳ bình thần gạt đầu, vẻ mặt nhu hòa, "Khi đó niên thiếu, cũng không biết một ly rượu đó lại lợi hại như vậy."

"Đúng vậy, kể từ sau đó, cô cô cũng không cho muội đụng vào rượu." Kiều Linh Di thu tay lại, chung rượu nhỏ tỏa ra hương rượu nồng nàn, "Chỉ một chén nhỏ này, là tâm ý của muội, mong ước biểu ca nhất thống giang sơn, phòng thủ kiên cố, lúc nào cũng vui vẻ, hạnh phúc."

Tiêu Kỳ bưng ly rượu lên tay dừng một chút, trong đầu nhớ tới một năm kia, sau khi Kiều Linh Di thấy hấn bị những hoàng tử khác bắt nạt liền cắn răng từng nói, "Chung quy sẽ một ngày, biểu ca nhất định sẽ nhất thống giang sơn, mấy kẻ này sẽ không thể bắt nạt ca nữa." Nhìn Kiều Linh Di, nụ cười trên mặt Tiêu Kỳ hơi ngưng lại, định nói gì đó nhưng cuối cùng lại nuốt trở vào, chỉ nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Người khác tới mời rượu, Tiêu Kỳ cũng chỉ khẽ nhấp một cái mà thôi. Chỉ có hoàng hậu và quý phi có vinh hạnh đặc biệt uống một hơi cạn sạch, bây giờ lại thêm một người là Kiều Linh Di. Ánh mắt của mọi người không khỏi nhìn quanh một vòng.

Kiều Linh Di thấy đủ liền thu, chiếm được một chút hảo cảm cũng không dám được voi đòi tiên như trước kia, nhẹ nhàng phúc thân thi lễ một cái, rồi không chút do dự xoay người về bên cạnh hầu hạ Thái hậu.

Tiêu Kỳ ngưng mắt nhìn theo bóng lưng Kiều Linh Di, thật lâu mới thu hồi ánh mắt. Mà ánh mắt này, thu vào mắt mọi người đã có cảm nhận khác nhau. Lẽ nào tối nay sẽ để Kiều Tiểu Nghi chiếm thượng phong sao?

Ai nấy đều không nhịn được suy nghĩ, mặc dù Hi Phi phục sủng, nhưng vụ án Đậu Phương Nghi chết còn chưa có kết luận, Hi Phi liền không thoát khỏi hiềm nghi. Tiệc tròn tuổi của Đại hoàng tử tổ chức ở Hợp Nghi Điện, khó tránh không phải là Hoàng thượng yêu thương Đại hoàng tử mà ban vinh quang. Nếu là như vậy, chỉ sợ địa vị Hi Phi đã không còn vững chắc như lúc trước. Vị Kiều Tiểu Nghi này thật sự là biết tìm cơ hội. Hơn nữa nàng ta cũng không hành xử như trước đây, nhờ vậy lại rõ ràng được Hoàng thượng chú ý.

Kiều Linh Di trở lại chỗ mình ngồi, hình như cũng không phát giác ánh mắt của mọi người, vẻ mặt cười dịu dàng, phong thái cũng không có bất kỳ khác thường gì ngồi đó. Nhân dịp không ai chú ý, nàng ta lặng lẽ lấy khăn lau sạch sẽ mồ hôi thấm ướt lòng bàn tay. Không phải nàng ta không khẩn trương, may mắn là mọi việc thuận lợi hơn so với tưởng tượng của nàng ta.

Xem ra trước kia mình quả thật quá nóng lòng nên mới khiến biểu ca không vui. Chuyện Kiều gia chính là nhược điểm của nàng ta. Sau kinh nghiệm xương máu này, nàng ta cũng không dám ngu xuẩn như vậy nữa. Mặc dù thái hậu kêu nàng ta đề ra yêu cầu với biểu ca, nhưng vào thời điểm vị trí chưa vững chắc bây giờ, nàng ta sẽ không để cô cô tùy ý bài bố nữa.

Lần này Hi Phi té ngã là cơ hội ngàn năm một thuở. Cho dù có thể xoay chuyển tình thế nhưng là ít nhất ở trong lòng biểu ca cũng đã gieo xuống một mầm tai họa. Cho nên, không thể sốt ruột, nàng ta muốn từng bước từng bước lấy lại tình cảm và sự tín nhiệm của biểu ca.

Cô cô nói đúng, trước đây nàng ta quá nóng vội, bị Hi Phi thịnh sủng làm kích thích mất phương hướng.

Nhìn xem, chỉ cần nàng ta có thể bình tĩnh, kỳ thật biểu ca cũng sẽ không tuyệt tình đối với nàng ta. Cuối cùng, nàng ta và biểu ca tranh chấp đều vì lý do Kiều gia, chỉ cần nàng ta có thể hạ quyết tâm, không hỏi chuyện nhà mẹ đẻ nữa.

Giống như Hi Phi vậy.

Kiều Linh Di hơi cúi đầu xuống, không được nóng nảy, ngày còn dài mà.

"Hoàng thượng, trong cung mới có hai đứa bé, hoàng tử vẫn quá ít ỏi. Con cũng cần phải quan tâm đến các phi tần mới tiến cung khác, sinh thêm nhiều con cháu cho hoàng gia, để Ngọc Trân và Dục Thánh có thêm vài đệ đệ muội muội mới được. Hậu cung lớn thế này, phải nhiều trẻ con mới náo nhiệt, con nói có đúng hay không?" Thái hậu uống ba lượt rượu, lúc này mới nhìn Tiêu Kỳ chậm rãi nói. Lần này bà cũng không đẩy Kiều Linh Di ra, mà nhắc tới những tú nữ mới tiến cung.

Vẻ mặt Hoàng hậu hơi đổi những vẫn mang vẻ nhu hòa tươi cười lắng nghe. Một bên Quý phi nhìn thái hậu một cái, trong lòng tự cân nhắc liên phụ họa lời thái hậu, nhẹ nhàng cười một tiếng nói: "Thái hậu nương nương nói đúng lắm, các muội muội mới tiến cung, Lý Tài Tử ngâm trà rất ngon, Vương Tài Tử vẽ tranh rất đẹp, Tô Mỹ Nhân vòng eo mềm mại thông thạo ca múa, Sở Quý Nhân đánh đàn rất hay, Bành Nương Tử một bụng thi thư, ngâm thơ làm phú cũng vô cùng giỏi. Hoàng thượng cung vụ bận rộn, có thời gian cũng nên để các vị muội muội thi triển tài nghệ, vì người tiêu trừ mệt mỏi mới được. Vậy mới không phụ ước nguyện ban đầu các nàng tiến cung."

Những người được Quý Phi nhắc tới tên, trên mặt cũng nhin không được mang theo niềm vui sướng. Phải biết các nàng tiến cung đã lâu như thế, không cần nói thị tẩm, ngay cả muốn gặp mặt Hoàng thượng cũng rất không dễ dàng. Bây giờ có lời thái hậu và quý phi nói, Hoàng thượng có thể nghe lọt vài phần chăng?

Trong đại điện mặc dù ca múa vẫn náo nhiệt như cũ, nhưng tâm trạng của mọi người thì đã thay đổi long trời lở đất.

Tiêu Kỳ đầu tiên là liếc mắt sang nhìn thái hậu, vừa cười vừa nói: "Thái hậu nói rất đúng, trẫm cũng muốn sinh thêm đệ muội cho Ngọc Trân và Dục Thánh, trong cung có nhiều trẻ con thì sẽ náo nhiệt vui vẻ hơn."

Thái hậu rất hài lòng với thái độ của hoàng đế, nhẹ nhàng gật đầu, "Hoàng thượng nghĩ như vậy đúng lắm, con nối dòng là trọng, là đại sự nên làm."

Tiêu Kỳ cười, theo lời hoàng đế nói, không khí trong đại điện lập tức trở nên nóng bỏng.

Tiêu Kỳ như thể bưng bình tĩnh, từng ánh mắt tỏa hào quang nóng bỏng như có như không rơi trên người hân khiến hân cảm thấy không vui. Khẽ nhấp một ngụm rượu, lúc này mới quay đầu sang nhìn quý phi, vừa cười vừa nói từng câu từng chữ: "Trẫm cũng không biết là Quý phi lại thân thiết với các phi tần mới tiến cung như thế, xem ra nàng đã khác trước đây rất nhiều."

Trong lòng Quý phi giật mình, trên mặt lại không thay đổi chút nào, tỏ vẻ xấu hổ cười một tiếng, "Trước đây thần thiếp bảo thủ, xa cách các tỷ muội. Bây giờ Ngọc Trân đang tuổi thích nô đùa, dẫn con ra ngoài dạo chơi, tiếp xúc nhiều với mọi người, mới phát hiện mình trước kia hành xử rất không đúng."

"Thật sao?" Tiêu Kỳ nhẹ giọng trả lời, mang Ngọc Trân qua lại nhiều với các cung tần khác, quý phi đang dự tính gì chứ?

Tiêu Kỳ không nói thêm gì nữa, lại nghiêng đầu sang nói chuyện với hoàng hậu. Quý phi mỉm cười nhìn nhưng trong lòng dần dần lạnh xuống, rốt cuộc Hoàng thượng có ý gì? Trong lòng hân, kỳ thật vẫn coi trọng hoàng hậu sao? Chuyện Hi Phi lần trước có hoàng hậu nỗ lực bảo vệ. Bây

giờ Hoàng thượng đã sủng ái lại Hi Phi, khó tránh khỏi sẽ không cảm thấy chuyện hoàng hậu làm rất hợp tâm ý hân.

Nhưng mình cũng cố gắng như thế để lấy lòng hoàng đế, "thân mật hòa thuận" với các cung tần mới tiến cung như thế, lẽ nào Hoàng thượng không nhìn thấy sao?

Nàng ta làm như vậy là vì cái gì? Vì sao hân lại không hiểu chứ!

Cố nén bất mãn buồn bực trong lòng, Quý phi hơi rũ mắt, khước mắt nhìn về phía Kiều Linh Di. Lần này biết học ngoan ngoãn, cũng không biết một chiêu này của cô ta có thể giữ được Hoàng thượng hay không. Ít nhất đối với nàng ta, giữa Hi Phi và Kiều Linh Di, nàng ta nhất định sẽ đứng ở bên Kiều Linh Di.

Nàng ta và thái hậu có chung lợi ích, trước mắt hai nhà cũng chưa nảy sinh xung đột, giúp đỡ hỗ trợ lẫn nhau lúc này mới là sách lược đúng đắn nhất. Ngược lại bây giờ Hoàng hậu đối chọi với người nhà, lẽ nào nàng ta cho rằng chỉ cần thuận theo ý Hoàng thượng thì có thể một đường cười đến cuối cùng sao?

Không có gia tộc chống đỡ, vị trí hoàng hậu của nàng ta cũng chẳng qua là thùng rỗng mà thôi, giống như Hi Phi vậy. Chỉ cần một thay đổi lớn, các nàng sẽ giống như lâu đài giữa không trung, biến mất không thấy gì nữa.

Quý phi thầm nghĩ, nàng ta làm không sai, Hoàng thượng sao có thể đáng tin chứ? Bên cạnh hân có nhiều nữ nhân như vậy, chỉ có gia tộc mới không vứt bỏ các nàng, vĩnh viễn bảo đảm lợi ích của các nàng.

Quý phi nhớ tới lần trước gặp mẫu thân, những lời mẫu thân nói, nàng ta cũng muốn sinh hoàng tử, nhưng Hoàng thượng không ngủ lại Trường Nhạc Cung, nàng ta sinh với ai đây? Tuy tuổi nàng ta cũng chưa lớn nhưng so với các cung tần mới tiến cung thì làm sao hấp dẫn linh lung như bọn họ.

Nếu không phải Hi Phi tiến cung lúc còn quá nhỏ thì sao có thể được hoàng đế sủng ái lâu như thế. Tuổi bây giờ của Hi Phi cũng chênh lệch không bao nhiêu với các cung tần mới tiến cung.

Vội cũng không thể được, bây giờ quý phi chỉ muốn, lần tuyển tú sau, trong nhà để ý đưa vào cung thêm một hai người mới. Đến lúc đó tuổi Hi Phi cũng đã lớn, đương nhiên sẽ không thể sánh với các cung tần mới tiến cung. Khi đó nàng ta vẫn là Quý phi như cũ, cho dù là không được sủng nhưng cũng chỉ đứng sau hoàng hậu.

Hôm nay Hi Phi không đến, hoàng thượng sẽ ngủ lại Phượng Hoàn Cung, hay là sẽ theo ý của thái hậu sủng hạnh phi tần khác?

Không thể nào vào lúc này, đối diện với cả điện mỹ nhân thế kia mà Hoàng thượng còn trở về Hợp Nghi Điện nữa!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 314: Ôm Cháu Không Ôm Con (Phần 1)

Trong Phượng Hoàn Cung đàn sáo du dương, mỹ nhân khoe sắc. Bên Hợp Nghi Điện cũng là lúc Tự Cẩm hài lòng ăn mặc nghiêm chỉnh cho con trai, nhìn một lượt từ trên xuống dưới. Quả là một soái ca nhỏ đáng yêu, đeo lên đầu mũ hình trái dưa, giao bé vào tay Khương cô cô, vừa cười vừa nói: "Đi tìm phụ hoàng con đi."

Khương cô cô bế Đại hoàng tử vững vàng vào lòng, cúi đầu nhìn Đại hoàng tử còn rất hiếu động, vừa cười vừa nói: "Đại hoàng tử nghe nói đi tìm phụ hoàng liền cực kỳ vui vẻ đó."

Tự Cẩm gật gật đầu, khẽ xoa xoa mặt con trai rồi phất phất tay nói: "Đi đi, hãy nhớ sau khi đến Phượng Hoàn Cung thì không cần nói nhiều, nói thẳng là Đại hoàng tử khóc lóc đòi gặp phụ hoàng là được rồi."

Khương cô cô cười gật gật đầu, mang người bế Đại hoàng tử đi ra ngoài.

Tự Cẩm nhìn đoàn người ra cửa, lúc ấy mới nhếch môi cười. Ngày vui thế này, thái hậu sẽ không dễ dàng buông tha Tiêu Kỳ, nhất định sẽ đẩy hẳn đến chỗ người khác. Nếu là trước đây, Tự Cẩm sẽ không để cho con trai xuất đầu lộ diện. Nhưng đối thủ không biết xấu hổ như thế, nàng cũng chỉ có thể lấy con trai ra trấn áp quần hùng trong lúc bị cấm túc thế này. Dù con cố sủng, chuyện như vậy thì không ai hiểu rõ hơn thái hậu nương nương.

Nói cách khác, thái hậu làm như thế nào mà trở thành thái hậu chứ?

Tỷ chính là muốn dùng con trai tranh thủ tình cảm, không phục ư, ghen ư!

Hơn nữa, nàng cũng không nói dối, đích thực Dục Thánh khóc lóc muốn tìm phụ hoàng, đến bây giờ cũng không chịu ngủ còn mê mải đòi chơi, chính là đang chờ đợi gặp người đó. Tự Cẩm trở về bên trong, thay áo khoác mềm mại, tóc dài cũng thả xuống, chỉ dùng trâm ngọc bích cài lỏng lẻo. Dưới ánh đèn mặc dù không lộ lầy bằng búi tóc tinh mỹ nhưng lại có vẻ uyển chuyển hàm xúc thoanh thoát.

Nhìn canh giờ, đến khi Dục Thánh tới Phượng Hoàn Cung thì cũng là lúc yến hội gần kết thúc, rất vừa vặn.

Nói tới Khương cô cô bế Đại hoàng tử đi thẳng sang Phượng Hoàn Cung, lập tức liên kinh động toàn bộ mọi người trong đại điện. Sau khi nghe người hầu thông báo, tất cả mọi người yên tĩnh lại, ánh mắt cùng nhìn về phía cửa điện.

Giờ phút này Đại hoàng tử đến?

Trong lòng mọi người đều có cảm giác thật bất ngờ. Phải biết thời gian qua Hi Phi coi đứa con trai này giống như con mắt mình, bình thường đơn giản không mang ra ngoài. Đại hoàng tử sắp tròn tuổi, nhưng mọi người đều biết về bé rất ít.

Kiều Linh Di cũng theo ánh mắt của mọi người nhìn về phía cửa điện, ngón tay siết thật chặt. Không nghĩ tới Hi Phi tại cũng học được thủ đoạn dùng con trai tranh thủ tình cảm. Việc này có phải giải thích rõ Hi Phi cũng biết mình đã không còn nhiều quan trọng trong lòng biểu ca, cho nên mới phải dùng một chiêu này hay không.

"Mau truyền!" Hoàng hậu vừa cười vừa nói, quay đầu nói với Thái hậu: "Chắc là Hoàng tử nhớ phụ hoàng, muốn tới nhìn một chút đây."

Nụ cười trên mặt Thái hậu bình thản, nhưng cũng không nói gì.

Hoàng hậu cũng không cảm thấy bị mất mặt, lại quay đầu đi nhìn về phía cửa điện, liền nhìn thấy Khương cô cô bế Đại hoàng tử đi đến, ôm Đại hoàng tử quy củ hành lễ vấn an.

Dục Thánh mở to mắt, nhìn thấy trong đại điện nhiều người như thế, trong phút chốc sững sờ, tay ôm Khương cô cô liền nắm thật chặt. Đến lúc nhìn thấy Tiêu Kỳ ngồi phía trên, tiểu soái ca ngây ngốc lập tức nở nụ cười toe toét. Bé giãy giụa đòi Khương cô cô đặt xuống đất, từng bước từng bước đi xuyên qua đám vũ cơ ca múa đã rẽ thành hai hàng, vững vàng đi lên phía trước.

Tiêu Kỳ nhìn con trai vừa nãy vẫn còn ngơ ngác, mà nhìn thấy mình thì cười sáng lạn hơn cả ánh mặt trời, tâm trạng không thoải mái cả đêm lập tức liền mềm nhũn. Đứng dậy, nhắc chân, long hành hổ bộ đi xuống bậc thang, khom lưng bế Dục Thánh lên.

Dục Thánh bị gọi, "Phụ hoàng."

Tiêu Kỳ giơ sờ sờ đầu con trai, còn chưa thu tay lại, Dục Thánh đã ngẩng đầu lên, hôn một ngụm lên mặt hẳn.

Lúc này Hoàng hậu cũng đi xuống, đứng bên cạnh nhìn Hoàng thượng hiếm khi lúng túng như vậy, nhẹ giọng cười một tiếng, "Đại hoàng tử của chúng ta cũng tới, đến đây, để mẫu hậu bế được không?"

Dục Thánh quay đầu nhìn Hoàng hậu, mắt to chớp chớp, trong đầu óc cũng không có nhiều ấn tượng, nhưng bé nghe được hai chữ "Mẫu hậu", liền vươn cánh tay nhỏ ra.

Hoàng hậu lấy làm kinh hãi. Kỳ thực nàng ta cũng chỉ thuận miệng nói một câu, tính giải vây cho hoàng đế mà thôi. Nàng ta và Đại hoàng tử cũng không gặp qua mấy lần, đứa bé nhỏ như vậy làm sao nhớ được nàng ta.

Nhìn bé giơ cánh tay ra, hoàng hậu ngấn người, tay nắm khăn căng thẳng, rồi mới giơ tay đón bé lại, cẩn thận ôm vào trong lòng.

"Mẫu hậu." Dục Thánh ngọt ngào kêu một tiếng lộ ra răng cửa nhỏ, sau đó cũng nghiêng đầu sang, hôn một cái lên mặt hoàng hậu.

Hoàng hậu: ...

Lần đầu tiên được một đứa bé dùng cách như vậy biểu đạt thân cận, lần đầu tiên được một đứa bé gọi một tiếng "Mẫu hậu", lòng hoàng hậu vốn đã luyện cứng rắn như sắt nhiều năm trong hậu cung, cũng trở nên mềm mại trong khoảnh khắc.

Nàng ta còn nhớ ánh mắt vừa nảy của Đại hoàng tử nhìn có chút xa lạ, nhưng sau khi nghe lời nàng ta nói thì lại muốn nàng ta bế. Điều này giải thích rõ cái gì? Giải thích rõ lúc Hi Phi dạy dỗ Đại hoàng tử, nhất định không ít lần nhắc tới hai chữ này trước mặt bé.

Hoàng hậu hít một hơi thật sâu, đột nhiên cảm giác được, vài năm nay mình liên tục che chở Hi Phi cuối cùng là không uổng phí. Vừa nảy thái hậu kín đáo tạo áp lực hoàng đế, kỳ thật về chuyện tối nay Hoàng thượng đi tới chỗ nào nàng ta không có ý định nhúng tay. Dù sao nếu can thiệp thì quan hệ giữa nàng ta và thái hậu càng thêm căng thẳng.

Thái hậu rõ ràng muốn giúp Kiều Linh Di và tần phi mới tiến cung tranh sủng. Mặc dù nàng ta che chở Hi Phi, nhưng cũng không có đến mức phải vạch mặt với thái hậu vì Hi Phi. Đến lúc đó tình cảnh của nàng ta ở trong hậu cung này lại càng gian nan. Chuyện lần trước là vì nàng ta chiếm lý, lần này...

Hoàng hậu nhìn Đại hoàng tử cười hồn nhiên như thế với mình. Đứa bé ngây thơ như vậy không cần phải sống trong những tranh đấu mờ mịt kia, không cần bị những mưu đồ của hậu cung mê loạn tâm tư, không cần phải cuốn vào vũng bùn trong đầm sâu này.

Hoàng hậu cũng hôn lên gương mặt nhỏ của Dục Thánh một cái, giao bé cho Hoàng thượng, vừa cười vừa nói: "Đại hoàng tử của chúng ta nhớ phụ hoàng quá rồi, Hoàng thượng mau đưa hoàng tử trở về đi. Đêm khuya đường xa, đừng làm cho Đại hoàng tử chịu gió lạnh." Nói rồi lại kêu Đồng cô cô mang áo khoác của nàng ta đến, cẩn thận choàng kín người Dục Thánh, cười cười rồi đuổi người.

Tiêu Kỳ bất ngờ nhìn hoàng hậu một cái, liền nhìn thấy nàng ta ngăm Dục Thánh, nụ cười chân thành ấm áp hiếm thấy, trong lòng cũng không khỏi ngẩn ra. Lập tức hiểu được ý tứ của nàng ta. Còn chưa nói gì thì đã cảm thấy đứa bé trong lòng, sau khi được hoàng hậu choàng áo khoác lên liền rụt rụt, nằm ở trong ngực hăn không động đậy, tỏ vẻ buồn ngủ lắm rồi.

Tiêu Kỳ: ...

Hoàng hậu: ...

Hai phu thê không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn nhau. Mấy năm nay, ánh mắt của hai người rất ít khi có thể thông thấu như vậy. Lúc ấy, hai người đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt nhau, lập tức cùng cười một tiếng.

Hoàng hậu đã nói ra, ngay cả thái hậu cũng không dễ dàng bác bỏ lời của hoàng hậu. Hơn nữa Dục Thánh thật sự cũng buồn ngủ, cái đầu nhỏ áp vào ngực hoàng đế, mắt to cố gắng mở, nhưng càng không ngừng có xu thế khép lại.

Bình thường vào giờ này Dục Thánh đã ngủ rồi. Ngày hôm nay nhất định là thức đợi hăn. Kể từ lần trước hai người giận rồi lại hòa hảo, tiểu gia hỏa này liền có thói quen buổi tối phải nhìn thấy hăn mới bằng lòng chìm vào giấc ngủ. Tiêu Kỳ thở dài, bế con trai cười nói với thái hậu: "Con đưa Thánh nhi trở về trước. Đạo gần đây đứa bé này thường hay ngủ không ngon, cứ phải có trẫm bên cạnh mới chịu ngủ. Hôm nay nhất định là không đợi được trẫm nên mới khóc đòi đi tìm."

Vẻ mặt Thái hậu lập tức tối sầm, nhìn hoàng đế nói: "Hoàng thượng, từ xưa đến nay ôm cháu không ôm con. Có phải là con quá cứng chiều Đại hoàng tử hay không. Theo ai gia thấy thì là người bên cạnh Hi Phi không hiểu quy củ, ngay cả dạy dỗ Đại hoàng tử cũng không được, phải học quy củ cho tốt mới đúng. Cũng nên đưa một cô có kinh nghiệm qua chuyên trách quản lý mọi việc của Đại hoàng tử."

Hoàng đế nghe vậy gương mặt trở nên lạnh lẽo, vẻ tươi cười thu lại, "Trẫm luôn tự mình dạy dỗ Dục thánh, thái hậu đang chỉ trích trẫm dạy con không ngoan sao?"

Lời vừa nói ra, tất cả nét mặt mọi người đều thay đổi, hoàng đế tự mình dạy dỗ Đại hoàng tử, việc này đại biểu cái gì?

"Hoàng đế! Đây cũng không phải là trò đùa, há có thể tùy tiện nói ra?" Lần này Thái hậu thật sự nổi giận, không có nghĩ đến Hi Phi xảo trá như thế, lại dám mê hoặc hoàng đế thế này.

"Trẫm, thân là vua của một nước, lẽ nào ngay cả con của mình cũng không có cách nào dạy dỗ? Thái hậu vất vả cả đời, bây giờ cũng nên nghỉ ngơi hưởng thọ tuổi già. Mấy việc vặt trong cung này người cũng không cần hao tâm tổn trí, trẫm tự có chủ trương." Ngày còn nhỏ Tiêu Kỳ cũng đã từng chịu nhiều đau khổ. Sống dưới sự nghiêm khắc của cô cô quản sự là những tháng ngày mà hắn không thể quên. Làm sao lại dám để cho con mình chịu đựng những khổ sở kia chứ.

Đừng nói là Dục Thánh, ngay cả Ngọc Trân, hắn cũng chưa từng an bài quản sự cô cô cho bé. Lần trước mặc dù công chúa không biết lớn nhỏ chống đối hắn, rốt cục hắn cũng chưa hỏi tội quý phi, thậm chí cung nhân bên cạnh khích bác cũng chưa xử trí vì sợ làm Ngọc Trân sợ hãi.

Thái hậu muốn nhúng tay vào chuyện của Dục Thánh, hắn nhất quyết không cho phép!

Không khí trong đại điện yên tĩnh như bị ngưng đọng lại, quý phi muốn nói điều gì nhưng nghĩ tới mình cũng có công chúa, lời vừa định nói lại nuốt trở vào.

Tình thế này, trừ quý phi, cũng chỉ có hoàng hậu mới có thể cứu vãn. Nàng ta bước lên một bước, giả bộ nhìn Dục Thánh một cái, "Đứa bé chắc mệt lắm rồi, chỉ chốc lát đã ngủ rồi kìa. Hoàng thượng mau đưa hoàng tử về đi. Chỗ này còn có thần thiếp chủ trì, người không cần lo lắng. Thái hậu nương nương cũng chỉ là quan tâm Đại hoàng tử mà thôi, ai làm tổ mẫu cũng đều như vậy."

Vẻ mặt Hoàng đế và thái hậu đều hòa hoãn hơn một chút, Tiêu Kỳ liền bế Dục Thánh sai bước rời đi.

Mọi người đứng dậy cung tiễn.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 315: Ôm Cháu Không Ôm Con (Cuối)

Sau khi hoàng đế rời khỏi, hoàng hậu trở lại vị trí của mình, cười nói với các vũ cơ: "Tiếp tục nhảy múa đi, trong ngày vui này Bản cung cùng chư vị tỷ muội hậu cung cùng vui mừng. Bản cung thay mặt mọi người kính rượu thái hậu nương nương, chúc thái hậu nương nương thân thể khỏe mạnh, mọi sự như ý."

Hoàng hậu đã đưa bậc thang, thái hậu không thể không thuận đi xuống, thật sâu nhìn hoàng hậu một cái, rốt cục vẫn bưng ly rượu lên, "Hoàng hậu có lòng."

"Đây đều là bốn phận của con, cần phải làm mà." Hoàng hậu tươi cười nói.

Đây cũng là lần đầu tiên biểu lộ rất rõ ràng thái độ của Tiêu Kỳ với Đại hoàng tử trước mặt mọi người. Đã khiến cho người ta rung động không thể dùng lời mà miêu tả, nhìn hoàng đế bế con trai thành thạo như vậy, thấy rõ chuyện này là thường xuyên làm. Hơn nữa, Đại hoàng tử hôn lên mặt hoàng đế, để lại đầy nước miếng, cũng không thấy Hoàng thượng tỏ vẻ không vui, thấy rõ cực kỳ sủng ái.

Khó trách Hi Phi không sợ hãi, có một đứa con trai như thế ở bên người, trái tim Hoàng đương nhiên là bị buộc chặt thôi.

Nếu như trước đây nói tới tương lai của Đại hoàng tử, mọi người còn cảm thấy Hi Phi chưa đủ lo lắng. Như bây giờ không thể không tự suy nghĩ lại một lần.

Náo nhiệt rồi cũng tan, uống ba lượt rượu, thái hậu rời đi trước, sau đó hoàng hậu cũng về. Ngày mai là tiệc tròn tuổi của Đại hoàng tử, lại một ngày náo nhiệt, tất cả mọi người phải đi về nghỉ ngơi. Hoàng hậu cố ý phân phó, ngày mai không cần đến thỉnh an là cho mọi người thêm chút thời gian nghỉ ngơi.

Đợi đến khi Phượng Hoàn Cung cuối cùng an tĩnh lại, hoàng hậu cũng thay y phục, rửa mặt ngồi trước gương, nhìn khuôn mặt trong gương kia, ngay cả nàng ta cũng cảm thấy xa lạ. Bây giờ càng ngày nàng ta càng không thích soi gương, người trong gương xa lạ quá.

"Đại hoàng tử biết rõ Bản cung." Hoàng hậu khẽ nói với Đồng cô cô.

Gương mặt Đồng cô cô cũng thật sự kích động, "Rốt cuộc Hi Phi nương nương không cô phụ nương nương ưu ái, Đại hoàng tử được Hi Phi nương nương dạy bảo rất tốt, rất tốt." Nói đến đây Đồng cô cô cũng hơi nghẹn ngào. Hoàng hậu không có con bên cạnh, ở trong hậu cung này lúc nào cũng có chút thiếu quyền lực.

Nhưng Đại hoàng tử thân cận với Hoàng hậu nương nương, thì đền bù được tiếc nuối này.

Chỉ cần Đại hoàng tử thân cận với Hoàng hậu nương nương, nửa đời sau của nương nương coi như là có dựa vào, Đồng cô cô đương nhiên là vui mừng.

"Đúng vậy, Hi Phi dạy dỗ con trai rất giỏi." Hoàng hậu sâu kín thở dài, nếu đổi lại là mình... Chỉ sợ cũng chưa chắc có thể có sự hào phóng như Hi Phi, lòng người đều ích kỷ, xu lợi chính là bản tính. Hi Phi để Đại hoàng tử thân cận với nàng ta, kỳ thật chính là mị mớ biểu đạt, nàng ấy không có bất kỳ mơ ước đối với địa vị của nàng ta.

Có hoàng sủng, có con nối dòng, còn có thể giữ vững bản tâm, không tham lam, Hi Phi...

Giây phút đó Hoàng hậu mới thật bội phục Hi Phi. Có thể kiềm chế lòng tham, mới là người có ý chí kiên định nhất. Trước kia, là nàng ta xem thường Hi Phi. Lại nhớ tới Hi Phi tự biện luận trong chuyện Đậu Phương Nghi chết và thanh mai trúc mã, Hoàng hậu không phải không thừa nhận, nàng ta thật sự nhìn nhầm rồi.

Hi Phi không phải là người nhu nhược bất lực, ngược lại, nàng ấy mạnh mẽ hơn, lý trí hơn, có trí tuệ hơn so với mình.

Người thế này dứt khoát không thể trở thành kẻ địch của mình.

Lần đầu tiên Hoàng hậu cảm thấy, chuyện của Hi Phi là việc thành công nhất nàng ta đã làm từ khi ngồi lên vị trí hoàng hậu này.

Lúc trước vô tình trồng liễu, không nghĩ bây giờ xanh tươi từng mảnh, phúc khí cũng đến.

Đồng cô cô tháo hết những trâm cài trên đầu hoàng hậu, vừa làm vừa nói: "Hi Phi nương nương có lòng biết ơn, Đại hoàng tử lại thông tuệ cơ trí, tương lai phúc khí còn ở phía sau này." Chỉ cần hết thảy có thể bình ổn vượt qua, vị trí thái tử tất nhiên là chạy không thoát. Đến lúc đó, thái tử còn thân cận với hoàng hậu, đương nhiên là không có gì tốt hơn.

"Đúng, cho dù không có phúc khí kia, Bản cung cũng sẽ cho nó phúc khí." Hoàng hậu cầm chiếc lược ngọc trong tay đập xuống bàn trang điểm, quốc mẫu quý trọng, không thể đơn giản dao động. Chỉ cần nàng ta đứng bên Đại hoàng tử, tương lai lập trữ, Hi Phi và Đại hoàng tử sẽ có thêm nhiều sức mạnh, có thể ngăn chặn những bất mãn trên triều đình.

Chỉ cần người khác, không sinh ra hoàng tử...

Trong hậu cung này cũng sẽ không có tranh chấp.

Hoàng hậu nhú mày trầm tư, Đồng cô cô đứng ở một bên cũng không dám quấy rầy, khoanh tay đứng yên.

Tiêu Kỳ bế con trai về Hợp Nghi Điện, Tự Cẩm ra đón, nhìn con trai ngủ, trước tiên bế con trai vào tẩm điện an trí, sau đó hai người mới dắt tay nhau về tẩm điện của mình.

Đến nay Tiêu Kỳ bận rộn, trên người toàn mùi rượu với mùi hương phấn, Tự Cẩm đẩy hẳn đi tắm trước, sai người bưng nước nóng đã chuẩn bị sẵn vào. Nàng đưa y phục vào, nhìn hai gò má Tiêu Kỳ ửng đỏ cũng biết đêm nay hẳn uống không ít. Duỗi hết cung nhân bên trong ra ngoài, người hầu bên cạnh cũng sớm đã hiểu thói quen của chủ tử, khép cửa rồi đi hết.

Tự mình trải giường, Tự Cẩm thả màn rơi xuống, còn chưa đứng lên thì đã bị người ôm lấy sau lưng, thân thể bị nâng lên, ngã xuống nệm mềm mại. Xoay người lại thì bị cơn mưa hôn của Tiêu Kỳ ùn ùn kéo tới, tiếng thở hổn hển vờn quanh màn, xiêm y dây lưng cũng bị kéo ra, lộ ra yếm hoa sen bên trong.

"Thái hậu kêu trăm phải sinh con đàn cháu đông."

Thân thể Tự Cẩm cứng đờ, nàng đã biết chắc chắn thái hậu sẽ không yên tĩnh.

"Chúng ta lại sinh một đứa nữa đi, sinh một tiểu công chúa giống như nàng, xinh đẹp mềm mại thật tốt." Tiêu Kỳ nỉ non bên tai Tự Cẩm, tốt nhất sinh một lúc năm sáu đứa, Tự Cẩm sẽ không có tinh thần đi nghĩ tới trúc mã gì đó.

"Được." Tự Cẩm trả lời. Kỳ thật nàng vẫn nghĩ lần tới sinh con trai, một con trai là chưa đủ. Ít nhất phải có hai con trai bên người thì mới coi là chân chính ổn định. Nhưng, trong lòng nàng cũng thích con gái. Mỗi lần nhìn thấy Ngọc Trân công chúa, đều nghĩ mình có con gái thì tốt lắm, con gái lớn lên giống Tiêu Kỳ.

Quan trọng nhất là, chỉ cần nàng có thể sinh con, bất kể là hậu cung hay là tiền triều, cũng sẽ không thể lấy lý do hoàng đế không con hoặc con nối dòng ít ỏi mà nhúng tay vào chuyện trong hậu cung.

Nam nhân uống rượu, lại muốn sinh con, nhiệt tình như lửa, vùi đầu cày cấy không chỉ một lần.

Mấy ngày này tiết trời không được tốt lắm, bên ngoài Quán Trường An vừa gọi, Tự Cẩm cảm giác được người bên gối động cũng tỉnh theo. Mở mắt ra nghiêng đầu sang liền nhìn thấy trên lưng Tiêu Kỳ vừa ngồi dậy, đầy những vết cào do nàng lưu lại tối qua, trong lúc nhất thời mặt cũng đỏ lên.

Tiêu Kỳ hiếm khi nhìn thấy dáng vẻ này của Tự Cẩm, nhin không được bật cười, nhướn mày nói: "Trong hậu cung này, dám bắt ta cũng chỉ có một mình nàng."

Tự Cẩm trợn trắng mắt, không thèm phản ứng đến hần. Người khác cái gì, có cần phải nói khó nghe như thế hay không. Còn nữa, có thể trách nàng sao? Tối qua là ai như lang như hổ lẫn lộn hoài không đủ, không có một cước đạp đi xuống đã rất nể tình rồi.

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm dùng sức cuốn chăn quanh người, cười càng thêm vui vẻ, Tự Cẩm phía sau cũng bật cười.

Tự Cẩm:...

Nhìn nàng ghen buồn cười như vậy sao?

Trong màn là một đồng hỗn độn, Tự Cẩm mang giày cho Tiêu Kỳ, lấy y phục cho hắn thay. Người hầu bên ngoài nghe gọi mới đẩy cửa ra bưng chậu đồng và khăn theo thứ tự đi tới. Vân Thường dẫn theo Kim Chức Ngọc Tú vào phòng thay nệm, xếp chăn. Tự Cẩm mặt đỏ như máu tỏ vẻ không nhìn thấy gì hết.

Kỳ thật mấy thứ riêng tư này bị người khác tháo ra mang đi như thế, mặc dù không phải là lần đầu tiên vẫn rất khảo nghiệm da mặt dày của Tự Cầm.

Đồ ăn sáng đã chuẩn bị sẵn sàng từ sớm, Đồng Ý mang theo thức ăn bên Ngự Thiện phòng, bày thức ăn nóng hổi lên bàn, để phi dặt tay nhau đi ra.

Bữa ăn sáng vội vàng, Tự Cầm xem thời gian hỏi hành trình hôm nay của Tiêu Kỳ, xác định tiệc tròn tuổi sẽ không xuất hiện bất luận cái gì ngoài ý muốn.

Sau khi Tiêu Kỳ nói với Tự Cầm, không có bất kỳ chuyện gì không ổn, Tự Cầm múc thêm một chén cháo cho hăn, "Người ăn nhanh lên, mau không kịp."

Tiêu Kỳ tăng nhanh tốc độ ăn cơm, vừa ăn vừa dặn dò mấy chuyện vụn vặt hôm nay.

Quản Trường An đứng bên cạnh mặt không chút thay đổi quay sang. So với trước đây Hi Phi nướng nướng càng ngày càng to gan, dám thúc giục Hoàng thượng dùng bữa. Nhìn Hoàng thượng cũng chẳng biểu đạt bất mãn, hăn ta chỉ là một thái giám bên người, không cần làm gì bị người ta ghét, lặng yên, lặng yên cúi đầu xuống.

Chà chà, nhìn nụ cười tươi như hoa đào nở trên gương mặt Hoàng thượng kia, còn không hiểu sao?

"Ta sẽ bế Dục Thánh đi yến hội trước, khi nào chọn đồ vật đoán tương lai lại bế con về. Ta để Đồng Ý ở lại cho nàng sai sử, có chuyện gì hăn ta có thể trực tiếp đi đăng trước thông truyền."

Gần đây tần suất Đồng Ý bị lưu lại ở Hợp Nghi Điện sai sử rất cao, Tự Cầm sớm đã quen. Có một chân chạy tốc hành như thế trước ngự tiền, xác thực so với Trần Đức An phải trải qua từng cửa từng lớp mới vào được thuận tiện hơn nhiều. Nàng liền gật gật đầu, hỏi Tiêu Kỳ: "Có lẽ Thái hậu

nường nường sẽ không đi qua, bên Thọ Khang Cung phải làm sao bây giờ?"

Tiêu Kỳ lặng yên một cái, "Chuyện này nàng đừng quan tâm, ta sẽ an bài thỏa đáng." Gặp được thái hậu, Tự Cẩm cũng không cần đối mặt chống lại, đối với nàng rất bất lợi, hễ đến là được rồi. Huống chi, tối qua thái hậu cố ý nhúng tay vào việc của Dục Thánh, hôm nay Tự Cẩm mà biết chỉ sợ cũng sẽ tâm tồn khúc mắc, cho nên không chạm mặt thì tốt hơn. Cũng tránh cho ngày vui mà thái hậu lại khó xử Tự Cẩm trước mặt mọi người.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 316: Khoe Khoang

Trong Hợp Nghi Điện dần dần náo nhiệt lên, đến đầu tiên là Hoàng hậu nương nương. Tự Cẩm tự mình đi ra ngoài nghênh đón. Hoàng hậu tự tay đỡ Tự Cẩm dậy, vừa cười vừa nói: "Hôm nay khí sắc muội không tệ, Đồng cô cô nói muội chuẩn bị rất chu đáo, Bản cung nghe vậy mới an tâm."

Tự Cẩm đi theo cười một tiếng, "May mà nương nương đưa Đồng cô cô đến giúp thần thiếp nên mọi chuyện mới có thể thuận lợi như vậy, nếu không nhất định hôm nay không thể an bài thỏa đáng thế này."

Bây giờ Hoàng hậu kỳ thật đã hiểu được Tự Cẩm là người có thủ đoạn. Nhưng nàng nói như vậy không thể nghi ngờ là giữ thể diện rất lớn cho hoàng hậu, biểu lộ rõ ràng mình không phải là người vong ân bội nghĩa, đến bây giờ vẫn lấy hoàng hậu làm chủ.

Vừa đón Hoàng hậu vào thì Quý phi cũng đến. Tự Cẩm vốn còn hơi bận tâm thái hậu, nhưng nếu đã nói là giao cho Tiêu Kỳ thì nghĩ đến hẳn nhất định sẽ an bài thỏa đáng. Hơn nữa Quý phi cũng không đến cùng Thái hậu, Tự Cẩm liền đoán được mấy lý do.

"Thần thiếp tham kiến quý phi nương nương." Tự Cẩm cười quỳ gối hành lễ.

Hôm nay Quý phi mặc một bộ cung trang xanh nhạt viền vàng, bên hông đeo ngọc bội tua lụa hoa, tóc chải thành búi cao, kiêu kỳ diễm lệ. Lúc ấy nhìn Tự Cẩm khéo môi kín đáo cười, khẽ nói: "Hi Phi mau đứng lên đi, không cần đa lễ, hôm nay là ngày vui của Đại hoàng tử, cô cứ lo công việc là được."

Giọng nói Quý phi hiền hòa như thế, thật ra khiến Tự Cầm rất bất ngờ ngoài ý muốn, nhìn quý phi một cái, tự mình đón người vào, vừa cười vừa nói: "Quý phi nương nương giá lâm, thần thiếp đương nhiên phải đích thân phụng dưỡng."

Về mặt Quý phi nhu hòa, vừa đi vào vừa quan sát Hợp Nghi Điện. Bây giờ trang trí trong Hợp Nghi Điện đã khác rất nhiều so với ký ức trước đây. Trong trí nhớ Hợp Nghi Điện bài trí đều dựa theo quy chế trong cung mà làm. Mà bây giờ Hi Phi vào ở đã thay đổi rất nhiều. Trên giường trải một lớp nệm thổ cẩm mềm mại dày dặn. Các đồ vật vàng bạc, ngọc bích bày trên bệ đều tinh xảo lai lịch phi phạm. Bàn tròn lớn bằng gỗ tử đàn đặt giữa phòng, trải khăn bằng gấm thêu hoa cỏ bốn mùa màu đỏ thắm, trên bàn bày rất nhiều khay ngọc nhỏ, trên khay ngọc đựng các loại đồ vật đoán tương lai, đủ loại đủ kiểu.

Hơi thở Quý phi hơi chậm lại, lập tức lại tỏ vẻ bình thản vô sự, nhắc chân đi vào đại điện. Hoàng hậu đã ngồi ngay ngắn trên đó, nàng ta dịu dàng tiến lên hành lễ vấn an.

Hoàng hậu nhìn quý phi cũng bày tỏ tình cảm tỷ muội thân thiết, cười cười nói chuyện với nàng ta. Tự Cầm sai người đưa trà đến, tự tay dâng lên, trà cực phẩm Ngọc Điền Thúy Mi, một năm sản xuất ra không được mấy cân, trong cung có thể uống loại trà thượng hạng này, vậy thật sự là người trên đầu quả tim của hoàng đế rồi.

Chỗ Thái hậu đương nhiên có, hoàng hậu cũng có, quý phi đương nhiên cũng sẽ không thiếu. Nhưng Hi Phi lấy này trà này tiếp khách, hôm nay tiệc đầy năm, nhiều tần phi như thế, trà cần dùng... Quý phi hơi cúi mặt, ánh mắt chợt lóe.

Mấy người Hiền phi, Mai Phi, Khúc phi, Lý Chiêu Nghi cũng đến, đi theo sau lưng các nàng đều là các tần phi có vị phần thấp hơn trong cung.

Sau khi mọi người đến mới giặt mình, không nghĩ tới hoàng hậu và quý phi đã đến từ sớm.

Hoàng hậu nương nương dắt Đại hoàng tử hái hoa trong sân, xung quanh là một đoàn người vây quanh. Tiểu tử còn rất nhỏ nhưng cũng rất biết chọn lựa. Bé nhìn trúng đóa hoa nào, không chỉ phải đẹp, hơn nữa nhất định không bị dập nát hay tì vết gì. Chỉ cần trên đóa hoa có bất kỳ điểm xấu nào, Đại hoàng tử nhìn cũng không thèm nhìn một cái.

Dáng vóc nhỏ bé chững chạc khiến Hoàng hậu nương nương cực kỳ yêu thích, bé bé không chịu buông tay. Cứ để Đại hoàng tử tùy ý dẫn nàng ta đi chỉ trở trong sân, sau đó bé nhìn trúng đóa hoa nào thì Hoàng hậu nương nương cầm kéo bạc tự mình cắt xuống, cắm vào bình hoa.

Cái bình nhất định cũng phải tinh xảo!

Cung nữ nâng bình hoa cũng phải xinh đẹp!

Bị hành động của Đại hoàng tử gây chú ý, mọi người không cẩn thận mới bừng tỉnh phát hiện, cung nhân trong Hợp Nghi Điện ai nấy đều xinh tươi. Mặc dù không sánh được với Hi Phi tươi đẹp độc nhất vô nhị, nhưng cũng là mặt mày đoan chính rất đặc sắc. Cả một cung toàn mỹ nhân như thế, đặt ở bên miện hoàng đế, Hi Phi... Thật là kiêu ngạo!

Vương Tịnh Uẩn đưa một trái cầu hoa sen màu bạc cho Đại hoàng tử, quả cầu lớn nhưng cũng không nặng, rơi xuống đất lăn một vòng liền phát ra tiếng chuông lanh lót. Những đồ vật loại này không đáng giá bao nhiêu nhưng hay ở chỗ làm rất khéo, đủ để khiến trẻ con ưa thích.

Tự Cầm đứng ở một bên xem cũng không nói lời nào. Đồ Vương Tịnh Uẩn lấy ra xác thực rất là tinh xảo. Trong cung ít trẻ con, mọi người cũng không có kinh nghiệm tặng đồ cho con nít, quà tặng đưa tới phần lớn là các loại vòng cổ, khóa trường mệnh, vòng tay. Cái này lại khá độc đáo. Nhưng từ khi Dục Thánh còn chưa lật được mình thì phụ hoàng bé đã đưa tới

không ít đồ chơi, kiểu đồ chơi như vậy trong rường đựng của bé cũng có hơn mười cái khác nhau.

Ngay từ đầu Tự Cẩm còn xót của, ngọc tốt như thế mà làm thành quả cầu để chơi, đúng là phá sản! Về sau những thứ còn trân quý hơn so với loại này đều bị Tiêu Kỳ đưa tới, Tự Cẩm cũng chỉ biết câm lặng. Vàng, bạc, ngọc, ngà voi, gỗ ... một tay cũng đếm không hết.

Có một trượng phu giàu có, nhất là dưới sự nỗ lực của cha nàng, kho cá nhân của Hoàng đế bệ hạ liên tục được mở rộng, đồ tốt đồ quý không hề thiếu. Sau đó Tự Cẩm cũng không để trong lòng nữa.

Không phải là nàng hoang phí, mà là hoàn cảnh này dường thành ánh mắt quá cao.

Dục Thánh chớp chớp mắt mấy cái, ánh mắt nhìn chăm chăm quả cầu bạc kia, cũng không giơ tay lấy mà quay người chạy về phòng mình.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, hoàng hậu liền nhìn về phía Hi Phi, Tự Cẩm nháy mắt đối với nàng ta, hoàng hậu liền an ổn như núi ở chỗ đó chờ không nói lời nào. Hoàng hậu mỉm cười đứng không rời đi, mọi người đương nhiên cũng chỉ có thể đứng chờ chỗ này, trong lòng cũng không nhận được suy đoán, Đại hoàng tử làm cái gì vậy nhỉ.

Dục Thánh trở lại rất nhanh, Kim Chức đi theo phía sau, ôm theo một cái hộp chạm hình rồng bốn góc mạ vàng. Kim Chức đặt cái hộp lên mặt đất trải đá xanh, mở nắp hộp ra. Khi mọi người còn chưa nhìn thấy rõ ràng thì Dục Thánh đã lật ngược chiếc hộp xuống. Bảy tám quả cầu đủ màu đủ kiểu lăn ra. Trong nháy mắt tiếng chuông đủ kiểu khác nhau vang lên lanh lảnh trong viện.

Tất cả mọi người ngây người!

Cuối cùng Hoàng hậu cũng hiểu được ý của Tự Cẩm ý tứ. Đại hoàng tử mang đồ của mình ra, chính là ý nói không lạ gì với đồ Vương Tịnh Uẩn đưa tới. Nhưng là đứa bé cũng không có ý khoe khoang gì. Đại khái là cảm thấy người có đồ chơi thật thú vị, ta cũng có vậy, so với người còn nhiều hơn, có lẽ là nghĩ như vậy thôi.

Hoàng hậu ngắm Đại hoàng tử, ánh mắt chăm chú không chuyển, đứa bé này quá thông minh, làm sao mà biết lấy đồ của mình ra vậy chứ.

Tự Cẩm không biết rõ hoàng hậu đang bị mê hoặc. Kỳ thật chuyện này rất dễ giải thích. Trẻ con ở độ tuổi này, vừa nghịch ngợm lại thích chơi. Có lẽ bé cho rằng Vương Tịnh Uẩn muốn so cừu với bé nên mới hồng hộc lấy đồ của mình ra.

Đại hoàng tử đá cầu, cơ thể mập mạp nhỏ bé chơi cực kỳ cao hứng, còn kéo tay áo Vương Tịnh Uẩn, ý bảo nàng ta chơi với bé. Tiếng chuông văng vẳng khắp sân, rơi vào tai mọi người, không rõ là tư vị gì.

Kiều Linh Di đứng bên cạnh Sở Trường Lam bên cạnh, nhìn Vương Tịnh Uẩn bị Đại hoàng tử kéo lại chơi cầu, rất nhanh cũng có người khác đi lên chơi cùng, trong sân náo nhiệt hẳn lên. Sở Trường Lam cũng không đi qua, chỉ đứng đó xem mà không lên tiếng. Kiêu Linh Di nhìn sang mặt nàng ta, một hồi lâu mới nói: "Đại hoàng tử thật sự là vừa đáng yêu, vừa thông minh."

Sở Trường Lam nghe vậy cũng không quay đầu lại nói: "Ngọc Trân công chúa cũng rất thông minh."

"Đúng vậy, con cái của Hoàng thượng đều thông minh, cô xem Đại hoàng tử có giống Hoàng thượng không, y như một khuôn đúc ra vậy." Kiêu Linh Di sâu kín thở dài, "Khó trách Hoàng thượng yêu thương bé như thế, ngay cả chúng ta nhìn cũng thích có phải hay không."

Sở Trùng Lam mím môi không nói gì, mạnh quay đầu lại nhìn Kiều Linh Di một cái, sau đó mới nói: "Kiều Tiểu Nghi nói đúng lắm, Đại hoàng tử xác thực khiến người ta yêu thích."

Kiều Linh Di cười cười, không nói gì thêm.

Sở Trùng Lam quay đầu lại, ánh mắt nhìn Đại hoàng tử thật lâu, lại nghiêng đầu nhìn nhìn đích tử đang đứng bên cạnh Hi Phi. Lúc ấy nàng ta quay mặt sang Hi Phi cười cười, không biết rõ nói gì đó mà khiến cho Hi Phi mặt ửng hồng hoa đào, cười nhẹ nhàng.

Thật giống như mọi người ở chỗ này đều quên một sự thật là, Hi Phi còn có hiềm nghi giết người, đang bị cấm túc.

Trong Hợp Nghi Điện nàng ta chưa từng vào nhưng cũng đã được nghe nói chỗ này là nơi mấy đời hoàng đế sủng hạnh tần phi. Hoàng thượng để Hi Phi vào ở như vậy, Di Cùng hiên đã sửa chữa xong từ sớm, vẫn không cho phép chuyển về, thấy rõ thịnh sủng sâu. Mà thịnh sủng này, ánh mắt Sở Trùng Lam nhìn sang Đại hoàng tử.

Nếu Đại hoàng tử không có phúc phận sống lâu trăm tuổi...

Ý niệm này tựa như mọc rễ vậy, ở trong lòng của nàng ta liên tục nảy nở đâm chồi, kêu gào. Nàng ta đã thật sự chịu đủ rồi. Tiến cung lâu như thế, mỗi ngày buồn tẻ hành hạ nàng ta muốn nổi điên. Sớm biết như thế, lúc trước không nghe nghe lời di nương đầu độc mà tiến cung.

Nếu như không có Đại hoàng tử thì tốt lắm.

Lúc Tiêu Kỳ đến, cả sân đầy tiếng cười. Đại hoàng tử đi từng bước ngăn vững vàng, khoan khoái đi tới chỗ phụ hoàng, trong miệng không ngừng, "Phụ hoàng, bế, bế, bế!"

Khom lưng dùng một tay bế con trai lên, Tiêu Kỳ thấy trán bé cũng lấm tẩm mồ hôi, lấy khăn tay của mình ra lau mồ hôi cho con. Toàn bộ người trong sân đều khom người hành lễ, lập tức độ cao thấp đi một đoạn, Dục Thánh tò mò nhìn lướt qua.

"Các vị ái phi bình thân." Tiêu Kỳ quay đầu con trai lại rồi mới phất tay nói, bế con trai đi về đại điện. Lúc đi qua hoàng hậu bên giờ tay đỡ nàng ta một cái, sau đó lại dắt tay Tự Cẩm đi vào đại điện.

Hôm nay là ngày vui của Đại hoàng tử và Hi Phi, vinh sủng như thế cũng là hợp tình hợp lý. Hoàng hậu mỉm cười cũng không tỏ ra bất kỳ không vui nào, mọi người cũng đi theo vào đại. Ánh mắt quý phi lơ đãng lướt qua Kiều Linh Di, khóe môi khẽ nhếch, cũng đi vào theo.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 317: Nhắc Nhở

Editor: Hương Cỏ

Giấy bút nghiên mực, vàng bạc, ngọc ngà, hà bao, túi thơm, hộp phấn son, cung tiễn, con dấu, sách cổ, đồ chơi bài trí cái gì cần có đều có, xếp đặt tràn đầy một bàn lớn.

Dục Thánh được Hoàng thượng đặt lên bàn, trên mặt bàn lớn tỏa ra hào quang ngũ sắc. Ánh mắt mọi người đều rơi lên người bé, muốn nhìn xem Đại hoàng tử sẽ bắt vật gì đây.

"Đại hoàng tử của chúng ta thích cái gì thì lấy cái đó." Hoàng hậu cười nói với Dục Thánh.

Dục Thánh nhìn qua hoàng hậu, ánh mắt lại nhìn sang mẫu phi của mình. Trước đó vài ngày Tự Cẩm đã không ít lần luyện cho Dục Thánh chọn đồ. Tóm lại trong trường hợp này chọn quyển sách là tốt nhất, không mất mặt cũng không khoe khoang, phù hợp với suy nghĩ của Tự Cẩm. Do đó những khi luyện cho bé, nàng thường cầm một quyển sách dụ dỗ.

Ánh mắt liền nhìn về phía quyển sách kia, đôi mắt Dục Thánh cũng nhìn theo về phía quyển sách. Bé cắn ngón tay suy nghĩ một chút, sau đó chậm rãi đứng lên, từng bước từng bước đi tới, cầm quyển sách kia ôm vào trong ngực.

Mọi người kinh ngạc nhìn Dục Thánh một cái. Rốt cuộc Tự Cẩm cũng coi như thở phào nhẹ nhõm. Đứa bé này cũng không phụ công nàng dạy dỗ.

Nhưng mà, Tự Cầm vừa mới thả lỏng một hơi thì lại thấy Dục Thánh lấy luôn cả cây kiếm vàng nhỏ đặt bên cạnh chông sách ôm vào lòng.

Lấy thanh kiếm cũng được, văn võ song toàn, điền tốt.

Trên đường trở về, bé thuận tay lấy luôn con dấu.

Tự Cầm:...

Tiêu Kỳ nhìn con trai cười sung sướng. Con dấu vốn rất nhỏ, lại khó thấy, nhất là màu sắc của con dấu kia cũng không phải là nổi bật. Vậy mà bé cũng biết mà lấy. Hắn còn nhớ có lần mình ngồi bế con trai duyệt tấu chương có dùng con dấu đóng lên các tấu chương. Có lẽ bé nhớ con dấu này là gì.

Đứa bé cũng rất cơ trí.

Trong lòng ôm ba thứ, trên cơ bản có thể không bị rớt đã là không tệ, cũng không thể lấy thêm được thứ khác nữa. Bé lắc la lắc lư trở về, nhào vào trong lòng phụ hoàng, cầm con dấu nhét vào tay phụ hoàng.

Tiêu Kỳ:...

Tự Cầm cũng hơi nhướn mày, nhất thời nghĩ không ra. Sao con trai lại biết lấy con dấu chứ, nàng không hề bày thứ này cho bé thấy.

Hoàng hậu nhìn Đại hoàng tử chọn sách vở, kim kiếm cùng con dấu, không nghĩ tới đứa bé này cũng là người có chí khí, không chỉ muốn văn võ song toàn, còn có kiêu ngạo nắm đại quyền!

"Đại hoàng tử của chúng ta thật là người có chí khí, đây là muốn học giỏi kinh thư, chuyên cần võ nghệ, tương lai giúp Hoàng thượng trị vì đây." Hoàng hậu mở lời đầu tiên, nụ cười trên mặt chân tâm thật ý, ánh mắt nhìn Dục Thánh đầy vẻ nhu hòa, đứa bé này càng có chí khí càng tốt.

Tiêu Kỳ nghe được long tâm vui mừng, "Hoàng hậu nói đúng lắm, nàng và Hi Phi dạy con rất tốt, trẫm rất an tâm."

Hoàng hậu trên mặt bình tĩnh, trong lòng lại chột chân động. Hoàng thượng có ý gì? Đây là hy vọng mình thân cận với Đại hoàng tử sao? Rõ ràng mình cũng không nhúng tay vào việc dạy dỗ Đại hoàng tử. Nhưng Hoàng thượng lại nói vậy trước mặt mọi người. Đây là công khai ủng hộ quan hệ gần gũi giữa mình và Đại hoàng tử, là cho phép mình dạy bảo Dục Thánh sao?

Hoàng thượng... Hoàng thượng kỳ thật trong lòng vẫn còn tình cảm phụ thê với mình. Hoàng hậu cố giữ trấn định, mặt mỉm cười, nhưng trong ống tay áo rộng lớn, hai tay hơi run rẩy. Nàng ta tự tìm chỗ dựa, vĩnh viễn không sánh được với Hoàng thượng ban cho.

"Đều là công lao của Hi Phi, thần thiếp không dám kể công. Đại hoàng tử thật là đứa bé làm người ta thương yêu, thần thiếp rất thích bé."

Tiêu Kỳ cười một tiếng, nhìn hoàng hậu lại nói: "Vậy thì khai tiệc đi."

Hoàng hậu gật đầu, bữa tiệc sớm đã chuẩn bị tốt. Mọi người đi theo để hậu ngự giá lần lượt ngồi xuống. Hôm nay là ngày vui của Đại hoàng tử, Tự Cẩm là mẹ đẻ thập phần vinh hạnh được cho phép ngồi ở vị trí gần nhất với hoàng đế ngoại trừ Hoàng hậu nương nương. Ngay cả Quý phi lần này cũng đứng sau Tự Cẩm.

Bên trong Hợp Nghi Điện trang hoàng rực rỡ đủ màu xanh đỏ vàng lóng lánh chói mắt. Ánh mặt trời treo cao ngoài cửa sổ phủ xuống mặt đất. Ánh sáng xuyên qua lớp màn cửa, nhu hòa rơi vào cũng không chói mắt. Cả phòng ồn ào náo nhiệt, vui vẻ ngập tràn. Hi Phi nương nương mặc cung trang ngồi ngay gần cạnh hoàng đế, dáng vóc lộng lẫy làm người ta không thể rời mắt.

Được hơn nửa tiệc rượu, Tiêu Kỳ liền bế Đại hoàng tử đi tiền điện, cũng phải đưa Đại hoàng tử lộ diện trước bá quan văn võ. Đây cũng là cơ hội khó được. Huống chi đích thân hoàng đế bế qua, là vinh hạnh đặc biệt.

Sau khi Hoàng đế rời khỏi, Hoàng hậu nâng chén lên cùng uống với mọi người. Tự Cẩm cũng nhân cơ hội nâng chén mời rượu, quả nhiên là vui vẻ hòa thuận, trên mặt mọi người đều mang vẻ tươi cười.

Bóng nắng ngả về chiều, mái ngói lưu ly trên Hợp Nghi Điện tỏa ra ánh sáng rực rỡ dưới hoàng hôn. Ánh nắng chiều như lửa phủ kín hơn nửa bầu trời, như thể chiếu rọi một vùng trời đều tràn trề không khí vui mừng vậy.

Hôm nay yến hội rất thành công, Tự Cẩm mỉm cười tự mình đưa tiễn mọi người về. Tề Vinh Hoa đi cuối cùng, lúc rời đi nhìn Tự Cẩm khẽ nói một câu, "Đậu Phương Nghi chết và cung nhân giả chứng có quan hệ với nhau, muội để ý nhiều hơn."

Tề Vinh Hoa vội vã đi, Tự Cẩm không kịp hỏi kỹ, nhìn theo bóng lưng nàng ta lâm vào trầm tư.

Tề Vinh Hoa có ý gì?

Tự Cẩm về tẩm điện. Khương cô cô mang theo đám người Vân Thường thu dọn đại điện. Trần Đức An chỉ huy mấy tiểu thái giám quét sân. Sau tiệc rượu còn phải thu dọn mọi thứ. Nàng dựa vào gối, uống chút rượu nên đầu hơi lâng lâng say. Lời nói của Tề Vinh Hoa giống như một đạo thần chú, làm cho nàng không được an bình.

Đậu Phương Nghi chết, mặc dù người không phải do nàng giết nhưng trước mắt nàng vẫn còn bị hiềm nghi. Huống chi, Tự Cẩm cũng biết, trong lòng hiểu rất rõ, Đậu Phương Nghi bị nàng liên lụy nên mới có thể mất mạng.

Đây là nàng thiếu nàng ta.

Vậy thì, cung nhân kia...

Tự Cầm gọi Khương cô cô tới, hạ giọng phân phó cô ta đi điều tra lai lịch cung nhân này.

Khương cô cô thật sự hơi bất ngờ, nhưng vẫn thuận theo gật đầu đáp ứng, "Nô tỳ đi ngay. Nhưng bây giờ chuyện của Đậu Phương Nghi đều do Hoàng hậu nương nương thẩm lý. nô tỳ cũng không biết mình có thể gặp được cung nhân này hay không."

Tự Cầm suy nghĩ một chút, liền nói thẳng: "Nếu như không thấy người, ngày mai người tự mình đi tìm Hoàng hậu nương nương, nói rõ ràng."

Khương cô cô gật đầu "Vậy nô tỳ đi dò thám tin tức trước."

Tự Cầm phát phát tay, Khương cô cô vội vàng lui ra ngoài.

Sau khi rời khỏi đây, Trần Đức An liền đi tới đón chào, "Cô cô, cô đi đâu vậy, có chuyện gì cứ sai bảo tôi là, tôi làm chân chạy cho cô cô."

"Cũng không dám làm phiền Trần công công, câu cữ giữ bên trong này thật tốt, ta đi ra ngoài một chuyến." Khương cô cô cũng không ba hoa nói với Trần Đức An, nhắc chân liền đi luôn.

Trần Đức An nhìn theo bóng lưng Khương cô cô rời đi, sau đó mới quay đầu lại. Chắc là có chuyện gì gấp, mới vội vàng ra ngoài như thế.

"Sao đứng ngẩn ra đấy, việc của ông đã làm xong chưa?"

"Ai da, Vân Thường cô nương." Trần Đức An cười tiến lên làm bộ cúi chào.

"Bớt lắm mồm." Vân Thường tránh ra cũng không nhận lễ này của hắn ta, "Vừa rồi ông ngẩn người cái gì vậy?"

Trần Đức An liền kể lại chuyện Khương cô cô, "Cô nói có thể có chuyện gì mà Khương cô cô lại vội vã đi làm như thế."

"Khăng định là chủ tử phân phó, ông không cần hỏi." Vân Thường trừng mắt với Trần Đức An. Bởi vì Khương cô cô đến, việc của chủ tử đều do cô ta quản lý, Trần Đức An khó tránh khỏi cảm thấy ủy khuất, muốn tìm sai lầm của cô ta để chiếm thượng phong xả giận.

"Nhìn cô kìa, tôi là người như vậy sao, chỉ là hiếu kỳ mà hỏi thôi."

"Tôi đã nói với ông, đừng tưởng rằng tôi không biết chút tính toán trong bụng ông. Khương cô cô là người do Hoàng thượng đưa tới, ông nên kiềm chế, đừng đưa mình đi vào rắc rối. Tôi thấy là gần đây Quản công công không cho ông mấy roi nên ông ngứa tay ngứa chân."

Vân Thường và Trần Đức An đi theo Hi Phi lúc còn đang khốn khó. Một đường đi theo nước lên thì thuyền lên, khó tránh khỏi cũng có lúc chuyên quyền. Kể từ sau khi Khương cô cô đến, Trần Đức An cũng cảm giác được bị áp chế khắp nơi, trong lòng chỉ sợ đã sớm không thoải mái.

Cũng đúng, một núi không thể chứa hai hổ.

"Ha ha, cô đã coi nhẹ ca ca rồi, mặc dù trong lòng tôi không được tự nhiên, cảm thấy không thoải mái, nhưng chắc chắn không có can đảm phản bội chủ tử, không dám làm hỏng chuyện của chủ tử." Trần Đức An cợt nhả nói, "Khương cô cô cũng có thủ đoạn, nhưng hai tay khó địch bốn tay, tôi muốn giúp một tay có cái gì không được chứ?"

Chắc là nghĩ tới phân quyền, trong lòng Vân Thường hiểu được, nhìn Trần Đức An lại nói: "Bây giờ chủ tử không yên ổn, người khác nhìn chỉ thấy vinh quang vô hạn, nhưng chúng ta thì biết rõ ràng." Nói đến đây dừng một chút, nhìn Trần Đức An thăm dò, hạ giọng nói: "Hôm nay tôi nhìn thấy Kiều Tiểu Nghi thăm thì gì đó với Sở Quý nhân ngồi bên cạnh, nét mặt Sở Quý nhân liền biến đổi. Nếu ông muốn lập công, cứ quan sát chặt chẽ Sở

Quý nhân, không tốt hơn là ông cứ so đo hao tâm tổn sức với Khương cô cô sao?"

"Ai da, cô quả thật là muội muội tốt, sau này tôi sẽ không quên ơn cô đâu." Trần Đức An hưng phấn xoa xoa tay, "Cô có thấy rõ ràng không?"

Vân Thường trợn trắng mắt, "Ông cho tôi là ông sao, tôi không ưa Kiều Tiểu Nghi nên đương nhiên âm thầm theo dõi cô ta. Tóm lại, an nguy của Đại hoàng tử còn quan trọng hơn cả trời, ông tự mình ngẫm lại đi."

Trần Đức An nhìn Vân Thường còn muốn hỏi điều gì đó, nàng ta lại nhất phát tay áo đi. Hắn ta sờ sờ mũi, Trần Đức An biết rõ Vân Thường không hài lòng chính mình đứng ngang hàng với Khương cô cô, nhưng suy nghĩ của nam nhân và nữ nhân không giống nhau, mặc dù hắn ta là thái giám, nhưng cũng là thái giám có lý tưởng, làm sao có thể bị một cô cô quản sự áp chế chứ, quan hệ đến thể diện cả đời.

Nhưng, quả thực Sở Quý nhân có vấn đề, đây là cơ hội lập công thật tốt đây.

Trần Đức An hạ quyết tâm, nhìn chòng chọc Sở Quý nhân, tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội tốt này. Không được, hắn ta phải đi hỏi thăm một chút, thái giám quản sự bên cạnh Sở Quý nhân là ai, phải tóm chặt người này trước đã!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 318: Bây Giờ Thiếp Rất Không Vui, Thiếp Đang Ghen! (Phần 1)

Tự Cẩm nằm trên giường, trải qua một ngày mệt mỏi, đôi mắt đã díp lại không mở ra nổi nhưng trong lòng vẫn có lo lắng trăn trở không xuống được. Đậu Phương Nghi chết vẫn là khúc mắc lớn trong lòng nàng, nếu như không thể điều tra rõ, nàng không có cách nào bình thản sống qua ngày.

Bây giờ có đầu mối mới, đương nhiên nàng không thể bỏ qua. Có điều bây giờ nàng đang bị cấm túc, cũng không có quyền nhúng tay vào chuyện này. Nghĩ tới đây khẽ nhíu mày. Khương cô cô đã đi tới chỗ Hoàng hậu nương nương thông báo, với tính cách của Hoàng hậu nương nương đương nhiên sẽ nghiêm túc điều tra. Nhưng nàng vẫn không yên lòng. Không phải là không yên tâm đối với hoàng hậu, mà là... Người có thể làm được chuyện này tất nhiên phải có thủ đoạn áp chế trong hậu cung. Nàng sợ trong này thật sự có bàn tay của Thái hậu, đến lúc đó chỉ e Hoàng hậu sẽ phải chịu thiệt thòi.

Hoàng hậu đứng ra chống đỡ, trừ phi là có chứng cứ vô cùng xác thực, nếu không Thái hậu có thể có cả trăm cách để ngăn trở.

Đang nghĩ ngợi, bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, Tự Cẩm ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Tiêu Kỳ vén rèm đi vào. Nàng liền đứng dậy nghênh đón, vừa tới gần đã nghe mùi rượu nồng đậm, lập tức nhíu mày, "Sao Hoàng thượng uống nhiều như vậy?"

Tiêu Kỳ kéo Tự Cẩm ôm vào lòng, kề tai nàng, giọng nói trầm thấp hơi thở nóng hổi, khiến cả người Tự Cẩm không khỏi run lên, chỉ nghe hẩn nói:

"Nàng không biết Thánh nhi đáng yêu cỡ nào đâu. Trẫm bế con đi gặp nhiều người như thế, vậy mà tiểu tử không hề sợ, ngồi ngay ngắn trên đại điện, không khóc một tiếng nào. Trẫm... Lúc nhỏ theo phụ hoàng đi tiên điện, lần đầu tiên cũng rất sợ hãi. Bao nhiêu người như vậy, ai nấy đều là trọng thần triều đình, tất cả mọi người nhìn con, tiểu tử nhìn lại hết tất cả. Cái vẻ kiêu ngạo chết cũng không chịu thua giống trẫm như đúc, giống nhau như đúc..."

Dùng tới cả “trẫm”, thấy rõ là uống rượu say thật rồi. Nhưng nghe Tiêu Kỳ nói vui vẻ, lại là con trai của mình, Tự Cẩm cũng vui vẻ theo. Nhưng vẫn nhin không được nói: "Cũng đừng quá khen con, không chừng chính là đứa ngốc dưng cảm đấy. Con mới có hơn một tuổi thì đã biết gì chứ, có lẽ con cảm thấy hiếu kỳ mà thôi."

"Đây là can đảm. Là hoàng tử hoàng gia, điều quan trọng nhất chính là phải có lòng can đảm, đây là khí phách hoàng gia, khí thế hoàng tử. Nếu như bị một đám cừu thần kia cản chân mới là không được." Tiêu Kỳ vừa nói liền không thành thật cản cản vành tai Tự Cẩm, tay cũng luồn vào trong xiêm y.

"Hoàng thượng còn chưa tắm rửa đó." Tự Cẩm đẩy hăn một cái, quá vui vẻ mà say thành thế này.

Tự Cẩm muốn đưa Tiêu Kỳ đi tắm rửa, ai biết lại bị hăn chặn ngang ôm lấy. Hai người cùng ngã xuống giường lớn gần cửa sổ, hăn cuống cuống hôn nàng. Tự Cẩm muốn giãy giụa, nhưng không chịu nổi sức mạnh của Tiêu Kỳ, hăn siết nàng chặt đến nỗi giữa hai người không có chút kẽ hở nào. Lại bị hăn hôn như thế không thở nổi, không tắm rửa thì không tắm rửa vậy, say khướt thế này thì còn nhớ gì đâu.

"Nàng sinh cho ta con trai ngoan, hôm nay ta thật vui."

"Thiếp biết mà, thiếp nhìn thấy mà."

"Chúng ta sinh một con trai nữa đi, sinh một con trai nữa."

"Không phải Hoàng thượng thích con gái sao?" Chả mấy chốc đã đổi ý, cũng quá nhanh rồi.

"... Con gái tốt hơn, con trai cũng được..."

Cái gì người cũng thích phải không, Tự Cẩm coi như hiểu rõ người uống rượu say không nói đạo lý, nói cái gì là cái nấy.

Quả thực không thể nói lý.

Nam nhân uống say rượu không thể nói lý, đêm ấy của Tự Cẩm trôi qua quả thực như nước sôi lửa bỏng. Một nam nhân trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện sinh con trai con gái, nhiệt tình nổi lên, quả thực làm cho nàng chống đỡ không được.

Vốn là còn có chuyện muốn thương lượng với hần, kết quả bị hành hạ đến mệt, ngủ say như chết. Nàng ở chung với Tiêu Kỳ lâu như thế, cũng chưa từng thấy hần bị mất khống chế như vậy. Thích con là chuyện của người, nhưng lại tới hành hạ ta là sao chứ?

Mang tâm trạng giận dữ, Tự Cẩm vừa có cảm giác kiêu hãnh vì con trai mình ưu việt, lại có cảm giác ghen khuất vì bị hành hạ, còn có lo lắng về việc nếu sinh con trai nữa mà không giỏi giang như Đại hoàng tử, không khiến người ta yêu thích thì làm sao bây giờ, sau đó chìm vào giấc ngủ.

Tiêu Kỳ xoa xoa đầu gối dậy, chỉ cảm thấy đầu đau muốn vỡ ra. Áo ngủ gấm trên người rơi dưới chân, ngang người là cánh tay trắng như tuyết của Tự Cẩm vắt sang. Hần hơi ngơ ngác một chút, nghiêng đầu sang bên thì nhìn thấy trên người Tự Cẩm đầy những vết hôn màu đỏ hồng, nhất thời trong đầu mê man. Chuyện tối hôm qua khá mơ hồ, bây giờ đầu cũng khá đau. Ánh mắt đảo qua đồng hồ độn trong màn, lại nhìn dấu vết trên người Tự Cẩm liền biết tối qua, có lẽ hần đã quá nhiệt tình.

Hắn vừa động người thì Tự Cầm liền dậy theo, xoa xoa mắt ngồi dậy, "Sao người dậy sớm thế?" Nói xong liền vén màn lên xem canh giờ, "Mới giờ Dần hai khắc, ngủ tiếp thêm chút đi." Nói xong liền ấn Tiêu Kỳ nằm xuống giường, thuần thục gối đầu lên vai hắn, nhắm mắt định ngủ.

Tiêu Kỳ chưa kịp phản ứng thì đã bị áp đảo, suy nghĩ một chút cũng không có ngồi lên, liền nói chuyện với Tự Cầm, "Tối hôm qua ta uống rượu say."

Nhắc đến chuyện này, trong nháy mắt Tự Cầm liền có sức lực, "Không phải là say, Nếu say thì phải ngủ đàng hoàng ngủ chứ, nhất định đến hành hạ thiếp."

Tiêu Kỳ nghe Tự Cầm lên án, hơi thẹn thùng, ho nhẹ một tiếng, "Ta rất ít khi uống rượu say."

Đúng là ít thật, vài năm nay cũng chưa từng thấy qua. Tự Cầm bày tỏ đồng ý, "Hoàng thượng uống rượu say, nhiệt tình khiến người ta chịu không nổi. Người nhìn xem thiếp bị người hạnh hạ thế nào. May mắn là còn bị cấm túc đây, nếu không thiếp cũng không có mặt mũi ra ngoài gặp người khác."

"Vậy thì đừng ra."

"..."

Tự Cầm có cảm giác đắm vào bông, đây là trọng điểm sao?

Tiêu Kỳ nghiêng người lại kéo Tự Cầm vào lòng, ôm nàng sát sao, "Tối hôm qua ta nói cái gì vậy?" Có một số việc không còn nhớ rõ, không nói lời gì mất mặt chứ nhỉ?

"Người hả?" ánh mắt Tự Cầm đảo một cái, mím môi cười một tiếng, "Hoàng thượng nói nhiều lắm, cứ la hét muốn sinh con trai nữa."

"... Có sao?" Tiêu Kỳ cẩn thận ngẫm lại, không nhớ rõ lắm, hình như có chuyện như vậy, lúc này tỉnh táo lại, lập tức nói ra: "Con gái cũng rất tốt, ta càng thích con gái hơn."

Cắt! Tự Cẩm đang nép vào người hăn trợn trắng mắt. Nam nhân sẽ không bao giờ thấy sinh con trai là thừa. Có lẽ cảm thấy lời nói của mình tối qua không đúng nên bây giờ muốn bù lại đây. Ai bảo trước đây hăn một mực chắc chắn muốn sinh con gái trước, kết quả uống rượu say liền lật lọng.

"Hoàng thượng còn nói sẽ đối tốt với thiếp cả đời."

"... Lẽ nào bây giờ ta không tốt với nàng sao?" Hăn có nói sao? Nói cũng không có gì, vốn vẫn nghĩ phải tốt với nàng mà, cái này không coi là mất mặt.

"Hoàng thượng còn đồng ý cả đời chỉ có một mình thiếp."

"... Có sao?" Hăn thật không nhớ rõ, hăn đã nói qua lời này sao?

"Có! Miệng vàng lời ngọc, không được phép nói lại!"

"..." Tiêu Kỳ nhớ không rõ lắm, nhưng hình như uống rượu say trước mặt nữ nhân mình thích, nhận lời đã nói vậy cũng không phải là không thể được?

Thật sự có sao? Vẫn là không nhớ nổi.

Bây giờ hăn cũng không có tìm người khác mà!

Hoàng đế đại nhân vẽ mặt mộng bức đi lâm triều. Sau khi hạ triều sau, lúc ngồi duyệt tâu chương, đầu óc dần dần tỉnh táo lại, từ từ nhớ chuyện tối hôm qua. Cẩn thận nghĩ lại, Tự Cẩm căn bản là không hỏi, hăn cũng hình như chưa từng nói như vậy.

Nàng lừa hăn!

Nhưng mà, xông lên đầu cũng không phải là cảm giác cảm tức phần nộ mà là nghi hoặc, hôm qua lại ghen sao? Nếu không, sáng nay sao lại lừa hăn như vậy chứ?

Tư tưởng này không ổn, không được. Nếu đổi lại là Quý phi hoặc bất kỳ tần phi nào dám lừa gạt hăn như vậy, Tiêu Kỳ ngấm lại phản ứng của mình, nhất thời ngồi ở chỗ đó ngây người.

Cho nên, quả nhiên là ở chung với nàng thời gian dài, hăn cũng bị nàng ảnh hưởng không ít. Phàm là gặp chuyện của nàng thì không chuyện nào còn bình thường được.

Cả đời sao?

Tiêu Kỳ chưa từng nghiêm túc nghĩ tới vấn đề này, lúc ấy không khỏi đặt xuống bút, nhớ tới mấy lần trước Tự Cẩm đã từng mơ hồ ám chỉ, lòng vòng hỏi thăm.

Nhưng yêu cầu đế vương hứa hẹn cả đời một người, đây là chuyện khai thiên lập địa chưa từng có. Tiêu Kỳ cũng là lần đầu nghe nói. Trên sách sử cũng vậy, trong các sách ghi chép lại sinh hoạt tiền triều cũng thế, chưa thấy bất kỳ vị đế vương nào thật sự có thể phòng thủ một nữ nhân cả đời.

Bọn họ đang vào độ tuổi tươi đẹp rực rỡ nhất, hai bên thích nhau, bị đối phương hấp dẫn, xích lại gần. Đây cũng là lẽ thường xảy ra. Nhưng hoa nở cũng đến lúc tàn rơi, mỹ nhân cũng tới tuổi xế chiều, nếu đến lúc đó... Chính Tiêu Kỳ cũng không dám xác định, hăn có đứng núi này trông núi nọ hay không, sẽ cảm thấy Tự Cẩm đã không còn là nữ nhân tốt đẹp nhất trong lòng hăn hay không?

Ba năm tuyển tú, liên tục sẽ có mỹ nhân đưa vào cung, nhìn cả một rừng mỹ nhân mới mẻ mềm mại đó, hăn có luôn luôn tuân thủ hứa hẹn mãi mãi

ở bên nàng sao?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 319: Bây Giờ Thiếp Rất Không Vui, Thiếp Đang Ghen! (Phần 2)

Sau đó, trong nháy mắt u Tiêu Kỳ buồn.

Ý niệm đó một khi hình thành, giống như mọc rễ ở trong lòng.

Quả nhiên bị làm lệch lạc rồi.

Phu thê thế tục, phần lớn là hai bên cùng ủng hộ cả đời, tình thâm ý trọng, tương cứu trong lúc hoạn nạn.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Tụ Cẩm gả cho Tần Tự Xuyên...

Tiêu Kỳ không cần nghĩ mặt cũng tối sầm. Đừng tưởng rằng hãn không biết rõ, đừng tưởng rằng hãn không có tra ra, những lời đồn đãi về Kiều gia trước kia, còn một loạt hành động sau này đối với Kiều gia, Tần Tự Xuyên không ở sau lưng trợ giúp.

Người cũng đã đưa đến bên cạnh mình, còn phải cố gắng chấp nhận sự tồn tại, loại cảm giác này thật là tệ kinh khủng.

Tiêu Kỳ nhin không được nghĩ, đợi đến khi trầm mở khoa thi mới, kiếm được nhân tài, nhất định đẩy Tần Tự Xuyên đến thâm sơn cùng cốc!

Nghĩ như vậy trong lòng sung sướng khoan khoái rất nhiều.

Không bằng, hay là kiếm vợ cho hãn ta trước...

Nếu hãn ta kháng chỉ thì làm sao bây giờ? Hình như nếu hãn ta kháng chỉ, chém đầu một nhân tài, chỉ là nhất thời thống khoái, so với bắt hãn ta làm trâu làm ngựa cả đời thì khá hơn một chút.

Thu nhập từ thuế của Tuyệt Hộ Quận liên tục đưa vào tiêu kim khố của hãn không ngừng. Đám người Bộ Hộ nghèo túng phát điên, mắt đỏ rực thèm thuồng nhìn chăm chăm hãn, cả ngày không có việc gì ở trong triều cần nhảu lăm bầm. Vậy giao chuyện này cho Tần Tự Xuyên đi.

Rất tốt!

Vườn cũng nên xây, trẫm có tiền!

Dục Thánh thông tuệ tuyệt đỉnh đã rất rõ ràng, cho nên tạm thời không cần thăng chức cho Tô Hưng Vũ, cây to đón gió lớn. Riêng Tuyệt Hộ Quận cũng đã khiến người ta nhìn chăm chăm ông ta rồi. Tô Thịnh Dương thì có thể thay đổi một chút, quan chức không cần nhưng có thể thêm chút thực quyền.

Con trai của Trẫm, tương lai cũng không thể là hoàng tử tay trắng, phải chuẩn bị lực lượng để dành cho nó.

Giống như tiên hoàng đã dành cho hãn.

Nếu như không có tiên hoàng thay hãn chu toàn bố trí, thì gã hoàng đế như hãn không biết làm thế nào để được ổn định như vậy. Như bây giờ một đường trôi chảy, kỳ thật là do Tô gia đã xuất đại lực, còn có những ý tưởng ly kỳ cổ quái của Tự Cẩm hỗ trợ từng chút một. Tất cả mọi thứ kết hợp lại khiến cho hãn mở rộng quyền lực, nắm giữ trọng quyền, mới có cục diện hãn chiếm được thượng phong trên triều đình như hiện nay.

Sau đó cần phải tiếp tục duy trì cục diện này. Năm tới khai khoa chọn sĩ, chọn lựa nhân tài, nhất định phải nghiêm túc cẩn thận.

Quan chủ khảo là vấn đề rất lớn, hãn không thể lại tiếp tục thu nạp môn sinh thiên tử, cho nên vẫn phải chọn vị quan chủ khảo.

Chuyện này hiện ở trên triều đình đã có người trình tấu chương tiến cử. Nhưng mấy người được tiến cử đều là thuộc phe phái thế gia, cho nên hãn sẽ không đồng ý. Nhưng vấn đề là... Người còn lại cũng không đủ tư cách đảm nhiệm chức vị này. Quan chủ khảo phải là người có học vấn, danh vọng, được người ta kính phục về học thức mới có thể khiến người tâm phục khẩu phục, được học sinh thiên hạ ngưỡng mộ.

Ý nghĩa của Tiêu Kỳ thần kỳ đi lòng vòng, rốt cục lại nhớ tới chính vụ.

Đợi xử lý hết công vụ, Tiêu Kỳ mới nhắc chân đi sang Hợp Nghi Điện. Quản Trường An lập tức đi tới, khom lưng trả lời: "Hoàng thượng, Vệ quốc công, Tào Quốc công và mấy vị Các lão cầu kiến."

"Không gặp!" Tiêu Kỳ cũng không quay đầu lại nói, "Kêu bọn họ trở về hết. Chuyện bọn họ yêu cầu trăm sẽ không đồng ý. Tiền thu được từ Tuyệt Hộ Quận chính là thu từ mấy quận trong đó, đã chiếm hơn phân nửa quốc khố. Hộ bộ, nội các không biết tự xét lại mình, lại còn dám lôi kéo Tuyệt Hộ Quận không buông tay. Trong lòng bọn họ có chủ ý gì đừng tưởng rằng trăm không biết rõ. Mấy kẻ này không có một ai hy vọng trăm có thể qua một ngày tốt lành hết!"

Quản Trường An bị hù dọa mồ hôi tuôn đầy mặt. Lời này đúng là quá nặng. Nếu bị mấy người già kia nghe được, mỗi một người đều phải tới Phụng Hiến điện khóc lạy tiên đế mất.

"Hoàng thượng bớt giận, các vị đại nhân cũng đã chờ mấy canh giờ, có lẽ thật sự có chuyện quan trọng." Quản Trường An cũng không thể để hoàng đế bị người ta bắt được điểm yếu, chỉ đành kiên trì khuyên nhủ.

Tiêu Kỳ nhắc chân đá Quản Trường An một cú, "Biến, cứ nói như vậy đi! Trăm còn có thể sợ bọn họ hay sao, một lũ kẻ nào kẻ nấy đều là sâu mọt

đất nước, không muốn giải quyết đại sự triều chính, ngược lại rất tinh thông bùa mê tà đạo, trẫm nuôi dưỡng bọn họ có ích lợi gì chứ?" Mẫu chốt là vẫn không thể biếm chức, đúng là ghen ghét!

Nếu có đủ nhân tài để dùng ... Tiêu Kỳ thở dài thật sâu. Quốc gia cần cải cách, quân sự cần đẩy mạnh, khắp nơi cần nhân tài. Nhưng mà bị thế gia nắm giữ nhiều năm như thế, mở khoa tuyển sỹ rốt cục vẫn không đáp ứng kịp nhu cầu của Tiêu Kỳ. Nhân tài cũng phải là lịch luyện mới được. Cho dù là đậu Tiến sỹ, Tam giáp cũng phải cần vài năm tôi luyện mới có thể trọng dụng.

Không phải người nào cũng giống như Tần Tự Xuyên, nhắc lên đã chính là một cây đao.

Tiêu Kỳ càng nghĩ càng bị đè nén, thế cho nên về Hợp Nghi Điện vẫn mang vẻ mặt giận dữ. Quản Trường An cũng không dám thật sự trở về, về mặt đầu khổ một đường mặt dày mày dạn đi theo.

Lúc Tự Cẩm đi ra đón liền nhìn thấy sắc mặt đen nhánh tức tối của Tiêu Kỳ, sau lưng hằn là Quản Trường An sống không bằng chết khom lưng đi theo, lại có chuyện gì đây?

Tự Cẩm còn bao nhiêu chuyện muốn nói với Tiêu Kỳ, kết quả chứng kiến tình hình này chỉ đành cố nén chuyện của mình lại, bày ra khuôn mặt tươi tắn nhất đón Tiêu Kỳ vào. Cởi áo dâng trà, hầu hạ thoải mái vị đại gia này, qua cửa sổ nhìn vẻ mặt khổ bức không thể nói của Quản Trường An, cũng chỉ đành hỏi thăm.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy, có thể khiến Hoàng thượng tức giận như vậy." Đương nhiên là có, trước đây cũng từng gặp hấn tức giận như vậy rồi ..., nhưng không thể nói đâu.

Tiêu Kỳ "Hừ" ra một tiếng trong mũi, muốn nói điều gì, lại "Hừ" một tiếng, buồn bức không muốn mở miệng. Mấy chuyện phiền toái này đâu chỉ

nói dăm ba câu là có thể giải quyết, cần gì khiến Tự Cầm cũng lo lắng theo, "Không có chuyện đại sự gì, nàng đừng lo lắng."

Tự Cầm không tin!

Tiêu Kỳ không chịu nói thẳng, Tự Cầm cũng không khách khí với hắn. Dù sao cũng không phải lần đầu tiên nàng hỏi đến những chuyện này, suy nghĩ một chút liền thay góc độ nói: "Thiếp nghe nói cha thiếp bị người ta tố cáo, có phải là thật hay không ạ?"

Tiêu Kỳ:...

"Nàng cũng biết rồi ư?" Kẻ nào lắm miệng, quay đầu lại đánh bằng roi!

"Không cần nghe cũng có thể dự đoán được mà. Hoàng thượng cũng nói con của chúng ta thông minh đáng yêu như thế, thiếp lại còn da mặt dày dao chọc không tiến chiếm cứ người không buông tay. Cha thiếp thì không ngừng đưa bạc vào kho cá nhân của Hoàng thượng. Ba đời nhà thiếp đều khiến người ta chói mắt mà. Người ta không đâm chúng ta mấy nhát thì cũng nên tự thẹn mình làm quan." Tự Cầm cố ý trợn trắng mắt, một vẻ ta đều hiểu hết rồi.

Rõ ràng là chuyện rất buồn bực, bị Tự Cầm nói như thế, lập tức như chọc ra một lỗ thủng giữa cơn tức của Tiêu Kỳ, bay hơi hết!

Thấy Tiêu Kỳ cuối cùng cũng cười Tự Cầm mới nhẹ một hơi. Tính tình không được tự nhiên, thích hờn dỗi thật sự là phiền chết người ta.

"Nhìn dáng vẻ của nàng chẳng tức giận chút nào, thật không giống nàng đấy." Tiêu Kỳ nghĩ lúc trước nàng có thể tức điên, ngay cả người bên cạnh cũng không tha.

"Đây không phải là nghĩ thông suốt sao. Không bị người ghen tị là tài trí bình thường. Người ta cố gắng đâm chúng ta, chứng tỏ chúng ta là nhân tài

đó. Như vậy thì phải cao hứng, nên ăn mừng, sao lại tức giận chẳng phải là đúng ý của bọn họ. Lộ ra điểm xấu không chừng người ta còn đốt pháo hoa ăn mừng cả đêm kìa, chẳng có chút lời nào! Làm người thì phải thông suốt, không ai lại vì người khác không cho người thoải mái mà sống theo ý họ được. Làm người ư, phải vui vẻ lên, dù sao thiếp cũng là sủng phi, trên đời này trừ Hoàng thượng có thể làm thiếp tức giận thì người khác sẽ không có khả năng đó." Nói đến đây dừng một chút, lại cười với Tiêu Kỳ, "Người là hoàng đế, trị vì thiên hạ, cai quản vương thổ. Thần dân của thiên hạ này, chỉ có Hoàng thượng tức giận người khác, ai dám để cho người không thoải mái, thiếp sẽ bắt hắn không thoải mái. Thiếp ư, là nữ nhân, tâm nhỏ nhen, ai khiến cho nam nhân của thiếp, con thiếp, người nhà thiếp không vui, vậy chính là kẻ địch của thiếp. Nói đi, là ai, nhìn thiếp trút giận cho người đây."

Tiêu Kỳ chẳng còn tức giận gì nữa, biết rõ Tự Cẩm cố ý nói vậy để dụ dỗ hắn thoải mái nhưng vẫn cảm thấy trong lòng rất vui vẻ. Kéo người tới, xoa bóp mấy cái rồi mới nói: "Quốc gia chọn tài là đại sự, vị trí quan chủ khảo của khoa thi năm tới không biết bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm. Lại còn chuyện của cha nàng, đều là nhật xương trong trứng gà, không thêm để ý là được. Nàng cũng không cần lo lắng, bây giờ Tuyệt Hộ Quận đã bị người khác theo dõi sát sao. Chỉ là phụ thân nàng quản lý quá tốt, bọn họ cũng chỉ trông mà thêm thôi, cứ muốn thu hồi rồi sung nhập quốc khố."

"Nghĩ sao mà ngon thế, dám đoạt tiền từ tay hoàng đế, thật là to gan!"

"Mấy hạ thần của Trẫm cũng không phải là gan lớn, các triều đại dưỡng thành khẩu vị tới nay, là thói quen của bọn họ thôi."

"Đây là bệnh, phải trị!"

Tiêu Kỳ cảm thấy này lời này thật sự hiếm lạ, trong nháy mắt cười ha hả, "Không sai, là bệnh, phải trị!"

Sau khi cười to, trong lòng thoải mái rất nhiều, Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm, "Nàng luôn có cách làm cho ta vui lên."

"Đó là đương nhiên, không có tuyệt kỹ thì thiếp cũng thẹn mình là sủng phi."

Có ai tự khen mình như thế không ông trời ơi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 320: Bây Giờ Thiếp Rất Không Vui, Thiếp Đang Ghen! (Phần 3)

Editor : Hương Cỏ

Tự Cẩm gọi người chuẩn bị ăn trưa, sau đó nói với Tiêu Kỳ: "Thiếp cũng có suy nghĩ, không biết có thể thành công hay không."

"Ý tưởng gì vậy?" Tiêu Kỳ đối tư thế dựa vào gối mềm, gối này vừa lớn vừa mềm, dựa vào thì cả người lún xuống, đặc biệt thoải mái. Duỗi tay ra kéo Tự Cẩm cùng nhau ngồi xuống.

"Chính là chuyện quan chủ khảo." Tự Cẩm bị Tiêu Kỳ kéo qua, tay chạm vào trâm cài trên đầu làm nó lệch đi, dứt khoát tháo xuống, tự mình tìm vị trí thoải mái dựa vào hân, "Thiếp nghĩ nhất định không thể dùng người của thế gia, nếu vậy là mở cửa cho đệ tử của bọn họ rồi, chuyện tốt như vậy thì không thể tiện nghi bọn họ được."

Cái này là đương nhiên, nếu không Tiêu Kỳ vì chuyện gì mà tức ghen chứ.

"Nhưng người có địa vị cao để có thể làm quan chủ khảo, hình như là thật không có người nào có thể làm người khác tin phục mà không phải là người của thế gia." Tự Cẩm nhẹ nói, "Có lẽ nhóm thế gia cũng nghĩ như vậy cho nên mới không lo ngại gì. Thiếp nghĩ, có thể làm như vậy hay không. Các văn nhân đại nho có danh vọng trong thiên hạ Đại Vực cũng rất nhiều. Trong số đó không ít người bị thế gia gạt bỏ vô duyên với triều đình. Nếu như có thể mời một hai người về chủ trì đại cục, vừa có thể khiến học

sinh thiên hạ kính trọng, còn có thể cho mọi người một chỗ đứng vững chắc, có tương lai."

Tiêu Kỳ nghe vậy thần sắc liền trịnh trọng lên, nhìn Tự Cẩm một cái, "Sao nàng lại nghĩ tới chuyện này?"

"Thiếp cứ thế mà nghĩ thôi. Trong triều không có, sao chúng ta không ra bên ngoài đi tìm chứ? Cần gì lại ràng buộc mình trong một vòng lẩn quẩn như thế. Kỳ thật bên ngoài vòng kia cũng có rất nhiều nhân tài mà." Tự Cẩm quả thực chỉ tùy tiện nghĩ thôi. Dù sao ở những thế hệ sau mới không có những hạn chế tuyển dụng nhân tài như vậy. Nhưng ở triều đại này gia thế chính là một vấn đề quan trọng. Nếu như Tiêu Kỳ có thể chủ động phá quy tắc này thì quả thực là mở ra một kỷ nguyên mới trong việc tuyển chọn người tài cho đất nước.

"Có lẽ cũng không phải là không thể thực hiện được, nhưng sẽ rất phiền toái."

"Đúng là hơi phiền phức." Chỉ một câu danh bất chính, ngôn bất thuận là nhóm thế gia có thể phản đối đến cùng, "Nhưng đại khái có thể lấy văn kết bạn, người thắng đủ tài làm chủ khảo mà."

Hai mắt Tiêu Kỳ tỏa sáng, ánh mắt nhìn Tự Cẩm sáng rực như lửa, lời nàng lại hung hăng hôn một cái, sau đó đứng vụt lên, sửa sang lại xiêm y, "Ta phải vội đi trước, nàng ăn một mình đi, ngoan ngoan, buổi tối lại về với nàng."

Tiêu Kỳ đi như một trận gió, Tự Cẩm đắm xuống giường, người nóng tính này!

Ý tưởng này của Tự Cẩm rất tốt, nhưng muốn áp dụng sẽ rất phiền toái, hoàn toàn không có đơn giản như nàng nói.

Tiêu Kỳ đi ra nhanh như một trận gió, Quản Trường An đánh gót chân đuổi theo.

"Tuyên Ngụy Văn Bách, Lý Võ, Tạ Hoàn, Vệ quốc công, Tào Quốc công yết kiến!" Tiêu Kỳ vừa đi vừa hạ chỉ, "Tuyên Tần Tự Xuyên, Tô Thịnh Dương, Đồng Thái Khang yết kiến!"

"Vâng, nô tài đi ngay." Quản Trường An kích động muốn rơi lệ. Mấy vị đại nhân kia còn đang ngồi ở nội các chờ triệu kiến đâu. Nhưng sao Hoàng thượng lại muốn tuyên huynh đệ của Hi Phi, Quý phi, Hiền phi tiến cung làm gì?

Tiêu Kỳ sai bước tiến Sùng Minh Điện, lấy ra một cuốn văn thư cất ở chỗ sâu nhất trong bàn, mở ra trên bàn tinh tế tra tìm.

Đại nho Đại Vực có danh vọng, còn trung thành với triều đình, không thỏa hiệp với thế gia, bây giờ còn sống sót được mấy người đâu? Mấy lão già kia bị thế gia chèn ép giẫm nát, nếu như có cơ hội có thể báo thù, nghĩ đến tất nhiên sẽ cực kỳ náo nhiệt.

Ý tưởng này của Hi Phi rất hay, để bọn họ đánh nhau hỗn loạn, hẳn ở bên cạnh xem náo nhiệt là điều tuyệt vời nhất.

Xem các người còn dám đề ra vấn đề khó cho trầm, còn dám nhớ thương kho riêng của ta không!

Hoàng đế bệ hạ lòng dạ hiểm độc, chỉ trong chốc lát đã tính mười bảy mười tám phương thức mưu kế, cần phải cho bọn họ tranh cãi ầm lên mới được. Còn những kẻ đứng trợ uy bên cạnh, gây rối làm khó cứ ném cho bọn Tô Thịnh Dương thu thập thôi. Dù sao cũng phải tăng cường quân bị, bất kể là ai nhét người vào, cứ thu hết. Nhưng có thể tồn tại hay không thì phải nhìn bản lĩnh của chính các người.

Vào dễ dàng, nếu muốn đi ra... Ha ha, cho cha các người đến thỉnh cầu trăm đi!

Không tróc các người một lớp da thì thật có lỗi với thân cha các người đã làm ta ngọt ngọt!

Tiêu Kỳ mài dao soàn soạt, bên ngoài các đại thần vội vã đến, hoàn toàn không biết bên trong đã đào một cái hố to, đang chờ bọn họ tự mình nhảy vào.

Tự Cẩm ở Hợp Nghi Điện cầu nguyện cho bọn họ!

Tiêu Kỳ vội vã đến lại vội vã đi, Tự Cẩm không có cơ hội nói chuyện của mình. Sau khi Khương cô cô từ Phượng Hoàn Cung trở lại, báo cáo với Tự Cẩm: "Nô tỳ đã bẩm báo mọi chuyện với Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương bảo nương nương yên tâm, nương nương đã sai người theo dõi chặt chẽ cung nhân kia. Hơn nữa người nhà của họ ở ngoài cung, đại nhân Cam Lượng cũng đã phái người giám sát nghiêm ngặt rồi."

Tự Cẩm thở nhẹ một hơi, "Vậy được rồi, chỉ sợ bọn họ thực thi quỷ kế, người cũng phải chú ý nhiều hơn." Tự Cẩm nghĩ tới đây nhìn Khương cô cô, "Nếu như thuận tiện, giúp ta theo dõi sát sao động tĩnh của Tố Vân Điện, nghe nói gần đây người bên cạnh Kiều Tiểu Nghi của Tố Vân Điện kia rất bận rộn."

Tự Cẩm không thể phớt lờ mãi Kiều Linh Di kia, lần này chuyện Đậu Phương Nghi cũng không biết nàng ta có nhúng tay trong đó hay không.

"Dạ, nô tỳ nhớ rồi." Khương cô cô cũng không hỏi lý do, gật đầu xác nhận rồi liền ra ngoài bố trí.

Đợi đến sau khi Khương cô cô phân phó xuống, trong lúc vô tình mới phát hiện người của Trần Đức An lại đang canh chừng Sở quý nhân. Trong lòng nghi hoặc liền gọi Vân Thường đến hỏi thăm. Vân Thường liền đem

phát hiện ngày đó nói cho Khương cô cô nghe, "Tôi biết rõ cô cô bận rộn nhiều việc liên giao Trần Đức An đi làm, trong tay hẳn ta có người, nghĩ đến theo dõi một người cũng được."

"Hai người các người quả thực làm bậy!" Khương cô cô giận đến sắc mặt đều thay đổi.

"Cô cô." Vân Thường bị sợ hết hồn, không biết mình sai ở đâu, bất an đứng nơi đó.

"Cô gọi Trần Đức An tới đây." Khương cô cô xoa xoa trán, may mắn mình phát hiện sớm, nếu không đợi đến khi gặp chuyện không may thì có thể liên lụy đến nương nương. Hai người kia lá gan thật sự là càng lúc càng lớn.

Vân Thường không dám tiếp tục truy vấn, vội vàng đi gọi Trần Đức An đến, Khương cô cô nhìn bọn họ, "Ngồi xuống trước đi."

Vân Thường và Trần Đức An liếc mắt nhìn nhau, sau đó hai người mới ngồi xuống. Khương cô cô ngồi đối diện với bọn họ, nhìn Trần Đức An nói thẳng: "Rút người của cậu bên cạnh Sở quý nhân về, sau này không được phép theo dõi Sở quý nhân."

"Vì sao?" Trần Đức An không hiểu, trong lòng cũng có chút không vui. Bên chỗ hẳn ta đã có phát hiện vài điểm, rút về như thế không phải là bỏ dở nửa chừng. Chẳng lẽ Khương cô cô thật sự sợ hẳn ta lập công hay sao?

"Bây giờ hai người các người càng lúc càng to gan, làm việc không động não sao? Nương nương có phân phó các người làm như vậy không?"

Vân Thường và Trần Đức An liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cũng hơi bất an, cùng nhau lắc đầu.

"Biết rõ vì sao nương nương không phân phó không?" Khương cô cô biết rõ hôm nay không nói chuyện rõ ràng thì không chừng hai người kia còn phạm tội ngu xuân nữa.

Hai người lại lắc đầu, Vân Thường nhin không được nói thêm một câu, "Sở quý nhân có địch ý đối với nương nương, tôi cũng chỉ sợ nàng ta gây chuyện bất lợi đối với nương nương, cho nên mới theo dõi nàng ta."

"Cô nghĩ như vậy không có gì sai. Nếu đổi lại là người khác, ta tuyệt đối không phản đối cô làm việc này. Nhưng các người đừng quên, Sở quý nhân là muội muội Hoàng hậu nương nương, mặc dù là thứ xuất nhưng cũng là con gái của Ngụy quốc Công, là người một nhà của Hoàng hậu nương nương. Sở quý nhân xấu mặt gây chuyện, nếu các người tố giác thì các người đem thể diện của Hoàng hậu nương nương để vào đâu? Nếu xảy ra chuyện, Hoàng hậu nương nương có khi nào cho rằng là chủ tử sai các người làm hay không? Các người muốn Hoàng hậu nương nương bất mãn với chủ tử hay sao?"

Vân Thường và Trần Đức An đều kinh hãi toát hết mồ hôi. Bởi vì Sở quý nhân tiến cung cũng không thân cận với Hoàng hậu nương nương cho nên bọn họ không coi trọng điểm này. Bây giờ nghe Khương cô cô nói vậy, hai người mới thấy hoảng sợ.

Cô cô nói đúng lắm, dù thế nào Sở quý nhân cũng là người của Vệ quốc công phủ, quan hệ đến thể diện của Hoàng hậu nương nương, bọn họ nhất thời nóng nảy mà quên mất.

Nhìn vẻ mặt hai người, cuối cùng là không ngu, còn biết mình sai ở đâu.

"Mấy năm nay chủ tử được Hoàng hậu nương nương che chở, mới có thể có vinh quang hôm nay. Ngay cả chủ tử cũng rất kính trọng Hoàng hậu nương nương, các người lén lút làm chuyện như vậy là tổn thương thể diện

của Hoàng hậu nương nương. Cho dù chủ tử biết rõ cũng chỉ biết trách phạt các người."

"Đa tạ cô cô nhắc nhở, là chúng tôi sai." Vân Thường vội vàng đứng dậy nhận sai, "Tôi nhất thời xúc động nghĩ chuyện này đơn giản. Nếu thật sự ảnh hưởng xấu đến tình cảm của nương nương và Hoàng hậu nương nương, tôi thật sự muôn lần chết cũng không đủ để tha tội."

Lần này Trần Đức An cũng tâm phục khẩu phục. Rốt cục là người ở trong cung nhiều năm, nhìn mọi việc đều sâu sắc hơn bọn họ nhiều. Nhưng..."Cô cô, vậy cứ mặc kệ chuyện này sao? Nếu Sở quý nhân thật sự gây ra chuyện gì?" Đến lúc đó phát hiện cũng đã muộn!

"Đương nhiên không thể mặc kệ, nhưng các người làm vậy thì không đúng." Khương cô cô cũng hơi đau đầu, thở dài nói: "Gặp những chuyện như vậy, đầu tiên các người phải nói với nương nương. Nếu đã thế này, Trần Đức An lặng lẽ rút người về, không được kinh động bất luận kẻ nào. Ta sẽ tự mình đi Phượng Hoàn Cung tìm Đồng cô cô, đem mọi chuyện tiết lộ cho Đồng cô cô, Đồng cô cô tự nhiên sẽ biết phải làm gì. Lần trước Kiều Tiểu Nghi ngã xuống từ trên giả sơn, Hoàng hậu nương nương đã sớm bắt mãi thứ muội này. Bây giờ nếu như Sở quý nhân thật không nhớ mình đã từng bị Kiều Tiểu Nghi giật giây, vậy thì không cần chúng ta ra tay, Hoàng hậu nương nương có thể không biến sắc thu thập nàng ta. Làm gì còn cần các người đắc tội với người ta."

Trần Đức An và Vân Thường đều sửng sốt, có thể làm vậy sao? Đồng cô cô chẳng lẽ sẽ không cho rằng bọn họ không mang rắc tâm?

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của hai người, Khương cô cô suy nghĩ một chút lại giải thích: "Hoàng hậu nương nương cũng có những nỗi khổ khó nói ở Vệ quốc công phủ."

Trong nháy mắt hai người hiểu được, lập tức rất bội phục Khương cô cô.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 321: Bây Giờ Thiếp Rất Không Vui, Thiếp Đang Ghen! (Phần Cuối)

Editor: Hương Cỏ

Trần Đức An nghiêm túc hành lễ với Khương cô cô, "Trước đây đều là tôi lòng dạ hẹp hòi, hiểu lầm cô cô, còn mong cô cô bỏ qua cho. Tôi ở đây cảm ơn cô cô, đa tạ cô cô lần này xuất thủ cứu giúp."

"Đừng nói cứu giúp gì, quá nghiêm trọng rồi. Chúng ta đều là người hầu hạ chủ tử, phải đồng tâm hiệp lực. Sau này gặp chuyện thế này thì nên suy nghĩ cẩn trọng hơn, đừng nóng nảy xúc động." Mặc dù trong lòng Khương cô cô cũng không thật cao hứng, nhưng cuối cùng kết quả vẫn là tốt. Làm người cuối cùng biết được sai mà thay đổi, cũng không nên nín lấy không buông.

Khương cô cô lại phải đến Phượng Hoàn Cung, trước khi đi nhìn Trần Đức An, "Cậu gọi người về trước, nhất định không được kinh động người khác, lặng lẽ coi như không có chuyện gì mà về, xóa sạch dấu vết."

"Cô cô yên tâm." Trần Đức An lập tức nói.

Khương cô cô yên tâm. Trần Đức An cũng khá thông minh, trong chuyện đại sự cũng rất biết cân nhắc lợi hại. Nếu không Hoàng thượng cũng không để hấn ta hầu hạ bên cạnh chủ tử.

Phượng Hoàn Cung.

Đồng cô cô nghe Khương cô cô nói, vẻ mặt nghiêm lại, "Chuyện này là thật sao? Tin tức của cô có xác thực hay không?"

Cho dù biết Hoàng hậu nương nương che chở chủ tử, Khương cô cô cũng không thể nào khai ra sai lầm của Vân Thường và Trần Đức An bên Hợp Nghi Điện, chỉ nói: "Đương nhiên chính xác, là Vân Thường chính mình nghe được. Nhưng dù sao chuyện này cũng liên lụy tới Hoàng hậu nương nương, sợ bởi vì Sở Quý nhân mà dính líu đến Hoàng hậu nương nương, nghĩ tới nghĩ lui cả đêm bất an nên mới kể chuyện này cho tôi nghe. Mấy năm nay Hoàng hậu nương nương che chở chủ tử của chúng tôi, bọn nô tỳ trong lòng đều vạn phần cảm kích. Tôi nghe được tin tức liền lập tức tìm đến cô cô thương nghị. Chủ tử chúng tôi tuyệt đối sẽ không làm gì Sở quý nhân, nhưng chỉ sợ nếu không có người nhắc nhở, Sở Quý nhân sẽ bị người ta lợi dụng, lại liên lụy đến Hoàng hậu nương nương." Khương cô cô không không hề nhắc đến Trần Đức An, theo Đồng cô cô chuyện này đương nhiên là càng ít người biết rõ càng tốt. Huống chi Trần Đức An còn phải người theo dõi. Nếu lúc đó không may bị Đồng cô cô hoài nghi thì không tốt. Do đó dứt khoát bỏ hẳn ta ra ngoài.

Coi như là xong hết mọi chuyện.

"Cô làm rất tốt, tôi cảm ơn cô." Đồng cô cô vỗ vỗ tay Khương cô cô, "Tôi sẽ nói với nương nương, cô cũng về nói lại để Hi Phi nương nương an tâm."

Khương cô cô thở nhẹ một hơi, lộ ra một nụ cười tươi, "Nếu như vậy thì thật sự là quá tốt. Chủ tử chúng tôi chỉ sợ nương nương hiểu lầm, chẳng phải là tổn thương tình cảm nhiều năm nay. Đa tạ Đồng cô cô, cảm ơn cô."

"Chúng ta cũng đừng cảm ơn tới cảm ơn lui, xa lạ lắm." Đồng cô cô cũng thở phào nhẹ nhõm. Thật không nghĩ tới Sở Quý nhân lại còn ngu ngốc đến vậy. Cũng may là Hi Phi biết rõ, nếu không bị phát hiện thì thể diện của nương nương để vào đâu?

Trong lòng Đồng cô cô rất lo lắng nhưng vẫn tiến Khương cô cô ra ngoài, sau đó lập tức đi nhanh vào điện, thuật lại lời của Khương cô cô cho Hoàng hậu nương nương nghe.

Sau khi Hoàng hậu nghe xong, ngược lại có cảm giác mọi chuyện kết thúc, thấy Đồng cô cô lo lắng cười cười nói: "Chuyện này cũng coi như chuyện tốt, cứ phải lo lắng hãi hùng mãi, không biết khi nào cô ta sẽ gây chuyện lớn liên lụy Bản cung. Bây giờ có thể đề phòng không phải là tốt hơn sao?" Có thể có mẫu thân như vậy, Sở Trường Lam sao có thể sống yên lành. Người không có đầu óc lại còn nghĩ tới được hơn người, đúng là tìm đường chết mà không biết.

Lúc trước hoàng hậu đối với việc Sở Trường Lam tiến cung mặc dù không thích lắm nhưng cũng không phản đối. Trong lòng suy nghĩ di nương của cô ta có thủ đoạn như vậy, chắc hẳn con gái cũng sẽ không tệ. Chỉ cần có thể sinh hạ một đứa con trai, giữ người hay không cũng chỉ dựa vào một câu nói của mình. Nhưng không nghĩ tới không chỉ không có thủ đoạn của di nương mà lại còn không có đầu óc.

Làm việc không tính toán, tự mình tìm chết, vậy thì không thể trách được nàng ta.

Con gái của Sở gia trong cung không thể bị người khác tóm được nhược điểm. Hoàng hậu như nàng ta sớm đã bị quý phi thoe dôi chặt chẽ, tuyệt đối không thể xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào.

Nghĩ tới đây, hoàng hậu nhìn Đồng cô cô nói: "Dù sao Sở quý nhân cũng là muội muội của Bản cung, đã lâu không gặp rất nhớ. Chiều nay gọi cô ta đến giúp ta trò chuyện."

Trong lòng Đồng cô cô run lên, "Dạ."

"Ta nhớ được cô ta thích nhất uống trà Tuyết Thanh, đến lúc đó pha cho cô ta một chén trà thật ngon vào."

"Vâng." Đồng cô cô cúi đầu đáp ứng.

Người đã vui vẻ gây rắc rối cho ta, lại không thể sinh con để là một cánh tay hỗ trợ ta, vậy thì nửa đời sau này cứ ngoan ngoãn nằm trên giường nghỉ ngơi đi.

Hoàng hậu nhẹ nhàng cười một tiếng, tập trung suy nghĩ nhìn qua ngoài cửa sổ. Cho dù trong nhà biết rõ chuyện gì xảy ra thì như thế nào. Đứng giữa hậu vị và nữ nhi, cha nàng ta nhất định sẽ tuyển hậu vị.

Còn với vị di nương được sủng ái kia... Nếu như không tán thưởng thì về sau cũng có thể nghỉ ngơi một chút.

Còn nàng ta, vẫn là con gái Sở gia vững vàng ngồi ở vị trí hoàng hậu.

Còn Kiều Linh Di, liên tiếp tính kế Sở Trường Lam, chẳng khác nào là tính kế Sở gia, mỗi thù này ta ghi nhớ.

Một ngày nào đó, ta sẽ đòi cả vốn lẫn lời.

Có điều bây giờ sao, cũng đến lúc có thể thu chút lợi tức trở về. Không phải Kiều Linh Di vẫn muốn tranh thủ tình cảm với Hi Phi sao?

Nàng ta rất vui thích cho cô ta nếm thử cảm giác thất vọng.

"Đồng cô cô, bên Di Cùng hiên đã chuẩn bị xong hết mọi thứ chưa?" "Bẩm nương nương, hết thấy đều đã chuẩn bị tốt, chỉ còn chờ Hi Phi nương nương chuyển về. Nhưng Hoàng thượng chưa đồng ý cho nên việc chuyển cung cũng chưa quyết định." Đồng cô cô biết Hi Phi cứ ở mãi bên Hợp Nghi Điện là không hợp quy củ, nếu cứ kéo dài thì không tốt cho Hi Phi và Đại hoàng tử, vẫn nên chuyển về Di Cùng hiên thì tốt hơn.

"Bản cung còn nhớ, hình như Hi Phi rất thích tay nghề nấu nướng của Nhạc Trường Tín phải không?"

"Đúng vậy, Hi Phi nường nường chỉ tin tưởng tay nghề của Nhạc Trường Tín, mấy năm nay cũng chưa hề thay đổi." Đồng cô cô trong lòng cảm thán. Nói đến thì Hi Phi cũng thật sự là người nhớ tình xưa. Nhạc Trường Tín kia nếu không phải là Hi Phi chiếu khán, nào có địa vị như bây giờ ở Ngự Thiện phòng. Lúc trước Nhạc Trường Tín có lòng tốt cho nên hẳn ta mới có ngày hái quả, đạt được danh vọng như hiện nay.

"Vậy hãy để cho Nhạc Trường Tín trực tiếp đi làm ngự trù riêng của Di Cùng hiên, về sau chuyên phụ trách đồ ăn thức uống của Đại hoàng tử và Hi Phi." Hoàng hậu trực tiếp quyết định. Nếu đổi người khác tới Di Cùng hiên phụ trách phòng bếp, hoàng hậu cũng không yên tâm, dù sao an toàn của Đại hoàng tử là trọng yếu nhất.

"Nhưng bên chỗ thái hậu nường nường..." Đồng cô cô do dự hỏi.

"Bản cung sẽ bẩm báo với thái hậu, không phải Hoàng thượng cũng rất thích tay nghề của Nhạc Trường Tín sao?" Trong nháy mắt Hoàng hậu cười một tiếng.

Đồng cô cô thật sự bội phục, "Nường nường lời nói rất đúng. Do đó, thái hậu nường nường cũng không thể phản bác." Dù sao, một năm có 365 ngày thì 360 ngày hoàng thượng ở bên chỗ Hi Phi. Chuyện này ai cũng không thể trợn mắt nói dối. "Nhưng chuyện chuyển cung thì phải cần Hoàng thượng gật đầu đồng ý mới được, hơn nữa Hi Phi còn đang bị cấm túc."

"Cấm túc cũng tốt với nàng ấy. Còn hơn là đi ra ngoài bị người ta đâm lén. Đợi đến khi điều tra rõ mọi chuyện thì nàng ấy sẽ có lúc vinh quang, không cần nóng nảy nhất thời." Nói đến đây, hoàng hậu im lặng cười một tiếng, "Cho dù nàng ấy bị cấm túc như vậy, Hoàng thượng mỗi ngày đều ở cùng, trong hậu cung này người người đều nguyện ý đấy."

Cũng đúng, Đồng cô cô cũng không khỏi không bội phục Hi Phi, người ta có bản lĩnh như vậy đấy, chao ôi, đây là số mệnh mà.

Ai bảo Hoàng thượng thích Hi Phi, cho dù là có nghi vấn giết người, cho dù đã từng định qua hôn ước, vậy thì thế nào?

Đều không qua khỏi Hoàng thượng thích.

"Nương nương, Hi Phi nương nương là người tri ân. Cứ nhìn Nhạc đầu bếp, lại nhìn nàng ta dạy dỗ Đại hoàng tử, tương lai tất nhiên cũng sẽ không quên ân đức của nương nương." Đồng cô cô cũng đích thực không phát hiện Hi Phi có mơ ước đối với hậu vị, so với Quý phi thì tốt hơn rất nhiều.

Riêng điểm này, Đồng cô cô không biết, kỳ thật ngay từ ban đầu Tự Cẩm đã không nghĩ tới làm hoàng hậu. Mục tiêu của người ta chính là làm thái hậu cơ. Có điều đi nửa đường thì vô tình nảy sinh tình yêu với Hoàng đế, lại ma xui quỷ khiến kết đồng minh với đối thủ lớn nhất là hoàng hậu, cho nên mọi chuyện phát triển lệch quỹ đạo mà thôi.

Không còn ước nguyện ban đầu nữa.

Tới khi tin Sở Quý nhân bị bệnh phải nằm trên giường dưỡng bệnh truyền ra, ngay từ đầu cũng không khiến mọi người chú ý. Dù sao đau đầu nhức óc bệnh tật nhỏ rất thường gặp. Nhưng mãi nửa tháng cũng không xuống giường được, trải qua thái y trị liệu mới biết phải tĩnh dưỡng trên giường hàng năm, thì cũng gây chấn động không nhỏ trong hậu cung.

Chuyện kỳ lạ nhất là bệnh của Sở quý nhân bệnh cũng không phải là không có nguyên nhân. Thái y tra ra Sở Quý nhân bị trúng một loại kỳ độc, ngay sau đó một cung nhân bên cạnh Kiều Tiểu Nghi đột nhiên nhảy giếng tự sát. Khi vớt được thi thể từ trong giếng lên thì phát hiện độc vật đó trong người thi thể. Trong phút chốc hậu cung như bùng nổ.

Tự Cẩm bị sự tình phát triển làm kinh ngạc ngậy người, Oh My God, có chuyện gì vậy?

Trước đó Khương cô cô từng nói qua Sở quý nhân bị Kiều Linh Di đầu độc, cũng nói cho nàng biết chuyện này đã nói cho Đồng cô cô nghe nhưng Tự Cẩm tuyệt đối không tin chuyện của Sở Trường Lam và Kiều Tiểu Nghi là ngẫu nhiên.

Hoàng hậu nương nương này, vừa ra tay chính là kinh thiên động địa à.

Đáng khen!

Quả thực không thể tin được, Tự Cẩm ngồi ở đó, còn chưa kịp phục hồi tinh thần từ trong cơn chấn động thì Tiêu Kỳ trở lại. Tự Cẩm rối rắm. Mặc dù rất không thích Tiêu Kỳ nghe được chuyện về Kiều Linh Di, nhưng chuyện này vẫn phải cho hắn biết. Hơn nữa nàng cũng muốn nhìn một chút, Tiêu Kỳ có phản ứng gì.

Vì vậy Tự Cẩm liền nói, "Thiếp thật sự sợ hết hồn, tuyệt đối không thể tưởng được, sau lưng Sở Quý nhân ngã bệnh lại có nguyên nhân như vậy. Nhưng bây giờ cũng chỉ là hoài nghi, mặc dù cung nhân kia đã chết nhưng chỉ cần Kiều Tiểu Nghi có thể tự chứng minh, Hoàng hậu nương nương xưa nay công bằng chính trực, cũng sẽ không vì Sở Quý nhân gặp chuyện không may mà xử sự bất công."

Tiêu Kỳ nhìn sang Tự Cẩm, "Ta đã biết chuyện này rồi"

Oh, khó trách trở về sắc mặt khó coi. Tự Cẩm hơi cúi đầu lặng yên lặng yên, sau đó nhìn Tiêu Kỳ, "Vậy Hoàng thượng... Định làm như thế nào?" Chẳng lẽ muốn đi thăm Kiều Tiểu Nghi sao? Sẽ không bị Kiều Tiểu Nghi nhân cơ hội tranh thủ sao. Bây giờ nàng bị cấm túc, cũng không thể mày dầy mặt dạn cùng đi được.

Đích thực bây giờ tâm trạng Tiêu Kỳ không được tốt lắm, tiền triều chính vụ từng chuyện tiếp từng chuyện. Gần đây vì chuyện quan chủ khảo mà tranh chấp nảy lửa với thế gia. Bây giờ trong hậu cung lại xảy ra chuyện, hơn nữa còn là Kiều Linh Di xảy ra chuyện, thái hậu nhất định sẽ nhúng tay.

Việc này đại biểu phiên toái!

"Người nghĩ thiếp phải làm sao bây giờ?" Tiêu Kỳ còn nhớ Tự Cẩm rất ghen tuông với thanh mai của mình. Bây giờ xảy ra chuyện này, khẳng định trong đầu nàng đang nấu một vạc dấm. Bây giờ hắn cũng có thể ngửi thấy mùi dấm chua.

Nhìn này cái đầu cúi thấp không chịu nhìn hắn, còn túm tay áo hắn, thủ đoạn cũng không chịu đối, chẳng có ý tưởng mới gì hết.

Không phải là rất rõ ràng nói cho hắn biết, bây giờ thiếp rất không vui, thiếp đang ghen sao!

Bây giờ ngay cả lừa gạt cũng không muốn hao tâm tổn trí nữa. Tiêu Kỳ đột nhiên cảm giác như vậy cũng rất tốt, chuyện tiền triều đã phiền chết hắn, giờ lại bắt hắn phải đi đoán tâm tư của nữ nhân, hắn thật muốn nổi giận!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 322: Kế Sách Của Hoàng Hậu

Editor : Hương Cỏ

Giữa hai người bỗng chốc an tĩnh lại. Trong lòng Tự Cẩm khó chịu, kỳ thật cũng biết thật ra mình lòng dạ hẹp hòi. Đi xem một chút cũng không có gì, nhưng lại không chịu nổi đối phương là kẻ có tâm tư. Nàng không yên tâm Kiều Linh Di.

Suy nghĩ một chút, dứt khoát trực tiếp ôm lấy người Tiêu Kỳ, bày ra tư thế nhất định không cho người đi!

Tiêu Kỳ: ...

Hắn vỗ vỗ vai Tự Cẩm, Tự Cẩm này mới buông ra, bị Tiêu Kỳ kéo tay ngồi xuống rồi nghe hắn nói: "Thật sự là càng ngày càng độc đoán, nhìn cũng không để cho người khác nhìn sao?"

"Không để!"

Tiêu Kỳ khẽ cười một tiếng, rồi mới trịnh trọng nói: "Ta phải đi xem một chút, ít nhất phải qua chỗ Thái hậu."

Tự Cẩm biết rõ mà, cho nên mới mất hứng. Kiều Linh Di có thái hậu làm chỗ dựa, cuối cùng chưa chắc có thể thất bại. Chính là vì có thái hậu Tự Cẩm mới không yên tâm. Nhưng suy nghĩ một chút cũng biết mình không thể quá tùy hứng, "Vậy buổi tối người phải trở về ăn tối với thiếp."

Cho hắn một buổi trưa đã đủ chưa nhỉ?

Tiêu Kỳ dí tay lên trán Tự Cầm, xem nàng hẹp hòi kìa, còn dám hạn chế hành trình và thời gian của hăn, to gan lắm rồi.

"Được, đều tùy nàng." Tiêu Kỳ thở phào. Chuyện tiền triều nhức đầu, về hậu cung cũng là một đám rối ren. Chỉ có ở chỗ Tự Cầm mới có thể thoải mái chút ít. Vì điều này mà không thể trách hăn thích ở bên nàng, không lẽ hăn thật sự càng ngày càng thích nàng hay sao?

Nàng luôn có thể dựa theo ý thích của hăn mà chiều theo, muốn hăn không thích cũng rất khó.

Bế con trai tới, một nhà ba người ăn trưa. Bây giờ Dục Thánh đã có thể tự mình dùng muỗng ăn cơm khá thành thạo. Từ sau khi ăn được thức ăn thì tiểu tử rất thích ăn cơm. Bây giờ ban ngày cũng không bú sữa nữa, chỉ có buổi tối mới uống một chút.

Ăn cơm xong, thay y phục sạch sẽ cho con trai, bế con đi ngủ trưa, rồi đuổi Tiêu Kỳ đi, đi xem thanh mai trúc mã của người đi.

Tiêu Kỳ cũng mặc kệ trong này còn nhiều người hầu, cúi đầu hôn lên má con trai, lại hôn lên trán Tự Cầm rồi mới xoay người đi.

Tự Cầm nhìn theo bóng lưng của hăn mặt chợt ửng hồng, trong lòng cũng không được tự nhiên, dù sao đây là thời cổ đại, uhm uhm, làm vậy quả là không thích hợp.

Nhưng mà, nàng thích!

Chơi với con trai một lúc thì tiểu tử mới buồn ngủ, Tự Cầm dỗ con ngủ say mới mới đứng dậy rời đi.

"Nường nường." Khương cô cô bước nhanh tới, nhẹ nhàng hành lễ, "Hoàng thượng bị Hoàng hậu nường nường mời sang Phượng Hoàn Cung."

"Ồ?" Tự Cẩm nghe vậy bước chân khựng lại, lập tức đi về tấm điện của mình, nhìn Khương cô cô hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy? Không phải Hoàng thượng đi sang chỗ thái hậu sao?" Chẳng lẽ là hoàng hậu đã phát hiện chuyện gì khác lạ ?

Nói thật, bây giờ Tự Cẩm cũng không đoán được rốt cục hoàng hậu muốn làm cái gì. Sau khi báo cho Hoàng hậu chuyện về Đậu Phương Nghi, bên chỗ hoàng hậu cũng không có tin tức truyền đến. Bây giờ ngay sau khi Sở Trường Lam và Kiều Linh Di gặp chuyện không may, Tự Cẩm mơ hồ có cảm giác, Hoàng hậu nương nương muốn xuất đại chiêu.

Mặc dù Tự Cẩm có ưu thế xuyên việt nhưng cũng đồng thời có khuyết điểm xuyên việt, đó chính là nàng không hiểu rõ tình hình của chỗ này và các quan hệ của thế gia. Nhưng không thể nghi ngờ hoàng hậu làm việc rất chu đáo. Cho nên trước đó thậm chí Tự Cẩm có cảm giác có lẽ Hoàng hậu đã điều tra rõ chuyện Đậu Phương Nghi nhưng vẫn giữ kín không lộ ra thôi.

Cho nên, sau khi Kiều Linh Di xảy ra chuyện, hoàng hậu vừa vặn có thể nói điều kiện với thái hậu. Nói cách khác, vì cái sao hoàng hậu lại mời Tiêu Kỳ đúng lúc hẳn phải đi gặp thái hậu, rõ ràng chính là cố ý.

Không hiểu sao lúc ấy Tự Cẩm cảm thấy khẩn trương, rốt cuộc hoàng hậu muốn làm gì đây?

Nói thật, Tự Cẩm tuyệt không lo lắng sự trong sạch của mình. Nhưng nếu muốn thoát thân trong chuyện Đậu Phương Nghi mà không tổn thương chút lông tóc nào thì kỳ thật cũng có chút khó khăn. Dù sao thái hậu không phải là bài trí. Không lột được da thì bị nhổ mấy nhúm lông vẫn rất có thể.

Hoàng hậu không có con nối dõi, tương lai Dục Thánh chính là chỗ dựa của Hoàng Hậu. Cho nên coi như là vì Đại hoàng tử, Hoàng hậu cũng không thể để cho mẹ đẻ của nó có bất kỳ vết nhơ nào. Nếu như mình là một

người mẹ đẻ có thể loại trừ bất cứ lúc nào thì sẽ rất dễ, có chết cũng không ai truy cứu. Nhưng mình không phải như vậy, cho nên danh dự của mình đối với Đại hoàng tử tương đối trọng yếu.

Hoàng hậu... Là vì chuyện này cho nên mới phải mưu tính sâu xa bố trí hết thảy như thế sao?

Giây phút đó Tự Cẩm không thể diễn tả được cảm giác trong lòng mình là gì, tình cảm đối với hoàng hậu liền phức tạp hơn.

Hoàng hậu không nghĩ tới loại trừ nàng mà là lựa chọn đồng hành với nàng, không thể không nói, Tự Cẩm cũng cho là mình gặp vận may.

"Chuẩn bị thu dọn hành lý đi." Tự Cẩm nhẹ giọng thở dài, e là không thể tiếp tục ở Hợp Nghi Điện nữa, cũng nên trở về Di Cung yên thôi. Dù sao nàng cứ ở Hợp Nghi Điện lâu dài cũng không tốt cho mình và con trai. Nếu không phải muốn giảng hoà với thái hậu, Tiêu Kỳ đã cho mẹ con nàng chuyển về từ sớm rồi.

Khương cô cô liền hiểu được, "Dạ, trước hết nô tỳ sẽ cho người thu dọn những đồ vật không quan trọng, sau đó sẽ cho hết vào rương hòm. Chắc cũng mất vài ngày đấy."

Tự Cẩm gật gật đầu, lúc đến nhiều đồ, lúc về còn nhiều hơn, đích thực là cần vài ngày để thu thập phân loại rương thùng đựng đồ.

Lúc đó, trong Phượng Hoàn Cung, hoàng hậu đặt tất cả chứng cứ lên bàn, "Mọi sự chính là như vậy. Nhân chứng vật chứng đều có ở đây. Cung nhân bên Đậu Phương Nghi đã khai. Đích thực là do thái hậu nương nương sai cô ta giết người. Cô ta là một người họ hàng xa của Kiều gia, đã nhiều năm không liên lạc. Sau này tiến cung làm cung nữ, trong lúc vô tình mới phát hiện mình lại có quan hệ bà con xa với thái hậu. Quan hệ này ẩn giấu nhiều năm, cô ta luôn âm thầm làm việc cho Thái hậu. Lần này lộ ra chân tướng cũng là vô tình, may mà Cam Lượng đại nhân nhìn rõ mọi việc."

Tiêu Kỳ mặt đen lại, giơ tay lật khẩu cung trên bàn xem, đọc mấy tờ liên để xuống, "Chuyện này còn có người khác biết rõ không?"

"Trừ thần thiếp thì chỉ có Cam Lượng đại nhân là biết rõ, ngoài ra không có người nào khác." Hoàng hậu nói.

Tiêu Kỳ gật gật đầu, cất chứng cứ trên bàn lại, đứng dậy, sau đó nhìn hoàng hậu, "Lần này chuyện của muội muội nàng và Kiều Linh Di, nàng có động thủ không?"

Hoàng hậu cũng không bất ngờ Hoàng thượng hỏi vậy, khẽ vuốt lại tóc mai rồi mới đứng dậy, nhẹ nhàng cười một tiếng, "Là thần thiếp đã hạ thủ. Kiều Tiểu Nghi cố động Sở quý nhân ra tay mưu hại Đại hoàng tử, vừa lúc bị người nghe thấy, sau đó bẩm báo thần thiếp. Muội muội của thiếp chí khí không nhỏ đầu óc lại ngu xuẩn, thiếp không thể trơ mắt nhìn cô ta liên lụy cả Sở gia bị hỏi tội. Mưu hại hoàng tử, tội ác tày trời, thần thiếp không thể không quan tâm." Nói đến đây hoàng hậu quỳ xuống, "Thần thiếp có tội, thỉnh Hoàng thượng trị tội."

Sở gia dạy con gái không nghiêm là tội thứ nhất. Sở Trường Lam có ý mưu hại hoàng tử, tội thứ hai. Hoàng hậu hạ thủ vừa hiểm vừa nhanh, không cho Tiêu Kỳ cơ hội nào xử trí Sở gia. Nàng ta biết rõ nhất định trong lòng hoàng đế rất không thoải mái. Nhưng nàng ta không có lựa chọn nào khác. Cho nên nàng ta lấy công lao điều tra rõ nguyên nhân cái chết của Đậu Phương Nghi và công lao ngăn cản việc mưu hại Đại hoàng tử để triệt tiêu tội nghiệt của Sở gia.

Hy vọng Hoàng thượng dựa vào tình cảm phu thê bao năm qua, biết nàng ta chưa bao giờ từng làm qua chuyện gì đại diệt đại ác, có thể mở một lối thoát. Xem nàng ta đã bảo vệ Hi Phi, xem nàng ta bảo vệ Đại hoàng tử mà có thể vượt qua cửa ải khó khăn này.

Tiêu Kỳ đích thực mất hứng. Chuyện quan chủ khảo lần này, đám người bức bách hẳn cũng có Vệ quốc công. Nếu như có thể bắt được điểm yếu này thì có thể quang minh chính đại hỏi tội Sở gia!

Nhưng hoàng hậu lại ngăn cản, còn vào lúc hẳn chưa kịp phát giác, chuyện này khiến Tiêu Kỳ rất không cao hứng.

Từ trên cao hẳn nhìn xuống Hoàng hậu quỳ trên mặt đất, sau đó nắm chặt hai tay, "Trẫm hy vọng đây là lần cuối cùng. Hoàng hậu, nàng không chỉ là con gái của Sở gia mà còn là Hoàng hậu của trẫm. Nếu như tái phạm lần nữa, trẫm sẽ không nhẹ nhàng buông tha như lần này, tự giải quyết cho tốt!"

Tiêu Kỳ sai bước rời đi.

Hoàng hậu nhìn theo bóng lưng Hoàng thượng dần dần đi xa, cả người giống như thoát lực như muốn ngã xuống đất. Trong lòng bàn tay, sau lưng, tất cả đều là mồ hôi.

Chuyện của Sở Trường Lam, nếu như để Hoàng thượng biết trước, không nói tới Sở gia, người đầu tiên bị rủi ro chính là nàng ta. Hoàng thượng coi trọng Đại hoàng tử như thế, nếu như Đại hoàng tử thật sự có chuyện gì không may xảy ra, cơn giận đó không ai chịu nổi.

Huống chi, nàng ta... cũng rất thích đứa bé này.

Đồng cô cô lặng lẽ đi tới Hoàng hậu nương nương, mắt đỏ hồng, "Nương nương, người cần gì phải thế chứ?"

Sau khi Hoàng hậu đứng lên, thật dài thở ra một hơi, cười cười, lại không nói gì nữa.

Nàng ta là con gái của Sở gia, cho nên có một số việc biết rõ không thể làm cũng phải thử một lần.

Nếu vậy thái hậu và Kiều Linh Di, hai người con của Kiều gia kia, lẽ nào có thể thoải mái hơn so với nàng ta sao?

Một người mưu hại Đậu Phương Nghi, một người giết giây mưu hại Đại hoàng tử.

Lúc đó Hoàng hậu nghĩ, trận đánh này giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, ai cũng không tốt cả. Nàng ta cũng muốn nhìn một chút, trải qua lần này, thái hậu còn dám công khai can thiệp hay không. Bà ta vẫn tưởng rằng đây là hậu cung của tiên đế sao. Đường kim Hoàng thượng không phải là tiên đế, tính cách của hắn kiên định vững vàng hơn nhiều.

Còn Kiều Linh Di nữa, chỉ cần nàng ta đứng bên cạnh Sở Trường Lam, hoàng hậu không thể không ngày đêm đề phòng. Bây giờ... Sở Trường Lam đổ, vậy Kiều Linh Di thì sao? Tiếp đến người sẽ làm thế nào? Muốn lấy Sở gia làm đệm lưng cho người, người cũng xứng sao.

Bản cung không động tới người, chẳng qua là giữ thể diện cho thái hậu, người đã không biết chuyện như thế thì cũng đừng trách nàng ta lòng dạ độc ác.

Nàng ta cũng muốn nhìn một chút, trong lòng người điều mà người luôn cho là chỗ dựa lớn nhất không phải là tình cảm thanh mai trúc mã năm đó sao. Nhưng dù là như vậy cũng không thể giữ nổi sau mấy lần người làm tổn thương.

Hoàng thượng sẽ làm thế nào đây? Hoàng hậu thật sự mong đợi không thôi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 323: Hi Phi Cô Quả Là Giỏi! (Phần 1)

Editor : Hương Cỏ

Sau khi từ Phượng Hoàn Cung đi ra, Tiêu Kỳ nắm được chứng cứ trong tay cũng không trực tiếp đi Thọ Khang Cung mà tiện đường đi dạo một vòng tới trước. Đầu óc bên trong không ngừng vang vọng những lời Hoàng hậu mới nói. Hoàng hậu đã lấy được chứng cứ, nghĩ đến bên Thái hậu tất nhiên cũng đã nhận được tin tức. Cho dù bây giờ mình sang đó, với tính cách của Thái hậu thì cho dù không thể giải thích về lý cũng có thể lấy tình để phân trần.

Bao năm qua Tiêu Kỳ đã rất phiền chán mấy chuyện này. Hẳn biết rõ Thái hậu có công ơn nuôi dưỡng đối với hần. Nhưng hần có thể ngồi ở đây, trên ngôi vị hoàng đế này, mặc dù quả thực có Thái hậu dốc lòng hết sức nâng đỡ, nhưng cũng có bản thân hần vất vả giành được. Thậm chí sau đó, nếu không phải là có mình tồn tại, chưa chắc bà có thể ngồi lên vị trí thái hậu.

Nhưng những chuyện đó thái hậu không nhìn thấy. Bà muốn nâng đỡ Kiều gia, tìm cho mình một chỗ dựa vững chắc, Tiêu Kỳ có thể hiểu được. Nhưng Kiều gia là những kẻ nhu nhược không thể thành công, nguyên một đám toàn là kẻ ăn cây táo, rào cây sung, với ai cũng đều khôn khéo nhưng chuyện quốc gia đại sự thì một chữ cũng không biết. Người như vậy, làm sao hần dám trọng dụng. Chỉ ban cho tước vị vinh dương ở nhà, bọn họ cũng có thể có bản lĩnh dựa vào tước vị này mà gây ra đủ chuyện.

Bây giờ hắn đang đối chọi với thế gia, tuyệt đối sẽ không kéo Kiều gia về kinh thành để người khác nắm được nhược điểm uy hiếp mình.

Những gì Thái hậu nghĩ, điều bà muốn, hắn sẽ cho. Nhưng không phải là bây giờ mà phải đợi đến khi hắn chân chính nắm giữ quyền lực, lúc đó sẽ ban cho Kiều gia một tước vị để vinh dương. Bọn họ cũng chỉ có thể đành hoàng giữ tước vị này sống qua ngày mà không phải to gan lớn mật là vật cản đường của hắn.

Cho đến lúc này, hắn cũng không hẹp hòi ban cho họ một tước vị.

Nhưng bây giờ biểu muội tiến cung, thái hậu một lòng muốn mình thân cận với biểu muội, có phải Thái hậu cũng hy vọng biểu muội có thể sinh một đứa cháu mang huyết mạch Kiều gia hay không. Đợi đến khi đứa bé này sinh ra, sức mạnh của Kiều gia lại tăng lên. Khi đó có thái hậu làm chỗ dựa, đứa bé này trong cung chắc chắn sẽ có ưu thế hơn những đứa trẻ khác.

Đến lúc đó, Tự Cẩm... Thánh nhi... Chỉ sợ cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Từ nhỏ đến lớn hắn đã hiểu rõ ràng về thủ đoạn của Thái hậu. Nhưng đứa trẻ và tần phi biến mất, ở trong hậu cung này đã sớm không còn ai nhớ tới. Hắn lên được ngôi vị hoàng đế này, không biết rõ đã giẫm lên bao nhiêu hài cốt. Đúng vậy, hắn ngồi lên đây là giẫm đạp người khác mà thành. Nếu như ngôi chỗ này là người khác, thì chính là giẫm đạp lên hài cốt của hắn và Thái hậu.

Cho nên, cho tới bây giờ hắn không phải là người mềm lòng.

Tiện đường mà đi, không ý thức lại đi đến bên ngoài Di Cung hiên. Tiêu Kỳ neho mắt ngắm toàn bộ cung điện đã được sửa mới hoàn toàn, không gian mở rộng ra quả nhiên rộng rãi không ít. Tiêu Kỳ cũng không đi vào, trong đầu nghĩ tới cũng nên để Tự Cẩm và con trai chuyển về thôi. Dù sao Hợp Nghi Điện cũng khá nhỏ, hai mẹ con ở bên đó, ngay cả chỗ chơi đùa cũng không có.

Đứng ở chỗ này một lát lại đi tới trước. Ở chỗ không xa chính là Tổ Vân Điện.

Bây giờ suy nghĩ một chút, lúc trước Thái hậu an bài biểu muội ở chỗ này quả nhiên là hao tổn tâm cơ.

Nếu như hần không gặp Tự Cầm, không có một người hợp ý như vậy bên cạnh thì dựa vào tình cảm thừa nhỏ giữa hần và biểu muội, lại thêm tính cách hai người cũng khá hợp nhau thì nhất định có thể ở chung rất vui vẻ. Nếu nói như vậy, Tiêu Kỳ rất nghiêm túc suy nghĩ, có lẽ hần cũng không bài xích sinh một đứa bé có huyết mạch Kiều gia. Cùng lắm là chính là phải tốn nhiều công sức, để đứa bé này không có nhiều liên hệ với Kiều gia, làm cho chuyện của Kiều gia phát triển thật chậm thôi.

Cho nên, bây giờ nhìn về phía Tổ Vân Điện, Tiêu Kỳ chỉ cảm thấy thái hậu... Thật sự là dụng tâm lương khổ. Nếu như ... nếu như không có Hi Ngôn Thanh, có lẽ hần sẽ bất tri bất giác mà dựa theo sự an bài của Thái hậu, từng bước từng bước đi theo con đường mà bà đã định liệu.

Dù sao, ở trong hậu cung này, có thể gặp được một người mình thích cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hần luôn khao khát ấm áp như vậy.

Thái hậu là người hiểu hần rõ nhất. Biểu muội xuất hiện là thí sinh tốt nhất. Bọn họ có tình nghĩa thanh mai trúc mã, hần đối với nàng ta sẽ có kiên nhẫn bao dung hơn so với người khác. Có lẽ hần sẽ phát giác suy tính của thái hậu, nhưng có lẽ hần cũng sẽ không muốn bỏ qua khao khát ấm áp nhiều năm qua.

Ai biết được?

Giống như bây giờ, Tất cả con người của Tự Cầm hợp tâm ý hần, cho nên hần nguyện ý dùng sự khoan dung lớn nhất để bao dung tính tình của

nàng. Bao dung sự ghen tuông nhỏ nhen của nàng, tùy ý nàng phát giận với mình, cũng nguyện ý tổn thời gian dỗ ngọt nàng. Nếu truy tìm nguyên nhân, kỳ thật chẳng qua là hắn không muốn bỏ qua những ấm áp mà Tự Cẩm dành cho hắn, không muốn bỏ qua hương vị hạnh phúc khi ở bên nàng.

Nói ra ai sẽ tin tưởng đây? Một hoàng đế giàu có hiệu lệnh thiên hạ, lẽ nào lại hâm mộ cuộc sống của dân gian bình thường chứ?

Tiêu Kỳ trùng trùng thờ dài, giây phút đó không thể nói là may mắn mình đã gặp Tự Cẩm trước hay là may mắn mình đã không đi theo con đường mà thái hậu an bài.

Nhớ tới Hi Ngôn Thanh Tiêu Kỳ không nhịn được cười một tiếng. Hắn thích nhìn dáng vẻ nàng khi ghen tuông, lúc đó khiến hắn cảm thấy, hắn là toàn bộ sinh mệnh của một nữ nhân, là nam nhân của nàng, mà không phải... Hoàng đế. Cả một hậu cung oanh oanh yến yến kia, ai nấy đều nhìn hắn với ánh mắt thêm thường quyền lực khiến hắn không thoải mái.

Muốn thân cận hắn, nhận được hắn sủng ái, các nàng cũng tìm được quyền thế và lợi ích mình muốn.

Cho nên, các nàng thích chẳng qua là ngôi vị hoàng đế, còn người ngồi đó là ai thì cũng không có vấn đề gì.

"Biểu... Ca?"

Đột nhiên Tiêu Kỳ nghe được một giọng nói, ngẩng đầu lên nhìn về phía trước thì nhìn thấy gương mặt ngạc nhiên mừng rỡ của biểu muội Linh Di. Nghiêng đầu nhìn lại mới phát hiện mình vô tình đi đến trước Tổ Vân Điện.

"Biểu ca, muội còn tưởng mình hoa mắt? Thật sự là Người sao?" Kiều Linh Di quả thực không dám tin vào mắt mình, nhắc váy đi nhanh tới, hơi

ngẩng lên đầu lên nhìn hắn, trên mặt ngọc nhiên mừng rỡ không thể che giấu.

Tiêu Kỳ nhìn gương mặt đó, có mấy lời cũng không nói nên lời, chỉ gật đầu, "Là ta." Lại cẩn thận đánh giá, liền phát hiện so với trước kia Linh Di gầy rất nhiều, có lẽ mấy ngày nay nàng ta cũng sống không được vui vẻ.

Kiều Linh Di muốn giơ tay giữ Tiêu Kỳ, nhưng suy nghĩ một chút lại thu về, hơi lúng túng cúi đầu xuống, "Biểu ca đến cũng là muốn chất vấn chuyện của muội và Sở quý nhân sao?"

Lúc này Tiêu Kỳ mới nhớ tới còn có chuyện kia, vừa nãy trong đầu nghĩ quá nhiều thứ linh tinh, căn bản không nhớ tới việc này. Bây giờ tự nàng ta hỏi đến, Tiêu Kỳ mới nhớ tới, ho nhẹ một tiếng nói: "Chuyện của Sở quý nhân đã có hoàng hậu tra rõ, trăm sẽ không nhúng tay."

"Biểu ca?" Kiều Linh Di rất bất ngờ, tuyệt đối không ngờ hắn có thể nghĩ như vậy, cho dù hắn có hỏi mình vài câu thì cũng chỉ chứng minh hắn quan tâm chuyện này thôi mà?

"Trước đây cái chết của Đậu Phương Nghi dính líu đến Hi Phi, trăm cũng để hoàng hậu tra rõ, cho nên chuyện này cũng giống như vậy." Tiêu Kỳ nói thẳng, có hoàng hậu ở đây thì nàng ta phải quản lý hậu cung thật tốt. Nếu nàng ta quản lý không tốt, hắn sẽ tìm một người có thể quản lý được. Là hoàng đế, cả ngày chỉ phí tâm tư trong mấy chuyện nữ nhân tranh đấu ở hậu cung, đó không phải là tính cách của hắn.

Việc này có thể như nhau sao? Kiều Linh Di cười khỗ. Hi Phi là người của Hoàng hậu nương nương, hoàng hậu tra án đương nhiên sẽ có lợi đối với nàng ta. Nhưng mình lại là người hoàng hậu không thích, đối với nàng ta đương nhiên là cực kỳ bất lợi. Nhưng những chuyện này không thể nói ra, nói như thế nào đây?

Nói nàng ta bất hòa với Hoàng hậu? Biểu ca sẽ nghĩ về nàng ta thế nào?

"Biểu ca, muội không hãm hại Sở quý nhân." Kiều Linh Di thật sự muốn khóc, nếu như chuyện này không thể điều tra rõ, nàng ta thật sự xong rồi. "Muội không hại nàng ấy, cung nữ kia mặc dù là người trong cung của muội nhưng muội cũng thật sự không biết vì sao. Muội cũng không bảo cô ta làm chuyện như vậy. Hơn nữa muội mưu hại Sở quý nhân thì có ích lợi gì cho muội chứ, muội không có lý do gì làm vậy hết."

Tiêu Kỳ nhìn Kiều Linh Di ủy khuất nghẹn ngào, đột nhiên mở miệng hỏi: "Ngày đó ở Hợp Nghi Điện, muội đã nói gì với Sở quý nhân?"

"Cái gì?" Kiều Linh Di sửng sốt, sau đó nhìn về phía Tiêu Kỳ. Chuyện ngày đó dần dần hiện lên trong đầu nàng ta, trong lòng nhất thời căng thẳng, đột nhiên có một số việc bỗng chốc liên hiểu rõ. Nhưng bây giờ ở trước mặt biểu ca tuyệt đối không thể rụt rè, nàng ta cố tỏ vẻ mê man không hiểu, "Muội cũng không nói gì mà, lúc đó chúng ta đều đang nhìn Hoàng hậu nương nương cười giỡn với Đại hoàng tử, trong lòng muội rất hâm mộ, rất thích Đại hoàng tử nên khen Đại hoàng tử mấy câu với Sở quý nhân, cũng không nói gì khác."

Tiêu Kỳ nhìn vào mắt Kiều Linh Di, một hồi lâu mới thu hồi ánh mắt. Nói thật cũng không nhìn thấy bất thường gì trên mặt nàng ta. Chuyện này cũng không có gì để trách tội. Chỉ có một chuyện bất thường, Sở Trường Lam có tính cách thế nào chứ? Nói như vậy ở trước mặt nàng ta, đi vào trong đầu nàng ta sẽ có phản ứng gì?

Phản ứng của nàng ta chính là muốn mưu hại con trai hần!

Như vậy, biểu muội thân thiết với Sở Trường Lam, chẳng lẽ thật sự không hiểu tính cách của Sở Trường Lam hay sao? Không biết rõ nói như vậy thì sẽ dẫn tới hậu quả gì sao?

Tiêu Kỳ lớn lên trong âm mưu từ thừa nhỏ, đối với mỗi chuyện đều nhìn từ góc độ lợi ích và lợi hại, đây đã thành thói quen. Hơn nữa trong lòng hần

vốn đã bất mãn thái hậu, cho nên bây giờ cho dù là Kiều Linh Di nói thật, trong lòng hẳn cũng sẽ có hoài nghi. Đừng nói chi là Tiêu Kỳ còn cho rằng chuyện này có lẽ... biểu muội cũng không phải vô tình mà nói.

Cho dù nàng ta không có tâm tư này, nhưng chỉ cần thái hậu có thì sẽ truyền thụ tư tưởng ấy cho nàng ta, tháng ngày tích lũy lại...

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 324: Hi Phi Cô Quả Là Giỏi! (Phần Cuối)

Trái tim Tiêu Kỳ vừa mới có chút mềm mại lại dần dần cứng rắn, hắn không thể để bất luận điều gì nguy hiểm tổn thương con trai hắn. Nếu như Dục Thánh có gì xảy ra, dựa theo tính cách của Tự Cẩm không biết nàng sẽ làm tới chuyện gì nữa. Cho tới bây giờ nàng đều luôn đặt con trai và hắn ở vị trí quan trọng nhất.

Nếu như không phải vậy, hắn cũng sẽ không dễ dàng tiếp nhận chuyện nàng đã có hôn ước, hắn vẫn luôn có tự tin về mình.

Cho dù Tần Tự Xuyên cũng xuất sắc mọi thứ khiến cho hắn rất không thoải mái.

"Biểu ca, người đang hoài nghi muội sao? Muội làm sao mà làm được chuyện đó chứ, biểu ca biết rõ mà... Biết rõ muội không thể nào làm bất luận chuyện gì khiến cho người thương tâm." Kiều Linh Di nước mắt như mưa, lúc ấy cũng không thể nào kìm nén nữa, giơ tay định nắm lấy tay Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ vô thức né tránh, sau đó tự mình tỉnh trí, một lần nữa nhìn Kiều Linh Di nói: "Linh Di, Thánh nhi là con ta, ta không hy vọng nó bị bất kỳ tổn thương nào."

"... Muội biết mà."

"Cho nên, sau này không bao giờ được nói những lời như vậy trước mặt người khác." Tiêu Kỳ thở dài, "Con trai của Trẫm, trẫm sẽ bảo vệ nó một đời bình an."

Kiều Linh Di tâm thần chấn động nhìn nam nhân ở trước mắt. Giây phút đó, hân và người từng trong trí nhớ của nàng bộ dáng, cũng không cách nào kết hợp. Giây phút đó, nàng ta mới thật sự rõ ràng cảm nhận được, biểu ca trong trí nhớ đã sớm trở thành ký ức, người trước mắt này là đế vương Đại Vực!

Mà hân, đã không tin tưởng nàng ta nữa.

Rõ ràng không phải là nàng ta hại Sở Trường Lam, nhưng hân không chỉ không tin nàng ta bị người khác hãm hại, lại còn hoài nghi nàng ta. Kiêu Linh Di cười khổ một tiếng, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, "Biểu ca, ở trong lòng người muội chính là người xấu như vậy sao? Muội... Chuyện của Sở quý nhân thật sự không liên quan gì tới muội, sao Người lại không tin muội chứ?"

"Trẫm cũng nguyện ý tin tưởng Hi Phi, nhưng hoàng hậu cấm túc nàng trẫm cũng chưa từng phản đối, đây là cung quy. Cho nên, muội không cần lo lắng, chỉ cần không phải muội làm, hoàng hậu sẽ rửa sạch oan khuất cho muội."

Trông cậy vào hoàng hậu ư? Huống chi Hi Phi bị cấm túc như thế thì tính gì là cấm túc chứ, có thể giống như nàng ta sao?

Biểu ca nói đường hoàng như thế, kỳ thật trong lòng còn không phải là thiên vị Hi Phi sao.

Trong lòng dù tức giận nhưng cũng biết không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, "Dạ, muội hiểu rõ." Nói đến đây cố gắng nở nụ cười tươi tắn nhất, "Nếu đã đến đây, biểu ca đi vào uống chén trà đi, cũng coi như nghỉ chân một chút."

Tiêu Kỳ từ chỗ hoàng hậu đã tốn khá nhiều thời gian, lại từ Phượng Hoàn Cung đến nơi này, sắc trời đã dần dần tối. Mím môi nhớ tới lời của người nào đó, lại nghĩ tới những mưu tính của thái hậu, Tiêu Kỳ lắc lắc

đầu, "Nàng đi về nghỉ ngơi đi, trăm còn phải về Sùng Minh Điện duyệt tấu chương, ngày khác sẽ trở lại thăm muội."

Kiều Linh Di không nghĩ tới người cũng đã tới đây mà biểu ca vẫn còn muốn đi, nhin không được nói: "Biểu ca thật chán ghét muội như vậy sao? Rõ ràng... Rõ ràng lúc nhỏ chúng ta ở chung vui vẻ như vậy, muội luôn ngóng trông mình mau mau lớn lên để được tiến cung ở bên cạnh biểu ca. Muội vẫn nhớ trước đây chúng ta đã nói, phải ở chung một chỗ mãi mãi, người đều đã quên sao?"

Tiêu Kỳ trăm mặc, hăn không quên.

"Biểu ca." Từ khi tiến cung tới nay, bao nhiêu uất ức của Kiều Linh Di đã không thể kìm nén trong giờ phút đó, nhào vào lòng Tiêu Kỳ ôm hăn thật chặt, "Biểu ca đã quên rồi sao? Nhưng muội thì vẫn nhớ rõ ràng, muội còn nhớ rõ lời biểu ca nói. Người nói sẽ chờ muội mà. Nhưng bây giờ muội đến rồi, tại sao người lại đối xử với muội như vậy? Rốt cục muội đã làm điều gì sai, người nói cho muội biết, muội sẽ thay đổi được không? Người đừng coi như không thấy muội như vậy, muội thật sự rất khổ sở. Muội vẫn luôn suy nghĩ những chuyện trước đây của chúng ta, nghĩ ngày ngày, nghĩ hàng đêm. Nhưng muội cũng không thể nghĩ ra, rốt cục muội đã làm sai điều gì mà khiến cho biểu ca xa cách muội như vậy, không muốn thân cận với muội. Biểu ca nói đi, muội sẽ thay đổi, vì biểu ca muội nguyện ý thay đổi không được sao?"

"Muội đừng như vậy..." Tiêu Kỳ muốn đẩy Kiều Linh Di ra, nhưng cũng nhất thời không thể hạ quyết tâm. Chuyện của bọn họ trước đây, hăn đương nhiên là còn nhớ. Cho dù vì cái gì, chỉ nói riêng về tình cảm, xác thực hăn nợ nàng ta.

"Biểu ca, muội biết rõ người thích Hi Phi, muội không tranh đoạt với nàng, muội cũng không dám như vậy. Nhưng, chẳng lẽ biểu ca cũng không thể dành cho muội một chút thời gian sao? Muội chỉ muốn ở bên cạnh

người, chỉ muốn ở bên cạnh mà thôi... Chúng ta đã có nhiều năm tình cảm như vậy, không thể sánh được với hai ba năm của Hi Phi sao? Muội thua kém nàng ở chỗ nào, biểu ca nói cho muội biết, muội sẽ cố gắng thay đổi, muội cố gắng học được hay không? Biểu ca đừng không để ý tới muội, muội thật sự rất khổ sở..."

"Phụ hoàng!"

Tiêu Kỳ giật bắn người quay đầu lại, liền nhìn thấy Tự Cẩm bế con trai đứng ở không xa nhìn hẩn.

Tại sao nàng lại ở chỗ này?

Kiều Linh Di cũng không nghĩ tới Hi Phi lại đột ngột xuất hiện ở chỗ này, vô ý thức không rời tay, còn ôm chặt lấy Tiêu Kỳ, một gương mặt nước mắt như mưa, mảnh mai làm cho người ta thương tiếc.

Tiêu Kỳ chỉ cảm thấy đầu to đùng, cố gắng dùng sức đẩy Kiêu Linh Di ra, nhìn Tự Cẩm vội vàng hỏi: "Tại sao nàng lại ở chỗ này?"

Tự Cẩm còn chưa phục hồi tinh thần lại từ trong kinh ngạc, chỉ cảm giác mắt mình như mù rồi, vô ý thức trả lời: "Hoàng hậu nương nương giải cấm túc cho thiếp, nói đã điều tra rõ rồi, thiếp vô tội. Thần thiếp chờ Hoàng thượng mãi không được liền đi ra tìm người..." Nói đến đây Tự Cẩm bỗng chốc ngậm miệng, Mk, lão nương nói mấy thứ này làm gì chứ!

Đôi câu nam nữ này, lại dám... dám...

Tự Cẩm tức điên, hơi nhếch môi, ôm chặt con trai. Nhìn thấy cảnh này, nàng phải phản ứng thế nào đây? A, không, tần phi hậu cung nên có phản ứng gì chứ?

Kiều Linh Di bị Tiêu Kỳ đẩy mạnh một cái, đứng không vững ngã nhào xuống đất, phảng phất như bị sét đánh vậy. Cho dù bị Hi Phi nhìn thấy thì

sao chứ? Biểu ca là Hoàng thượng, lẽ nào... Chẳng lẽ còn phải nhìn sắc mặt phi tử của mình hay sao?

Biểu ca sợ Hi Phi không vui sao? Nàng ta chật vật đứng dậy, liền nhìn thấy bóng lưng đi vội vã của biểu ca. Kiều Linh Di trợn mắt há hốc mồm, quả thực không dám tin vào mắt của mình. Không đúng, không đúng, người kia tuyệt đối không phải là biểu ca. Làm sao có thể chứ, làm sao biểu ca có thể sợ hãi Hi Phi tức giận như thế?

"Nàng hãy nghe ta nói, không phải như mọi việc nàng thấy đâu." Cuộc đời này của Tiêu Kỳ chưa từng chật vật như thế này, thật đấy, hẳn thề. Sao hôm nay lại đen đui như vậy chứ?

Kiều Linh Di cảm giác mình nghe nhầm, nàng ta nghe được cái gì đây? Biểu ca muốn giải thích với Hi Phi? Chuyện như vậy cần gì phải giải thích, không phải hẳn là Hoàng thượng sao?

"Hoàng thượng thật sự là thích nói giỡn, người không cần giải thích gì với thần thiếp cả." Tự Cẩm ưu nhã quỳ gối hành lễ, "Thần thiếp quấy rầy Hoàng thượng và Kiều Tiểu Nghi, thật sự là xấu hổ, các người cứ tiếp tục, thần thiếp xin cáo lui." Phải như vậy mới đạt tiêu chuẩn tần phi phải làm chứ? Tự Cẩm hít sâu một hơi, đừng tức giận, đừng tức giận, không thể để Kiều Linh Di giễu cợt. Nàng cực lực cố gắng bảo trì tư thế ưu nhã xoay người mà đi, nhưng đứa bé ôm trong lòng lại cứ vươn cánh tay nhỏ ra làm nũng với phụ hoàng, "Bế, bế bế."

Trong lòng Tiêu Kỳ nhẹ một hơi, may còn có con trai ngoan, vội vàng vươn tay đi bế con trai, thuận tiện nắm lấy tay Tự Cẩm, "Nàng hãy nghe ta nói trước đã."

"Con thức giấc thì cứ tìm đòi Hoàng thượng." Tự Cẩm không nhận lời hẳn nói, buông tay theo hành động của Tiêu Kỳ, giao con trai cho hẳn, cố

gắng rút tay mình ra, "Người từ từ nói chuyện với Kiều Tiểu Nghi, thần thiếp xin cáo lui trước."

"Hi Ngôn Thanh!" Tiêu Kỳ một tay bế con trai, một tay cố gắng kéo Tự Cẩm.

Lúc ấy Tự Cẩm không thể tránh thoát, quay đầu lại nhìn hắn, "Hoàng thượng còn phân phó chuyện gì?"

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm, đây là tức giận lắm rồi, cho nên muốn phân rõ giới hạn với mình sao? Cẩm lấy tay nàng không chịu buông, "Ta chỉ ngẫu nhiên gặp gỡ biểu... Kiều Tiểu Nghi, cũng không phải là cố ý đến thăm nàng ấy."

"Nghe Hoàng thượng nói kìa, thần thiếp không phải là người bá đạo, người muốn đi thăm ai thần thiếp nào dám ngăn cản. Kiều muội muội và Hoàng thượng là thanh mai trúc mã, cho dù tới thăm nhau thì sao chứ?" Tự Cẩm nhìn thoáng qua Kiều Linh Di, cười cười với nàng ta, lại nói tiếp: "Nếu sớm biết Hoàng thượng tới chỗ này ôn chuyện với Kiều Tiểu Nghi, thần thiếp đã không đến. Khó được khi Hoàng thượng có hào hứng, thần thiếp sẽ không quấy rầy."

Tự Cẩm nói xong dùng sức rút tay về, kết quả vẫn không nhúc nhích.

Ngẩng đầu nhìn Tiêu Kỳ, một bên mặt nghiêng không cho Kiều Tiểu Nghi nhìn thấy, trừng mắt nhìn hắn: Người buông tay cho ta!

Tiêu Kỳ: không buông!

"Thần thiếp cáo lui." Tự Cẩm như nghiến răng nói, buông tay ta ra chứ.

"Trẫm cùng đi với nàng." Tiêu Kỳ vội vàng nói.

"Như vậy sao được, Kiều Tiểu Nghi còn đang chờ Hoàng thượng kìa. Thần thiếp không phải là người không biết nhìn đâu." Tự Cẩm cười thật tươi đối với Kiều Linh Di, "Hoàng thượng cũng thật sự là ... nếu thần thiếp sớm biết Người và Kiều Tiểu Nghi ôn chuyện, thế nào cũng sẽ không tới quấy rầy. Bây giờ tốt rồi, xem ra thần thiếp quá ích kỷ. Thiếp ở đây nhận tội với Hoàng thượng, Người cũng đừng chấp nhặt với thần thiếp. Người thả lỏng tay ra, thần thiếp xin cáo lui."

Kiều Tiểu Nghi nghe lời nói này, ánh mắt mới nhìn vào tay của Hi Phi, quả nhiên bị biểu ca nắm chặt, một vẻ rất sợ nàng chạy mất.

Thế này... hình như không đúng.

Thừa dịp Tiêu Kỳ nhất thời lơ đãng, Tự Cẩm cố gắng rút tay về, cũng không bế lại con trai mà xoay người liền đi về. Khốn kiếp, cực kỳ khốn kiếp, người dám ở lại sao, thử làm xem?

Ôn chuyện? Ôn chuyện mà phải ôm nhau ở một chỗ sao?

Nàng đã sớm nói Kiều Linh Di này không thể xem thường được, chỉ có chút thời gian không theo sát như vậy mà dám đào góc tường của nàng!

Thù này kết chặt rồi!

Tự Cẩm đi về Hợp Nghi Điện như gió, lập tức sai người chuẩn bị nước, chuẩn bị thật nhiều nước!

Tiêu Kỳ đi vào sau, vẻ mặt khổ bức, trong lòng bế Đại hoàng tử ngậm ngón tay hai mắt thật to chớp chớp, hiển nhiên không biết rõ phát sinh chuyện gì. Chỉ cảm thấy đi nhanh như thế giống như là bay vậy, rất thú vị.

Kiều Linh Di đứng tại chỗ, thật lâu cũng không phục hồi tinh thần.

Biểu ca cứ thế chạy theo Hi Phi.

Hi Phi rất biết tiến lui muốn tránh đi, nhưng biểu ca thì sống chết mà giữ người...

Thân thể Kiều Linh Di mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất. Nàng ta phát hiện một chuyện không thể tin nổi, biểu ca đối với Hi Phi... Không đúng lắm. Thế kia thì đâu có giống như Hoàng thượng đối với phật tử chứ?

Chẳng lẽ Biểu ca thật sự động tâm đối với Hi Phi?

Cho nên sợ hãi nàng ta hiểu lầm biểu ca và mình có chuyện gì sao?

Biểu ca lại lo lắng đến như vậy, một khắc cũng đợi không được đã đuổi theo rồi.

Kiều Linh Di cười lại khóc, cho nên...

Cho nên, nàng ta còn mong đợi cái gì?

Hi Phi.

Hi Phi cô quả là giỏi!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 325: Chà Một Lớp Da Ròng

Editor: Hương Cỏ

Tiêu Kỳ bế con trai đi đuổi theo sau, Tự Cẩm tức giận tới nghiến răng, thấy Tiêu Kỳ đi vào theo bèn xoay người lại đi sang phòng tắm, cơ bản không muốn đối mặt với hắn!

Tiêu Kỳ còn bế con trai, tiểu tử cũng không thành thật, chuyện này một hai câu cũng không thể nói rõ ràng. Hơn nữa cảm giác đuối lý không giải thích này khiến Tiêu Kỳ rất xa lạ. Chỉ đành dỗ con trai trước, bế con về tắm điện của mình rồi mới có thể suy nghĩ xem phải nói rõ ràng chuyện này như thế nào mới được.

Tự Cẩm cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại. Cẩn thận ngẫm lại chuyện này, hồi tưởng tình cảnh lúc ấy, hình như là Kiều Linh Di ôm Tiêu Kỳ, Tiêu Kỳ không ôm nàng ta. Mặc dù không biết rõ chuyện gì xảy ra, nhưng tâm trạng chính là rất không cao hứng. Tiêu Kỳ không ôm nàng ta nhưng bị nàng ta ôm cũng làm người ta rất khó chịu.

Giống như mình làm được một chiếc bánh ngọt, bị người khác phun nước miếng lên vậy, tóm lại là cực kỳ không thoải mái.

Hai vị chủ tử chân trước chân sau đi vào, nướng nướng đầy vẻ giận dữ, toàn bộ người trong Hợp Nghi Điện không dám thở mạnh. Ngày hôm nay Quản Trường An lại may mắn, hắn ta có việc phải làm nên không hầu hạ bên cạnh hoàng đế. Khi hắn ta xong việc trở về thì phát hiện sự tình không thích hợp.

Chộp mắt một cái, nhìn từng thùng nước nóng đưa vào trong điện bèn kéo Trần Đức An vào một góc, vội vã hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Trần Đức An xoa xoa hai tay nhìn Quản Trường An, tự cân nhắc, sắp xếp lại câu chữ rồi mới khéo léo nói: "Chủ tử nhìn thấy Hoàng thượng bị Kiều Tiểu Nghi ôm lấy."

Quản Trường An:...

Đây là chuyện lớn gì chứ, Hoàng thượng có một hậu cung tần phi, lẽ nào ở chung với người khác thì Hi Phi gây chuyện, không phải lòng dạ quá nhỏ nhen sao? Thật sự là bị Hoàng thượng sủng hư, tính tình Hi Phi thật sự là càng lúc càng to gan, nhớ ngày đó...

Nhưng Quản Trường An cũng không dám nói những lời này, ai bảo Hi Phi người ta có số mệnh tốt, Hoàng thượng cứ thích nàng như vậy đó?

Đây là số mệnh, là phúc khí!

Trần Đức An liếc mắt nhìn Quản Trường An, cũng không nói thêm gì khác. Dù sao hắn ta và Quản Trường An không phải là người một đường, mọi người nước giếng không phạm nước sông là được. Trong lòng cũng hơi bận tâm, chủ tử đừng hành hạ người khác quá, nhỡ đâu làm Hoàng thượng tức giận thì chết.

Trong lòng lo lắng, Trần Đức An cũng chẳng quan tâm Quản Trường An, chấp tay với hắn ta, "Tôi qua bên kia xem một chút, Quản công công thông thả."

"Cậu đi đi." Quản Trường An phất phất tay, bây giờ nước lên thì thuyền lên, con thỏ nhỏ Trần Đức An kia, ở trong cung không dám nói ngênh ngang nhưng cũng là một trong số thái giám có thể diện đứng đầu.

Thật sự là mười năm Hà Tây, mười năm Hà Đông mà.

Nhớ ngày đó, tiểu thái giám không ai muốn kia bị người khác xua đuổi đến Y Lan Hiên chán nản sống qua ngày, ai có thể nghĩ tới còn có hôm nay chứ?

Trần Đức An đi tìm Vân Thường, kéo nàng ta vừa đi vừa khẽ hỏi, "Sao rồi?"

"Hoàng thượng đồ tiểu chủ tử ngủ say rồi vừa về chính điện." Vân Thường bĩu bĩu môi chỉ hướng chính điện nói, "Lần này Chủ tử thật sự là tức giận lắm, không nghĩ tới Kiều Tiểu Nghi kia cũng có thủ đoạn như vậy, nếu chậm thêm chút nữa, không chừng Hoàng thượng cũng bị cô ta mê hoặc đi Tổ Vân Điện rồi."

Nói đến chuyện này Vân Thường cũng rất tức giận. Thật sự là thời gian quá ngắn, chỉ trong nháy mắt đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không cần nói chủ tử, bọn họ cũng rất buồn bực.

Trong chính điện, Tự Cẩm ghen một bụng nổi giận, kéo Tiêu Kỳ ra sau tấm bình phong, cởi hết y phục của hắn, đẩy hắn vào thùng tắm. Sau đó cầm lấy vải mềm chà lên người hắn, từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới, dùng hương liệu tắm chà đi chà lại rất nhiều lần.

Tiêu Kỳ:...

"Da rồng của Trẫm bị nàng chà hết một tầng rồi." Nhìn xem cả người đỏ lên. Mới bị ôm một cái mà đã phải chà một lớp da của hắn, nếu như là... Tiêu Kỳ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Tự Cẩm trừng mắt lườm hắn một cái. Trong lòng nàng đã nghĩ rất rõ ràng, Kiều Linh Di ước gì nàng cãi nhau với Tiêu Kỳ, cãi nhau to càng tốt. Lúc đó cô ta mới có cơ hội có thể lợi dụng. Nàng đâu có ngốc, nhất định không cho cô ta cơ hội này! Nhưng bản thân lại rất buồn bực, cho nên cũng chỉ có thể hành hạ Tiêu Kỳ.

"Lúc đó thật là vô tình gặp phải, ta chỉ tùy tiện đi một chút thôi."

"Đúng vậy, tùy tiện đi thì đi đến trước cửa Tổ Vân Điện, thật đúng là khéo."

Tiêu Kỳ:...

Vấn đề này cũng hơi khó giải thích, "Không phải là thuận đường Di Cùng hiên sao, nhất thời không nhìn đường nên mới thuận chân đi qua. Kết quả ta thấy Di Cùng hiên đã sửa chữa tốt lắm, đang tính toán chuyện cho hai mẹ con chuyển về. Chỗ đó rộng lớn, nàng và con có thể chơi đùa. Ta còn cố ý xây thêm phòng bếp nhỏ, sau này không cần phải chạy sang Ngự thiện phòng. Nàng thích tay nghề của Nhạc Trường Tín thì kêu hắn ta trực tiếp mở phòng bếp ở Di cùng hiên, làm vậy cũng rất thuận tiện."

Cái gì mà thuận đường đi chứ, nhưng lời giải thích này miễn cưỡng cũng chấp nhận được. Phòng bếp nhỏ có thể làm, tay nghề của Nhạc Trường Tín tuy không tệ nhưng cũng không phải là không thể không có hắn ta, chủ yếu là tin tưởng được. Đồ ăn vào miệng đương nhiên phải cực kỳ cẩn thận.

Nhìn vẻ mặt Tự Cẩm xoa dịu chút ít, Tiêu Kỳ bèn giải thích mọi chuyện theo chiều đơn giản nhất, cuối cùng chính mình còn cảm thấy ủy khuất, "Nàng xem, ta không có làm gì hết mà nàng đối xử với ta như thế, ta cũng bị oan vậy.""Nói xạo, bị người khác ôm cũng không được." Tự Cẩm lại lấy khăn chà người hắn một lần nữa, càng nghĩ càng giận, còn làm nước bắn tung tóe lên người mình.

Người như bị chà đi lớp da rồng Tiêu Kỳ cuối cùng được thả ra. Tự Cẩm lấy y phục mới cho hắn, rồi đi sang bên bình phong thay đồ của mình luôn. Tất cả y phục đều thấm nước không thể mặc tiếp nữa. Mới thay một nửa, Tiêu Kỳ liền vào, Tự Cẩm bèn đẩy hắn, "Hoàng thượng vào đây làm gì?" Hắn vào thì nàng còn có thể thay y phục được sao?

Quả nhiên, không thay được!

Không có biện pháp, ai bảo Tự Cầm thích gương mặt của Tiêu Kỳ chứ, người này lấy mỹ nam kế đến dụ hoặc nàng, nàng chịu không nổi.

Đợi đến khi Tự Cầm thoát thân khỏi mỹ nam kế, vừa nhìn đã tới giờ Tuất hai khắc, bụng đói kêu lục đục. Được rồi, giờ này không biết là ăn tối hay ăn khuya nữa?

Gọi cả bàn món ăn, Tự Cầm đói muốn chết, ăn lấy ăn để chẳng quan tâm hình tượng. Lại nhìn long bào đặt trên sập vừa cởi ra, tay hơi đẩy một cái, đĩa dầu tương trên bàn rơi xuống áo.

"Ôi trời, người nhìn thiếp không cẩn thận chút nào này, y phục này sợ là không thể mặc nữa, thiếp sẽ gọi Quản Trường An mang y phục mới tới cho Hoàng thượng?"

Tiêu Kỳ nhìn long bào màu vàng của mình bị dầu tương làm vấy bẩn, lặng yên lặng yên nhìn Tự Cầm một cái. Thôi được, bộ y phục mà thôi, nàng vui vẻ là được. Uhm, cũng không cần nói cho nàng biết, hủy hoại long bào có thể là tội lớn, chuyện này...

Nghĩ hắn không biết chút nhỏ mọn này của nàng sao, không phải là y phục này bị Linh Di chạm tay vào sao?

Thật là, không chỉ người không thể chạm vào, bây giờ ngay cả y phục cũng không thể chạm.

Tiêu Kỳ ho nhẹ một tiếng, gọi Quản Trường An vào, chỉ vào long bào kia đặt ở bên cạnh mình, nói với hắn ta: "Giải quyết bộ này đi, lấy y phục mới lại đây."

Quản Trường An nhìn long bào bị vấy bẩn một mảng, khóe miệng giật giật, cúi thấp đầu không dám thở mạnh, vội vàng đáp: "Vâng, nô tài làm ngay."

Môi Tự Cẩm liền cười, mặc dù làm vậy rất không phóng khoáng, nhưng thật sự hả giận.

"Nàng dự định khi nào chuyển về?" Tiêu Kỳ tìm một đề tài rất an toàn nói, tóm lại tuyệt đối không thể nhắc đến bất kỳ nữ nhân nào trong hậu cung này.

"Trước hết sai người về dọn dẹp một chút, trời cũng càng ngày càng lạnh hơn rồi. Thừa dịp còn ấm áp liền chuyển về thôi." Tự Cẩm cũng rất muốn chuyển về, Hợp Nghi Điện này vẫn hơi nhỏ, lúc con trai chơi có nhiều người theo hầu thì cảm giác trong sân không có chỗ đứng. Vẫn là Di cùng hiền tốt. Bây giờ đã mở rộng cung càng thêm rộng rãi."Đã lâu không có người ở, lại mới sửa chữa qua, phải dọn dẹp trong ngoài sạch sẽ mới được."

Tiêu Kỳ gật gật đầu, "Kêu Quản Trường An mang người đi, người bên cạnh nàng vốn không đủ dùng, nếu lại đưa người sang đó thì Hợp Nghi Điện lại thiếu người."

"Vậy để Vân Thường đi theo Quản Trường An hỗ trợ, nàng ta biết rõ thói quen của thiếp, đỡ phải mất công chạy qua chạy lại hỏi tới hỏi lui." Tự Cẩm suy nghĩ một chút liền nói ra.

Tiêu Kỳ cũng đồng ý, "Vậy cũng được, bên này cũng phải thu thập hành lý, hai bên đều bận rộn. Lúc họ dọn đồ, nàng đưa con sang thiên điện Sùng Minh Điện ở tạm đi."

Dọn nhà là chuyện lớn, người qua người lại, mẹ con nàng ở chỗ này cũng không tiện lắm.

"Đợi đến khi phải dọn phòng này thì mẹ con thiếp sẽ qua, bây giờ còn quá sớm, Dục Thánh lú lo mà bị đại thần trong triều nghe được thì lại không ra thể thống gì." Trước đây Tự Cẩm ở trong thiên điện không gây tiếng ồn, không làm cho người ta chú ý. Bây giờ có thêm con trai thì khác, cũng không cần kinh động người khác.

Hai người ăn khuya xong thì đã bàn luận cơ bản chuyện dọn nhà. Sau khi rửa mặt thì lên giường. Màn vừa thả rơi xuống, Tiêu Kỳ giơ tay kéo Tự Cẩm vào trong lòng, muốn nói gì đó lại không biết phải nói như thế nào.

Tự Cẩm dựa vào hăn, nghe tiếng tim hăn đập, hai người có thể nghe tiếng thở của nhau, nửa nằm sắp trên người hăn, cũng có điều khó nói.

Không nói những chuyện vụn vặt cuộc sống, giữa hai người liền an tĩnh, lại khiến người ta lúng túng trầm mặc.

"Hi Ngôn Thanh."

"Dạ."

Tiêu Kỳ mở miệng trước, Tự Cẩm liền đáp một tiếng, sau đó lại lặng yên.

Một hồi lâu sau, Tiêu Kỳ mới lại nói lần nữa, "Ta... Ta chưa từng nghĩ tới cả đời chỉ phòng thủ một nữ nhân sống qua ngày."

"Biết rõ mà, Người là hoàng đế." Chuyện rõ ràng như thế, mặc dù Tự Cẩm rất không muốn thừa nhận, cũng rất không thoải mái, nhưng đây là sự thật.

Tâm trạng hơi ngọt ngào. Lời không cần nói ra thì tốt hơn. Mọi người đều hiểu mà, đâm thủng làm chi khiến người ta buồn bực.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 326: Tần Trạng Nguyên Ngụy Hiếm

Editor: Hương Cỏ

Rất nhiều lúc, quan hệ giữa người với người cũng có suy nghĩ rất ăn ý là không muốn nói ra để đánh vỡ thế cân bằng.

Cũng như Tự Cẩm và Tiêu Kỳ.

Cho dù là Tiêu Kỳ có thể bao dung nhẫn nhịn bản thân ghen tuông, tùy hứng nhưng chính Tự Cẩm cũng hiểu được đạo lý. Muốn bắt một vị Hoàng đế phòng thủ một phi tử sống qua ngày, chuyện này làm sao được chứ?

Giống như bắt sói không ăn thịt, không khoa học chút nào.

Cho tới nay, Tự Cẩm cũng chưa từng dứt khoát nói thẳng chuyện này như thế, tuy trong lòng rất mong đợi, nhưng lại càng sợ nếu nói ra sẽ có thể mất đi cả hạnh phúc trước mắt.

Không phải là có câu nói, trong tình yêu, ai yêu nghiêm túc hơn thì thua sao.

Tự Cẩm không cho rằng mình thua, chỉ là nhất thời mà thôi.

Ở trong hậu cung này đích thực Tiêu Kỳ đối với nàng rất dụng tâm.

Bây giờ đột nhiên nghe Tiêu Kỳ nói rất rõ ràng câu đó, lại là sau chuyện của Kiều Linh Di, bất kể nghĩ thế nào, trong lòng đều không nén được thất vọng, sự chua xót, khổ sở dâng lên đầu.

Nhìn đi, lừa mình dối người, một ngày nào đó cũng tỉnh giấc mộng, có điều đến cũng quá nhanh rồi.

Tự Cẩm chống tay nhồm người dậy, tóc dài rơi xuống, che một bên mắt, cũng cản trở ánh mắt của Tiêu Kỳ. Nàng hít sâu một hơi, không đợi Tiêu Kỳ nói chuyện đã nói, "Thiếp hiểu ý của Hoàng thượng. Cho nên người không cần nói nữa, sau này chuyện như thế sẽ không xảy ra, người cứ yên tâm." Cho nên, người muốn đi tìm người khác thì cứ đi đi, trong lòng nàng đã sớm biết được ngày đó sẽ đến mà.

Nhưng, nếu như vậy, giữa nàng và hắn cũng sẽ không có tình cảm xuất hiện.

"Nàng thật sự hiểu được sao?"

"Vâng."

"Ta muốn thử một lần, thử một lần xem chúng ta có thể mãi mãi thế này không."

"A, cái gì?" Tự Cẩm ngẩng đầu mạnh nhìn Tiêu Kỳ, nàng không nghe lầm chứ?

Tiêu Kỳ cũng ngồi dậy, hai người mặt đối mặt, hắn giơ tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng, "Nàng khóc cái gì?"

"Thiếp cho rằng người không cần thiết, muốn đi tìm người khác." Tự Cẩm vừa khóc vừa cười, "Thiếp không có nghe sai, đúng không? Miệng vàng lời ngọc nhé, Hoàng thượng là thiên tử mà, không thể thay đổi xoành xoạch, không thể nói không giữ lời."

"Ừ, chỉ cho mình nàng miệng vàng lời ngọc." Tiêu Kỳ kéo Tự Cẩm tựa như điên cuồng ôm vào trong lòng, giây phút ấy, ôm nàng nói năng lung tung, giống như trống trải trong lòng bỗng chốc được lấp đầy.

Cảm giác này thật tốt.

Tự Cẩm lăn qua lộn lại không ngủ được, trợn tròn mắt đếm cừu, trong lòng giống như nước sôi trên ngọn lửa, cứ liên tục sôi sục.

Tiêu Kỳ bất đắc dĩ mở mắt ra, nhìn người nằm bên cạnh cười như đùa ngốc vậy, "Mau ngủ đi."

"Vâng." Tự Cẩm nhắm mắt lại, vẫn không ngủ được, nhưng lần này không động đậy, ngày mai Tiêu Kỳ còn phải lâm triều.

Đột nhiên thấy người bên cạnh chợt yên ắng lạ, Tiêu Kỳ nghiêng đầu, nhìn mí mắt nàng nháy nháy liên tục, rõ ràng là đang kìm nén hưng phấn. Thấy vậy, trái tim hần vừa bình ổn lại bỗng nổi lên sóng gió.

"Nếu đã không ngủ được, hay là chúng ta làm chút chuyện có tác dụng giúp ngủ ngon nhĩ."

Tự Cẩm:...

Cả một ngày tâm trạng bất ổn lúc cao lúc thấp, giống như ngồi tàu lượn siêu tốc vậy. Lại bị Tiêu Kỳ quấy rối mấy lần nên sáng hôm sau nàng ngủ say đến nỗi hôn thiên địa ám. Tiêu Kỳ đi khi nào cũng không biết. Đợi đến khi thức giấc thì mặt trời cũng lên tới gần đỉnh đầu.

Tự Cẩm bế con trai úy khuất từ sáng sớm tinh mơ, trong lòng cảm thấy đặc biệt then thùng bèn vừa chơi cả ngày với con, vừa sai người bắt đầu thu thập hành lý. Lại gọi Vân Thường tới, kêu nàng ta đi theo Quản Trường An thu dọn Di Cùng hiên.

Nàng ngồi đó sai người làm việc, Dục Thánh bên cạnh nghe nàng nói chuyện, thỉnh thoảng lại học theo, ngẫu nhiên còn nói bật ra được một hai chữ rất rõ. Gần đây tiểu tử càng ngày càng thích học người nói chuyện,

nhất là thích học vẹt theo phụ hoàng bé, câu nói dài thì chưa đủ sức nhưng cứ nói từng chữ, từng chữ, kết hợp lại cũng suy được nội dung.

Vân Thường đi tìm Quản Trường An, Khương cô cô phân công nhân thủ, bắt đầu thu thập hòm xiềng trong Hợp Nghi Điện. Trước đây đều là lặng lẽ thu dọn, không biết chính xác khi nào mới trở về cho nên tốc độ cũng không nhanh, có thời gian liền sửa sang lại.

Bây giờ Kim Chúc Ngọc Tú mang người cầm theo danh sách đồ vật đưa vào các thùng, hộp đựng hàng, công việc trong toàn bộ Hợp Nghi Điện cũng bận rộn lên.

Tự Cầm bế con trai nói chuyện. Đứa bé còn chưa nói sõi, thỉnh thoảng nói ra những câu đặc biệt khôi hài, tâm trạng Tự Cầm vui vẻ giống như đang bay vậy.

Trong Hợp Nghi Điện gấp rút ngất trời, bên Di Cùng hiên cũng mở cửa chính ra, Quản Trường An tự mình mang theo người thu dọn sân vườn, rất nhanh mọi người đều biết Hi Phi nương nương muốn dời cung.

Hôm qua chuyện Hi Phi ở bên ngoài cửa Tổ Vân Điện cướp Hoàng thượng đi, chỉ qua một đêm đã lan truyền sôi sục, nói có chứng có cớ nghiêm chỉnh. Kiều Tiểu Nghi trở thành trò cười lớn nhất trong cung, thật khó khăn mới được gặp Hoàng thượng, kết quả là bị Hi Phi mới vừa giải trừ cấm túc cướp đi mất.

Ngay cả Kiều Tiểu Nghi có tình cảm thanh mai trúc mã với Hoàng thượng còn không sánh được với Hi Phi, Kiều Tiểu Nghi trở thành trò cười, vậy những người khác còn không bằng Kiều Tiểu Nghi nữa.

Nhắc đến thì Hoàng thượng độc sủng Hi Phi cũng đã vài năm. Ngay cả năm đó quý phi thịnh sủng cũng không phải là độc sủng nhé. Trong hậu cung này vẫn còn phi tần khác có thể nhận sủng. Từ lúc Hi Phi tiến cung,

Hoàng thượng giống như bị trúng tà, trong ánh mắt không nhìn thấy người khác nữa.

Huống chi, Hoàng hậu nương nương đã điều tra rõ, nhân chứng vật chứng đều đủ, cái chết Đậu Phương Nghi không có quan hệ gì với Hi Phi. Người âm thầm ra tay giết Đậu Phương Nghi là cung tần Chu nương tử ở cùng một cung điện với nàng ta. Nghe nói bình thường quan hệ của hai người cũng không tốt lắm. Mặc dù vị phần của Đậu Phương Nghi cao hơn so với Chu nương tử, nhưng Chu nương tử ăn nói sắc sảo, khéo léo, Đậu Phương Nghi không phải là đối thủ. Sau mấy lần dùng vị phần áp chế Chu nương tử, bị đối phương ghi hận trong lòng, nên mới hạ độc thủ.

Sau khi Tự Cẩm biết rõ căn nguyên này từ chỗ hoàng hậu cũng không cảm thấy kinh ngạc. Cho dù như thế nào, chuyện thái hậu mưu hại Đậu Phương Nghi tuyệt đối không thể công bố. Như vậy cuối cùng phải có một người giơ đầu chịu tội. Bình thường Chu nương tử cũng không được lòng mọi người, mồm miệng lại chanh chua, năm xưa cũng từng làm khó Tự Cẩm. Bây giờ bị đẩy ra làm bia đỡ đạn, từ trên người cô ta tìm sai lầm quả thực là rất dễ dàng.

Vị Chu nương tử này Tự Cẩm vẫn còn ấn tượng, theo lời Hoàng hậu nương nương nói, thì cũng không tính là oan uổng. Dù sao hành tung của Đậu Phương Nghi chính là bị Chu nương tử theo dõi sát sao, nói đến thì cũng có một phần đồng lõa.

Vụ án của Đậu Phương Nghi cuối cùng là kết thúc. Hoàng hậu bắt được nhược điểm của thái hậu. Chuyện của Sở Trường Lam lại dính líu đến Kiều Linh Di, thái hậu đương nhiên hiểu được Kiều Linh Di là oan uổng, hoàng hậu cũng không thể trở mặt đối địch với thái hậu để hai bên đều thiệt hại. Nàng ta kéo Kiều Tiểu Nghi vào chẳng qua cũng chỉ là muốn kết thúc vụ án của Đậu Phương Nghi, không để thái hậu cản trở bên trong mà thôi.

Sau khi vụ án của Đậu Phương Nghi kết thúc, chuyện của Sở Trường Lam cũng rất nhanh được điều tra rõ. Kiều Linh Di tự nhiên là vô tội, là cung nhân bên cạnh nàng ta từng bị Sở Trường Lam trừng trị, vì chuyện đó mà ghi hận trong lòng nên mới âm thầm hạ độc thủ. Người cũng đã chết, bây giờ kết luận thế nào đều chỉ dựa theo lời của hoàng hậu mà thôi.

Cho dù Quý phi cảm thấy chuyện này còn có uẩn khúc nhưng thái hậu không lên tiếng, quý phi cũng không thể hiểu được nguồn cơn, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Một vụ án mạng, một vụ hạ độc, cứ thế tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ mà hạ màn.

Chết một Đậu Phương Nghi, một cung nữ, Sở Trường Lam bệnh tật quần thân. Thái hậu không còn dám tùy ý ngang ngược nhúng tay hậu cung cung vụ, Kiều Tiểu Nghi cũng an phận xuống. Nhưng tú nữ mới tiến cung, sau khi trải qua một năm dày vò, giờ mới hiểu được, những căng thẳng buồn rầu lúc tuyển tú, so với những ngày sau khi tiến cung quả thực là bé nhỏ không đáng kể.

Đầu mùa đông, cuối cùng Di Cùng hiên cũng được thu thập thỏa đáng. Tiêu Kỳ tự mình đưa hai mẹ con Hi Phi trở về. Hoàng hậu dẫn đầu, sau đó quý phi, cung tần toàn cung đều đưa quà tặng tới. Di Cùng hiên vô cùng náo nhiệt, đèn lồng màu đỏ rất lớn treo trên cao, trong bóng đêm đen đặc, không biết bao nhiêu người nhìn đôi đèn lồng màu đỏ này đến xuất thần.

Qua tháng chạp, thời tiết càng thêm lạnh. Trên triều đình trải qua mấy tháng tranh cãi về quan chủ khảo cuối cùng cũng có kết quả. Rốt cục vẫn là tuyển các danh sư đã ẩn cư, không có xuất thân bình dân, cũng thuộc về nhất mạch thế gia, có lập trường trung lập. Cuối cùng hai bên đồng thời chấm dứt chiến tranh, xem như thỏa hiệp đối với kết quả này.

Còn chuyện Tô Thịnh Dương và Tô Cao tăng cường quân bị cũng đã tương đối hoàn thành. Kiều Long Vệ và Phi Long Vệ mở rộng thêm một vạn nhân mã. Bộ binh lập hồ sơ, phát quân bị, luyện binh vô cùng cấp bách. Lần này, Tô Cao hạ quyết tâm phải quay lại kinh thành, rửa sạch sỉ nhục lần trước.

Hai đại quân luyện binh mỗi ngày, Tô Thịnh Dương kiêm chức vệ sỹ thân cận bảo vệ an toàn cho hoàng đế, chạy tới chạy lui hai đầu, cả người khí thế càng ngày càng thịnh, giống như thanh kiếm tuốt ra khỏi vỏ, bộc lộ tài năng, bày ra uy nghi quân đội hoàng gia.

Trên khắp cả nước các thí sinh chen chúc vào kinh thành. Khoa thi lần trước xuất hiện Tần Tự Xuyên danh chấn cả nước, bây giờ đã trở thành hạ thần được hoàng đế bệ hạ trọng dụng, không khác gì thần tượng kích thích các thư sinh bình dân dốc lòng dốc sức đi theo con đường khoa cử. Năm tới còn chưa bắt đầu thi mà nhân khí đã hùng hực, các khách sạn trong kinh đô chật kín người. Nhất là khách sạn năm đó Tần Tự Xuyên từng ở qua đã treo biển chữ vàng, có tiền chưa chắc cũng có thể được ở.

Vừa lúc đó, ở kinh đô xảy ra một chuyện không lớn không nhỏ, đẩy Tần Tự Xuyên vào vũng bùn.

Khoa trường làm rối kỉ cương, tiết lộ đề thi đều bị đế vương chán ghét. Nhưng còn chưa bắt đầu thi, thế nhưng đã có người tuyên bố biết nội dung đề thi, tiết lộ người ra đề, nhắm thẳng vào người hiệp trợ quan chủ khảo làm việc là Tần Tự Xuyên.

Chuyện này vốn rất bé nhỏ không đáng kể, chỉ cần tinh tế điều tra liền biết ngay thật giả. Nhưng mà đột nhiên thư sinh ăn nói ngông cuồng kia chết, mọi chuyện lập tức trở nên u ám.

Nếu như không tra rõ, Tần Tự Xuyên sẽ gặp nguy hiểm.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 327: Trữ Kinh (Phần 1)

Trong ngôi nhà nhỏ của Tần Tự Xuyên, giữa đêm khuya khoắt mà thư phòng còn đốt đèn, soi cả phòng sáng ngời.

Lò than đốt hồng nên trong phòng vẫn ấm áp, mặc một bộ y phục cũng không cảm thấy lạnh. Tần Tự Xuyên buộc tóc dài lỏng lẻo sau gáy, ngồi đối diện là vẻ mặt lạnh lùng Tô Thịnh Dương. Lò than nhỏ đang cháy hừng hực, ấm nước trên lò sôi lục bục nóng hổi.

Trên mặt bàn đặt một bình rượu nóng Huệ Tuyên tửu, có thêm vài đĩa đồ nhắm. Khung cảnh ấm áp hoà thuận, mùi rượu bay vào mũi. Tần Tự Xuyên, người mà bên ngoài ai nấy đều cho rằng đang sa vào khốn cảnh, thì đang bưng ly rượu, uống từng ngụm từng ngụm, đầy vẻ phóng khoáng tiêu sái.

Tô Thịnh Dương cảm giác mình thật sự là ăn no rồi việc, vất vả khuya khoắt chạy sang đây xem hắn ta làm cái gì, giờ nhìn hắn ta thoải mái, có điểm nào cần người khác tới an ủi chứ. Không như mình trời thì lạnh mà phải chạy đôn chạy đáo, đám tân binh mới tuyển vào đều cứng đầu cứng cổ, ai nấy đều không dễ quản, cho rằng thật sự có tài thì một bước lên trời. Khó khăn thu thập bọn họ, mấy ngày nay cũng không có cơ hội gặp mặt nói chuyện với Tần Tự Xuyên. Không nghĩ tới chẳng bao lâu đã xảy ra chuyện lộ đề khoa trường làm rối kị cương, mũi nhọn đều nhắm vào hắn ta. Nếu nói không có người âm thầm hạ độc thủ thì cũng thẹn thùng mà tin vậy.

Tần Tự Xuyên lại rót rượu cho hai người, nhìn vẻ mặt buồn bực của Tô Thịnh Dương cũng không thêm để ý tới hắn ta, hơi mỉm cười, tự nhấp một

ngụm rượu, nhẹ nhàng nói: "Bây giờ bao nhiêu người nhìn thấy tôi đều đi vòng qua, cậu thì khác, lại còn gấp gáp, chà chà, không sợ tôi truyền vận rủi cho cậu sao?"

"Không thể nói tiếng của con người à?" Tô Thịnh Dương đưa thức ăn vào miệng, "Biết rõ ai làm chuyện này sao?" Nói những thứ kia không có ý nghĩa gì hết, con người á, cuộc đời gặp chuyện mới biết được ai là bằng hữu. Tần Tự Xuyên này mặc dù trong chuyện của muội muội cũng đã làm vài việc không đúng, nhưng vẫn tin được nhân phẩm của hắn ta, uhm, có điều con người cũng khá tàn nhẫn, cũng may muội muội không gả cho hắn ta.

Cũng không tính xứng đôi.

Nhớ tới đợt tiêu diệt hải tặc, người này vung đao chém người giống như chém dưa, cắt đồ ăn vậy, hắn ta đã cảm thấy sau lưng lạnh lẽo.

Người này mạng rất lớn đây.

"Tự mình làm."

"Phụt" một tiếng, Tô Thịnh Dương phun hết cả rượu trong miệng ra ngoài, sặc sụa đến đỏ cả mặt mũi, mở trừng hai mắt nhìn Tần Tự Xuyên, "Cậu không có bệnh chứ?" Sao vậy, hành hạ người khác chưa đủ nên tự hành hạ mình sao?

Tần Tự Xuyên lấy khăn ra lau lau mặt, cả bàn món ăn này không thể ăn được nữa rồi, gọi người vào thu dọn, đổi món mới lên. Làm xong xuôi mới nhìn Tô Thịnh Dương nói: "Nếu để người khác ra tay, không bằng tự mình nhảy vào hố trước. Làm vậy thì người khác sẽ không có cách nào khác ra tay được. Kẻ nào bỏ đá xuống giếng sẽ có thể thuận tiện thấy rõ lòng người, tìm ra kẻ địch, một lần thì biết không hết, có cái gì không tốt chứ? Huống chi chỉ là tin đồn, không có bằng chứng, lại không thể tố cáo tội của tôi trước mặt hoàng thượng, vậy mà cậu cũng phải kích động như vậy sao?"

"Tôi..... Cậu đối với chính mình cũng ra tay độc ác như vậy à?"

"Vô độc bất trượng phu, nếu tôi không ngoan độc với mình thì người khác còn ác độc hơn."

Tô Thịnh Dương cười nhạo một tiếng, "Rốt cục cậu muốn làm gì? Bớt sàm ngôn đi, nói chính sự."

"Khoa thi năm tới có người muốn can thiệp, chờ để người ta hành động mới hạ thủ thì có thể đã muộn. Cho nên, tôi tự mình quấy vũng bùn lên mới tốt đực nước béo cò."

"Tuy nói quân tử không hại người, nhưng như cậu cũng là dũng cảm, Hoàng thượng... có biết không?" Tô Thịnh Dương hỏi Tần Tự Xuyên.

"Khó mà nói, có lẽ biết rõ, có lẽ không biết. Cậu cũng biết mà, vị hoàng đế bệ hạ này của chúng ta, tâm tư sâu sắc, thủ đoạn ngoan tuyệt, làm việc quả quyết dứt khoát, tính cách này mà có nhận ra thì cũng chẳng lạ." Lúc Tần Tự Xuyên nói lời này hơi cúi đầu, nghe nói Hoàng thượng rất thích Đại hoàng tử, hẳn là mẹ con nàng sống trong cung cũng không tệ.

"Vậy tiếp theo cậu định làm như thế nào?"

"Mỗi câu đã ném xuống, ngồi chờ người mắc câu. Năm nay có lẽ sẽ không có động tĩnh, năm sau sẽ phải có kết quả." Tần Tự Xuyên cười nhìn Tô Thịnh Dương, "Tôi còn một chuyện nhờ cậu giúp đỡ."

"Thật sự là hiếm đây, cậu cũng có lúc nhờ tôi sao." Tô Thịnh Dương cười một tiếng, ngược mắt nhìn Tần Tự Xuyên ngồi đối diện.

"Không có cách nào. Tôi chỉ là quan văn, trong tay không có người mà. Giúp tôi theo dõi mấy người, Kiêu Long Vệ trong tay cậu có không ít người tài giỏi, chắc không có vấn đề gì chứ?"

Tô Thịnh Dương nhìn hẳn ta, "Là những ai?"

Tần Tự Xuyên lấy một tờ giấy ghi sanh dách từ trong tay áo đưa tới.

Tô Thịnh Dương mỉm cười, ngay cả danh sách đã chuẩn bị tốt, người này hẳn là dự liệu được mình nhất định sẽ tìm đến hẳn.

Nhận tờ danh sách, vừa mở ra nhìn thần sắc biến đổi, sau đó ngẩng đầu nhìn Tần Tự Xuyên, "Lá gan cậu không nhỏ nhỉ?" Nói xong giương giương tờ giấy trong tay.

Tần Tự Xuyên tùy tiện cười một tiếng, "Ban ngày không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa, nếu mấy người này không có quỷ thì cũng không cần sợ bị theo dõi." Tô Thịnh Dương do dự một chút, sau đó cất tờ danh sách đi, "Cậu cũng trưởng thành rồi, tính khi nào thì lập gia đình đây?"

Tần Tự Xuyên sững sờ, mặt hơi ngẩng lên lại cúi xuống, dưới ánh đèn đường nét trên gương mặt như hơi cứng lại nhưng lập tức cười nói: "Không vội, dù sao cũng phải tìm một người dám theo tôi mà không sợ chết, cậu cũng biết, với tính cách của tôi, không biết ngày nào đó chọc giận Hoàng thượng, bị đày ra ngoài. Lúc đó chẳng phải là hại cô nương trong sạch nhà người ta sao."

Tô Thịnh Dương:...

Làm quan mà làm đến chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng bị đày đi, trừ hẳn ta cũng thật là không có ai.

"Tôi đang nói việc quan trọng với cậu, đừng ở chỗ này miệng lưỡi trơn tru ra sức khước từ." Tô Thịnh Dương nói, "Hay là tôi để ý giùm cậu?"

"Không cần."

"Có một chuyện phải nói với cậu, để cậu cũng có sự chuẩn bị." Tô Thịnh Dương đặt ly rượu xuống, cúi đầu nhìn mặt bàn, như thể nhìn ra một đóa hoa vậy, "Hôm qua tôi nhận được một tin tức, Hoàng thượng... có lẽ đã biết chuyện hôn ước giữa cậu và nhà tôi."

Toàn thân Tần Tự Xuyên cứng đờ, sắc mặt xanh tái nhìn Tô Thịnh Dương, "Thật không?" Hầu kết căng thẳng chạy qua chạy lại, "VẬY... Hi Phi nương nương vẫn tốt chứ?"

"Không biết rõ, nhưng tiệc đầy năm của Đại hoàng tử vẫn tổ chức đúng thời gian, trong cung cũng không có lời đồn gì khác, có lẽ mọi chuyện vẫn yên ổn." Tô Thịnh Dương hạ giọng nói, "Tôi đang suy nghĩ, nếu như nương nương bình yên vô sự, như vậy bên chỗ cậu có lẽ sẽ có vấn đề, cho nên chuyện thành thân này, cậu không thể kéo dài được."

Ý tứ trong lời này, Tô Thịnh Dương không nói rõ, nhưng hẳn ta biết rõ Tần Tự Xuyên sẽ hiểu được ẩn ý bên trong.

Có lẽ Hoàng thượng không phải là loại người lòng dạ hẹp hòi, nhưng nếu hẳn ta cứ mãi không chịu thành thân thì quá rõ ràng rồi. Nếu trong cung đã biết rõ chuyện này, vậy thì bên ngoài cũng chẳng bao lâu sẽ biết chuyện. Nếu lúc đó mà Tần Tự Xuyên vẫn không chịu thành thân, khó tránh khỏi sẽ bị người lợi dụng.

Có lúc, phiền toái sẽ tự mình tìm tới tận cửa.

"Tôi biết rồi." Tần Tự Xuyên không nói cười hay không, nhưng chuyện này quả thật khó giải quyết.

Lòng người phức tạp, mặc dù hoàng đế không có ý tứ kia, cũng không chịu nổi bên tai có người liên tục nhắc tới.

Không phải vì mình, coi như vì nàng...

Tần Tự Xuyên tiễn Tô Thịnh Dương về, một mình ngồi trong phòng, một mình đối diện với ánh đèn uống rượu. Thật lâu, cười khổ một tiếng, thật đúng là khiến người ta không biết phải làm sao đây.

Trùng sinh thì sao chứ, hắn ta vẫn bỏ lỡ nàng như cũ. Điều duy nhất muốn làm chính là hy vọng nàng kiếp này có thể bình an khỏe mạnh. Nhưng bây giờ, cho dù là vị trí của nàng hay vị trí của mình, đều đã không phải là từ chính mình quyết định.

Thành thân...

Đột nhiên Tần Tự Xuyên cười cười, dựa vào tính cách của hoàng đế, không chừng sau khi biết rõ sự tình sẽ muốn tứ hôn cho mình đây. Vậy hắn ta có làm như Hoàng đế muốn hay không, để Hoàng đế tự cho là đang xả giận vậy?

Nghĩ như thế, trong lòng thoải mái hơn, giống như thành thân cũng không phải là chuyện khó tiếp nhận lắm.

Dù sao không phải là nàng, đối với hắn ta lấy bất cứ ai đều không có gì khác biệt. Nếu như có người lấy chuyện này công kích nàng, nguy hại đến an nguy của nàng, vậy thì thành thân thành hôn thôi.

Không có gì đáng ngại.

Một mình nâng chén nhìn trăng uống

Bên cạnh nào có người tri âm

Ha ha.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 328: Trữ Kinh (Phần Cuối)

Năm nay là Tết đầu tiên Thái hậu trở về, do đó Hoàng hậu nương nương rất coi trọng. Dù sao dạo gần đây trong cung liên tiếp có chuyện không may, lòng người bàng hoàng, cũng cần không khí vui mừng này để hòa tan một chút. Do đó tết năm nay y phục và đồ trang sức được thêm hai bộ. Ý chỉ vừa ban ra, ai nấy đều vui vẻ, đồ tốt ai cũng chê ít mà.

Dù sao phi tần ở trong cung chỉ có phần lệ sống qua ngày, người không chết đói nhưng muốn thể diện quả thật cũng khá khó khăn. Cho nên sau khi nữ nhân tiến cung đều không thiếu người trong nhà hỗ trợ. Nếu không có bạc không thể nói cất bước khó đi, nhưng cũng xác thực mỗi ngày không dễ chịu.

Đương nhiên, tần phi có vị phần tương đối cao, phần lệ cao còn dễ nói, vị phần thấp thì thật khó sống.

Giống như Hi Phi nương nương là sủng phi vậy, đương nhiên không giống nhau rồi. Nội Đình Phủ, Thượng phục cục có gì tốt, đều tự mình nâng đến cửa, tùy ý Hi Phi chọn trước. Chớ đừng nói chi còn có Hoàng thượng ban thưởng, âm thầm trợ cấp, chỉ có dùng hay không dùng chứ làm gì có chuyện phải băn khoăn lo lắng.

Tự Cẩm nghe mấy lời này cười nói với Khương cô cô, "Người trong cung đều có thói quen xa hoa, cho nên khi phải chịu khổ thì một chút cũng không chịu được. Một năm bốn mùa xiêm y trang sức đều dựa theo phần lệ cung cấp, cho dù là tần phi vị phần thấp nhất, mỗi quý cũng có mấy bộ y phục mới, thay đổi cũng mặc đủ. Nhưng bọn họ hoàn toàn không thấy đủ.

Theo các nàng, lễ mừng năm mới phải mỗi ngày có quần áo mới mặc, mỗi ngày có đồ trang sức mới đeo mới gọi là thể diện, mới gọi là sống. Nếu không nhận được thì đó là thiệt thòi."

Khương cô cô nghe vậy cũng cười theo, "Đúng như vậy, lễ mừng năm mới ai không thích mặc quần áo mới. Nhưng quy củ chính là quy củ, tổ tiên truyền xuống, mặc dù bất mãn cũng không thể nói cái gì, chủ tử không cần lo lắng."

"Ta không lo lắng, ta lo lắng gì chứ, ta chỉ là... chỉ cảm thấy Hoàng hậu nương nương không dễ dàng." Mấy ngày này còn phải giải quyết những chuyện vụn vặt đó nữa.

"Đâu cần tới Hoàng hậu nương nương ra mặt, chỉ cần Đồng cô cô là đủ. Các nàng nháo chẳng qua là vì phát hiện những chất liệu đưa tới không giống với lần trước thôi. Qua tay Lục thượng cung, Nội Đình Phủ cũng phải biến đổi ít nhiều, năm nào chả là như thế. Năm trước không ai nói, năm nay lại có người lôi ra. Rõ ràng phía sau có người thêu dệt xúi bẩy." Khương cô cô cười lạnh một tiếng, nhìn chủ tử lại thêm một câu, "Bao năm qua đều có chuyện gửi lại vải vóc, cho dù năm nay nguyên liệu không tốt cũng tương tự như năm trước thôi. Nhưng vẫn cứ lôi lên nói qua nói lại, thấy rõ là không thái bình."

Tự Cẩm nắm được một ý tứ trong lời Khương cô cô nói, cảm thấy rất có đạo lý bèn hỏi: "Các nàng quây như vậy là có ý gì?" Lễ nào quây lên thì có thể giải quyết mọi chuyện. Dù sao quy tắc ngầm này cũng là mấy trăm năm ban xuống, Tiêu Kỳ cũng thật không thể sửa trị toàn bộ Lục thượng cung và Nội Đình Phủ trở thành một đầm nước trong không chút vẩn đục. Không có mỡ để ăn, người kêu người ta lấy gì mà trung thành hầu hạ người?

Có một số việc không thể nói rõ, nói rõ thì sẽ tổn thương lòng người. Chuyện này Tự Cẩm cũng không thích, nhưng nhìn không quen cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Lục thượng cung và Nội Đình Phủ tổng cộng có mấy

ngàn người người đó, ai nấy đều muốn đạp người khác xuống để ngồi lên chỗ tốt, có một số việc là ngoài khả năng của mình.

Tiêu Kỳ làm hoàng đế, có đôi khi còn phải chịu uất ức, buồn bực, ghen ghét người kia!

Đó là hoàng đế đấy, người phía dưới muốn thoải mái, người cũng phải có số mệnh đó.

Chao ôi từ xưa đến nay đều là như thế, dưới ánh sáng là bóng tối!

Không phục ư? Không phục, cũng phải chấp nhận.

Bây giờ Tự Cẩm đang ghen , biết rõ những lời này có thể truyền vào Di Củng hiên, đây là có người muốn giật giây nàng ra mặt đây. Dù sao mình là "Sủng phi", nếu có thể vì mấy phi tần vị phần thấp ở dưới nói một hai lời công đạo, đây là cơ hội tốt để lộ mặt mà. Người khác đều cho rằng nàng ước gì ôm vào người đấy.

Nhưng Tự Cẩm không ngốc, danh tiếng tốt ư, chỉ có thể là hoàng hậu. Đoạt danh tiếng tốt với hoàng hậu, Tự Cẩm sợ hoàng hậu không chống đối nàng sao?

Nhưng vẫn rất tức giận, trong lòng cảm thấy ghen một cơn tức.

Cháy bùng bùng, làm ngực cũng phát đau.

Lúc Tiêu Kỳ trở lại, Tự Cẩm liền nhin không được nói chuyện này cho hẳn nghe, "Hoàng thượng xem, mấy người kia đầu óc có phải hỏng rồi không, nói vậy sau lưng là có ý gì? Cho dù thiệp biết trong chuyện này không công bằng, cũng không thể nào nhúng tay vào quản." Nàng muốn quản cũng quản không được, không chừng cuối cùng ngọn lửa đó có thể lan tới cả người Tiêu Kỳ, dù sao Nội Đình Phủ bây giờ là do chính Tiêu Kỳ phụ trách.

"Nàng tự mình hiểu được thì tốt rồi, cần gì phải tức giận như vậy chứ?" Tiêu Kỳ cởi nút áo thay quần áo, nhìn Tự Cẩm tức giận đã cảm thấy buồn cười.

"Chỉ là... cảm thấy không thoải mái." Tự Cẩm rõ ràng không có bệnh thánh mẫu, nhưng thật sự cảm thấy gặp phải chuyện này đúng là rất uất ức.

Tiêu Kỳ thay xong y phục đi qua đến, kéo tay Tự Cẩm nói: "Một năm bốn mùa làm bao nhiêu xiêm y, đánh bao nhiêu đồ trang sức đều có cung quy. Trên phương diện này Hoàng hậu là người hào phóng, chưa bao giờ từng lén lút cắt xén của ai. Tần phi ở trong cung thoải mái hơn so với tiền triều rất nhiều. Ta còn nhớ tiền triều những tần phi vị phần thấp, có người một năm cũng không được nhận phần lễ, bị chính những người phía dưới mình chiếm hết. Chuyện này dù có biết cũng không thể trách. Mấy người này cảm thấy ủy khuất chẳng qua là lúc ở nhà quá thoải mái nên khi vào cung cảm thấy mình thiệt thòi thôi."

"Thiếp đều hiểu."

"Nàng đã hiểu còn thay người khác khó chịu làm gì." Tiêu Kỳ gõ trán Tự Cẩm. Mấy kẻ kia thật sự là tà tâm không chết, lại còn muốn giết giây Ngôn Thanh quản chuyện này sao?

"Không phải thay người khác khó chịu, thiếp khó chịu thay cho Hoàng thượng." Tự Cẩm hạ giọng nói, "Cuối cùng thì không phải là muốn Hoàng thượng chịu trách nhiệm sao."

Tiêu Kỳ trầm mặc một chút, sau đó cười cười, "Ta cũng quen rồi."

Tự Cẩm chớp mắt mấy cái, sau đó nói: "Đợi đến khi triều đình thái bình, vung tay thoải mái, người phải sửa trị những chuyện này thật nghiêm vào, lúc đó không cần phải chịu đựng nữa."

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cầm, nàng chính là như vậy, không thể để hấn chịu một chút ủy khuất nào. Chuyện con con này thì tính ủy khuất gì chứ, hấn thật sự chẳng để ở trong lòng. Nếu ngay cả những chuyện này đều giữ trong lòng thì vị trí hoàng đế hấn cũng không cần làm nữa, tức đều muốn tức chết rồi.

"Tốt, đến ngày đó, nhất định phải nghiêm trị." Cứ đồng ý nàng trước để cho nàng cao hứng cao hứng, đỡ phải giữ những chuyện linh tinh vớ vẩn này trong lòng.

Nghe Tiêu Kỳ xác thực không buồn bực gì, Tự Cầm cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhìn hấn suy nghĩ một chút, dứt khoát hỏi."Thiếp nghe nói Tần Tự Xuyên xảy ra chút chuyện, có phải là thật hay không ạ?"

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cầm, đầy vẻ không tình nguyện chút nào.

"Thiếp chỉ hỏi một chút, Hoàng thượng nghĩ xem thiếp có thể hỏi người là quang minh chính đại hỏi, trong lòng của thiếp thẳng thắn vô tư đó. Nếu thiếp vì tránh hiềm nghi không hỏi chắc Hoàng thượng mới cảm thấy không bình thường?" Tự Cầm vừa cười vừa nói, "Có người mang tin tức tới trước mặt thiếp, không phải là muốn biết thiếp sẽ làm như thế nào sao? Thiếp liền quang minh chính đại hỏi, được không?"

"Ai nói cho nàng biết?" Tiêu Kỳ hỏi Tự Cầm, mày nhú chặt lại.

"Còn có thể là ai, trong cung người nào tin tức linh thông Hoàng thượng cũng hiểu rõ, cần gì tới hỏi thiếp?" Tự Cầm đáp trả lại, "Người ta muốn xem thiếp làm trò cười, thiếp sẽ không để bọn họ xem. Vì sao thiếp không thể hỏi, thiếp cây ngay không sợ chết đứng lòng dạ bằng phẳng."

Tiêu Kỳ: ...

"Cũng không phải là đại sự gì, chẳng qua là Tần Tự Xuyên đào hố, tự mình nhảy xuống trước, chờ người phía sau tới làm bạn với hấn ta thôi." Tiêu Kỳ chỉ vài ba câu đã nói rõ ràng, nhìn Tự Cầm, "Bớt lo chưa?"

"Thiếp không có gì không yên tâm cả. Không phải là thiếp lo cho người sao. Dù sao Tần Tự Xuyên cũng coi như người của Hoàng thượng, hẳn ta có cái gì không tốt, tất nhiên là nhằm vào Hoàng thượng rồi." Tự Cẩm ưu nhã khinh khỉnh, "Nếu người ta đã hảo tâm nhắc nhở thiếp, thiếp mà không hỏi sẽ mang ghen, sẽ bị đeo cái mũ lòng dạ đầy tâm cơ, làm người thật khó quá."

Kỳ thật sau khi nghe được tin tức này, trong lòng Tự Cẩm lại dấy lên cảm giác không thoải mái đó. Có điều lần này không dữ dội như lần trước thôi. Có lẽ là vì lần này nguy cơ cũng không nguy hiểm đến tính mạng, cho nên nàng vẫn có thể áp chế được cảm giác không thoải mái kia.

Bây giờ nghe Tiêu Kỳ nói, trong lòng tuy yên ổn rất nhiều, nhưng khó tránh khỏi suy nghĩ. Cảm xúc kia khi nào mới không tồn tại nữa? Rõ ràng nguyên chủ cũng không còn, cũng không phải là hai linh hồn cùng chung một cơ thể. Cho nên không thể để nàng thanh thản sống với Tiêu Kỳ sao? Nhất định mỗi lần nghe được tin tức của Tần Tự Xuyên thì lại nhảy ra quấy rối ư?

Hơn nữa, chuyện này vô luận thế nào cũng không thể nói với Tiêu Kỳ. Bởi vì nói ra sẽ lại liên quan đến chuyện nàng xuyên việt.

Nàng không nghĩ sẽ nói việc này với bất cứ người nào, ngoài tăng thêm phiền não thì không có bất kỳ điểm gì tốt cả.

Tiêu Kỳ nghe Tự Cẩm oán hận lắc lắc đầu, gần tới cuối năm, mọi việc dồn lại, việc nào cũng vội vàng. Chuyện hậu cung hẳn không muốn quản, liền vỗ vỗ tay Tự Cẩm, "Nàng cứ ở trong Di Cung hiên vui với con trai là được, đừng nghĩ gì tới mấy chuyện ngoài kia, cho dù ai tới cạnh nàng nói cũng đừng để ý là được."

Tự Cẩm cũng không nghĩ tới mình có thể làm gì, liền gật gật đầu, "Thiếp cũng không muốn để ý tới, có tinh thần đó không bằng quan tâm tới con

trai thiếp kia. Gần đây con trai người rất thích nói chuyện, thích khoe khoang chính mình, nghe được câu gì cũng muốn học nói theo, thật sự là cười chết người. Mới học đi chân đã muốn chạy, kết quả chân trái tự mình đá vào chân phải té lên té xuống. Tiểu tử này cũng rất gan lì, không khóc một tiếng nào, tự mình đứng lên tiếp tục chạy..."

Nhắc đến chuyện của con, Tự Cẩm lại giống như một bà mẹ bình thường, một chuyện cũng có thể nói đi nói lại không biết chán, trong ánh mắt chỉ tồn tại con của mình. Tiêu Kỳ cầm một quyển sách ở trong tay, vừa nghe Tự Cẩm nói vậy thì nói theo: "Con trai không thể nuông chiều, cứ để con tự đứng lên mới tốt, nàng làm rất đúng."

"Cũng may tiểu tử khỏe mạnh chắc nịch chứ không yếu ớt." Tự Cẩm vừa cười vừa nói, nếu gặp phải đứa bé mít ướt cũng là chuyện rất đau đầu, đánh thì mình đau lòng, không đánh thì lại sợ không dạy được con. Cho nên chính Tự Cẩm cũng cảm thấy, đứa con trai này tính tình rất tốt.

Lúc ăn trưa, tiểu tử chạy tới, vào cửa nhìn thấy phụ hoàng của mình ở đó thì vươn tay ra đòi bế, không bế không hạnh phúc.

Chơi với con trai một lát, lại ăn trưa với hai mẹ con, buổi chiều Tiêu Kỳ mới sang Sùng Minh Điện.

Tự Cẩm đọc sách đồ Dục Thánh ngữ, đọc mười mấy trang thì bé nghiêng đầu nhỏ ngủ say. Cẩm lấy chăn mền đắp lên cho con. Cuối năm nàng cũng bận nhiều việc, cũng nghĩ tới còn mấy việc phải sai người đi làm. Nhưng nhìn con rai ngủ say, mắt nàng cũng nhíp lại, ngáp lên ngáp xuống. Suy nghĩ một chút dứt khoát ngả đầu đi ngủ.

Có chuyện gì thì tỉnh ngủ mới nói đi.

Vừa ngủ, đợi đến khi tỉnh lại thì sắc trời bên ngoài cũng đã tối đen. Trên giường cũng không thấy con trai đâu, Tự Cẩm vội vàng ngồi dậy gọi người.

Vân Thường vén rèm vào, "Nương nương người dậy rồi sao?" Nói xong bèn gọi người bưng nước vào.

"Đại hoàng tử đâu?" Tự Cẩm hỏi.

"Hoàng thượng lâm triều xong trở về, thấy nương nương đang ngủ say bèn bế Đại hoàng tử đã thức đến Sùng Minh Điện, nói không để Đại hoàng tử quấy rầy người." Vân Thường vừa vừa mím môi cười không ngừng, Hoàng thượng đối với chủ tử thật tốt.

Tự Cẩm sững sờ một cái, trong lòng liền không nhận được cảm giác ngọt ngào, ngẩng đầu nhìn canh giờ, "Đã tới giờ Thân rồi ư, một giấc này ngủ dài nhỉ." Nói xong bèn mang giày đứng dậy rửa mặt chải đầu.

"Dạo này nương nương thích ngủ, kinh nguyệt cũng bị chậm mấy ngày rồi. Nếu mấy ngày nữa mà không có thì nên mời thái y." Vân Thường đi qua hạ giọng nói, Diện Mi cảm thấy hưng phấn, nếu chủ tử có tin tức tốt thì tốt lắm.

Tự Cẩm vô ý thức sờ sờ bụng, cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như kinh nguyệt chậm mấy ngày thật.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 329: Bé Cũng Muốn Được Bế Như Vậy (Phần 1)

Editor : Hương Cỏ

Năm nay hai mươi tám tháng chạp hoàng đế mới phong bút, cũng coi như là lần phong bút trễ nhất trong vài năm gần đây. Đợi đến sau khi phong bút thì sẽ tới lễ mừng năm mới. Bây giờ cũng chẳng có ai kinh ngạc bất ngờ với chuyện sau khi hoàng đế phong bút thì trực tiếp đến Di Cung hiên nữa.

Hoàng đế không đi mới kỳ quái đó?

Hi Phi người ta chính là có bản lĩnh này, không phục, người có bản lĩnh thì đoạt lại đi?

Không có ai có thể đoạt lại.

Nhất là sau khi thanh mai trúc mã Kiều Tiểu Nghi cũng bị tổn thương nặng nề, toàn bộ người trong hậu cung đều tạm thời chấm dứt chiến tranh.

Không còn ai, sau chuyện của Đậu Phương Nghi, Tần Tự Xuyên mà còn không biết tự lượng sức mình lấy trứng chọi đá, đi khiêu chiến sự kiên nhẫn của Hoàng thượng.

Bất kể là chuyện nào đều không phải là chuyện nhỏ. Nếu xảy ra trên người khác thì cho dù không mất ân sủng, ít nhất cũng sẽ bị Hoàng thượng lạnh nhạt mấy tháng. Nhưng Hi Phi chỉ bị cấm túc, Hoàng thượng còn mỗi ngày tới chỗ nàng. Cho dù mọi người không cam lòng cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Kiếp trước Hi Phi nhất định là con hồ ly tinh.

Người người đều nghĩ như vậy.

Đến đêm 30, trong Phượng Hoàn Cung đèn đuốc sáng trưng, mọi người đi trước Thọ Khang Cung thỉnh an chúc tuổi thái hậu, sau đó mới chuyển đến Phượng Hoàn Cung đón giao thừa. Dù sao, thái hậu lớn tuổi, trời lại rất lạnh, bà cũng không muốn đi đâu hết.

Hoàng hậu nương nương vốn hiếu kính, đương nhiên không thể để cho thái hậu nương nương phí sức đi giá Phượng Hoàn Cung, vì vậy liền mang theo cung tần đi Thọ Khang Cung chúc tuổi thái hậu. Đi tới đi lui một hồi, trời lại có tuyết rơi, ai nấy đều đông lạnh đến nổi sắc mặt tím tái như quả cà tím vậy.

Cho dù Tự Cẩm mặc áo lông chồn thật dày trên người, dưới chân mang ủng da trâu cũng lạnh đến run cả người. Về Phượng Hoàn Cung, hoàng hậu cực săn sóc để mọi người ở thiên điện nghỉ ngơi, để cung nhân bên người trở về lấy y phục thay đổi. Trên đường đi, tuyết đã bám hết vào váy và giày, nhìn không đẹp mắt chút nào.

Tự Cẩm cảm thấy may mắn là mình đã không bế con trai đi theo để chịu tội mà đặt ở Phượng Hoàn Cung cho Đồng cô cô chăm sóc, hoàng hậu nương nương quả thực là nhìn xa trông rộng.

Vân Thường tự mình về Di Cùg hiên lấy xiêm y và giày ủng. Tự Cẩm ngồi bên cạnh Tề Vinh Hoa, cung nhân của nàng ta cũng đã trở về. Cung nữ của Phượng Hoàn Cung dâng trà nóng đến, Tự Cẩm đã nghỉ trong bụng mình lại hoài thai nên không dám uống trà, nhìn cung nhân nói: "Đổi chén nước hoa quả đi."

"Dạ." Cung nhân kia không hỏi thêm câu nào, liền bưng chén trà còn nguyên lui ra.

Tề Vinh Hoa nhìn bụng Hi Phi một cái, lập tức dời ánh mắt đi chỗ khác, sau đó nhẹ cười một tiếng, hạ giọng nói: "Chúc mừng nương nương."

"Bây giờ còn chưa dám chắc." Tự Cẩm rĩ tai một câu với Tề Vinh Hoa, "Nhưng chính mình phải cẩn thận một chút, coi như chuyện bé xé ra to, Tề tử tử đừng cười muội."

Tề Vinh Hoa cũng cười với Tự Cẩm, "Chuyện này quan hệ long tự, cẩn thận như thế nào cũng không quá đáng, phải làm."

Hai người hạ thấp giọng nói đùa, những người xung quanh vô tình hoặc cố ý nhìn sang bên này. Bây giờ mọi người đều biết người có thể nói chuyện với Hi Phi nương nương, toàn cung này cũng chỉ có Tề Vinh Hoa tầm thường, cũng thật khiến người ta kinh ngạc. Không biết từ khi nào mà Tề Vinh Hoa đã ôm được cây to Hi Phi nương nương nữa.

Cứ thế âm thầm lọt mắt xanh của Hi Phi.

Tề Vinh Hoa trong lòng vẫn đang suy nghĩ, trước đó thái hậu nương nương còn dùng hoàng tự ép Hoàng thượng thân cận người khác, ai biết chẳng bao lâu Hi Phi nương nương lại có tin tức tốt. Đến khi xác định tin tức này truyền ra, Tề Vinh Hoa lại nghĩ, nếu sinh Nhị hoàng tử, địa vị của Hi Phi sẽ vững như thái sơn, cũng không có người nào dễ dàng dao động được.

Hoàng hậu không con, không con vợ cả. Nếu như Hi Phi sinh con trai thứ hai thì vị trí ngày càng cao, tương lai nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hoàng vị coi như đã bỏ vào túi một nửa.

Huống chi, Hoàng thượng quan tâm Hi Phi như thế, ngay cả đã từng có qua hôn ước cũng có thể giơ cao đánh khẽ thì còn có chuyện gì mà không thể xảy ra chứ? Hơn nữa, về sau chưa chắc lại không có thêm con nữa. Hi Phi còn trẻ, nàng ấy còn vài năm xuân sắc, có đủ thời gian, sinh đủ con.

Chỉ cần long súng không suy giảm.

Trong lòng Tề Vinh Hoa thở phào một cái. Nàng ta thật sự mong Hi Phi có thể được súng ái mãi như thế, giữ vững chắc địa vị của mình. Nếu vậy tương lai chung quy một ngày, Hi Phi nương nương sẽ nhớ ước định giữa các nàng, giúp nàng ta báo đại thù.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Tề Vinh Hoa nhìn sang người Quý phi ngồi không xa chỗ đó. Cung trang xa hoa phú quý, trang sức tinh xảo quý giá, quý phi vẫn là quý phi độc nhất vô nhị như cũ trong cung. Có điều, bây giờ ư, cho dù vẫn là quý phi, khí thế uy nghi vẫn còn, nhưng không có thánh súng thì cũng vẫn thiếu một phần sức mạnh.

Cung nhân mỗi người lấy y phục mới đến rất nhanh, Tự Cẩm dẫn Tề Vinh Hoa đi sang một phòng thay quần áo khác. Trong lúc thay quần áo, Tề Vinh Hoa nói với Hi Phi: "Nương nương dự định khi nào mới công bố tin vui này?"

Tự Cẩm còn thật chưa cẩn thận nghĩ chuyện này, nghe Tề Vinh Hoa hỏi bèn nghiêng đầu nhìn nàng ta, "Đợi đến sau tết Nguyên Tiêu đi." Lễ mừng năm mới thật sự quá bận rộn, lắm thầy nhiều ma, vạn nhất nếu như bị người nào vô ý đụng chạm thì không tốt.

Tề Vinh Hoa mím môi cười một tiếng, nhìn Hi Phi, bước lên một bước nói khẽ bên tai nàng: "Tổng cửu nghênh tân là ngày vui, nương nương không biết là Hoàng thượng nghe tin này sẽ càng vui vẻ hơn sao?"

Tự Cẩm liền nhìn Hi Dung Hoa nhưng cũng không trả lời.

"Nương nương bây giờ đã là vị phi cao quý, năm sau đã có thể tiếp nhận bái thiếp của các mệnh phụ." Tề Vinh Hoa khẽ nói.

Tự Cẩm chớp mắt mấy cái, nàng còn thật không biết đãi ngộ này, nhìn Tề Vinh Hoa, "Xưa nay Tiếp kiến mệnh phụ là việc của Hoàng hậu nương

nường mà."

"Đúng vậy, nhưng Hoàng hậu nường nường cho dù có ba đầu sáu tay, cũng không thể gặp hết mệnh phụ trong triều. Do đó hàng năm Hoàng hậu nường nường đều sẽ chuyển những mệnh phụ không thể tiếp kiến cho Quý phi, Hiền phi hoặc các tần phi có vị Phi. Mặc dù nường nường cũng không đứng trong hàng tứ phi, nhưng đã sinh Đại hoàng tử, sau đó lại mang long thai, không thể nghi ngờ sẽ tăng uy thế của nường nường. Nường nường có vinh quang này là cơ hội tốt trải đường cho Đại hoàng tử trong tương lai."

Tự Cẩm nghe vậy liền hiểu được. Trước đây nàng có vị phân thấp, lúc mang thai hay sinh con đều chỉ loanh quanh trong Di cung hiên. Cho nên đối với chuyện như vậy trên cơ bản không chú ý tới. Cho dù có người ngẫu nhiên nhắc đến, chỉ sợ nàng cũng sẽ không để trong lòng.

Bây giờ Tề Vinh Hoa nhắc nhở như vậy, nàng mới biết được rốt cuộc bản thân mình lại có quyền kết giao với các mệnh phụ. Vô ý thức sờ sờ bụng, mới cảm thấy hơi hiểu ra chút ít. Nói cách khác cho dù bình thường Hoàng hậu Quý phi không có cách nào liên hệ với người nhà thì chỉ cần có thể gặp các mệnh phụ bên ngoài thì cũng có thể truyền tin tức ra ngoài.

Khó trách, Tự Cẩm chưa từng cảm thấy Hoàng hậu và mấy người quý phi hoảng loạn lo lắng sau khi hoàng đế xây tường vây cung, phụ trách quản lý Nội Đình Phủ.

Họ còn có hậu chiêu mà.

Vậy mà nàng chẳng chú ý chút nào hết. Tự Cẩm cảm giác mình ở trong cung nhiều năm như thế, sinh đứa bé thì thật sự giống người đàn bà chưa gốc ba năm sao?

Tề Vinh Hoa nhìn dáng vẻ của Hi Phi liền biết quả nhiên mình đoán không sai. Hi Phi nường nường thật sự không để ý chuyện đó. Trong lòng không khỏi thở dài, có lúc nường nường tâm tư kín đáo, làm chuyện gì

cũng khiến người ta thán phục. Nhưng có lúc cũng thật sự mơ hồ, chuyện quan trọng như vậy mà không để tâm, cũng cảm thấy hơi buồn cười.

Tính cách vừa phức tạp vừa đơn giản lại có thể biểu hiện hoàn mỹ trong một con người, nàng ta cũng thật là lần đầu tiên được thấy.

Hai người thay xong y phục, lúc ấy Tự Cẩm mới chậm rãi phục hồi tinh thần nhìn Hi Dung Hoa nói: "May mà tỷ nhắc nhở muội, nếu không muội thật sự không chú ý chuyện này."

"Nương nương mỗi ngày phải chăm sóc Đại hoàng tử, làm gì còn tâm trạng mà nghĩ chuyện này chứ. Chẳng qua ta nhiều chuyện mà thôi." Tề Vinh Hoa cười, nàng ta thật sự hâm mộ Hi Phi, có thể sống vui vẻ tiêu sái thế này.

Có thể làm cho nàng không có lòng dạ nào tranh quyền đoạt lợi, bởi vậy thấy rõ Hoàng thượng đối với Hi Phi nương nương thật sự tốt.

Một nam nhân đối tốt với nữ nhân hay không, chỉ cần nhìn cuộc sống bình thường của nàng thì biết ngay. Người càng hoàn mỹ, kỳ thật sống càng mệt mỏi. Bởi vì tự mình phải lo lắng giải quyết quá nhiều việc. Càng phóng khoáng như Hi Phi, kỳ thật càng hạnh phúc.

Bởi vì người không cần suy nghĩ những thứ phức tạp kia, sẽ có người giải quyết giùm người.

Tự Cẩm đương nhiên không biết những suy nghĩ trong lòng Tề Vinh Hoa. Bây giờ nàng chỉ cần nhắc một chuyện, có nên nói với Tiêu Kỳ chuyện mang thai này hay không.

Sau khi hai người thay xong y phục đi, bên ngoài đã thấy rất nhiều người chỉnh tề, thấy rõ động tác mọi người đều rất nhanh.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 330: Bé Cũng Muốn Được Bế Như Vậy (Phần Cuối)

Tự Cẩm ngồi trở lại vị trí của mình, Tề Vinh Hoa cũng về chỗ mình ngồi. Hai người liền tách ra. Một bên Tự Cẩm là Hiền phi nương nương, bên kia là Mai Phi. Mặc dù Mai Phi có phân vị cao hơn nàng, tiến cung sớm hơn nàng nhưng nàng ta không có con. Cho nên tính về vai vế thì Tự Cẩm lại có vị trí trên Mai Phi.

Đây chính là quy tắc không ai không biết trong cung, cho dù Mai Phi mất hứng, trên mặt cũng không dám biểu lộ chút nào.

Qua rèm cửa còn có thể nghe được tiếng trẻ con cười nói từ bên trong vọng ra, là công chúa Ngọc Trân và Đại hoàng tử. Trong ngày hôm nay, mặc dù hai đứa bé đều không đi Thọ Khang Cung, nhưng Phượng Hoàn Cung thì phải đến. Dù sao Tiêu Kỳ cũng tới, ngày một nhà đoàn tụ, làm sao có thể thiếu con trẻ chứ?

Hôm nay quý phi yên tâm để Ngọc Trân chơi đùa trong Phượng Hoàn Cung như thế, thật đúng là làm người ta kinh ngạc. Trước đây Quý phi chăm sóc bảo vệ công chúa Ngọc Trân gắt gao, phàm đi ra cửa nhất định phải có người đi theo giám sát.

Mặc dù không biết rõ vì lý do gì mà có sự thay đổi này nhưng ở địa bàn Phượng Hoàn Cung thì Tự Cẩm cũng không lo lắng con trai bị thiệt thòi.

"Không nghĩ tới công chúa Ngọc Trân và Đại hoàng tử có thể chơi với nhau, nghe hai đứa bé cười đùa vui vẻ như thế, chúng ta nghe thấy cũng vui lây." Hiền phi cười mỉm nhìn quý phi và Tự Cẩm nói.

Quý phi cười nhạt một tiếng, liếc Hiền phi một cái, rồi mới chậm rãi nói: "Rốt cục là tỷ đệ, qua lại sẽ có tình cảm thôi."

Nụ cười trên mặt Tự Cẩm cũng không thay đổi, gật đầu với Quý phi, "Quý phi tỷ tỷ nói đúng lắm, trong cung chỉ có hai đứa bé, chúng không thân cận nhau thì còn có thể thân ai nữa. Trước đây chúng còn nhỏ, trong cung lại ít con trẻ nên đương nhiên phải cẩn thận chăm sóc. Bây giờ bọn nhỏ cũng lớn dần, cũng có thể yên tâm hơn."

Trẻ con trong cung không dễ nuôi lớn, nuôi đến năm sáu tuổi bị chết non cũng không hiếm thấy. Quý phi bảo vệ công chúa như trông mắt mình cũng không có gì đáng chỉ trích. Tự Cẩm cũng bảo vệ con mình sít sao mà. Mặc dù trong lòng không ưa thích tính cách của Ngọc Trân nhưng con trai không có bạn chơi cũng không tốt. Có Đồng cô cô Khương cô cô và các bà vú trông giữ, chắc hai đứa bé sẽ không có việc gì hết.

Nhắc đến con, lại nghe giọng điệu của Hi Phi, trong lòng quý phi thoải mái rất nhiều. Người khác đều nói nàng ta giữ công chúa ở Trường Nhạc Cung, bình thường một bước cũng không cho phép đi ra. Nhưng không ai biết khổ tâm của nàng ta. Trẻ con trong cung không dễ nuôi. Bây giờ Hoàng thượng càng ngày càng bất mãn đối với nhà mẹ đẻ của nàng ta, chỉ sợ muốn sinh thêm một đứa bé nữa là hy vọng rất mong manh. Chưa kể còn Hi Phi canh giữ Hoàng thượng chặt chẽ. Trước mắt chỉ có một đứa con như thế, còn có thể để cho Hoàng thượng nhớ tới Trường Nhạc Cung, thỉnh thoảng tới ngồi một chút. Cho nên đương nhiên nàng ta phải nuôi dưỡng chăm sóc công chúa thật tốt mới được.

Tính tình Ngọc Trân không dễ chịu nên nàng ta cũng phải tốn rất nhiều công sức. Nhưng đứa bé vốn được nuông chiều lớn lên, chút điểm ủy khuất không chịu không nổi. Nàng ta còn có thể thật sự đánh nó sao? Nàng ta không đành lòng đánh được.

Kể từ chuyện lần trước, trong lòng nàng ta cũng có cảnh giác, bây giờ lúc rảnh rỗi đều tự mình dạy dỗ Ngọc Trân. Mặc dù làm nàng ta đau đầu cực kỳ nhưng ít nhất cũng có chút hiệu quả. Nếu không nàng ta cũng thật không dám bỏ mặc con gái và Đại hoàng tử ở cùng một chỗ.

Nếu làm đau Đại hoàng tử, Hoàng thượng đau lòng con nào thì chưa rõ, nhưng người thua thiệt đương nhiên là con gái mình.

Bây giờ nghe Hi Phi nói, lại đụng tới chỗ ngứa của Quý phi. Hi Phi cũng có con, đương nhiên biết rõ nuôi dưỡng trẻ con không dễ. Có chuyện của con trẻ làm cầu nối, hai người cũng thật giữ lễ nghi, dễ dàng nói chuyện hòa thuận với nhau, thật khiến cho mọi người kinh ngạc.

Ai bảo quý phi không hợp với Hi Phi chứ?

"Quý phi tỷ tỷ nói đúng lắm, bên Di cùng hiên của muội bị Đại hoàng tử quấy phá cả ngày, lúc nào cũng như trong tình trạng báo động, cả đoàn người đi theo nó thu dọn giải quyết cả đồng việc. Lúc chưa biết đi thì mong ngóng con biết đi, giờ con biết đi rồi thì thật sự nhức đầu." Tự Cẩm nhớ tới mỗi ngày Trần Đức An dẫn theo một đám tiểu thái giám, hấp tấp đi theo sau con trai chật vật thu thập, cũng chỉ có thể cười cười.

Làm con trai hoàng đế chính là tốt, lật tung trời cũng có người đến xử lý cho người. Làm sao giống như nàng trước đây, nếu dám phá phách như thế thì đã sớm ăn roi của cha mẹ lên mông rồi. Khi đó người lớn trong nhà đều phải đi làm, làm gì có thời gian chơi đùa với con nít chứ.

"Bây giờ cô mới mệt ở đó thôi, đợi đến khi Đại hoàng tử lớn bằng Ngọc Trân bây giờ, cô càng nhức đầu hơn. Mỗi ngày sẽ tóm cô hỏi vì sao thế này, vì sao thế kia. Nếu cô không trả lời được, nó còn có khinh bỉ cô không biết gì. Nghĩ xem Bản cung đến bây giờ còn phải cầm sách vở thức đêm khổ đọc, nói ra thì bị người ta cười méo miệng, nhưng có cách nào khác đâu?" Quý phi thở dài, con gái nàng ta tính tình không tốt còn đặc biệt thích hỏi

vì sao. Ở tuổi đó cũng không thể mời sư phụ đến dạy bé, cung nhân trong cung thì chẳng mấy người được đọc sách. Nàng ta đành phải đích thân ra trận.

Bao nhiêu năm không thức đêm đọc sách như vậy, giờ hai mắt cũng thâm quầng hết cả.

"Ngọc Trân công chúa thật sự là đứa bé ham học hỏi, tương lai công khóa sẽ rất giỏi, giờ quý phi tỷ tỷ chỉ oán hận chốc lát, tương lai ra tài nữ thì sẽ được vinh quang." Mai Phi cười đáp lời, trong lòng rất âm mưu. Năm đó nàng ta cũng được Hoàng hậu nương nương tiến cử, kỳ thật cũng có nhận sủng. Nhưng bụng chịu thua kém, không thể mang thai một đứa bé. Giờ tuổi đã lớn, trong cung này tần phi nhỏ tuổi còn rất nhiều. Đừng nói chi còn có Hi Phi giữ hoàng thượng không buông, chỉ sợ cuộc đời này cũng không có duyên phận con cái nữa.

Hiền phi cũng cười gật đầu, "Đúng vậy, đều nói con cái là nợ nần nhưng mệt mỏi chăm sóc nuôi dưỡng con cái cũng là niềm vui. Đừng thấy bên ngoài quý phi tỷ tỷ oán hận, trong lòng lại vui mừng nở hoa đấy."

"Đúng vậy, lần trước thần thiếp đi Trường Nhạc Cung, công chúa Ngọc Trân đánh vỡ chén trà ngọc nương nương thích nhất, cũng không thấy nương nương trách cứ gì, chỉ lo lắng công chúa có bị đứt tay không. Thấy rõ tấm lòng hiền từ của người mẹ trong thiên hạ đều giống nhau. Nghĩ xem chúng ta trước đây trong nhà cũng không phải được yêu thương chiều chuộng như vậy sao?" Khúc phi nắm khăn cười nhẹ, khóe mắt lướt qua Hi Phi, cố ý lạnh nhạt bỏ qua một bên.

Đứng trước một đám phi tử nói cười vui vẻ, các phi tần có vị phần thấp phía sau ngồi xa xem náo nhiệt. Hôm này Sở Trường Lam không xuất hiện, nói Hoàng hậu nương nương đã cố ý sai người mang thức ăn phong phú sang cho nàng ta. Ai nấy đều nói Hoàng hậu nương nương thương xót tỷ muội tay chân, lúc này cũng còn nhớ tới Sở quý nhân.

Ngồi bên cạnh Kiều Linh Di là Vương Tịnh Uẩn, hai người bọn họ vị phần một người là từ ngũ phẩm, một là chính lục phẩm vừa vặn kề bên.

Vương Tịnh Uẩn nhìn gương mặt gầy gò của Kiều Tiểu Nghi, trong lòng cũng biết sơ lý do. Nhưng lại không biết phải nói gì, hai người cũng không thể cứ ngồi không như vậy, người khác nhìn vào lại tưởng không hòa hợp. Chỉ có thể văt óc nghĩ đề tài, nghe đằng trước các vị nương nương nói cười vui vẻ, nàng ta liền thuận cơ hội nói, "Nói đến thì Kiều tỷ tỷ lại hòa hợp với công chúa Ngọc Trân, chúng ta đều rất hâm mộ đấy."

Kiều Tiểu Nghi nghe Vương Tịnh Uẩn nói chuyện với mình, nghiêng đầu nhìn nàng ta, trên mặt hiện lên một nụ cười nhu hòa, "Đều là chuyện trước kia, bây giờ công chúa gặp tôi chưa chắc còn nhớ nữa."

Mấy ngày này xảy ra quá nhiều chuyện, quý phi quản công chúa Ngọc Trân không cho ra khỏi Trường Nhạc Cung, người khác muốn đi vào cũng không dễ dàng. Kiều Linh Di nói vậy, Vương Tịnh Uẩn đương nhiên cũng hiểu được, chớp chớp mắt nói: "Cũng tốt hơn so với chúng tôi. Công chúa Ngọc Trân có nhìn thấy chúng tôi cũng chẳng biết là ai kìa." Tân phi có con thật là khiến người ta hâm mộ. Nếu như có một ngày chính mình có thể có con thì tốt rồi, ít nhất cũng có thể náo nhiệt hơn, không đến mức trong trẻo nhưng lạnh lùng như vậy.

"Đợi đến khi công chúa lớn hơn một chút, có thể đi ra ngoài đi lại, dĩ nhiên sẽ biết hết thôi. Cũng chẳng hơn kém nhau gì nửa khắc này." Kiều Linh Di nói.

"Vậy cũng chưa chắc đâu." Lý Uẩn Tú đột nhiên nói, nhìn về mặt hai người khoe môi hơi nhếch, "Nghe nói tính tình của Ngọc Trân công chúa cũng không phải là người nào cũng thân cận được. Chúng ta chưa chắc có phúc khí đó."

Lời này... Là thật sự nói Ngọc Trân công chúa tính không tốt, hay là âm thầm nhắc đến chuyện công chúa Ngọc Trân chọc giận Hoàng thượng. Trong cung cũng không có gì là bí mật mãi mãi, mặc dù Trường Nhạc Cung che giấu giỏi nhưng thời gian dài cũng có chút lời đồn tản ra.

Vương Tịnh Uẩn vội vàng cười nói: "Hôm nay sao Hoàng hậu nương nương còn chưa đi ra, sắp tới giờ rồi."

Bành Minh Vi ngồi ở đó, nghe các nàng người một lời ta một tiếng, chỉ lắng nghe mà không nói chữ nào. Trong lời nói của mọi người đều chứa kim, nói sai một câu, nếu đến tai quý phi nương nương, các nàng còn có người trong nhà làm chỗ dựa, chứ nàng ta thì không có gia thế mạnh mẽ như vậy.

Rất nhanh hoàng hậu liền một tay dắt Đại hoàng tử, một tay dắt công chúa Ngọc Trân đi ra. Hai đứa bé đi ra thấy mẫu phi của mình bèn chạy tới, hoàng hậu mỉm cười ngồi trên ngai phượng, mọi người đứng dậy chào nhau, sau đó từng người lại ngồi xuống.

Công chúa Ngọc Trân ngồi trong lòng quý phi, còn dò xét nhìn Dục Thánh, làm mặt quỷ trên bé.

Dục Thánh chớp chớp mắt mấy cái nhìn bé, lại nhìn nhìn, sau đó nghiêng đầu nhào vào lòng mẫu phi của mình.

Ngọc Trân: ...

Tự Cẩm cười vỗ vỗ lưng con trai. Hơi mỉm cười với Ngọc Trân. Tiểu cô nương run lên, trong nháy mắt liền nghiêng đầu qua chỗ khác.

Quý phi vừa thấy mặt sắc khế biển, hít sâu một hơi, cười cười với Tự Cẩm, "Vẫn là quá tình nghịch, Hi Phi muội muội đừng để ý."

"Trẻ con đều như vậy, quý phi không cần lo lắng." Tự Cẩm cũng vội vàng nói, trong lòng lại nghĩ tới tính tình đứa bé này kém xa so với mẫu phi của nó. Nhưng cũng đúng thôi, nó mới bao tuổi chứ, tâm trí cũng không thành thực, đương nhiên là không thể làm giống như người lớn, trong nụ cười có chứa đao kiếm bén nhọn được.

Thật sự là tính cách Ngọc Trân như vậy, quý phi lại không nhẫn tâm dạy dỗ bé, tương lai không biết sẽ gây bao nhiêu tai họa. Nghĩ tới đây, trước đó còn có lòng để con trai chơi với Ngọc Trân, giây phút đó coi như dập tắt, vẫn là tự mình sinh thêm một đứa chơi với con trai mình là tốt nhất.

Mọi người chúc hoàng hậu những lời cát tường, qua năm mới nhiều sức khỏe, hạnh phúc, trong đại điện tiếng chúc tụng ầm ĩ, thật là một bức tranh hậu phi hoan hỷ.

Vừa lúc đó Tiêu Kỳ đến, nghe người bên ngoài hô vang, mọi người cùng nhau đứng dậy cung nghênh, Hoàng hậu nương nương bước xuống ghế phượng, dẫn đầu phía trước nghênh đón thánh giá.

Tiêu Kỳ sai bước đi vào, giơ tay đỡ hoàng hậu dậy, nhìn vòng quanh mọi người, dừng lại trên người Tự Cẩm một chút, liền nói: "Các vị ái phi bình thân." Sau đó dẫn theo hoàng hậu, từng bước từng bước đi lên ghế trên, hai người cùng ngồi xuống chỗ của mình.

Tự Cẩm ôm con trai trở về vị trí cũ, quý phi cũng bế Ngọc Trân công chúa ngồi trở lại, hai người ánh mắt gặp nhau, cùng cười một tiếng.

Dục Thánh đã có thói quen thân cận với hoàng đế, lúc này thấy hân ngồi ở trên, đứa bé còn chưa biết phân biệt trường hợp, cũng không biết khi nào thì được làm chuyện gì, giãy giụa đòi xuống trong lòng mẫu phi như thường lệ, từng bước chân gần chạy tới phía đó, trong miệng kêu lên một câu mà một vạn năm cũng không thay đổi, "Phụ hoàng, bế con."

Bây giờ có thể gọi rất ngay ngắn, không còn dừng lại ở từng chữ từng chữ nữa.

Ngọc Trân ngồi bên cạnh mẫu phi mình, nhìn Dục Thánh đi từng bước khoan khoái tới chỗ phụ hoàng, nhìn nam nhân ngồi ở trên ghế rồng kia, vừa quen thuộc lại xa lạ, vừa muốn thân cận lại có phần kháng cự, nhìn hẳn bước xuống bậc thang bế Dục Thánh lên, giờ tiểu tử lên cao.

Bé cũng muốn được bế như vậy nhưng lại không dám đi qua, chỉ có thể nắm lấy tay áo mẫu phi thật chặt, giấu gương mặt nhón vào trong lòng mẫu phi mình.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 331: Châm Ngồi Ly Gián (Phần 1)

Editor : Hương Cỏ

Quý phi phát giác được động tác của con gái, cúi đầu nhìn bé một cái, giơ tay vỗ vỗ lưng con gái, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Đại hoàng tử đang được Hoàng thượng ôm vào lòng.

Giây phút ấy, cảm xúc trong lòng quý phi cũng rung động khó tả, cánh tay ôm con gái cũng hơi siết lại.

Nhưng ngoài mặt vẫn phải lộ ra nụ cười tươi tắn, thông dong khoan dung đối mặt với hết thảy. Thậm chí nàng ta không muốn nhìn nét mặt của Hi Phi ngồi đối diện. Nàng ta biết rõ Hi Phi nhất định cười rất vui vẻ, con trai của mình có thể được Hoàng thượng coi trọng, yêu thích như thế, là mẫu thân làm sao lại mất hứng chứ.

Thế giới của trẻ con rất đơn giản, có lúc cũng rất phức tạp. Ngọc Trân tuổi không lớn, nhưng cũng biết phụ hoàng không phải là người có thể đơn giản nhìn thấy, không phải có thể đơn giản làm nũng, không phải là người có thể tùy ý thân cận được. Nhưng khi nhìn đệ đệ có thể gần gũi với phụ hoàng như vậy, bé cũng rất hâm mộ, cũng rất ghen tị, nếu như người được ôm là bé thì tốt quá.

Hoàng hậu nhìn Đại hoàng tử ngồi trên đùi hoàng đế, liền lấy mút hoa quả trêu bé. Tiểu tử biết rõ nàng ta trêu chọc mình, giơ tay một lần không lấy được liền không chịu bị lừa nữa. Hoàng hậu nhìn ánh mắt trong veo của bé, nhìn mình cười tươi tắn lộ ra một cái răng trắng, thật sự cảm thấy trong lòng vui vẻ không tả được.

"Đứa bé này thật thông minh, biết rõ thần thiếp trêu chọc nó mà nhất định không chịu lại bị lừa nữa." Hoàng hậu không đưa mứt hoa quả cho Đại hoàng tử, mà đổi lại một miếng bánh mềm, bẻ ra một mẩu nhỏ đưa lên miệng Đại hoàng tử.

Dục Thánh nhìn hoàng hậu một cái, mở miệng nhanh chóng cắn lấy.

Tiêu Kỳ nhìn buồn cười, nhìn con trai liền nhớ tới con gái, ánh mắt vừa nhìn sang chỗ quý phi thì lại thấy Ngọc Trân đang ngó sang bên này. Hắn muốn vẫy tay gọi bé lại, ai biết Ngọc Trân vừa nghiêng đầu lại giấu mặt vào lòng quý phi. Tay Hoàng đế lúng túng giơ giữa không trung, sau đó nắm tay đưa lên môi giả vờ ho khan một tiếng.

Hoàng hậu nhìn thấy cảnh đó cũng vờ như không thấy, chỉ để ý cúi đầu trêu chọc Đại hoàng tử.

Quý phi thấy con gái bỏ qua cơ hội tốt như vậy thì trong lòng tức lắm, vậy mà trên mặt vẫn phải cười tươi. Biết rõ chỉ sợ con gái lại làm Hoàng thượng không vui. Đứa bé này, kể từ lần trước thì giống như bị vận gôn vậy, luôn đối nghịch với phụ hoàng bé, làm cho nàng ta càng ngày càng đau đầu. Dù dùng mọi cách dạy bé, ở trước mặt thì ngoan ngoãn nghe lời, quay đầu lại đã quên toàn bộ, vẫn làm theo ý mình như cũ.

Nàng ta nghĩ, bao nhiêu tính cách nhẫn nhịn của nàng ta đều áp dụng lên người con gái hết.

Tự Cẩm và hoàng hậu giống nhau, đều như không nhìn thấy cảnh đó, toàn bộ phi tần bên trong cũng hơi cúi đầu, còn trong lòng suy nghĩ thế nào thì tùy bản thân mỗi người.

Người thông minh đều nhìn thấy, Hoàng thượng cũng không phải là không thân cận công chúa Ngọc Trân, chỉ là công chúa điện hạ hình như đang giận dữ, nhìn quý phi cười còn khó coi hơn là khóc nữa, chỉ có thể

trở mặt nhìn con trai Hi Phi ngồi trên cao trong lòng hoàng đế, tư vị này hẳn không dễ chịu chút nào.

Đúng lúc ấy Hoàng hậu tuyên bố khai tiệc, cuối cùng khóa lấp đi bầu không khí lúng túng này.

Kiều Linh Di ngồi giữa đám tần phi, nhìn lên nam nhân ngồi trên ghế rồng, bao nhiêu tươi cười đều dành cho Đại Hoàng tử ngồi trên đùi mình. Không biết Đại hoàng tử nói gì đó, Hoàng thượng cười đến cong cả mắt. Lại nhìn về phía Hi Phi quy củ ngồi ở vị trí của mình, nữ nhân này vĩnh viễn là đáng vẻ đó, cho tới bây giờ ở trước mặt mọi người không bao giờ có hành vi vượt khuôn phép.

Giữ khuôn phép, quy củ, nhưng âm thầm buộc Hoàng thượng gắt gao. Cho dù ngày hôm nay tự mình không làm náo động, nhưng lại để cho con trai thu hết sự chú ý của Hoàng thượng. Chiêu này thật sự là hay, so với quý phi lợi hại hơn nhiều. Quý phi nhìn khí thế mạnh mẽ, long súng sâu, kỳ thật đều là giả tạo. Bây giờ Tào Quốc công phủ bị Hoàng thượng kiêng kỵ, người nhà quý phi không biết rõ thu liễm, lại còn dám lén lút cấu kết bốn phía chống lại hoàng mệnh, những ngày tháng tốt lành của quý phi cũng sẽ bị người nhà từ từ kéo sụp đổ.

Nhìn công chúa Ngọc Trân không dám tiến lên, xem nụ cười giả tạo của quý phi, cho dù là ngồi ở vị trí quý phi, cho dù là người ngồi ở gần Hoàng đế nhất trừ hoàng hậu thì có ích lợi gì chứ?

Đều không sánh được với người đang cúi đầu cười nhẹ Hi Phi kia.

Cùng là sinh con, nhưng là... kết quả lại là hai tầng lửa và băng.

Hi Phi...

Kiều Linh Di thật sự là nghĩ không ra, rốt cục Hoàng thượng vừa ý Hi Phi ở điểm nào? Đẹp ư? Trong cung này không thiếu mỹ nhân, không nói

quý phi dung mạo khuynh thành, ngay cả mấy tần phi mới tiến cung cũng không hề kém so với Hi Phi. Tính tình tốt sao? Vốn Kiều Linh Di cũng cảm thấy có khả năng này, nhưng ngày đó nhìn Hoàng thượng đuổi theo Hi Phi, trong lòng nàng ta liền biết Hi Phi kia cơ bản không phải là ôn nhu hiền hòa như vẻ ngoài. Tính cách tất nhiên không hề hiền lành. Gia thế không mạnh mẽ, bị Tô gia Khúc Châu trục xuất khỏi gia tộc, đã sớm không thể đứng trong tử đường Tô gia. Nếu không phải cha và huynh có chút tài năng được Hoàng thượng trọng dụng, thì người có gia tộc như vậy chính là ít được để ý nhất, không có căn cơ nhất.

Mọi thứ không phải là tốt nhất, nhưng lại cứ thế lọt mắt xanh của biểu ca.

Kiều Linh Di chậm rãi chuyển ánh mắt, cúi đầu bưng ly rượu nhỏ lên khẽ nhấp một ngụm. Nhớ tới lời cô cô nói, trong cung này ai cũng phải nhẫn nhịn, nhịn không được sẽ yên tĩnh lại, muốn chết không, muốn chờ chết không? Nhịn mãi, một ngày nào đó có ngày xuân về hoa nở.

Cô cô nàng ta chính là ví dụ tốt nhất, nhẫn nhịn, chờ chính là nửa đời người.

Kiều Linh Di nuốt ngụm rượu xuống, nàng ta chưa từng nghĩ tới, có một ngày sau khi tiến cung nàng ta sẽ phải đi theo con đường cũ của cô cô. Nàng ta vẫn cho là mình có số mệnh tốt hơn so với cô cô, sau khi tiến cung không dám nói một bước lên mây, nhưng dựa vào tình cảm bao năm xưa, chỉ cần làm gì chắc đó, trong hậu cung này sẽ không có người nào có thể sánh được với nàng ta.

Nàng ta sẽ không phải nhẫn nhịn như cô cô.

Nhưng bây giờ thì sao?

Trên khuôn mặt khô khan của Kiều Linh Di lộ ra một nụ cười đẹp nhất, có quan hệ gì đâu?

Trăm sông đổ về một biển mà thôi.

Vòng quanh một vòng lớn lại trở về điểm xuất phát, chẳng qua lại bắt đầu lại thôi, nàng ta còn trẻ, còn có thời gian, chỉ cần giữ lòng trầm tĩnh, lẳng lặng chờ đợi thời cơ.

Tự Cẩm ngẫu nhiên nghiêng đầu, trong lúc vô tình liền nhìn thấy vẻ tươi cười đó của Kiều Linh Di, trong lòng thoáng run lên. Nhìn nàng ta và Vương Tịnh Uẩn cười nói thật vui, lại thấy Lý Uẩn Tú bên cạnh cũng sắp lại ở một chỗ. Nàng chậm rãi quay đầu đi, những người này lại dần dần tụ lại một chỗ sao?

Lý Uẩn Tú vốn là người lãnh diễm tự ngạo, bây giờ cũng không chịu được, bắt đầu kéo bè kết đoàn sao?

Khóe mắt lại lướt qua mọi người, lại nhìn thấy Bành Minh Vi cúi đầu không nói ngồi một bên. Nàng biết rõ, trước mắt phụ thân của Bành Minh Vi là nhân tài Tiêu Kỳ có thể sử dụng, chỉ cần phụ thân nàng ta không phạm nguyên tắc hành động sai lầm, Bành gia chỉ biết càng đi càng lên cao.

Trong cung này, người có thể ở lại sống sót, không một ai là người đơn giản.

Tự Cẩm nghĩ tới thai nhi trong bụng mình. Không biết lần này có thể thuận lợi trôi chảy cho đến khi sinh như lần trước hay không, trong lòng nàng cũng không dám đảm bảo. Dù sao, bây giờ đã có một đứa con trai phải chiếu cố, người hầu hạ bên cạnh tăng gấp đôi, Di cùng hiên lại mở rộng cung. Người hầu hạ bên cạnh càng nhiều thì cơ hội người khác có thể hạ thủ cũng càng nhiều.

Giữa cung điện tráng lệ, Tự Cẩm ngồi ở chỗ này, chỉ cảm thấy có hơi lạnh từ bàn chân dâng lên tràn lan.

Nghĩ tới đây, đột nhiên nhìn về phía Tiêu Kỳ. Chỉ thấy hắn đang cầm đũa cho con trai ăn, tiểu tử ăn một miệng dính đầy dầu, trước mặt bày một chiếc chén dành riêng múc canh cho bé. Cả người Tự Cẩm mới vừa rét lạnh cũng thả lỏng đôi chút. Ngay lúc đó Tiêu Kỳ đột nhiên ngẩng đầu lên, hai người ánh mắt lập tức gặp nhau.

Tự Cẩm liền cười, đây chính là thần giao cách cảm ư?

Tiêu Kỳ không biết rõ Tự Cẩm đang cười cái gì, cố gắng nghiêm mặt thu hồi ánh mắt, kết quả bị con trai hôn một miệng đầy dầu bóng loáng, hắn chỉ thất thần có một chút mà thôi.

Quản Trường An vừa thấy vội vàng đưa khăn ướt lên, trong tay còn cầm thêm một cái, hành động thuần thực, nghiệp vụ tinh thông, thấy rõ là bình thường rất thường hay làm.

Tiêu Kỳ cực kỳ lạnh nhạt lau miệng, phất phất tay cho Quản Trường An lui ra, tiểu tử chọc họa hoàn toàn không biết có gì không đúng, nhe miệng không răng cười khoan khoái.

Năm nay chuẩn bị ca múa đều do Thượng hỷ cung chuẩn bị toàn bộ những bài ca múa mới, toàn nhạc vui vẻ chúc mừng, kiểu múa tuyệt đẹp, nhất vũ cơ đang xoay tròn kia, eo mảnh như liễu, không cần nói nam nhân, ngay cả nữ nhân đều nhìn không chớp mắt.

"Năm đó quý phi nương nương có điệu múa khuynh thành, bây giờ nghĩ lại thật sự là kinh diễm tuyệt thế, khó có người sánh kịp."

Hiền phi đột nhiên mở miệng nói, Tự Cẩm biết là nói cho chính mình nghe. Giọng điệu đó, muốn đoán tranh thủ tình cảm cũng không sai.

Hiền phi muốn làm gì đây?

Tự Cẩm nghe vậy liền tỏ ra kinh ngạc, nhìn Hiền phi nói: "Hiền phi tỷ tỷ nói là thật sao? Đáng tiếc Bản cung không có phần phúc, năm đó không được nhìn thấy thịnh cảnh như vậy, nghĩ đến nhất định là khiến người ta kinh diễm. Đã sớm nghe tiếng Quý phi tỷ tỷ đa tài đa nghệ, không giống ta ngu dốt, thúc ngựa khó theo kịp. Chỉ có thể ngồi ở chỗ này xem thôi, đều nói người lên đài một phút bằng luyện dưới đài mười năm, hâm mộ quá đi."

Những lời Hiền phi định nói tiếp đều nuốt trở lại, chỉ cần Hi Phi có ý định muốn đo sức, nàng ta cũng có thể bắt lấy nổi lửa lên. Nhưng chẳng ngờ Hi Phi liền cứ thoải mái thừa nhận mình không bằng quý phi, khiến người ta vô pháp ra tay.

Cười nhạt một tiếng, Hiền phi liền nói: "Hi Phi muội muội nói đúng lắm, không phải ai cũng có thể có bản lĩnh như quý phi vậy."

"Hiền phi tỷ tỷ cũng quá khiêm tốn, trong cung này tỷ tỷ chỉ đứng sau quý phi nương nương, không biết bao nhiêu người hâm mộ Hiền phi tỷ tỷ đấy. Nếu người khác nghe tỷ tỷ nói vậy, thật đúng là mặc cảm lắm." Tự Cẩm cười mỉm nói, muốn châm ngòi ly gián ngòi xem náo nhiệt ư, nàng nhất định không phối hợp.

Lẽ nào thừa nhận mình không bằng người khác thì thật sự khó khăn đến vậy sao?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 332: Châm Ngồi Ly Gián (Phần Cuối)

Editor : Hương Cỏ

Lời của Hiền phi kỳ thật cũng không sai, nếu là người khác sẽ không chịu được người khác đè ở trên đầu mình. Đừng nói chi nàng có con trai, lại còn là sủng phi, bị sủng phi trước đây đè xuống, làm sao chịu được chứ?

Sắc mặt Hiền phi hơi cứng lại, nhìn Tự Cẩm một cái, nhưng trong lòng khá cảnh giác, cố làm ra vẻ lạnh nhạt cười một tiếng, "Bản cung chẳng qua là bên ngoài thôi, có gì đáng nói đâu. Con người à, sống thì phải biết được vị trí của chính mình, cô nói có đúng hay không Hi Phi muội muội?"

Vị trí nào mới là của mình đây? Hi Phi không hiểu rõ cục Hiền phi muốn nói điều gì, nhìn nàng ta một cái, cùng cười theo sau đó mới nói: "Muội tiến cung mấy năm, chưa bao giờ thấy Hiền phi tỷ tỷ tranh chấp với ai, thật là khiến người ta bội phục. Không giống như muội, ngồi trong cung mình cũng có tai họa từ trên trời rơi xuống, phúc khí của tỷ tỷ cũng không phải là ai cũng có thể có."

Nụ cười của Hiền phi cứng đờ, Hi Phi có ý gì đây?

"Muội muội thanh cao, Hoàng hậu nương nương đã thay muội rửa sạch oan khuất, bây giờ không phải là vận đen đã qua sao?" Hiền phi cười, hướng chi nhà ai cấm túc còn có Hoàng thượng ở bên người, Hi Phi thật sự là đừng nói chuyện không đau lưng, già mồm.

"Cũng không thể nói như vậy. Dù sao nếu tỷ tỷ bị người vu oan giá họa, đội lên người chậu nước bẩn, cho dù sau này có thể rửa sạch, nhưng những

oan ức lúc đó có thể quên sao?"

"Muội muội nói vậy cũng có lý." Hiền phi khô cằn cười một tiếng, không nói thêm gì nữa, ánh mắt nhìn đoàn ca múa trong sân, tinh thần lại không tập trung.

Lại nhìn một chút quý phi ngồi đối diện. Từ khi Hoàng thượng kế vị tới nay, trong hậu cung này có không ít mỹ nhân, nhưng là có thể liên tục tồn tại cũng chỉ có mấy vị trong điện này. Những cung tần mới tiến cung, chẳng qua bao lâu một người đã ngã, còn là muội muội của Hoàng hậu nương nương, chuyện này cũng vì Hi Phi.

Hi Phi yên lành, Sở Trường Lam ngã xuống, nhưng Hoàng hậu nương nương lại còn thân mật với Hi Phi hơn so với trước kia. Lễ nào trong lòng hoàng hậu, Hi Phi còn thân thiết hơn so với tỷ muội nhà mình ư? Hay là nói, trong đó có cái gì bí mật mà người khác không biết rõ?

Chuyện này không cần nói đến người khác, ngay cả nếu đặt trên người mình, Hiền phi nghĩ nàng ta chưa hẳn có thể làm được như hoàng hậu.

Còn Hi Phi nữa...

Người lúc trước bị quý phi đạp xuống vũng bùn, ai có thể nghĩ tới sẽ có hôm nay, ngay cả quý phi còn phải lùi một bước. Lúc trước quý phi là người được sủng ái nhất trong hậu cung. Nhưng bây giờ Hi Phi lại còn thịnh sủng hơn so với quý phi, quả thực chính là độc bá Hoàng thượng độc sủng hậu cung.

Nhưng ngay cả như vậy, hoàng hậu cũng làm như không thấy, cung quy đâu? Trước kia luôn mồm nói quy củ, bây giờ nhắc cũng không nhắc tới, thấy rõ quy củ này cũng mỗi người mỗi khác nhau.

Lúc trước khi quý phi được sủng ái, hoàng hậu cũng không ít lần lấy cung quy ra dạy dỗ.

Nghĩ tới đây trong lòng Hiền phi cũng hơi bức bối, rất nhiều việc nàng ta cũng không phải là không muốn thấy là được. Ca ca của nàng ta bây giờ là thủ hạ của tướng quân Mục Hoảng Sâu làm phó tướng đã nhiều năm. Lần trước cũng xuất chinh tiêu diệt hải tặc, nhưng tất cả danh tiếng đều bị ca ca của Hi Phi cướp hết, trở về liền được phong trấn quốc Trung úy, mà ca ca của nàng ta lại là không có chút động tĩnh nào.

Nhớ tới tin tức trong nhà đưa tới, trong lòng Hiền phi cũng bức bối. Bây giờ Hoàng thượng cũng không tới cung của ai khác, làm sao mà thối gió bên gối? Thối như thế nào, thối cho ai xem đây? Trong nhà không biết rõ khó khăn gian nan của các nàng trong cung, chỉ biết đòi hỏi.

Làm gì có số mệnh tốt như Hi Phi, không cần thỉnh cầu, Hoàng thượng cũng mang bao nhiêu thứ tốt đến bên nàng.

Di cùng hiền mở rộng cung, diện tích lớn gần gấp đôi. Trong hậu cung này trừ cung của thái hậu và tam cung của hoàng hậu, còn cung điện của ai có thể sánh với Di Cùng hiền? Ngay cả Trường Nhạc Cung của quý phi cũng chỉ dám nói là ngang ngửa mà thôi. Nhưng quý phi là vị phân gì, Hi Phi là vị phân gì chứ?

Điều khác nhau duy nhất là quý phi sinh công chúa, Hi Phi sinh hoàng tử.

Tự Cẩm cảm thấy Hiền phi hơi kỳ lạ. Nhưng nàng cũng không có nhiều tinh lực chú ý Hiền phi. Nói thì nói Hiền phi cũng là người của hoàng hậu, lúc trước đi theo hoàng hậu không hiếm lần gây khó cho Quý phi. Bây giờ lại nói lời nâng đỡ quý phi, chẳng lẽ có khúc mắc với hoàng hậu sao?

Đây cũng không phải là chuyện nàng có thể quản, Tự Cẩm giữ vững tinh thần xem ca múa trong sân. Phàm là chuyện có liên quan đến hoàng hậu, nàng đều hạ quyết tâm mặc kệ không hỏi tới. Dù sao dựa vào thủ đoạn của

Hoàng hậu nương nương không cần người khác lo lắng, chẳng may nếu mình hỗ trợ lại khiến hoàng hậu sinh lòng hoài nghi thì càng không tốt.

Bây giờ quan hệ giữa nàng và hoàng hậu nhìn rất hòa hợp, là vì hai người cùng có chung ích lợi. Hơn nữa bản thân mình từ trước đến nay chưa từng có lòng ngấp nghé hậu vị, do đó mới có thể làm cho hoàng hậu an tâm. Bây giờ mình độc chiếm thịnh sủng, trong bụng lại sắp có thêm một đứa con, Đại hoàng tử cũng gần một tuổi rưỡi. Mấy tháng nữa bụng mình sẽ lớn, càng phải cần hoàng hậu hỗ trợ.

Người ư, mặc kệ là khi nào cũng phải tự biết mình ở đâu, nếu không hôm nay hoàng hậu cũng không tha cho nàng. Trước có thái hậu quý phi, sau có Kiều Linh Di và một đám tần phi chờ đợi, nếu lại trở mặt với hoàng hậu, mặc dù có Tiêu Kỳ che chở nhưng ở trong hậu cung cũng từng bước gian nan.

Nghĩ tới đây Tự Cẩm lại cười. Đúng vậy, kỳ thật nàng thật sự không có hứng thú với vị trí kia. Đó chính là mục tiêu mà ai ngồi lên đều biết rõ cảm giác thế nào.

Trong đại điện lại náo nhiệt lên, Tự Cẩm từ trong suy nghĩ phục hồi tinh thần lại, liền nhìn thấy trong điện có cung nhân đặt bàn lên, đúng lúc Mai Phi nghiêng đầu nhìn nàng, "Hi Phi muội muội có muốn đi lên tham gia náo nhiệt hay không?"

A, thì ra đến giờ trình diễn tài nghệ của các cung phi mới tiến cung.

"Mai Phi tỷ tỷ đừng cười muội, muội chỉ giỏi ăn, ngoài ra không biết gì khác." Tự Cẩm khẽ mỉm cười, nếu chưa mang thai thì cũng có thể đi lên vui đùa một chút. Nhưng bây giờ nàng cũng không có ý định gây náo động. Đối với nàng mà nói không có gì quan trọng hơn so với an toàn của đứa bé trong bụng. "Nghe nói Mai Phi tỷ tỷ đa tài đa nghệ, vừa vặn khiến bọn muội được mở mắt."

"Ta chỉ là cục xương già, làm sao so được với những người tuổi trẻ. Ngồi chỗ này uống một chút rượu xem não nhiệt thì tốt rồi." Mai Phi câu môi nhướn mày, trong sâu ánh mắt mang theo một tia mỉa mai không dễ dàng phát giác.

Dựa theo đời sau nói, mấy cung tần mới tiến cung đều là thịt tươi, những người tiến cung sớm đều là thịt khô già lão, cần gì đi lên để bị người khác so sánh, lại mất cả thể diện. Lời nói của Mai Phi nghe có vẻ khôi hài, rốt cục là không cam lòng.

"Mai Phi tỷ tỷ nói đúng lắm, muội cũng chỉ thích xem não nhiệt nên sẽ không đi lên tham gia." Tự Cẩm mím môi cười một tiếng, nhìn trong điện đặt lên một cây đàn cổ trên bàn. Bên cạnh là đầy đủ mọi thứ nghiên, mực, bút, giấy nhìn rất phù hợp lại càng tăng thêm kích thích thị giác của người xem.

Vương Tịnh Uẩn đàn cầm, Lý Uẩn Tú vẽ tranh, tiếng đàn uyển chuyển, rung động lòng người, nét vẽ tinh xảo, phong thái lịch sự tao nhã. Hai người này phối hợp nhịp nhàng không chê vào đâu được, phô bày ra phong thái lịch sự tao nhã của quý nữ thế gia được giáo dục từ nhỏ.

Ý vị này thật sự là Tự Cẩm không thể so sánh được. Khí chất này phải được hun đúc từ nhỏ, thành suy nghĩ trong đầu, thói quen hàng ngày, ăn vào xương tủy. Nàng ư, là cô gái được học hành cấp tốc ở xã hội hiện đại, lý luận giỏi giang, đấu tranh anh dũng thì còn luyện được. Chứ bảo nàng học theo phong thái nho nhã, giữ tình cảm thanh cao như danh sĩ thì quả là làm khó nàng rồi.

Hoàn cảnh lớn lên khác nhau, không thể nào thay đổi được trong một sớm một chiều.

Cũng giống như nàng bây giờ vậy, mặc dù đã quen với triều đại thời nay nhưng trong xương cốt vẫn là nàng thôi.

Tiếng đàn kết thúc, bút vẽ cũng thu.

Vừa mở ra xem, là một bức tranh vẽ sông núi mỹ lệ, khí thế hào hùng, kết cấu tinh diệu, làm hai mắt người ta tỏa sáng. Không thể tưởng được Lý Uẩn Tú nhìn bề ngoài thì trong trẻo lạnh lùng, thì ra cũng có hùng tâm cháy bỏng. Thật sự là người không thể nhìn vẻ ngoài, biến không thể đo thấy đáy.

Hoàng hậu khen đẹp, Tự Cẩm kín đáo cười, nhìn về phía Tiêu Kỳ, nàng phải nghe xem hẳn nói gì.

Tiêu Kỳ bế con trai ngồi trên cao, chỉ cảm thấy có ánh mắt như kim châm rơi trên người hẳn, trong lòng nhất thời hơi buồn cười. Đây là có người lại không chịu nổi phát ghen rồi. Cố gắng kìm nén buồn cười, bày ra vẻ kiêu ngạo, thận trọng gật gật đầu nói: "Nếu hoàng hậu thấy đẹp thì cũng không uổng công các nàng đã hao tâm tổn trí chuẩn bị, ban thưởng!"

Hoàng hậu cũng thưởng theo, vừa cười vừa nói: "Bức tranh sơn thủy của Lý tài tử khá độc đáo, đàn nghệ của Vương quý nhân cũng rất hay. Bình thường người khác không đàn ra được cảm xúc của bài hát này, thấy rõ muội rất dụng tâm."

Người trong đại diện đều sửng sờ, người nào không biết các nàng làm vậy là vì muốn lấy lòng Hoàng thượng. Kết quả theo lời Hoàng thượng thì lại là lấy lòng Hoàng hậu, đây là ý gì chứ? May mà còn có hoàng hậu bình luận mấy lời, cho hai người thể diện, nếu không thật là lúng túng.

Lý Uẩn Tú và Vương Tịnh Uẩn tiến lên tạ ân, hai người đều cố gắng giữ nét mặt tươi cười lui xuống.

Tự Cẩm cố làm ra vẻ lơ đãng thu hồi ánh mắt của mình, trong lòng sáng khoái biết bao nhiêu. Ở trước mặt nàng cầu sủng, thật sự coi nàng là vật bài trí hay sao? May mắn Tiêu Kỳ cũng còn thông minh, nếu không thật sự là phải buồn bực nửa ngày.

Từ ban đầu Mai Phi ở bên cạnh đã âm thầm quan sát Hi Phi, nhìn ánh mắt nàng rơi lên người Hoàng thượng, xem vẻ mặt nàng đặc ý thu hồi ánh mắt. Mặc dù ánh mắt cặp đũa phi này từ đầu tới cuối đều không nhìn nhau, nhưng nàng ta lại có cảm giác kỳ quái, bọn họ như đang nói chuyện vậy.

Nhất định là xuất hiện ảo giác rồi.

Hai người kia bắt đầu, sau đó còn có người khác nhảy múa, ca hát ... trong đại điện lúc nào cũng náo nhiệt.

Uống rượu gần say, người hiến nghệ cũng gần hết. Đầu Dục Thánh bắt đầu gật lên gật xuống, có vẻ không chịu được nữa. Tiểu tử nằm trong lòng Tiêu Kỳ, xoay qua xoay lại không yên tĩnh.

Tự Cẩm nghiêng đầu nhìn thì biết bé đã cực kì mệt mỏi, muốn quấy ngủ rồi.

Nháy mắt với Khương cô cô, Khương cô cô gật gật đầu, bước nhanh đến sau lưng hoàng đế, hạ giọng bẩm, "Bẩm Hoàng thượng, nương nương kêu nô tỳ đưa Đại hoàng tử trở về."

Tiêu Kỳ cúi đầu nhìn con trai, gật gật đầu, định đưa bé cho Khương cô cô bế. Ai biết tiểu tử này đang nắm lấy tay áo hắn không buông tay, thấy hắn muốn giao mình cho Khương cô cô, dứt khoát ôm lấy cổ hắn.

Khương cô cô ngăn người đứng đó, trong lòng hơi nóng nảy, người cả điện đều đang nhìn kia.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 333: Lễ Vật Trân Quý Nhất (Phần 1)

Editor : Hương Cỏ

Tiêu Kỳ vỗ nhè nhẹ lưng con trai, "Con theo Khương cô cô đi về trước, chút nữa phụ hoàng trở về với con."

Đứa bé cáu kỉnh sẽ không nghe lời khuyên, cho dù là đứa bé hiểu chuyện cũng có lúc tùy hứng. Dục Thánh ít khi cáu giận, lại nhất định không chịu buông tay. Hoàng hậu đứng bên cạnh cũng khuyên hai câu nhưng chẳng có tác dụng, định nói thêm nữa thì tiểu gia hỏa kia cũng sắp muốn khóc.

"Phụ hoàng, đi cùng con." Dục Thánh mếu máo nói bên tai phụ hoàng bé, ngúng nguẩy không chịu xuống.

Vốn Tiêu Kỳ còn muốn ở chỗ này đón giao thừa đến giờ Tý, nghe con trai nức nở đầy nước mắt, trong lòng thở dài, hai mẹ con này đến đây chính là thử thách sự nhẫn nại của hãn mã!

Có lẽ là vì lần trước sau khi Tiêu Kỳ và Tự Cẩm giận dỗi, hai cha con mấy ngày không gặp mặt. Kể từ sau đó, Dục Thánh liền đặc biệt chú ý hành tung của cha bé. Mỗi ngày nhất định phải gặp mặt, nhất là kể chuyện trước khi ngủ nhất định phải là cha kể. Mỗi ngày đều muốn bế một cái, không bế không hạnh phúc. Bây giờ bé rất buồn ngủ, người kể chuyện làm sao mà không đi theo được chứ?

Tiểu tử không vui.

Tự Cẩm ngồi bên kia xem, biết rõ con trai lại muốn quấy rầy, đành đứng dậy đi tới, nếu không được nàng sẽ bế con về trước.

"Mẫu phi về với con được không?" Tự Cẩm dụ dỗ con trai, giơ tay định bế lấy bé. Trong ngày như thế, đừng có quấy rối vậy chứ. Nàng cũng có thể cảm giác được tất cả ánh mắt của mọi người trong đại điện đều rơi trên người nàng, giống như bàn ủi vậy, nóng bỏng như muốn đốt cháy người ta.

"Không muốn!" Dục Thánh không buông tay.

Tự Cẩm sầm mặt, tiểu tử bướng bỉnh như gấu này, cần rằng hạ giọng nói: "Con có theo ta về hay không?"

Nhìn mẫu phi tức giận, tiểu tử cũng hơi sợ, lập tức nghiêng đầu trốn vào cổ phụ hoàng, khó chịu ngọt ngào nói: "Con muốn phụ hoàng đi cùng, con muốn phụ hoàng bế, con muốn nghe chuyện xưa."

"Mẫu phi kể chuyện cho con, mẫu phi bế con được không?"

"Không được, Mẫu phi không phải là phụ hoàng."

Đứa bé bình thường vốn nghe lời, nhưng khi bướng bỉnh khóc lóc om sòm lên cũng thật sự làm cho người ta đau đầu không chịu nổi. Lúc ấy Tự Cẩm rất tức, không biết tiểu tử hôm nay bị làm sao, lập tức nghiêm giọng nói: "Con theo ta trở về, nếu không mẫu phi sẽ tức giận."

"Nàng tức giận với con làm cái gì?" Tiêu Kỳ cảm thấy con trai mình bị ủy khuất, không phải là kể chuyện xưa sao? Không phải là bế sao? Quay đầu nhìn hoàng hậu, Tiêu Kỳ liền nói: "Chỗ này giao cho hoàng hậu, chút nữa trẫm sẽ quay về." Đón giao thừa cũng là đại sự, không nên bỏ Phượng Hoàn Cung một bên.

Tự Cẩm: ...

Không phân biệt tốt xấu!

Nàng là vì ai chứ!

Nhưng nàng có phải đi theo hay không nhỉ?

Tự Cầm đang do dự, Tiêu Kỳ đi hai bước thấy nàng không theo kịp, liền cau mày nói: "Thất thần làm gì đó?"

"Dạ." Tự Cầm liền nhắc chân đi theo.

Đám người Khương cô cô vội vàng cầm áo khoác choàng lên người Tự Cầm, choàng kín từ đầu đến chân. Bên kia Quản Trường An cũng mang người choàng áo lên cho hoàng đế, một tay ôm con trai tùy hứng làm nũng vào trong ngực, tay kia dắt Tự Cầm, đi thẳng ra ngoài điện.

Mọi người sững sờ đứng dậy cung tiễn, Hoàng thượng cứ thế đi sao?

Hoàng hậu cười nói với mọi người: "Chúng ta tiếp tục thôi, Đại hoàng tử quấy ngủ, Hoàng thượng ái tử tình thâm, đưa hoàng tử đi ngủ rồi sẽ quay lại."

Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, nghe vậy lại lên tinh thần. Vừa nãy Hi Phi cũng đi theo, có lẽ là sẽ không quay trở lại. Đây chẳng phải là lại cơ hội tốt ư?

Một đường về Di Cùng hiên, trên đường gió rét lạnh thấu xương, Tự Cầm choàng áo lông, trong tay ôm lò sưởi, vậy mà khi về đến Di cùng hiên thì tay chân đã lạnh buốt. Tiêu Kỳ bế Dục Thánh đã nhắm hai mắt mà vẫn đòi nghe kể chuyện sang thiên điện. Tự Cầm ở bên này cởi áo khoác ngoài, thay y phục, thả tóc ra, thay quần áo mềm mại thường ngày, đặt chân lên lò sưởi ấm áp. Lúc ấy mới cảm thấy cả người thả lỏng ra.

Khương cô cô bưng chén canh gừng tới, "Nường nường, trước uống chén canh ấm áp xua lạnh đi." Có lẽ trong bụng chủ tử lại có tiểu hoàng tử, đương nhiên là không thể coi thường chút nào.

Tự Cẩm không muốn uống, liền nói: "Đổi chén sữa nóng lại đây đi, chuẩn bị thêm một chén cho Hoàng thượng." Vẫn là uống chút sữa đi, bên Ngự thiện phòng có người chuyên nuôi bò lấy sữa, không hề thiếu, Tự Cẩm mỗi ngày đều uống một chén với Dục Thánh.

Khương cô cô bất đắc dĩ bưng trà gừng ra ngoài, cũng mang sữa nóng vào rất nhanh.

Tự Cẩm bưng chén nhỏ, uống từng ngụm, từng ngụm, gần hết chén sữa mới thấy Tiêu Kỳ lại đây, ngẩng đầu nhìn hẩn hỏi: "Con ngủ rồi à?"

Tiêu Kỳ gật gật đầu, vừa ngồi xuống cạnh Tự Cẩm, trong tay liền bị nhét vào một chén sữa. Hẩn không thích uống sữa, luôn cảm thấy nó có mùi thanh. Nhưng trời giá rét đông lạnh, uống chút nóng ấm áp dạ dày, cũng không từ chối, bưng lên uống hai ba ngụm.

"Giờ Hoàng thượng phải về Phụng Hoán Cung sao?" Tự Cẩm hỏi Tiêu Kỳ, ngẩng đầu nhìn canh giờ, "Cách giờ Tý còn có hơn một canh giờ, hay là người nghỉ ngơi một chút đi rồi hãy qua?"

Buổi tối Tiêu Kỳ có uống một chút rượu, đang cảm thấy hơi đau đầu, liền gật gật đầu.

"Vậy cởi áo khoác ra đã, để vậy nằm cũng không tiện. Chút nữa đi Hoàng thượng mặc lại là được."

Tiêu Kỳ lại gật đầu. Bình thường Tự Cẩm không thích mặc áo choàng ngoài, luôn nói làm người khó chịu. Dần dần hẩn cũng nhiễm thói quen của nàng mặc mấy y phục mềm mại, đứng dậy để Tự Cẩm cởi áo khoác ngoài

ra, rồi ngả người dựa vào gối mềm, cảm thấy xương cốt toàn thân đều được thả lỏng.

"Lại qua một năm, đây là năm thứ tư thiếp vào cung rồi." Tự Cẩm thở dài, một cái nháy mắt đã hóa nhiều năm như vậy, tựa như là mới xuyên đến hôm qua vậy.

"Ừ, nhanh thật." Tiêu Kỳ nhìn ra ngoài cửa sổ theo Tự Cẩm, nghiêng đầu liếc nhìn nàng một cái cười cười, "Lúc trước nàng còn nhỏ xíu như vậy." Nói rồi khoa tay múa chân miêu tả dáng vóc ngày xưa của nàng, "Bây giờ chúng ta cũng đã có con."

Tự Cẩm cũng cười theo, "Đúng vậy, tuổi còn nhỏ tiến cung như thiếp cũng rất hiếm. Nhưng phải cảm tạ Hoàng hậu nương nương nhìn xa trông rộng, Hoàng thượng nhìn thiếp bây giờ đâu có kém so với các cung tần mới tiến cung." Tuổi không già hơn bọn họ, lại có nhiều năm kinh nghiệm trong cung, lời chán!

Có lẽ là hồi tưởng lại thời gian hai người mới quen, Tự Cẩm bẻ tay nói: "Lúc đó thiếp cả ngày sợ hãi, chỉ sợ không biết mình làm đã gì chọc giận người. Lúc đó tính cách người rất xấu."

"Rõ ràng là tính tình nàng không tốt, lại còn nói ta. Hình như mỗi ngày nàng đều mặt nặng mặt nhẹ với ta, cũng không biết làm sao lại dùng cảm như thế."

"Hoàng thượng mới xấu tính." Tự Cẩm không phục, rốt cục là ai khó chịu chứ, nói năng bậy bạ. "Nhớ tới thật sự là không tin nổi, khi đó làm sao lại chịu đựng được Hoàng thượng xấu tính chứ."

Tiêu Kỳ: ...

Rốt cuộc là ai trả đũa nhỉ?

"Một cái nháy mắt cũng qua nhiều năm như vậy, quay đầu lại nghĩ tưởng như mới hôm qua vậy."

"Tiếp theo vài năm, sau đó lại qua vài năm, lại vài năm nữa, con trai dần lớn lên, chúng ta dần già đi." Tự Cẩm hiềm khi cảm hoài một hồi, "Đến lúc đó người lại ghét thiếp mặt đầy nếp nhăn nữa."

Nói rồi lại rẽ ngoặt, luôn có thể lừa gạt đến đề tài làm người ta vừa khóc vừa cười này.

"Ta không chê."

Tự Cẩm nhìn vẻ nghiêm trang của hần, sau đó liền cười, dựa vào trên vai hần, nhí chỉ vào lòng bàn tay của hần, "Vậy thiếp tặng người một lễ vật năm mới nhé."

"Quý quá nhỉ, lễ vật gì?" Tiêu Kỳ cười, rất mong đợi xem nàng có thể tặng hần cái gì.

"Lễ vật thiếp tặng Hoàng thượng là lễ vật trân quý nhất trên đời, độc nhất vô nhị."

Tiêu Kỳ cười, "Ở đâu vậy?"

"Ở trong này." Tự Cẩm kéo tay qua Tiêu Kỳ đặt lên bụng Minh, "Có lẽ trong này có một em bé, phải mấy ngày nữa mới có thể xác định. Nhưng thiếp có cảm giác, con ở chỗ này."

Tiêu Kỳ sửng sờ, nhất thời chưa phục hồi lại tinh thần, tay đặt trên bụng Tự Cẩm cũng không dám dùng lực, "Thật là lễ vật trân quý nhất, lễ vật tốt nhất." Đêm trừ tịch, dưới ngàn vạn ánh đèn, bọn họ lại có thêm một đứa con huyết mạch tương liên.

Giơ tay kéo Tự Cẩm cẩn thận ôm vào ngực, "Ta rất thích lễ vật này."

"Dạ, thiệp biết mà." Tự Cẩm dựa vào hân, nhìn về mặt hân tươi cười, cảm thấy đứa con thật sự là tồn tại tốt nhất trên đời, sẽ gắn bó chặt chẽ hai người, làm một gia đình càng thêm ấm áp. Đứa con chính là ràng buộc quan trọng nhất, kết nối hai người ở cùng một chỗ.

Sau khi cao hứng, Tiêu Kỳ nghĩ tới truyền thái y, lập tức khẩn trương lên, nói với Tự Cẩm: "Nàng phải nói sớm chứ, vậy thì không cần đi Phụng Hoàn Cung, ngồi cả đêm có nơi nào không thoải mái hay không?"

"Không sao, mới có mấy ngày mà, không cảm thấy khó chịu gì, Hoàng thượng đừng lo lắng."

Làm sao có thể không lo lắng, Tiêu Kỳ lườm Tự Cẩm một cái.

Viện chính đại nhân chạy tới rất nhanh, sau khi bắt mạch, gương mặt tươi thành một đóa hoa, "Hoàng thượng, nương nương, mặc dù mạch tượng còn chưa rõ ràng, nhưng không phải chuyện lớn. Nửa tháng nữa là có thể chẩn đoán chính xác."

Tiêu Kỳ cực kỳ nghiêm túc nói: "Thai đầu tiên của Hi Phi là do ông chăm sóc, thai nhi lần này trăm cũng giao cho ông."

Viện chính đại nhân lập tức nói: "Vi thần nhất định tận tâm tận lực." Có thể không làm sao? Không thể. Nếu đã không thể chỉ có hết sức biểu lộ trung thành.

Quản Trường An tự mình đến báo tin cho hoàng hậu bên Phụng Hoàn Cung, hoàng đế không đến, Hi Phi nương nương mới vừa tra ra lại có thai

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 334: Lễ Vật Trân Quý Nhất (Phần Cuối)

Trong nháy mắt Phượng Hoàn Cung an tĩnh lại, trên mặt hoàng hậu lộ ra một nụ cười rức rờ, "Đây thật là đại hỷ sự, Hi Phi vì hoàng gia sinh con đàn cháu đống, Hoàng thượng ở bên nàng cũng là hợp tình hợp lý."

Mọi người đương nhiên là cùng hô lên chúc mừng, Quản Trường An khom người cung kính thi lễ đối với hoàng hậu rồi mới cáo lui ra ngoài.

Hi Phi lại mang thai!

Thật đúng là đưa cho mọi người một lễ vật năm mới đầy kinh hỉ.

Quý phi nhìn theo bóng lưng Quản Trường An dần dần biến mất ở cửa đại điện. Hi Phi đã sinh hạ một đứa con trai, nếu thai nhi trong bụng lần này lại là hoàng tử thì trong hậu cung này còn ai có thể sánh vai cùng đây? Đợi đến sau khi sinh xong còn được thăng vị, Hoàng thượng sẽ phong nàng là gì chứ?

Phần vị Tứ phi là không thể thoát khỏi.

Trên mặt ai nấy đều tươi cười, nhưng nụ cười tươi tắn kia rốt cục có bao nhiêu phần thật lòng thì không biết được.

"Hi Phi nương nương thật sự là người có phúc." Bành Minh Vi hạ giọng than nhẹ một tiếng.

Kiều Linh Di đứng bên cạnh nghe vậy nhìn nàng ta một cái, định nói điều gì, ánh mắt lóe lóe lại thôi, quay đầu nhìn về phía Vương Tịnh Uẩn và

Lý Uẩn Tú.

Hai người trên mặt cũng tươi cười vui vẻ. Kiều Linh Di không cần nghĩ cũng biết các nàng đang suy nghĩ gì. Hi Phi lại mang thai, Hoàng thượng đương nhiên sẽ không thể cứ ở Di Cùng hiên với nàng. Lúc Hi Phi mang thai lần đầu, đúng lúc Hoàng thượng đang bận rộn quốc sự không rảnh quan tâm hậu cung nên mới có cơ hội chiếm tiện nghi. Còn bây giờ triều chính đã dần dần đi vào quỹ đạo, Hoàng thượng cũng không phải mất nhiều tâm sức để giải quyết. Trong tình hình này, từ khi Hi Phi có thai đến lúc sinh sản cũng phải gần 1 năm. Hoàng thượng làm sao mà giống như lần trước được?

Không ai sẽ tin tưởng hết.

Ngay cả Kiều Linh Di, mặc dù khinh bỉ những suy nghĩ kiểu này của người khác nhưng chính nàng ta cũng không nhịn được mà cân nhắc lợi hại.

Hoàng thượng đang tuổi sung sức, làm sao có thể ở bên người đã mang thai Hi Phi cả năm trời chứ? Lần trước bởi vì quốc sự, lần này...

Tâm trạng của bao người đều thắc thỏm lên.

Đêm 30 đón giao thừa năm ấy thật đúng là làm người ta khó quên. Hi Phi quả nhiên là giỏi nhất tìm thời cơ xuất đầu lộ diện. Không chỉ Đại hoàng tử biết chọn ngày giáng sinh, đứa bé mới cũng biết tìm thời cơ đầu thai. Nhưng có quan hệ gì đâu?

Tự Cẩm mang thai, điều quan trọng nhất là ba tháng đầu. Mặc dù thái y vừa nói mạch tượng còn chưa rõ ràng, nhưng Tiêu Kỳ vẫn ra lệnh ngay tại chỗ, không cho phép Tự Cẩm tùy ý ra ngoài đi lại.

Hoàng hậu giỏi nhất là quan sát hiểu lòng người, một ý chỉ ban ra, dặn dò Hi Phi dưỡng thai thật tốt, trời giá rét đông lạnh không cần tùy ý ra cửa.

Lễ mừng năm mới mặc dù nhiều chuyện, nhưng vẫn rất ưu tiên đối với phụ nữ có thai, cô cứ dưỡng thai thật khỏe đi.

Tự Cầm sai Khương cô cô tự mình đi Phụng Hoàn Cung tạ ân thay nàng. Lễ mừng năm mới có nhiều sự kiện, thật đúng là làm cho nàng khá đau đầu. Bây giờ vừa vận lấy cố dưỡng thai né tránh, tất cả đều vui vẻ.

Tin Hi Phi có thai, ngày hôm sau liền truyền khắp trong ngoài triều, người đến thăm hỏi trước cửa nhà Tô gia xếp hàng đều tận đầu phố. Cha con Tô Hưng Vũ vẫn dựa theo lệ cũ đóng cửa từ chối tiếp khách. Tin này đến quá đột ngột, hoàng đế ban thưởng như nước chảy đưa vào Tô phủ. Đó là vinh quang độc nhất vô nhị.

Vào lễ mừng năm mới Tô gia thật sự trở thành chữ cát tường trên miệng bao người.

Hi Phi may mắn thật, lại mang long thai. Nếu lại sinh một hoàng tử nữa thì ba đời Tô gia phú quý là chạy không thoát rồi. Cho dù sinh công chúa thì cũng là phúc khí, làm người ta hâm mộ ghen tị không thôi. Trong kinh đô này gia đình đưa con gái tiến cung không ít, nhưng giống như là Tô gia cô nương, may mắn phúc khí như thế thì thật đúng là độc nhất vô nhị.

Hơn nữa bây giờ cha con Tô gia lại được Hoàng thượng trọng dụng, Tô Hưng Vũ quản lý Tuyệt Hộ Quận cẩn thận chặt chẽ, tiền bạc cuồn cuộn chảy vào kho vàng của hoàng đế. Tô Thịnh Dương nắm Kiêu Long Vệ, bây giờ lại sắp tăng cường quân bị, làm thống lĩnh cận vệ hoàng đế. Vị trí này tuyệt đối phải là người hoàng đế tin trọng mới có thể nhậm chức.

Tô gia thăng tiến không ngừng, ngược lại dòng chính Tô gia Khúc Châu lại cảm thấy cực kỳ tịch mịch. Dòng chính đưa con gái Tô Nhị vào cung cũng đã lâu nhưng lúc trước hy vọng bao nhiêu thì bây giờ thất vọng bấy nhiêu. Đừng nói chi bây giờ Tô Nhị ở trong cung cáo ốm, dạ yến năm mới cũng không có mặt.

Đợi đến khi Tự Cẩm nhớ tới Tô Nhị thì mới phát hiện thật sự là đã nhiều ngày không nghe thấy tin tức về người này. Có lẽ lúc trước nàng ta quá cố gắng biểu hiện trước mặt mọi người, giờ đột nhiên không có tin tức cũng khiến người ta khó thích ứng.

Khương cô cô nghe chủ tử hỏi tới bèn vừa cười vừa nói: "Tô mỹ nhân báo ốm từ khi chưa bắt đầu mùa đông. Hoàng hậu nương nương còn cố ý cho ngự y đi xem qua, nghe nói thật sự bị bệnh."

"Bị bệnh?" Người đầy tràn nội lực như vậy, đang yên lành làm sao lại ngã bệnh, trong lòng Tự Cẩm hơi nghi hoặc, nhìn thoáng qua Khương cô cô, "Tính ra cũng mấy tháng rồi, bệnh gì thì cũng tỉnh dưỡng khỏe mạnh rồi chứ, vì sao đến giờ còn chưa ra ngoài?" Thế này cũng không giống với tính cách của Tô Nhị.

Khương cô cô cũng bị khởi khó. Cô ta đến đây chưa lâu, cũng không hiểu rõ ràng ân oán giữa Tô mỹ nhân và chủ tử, suy nghĩ một chút bèn nói: "Vậy nô tỳ đi hỏi thăm một chút."

Tự Cẩm gật gật đầu, người khác thì cũng thôi. Nhưng con gái dòng chính kia luôn khiến cho nàng cảm thấy bất an. Mặc dù tính tình Tô Nhị lỗ mãng nhưng Tô gia Khúc Châu không phải là người nhân từ nương tay. Nếu không lần trước chuyện mình có hôn ước với Tần Tự Xuyên làm sao bị lan truyền ra ngoài?

Người có thể tra ra mọi chuyện rõ ràng như thế, đương nhiên chỉ có Tô gia Khúc Châu mới có khả năng này. Khúc Châu là quê hương của Tô gia, ở trên địa bàn bọn họ muốn tra chuyện này quả thực là dễ như trở bàn tay.

Tô Nhị không đáng sợ, nhưng Tô gia thì chưa chắc .

"Bên Hoàng hậu nương nương đưa thiệp mời tới, hỏi chủ tử có muốn gặp người nào một lần hay không?" Vân Thường nâng một xấp thiệp mời vào, cười mỉm hỏi.

Quả nhiên như Tề Vinh Hoa nói, bây giờ nàng thật sự có thể tiếp kiến mệnh phụ. Nhưng Tự Cẩm lại không có ý định nhúng tay mấy chuyện này, cười khoát khoát tay, "Người tự mình đưa về, thay ta cáo lỗi trước mặt hoàng hậu nương nương, cứ nói ta chỉ muốn gặp người nhà mẹ đẻ. Nhưng người khác mong nương nương thông cảm. Tính tình của ta không làm được mấy chuyện tử tử này." Có con trai, lại lôi kéo mệnh phụ, là muốn cho hoàng hậu đứng ngồi không yên sao?

Tự Cẩm cũng không muốn để hoàng hậu bất mãn đối với nàng trong chuyện này. Hơn nữa, tự các hoàng tử phải có bản lĩnh xây dựng lực lượng của chính mình. Đừng nói chi còn có một người cha như Tiêu Kỳ, ở dưới mí mắt hăn bày trò, ngại sống lâu sao?

Làm chuyện lén lút như vậy quá tổn thương tình cảm, quả thực là bỏ gốc lấy ngọn, Tự Cẩm không thích chút nào.

Trong Phượng Hoàn Cung Đồng cô cô tiền Vân Thường ra ngoài, trở về cười nói: "Hi Phi nương nương thật sự là người thú vị, những việc này người khác mong cầu còn không được, vậy mà nàng ta lại không thích phiền toái đẩy ra ngoài."

Hoàng hậu nhìn chồng thiệp mới bị trả về, động cũng không động một cái nào. Nói cách khác Hi Phi cơ bản cũng không có ở thiệp mời ra xem bên trong là những người nào. Vẻ lạnh nhạt đó, hoặc là thật sự không để trong lòng, hoặc là có tính toán lớn khác mà khinh thường chuyện vặt này.

"Hi Phi thật sự không giống người bình thường." Hoàng hậu cười cười, "Đưa những thiệp mới này cho Hiền phi."

"Dạ." Đồng cô cô vừa cười vừa nói, "Nếu Hiền phi nương nương hỏi tới, lão nô có nói chuyện bên Di cùng hiền kia không?"

Hoàng hậu gật gật đầu, Hi Phi giữ thể diện cho hoàng hậu như vậy, nàng ta cũng không keo kiệt ban vinh quang cho Hi Phi, "Cứ nói vậy đi."

Hi Phi có con lại mang thai, vậy mà không có chút nào hứng thú nhúng tay cung quyền, tin tức này truyền đi, người khác sẽ nghĩ sao?

Hoàng hậu giỏi ngự hạ?

Hi Phi tri ân đồ báo?

Cho dù là nói thế nào thì đối với hoàng hậu và Hi Phi mà nói đều là chuyện tốt hết.

Đồng cô cô thật vui vẻ bưng thiệp mời ra cửa, trực tiếp đi Hưng Khánh cung, dọc theo đường đi gặp được không ít cung nhân, Đồng cô cô thuận tiện vô tình lan truyền tin tức này ra ngoài. Đợi đến khi ăn trưa, khắp toàn trong cung hình như đều biết Hi Phi "ngốc nghếch". Chuyện tốt như thế người khác nằm mộng cũng muốn, vị kia thật đúng là giỏi, trực tiếp đẩy đi.

Tiêu Kỳ có yến hội trên triều đình, ăn trưa cũng không về, Tự Cầm chuẩn bị trà giải rượu, buổi trưa sai người mang sang Sùng Minh Điện. Chờ uống hết một vòng rượu mời của những đại thần kia, Tiêu Kỳ không uống trà giải rượu thì cơ bản không chống đỡ nổi.

Lễ mừng năm mới, tất cả mọi người cao hứng, thay phiên nâng cốc chúc mừng cũng là một phong tục, một năm cũng chỉ có một cơ hội mời rượu hoàng đế, đương nhiên là sẽ không dễ dàng buông tha.

Trong Di cùng hiên xây thêm rất nhiều chỗ vui chơi, đều là lúc trước Tiêu Kỳ chuẩn bị cho con trai. Kể từ khi chuyển về Di cùng hiên, trừ những ngày nổi gió trời mưa tuyết rơi, chỉ cần tiết trời đẹp thì Dục Thánh đều đi dạo một vòng trong Di cùng hiên.

Tự Cầm suy nghĩ, đợi đến đầu mùa xuân ấm áp sẽ làm một khu cho trẻ em vui chơi có bộ cầu thang trượt. Lúc nhỏ không được vui chơi thì tuổi thơ sẽ không hoàn mỹ. Cũng không biết Nội Đình Phủ kia có thể chế tạo được hay không, đây mới là vấn đề.

Lúc Tiêu Kỳ trở lại, Tự Cẩm đang vẽ phác họa. Xét thấy kỹ thuật vẽ của nàng còn phải nâng cao, bởi vì vẽ bức tranh ra không hề đẹp mắt. Hắn cầm lấy bản vẽ nhìn dưới đèn, nhìn trái nhìn phải cũng không nhìn ra đây là cái gì.

Tự Cẩm thu bản vẽ lại, đẩy Tiêu Kỳ đi tắm thay quần áo, một người toàn mùi rượu.

Đợi đến khi tắm rửa xong đi ra, người cũng tỉnh táo hơn, uống chén trà giải rượu trước rồi mới hỏi bức tranh vừa này.

Tự Cẩm nghĩ tới sao người này uống rượu say mà đầu óc còn tỉnh táo như thế, chỉ đành nói: "Thiếp muốn làm cho Dục Thánh một khu vui chơi, còn chưa nghĩ kỹ lắm. Chờ thiếp vẽ xong còn phải chờ xem Nội Đình Phủ có thể làm được không. Mấy thứ này cũng hơi tốn công một chút."

"Tốn công như thế nào vậy? Nàng nói xem."

Tiêu Kỳ uống rượu say có vẻ quẩn người không tha, Tự Cẩm không có biện pháp chỉ đành dỗ như dỗ con trai, khoa tay múa chân nói một lượt các nguyên tắc làm thang trượt ở thời hiện đại. Dù sao hắn say khướt, có lẽ tình dục cũng sẽ quên mất thôi.

Ngày hôm sau khi Tự Cẩm tỉnh lại, bên cạnh sớm đã không thấy người. Ồ? Hình như sáng hôm nay không có việc gì mà, người đi đâu rồi?

Ngồi dậy vén rèm lên gọi người vào, vừa hỏi mới biết được sáng sớm Tiêu Kỳ đã đi thư phòng. Thật sự là ... đầu năm mới còn phải bận rộn công vụ. Sau khi rửa mặt thay quần áo, Tự Cẩm liền cất bước đi sang thư phòng. Vào cửa liền nhìn thấy Tiêu Kỳ cũng không ngồi ở phía sau bàn xem tấu chương mà đang đứng trước án vẽ cầm bút vẽ tranh.

Tự Cẩm đi tới, vừa nhìn thì lập tức choáng váng.

Tiêu Kỳ nghe được tiếng chân của nàng, cũng không quay đầu lại, dùng tay kia kéo nàng tới hỏi: "Có phải kiểu dáng nàng nói hay không, nàng nhìn xem có đúng không?"

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 178

Editor : Hương Cỏ

Cũng chỉ nhìn bản vẽ hôm qua, nghe nàng khoa tay múa chân miêu tả cầu thang trượt của trẻ em, nàng nói rất đơn giản, chính là loại nhỏ để ba bốn đứa bé có thể chơi. Trên đỉnh có năm màu, thang trượt xoay tròn, ở giữa có những lỗ nhỏ.

Nhưng Tiêu Kỳ lại vẽ ra cả một tòa thành nhỏ!

"Nàng tả kiểu đó không đẹp mắt, giống như đầu bánh bao vậy. Vẫn là kiểu ngôi lưu ly của chúng ta đẹp hơn."

Của người ta là kiểu nóc nhà của các thánh đường nước ngoài, là thẩm mỹ của thời hiện đại, sao mà giống cái bánh bao được chứ!

"Còn cái cầu lòng vòng chạy xuống này thì phải cẩn thận chọn chất liệu gỗ, vật liệu kém sẽ không dùng được. Nàng hay có mấy ý tưởng cổ quái nhỉ. Nhưng kiểu này vẽ ra cũng rất đẹp, con trai nhất định thích lắm."

Kỳ thật ta cũng thích vậy, có thể làm lớn một chút hay không, ta cũng muốn chơi!

Ở thời hiện đại, chất liệu làm chủ yếu là nhựa tái chế. Đến chỗ Tiêu Kỳ thì biến thành chất liệu gỗ cao cấp theo quy chế hoàng gia, hơn nữa còn là quy chế xa hoa. Có thấy nhà ai làm cầu thang trượt mà giống như xây nhà không, còn muốn trải lên ngôi lưu ly ngũ sắc nữa? Có thấy cầu thang trượt nhà ai làm toàn bằng gỗ quý ghép lại, còn chạm trổ tinh mỹ tuyệt luân như

vậy không? Có thấy cầu thang trượt nhà ai mà có diện tích lớn như một biệt thự nhỏ như thế không?

Tự Cẩm ngắm thành phẩm Tiêu Kỳ vẽ ra, quả thực nhìn không chớp mắt. Quá đẹp, nàng cũng muốn.

Tiêu Kỳ là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, không chỉ chính mình tự tay vẽ ra, còn vẽ tỉ mỉ từng chi tiết. Chỗ này vẽ động vật gì, ở tư thế nào, đang làm gì, tô màu gì, nếu còn chỗ trống thì còn muốn viết điển tích điển cố lên, thuận tiện áp dụng phương pháp giáo dục cổ điển.

Người lớn thích màu sắc trang trọng, về màu sắc Tiêu Kỳ cũng hơi do dự. Tự Cẩm thì quyết không nhường nhịn vấn đề này, "Trẻ con sẽ thích những màu sắc rực rỡ, vậy mới có khả năng hấp dẫn sự hứng thú của nó. Lấy sắc cầu vồng được không?"

Tiêu Kỳ: ...

Kỳ thật hẳn thích màu sẫm hơn. Nhưng đây là dành cho con trai, cho nên người mẹ vẫn có quyền lên tiếng, chỉ có thể nhúu lại lông mày tô màu cầu vồng lên. Tô xong lại mất nguyên một buổi sáng sửa chữa thay đổi, bản nháp cũng chùng chất cả một tập. Ban đầu Tự Cẩm còn có hứng thú đứng một bên xem hẳn vẽ. Đợi đến khi Tiêu Kỳ hoạch định bản vẽ thứ mười, nàng bèn đi lên sạp mỹ nhân nghỉ ngơi. Đợi nàng đọc gần hết một nửa sách giải trí thì lúc ấy Tiêu Kỳ mới cầm tới bản vẽ được coi là hoàn chỉnh nhất cho Tự Cẩm xem.

Tự Cẩm cầm lấy xem, cảm thấy có một người cha phú hào đúng là thích quá.

Trước đây, nàng cũng không có quy chế hoàng gia cao quý như thế, chỉ có thể tới sân chơi công cộng mua vé vào cửa mà chơi.

Thật hâm mộ con trai.

Có lẽ sự hâm mộ thể hiện quá rõ trên mặt Tự Cầm, Tiêu Kỳ quay lại nhìn hiểu ý tứ của nàng, lại dứt khoát cầm bút, lại sửa chữa tỉ mỉ thêm một lần nữa. Sau đó lại khoanh một khoảnh đất ở bên cạnh, vẽ một hàng cây tử đằng, ở dưới là bàn đu dây, bên cạnh bàn đu dây đào hồ nước nhỏ, điểm vài nét bút lên hoa sen lá xanh, dưới hoa sen là đàn cá chép. Bên kia vẽ một cái hồ, bên trong đầy cát mịn, bên cạnh còn một đồng bùn đất.

Tự Cầm đã từng nói, nếu lúc nhỏ không nghịch đất đùa cát thì tuổi thơ làm sao coi như hoàn mỹ chứ? Thật sự không biết rõ trước đây Tô Hưng Vũ cho Tự Cầm đồ chơi gì, nhưng đây cũng không phải là việc khó. Hạt cát, bùn đất đều được sàng lọc tinh tế, sạch sẽ, vẫn có thể chơi.

Về đến nơi đây cảm thấy hơi ngứa tay, lúc hăn còn nhỏ rất ít chơi đùa, nhưng sau này lúc ở với con trai, hăn cũng có thể chơi đùa vậy.

Tất cả đều vẽ xong rồi, lại suy nghĩ một chút khu vực phía Tây của Di cùng hiên có thể chứa nổi hay không. Lại lật ra bản đồ Di cùng hiên sau khi mở rộng, cầm lấy thước đo lại, lúc ấy mới hài lòng gật gật đầu. May mắn khi đó Tự Cầm nói mở rộng lớn một chút, sau này còn có thể dùng, nếu không lại phải phá tường, gây động tĩnh lớn không nói nhưng cũng rất phiền toái.

Trong sân bố trí tốt, mảng xanh cũng không thể thiếu. Chuyển cây trồng hoa ắt không thể thiếu, nếu không trụ lủi nhìn rất khó coi.

Cây gì cũng không quan trọng, chỉ cần có thể kết quả để con có thể ăn, Tự Cầm nhất định sẽ thích. Bên tường Nam trồng một hàng bồ đào, thêm mấy cây thạch lựu, ngụ ý tốt lành, nhiều con nhiều cháu nhiều phúc nhiều thọ.

Tự Cầm nhìn vẽ mặt Tiêu Kỳ hưng phấn viết chữ vẽ tranh, không phải vẽ cầu thang trượt sao? Để hăn chỉnh sửa, động tĩnh liền lớn.

Cho nên đợi đến khi bản thảo cuối cùng xong xuôi, dựa theo tính cách hoàn mỹ của Tiêu Kỳ, Tự Cẩm nhìn thấy một dãy cây ăn quả, giàn hoa, hồ nước, chim hoa cá thì không thể không kinh ngạc. Nếu đã là một bản vẽ hoàn mỹ thì làm sao lại chỉ có trơ trọi một cầu thang trượt chứ? Chính là thế này quá hoàn thiện, tất cả đồng bộ, nàng thật sự là không tìm ra một điểm xấu nào.

Cho nên ca tụng hết lời hành động của Tiêu Kỳ, biểu đạt sùng bái sâu sắc, sau đó Tiêu Kỳ hài lòng, sai Quản Trường An cầm lấy bản vẽ sang khó xử Nội Đình Phủ.

Tự Cẩm nghĩ tới người bên Nội Đình Phủ, chút nữa hẳn là vò đầu bứt tóc.

Đối với tính cách ưa chuộng hoàn mỹ của Tiêu Kỳ, mấy năm nay Tự Cẩm đã thật sự thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ. Phòng xếp đặt vật gì, phối hợp màu sắc nào, không thể tục khí, phải có phẩm vị. Một năm bốn mùa dựa theo thời tiết đến thay đổi bài trí, thứ không để vào mắt thì tuyệt đối không thể xuất hiện trước mặt. Không thích màu y phục màu tuyệt đối sẽ không mặc lên người, ngay cả rỗng thêu trên giày đều cũng phải có đôi có cặp. Thậm chí ngay cả y phục bốn mùa của nàng, loại vải nào may y phục gì, đồ trang sức đeo tay, nếu có thời gian hẳn cũng sẽ tham gia góp ý.

Đây là điều gọi là cuộc sống tình thú sao, mặc dù Tự Cẩm cảm giác thẩm mỹ của mình cũng khá tốt, nhưng trên phương diện này Tiêu Kỳ có suy nghĩ tinh tế trời cho, thường thường đều có những ý kiến rất đáng giá bất giờ. Có điều phải phối hợp với một người hoàn mỹ, thỏa mãn yêu cầu của hẳn cũng rất cần kiên nhẫn đó.

May mắn, sau khi nàng xuyên việt đến thì học được bản lĩnh giỏi nhất chính là nhẫn nại.

Cứ như thế thần xui quỷ khiến, hai người lại khó được ăn nhịp với nhau.

Sau khi đưa bản vẽ đi, Tiêu Kỳ còn cực kỳ đặc ý, nhìn Tự Cẩm nói: "Nếu dựa vào tính cách của nàng thì chỉ sợ phiền toái, ngại nhiều việc, nhất định chỉ làm mỗi cái cầu thang trượt là xong rồi. Nàng nhìn ta làm như vậy có thấy nhiều không?"

Tự Cẩm: ...

Thật muốn chặn miệng hăn lại!

Nàng chỉ muốn một chỗ cho con trai vui chơi, người nói người làm động tĩnh lớn như vậy, xây tòa thành sao?

Chao ôi!

Giữa một ngày mặt trời rực rỡ như thế, thật thích hợp ngủ trưa. Người bên Nội Đình Phủ có chửi thầm cái gì thì cũng chẳng có quan hệ gì với nàng nhé.

Sau Tết Nguyên Tiêu, Tiêu Kỳ lại bắt đầu vào triều. Tự Cẩm vẫn như cũ ở Di cùng hiên không bước chân ra cổng. Trời đẹp thì đi dạo cùng con trai trong sân, ngồi bên cạnh nhìn con nô đùa. Trời không đẹp hai mẹ con ở trong phòng chơi trò chơi đô-mi-nô đoán chữ, vừa có thể bổ sung từ ngữ phong phú cho con trai, vừa có thể rèn luyện năng lực tư duy phản ứng của con.

Ngẫu nhiên ngửa tay thì vẽ một vài nhân vật hoạt hình, lại còn bị Tiêu Kỳ ghét bỏ chê bai là họa sĩ kém cỏi, sau đó xách con trai đi học tập kỹ năng hội họa chính thống. Tự Cẩm bị khinh bỉ cũng không thấy khổ sở, dù sao Tiêu Kỳ vĩnh viễn không hiểu mấy ngàn năm sau con người cực kỳ yêu thích truyện tranh, thậm chí quan cũng cách xa cả ngàn năm mà.

Nàng vẽ tranh hoạt hình cho con rất dễ thương, người không biết nhìn là hăn!

"Nương nương, mấy ngày này nô tỳ vẫn sai người ta theo dõi sát sao bên Tô mỹ nhân kia, quả nhiên phát hiện có chút kỳ quặc." Khương cô cô khom lưng hạ giọng nói.

Tự Cẩm nghe được Khương cô cô nói, lúc ấy mới nhớ tới, mấy ngày trước mình kêu cô ta đi thăm dò chuyện của Tô Nhị, lại hỏi: "Nói một chút coi."

"Tất cả cung nhân bên cạnh Tô mỹ nhân đều thay đổi hết, những người bị đổi đi lấy lý do hầu hạ bất lợi. Cung nhân mới đến đều là người xa lạ, hẳn là cung nhân do Nội Đình Phủ tuyển vào."

Tự Cẩm hơi nhíu mày, cho dù nàng không hiểu lắm đối với cung vụ nhưng cũng biết người có thể phân đến hầu hạ các vị tiểu chủ cũng là những người đã được học mấy năm quy củ trong cung. Chuyện này quả nhiên có nhiều quái lạ, bèn nhìn Khương cô cô nói: "Cô cô đã có thể tra ra những chuyện này thì nhất định người khác cũng có thể phát giác vậy. Bên Phụng Hoàn Cung có động tĩnh gì không?" Hoàng hậu có biết chuyện này hay không?

Chuyện của Tô Nhị là do chính Tô Nhị mưu đồ hay là có người giúp đỡ đây?

Xưa nay cô ta thân cận với quý phi, không biết bên trong có bàn tay của quý phi không?

Quan trọng nhất là, làm như vậy vì mục đích gì?

Tự Cẩm nghĩ hơi đau đầu, nhìn Khương cô cô, liền nghe cô ta nói: "Bên chỗ Hoàng hậu nương nương nô tỳ đoán không đến nỗi không biết tin tức nào, dù sao chuyện thay người này không có ý chỉ của Hoàng hậu nương nương thì không thể làm được. Nhưng nương nương chỉ hạ ý chỉ, còn đưa người nào đi đến chỗ Tô mỹ nhân thì Hoàng hậu nương nương chưa chắc sẽ để ý, đây chính là chức trách của Nội Đình Phủ."

Lại dính líu đến Nội Đình Phủ. Mặc dù nói Tiêu Kỳ đã khống chế Nội Đình Phủ nhưng cũng không có nghĩa là trong này không thể không xảy ra lỗi hỏng. Lúc bình thường làm mấy việc nhỏ trong việc phân công người, lại không phải là tần phi nổi bật thì cũng sẽ không khiến cho người khác chú ý.

Huống chi tình thế không rõ, Tiêu Kỳ lại đang vội vàng chuyện khoa cử, cũng vô tâm quản chuyện này. Tự Cẩm không muốn gây thêm phiền hà cho hấn vào lúc này bèn nói với Khương cô cô: "Chuyện này liền giao cho cô cô, nhất định phải điều tra rõ ràng, lặng lẽ, không cần để người ta chú ý."

"Dạ, nô tỳ hiểu được ." Khương cô cô gật gật đầu, "Nô tỳ nghĩ, có thể để cho Trần Đức An liên hệ Nội Đình Phủ thì tốt hơn."

Tự Cẩm hơi nhíu mày, nàng hiểu được dụng ý của Khương cô cô, nhưng nhúng tay vào nơi như Nội Đình Phủ...

Chuyện đó dù sao không phải là chuyện nhỏ, trong khoảng thời gian ngắn nàng thật sự không dám quyết định. Chỗ kia quá nhạy cảm, hơn nữa cho dù là muốn nhúng tay cũng phải thông báo cho Tiêu Kỳ một tiếng trước, vậy thì chuyện này lại hóa lớn rồi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 336: Uy Lực Của Lời Tâm Tình

Editor : Hương Cỏ

Đối với những chuyện nghĩ không ra, cho tới bây giờ Tự Cẩm không phải là người dễ dàng bỏ qua. Nhưng đùng phải chuyện của Tô Nhị thì quả thực làm cho nàng hơi do dự. Dù sao dòng chính Tô gia Khúc Châu và nhà nguyên chủ cũng coi là ân oán tình thâm mà.

Rất nhiều chuyện, có lẽ vô tình làm sẽ dễ gây nên sai lầm lớn.

Cũng giống như chuyện Tần Tự Xuyên, vốn chỉ là ký ức trong đầu Tự Cẩm, người khác cũng không biết chuyện này. Nhưng cuối cùng vẫn bị người ta vạch trần ra. Có đối thủ biết quá sâu về mình quả thật rất phiền toái.

Huống chi, dựa vào tính cách của Tô Nhị đích thực cũng không thể ẩn nhẫn lâu như vậy, còn có thể thông dong trấn định thế kia.

Tạm thời áp chế chuyện này trong lòng, sai Khương cô cô âm thầm điều tra. Còn bên Nội Đình Phủ, Tự Cẩm cũng còn đang do dự rất cực có nên báo với Tiêu Kỳ một tiếng hay không.

Năm nay chương trình khoa khảo đã được tiến hành, dạo gần đây Tiêu Kỳ rất bận rộn chuyện này. Chọn các bài thi trong cả nước, Hàn lâm viện lại chọn lựa ra những bài thi xuất chúng để nộp cho Hoàng thượng xem. Lại còn phải cân nhắc ra đề thi, còn cái hồ to Tần Tự Xuyên đã đào chờ sẵn. Đừng nói chi bên Tô Thịnh Dương và Tô Cao cũng phải định ngày để thi tuyển quân.

Vốn nghĩ tới sau khi Hi Phi có thai, tiền triều cũng không có nhiều chuyện lớn phải giải quyết, hoàng đế sẽ tới hậu cung nhiều hơn. Ai biết kể từ sau tết Nguyên Tiêu, đừng nói vào hậu cung, ngay cả bên Di cùng hiên ban ngày cũng không thấy bóng dáng hoàng đế. Ngay sau đó kế hoạch thi cử phát ra, lại có vụ án Tần Tự Xuyên lan truyền khắp nơi, mọi người không thể không thừa nhận một sự thật, hoàng đế bệ hạ của bọn họ còn bận rộn hơn so với năm trước.

Đúng rồi, công việc thu hoạch vụ xuân của Tuyệt Hộ Quận cũng phải xin chỉ thị của hoàng đế bệ hạ, nghe nói là thay đổi kế hoạch trồng trọt từng vùng, thí điểm gieo giống để xem có thể được không. Tấu chương này vừa trình lên thì tất cả đại thần trong triều, kể cả nhóm thế gia đều cực kỳ hứng thú.

Dù sao nếu quả thật có thể làm, đây sẽ là thu hoạch nông nghiệp cực lớn, kết quả nông thu trong dân chúng cũng sẽ tăng lên rất nhiều. Kế hoạch một năm thu hoạch ba vụ là lúc Tự Cầm gặp người nhà đã nhắc tới với Tô phu nhân trong lễ mừng năm mới. Mới chỉ là nói đại khái chứ cũng chưa nói phương án. Ở đời sau một năm thu hoạch ba vụ trên đất là việc rất thông dụng, nhưng ở thời đại này vấn đề lớn nhất vẫn là mầm giống.

Không biết rõ Tô Hưng Vũ làm như thế nào, nhưng tấu chương kia vẫn làm dậy sóng triều đình. Có nhiều người nhiệt liệt tán thành thí nghiệm, cũng có bảo thủ giữ ý kiến mình, người công kích lợi hại, hai bên tranh cãi không ngừng cả ngày trên triều đình.

Sau khi Tiêu Kỳ trở lại nhìn chăm chăm Tự Cầm, luôn luôn hoài nghi chuyện này có liên quan đến Tự Cầm. Làm sao mà lễ mừng năm mới gặp người nhà thì Tô Hưng Vũ lại có tư tưởng mới, việc này cũng quá trùng hợp.

Tự Cầm bị Tiêu Kỳ nhìn chăm chăm đến phát sợ, chỉ đành giơ tay đầu hàng, bất đắc dĩ nói: "Thiếp chỉ thuận miệng nói như vậy, ai biết cha thiếp

lại coi như thật. Hoàng thượng cũng biết thiếp hay thích nghĩ ngợi lung tung, nhưng mấy suy nghĩ kia cũng chưa chắc có thể được việc. Không phải là thấy người quá bận rộn nên thiếp mới không nói cho người sao. Thiếp định chờ cha làm thành công mới nói cho Hoàng thượng biết để cho người cao hứng. Còn hơn là thất vọng. Ai biết rõ cha thiếp thiếu kiên nhẫn như thế. Hoàng thượng nói xem ông ấy còn chưa thử một lần mà đã dám trình tấu chương. Mấy hôm nay thiếp đều lo lắng chuyện này. Hoàng thượng đừng nhìn thiếp như vậy, thiếp cũng nhắc cha rồi."

Tiêu Kỳ: ...

"Khó trách hai ngày nay lúc nào nàng cũng không dám nhìn ta, quả nhiên là chột dạ." Tiêu Kỳ cũng hơi bất mãn. Kỳ thật dạng chuyện này nên nói cho hẳn biết trước, hẳn sẽ âm thầm kêu người thử nghiệm trước, còn hơn bây giờ tranh cãi âm ỉ hỗn loạn trên triều đình."Nhưng không phá thì không xây được, mặc dù lần này phụ thân nàng đi nước cờ hiểm nhưng may mắn là ông ấy có chừng mực. Chính bởi vì dẫn tới tranh cãi, nên mới có cơ hội tốt công khai thí điểm. Sau này mới không bị người ta bắt được nhược điểm. Cha con nhà nàng, người lớn người nhỏ đều rất trí tuệ."

Tự Cẩm: ...

"Đây rõ ràng là chó ngáp phải ruồi." Tự Cẩm oán hận nói, "Thiếp cũng thật không có coi đó là chuyện đứng đắn. Người nghĩ đi, một năm ba vụ, chuyện này nghĩ thì rất tốt đẹp, nhưng mấu chốt là người muốn thu loại gì, mầm giống là vấn đề lớn nhất." Ngô, khoai tây còn đợi bên kia địa cầu, chưa có băng qua đại dương thăm người thân đâu. Nhưng trong lịch sử cũng có một cách nói khác, nói là thời gian cây khoai tây được trồng tại Trung Quốc đã có từ rất sớm, còn trước cả thời Đại Minh.

Tuy nhiên cũng không có chứng cứ chứng minh rõ ràng, bây giờ Tự Cẩm lại xuất hiện ở triều đại còn chưa có trong lịch sử. Ai biết chỗ này có mầm

giống này hay không. Dù sao từ sau khi nàng xuyên đến cũng chưa từng được ăn.

Đối với chuyện mà mình không nắm chắc, nàng sẽ không nói lung tung. Cho nên mới nhắc tới một năm ba vụ thu, không chừng cha nàng thật có thể phát hiện mấy cây nông nghiệp này.

Nâng cao hiệu quả thu hoạch nông nghiệp của toàn dân, tăng cường thực lực của một nước, tăng trưởng thu nhập từ thuế, đây chính là chuyện lớn ích nước lợi dân. Tự Cầm cũng không nhìn được nghĩ, dù sao nàng xuyên không một hồi sống cũng không uổng phí.

Tiêu Kỳ nghe Tự Cầm nói gật gật đầu, "Những chuyện này đều có Sở nông phải suy xét, nàng cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy. Chao ôi, ngay cả nàng chỉ là một nữ nhân trong thâm cung cũng có thể nghĩ được mưu phúc vì dân chúng. Còn mấy đại thần thế gia của triều, ai nấy chỉ nghĩ đến vợ vét tiền tài vào tay. Tìm một người thật lòng vì dân chúng mà làm việc cũng khó quá."

Cảm thán sâu xa như vậy, Hoàng thượng xem thường nữ nhân hay là coi trọng nữ nhân đây?

Tự Cầm quyết định không thêm nghĩ vấn đề này nữa.

"Thiếp cũng đâu có ý định nghĩ nhiều, thiếp thân ở hậu cung, cho dù muốn làm cái gì cũng không có biện pháp." Tự Cầm buông tay, diễn một vẻ mặt quái lạ, trong nháy mắt chọc cười Tiêu Kỳ.

Hai người dựa vào ở trên gối, Tự Cầm giỡn đùa với bàn tay Tiêu Kỳ, nhìn hắn nói: "Rất nhiều chuyện nóng vội sẽ không có kết quả tốt. Cha của thiếp là người cương trực, nóng tính nhưng lại có một điểm tốt là làm việc rất nghiêm túc. Chỉ cần là chuyện ông ấy nhận định, nhất định sẽ toàn lực đi làm. Lần này thiếp chỉ nhắc ông có một câu thôi, nếu ông đã coi trọng thì cho dù chỉ có một phần khả năng thành công ông ấy cũng sẽ không buông

tha. Hoàng thượng đừng lo lắng." Chu kỳ sinh trưởng của cây nông nghiệp rất dài, cũng không phải là trong thời gian ngắn đã có thể nhìn thấy hiệu quả. Chuyện này thật sự cần kiên nhẫn.

"Nếu như chuyện đó có thể thành công, Ngôn Thanh, lời nói lung tung của nàng quả nhiên là lập công lớn." Tiêu Kỳ nghiêng đầu nhìn nàng. Có đôi khi hắn thật muốn tách đầu nàng ra xem một chút, sao lại có những tư tưởng cổ quái như thế. Nhưng mà những ý nghĩ này đối hắn lại có lực hấp dẫn rất lớn.

Mặc dù trước mắt nhân lực vật lực còn chưa đủ làm được, nhưng về sau chưa chắc không thể thành công.

"Thiếp cũng mặc kệ cái gì lập công hay không lập công, thiếp chỉ muốn Hoàng thượng có thể thật vui vẻ. Mỗi ngày thấy người nóng nảy lo lắng vì nơi này ra thiên tai, bên kia có loạn dân, thiếp chỉ nghĩ nếu như dân chúng có thể yên ổn, quốc gia cường đại, người sẽ không cần phiền lòng như thế. Nghĩ đi nghĩ lại, cho nên thỉnh thoảng mới nghĩ ra rất nhiều biện pháp cổ quái, có lẽ sẽ rất buồn cười, nhưng thiếp chỉ muốn làm cho người vui vẻ hơn mà thôi."

Tay Tiêu Kỳ nắm tay Tự Cẩm bỗng nhiên siết lại, tim đập từng nhịp, từng nhịp chạm đến trái tim. Tất cả mọi người đều chỉ biết yêu cầu hắn này kia, quyền lợi, địa vị, vinh hoa phú quý. Nhưng ... nhưng không ai có thể thay hắn suy nghĩ phân ưu như vậy.

Lời tâm sự vô tình của Tự Cẩm khiến tâm trạng đang bức bối vì quốc sự của Tiêu Kỳ trong nháy mắt giống như mặt đất hạn hán gặp trời mưa lớn, thoải mái sáng khoái vô cùng.

Ôm nàng, hôn nàng, đụng chạm, sờ nắn... nhiệt tình như lửa nóng trong lòng dâng lên. Nhưng Tự Cẩm đang có thai, chỉ có thể thở dài một hơi, mặt đen lại kìm nén rung động sinh lý.

Lúc ấy Tự Cầm cũng không dám giày vò hẳn, lập tức nói sang chuyện khác, vừa cười vừa nói: "Trong Tây viện người của Nội Đình Phủ đã bắt đầu khởi công. Nếu có thời gian người đi xem một cái. Họ mở một cái cửa bên tường phía tây cho công tượng ra vào, cửa bên này đã khóa lại. Thiếp không tiện đi qua."

Công tượng đều là nam nhân, lại không phải thái giám. Đích thực Tự Cầm không tiện đi xem xét. Lại phòng ngừa sẽ có những lời đồn đãi không tốt tản ra, do đó liền mở một cửa đi bên tường phía tây, cửa đi sang Di cùng hiên đều khóa kín. Ngay cả con đường đi qua cũng dùng vải bao kín. Do đó chỉ khi xây xong Tự Cầm mới có thể nhìn thấy được.

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cầm một cái, biết rõ ý của nàng, hít sâu một hơi rồi mới nói: "Mấy ngày nay không được, vài ngày nữa ta sẽ đi xem một chút. Mỗi ngày bên Nội Đình Phủ cũng sẽ thượng báo tiến trình, ta đều xem qua rồi, nàng không cần lo lắng."

Tự Cầm ha ha cười một tiếng, "Vậy là tốt rồi, đợi đến khi xây cất e là cũng đến mùa hè." Chao ôi, chỉ trách hẳn nhất định phải làm thật lớn. Nếu xây nhỏ thôi thì đâu có mất công tốn thời gian như thế." Còn có một chuyện muốn nói với Hoàng thượng, vốn định không nói, nhưng lại sợ người trách không thông báo một tiếng."

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cầm nghiêm túc liền chau chau mày, "Nàng lại có chủ ý tốt gì ư?"

"Không có!" Tự Cầm xấu hổ, người nghĩ thiếp là con mèo nhiều chuyện sao, "Là chuyện có liên quan đến Tô mỹ nhân."

"Tô mỹ nhân? Tô mỹ nhân nào?" Tiêu Kỳ nhất thời không nhớ ra được Tô mỹ nhân là người nào.

"Chính là con gái của dòng chính Tô gia Khúc Châu." Tự Cầm nhắc nhở.

"Không có ấn tượng." Tiêu Kỳ xòe tay nói, "Nàng ta thế nào? Chọc giận nàng sao?"

Tự Cẩm cao hứng với câu “không có ấn tượng” này, khoe môi giương lên, bèn kể lại mọi chuyện cho hắn nghe, "Thiếp nghĩ chuyện này có liên quan đến Nội Đình Phủ, thiếp cũng không quen thuộc chỗ đó, chỉ có thể tìm người hỗ trợ."

Tiêu Kỳ cau chặt lông mày. Hắn tuyệt đối không biết rõ chuyện này. Chuyện thay đổi cung nhân là chuyện nhỏ, cũng không ai có lá gan dám trình lên tới chỗ hoàng đế, muốn ăn đòn sao, chút chuyện nhỏ này cũng làm không được, nuôi nhóm người có ích lợi gì chứ.

Nhưng bây giờ nghe Tự Cẩm nói vậy, hình như thật sự có chỗ khác lạ.

"Chuyện xảy ra khi nào vậy?"

"Năm ngoái sau khi Sở quý nhân ngã bệnh thì không thấy cô ta xuất hiện nữa." Tự Cẩm giơ tay tính toán thời gian trả lời.

Cụ thể ngày nào thì không thể biết rõ ràng tường tận, nhưng về nguyên tắc thì thời gian không sai.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 337: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Editor : Hương Cỏ

Tiêu Kỳ nghĩ nghĩ bèn gọi Quản Trường An vào, sai hã ta đi điều tra chuyện này.

Quản Trường An sững sờ một cái nhưng cũng lập tức nói: "Dạ, nô tài đi thăm dò ngay."

Phất phất tay cho Quản Trường An lui ra, Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm nói: "Về sau gặp chuyện như vậy nàng cũng không cần hao tâm tổn trí, cứ sai bọn họ đi làm là được rồi. Bây giờ nàng không chỉ có một mình, đừng có cả ngày phí công nghĩ những chuyện không đáng kia nữa."

"Cũng không phải là không lo lắng." Tự Cẩm dựa vào vai hã nói, "Hoàng thượng cũng biết ân oán giữa nhà thiếp và dòng chính. Trong lòng thiếp không yên tâm, chỉ sợ chuyện này lại nhằm vào thiếp."

Tiêu Kỳ vỗ tay Tự Cẩm, "Nàng chỉ cần dưỡng thai khỏe mạnh là được. Máy chuyện bên ngoài không cần lo lắng, ta sẽ giải quyết sạch sẽ cho nàng."

Giây phút ấy Tự Cẩm thật sự cảm thấy ngọt ngào, cười gật gật đầu, "Thiếp cũng không thích suy nghĩ mấy thứ đó. Cả ngày lo lắng con trai, chăm sóc thai nhi cũng đủ mệt rồi. Các nàng không đến tìm thiếp gây chuyện, thiếp mới lười gây chuyện thị phi đó."

"Cũng đúng, chưa thấy qua so người nào sợ phiền toái hơn nàng." Tiêu Kỳ thở dài, Hoàng hậu cho nàng gặp mệnh phụ nàng cũng không chịu gặp. Hỏi nàng thì trả lời một câu cây ngay không sợ chết đứng, không thích phiền toái. Người khác ước gì chuyện tốt kia rơi lên người mình, đến chỗ nàng thì vội vã đẩy ra ngoài, ngấm lại đã cảm thấy buồn cười.

"Kỳ thật cũng không phiền toái lắm, thiếp chỉ không muốn đụng chạm những chuyện này, thiếp có Hoàng thượng mà."

Thiếp có Hoàng thượng mà, câu nói khiến bao nhiêu ai oán của Tiêu Kỳ tiêu tan. Đúng vậy, có hấn mà, làm gì cần tới nàng đi mưu đồ chứ.

Cho nên mà nói, nàng chính là con tiểu hồ ly.

Coi hấn là lao động tay chân sai sử.

Nói tới Quản Trường An đi thẳng sang Nội Đình Phủ, gọi Cam Lượng ra ngoài, truyền đạt lại lời của Hoàng đế cho hấn ta nghe, vừa cười vừa nói: "Làm phiền Cam đại nhân, chuyện này phải nhanh chóng điều tra rõ."

Cam Lượng nhìn Quản Trường An, "Quản công công, hình như chuyện này không phải là chức trách của tôi. Tôi là tư chính chỉ để ý hình phạt. Có phạm nhân tôi mới ra tay, chuyện điều động cung nhân không có liên quan đến tôi đâu."

Quản Trường An cũng không bị Cam Lượng làm chùn bước, cười mỉm nói: "Biết nhiều khổ nhiều, Nội Đình Phủ kia người quản sự nhiều. Nhưng Cam đại nhân lại là người quản hết mà. Không tìm ông thì tôi có thể tìm ai chứ. Nếu chờ đến khi mấy kẻ phía dưới làm chuyện bậy gây họa khiến cho Hoàng thượng tức giận, liên lụy đến Cam đại nhân, thì bây giờ Cam đại nhân chủ động điều tra rõ thì vẫn tốt hơn nhiều, ông thấy sao?"

Thấy cái ... rắc!

Cam Lượng không dám đắc tội Quản Trường An, chỉ đành cắn răng cười, "Quản công công thật sự là ý kiến hay." Chính hẳn ta sợ phiền toái, chịu liên lụy còn muốn kéo mình xuống nước, thật không phải là người tốt!

"Không dám, không dám." Quản Trường An vô liêm sỉ chấp chấp tay, "Vây tôi xin cáo từ, còn phải về hầu hạ ngự tiền. Khi nào có tin tức, còn làm phiền Cam đại nhân thông báo một tiếng nhé."

"Tạm biệt Quản công công." Cam Lượng đưa Quản Trường An ra ngoài, trong lòng oán hận ân cần chửi rửa mấy đời tổ tông hẳn ta một lần. Sau khi trở về, nghĩ tới chuyện này cũng nhú mảy, gọi người vào truy hỏi chuyện thay đổi cung nhân. Ông ta muốn đích thân xem một chút rốt cục là chuyện gì.

Mai này còn phải thông báo với tổng quản đại nhân nữa. Chuyện này cần tra, động tĩnh cũng sẽ không nhỏ. Hơn nữa thay đổi người ra vào, ở giữa có vấn đề mà ai không biết rõ đây? Nếu như không có vấn đề, Hoàng thượng không thể nào tự mình hỏi đến. Nếu như có vấn đề, vậy mà bên Nội Đình Phủ không nghe chút tiếng gió, đó chính là người động thủ kia tất nhiên không phải là người dễ đối phó.

Chuyện này cũng không thể làm quá mạnh tay.

Tuy nói bây giờ Nội Đình Phủ nằm trong tay của hoàng thượng, nhưng Nội Đình Phủ từ trên xuống dưới, bên trong bên ngoài có mấy ngàn người, không thể nào nói không có bất kỳ vấn đề gì. Muốn giải quyết hết mọi vấn đề thì quả thực là ý nghĩ hảo huyền.

Bây giờ đụng chuyện lại là cơ hội chinh đồn một phen.

Làm như thế nào là vấn đề.

Cam Lượng đại nhân một đêm không ngủ, ôm hồ sơ tự mình tra xét một lần. Sáng sớm hôm sau, tổng quản đại nhân Nội Đình Phủ vừa đến thì đã bị

Cam Lượng chặn lại mời vào trong phòng.

Sau khi giao chuyện Nội Đình Phủ cho Tiêu Kỳ sau đó, Tự Cẩm cũng mặt kệ thật. Chưa điều tra rõ trước thì sẽ không hỏi bất cứ điều gì. Nếu quả thật có chỗ không đúng, Tiêu Kỳ nhất định sẽ nói với nàng, nàng không cần thiết phải đi theo hỏi mãi.

Mới dỗ con trai ngủ trưa, Tự Cẩm đang dựa vào gối mềm nghỉ ngơi, Vân Thường bước nhẹ nhàng đi tới, "Nương nương, Tề Vinh Hoa đến."

Tự Cẩm tỉnh táo nói với nàng ta: "Mời nàng ấy đến phòng khách ngồi, ta đi qua ngay."

"Dạ." Vân Thường vội vàng ra ngoài.

Tự Cẩm đứng dậy sửa sang lại xiêm y, Diện Mi trang điểm sơ cho nàng rồi mới đỡ Tự Cẩm ra ngoài.

Tề Vinh Hoa ngồi trong phòng khách, thấy Tự Cẩm đi ra liền vội đứng dậy, "Tham kiến Hi Phi nương nương."

"Tề tỷ tỷ mau đứng lên, trong này không có người khác, không cần đa lễ như thế." Tự Cẩm không tiện khom lưng, liền sai Diện Mi đi đỡ nàng ta dậy.

Hai người phân chủ khách ngồi xuống, Kim Chức mang người dâng lên trà bánh, cả đám hầu lui ra ngoài.

Tự Cẩm vừa cười vừa nói: "Thánh nhi đang ngủ trong phòng. Chúng ta nói chuyện sợ làm bé giật mình nên đành mời tỷ sang đây ngồi. Hiếm khi thấy tỷ ra ngoài, sau khi vào xuân thời tiết ấm áp, cũng nên đi ra một chút."

Tề Vinh Hoa liền cười cười, "Không phải đến chỗ muội nói mấy chuyện này đâu."

Hai người không khỏi cười một tiếng. Kể từ sau khi Đậu Phương Nghi chết, Tề Vinh Hoa buồn bã một thời gian dài. Dù sao trong cung này hai người bọn họ cũng khó được hợp ý, bình thường nói chuyện làm việc đều có người làm bạn. Bây giờ Đậu Phương Nghi không còn, Tề Vinh Hoa một mình một bóng xác thực rất tịch mịch.

"Muội ở đây cũng cực kỳ khó chịu, tỷ tới vừa lúc, bây giờ muội cũng không thể tùy ý ra cửa." Tự Cẩm nhìn Tề Vinh Hoa bất đắc dĩ cười một tiếng.

"Có thể không ra thì không ra vẫn tốt hơn. Bây giờ Di cùng hiên đã mở rộng cung, diện tích lớn, có thể đi lại tự do, cần gì ra ngoài nữa." Tề Vinh Hoa lộ ra nụ cười tươi tắn, "Dạo này trong ngự hoa viên náo nhiệt cực kỳ, thời tiết ấm áp, tất cả mọi người không chịu ở trong phòng, thường xuyên đi ra vườn dạo chơi. Người càng đông thì càng khó tránh đụng chạm. Hôm qua còn có một Tài nhân vấp ngã, váy cũng bị xé rách, khổ thế chứ."

Tự Cẩm chau chau mày, xem ra tất cả mọi người đều nghĩ đến chuyện ngẫu nhiên gặp hoàng đế đây. Mặc dù tỷ lệ thấp, nhưng nếu chẳng may có một ngày gặp đại vận thì sao?

Nhìn dáng vẻ của Hi Phi, Tề Vinh Hoa liền nhận không được cười một tiếng, "Hiện nay tất cả mọi người đều đoán, khi nào Hoàng thượng sẽ bước vào hậu cung đấy."

"Hoàng thượng mỗi ngày đều tới hậu cung mà." Lẽ nào Di cùng hiên không phải là hậu cung sao?

"Chỗ Hi Phi nương nương không thể tính, chỗ của muội đâu có như những chỗ thường kia. Là nói bên ngoài địa phận Di cùng hiên cơ. Nên biết dù sao nương nương cũng có bầu, chờ qua ba tháng đầu, Hoàng thượng mới yên tâm được." Tề Vinh Hoa gõ nhẹ móng tay khẽ nói.

Đây là Tề Vinh Hoa ngầm nói cho nàng nghe tình thế bên ngoài. Ngầm lại cũng đúng, ba tháng đầu rất thận trọng, chờ đến khi bụng lớn dần lên thì sẽ không căng thẳng như thế nữa. Thai giữ khỏe, hoàng đế mới có tâm tư tầm hoa vấn liễu.

"Mấy ngày nay, Thọ Khang Cung của thái hậu nương nương, Phượng Hoàn Cung của Hoàng hậu nương nương, cả Trường Nhạc Cung của quý phi nương nương đều náo nhiệt cực kỳ. Thần thiếp đã không còn sức sống như những người trẻ tuổi, tuy không thường đi lại nhưng cũng biết trong cung cực kỳ sôi động đấy."

Tiêu Kỳ vẫn rất tôn trọng hoàng hậu, ít nhất bên ngoài là như vậy. Một tháng cũng sẽ có mấy ngày tới thăm hoàng hậu, đương nhiên chỉ tới ngồi một chút mà thôi. Bên chỗ Quý phi có công chúa Ngọc Trân, Tiêu Kỳ cũng sẽ đi qua. Trước đây một tháng tới 4, 5 lần. Bây giờ đã giảm xuống một nửa nhưng cũng là vinh hạnh đặc biệt của Trường Nhạc Cung. Chỗ của Thái hậu nương nương hoàng đế cũng đúng hạn thỉnh an, giữ hiếu đạo, tần số xuất hiện cũng cao một chút.

Ba địa điểm này đều là những nơi hoàng đế bệ hạ sẽ xuất hiện. Tới những chỗ này gặp người thật sự là hành động sáng suốt. Bên Di Củng hiên của mình do luôn đóng cửa miễn tiếp khách, nếu không chỉ sợ cũng náo nhiệt cực kỳ đây.

Nhìn xem, ai nấy đều có tâm tư linh lung, ai cũng cố gắng đi tranh thủ điều tốt nhất đối với mình. Có gì không đúng chứ?

Hai người tán gẫu một lát, Tề Vinh Hoa cũng không ngồi lâu liền đứng dậy cáo từ. Chỉ bằng việc nàng ta có thể ra vào Di Củng hiên, có thể trở thành thượng khách của Hi Phi thì ở trong hậu cung này, cũng sẽ không có ai dám công khai khó xử Tề Vinh Hoa. Bất kể là Ngự thiện phòng cũng được, Lục thượng cung cũng thế, Nội Đình Phủ cũng vậy, Tề Vinh Hoa

không phải chịu mấy người kia âm thầm gây khó, cuộc sống trôi qua cũng rất thoải mái.

Người cần chính là thực tế như vậy, Tự Cẩm không cần làm cái gì, chỉ cần có thể thảnh thơi nói chuyện với Tề Vinh Hoa, mời nàng ta đến Di cùng hiên, cuộc sống của Tề Vinh Hoa cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Tề Vinh Hoa đi không bao lâu, Tự Cẩm đang tính ngủ một chút, xuân khốn thu kém, đúng là không sai chút nào. Còn chưa nằm xuống thì Khương cô cô trở lại, vẻ mặt không tốt lắm nói với Tự Cẩm: "Nương nương, Bành nương tử bị rơi xuống hồ, đúng lúc được Hoàng thượng cứu lên."

Tự Cẩm chớp mắt mấy cái, lại chớp mắt mấy cái, nhìn Khương cô cô, "Cô nói cái gì?"

Anh hùng cứu mỹ nhân sao?

Ở trong hậu cung ư?

Làm sao Tiêu Kỳ có thể làm chuyện như vậy chứ?

Phản ứng đầu tiên của Tự Cẩm không phải là ghen, mà là chuyện này rất cổ quái, không giống như chuyện Tiêu Kỳ sẽ làm.

Cùng lắm hắn sẽ đá Quản Trường An xuống cứu người, không tự mình nhảy xuống.

"Rốt cục xảy ra chuyện gì vậy, cô nói tỉ mỉ xem." Lúc ấy Tự Cẩm hết cả mệt. Có người đến khoét tường, nàng còn có thể ngủ được sao?

Buồn cười!

Những người rơi xuống nước lại là Bành Minh Vi, thật là quá bất ngờ. Nếu là đổi thành Lý Uẩn Tú hoặc là Tô Nhị hoặc là Vương Tịnh Uẩn, nàng

sẽ không ngạc nhiên chút nào.

Sao lại là Bành Minh Vi chứ?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 338: Bị Tính Kế

Editor : Hương Cỏ

Ở trong cung cảm giác sự tồn tại của Bành Minh Vi thật sự là quá thấp, dung mạo thanh lệ nhưng cũng không phải là tuyệt sắc, hơn nữa gia thế nàng ta cũng không xuất chúng. Do đó hình như không có chỗ nào khiến cho người khác chú ý.

Cho nên, Tự Cẩm mới có thể giật mình như vậy.

Khương cô cô còn chưa giải thích thì bên ngoài đã có tiếng bước chân dồn dập truyền đến. Tự Cẩm vừa nghe tiếng động đó cũng biết là ai. Lập tức kinh hãi vội vàng đứng dậy, còn chưa đứng lên, Tiêu Kỳ cả người ướt sũng nước vén rèm đi vào.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tự Cẩm cũng chỉ nói: "Ta tắm rửa trước đã." Nói xong bèn kêu người chuẩn bị nước.

Tự Cẩm nhìn gương mặt sa sầm của Tiêu Kỳ, vẻ mặt nghiêm túc nháy mắt với Khương cô cô để cô ta đi ra ngoài trước, tự mình lấy y phục cho Tiêu Kỳ tắm rửa. Nhắc chân đi vào phòng tắm thì đã thấy Tiêu Kỳ cởi quần áo ra. Quản Trường An đưa người mang từng thùng nước nước nóng đổ vào trong bồn tắm, hơi nóng liên bay tràn ngập trong phòng.

Tự Cẩm không nói gì, chỉ đi tới chỗ Tiêu Kỳ, giơ tay cởi dây lưng cho hắn, lại tháo tóc ra, đưa các vật dụng tắm rửa đã chuẩn bị sẵn cho hắn, rồi vừa cười vừa nói: "Có muốn thiếp giúp người chà lưng một lúc hay không?"

Nhìn Tự Cẩm tươi cười, sắc mặt khó coi Tiêu Kỳ mới dần khôi phục lại, "Không cần, nàng đừng đứng ở chỗ này, có nước trơn trượt."

Tự Cẩm nhìn Tiêu Kỳ cởi quần áo trong, nhắc chân bước vào thùng tắm, nàng quay đầu đi không nhìn cơ thể hắn, "Vậy thiếp đi ra ngoài trước." Nam nhân có dáng người mê hoặc thể kia ở trước mặt mình, nàng lại chỉ có thể xem mà không thể ăn, vẫn nên ra ngoài nhanh thôi.

Tiêu Kỳ gật gật đầu, Tự Cẩm liền đi ra.

Ngồi ở giường lớn cạnh cửa sổ, cúi đầu vừa nhìn, con trai đã dậy. Bé mở to mắt liếc sang hai bên, nhưng không làm gì nên không biết bé đang suy nghĩ gì. Có lẽ là bị động tĩnh của phụ hoàng làm thức giấc. Tự Cẩm liền bế con lên, vừa cười vừa nói: "Con dậy khi nào vậy, cũng không lên tiếng nha?"

Dục Thánh giương môi cười, rồi vịn tay mẫu phi đứng lên, ánh mắt lại nhìn về phía phòng tắm.

"Phụ hoàng đang tắm, xong sẽ tới chơi với con. Con phải ngoan ngoãn nghe lời đó." Tự Cẩm đỡ con ngồi xuống, cầm lấy đồ chơi đến chọc bé.

Bình thường Dục Thánh rất ngoan ngoãn, chỉ cần người ở một bên chơi với bé là được. Lúc mang thai bé Tự Cẩm cũng không bị hành gì, sinh ra được đứa bé này cũng rất nghe lời. Bây giờ trong bụng này là đệ đệ của bé, cũng không phải là đứa trẻ khó chịu, ít nhất trừ vài ngày Tự Cẩm bị nôn nghén thì cơ bản tất cả đều bình thường không có cảm giác gì.

Rất nhiều người lớn cảm thấy bức bối khi chơi với trẻ con là do không muốn chơi với một đứa bé không hiểu gì. Chỉ lo bận chuyện của mình cho nên mới cảm thấy nôn nóng. Sinh hoạt áp lực thời hiện đại cũng xác thực khiến người ta stress càng nhiều. Nhưng ở trong này, công việc quan trọng nhất của Tự Cẩm là chăm sóc con. Có tâm trạng bình tĩnh chơi với con lại phát giác rất nhiều niềm vui thú.

Cũng ví dụ như nàng thích nhất là mỗi tối đổi vị trí các món đồ chơi, thư tịch của con. Ngày hôm sau Dục Thánh tới tất nhiên sẽ phát hiện, liền bắt đầu thờ hồn hên xếp lại một lần nữa, chỉ riêng chuyện đó bé cũng có thể chơi tới trưa.

Bé còn chưa biết chữ, nhưng thần kỳ là bé có thể nhớ kỹ quyển sách kia được đặt ở chỗ nào. Tự Cẩm vẫn nghĩ mình cũng thông minh. Nhưng nàng thật sự không nhớ được mỗi ngày đã để vật ở đâu, ngủ một giấc thì tất cả đều ném cho Chu công hết.

Chỉ thất thần một chút, Dục Thánh đã từ trên giường leo xuống đất, lắc la lắc lư đi lại trong phòng, vòng tới vòng lui. Đang đi mà bị ngã bệt mông xuống đất thì cũng sẽ tự mình đứng lên. Trước đây lúc té ngã cũng khóc nhưng từ trước đến nay Tự Cẩm không cho người đi đỡ bé. Nàng sẽ ngồi xổm ở chỗ không xa con, giơ tay với bé, để bé tự mình đứng lên đi tới chỗ nàng, sau đó nàng mới bế con.

Bây giờ bé đã quen bị ngã thì tự mình đứng lên, cho nên sau khi té mông xuống thì Dục Thánh cũng sẽ tự mình thành thạo đứng lên một lần nữa.

Dù sao cũng sẽ không có người tới đỡ bé.

Chờ bé đi một vòng quanh phòng, khi trở lại giường muốn leo lên lại leo không được. lúc đi xuống thì rất tiện, chỉ trượt là xuống. Nhưng muốn leo lại lên một lần nữa thì không làm được. Tự Cẩm cười dí tay lên trán con, "Không phải con rất thông minh sao, tự mình biết vụng trộm trượt xuống, giờ tự mình leo lên đi?"

Dục Thánh chớp mắt nhìn mẫu phi, nhe nụ cười không răng thuần khiết.

Đều nói con mình lúc nào cũng đẹp, thật sự không sai chút nào. Tự Cẩm không chịu nổi nụ cười của con trai, đang định giơ tay bế con lên thì đột nhiên ngang trời xuất hiện một đôi tay, bế Dục Thánh giơ lên cao, làm cho bé cười ha ha.

Là Tiêu Kỳ đi ra, tóc dài sau lưng còn chưa lau khô. Tự Cẩm vội vàng lấy khăn tới, ấn hai cha con ngồi xuống, đứa bé thì thả xuống chơi, còn người lớn thì bắt hăn ngồi xuống tự mình lau tóc cho hăn, "Không lau khô tóc đã chạy ra ngoài, quay đầu gặp gió lại kêu đau đầu. Không nhớ cái gì hết."

"Nghe nàng nói chuyện với con bèn đi ra xem một chút." Lúc này tâm trạng Tiêu Kỳ đã bình phục rất nhiều, giọng nói cũng khôi phục bình thường.

Trong lòng Tự Cẩm nhẹ một hơi, ngoài miệng lại nói: "Tiểu tử này rất tinh khôn. Thừa dịp thiếp lơ đãng đã tự mình trượt xuống giường, đi dạo một vòng trở về không leo lên được cứ nhìn thiếp cười, sao mà con tinh khôn thế chứ?"

"Con trai của ta đương nhiên là thông tuệ độc nhất vô nhị rồi."

Cắt!

Rõ ràng đứa bé sẽ di truyền gien ưu tú của mẹ nhiều hơn. Nhưng người nói chuyện về gien với một lão ngoan đồng làm gì, hăn hiểu sao?

Ha ha cười một tiếng, Tự Cẩm quyết định không nói đề tài này nữa: "Đúng, cũng giống Hoàng thượng. Thiếp đã kêu phòng bếp làm đậu hũ nóng, Hoàng thượng muốn ăn một chút không?"

Tiêu Kỳ suy nghĩ một chút gật gật đầu, "Mặn nhé."

Gần đây khẩu vị của Tự Cẩm thay đổi rất lớn. May mà Nhạc Trường Tín, tuy rằng không phải là mọi thứ đều tinh thông nhưng ít nhất còn có thể miễn cưỡng ứng phó được. Ví dụ như món đậu hũ này, phải ngâm đậu từ sớm, khi nào ăn thì làm luôn. Nếu ngày hôm nay không ăn đậu hũ thì sẽ ngâm thành mầm đậu, đổi món đa dạng cũng ăn ngon miệng.

Từ lúc có phòng bếp nhỏ này, Tự Cầm lại thích đổi món đa dạng. Bình thường sẽ nảy ra ý tưởng lạ, sau đó để Nhạc Trường Tín nấu thử một lần. Nấu mười lần thì hơn phân nửa là thất bại. Nhưng Tự Cầm cũng không tức giận, Nhạc đầu bếp lại rất có lòng cầu tiến. Chủ tử muốn ăn mà làm không được, vậy là đầu bếp giỏi sao?

Phòng bếp của Di cùng hiên cả ngày hun khói nổi lửa, vội vã khí thế ngất trời, muốn ăn cái gì cũng rất thuận tiện.

Buổi sáng đã nói buổi trưa ăn đậu hũ, giờ này chắc bên kia cũng làm xong rồi.

Tự Cầm liền gọi Vân Thường vào, kêu nàng ta đi sang phòng bếp xem một chút. Quả nhiên Vân Thường liền mang cơm trở về rất nhanh, hai người hai phần, một phần ngọt, hai phần mặn.

Chuẩn bị cho Dục Thánh là một chén nhỏ cỡ bàn tay, gia vị đậu hũ đều đặt trong đĩa sứ trắng, tiểu tử cầm lấy cái muỗng tự mình ăn, vui tươi hơn hở ăn đầy miệng đậu hũ.

Tự Cầm đưa một chén cho Tiêu Kỳ, rau hẹ xanh lá, cà rốt màu đỏ, đậu phộng giã, tương vùng v.v.. Đầy đủ mọi thứ, mùi thơm trong phòng lan tràn, khiến cho người ta muốn ăn thật nhiều. Đạo này lượng cơm ăn của Tự Cầm cũng bắt đầu tăng, một ngày phải ăn bốn năm bữa, thỉnh thoảng còn ăn thêm bánh, trái. Ăn hết một chén đậu hũ, muốn ăn cũng không thể ăn nữa vì sắp tới bữa trưa. Nếu không đến lúc đó không ăn nổi.

Tới lúc đó Tiêu Kỳ mới thật sự cảm thấy trong lòng bình tĩnh lại. Trong miệng toàn là mùi thơm của đậu hũ, con trai ngồi bên cạnh thỉnh thoảng còn vụng trộm lấy muỗng múc một miếng trong chén của hắn, sau đó đút vào miệng mình. Đối diện với Tự Cầm xưa nay là người mê ăn uống, bên cạnh có một lớn một nhỏ như thế, lửa giận trong lòng coi như biến mất không còn gì nữa.

Hắn thật sự không nghĩ tới mấy kẻ kia có thể to gan như vậy, chuyện thu hoạch ba vụ một năm đã khiến triều đình dậy sóng. Hắn sai Sở nông lấy một mảnh đất thí nghiệm. Người quản lý chuyện này là Tư nông tự khanh Bành Đạt. Mà con gái Bành Đạt đúng là cung tần mới tiến cung. Cho dù là con gái Bành gia tự mình cam tâm tình nguyện hay là nàng ta bị người tính kế, cứ cứng rắn đẩy một nữ nhân tới chỗ hắn như thế, lẽ nào bởi vì trọng dụng phụ thân nàng ta thì hắn sẽ sung hạnh nàng ta sao?

Bọn họ coi hoàng đế như hắn là gì vậy?

Trong mắt mấy kẻ này, hoàng đế như hắn có phải cam chịu bọn họ bài bố hay không?

Hắn biết rõ, Ngôn Thanh có thai, trong lòng người khác nhất định sẽ không an phận. Kỳ thật trong lòng hắn vẫn có thể lý giải, nhưng dùng thủ đoạn này đến ép buộc hắn sao?

Tiêu Kỳ vừa nghĩ như thế, cơn giận trong lòng đã nguôi lại có xu thế bốc cháy.

Chẳng qua chỉ là một thí nghiệm nông vụ, chương trình cụ thể còn chưa ban ra, mấy kẻ kia đã dám nhúng tay vào hậu cung. Là nghĩ rằng nếu hắn thật thiếu một viên quan tinh thông nông tang thì không có biện pháp sao?

Tự Cẩm đang do dự có nên hỏi xem chuyện gì hay không, nhưng nhìn nét mặt Tiêu Kỳ nàng lại cảm thấy không nên hỏi thì tốt hơn. Khẳng định rõ ràng bị nữ nhân hậu cung tính kế, chuyện mất mặt như vậy, chính nàng cũng không muốn nói nữa.

Cũng không phải Tự Cẩm có lòng tin đối với mình mà nhìn vẻ mặt Tiêu Kỳ thì biết ngay. Loại chuyện như vậy lúc nào cũng làm cho người khác khó nói, nàng quyết định không chủ động hỏi.

Nhưng, nàng cũng thật sự tò mò, Tiêu Kỳ bị ám toán như thế nào nhỉ. Hơn nữa, cả người ướn nhẹp trở về Di cùng hiên, nhìn sao cũng đều cảm thấy chuyện này rất quý dị. Chuyện này phải làm cho Tiêu Kỳ tức giận cỡ nào mới có thể giữ nguyên y phục như thế mà tới đây chứ.

"Hoàng thượng, Tư nông tự khanh Bành Đại cầu kiến ở Sùng Minh Điện." Giọng Quản Trường An vang lên ngoài rèm cửa.

Trong lòng Tư Cẩm ngưng một cái, Tư nông tự khanh không phải là phụ thân Bành Minh Vi sao? Con gái vừa rơi nước, thân cha liền đến ngay, đây là... có ý gì?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 339: Ai Về Đường Cho Nàng Ta Đây?

Editor : Hương Cỏ

Trong phòng im ắng, thậm chí Tự Cẩm cảm giác mình cũng có thể nghe được tiếng thở nặng nề của Tiêu Kỳ, đây là bị chọc tức lắm rồi.

Chuyện cụ thể thế nào Tự Cẩm không biết rõ, chỉ có thể dựa vào phán đoán, đoán Tiêu Kỳ bị người tính kế. Bây giờ nhìn vẻ mặt của hắn, hắn là mình đoán không sai, nhìn hắn như thế cũng thật không thể giả vờ cái gì cũng không biết được.

Suy nghĩ một chút, Tự Cẩm liền đi tới giờ tay nắm tay Tiêu Kỳ, "Tư nông tự khanh không phải là phụ trách việc thí nghiệm cây giống sao? Giờ này ông ta đến cầu kiến, có lẽ là thật có chuyện gì gấp, hay là Hoàng thượng đi xem một chút đi?" Tiêu Kỳ từng nói qua với nàng, chuyện thí nghiệm của Tư nông tự khanh, hình như phía dưới có Sở nông chuyên quản lý việc này.

Tiêu Kỳ muốn nói mình không muốn gặp người kia với Tự Cẩm nhưng lại không muốn nhắc tới chuyện mình bị tính kế. Chỉ có thể cố nén, không muốn làm cho nàng lo lắng bèn gật đầu nói: "Ta đi xem một chút, nàng nghỉ ngơi thật tốt."

Tự Cẩm vừa cười vừa nói: "Thiếp ở chỗ này bên trong ngoài có bao nhiêu người hầu hạ, có vấn đề gì chứ, Hoàng thượng đừng lo lắng." Nói rồi bèn đứng dậy lấy áo khoác ngoài, hầu hạ hắn mặc vào, vừa làm vừa nói: "Hoàng thượng cũng đừng quá bận tâm chuyện trồng cây giống thử nghiệm. Nếu thực sự không được thì kêu cha thiếp tìm mấy khoảnh ruộng

có đất tốt làm thử. Mấy quan viên của Sở nông mặc dù hiểu được việc đồng áng, nhưng chỉ sợ phần lớn là lý luận suông, muốn nói người làm ruộng giỏi thì vẫn là người dân có kinh nghiệm nhất. Hoàng thượng cũng không cần lúc nào cũng lo lắng, việc đồng áng không phải là một hai ngày có thể thấy hiệu quả ngay. Chờ cây lớn lên cũng phải mất vài tháng chứ đừng nói chi là chuyện này."

Tự Cẩm không hề nhắc tới chuyện rơi xuống nước, mà chuyển sang đề tài thí nghiệm cây giống, xoa dịu lửa giận của Tiêu Kỳ. Mặc dù nói Bành Minh Vi gặp chuyện ở hậu cung, mặc kệ chuyện này có phải Bành Minh Vi tính kế hay là bị người tính kế hay không. Tóm lại Tiêu Kỳ không thể mang tâm trạng tức giận để đối mặt với hạ thần của mình. Tóm lại là mất khí độ quân vương.

Tiêu Kỳ cúi đầu nhìn nàng đang đeo đai lưng cho mình, nhất thời trong lòng cảm thấy ấm áp. Nhìn vẻ mặt của nàng hẳn là biết rõ xảy ra chuyện gì. Nhưng nàng không nhắc tới một chữ nào, đột nhiên hẳn cảm thấy muốn cười. Bình thường bình dấm chua vừa đựng liền đổ, lần này một chút động tĩnh cũng không có.

Tiêu Kỳ vốn còn nghĩ tới chuyện này không tiện nói, nhưng bây giờ cảm thấy, Tự Cẩm không hỏi nhất định là tin tưởng mình trong sạch.

Mặc dù từ trong sạch này hình như không đúng lắm.

"Nàng biết phải không?" Giơ tay ôm lấy Tự Cẩm, nhìn thoáng qua con trai đang vênh mông ở trên giường chơi với mấy món đồ chơi hời."Nàng tin tưởng ta vậy sao?"

"Dựa vào tính cách của người, nếu không phải chuyện xảy ra quá đột ngột, tất nhiên sẽ không đích thân xuống nước cứu người, nhất định sẽ đá Quân Trường An xuống cứu." Tự Cẩm nhẹ nhàng cười một tiếng. Tiêu Kỳ lớn lên từ nhỏ trong hậu cung, đã nhìn quen các thủ đoạn yêu ma quỷ quái,

làm vậy thật sự rất khó tính kể đến hẳn. Chỉ sợ là khi đó tình thế bức bách, nhất thời không thể nghĩ nhiều, nên mới phản ứng lớn hơn lý trí xuống nước cứu người. Sau đó suy nghĩ cẩn thận, biết mình bị người tính kế nên mới thẹn quá hoá giận, y phục cũng không thềm đổi mà trở về Di cùng hiên.

Quản Trường An đứng ngoài rèm cửa: ...

Tiêu Kỳ cảm giác bao nhiêu buồn bực torng lòng đều bình thản lại, ôm siết người nàng, "Ta đi gặp Bành Đạt đã."

"Đi đi." Tự Cẩm chỉnh lại mũ vương cho Tiêu Kỳ, cười đưa hẳn ra cửa, trước khi ra cửa nhẹ nhàng giữ tay hẳn hạ giọng nói: "Bất cứ lúc nào, lấy sai lầm của người khác trừng phạt chính mình đều là việc cực ngốc. Hoàng thượng đã làm rất tốt, con người lòng tham không đáy, có đôi khi không cần tự mình thương tổn tới mình, phải học được cách nghĩ thoáng." Bắt một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ phải nghĩ thoáng là một chuyện rất khó khăn, nhưng nàng vẫn phải khuyên răn.

Làm người vì sao không thể thoải mái chứ?

"Được." Tiêu Kỳ cũng mặc kệ có bao nhiêu người ở đây, cúi đầu hôn lên trán Tự Cẩm một cái, "Buổi tối ta trở về với nàng."

"Được, thiếp chờ người." Tự Cẩm một tay dắt con trai vừa chạy tới, một tay vẫy chào Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ cười cười nhìn hai mẹ con rồi mới xoay người sải bước rời đi.

Đợi đến khi Tiêu Kỳ đi rồi, Tự Cẩm nghiêm mặt vào nội điện, gọi Khương cô cô vào, "Biết rõ chuyện gì rồi chứ? Rốt cục xảy ra chuyện gì vậy?" Để Khương cô cô bế Dục Thánh lên, nàng hỏi.

Khương cô cô nhìn Tự Cẩm nói: "Nô tỳ đã hỏi rõ ràng, nói là hôm nay Hoàng thượng từ Thọ Khang Cung thỉnh an thái hậu nương nương trở về, đi con đường đối diện hồ nước kia. Không nghĩ tới gặp vài vị tiểu chủ trong cung đang muốn đi du thuyền. Lúc Hoàng thượng đi qua, Bành nương tử không cẩn thận đạp hụt chân nên ngã xuống. Lúc nàng ta té ngã đã túm lấy vạt áo của Hoàng thượng."

Tự Cẩm nghe vậy suy nghĩ một chút, chuyện này nghe thì có vẻ rất hợp lý, nhưng vẫn có chút không thích hợp.

"Bình thường Hoàng thượng đi thỉnh an Thái hậu trở về cũng không đi qua con đường đối diện hồ nước." Tự Cẩm hỏi Khương cô cô.

"Dạ, Hoàng thượng cũng không thích đi đường Ngự hoa viên, con đường này thường có nhiều người qua lại." Mùa đông còn đỡ, bây giờ vào xuân, thời tiết ấm áp, người đi con đường đối diện hồ ngắm cảnh rất nhiều. Hoàng thượng không thích phiền toái, nên đều tìm những con đường vắng mà đi.

"Sao Hoàng thượng lại đột nhiên đi con đường này chứ?" Tự Cẩm khẽ nói.

Khương cô cô nhìn Tự Cẩm một cái, hạ giọng nói: "Có phải là khi Hoàng thượng thỉnh an thái hậu nương nương, thái hậu nương nương nói gì đó hay không?"

Khả năng này cũng có thể, Tự Cẩm liền gật gật đầu, "Chuyện này tạm thời chưa thể tra rõ, lúc đó tần phi có những ai?"

"Phần lớn là tiểu chủ mới tiến cung, Kiều Tiểu Nghi, Vương quý nhân, Lý tài tử, Bành nương tử đều ở đây, còn có mấy vị tần phi bình thường rất ít khi ra ngoài, lúc đó người rất đông." Khương cô cô nói.

"Ấn theo lễ thường mà nói, nhìn thấy Hoàng thượng ngự giá, mấy người kia phải hành lễ vấn an. Sao vị Bành nường tử này còn muốn lên thuyền?" Tự Cẩm cảm thấy khá kỳ quái.

"Lúc đó Bành nường tử đang quay lưng về phía Hoàng thượng, do đó cũng không nhìn thấy thánh giá."

"Không đúng, nàng ta không nhìn thấy, lẽ nào người khác cũng không nhìn thấy sao? Nàng ta không nhìn thấy người khác hành lễ vấn an ư?"

"Nghe nói khi đó chính vì Bành nường tử nghe mọi người đột nhiên thỉnh an nên mới bị kinh hãi, hụt chân rơi xuống nước. Vừa rơi xuống thì cũng vừa vịn bắt được vạt áo của Hoàng thượng, cho nên làm cho Hoàng thượng cũng rơi xuống nước. sau khi kéo Bành nường tử từ dưới hồ lên, Hoàng thượng sầm mặt đi thẳng về Di cung hiên. Trong lúc đó có chuyện gì xảy ra, nô tỳ bất lực không thể thăm dò."

Mới nghe thì hình như không quá phức tạp, nhưng lại có mấy chuyện không hiểu nổi. Tự Cẩm suy nghĩ một cái, chẳng lẽ là lúc Tiêu Kỳ rơi xuống nước mới phát giác đây là một âm mưu?

Chuyện này không có khả năng vì hãn chỉ lo cứu người, cho dù là bị ép buộc rơi xuống cũng phải cứu người trước, làm sao có thời gian bận tâm cái khác. Như vậy, tốt cục là thế nào đây?

Tự Cẩm cũng nghĩ không thông, xem ra chuyện này chỉ có người trong cuộc hiểu rõ ràng nhất.

Mà người trực tiếp hành động Bành nường tử kia, trong này sắm vai nhân vật gì chứ? Nàng ta vừa rơi xuống nước thì phụ thân liền tiến cung. Vậy cũng trùng hợp quá, có liên quan gì với nhau hay không?

Tự Cẩm xoa xoa đầu, hỏi Khương cô cô: "Lúc đó trừ Bành nường tử, những người khác có cái gì khác thường không?" Gặp gỡ chuyện như vậy,

mấy người kia không thể nào không có phản ứng được.

"Khi đó Vương quý nhân và Lý tài tử đều sợ hãi, là Kiều Tiểu Nghi gọi người đến hỗ trợ. Nhưng Kiều Tiểu Nghi cũng không tiến lên, sau khi gọi người thì lui qua một bên."

Vậy cũng không giống phong cách Kiều Linh Di nữa?

Tiêu Kỳ đi con đường không thường đi, thái hậu... Kiều Linh Di... Bành nương tử... Những người này có liên quan gì chứ?

"Bành nương tử kia cô có biết chút gì không?" Tự Cẩm cũng không chú ý Bành Minh Vi, bây giờ suy nghĩ một chút còn thật không biết nàng ta là người thế nào.

Khương cô cô suy nghĩ một chút, sau đó mới nói: "Lúc Bành nương tử ở Minh Tú Cung ở chung một phòng với Kiều Tiểu Nghi. Lúc ở chung hai người có quan hệ rất tốt, Bành nương tử tính tình dịu dàng, làm việc hòa hoãn, không chỉ với Kiều Tiểu Nghi mà với người khác cũng có quan hệ không tệ. Bởi vì nàng ta nhát gan, gia thế cũng không hiển hách, dung mạo cũng không phải là xuất sắc nhất, do đó ở trong cung cũng xem như vũng vàng. Kể từ sau khi phong Nương tử, bình thường đều thu liễm, là người rất an phận."

"Một người như vậy, xảy ra chuyện này, cũng ... làm người ta kinh ngạc." Tự Cẩm bỗng nhiên cười một tiếng, nói với Khương cô cô: "Nếu có người tới gặp ta, cứ nói ta không gặp người."

Khương cô cô cũng sợ, bởi vì từ khi chủ tử đóng cửa từ chối tiếp khách dường như tới nay, trong hậu cung cũng có rất ít người tới thăm hỏi. Tất cả mọi người đều hiểu được, đây là Di cùng hiên không muốn gặp người.

Khương cô cô còn chưa hồi phục tinh thần, Vân Thường đã vén rèm đi vào, khom thân hành lễ, nhìn Tự Cẩm nói: "Nương nương, Bành nương tử

cầu kiến, nói là dù thế nào cũng mong chủ tử cho gặp mặt."

Khương cô cô: ...

Tự Cẩm hơi cúi mặt, không nói gì.

Khương cô cô liền nói: "Nô tỳ đi đuổi nàng ta."

Khương cô cô vén màn ra ngoài. Vân Thường kinh ngạc nhìn cô ta một cái, sau đó nhìn về phía Tự Cẩm, "Nương nương..."

Tự Cẩm khoát khoát tay, nói với Vân Thường: "Người đưa Đại hoàng tử ra sân chơi một chút. Chuyện Bành nương tử người cũng nghe rồi, chuyện này Di cùng hiên không nhúng tay."

Ai biết là người nào đứng sau màn điều khiển, Tự Cẩm cũng không muốn bị người ta coi như đá kê chân. Hơn nữa, nàng cũng không biết Bành Minh Vi này. Bình thường cũng không có lui tới, lúc này lẽ ra nàng ta phải đi cầu Hoàng hậu nương nương mà không phải đến thỉnh cầu mình. Rõ ràng là đi nhầm đường.

Ai vẽ đường cho nàng ta đây?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 340: Quý Phi Giá Lâm

Editor : Hương Cỏ

Cho tới bây giờ Tự Cẩm không phải là một thánh mẫu. Hơn nữa chuyện này hậu cung dính líu quá nhiều, nếu không cẩn thận sẽ vô tình cuốn mình vào. Bất luận lúc nào cũng phải đề phòng người khác, nàng cũng thật sự không làm được.

Vân Thường dẫn Dục Thánh ra sân chơi, Khương cô cô tự mình đi đuổi Bành nương tử, Tự Cẩm một mình ngồi trong phòng, nhìn con trai chạy lăm chằm trong sân qua cửa sổ. Vẻ mặt căng thẳng khẩn trương dần dần hòa hoãn xuống. Nói nàng lãnh khốc vô tình cũng được, nói nàng tư lợi cũng tốt, nàng không muốn dính dáng đến bất cứ nguy hiểm nào ở trong hậu cung này.

Nàng cũng không đủ khả năng lực trợ giúp người khác, chỉ có thể bảo đảm an toàn của chính mình và con trai.

Chuyện thử nghiệm giống cây nông nghiệp mới là do Tiêu Kỳ mới định ra, thậm chí còn chưa bắt đầu tiến hành mà hậu cung đã xảy ra chuyện. Hơn nữa, một năm thu ba vụ là vấn đề do phụ thân nàng trình tấu trên triều đình. Vậy những chuyện này phát sinh có phải nhằm vào cha nàng hay không?

Mặc dù đi tới triều đại này đã vài năm, còn chưa trực tiếp gặp người cha kia. Nhưng những việc cả nhà bọn họ làm cho nàng vẫn khiến nàng rất cảm kích. Có thể bảo vệ con gái như thế, không để liên lụy nàng, nhà mẹ đẻ như

vậy nàng đương nhiên cũng là muốn tận tâm tận lực bảo vệ giúp nguyên chủ.

Lúc Tiêu Kỳ trở lại, Tự Cẩm đã dỗ con trai ngủ say. Nàng kể chuyện cổ cho con nghe, Dục Thánh không đợi được phụ hoàng mặc dù hơi thất vọng, nhưng được mẫu phi kể cho nghe hai câu chuyện xưa cũng rất thỏa mãn. Nàng mới từ thiên điện trở về, lại vừa vắn gặp gỡ Tiêu Kỳ cũng về.

Dắt tay Tự Cẩm đi vào trong nhà, vừa đi vừa nói chuyện: "Vốn muốn ăn tối với nàng, kết quả có chuyện lại không về được. Dục Thánh đâu, ngủ rồi à?"

Tự Cẩm gật gật đầu, "Cứ nhắc người mãi. Sau đó thiếp kể cho con nghe hai câu chuyện xưa, lúc ấy mới chịu đi ngủ."

Tiêu Kỳ nghe vậy liền dừng chân một chút, nhìn sang phòng con trai thờ dãi: "Vội quá nên không quan tâm được con, chắc tiểu tử không vui rồi."

Tiêu Kỳ có thể làm được vậy đã rất tốt, Tự Cẩm liền nói: "Bình thường người đã phải dành thời gian chơi với con, bé đều biết mà, đừng lo lắng." Cho dù đứa bé còn nhỏ nhưng cũng sẽ biết ai tốt với mình, ai không tốt với mình.

Nghĩ đến con mình, không khỏi lại nghĩ tới công chúa Ngọc Trân. Trong lòng Tự Cẩm khá phức tạp. Đứng trên lập trường của nàng, nói thật, nàng tuyệt đối không thấy quý phi đáng thương, nhưng lại cảm thấy thông cảm với đứa bé kia. Quý phi một lòng vì gia tộc suy nghĩ, ba phen bốn bận đối nghịch với Tiêu Kỳ, đứa bé bị kẹp ở giữa hai người tình cảnh sẽ chẳng có gì tốt đẹp.

Nữ nhân thời cổ đại, kỳ thật rất khó thoát ly quan hệ với gia tộc. Sinh tồn vinh quang của các nàng đều cùng cùng một nhịp thở với gia tộc. Ngay cả chính nàng kỳ thật cũng có mối quan hệ rất mật thiết với gia đình. Nếu không phải phụ thân và huynh trưởng có bản lĩnh lập được công lao, chưa

chắc nàng đứng ở trong cung đã được mạnh mẽ vững vàng như vậy. Hoàng hậu nương nương cũng sẽ không khách khí như bây giờ đối với nàng.

Điều khác nhau cơ bản là người nhà nguyên chủ chỉ một lòng hy vọng con gái mình có thể an ổn sống trong cung, chưa từng yêu cầu nàng làm bất cứ điều gì. Nhưng mấy người Quý phi thì khác, các nàng bị gia tộc đưa vào cung để kiếm tìm ích lợi cho gia tộc.

Tự Cẩm cũng không có quá nhiều sự đồng tình thương hại với công chúa Ngọc Trân, nàng và mẫu phi của bé là quan hệ đối địch, cùng tranh đấu tình cảm. Nếu mẫu phi bé được sủng ái thì nàng sẽ thất sủng, sẽ bị đạp dưới lòng bàn chân người kia.

Trên đời này, ở trong hậu cung này, ai đáng thương ai chứ?

Cũng giống như chuyện hôm nay, chuyện thử nghiệm vừa mới nêu ra thì Bành nương tử rơi xuống nước. Nàng sẽ rất khó xác định chuyện này có nhằm vào nàng hay không, nhằm vào người nhà nàng hay không.

Lấy y phục cho Tiêu Kỳ thay, nàng sai người mang thức ăn khuya lên. Hai người dựa vào bàn ngồi đối diện nhau. Mỗi người một chén óc trâu hầm, bánh cuốn, bánh phở dung, còn có mì vằn thắn, mấy đĩa thức ăn, cơm nóng. Mùi cơm thơm xông lên mũi làm cho bụng dạ cồn cào.

Tự Cẩm ăn hết chén óc trâu hầm, lại ăn thêm chút mì vằn thắn, rồi thêm bánh cuốn, lúc ấy mới cảm thấy no say. Nàng ăn ngon lành, cả Tiêu Kỳ cũng đi theo ăn không ít, cả bàn thức ăn bị hai người ăn gần hết.

Sai người thu dọn xuống, lúc ấy tâm trạng Tiêu Kỳ mới thoải mái hơn một chút, nhìn Tự Cẩm nói: "Chờ nàng sinh con xong, ta cứ theo nàng ăn thế này chắc cũng béo tròn lên mất."

"Nam nhân quá gầy không đẹp, béo một chút mới có uy nghi." Tự Cẩm cười nói. Bây giờ Tiêu Kỳ vẫn khá gầy. Mặc dù đụng chạm thì cảm giác

vẫn tốt nhưng hãn quá bận rộn công vụ, nếu không có sức khỏe tốt thì không ổn. Cho nên thường lúc hai người ăn cơm với nhau, nàng luôn cố gắng cung cấp đủ chất dinh dưỡng cho hãn, còn luôn giám sát hãn ăn đủ bữa, ăn no bụng, vậy mà cũng chẳng thấy hãn mập lên bao nhiêu.

Gọi người vào súc miệng rửa tay, hai người nắm tay đi vào phòng ngủ. Sau khi nằm xuống, Tự Cẩm mới lên tiếng: "Lúc xế chiều Bành nương tử đến cầu kiến thiếp, thiếp cũng không gặp nàng ta."

Tiêu Kỳ "Ừ" một tiếng, nghiêng đầu nhìn Tự Cẩm, "Vì sao không gặp?" Không giống tính nàng. Theo lý thuyết dù sao cũng nên gặp, cho dù là vì hiếu kỳ cũng được.

Tự Cẩm nhìn thẳng vào mắt Tiêu Kỳ, "Thiếp không muốn lúc này tự gây thêm phiền toái."

Tiêu Kỳ nắm tay nàng căng thẳng, "Nàng đoán được điều gì?"

Tự Cẩm xoay tư thế thoải mái, áp người vào lòng hãn, "Thiếp không biết rõ rốt cục đã xảy ra chuyện gì nên đã sai Khương cô cô đi hỏi thăm tình hình lúc đó. Nhưng vẫn không thể hỏi được rõ ràng. Tuy nhiên trong lòng thiếp có trực giác, luôn cảm thấy chuyện này có liên quan đến việc cha thiếp đề xuất một năm thu ba vụ. Nếu không sao lại trùng hợp như thế, chuyện trước chuyện sau xảy ra cách nhau chẳng bao lâu. Giờ trong bụng thiếp có long thai, lá gan cũng nhỏ rất nhiều, thật sự là không muốn chọc họa, cho nên thiếp không gặp nàng ta."

Tiêu Kỳ nghe Tự Cẩm nói, liền gật gật đầu, "Không dính vào chuyện này là đúng. Bây giờ nàng chỉ cần dưỡng thai cho tốt, chăm sóc Dục Thánh khỏe mạnh là được. Chuyện khác nàng đừng quan tâm tới."

Nghe Tiêu Kỳ nói vậy Tự Cẩm liền cười, "Thiếp cũng nghĩ như vậy. Thiếp chỉ là một nữ nhân trong hậu cung, việc gì phải dính dáng vào việc triều chính. Không phải là người xưa nói, không có chức tước thì không

mưu đồ sao. Thiếp không làm quan ở trong triều, dựa vào cái gì bọn họ tính kế lại lôi kéo thiếp vào. Thiếp không thèm để ý tới bọn họ."

Nghe mấy lời có vẻ giận dữ này, trong lòng Tiêu Kỳ thoải mái hơn. Hẳn ghét nhất triều chính và hậu cung có liên lụy với nhau. Nhớ tới chuyện lần này, thật đúng là có liên quan đến người nhà nàng, tay khẽ sờ trán nàng nói: "Nàng nghĩ vậy rất đúng, chuyện lần này... Nàng đã đoán đúng vài phần. Nhưng không cần lo lắng, có ta đây."

Quả nhiên!

Trong lòng Tự Cẩm nhẹ một hơi, bắt tay Tiêu Kỳ đùa giỡn, nhìn hắn nói: "Năm nay sẽ không yên bình, chuyện này là chuyện tốt đối với Đại Vực, rốt cục bọn họ gây rối để làm gì chứ?"

"Đương nhiên là chuyện này sẽ khống chế quyền lực. Nàng nên biết nếu quả thật có thể một năm thu ba vụ, nếu tính lợi ích thì có thể kiếm không biết bao nhiêu bạc."

Tự Cẩm cũng không phải rất hiểu, đối với khuyết điểm của mình nàng quả quyết không nhắc tới, chỉ nói: "Cho dù là bọn họ tranh nhau vỡ đầu, chuyện này cũng phải do triều đình nắm giữ trong tay, người khác cũng không cần nghĩ!"

"Đây là đương nhiên. Ta đã hạ chỉ cho phụ thân nàng tìm một phần đất ruộng màu mỡ trong Tuyệt Hộ Quận tiến hành thử nghiệm." Trong lòng Tiêu Kỳ cười lạnh một tiếng, nếu Sở nông đã không đáng tin cậy, người nhà tự mình đánh nhau, vậy thì hắn sẽ không để ý bọn họ, trực tiếp dặn dò Tô Hưng Vũ là được.

Tự Cẩm rùng mình, nhìn vẻ mặt Tiêu Kỳ khẽ ngăn người, "Làm vậy có được không?"

"Bây giờ Trẫm không cần thương nghị với bọn họ."

Tự Cầm chau chau mày, xem ra Tiêu Kỳ thật sự bị chuyện này làm tức giận. Nếu không cũng sẽ không quyết định như thế. Hoàng đế phải có kiêu ngạo bá đạo của chính mình, nàng bày tỏ toàn lực ủng hộ, vừa cười vừa nói: "Đợi đến khi thành công thì những người kia sẽ phải câm miệng, không thành công cũng không sao. Không phải đời người chính là không ngừng học hỏi sao?"

"Đúng vậy, phải không ngừng đi tới mới có thể đi trước mấy kẻ kia."

Bọn họ hai lời nhưng cùng một ý sao? Tự Cầm cảm thấy hình như không phải, nhưng cũng không thể nói ra điểm không đúng được.

Được rồi, không nghĩ nữa, nghiêng đầu nhìn Tiêu Kỳ, "Vậy chuyện của Bành nương tử Hoàng thượng định làm như thế nào?" Chuyện này cuối cùng cũng phải có câu trả lời thỏa đáng.

Tiêu Kỳ cười lạnh một tiếng, vỗ vỗ tay Tự Cầm, "Ngủ đi, đừng nghĩ những thứ bát nháo đó nữa." Đây là chuyện bát nháo sao?

Những người thật sự mệt mỏi, Tự Cầm cũng không truy vấn nữa, đôi mắt khép lại, gặp Chu công thôi.

Tiêu Kỳ thấy Tự Cầm rất nhanh tiến vào mộng đẹp, thật sự cảm thấy hâm mộ. Chỉ có người tâm tư đơn giản mới có thể nhanh chóng chìm vào giấc ngủ như vậy ư?

Còn hẵn lại không hề buồn ngủ.

Ngày hôm sau Tiêu Kỳ đi vào triều từ sớm. Lúc Tự Cầm dậy thì con trai cũng đã thức, đi mấy vòng trong sân từ sáng sớm. Nhanh chóng rời khỏi giường, Tự Cầm rửa mặt thay quần áo thu dọn thỏa đáng rồi mới vén rèm đi ra ngoài.

Vân Thường cười dẫn Đại hoàng tử tới, Tự Cầm dắt tay của con trai, "Sao lại dậy sớm thế."

"Mẫu phi kém!"

Tự Cầm: ...

Tiểu hài tử xấu xa dám chê cười nàng!

Hai mẹ con cười nháo lên, trong sân tiếng cười vờn quanh.

Cách một bức tường, quý phi đứng ở trước cửa, mày khẽ cau, chỉ cảm thấy tiếng cười này thật sự hết sức chói tai.

Hoa cô cô nhìn quý phi một cái, hạ giọng nói: "Nương nương, nô tỳ đi gõ cửa."

Quý phi nhẹ gật đầu, khẽ khàng nói, "Đi đi."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 341: Đường Lui

Editor : Hương Cỏ

Khương cô cô bước nhanh tới, nhìn Tự Cẩm nói: "Nương nương, quý phi nương nương đến."

Tự Cẩm sững sờ, ánh mắt trời xuyên qua ngọn cây rơi trên mặt nàng, không khỏi nheo mắt lại nhìn Khương cô cô hỏi: "Quý phi nương nương?"

"Dạ." Khương cô cô lập tức trả lời.

Đây là lần đầu tiên Tự Cẩm thấy Quý phi đến làm khách bên Di cùng hiên của nàng, gần người liền nói: "Mau mời." Người khác có thể không gặp, nhưng Quý phi lại không tiện từ chối.

Dục Thánh chạy đuổi theo bóng mình, chơi rất khoan khoái. Tự Cẩm nhìn bé một cái rồi kêu Vân Thường tới đưa Đại hoàng tử đi, dặn dò nàng ta chú ý săn sóc Đại hoàng tử. Dù sao Quý phi sẽ không thích nhìn con trai nàng chạy qua lại trước mặt nàng ta. Dẫn bé đi chỗ khác thì tốt hơn.

Bên này mới dẫn người đi thì Quý phi cũng chậm rãi đi đến. Người mặc cung trang màu xanh biếc, hoa văn thêu khắp nơi, xa hoa đại khí. Tóc chải búi tiên, trâm phượng vàng cài nghiêng, mỗi bước đi lại lóe lên ánh sáng, dáng vẻ phong lưu nhàn nhã.

Nữ nhân thế gia được dạy dỗ từ trong xương cốt, nhìn thế nào thì so với kẻ giả mạo Tự Cẩm cũng quý khí bức người hơn.

"Thần thiệp tham kiến quý phi nương nương." Tự Cẩm hơi quỳ gối hành lễ, vừa cười vừa nói.

"Hi Phi muội muội mau mau đứng lên. Bây giờ cô là người có thai, không cần đa lễ." Quý phi giơ tay đỡ Tự Cẩm dậy, hiền hòa cười một tiếng với nàng.

Tự Cẩm đứng dậy, "Đa tạ nương nương."

Hai người cùng đứng, cùng nở nụ cười nhẹ trên mặt. Giây phút đó Tự Cẩm cảm thấy thà chết còn hơn. Nàng cảm thấy tốt nhất nàng và Quý phi nên giữ một khoảng cách an toàn. Bình thường mọi người nước sông không phạm nước giếng là tốt lắm rồi. Cho dù là muốn so chiêu thì cũng phải đánh trâu từ xa, không cần thiết phải đối mặt chém giết như thế này.

Nhưng Quý phi tới cửa, nàng cũng chỉ có thể kiên trì giao đấu với nàng ta.

Cùng lúc đó, quý phi đã âm thầm quan sát Di cùng hiền sau khi mở rộng cung. Nàng ta đã thấy Di cùng hiền khác hẳn so với trong trí nhớ, tất cả kết cấu đều thay đổi. Hơn nữa sau khi mở rộng, toàn bộ Di cùng hiền rộng lớn hẳn lên, hiển lộ quý khí.

"Bản cung cũng đã lâu không tới Di cùng hiền, giờ mở rộng cung xong thì khác rất nhiều so với trước kia." Quý phi vừa cười vừa nói.

Tự Cẩm dẫn Quý phi đi sang phòng khách, vừa đi vừa nói chuyện: "Thêm đứa bé, người hầu hạ cũng nhiều lên. Vốn Di cùng hiền cũng không phải lớn gì, ở cũng tù túng. Quý phi nương nương có công chúa Ngọc Trân, hẳn là biết rõ."

Cái này thì Quý phi có thể lý giải. Đừng thấy chỉ thêm một đứa trẻ, riêng người hầu đi theo bé cũng không ít, muốn an trí tất cả cũng phải cần một chỗ rộng rãi.

Hai người đi tới phòng khách, Tự Cẩm kêu người dâng trà lên, cười nhìn Quý phi. Không biết rõ nàng ta tới đây rốt cục là vì việc gì, chẳng lẽ là bởi vì chuyện Bành nường tử? Nhưng nếu vì cái này, quý phi cũng sẽ không tự mình đến cửa.

"Hôm nay Bản cung đến là có chuyện muốn nói với cô. Ta cũng biết cô đang mang thai, thân thể nặng nề. Bản cung cũng sẽ không làm mất nhiều thời gian của cô đâu."

"Nường nường thật sự là thích nói giỡn, người tới Di cùng hiền là vinh hạnh của thần thiếp."

Trà xanh thượng hạng, hương trà lượn lờ, ánh sáng mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, một phòng ánh nắng chập chờn. Hạt bụi xoay tròn nhảy múa trong ánh nắng. Tự Cẩm ngồi ở ghế bành, sau lưng kê một gối mềm nho nhỏ, nhìn Quý phi hơi cúi đầu nâng chung trà lên nhấp một ngụm trà. Tư thái tươi đẹp, đoan trang hào phóng, đúng như một bức tranh hoàn mỹ làm người ta không thể dời mắt.

"Chắc cô cũng biết chuyện của Bành nường tử."

Tự Cẩm khẽ nhướn mày, cũng không có ý che giấu chút nào, nhìn Quý phi nói: "Vâng, hôm qua thiếp biết rồi, sau khi nghe nói thật sự là kinh hãi. May mà Bành nường tử không có gì đáng ngại, cũng may mắn đúng lúc Hoàng thượng đi qua chỗ đó cứu mạng nàng ta."

Nghe Hi Phi nói, quý phi khẽ nhếch môi, hay cho chữ "May mắn".

"Đối với chuyện này Hi Phi có ý kiến gì không?" Quý phi đặt chén trà xuống hỏi Tự Cẩm.

Nhìn thẳng ánh mắt Quý phi, Tự Cẩm chỉ thấy sự trấn định, thông dong, trong lòng không đoán được Quý phi muốn làm cái gì, chỉ có thể vừa cười vừa nói: "Trong cung đã có Thái hậu nường nường và Hoàng hậu nường

nương, bây giờ thiếp chỉ muốn dưỡng thai khỏe mạnh, chuyện khác thiếp không quan tâm."

Thật sự là người thông minh, trong lòng Quý phi thở dài.

"Hi Phi, cô là người thông minh. Trước kia Bản cung nhìn lầm cô, chỉ nghĩ cô là người nhát gan không có chủ kiến. Nhưng vài năm qua, Bản cung biết rõ kỳ thật cô không phải là người như thế." Quý phi ôn nhu nói, "Nữ nhân chúng ta từ khi tiến cung, sinh mệnh này đã không còn là của mình, trôi nổi dập dờn, thân bất do kỷ, cũng khiến cho chúng ta phải vì mình mà tính toán, cô nói đúng không?"

Đây là ý gì?

Tự Cẩm sững sờ nhìn quý phi, "Thần thiếp ngu dốt, không biết rõ ý của Quý phi nương nương."

"Cần gì làm như không hiểu chứ?" Quý phi cười nhẹ, "Chuyện của Bành nương tử chẳng qua chỉ là một gợn sóng trong hậu cung này mà thôi. Ngày hôm nay là cô ta, mai này có thể là người khác, mọi việc cứ như thế tăng tầng lớp lớp diễn ra."

Tự Cẩm lặng yên không nói gì chỉ nghe Quý phi nói.

"Bây giờ cô đang ở thời gian vinh quang tột đỉnh. Nhưng thời gian trôi qua, cô cũng phải già đi. Cô cũng thấy, các cung phi mới tươi đẹp như hoa tiến cung. Tới lúc đó, Bản cung cũng thế, cô cũng vậy, đã sớm trở thành mây khói trong hậu cung này. Chờ khi con trai cô lớn lên lại cũng sẽ có những đứa trẻ mới được sinh ra, cô lấy gì trái đường cho nó? Trong cung này sẽ có rất nhiều trẻ con, con của chúng ta cũng chỉ là một trong số đó mà thôi."

Không thể không nói, những lời của quý phi đã đụng chạm đến trái tim người khác. Không có ai xinh đẹp như hoa cả đời, chờ người già nua, xấu

xí, trong mắt hoàng đế sẽ chỉ có những nữ nhân xinh đẹp trẻ trung. Các nàng sẽ đi đâu về đâu? Các nàng sinh hạ con cái thì sao chứ? Ai bảo đảm ích lợi cho các nàng?

Gia tộc!

Chỉ có gia tộc!

Cho nên rốt cục Quý phi đến khuyên nàng làm gì đây?

Thấy Tự Cẩm vẫn trầm mặc không nói như trước, quý phi cũng không nóng nảy, nhìn qua cửa sổ nhìn mấy người hầu trong sân, "Nhân sinh cả đời, dựa vào người khác vĩnh viễn không bằng dựa vào chính mình. Hi Phi, cô nói đúng không?"

"Lời nói của Nương nương quá thâm ảo, thần thiếp tài hèn sức mọn khó hiểu nổi." Tự Cẩm nhẹ nói, "Thiếp không biết rõ sẽ dựa vào người khác như thế nào, thiếp chỉ biết dụng tâm mà sống thì cả đời này đều sẽ không hối hận. Nếu chưa tranh thủ qua, đến một lúc nào đó khó tránh khỏi cảm giác tiếc nuối."

Quý phi nhìn Tự Cẩm như nhìn một kẻ ngốc, sau đó nhếch môi cười nói thẳng: "Hi Phi, trừ chính bản thân cô thì không có ai thật lòng lo lắng cho cô đâu. Ở thời điểm thích hợp, cô cần phải dành một con đường lui cho chính mình."

Cho nên, này con đường lui này chính là cùng hội cùng thuyền với cô sao?

Tự Cẩm nhẹ nhàng gật đầu, "Thần thiếp cảm tạ lòng tốt của Quý phi nương nương, nhưng ... Thiếp chỉ muốn có cuộc sống thật bình yên. Cho dù thật sự có một ngày như nương nương nói, thiếp cũng cam chịu vậy. Mẹ con thiếp sẽ từ bỏ hết thảy, không có suy nghĩ không an phận, chỉ muốn yên tĩnh, bình an là đủ."

"Chuyện của Bành nường tử có lẽ mới chỉ là bắt đầu, Hi Phi cũng không sợ sao?"

"Sợ có thể tránh không?"

"Nhưng nếu có thể lựa chọn thì không phải tốt hơn sao?"

Gia tộc, người thân, con cái, nam nhân, bị kẹt ở giữa đám người này, dù sao cũng phải chọn con đường tốt nhất cho mình.

"Đa tạ nường nường chỉ điểm." Tự Cầm lại cố tình không chịu hiểu nói.

Quý phi nghiêm túc nhìn chăm chăm Tự Cầm, nghiêng răng nói từng câu từng chữ: "Cuộc đời này Bản cung có lẽ cũng chỉ có một mình công chúa Ngọc Trân, nó chỉ là một công chúa. Tương lai của nó đều phụ thuộc vào quân chủ tương lai. Cho nên ta hy vọng con gái của ta thật tốt, ai đối tốt với nó ta sẽ đối tốt với người đó."

Tự Cầm trầm mặc, quý phi nói thẳng như vậy thật sự làm cho nàng rất giật mình, "Quý phi nường nường, bọn trẻ còn nhỏ. Không phải chúng nó sẽ lớn lên theo cách của chúng ta. Mọi việc thuận theo tự nhiên, cưỡng cầu chưa hẳn hữu dụng."

"Xem ra Hi Phi đã quyết định rồi."

"Đa tạ nường nường nâng đỡ, chỉ tiếc thiếp không có quyết tâm như nường nường mong đợi, khiến người thất vọng rồi."

Trong phòng khách dần dần an tĩnh lại, mặt trời dần dần lên cao, rọi ánh nắng lên người mang theo sự ấm áp.

"Không có người nào có thể mãi mãi thuận buồm xuôi gió, Hi Phi tự giải quyết cho tốt."

"Cung tiễn nường nường."

Tự Cầm tự mình tiễn Quý phi ra ngoài, nhìn theo bóng lưng nàng ta dần dần rời đi, mơ hồ, vòng quanh, rồi không thấy nữa. Đứng dưới ánh mặt trời, nàng lại cảm thấy bàn tay đầy mồ hôi lạnh lẽo.

Nhẹ thở ra một hơi, Tự Cầm không biết rõ vì sao Quý phi phải đến thuyết phục nàng. Nhưng bây giờ liên minh không thành, nàng cũng không biết Quý phi sẽ làm ra chuyện gì nữa.

"Nương nương." Khương cô cô hơi lo lắng nhìn gương mặt hơi xanh của Tự Cầm, "Nô tỳ đưa người đi nghỉ ngơi một chút."

Tự Cầm lắc lắc đầu, ngồi xuống ghế mây ở trong sân, nói với Khương cô cô: "Quý phi muốn làm gì đây?"

"Nô tỳ cũng đoán không ra, nhưng nghe lời của quý phi nương nương thì hình như đã biết chân tướng chuyện Bành nương tử rơi xuống nước." Khương cô cô khẽ nói.

Tự Cầm gật gật đầu, nàng cũng nghĩ vậy. Nhưng nàng nghĩ không ra, vì sao lúc này quý phi lại tới thuyết phục nàng?

Cho tới bây giờ bọn họ rõ ràng không phải là cùng một hội.

"Người nói, quý phi tới tìm ta nói như thế rốt cục là có ý gì?"

"Có lẽ quý phi muốn lôi kéo nương nương."

Tự Cầm trầm mặc không nói, vô ý thức sờ sờ bụng, vẻ mặt nghiêm túc lên, "Hôm qua sau khi trở về Bành nương tử có động tĩnh gì không?"

"Cũng không thấy, người tới thăm nàng ta cũng không ít. Hoàng hậu nương nương và quý phi nương nương đều đưa thuốc an thần sang. Bên Thái hậu nương nương cũng không có động tĩnh gì, ngược lại Kiều Tiểu Nghi đi thăm Bành nương tử một lúc. Nàng ta ở bên đó khoảng một canh

giờ mới rời đi, giữa lúc đó thì cũng không có người khác." Khương cô cô hạ giọng trả lời.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 185

Editor : Hương Cỏ

Trong Di cùng hiên Tự Cẩm lâm vào trầm mặc, suy nghĩ kỹ một hồi mới nói: "Người đi Phượng Hoàn Cung một chuyến, hỏi Hoàng hậu nương nương... Thôi." Tự Cẩm lại phát phát tay, "Người đi xuống đi, ta nghỉ ngơi một lát."

"Dạ." Khương cô cô hơi lo lắng nhìn chủ tử một cái, nhưng vẫn khom người lui xuống.

Tự Cẩm nằm nghiêng trên giường, trong đầu đều là gương mặt của quý phi. Lần này nàng ta đến có dụng ý lôi kéo nàng. Quý phi không phải là người làm việc tùy tiện. Dù sao ân oán giữa hai người thật sự là quá sâu, rất khó mà giảng hòa trong phút chốc.

Như vậy, người có thể làm cho Quý phi hành động như vậy, cũng chỉ có thể là Tào Quốc công phủ. Cho nên, Tự Cẩm nghĩ không ra, không lẽ Tào Quốc công phủ gặp phải chuyện gì khó khăn sao?

Vốn Tự Cẩm cũng muốn thông báo với Hoàng hậu chuyện Quý phi đến. Nhưng nếu như nàng nói với hoàng hậu chuyện này, có khi nào hoàng hậu truyền tin cho Vệ quốc công, đến lúc đó không biết bên ngoài lại phát sinh chuyện gì nữa. Bây giờ vì Tự Cẩm cũng không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, do đó không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Từ khi Tiêu Kỳ đăng cơ tới nay, dần dần giảm trừ quyền lực trong tay thế gia. Năm nay vừa bắt đầu khoa cử, mặc dù kết quả chọn chủ khảo là do hai

phe thỏa hiệp nhưng nghiêm túc mà nói chính là thất bại của thế gia. Dù sao trước đây bọn họ nắm giữ phần lớn những vị trí này. Bây giờ mặc dù nói là phe trung lập, nhưng được cái là quan chủ khảo cũng không phải là người thân cận với thế gia.

Mà hoàng đế kế vị quyền lực bao trùm thiên hạ, bản thân lên ngôi là chính thống, được lòng thiên hạ, danh chính ngôn thuận. Chỉ cần chuyên cần thực thi đức chính, rộng đường ngôn luận, thân cận hiền thần, thiên hạ này chỉ có thể càng ngày càng hưng thịnh. Đừng nói là bây giờ kho riêng của Tiêu Kỳ càng thêm sung túc mỗi năm. Đến khi đủ quyền thế trong tay, muốn làm gì cũng không bị đám người Hộ bộ quản chế nữa.

Cuộc sống luôn có quy tắc nhất định, nhưng làm người có thể thoát khỏi các quy tắc chế định thì tương lai sẽ có một thế giới mới chờ đón.

Mà bây giờ việc Tiêu Kỳ làm chính là cố gắng thoát ra khỏi những trói buộc đó.

Tự Cầm không tham gia triều chính không thảo luận chính sự, đây là điều cơ bản nhất nàng luôn giữ để có thể bảo vệ mình và con trai. Điều nàng có thể làm chính là trong phạm vi khả năng nhắc nhở chỉ điểm cho Tiêu Kỳ chút kinh nghiệm của tiền nhân. Chỉ vậy cũng đủ rồi.

Cho nên không nắm rõ ràng tình thế bên ngoài, Tự Cầm không dám hành động thiếu suy nghĩ. Cho dù là Hoàng hậu hay là Quý phi, phía sau các nàng đều có một gia tộc đang chờ sẵn. Mấy chữ “thân bất do kỷ” này là điều nàng nhận thức sâu sắc nhất trong cung mấy năm qua.

Cho nên, sau khi cân nhắc vẫn lựa chọn im lặng không nói.

Chỉ riêng việc Quý phi tới lôi kéo nàng ... Nàng và nhà nàng cũng vậy, từng là thứ mà Quý phi và gia tộc nàng ta không để vào mắt. Mà bây giờ nàng ta có thể chủ động tới lôi kéo mình, chỉ bằng việc này, Tự Cầm có thể

đoán được bây giờ ở bên ngoài, e là địa vị của cha và huynh trưởng mình đã khác rất nhiều.

Bọn họ có phân lượng, chính mình cũng có sức mạnh theo.

Buổi trưa lúc Tiêu Kỳ trở lại, Tự Cẩm đang chỉ đạo người chuẩn bị bữa trưa, nhìn thấy hắn vào vội vàng nghênh đón, vừa cười vừa nói: "Quản Trường An càng ngày càng lười, giờ ngay cả tiếng báo cũng không chịu nói."

"Ta không cho hắn ta báo đấy." Tiêu Kỳ cười cầm tay Tự Cẩm, "Sao trong phòng lộn xộn thế, đang vội làm gì à?"

"Tư Y phục đến lấy số đo, muốn may y phục mùa hè. Họ mang một đồng nguyên liệu tới, lại mấy mẫu mới cho thiếp xem. Cả một đồng như thế bày ra mà không lộn xộn sao?" Tự Cẩm vội vàng nói, nháy mắt cho Khương cô cô mau chóng dọn dẹp, tự mình kéo Tiêu Kỳ đi thăm con trai, còn kêu Vân Thường đưa thực đơn ăn trưa sang cho Nhạc Trường Tín.

Bận rộn một hồi, Tiêu Kỳ nhìn thấy cười không ngừng, "Đúng là còn bận rộn hơn so với ta."

"Vậy thì không dám, mấy chuyện của thiếp đều là chuyện nhỏ bé của nữ nhân, làm sao so được với Hoàng thượng. Người bận, là chuyện đại sự của muôn dân thiên hạ." Tự Cẩm cũng nói cười, "Dân chúng có câu rất hay, trên đời chỉ có bảy thứ, củi gạo dầu muối tương dấm trà, không phải là chuyện lớn, nhưng chuyện nhỏ vụn vặt như vậy cũng rất quan trọng."

Hai người vừa đi vừa nói đã đến thiên điện, Dục Thánh đang ngồi trên giường chơi "Xếp gỗ". Đây là đồ Tự Cẩm vẽ ra, sai Nội Đình Phủ làm. Ý tưởng rất tốt đẹp, mỗi thanh gỗ chỉ cần nhỏ bằng miệng ly rượu thôi. Kết quả Nội Đình Phủ đưa tới đều là lớn cỡ bàn tay. Bây giờ con trai ngồi xếp gỗ cũng phải có người bên cạnh xem chừng, để tránh gỗ rơi vào người bé.

Vì chuyện này mà Tiêu Kỳ cười nàng mấy ngày. Tự Cẩm đã từng không hiểu hỏi: "Thiếp ghi rất cụ thể kích thước ở trên, sao lại làm ra to thế này?" Mặc dù rất tinh mỹ, rất đẹp mắt, nhưng quả thật là hơi lớn. Nếu mà dùng để xếp nhà thì có thể làm được một cái chuồng chó.

"Mấy người kia chỉ muốn nịnh nọt nàng, đương nhiên nghĩ làm càng lớn càng tốt. Nàng nhìn đi chính nàng tuy không thích nó to như vậy nhưng cũng không đành lòng trả về đấy thôi."

Tự Cẩm nghĩ cũng đúng, làm được mảnh gỗ xếp xinh xắn như thế, chỉ hơi lớn. Kỳ thật cũng có thể chơi, hơn tốn sức chút thôi. Nàng thật không nghĩ trả về, quan trọng vẫn là làm rất đẹp.

Một câu mà trúng phóc.

Tiêu Kỳ này, khả năng quan sát lòng người rất tinh tế.

Vừa vào phòng, Dục Thánh liền phát hiện bọn họ, vẫy bàn tay nhỏ bé kêu bọn họ qua hỗ trợ. Hôm nay buổi sáng, bên Nội Đình Phủ lại đưa tới một thùng gỗ xếp hình mới. Dựa theo bản vẽ của Tự Cẩm, người ta tự mình tư duy sáng tạo ra kiểu mới.

Là một chiếc thuyền gỗ xếp.

Sau khi mở ra là cả một rương đầy thanh gỗ. Bây giờ thấy trên giường toàn là mảnh gỗ, Tự Cẩm mới phát giác có rất nhiều kiểu, "Sao lại nhiều như thế?" Lại nghiêng đầu nhìn, con trai đã xếp được gần một nửa, đã có bóng dáng cái thuyền rồi.

Tự Cẩm kéo Tiêu Kỳ đi qua, cười giải thích hân, "Sau khi đưa tới chỗ thiếp thiếp cũng chỉ nhìn qua rồi kêu họ trực tiếp mang sang đây. Thiếp đang nghĩ sao con ngoan ngoãn như thế, thì ra ở đây tự chơi một mình. Tiểu tử này thật là rất thông minh nhiệt tình, vậy mà cũng xếp thành hình rồi kìa."

Tiêu Kỳ thấy Tự Cầm cũng bắt tay làm với con trai, cười cười vội vàng làm theo.

Một nhà ba người cùng xếp gỗ.

Đợi đến khi xếp thành hình một chiếc thuyền xinh đẹp cũng đã sau nửa canh giờ. Dục Thánh bò mấy vòng quanh chiếc thuyền, chết sống không cho hủy đi, nghiêm trang chỉ lên bàn của mình, "Bày lên đó."

Tự Cầm: ...

Vật to thế này, đựng cái là đồ, con trai còn muốn xếp lên bàn sao?

Sau đó nàng còn chưa nói gì thì Tiêu Kỳ đã đồng ý.

Tự Cầm: ...

Thứ này chỉ cần đựng tới thì sẽ đổ hết thôi.

Quả nhiên, lúc dọn lên, lộc cộc ... lộc cộc... Toàn bộ đổ hết.

Tự Cầm bày ra vẻ mặt đã biết ngay mà, Tiêu Kỳ mỉm cười nhìn con trai. Dục Thánh căn môi nhìn chăm chăm những mảnh gỗ vừa xếp rơi đầy trên giường, sau đó dậm chân một cái, thở phì phì leo xuống giường.

Tự Cầm thấy dáng vẻ con như vậy thật sự thấy tò mò. Rất ít khi thấy bé tức giận như vậy, không biết bé muốn làm cái gì, lập tức hứng thú.

Sau đó, tiểu tử hồng học chạy vào phòng, lấy ra một chai ... hồ dán!

"Dán lại, sẽ không đổ." Dục Thánh lại leo lên, bày tỏ tư thế phải làm lại một lần nữa.

Tiêu Kỳ không chỉ không ngăn cản con trai, lại còn cởi áo khoác ngoài, cùng con trai xếp lại, còn cười nói với Tự Cầm: "Tiểu gia hỏa này thật

thông minh, rất thích suy nghĩ. Lại còn biết rõ dùng hồ dán sẽ không đổ. Mặc dù biện pháp không phải rất hoàn mỹ, nhưng có thể gặp chuyện không nóng không vội, còn trầm tĩnh nghĩ ra biện pháp, nàng dạy con rất giỏi."

Vậy ư?

Nàng đâu có dạy con những việc này.

Nghe Tiêu Kỳ giải thích một hồi như thế, Tụ Cẩm cảm giác con trai mình thật giỏi. Thu lại tâm tình đứng xem cuộc vui, một nhà ba người lấy hồ dán gỗ xếp, bắt đầu xếp lại con thuyền một lần nữa.

Từ xưa đến nay, có thể chơi trò chơi xếp gỗ theo cách mới thế này, Tụ Cẩm cảm thấy bọn họ có thể được lịch sử ghi chép lại.

Tụ Cẩm chịu trách nhiệm bôi hồ dán, Dục Thánh chịu trách nhiệm tìm mảnh gỗ, Tiêu Kỳ chịu trách nhiệm dán các miếng gỗ lại. Dựa theo tính cách tỉ mỉ, sạch sẽ, đòi hỏi hoàn mỹ của hai cha con, mỗi miếng gỗ xếp bị dính hồ dán đều được lau chùi sạch sẽ.

Cho nên đợi đến khi xong xuôi thì Tụ Cẩm đã đỏt tới nổi da bụng đung da lưng. Người hầu hạ bên ngoài thấy trong phòng bận rộn như vậy cũng không dám vào quấy rầy, toàn bộ Di cùng hiên ngay cả một tiếng nói lớn cũng không có.

Tuy nhiên lúc hoàn thành tác phẩm thì mặc dù rất đẹp, nhưng nhìn từng khe nhỏ giữa các miếng gỗ vẫn lộ màu hồ dán màu trắng, nàng vẫn cảm thấy xấu hổ. Cả một cái rương gỗ xếp, có lẽ cũng chỉ dùng được một lần này. Đúng là hai cha con phá sản.

Tụ Cẩm nhìn hai cha con, một người chấp tay sau lưng, một người chống nạnh thưởng thức thành phẩm, ánh mặt trời xuyên vào chiếu lên người bọn họ.

Giây phút đó, thời gian yên tĩnh bình an.

Rửa tay, thay quần áo, dùng bữa.

Ăn cơm tối xong, tiểu tử liền buồn ngủ. Tiêu Kỳ bế con sang thiên điện an trí xong xuôi rồi mới trở về lại. Cả buổi chiều gương mặt đều tươi cười vui vẻ, sau khi trở lại còn lái nhải càu nhàu với Tự Cẩm, "Tiểu tử này rất thông minh nhiệt tình, thích suy nghĩ là chuyện tốt, nhưng chỉ giỏi thông minh vật thì không được, cuối cùng không làm được đại sự."

Tự Cẩm nghe gật gật đầu. Dù sao Tiêu Kỳ đã có chương trình kế hoạch nuôi dưỡng con trai hơn so với mình. Nàng đơn giản chỉ là chăn trâu ăn cỏ, không hạn chế thiên phú của trẻ con. Còn những kế hoạch cụ thể để dạy dỗ con thì đều là chuyện của Tiêu Kỳ. Dù sao nàng cũng không hiểu làm như thế nào để bồi dưỡng được một hoàng tử đạt tiêu chuẩn.

Hắn nói cái gì thì chính là cái đó rồi.

"Có lẽ phải tôi luyện tính tình của con, phải cho gặp trắc trở mấy lần mới được."

Cầu nguyện cho con trai, con mới bao lớn chứ mà cha con đã phải áp dụng phương pháp giáo dục trở ngại cho con rồi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 186

Editor : Hương Cỏ

Đi một vòng tiêu thực trở về, Tự Cẩm thấy tâm trạng Tiêu Kỳ đích thực rất vui bèn kể lại chuyện Quý phi đến cho hắn nghe, cuối cùng đặc biệt dứt khoát biểu đạt lập trường, "Thiếp không đáp ứng liên minh với nàng ta, cảm thấy chuyện này hơi kỳ quái."

Sau khi nghe xong Tiêu Kỳ cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn Tự Cẩm, "Những chuyện này nàng đừng quan tâm, cứ ở trong này dưỡng thai khỏe mạnh thôi."

Tự Cẩm gật gật đầu, chỉ bụng mình nói: "Thiếp muốn quan tâm cũng không có sức đâu. Hơn nữa xưa nay quý phi nương nương không ưa gì thiếp, lời của nàng ta thiếp cũng không dám tin. Chưa kể ở trong cung này thiếp có thiếu gì đâu, thật sự là không cần gì hết."

Tiêu Kỳ nghe vậy nhìn Tự Cẩm, vẻ mặt càng phát thêm nhu hòa, "Quý phi làm như thế chẳng qua là vì đạo này tình cảnh của Tào Quốc công ở trên triều đình không tốt lắm. Mấy chuyện nhưc đầu này nàng không cần phải để ý đến, yên tâm là được."

Quả nhiên có quan hệ với việc trên triều đình, Tự Cẩm đoán trúng, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, "Thiếp đâu có muốn bận tâm những chuyện đó, thiếp chỉ cảm thấy... Quý phi nương nương ... kỳ thật cũng có vài phần đáng thương." Vì gia tộc làm đến nước này, kỳ thật cũng rất liều mạng.

Tiêu Kỳ cười lạnh một tiếng trong mũi, muốn nói điều gì cuối cùng lại thôi. Quý phi và Tự Cầm là người hoàn toàn khác nhau. Cùng tiến cung làm tần phi của hần, một người một lòng vì hần suy nghĩ, một người lại chỉ nghĩ cho gia tộc mình. Nghĩ tới đây, vẻ mặt khó tránh khỏi khó chịu. Tuy là biết rõ nữ nhân cả hậu cung này vì sao mà đến, nhưng hần vẫn có chút ít mong chờ.

Bao năm qua mới cho hần gặp một người như Tự Cầm, cũng đã không dễ dàng.

Nhưng, may mắn còn có một người như thế bên hần.

"Người mưu cầu phải trả giá." Tiêu Kỳ thản nhiên nói, nắm tay Tự Cầm hơi siết chặt, "Nàng không cần thương hại bất luận người nào, có lẽ... Người khác nhìn nàng cũng tựa như kẻ ngốc đó." Thân có hoàng sủng, lại có hoàng tử, lại không biết vì nhà mẹ đẻ mưu cầu phúc lợi. Người như thế trong mắt các nữ nhân khác cũng là kẻ đại ngốc, là người đáng thương thôi.

Tự Cầm: ...

Nàng rõ ràng là thả lưới dài, câu cá lớn mà!

Nhưng lời này không thể nói.

Ngồi ngọt ngào một hồi, sau khi đỡ tâm trạng hoàng đế vui vẻ lên, nàng giơ tay vẫy khăn tiễn hần đi Sùng Minh Điện.

Nếu Tiêu Kỳ đã nói vậy, Tự Cầm liền bỏ qua chuyện của Quý phi ra sau gáy, dù sao bây giờ nàng cũng chẳng quan tâm chuyện này.

Vào Lễ hội hoa, Hoàng hậu nương nương dẫn mọi người đi ngự hoa viên ngắm hoa. Những năm trước Tiêu Kỳ đều sẽ tham dự. Nếu vui vẻ hần sẽ ở lại nói chuyện với tần phi, nếu không vui hần cũng tới lộ diện một chút rồi

đi. Nhưng năm nay ngay cả mặt cũng không xuất hiện. Điều này không khỏi làm cho mọi người thầm suy đoán.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều nghĩ đến chuyện Bành nường tử rơi xuống nước, không phải vì chuyện này chọc giận Hoàng thượng chứ?

Hay phải nói, thật ra là chọc giận Hi Phi, cho nên Hi Phi nường nường chiếm giữ Hoàng thượng, ngay cả Lễ hội hoa cũng không chịu lộ diện?

Nếu Tự Cẩm biết rõ, có lẽ sẽ cảm giác mình thật sự là năm cũng trúng đạn đây.

Việc này không có chút quan hệ nào với nàng nhé!

Vốn đã chuẩn bị náo nhiệt cho lễ hội hoa, cuối cùng lại là yên ắng tĩnh lặng chấm dứt. Tự Cẩm có thai, đương nhiên là lấy lấy cố dưỡng thai không đi.

Sau đó, Tề Vinh Hoa đến nói với Tự Cẩm: "Nguyên một đám ăn mặc trang điểm xinh đẹp, đáng tiếc người mù đốt đèn phí công, cho ai xem chứ?"

Kể từ sau khi Đậu Phương Nghi chết, miệng lưỡi Tề Vinh Hoa càng ngày càng bớt nhu hòa, thêm sắc sảo. Trước kia Tề Vinh Hoa không có cảm giác tồn tại. Nhưng bây giờ không có ai chủ động trêu chọc nàng ta, đại khái bởi vì nàng ta ăn nói đặc biệt sắc sảo, nói chuyện luôn như xát muối vào lòng người.

Tự Cẩm khuyên hai lần, Tề Vinh Hoa chỉ nói: "Nửa đời trước ta liên tục ghen ghét chính mình, chỉ nhìn sắc mặt người khác sống qua ngày. Bây giờ không dễ dàng nghĩ thông suốt, muốn sống ngày nào thoải mái ngày ấy. Mọi người cũng đừng ngăn đón ta. Lễ nào ta gặp ai cũng cười thì các nàng thật sự kính trọng ta sao? Ta đều hiểu hết, trước kia không hiểu rõ, giờ ... Cũng không có gì không nhìn thấu nữa, vui vẻ là được."

Tự Cầm hết lời để nói. May mắn Tiêu Kỳ mặc kệ những chuyện này, người khác cũng không bắt được nhược điểm của Tề Vinh Hoa, lại khiến cho cuộc sống của nàng ta ngày càng thoải mái.

Sai người dâng trà lên, Tự Cầm liền nhìn Tề Vinh Hoa nói: "Cho tử nhìn đường mắt cũng tốt."

"Ta không dám nhận đâu, kể từ sau khi Bành nương tử rơi xuống nước được Hoàng thượng cứu, trong cung này cũng không biết nảy ra bao nhiêu trò cười." Tề Vinh Hoa nói với Tự Cầm mấy chuyện linh tinh trong cung, "Người khác đều nói người là được Hoàng thượng cứu lên, hẳn là Hoàng thượng cũng có tình cảm với Bành nương tử. Kết quả thì sao, mọi người chờ tới chờ lui, cũng không thấy Hoàng thượng đi gặp Bành nương tử một lần. Lúc trước rơi xuống nước, chỗ Bành nương tử náo nhiệt không thôi. Nhưng còn bây giờ thì sao? Trong hậu cung này chính là như vậy."

Tự Cầm trầm mặc một chút, hỏi Tề Vinh Hoa: "Về chuyện Bành nương tử rơi xuống nước, bên ngoài có thể nói gì khác không?"

"Có chứ, lúc mới xảy ra chuyện, tất cả mọi người đều nói Bành nương tử này thật sự là kẻ ngốc có ngốc phúc, rơi xuống nước cũng có thể được Hoàng thượng cứu. Còn nói chuyện này giống tình cảnh nương nương người năm đó, gặp được Hoàng thượng đi tránh mưa, ai nấy đều cho rằng trong cung lại sắp xuất hiện một nương nương như muội đó."

Nghe đến đó cuối cùng Tự Cầm bừng tỉnh hiểu ra. Khó trách lúc trước vừa nghe đến chuyện này, đã cảm thấy là lạ. Luôn cảm thấy hình như có cái gì không thích hợp. Bây giờ nghe Tề Vinh Hoa nói như thế, thật đúng là... Nói trúng tim đen rồi, cuối cùng hiểu được là lạ ở chỗ nào rồi.

Đây là bắt chước theo con đường của nàng năm đó.

Nàng chỉ muốn bạo phát chửi thề để biểu đạt tâm trạng bức bối lúc ấy!

"Bành nương tử lớn lên nhìn có giống muội không?" Năm đó gương mặt nàng chưa trưởng thành thì có phần giống quý phi. Sau này ngũ quan phát triển thì mới thoát khỏi ma chú kia.

"Ngũ quan không giống, nhưng trên người Bành nương tử có phẩm vị gần giống nương nương."

Tự Cẩm hiểu được, ở thời đại nàng gọi đó là khí chất!

Cho nên, sau đó Tiêu Kỳ thở hỗn hển trở về, có một đêm không ngủ được, nhìn chăm chăm mặt nàng, thiếu chút nữa thì làm nàng hết hồn. Vì chuyện đó sao?

Không có khả năng.

Dù sao Tiêu Kỳ không chịu mở miệng nói chuyện này, vậy nhất định là hắn rất chán ghét, có thể làm hắn ghét đến nỗi không chịu nói...

Tự Cẩm trầm mặc.

Cho nên, lúc nàng dưỡng thai, bên ngoài thật đúng là náo nhiệt quá.

Lấy nàng làm đá đặt chân, làm cũng không biết rõ có được hay không?

Khó trách có đôi khi mấy người Khương cô cô có vẻ muốn nói lại thôi, những lời này căn bản là không dám nói thôi?

Cũng chỉ có người đối tính tình Tề Vinh Hoa mới dám nói trước mặt nàng, nếu là Tề Vinh Hoa trước đây, đại khái cũng sẽ không nói thẳng ra như vậy.

Đột nhiên thật thích Tề Vinh Hoa thế này.

"Nương nương, muội thật có ý định cứ ở mãi trong Di cùng hiên không ra ngoài sao?" Cứ tùy ý để bọn họ giẫm đạp danh tiếng Hi Phi bày trò?

Tự Cầm nhìn Tề Vinh Hoa, "Tỷ cũng biết chuyện quý phi tới tìm muội chứ?"

Nụ cười trên mặt Tề Vinh Hoa cứng đờ, nói với Tự Cầm: "Trong hậu cung này sợ là không ai không biết rõ. Nhưng ta biết ta không thể sốt ruột, ta cũng tin tưởng muội."

Tự Cầm cười với Tề Vinh Hoa, "Chuyện ta đồng ý với tỷ lúc trước ta nhất định sẽ làm được. Nhưng bây giờ không thể sốt ruột. Rất nhiều khi tỷ cũng phải hiểu, chúng ta đều là người bấp bênh trôi nổi. Vọng tưởng đi ngược dòng, trừ phi tỷ có lực lượng cường đại, nếu không nhất định sẽ tan nát thịt xương." Nói đến đây dừng một chút, nhìn Tề Vinh Hoa, "Có đôi khi phải cho mình sống vui vẻ một chút."

"Tần thiếp bây giờ rất vui vẻ đấy chứ. Dựa vào nương nương, trong toàn cung này muội nói xem ai còn dám làm khó ta." Tề Vinh Hoa mím môi cười một tiếng, "Bây giờ cuộc sống mỗi ngày không biết là tự tại hơn trước biết bao nhiêu. Lời của nương nương tần thiếp đều hiểu, người cứ yên tâm, trong lòng ta đều biết rõ mình phải làm như thế nào."

Tự Cầm gật gật đầu, biết rõ Tề Vinh Hoa là người thông minh, "Vậy thì tốt, tỷ cũng biết bọn họ đều biết rõ chúng ta giao hảo, từ trên người ta không thể ra tay, đến lúc đó cũng đừng làm liên lụy đến tỷ. Chuyện của Đậu Phương Nghi khiến lòng ta mãi bất an, luôn nghĩ nếu chúng ta giữ khoảng cách xa một chút thì đã không có hậu quả như thế."

"Sao Nương nương lại nghĩ như vậy?" Tề Vinh Hoa hơi giật mình, sau đó nói: "Chuyện này sao có thể trách muội. Cho dù không vì muội thì cũng vì người khác, cũng sẽ vì quyền lực. Sinh sống dưới bóng ma hạ nhân của người khác thì phải biết có rất nhiều lúc chính mình không thể khống chế sinh mạng mình. Như ta, cũng vậy thôi."

Tự Cầm trầm mặc xuống, Tề Vinh Hoa nhìn rất thấu triệt.

Nếu như người không giành được vị trí cao nhất, người vĩnh viễn sẽ chỉ là quân cờ trong tay người khác.

Ngay cả Tiêu Kỳ đã ở trên vị trí cao ngất đó, vậy mà nhiều khi cũng bị cản ngăn không thôi. Bây giờ trải qua vài năm, tình thế đã thay đổi nhiều, trước đây dù là hoàng đế cũng phải chịu nhẫn nhịn.

"Tỷ đã hiểu rất thấu triệt, ta cũng không thể khuyên tỷ thêm gì được rồi." Ngôn từ có lúc rất vô dụng, làm người bất lực.

"Cho nên tần thiếp hâm mộ nường nường nhất, không phải vinh sủng của nường nường mà là trí tuệ của nường nường." Tề Vinh Hoa cúi đầu cười một tiếng, trong cung này không thiếu nữ nhân từng được gần gũi hoàng thượng, nhưng lại hiếm có một Hi Phi đứng vững mấy năm liền.

Tự Cẩm cũng cười.

"Chuyện Bành nường tử, nường nường định coi như không biết bỏ qua sao?" Tề Vinh Hoa đổi đề tài hỏi, bày trò đến bây giờ, không lẽ cứ như thế trôi qua.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 344: Nàng Ta Chết, Hậu Cung Thối Kèn Lệnh (Phần 1)

Editor : Hương Cỏ

Trong sân nhỏ yên lặng như nước. hai ba nhóm cung nhân đi qua lại, người người cúi đầu im ắng, bầu không khí yên tĩnh tựa như một tòa núi lớn áp chế ở trong lòng người.

Bành Minh Vi ngồi ở giường gần cửa sổ. Nàng chỉ là một Nương tử thất phẩm, chỗ ở chẳng qua là thiên điện nhỏ, trong ngoài tổng cộng có ba gian phòng. Mỗi ngày việc nàng ta làm nhiều nhất đều là ngồi ở giường gần cửa sổ này, ngắm phong cảnh phía ngoài qua cửa sổ, từng ngày từng ngày trôi qua.

"Tiểu chủ, phải uống thuốc." Rèm vén lên, Đại cung nữ Trà Tương bên người đi tới, trong tay nâng một khay bằng gỗ hoàng dương, bên trên bày một chén thuốc nhỏ đang tỏa hơi nóng.

Vị thuốc đắng nghét như thể xuyên thấu qua không khí, bay vào mũi Bành Minh Vi. Nàng ta hơi khó chịu quay đầu đi, "Cứ để xuống trước đi, chút nữa ta sẽ uống."

Trà Tương nghe vậy đặt chén thuốc nhỏ lên bàn, vừa cười vừa nói: "Hay là nô tỳ đưa tiểu chủ đi dạo ở trong sân, ngày hôm nay thời tiết rất đẹp đó."

Bành Minh Vi nhẹ nhàng lắc lắc đầu, trên gương mặt trẻ tuổi lại mang theo vài phần không cam lòng, "Không cần, người đi đi."

Trong lòng Trà tương thở dài, "Dạ." Đáp một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Ra cửa, thả rèm, nàng ta ngửa đầu nhìn không trung. Cuộc sống này không biết phải chịu đựng đến khi nào. Trà Tương thở dài, trong lòng lại nghĩ tới nếu như có cơ hội có thể rời đi lúc này thì tốt rồi. Đi hầu hạ người khác cũng tốt hơn nhiều so với mỗi ngày ở đây chịu khổ.

Trong cung này ai không nhẫn nhịn mà sống. Ngay cả Hoàng hậu nương nương, quý phi nương nương, hay thịnh sủng Hi Phi nương nương chẳng lẽ không phải nhẫn nhịn sao? Nhưng nhẫn nhịn của bọn họ và nàng ta không giống nhau. Nàng ta còn nghĩ tới đủ tuổi có thể ra khỏi cung, đoàn tụ với gia nhân, sau đó có một mối hôn sự, tương lai cũng có thể con cháu vui vầy quanh gối.

Nhưng bây giờ nàng ta không biết mình còn có ngày như thế hay không, nàng ta không muốn chết trong cung, nàng ta muốn ra ngoài sống.

"Trà Tương tỷ tỷ."

Trà Tương quay đầu lại liền nhìn thấy An Linh đi tới cười với nàng ta, "Muội làm xong việc rồi ư?"

An Linh gật gật đầu, "Đã làm xong từ sớm, bây giờ cũng không có việc gì khác, mỗi ngày đều làm việc như nhau, sớm đã làm xong rồi." Nói đến đây kéo Trà Tương vào một góc, hạ giọng nói: "Trà tương tỷ tỷ, muội... muội muốn tìm Quán sự cô cô giao việc khác cho muội, cho dù tới Ngự hoa viên làm cung nữ thô sử cũng được. Muội ... muội muốn thỉnh cầu tỷ tỷ nói giúp muội."

Trà Tương sững sờ nhìn An Linh, "Sao đột nhiên lại nói vậy? Muội nghe được gì sao?"

An Linh cúi đầu, hai tay bắt an nằm vạt áo, một hồi lâu mới nói: "Muội rất sợ, Trà Tương tử tử, muội sợ lắm. Tử nói xem tiểu chủ chúng ta đặc tội Hi Phi nương nương, mấy người chúng ta có thể sống yên được sao? Lúc Kiểm Sương bên Kiều Tiểu Nghi đến cười với muội một cái, muội gặp ác mộng cả đêm, muội thật sự sợ hãi, Trà Tương tử tử, muội sợ lắm."

Tay An Linh siết chặt tay Trà Tương, mạnh đến nỗi làm nàng ta phát đau. Nhưng Trà Tương cũng không đẩy nàng ta, chỉ hạ giọng nói: "Chuyện này không phải ta nói một câu là xong. Ta không chắc chắn có thể giúp muội." Bản thân nàng ta cũng muốn rời đi, nhưng đi được hay không còn chưa biết thì có năng lực gì đi giúp An Linh.

"Muội biết rõ tử tử là người tốt nhất, giúp muội lần này đi." An Linh sắp phát khóc lên. Tiểu chủ rơi xuống nước, mặc dù là Hoàng thượng cứu lên, nhưng sau đó Hoàng thượng cũng không thèm nhìn tiểu chủ một cái. Sau khi lên bờ phất tay áo đi thẳng về Di cùng hiên. Lúc đó lòng bọn họ đều ngội lạnh. Nàng ta còn nhớ rõ dáng vẻ tiểu chủ nằm trên mặt đất giá lạnh, trên đá xanh, mặt mũi y phục ướt sũng nước, mặc dù không coi là khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng là vừa thấy đã thương. Có điều... Hoàng thượng không một chút động lòng, lại còn tránh như rắn rết đi thẳng về Di cùng hiên.

Rốt cục Hi Phi nương nương có thủ đoạn gì, có thể nắm trọn linh hồn Hoàng thượng trong tay mình.

Tiểu chủ dùng thủ đoạn này quyến rũ Hoàng thượng, kết quả thì sao? Bây giờ toàn cung này không ai nhìn thấy bọn họ mà không cười nhạo khinh bỉ. Huống chi, còn lo lắng Hi Phi nương nương sẽ xử trí bọn họ như thế nào. Mấy ngày nay nàng ta không ngủ ngon được một giấc, cả người đều gầy hăn đi. Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, không đợi Hi Phi nương nương động thủ, tự mình cũng hủ mình đến chết, nàng ta thật sự không chịu nổi nữa.

Trà Tương không nói gì, An Linh nóng nảy buột miệng nói ra: "Trà Tương tử tử, chúng ta đều đi thôi. Tiểu chủ nghe lời Kiều Tiểu Nghi, muốn giành sung ái. Bây giờ có kết quả thế này. Nếu cứ tiếp tục thì chỉ sợ chúng ta đều mất mạng ở chỗ này. Muội còn muốn đến tuổi được xuất cung về nhà. Lần trước gặp mẹ muội, nói Nhị ngưu ca ở cạnh nhà còn đang chờ muội. Mẹ hăn đánh hăn gần chết bắt hăn thành thân, hăn cũng không chịu. Muội không muốn để cho hăn cuối cùng chỉ nghe tin muội chết... Trà Tương tử tử, chúng ta đều đi thôi, đi cầu quản sự cô cô, chúng ta cùng đi."

Mắt Trà Tương dần đỏ lên, ngẩng đầu nhìn An Linh. Tiểu cô nương nhất gan, hầu hạ cũng tận tâm, lần này thật sự là bị dọa vỡ mật mới sợ thế này. Nói đến cũng đúng, Hi Phi nương nương bị tiểu chủ đánh mặt muốn đoạt sung, bây giờ vẫn im ắng không động tĩnh, ai biết có phải đang chờ cơ hội tốt hay không?

"Được, ta giúp muội nói chuyện với quản sự cô cô, nhưng muội có thể ra ngoài hay không thì ta cũng không dám bảo đảm."

"Vậy tử tử thì sao?" An Linh nắm tay áo Trà Tương không chịu buông tay, ánh mắt nhìn nàng ta chăm chăm.

"Đương nhiên là cũng muốn đi. Nhưng hai chúng ta không thể cùng đi một lúc. Một là bên cạnh tiểu chủ không có người hầu hạ không được, thứ hai cũng phải đánh lạc hướng, nếu không sẽ làm cho người ta chú ý."

An Linh liền thở phào nhẹ nhõm, luôn miệng cảm tạ Trà Tương, rồi lấy ra tiền bạc của riêng mình đã tích cóp mấy năm trong cung, kín đáo đưa cho Trà Tương để nàng ta đi chuẩn bị, "Nếu còn chưa đủ, muội sẽ tích góp thêm tiền tiêu hàng tháng."

Trà Tương nhận hà bao, chuẩn bị phải cần bạc. Nàng ta đích thực không thể trả nổi số tiền này thay cho An Linh, nhưng nếu một người có thể ra

ngoài cũng tốt. Nàng ta nhát gan như vậy, cứ sống lo lắng hãi hùng ở đây còn không bằng ra ngoài đổi chủ tử hầu hạ.

Còn phần nàng ta...

Trà Tương thở dài, nàng ta muốn đi sợ là không dễ dàng, dù sao cũng là người hầu thân cận bên người.

Đuổi An Linh đi, Trà Tương suy nghĩ một chút lại trở về bên trong, Bành nương tử còn đang ngăn người, thuốc trong chén cũng đã nguội lạnh. Nàng ta thở dài đi tới cầm lấy chén thuốc, bưng ra ngoài sai tiểu nha đầu hâm nóng thuốc lại, còn mình lại trở về nhìn Bành nương tử khẽ khuyên nhủ: "Tiểu chủ, cứ tiếp tục như vậy thì sức khỏe của người cũng chịu không nổi, tội gì phải tự làm khổ chính mình chứ?"

Bành Minh Vi nghe lời của Trà Tương xoay đầu lại nhìn nàng ta, đột nhiên khóe môi nở một nụ cười, "An Linh cầu người giúp cô ta đi phải không?"

Mặt Trà Tương trắng bệch, "Bịch" một tiếng quỳ xuống, vội vàng nói: "Tiểu chủ, cũng không phải như thế, bọn nô tỳ cam tâm tình nguyện hầu hạ người."

Bành Minh Vi đưa tay nâng Trà Tương lên, giơ tay chìa ra một cái hà bao đưa cho nàng ta, "Bên trong này có chút bạc, người đi chuẩn bị cho cô ta. Nếu cô ta đã muốn đi thì cứ đi, nếu người muốn cũng đi đi thôi. Nếu ta đuổi các người ra ngoài, sau này trong cung các người cũng không ngẩng đầu lên được, chi bằng cầu xin quản sự cô cô âm thầm đổi việc cho các người." Nói đến đây dừng một chút, "Chúng ta làm chủ tớ một hồi, các người hầu hạ ta tận tâm tận lực, ta cũng chỉ có thể làm đến vậy cho các người, coi như là toàn bộ tình ý giữa chủ tớ chúng ta."

Trà Tương trắng mặt, hà bao kia như nặng ngàn cân, nàng ta nắm chặt ở trong tay đến phát đau, cuối cùng khẽ cắn răng nói: "Tiểu chủ, ngày hôm

nay nô tỳ quyết tâm dũng cảm nói, người... sau này người đừng nghe lời Kiều Tiểu Nghi nói, cứ sống bình an như trước đây cũng rất tốt. Nô tỳ sẽ hầu hạ người tận tâm tận lực, bình an sống qua ngày không tốt sao?"

Bành Minh Vi nhìn Trà Tương, biết rõ nàng ta vì mình suy nghĩ, lại lắc đầu, "Đã muộn rồi, ta đã đi lên con đường này thì không thể quay đầu lại." Huống chi, nếu có thể thì cũng không thể quay đầu lại, trong nhà còn đang đợi tin tức tốt của nàng ta, mong mỗi nàng ta có thể một bước lên trời kia.

Cha nàng làm việc xảy ra chuyện không may, bị người ta bắt được nhược điểm. Cho dù thế nào nàng cũng phải giữ được tính mạng của phụ thân. Bọn họ sinh nàng, nuôi nàng, nàng ta thật không có cách nào ngồi nhìn mặc kệ được. Lời của Kiều Tiểu Nghi nàng ta hiểu được là có ý gì, nhưng trong cung này đâu chỉ có một mình Kiều Tiểu Nghi theo dõi nàng ta chứ.

Đã rơi vào vũng bùn thì không thể tự mình kiềm chế, cho nên không cần liên lụy người bên cạnh nữa.

"Nếu không nô tỳ đi cầu xin Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương xưa nay công bằng chính trực, nhất định sẽ che chở tiểu chủ."

Hoàng hậu nương nương? Bành Minh Vi cúi đầu cười một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu, "Không cần, Hoàng hậu nương nương làm sao lại nhúng tay vào những chuyện này?" Cho dù lòng nương nương như gương sáng hiểu hết cũng sẽ tuyệt đối không vì nàng ta, vì nhà nàng ta mà đi đối nghịch với Hoàng thượng.

Nhắc đến thì nguyên nhân của những chuyện này đều là vì phụ thân của Hi Phi. Nếu không phải ông ta dâng tấu chương nói cái gì mà một năm thu ba vụ thì làm sao cha nàng ta bị người ta hãm hại, nàng ta cũng không sẽ bị người khác uy hiếp, làm ra mấy chuyện không biết xấu hổ này. Nàng ta

cũng lớn lên lòng bàn tay nâng niu của cha mẹ, chưa từng... Chưa từng bị nhục nhã, bị ai nấy giễu cợt như thế?

Chưa từng có lúc nào nàng ta lại hối hận đã tiến cung như lúc này.

Cũng chưa có bao giờ lại oán hận Hi Phi như thế.

Trà Tương biết rõ mình khuyên không được, trong lòng dần dần lạnh xuống, tiểu chủ...

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 345: Nàng Ta Chết, Hậu Cung Thối Kèn Lệnh (Phần Cuối)

Trong Di cùng hiên, Tự Cẩm đang cầm một tấu chương trong tay, xem đến nhập thần. Đối diện là Tiêu Kỳ còn đang hết sức kiềm chế, mặt đen như sắt, cố gắng áp chế cơn giận của chính mình. Nhưng hai mắt đỏ ngầu lại biểu lộ rõ ràng tâm trạng hấn lúc ấy đang cực kỳ bất ổn.

Sau khi xem hết tấu chương Tự Cẩm đã không biết phải mở miệng an ủi Tiêu Kỳ như thế nào.

Kiều Long Vệ điều tra ra được chân tướng của sự tình, thật là khiến người ta khiếp sợ. Bởi vì phụ thân nàng đề ra ba vụ thu một năm, Tiêu Kỳ lệnh Sở tư nông làm thí nghiệm. Kết quả đám thế gia muốn chia chác chút ích lợi, không thể đòi được ở chỗ Tiêu Kỳ nên đã âm thầm hãm hại Bành Đạt, nắm "chứng cứ phạm tội" trong tay uy hiếp Bành Minh Vi tranh thủ tình cảm với nàng, uy hiếp Bành Đạt lén lút cung cấp số liệu thí nghiệm và mầm giống.

Thế này... thế này là đầu óc suy nghĩ cái gì chứ.

Cũng quá to gan.

Dưới mắt Tiêu Kỳ mà dám làm chuyện như thế. Bây giờ suy nghĩ một chút cũng cảm thấy sợ. Bây giờ nàng có thai. Điều quan trọng nhất là nếu vào mấy tháng trước, khi nền tảng tình cảm giữa nàng và Tiêu Kỳ còn chưa đủ vững chắc, nếu Tiêu Kỳ chỉ cần lơ lửng không vững lòng thì không chừng Bành Minh Vi có thể thành công. Xuất hiện một Bành Minh Vi thì cũng có thể xuất hiện người thứ hai. Đến lúc đó mình đang có thai lại phải

chiếu cổ trường tử, tự lo thân còn không xong, làm gì còn có thừa tinh thần sức lực để tranh thủ tình cảm với người khác.

Nếu trong lòng lo lắng, sức khỏe yếu ớt, không chừng còn có thể dẫn tới sinh non. Mấy kẻ kia muốn gây loạn trong hậu viện của Tiêu Kỳ, làm hắc không có lòng đi lo việc thu chi của vụ nông. Lúc đó mấy kẻ kia có thể âm thầm động tay chân mưu lợi.

Quả thực to gan lớn mật!

Tội không thể tha!

Không cần nói Tiêu Kỳ, Tự Cẩm cũng muốn tức chết đi được. Kìm chế, lại cố kìm chế, vẫn không thể kìm nổi!

Đây mới là năm cũng trúng đạn phải không?

Tấu chương không dám vớt!

Chén trà là bộ ngọc lưu ly Tiêu Kỳ mới vừa lấy từ kho riêng của hắc cho nàng, thời đại này ngọc lưu ly tương đối quý hiếm, nàng cũng không đành lòng ném vỡ!

Cuối cùng chỉ có thể cầm gối ôm lên dùng sức xoa nhẹ hai cái!

Tiêu Kỳ nhìn dáng vẻ đó của nàng ngược lại bị chọc cười, cơn giận của chính mình cũng tản đi hơn phân nửa. Hắc rất thích nàng không phóng khoáng đưa mấy thứ vờ coi là bảo bối cho hắc.

"Được rồi, đừng tức giận." Được, hắc lại phải an ủi nàng trước.

Tự Cẩm một lần nữa kiềm chế, lúc này mới nhìn Tiêu Kỳ hỏi: "Mấy kẻ kia sao dám làm vậy chứ? Dù sao Bành Đạt kia cũng là đại quan tam phẩm, bọn họ nói động thủ liền động thủ sao?"

Tiêu Kỳ cười nhạo một tiếng, "Thế này có là gì." Nói đến đây ngừng lại một chút, giải thích với Tự Cẩm: "Cũng do Bành Đạt xúi quẩy. Ông ta quản chính là kho lương tích trữ của kinh đô, kho lương thực và các việc cung ứng lương thực của kinh thành. Những chuyện này tuy vụn vặt nhưng lại phức tạp, rất dễ dàng bị người khác động tay động chân. Hơn nữa vừa vặn nhà bọn họ có con gái tiến cung. Không phải là thiên thời địa lợi nhân hoà có sẵn mục tiêu sao. Nhưng người có tâm trí không trung kiên, dễ dàng bị người ta nắm điểm yếu bức bách như thế, hạ thần dạng này không cần cũng được!"

Tự Cẩm trầm mặc, nếu như... Nếu như Bành Đạt có thể báo toàn bộ sự việc với Tiêu Kỳ, có lẽ còn có thể cứu ông ta. Nhưng ông ta lại cố động con gái hợp tác với sài lang. Điều Tiêu Kỳ tức giận nhất kỳ thật không phải là Bành Đạt không biết nơi mình quản lý bị người khác động tay chân mà là ông ta quá nhanh chóng thỏa hiệp, giao những thứ kia cho nhóm thế gia.

Quan viên hăn chọn trúng lại không có nghĩa khí như thế, chẳng khác nào cú tát vào mặt Tiêu Kỳ, quả thực không thể dễ dàng tha thứ.

Còn Bành Minh Vi, Tự Cẩm không biết mình nên dùng tâm tình gì đối với nàng ta.

Cảm thông?

Thương hại?

Oán hận?

Mặc kệ loại nào đều không thể biểu đạt nổi sự phức tạp trong tâm trạng nàng lúc này. Ở thời đại này, nữ nhân lúc nào cũng dễ dàng bị gia tộc sau lưng thao túng.

Bành gia, xong rồi!

Tự Cầm biết rõ, Tiêu Kỳ không bỏ mặc Bành Đạt tiếp tục phạm sai lầm như vậy. Sự tồn tại của ông ta sẽ luôn luôn nhắc nhở Tiêu Kỳ về những chuyện ngu xuẩn ông ta đã làm, chưa kể đích thực ông ta có phạm tội.

"Vậy chuyện này..." Tự Cầm cũng muốn hỏi là những thế gia nào có liên lụy trong này, nhưng là lời nói đến miệng lại nuốt xuống, kịp thời thay giọng nói: "Chuyện này vẫn không cần làm náo động quá, giải quyết lặng lẽ mới là biện pháp tốt nhất."

Khoa cử sắp bắt đầu thi, nếu lúc này lại xảy ra gièm pha thì người bị ảnh hưởng nhất chính là triều đình cùng đế vương.

"Hừ, trăm há có thể để bọn họ như ý!" Tiêu Kỳ gần như nghiến răng nói, cất tấu chương đi, nhìn Tự Cầm, "Nói cho nàng nghe mấy chuyện này là không muốn làm cho nàng cả ngày suy nghĩ hiều lắm." Nói rồi nhìn vào bụng nàng, "Nàng vui vẻ thì con mới vui vẻ được." Vừa nói ngón tay nhẹ nhàng chạm chạm bụng Tự Cầm.

Tự Cầm sững sờ, người ở thời đại này không biết khi nào là dưỡng thai, cũng không có ý thức này. Nhưng Tiêu Kỳ lại có thể nói như vậy vẫn khiến cho nàng cảm thấy rất kinh ngạc, tự mình cũng đi theo sờ sờ bụng, sau đó mới nói: "Người biết thiếp là người dễ vui nhất mà, không cần lo lắng."

Tiêu Kỳ lại nghiêm trang nhìn Tự Cầm, "Bên cạnh ta người duy nhất có thể tin tưởng chỉ có nàng."

Giây phút đó Tự Cầm nghe được tiếng tim mình đập, thành thích thành thích, giống như đánh trống vậy.

Những người ở xung quanh Tiêu Kỳ, cho dù là hậu cung hay là triều đình, phần lớn đều là vì lợi ích. Người người đều hy vọng có thể chiếm được vô số ích lợi, quyền thế từ trên người hãn. Muốn tìm một người thật lòng trong số đó không khác gì lấy hạt dẻ trong lò lửa.

Cho nên trước đây, Tiêu Kỳ chưa từng nhắc tới trung thành, tin tưởng với nàng. Mặc dù tình cảm của hai người càng lúc càng sâu sắc, càng ngày càng ổn định. Nhưng Tự Cẩm vẫn biết rõ giữa bọn họ cách một tầng mỏng manh.

Bây giờ Tiêu Kỳ tự tay đánh vỡ tầng cách ngăn này, Tự Cẩm đột nhiên cười, nhìn thẳng vào mắt hắn, "Nếu quân không hối hận, thiếp cả đời đi theo."

Tiêu Kỳ cũng cười, chống trán mình vào trán Tự Cẩm, cả hai cùng bật cười, ôm chặt nhau cùng một chỗ.

"Cả đời này của ta, chưa bao giờ nghĩ tới, cuộc đời này còn có thể có một người có thể nương tựa, tin tưởng, cùng sống vai đi tới trước."

"Cả đời này của thiếp, cũng chưa bao giờ nghĩ tới, có thể sống chung một nam nhân với nhiều nữ nhân như thế."

Bọn họ không có nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan giống nhau. Nhân duyên đưa đẩy, nàng xuyên không đến đây ở chung một chỗ với hắn. Một người chỉ coi hậu cung là lực lương năm giữ triều chính, một người chỉ muốn an ổn sống trong hậu cung này. Khi vận mệnh trói chặt bọn họ cùng một chỗ, không ai nghĩ tới bọn họ có thể đi đến hôm nay.

Nữ nhân lúc nào cũng thiên về cảm tính, cho nên Tiêu Kỳ ôm vừa khóc vừa cười Tự Cẩm, đột nhiên hơi lo lắng, nhờ đâu lại sinh ra một đứa bé dễ phát cáu, tính tình cổ quái thì làm sao?

Trong thời gian mang thai ư, nam nhân lúc nào cũng phải thêm nhẫn nại, coi như hai người tỏ tình một lần nữa, Tiêu Kỳ cũng chỉ có thể vừa ôm vừa dỗ vừa tinh trí đi sang Sùng Minh Điện tiếp tục làm việc.

Tự Cẩm ôm gối dựa, người yếu ớt như không thể đứng lên được. Giây phút đó bao nhiêu buồn bực mấy ngày nay tất cả đều tan thành mây khói.

Biển cổ vĩnh viễn là chất xúc tác tình cảm mạnh mẽ nhất. Cũng giống như bây giờ Tự Cẩm kỳ thật không làm gì, người khác lại đẩy Tiêu Kỳ tới chỗ nàng.

Có lúc, vô dục vô cầu kỳ thật lại là chuyện tốt.

Sung huyết sống lại Tự Cẩm lại bắt đầu vui vẻ sống trong Di cùng hiên, nhưng người khác thì chưa chắc được sống khoái hoạt như vậy.

Đầu tiên là Bành Đạt bị hỏi tội, bị tố cáo lấy hàng giả đổi hàng thật, cấu kết với gian thương lấy lương thực cũ đổi thành lương thực mới, phân phát lương lực cũ cho dân chúng, lại dùng thủ đoạn đổi hàng giả vào kho tích trữ, giành món lợi kếch sù. Thiếu trách nhiệm, nhiều lần phạm tội, then phụ hoàng ân!

Từng tội từng tội vạch ra, Bành Đạt bị giải vào trong ngục ngay giữa triều đình, bộ Hình phối hợp Đô sát viện điều tra kỹ chuyện này.

Nhưng mà không đợi kết quả điều tra ra, Bành Đạt tự sát trong ngục.

Tiền triều còn chưa dẹp loạn, trong hậu cung cũng đất bằng nổi sóng, Bành nương tử treo cổ tự tử!

Lúc Tự Cẩm nghe được tin tức này, nàng đang chơi trò trốn tìm với Đại hoàng tử. Khi đó nàng sững sốt nhìn Khương cô cô, hỏi một câu, "Thật không?"

"Dạ, thi thể Bành nương tử mới được phát hiện, Hoàng hậu nương nương đã đi sang."

Hậu phi thắt cổ tự tử là tội lớn, sẽ liên lụy cả nhà. Sao Bành Minh Vi lại làm chuyện đó được? Nàng ta vì người nhà cũng có thể quấy rối Tiêu Kỳ, làm sao lại thắt cổ tự tử để liên lụy người nhà chịu tội chứ.

Không thể nào!

Tự Cầm nhìn thoáng qua Khương cô cô, Khương cô cô nhìn thẳng vào mắt chủ tử lặng yên một chút rồi mới nói: "Tin tức báo ra là như vậy, cụ thể thì nô tỳ cũng không rõ ràng lắm. Sau khi Hoàng hậu nương nương đến liền phong tỏa chỗ của Bành nương tử, không cho truyền ra bất cứ tin tức gì."

Nếu không phải chuyện có vấn đề thì hoàng hậu không làm như vậy. Tự Cầm siết tay lại, sau đó nhìn Khương cô cô nói: "Biết rồi, cô đi thăm dò hành tung của Kiều Tiểu Nghi và quý phi đi."

Tiêu Kỳ không thể lúc nào cũng chú ý đến hậu cung, nàng sẽ phải làm con mắt cho hắn. Trước kia Tự Cầm không muốn dính vào chuyện hậu cung, nhưng sau khi Tiêu Kỳ tỏ tình, nàng cảm giác mình phải chủ động có trách nhiệm gánh vác một chút cùng với hắn.

Ví dụ như, Hoàng hậu nương nương phong tỏa tin tức là vì cái gì?

Ví dụ như, trước đó Quý phi tìm nàng liên minh, bây giờ Bành Minh Vi chết có liên quan gì với nàng ta hay không?

Còn có chỗ nào cũng có bóng dáng Kiều Linh Di, trong sự kiện này, nàng ta đóng vai trò gì?

Còn nữa...

Thái hậu vẫn im lặng như cũ, sự yên tĩnh như vậy lại lộ ra quỷ dị.

Tự Cầm nhìn Khương cô cô rời đi, giơ tay chạm bụng mình, thấy con trai chạy về thì nắm lấy tay con. Tại đây, trong cung điện thăm thăm này, nếu như cần thiết, nàng cũng có thể là một mũi kiếm đấu tranh anh dũng!

Chỉ cần nàng nguyện ý!

Bành Minh Vi chết khiến Tự Cầm lại một lần nữa nhận ra những thủ đoạn mờ ám giết người không thấy máu trong hậu cung. Nàng không tin, người có thể làm chuyện kia vì gia tộc như Bành Minh Vi lại thắt cổ tự tử để liên lụy cả nhà.

Nếu như, họ muốn lấy cái chết của cha con Bành Minh Vi và Bành Đạt, lấy việc tiêu diệt toàn bộ Bành gia để tiêu diệt hết thầy chứng cứ tạo thành kết cục, Tự Cầm biết rõ chắc chắn Tiêu Kỳ sẽ tức đến hộc máu. Hẳn ở phía trước quân lâm thiên hạ, nàng ở chỗ này chiến đấu vì hẳn!

Tiến cung mấy năm, giây phút đó nàng phá kén bay ra.

Đón ánh nắng, chậm rãi đi tới trước, từ giờ phút này, nàng sẽ trở thành sủng phi nương nương thực sự!

Hoàng hậu nhìn thi thể Bành nương tử nằm dưới đất, Đồng cô cô đứng ở bên cạnh nàng ta sai người phủ vải trắng lên, nhìn hoàng hậu nói: "Nương nương, người không cần nhìn mấy thứ rủi ro này, nô tỳ sẽ thay người giám sát chặt chẽ."

Hoàng hậu lắc đầu lắc đầu, ánh mắt rơi trên thi thể Bành Minh Vi, lại quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói với Đồng cô cô: "Nàng ta chết, hậu cung thối kèn lệnh."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 346: Kết Làm Đồng Minh (Phần 1)

Editor : Hương Cỏ

Không có ai khóc thương cho Bành Minh Vi, nàng ta chẳng qua là một khách qua đường trong hậu cung này, vội vã đến, vội vã đi.

Nàng ta "Thắt cổ tự tử" mà chết, không có ai giải oan, cũng không có ai nói một lời công đạo cho nàng ta, càng không đề ra nghi vấn. Hơn nữa phụ thân nàng ta cùng cảnh ngộ, trong cung chuyện này tạo nên chút gợn sóng nhỏ nhoi nhưng cũng yên tĩnh lại rất nhanh.

Tự Cẩm ngồi trong Di cùng hiên, nghe Khương cô cô nói, biết rõ Bành Minh Vi chỉ được mai táng qua loa thì trầm mặc rất lâu.

Kết cục của Bành Minh Vi chính là kết quả thu nhỏ của cuộc chiến giữa triều đình và hậu cung. Không ai cho rằng hoàng đế vô tình, cũng không ai cho rằng Bành Đạt vô tội, càng chẳng có ai nghĩ Bành Minh Vi oan ức. Chính trị là như vậy, cho tới bây giờ đều là được làm vua thua làm giặc.

"Mấy cung nhân từng hầu hạ bên Bành nương tử, Hoàng hậu nương cũng đã an trí thích hợp." Khương cô cô hạ giọng nói.

Tự Cẩm liền ngẩng đầu nhìn cô ta một cái, Khương cô cô cười giải thích: "Trường hợp cung tần thắt cổ tự tử như Bành nương tử, người hầu bên cạnh đều không thoát khỏi tội thiếu trách nhiệm, hầu hạ bất lực. Hoàng hậu nương nương trong lòng còn thiện niệm, sau khi thấy mấy cung nhân kia cũng đích thực là bị Bành nương tử đuổi đi, không biết chút nào, liền làm chủ đuổi bọn họ đi lãnh cung làm việc. Mặc dù phải đi chỗ đó nhưng cuối

cùng vẫn giữ được tính mạng. Đợi qua vài năm nữa đến tuổi xuất cung, thả ra ngoài sẽ không có việc gì. Nếu không phía trên cố tình truy cứu thì bọn họ đều không tránh khỏi tội chết."

Cung tần thất cổ tự tử, ngay cả người nhà còn bị liên lụy hưởng chi cung nhân hầu hạ bên cạnh. Hoàng hậu làm vậy xác thực là có lòng nhân nghĩa.

Vân Thường vén rèm đi vào, cười nói với Tự Cẩm: "Nương nương, Quản Trường An tới truyền lời, nói là Hoàng thượng không đến dùng bữa trưa, kêu nương nương ăn thật ngon miệng."

Tự Cẩm liền gật gật đầu, dạo này Tiêu Kỳ cực kỳ bận rộn, việc nào cũng gấp gáp. Chuyện Bành Đạt phải giải quyết hậu quả, khoa thi cũng sắp bắt đầu, còn việc một năm ba vụ thu... Phải đấu lý với triều thần, phải lo chọn lựa lương tài, lại muốn quan tâm việc đồng áng, thật cũng đủ mệt mỏi.

Ngay sau đó Diện Mi cũng vào, cười hành lễ, nhìn Tự Cẩm nói: "Nương nương, mới vừa nhận được tin tức, sinh nhật Hiền phi nương nương năm nay muốn tổ chức long trọng. Hoàng hậu nương nương nói năm xưa Hiền phi nương nương không thích phô trương, năm nay muốn cho nàng náo nhiệt một chút. Bên cung Hưng Khánh đã đưa thiệp mời đến, là Tưởng cô cô bên cạnh Hiền phi nương nương chính mình đưa tới."

Di cùng hiền đóng cửa không tiếp khách, do đó Tưởng cô cô cũng không dám quấy rầy Tự Cẩm dưỡng thai, đưa thiệp mời tới liền đi ngay.

"Hơi kỳ lạ đấy, xưa nay Hiền phi nương nương an phận, năm nay lại đồng ý tổ chức tiệc mừng lớn." Khương cô cô vừa cười vừa nói.

Tự Cẩm mở thiệp mời ra nhìn nhìn, vừa xem vừa nói: "Vì chuyện của Bành nương tử mà dạo này trong cung hơi căng thẳng, có lẽ Hoàng hậu nương nương cố ý nhân sinh nhật của Hiền phi làm cho không khí náo nhiệt lên. Làm vậy trong cung cũng thoải mái hơn một chút, cả ngày âm u cũng không ra gì hết."

"Nường nường nói đúng lắm, vậy sinh nhật Hiền phi nường nường có đi hay không ạ?"

"Đi." Tự Cẩm vừa cười vừa nói.

Mọi người tỏ vẻ kinh ngạc, đều không hiểu nhìn về phía Tự Cẩm. Các nàng quá biết rõ nường nường của mình không thích gây chuyện chút nào. Có thể né tránh tuyệt đối sẽ không đụng vào, biết cũng phải đi vòng qua.

Vậy mà bây giờ lại chủ động tham gia tiệc sinh nhật của Hiền phi ư?

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, Tự Cẩm chỉ cười cười, nhìn Khương cô cô nói: "Chuyện Bành nường tử xảy ra, các người cũng biết là mặc dù ta trốn tránh trong Di cung hiền nhưng người bên ngoài vẫn sẽ giẫm đạp ta để hồng leo lên như cũ. Nếu đã vậy thì muốn lười cũng không được."

Trong nháy mắt Khương cô cô liền hiểu được, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Tự Cẩm, "Mặc dù Nường nường nói có đạo lý, nhưng rốt cục thai nhi trong bụng mới là trọng yếu."

Tự Cẩm gật gật đầu, "Chuyện này là đương nhiên. Bây giờ thai nhi đã ổn định, cũng không cần phải quá lo lắng như thế. Huống chi..." Bên ngoài kia còn một Tô Nhị mãi không xuất hiện, còn Kiều Linh Di đang âm thầm chờ hành động. Bọn họ trong bóng tối, nàng ở ngoài sáng, rất nhiều chuyện muốn trốn tránh cũng không thoát.

Tiệc sinh nhật Hiền phi lại là một cơ hội tốt. Dù sao trong cung Hiền phi cũng là người cũ, mặc dù đã sớm không có hoàng sủng nhưng chắc chắn tiệc sinh nhật của nàng ta Tiêu Kỳ vẫn phải tới để giữ thể diện. Đối với nữ nhân biết tình thức thú, Tiêu Kỳ cũng không phải là người keo kiệt.

Như vậy, tiệc sinh nhật của Hiền phi lại là một cơ hội cho nàng âm thầm quan sát. Trước kia ư, không để tâm chút nào, chỉ muốn bảo vệ mình tốt là

được, chuyện khác không thêm quan tâm. Bây giờ đã có tâm tư, Tự Cầm cũng biết mình không thể cứ trốn tránh mãi như vậy được.

"Vậy có cần nô tỳ đi cung Hưng Khánh đi một chuyến?" Vân Thường vừa cười vừa nói. Dựa vào thân phận bây giờ của nương nương bọn họ, có thể tới tiệc sinh nhật của Hiền phi nương nương thì thật sự là đã ban thể diện lớn cho Hiền phi nương nương. Phải biết rằng chủ tử các nàng vẫn luôn đóng cửa từ chối tiếp khách.

"Thế thì không cần." Tự Cầm khoát khoát tay, "Người mà đi qua thông báo một tiếng là ta sẽ tới tiệc sinh nhật, không biết người khác còn công khai bày đặt ra chuyện gì nữa?"

Tất cả mọi người nở nụ cười, Diện Mi liền nói: "Còn có mấy ngày nữa, nô tỳ phải kêu Y phục cục tới may hai bộ váy áo mới cho nương nương mới được."

"Đồ trang sức cũng phải đánh mấy bộ mới, bình thường nương nương không chú ý mấy việc này, chỉ ẩn theo phần lệ mà làm. Bây giờ Hoàng thượng thưởng cho nương nương rất nhiều, lấy ra khảm lên trang sức đeo tay không gì đẹp bằng." Khương cô cô cũng cười nói vào.

Tự Cầm bị các nàng trêu ghẹo liền vừa cười vừa nói: "Làm gì phải tốn công như thế, mấy ngày hôm trước mới may y phục mới, làm sao mà không đủ mặc chứ?" Ở trong mắt bọn họ, những đồ ăn thức uống ăn mặc của nàng vĩnh viễn là không đủ.

Tin tức tiệc sinh nhật của Hiền phi nương nương sẽ tổ chức long trọng lan truyền ra ngoài, trong cung lập tức náo nhiệt lên. Những bóng đen của chuyện Bành nương tử rơi xuống nước rồi thắt cổ tự tử cuối cùng cũng bị xua tan ít nhiều. Hậu cung lại khôi phục náo nhiệt như trước kia.

Hoa cô cô nhìn Tô Nhị, cười nói: "Nương nương nói, đây là cơ hội tốt vô cùng. Hi Phi đang dưỡng thai, tiệc sinh nhật của Hiền phi nương nương

chắc chắn sẽ không đi. Đến lúc đó tiểu chủ có thể thể hiện trước mặt hoàng thượng. Chuẩn bị đã lâu như vậy, tiểu chủ cũng nên ra ngoài gặp người rồi."

Tô Nhị hơi cúi đầu, cũng không nhìn về phía Hoa cô cô. Sự hăng hái nhiệt huyết, tính cách bá đạo lúc mới vào cung tựa hồ đã biến mất không thấy gì trên mặt nàng ta nữa. Thay vào đó là sự trầm tĩnh làm lòng người sợ hãi. Nửa gương mặt chìm trong bóng tối, chỉ thấy nàng ta hơi mở môi anh đào nói: "Làm phiền Hoa cô cô đến đây một chuyến, cô cô nói quý phi nương nương yên tâm, ta sẽ đi."

Hoa cô cô hài lòng gật gật đầu, "Vậy nô tỳ sẽ không quấy rầy tiểu chủ nghỉ ngơi, xin cáo lui."

"Cô cô cứ tự nhiên." Tô Nhị khẽ nói.

Sau khi Hoa cô cô rời khỏi, Đại cung nữ Tuệ An bên cạnh Tô Nhị cung kính tiễn ra ngoài. Khi trở về, nhìn tiểu chủ quay lưng lại muốn nói lại thôi.

"Tuệ An, người muốn nói cái gì?"

Tuệ An nghe vậy cười khổ một tiếng, nhìn tiểu chủ nói: "Tiểu chủ, nô tỳ... Nô tỳ cảm thấy tiểu chủ đồng ý như vậy với Quý phi nương nương có hơi lỗ mãng không?"

Tô Nhị trầm mặc một chút, sau đó mới nói: "Đây thật là một cơ hội tốt, một cơ hội gặp Hoàng thượng mà không có Hi Phi, ta nghĩ trong hậu cung này có lẽ không có nữ nhân nào lại cự tuyệt cơ hội như thế."

"Đúng là vậy nô tỳ mới cảm thấy không thỏa đáng. Tiểu chủ đừng việc nào cũng đều nghe Quý phi nương nương, luôn nghĩ cho mình một chút. Bành nương tử chính là vết xe đổ, cuối cùng còn không phải dẫn đến kết cục như vậy sao?"

"Ta làm sao giống như Bành Minh Vi được, sau lưng của ta là Tô gia Khúc Châu, ngay cả nhà mẹ đẻ Quý phi cũng không dám đối chọi trực diện với ta. Bây giờ chẳng qua là ta cần nhờ đến Quý phi để đi thêm một bước mà thôi, về sau... Chưa chắc không bằng nàng ta."

Tuệ An sững sờ, nhìn bóng lưng tiểu chủ nhất thời không nói nên lời, nhưng ngẫm lại thì cũng hợp lý. Nhà mẹ đẻ Tiểu chủ là Tô gia Khúc Châu, riêng điểm này thì rất nhiều người trong cung đều không bằng.

"Vậy nô tỳ cần phải làm những gì?" Tuệ An hạ giọng hỏi.

"Người đi... chỗ Sở quý nhân một chuyến, hỏi xem Sở quý nhân có tiện gặp ta một lần hay không."

Tuệ An lại sững sờ, Sở quý nhân sớm đã không nghe tung tích gì, nhưng vẫn gật đầu, "Dạ, nô tỳ đi ngay."

Tuệ An lui ra ngoài, Tô Nhị nhìn xuyên qua cửa sổ theo bóng dáng nàng ta đi ra cửa cung, ngửa đầu nhìn một góc trời, khóe miệng im ắng nở một nụ cười tươi tắn.

Tuệ An đến chỗ Sở quý nhân, không nghĩ tới vừa mới xin gặp thì Sở quý nhân thật sự gặp mình, còn đồng ý thấy tiểu chủ. Thế cho nên lúc trở lại, tinh thần nàng ta vẫn hơi hoảng hốt, đúng là không thể tin được.

Tô Nhị thu thập thỏa đáng, thay một bộ y phục hơi cũ đi gặp Sở Trường Lam. Đuổi hết người trong phòng ra ngoài, trên đầu Tô Nhị trùm một cái mũ lớn che kín nửa gương mặt, nhìn Sở Trường Lam tiều tụy nằm trên giường, quả thực không nhận ra người này là cô gái lung linh mềm mại trước đây.

Kể từ sau khi Sở Trường Lam không thể đi lại, tính cách trở nên táo bạo, hung ác lên, gương mặt vàng như nền mang đầy oán khí, ánh mắt nhìn Tô Nhị cũng mang theo vài phần lạnh lẽo.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 347: Kết Làm Đồng Minh (Phần Cuối)

Editor : Hương Cỏ

"Vì sao cô đột nhiên tới gặp tôi?" Khuôn mặt thay đổi nhiều nhưng giọng nói vẫn như ban đầu.

Tô Nhị ngồi xuống ghế, nhìn Sở Trường Lam nói: "Tôi tới hỏi cô một chuyện, nếu cô có thể thành thật trả lời tôi, tôi sẽ thỏa mãn một điều kiện cho cô, được không?"

"Chỉ bằng cô ư?" Sở Trường Lam châm biếm, Tô Nhị là người thế nào nàng ta còn không biết sao, lại dám nói ầu tả ở đây, chẳng qua là một con chó bên cạnh Quý phi mà thôi.

"Sau lưng tôi còn có Tô gia Khúc Châu, gia tộc đưa chúng ta tiến cung không phải là ngồi ăn rồi chờ chết. Trước kia là tôi quá nôn nóng vội vàng. Nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi còn không có tiến bộ sao? Cô nhìn xem mấy người mới tiến cung chúng ta, Bành Minh Vi chết, cô thì bệnh tật nằm trên giường, ngay cả Kiều Linh Di cũng bị Hi Phi ép tới không thể xoay người, trở thành trò cười trong hậu cung. Con gái Lý gia Lũng Tây, con gái Vương gia Kỳ Dương, cô cho rằng các nàng cứ thế yên lặng trong cung sao? Cho dù chúng ta đồng ý, người trong nhà cũng tuyệt đối không đồng ý. Bành Minh Vi chết chẳng qua là khởi đầu mà thôi. Chúng ta không đứng lên thì không chừng người nằm xuống nữa là cô hoặc là tôi!"

"Đừng nói mấy câu dễ lừa người thế, những lời như thế ai không biết nói chứ." Sở Trường Lam châm biếm nói, ánh mắt không thèm liếc nhìn đến Tô

Nhị một cái.

Nếu với tính tình trước kia, chỉ e Tô Nhị đã nhảy dựng lên, nhưng lúc này lại ngồi vững vàng ở đó, bình thản cất giọng nói: "Cô nằm ở trong này là do Kiều Tiểu Nghi hãm hại, bị Hoàng hậu nương nương bỏ đá xuống giếng, lẽ nào cô cam tâm nhìn các nàng giẫm đạp cô, trọn đời không thể thoát thân sao? Lẽ nào cô không nghĩ sẽ báo thù cho mình?"

Trong nháy mắt sắc mặt Sở Trừng Lam liền thay đổi. Bị biến thành một người bị liệt là chuyện mà cả cuộc đời này nàng ta không thể nào quên được. Bị người khác lôi vết thương máu chảy đầm đìa ra, sự oán hận tận sâu trong đáy lòng giống như bị rọi chiếu dưới ánh mặt trời, không chỗ nào có thể giấu được.

"Nói như thế cô sẽ giúp tôi báo thù vậy, dù là Kiều Linh Di hay là hoàng hậu, cô có thể động người nào?" Giọng nói Sở Trừng Lam hơi kích động khác thường, hai tay siết chặt chặn găm, ánh mắt nhìn chằm chằm Tô Nhị, chớp cũng không chớp mắt.

"Đường là đi từng bước mà thành. Nhưng chờ tôi làm được bước đó thì cô lấy gì mà đòi tôi tìm cô hợp tác nữa?" Tô Nhị cười lạnh.

Hai người giằng co.

Không biết trải qua bao lâu, Sở Trừng Lam không kiên trì được nữa. Nếu không phải còn nghĩ tới chuyện báo thù cho chính mình, nàng ta cũng không muốn sống trong bộ dáng ma quỷ thế này. Nhưng nếu chết vậy thì nàng ta cũng không cam lòng, dựa vào dâu mà người hại mình còn sống khỏe, hưởng thụ vinh hoa phú quý, còn mình phải tiếp tục sống chịu đựng dày vò thế này.

"Cô muốn gì?" Nàng ta chỉ có thể đánh cuộc một lần, không phải vì Tô Nhị, mà vì Tô gia Khúc Châu.

Kiều Linh Di? Hoàng hậu? Hai người này nàng ta sẽ không bỏ qua người nào hết!

"Lấy cho tôi loại thuốc biến cô thành thế này."

Sở Trường Lam liền cười, "Cô nói đùa sao, tôi bị người ta hại mới ra nông nỗi này, làm sao tôi có loại thuốc này chứ?"

"Đều là con gái Sở gia, Hoàng hậu nương nương có thể có, cô không có sao?" Tô Nhị cũng không tin, Sở Trường Lam này mặc dù rất nhiều khi ngu ngốc nhưng cũng không phải thật khờ.

Sở Trường Lam thở hỗn hển một lúc, thật lâu mới nhìn Tô Nhị, "Cô tính làm gì chứ, không phải là trao đổi sao?"

Tô Nhị liền cười nhìn Sở Trường Lam, "Vậy cô chờ xem đi, nhớ kỹ lời cô nói, đừng có nuốt lời, cũng đừng nghĩ sẽ lợi dụng tôi, nếu không..."

"Nếu không thì sao? Tôi đã thành quý thế này, cô còn có thể làm gì tôi chứ?"

"Cô đương nhiên là không đáng tôi hao tâm tốn trí, nhưng ai bảo cô còn di nương nữa."

"Cô... cô cho rằng cửa Lệnh quốc công phủ dễ vào như vậy sao?"

"Không, cô sai rồi. Nếu so ích lợi với một di nương nhỏ nhoi, cô nói Lệnh quốc công sẽ lựa chọn bên nào?"

Sắc mặt Sở Trường Lam xanh mét, giây phút đó mới phát hiện Tô Nhị như đã hoàn toàn biến thành một người khác.

Nhìn thẳng vào mắt Sở Trường Lam, Tô Nhị chậm rãi đứng dậy, vừa cười vừa nói: "Nhớ kỹ lời cô nói, sau khi chuyện thành công, tôi sẽ lại đến."

Tô Nhị đi rồi, Sở Trường Lam nằm trên giường, ngửa đầu nhìn đỉnh màn, trong lòng lạnh run từng đợt. Tô Nhị thế kia khiến người ta sợ hãi. Nàng ta biết rõ mấy tháng này Tô Nhị liên tục cáo bệnh, nhưng bệnh gì mà khiến cho tính tình con người thay đổi đến mức đó chứ?

Chuyện Tô Nhị đi gặp Sở Trường Lam cực kỳ bí mật lặng lẽ nhưng vẫn bị người của Kiều Linh Di phát hiện. Cùng lúc đó, luôn phải người nhìn giám sát chặt chẽ Tô Nhị là Tự Cẩm cũng nhận được tin tức.

Kiều Linh Di nhú mày nhìn Kiêm Sương, "Người xác định không nhìn lầm chứ?"

Kiêm Sương gật gật đầu, "Nô tỳ tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, thật sự là Tô mỹ nhân. Mặc dù Tô mỹ nhân mặc bộ y phục cũ, nhưng nô tỳ nhìn thấy một bên mặt cô ta dưới mũ trùm đầu, tuyệt đối sẽ không nhận lầm."

"Tô Nhị đi tìm Sở Trường Lam làm gì?" Trong lòng Kiều Linh Di hơi bất an. Kể từ sau khi trở mặt với Tô Nhị, cơ bản hai người cũng không lui tới nữa. Mấy tháng nay nàng ta liên tục báo bệnh không xuất hiện. Giờ thấy người thì lại đi gặp Sở Trường Lam, chuyện này nghĩ thế nào cũng có phần cổ quái.

Kiêm Sương đương nhiên không thể trả lời vấn đề này, nàng ta cũng không thể theo vào nghe lén được.

Sở Trường Lam có kết cục hôm nay, Kiều Linh Di biết rõ mình có liên quan. Nhưng chuyện này cũng không trách được nàng ta. Nếu không phải Sở Trường Lam cũng có tâm tư khác để lại gần mình thì cũng không trở thành đá kê chân cho nàng ta lợi dụng. Nếu người thất bại là nàng ta, nàng cũng sẽ trở thành đá dưới chân Sở Trường Lam.

Mặc dù Hoàng hậu cũng không ưa muội muội kia nhưng sự tồn tại của nàng ta, một người có thể mang thai sinh con chính là uy hiếp lớn nhất. Cho nên có cơ hội đương nhiên là muốn ngoại trừ. Nhưng không nghĩ tới

hoàng hậu còn ngoan độc hơn so với nàng ta. Nàng ta chỉ hy vọng Sở Trường Lam bị hoàng đế chán ghét, nhưng hoàng hậu lại bắt nửa đời sau của Sở Trường Lam phải nằm ở trên giường chịu khổ.

Bởi vì chuyện này, nàng ta cũng suýt nữa bị hoàng hậu tính kế. Tâm cơ Hoàng hậu sâu xa như thế, khó trách năm đó quý phi thịnh sủng nhiều năm cũng không thể dao động vị trí của nàng.

Bây giờ... Sở Trường Lam và Tô Nhị đã đạt thành hiệp nghị gì đây?

"Người đi điều tra bên Tô Nhị, xem mấy ngày nay cô ta có động tĩnh gì không." Kiều Linh Di hơi bất an, nói với Kiếm Sương.

"Dạ, nô tỳ đi ngay." Kiếm sương xoay người đi .

Kiều Linh Di ngồi ở đó không thể bình tĩnh trở lại, suy nghĩ một chút vẫn quyết định đi tới chỗ cô cô một chuyến. Hoàng hậu muốn tổ chức linh đình sinh nhật Hiên phi, Hi Phi có thai chắc chắn sẽ không xuất hiện. Đây chính là một cơ hội tốt nhất, không ai bỏ qua.

Đương nhiên Kiều Linh Di cũng không muốn buông tha cơ hội này. Nàng ta biết rõ tình cảnh của mình bây giờ rất không ổn, có khúc mắc không dễ dàng cởi bỏ với Hoàng thượng. Nhưng nàng ta cũng không thể buông tha như vậy, không thử một lần đã nhận thua thì không phải là nàng.

Sau khi trang điểm thay quần áo, Kiều Linh Di mang theo người trực tiếp đi Thọ Khang Cung.

Trong Thọ Khang Cung thái hậu đang niệm Phật, Thi cô cô dẫn Kiều Linh Di vào trong điện chờ, vừa cười vừa nói: "Thái hậu nương nương đang lễ Phật ở phật đường, tiểu chủ chờ một chút."

"Làm phiền cô cô." Kiều Linh Di nhoẻn miệng cười, ân cần hỏi thăm Thi cô cô sức khỏe của Thái hậu, lại hạ giọng nói: "Dạo này ta không dám tới

thăm Thái hậu, chỉ sợ Thái hậu còn giận ta."

Thi cô cô cười khuyên giải hai câu cũng không nói nhiều, trong lòng Kiều Linh Di thở dài, trên mặt vẫn giữ nụ cười. Thi cô cô trung thành đối với thái hậu cả đời, muốn cậy gì trong miệng bà ta thì trừ phi Thái hậu cho phép, nếu không một chữ cũng không thể hỏi được.

Thi cô cô nhìn Kiều Linh Di trong lòng cũng thở dài, dung mạo không kém, thủ đoạn cũng không kém, chính là thiếu sự nhẫn nại và nghị lực của thái hậu nương nương năm đó. Tính tình thiếu kiên nhẫn như thế, khó trách thái hậu nương nương tức giận. Nhìn từng việc từng việc sau khi tiến cung, không có việc nào là hợp lòng người hết.

Ưu thế thật tốt lại bị phí phạm như vậy, quá đáng tiếc.

Nếu ngay từ đầu có thể nghe lời thái hậu, cũng không đến nỗi thành ra thế này. Trẻ tuổi nhiệt huyết, lúc nào cũng nghĩ mọi chuyện quá hoàn mỹ. Bây giờ đụng vào đâu rơi máu chảy mới biết quay đầu lại. Không phải là không đau mà là không biết mình đã sai ở đâu.

Khó trách thái hậu lạnh nhạt với nàng ta.

Thi cô cô tự tay nâng trà lên, nhìn Kiều Linh Di lại nói: "Tiểu chủ uống ngụm trà trước, nô tỳ đi xem thái hậu một chút."

Kiều Linh Di gật gật đầu, nhìn Thi cô cô xoay người đi vào phật đường.

Sau khi vào phật đường, thái hậu còn đang niệm kinh, bà ta cũng không dám tiến lên mạo muội quấy rầy liền đứng ở một bên lẳng lặng chờ. Đợi đến khi thái hậu đọc hết một phần sách kinh xong mới lên bẩm báo, "Thái hậu nương nương, biểu cô nương đến."

Thái hậu mở mắt ra nhìn về phía Thi cô cô, "Giờ này tới sao?"

Thi cô cô gật gật đầu, giơ tay đỡ thái hậu dậy, "Xem ra là gặp chuyện khó xử."

Thái hậu cười lạnh một tiếng, đứng dậy, chậm rãi nói: "Tính cách con bé này quá quật cường, cứ luôn cho rằng tình cảm năm xưa có thể dụ dỗ được nam nhân. Lại không biết cuộc đời này, thứ dễ thay đổi nhất chính là lòng nam nhân. Tính tình của Hoàng thượng đâu phải là người dễ bị người khác nắm mũi dắt đi. Ai gia đã nói từ sớm là con đường này không đi được. Nhưng nó lại khẳng khẳng không tin, bây giờ thì sao chứ?"

"Tại vì trong lòng biểu cô nương còn có thiện niệm, luôn nhớ tới tình cảm thừa còn thơ, lúc nào cũng nghĩ theo chiều hướng tốt." Thi cô cô khẽ trả lời.

"Nhưng mà Hoàng thượng đã không phải là Hoàng thượng năm đó. Người nhìn xem hăn đối đãi với Kiều gia như thế nào? Ai gia chỉ muốn triệu hồi người nhà về kinh, hăn không đồng ý cũng thôi, vậy mà lại âm thầm làm mấy thủ đoạn kia, có tôn trọng Thái hậu như ta đây một chút nào sao? Sớm biết thế này, lúc trước không nên giữ hăn lại, nuôi một đứa khác còn tốt hơn so với hăn." Thái hậu cười lạnh một tiếng.

Thi cô cô trầm mặc một chút rồi mới nói: "Thái hậu người cũng không nên tức giận, Hoàng thượng cuối cùng sẽ hiểu, Thái hậu luôn muốn tốt cho hăn."

"Trong lòng hăn bây giờ chỉ có Hi Phi kia, còn coi lời của ai gia ra gì nữa. Linh Di coi như thất bại rồi. Nó không hiểu được, chưa trừ diệt Hi Phi thì trong cung này không ai được Hoàng thượng để ý hết. Bị một tảng đá chặn đường thì chỉ có chuyển nó đi, con đường đó mới có thể thuận lợi. Nếu không ra tay thì chỉ có chính mình đụng đầu rơi máu chảy." Thái hậu nói xong vịn tay Thi cô cô đi ra ngoài. Cho nó thời gian lâu như vậy, giờ cũng nên nghĩ minh bạch rồi chứ?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 348: Độc Chiếm Quân Ân (Phần 1)

Editor : Hương Cỏ

Thái hậu đi ra phát đường, Kiều Linh Di vừa thấy vội vàng tiến lên đón chào, cười kêu một tiếng, "Cô cô."

Thái hậu nhìn nàng ta gầy gò không ít, cơn giận trong lòng cũng giảm xuống, dịu dàng nói: "Sao lại tới giờ này? Ngồi đi."

Kiều Linh Di đi lên trước trước đỡ thái hậu ngồi xuống rồi mới trở lại chỗ ngồi nhìn thái hậu mím môi lại rồi mới nói: "Con tới nhận tội với cô cô, bây giờ con rất cần người giúp đỡ."

Thì cô cô dâng trà lên rồi lui ra, đuổi hết mấy người hầu hạ trong điện ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại hai cô cháu. Thái hậu cũng không có tiếp tục giữ kẻ nữa, "Giờ đã suy nghĩ cẩn thận chưa?"

Kiều Linh Di gật gật đầu, trên mặt mang theo nụ cười khổ, "Con đã cô phụ lòng tốt của cô cô, nghĩ là mình đúng nhưng lại quên lòng người dễ đổi, Hoàng thượng đã không phải là biểu ca lúc trước."

"Bây giờ biết cũng còn chưa muộn." Thái hậu nâng chung trà nhỏ lên uống một ngụm trà cho thấm giọng rồi mới tiếp tục nói: "Nếu đã suy nghĩ cẩn thận thì còn đến chỗ ta làm cái gì? Sắp tới sinh nhật Hiền phi, Hoàng hậu sẽ tổ chức long trọng cho nàng ta, con không lo chuẩn bị đi."

"Nhưng gặp phải một chuyện nên con chưa nghĩ ra, mới đến đây mong cô cô chỉ bảo mấy lời." Kiều Linh Di khôi phục nhiệt tình xinh đẹp trước đây, nắm lấy tay áo thái hậu nhẹ nhàng lắc lư làm nũng.

Thái hậu thở dài, "Nói đi."

Kiều Linh Di kể lại mọi chuyện sau đó nhìn Thái hậu nói: "Con không biết rõ lúc này Tô Nhị đi tìm Sở Trùng Lam để làm gì? Dù sao hai người nàng cũng không thường cùng xuất hiện với nhau. Bây giờ Sở Trùng Lam bị thế này, cũng không có giá trị lợi dụng, Tô Nhị kia làm việc cũng hơi kỳ quái."

Thái hậu suy nghĩ một chút, sau đó nhìn Kiều Linh Di, "Theo ai gia thấy, Tô Nhị kia suy nghĩ thấu đáo hơn con."

"Cô cô, người đừng nói vòng vèo nữa." Kiều Linh Di vội vàng nói.

"Chỉ sợ hai người này âm thầm đạt thành giao dịch gì đó, Sở Trùng Lam bị đến mức này, chỉ hận có hai người, một người là con, người kia là hoàng hậu."

Trên mặt Kiều Linh Di nở một nụ cười, nhẹ nhàng gật đầu.

"Cô ta đã là một phế nhân, nghĩ muốn báo thù cũng chỉ có thể nhờ tay người khác. Tô Nhị tự mình đụng vào, hai người ăn nhip với nhau thì có gì bất ngờ chứ."

"Nhưng cho dù Tô Nhị liên thủ với Sở Trùng Lam, hai người này có thể làm gì đây?"

Thái hậu híp ánh mắt, thật lâu không nói gì. Kiều Linh Di lẳng lặng chờ, cũng không quấy rầy bà suy nghĩ, trong lòng đã có cân nhắc.

"Con đoán giữa con và Hoàng hậu, Sở Trường Lam sẽ hận người nào hơn?"

Kiều Linh Di ngậy người, nhìn thái hậu nhất thời nói không ra lời.

"Ai gia nghi, Sở Trường Lam kia nhất định sẽ hận hoàng hậu hơn. Dù sao người làm cho cô ta nằm liệt giường chính là tỷ tỷ tốt của cô ta hạ thủ. Con chẳng qua chỉ là một đường dẫn mà thôi." Thái hậu nói đến đây ngừng lại một chút, "Mặc dù vẫn đoán không ra hai người kia đạt thành hiệp nghị gì. Nhưng con cho rằng hai người có thể hợp tác mà không có vướng mắc sao?"

Kiều Linh Di sững sờ, nhìn thái hậu một cái, "Ý của cô cô là, có cơ hội có thể lợi dụng?"

Thái hậu sâu xa cười cười, "Hai người này hợp tác, Tô Nhị nhất định là chiếm hết ưu thế, Sở Trường Lam chưa chắc đã cam tâm để cô ta áp chế trên đầu. Nhưng bây giờ cô ta không thể không hợp tác nên chỉ có thể chịu uất ức. Cần phải tìm một người có thể hợp tác với cô ta?"

Kiều Linh Di liền hiểu được, vẻ mặt thay đổi, do dự một chút vẫn nói: "Nhưng chưa chắc cô ta nguyện ý liên thủ với con."

"Đó chính là do điều kiện của con chưa đủ hậu đãi, làm cho cô ta không thể động tâm."

Kiều Linh Di hơi cúi đầu, tinh tế cân nhắc, tim nhảy lên dồn dập. Nàng ta thật sự không nghĩ tới cách đó, không nghĩ tới mọi chuyện còn có thể giải quyết như thế. Cô cô nói có lý, mặc dù Sở Trường Lam oán hận mình, nhưng cuối cùng người ra tay độc ác không phải là nàng. Giữa các nàng chưa chắc không có khả năng hợp tác, Tô Nhị này xuất hiện, mục đích nàng ta còn chưa đoán được. Chỉ có thể nhanh chóng phá vỡ liên minh giữa bọn họ thì nàng mới có thể nắm giữ thế chủ động.

Nguyện vọng lớn nhất của Sở Trừng Lam cũng chẳng qua báo thù cho chính mình mà thôi, bây giờ Tô Nhị có năng lực để hoàn thành tâm nguyện của cô ta sao? Cũng chẳng qua là bánh vẽ trên giấy cho nàng ta xem, mỗi ngày chỉ tay mà nhìn thôi.

"Vậy bên chỗ quý phi thì sao?" Kiều Linh Di nhìn sang thái hậu hỏi, quý phi và thái hậu luôn luôn giúp đỡ lẫn nhau, nàng ta cũng không rõ ràng lắm sâu cạn trong này.

"Quý phi chẳng qua là thấy bên nào có lợi thì dựa vào mà thôi, bây giờ cần dùng đến Tô Nhị thì mới âm thầm nâng đỡ. Huống chi quý phi chưa chắc để ý Tô Nhị, có nhiều khả năng là Tào Quốc công cần Tô gia Khúc Châu trợ thủ nên hai bên mới trao đổi điều kiện. Quý phi nâng đỡ Tô Nhị, bên ngoài Tô gia Khúc Châu và Tào Quốc công hỗ trợ lẫn nhau, nói cho cùng chẳng qua là vì hai chữ ích lợi mà thôi." Thái hậu cười lạnh một tiếng, "Bây giờ nếu Tào Quốc công đã không nhìn trúng Kiều gia của chúng ta, đương nhiên Quý phi cũng sẽ không bám lấy lão thái bà ta nữa."

Kiều Linh Di rùng mình, trong lòng dần dần trầm xuống. Kiều gia mãi không thể hồi kinh, không thể khôi phục phồn thịnh năm xưa, nàng ta và cô cô ở trong cung cũng không thể tốt được. Chỉ nhìn Quý phi đối Tô Nhị luôn luôn tươi cười, lại có thể coi như không thấy nàng ta thì có thể hiểu vài phần. Nói tới cùng, mấy người này coi trọng nhất vẫn là gia thế.

"Con hiểu rồi." Lúc ấy trong sâu thẳm đáy lòng của Kiều Linh Di mới có một cảm giác như kim châm. Lần đầu tiên nàng ta cảm giác được, gia tộc nhỏ yếu thì người ở trong hậu cung này cũng chẳng qua là một lá bèo tấm. May mắn cô cô là thái hậu nên mới có thể chịu đựng được như vậy, nếu không chỉ sợ kết cục của Bành Minh Vi chính cũng là của mình.

Cái gì thanh mai trúc mã?

Cái gì nhi nữ tình trường?

Kiều Linh Di coi như triệt để tắt trái tim này. Cô cô nói đúng, gia tộc mới là vĩnh hằng, những cái khác hết thảy đều là hư vô.

Mấy người Quý phi, Hiền phi, cho dù không có thánh sủng, nhưng gia tộc ở đây, địa vị ở trong cung của bọn họ cũng sẽ không thay đổi. Còn nàng ta thì sao, mặc dù mang tiếng là thanh mai trúc mã cuối cùng chẳng qua cũng chỉ là một từ ngữ phẩm, nàng ta tâm tâm niệm niệm muốn gần gũi với biểu ca, nhưng trong ánh mắt của hân chỉ có Hi Phi.

Không khỏi lại nghĩ tới cảnh hôm đó, Tiêu Kỳ đuổi theo bóng lưng rời đi của Hi Phi. Kiêu Linh Di lại ngẩng đầu lên, trong ánh mắt đã không còn nhu tình và chờ đợi như khi mới vào cung.

"Vậy con tới chỗ Sở Trường Lam nói chuyện một chút?"

Thái hậu nhìn Kiêu Linh Di, "Giờ con đi thì sẽ không biết được điều gì hết."

"Vậy... Vậy con phải làm cái gì bây giờ?" Kiêu Linh Di ngơ ngác, nhất thời nghĩ không ra.

"Con suy nghĩ xem, người Sở Trường Lam hận nhất là con và hoàng hậu, bây giờ tất nhiên Tô Nhị không thể động hoàng hậu, chỉ có thể ra tay bên chỗ con để Sở Trường Lam nhìn thấy thành ý của cô ta. Cho nên, con chỉ cần làm cho mưu kế của Tô Nhị thất bại, khiến Sở Trường Lam thất vọng đối với Tô Nhị, sau đó cô ta mới biết ai mới là người có thể hợp tác." Thái hậu chỉ cho nàng ta từng vấn đề, có lúc nói ba hoa chích choè đều không tác dụng, chỉ cần ra tay, người khác mới tâm phục khẩu phục.

Kiều Linh Di có vẻ suy nghĩ, sau đó đứng dậy, "Cảm ơn cô cô chỉ điểm, con biết phải làm gì rồi."

Thái hậu gật gù đầu, "Nhớ kỹ câu này, mặc kệ là lúc nào cũng không được để tay mình dính máu. Trong hậu cung này nhiều người như vậy, luôn

có người cho con mượn làm đao."

"Dạ."

Kiều Linh Di đi ra cửa chính Thọ Khang Cung, trái tim nhảy dòn dập nóng nẩy, bước chân cũng trở nên vội vàng.

Cô cô nói đúng.

Rước kia nàng ta quá ngốc rồi, bây giờ suy nghĩ một chút chỉ cảm thấy mình thật ngây thơ.

Từ khoảnh khắc này, về sau sẽ không còn như thế nữa.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 349: Độc Chiếm Quân Ân (Phần Cuối)

Editor : Hương Cỏ

Sinh nhật Hiền phi tới rất nhanh, sáng sớm Hưng Khánh cung đã chuẩn bị, cung nhân trong ngoài ai nấy đều mang theo gương mặt tươi cười, vẩy nước quét dọn, thu thập sạch sẽ.

Hiền phi mặc hoa phục, tự mình đón hai người đến đầu tiên là Mai Phi và Ngọc Quý Tần vào, cười mời hai người ngồi xuống, "Ta đoán các cô nhất định sẽ tới, đợi lát nữa người nhiều lên, các cô cần giúp đỡ ta chào đón khách."

"Đây là đương nhiên, cho dù Hiền phi tỷ tỷ không phân phó, chúng tôi cũng sẽ đi làm." Mai Phi cầm khăn cười không ngừng, dung nhan mỹ lệ như hoa nở rộ, cung trang màu xanh biếc không hề nổi trội hơn Thọ tinh, mọi thứ đều rất hợp lý.

Hiền phi cảm tạ, hôm nay dung nhan rất rạng rỡ toả sáng nói: "Vốn chỉ nghĩ ăn một chén mì thọ rồi cứ như vậy trôi qua, Hoàng hậu nương nương lại không chịu, làm các cô mệt nhọc, vì ta mà chịu liên lụy."

"Ngày vui thế này chúng tôi còn vui vẻ đến ăn uống chùa đây." Mai Phi cười nói một câu, tự lấy lễ vật mừng thọ của mình đưa ra, "Không phải là vật quý báu gì, nhưng ý nghĩa tốt lành."

Một miếng ngọc khắc Thọ tinh công, Hiền phi cười tạ ơn, sai người ta cất vào.

Ngọc Quý Tần cũng đưa lên lễ vật của mình, Hiền phi cũng không mở ra xem, nói lời tạ ơn. Lúc này người đến bắt đầu đông hơn, Hiền phi liền mang người đi ra ngoài đón.

Trong Hưng Khánh cung rất náo nhiệt, Tự Cẩm ở Di cùng hiền cũng đang trang điểm ăn mặc, nàng cũng không tính đi qua sớm mà căn thời gian Tiêu Kỳ đi qua để vừa vặn gặp hẳn là được.

Bụng còn chưa lớn rõ nhưng vẫn mặc váy rộng quần ngực, hoa văn thêu màu xanh, ống tay áo cổ áo đều viền ba tấc gấm, càng thêm nổi bật gương mặt có nước da trắng mỡ màng như bạch ngọc. Tóc đen nhánh thắt thành búi tóc bách hợp, cài một cây trâm phượng ba cánh vàng ròng khảm ngọc, miệng phượng ngậm một viên ru-bi lớn cỡ ngón tay cái, sáng chói rực rỡ. Tai đeo khuyên trắng sáng, trên cổ tay đeo vòng tay ngọc bích, móng tay mới sơn màu sắc rực rỡ, trên cánh tay phủ một dải lụa màu cùng tông, cả người đứng đó giống như Cửu thiên tiên tử hạ phàm đến.

"Nường nường mặc bộ này thật sự là đẹp vô cùng." Vân Thường cẩn thận quan sát một hồi vừa cười vừa nói, "Đến Hưng Khánh cung, nường nường nhất định là nổi bật hơn cả."

Tự Cẩm soi gương tự mình quan sát một hồi. Ai cũng thích đẹp. Nếu đã là sủng phi thì phải có dáng vóc của sủng phi, không thể để cho quần chúng xung quanh thất vọng được. Hôm nay nàng không phải đi tham gia náo nhiệt mà là đi... biểu thị công khai chủ quyền.

Muốn đoạt nam nhân của nàng, cứ việc phóng ngựa tới đây đi.

"Nường nường, Quản công công bên kia báo tin nói là sau nửa canh giờ nữa Hoàng thượng sẽ đi Hưng Khánh cung." Diện Mi cười vào trả lời.

Tự Cẩm xem canh giờ, vừa vặn tới giờ cơm. Người này cũng biết chọn thời gian đây, liền nhẹ nhàng gật đầu, "Chúng ta cũng giờ đó đi qua, trước cứ sai người chuẩn bị sẵn sàng là được."

"Dạ." Diện Mi lại vội vàng ra ngoài, kêu Trần Đức An mang người chuẩn bị sẵn.

Đại hoàng tử mắt nhắm lại chạy vào, bây giờ biết không thể chạm vào bụng mẫu phi nên cẩn thận tránh đi, tự mình bò lên trên giường. Khép mắt còn chưa tỉnh ngủ, leo lên liền ưỡn bụng ngã xuống nệm ngủ tiếp.

Tự Cẩm nhìn bộ dạng con trai như vậy liền cười, "Tối qua giờ nào mới ngủ mà sao lại buồn ngủ như thế này?"

"Bẩm nương nương, tối hôm qua Đại hoàng tử không ngủ muộn. Nhưng sáng nay dậy sớm, chạy chơi cho tới trưa nên bây giờ vừa mệt vừa buồn ngủ ạ." Bà vú vội vàng trả lời, không dám chủ quan chút nào.

Tự Cẩm gật gật đầu, cũng không làm khó người ta, chỉ vừa cười vừa nói: "Bản cung biết rồi, để bé ngủ ở chỗ này đi, người cũng đi xuống nghỉ ngơi một chút."

Bà vú biết rõ không phải ai cũng có thể ở trong phòng này, vội vàng hành lễ khom người lui ra ngoài.

Tự Cẩm nhìn con trai mắt khép hờ nhưng vẫn chưa chịu ngủ bèn nói: "Buồn ngủ thì ngủ đi, đừng cố thức."

Tiểu tử liền lập tức nhắm mắt lại, ngủ say sưa.

Đắp chăn lên cho con, chỉ một lát như thế đã đến giờ, Tự Cẩm nhìn Khương cô cô nói: "Cô lưu lại chiếu cổ Đại hoàng tử, ta mang mấy người Vân Thường đi qua là được."

Khương cô cô hơi do dự nhìn thoáng qua chủ tử nhưng vẫn gật đầu đáp ứng, quay đầu nhắc nhở Vân Thường nhất định phải cẩn thận, không thể rời đi nương nương nửa bước.

Vân Thường gật đầu liên tục, Tự Cẩm nhìn thấy cười mãi không thôi.

Khương cô cô ở lại, Tự Cẩm mang theo mấy người Vân Thường, Diện Mi, Trần Đức An đi ra Di cùng hiên. Bên ngoài đã có nhuyển kiệu chờ sẵn, Tự Cẩm lại không có ý định ngồi, chỉ để cho người mang theo phía sau, từng bước từng bước đi sang Hưng Khánh cung.

Trong Hưng Khánh cung, người trong hậu cung trên cơ bản đều đã tập trung đông đủ. Hoàng hậu ngồi ở trên cùng, bên cạnh Hiền phi, bên kia là Quý phi, phía dưới mọi người dựa theo vị phần ngồi xuống. Lại thấy người lâu không có ra cửa Tô Nhị đến, ánh mắt mọi người đều nhìn lên người nàng ta, nhưng cũng rất nhanh dời đi chỗ khác.

Ngồi bên tay trái Tô Nhị là Vương Tịnh Uẩn, bên tay phải là Lý Uẩn Tú. Vốn Lý Uẩn Tú và Vương Tịnh Uẩn muốn ngồi cùng nhau, không khéo là Tô Nhị lại ngồi xuống trước, bọn họ chỉ đành tách ra.

Ngồi chỗ không xa các nàng là Kiều Linh Di. Bọn họ cùng vào cung một lúc, lại cùng nhận sắc phong, vị phần chênh lệch cũng không nhiều, do đó ngồi gần nhau cũng không có gì là lạ.

Trước đây Tô Nhị làm việc lỗ mãng, khí thế hiếp người, mặc dù là cùng xuất thân thế gia nhưng không thể hòa hợp với Lý Uẩn Tú và Vương Tịnh Uẩn. Huống chi Tô Nhị cũng không phải là đích tôn đích nữ Tô gia. Tuy địa vị cao hơn một chút so với hai người Lý Vương nhưng lại không biết thu liễm, khó tránh khỏi sẽ chọc cho người ta ghen ghét.

Bây giờ Tô Nhị xuất hiện ở trước mặt mọi người, có tri thức hiếu lễ nghĩa, ngôn ngữ ôn nhu, khéo môi mỉm cười, thật sự là làm người ta kinh ngạc vô cùng. Nhưng người này bị bệnh mấy tháng, chỉ sợ là cũng khó chịu buồn muốn chết. Những ngày qua ai cũng hiểu trong cung lòng người dễ thay đổi, nghĩ đến có thay đổi cũng không có gì kỳ quái.

Tần phi từng ở trong lãnh cung, trong một đêm cũng có nhiều người phát điên.

"Hiền phi nương nương hôm nay thật là rục rờ, cũng không biết sau này chúng ta có vinh hạnh đặc biệt này không." Tô Nhị nhẹ giọng thở dài một tiếng.

Lý Uẩn Tú không nói gì, Vương Tịnh Uẩn tính tình nhu hòa, không tiện lạnh nhạt người khác liền tiếp một câu, "Ai biết được, không phải là mỗi người đều có phúc phận đó."

Hiền phi có thể đạt được vị trí này chưa chắc là được Hoàng thượng yêu thích, chỉ có thể nói thời thế tạo nên. Năm đó nhóm tần phi đầu tiên tuyển tú tiến cung, gia thế cũng không tệ, lại dựa vào Hoàng hậu, mặc dù không có con cái nhưng lúc sắc phong vẫn chiếm nhiều ưu thế. Bây giờ tần phi mới vào cung, muốn được vị trí như Hiền phi thì không hề dễ dàng.

Nghĩ tới đây, Lý Uẩn Tú khó tránh khỏi hồi tưởng lại Hi Phi, không phải ai cũng có thể có vận khí và thủ đoạn như Hi Phi vậy.

Chưa bao giờ thấy qua người nào từ Từ ngũ phẩm Tiểu Nghi bị giáng chức đến vị trí hạng bét Tô Tiểu Y. Người đã rơi xuống vũng bùn, vậy mà lại được ông trời phù hộ, làm cho nàng ta gặp gỡ Hoàng thượng tránh mưa. Chỉ bằng một cơ hội như vậy, Hi Phi có thể bắt lấy, từ đó về sau một bước lên mây.

Mặc dù có Hoàng hậu trợ giúp, nhưng bao năm qua hoàng hậu che chở không ít người, nhưng có thể như Hi Phi thì cũng chỉ vèn vện có một người mà thôi.

Nói cho cùng, vẫn là Hi Phi có bản lĩnh.

"Vương tử tử nói đúng lắm, phúc khí kia thật không phải là ai cũng có thể có." Tô Nhị cười trả lời, ánh mắt lại rơi lên người Kiều Linh Di, không

nghe vừa vặn Kiều Linh Di quay đầu lại, ánh mắt hai người liền đụng vào nhau.

Hai người cùng nhìn nhau cười một tiếng, sau đó cùng nhau quanh mặt sang chỗ khác.

Ánh mắt Lý Uẩn Tú từ trên người của hai người thu hồi lại, chậm rãi cúi đầu xuống, bưng chén trà lên lâm vào trầm tư. Vương Tịnh Uẩn bên cạnh như muốn nói cái gì đó lại bị nàng ta nhẹ nhàng kéo một cái, sau đó Vương Tịnh Uẩn cũng không nói gì.

Đúng lúc này Hoàng hậu nương nương ngồi ở trên bắt đầu nói lời chúc mừng sinh nhật Hiền phi, lại cực kỳ nhu hòa biểu đạt ân cần đối với chư vị tỷ muội trong hậu cung. Mọi người cùng hô lên biểu đạt lòng kính trọng, yêu mến hoàng hậu, vũ cơ đã chuẩn bị sẵn sàng vào điện, âm nhạc chúc mừng du dương vang lên, món ăn quý hiếm, phong phú dâng lên như nước chảy.

Tâm trí của mọi người hiển nhiên không tập trung vào việc xem múa nghe nhạc, thỉnh thoảng lại có người liếc nhìn ra phía cửa đại điện. Tất cả mọi người đang chờ xem khi nào Hoàng đế đến, nếu không ăn mặc rực rỡ xinh đẹp để cho ai nhìn chứ?

Sau vòng nâng cốc chúc mừng đầu tiên, không nghe được tiếng của hoàng đế đến.

Sau vòng thứ hai, vòng thứ ba, trong đại điện bầu không khí của mọi người rõ ràng có sa sút, rất hiển nhiên có thể hoàng đế sẽ không tới.

Gương mặt Hiền phi cũng cười hơi cứng nhắc. Cho dù không nghĩ tới hoàng đế có thể thâm tình bao nhiêu với nàng ta nhưng có thể tới lộ mặt cũng là vinh quang thật lớn đối với nàng, Nhưng tới giờ này rồi mà Hoàng thượng còn không đến, trong lòng không khỏi thất lạc.

Quý phi nhìn Hiền phi một cái, nhẹ giọng cười một tiếng, lại nghiêng đầu hỏi hoàng hậu: "Dạo này Hoàng thượng cung vụ bận rộn, cũng không biết ngày hôm nay có tới chúc mừng sinh nhật Hiền phi muội muội hay không."

Nói vậy là có ý gì?

Quý phi nghi vấn hoàng hậu không báo cho hoàng đế sao? Rõ ràng châm ngòi ly gián như thế, vẻ mặt hoàng hậu đương nhiên khó coi, nhìn quý phi nói: "Quý phi muội muội cũng biết Hoàng thượng công vụ bề bộn, đương nhiên là lấy quốc sự làm trọng. Tỷ muội chúng ta ở hậu cung cố gắng không gây thêm phiền toái cho Hoàng thượng mới đúng."

Đến uống ly rượu mừng trong sinh nhật của Hiền phi chính là gây thêm phiền toái sao?

Vậy mỗi ngày Hoàng thượng tới Di cùng hiền thì không phải cũng là thêm phiền toái ư?

Quý phi nhẹ giọng cười một tiếng, "Hoàng hậu nương nương nói đúng lắm, dù sao Hoàng thượng không chỉ bận rộn công vụ mà còn phải lo lắng cho thai nhi trong bụng Hi Phi, không phải ư?"

Hoàng hậu nhíu mày nhìn quý phi, ngày hôm nay nàng ta hình như không được bình thường lắm, bèn trầm mặt nói với nàng ta: "Quý phi muội muội nói năng cẩn thận, có những lời không cần nói thì tốt hơn."

"Hoàng hậu nương nương thật sự thích nói giỡn, Bản cung chỉ biểu đạt kỳ vọng đối với thai nhi của Hi Phi, đâu có ý tứ gì khác chứ? Hay là Hoàng hậu nương nương có ý gì?" Quý phi hơi ngẩng mặt lên, mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười đều điểm lệ độc nhất vô nhị. Trong sâu thẳm đáy mắt tỏa ra hào quang, khiến hoàng hậu cũng phải hơi run sợ.

Nàng ta nhẹ nhàng nắm hai tay lại, không trả lời quý phi mà quay đầu nhìn về phía Hiền phi, "Muội là người thấu tình đạt lý nhất, trong lòng Hoàng thượng đương nhiên là nhớ thương muội. Nhưng muội cũng biết khoa khảo sắp tới, chuyện quốc gia đại sự mới là trọng yếu nhất. Muội cũng phải thông cảm mới được, đừng học mấy người nhỏ nhen, ích kỷ, tầm mắt hạn hẹp kia."

Hiền phi bị chặn họng, muốn nói cũng không nói được, Hoàng hậu nương nương nói người nhỏ nhen là chỉ ai? Mình hay là Quý phi?

Nhưng bây giờ nàng ta tuyệt đối không thể làm mất mặt hoàng hậu bèn lập tức cười ôn nhu xoa dịu, dịu dàng nói: "Nương nương nói rất đúng, muội và tỷ muội trong hậu cung không thể vì Hoàng thượng phân ưu giải nạn nên không cần gây thêm phiền toái cho Hoàng thượng mới đúng. Thần thiếp nào dám trách giận gì, chỉ ngóng trông quốc sự Hoàng thượng trôi chảy, giang sơn Vương Triều Đại Vực vững chắc, đây mới là vạn phúc của muôn dân thiên hạ."

Hoàng hậu hài lòng gật gật đầu, "Tâm ý của muội Bản cung sẽ bẩm báo cho Hoàng thượng biết rõ."

Hiền phi cười cười, "Đa tạ nương nương, chỉ là thật lòng thần thiếp mà thôi, không dám kể công cũng không dám mạo muội."

Quý phi nhìn hoàng hậu cùng Hiền phi nói qua nói lại, lập tức cảm thấy thật vô nghĩa, tội gì phải diễn trò như thế chứ? Hoàng hậu thật sự tín nhiệm Hiền phi ư? Hiền phi thật lòng cam tâm tình nguyện làm một con chó của hoàng hậu sao?

Theo nàng ta thấy, tất cả chỉ là giả dối mà thôi.

Con người mà, cho dù là ngục trang giới thế nào cũng không thể ngăn chặn được suy nghĩ trong lòng mình.

Hi Phi độc chiếm hoàng sủng lâu ngày, mọi người ở hậu cung sớm đã rất bất mãn. Ai nấy đang vận sức chờ phát động, chỉ cần một lực nho nhỏ đẩy một cái, nàng ta cũng không tin, Hi Phi kia còn có thể có ba đầu sáu tay thoát khỏi.

Từ xưa đến nay, người độc chiếm quân ân chưa từng có kết cục tốt.

Hi Phi là người thông minh, làm sao lại không nghĩ tới điểm này chứ. Bây giờ mượn cơ hội mang thai lập lại chiêu cũ, còn tưởng rằng có thể giống như thai đầu tiên sao, mọi người sẽ nhẫn nhịn nữa sao?

Mặc dù các nàng nguyện ý thì gia tộc sau lưng cũng sẽ không đồng ý!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 350: Đây Là Muốn Tuyên Chiến Sao (Phần 1)

Editor : Hương Cỏ

"Hoàng thượng giá lâm!"

"Hi Phi nương nương đến!"

Đột nhiên một giọng nói vang lên, khiến toàn bộ người trong đại điện đều yên tĩnh trở lại, mọi người lập tức đứng dậy đón chào. Nhưng câu hô phía sau kia "Hi Phi nương nương đến!" lại làm tất cả mọi người cảm thấy kinh ngạc.

Hi Phi đến ư?

Sao lại vậy chứ?

Không phải nàng rất coi trọng thai nhi trong bụng mình sao, bình thường không chịu bước ra khỏi cửa Di cùng hiên, vì sao ngày hôm nay lại tới tham gia tiệc sinh nhật của Hiên phi?

Hơn nữa, là đi theo Hoàng thượng cùng nhau đến.

"Thần thiếp cung nghênh thánh giá." Mọi người cùng hô lên.

"Tất cả đứng lên đi." Tiêu Kỳ dắt tay Tự Cẩm chậm rãi đi đến, nhìn mọi người liền nói.

Tự Cẩm lặng lẽ rút khỏi tay Tiêu Kỳ, tiến lên thỉnh an hoàng hậu, "Thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu cười đỡ Hi Phi dậy, nhìn nàng nói: "Hôm nay chắc là muốn ra ngoài tham gia náo nhiệt một chút? Nhìn muội tinh thần không tệ."

"Đa tạ nương nương nhớ thương, thần thiếp mọi thứ đều rất tốt." Tự Cẩm cười trả lời một câu, sau đó nhìn sang phía quý phi, "Thỉnh an quý phi tỷ tỷ."

Quý phi cười cười, "Hi Phi không cần đa lễ, bây giờ người cô nặng nề, nên tự chiều cổ mình tốt trước mới là chuyện quan trọng."

Trong lời nói có gai, Tự Cẩm cũng không phản ứng quý phi, chỉ cười một cái với nàng ta, sau đó nhìn sang phía Hiền phi, "Thần thiếp cung chúc Hiền phi tỷ tỷ sinh nhật vui vẻ, nguyện tỷ tỷ luôn vui vẻ, hạnh phúc." Nói rồi đưa lên lễ mừng thọ.

Hiền phi trong lòng vừa mừng vừa sợ, mừng là Hoàng thượng đến, kinh hãi là Hi Phi cũng đi theo. Nhưng trên mặt lại không tỏ ra chút gì, tự mình tiếp nhận lễ thọ, nói với Tự Cẩm: "Hi Phi muội muội có thể tới là ta vui vẻ rồi, làm phiền muội nhớ kỹ."

Mọi người cười nói một hồi, hai bên chào nhau, hoàng hậu liền mời Hoàng thượng đi lên ghế trên. Một bên của Tiêu Kỳ đương nhiên là hoàng hậu, chỗ ngồi bên kia là để dành cho thọ tinh Hiền phi. Quý phi cũng phải chuyển xuống một vị trí, dù sao hôm nay là ngày vui của Hiền phi, thể diện này phải dành cho người ta.

Nhưng ..., vậy thì Hi Phi sẽ ngồi ở đâu chứ?

Phía dưới mọi người bây giờ đã hồi phục tinh thần, nhưng nhìn Hi Phi dung quang toả sáng đứng thẳng trong đại điện, trong lòng mọi người đều nặng trĩu.

Hi Phi này quả thực là âm hồn không tan, thật sự là quá đáng giận.

Có nàng ở đây, trong mắt Hoàng thượng còn nhìn tới người khác sao?

Đều cho rằng ngày hôm nay Hi Phi không có mặt, mọi người lên tinh thần, định lộ diện trước mặt hoàng thượng, kết quả thì sao?

Mặc dù là trong lòng mọi người không phục, nhưng có một sự thật không thừa nhận cũng không được, nơi nào có Hi Phi, hoàng thượng không nhìn thấy người khác.

Mặc cho dung mạo người độc nhất vô nhị, mặc cho người tài nghệ hơn người, toàn bộ đều vô dụng!

"Hi Phi muội muội đến ngồi bên cạnh bản cung, vừa vặn để tỷ muội chúng ta trò chuyện." Hoàng hậu sai người đặt thêm một ghế ngồi bên cạnh mình, cười vầy vầy tay với Tự Cẩm.

Trong lòng Tự Cẩm thở dài, hoàng hậu thật sự là không hổ là hoàng hậu. Nàng vô tình gây phiền phức cho Hiền phi, dù sao cũng là sinh nhật người ta, bèn cười nhận sự an bài của hoàng hậu, bước chân nhẹ nhàng đi qua.

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm, mãi cho đến khi nàng vững vàng ngồi xuống thì mới quay đầu đi. Kỳ thật khoảng cách giữa hai người rất gần, ở giữa chỉ cách một mình hoàng hậu mà thôi.

Sau khi Hoàng đế đến, theo đó chính là Quán Trường An đi ra thông báo các lễ vật Hoàng thượng thưởng cho sinh nhật Hiền phi. Một danh sách đồ thưởng dài cả trang, cũng coi là cực kỳ thể diện. Hiền phi cực kỳ ngoài ý muốn, trên mặt ngạc nhiên mừng rỡ tạ ơn hoàng ân, sai người nhận các đồ vật mang đi, lại nhìn ánh mắt hâm mộ của tần phi ở đó, chỉ cảm giác lưng mình cũng có thể ưỡn thẳng lên.

Ở trong cung này, một nhìn địa vị, hai xem ban thưởng, cũng có thể chứng minh một người được sủng ái hay không. Không có hoàng sủng

không sao, nhưng có thể nhận ban thưởng phong phú cũng có thể nói trong lòng Hoàng thượng vẫn còn coi trọng người.

Hoàng hậu rủ mắt xuống cười một tiếng, nghiêng đầu xem Tự Cẩm, "Hôm nay muội không nên đi ra."

"Đa tạ nương nương lo lắng, nhưng cứ ở mãi trong Di cùng hiền cũng cảm thấy khó chịu bức bối. khó được hôm nay là ngày vui của Hiền phi tỷ tỷ, lại do nương nương tự tay xử lý, muội đương nhiên không có gì băn khoăn." Trong lời nói nâng hoàng hậu lên, vẻ mặt Tự Cẩm chân thành.

Hoàng hậu cười lắc lắc đầu, "Lắm thầy nhiều ma, mặc dù là Bản cung tự tay sắp xếp nhưng cũng cần cẩn thận. Muội đấy, về sau không được chủ quan như vậy."

"Dạ, muội nhớ rồi." Tự Cẩm cười ngọt ngào, "Không phải là thần thiếp cũng muốn nhân cơ hội gặp mặt gặp nương nương sao, bây giờ bụng mỗi tháng càng lớn, càng không dám đi ra ngoài nữa. Cơ hội khó được, nương nương không cần nhắc muội nữa."

Hoàng hậu nhìn Tự Cẩm làm nũng đối với nàng, trong tích tắc cảm thấy hốt hoảng, trong lòng thật sự hơi phức tạp nhìn Tự Cẩm, sau đó tất cả hóa thành một tiếng thở dài trong lòng, "Ăn chút đồ ăn đi, hẳn là muội cũng đói rồi."

Tự Cẩm cười vâng lời.

Hoàng hậu cười nói vui vẻ với Hi Phi, Hiền phi quý phi và Hoàng thượng nói chuyện cũng hòa hợp. Những tần phi ở xa không thể tới gần chỉ có thể nhìn từ xa. Trong điện ca múa nhẹ nhàng, nhưng chẳng ai có tâm tư xem hết.

Mặc dù Hi Phi không ở bên cạnh hoàng thượng thu hút tinh thần hẳn nhưng lại có Hiền phi Quý phi gì đó vờn quanh, ngay cả Mai Phi Khúc phi

còn không có cơ hội chen vào, mấy người còn lại không có cách nào đến gần được.

Nguyên nghĩ tới sau khi uống rượu sẽ tự tại thoải mái hơn một chút, nhưng bây giờ thì ...

Tô Nhị ngồi gần đầu, ngưng mắt nhìn Hi Phi bên cạnh hoàng hậu, đột nhiên cảm giác được hình như đây là lần đầu tiên nàng ta nghiêm túc quan sát người kia. Người có quan hệ máu mủ với nàng ta nhưng quan hệ giữa hai người, trong đó là quan hệ giữa hai nhà thì không có chút nào hòa hợp.

Chậm rãi thu hồi ánh mắt, cúi đầu gấp đồ ăn từ từ thưởng thức, khóe mắt liền nhìn đến Kiều Linh Di hơi thất thần. Nhưng cũng rất nhanh, Kiều Linh Di thu hồi vẻ mặt mình, tỏ vẻ không việc gì ngồi ngay ngắn tại chỗ.

Trong lòng Tô Nhị cười cười, nếu phải nói đến cùng thì trong cả điện này người đáng thương nhất chính là Kiều Linh Di. Nhớ ngày đó nàng ta đầu độc mình làm rất nhiều chuyện, còn không phải là thấy mình nóng nảy dễ tức giận sao. Bây giờ mình suy nghĩ cẩn thận, đương nhiên sẽ không để nàng ta tùy tiện lợi dụng mình nữa.

Nghĩ tới đây, nàng ta bưng một ly rượu đi đến bên Kiều Linh Di ngồi xuống.

Kiều Linh Di sững sờ, nghiêng đầu nhìn Tô Nhị.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Tô Nhị liền vừa cười vừa nói: "Kiều tỷ tỷ nhìn tôi như vậy làm gì? Chẳng lẽ trên mặt tôi có dính gì đó sao?"

"Không phải." Kiều Linh Di nhanh chóng trả lời, nàng ta chỉ cảm thấy kỳ quái, lúc này Tô Nhị tới làm cái gì?

Lúc này trong điện náo nhiệt lên, đa số là nhóm hai ba tần phi có quan hệ tốt ngồi cùng một chỗ nói cười, do đó cũng không ai để ý hai người này. Ở

phía trên để hậu cười nói thật vui, tần phi phía dưới đương nhiên cũng bày ra ưu thế của mình. Cho dù Hoàng thượng không xem nhưng cũng hơn là không chuẩn bị gì.

Tô Nhị giờ giờ ly rượu, nhìn Kiều Linh Di nói: "Nói thì cũng đã rất lâu chưa uống ly rượu với Kiều tỷ tỷ, hôm nay khó được gặp nhau, chúng ta uống một chén chứ?"

Kiều Linh Di hồ nghi nhìn Tô Nhị, nhưng dưới ánh mắt bao người, nàng ta đương nhiên không thể thất lễ, bị người khác bắt sai lầm. Mỉm cười bưng ly rượu nhỏ lên, khôi phục thong dong trấn định trước kia nhìn Tô Nhị nói: "Đúng vậy, nhoáng một cái đã lâu như vậy, phải uống một chén. Nghe nói sức khỏe cô không tốt, liên tục phải dưỡng bệnh, hôm nay đã khỏe hơn chưa?"

"Đúng vậy, lúc tôi ở nhà đã bị bệnh, không nghĩ tới lần này tái phát lại nặng như thế. Cũng may đại nhân bên Thái y viện y thuật cao siêu, hôm nay đã bình phục, đa tạ Kiều tỷ tỷ quan tâm, tôi mời tỷ."

Hai người nâng ly rượu nhẹ nhàng đụng một cái, trong ánh mắt người bên ngoài là một cặp tỷ muội thân thiết.

Kiều Linh Di trở mặt với Tô Nhị, mọi chuyện cũng không diễn ra rõ ràng. Huống chi trong hậu cung đấu võ mồm là chuyện thường gặp, cũng không phải đi qua thì thôi sao, ai còn nhớ mà mang thù suốt đời chứ.

Cho nên lúc ấy thấy hai người ngồi cùng một chỗ, trò chuyện với nhau thật vui, người khác cũng không nghi ngờ gì.

Kiều Linh Di một lòng muốn tìm hiểu âm mưu của Tô Nhị và Sở Trường Lam nên cũng có ý đến gần Kiều Linh Di. Do đó hai người này thật sự là trong bụng tính kế, mặt ngoài hơn hờ, tỏ vẻ chung đụng hòa hợp.

Tự Cầm ngồi ở trên, khước mắt quét qua hai người, trong lòng dừng một chút, lập tức dời ánh mắt đi chỗ khác, vừa lúc nhìn thấy quý phi. Ánh mắt hai người đụng vào nhau, hai bên cười một tiếng, lập tức cũng quay đi chỗ khác.

Tiêu Kỳ và Hiền phi nói chuyện mấy câu, ánh mắt vẫn nhìn về phía Tự Cầm, thấy nàng mọi chuyện bình an thì mới yên tâm.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 351: Đây Là Muốn Tuyên Chiến Sao (Phần Cuối)

Editor : Hương Cỏ

"Cô nhìn xem, ánh mắt Hoàng thượng lúc nào cũng ở trên người Hi Phi. Mặc dù Hi Phi không ở bên cạnh hoàng thượng, Hoàng thượng lúc nào cũng bận tâm nàng ta, thật sự là vinh sủng toàn cung này không ai có, làm người ta hâm mộ thật đấy." Tô Nhị khẽ nói, ghé sát tai Kiều Linh Di, "Dù sao Kiều tỷ tỷ cũng là thanh mai trúc mã của Hoàng thượng, thật sự là đáng tiếc."

Trong phút chốc vẻ mặt Kiều Linh Di cứng ngắc, sau đó nhìn Tô Nhị, cười một tiếng, "Hi Phi đang có thai, Hoàng thượng quan tâm nàng ta nhiều cũng là hợp tình hợp lý. Tô mỹ nhân có gì bất mãn sao?"

"Tần thiếp nào dám có gì bất mãn, chẳng qua là cảm thấy rất nhiều chuyện rất không công bằng mà thôi." Tô Nhị trùng trùng thở dài, "Kiều tỷ tỷ cô nói có đúng hay không?"

"Tô mỹ nhân nói cũng rất hợp lý, nhưng vậy thì như thế nào chứ?" Tiệp nhân Tô Nhị này rõ ràng đang châm ngòi ly gián, thật sự coi nàng ta là đứa ngốc hay sao?"Kiếp này có rất nhiều chuyện không công bằng, ví dụ như có người bị gia tộc trục xuất, ví dụ như có người chết người không, chúng ta biết tìm công bằng ở đâu chứ?"

Vẻ tươi cười của Tô Nhị hơi ngưng tụ, biết rõ Kiều Linh Di âm thầm mỉa mai nàng ta, không phải là nói chuyện nhà Hi Phi bị Tô gia Khúc Châu trục xuất đi sao?

"Mọi việc đều có đúng sai phải trái, chuyện xảy ra đều có lý do, có đúng không Kiều tỷ tỷ?"

"Cho nên, cô tự mình tìm lý do cho mình đi, cần gì phải hỏi đi hỏi lại về công bằng chứ?" Kiều Linh Di ha ha cười một tiếng, "Trong lòng mỗi người đều có tiêu chuẩn khác nhau, chưa chắc mọi người đã nghĩ giống nhau đâu."

Tô gia Khúc Châu đuổi nhà Hi Phi, dưới cái nhìn của Tô gia Khúc Châu là có đạo lý. Nhưng người khác chưa chắc đã nghĩ vậy.

Những lời Kiều Linh Di nói thật sự là không giữ chút thể diện nào cho Tô Nhị.

Trong lời của hai người đều giấu đao kiếm, người nói ta đáp, hai bên đều không yếu thế.

"Vậy ư?" Tô Nhị cười một tiếng, "Đó chính là cường giả vi tôn."

"Xin cứ tự nhiên."

Tô Nhị cười với Kiều Linh Di, tư thái ưu nhã đi về chỗ ngồi của mình.

Lý Uẩn Tú đang ngồi cùng một chỗ với Vương Tịnh Uẩn, thấy Tô Nhị trở về cũng không phản ứng nàng ta, chỉ là cúi đầu nói với Vương Tịnh Uẩn: "Cô đừng để ý cô ta, tôi cảm thấy cô ta không được bình thường."

Wương Tịnh Uẩn nghe vậy gật gật đầu, "Luôn cảm thấy sau khi cô ta bình phục thì cả người đều khác lạ. Bệnh gì mà có thể làm cho tính cách con người thay đổi như vậy chứ, kỳ lạ thật." Nói đến đây dừng một chút, "Cô nói xem vì sao cô ta chủ động đi tìm Kiều Tiểu Nghi?"

Lý Uẩn Tú lắc lắc đầu, "Hai người bọn họ đều thần bí, ai biết đang nói cái gì. Nhưng chúng ta cũng phải giữ khoảng cách với Kiều Tiểu Nghi kia,

đừng làm đá kê chân cho người ta mà chúng ta còn cười ngây ngô không biết gì đây."

"Đương nhiên là không rồi." Vương Tịnh Uẩn hơi cúi đầu xuống, nắm ly rượu trong tay, khóe mắt lại nhìn Hi Phi ngồi ngay ngắn bên trên, vô ý thức nói: "Cô nói rốt cục Hoàng thượng thích Hi Phi ở điểm gì?"

Vấn đề này thật không dễ trả lời, Lý Uẩn Tú cũng sững sờ một cái, sau đó lắc lắc đầu, "Hi Phi xưa nay không thân cận với mọi người trong hậu cung, chúng ta chưa có cơ hội hiểu rõ chuyện này." Nhưng ánh mắt Hoàng thượng nhìn Hi Phi lại không lừa được người khác, trong lòng hẳn có nàng.

Hậu cung ba nghìn giai nhân, có thể khiến cho Hoàng thượng đối với nàng như thế, Hi Phi đương nhiên không phải là một người đơn giản.

Nếu có thể biết rõ nguyên nhân Hi Phi được sủng ái thì thật sự là may mắn. Nhưng lời nói kia trong lòng ai cũng nghĩ tới, nhưng không ai có thể nói thật ra.

Mọi người thay phiên tiến lên mời rượu Hiền phi, Tự Cẩm ngồi ở đó cười. Nguyên một đám giai nhân xinh đẹp, mặc dù là đứng trước mặt Hiền phi nhưng lúc đi qua Tiêu Kỳ, người người vòng eo mềm mại, tư thái thướt tha, thấy rõ là ý của tủy ông không phải nằm ở rượu.

Hoàng hậu nhìn Hi Phi, lặng yên một hồi rồi đột nhiên nói một câu, "Muội cảm thấy Vương quý nhân như thế nào?"

Vương quý nhân?

Ánh mắt Tự Cẩm nhìn sang Vương Tịnh Uẩn, không hiểu ý của hoàng hậu, suy nghĩ một chút vẫn hết sức cẩn thận nói: "Thời gian qua thần thiếp cũng không quen thuộc với tỷ muội trong cung, cũng không dám nói tốt hay không tốt. Nhưng có vẻ là một giai nhân dịu dàng."

Hoàng hậu nghe Hi Phi nói nhẹ nhàng cười một tiếng, "Bây giờ thân thể muội nặng nề, rất nhiều chuyện đều không rảnh để bận tâm. Nếu có thể thì để cho nàng ta chia sẻ vài chuyện với muội."

Trong nháy mắt Tự Cẩm liền hiểu được, đây là hoàng hậu muốn nâng đỡ Vương Tịnh Uẩn, mật mờ nói với mình phải nhường đường sao?

Tính cách Hoàng hậu không giống như người vội vàng xao động thế này. Dựa vào việc mình luôn cung kính với nàng ta, nàng ta sẽ không làm chuyện như vậy. Vậy thì hoàng hậu làm như thế là ý của hoàng hậu hay là ý của Lệnh quốc công đây?

Chẳng lẽ nói lệnh quốc công muốn liên thủ với Vương gia?

Trong đầu Tự Cẩm lướt qua vô số ý tưởng, nhưng cũng rất nhanh, chỉ trong chớp mắt nàng bèn cười cười, nhìn hoàng hậu cực kỳ nghiêm túc nói: "Bây giờ thần thiếp chỉ để ý chính mình, bên chỗ Hoàng thượng nương nương muốn làm gì không cần thông báo với thiếp." Trên mặt kín đáo cười, trong lòng Tự Cẩm cũng đã vang lên chuông báo động.

Hoàng hậu quan sát vẻ mặt Hi Phi, phát hiện xác thực nàng không có gì không vui, trong lòng nhất thời cũng không nắm rõ ý của nàng. Dừng một chút, rồi mới lên tiếng: "Rất nhiều lúc, thêm một cái cánh tay không phải là chuyện xấu."

Tự Cẩm trong lòng ghen uất, chỉ nghĩ tới có thêm nhiều hoàng tử thì đã có thể là chuyện xấu rồi, trong hậu cung này có con trai của người khác thì cuộc sống của nàng còn có thể bình thản được sao?

Nhưng đối với hoàng hậu thì lại là chuyện tốt, nhiều trẻ con nàng ta mới có thể khống chế cục diện càng nhiều. Định ra cân bằng, áp chế lẫn nhau, ngồi vững như núi.

Bây giờ thai nhi trong bụng mình cũng khiến hoàng hậu cảm thấy nguy hiểm sao?

Cho nên nàng ta mới có thể làm vậy ư?

Tự Cẩm trong lòng trăm chuyển ngàn hồi ngăn không được suy nghĩ, ánh mắt lại nhìn về phía Vương Tịnh Uẩn, không thể không nói quả thật là một mỹ nhân ôn nhu tận xương tủy. Người như vậy, bất kể là đặt ở bên người nam nhân nào, thời gian lâu dài chỉ sợ đều bị khí chất của nàng ta hấp dẫn.

Cho nên, hoàng hậu muốn nâng đỡ Vương Tịnh Uẩn, như vậy nàng phải làm gì?

Mấy năm qua, đây là lần đầu tiên Tự Cẩm và hoàng hậu có suy nghĩ khác nhau. Kỳ thật tinh tế mà nghĩ thì tình huống này sớm muộn gì cũng sẽ phát sinh. Theo tình cảm sâu đậm giữa nàng và Tiêu Kỳ, cho dù nàng biểu hiện hoàn toàn vô hại nhưng chỉ sợ hoàng hậu cũng sẽ không yên giấc. Cho dù hoàng hậu có thể miễn cưỡng tin tưởng mình nhưng Lệnh quốc công tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

Dưới tình huống như thế, rất nhiều khi người khuất phục sẽ là hoàng hậu. Từ mình mà suy ra, nếu là nàng, chỉ sợ cũng sẽ tin tưởng người nhà mà không phải tin một tần phi sắp sinh đứa con thứ hai thật sự không hề uy hiếp gì địa vị của mình.

Trong lòng thở dài, cúi đầu mỉm cười, lại ngẩng đầu lên nhìn hoàng hậu, "Nương nương nói có đạo lý." Nhưng cánh tay này không phải là thứ nàng muốn, vậy sẽ để lại cho Hoàng hậu nương nương tự mình dùng đi.

Nhưng nàng cũng không biết, tiếp theo hoàng hậu sẽ làm thế nào.

Chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến.

Sau khi uống xong một vòng rượu mừng, Tiêu Kỳ đứng dậy rời đi, lấy lý do công việc triều chính bận rộn. Trước khi đi còn dắt tay Tự Cẩm, đưa nàng cùng đi theo.

Tự Cẩm lần này không kiêng kỵ mà ngay trước mặt hoàng hậu, thật yên lặng đưa tay đặt vào bàn tay Tiêu Kỳ, cười với hân một tiếng.

Ánh mắt Tiêu Kỳ chợt lóe, hai người ở chung đã lâu, chỉ chút thay đổi rất nhỏ liền có thể cảm giác được khác thường. Trong lòng chuyển một cái, bao bọc tay Tự Cẩm trong tay mình, dắt nàng từng bước từng bước đi ra đại điện.

Hai người sóng vai mà đi, chậm rãi rời đi.

Mà cho tới bây giờ, chỉ có hoàng hậu mới có thể sánh vai đi cùng hoàng đế.

Là hoàng đế sơ sẩy, hay là Hi Phi đi quá giới hạn?

Hoàng hậu nhìn theo bóng lưng của hai người, vẻ tươi cười trên mặt không thay đổi chút nào. Nhưng mà sau khi ngồi xuống, trong lòng nàng ta cũng hiểu được, đây là Hi Phi mất hứng.

Từ trước đến nay nàng không bao giờ đứng cạnh hoàng đế, cho dù là hoàng đế dắt tay nàng, nàng cũng sẽ hơi bước lại phía sau nửa bước, bày tỏ cung kính đối với nàng ta.

Hôm nay, Hi Phi không nhường bước.

Ánh mắt Quý phi con mắt rơi trên người hoàng hậu. Người cẩn thận tỉ mỉ như nàng ta đương tự nhiên cũng phát giác được sự biến hóa trong này. Lễ nào giữa Hoàng hậu và Hi Phi xuất hiện tình huống gì nàng không biết rõ?

Sinh nhật Hiền phi diễn ra rất thành công, ít nhất hoàng đế đến, Hi Phi cũng tới. Mặc dù cuối cùng hoàng đế mang Hi Phi đi nhưng đối với Hưng Khánh cung mà nói, cũng là một chuyện rất có thể diện.

Dù sao sau khi qua tết, Hoàng thượng rất ít khi bước vào hậu cung.

Thất vọng nhất không gì bằng nhóm tần phi trẻ tuổi. Còn tưởng rằng Hi Phi không đến, các nàng cuối cùng có cơ hội lộ diện trước mặt hoàng thượng, kết quả Hoàng thượng lại tự tay mang Hi Phi đi, một chút cơ hội cũng không để cho người khác.

Hoàng thượng quan tâm Hi Phi như vậy, một khắc cũng không xa nàng được, suy nghĩ này ghi khắc sâu đậm trong lòng mọi người.

Về Di cùng hiền, Tiêu Kỳ liền bị Quán Trường An mời đi, chắc là bên Sùng Minh Điện có việc gấp. Tiễn hăn đi xong, Tự Cẩm thay y phục, tháo tóc, một mình dựa trên gối, còn đang suy nghĩ lời hoàng hậu nói.

Nếu Hoàng hậu đã nói ra câu này, chỉ sợ là sẽ không chỉ dừng lại ở trên lời nói. Nhưng hoàng hậu sẽ đưa Vương Tịnh Uẩn đến bên cạnh hoàng thượng bằng cách nào đây?

Điểm này Tự Cẩm thật sự tò mò.

Mặt khác, điều làm Tự Cẩm tương đối hiếu kỳ là, rốt cục Lệnh quốc công phủ xảy ra chuyện gì mà có thể khiến cho hoàng hậu không thể không bất chấp, đặc tội tần phi có con trai duy nhất là mình, lại còn muốn đưa người đến bên hoàng đế.

Mặc dù nàng không dám nói cực kỳ hiểu rõ hoàng hậu, nhưng vài năm qua cũng có hiểu biết. Hoàng hậu không phải là người dễ dàng thay đổi suy nghĩ.

Cho nên, căn nguyên vẫn là bên chỗ Lệnh quốc công phủ.

Rốt cục xảy ra chuyện gì sao?

Hoàng hậu mặc áo phượng nghiêm chỉnh, ngồi ở trước gương cẩn thận quan sát khuôn mặt mình. Phi tử trong cung ngày càng nhiều, nàng ta lại càng xa lạ với khuôn mặt này. Nhìn kỹ, khóe miệng vẽ ra một nét cười muôn thừa rồi mới đứng dậy, nhìn Đồng cô cô nói: "Đi thôi."

"Nương nương, người thật muốn đi gặp thái hậu nương nương sao?" Đồng cô cô hơi nóng nảy, "Hay là người nghĩ lại đi, có một số việc nếu đi một bước thì khó có thể quay đầu lại."

"Bản cung còn có lựa chọn sao?" Hoàng hậu thất thần ngưng mắt nhìn ngoài cửa sổ, "Đứng trên vị trí này, rất nhiều chuyện liên thân bất do kỷ."

"Nhưng... bên chỗ Hi Phi kia..." Đồng cô cô thở dài.

"Có thể nhất thời Hi Phi khó có thể tiếp nhận, nhưng sẽ phải suy nghĩ cẩn thận, sau này nàng sẽ cảm kích Bản cung." Hoàng hậu khẳng định nói, "Trong hậu cung này cho tới bây giờ sẽ không có một ai có thể ở mãi bên cạnh hoàng thượng. Bây giờ nàng có thể nhường một bước, về sau nàng có thể càng tiến một bước."

"Chỉ sợ Hi Phi nương nương nghĩ không ra, ngược lại xa cách với người, vậy thì không tốt."

"... Vậy ư?" Thật lâu Hoàng hậu mới thở phào nhẹ nhõm, "Vậy cũng không sao hết, chỉ cần thắng lợi cuối cùng nằm ở trong tay Bản cung là đủ rồi."

Đồng cô cô còn muốn khuyên nữa, nhưng hoàng hậu đã đi ra ngoài, chỉ đành đuổi theo sát.

Quý phi và Tào Quốc công đã nhiều phen trù tính, cuối cùng vẫn lôi kéo Hoàng hậu nương nương vào, trong này chỉ sợ là sẽ loạn thôi.

Đồng cô cô cũng không biết chuyện này ai đúng ai sai, thủ đoạn của Hoàng thượng đối với thế gia càng ngày càng mạnh mẽ cứng rắn, theo đó tình cảnh của nương nương cũng càng ngày càng không dễ chịu.

Ai đúng ai sai đây?

Đồng cô cô cũng không biết.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 352: Đưa Người Đến Di Cùng Hiên (Phần 1)

Editor : Hương Cỏ

Một đêm trải qua mưa gió, sáng sớm đã không còn là xuân.

Sau sinh nhật Hiên phi Tự Cẩm cảm giác được sự uy hiếp khổng lồ. Uy hiếp kiểu đó cũng không phải cứ đơn giản mà giải quyết được. Chuyện trong tiệc sinh nhật, những lời hoàng hậu nói, nàng biết sự tình có biến hóa là do Tiêu Kỳ liên tục chèn ép thế gia. Do đó những người kia không thể không dứt bỏ ân oán trước kia, một lần nữa tụ hội lại, cùng bàn chung đối sách.

Mà rất hiển nhiên, kế sách của bọn họ gặp được trở ngại đầu tiên chính là mình.

Bởi vì nàng chiếm giữ hoàng đế, thế cho nên mấy nữ nhân thế gia kia, từ Hoàng hậu Quý phi, cho tới Lý Uẩn Tú Vương Tĩnh Uẩn hoàn toàn không có cơ hội gần gũi hoàng đế. Không có cách nào lấy được ân sủng của hoàng đế thì không thể sinh hạ hoàng tử, mối liên hệ mật thiết nhất với hoàng gia khiến bọn họ cảm nhận được nguy cơ rất lớn.

Phía dưới vương quyền, con đường ngắn nhất gần bó ích lợi thế gia là gì?

Đó chính là sinh một hoàng tử có huyết mạch thế gia, không có gì hữu hiệu hơn cả.

Trong suy nghĩ của cổ nhân, đám cưới là một chuyện rất quan trọng, đây là một con đường tắt có thể dùng tốc độ nhanh nhất để giành được điều mình muốn.

Nhưng giữa đường lại nhảy ra một người như mình, nàng đứng ngay đầu cầu độc mộc, ngay giữa con đường duy nhất mà bao người muốn thân cận với hoàng đế.

Cho nên, Tự Cẩm biết rõ, nàng đã thành chướng ngại vật mà người khác nhất định phải dỡ bỏ.

Giây phút đó, nàng thậm chí có thể cảm nhận được sâu trong nội tâm mình truyền đến cảm giác, không phải là sợ hãi, do dự, mà là cảm giác cuối cùng được giải thoát.

Hai bên vẫn giằng co như cũ, đã sớm tưởng tượng qua vô số tình huống đánh nhau, nhưng quan trọng là không thể đối mặt tranh chấp.

Bây giờ, cuối cùng cũng đến, chỉ còn lại hưng phấn.

Còn có cảm giác giải thoát từ sâu trong đáy lòng dâng lên.

Lúc Tiêu Kỳ trở lại đã là nửa đêm, Tự Cẩm mặc áo khoác ngồi dưới đèn chờ hần. Dục Thánh đã ngủ sớm được đưa về tấm điện của bé. Dưới ánh đèn Tự Cẩm cầm một quyển sách xem xuất thần, nghe được tiếng động ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Tiêu Kỳ vẻ mặt mệt mỏi đi đến.

Nàng chậm rãi đứng dậy nghênh đón, sai người mang nước vào cho hần rửa mặt, tự mình mang y phục tắm rửa đưa cho hần nói: "Thiếp đã kêu phòng bếp giữ lại bữa ăn khuya rồi, chắc người chưa ăn gì đây?" Bận đến lúc này khẳng định là có đại sự.

Tiêu Kỳ cởi áo khoác ngoài ra, trực tiếp đi tịnh phòng rửa mặt, tới lúc đi ra thì khí sắc thư giãn hơn so với lúc nãy. Trên bàn bày bữa ăn khuya, có mì

nước, có mì vằn thắn, đều là đồ tươi mới làm.

Sau khi ngồi xuống ăn một chén nhỏ mì vằn thắn, nhân tôm lột, miệng đầy hương vị thơm ngon. Hắn thở phào một cái, cảm thấy trong lòng thoải mái rất nhiều, lúc ấy mới nở nụ cười tươi tắn với Tự Cẩm, "Về sau không cần chờ ta, nàng cứ nghỉ ngơi trước đi."

"Thiếp cũng không ngủ được, cũng không phải cố ý chờ." Kỳ thật hai người sinh hoạt chung một chỗ qua năm này tháng nọ, thức ăn khẩu vị nhất định sẽ chịu ảnh hưởng lẫn nhau. Tự Cẩm cũng chưa cảm thấy thức đêm khó chịu, ban ngày có thể ngủ trưa, buổi chiều mệt còn có thể chợp mắt nghỉ ngơi, không giống như Tiêu Kỳ ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng phải tranh thủ từng phút, còn chưa chắc đã có nữa.

Tiêu Kỳ cười cười, biết rõ nàng cố ý dạng nói vậy để hắn an tâm. Dù sao có bắt nàng ngủ sớm nàng cũng chưa chắc đã chịu nghe lời, dứt khoát khỏi nói luôn.

Hai người ăn xong bữa ăn khuya, Tự Cẩm do dự có nên nói chuyện Hoàng hậu cho hắn nghe hay không. Chỉ cần do dự như thế đã bị Tiêu Kỳ nhìn ra, bắt lấy tay nàng, kéo nàng cùng dựa vào gối, "Có chuyện cứ việc nói thẳng, do do dự dự thế này không giống nàng chút nào." Lúc ghen thì gọng gàng dứt khoát như vậy, không chịu lui một bước nào, không thể trì hoãn một phút.

Tự Cẩm bị ánh mắt đầy thâm ý của Tiêu Kỳ nhìn vừa thẹn vừa xấu hổ. Người này thật là, chuyện gì cũng có thể nghĩ tới vấn đề nàng ghen tuông, có thể nghĩ chút đứng đắn hay không chứ?

Được rồi, hai người nói chuyện cũng không cần vòng vo, nàng liền trực tiếp nói, "Thiếp thì không có gì, nhưng có lẽ bên cạnh người sẽ phải náo nhiệt đấy."

Tiêu Kỳ sửng sờ, thật sự có liên quan đến ghen tuông sao? Hắn chỉ thuận miệng nói thôi mà, sao lại trùng hợp tà dị thế?

Xem vẻ mặt ngơ ngẩn của Tiêu Kỳ, Tự Cẩm liền không nhịn được cười cúi người dịch lại gần sát hắn, tựa trên vai hắn, kể lại chuyện hôm nay. Cố gắng không đưa vào nhận định của mình, cuối cùng cực kỳ nghiêm túc tổng kết: "Thiếp đang nghĩ, bây giờ Hoàng thượng cũng đang gặp nhiều trở lực rất lớn ở trên triều đình. Kỳ thật thiếp thì không sao cả, dù sao mấy người kia có muốn động thiếp thì cũng phải có đầu óc tính toán, thiếp chỉ lo lắng... Hoàng thượng, Người có thể gánh vác được hay không?"

Tiêu Kỳ vừa nghe xong sắc mặt liền thay đổi nhìn Tự Cẩm, "Chuyện này mà còn không phải là đại sự thì trong mắt nàng chuyện gì mới là đại sự chứ? Trong mắt ta, không có gì quan trọng hơn so với nàng và con, nàng cứ bình thản như thế sao?"

Hắn quả thực muốn giận đến bốc khói, cho nên nói bình thường nhìn người rất chừng mực, tức điên lên thật sự là rất dọa người!

Tự Cẩm chẳng hề để ý như thế khiến hắn thật là tức không thở được, hết sức nghiêm túc nhìn nàng, "Không cho nàng hồ nháo!"

"Thiếp... đâu có hồ nháo?" Thật sự là quá oan uổng, nàng có làm gì đâu?

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm, trong lòng thật phức tạp. Người nói nàng thông minh, thông minh nên nghe hoàng hậu nói liền có thể biết tình thế của mình, đoán cũng không sai bao nhiêu. Về phương diện chính trị sự nhạy cảm của nàng thật sự khiến người ta than thở kinh ngạc. Nhưng ở trong hậu cung thì thật khiến hắn lo lắng muốn chết. Nên biết nơi giết người không thấy máu chính là ở trong này.

Yên lặng ..., Tiêu Kỳ cầm lấy tay Tự Cẩm nói nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Nàng chớ xem thường người trong hậu cung này, người khác muốn mạng của nàng chưa chắc cần họ phải đích thân động thủ. Trong hậu cung

này có mấy ngàn cung nhân, tùy tiện kiếm mấy kẻ đứng ra hại nàng, dù cho ta giết chết cừu tộc bọn họ thì sao chứ? Người thật sự ra tay, coi như là biết ai nhưng không có chứng cứ ta cũng không thể làm gì. Mượn đao giết người không thấy máu, rõ ràng biết người khác hại mình, nàng có thể hiểu được cảm giác bất lực đó sao?"

Lúc đó nét mặt Tự Cẩm mới hơi đổi, nàng hiểu ý của Tiêu Kỳ. Hắn muốn nói, rõ ràng mấy người kia hại nàng mà sau đó Tiêu Kỳ còn không bắt được sai lầm của họ.

Như thế chẳng khác nào công khai ra tay giết người mà vẫn có thể nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật. Trong hậu cung này có vô số cung nhân có thể gánh tội thay.

Ví dụ như cung nhân bên cạnh Kiều Linh Di.

Ví dụ như cung nhân bên cạnh Đậu Phương Nghi.

Thủ phạm thật sự đứng phía sau màn luôn còn sống, người chết vĩnh viễn là cung nữ nhỏ nhoi không đáng kể.

Xem nhìn nét mặt Tiêu Kỳ, nàng vội vàng nói: "Thiếp nhớ rồi, Hoàng thượng yên tâm, thiếp sẽ không chủ quan."

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm, tuy được sự bảo đảm của nàng nhưng trong lòng vẫn không thể an tâm, nghĩ tới liền nhìn nàng nói: "Ta đem Đồng Ý cho nàng sai bảo."

"Ôi?" Tự Cẩm sửng sốt, "Vậy có lẽ không tốt lắm?" Mặc dù Đồng Ý đã từng có một khoảng thời gian gần gũi bên người nàng nhưng cũng chỉ là tạm thời. Giờ nghe ý tứ Tiêu Kỳ thì hình như là trực tiếp đến Di cùng hiên.

"Không có gì không tốt, dưới mắt mấy người hoàng hậu quý phi Trần Đức An căn bản không thể đứng thẳng lưng được, nhưng là Đồng Ý không như vậy. Để hắn ta đi theo nàng, nếu thật sự gặp phải nguy cơ gì thì hắn ta dùng tốt hơn nhiều so với Trần Đức An."

Tự Cẩm xấu hổ, đấy chính là uy nghi thái giám ngự tiền, là ý tứ này sao?

"Sẽ không quá mức khoe khoang chứ?"

"Khoe khoang? Nếu hoàng hậu thật sự đưa Vương quý nhân đến bên cạnh ta thì nàng phải làm sao?"

Tự Cẩm liền lặng yên, được rồi, nàng nhận là được, cũng không biết Đồng Ý có hiểu hay cảm thấy ủy khuất không? Ở Di cùng hiên làm người hầu bên một vị phi tử không thể quang cảnh so với hầu hạ trước ngự tiền.

"Vậy cũng tốt, cho hắn ta đến là được." Tự Cẩm gật đầu đồng ý, "Nhưng Hoàng hậu nương nương an bài người cho Hoàng thượng, người định làm gì?"

Đôi mắt nhìn Tiêu Kỳ chăm chăm, xem hắn trả lời thế nào!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 353: Đưa Người Đến Di Cùng Hiên (Phần 2)

Tiêu Kỳ cười mà như không cười nhìn Tự Cẩm, "Nàng nói phải làm sao?"

"Sao thiệp biết chứ?" Tự Cẩm trợn trắng mắt, tỏ ra vẻ khinh thường.

Tiêu Kỳ cũng không làm căng nữa cười cười, "Bộ dạng này của nàng đừng có dạy hư con gái trẫm."

"Hoàng thượng còn chưa nói mà, người sẽ làm như thế nào?" Tự Cẩm cầm lấy tay hắn truy vấn, tuyệt đối sẽ không đơn giản buông tha hắn.

"Bây giờ tình thế triều đình đã thay đổi, ta đã nắm quyền chủ động, há lại còn để hậu cung quản thúc sao? Hoàng hậu sống trong hậu cung nhưng chỉ biết nghe gia tộc chỉ đạo, lại không biết bây giờ trẫm đã không phải là ta lúc trước."

Thế cục thay đổi, cánh chim Tiêu Kỳ dần cứng cáp, xác thực không phải là người bị thế gia quản thúc dễ dàng như trước.

"Mấy năm nay Hoàng hậu nương nương đối với thiệp coi như rất hậu đãi, thiệp thật sự không muốn đối lập với nàng ấy. Nhưng là nếu như Hoàng hậu nương nương khẳng khẳng muốn nâng đỡ người khác tranh giành Hoàng thượng với thiệp thì thiệp tuyệt đối sẽ không lui về phía sau." Tự Cẩm cúi đầu khẽ nói, "Cuộc đời này của thiệp không cần gì nhiều, thiệp chỉ hy vọng các con có thể bình an vui vẻ lớn lên, hy vọng có thể cùng Hoàng thượng bạch đầu giai lão. Mặc dù trong lòng thiệp cảm kích Hoàng

hậu nương nương đã từng chiếu cố, nhưng cũng tuyệt đối không chấp tay nhường Hoàng thượng đâu."

"Nàng nghĩ ta là cái gì? Còn nhường nữa." Tiêu Kỳ tức giận cười, "Cả đời chỉ phòng thủ một nữ nhân sống qua ngày, hình như là rất đơn điệu."

Tự Cẩm mạnh ngẩng đầu lên, có ý gì chứ?

"Nhưng như nàng nói vậy, ta rất nguyện ý thử một lần."

Được, nói chuyện giật mình, Tiêu Kỳ thật sự là càng ngày càng tệ.

Nhưng mà rất hạnh phúc.

"Cuộc đời con người dài đằng đẵng, kỳ thật chỉ nhìn mãi một người cũng sẽ thấy nhàm chán." Tự Cẩm vừa cười vừa nói, "Con người đều là có mối nối cũ, đây là thường tình. Nhưng vì sao trên đời lại có tình yêu? Sinh lão bệnh tử, hỉ nộ ái ố, thời gian trôi qua, tình cảm phai nhạt, đây đều là những chuyện không ai ngăn cản nổi. Nhưng thứ không thể dứt bỏ chính là thứ tình cảm trong lòng mỗi người. Hoàng thượng còn nhớ ước định lúc chúng ta đeo nhẫn lên tay không?"

Tự Cẩm giơ tay ra, chiếc nhẫn màu bạc tỏa sáng dưới ánh đèn.

Tiêu Kỳ cũng giơ tay ra, ngón tay hai người đặt cùng một chỗ, nhìn Tự Cẩm, "Còn nhớ."

"Còn nhớ thì tốt, thiếp chưa từng nghĩ tới dùng cái gì để trói lại Hoàng thượng. Tình yêu là cam tâm tình nguyện, nếu như có một ngày tình yêu giữa chúng ta biến mất, bất cứ lúc nào cũng có thể xoay người rời đi." Tự Cẩm vừa cười vừa nói.

Nhìn Tự Cẩm cười, mặc dù cười tươi như hoa, nhưng Tiêu Kỳ vẫn đọc được nỗi chua xót của nàng. Hắn ôm Tự Cẩm vào lòng, nhìn bóng đêm tối

đen qua cửa sổ, "Không có ngày đó."

"Thiếp cũng rất có lòng tin đối với chính mình."

Tiêu Kỳ: ...

Quả nhiên là hăn ưu thương sớm.

Lập tức lại cười, không phải hăn thích nhất Tự Cẩm thế này, tinh thần phấn chấn, tâm trạng nhiệt tình sao?

Giống như không có bất kỳ chuyện gì có thể đánh bại nàng.

Hai người đi vào phòng ngủ lên giường nghỉ ngơi. Khép màn lại, chỉ còn lại ánh sáng le lói xuyên qua màn rọi vào. Tiêu Kỳ nhìn màn đỉnh mờ ảo, hình như là thêu hình con cháu hưng thịnh, "Nếu Hoàng hậu quả thật làm như vậy, nàng sẽ ứng đối như thế nào?"

Tự Cẩm nghe lời Tiêu Kỳ nói, rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Người có biết sức mạnh lớn nhất của một nữ nhân là cái gì không?"

"Cái gì?"

"Chính là được nam nhân của mình ủng hộ."

"A."

"Cho nên, mặc kệ thiếp làm cái gì người đều không phản đối, người khác tức giận đến giậm chân cũng không có cách nào."

"A."

"Cho nên, cũng sẽ khẳng định tiếng xấu yêu phi cả đời thiếp. Hoàng thượng phải che chở thiếp cả đời, không phân biệt đúng sai phải trái, bất luận thân phận địa vị."

"Nàng muốn ta làm hôn quân sao?"

"Thiếp bị người ta ép đi vào con đường yêu phi không thể quay đầu, Hoàng thượng có làm hôn quân một lần cũng không có gì."

"..."

"Nói thì nói đều là do lỗi của người hết."

"Lại còn trách ta?"

"Nếu người không phải là hoàng đế thì tốt rồi, sẽ không có ai tranh giành người với thiếp."

"Ta không phải là hoàng đế, chúng ta chưa chắc có thể cùng một chỗ, mọi việc có tốt có xấu, nàng không thể chỉ thấy một mặt xấu."

"Chao ôi."

"Than thở cái gì?"

"Nam nhân quá ưu tú, thiếp rất đau lòng."

Trong bóng đêm tĩnh lặng, chỉ còn tiếng cười khe khẽ không ngăn được của Tiêu Kỳ lặng lẽ lan tràn.

Mặc dù cuộc sống còn rất gian khổ, mặc dù tình cảnh của mình vẫn phải cố gắng đi về phía trước, nhưng hăn lại cũng không cảm thấy gian nan như trước kia nữa.

Sáng sớm hôm sau Tự Cẩm dậy trước, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Tiêu Kỳ còn đang ngủ say. Đã thật lâu nàng không thức sớm hơn hăn. Lúc ấy nàng nhẹ nhàng nhòm người dậy, ngắm nghía gương mặt Tiêu Kỳ.

Mấy năm trước đường nét trên mặt Tiêu Kỳ sắc bén, đôi mắt đa tình nhưng lạnh lùng, lạnh như băng khiến người ta không tự giác phòng bị hẳn. Bây giờ Tiêu Kỳ đã dần dần rút đi những vẻ sắc bén bên ngoài, nhưng trên người lại tăng thêm uy nghi quân vương bá đạo. Đây là khí chất không khiến người ta phòng bị mà chỉ biết nghĩ tới việc thần phục mà thôi.

Trải qua vài năm lắng đọng, Tiêu Kỳ đã càng lúc càng giống một vị đế vương. So với trước kia hẳn càng thêm lãnh tình lạnh nhạt, nhưng thủ đoạn làm việc lại càng thêm nhuần nhuyễn.

Ngón tay Tự Cẩm không chịu yên, vẽ nhẹ nhàng từ lông mày xuống mũi hẳn, đây là nam nhân nàng yêu.

Tiêu Kỳ một phát bắt được tay Tự Cẩm đùa giỡn, thở dài mở mắt ra, "Sớm tỉnh mơ đã không yên rồi."

Tự Cẩm cười nhìn hẳn, "Thiếp vui mà."

Tiêu Kỳ định nói gì lại nuốt trở về, nhìn nàng hồi lâu, nàng nói thế nào là như thế, cây ngay không sợ chết đứng.

Hai người rời giường rửa mặt, Tự Cẩm tâm trạng vui vẻ, tự mình giúp hẳn mặc quần áo, việc này làm cho Quán Trường An đang dẫn người vào suýt nữa thì rớt cằm. Đúng là chuyện lạ. Hi Phi nương nương lại dậy sớm hầu hạ Hoàng thượng vào triều, sống lâu mới gặp nha.

Có lẽ là vẻ mặt kinh ngạc của Quán Trường An không thể giấu nổi, Tiêu Kỳ thấy cười ha hả.

Tự Cẩm: ...

Kể từ khi được điều đến Di cùng hiên hầu hạ, Nhạc Trường Tín đã thăm dò rõ ràng thời gian hai vị chủ tử làm việc và nghỉ ngơi. Hẳn ta xưa nay là

người chu đáo, luôn chuẩn bị sẵn sàng. Do đó thêm một phần ăn sáng của chủ tử cũng không luống cuống tay chân chút nào.

Đồ ăn sáng của Di cùng hiên tuyệt đối không thể thiếu cháo, gạo vàng óng ánh đã được nấu từ sớm, váng mỡ phủ trên mặt. Cháo gà mặn xé sợi, chè bát bửu ngọt mát. Bánh bao nhỏ, bánh tổ ong, bánh bao chay, bánh bao thịt nóng hôi hổi bày trên bàn, tổ yến chưng, các loại rau trộn, đĩa mì sợi, thịt mặn, dưa món, xếp đầy một bàn lớn.

Tự Cẩm vui vẻ, sau khi ngồi xuống nhìn cả bàn món ăn, liền vừa cười vừa nói: "Tay nghề Nhạc Trường Tín càng ngày càng giỏi, may là hãn ta ở Di cùng hiên, cho nên tiếp mang thai cũng giải được cơn thèm ăn."

Tiêu Kỳ nghe vậy liền kêu Quản Trường An đi ban thưởng cho Nhạc Trường Tín.

Đây cũng là lần đầu tiên từ khi Nhạc Trường Tín đến Di cùng hiên hầu hạ được hoàng đế ban thưởng, mà chỉ là đồ ăn sáng!

Lúc Nhạc Trường Tín nhận được ban thưởng, nhất thời cũng không thể phục hồi tinh thần, tưởng như mình đang nằm mơ vậy. Nên biết Hoàng thượng bọn họ không phải là chủ nhân dễ dàng ban thưởng cho người khác. Không nghĩ tới chỉ làm đồ ăn sáng cho Hi chủ tử mà hãn ta lại nhận được ban thưởng.

Nhất định là Hi chủ tử nói tốt cho hãn ta!

Nhạc Trường Tín cười tươi tiễn Quản Trường An, đồ đệ Phong Cảnh Minh của hãn ta liền đi lên chúc mừng. Nhạc Trường Tín cười đến nỗi thấy hết cả răng lợi. Mười lượng bạc không nhiều nhưng đây là bao nhiêu thể diện chứ.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 354: Đưa Người Đến Di Cùng Hiên (Phần 3)

Editor: Hương Cỏ

Vỗ vỗ đầu Phong Cảnh Minh, nói với y: "Người cứ hầu hạ thật tốt, sớm muộn gì người cũng có ngày này."

Ánh mắt Phong Cảnh Minh tỏa sáng, có thể làm gia gia ai nguyện ý làm tôn tử, đây chính là sư phụ cho y tiền đồ. Y vội vàng vạy tạ sư phụ, rồi nghe sư phụ y nói: "Dạo này trong cung bắt đầu nổi gió, tiểu tử người phải cảnh giác cao độ cho ta. Bất cứ đồ gì đưa vào bếp của Di cùng hiên thì người phải tự mình kiểm tra, một hạt cơm cũng không được để lọt."

Phong Cảnh Minh biến sắc, "Sư phụ, có phải người nghe được cái gì hay không?"

Nhạc Trường Tín ha ha cười một tiếng, "Tiểu tử người còn phải học nhiều, nhớ kỹ lời của ta, tiểu tử người cũng phải cẩn thận không thì bị người ta nhét vào người cái gì không nên, mạng của hai thầy trò chúng ta đều đặt ở trong này, nhớ kỹ chưa?"

Phong Cảnh Minh cũng không dám lấy mạng mình ra đùa giỡn, liền vội vàng gật đầu, "Con nhớ kỹ, sư phụ yên tâm."

Nhạc Trường Tín gật đầu. Hắn ta ở Ngự thiện phòng nhiều năm như thế, không dám nói ngoa chứ có chút gì nguy hiểm thì hắn ta nhất định người được mùi vị. Trong phòng bếp dùng vật gì, từ đâu tới đây, qua tay người nào, hắn ta đều nắm hết trong đầu, bao năm qua chưa từng có sai lầm. Vậy

mà hai ngày này hẳn ta lại thấy nhiều thứ không nên xuất hiện, không phải là gió bắt đầu nổi sao?

Nhạc Trường Tín chấp tay sau lưng chậm rãi đi ra phòng bếp, Phong Cảnh Minh đã mang người bắt đầu kiểm tra mọi thứ trong phòng bếp.

Việc kiểm tra phòng bếp không nhỏ, lúc truyền tới tai Tự Cẩm, nàng sững sờ bèn nhìn Khương cô cô nói: "Nhạc Trường Tín đúng là người thông minh."

Khương cô cô liền cười gật gật đầu, "Đó chính là lão hồ ly, nơi nào tiếng gió không đúng thì mũi ông ta còn linh hơn cầu nữa."

Tự Cẩm cũng cười, "Xem ra Di cùng hiên đã bị người ta đụng tới, cô đi kiểm tra một chút xem."

"Chủ tử yên tâm, đều là mây kẻ nhãi nhép, cần gì nường nường hao tâm tổn sức, bọn nô tỳ sẽ xử lý hết." Khương cô cô cười mỉm nói.

"Mấy ngày này các người chú ý chặt chẽ hơn, trong ngoài đều cẩn thận một chút." Tự Cẩm thở dài, "Nếu không bắt được quả tang thì thôi, nếu có bằng chứng rõ ràng các người cũng không cần nén cơn tức làm gì, cứ làm to chuyện lên là được."

Khương cô cô nghe vậy thật hơi giật mình, nhưng cũng bình tĩnh rất nhanh, "Dạ, nô tỳ nhớ kỹ rồi."

"Bên chỗ Đại hoàng tử cô cô tự mình giám sát chặt chẽ, giao cho người khác ta cũng không yên tâm. Các việc khác thì chờ Đồng Ý đến, cô có thể dạy cho hắn làm."

Khương cô cô lại ngăn người, "Đồng công công?"

"A, đã quên nói cho cô, sau này Đồng Ý sẽ là người hầu của Di cùng hiên. Cô đi báo với Trần Đức An một tiếng, bảo hắn phối hợp thật tốt, về sau có tiền đồ cho hắn." Tự Cẩm cũng sợ Đồng Ý đến khiến Trần Đức An cảm thấy bị uy hiếp, cho nên nhắc nhở trước tiền đồ trấn an cho hắn yên tâm.

Nghe Tự Cẩm nói vậy, Khương cô cô cười rồi nói: "Giờ phút này Trần Đức An ước gì Đồng công công có thể tới, làm sao lại cản trở, chủ tử cứ yên tâm đi."

Tự Cẩm nghe Khương cô cô nói vậy bèn nhìn về phía cô ta.

Khương cô cô chỉ chỉ hướng Thọ Khang Cung, Phượng Hoàn Cung, và Trường Nhạc Cung, "Ở những chỗ kia tiếng nói Trần Đức An không có trọng lượng. Nhưng Đồng công công thì khác, hữu dụng đó. Hắn ta mà đến, Trần Đức An còn cao hứng không ngủ được đấy."

Tự Cẩm liền suy nghĩ cẩn thận, giống như lời Tiêu Kỳ nói.

Cho nên nói, có lúc tư duy người hiện đại vẫn khác nhiều so với người cổ đại, nàng cũng cười theo một cái, "Được, vậy thì tốt rồi. Chỉ cần trung thành là được, tương lai ta cũng sẽ không bạc đãi các cô. Chắc chắn an bài một tiền đồ tốt cho mọi người."

Nói gì thì nói làm cung nhân cũng là chuyện rất gian khổ, không cẩn thận cũng sẽ mất mạng, bị đánh chịu phạt là chuyện thường ngày. Tự Cẩm là người hiện đại, do đó nô tài trong Di cùng hiên cũng sống khá thoải mái, ít khi không nguyên không cố bị phạt, chỉ có thật sự phạm sai lầm thì Khương cô cô mới phạt bọn họ.

Nếu là ở chỗ người khác thì chưa chắc, chỉ nhìn một năm qua trong cung này bao nhiêu cung nhân đã chết thì cũng biết tình huống như thế rất phổ biến.

Cho nên so sánh xuống, cho dù Tự Cẩm không hết sức lôi kéo lòng người thì so với các cung khác, những người này đã cảm thấy vậy là đủ. Nói đến cung nhân Di cùng hiên, Tự Cẩm lại cố ý hỏi thêm vài câu, Khương cô cô liền nói: "Nương nương yên tâm đi, sau khi mở rộng cung, các cung nhân mới vào đều được Quản Trường An tự mình mang người thăm tra qua, tuyệt đối sẽ không có vấn đề."

Cũng là bởi vì lúc trước Tiêu Kỳ giao cho Quản Trường An làm chuyện này, do đó Tự Cẩm mới không lo lắng. Nhưng bây giờ tình thế không rõ, đến cùng vẫn phải hỏi han cẩn thận.

Sau khi hỏi mọi chuyện rõ ràng, nghe Khương cô cô an bài trong bên ngoài, Tự Cẩm hài lòng gật gật đầu, "Giao hết cho cô ta cũng yên tâm."

"Đây là việc nô tỳ phải làm, chủ tử cứ yên tâm." Khương cô cô nghiêm túc nói.

Sau sinh nhật Hiền phi, mấy ngày kế tiếp trong cung cực kỳ yên tĩnh. Tự Cẩm còn đang suy nghĩ hoàng hậu sẽ làm thế nào đưa Vương Tịnh Uẩn đến bên cạnh hoàng đế, không đợi nàng suy nghĩ ra thì hoàng hậu liền động thủ.

Hoàng hậu ban hành một ý chỉ, trong đó nêu rõ, trong cung có rất nhiều cung điện nhiều năm không tu sửa phải cần sửa chữa lại. Nguyên nhân của vụ việc là nơi Vương Tịnh Uẩn ở, có một bức tường cung bị đổ.

Sau khi Hoàng hậu sai người tới trước để kiểm tra, những cung phi ở các cung điện còn lại cũng tốp năm tốp ba tới chỗ Hoàng hậu nương nương tố khổ, nói là cung điện cần phải sửa chữa. Trời mưa thì dột nước, mùa đông thì gió lùa, cửa sổ cũ kỹ, đủ loại vấn đề bồng chốc hiện ra, do đó chuyện nhỏ bồng thành lớn.

Năm ngoái, Di cùng hiên đã được mở rộng và sửa chữa lại, do đó Di cùng hiên là nơi không cần phải sửa chữa gì. Cung điện cần sửa chữa rất nhiều, e là mấy nhóm cung tần phải ở chen chúc một chỗ. Cho nên Vương

Tịnh Uẩn không có nơi an trí, Hoàng hậu nương nương liền trực tiếp an bài Vương Tịnh Uẩn vào ở Di cùng hiên!

Tự Cẩm thật sự không bao giờ nghĩ hoàng hậu lại mạnh mẽ như vậy, dùng thủ đoạn đó để nhét Vương Tịnh Uẩn vào trong cung của nàng.

Ý chỉ Hoàng hậu ban ra, trong cung bị chấn động không nhỏ.

Ai mà không biết Di cùng hiên là chỗ tốt, cả ngày Hoàng thượng đều ở Di cùng hiên, Vương Tịnh Uẩn vào ở Di cùng hiên, quả nhiên là lửa gần gơm. Bây giờ Hi Phi có thai không thể thị tẩm, có mỹ nhân Vương Tịnh Uẩn như thế ở ngay trước mắt cả ngày, Hoàng thượng thật có thể cầm giữ được sao?

Trường Nhạc Cung.

Quý phi cười hờ hớ nhìn Hoa cô cô, "Xem Hoàng hậu nương nương của chúng ta kìa, vừa ra tay chính là không tầm thường. Làm cách này, chỉ sợ Hi Phi bên Di cùng hiên cũng phải sửng sờ, lại cũng không nghĩ ra có thể an bài như vậy."

"Mặc dù là Hoàng hậu nương nương hạ chỉ ý, nhưng nô tỳ nghe nói đây là ý tứ của thái hậu nương nương." Hoa cô cô nhẹ nói.

Lông mày Quý phi khẽ nhếch, "Ý của Thái hậu ư?"

"Đúng vậy, ý của Hoàng hậu nương nương vốn là muốn cho Vương quý nhân sang Hợp Nghi Điện ở tạm nhưng Thái hậu nương nương cũng không đồng ý." Hoa cô cô lại nói.

Quý phi nhíu mày, lập tức nói: "Hoàng hậu vẫn là chừa đường lui cho Hi Phi, đưa Vương Tịnh Uẩn tới Hợp Nghi Điện có ích lợi gì, Hoàng thượng cả ngày đi Di cùng hiên, có đi Hợp Nghi Điện cũng là vô ích mà thôi." Nói rồi cười một tiếng, "Vẫn là thái hậu nương nương lợi hại, vừa ra tay chính

là phi phạm. Bao năm qua Di cùng hiên chưa từng có người đi vào, không thể nghi ngờ là cắm vào một cái đinh."

"Đúng vậy, giờ phút này sợ là Hi Phi không thể yên giấc." Hoa cô cô cũng cười, "Mấy năm nay Hi Phi độc sủng, bây giờ cục diện cũng phải thay đổi thôi."

"Trong hậu cung này, cho tới bây giờ người độc sủng sẽ không tồn tại lâu dài. Hi Phi, rốt cục là quá tham lam." Quý phi gảy nhẹ móng tay, "Người nói Hi Phi sẽ có phản ứng gì đây?"

"Cho dù là mất hứng, lẽ nào Hi Phi còn dám kháng chỉ hay sao? Ý chỉ của Hoàng hậu nương nương ngay cả Hi Phi cũng không dám bất tuân mà." Hoa cô cô nói đến đây hơi khựng lại, sau đó lại nói: "Cuối cùng còn không phải là đảng hoàng thu dọn thiên điện đón người vào."

Quý phi nhíp mắt, "Tính tình Hi Phi nhìn thì nhu hòa, kỳ thật lại là người rất có chủ ý, theo Bản cung xem chuyện này e là không dễ dàng như vậy."

Hoa cô cô kinh ngạc nhìn Quý phi, "Nương nương, Hi Phi thật không dám chống lại ý chỉ Hoàng hậu nương nương chứ?"

Quý phi không nói gì, nàng ta cũng không dám xác định. Nhưng nàng ta luôn cảm thấy Hi Phi không phải là người dễ dàng khuất phục như vậy. Bao năm qua nàng vững vàng ở Di cùng hiên, há có thể cho nữ nhân khác vào địa bàn của mình để tranh thủ tình cảm.

Chuyện này... Sẽ không dễ dàng đâu.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 355: Đưa Người Đến Di Cùng Hiên (Phần Cuối)

Editor : Hương Cỏ

Một hồi lâu, quý phi đột nhiên cười một tiếng, "Nếu đã vậy, chúng ta lại đẩy thêm một bước thì được rồi, tặng thêm thanh thế cho Vương quý nhân, làm cho nàng ta có thể thuận lợi trôi chảy vào ở Di cùng hiên."

"Ý Nương nương là ..?" Hoa cô cô nhỏ giọng hỏi.

"Nếu Vương quý nhân đã muốn chuyển nhà mới, vậy phải cho nàng ta náo nhiệt một chút, đem giá gỗ tử đàn và cái bệ tứ bình phong trong kho của Bản cung đưa đi làm quà tặng." Quý phi nhẹ giọng cười một tiếng. Vương quý nhân đi vào Di cùng hiên chẳng khác nào là mở cửa, Hi Phi còn có thể đóng cửa sống qua ngày như trước kia sao?

Không thể nào.

Cho nên nói, một chiêu này của Thái hậu nương nương thật sự rất lợi hại.

Kể từ sau khi Tự Cẩm vào Di cùng hiên ở, trong này giống như là bên ngoài hậu cung, ai cũng không thể vào, thành riêng một khoảng trời. Nhưng bây giờ ý chỉ kia của hoàng hậu vừa ban xuống, hoàn cảnh Di cùng hiên lập tức sẽ thay đổi.

Tự Cẩm ngồi trong Di cùng hiên, lần này đến đây truyền chỉ không phải là Đồng cô cô, mà là tổng quản thái giám Từ Tam Sơn bên cạnh hoàng hậu.

Nói đến Từ Tam Sơn, trong cung cũng danh tiếng lẫy lừng. Nhưng xưa nay người này làm việc an phận, chuyện thế này bình thường sẽ không ra mặt. Có điều có thể vững vàng ngồi vị trí đại tổng quản Phụng Hoán Cung thì chứng tỏ bản lĩnh không phải tầm thường.

Từ Tam Sơn hơi khom người, trên mặt tươi cười. Có điều vẻ tươi cười kia nhìn khiến người ta cảm thấy thâm thía cực kỳ, "Ý của Hoàng hậu nương nương là Hi Phi nương nương ở một mình cũng buồn tẻ khó chịu, có người đến làm bạn cũng rất tốt. Chờ đến khi sửa chữa xong cung điện thì sẽ chuyển về, không quấy rầy nương nương quá lâu."

Tự Cẩm lẳng lặng nhìn Từ Tam Sơn chăm chăm, trên mặt không vui không giận. Nàng không bao giờ nghĩ tới Hoàng hậu lại có thể làm như vậy, có ý gì chứ?

Đây là muốn vạch mặt sao?

Đưa người vào Di cùng hiền, tiệc sinh nhật Hiền phi mới nói với mình coi trọng Vương Tịnh Uẩn, kết quả mấy ngày thì cung điện nàng ta ở xảy ra vấn đề phải chuyển cung?

Muốn nói không có gì, quý mới tin đó.

Nhưng trong lòng sớm đã chuẩn bị sẵn sàng. Giây phút đó ngoại trừ bất ngờ với thủ đoạn đơn giản nhưng mạnh mẽ của Hoàng hậu thì chỉ cảm thấy hơi thất lạc.

Rốt cục các nàng vẫn phải con đường khác nhau.

"Từ công công có một số việc có lẽ ông không biết rõ lắm, xem ra ông phải học hỏi thêm rồi." Tự Cẩm mỉm cười nói.

Từ Tam Sơn đã chuẩn bị sẵn sàng, có lẽ Hi Phi sẽ rất nổi giận, nhưng không nghĩ tới nàng lại bình tĩnh thế này, trong lòng nhất thời cảm thấy

không ổn. Nghe Hi Phi nói, trong lòng xoay chuyển, cũng không nghĩ ra mình đã sơ sẩy chỗ nào, chỉ đành vừa cười vừa nói: "Thỉnh nương nương chỉ giáo."

Tự Cẩm dựa vào gối mềm, cười mỉm nhìn Từ Tam Sơn, lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng: "Chỉ giáo không dám nhận. Ý của Hoàng hậu nương nương Bản cung đều hiểu. Nếu bình thường nương nương an bài như vậy, Bản cung đương nhiên là vâng mệnh nương nương. Có điều bây giờ ta đang mang thai, mọi sự không thể không cẩn thận. Lòng người khó dò, nếu đợi khi mọi chuyện xảy ra mới hối hận thì không phải đã muộn sao?"

Từ Tam Sơn hiểu được ý của Hi Phi, lập tức nói: "Nương nương chỉ cần yên tâm, tính tình Vương quý nhân nhu hòa, tuyệt đối không dám làm chuyện như vậy."

"Chỉ bằng một câu nói của ông mà khiến thai nhi của Bản cung bất chấp nguy hiểm tính mạng?" Trong nháy mắt sắc mặt Tự Cẩm liền thay đổi, sau đó lạnh lẽo nhìn Từ Tam Sơn nói: "Xưa nay Bản cung kính trọng Hoàng hậu nương nương, nhưng việc này nhất định không dám đáp ứng."

"Hi Phi nương nương, nô tài tới truyền chỉ, lẽ nào nương nương muốn chống lại ý chỉ Hoàng hậu nương nương sao?" Giọng nói Từ Tam Sơn cũng lạnh mấy phần.

Tự Cẩm nhìn Từ Tam Sơn, đôi mắt bình thản không gợn sóng, vẻ mặt trấn định như thường, còn khẽ mỉm cười với hắn ta, "Xem ra Từ công công thật sự phải bổ sung một chuyện của Di cùng hiên." Nói xong nhìn ra bên ngoài gọi một tiếng, "Đồng Ý!"

Đồng Ý?

Trong lòng Từ Tam Sơn giật mình, không hiểu sao lúc này Đồng Ý lại ở Di cùng hiên, không phải ở Sùng Minh Điện hầu hạ sao?

Chỉ trong nháy mắt, Đồng Ý đã khom lưng bước nhanh vào, "Nô tài thỉnh an nương nương, nương nương có gì phân phó?"

"Người nói cho Từ công công nghe xem Di cùng hiên có cho người khác vào hay không, hình như Từ công công không biết rõ đâu." Tự Cẩm cười.

Hi Phi cười một tiếng, Đồng Ý trong lòng sợ hãi. Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc cho hắc ta đến Di cùng hiên hầu hạ Hi Phi. Mặc dù phải rời Sùng Minh Điện cũng hơi đáng tiếc, nhưng bên cạnh Hi Phi có Đại hoàng tử, trong bụng còn có một vị tiểu chủ tử, sau này tiền đồ của mình chưa chắc kém cõi. Trong lòng hắc ta cam tâm tình nguyện, cho dù không vui cũng không dám nói.

Đương nhiên hắc ta nghe được Từ Tam Sơn nói, bèn nhìn hắc ta nói: "Từ công công có lẽ không biết rõ, trước khi mở rộng Di cùng hiên, Hoàng thượng đã từng nói qua, Di cùng hiên chỉ cho chủ tử chúng ta và các tiểu chủ tử ở, không cho người ngoài tiến vào."

Từ Tam Sơn sững sờ, chủ tử chúng ta ư? Đây là ý gì?

"Đồng công công, ông..."

"A, từ nay về sau nô tài liền hầu hạ bên cạnh nương nương, Từ công công còn có chuyện gì chưa rõ không?"

"Nhưng chuyện Vương quý nhân..."

Đồng Ý không đợi hắc ta nói xong, liền vừa cười vừa nói: "Hoàng hậu nương nương cũng bận tâm chủ tử chúng tôi, có lòng tốt đưa người đến nói chuyện. Nhưng chủ tử chúng tôi có thói quen thanh tĩnh, lại phải an thai, chưa nói thêm người thì thêm hao tâm tổn trí, huống chi trong viện này còn có Đại hoàng tử, rốt cục vẫn là an toàn của hoàng tử quan trọng. Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, ngày nào Hi Phi nương nương còn ở Di cùng hiên thì sẽ không cho phép bất kỳ người nào tiến vào. Nếu Từ công công

không tin, có thể đi Sùng Minh Điện chứng thực. Cho nên chuyện của Vương quý nhân chỉ có thể làm phiền Hoàng hậu nương nương lại tìm chỗ khác vậy." Nói đến đây dừng một chút, nhìn Từ Tam Sơn nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Trong cung nhiều cung điện như thế, phải có chỗ để an bài cho Vương quý nhân chứ, đúng không?"

Hoàng thượng đưa Đồng Ý cho Hi Phi sai bảo?

Trong lòng Từ Tam Sơn nhanh chóng tính toán một vòng, có lời Hoàng thượng nói vậy hẳn ta cũng không dám cưỡng chế đưa Vương quý nhân vào. Nhưng cứ thế mà trở về thì không thể hoàn thành ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, trong lúc nhất thời hẳn ta cũng hơi do dự.

Giao việc làm không xong, uy tín Đại tổng quản của hẳn ta coi như bị quét rác.

Vương Tịnh Uẩn đứng ngoài cửa Di cùng hiên, sau nàng ta là mấy người mang theo hòm xiềng, chỉ còn chờ cửa chính Di cùng hiên rộng mở, các nàng có thể đi vào nơi này.

"Tiểu chủ, sao đến bây giờ còn chưa có động tĩnh, nếu không để nô tỳ đi hỏi một câu?" Hồng Ngọc hơi nóng nảy hỏi, bọn họ đứng ngoài Di cùng hiên đã gần nửa canh giờ, rốt cục Hi Phi có ý gì chứ?

Bàn tay Vương Tịnh Uẩn cũng đầy mồ hôi, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh, thản nhiên nói: "Từ công công đang ở bên trong, không nên nôn nóng."

"Nhưng .., truyền chỉ thì mất bao nhiêu thời gian chứ, nhất định là Hi Phi ngăn trở, chẳng lẽ còn thực can đảm chống lại ý chỉ của Hoàng hậu nương nương sao?" Trong lòng Hồng Ngọc sôi ruột, nói ngoài miệng cũng nhanh hơn bình thường.

Vương Tịnh Uẩn liếc nàng ta một cái, thản nhiên nói: "Nói năng cẩn thận."

Hồng Ngọc cũng hơi sợ vội vàng ngậm miệng, nhưng trong lòng lo lắng lại không thể giảm đi. Trong này là Di cùng hiên đó, nữ nhân trong cả hậu cung không ai không muốn được vào đó ở. Bây giờ chủ tử bọn họ có cơ hội tốt này, quả thực là bánh ngọt từ bầu trời rớt xuống, sao nàng ta không kích động được?

Nhưng bây giờ bọn họ chờ bên ngoài Di cùng hiên cũng đã khá lâu, bên trong vẫn không có động tĩnh, thế này... Trong lòng khó tránh khỏi bất an.

Vương Tịnh Uẩn nhìn cửa chính Di cùng hiên, mấy chữ trên biển là hoàng đế ngự bút ban thưởng, từ chỗ này đến Sùng Minh Điện chỉ cách một cánh cửa, cũng là khoảng cách gần nhất trong hậu cung. Di cùng hiên là nơi Hoàng thượng nghỉ chân, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày thì có ba trăm ngày đều ở đây.

Chỉ cần nàng ta có thể vào ở, Vương Tịnh Uẩn hơi cúi đầu xuống, cơ hội như vậy không nhiều, là gia tộc tranh thủ giành cho nàng ta, nàng ta không thể thất bại.

Bên cạnh nha đầu Hồng Ngọc cũng lo sợ bất an, mấy người đứng sau mang hòm xiểng cũng lặng ngắt như tờ. Ngoài cửa Di cùng hiên là một đoàn người thật dài, lẳng lặng đứng đó, căng thẳng như có tảng đá đè nặng trên đầu.

Trong cửa ngoài cửa là hai thế giới.

Một bên lo lắng chờ đợi, một bên tính toán tỉ mỉ.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 356: Vì Mẫu Tự Nhiên Cường (Phần 1)

Editor: Hương Cỏ

Tổ phụ Vương Tịnh Uẩn không là ai khác mà chính là vị hộ bộ thượng thư Vương Tân Duệ cực kỳ keo kiệt. Bởi vì vấn đề tiền bạc của Tuyệt Hộ Quận nên tới nay cứ dây dưa mãi với Tô Hưng Vũ, vẫn muốn thu hết tiền Tuyệt Hộ Quận về quốc khố. Chính bởi vì chuyện này, Vương Tân Duệ và Tô Hưng Vũ quả thực giống như địch thủ trời sinh vậy.

Tự Cẩm nghĩ không ra, từ khi nào Lệnh quốc công lại thân thiết với Vương gia như thế, dựa theo nàng biết, Vương thượng thư đã từng tố cáo Lệnh quốc công.

Nhưng bây giờ hoàng hậu lại tự tay nâng đỡ Vương Tịnh Uẩn, không thể không làm nàng suy nghĩ.

Từ Tam Sơn cùng và Đồng Ý đang ở thế giằng co, Tự Cẩm lại nheo mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, nàng đã không có kiên nhẫn tốn thời gian với Từ Tam Sơn trong này.

Nếu Hoàng hậu đã làm thế, vậy cũng đừng trách nàng không giữ thể diện cho nàng ta.

Thể diện ư, khi sức mạnh của hai người ngang ngửa nhau thì phải giữ cho nhau. Hoàng hậu mặc dù là hoàng hậu cao quý, nhưng Tự Cẩm đã sinh một Hoàng tử, giờ lại đang mang thai, có Tiêu Kỳ làm hậu thuẫn, đương nhiên là sức mạnh tràn đầy.

Huống chi, hoàng hậu làm như vậy, về một mặt nào đó cũng đồng nghĩa với việc sẽ đứng ở phía đối lập với Tiêu Kỳ. Bọn họ đã từ phu thê biến thành kẻ địch, một khi tình huống như thế phát sinh, rất nhiều chuyện sẽ không còn đi theo con đường cũ, sẽ triệt để cách xa với suy nghĩ ban đầu.

Tự Cẩm kỳ thật chưa từng nghĩ qua sẽ đối nghịch hoàng hậu, nhưng bây giờ thực tế lại đẩy các nàng đi theo hướng ngược lại.

Nếu đã thế này, vậy thì khai chiến đi.

"Đồng Ý, nếu Từ công công đã không muốn ra mặt, người tự mình đi nói với Vương quý nhân, nói miếu nhỏ của Bản cung không chứa nổi đại Phật, mời nàng ta đi chỗ khác." Nét mặt Tự Cẩm lạnh lẽo, liếc qua Từ Tam Sơn nói, "Tự mình đưa người về Phượng Hoàn Cung, cũng đừng để xảy ra chuyện không may. Chẳng may nếu không cẩn thận xảy ra cái gì chết chóc giữa đường, Bản cung có thể không gánh nổi tội lỗi đâu."

Trong nháy mắt sắc mặt Từ Tam Sơn liền thay đổi, lập tức đi tới trước vừa cười vừa nói: "Hi Phi nương nương, đâu cần làm vậy chứ? Kỳ thật trong Di cung hiên có thêm hay bớt một người cũng đều dưới tay nương nương hết. Nương nương bảo nàng ta đi hướng đông, nàng ta không dám đi hướng tây, kỳ thật không có nhiều khác biệt."

Nói thật sự là dễ nghe, Tự Cẩm nhìn Từ Tam Sơn, "Từ công công thật sự là biết nói giỡn, nếu trong mắt của ông có thể chứa một cây kim thì chỗ này của Bản cung có thể chứa nổi Vương quý nhân, hay là ông thử một lần xem?"

Tự Cẩm nói xong thật sự lấy một cây kim từ giỏ may vá ra, thân kim sáng bóng, vừa nhìn cũng biết được sử dụng thường xuyên. Nàng đặt cây kim trên bàn, cây kim lạnh lẽo tỏa ra ánh sáng lóa mắt, "Một cây kim này cũng sẽ không lấy mạng Từ công công, chẳng qua làm mắt ông không thoải

mái mà thôi. Giống như Từ công công nói, Vương quý nhân vào cũng không có gì đáng ngại."

Từ Tam Sơn thề, cuộc đời này chưa từng gặp qua một người như Hi Phi. Nhịn không được trong lòng phát run, nhìn nàng nói: "Hi Phi nương nương thật thích nói đùa."

"Từ công công cũng rất biết nói giỡn, Bản cung học theo ông đó."

Nụ cười trên mặt Từ Tam Sơn cứng ngắc, không nghĩ tới hôm nay bị đá trúng thiết bản. Nhưng hẳn ta cũng không phải là người đơn giản, vừa cười vừa nói với Hi Phi: "Nếu nương nương đã nói vậy, nô tài đành phải mang người về Phượng Hoàn Cung."

"Tiên Từ công công." Tự Cẩm phát phát tay, cũng không muốn tốn lời với hắn ta.

Từ Tam Sơn mang mấy người Vương Tịnh Uẩn đi thẳng về Phượng Hoàn Cung, Vương Tịnh Uẩn và Đại cung nữ Hồng Ngọc bên cạnh mình liếc mắt nhìn nhau, không bao giờ nghĩ tới Hi Phi lại thật sự dám từ chối.

Không phải nàng rất nghe lời Hoàng hậu nương nương nói sao?

"Tiểu chủ..." Hồng Ngọc hơi khẩn trương bên cạnh chủ tử, định nói gì nhưng lại không biết mình phải nói như thế nào.

Vương Tịnh Uẩn nhẹ nhàng lắc lắc đầu, bây giờ nói cái gì cũng đều không có tác dụng, cứ xem thái độ Hoàng hậu nương nương đi.

Đoàn người về Phượng Hoàn Cung, Đồng cô cô rất kinh ngạc nhìn Vương Tịnh Uẩn cùng theo trở về, vừa nhìn về phía Từ Tam Sơn, Từ Tam Sơn ra hiệu bằng mắt với cô ta.

Đồng cô cô âm thầm gật đầu, dẫn đoàn người Vương Tịnh Uẩn đi sang điện bên an trí, tạm thời nghỉ ngơi trước.

Từ Tam Sơn đi vào nội điện bẩm báo.

Hoàng hậu mặc cung trang màu đỏ thêu chim phượng, ngồi ở giường gần cửa sổ, nghe Từ Tam Sơn nói xong, không dám tin nhìn hắn ta, "Hi Phi, thật sự uy hiếp ông như thế sao?"

"Dạ, nương nương không thấy thôi, Hi Phi nương nương không chỉ đưa Đồng Ý ra dọa nô tài, lại còn thật sự lấy một cây kim may đặt lên bàn, nô tài thật sự là sợ hết hồn." Từ Tam Sơn vỗ ngực nói, "Từ lúc nô tài hầu hạ nương nương tới nay, trong cung cũng gặp không ít chủ tử nhưng người như Hi Phi nương nương thật sự là lần đầu gặp."

Hoàng hậu trên mặt còn có chút không thể tưởng tượng nổi, Hi Phi trong miệng Từ Tam Sơn và Hi Phi nàng ta biết Hi Phi quả thực chính là hai người khác biệt. Làm gì cũng không nghĩ tới, nàng không chỉ chống lại ý chỉ của mình mà còn dám lấy kim may uy hiếp Từ Tam Sơn!

Hi Phi, rốt cục cũng thay đổi.

"Bản cung biết rồi, ông đi xuống trước đi." Hoàng hậu phát phát tay, nàng ta cần phải suy nghĩ kỹ xem mình phải làm gì tiếp theo.

Từ Tam Sơn hơi do dự nhìn thoáng qua hoàng hậu, "Vậy an trí Vương quý nhân thế nào ạ?" Di cùng hiên không vào được, cũng không thể cứ thế mặc kệ, phải tìm chỗ an trí trước mới được.

Hoàng hậu suy nghĩ một chút, liền cười cười, "Vậy trước tiên đưa đi Tổ Vân Điện đi, nghĩ đến Kiều Tiểu Nghi cũng nguyện ý có người làm bạn."

"Vâng, nô tài đi ngay." Từ Tam Sơn lui ra ngoài.

Sắc mặt Hoàng hậu xanh mét, bây giờ an trí Vương Tịnh Uẩn chỗ nào cũng đều không thỏa đáng, cũng chỉ có thể tạm thời đưa đến chỗ Kiều Linh Di, nghĩ đến Kiều Linh Di biết là thái hậu an bài sẽ không từ chối đuổi người đi. Tổ Vân Điện cũng không xa Di cùng hiên, dù sao cũng giữ lại chút thể diện cho Vương Tịnh Uẩn.

Không nghĩ tới, Hi Phi thật sự dám đối nghịch với nàng ta, không phải nàng ta chỉ muốn nâng đỡ Vương quý nhân hay không. Nhớ ngày đó nếu không có mình, Hi Phi có thể bình an đến hôm nay ư?

Trong cung này, quả nhiên là dựa vào ai cũng không đáng tin cậy.

Nàng ta bảo vệ Hi Phi nhiều năm như thế, bây giờ chẳng qua là cần nhờ nàng đưa tay cứu trợ, để cho nàng ta có thể có câu trả lời thỏa đáng với người nhà, vậy mà nàng cũng không chịu.

Về sau sẽ chỉ đạo thế nào nữa?

Tiếp theo, nàng ta phải làm như thế nào mới tốt đây?

Tô Nhị nghe lời Tuệ An nói, khẽ cười một tiếng, "Cho nên Vương quý nhân vào Tổ Vân Điện ở ư?"

"Đúng vậy, bây giờ tin đã truyền khắp cung, ai có thể nghĩ được Hi Phi nương nương thật sự dám đánh mặt Hoàng hậu nương nương như vậy." Tuệ An khẽ nói, trong giọng nói còn mang theo vài phần không thể tin nổi.

Tô Nhị liền nhớ tới ước định với Sở Trùng Lam, bây giờ lại có cơ hội rồi.

Hoàng hậu và thái hậu đều nghĩ áp chế Hi Phi, Quý phi cũng muốn dính vào một tay, nàng ta cũng mặc kệ mấy chuyện kia, bọn họ làm việc của họ, nàng ta làm việc của mình.

Tô Tự Cầm?

Tô Nhị khẽ cười một tiếng, bỗng chốc trêu chọc nhiều người như thế, ngay cả người vẫn che chở mình là hoàng hậu cũng đắc tội. Chuyện này xem ra sẽ rất thú vị, xem sau này nàng ta còn lớn lối trong cung thế nào.

Hoàng hậu kia... Tô Nhị nhớ tới dáng vẻ Sở Trường Lam, trong lòng cũng khó tránh khỏi run sợ, đó là một người lòng dạ độc ác.

Trong Trường Nhạc Cung, Hoa cô cô mới vừa nhận được tin tức do người mang tới bình phong, người tới chỉ giao tin rồi đi ngay, tự mình vội vàng về chủ điện.

"Nương nương, Vương quý nhân không thể vào Di cùng hiên, bị Hi Phi đuổi đi rồi."

Quý phi sững sờ, đặt chén trà trong tay xuống, "Thật sao?"

"Thiên chân vạn xác, vừa mới nhận được tin tức." Hoa cô cô sắc mặt cũng còn vẻ thần thờ, trong mắt mờ mịt. Không nghĩ tới Hi Phi lại dùng cảm như vậy, thật sự không cho Vương quý nhân vào cửa. Đây chính là ý chỉ Hoàng hậu, nàng cũng dám kháng chỉ sao?

"Không thể ngờ..." Quý phi lăm lăm, chột cau chặt lông mày, nhìn Hoa cô cô nói: "Hi Phi thật đúng là gan to, công khai chống lại ý chỉ, rốt cục cô ta muốn làm gì?"

"Đúng vậy, nô tỳ cũng cảm thấy chuyện này rất là cổ quái, Hi Phi chống lại ý chỉ của hoàng hậu, không sợ Hoàng hậu nương nương trị tội sao?" Hoa cô cô cũng nghĩ không ra, "Để nô tỳ sai người đi hỏi thăm một chút."

"Đi nhanh đi." Quý phi phất phất tay.

Hoa cô cô vừa mới đi ra ngoài, đã thấy Mao Đông Lâm từ bên ngoài đi tới, vừa nhìn thấy cô ta liền lập tức tiến lên đón chào, hạ giọng nói: "Mới vừa nhận được tin tức, Hoàng hậu nương nương đưa Vương quý nhân đến Tố Vân Điện rồi."

"Cái gì?" Hoa cô cô nghe vậy thật sự không biết phải nói gì, hoàng hậu muốn làm gì chứ? "Tôi đi vào báo với nương nương một tiếng."

Mao Đông Lâm nhìn bóng lưng Hoa cô cô bóng lưng vội vã đi, tự mình ngửa đầu nhìn trời, gần đây hậu cung xảy ra nhiều chuyện lạ lùng, chẳng lẽ là thật muốn thay đổi sao?

Quý phi nghe Hoa cô cô nói, nhất thời cũng không thể phản ứng, "Đưa tới chỗ Kiều Linh Di ư?" Hoàng hậu thật đúng là nghĩ ra, mặc dù Tố Vân Điện kia rất gần Di cùng hiên nhưng trước giờ Hoàng đế không tới chỗ đó, đưa người tới đây thì có ý tứ gì?

"Dạ, xác thực là đưa đến Tố Vân Điện."

"Hoàng hậu có động tĩnh gì với Di cùng hiên không?" Hi Phi công khai chống lại ý chỉ, hoàng hậu cũng không thể cứ thế nhẹ nhàng bỏ qua, coi rẻ uy quyền hoàng hậu như thế, há có thể không xử phạt sao?

Nhưng, nếu hoàng hậu xử phạt Hi Phi, thứ nhất Hi Phi đang có thai, thứ hai tâm tư Hoàng thượng không rõ, hậu quả này... cũng không dám nghĩ.

Giờ phút này chỉ e là Hoàng hậu đang tự gác mình trên đồng lửa, chưa biết thoát thân bằng cách nào mới tốt.

Thái hậu... Ra chiêu này thật là tuyệt vời. Chia rẽ hoàng hậu và Hi Phi, cắt bỏ một cánh tay của hoàng hậu, bây giờ lại nướng hoàng hậu trên chảo nóng. Vậy kế tiếp thái hậu muốn làm gì?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 357: Vì Mẫu Tự Nhiên Cường (Phần Cuối)

Editor : Hương Cỏ

Quý phi nghĩ tới đây, nhìn về phía Hoa cô cô, "Nếu như bên Thọ Khang Cung có người tới thì cứ nói ta không thoải mái, không tiện gặp khách. Bên chỗ Hoàng hậu nương nương người cũng đi thông báo một tiếng, cứ nói thân thể ta nhiễm bệnh nhẹ, cáo bệnh vài ngày."

Hoa cô cô liền hiểu được, vừa cười vừa nói: "Nương nương trốn vài ngày cũng tốt, bây giờ tình thế trong cung không rõ, cũng không nên đem mình dính vào."

Quý phi lại lắc lắc đầu, "Bây giờ tất cả mọi người đều trói trên cùng một thuyền, ta làm sao mà trốn đi được. Có điều không nghĩ dính vào cuộc chiến giữa thái hậu và hoàng hậu thôi. Thái hậu một lòng muốn Kiều Linh Di tranh thủ tình cảm, hoàng hậu lại nâng đỡ Vương quý nhân, mặc dù hai người bọn họ đạt thành đồng minh ở một phương diện nào đó nhưng căn bản mà nói, bọn họ vẫn có ích lợi khác nhau. Nhưng cho dù là Kiều Linh Di hay là Vương Tịnh Uẩn thì đều không thành vấn đề với Bản cung, ta không đáng lợi vũng nước đục này, xem nào nhiệt là được. Đáng tiếc chính là Di cùng hiên vẫn không có người nào vào được, Hi Phi này..."

Những lời phía sau Quý phi cũng không nói ra, lại ngẫm lại chính mình. Nếu như mình đổi vị trí của Hi Phi thì có thể làm được như nàng hay không. Suy nghĩ hồi lâu, quý phi cũng không thể nghĩ ra mình sẽ làm thế nào nữa.

Tranh thủ tình cảm trước ngự tiền không phải một sớm một chiều. Cho dù là nàng ta cũng vậy, hoàng hậu cũng thế, bao năm qua chưa từng thiếu những lần nâng đỡ nữ nhân khác, kéo họ vào trong địa bàn của mình, kết thành đồng minh đối kháng lẫn nhau.

Nhưng giống như Hi Phi đánh đơn độc đấu ở trong hậu cung thật sự là không thấy nhiều.

Cũng không thích hợp. Ban đầu Hi Phi là người cùng thuyền với hoàng hậu, nhưng bây giờ đã bị hoàng hậu đạp xuống thuyền, về sau này e là hai người không thể đồng hành.

Suy nghĩ của Quý phi càng nghĩ càng loạn, càng nghĩ càng bay xa. Bây giờ uy thế của Hoàng thượng ở trên triều đình càng ngày càng cao, các đại gia tộc dần dần yếu thế. Sau khoa cử lại xuất hiện thêm hiền tài. Không nói người khác, chỉ riêng một Tần Tự Xuyên đã khiến người ta chịu không nổi.

Nghĩ đến Tần Tự Xuyên này, Quý phi liền cảm thấy đặc biệt đau đầu. Người này không biết vì sao lại có thể biết rõ nhiều bí mật của các đại gia tộc. Thậm chí rất nhiều thời điểm cha nàng ta cũng lâm vào thế bị động, vừa mới nghĩ ra biện pháp đối phó thì bên kia cũng có cách đáp trả ngay, mà chỉ cần nói một câu là bắt được nhược điểm, làm người ta khó lòng phòng bị.

Đã từng nghĩ tới việc loại trừ Tần Tự Xuyên, nhưng Tô Thịnh Dương của Kiêu Long Vệ phái người bảo vệ ngày đêm, cho nên mấy lần hành động đều thất bại.

Tô Hưng Vũ đề ra chuyện chuyển khẩu, thành lập Thiên Đình Tự, Tuyệt Hộ Quận năm đó người người tránh né không kịp bây giờ đã là ruộng đất màu mỡ vạn dặm, hàng năm bạc tiền chạy thẳng vào kho riêng của Hoàng thượng, có tiền trong người, sức mạnh của Hoàng thượng đương nhiên tăng thêm.

Tô Thịnh Dương tay cầm chức thống lĩnh Kiều Long Vệ, hộ vệ an toàn của Hoàng thượng, bảo vệ an nguy hoàng cung. Lại thêm hành động khuếch trương binh lính, binh quyền trong tay càng ngày càng mạnh mẽ. Hơn nữa Tô Thịnh Dương còn có công tiêu diệt thổ phỉ, đó là công trạng chân chân chính chính trong tay.

Tần Tự Xuyên thì không cần nói, đó chính là con chó trung thành của Hoàng thượng, quan trọng là người này thần thông quảng đại, đối với thế gia cực kỳ hiểu rõ. Các loại tin tức ghi chép rõ ràng, quả thực khiến người ta khó lòng phòng bị.

Ba người này, một người là phụ thân Hi Phi, một người là ca ca, một người khác là thanh mai trúc mã.

Trong lúc không ai biết, người vẫn luôn an phận sinh sống ở trong hậu cung Hi Phi đã có một thế lực khổng lồ ở sau lưng như thế. Có lẽ Hi Phi thật sự quá vô danh, cho dù biết rõ khả năng của cha và huynh trưởng nàng nhưng cũng không ai coi trọng. Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Nếu Hi Phi lại sinh thêm một hoàng tử, thiên hạ này...

Quý phi cũng đau đầu, nàng ta chỉ là một nữ nhân, chẳng qua nghe theo gia tộc, tiến cung hầu hạ hoàng đế vì lợi ích gia tộc, không hề tinh thông về việc triều chính. Bây giờ bắt nàng ta phải nghĩ những chuyện này, quả thực là muốn lấy mạng nàng ta.

"Nương nương." Hoa cô cô nhìn khí sắc quý phi không tốt lắm, vội vàng nói, "Hay là nương nương nghỉ ngơi một chút trước đi."

Quý phi khoát khoát tay, "Người đi xem một chút hoàng hậu xử trí thế nào đối với Di cùng hiên?" Đây mới là điều quan trọng nhất.

"Dạ." Hoa cô cô vội vã đi ra ngoài.

Đợi đến khi hỏi thăm tin tức rồi trở về, quý phi đang chơi với công chúa Ngọc Trân trong sân, thấy Hoa cô cô vào liền để bà vú mang công chúa đi xuống nhìn cô ta, "Có nghe được tin gì không?"

"Hoàng hậu nương nương cũng không có động tĩnh."

Quý phi nhướn mày, "Sao lại như vậy?"

"Nô tỳ còn nghe được một chuyện, Hoàng thượng đưa Đồng Ý đến hầu hạ bên Di cùng hiên."

"Cũng đâu phải chưa từng qua." Quý phi không để tâm.

"Không, lần này là ở lại Di cùng hiên luôn."

Quý phi sửng sờ nhìn về phía Hoa cô cô.

Hoa cô cô nói tiếp, "Lần này Từ Tam Sơn đi tuyên chỉ, chính là Đồng Ý ra mặt chu toàn, chính miệng nói Hoàng thượng từng đáp ứng Hi Phi, Di cùng hiên vĩnh viễn không có người mới vào."

Vẻ mặt Quý phi đại biến, "Lời ấy là thật sao?"

"Thiên chân vạn xác."

Vĩnh viễn không có người mới vào?

Hoàng thượng lại có thể có hứa hẹn như vậy, khó trách Hi Phi không sợ hãi như thế, khó trách lại dám chống lại ý chỉ hoàng hậu.

Ha ha, thật sự là... Thật là khiến người ta không thể tưởng được mà.

"Nương nương, vậy... Tiếp theo làm sao bây giờ?"

"Tiếp theo?" Quý phi cười nhạt, "Trong hậu cung này rộng lớn như thế, theo thời gian hoàng đế đăng cơ càng dài thì trong này càng thêm nhiều tần

phi. Ở tiền triều, ngay cả Phượng Hoàn Cung của hoàng hậu đều từng có phi tần khác ở qua. Chẳng qua bây giờ Đường kim còn trẻ nên hậu cung chưa đông đúc lắm. Nhưng sau khi Di cùng hiên mở rộng cung thì đã không hề kém Trường Nhạc Cung, Hoàng thượng lại hứa hẹn với nàng như thế, người biết điều này đại biểu cho cái gì không?"

Hoa cô cô lắc đầu.

Quý phi sắc mặt dần dần lạnh xuống, "Thật không nghĩ tới, Hoàng thượng của chúng ta lại còn là kẻ si tình." Hi Phi này thật sự không thể lưu lại. Nếu cô ta ở lại tất cả mọi người không có đường sống.

Quý phi từng bước từng bước đi trở về chính điện, dưới ánh mặt trời bóng lưng nàng ta có vẻ ảo ảo.

Trong Tổ Vân Điện cũng đang náo nhiệt, Kiều Linh Di mời Vương Tịnh Uẩn đi chính điện uống trà, sai người thu thập thiên điện bên cạnh cho nàng ta ở.

Hai người ngồi đối diện nhau, Vương Tịnh Uẩn có hơi chút khẩn trương, cúi thấp đầu không nói lời nào.

Kỳ thật trong lòng Vương Tịnh Uẩn cảm thấy cực kỳ khó xử. Sau này chỉ sợ người trong hậu cung gặp nàng ta đều cảm thấy giễu cợt.

Kiều Linh Di bưng chén trà quan sát Vương Tịnh Uẩn, mặc dù trong lòng không vui, trên mặt vẫn mỉm cười, từ từ nói: "Vốn một mình tôi ở chỗ này cũng rất buồn, Vương muội muội đến vừa vặn, chúng ta có thể làm bạn nói chuyện giải buồn."

Wang Jingting Uẩn ngẩng đầu lên lộ ra một nụ cười, "Chỉ sợ gây thêm phiền cho Kiều tỷ tỷ."

"Có phiền toái gì đâu, sửa chữa lại cung điện cũng không phải lỗi của cô. Cứ coi như là chuyện tốt đi, đợi đến khi sửa chữa xong trở về sẽ có tấm điện mới đến lúc đó tôi lại đi tìm cô uống trà."

Kiều Linh Di nói gần nói xa nhưng không hề đề cập đến Di cùng hiên, chỉ đem chuyện Vương Tịnh Uẩn bị khó xử lướt qua như chuồn chuồn điểm nước nói sang chuyện sửa cung. Điều này khiến Vương Tịnh Uẩn thoải mái hơn một chút. Lúc ấy cũng không còn nhiều phòng bị với Kiều Linh Di như trước, chỉ vừa cười vừa nói: "Đến lúc đó nhất định mời Kiều tử tử đại giá quang lâm, cảm tạ ân tình hôm nay."

"Tỷ muội nói quá khách khí làm gì, điện bên cạnh cần quét dọn thêm chút nữa. Buổi trưa cứ ở chỗ tôi dùng bữa, vừa vặn để tôi làm chủ nhà."

Vương Tịnh Uẩn cười tạ ơn, dần dần hai người nói cười vui vẻ hơn.

Bóng đêm dần dần buông, ồn ào náo động ban ngày đều bị bóng đêm này ép xuống.

Trong Di cùng hiên đèn đuốc sáng trưng, Tổ Vân Điện gần đó cũng lấp lóe ánh sáng. Nhưng trong cung của Tô Nhị ở chỉ có một ánh sáng tối tăm, khắp nơi yên tĩnh.

Dưới ánh đèn Tô Nhị lẳng lặng ngồi đó, trong tay cầm một hà bao thêu cũ kỹ, khéo miệng mang vẻ tươi cười. Qua một hồi lâu, mới cất hà bao vào một cái ví khác lớn hơn một chút.

Ở đó, trong căn phòng tối tăm, nàng ta lẳng lặng ngồi, sự yên tĩnh làm người ta kinh sợ từ trong sâu đáy lòng.

Hơn nửa canh giờ, nàng ta mới cởi áo lên giường, đắp lên người chăn gấm, nhắm mắt lại cũng nhất thời khó có thể chìm vào giấc ngủ. Trong đầu không ngừng nghĩ tới lời người nhà truyền tới. Nàng ta không thể cứ thế mãi, vừa mất thì giờ lại còn phải chờ đến đợt tú nữ mới.

Thái hậu cũng được, hoàng hậu cũng vậy, quý phi cũng tốt, mấy người này không động thủ thì nàng ta sẽ đẩy một cái là được. Dù sao mấy người kia cũng chưa từng coi trọng mình, trong mắt bọn họ mình chẳng qua chỉ là tôm tép nhãi nhép. Nếu đã như vậy thì mình còn có cái gì không dám làm nữa.

Nếu không được, cùng chết thôi.

Chỉ có ác độc hơn so với người khác thì người mới là người có thể sống sót cuối cùng.

Câu nói đó không ngừng vang lên trong đầu nàng ta. Đúng là như vậy, chỉ có không sợ chết mới có thể không sợ hãi.

Mới có thể làm việc mình muốn làm.

Tuệ An nhẹ nhàng đi tới, nghe được tiếng xoay người trong màn liền khẽ nói: "Tiểu chủ, ngủ đi, ngày mai phải dậy sớm đấy."

"Sẽ ngủ ngay, người cũng đi đi."

Trong màn truyền đến giọng nói trầm khế của Tô Nhị, hơi khó chịu.

Tuệ An đáp một tiếng, cắt bắc đèn, đặt chụp đèn lên rồi bước về chỗ giường mình nằm xuống.

Một phòng yên tĩnh.

Mà lúc này, trong Di cùng hiên vẫn thấp đèn sáng ngời như cũ.

Tự Cẩm nhìn phòng bếp đưa lên mấy thứ, Tiêu Kỳ ngồi đối diện vẻ mặt trầm xuống, hai người nhất thời không còn gì để nói.

Không có hoàng hậu bảo vệ, người quanh mình cũng bắt đầu duỗi tay. Hai hôm nay, phòng bếp của nàng xuất hiện rất nhiều thứ không giải thích

được.

Phần lớn là vật có hại đối với thai nhi và phụ nữ có thai.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 358: Quậy Lên

Editor: Hương Cỏ

"Những vật này đã đi qua Nội Đình Phủ, sau đó nhập Ngự thiện phòng, rồi mới phân đến các cung." Tự Cẩm khẽ nói, "Trên đường này cũng trải qua mấy nơi, nếu muốn điều tra mọi chuyện rõ ràng, e là phải tốn nhiều công sức."

"Tuy vậy cũng phải tra." Tiêu Kỳ trầm giọng nói, gương mặt lạnh lẽo.

"Hay là chúng ta tương kế tựu kế." Tự Cẩm chậm rãi nói.

"Nàng muốn làm gì? Không được phép lấy mình đùa giỡn." Tiêu Kỳ trầm mặt nói, hôm nay chuyện ban ngày hẳn cũng đã nghe nói, hoàng hậu... Hoàng hậu đã bị đám người Thái hậu triệt để kéo xuống nước, sớm muộn gì hẳn cũng sẽ thanh toán hết.

"Nếu cứ ngồi chờ và nghĩ xem người khác động thủ như thế nào, chỉ bằng chủ động xuất kích, làm cho các nàng lộ ra nhược điểm, một lần vất vả cả đời nhàn nhã." Mặc dù trong lòng Tự Cẩm còn lương thiện, mặc dù có tư tưởng mọi người bình đẳng, nhưng nếu thật sự phải cân nhắc đến sự an toàn của mình và con, nàng cũng có thể hành động phản kích.

Vì mẫu tự nhiên cường.

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm, nói nhấn mạnh từng chữ từng câu: "Không, không cần."

Tự Cẩm hơi kinh ngạc nhìn Tiêu Kỳ, nhất thời không hiểu hẳn có dụng ý gì.

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm, "Bây giờ đã khác ngày xưa, trẫm muốn làm chút chuyện chẳng lẽ còn phải cẩn trọng cân nhắc như xưa sao?"

Tự Cẩm giật mình, hơi hiểu được ý của hẳn, nhìn hẳn, trong lòng bàn tay rịn mồ hôi, "Hoàng thượng..."

"Đứng trước thực lực tuyệt đối, bất luận âm mưu quỷ kế gì cũng sẽ hóa thành mây khói." Tiêu Kỳ nắm tay Tự Cẩm, "Chuyện này giao cho ta, nàng chỉ cần thanh thản an ổn ở Di cùng hiền dưỡng thai. Bên chỗ Hoàng hậu, nếu có chuyện gì, nàng chỉ cần cho Đồng Ý ra mặt, hẳn ta đương nhiên biết rõ phải làm cái gì."

Trong lòng Tự Cẩm vừa vui vẻ vừa chua xót, nắm tay Tiêu Kỳ, "Nhưng nếu như vậy thì chỉ sợ ở trên triều đình, Hoàng thượng sẽ lâm vào thế bị động."

"Không sao hết." Tiêu Kỳ nắm lại tay Tự Cẩm, "Một bước lui, từng bước lui, ta không thể để cho nàng đưa thân vào nguy hiểm lúc này." Nói rồi liền nhìn về phía bụng nàng.

Trong lòng Tự Cẩm thở dài một tiếng, tựa trên lồng ngực của hẳn, "Kỳ thật cũng không sao, thiệp có thể ứng phó được." Trước kia nàng lười, không muốn dính vào vũng bùn trong nữ nhân hậu cung.

"Ta biết nhưng không cần." Tiêu Kỳ cũng có tự tôn của chính mình. Nếu như lúc trước đại khái hẳn sẽ cân nhắc lợi hại, mượn cơ hội cân bằng triều chính. Nhưng bây giờ có một người hẳn nghĩ phải bảo vệ, phương pháp đó cũng không thể dùng, hẳn sợ không cẩn thận sẽ làm tổn thương đến nàng.

Kỳ thật tính tình Tiêu Kỳ rất bá đạo, nhưng được che giấu khá kỹ, có lẽ có liên quan đến hoàn cảnh trưởng thành lúc nhỏ của hẳn. Bây giờ hẳn dần

dần nắm quyền lực triều chính trong tay, những tính cách được che giấu kỹ kia liền bắt đầu chậm rãi lộ ra.

Cũng giống như bây giờ.

Chủ nghĩa đại nam tử này tuyệt đối không làm người ta không thoải mái.

Cảm giác được người bảo vệ cảm giác thật sự là quá tốt, nhất là đối với người phụ nữ có thai mà nói.

Mặc dù không biết rõ Tiêu Kỳ muốn làm gì, nhưng Tự Cẩm rất tin tưởng hẳn có thể che chở chính mình.

Một đêm ngủ say.

Sau khi Tự Cẩm chìm vào giấc ngủ, Tiêu Kỳ lặng lẽ xuống giường, gọi Quản Trường An vào, nhìn hắn ta nói: "Sáng sớm ngày mai, truyền chỉ Cam Lượng điều tra kỹ phòng bếp Di cùng hiên. Tất cả những người có liên quan đều nhất lại thẩm tra, bắt hết quan viên có dính dáng ở Ngự thiện phòng và Nội Đình Phủ, không phân biệt trong ngoài, đối xử như nhau hết."

Quản Trường An cả kinh ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng, "Hoàng thượng, sẽ không gây động tĩnh quá lớn chứ? Căn cơ bên Nội Đình Phủ và Ngự thiện phòng quá sâu, sợ là không dễ tra."

"Không phải là không dễ tra, là không dám tra chứ gì?" Tiêu Kỳ cười lạnh một tiếng.

Quản Trường An ngay cả rằm cũng không dám đánh một cái, nhưng vẫn nói một câu, "Nô tài không dám nói bừa, có điều chuyện này xác thực rất phiền toái."

"Vậy ư? Vậy thì vừa vặn nhân cơ hội tra rõ ràng rành mạch, thật rõ ràng. Quản Trường An, người đi theo trăm nhiều năm như thế, nên làm như thế nào người biết rồi đó."

"Dạ, nô tài tuân mệnh!" Quản Trường An lập tức đứng thẳng nói, "Nô tài tự mình đốc thúc."

"Không cần, vẫn để Cam Lượng chủ lý, người chỉ cần đứng sau hỗ trợ là được."

"Dạ."

Quản Trường An chờ một lúc, thấy Hoàng thượng không có phân phó khác thì mới lui ra ngoài.

Ra ngoài cửa điện, gió nhẹ thổi qua, hắt ta mới phát giác mình hơi lạnh, vừa sờ, xiêm y trên người đều ướt đẫm.

Đây là Hoàng thượng tức giận?

Thiên tử giận dữ, không dám nói thầy phôi ngàn dặm, nhưng... Mấy kẻ kia mắt không trông, nguyên một đám đều nghĩ mình căn cơ sâu, lý lịch lão, trong ngày thường không coi ai ra gì, bây giờ... Ha ha, không ai có thể che chở bọn họ.

Cầm lệnh bài, Quản Trường An đi Nội Đình Phủ cả đêm, hôm nay đúng lúc là Cam Lượng đang làm nhiệm vụ, tự mình đón hắt ta vào.

"Sao Quản công công lại đại giá quang lâm giờ này, thật là khiến người ta bất ngờ quá."

Y phục trên người Cam Lượng còn xộc xệch, sợ là biết mình đến nên cuống quýt mặc quần áo đi ra ngoài đón, Quản Trường An nhìn hắt ta cười

một tiếng, "Không phải là có đại sự sao, nếu không tôi cũng không dám nửa đêm gõ cửa đâu."

Cam Lương vừa nghe, sắc mặt liền trịnh trọng lên, "Quản công công mời nói thẳng."

Quản Trường An kể lại mọi chuyện bên phòng bếp Di cùng hiên thì nhìn thấy sắc mặt Cam Lương bỗng chốc liền thay đổi. Chuyện này không thuộc về trách nhiệm quản lý của hắn ta, Nội Đình Phủ người nhiều việc nhiều, hắn ta chỉ để ý quản lý hình danh của bên mình.

"Ý của Hoàng thượng là ...?"

"Tra đến cùng."

Trong nháy mắt Cam Lương im lặng không nói gì, một hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn Quản Trường An, "Quản công công, chuyện này... Nói thì dễ dàng làm thì khó đây."

"Sao vậy? Ngay người ở đây hai năm đã nhát gian vậy sao? Nếu ông nói vậy, mai tôi sẽ báo lại với Hoàng thượng, cho đại nhân chuyển chỗ khác thôi." Quản Trường An hừ một tiếng.

Cam Lương trừng mắt lờm Quản Trường An, "Ông biết tôi không có ý này, cần gì phải nói khích tôi."

"Hoàng thượng chỉ biết là Hi Phi nương nương đang mang thai, nếu quả thực ăn phải cái gì thì hậu quả này... Hoàng thượng tức giận, muốn tra xét triệt để tới cùng, Cam đại nhân chỉ cần nghe lệnh ban sai. Nếu gặp phải kẻ nào ngu xuẩn ngăn trở công vụ, tôi đương nhiên là đứng bên cạnh đại nhân."

Trong lòng Cam Lương thở phào một hơi. Hắn ta muốn nghe chính là câu này, chỉ sợ Quản Trường An kia lừa gạt mình, đến lúc đó buông tay

mặc kệ, mình còn không bị người khác giết tươi. Nghe được câu nói kia, lập tức vừa cười vừa nói: "Ai da, để ông chịu liên lụy rồi, có câu nói kia của công công, ty chức còn có cái gì không dám xử lý chứ, tra! Tra đến cùng!"

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, Quản Trường An liền nói: "Lời nói cũng nói rồi, tôi xin cáo từ."

Đứng dậy muốn đi, Cam Lương kéo hẳn ta lại, "Công công đừng vội chứ, ông cũng phải gợi ý chút, rốt cục chuyện này phải làm thế nào đây?" Lấy ai khai đao trước? Trong Ngự thiện phòng có ba ông lớn, Nhạc Trường Tín đã đi Di cùng hiên, còn lại Lữ Thăng Vinh cùng Phí lương công. Một là người của hoàng hậu, một là người của quý phi, bắt ai cũng không tốt xử lý đâu."

"Đương nhiên là xem chứng cứ làm việc."

Hừ! Nói vậy cũng coi như chưa nói!

Quản Trường An không chịu nói thêm nữa, khoát khoát tay liền vội vàng đi mất rồi.

Quản Trường An đi, Cam Lương cũng tỉnh ngủ luôn. Hẳn ta đá cửa phòng gọi hết người dậy, lập tức liền bắt đầu tra án. Nếu không thể tra ra nội tình thì còn xử lý cái cái ... ấy.

Quản Trường An kia chỉ cần há miệng, lão tử phải chạy gãy chân, không để ý không chừng mạng nhỏ cũng phải góp vào.

Tư chính Nội Đình Phủ đèn đuốc sáng trưng, trong Di cùng hiên lại là gió êm sóng lặng, một phòng an bình.

Sáng sớm hôm sau, hai người còn chưa rời giường, Dục Thánh đã trốn thoát bà vú của mình đẩy cửa chạy vào, quen cửa quen ngõ bò lên, đặt

mông ngồi trên bụng Tiêu Kỳ.

Hai người bị tiểu tử phá giấc ngủ tỉnh dậy, Tự Cẩm ngồi dậy, cười nhìn con trai, "Sao lại dậy sớm thế?"

Dục Thánh không trả lời, biết không thể chạm vào bụng mẫu phi liền cẩn thận xê mông, ngồi lọt vào khe hở giữa hai người, cười thiên chân khả ái.

Tối qua Tiêu Kỳ về trễ, khẳng định là không kể chuyện cổ cho bé nghe. Hôm nay bé dậy từ sớm tinh mơ nên đến chặn người lại. Tiểu tử này mưu kế đầy bụng, Tự Cẩm cười khoác áo choàng vào thì nhìn thấy Tiêu Kỳ cũng ngồi dậy, ôm con trai đặt đang bên kia cạnh mình, không cho bé đụng vào bụng Tự Cẩm, rồi nói với con trai: "Muốn đi cùng ta sao?"

Thỉnh thoảng Tiêu Kỳ sẽ mang Dục Thánh vào triều, đặt bé chơi trong thiên điện, để bé đỡ quấy nhiễu Tự Cẩm ở Di cùng hiên. Mang thai mấy tháng đầu, nàng bị nghén, tính tình cũng khó chịu, Tiêu Kỳ liền đưa con trai đi.

Làm việc đơn giản gọn gàng.

Dục Thánh khoan khoái gật gật đầu, Tiêu Kỳ cười một tiếng bế con xuống giường, vỗ vỗ mông con, "Đi thay quần áo đi."

Dục Thánh nhắc chân ngăn chạy đi, Tự Cẩm dựa lưng vào thành giường cười nhìn hai người. Lúc trước thiên điện Sùng Minh Điện là căn cứ địa của nàng, bây giờ đã thành địa bàn của Dục Thánh. Cũng không muốn ngủ nữa, nàng dứt khoát cũng rời giường mang giày đi xuống.

Hai người rửa mặt thay quần áo ăn sáng, tiễn hai cha con đi, Tự Cẩm liền đi bộ chậm rãi ở trong sân. Phía tây đám thợ thủ công đã sớm khởi công, mơ hồ có tiếng đập gỗ vọng tới.

"Nường nường." Khương cô cô vội vã từ bên ngoài đi vào, nét mặt hơi khác thường.

Tự Cẩm trong lòng chuyển một cái, nhìn về phía Khương cô cô, "Sao vậy?"

"Cục Tư chính bắt không ít người, bên Ngự thiện phòng náo động." Khương cô cô chau mày, không biết rõ xảy ra chuyện gì, động tĩnh lớn như vậy không phải là chuyện nhỏ đâu.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 359: Ra Tay

Editor : Hương Cỏ

Rất nhiều chuyện đều bắt đầu bằng một sự kiện, sau đó giống như hiệu ứng Domino, dẫn tới phản ứng dây chuyền. Thông thường khi tình huống như vậy xuất hiện thì rất khó dùng cách nào ngăn cản được.

Có thể thành công hay không đều là chuyện không ai biết.

Khương cô cô đột nhiên nói vậy, Tự Cẩm ngẫm lại thì hiểu được. Tối hôm qua Tiêu Kỳ đã nói, xem ra là thật muốn ra tay mạnh mẽ.

Nghĩ tới đây, Tự Cẩm bất giác ngẩng đầu nhìn trời, đột nhiên cảm thấy nếu như có thể sống qua giai đoạn này thì có lẽ cuộc sống sau này sẽ dần dần bình tĩnh trở lại.

Ngự thiện phòng là nơi quan trọng trong hậu cung. Ai cũng biết ẩm thực toàn bộ hậu cung đều từ nơi này mà ra, nếu như trong đó xảy ra vấn đề, vậy cũng đại biểu cho sự an toàn trong cung thật sự khiến người ta lo lắng.

Trước đây Tiêu Kỳ không chinh đồn Ngự thiện phòng chẳng qua vì bên Ngự thiện phòng có ba đại quản sự. Một là người của Hoàng hậu nương nương, một là người của quý phi, còn có một người miễn cưỡng là người của mình. Trước đó chuyện có dính líu đến Ngự thiện phòng thì cũng chỉ là giơ cao đánh khẽ, thật ra là muốn lưu lại đường lui và thể diện cho Hoàng hậu và Quý phi.

Bây giờ Nhạc Trường Tín đã đi tới phòng bếp riêng của Di cùng hiên, đã sớm cắt đứt liên hệ với ngự thiện phòng. Lần này phát hiện những thứ xấu xa của phòng bếp cũng là công lao Nhạc Trường Tín. Bây giờ Thái hậu Hoàng hậu Quý phi đã tụ hợp thành một nhóm, Tiêu Kỳ cũng sẽ không có nhiều bản khoản như vậy.

Ra tay một cái, trực tiếp nắm chặt mạch máu Ngự thiện phòng.

Từ xưa phòng bếp luôn là nơi mang lại nhiều ích lợi vì chỗ này tính toán không thể rõ ràng. Có thể làm người quản sự trong này thì kỳ thật không có một ai là trong sạch. Không tra chẳng qua là không nghĩ tra. Nhưng nếu thật muốn tra, sẽ chẳng khó gì mà không tra ra thứ người cần tìm.

Trong lòng Tự Cẩm thờ dài, Tiêu Kỳ ra tay ngoan tuyệt, rõ ràng là cảnh cáo mọi người trong hậu cung.

Cũng không biết những người kia sẽ có phản ứng gì.

Nghĩ đến hoàng hậu, nét mặt Tự Cẩm trầm xuống. Phải đi đến bước này không phải là điều nàng muốn, cũng không phải là điều hoàng hậu muốn. Mặc dù hai người vì ích lợi buộc chặt cùng một chỗ, nhưng mấy năm qua cũng vẫn có chút tình cảm.

Nhưng bây giờ phải múa kiếm gươm đao với nhau, kỳ thật trong lòng cũng không hề dễ chịu.

"Khương cô cô."

"Có nô tỳ."

"Cô..." Tự Cẩm định nói nhưng là lời nói phía sau lại trong nháy mắt nuốt vào. Tiêu Kỳ gươm đao lên, nàng không thể kéo chân của hắn. Trên mặt tỏ vẻ cười khổ, lời đằng sau không thể nói ra.

Khương cô cô là người rất thông minh, nhìn dáng vẻ như thế trong lòng cũng mơ hồ đoán được liền vừa cười vừa nói: "Nương nương cần gì lo lắng, mặc dù bên ngoài quây lạt trời, kỳ thật không có bao nhiêu quan hệ với Di cùng hiên của chúng ta. Mặc kệ là khi nào thì nương nương đều là người bị thiệt thòi. Huống chi trong bụng còn đang mang thai. Nương nương thiện tâm thương người khác, người khác chưa chắc sẽ thương hại nương nương và tiểu chủ trong bụng."

Tự Cầm trầm mặc một chút, sau đó nhìn Khương cô cô, "Cô nói có lý, là ta không hiểu chuyện."

"Đâu phải nương nương không hiểu chuyện, rõ ràng là lòng người quá tốt." Khương cô cô khẽ nói, "Tính cách nương nương dĩ nhiên là tốt, nhưng lương thiện cũng phải tùy thời điểm, nếu không đến lúc nào đó chỉ sợ là tăng thêm oán hận mà thôi."

Trong hậu cung lòng người phức tạp, mặc dù người muốn tốt cho người khác, người khác chưa chắc cảm kích, ngược lại rất có thể quay đầu cắn người một ngụm. Chuyện như thế thật sự là quá nhiều, nhiều không đếm xuể. Khương cô cô đã thấy được nhiều, trái tim cũng đã chai đá. Thấy Hi Phi mâu thuẫn như vậy, trong lòng cũng có chút cảm khái.

Phòng bếp riêng của Di cùng hiên trà trộn vào rất nhiều vật không rõ, hoàng thượng hạ chỉ điều tra kỹ, từ Nội Đình Phủ đến Ngự thiện phòng, phạm những quan viên dính líu tất cả bắt lại đưa vào ngục chờ thẩm tra. Tất cả quan viên có liên hệ trong chuyện này đều không buông tha một ai. Chỉ mới tới buổi trưa mà người trong Ngự thiện phòng ít đi hơn phân nửa, khắp xung quanh lặng ngắt như tờ, ai nấy đều cảm thấy bất an.

Về chuyện của phòng bếp Di cùng hiên, người Nội Đình Phủ và Ngự thiện phòng tranh cãi nảy lửa. Người Nội Đình Phủ một mực chắc chắn những thứ đưa sang Ngự thiện phòng đều sạch sẽ. Người của Ngự thiện

phòng cũng kiên quyết không đồng ý, nói là bên chỗ Nội Đình Phủ có vấn đề.

Hai bên lời điếm xấu của nhau ra nói, quả thực là lông gà vỏ tỏi, từ chuyện cũ năm xưa cũng có thể lấy ra căn một cái. Đến lúc đó mới hiện ra sự giảo hoạt của Nhạc Trường Tín. Từ lúc Nhạc Trường Tín đến phòng bếp riêng của Di cùng hiên, phàm những thứ cần dùng hăn ta luôn luôn ghi rõ bên Ngự thiện phòng.

Nhạc Trường Tín vốn là một trong ba đại quản sự của Ngự thiện phòng, hăn ta hoàn toàn có thể lấy đồ trực tiếp từ Nội Đình Phủ như trước đây. Nhưng chính là người này kiên quyết không chịu, nói cái gì mà vào phòng bếp Di cùng hiên chẳng khác nào làm quan giáng xuống một cấp, không tiện vượt cấp làm việc. Hăn ta kiên quyết lấy những thứ cần thiết cho Di cùng hiên từ Ngự thiện phòng, không lướt qua Ngự thiện phòng trực tiếp đi Nội Đình Phủ tiếp nhận.

Bây giờ cho dù Lữ Thăng Vinh và Phí Lương Công muốn kéo Nhạc Trường Tín xuống vũng bùn, không biết vì sao lão hồ ly kia đã sớm nghĩ hậu chiêu, như thế hăn ta sớm đoán ra chuyện gì sẽ xảy ra vậy. Do đó dính líu là Ngự thiện phòng, xảy ra vấn đề cũng là chuyện của Ngự thiện phòng, Nhạc Trường Tín không liên lụy chút nào.

So sánh ra, cho dù là Lữ Thăng Vinh hay là Phí Lương Công cũng dính dáng không nhỏ, bị nhốt vào Nội Đình Phủ chịu sự thẩm vấn, da thịt trên người không có chỗ nào không thương tích. Trước đây còn cho rằng Nhạc Trường Tín là từ cao xuống thấp, lại đồng ý tới phòng bếp riêng của Di cùng hiên, không làm quản sự Ngự thiện phòng, không phải là càng đi càng thấp sao?

Bây giờ suy nghĩ một chút, hai người thật sự là hãm mộ lão hồ ly kia, lão Vương bát tám phần đã có chuẩn bị từ sớm.

Hừ!

Lúc ấy Nhạc Trường Tín đang chấp tay sau lưng chỉ huy người của phòng bếp bắt đầu làm việc nấu cơm, nụ cười trên mặt giống như được tắm mặt. Trong miệng khẽ hát bài ca quê cũ, mặt mày bộ dáng hớn hở, nếu bị Phí Lương Công và Lữ Thăng Vinh nhìn thấy, khẳng định là sẽ ân cần thăm hỏi tổ tông hân ta vài câu.

Phong Cảnh Minh nhanh như mèo chạy vào, vừa nhìn thấy sư phụ thì cười tươi đến gần, "Sư phụ, lão nhân gia thật sự là thần, mọi chuyện xảy ra y như người nói, bên kia đang rất lộn xộn."

Ở chung mấy năm với sư phụ, Phong Cảnh Minh vẫn không thể đoán được thủ đoạn của sư phụ, quả nhiên là nhìn ngang là dãy núi, nhìn bên lại thành ngọn núi, xa gần cao thấp đều không giống. Nếu sư phụ có thể dạy y bản lĩnh như thế, ở trong hậu cung này có thể bình an đến già.

Nghĩ đến đây không khỏi trong lòng hừng hực, ưỡn ngực bước lên một bước nói: "Sư phụ, người nói cho con nghe đi, chỉ điểm con một chút, lúc trước làm sao người biết sớm muộn gì trong đồ ăn cũng xảy ra vấn đề vậy?"

Nhạc Trường Tín giơ tay gõ lên đầu đồ đệ, dạy được đồ đệ sư phụ chết đói, không đến trước khi chết, hân ta sẽ không truyền lại bản lĩnh đâu. Tiểu tử này chẳng giữ chút quy củ nào, nhưng ngày hôm nay vui vẻ cũng không để ý nhiều, chỉ cười nói: "Con người làm gì có mắt sau mắt trước, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì chứ. Ta đây chẳng qua là dự phòng, ai biết liền đoán đúng đâu."

Ai tin chứ?

Phong Cảnh Minh không tin, biết rõ sư phụ không chịu nói, y cũng không nóng nảy, dù sao chỉ cần mình hầu hạ thật tốt, sư phụ sẽ chỉ điểm cho y. Nghĩ tới đây thì tạm thời bỏ vấn đề này xuống, lại nói sang chuyện

khác, "Con mới vừa thấy Vương Phi Dương và Trang Đường Minh, mặt mũi bị đánh bầm dập. Con nói với sư phụ chứ, đó chính là cùng hội cùng thuyền đó."

Nhạc Trường Tín bị chọc cười, lại đánh y một cái, "Đi làm việc của người, chuyện bên ngoài đừng dính vào, ai hỏi người thì cái gì cũng không biết, nếu không sư phụ ta cũng không cứu được người."

"Con biết mà, sư phụ yên tâm đi." Phong Cảnh Minh vội vã đi, trong lòng rất là đắc ý, bây giờ y còn vui vẻ đi hầu hạ, cũng không bị kéo đến Nội Đình Phủ chịu tra tấn.

Lúc trước tuyển chọn đúng sư phụ, khi đó Vương Phi Dương và Trang Đường Minh còn cười nhạo mình kìa.

Chà chà, còn chưa tới mười năm mà phong thủy đã đổi sao.

Trong Ngự thiện phòng náo loạn, chỉ còn dư lại mấy tiểu lâu la nấu cơm. Nhạc Trường Tín đương nhiên sẽ không trở về chủ trì đại cục. Nhưng đồ ăn của Thái hậu Hoàng hậu lại không thể qua loa, dứt khoát nấu ở phòng bếp riêng của Di cùng hiên, sau đó đưa qua.

Mặc dù không hợp quy củ, nhưng Nhạc Trường Tín rất khôn, kêu Phong Cảnh Minh đi Sùng Minh Điện tìm Quản Trường An lấy thánh chỉ của Hoàng thượng, chuyện này liền chuẩn theo.

Còn lại thức ăn của các tần phi, Nhạc Trường Tín cũng mặc kệ. Hẳn ta cũng không có ba đầu sáu tay, chỉ trông nom tốt điều quan trọng nhất, cái khác ai thích thì đi mà quán.

Một tiểu cung nhân lặng lẽ vào Ngự thiện phòng, lẫn trong đám người không rõ ràng. Ngày hôm nay người đến Ngự thiện phòng nhận đồ ăn xếp cả hàng dài, ban đầu còn hơi trật tự, nhưng sau đó thành hỗn loạn. Ai cũng

muốn lấy đồ ăn cho chủ tử của mình trước, cung nhân qua lại nhiều nên không thể tránh khỏi va đụng.

Tiểu cung nữ kia nhanh trí chen vào giữa đám người, thừa dịp mọi người không chú ý, không cẩn thận vô tình làm một người ngã xuống. Nhân lúc không ai để ý vội vàng mở hộp đựng thức ăn, sau đó lại dùng tốc độ cực nhanh chạy lên. Vươn tay cầm hộp cơm kia, nói với cung nữ bên cạnh: "Tỷ tử, hộp cơm tôi mới lấy cho tỷ, không bị đổ."

Cung nữ kia thở một hơi dài nhẹ nhõm, vội vàng cảm ơn, cũng không thấy rõ tiểu cung nữ là người nào, đi xuyên qua đám người, thở phào một cái, cuối cùng cũng giành được hộp cơm. Vỗ vỗ người, lại nhìn đám người còn đang ầm ĩ, bước chân nhẹ nhàng đi sang Tổ Vân Điện.

Đợi đến khi người kia đi xa, tiểu cung nữ núp ở phía xa cũng đi theo mang theo một hộp thức ăn nhỏ. Nhưng không phải đi về phía Tổ Vân Điện mà là đi hướng ngược lại vào hậu cung.

"Tiểu chủ, mọi chuyện đã làm thỏa đáng, mai này sẽ có tin tức." Tiểu cung nữ cúi đầu một mực cung kính nói.

"Người xử lý rất tốt, xuống nghỉ ngơi đi." Tô Nhị khẽ nói, lấy ra một cái hà bao thưởng cho tiểu cung nữ kia, "Ngậm chặt miệng, nếu không người biết hậu quả đấy."

Sắc mặt tiểu cung nữ hơi trắng, nhận thưởng rồi lui ra ngoài.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 360: Tần Tự Xuyên Uy Phong

Editor: Hương Cỏ

"Xưa nay Hộ bộ có xảy ra tham ô nhưng mà đến mức thế này thì thật khiến người ta khiếp sợ. Đồ nhập kho đưa vào bao nhiêu, sau khi kiểm kê ghi chép sổ sách. Quan viên tặng lễ, tang vật kê biên tài sản chỉ là một phần nhỏ, từ đấy mà nói chỉ là ví dụ. Vàng thật bạc trắng đều đóng thành rương đưa vào kho, nếu đã là tang vật thì hẳn không thiếu người tham lam muốn chia chác lợi ích. Sau khi nhập kho, dán giấy niêm phong lên, đương nhiên là không có cách nào ra tay. Nhưng mà trước khi nhập kho thì sao? Phàm những rương hòm đã qua tay người khác, từ trên xuống dưới, từ quan viên triều đình đến những người không có tư cách tham gia, từ địa phương đến kinh đô, ai nấy đều muốn bớt xén chút ích lợi. Một rương bạc đợi đến khi đăng ký nhập kho đã bị bớt đi hơn phân nửa. Lòng tham không đáy, không kiêng nể gì cả, ít thì mấy lượng, nhiều thì hơn vạn, số lượng tham ô là hơn một nửa."

Trên triều đình lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng một mình Tần Tự Xuyên nói vang dội đại điện. Từng câu từng chữ sắc bén, từng câu từng chữ giết người. Thượng thư Hộ bộ Vương Tân Duệ, gương mặt già lúc trắng bệch lúc tối sẫm, muốn nói điều gì, môi run rẩy lại không thể nói ra một chữ.

Tần Tự Xuyên nhìn cũng không thèm nhìn Vương Tân Duệ, ánh mắt quét ngang quan viên toàn đại điện, sắc bén như đao róc xương rồi nói tiếp: "Vàng bạc ai nấy đều biết thì còn có phần cố kỵ. Nhưng mà ngọc thạch, châu báu, tranh cổ lại không hề cố kỵ. Trân châu thì lấy hạt nhỏ đổi hạt lớn, đồ trang sức thì nấu chảy thay hình đổi dạng, rút bớt cân lượng, ngọc thạch

trên bảo lén lút cất giấu. Đồ cổ tranh chữ thì lấy có đã "Tổn hại" "Dơ bẩn", ngay cả danh sách cũng không ghi vào, đứng giữa kiểm lời vào túi riêng. Xin hỏi Vương thượng thư Vương đại nhân, trấn giữ kinh đô lại khoanh tay đứng nhìn, lòng dạ biết rõ nhưng không truy xét, không biết rõ đại nhân nghĩ thế nào mà làm vậy? Hay là, chính đại nhân cũng thông đồng phạm tội, lừa trên gạt dưới, cùng chung kiểm lời!"

"Cậu... Cậu quả thực nói năng bậy bạ!" Vương Tân Duệ tay run run chỉ Tần Tự Xuyên trách cứ, "Vu oan trọng thần triều đình, cậu có biết tội gì không?"

"Đại nhân cần gì tức giận? Nếu đại nhân trong sạch, đương nhiên sẽ trả lại công đạo cho ông. Nhưng mà trên dưới hộ bộ, trong kinh ngoài kinh, những người tham ô quốc khố, lòng tham không đáy, đại nhân thực sự dám nói không biết chút nào không?" Tần Tự Xuyên gây sự, "Biết tội mà không báo thì cũng như đồng phạm, chắc hẳn đại nhân cực kỳ nắm rõ quy định này chứ?"

"Mỗi ngày Hộ bộ có không biết bao nhiêu công văn đến tay, lão phu làm gì có nhiều thời giờ như quản những chuyện này?"

"A, thì ra đại nhân không cho rằng mình là đồng phạm mà là nhận tội thất trách thiếu đôn đốc kiểm tra?" Tần Tự Xuyên nhìn chằm chằm Vương Tân Duệ, "Vì sao quốc khố trống không? Vì sao người có mà như không có? Hoàng thượng khuếch trương binh lính, mở rộng quân binh, hộ bộ không có bạc. Lúc trước Thiên Đình Tư chuyển khẩu khai hoang, hộ bộ không có bạc. Phía nam lũ lụt thành họa, hộ bộ cứu trợ thiên tai không có bạc. Khơi sông, xây đập, lót đường, hộ bộ không có bạc. Xin hỏi Vương đại nhân, thu nhập từ thuế hàng năm đã đi hết chỗ nào?"

Vương Tân Duệ bị Tần Tự Xuyên ép hỏi liên tiếp không có đường lui, phần nộ cả giận nói: "Hoàng thượng, trước nay hộ bộ quy củ, tiền bạc nha môn các nơi dùng đều có chương trình. Tra duyệt bổ sung, cân nhắc chăm

chức, vạn không dám có chút chủ quan nào, các nơi đều dựa vào quy tắc làm việc. Từ bổng lộc quan viên đến mỗi khoản chi của nha môn, lên tới quốc gia đại sự, chuyện lớn đan xen chuyện nhỏ, ngay cả thêm một cái bàn trong nha môn đều phải tuân theo luật lệ. Mọi chuyện đều có trước sau, phải xử lý từng việc, từ tiền bạc nhập kho, đến kiểm kê sổ sách, rồi đến định mức theo điều mà phát. Tuy các khoản mục chi tiền của Hộ bộ khá nhiều, nhưng mà đã làm được từng việc một, bạc thì càng dùng càng thiếu, việc lại càng ngày càng nhiều, vi thần cũng không dám nề hà."

"Vương đại nhân thật sự là quen thói kêu khóc than nghèo. Không nói đến chuyện này mà chỉ nói chuyện trước đó. Phía nam tiêu diệt hải tặc, truy nã quan viên cấu kết, ít thì hơn mười, nhiều thì trên trăm. Chỗ nào không có kê biên tịch thu gia sản, nhưng cuối cùng hộ bộ đưa đến tay Hoàng thượng được bao nhiêu? Chẳng qua là một hai phần, vậy bạc còn lại đâu?" Tần Tự Xuyên cười lạnh một tiếng, "Các chiến sĩ ở tiền tuyến đổ máu bỏ mạng, quan viên phía sau lại vươn tay bắt tham ô tiền bạc, thiên lý ở đâu?"

"Chuyện này không chỉ riêng hộ bộ, từ thẩm án lập án đến định tội xét xử phải trải qua bao nhiêu cửa, Tần đại nhân cần gì đổ tất cả tội danh lên đầu bộ Hộ, chẳng lẽ không bắt công sao?" Vương Tân Duệ giận dữ mắng chửi. Tần Tự Xuyên này quả thực giống như chó điên, cắn càn bốn phía. Chuyện như vậy đã tồn tại từ bao đời nay, ngay cả Hoàng thượng cũng biết rõ. Vậy mà lúc này lại lòi ra nói trên triều đình, quả thực là muốn gây loạn đây.

"Vương đại nhân không nên vội vàng, trước hết cứ làm rõ vấn đề của bộ Hộ, những nơi khác bản quan đương nhiên sẽ dốc lòng chiếu cố."

Lời nói Tần Tự Xuyên vừa dứt, trên triều đình lập tức bùng nổ.

Cái gì?

Nếu hắn ta làm thế, không nói đến những quan viên ngoại phóng, riêng những quan viên ở kinh đô chỉ sợ đều phải bị còng tay vào tù. Phàm là người làm quan, ai dám nói mình trong sạch?

Tô Thịnh Dương cúi đầu rứt vai giả trang chim cú, hắn ta tuyệt đối sẽ không thừa nhận, chứng cứ trên tay Tần Tự Xuyên là hắn ta tìm ra.

Thân là thủ lĩnh Kiều Long Vệ, là một trấn quốc Trung úy, phải an phận, an phận, lại an phận!

Tiêu Kỳ ngồi ở trên ngai vàng trong triều đình, nhìn Tần Tự Xuyên dẻo miệng đại sát bốn phương, chỉ cảm thấy trong ngực cực kỳ khó chịu. Trong hậu cung mới xuất hiện chuyện hoàng hậu coi trọng Vương quý nhân, trên tiền triều người này liền trả đũa Vương gia.

Hắn ta nói ngẫu nhiên, nhưng có trời mới tin.

Trước đó làm gì? Sao không thấy hắn ta đòi bạc bộ Hộ, khiến cho mình dư dả chút.

Vừa nhìn về Tô Thịnh Dương cúi thấp đầu giả trang cộc gỗ, hắn ta cũng không thể thiếu được một phần. Dám sai Kiều Long Vệ đi lấy chứng cứ cho Tần Tự Xuyên, này hai người quả thực là phối hợp ăn ý!

Tức đến tâm can phèo phổi đều đau.

Ai da.

Trên triều đình gà bay chó sủa, lục bộ liên hợp tố cáo Tần Tự Xuyên vu oan trọng thần triều đình, lần này ngay cả mấy vị các lão đều hiếm thấy không nói tiếng nào. Rất hiển nhiên tình thế trên triều đình hiện nay đã thoát ly khỏi sự khống chế của bên ngoài.

Không cần thận, chỉ sợ lửa sẽ cháy lan ra đồng cỏ.

Tạ Hoàn nhú mào, hình như chưa phát hiện Ngụy các lão chỉ làm cho ra vẻ màu mè. Lý các lão mím môi thật chặt, sắc mặt đen nhánh không biết rõ đang suy nghĩ gì.

Trong hậu cung hoàng hậu mới định coi trọng Vương quý nhân, kết quả Vương Tân Duệ liền bị tố cáo. Đây là ý tứ Hoàng thượng hay là trùng hợp?

Tần Tự Xuyên chính là một con chó điên, Hoàng thượng kêu hẩn ta cần ai hẩn ta liền cần người đó. Nếu nói bên trong không có thánh ý, ông ta tuyệt đối không tin. Cháu gái Lý các lão cũng ở trong hậu cung, được phong Từ lục phẩm tài tử, lúc trước ông ta rất là buồn bực, thật lòng hơi tức tối. Nhưng bây giờ nhìn Vương Tân Duệ bị chó dữ quẩn thân, không có cách nào tránh thoát, thì lúc ấy lại cảm thấy may mắn vì cháu gái của mình sơ phong vị phần không cao. Nhớ tới trước đó vài ngày Lệnh quốc công và Tào Quốc công dắt tay nhau tìm đến ông ta, khi đó ông ta cẩn thận, cũng không đạt thành nhất trí với hai người họ, cuối cùng tan rã trong không vui.

Bây giờ nhìn lại, chắc bọn lại tìm Vương Tân Duệ, cho nên mới có chuyện Hoàng hậu coi trọng Vương quý nhân.

Nghĩ tới đây nhìn về phía Tần Tự Xuyên, người này cùng với Hi Phi đang bá sủng hậu cung còn đã từng có hôn ước đó. Chẳng lẽ là tình cũ chưa quên, cho nên không thể nhìn Hi Phi chịu ủy khuất sao?

Đường đường nam tử hán, Tần Tự Xuyên này tính tình âm độc tàn nhẫn, thật sự không giống kiểu người thâm tình. Huống chi Hoàng thượng còn ngồi ở trên hẩn ta, cho hẩn ta cũng không dám làm như thế.

Nhưng hôm nay vì sao lại tranh đấu gay gắt với Vương Tân Duệ?

Lý các lão nghĩ đến đâu cả đầu cũng nghĩ không ra lý do. Mọi thứ vừa hợp lý lại vừa không hợp lý, mọi việc có liên quan đến Tần Tự Xuyên thì không có một chuyện nào bình thường. Người này quả thực chính là sát

ting chuyển thế, đơn độc một mình, can đảm số một, quả thực không hề cố kỵ, gặp đâu cần đó.

Người như vậy là người khiến người ta không có cách nào đối phó.

Bởi vì không sợ hãi.

Vương Tân Duệ còn đang mạnh miệng, Tần Tự Xuyên đã lấy ra chứng cứ, từng điều từng khoản, từng việc từng chuyện, từng câu từng chữ nói ra.

Tiêu Kỳ ngồi ở trên ngoảnh mặt làm ngơ nhìn đại thần của mình, quan sát từng hành vi, ánh mắt của bọn họ, tùy ý để Tần Tự Xuyên quây triều đình đến long trời lở đất, nhật nguyệt ảm đạm.

Sau đại loạn mới có thể đại trị.

Nếu mấy thế gia kia không loạn, không hoảng hốt, hẳn làm sao có thể ra tay?

Đây, chẳng qua mới là bắt đầu mà thôi.

Trên triều đình phong vân cuồn cuộn, trong hậu cung ai nấy thần hồn nát thần tính.

Vụ án của Nội Đình Phủ và Ngự thiện phòng vẫn chưa thể tra ra đầu mối thì trong Tổ Vân Điện Vương quý nhân trúng độc học máu té xỉu. Sự tình trình báo Phụng Hoàn Cung, vừa vặn Quý phi cũng ở đó nên hoàng hậu mang theo Quý phi đi thẳng sang Tổ Vân Điện.

Trong Di cùng hiên Tự Cẩm ngồi ở ngoài sân, còn có thể nghe được náo nhiệt khác thường bên Tổ Vân Điện cách đó không xa. Nàng lặng lẽ ngồi đó, Khương cô cô khoanh tay đứng.

Vân Thường cùng bà vú đi theo Đại hoàng tử chạy quanh sân, tiếng cười của trẻ con thỉnh thoảng lại truyền đến.

Một hồi lâu Tự Cầm mới thở ra hồi phục tinh thần, "Vương quý nhân có nguy hiểm tính mạng không?"

"Bẩm nương nương, may là thái y đến kịp thời, Vương quý nhân giữ được mạng sống." Khương cô cô trả lời.

Tự Cầm nghe vậy thở nhẹ một hơi, nét mặt cũng thả lỏng, "Cô nói là ai đã hạ thủ?"

"Ai đã hạ thủ không quan trọng, trọng yếu là mọi người cho rằng là ai hạ thủ." Khương cô cô nhíu mày, "Trước kia Nương nương vừa từ chối Vương quý nhân ngoài cửa, chỉ sợ lời đồn trong cung đáng sợ."

Tự Cầm cười nhạt một tiếng, nhìn Khương cô cô, "Cô muốn nói người này đang chĩa mũi nhọn về Bản cung sao?"

"Nô tỳ không dám nói bừa, nhưng cứ chuẩn bị sớm thì tốt hơn."

Tự Cầm lắc lắc đầu, "Nếu ai nảy đều có thể nghĩ như vậy thì lại dễ dàng rửa sạch mình hơn. Hơn nữa, Tổ Vân Điện là địa bàn Kiều Tiểu Nghi, Vương quý nhân gặp chuyện ở trong cung điện của nàng ta, người đầu tiên gánh trách nhiệm bị hoài nghi sẽ là nàng ta."

"Nhưng mọi người cũng đều sẽ nghĩ, Kiều Tiểu Nghi không thể làm chuyện gây bất lợi cho chính mình như vậy." Khương cô cô đáp.

Tự Cầm cười một tiếng, nhìn Khương cô cô, "Cho nên, chuyện này mới có ý tứ, người giết dây kia thật sự là gan to cực kỳ."

Tiền triều Vương thượng thư tự lo không xong, trong hậu cung Vương quý nhân mới nhặt về một mạng, vận khí người nhà Vương gia mấy ngày nay thật không tốt chút nào.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 361: Bất Đắc Dĩ

Editor: Hương Cỏ

Sau khi Tiêu Kỳ hạ triều bị mấy cựu thần quần chân không thể đi ở Sùng Minh Điện. Ai nấy khóc lóc kêu gào tiên đế với hãn, muốn hãn trừng trị kẻ cuồng vọng tự đại, ngậm máu phun người Tần Tự Xuyên, còn có người nhắc tới chuyện Tần Tự Xuyên và Tự Cẩm đã từng có hôn ước.

Lúc ấy mặt Tiêu Kỳ đen kịt, phất tay áo về hậu cung, bỏ lại một đám đại thần ở Sùng Minh Điện.

Không nghĩ tới mới vừa vào Di cùng hiên lại nghe chuyện Vương quý nhân bị trúng độc, vốn tâm trạng đã không tốt hãn, giờ phút đó lại là mây đen giăng đầy, mặt đen đến nỗi có thể cùng đáy nồi xưng huynh gọi đệ.

Tự Cẩm nghe Tiêu Kỳ oán hận một hồi, quả thực là trợn mắt há mồm, trời đất, sức chiến đấu Tần Tự Xuyên quả thực là vô địch thiên hạ rồi.

Nhìn dáng vẻ chua xót của Tiêu Kỳ, nàng cố gắng giữ bình thần, trên mặt không dám biểu lộ chút cảm xúc nào, nghiêm mặt nói: "Chuyện triều đình thiếp cũng không hiểu, nhưng mọi chuyện đi theo chiều hướng tốt cho Hoàng thượng là được rồi. Thân là thần tử, tận trung quân vương, quét sạch gian thần, bảo vệ lễ phải là bổn phận."

Trong lòng Tiêu Kỳ thoải mái một chút nhìn Tự Cẩm nói: "Tần Tự Xuyên quả thật có đại tài, người này đáng dùng. Ta không phải là người nhỏ mọn, nàng cứ yên tâm."

"Nhìn Hoàng thượng kìa, thiếp có cái gì không yên tâm chứ." Tự Cẩm lập tức nói, còn thiếu không giơ tay đặt lên ngực mà thề. "Có một số việc bỏ qua chính là bỏ qua, cho dù có làm lại cũng chưa chắc có kết quả viên mãn. Phật gia thường nói duyên phận, có duyên vô phận, có phận vô duyên, đều là gặp thoáng qua. Có duyên phận mới có phần, mới có thể trăm sông đổ về một biển, chúng ta mới là người có duyên phận lại có phần."

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm chăm chăm, "Hôm nay ở trên triều đình, xem Tần Tự Xuyên khẩu chiến quần thần, ta nhìn không được liền nghĩ..." Liên nghĩ, nếu nàng giả cho hắn ta sẽ như thế nào? Nhưng lời này đến miệng lại không thể nói ra. Nói ra dễ dàng, muốn thu hồi lại thì sẽ khó khăn.

Mặc dù Tiêu Kỳ còn chưa nói hết nhưng Tự Cẩm cũng mơ hồ đoán được, bỗng nhiên cười một tiếng nói: "Có lúc thiếp cũng suy nghĩ như vậy, nếu như lúc trước khi bị bệnh nặng, thiếp không tỉnh lại ở Y Lan Hiên thì sẽ như thế nào? Cho dù tỉnh lại nhưng không gặp Hoàng thượng thì sao? Nhưng mọi phỏng đoán đều chỉ là phỏng đoán, ông trời cho thiếp gặp được người, đây chính là kết quả cuối cùng."

Tiêu Kỳ ngẩn ra, thật lâu không thể nói gì.

Tự Cẩm mỉm cười nhìn hắn, nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, "Rất nhiều khi con người thường tự làm rối mình. Giả thiết một chuyện không xảy ra thì có ý tứ gì đâu? Cũng giống như Hoàng thượng và thiếp vậy, nếu thiếp cứ luôn nghĩ có khi nào Hoàng thượng chán ghét thiếp, thích các tiểu mỹ nhân mới tiến cung hay không thì thiếp cũng không thể sống nổi qua ngày được. Mỗi ngày làm mình buồn bực đến chết thì quá ngốc rồi."

"Ừ." Tiêu Kỳ cười, "Là ta lo sợ không đâu, lại không bằng nàng hiểu thấu."

Tự Cẩm hiểu được, đây là trong lòng Tiêu Kỳ còn vương mắc, dù sao... Tần Tự Xuyên biểu hiện ở trên triều đình thật sự là...

Trong lòng Tự Cầm cũng thở dài, người nói Tần Tự Xuyên này cũng thật là hôn ước của hai người đã giải trừ nhiều năm như vậy, nên buông xuống thì phải buông xuống, lúc này có hành động như thế thật sự là khó làm người ta vui vẻ.

Vấn đề của nguyên chủ và thanh mai trúc mã này cứ lần quẩn đến nàng, thật đúng là rất oan uổng.

Tự Cầm quyết định không tiếp tục nói đề tài này nữa. Nếu tiếp tục nói nữa thì đây chính là đùa với lửa mà. Lập tức liền nói sang chuyện khác, nhìn Tiêu Kỳ nói: "Lần này chuyện của Vương quý nhân thật sự là khiến người ta không thể tưởng được, nhất định Hoàng hậu nương nương sẽ điều tra kỹ, không biết là ai lại ra tay ngoan độc như thế, thật là làm người ta khiếp sợ."

Tiêu Kỳ thấy Tự Cầm còn vì người khác bất bình, liền vừa cười vừa nói: "Nàng cũng rộng lượng quá, đừng quên trước đó là ai muốn đoạt ta với nàng."

Tự Cầm trợn trắng mắt, "Vậy cũng phải giành được chứ, không phải là không giành được sao? Thiếp chỉ cảm thấy người có thể coi sinh mệnh như trò đùa kia, nếu giữ lại trong cung thì không biết còn có bao nhiêu người chịu khổ, tra ra được thì tốt rồi."

Động một cái là mất mạng, cung đấu này chơi quá ác độc.

"Nàng cho rằng họ đều giống nàng sao." Tiêu Kỳ vỗ vỗ tay Tự Cầm, "Bên ngoài quấy rối thành kiểu gì cũng không quan hệ với nàng, nàng cứ an ổn đứng ở Di cung hiên là được."

Tự Cầm gật gật đầu, bây giờ việc quan trọng nhất của nàng chính là bảo vệ đứa nhỏ trong bụng bình an sinh ra đời. Bây giờ có Tiêu Kỳ chu toàn cho nàng, lại có ý thức làm cản môn thần, phong ba bên ngoài cũng không thể lan tới chỗ nàng được.

"Thiếp biết rõ nặng nhẹ, Hoàng thượng cứ yên tâm." Tự Cẩm vội vàng nói, trấn an Tiêu Kỳ. Dù sao bây giờ hắn còn bận rộn hơn mình nhiều. Đợi đến khai khoa yết bảng, thi đình bổ nhiệm thì sau đó còn bận việc hơn nữa. Hiện ở trên triều đình bao nhiêu việc xảy ra, Tự Cẩm cũng thật sự là có tâm lại không có lực giúp được gì. Chỉ có thể tận lực không gây phiền hà cho hắn thôi.

Nàng hy vọng bản thân yên ổn ở Di cùng hiên, nàng cứ dưỡng thai thật khỏe, chỉ còn chờ tòa lâu đài thang trượt xa hoa xây thành công thì có thể chơi thật vui.

Tiêu Kỳ ngồi ở chỗ kia xem tấu chương, Tự Cẩm ngồi ở một bên thiêu thừa may vá. Bây giờ một ngày kỳ thật cũng không may được mấy đường nhưng nàng cứ muốn ở chỗ này cạnh hắn.

May hai kim thì liếc hắn một cái, may hai kim lại nhìn hắn một chốc, cuối cùng Tiêu Kỳ dờ khóc dờ cười nhìn nàng nói: "Nàng còn như vậy thì thật sự ta không chịu được."

Tự Cẩm vội vàng bày tỏ sẽ không nhìn hắn, tuyệt đối không quấy rầy hắn.

Nhưng khi thật không nhìn hắn, Tiêu Kỳ cũng cảm thấy không thích hợp, lại thành ra thỉnh thoảng hắn ngẩng đầu nhìn nàng.

Được, hắn biết rồi, ở một chỗ với nàng thì không thể an tâm xem xét công việc triều chính.

Dứt khoát đặt bút xuống, dắt tay Tự Cẩm đi tản bộ trong sân. Dục Thánh vui chơi chạy tới chạy lui, nhìn thấy bọn họ liền chạy tới. Bây giờ đã chạy được vững vàng, trước đó chạy hai bước thì té ngã, ngã nhiều cũng liền học được nhiều hơn.

"Phụ hoàng, bế con!"

Hắn là chạy đã mệt, vừa thấy phụ thân thì không chịu tự mình đi. Tự Cẩm cầm lấy khăn lau mồ hôi cho con, nhìn Tiêu Kỳ bế con lên, thấy sự vui vẻ của hắn thì thở phào một hơi.

"Sao vậy?" Tự Cẩm không hiểu hắn lại than thở cái gì, liền thuận miệng hỏi một câu.

"Hôm qua ta đi thăm Ngọc Trân..." Những lời phía sau Tiêu Kỳ không biết phải nói như thế nào. Bây giờ đứa bé kia càng lớn càng bất hòa với hắn, lúc nào cũng lạnh lùng nhìn hắn. Thấy con bé như thế, kỳ thật trong lòng hắn rất khó chịu. Nhưng hắn cũng không thể làm gì.

Phàm là hắn dung túng một chút đối với Ngọc Trân, chỉ sợ Quý phi lại nảy thêm các toan tính trên người con bé. Mặc dù nàng ta cũng rất yêu thương công chúa nhưng trong nhiều chuyện lại dạy con không đúng. Bây giờ hắn cũng không dám đối xử tốt với Ngọc Trân, chỉ sợ mình càng tốt với con bé thì tương lai Tào Quốc công phủ sẽ lợi dụng càng nhiều.

Hắn rất muốn đem Ngọc Trân đưa cho người khác nuôi dưỡng, nhưng hắn biết rõ chuyện này không có khả năng.

Tiêu Kỳ trầm mặc, Tự Cẩm cũng không chen miệng vào. Về vấn đề này, nàng thật sự không thể nhiều lời. Mặc kệ nói cái gì đều có hương vị giả mù sa mưa, chính là đời sau nói vừa thánh mẫu vừa kỹ nữ. Nếu như tình thương của hoàng đế chỉ có thể dành có hạn cho những đứa bé, vậy nàng nhất định sẽ vì con mình mà tranh thủ.

Kỳ thật trong sâu thẳm Tiêu cũng không phải là người lạnh lùng. Nhưng những việc hắn cần làm có quá nhiều, có thể dành cho nữ nhân, con trẻ quá ít thời gian. Ai nấy đều nói ngày ngày hắn ở cạnh mình, nhưng sự thật thì sao?

Mặc dù là về Di cùng hiên nhưng sự thật đa số thời gian hắn phải duyệt tấu chương. Không thể không lo quốc sự, việc đó chiếm của hắn quá nhiều

thời gian. Còn nàng chỉ có thể thừa dịp hăn có chút rảnh rỗi ở bên cạnh trò chuyện với hăn. Khoảng thời gian này ngay cả việc kể chuyện cổ cho con cũng không thể làm, toàn là do nàng thay thế hăn làm.

Dựa theo lời Tiêu Kỳ nói đêm đó, kỳ thật không phải là hăn ở bên nàng mà là nàng tận dụng mọi thứ ở bên hăn.

Tình cảm của hai người, nếu như không nghĩ tiêu phí ở mấy chuyện vụn vặt không thể né tránh này thì làm sao để tận dụng thời gian hai người bên nhau, làm sâu đậm tình cảm là một chuyện cực kỳ nghiêm túc.

Rất nhiều tình yêu chết không phải vì tình cảm biến mất mà tan dần vì những tranh chấp vụn vặt thường ngày.

Mà Tự Cẩm không muốn đi tới kết cục đó.

Nàng ngồi xuống ghế đá, ngắm hai cha con ở phía xa ngồi xõm trước bụi hoa không biết đang nói cái gì, chỉ ngắm bọn họ như vậy cũng có thể cảm giác được hương vị rất hạnh phúc.

Còn như công chúa Ngọc Trân...

Tự Cẩm không muốn suy nghĩ, vấn đề này là bế tắc. Chỉ cần một ngày Quý phi không chịu buông tay gia tộc, Tào Quốc công cũng sẽ không buông tha lợi dụng công chúa Ngọc Trân. Trước mắt công chúa Ngọc Trân còn nhỏ, nhưng qua mấy năm nữa, đợi đến khi bọn nhỏ đều rường thành, công chúa phải xuất giá. Tìm một hôn sự thỏa đáng, tìm một phò mã quyền thế, vậy chẳng khác gì thêm vây cánh hỗ trợ Tào Quốc công phủ.

Đây đều là chuyện không thể nào tránh khỏi.

Tiêu Kỳ không muốn để cho Tào Quốc công trói buộc Ngọc Trân như vậy. Không cần đầu óc suy nghĩ cũng có thể biết kết quả hôn sự tương lai của Ngọc Trân như thế nào. Chỉ có hôn sự Ngọc Trân không hiển hách, phò

mã không đại tài, không trọng dụng mới có thể đoạn tuyệt tính toán của Tào Quốc công.

Rất nhiều chuyện cũng không thể ngẫm nghĩ, vừa nghĩ thì cuộc sống không thể thanh thản được.

Đây cũng là nguyên nhân mỗi lần Tiêu Kỳ nhắc tới Ngọc Trân, lúc nào cũng thờ dài.

"Nương nương, Hoàng hậu nương nương đến, muốn gặp thánh giá." Khương cô cô vội vã tới, hành lễ với Tự Cẩm nói.

Tự Cẩm liền nhíu lông mày lại. Vào lúc này nàng thật không muốn trực tiếp đối mặt với hoàng hậu. Nhưng hoàng hậu tới tìm Tiêu Kỳ, Tự Cẩm cũng không thể ngăn trở.

Tự Cẩm chậm rãi đi đến chỗ Tiêu Kỳ nói với hắn: "Hoàng hậu nương nương đến, muốn gặp Hoàng thượng."

Tiêu Kỳ khẽ nhíu mày nhưng vẫn đứng dậy, "Tuyên vào!"

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 362: Ủy Quyền

Editor : Hương Cỏ

Tự Cẩm sửa sang lại xiêm y chuẩn bị nghênh đón hoàng hậu, nghiêng đầu nhìn Tiêu Kỳ, chỉ thấy hắc đã sai người bế Dục Thánh đi.

Thấy vậy trong lòng không khỏi khựng lại, trước kia Tiêu Kỳ không cố ý ngăn cản Dục Thánh tiếp xúc với hoàng hậu, bây giờ lại hành động thế này...

Nhưng Tự Cẩm chỉ trầm mặc, cũng không nói gì. Nếu như quan hệ giữa nàng và hoàng hậu thực sự thay đổi, như vậy Tự Cẩm cũng không muốn để con trai tiếp tục thân cận hoàng hậu. Lòng dạ đàn bà trong hậu cung trăm chuyển ngàn hồi, dù ai cũng không thể bảo đảm các nàng sẽ làm ra những chuyện gì.

Hoàng hậu bước vào Di cùng hiên, chỉ cảm thấy trong này thật sự thay đổi rất nhiều, so với trước kia thì khác một trời một vực. Trong này đã không còn là Di cùng hiên lúc trước, người ở đây cũng có khoảng cách với bản thân mình.

Thu hồi tâm tư, hoàng hậu định thần thì nhìn đến ở phía xa Tiêu Kỳ và Hi Phi đứng chung một chỗ. Nhưng lần này Hi Phi cũng không phải đứng sòng vai mà lui về phía sau nửa bước. Trong lòng nàng ta trước hết thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt xoa dịu vài phần, nhắc chân đi qua.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng."

"Hoàng hậu bình thân, đứng lên đi." Giọng nói Tiêu Kỳ bình thản giống như thường ngày, không thể đoán là bất hòa hay thân cận, dáng người thẳng tắp đứng nơi đó, như núi cao vời vọi làm người ta cảm thấy áp lực bội phần.

"Tạ ơn Hoàng thượng." Hoàng hậu đứng lên, trên mặt vẫn mang vẻ tươi cười đúng mực.

Tự Cẩm chờ hoàng hậu hành đủ lễ rồi mới bước lên một bước, "Tần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương, nương nương vạn phúc."

"Hi Phi mau đứng dậy đi, muội thân thể nặng nề không cần đa lễ." Ở trước mặt hoàng đế Hoàng hậu luôn khéo léo hào phóng, vẻ tươi cười đoan trang không thay đổi.

"Tạ ơn Hoàng hậu nương nương." Tự Cẩm vẫn hành lễ rồi cười đứng người lên, sau đó nói: "Tần thiếp đi chuẩn bị trà."

Tự Cẩm rời đi là không muốn nghe hoàng hậu bẩm báo gì với hoàng đế. Dù sao nàng ở chỗ này cũng không thỏa đáng, đây là chuyện giữa đế hậu, nàng thật sự không thể chen vào.

Hoàng hậu thấy Tự Cẩm chủ động lui ra, cười cười với nàng, Tự Cẩm cũng cười lại một cái rồi xoay người rời đi.

Tiêu Kỳ nhìn hoàng hậu, lúc ấy trong lòng bình tĩnh không gợn sóng. Hắn biết rõ nàng ta tới vì lý do gì, không thể nói là thất vọng hay chờ đợi.

"Hoàng thượng, thần thiếp đến vì chuyện Vương quý nhân." Hoàng hậu cũng không dài dòng, trực tiếp biểu đạt mục đích đến. Bọn họ đã nhiều năm chung đụng như vậy, sớm đã thành thói quen.

"Chuyện trong hậu cung xưa nay đều là hoàng hậu xử lý, chuyện lần này tự nhiên cũng như vậy, sau khi điều tra rõ, hoàng hậu cứ theo luật xử trí là

được." Tiêu Kỳ nói.

Hoàng hậu ngưng một cái, nhìn Tiêu Kỳ nói: "Dạ, thần thiếp biết rõ. Nhưng bây giờ bên Nội Đình Phủ kia đang rối loạn, Cam Lượng không chịu xử lý chuyện này. Thần thiếp không biết phải giao cho ai mới được."

Xưa nay hậu cung xảy ra việc gì đều do hoàng hậu hạ chỉ cho Nội Đình Phủ ra tay kiểm chứng. Mà bây giờ vì chuyện phòng bếp của Di cùng hiên mà Nội Đình Phủ còn tự lo không xong, bên chỗ nàng ta cũng không có người để có thể dùng.

Tiêu Kỳ nghe vậy liền nhìn về phía hoàng hậu, "Thủ hạ bên Nội Đình Phủ không sạch sẽ, cần triệt để thanh tra, mưu hại hoàng tử là tội ác tày trời, tuyệt không xử trí khoan dung. Nếu đã vậy trăm liền giao cho hoàng hậu tự mình xét xử, nàng tùy ý sử dụng điều phối người trong hậu cung, nàng thấy thế nào?"

Hoàng hậu sững sờ, nhìn Tiêu Kỳ nhất thời không nói nên lời. Đây là Hoàng thượng cho phép nàng ta dùng chính người của mình đi điều tra?

Dùng người của chính mình dĩ nhiên là tốt nhưng cũng có rất nhiều tai hại. Hơn nữa những năm qua giao đấu với quý phi kỳ thật cũng hao tổn không ít. Nghĩ tới đây bèn cười cười, "Trong cung này thần thiếp cũng không biết rõ ai có thể đảm nhiệm trách nhiệm này, hay là để Quý phi muội muội hiệp trợ một chút?"

Cho dù là nhảy hố cũng phải kéo quý phi xuống, tuyệt đối không thể để cho nàng ta đứng ở trên bờ chế giễu.

"Trăm đã nói chuyện này giao cho hoàng hậu toàn quyền xử trí là được."

"Thần thiếp hiểu rồi." Nụ cười trên mặt Hoàng hậu tươi hơn một chút, hơi dừng lại rồi nói tiếp, "Lần này chuyện của Vương quý nhân có nhiều điểm kỳ lạ, thần thiếp sẽ điều tra kỹ trả lại công đạo cho nàng ấy. Kiêu Tiểu

Nghi chung sống cùng cung là người có hiềm nghi lớn nhất, không biết Hoàng thượng có muốn đích thân hỏi thăm hay không?"

Tiêu Kỳ liền nhìn Hoàng hậu, mấy năm qua nàng ta luôn nói chuyện như vậy với mình, quanh co lòng vòng như thế. Sợ chính mình còn có nhiều bảo vệ đối với Kiều Linh Di, không biết tình cảm trong lòng mình là thế nào nên ba phen mấy bận thăm dò như vậy.

Nếu như lúc trước, Tiêu Kỳ cũng không cảm thấy thế nào, càng thêm không có cảm giác phiền chán. Tất cả mọi người đều sống qua ngày như thế, từ từ thành thói quen. Nhưng mấy năm nay ở chung với Tự Cẩm, nói chuyện luôn thẳng thắn, từ trước đến nay không phí tâm tư để phỏng đoán nhau. Bây giờ nghe hoàng hậu cứ hỏi thăm dò, từ sâu trong đáy lòng tràn lên sự mệt mỏi phiền chán và bức bối.

"Trẫm công vụ bề bộn, nếu có chuyện hoàng hậu không có chủ ý thì đi thương nghị với Thái hậu đi." Tiêu Kỳ nói xong phẩy tay áo bỏ đi.

Hoàng hậu thật lâu không có hồi phục tinh thần, thương nghị với thái hậu?

Hoàng thượng có ý gì?

Là sợ mình khó xử Kiều Linh Di hay là để thái hậu định ra cân bằng với nàng ta?

Sớm biết vậy thì khi nãy không nên lăm miện hỏi câu đó, rõ ràng nhìn ra Hoàng thượng mất hứng. Nhưng mình cũng không làm sai, ai biết trong lòng hằn đối với Kiều Linh Di là thế nào, chẳng may không nắm được nặng nhẹ thì người xúi quẩy chẳng phải là mình sao?

Trong lòng Hoàng hậu mơ hồ tức giận, nhưng nàng ta cũng không thể phát hỏa, nhìn thoáng qua hướng hoàng đế biến mất, chỉ đành chậm rãi xoay người đi ra ngoài.

Trong hậu cung nát nát, bên ngoài hận không thể quây lạt trời, nhưng Di cùng hiên này lại được Hoàng thượng bảo vệ không lọt một giọt nước. Trên triều đình gió tanh mưa máu, phụ thân Vương quý nhân là người đầu tiên bị xúi quẩy, mặc dù cũng không đến nỗi bãi quan nhưng mà bộ Hộ sợ là muốn thanh trừng một loạt.

Hộ bộ quản lý quốc khố, bao năm qua chính là vũng nước đục sâu nhất. Thuế thu hàng năm nhập kho, đi về những đâu, như thế nào, nếu thật sự nghiêm túc truy cứu, chỉ sợ toàn bộ mọi người đều không thể bù được một phần. Chưa kể các quan viên có dính líu tới bộ Hộ cũng nhiều vô số kể.

Vào lúc này Hoàng thượng động bộ Hộ không phải là chuyện có lý trí.

Chẳng lẽ là vì một mình Hi Phi?

Hoàng hậu cảm thấy tính cách của Hoàng thượng không phải như thế. Nhưng mọi chuyện thật sự là trùng hợp quá nhiều, nàng ta thật không thể tin rằng chuyện này không có bất kỳ quan hệ gì với Hi Phi.

Vương quý nhân mới được mình nâng đỡ thì Vương thượng thư liền xảy ra chuyện?

Chuyện này quá trùng hợp, khéo đến nỗi khiến người ta không thể nào tin nổi.

Nhưng chính Hi Phi cũng không có thủ đoạn như vậy, không phải là Hi Phi vậy sẽ là ai?

Tần Tự Xuyên ư?

Một trạng nguyên xuất thân bình dân, căn cơ nông cạn, nếu sau lưng không có ai chống đỡ hẳn ta dám làm vậy sao?

Như vậy người ủng hộ hẳn ta là ai?

Hoàng thượng ư?

Suy nghĩ trong đầu Hoàng hậu loạn lên, từ Di cùng hiên đi về phía Phượng Hoàn Cung. Lúc đi đến nửa đường, lại bất ngờ gặp được Quý phi.

Quý phi nhìn thấy hoàng hậu nhấc chân tiến lên đón chào, "Nét mặt Hoàng hậu nường nường không tốt lắm, người từ đâu tới vậy?"

Hoàng hậu nghe vậy thì đã có thể chắc chắn, quý phi cố ý ở chỗ này chờ nàng ta.

Phất phất tay cho cung nhân của mình lui ra, nhìn quý phi nói: "Quý phi muội muội thật hào hứng, lại còn có tâm trạng ngắm hoa."

"Hoàng hậu nường nường thật thích nói đùa. Bao năm nay mỗi ngày Bản cung đều sống như vậy trong cung. Không cần biết hào hứng hay không, chẳng qua là được chẳng hay chớ mà thôi." Quý phi thản nhiên cười một tiếng, "Rốt cục không thể so với Hoàng hậu nường nường phải xử lý hậu cung gia vụ, ngày ngày bận rộn mà."

Hoàng hậu cũng cười theo một tiếng, nhìn quý phi nói: "Trước mắt trong cung nhiều chuyện, cũng không biết muội muội có hứng thú chia sẻ vài phần không?"

Quý phi sững sờ, tinh tế quan sát thần sắc hoàng hậu, phát hiện không giống như nói giỡn thì lại cảm thấy kỳ lạ. Hoàng hậu người này coi cung quyền trong hậu cung còn quan trọng hơn cả tính mạng mình. Vào lúc này lại đồng ý phóng tay để cho mình giúp nàng ta?

Đây là mặt trời mọc từ hướng tây, quả thực là khiến người ta không thể tin được.

Nhìn hoàng hậu thăm dò, quý phi cố ý lộ ra vẻ không có hứng thú chút nào, tùy ý nói: "Thần thiếp bất lực, sợ là không giúp được Hoàng hậu

nường nường."

Hoàng hậu cup mắt xuống cười một tiếng, "Vậ à? Vậ Bản cung liền đi tìm Hiền phi cũng được. Dù sao chuyện của Vương quý nhân cũng phải có câu trả lời thỏa đáng, Bản cung vốn nghĩ tới muội muội cũng thân cận với Kiều Tiểu Nghi, giúp ta hỏi mấy lời, bây giờ mới biết muội không có hứng thú này."

"Xưa nay chuyện trong cung đều do Nội Đình Phủ đốc thúc, sao lúc này lại thay đổi chương trình vậy?" Quý phi hồ nghi nhìn hoàng hậu.

"Quý phi muội muội làm sao mà không biết hình thế của Nội Đình Phủ, bây giờ bọn họ làm gì có thời giờ quản mấy chuyện này. Trong cung có người âm thầm động tay chân, ý đồ mưu hại thai nhi trong bụng Hi Phi, Hoàng thượng đang ra lệnh điều tra chuyện này. Bên Nội Đình Phủ còn đang loạn hết cả lên, đương nhiên là không rảnh lo việc khác rồi."

Quý phi trầm mặc một lúc rồi chợt cười nói: "Nếu đã vậy, Hoàng hậu nường nường không chê, Bản cung tự nhiên là nguyện ý vì nường nường phân ưu."

Hoàng hậu nhìn quý phi, "Vậ làm phiền quý phi."

"Không dám." Quý phi cười, "Không biết rõ Hoàng hậu nường nường muốn Bản cung hiệp trợ như thế nào đây?" Chuyện Vương quý nhân bị trúng độc đã sớm truyền khắp hậu cung. Có điều vẫn chưa điều tra ra là ai đã hạ thủ, không có Nội Đình Phủ thì e là sẽ phải tốn ít nhiều công phu.

"Làm phiền Quý phi muội muội đi hỏi Kiều Tiểu Nghi chuyện ngày đó, dù sao chuyện này xảy ra ở Tổ Vân Điện, người có hiềm nghi lớn nhất chính là Kiều Tiểu Nghi, phải không?" Hoàng hậu nhìn quý phi nói nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Hoàng hậu không muốn bỏ qua cho Kiều Linh Di ư?

Không thể nào, không phải là Hoàng hậu liên thủ với Thái hậu sao?

Vậy thì rốt cục hoàng hậu làm vậy có ý gì đây, không sợ chọc giận Thái hậu sao? Trong lòng Quý phi do dự, nàng ta cũng không thể làm đá kê chân cho hoàng hậu được.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 363: Cô Hoài Nghi Là Ai

Trong lòng Quý phi nghi ngờ nhưng cũng không đẩy ra cơ hội này. Sau khi chia tay hoàng hậu mỗi người đi một ngả về Trường Nhạc Cung, ngồi ở đó suy nghĩ cân nhắc chuyện này thật lâu.

Nhưng nếu đã nhận thì dù sao cũng phải đi Tố Vân Điện nhìn một chút.

Nghĩ tới đây, quý phi lại ngồi nhuễn kiệu dẫn theo người, đi thẳng sang Tố Vân Điện. Lúc đi cố ý tránh con đường đi Di cùng hiên mà vòng theo đường nhỏ qua Ngự hoa viên.

Trong Tố Vân Điện hoàn toàn yên tĩnh. Quý phi giá lâm mọi người mới giật mình nổi sóng, Kiều Linh Di mang người ra đón, "Thần thiếp tham kiến quý phi nương nương, thỉnh an nương nương."

Mấy ngày ngay quả thực Kiều Linh Di tiêu tụy rất nhiều, mắt cũng có vết bầm đen, nụ cười trên mặt mang theo sự miễn cưỡng.

Lông mày Quý phi hơi nhíu, thu hồi ánh mắt quan sát của mình nhìn nàng ta nói: "Đứng lên đi."

"Tạ ơn nương nương." Kiều Linh Di nói lời cảm tạ rồi đứng dậy, dẫn Quý phi đi vào trong, vừa đi vừa hỏi: "Nương nương tới thăm Vương quý nhân sao?" mấy ngày nay cuối cùng Kiều Linh Di đã hiểu cái gì gọi là sống một ngày bằng một năm. Nếu biết trước như thế thì đã không nên để Vương quý nhân vào ở đây.

"Đi thăm một chút cũng tốt, nhưng Bản cung cũng không phải tới thăm Vương quý nhân mà là đến tìm Kiều Tiểu Nghi."

Kiều Linh Di sững sờ, bước chân liền ngưng một cái, nghiêng đầu nhìn về phía Quý phi, trên mặt cười khổ, "Nương nương có chuyện gì phân phó?"

"Đi thăm Vương quý nhân trước đã, sau đó hãy nói đi."

"Dạ." Kiều Linh Di còn có thể nói không sao?

Đưa Quý phi đi thiên điện chỗ Vương Tịnh Uẩn ở, còn chưa tới gần đã ngửi thấy vị thuốc nồng nặc, Kiều Linh Di liền nói: "Vương quý nhân trúng độc thật sự rất kỳ quặc, do đó mỗi ngày không thể thiếu thuốc khử độc. Thái y nói ít nhất phải uống nửa tháng nữa mới đỡ hơn."

Quý phi gật gật đầu hỏi một câu, "Bây giờ Vương quý nhân có thể nói chuyện không?" Lần trước đến, Vương Tịnh Uẩn cũng không thể nói nên lời.

Kiều Linh Di gật gật đầu, "Sáng hôm nay đã có thể nói vài câu nhưng cũng không thể nói quá lâu, tinh thần nàng ấy không chống đỡ nổi."

Trong lòng Quý phi đã có tính toán. Cung nữ của Vương Tịnh Uẩn nhận được tin tức ra đón từ sớm, quỳ xuống đất hành lễ, đón quý phi vào.

Trong phòng mùi thuốc càng đậm, quý phi nắm khăn nhú mào đi vào. Vào trong phòng thì nhìn thấy Vương Tịnh Uẩn nằm ở trên giường, sắc mặt tái xanh, khí sắc nhợt nhạt yếu ớt.

Vương Tịnh Uẩn cố gắng lộ vẻ tươi cười, tuy vậy cũng rất suy yếu, "Thần thiếp thất lễ, mong nương nương thứ tội."

"Bây giờ cô phải nghỉ cho khỏe đi, có thấy đỡ hơn chút nào không?" Quý phi mỉm cười hỏi.

Vương Tĩnh Uẩn gật gật đầu, "So với hôm qua thì thấy đỡ hơn một chút, cũng có thể nói mẫu câu."

Quý phi ngồi xuống chiếc ghế do Hồng Ngọc bưng tới, nhìn Vương Tĩnh Uẩn, "Bản cung nhìn cô thế này cũng rất đau lòng. Cô phải mau khỏe lên, thoải mái, thả lỏng tinh thần dưỡng bệnh, chuyện của cô Hoàng hậu nương nương và Bản cung sẽ trả công đạo cho cô."

Vương Tĩnh Uẩn hơi giật mình nhìn về phía quý phi, nói vậy là có ý gì chứ?

Kiều Tiểu Nghi cũng sững sờ, trong lòng đã có phỏng đoán bèn nói: "Nương nương muốn tra chuyện này sao? Vậy thì thật quá tốt, Vương cô cô là người tốt như thế, bất kể là ai hạ độc thủ đều phải nghiêm tra trừng phạt, trả lại công đạo cho nàng ấy mới được."

"Kiều Tiểu Nghi yên tâm, Bản cung đương nhiên sẽ tìm lại công đạo cho Vương quý nhân. Trong cung này, người có lòng dạ độc ác như thế tuyệt đối không thể dung tha được."

"Nương nương nói đúng." Kiều Linh Di cười tiếp một câu, "Vậy thần thiếp cáo lui trước."

Quý phi gật gật đầu, "Chút nữa Bản cung sẽ tìm cô nói chuyện, cô cũng đi nghỉ trước đi."

Kiều Linh Di cười lui ra ngoài, thả rèm xuống.

Vương Tĩnh Uẩn nhìn quý phi nhất thời không nói gì, tinh thần uể oải khiến cho con người nàng ta giống như một đóa hoa mất đi hơi nước, khô héo vô lực.

"Vương quý nhân, Bản cung phụng mệnh Hoàng hậu nương nương điều tra chuyện cô trúng độc, có vài câu muốn hỏi cô. Cô cứ nói hết tình huống thực tế, không thể giấu giếm bất kỳ điều gì."

"Dạ, nương nương cứ hỏi." Vương Tịnh Uẩn ho nhẹ một tiếng nói.

"Cô trúng độc cũng được mấy ngày rồi, cô có suy đoán chuyện này do ai làm hay không? Bình thường cô có kết thù kết oán với ai không?"

Vương Tịnh Uẩn nghe xong trầm mặc một chút, sau đó mới nói: "Từ khi tần thiếp tiến cung tới nay luôn cẩn thận e dè sống qua ngày, vạn lần không dám kết thù kết oán với tỷ cô trong cung. Thật sự là..., thật sự là không biết đã đắc tội vị tỷ cô nào nên mới gặp cơ sự này."

"Vậy trước khi cô trúng độc thì có chuyện gì kỳ lạ xảy ra không?"

Vương Tịnh Uẩn lắc lắc đầu, "Tần thiếp thật sự là không biết rõ, mọi chuyện đều đang tốt đẹp, đột nhiên liền trúng độc."

Quý phi nhíu mày, không có chút nào khác thường, đột nhiên xuất hiện biến cố, điều này đã nói lên người ra tay kia thủ đoạn cực cao. Quý phi lại hỏi thăm vài câu, Vương Tịnh Uẩn đều lắc lắc đầu, hiển nhiên cũng không biết thêm gì nữa.

"Nếu đã như thế thì cô nghỉ ngơi trước đi." Quý phi bất đắc dĩ đứng dậy.

Mới đi hai bước, bỗng nhiên lại quay đầu lại nhìn Vương Tịnh Uẩn, "Sau khi cô vào Tố Vân Điện ở thì có gì không vui khúc mắc với Kiều Tiểu Nghi không?"

Đột nhiên bị hỏi vậy, Vương Tịnh Uẩn ngẩn người một chút rồi mới suy nghĩ cẩn thận, đây là Quý phi vòng vèo hỏi nàng ta có phải Kiều Tiểu Nghi đã hạ thủ hay không. Trầm mặc một chút, chính nàng ta cũng không biết có

phải hay không chỉ nói: "Tần thiếp cũng không biết, sau khi đi vào Kiều Tiểu Nghi luôn đối xử rất tốt với tần thiếp."

Tốt, cũng không có nghĩa là không xuống tay. Vương Tịnh Uẩn chỉ nói tốt, cũng chưa nói Kiều Tiểu Nghi không làm.

Như vậy, chỉ có một khả năng. Đó chính là Vương Tịnh Uẩn cũng không biết Kiều Tiểu Nghi có ra tay với mình hay không, cũng đồng nghĩa với chuyện đáp án của vụ án vẫn chưa thể nắm rõ.

Quý phi gật gật đầu, nhắc chân đi ra ngoài.

Kiều Linh Di nghênh đón ngoài điện, "Mời Nương nương vào, tần thiếp đã sai người pha trà nương nương thích uống."

Nước trà dâng lên, hương trà trong trẻo, mùi thơm xông vào mũi, gương mặt nàng ta cũng hòa hoãn hơn, "Ngồi đi, chúng ta cứ thoải mái trò chuyện."

"Vâng." Kiều Tiểu Nghi ngồi xuống bên dưới.

"Bản cung đến đây có dụng ý gì chắc hẳn người thông minh như cô đã đoán được."

"Nương nương tán dương, tần thiếp có đoán được vài phần."

"Vậy thì người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, dù sao quan hệ giữa chúng ta cũng thân mật hơn so với người khác."

Kiều Linh Di liền cười cười, nhìn quý phi nói: "Được Nương nương nâng đỡ, tần thiếp cảm thấy vinh hạnh sâu sắc."

"Bản cung liền trực tiếp hỏi, trước khi Vương quý nhân trúng độc, cô có phát giác gì không?"

Quý phi vừa hỏi vậy, Kiều Linh Di thật sự hơi kinh ngạc. Thế này không hề giống như thăm vấn nàng ta, thần sắc thả lỏng sau đó lắc lắc đầu, "Mấy ngày nay tần thiếp luôn suy nghĩ chuyện này. Vương quý nhân đến Tổ Văn Điện ở tạm, lại bị gặp nạn ở đây, tần thiếp thật sự là... cảm thấy cực kỳ oan uổng. Cho dù thiếp có ngu ngốc cũng sẽ không ra tay ở địa bàn của mình, huống chi tthiếp cũng sẽ không làm những chuyện như thế này."

"Có lẽ có người sẽ cho rằng cô tương kế tựu kế thì sao?"

Kiều Linh Di cười khổ, "Có lẽ Nương nương không tin, nhưng tần thiếp thật sự là trông ngóng có thể tra ra kẻ hạ độc hơn bất luận người nào. Không chỉ trả công đạo cho Vương quý nhân mà còn có thể giúp tần thiếp thoát khỏi hiểm nghi. Huống chi, từ trước đã nói, thiếp không cần thiết phải mưu hại Vương quý nhân."

"Cô đương nhiên là có, ai bảo cô là biểu muội của Hoàng thượng, còn Vương quý nhân lại là người hoàng hậu nâng đỡ chứ?" Quý phi không nhân nhượng chút nào bởi thêm một câu, ánh mắt chăm chăm nhìn Kiều Linh Di.

Kiều Linh Di ngực khó thở, khổ sở, "Vậy tần thiếp có lẽ là biểu muội đen đui khổ sở nhất rồi."

Quý phi thản nhiên cười một tiếng, "Kiều Tiểu Nghi cần gì tự coi nhẹ mình, Hi Phi kia chẳng qua là nhất thời đắc lực, năm rộng tháng dài mới có thể nói. Cứ nhìn thái hậu mà xem, cô cũng nên suy nghĩ cẩn thận đạo lý này."

Kiều Linh Di trầm mặc một cái, "Quý phi nương nương nói đúng lắm, nhưng tần thiếp thật sự là không sánh nổi cô cô, trong lòng lúc nào cũng không qua được khúc mắc này, mà thiếp lại còn không có hùng tâm tráng chí của cô cô."

Lời nói này ai tin chứ?

Quý phi thản nhiên cười, nhìn Kiều Linh Di, "Cái này không nói trước, còn nhiều thời gian. Ta chỉ hỏi cô, chuyện Vương quý nhân trúng độc, trong lòng cô có hoài nghi ai không? Nếu cô biết nói ra Bản cung mới có thể giúp cô rửa sạch hiềm nghi. Nên biết ta tin tưởng cô không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, nhưng Hoàng hậu nương nương thì chưa chắc."

Kiều Linh Di mím môi, hoàng hậu xưa nay không vừa mắt nàng ta, cho dù tạm thời liên thủ với cô cô nhưng đối với nàng ta vẫn lạnh nhạt như trước.

Lời nói của Quý phi thật sự là nói trúng tim đen.

Cười khổ một tiếng, Kiều Linh Di vuốt hai bên tóc mai lộn xộn rồi mới nói: "Từ sau khi tần thiếp tiến cung gặp nhiều trắc trở, nhiều lần thất vọng, mọi chuyện đã suy nghĩ cẩn thận. Thiếp chỉ hoài nghi, chuyện lần này, có lẽ Vương quý nhân là bị thiếp làm liên lụy."

Quý phi nhăn mày, "Ý của cô là?"

"Là có người muốn đối phó tthiếp, lấy Vương quý nhân làm đá kê chân. Có lẽ số mệnh nàng ấy không tốt, nhưng ông trời lại để Hoàng hậu nương nương coi trọng nàng ấy, lại vào chỗ thiếp ở, không phải là thiên thời địa lợi nhân hoà sao."

"Vậy cô hoài nghi là ai đã hạ thủ?" Kiều Linh Di nói vậy, quý phi cảm thấy thật sự có khả năng, có lẽ mấy ngày nay nàng ta nhất định trần trọc suy nghĩ chuyện này.

"Thiếp hoài nghi chuyện này rất có thể là Sở Trường Lam làm."

"Sở Trường Lam?"

Quý phi cảm thấy Kiều Linh Di nói mê sảng, "Sở quý nhân đã hóa thành người thế kia, không thể đi lại, làm sao có thể xuống tay với cô? Huống chi,

trong tay nàng ta cũng không có người để sai bảo, Hoàng hậu nương nương cũng không phải là bài trí."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 364: Kẻ Chết Thay

Sau đoạn đối thoại này, giữa hai người nhất thời im lặng không nói gì, quý phi nhú mày suy ngẫm, Kiều Linh Di cũng hơi thất thần.

Quý phi đang nghĩ lời của Kiều Linh Di có bao nhiêu phần là thật. Sở dĩ nàng ta nói tin tưởng Kiều Linh Di kỳ thật cũng là một cách thăm dò. Bây giờ nhìn lại Kiều Linh Di có tám phần không phải là hung thủ ám toán Vương quý nhân. Nhưng hung thủ sau màn có quan hệ với Sở Trường Lam hay không thì thật khó mà nói.

Dù sao ân oán giữa Sở Trường Lam và Kiều Linh Di cũng là một đám lộn xộn, trong đó có mượn cơ hội hãm hại hay không cũng rất khó nói.

Nếu quả thật không có quan hệ gì với Sở Trường Lam, mà mình lại tin lời nàng ta nói, đến lúc đó chỉ sợ lại sinh ra hiểu lầm với Hoàng hậu. Dù Sở Trường Lam có thế nào thì đó cũng là con gái Sở gia. Vì danh tiếng Sở gia, hoàng hậu cũng không thể ngồi yên không để ý đến.

Cùng lúc đó, Kiều Linh Di cũng âm thầm cân nhắc. Mặc dù nàng ta hoài nghi chuyện này có liên quan với Sở Trường Lam nhưng không có bằng chứng rõ ràng. Chỉ nói miệng như thế chỉ sợ Quý phi rất khó tin, e là còn sinh lòng nghi ngờ, hoài nghi mình có mưu đồ khác.

Nếu như vậy, sự tình sẽ rất không ổn, muốn nhờ tay Quý phi rửa sạch hiềm nghi của mình sẽ rất gian nan.

"Quý phi nương nương, thiếp biết rõ thiếp nói như vậy nương nương rất khó tin lời của thiếp." Kiều Linh Di dứt khoát tự mình chủ động nhắc tới

chuyện này, nét mặt thản nhiên, ánh mắt trong suốt nhìn Quý phi, "Dù sao thiếp và Sở Trường Lam có ân oán cũ, với nương nương lời nói của thiếp có lẽ cũng không công chính."

Quý phi nhướn mày nhìn về phía Kiều Linh Di, nàng ta đã biết Kiều Linh Di là người có tâm tư sâu xa. Không thể trách được, người Thái hậu nương nương dạy dỗ đương nhiên là không thể kém cỏi. Chuyện lần này thái hậu không tiện trực tiếp nhúng tay, nếu không lại ảnh hưởng danh tiếng không hay. Cho nên Kiều Linh Di mượn tay mình rửa sạch hiềm nghi cũng là rất bình thường.

Mà mình cũng muốn mượn chuyện này để phân chút cung quyền trong tay Hoàng hậu, nếu không cũng sẽ không nhận việc này. Dù sao chuyện này làm không tốt thật sự là không được lợi gì cả trong lẫn ngoài.

Lúc này nghe Kiều Linh Di nói lại có mấy phần thành ý liền nhìn nàng ta, không nói gì chỉ nhìn nàng.

Kiều Linh Di nhìn thẳng vào mắt Quý phi, trong lòng thở nhẹ một hơi, chỉ cần có thể nghe thì tốt rồi. Nàng ta trấn định, sắp xếp lại những suy nghĩ trong lòng mình, nhìn quý phi nói một lần nữa. Lần này thuật lại chuyện lần trước Tô Nhị lén gặp mặt Sở Trường Lam, thêm vào ân oán giữa Tô Nhị và Hi Phi, sau đó lại tổng kết ân oán giữa mình và Sở Trường Lam, từng chuyện kết nối với nhau, kết quả cuối cùng chính nàng ta kỳ thật cũng không quá tin tưởng.

"Nói thật thiếp cũng không biết chuyện này có phải như thiếp suy đoán hay không nhưng chuyện này thật là rất kỳ lạ. Trước đó Sở Trường Lam luôn im ắng không có động tĩnh gì, nhưng kể từ sau khi Tô Nhị gặp nàng ta thì thỉnh thoảng lại có dị động." Kiều Linh Di thở dài, "Nương nương cũng biết đấy, thiếp với hai người bọn họ đều có chút ân oán, khó tránh khỏi chú ý nhiều một chút. Bây giờ suy nghĩ kỹ lại thấy hơi bất thường, nương

nương cũng biết Sở Trường Lam không thể hành động, vậy thì từ Tô Nhị ra tay cũng thuận tiện."

Quý phi hơi sững sờ, Kiều Linh Di này... Thật đúng là không thể xem thường. Nàng ta trầm mặc một chút, sau đó mới nói: "Tô Nhị kia, cô cũng biết nàng ta và Bản cung coi như là có chút ít quan hệ."

"Dạ, biết rồi." Kiều Linh Di cười cười, "Nhưng có liên quan gì chứ, bây giờ ở trong triều đình Hoàng thượng đã có nhiều thay đổi, Tô gia Khúc Châu chưa chắc đã thật lòng với người nhà nương nương, nghe nói dạo này qua lại thân thiết với Lệnh quốc công phủ. Tô gia Khúc Châu có thể thuận lợi mọi việc đều chỉ vì kiếm lợi ích, nương nương cần gì nhân nghĩa với bọn họ mà kéo mình xuống vũng bùn. Huống chi, dựa theo tính cách của Tô Nhị, nương nương cũng nên biết, nàng ta chẳng đi được bao xa."

Tính cách Tô Nhị không tốt, trước kia ánh mắt thiên cận, làm việc lỗ mãng, mặc dù về sau sửa đổi không ít nhưng con người một khi đã bị người khác ấn tượng thì sẽ rất khó thay đổi. Lãng tử hồi đầu, không phải ai cũng có thể giành được sự tán dương.

Chưa kể là ở trong hậu cung này, hai bên đều là kẻ địch ẩn bên trong.

"Tô Nhị thật sự có vấn đề sao?" Quý phi vẫn rất coi trọng vấn đề này. Nếu như thật sự có vấn đề, giày xéo Tô Nhị, chiếm được cung quyền thì nàng ta cũng không chùn tay chút nào. Nhưng nếu như Tô Nhị không có vấn đề, như vậy chiêu này của mình quả thật là hơi mạo hiểm.

Đắc tội Tô gia Khúc Châu cũng không phải là chuyện đáng làm.

Thấy Quý phi còn hơi do dự, Kiều Linh Di khẽ căn nhắc, chỉ cố dẫn lòng bày tỏ những suy đoán của mình, "Nương nương, người suy nghĩ một chút xem, Sở Trường Lam cũng đã thành thế này, vì sao Tô Nhị còn muốn lôi kéo nàng ta? Không cần nói tính tình của Tô Nhị, ngay cả những người hòa nhã dễ giao hảo như Lý Uẩn Tú và Vương Tịnh Uẩn còn không tiếp tục qua lại

với Sở Trùng Lam, nường nường nghĩ xem chuyện này có cổ quái hay không?"

Quý phi cũng thật sự không nghĩ theo hướng này, nhất thời cau mày lại, nghiêm túc suy nghĩ.

Kiều Linh Di phát hiện chuyện này đã khá lâu rồi. Quý phi thì bất ngờ nghe tin, trong lúc nhất thời không thể phản ứng cũng là chuyện thường. Dù sao hai người kia, hai chuyện này đánh đồng với nhau cùng một chỗ, thật sự là khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Kỳ thật Quý phi và Kiều Linh Di không ai tin ai, đều đang thăm dò đối phương, đều hy vọng là người ở giữa chiếm được lợi ích lớn nhất.

Hơn nữa, các nàng có kẻ địch chung, Hi Phi.

Suy nghĩ của Quý phi chuyển một cái, thần sắc dần dần ngưng trọng, "Ý của cô là..."

Kiều Linh Di mím môi cười một tiếng, "Thần thiếp cũng không dám bảo đảm phỏng đoán của mình có đúng hay không. Nhưng có thể khiến Tô Nhị làm chuyện gấp gáp như thế, thiếp nghĩ nhất định không phải là chuyện gì tốt đẹp. Đương nhiên, đối với chúng ta mà nói chưa chắc là chuyện xấu." Nói xong bèn cười một tiếng, "Từ điểm này ngẫm lại, nường nường có phải sẽ có thể lý giải, vì sao bây giờ thiếp bị rơi vào hoàn cảnh này hay không?"

Quý phi nhìn Kiều Linh Di một cái, nếu theo ý của nàng ta thì muốn nói Sở Trùng Lam và Tô Nhị giao dịch, cho nên nàng ta trở thành tặng vật?

Nếu đúng như vậy, từ góc độ này suy nghĩ, mọi chuyện hình như là vậy thật.

"Cho nên, ý của cô là mũi kiếm của Tô Nhị muốn nhắm tới người nào?" Quý phi hỏi xong câu này, trong lòng cũng run lên, trong nháy mắt hơi

khẩn trương.

Đáp án dĩ nhiên là không phải là điều nàng ta đã nghĩ?

Lần này Kiều Linh Di không trả lời, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Di cùng hiên.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong nháy mắt cùng trầm mặc.

Nếu như Tô Nhị thật sự là vì đối phó Hi Phi, như vậy nếu vở diễn này nửa đường chết yếu thì quá đáng tiếc. Nhưng Kiều Linh Di hiển nhiên không nghĩ chịu tiếng xấu thay cho người khác, chuyện Vương quý nhân nhất định phải phải có câu trả lời thỏa đáng. Thật khó giải quyết.

Nếu như bây giờ vạch trần Tô Nhị, như vậy sẽ không có người giao đấu với Hi Phi. Dù sao người hi sinh nửa đường chết non như Tô Nhị thật đáng tiếc, dù sao cũng là một cây đao không tệ.

Nhưng Kiều Linh Di lại không muốn chịu tiếng xấu thay cho người khác, còn muốn rửa sạch hiềm nghi của mình, Sở Trừng Lam bên kia cũng không thể thoát tội...

Đầu Quý phi lập tức nhức nhối, chuyện này thật đúng là... khiến người ta khó xử.

Lúc ấy Kiều Linh Di nhìn nét mặt quý phi, tuyệt đối không sót ruột.

Không có ai mong muốn loại trừ Hi Phi hơn so với quý phi, cho nên Quý phi mới khẩn trương hơn mình nhiều.

Vừa không muốn tự mình động thủ, lại muốn loại trừ Hi Phi, còn có cây đao nào tốt hơn so với Tô Nhị ngu xuẩn kia sao? Bây giờ đưa cây đao này tới tay Quý phi, quý phi làm sao lại thay Hi Phi ngăn tai họa này chứ.

Nếu thật đúng thế, nếu quý phi có thể xử lý thỏa đáng chuyện Vương quý nhân thì còn có thể hào hứng đứng sau trợ giúp Tô Nhị một tay nữa.

Kiều Linh Di nhìn quý phi mắc bẫy, trong lòng đương nhiên là thoải mái rất nhiều.

Lúc ấy Quý phi đang suy nghĩ, nàng ta suy tính so với Kiều Linh Di còn sâu hơn một tầng, đó chính là bây giờ hoàng hậu đối với Hi Phi là thế nào?

Chưa chắc đã có lòng mưu hại, chỉ là đẩy một người tranh thủ tình cảm mà thôi. Nếu như hoàng hậu còn muốn che chở Hi Phi, vậy chuyện này sẽ rắc rối hơn.

"Vậy cô cho rằng chuyện này phải làm thế nào?" Quý phi nhìn về phía Kiều Linh Di, nàng ta đã có thể điều tra tới mức này thì chưa chắc đã không nghĩ tới sẽ làm gì tiếp theo, chẳng qua là muốn mượn tay mình mà thôi.

"Bây giờ thiếp cũng thật không biết phải làm thế nào, nếu biết cũng sẽ không bị vây khốn thế này." Kiều Linh Di cười khổ một tiếng, "Vương quý nhân xảy ra chuyện ở chỗ thiếp, nương nương biết rõ, rất nhiều chuyện thiếp phải tránh hiềm nghi."

"Ý của cô là không quan tâm sao?" Làm gì có chuyện tốt như vậy, muốn xuống nước thì phải cùng nhau xuống, đẩy một mình mình xuống, quả thực là trò cười lớn nhất rồi.

Nét mặt Quý phi lạnh lẽo, Kiều Linh Di liền biết sự tình không ổn lập tức nói: "Nghe nương nương nói kìa, Linh Di há lại là loại người vong ân phụ nghĩa đó? Nương nương rửa sạch oan khuất cho tần thiếp là đại ân, làm sao thiếp có thể không quan tâm được?"

"Vậy cô định làm gì?" Quý phi cũng không tin Kiều Linh Di nói ngoài miệng, rốt cục phải xem thành ý của nàng ta.

"Thiếp nghĩ nương nương cũng giống thiếp, không quá lo lắng chuyện Vương quý nhân, mục đích cuối cùng chúng ta là như nhau. Nhưng bây giờ thiếp vướng vào chuyện Vương quý nhân, nhất thời không thể động đậy. Sau khi Nương nương rửa sạch oan khuất thì đương nhiên là công thành lui thân, sau đó nương nương chỉ cần ngồi xem náo nhiệt là được."

Quý phi quan sát Kiều Linh Di, nhất thời không thể phán đoán lời nàng ta là thật hay giả.

Trong lòng Kiều Linh Di cân nhắc một chút rồi nói thẳng với Quý phi: "Ngày nào còn Hi Phi, thiếp vĩnh viễn không có ngày nổi danh. Cho nên Hi Phi nhất định phải chết, Tô Nhị chính là lưỡi đao tốt nhất, làm sao thiếp có thể bỏ qua chứ? Nương nương, người nói có đúng hay không?"

Quý phi hơi cup mắt xuống, một hồi lâu mới nói: "Bản cung sẽ tin cô một lần, nếu cô lừa gạt ta..."

"Nương nương yên tâm, cơ hội không dễ, thiếp sẽ không lãng phí."

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đều im lặng lộ ra nụ cười tươi tắn.

Đúng vậy, Tô Nhị là kẻ chết thay phù hợp như thế thật sự là quá khó tìm.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 365: Đại Hỷ Sự

Editor: Hương Cỏ

Tự Cẩm đi dạo tiêu thực trong sân, Dục Thánh chạy tới chạy lui bên cạnh nàng, thỉnh thoảng vọng đến tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc.

Lúc Tề Vinh Hoa đến thì nhìn thấy cảnh đó, trong lòng tràn đầy hâm mộ. Đi tới hành lễ với Tự Cẩm, "Tham kiến nương nương, Đại hoàng tử càng ngày càng đáng yêu."

"Mau đứng lên, không cần đa lễ." Tự Cẩm vừa cười vừa nói, "Cả ngày nó chỉ biết nghịch ngợm."

Hai người ngồi xuống trong sân, Vân Thường dâng trà bánh lên, dẫn người lui qua một bên, đứng thẳng xa xa.

"Khí sắc Nương nương không tệ, so với mấy ngày trước đó thì tốt hơn rất nhiều." Tề Vinh Hoa uống một ngụm trà khẽ nói.

Tự Cẩm liền cười cười, khuôn mặt lộ vẻ nhẹ nhàng khoan khoái, nhìn Tề Vinh Hoa, "Tâm bình khí tĩnh, làm sao không tốt được."

"Cũng đúng, tần thiếp hâm mộ nhất chính là tính cách của nương nương, mặc kệ là khi nào cũng có thể thư thái bình tĩnh." Không giống như nàng ta, khúc mắc ngạnh nơi trái tim, càng ngày càng như ma chướng.

Tự Cẩm biết rõ khúc mắc của Tề Vinh Hoa, nhìn nàng ta khuyên nhủ, "Rất nhiều lúc phải tự mình buông mới được, mới có thể nhìn thông suốt."

Chuyện trên đời này nhiều như vậy, cần gì giữ canh cánh trong lòng mỗi một việc. Tỷ nên cho mình sống vui vẻ hơn, đừng lúc nào cũng nhớ kỹ chuyện cũ năm xưa mà không thể vui vẻ."

"Nương nương lòng dạ phóng khoáng, tự chứa sông núi. Tần thiếp chỉ là một tiểu nữ tử, thật sự khó đạt được cảnh giới như vậy." Nói rồi gương mặt lạnh lẽo, "Nếu cũng có thể nhân nghĩa như nương nương vậy thì đời này kiếp này làm gì còn có người ác việc xấu. Tần thiếp chỉ muốn vì người nhà báo thù, như thế thì khúc mắc mới có thể cởi bỏ. Nếu không cả đời này tần thiếp cũng không thể yên giấc."

Chấp niệm là cái gì?

Chấp niệm là Tề Vinh Hoa ngày đêm khó ngủ.

Chấp niệm là nguyên chủ giấu sâu ký ức về Tần Tự Xuyên.

Chấp niệm là hoàng hậu, quý phi mưu đồ vì gia tộc.

Chấp niệm là...

Mỗi người đều có chấp niệm của mình, người khác nói chưa chắc là điều các nàng muốn.

"Ta chỉ hy vọng tỷ có thể sống thoải mái một chút ít."

"Kể từ khi có nương nương che chở, cuộc sống của tần thiếp ở trong cung thoải mái hơn nhiều so với trước kia. Nếu được thế mà còn không biết dừng, vậy nhất định phải bị trời phạt." Tề Vinh Hoa mím môi cười, "Lần này ta tới là muốn nói một chuyện với nương nương."

Tề Vinh Hoa hạ giọng thật khẽ, Tự Cẩm nghiêng tai lắng nghe, thật lâu nhú mày, nhìn Tề Vinh Hoa, "Tỷ nói là thật chứ?"

"Thiên chân vạn xác, không dám có một lời nói dối." Giọng Tề Vinh Hoa cực nhỏ, "Tần thiếp sống trong cung nhiều năm, mặc dù không bằng được như Mai Phi Hiền phi, nhưng mấy năm qua cũng có vài tai mắt. Từ trước đến nay ta không động đến bọn họ chính là chờ một ngày kia có thể báo thù. Không nghĩ tới ta lại có thể chờ đến ngày này. Nương nương, đây là cơ hội tốt ngàn năm một thuở, người không thể mềm lòng."

Tự Cẩm trù trừ không nói.

Tề Vinh Hoa thấy thật cũng không sốt ruột, chỉ nói tiếp: "Nương nương, người nhân từ nương tay, có thể giơ cao đánh khẽ. Nhưng cho dù là Quý phi hay Kiều Linh Di, hoặc là những người khác, chỉ cần có cơ hội thì tuyệt đối sẽ không đơn giản buông tha nương nương." Khẽ thở dài, "Từ xưa người độc chiếm thánh sủng trong hậu cung chưa từng có kết cục tốt. Nương nương, người không nghĩ cho mình thì cũng phải vì Đại hoàng tử và thai nhi trong bụng mà suy nghĩ lại. Bọn trẻ còn rất nhỏ, không thể tự mình sinh tồn trong hoàn cảnh khắc nghiệt chốn hậu cung. Nếu không có nương nương, bọn họ không chết cũng sẽ trở thành con rối trong tay người khác. Lẽ nào đây là kết quả nương nương muốn nhìn thấy sao? Thậm chí, vì không muốn để cho các vị hoàng tử có chỗ dựa vào thì có thể người nhà nương nương cũng sẽ bị những người này loại trừ. Cũng giống như nhà ngoại Hoàng thượng năm đó, trong một đêm cả nhà bị chém. Thủ đoạn sấm sét của Thái hậu nương nương mặc dù tàn nhẫn, nhưng Hoàng thượng cũng chỉ có thể dựa vào thái hậu sinh tồn, đây chính là kiềm chế."

Tự Cẩm mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng lại biết lời nói của Tề Vinh Hoa không ngoa, "Ta biết rõ lời của tỷ là thật lòng, nhưng ta không nghĩ gạt Hoàng thượng làm chuyện hai tay dính máu này."

Tề Vinh Hoa sững sờ, lập tức bật cười một tiếng, "Nương nương, lẽ nào người còn định nói cho Hoàng thượng hay sao? Hoàng thượng... Chỉ sợ sẽ không thích nghe mấy chuyện như vậy." Vị hoàng hậu kia là nữ nhân tay

dính đầy máu, trong lòng biết rõ nhưng không có nghĩa là phải tận mắt nhìn đến, chính tai nghe được.

"Nương nương, người đừng làm chuyện điên rồ nhé." Tề Vinh Hoa hơi nóng nảy, "Nếu người không muốn làm thì đừng làm, nhưng cũng đừng nói cho Hoàng thượng." Làm vậy là tự hủy căn cơ đó.

Tề Vinh Hoa lo lắng thật lòng thật ý khiến trong lòng Tự Cẩm âm áp nhìn nàng ta, "Tỷ yên tâm, trong lòng ta có tính toán. Nếu như tỷ nói là thật thì chuyện này liên quan trọng đại, cũng là cơ hội tốt khó được, ta sẽ nghiêm túc suy nghĩ." Nếu như có thể có một cơ hội loại trừ vài cường địch, Tự Cẩm cũng thật động tâm.

Tề Vinh Hoa thở nhẹ một hơi, sắc mặt xoa dịu một chút sau đó nói: "Nương nương không cần gấp gáp, cứ từ từ suy nghĩ cũng được. Ta nghĩ muốn kết luận vụ án của Vương quý nhân cũng phải cần vài ngày, sau đó nương nương mới quyết định cũng không chậm trễ. Chẳng qua thiếp cảm thấy đây là cơ hội khó được, nếu bỏ qua, không biết khi nào mới có thể gặp lại. Xưa nay Quý phi làm việc cẩn thận, rất ít khi bị người ta bắt được nhược điểm. Nếu không bao năm qua Hoàng hậu nương nương cũng không thể không làm gì được quý phi. Bây giờ cô ta đang nóng lòng nên mới khó tránh khỏi tay chân rối ren, nếu không cũng không sẽ bị ta nắm lấy cơ hội."

Tự Cẩm gật gật đầu, "Đúng vậy, quý phi nương nương thật là một người có tâm tư kín đáo." Nhược điểm xác thực không dễ bắt, mặc dù bắt được cũng chỉ là chuyện nhỏ vớ vẩn, căn bản là không thành đại sự.

"Nương nương cứ suy nghĩ lại." Tề Dung Hoa liền nói, "Mặc dù ta cũng nóng lòng lấy công đạo cho người nhà nhưng cũng hiểu được đạo lý nước chảy đá mòn. Không cần thiết vì quý phi mà phải hy sinh mình, nương nương châm chước xử lý là được."

Tự Cầm trong lòng thở nhẹ một hơi. Tề Vinh Hoa vẫn đối với nàng rất tốt. Cho dù là bày mưu kế như vậy cũng sẽ nói rõ ràng. Kỳ thật coi là trợ giúp, nàng cũng sẽ không trách nàng ta.

Có lúc con người với nhau chỉ dựa vào sự thật lòng. May mắn mấy năm qua, các nàng cũng không thay đổi.

"Ta biết rõ, tỷ cũng yên tâm, ta không phải là người lỗ mãng. Nếu như gặp được cơ hội tốt thì cũng muốn thử một lần. Nhưng ta cần suy nghĩ thật kỹ." Tự Cầm nhìn Tề Vinh Hoa nói nhưng là cũng không thể nói quá rõ, kỳ thật kết cục của quý phi cùng một nhịp thở với Tào Quốc công phủ.

Trừ phi Tiêu Kỳ có dự định động Tào Quốc công phủ, nếu không nàng ở trong này động quý phi sẽ gây thêm phiền toái cho Tiêu Kỳ. Mà mấy chuyện này cũng không phải là chuyện Tề Vinh Hoa có thể tham dự.

Nói ra chưa chắc nàng ta đã hiểu, chỉ biết tăng thêm phiền phức.

Hai người nói thêm một chút rồi Tề Vinh Hoa đứng dậy cáo từ, trước khi đi lại nhìn Tự Cầm, "Nương nương nhất định phải cẩn thận Kiều Linh Di."

Tiền Tề Vinh Hoa đi, Tự Cầm nghĩ tới câu nói của nàng ta, trong lòng khẽ cười một tiếng. Kiều Linh Di thật đúng là không thể xem thường. Không nghĩ tới lại có thể lung lay được Quý phi. Vốn đã có một trúc mã sức chiến đấu hung hãn, thanh mai của Tiêu Kỳ cũng thật sự là không thành không cam tâm, quả thực chính là Tiểu Cường đánh không chết.

Thông thường giữa những náo loạn như vậy, ở trong hậu cung chỉ cần nhẫn thì sẽ trở thành người thắng lớn cuối cùng.

Ví dụ như Thái hậu!

Nàng thật sự bất ngờ ngoài ý muốn, không nghĩ tới Tề Vinh Hoa còn có thể cài quân cờ nằm vùng ở Tố Vân Điện, có thể nghe được tin tức cơ mật

như vậy. Quả nhiên, ở trong thâm cung này người sống càng lâu năm càng không thể xem thường.

Giao tiếp với những người như vậy, nếu họ không nổi lên mặt nước, người vĩnh viễn cũng không nhìn thấy bí mật của họ.

Lúc Tiêu Kỳ trở lại, thời gian ăn tối cũng đã qua rồi. Tự Cẩm cho con trai ăn trước, hắn trở về lại kêu phòng bếp đưa đồ ăn khuya lên, lại ăn cùng hắn một bữa. Bây giờ nàng ăn nhiều, nếu không ăn bữa ăn khuya buổi tối sẽ thường thức dậy vì đói.

Rửa mặt xong đi tới, trên mặt bàn đã dọn sẵn bữa ăn khuya, hai người cùng ngồi xuống, Tự Cẩm suy nghĩ một chút vẫn kể lại chuyện Tề Vinh Hoa đã nói với nàng.

Sau đó nhìn về phía Tiêu Kỳ thì nhìn thấy thần sắc hắn rất khó coi.

Không cần nói Tiêu Kỳ, ngay cả mình kỳ thật cũng rất tức giận.

Cúi đầu xuống ăn thì nghe Tiêu Kỳ nói: "Ta còn tưởng rằng nàng không biết rõ, hóa ra nàng cũng biết rồi."

"Hoàng thượng cũng biết ư?" Tự Cẩm đang ăn cả kinh nhìn Tiêu Kỳ.

"Mấy lần quét dọn cung đình, lẽ nào ta lại không biết thay bằng người của mình sao?" Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm bất đắc dĩ cười một tiếng.

"Ô, đúng rồi." Tự Cẩm lại ăn một miếng, "Không phải là do bình thường Người cũng ít khi lộ diện ở hậu cung thường, có chuyện cũng là dặn dò Hoàng hậu nương nương đi thăm dò, nhất thời thiếp không nghĩ tới thôi."

Chuyện này thật không thể trách nàng, bị tư duy theo quán tính lừa gạt.

"Nàng có tính toán gì không?" Tiêu Kỳ hỏi Tự Cẩm.

"Không phải thiếp không có chủ ý nên mới hỏi người sao. Thiếp đang nghĩ nếu như trong hậu cung Quý phi nương nương xảy ra chuyện thì có gì bất lợi đối với tiền triều hay không. Nếu như làm loạn an bài của Hoàng thượng thì cứ giữ nguyên không động, chờ về sau lại có cơ hội. Dù sao thiếp đã biết được mưu kế của bọn họ, phòng bị cũng không khó." Tự Cầm thoải mái nói ra.

Cho tới bây giờ Tiêu Kỳ bố cục đều là tử cục, từng bước từng bước, đẩy người đến vị trí hần dự tính. Cho nên ở giữa cố gắng không xuất hiện biến cố. Nữ nhân trong hậu cung này lợi dụng hần, hần cũng không phải là không lợi dụng các nàng.

Cho nên lúc Tề Vinh Hoa nói, nàng mới không thể đáp ứng ngay được.

Tiêu Kỳ liền cười, "Ta còn tưởng rằng nàng ước gì có cơ hội như thế."

"Hoàng thượng nghĩ không sai, thiếp thật ước gì có cơ hội này. Ai muốn cả ngày bị người ta âm thầm mưu tính chứ, không phải là thiếp nghĩ tới người trước sao."

"Vậy cảm ơn nàng nhé."

"Đừng khách khí, Người thiếp một nhà, đồng cam cộng khổ."

Tiêu Kỳ liền cười nhìn Tự Cầm, "Nàng có thể động."

Tự Cầm:...

Đại hỷ sự rồi!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 366: Mượn Dao Giết Người

Editor : Hương Cỏ

Mặc dù Tiêu Kỳ nói vậy nhưng trong phút chốc Tự Cẩm cũng không dám khinh thường, dù sao nhất định phải thu được tang chứng vật chứng mới có thể chân chính chặn miệng người khác.

Nghĩ tới đây liền nhìn Tiêu Kỳ, chỉ thấy vẻ mặt hần chẳng có chút lo lắng nào, thái độ thoải mái, trong lòng cân nhắc bèn hỏi hần: "Mọi chuyện rất thuận lợi sao?"

"Làm việc thì làm sao mà lúc nào cũng thuận lợi được, chẳng qua là người tới ta đi mà thôi." Tiêu Kỳ vừa cười vừa nói, "Năm nay mở khoa khi lại xuất hiện thêm mấy nhân tài, coi như là chuyện vui."

Bởi vì xảy ra chuyện trong hậu cung nên Tự Cẩm không chú ý khoa cử, nghe Tiêu Kỳ nói vậy cũng vui vẻ theo, "Minh quân hiền thần là quốc gia thịnh vượng. Được nhân tài này thật đáng mừng."

Tiêu Kỳ thở một hơi dài nhẹ nhõm, "Thí sinh các nơi bị thế gia áp bức nặng nề, người mới không được tiến cử, người cũ chỉ có vị trí tầm thường. Bây giờ các nhân tài lại có thể tiến cử các nhân tài ở địa phương, ta sẽ lấy tài mà dùng. Sau đó sẽ giống như quả cầu tuyết vậy, chẳng mấy năm mà thế lực bình dân có thể nuôi dưỡng vững mạnh lên."

Tiêu Kỳ thao thao bất tuyệt, Tự Cẩm mỉm cười mà nghe. Mặc dù cách làm của Tiêu Kỳ cần tới thời gian mấy năm hơi chậm nhưng chắc chắn. Đây là thực sự dự trữ lực lượng của chính mình. Đợi đến thời cơ thích hợp,

những người này đem sẽ trở thành một lực lượng không thể khinh thường, xung phong liều chết dẫn đầu.

Con người thường thua đối thủ không phải ở năng lực mà là sự nhẫn nại.

Mà Tiêu Kỳ, đáng quý nhất chính là nghị lực bền bỉ, ngay cả nàng cũng hết sức bội phục.

Cao hứng như thế nên nói mãi không thôi, mãi cho đến khi Quản Trường An nhắc nhở mới không thể không đi nghỉ ngơi. Trước khi ngủ Tiêu Kỳ còn vừa cười vừa nói: "Qua vài năm nữa, thiên hạ này sẽ chân chính là của họ Tiêu."

"Đúng, đến lúc đó người sẽ thật sự trở thành người đứng đầu thiên hạ." Tự Cẩm nắm tay hân cười nói.

Nhất thời hai người đều im lặng, nhưng tâm trạng lại hết sức phấn khích.

Cũng không biết qua bao lâu mới ngủ thật say, đợi đến khi mở mắt ra Tiêu Kỳ đã đi vào triều.

Tự Cẩm ngồi dậy, gọi người vào rửa mặt thay quần áo. Dục Thánh đã được đưa sang Sùng Minh Điện nên buổi sáng thanh tĩnh rất nhiều.

Dùng xong đồ ăn sáng, Tự Cẩm cân nhắc chuyện hôm qua rồi gọi Vân Thường và Khương cô cô vào mật đàm.

Sau khi hai người nghe xong, Vân Thường nhìn Khương cô cô một cái, Khương cô cô cũng nhìn lại nàng ta rồi mới ho nhẹ trả lời, "Nương nương, chuyện này liên quan trọng đại, nô tỳ nghĩ tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ. Nếu muốn dẫn thân vào cuộc, chuyện này cũng không nên do nương nương tự mình ra tay."

Tự Cầm liền nhìn về phía Khương cô cô, nhất thời không hiểu lời cô ta nói: "Chuyện này nhằm tới bản cung, làm sao ta không tự mình xuất thủ được chứ?"

"Danh tiếng Nương nương không thể có bất kỳ vết nhơ nào, việc này liên quan đến tiền đồ của Đại hoàng tử, cho nên nhất định phải thận trọng." Nét mặt Khương cô cô tăng thêm vài phân nghiêm trọng nhìn Hi Phi, "Năm đó Hoàng thượng bị thái hậu nuôi bên mình, trong đó có lý do quan trọng nhất chính là đức hạnh của mẹ đẻ Hoàng thượng có vết nhơ, không thích hợp giáo dục hoàng tử."

Tự Cầm rùng mình, giây phút đó hiểu được ý của Khương cô cô, "Cô sợ... Có người ngư ông đắc lợi ư?" Nói xong nhìn thoáng qua hướng Phượng Hoàn Cung.

"Nô tỳ không dám nói bừa, nhưng lòng người phức tạp, trong hậu cung này không có cái gì gọi là tử muội tình thâm. Nương nương trọng tình nghĩa, nhưng người khác thì chưa chắc nghĩ như vậy. Nếu như quá thiện tâm thì có khi lưu lại rất nhiều tai họa cho mình và Đại hoàng tử." Khương cô cô trầm giọng nói, "Huống chi Tề Vinh Hoa đến truyền lại tin tức, chưa chắc không có tư tâm. Sao nương nương có thể toàn tâm toàn ý chứ, nên chừa đường lui cho mình."

Tự Cầm trầm mặc một chút, cũng chưa nói gì.

Vân Thường nhìn thấy liền nói tiếp theo: "Nương nương, cô cô nói đúng. Tục ngữ không phải nói, không nên có lòng hại người, nhưng nên có sự phòng bị người. Cho dù Tề Vinh Hoa là chân tâm thực lòng, nương nương cũng không thể thật sự tự mình ra tay."

"Vậy ý của các người là ...?" Tự Cầm không phải là người cố chấp, huống chi có liên quan đến tiền đồ con trai, nàng phải thật lý trí. Không thể

cho bất luận kẻ nào cơ hội chụp lên đầu nàng tội danh không thích hợp giáo đường hoàng tử.

"Nếu quý phi và Kiều Linh Di đặt bẫy, nô tỳ nghĩ nên tiết lộ tin tức này cho Hoàng hậu nương nương biết rõ." Khương cô cô cười một tiếng, "Hoàng hậu có ân oán sâu đậm với quý phi, mặc dù nhất thời liên thủ nhưng xa cách và ân oán cũng sẽ không biến mất. Nếu như có cơ hội có thể giăng lưới bắt hết, Hoàng hậu nương nương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội đó."

"Người nghĩ mượn tay Hoàng hậu nương nương?" Lá gan thật không nhỏ, Tự Cẩm chau mày nhìn Khương cô cô.

Khương cô cô thở dài, "Vậy cũng không có cách nào, trong cung người có thể quản thúc quý phi chỉ có Hoàng hậu nương nương. Hơn nữa Hoàng hậu nương nương ra tay mới là danh chính ngôn thuận, không bị người lên án. Chủ tử đang mang thai, cần phải dưỡng thai thật tốt mới đúng."

Một chiêu mượn đao giết người, họa thủy đông dẫn, Khương cô cô dùng thật sự nhuần nhuyễn.

Vân Thường cũng tỏ vẻ cực lực đồng ý, "Nương nương, Hoàng hậu nương nương có thể liên thủ với Quý phi đối phó người, người còn cái gì mà do dự nữa? Có lẽ về sau vì muốn chiếm lấy Đại hoàng tử mà Hoàng hậu nương nương còn có thể xuống tay đoạt con. Đến lúc đó, hoàng hậu nhất quốc chi mẫu tạo áp lực, nương nương có thể làm gì?"

Tự Cẩm ngẫm lại, biết rõ kỳ thật việc này sẽ không phát sinh, dù sao lực lượng thế gia đang dần dần suy yếu. Đến lúc này mấy người có danh vọng tham gia càng ngày càng ít, không ai có thể đẩy Tiêu Kỳ vào hoàn cảnh như vậy. Chuyện bọn họ lo lắng là do vẫn đứng trên lập trường thế gia cường đại.

Nhưng Tự Cầm cũng không thể mở miệng giải thích cái gì. Tuy nhiên xác thực là nàng cũng không muốn chứng kiến hoàn cảnh đó. Huống chi, Khương cô cô có một điểm nói rất đúng, vị phân của nàng không chiếm ưu thế nếu chống lại quý phi, rất có thể còn bị trả đũa. Nhưng hoàng hậu thì khác, quốc mẫu cao quý, không thể đơn giản lay động.

"Tốt lắm, vậy báo tin tức cho Phượng Hoàn Cung đi." Nói đến đây cười một tiếng, "Kỳ thật, Hoàng hậu nương nương chưa chắc không nghe được chút tiếng gió nào."

"Đúng vậy, tin tức của Hoàng hậu nương nương nhất định linh thông." Khương cô cô cũng cười, chủ quản hậu cung nhiều năm, căn cơ so với nhiều người sâu hơn nhiều.

"Báo tin tức cho Phượng Hoàn Cung biết nhưng không thể để cho bên kia hoài nghi chúng ta đưa tin qua, việc này có thể khó khăn." Vân Thường nhíu mày nói.

"Chuyện này giao cho Đồng Ý đi làm." Tự Cầm trực tiếp điểm danh, từ miệng Đồng Ý nói ra, hoàng hậu sẽ không cho rằng là ý của mình mà là ý tứ của Tiêu Kỳ.

Nếu như hoàng hậu nhận được tín hiệu, Tiêu Kỳ chấp nhận lần hành động này, như vậy chuyện kế tiếp sẽ khiến người ta rất mong đợi.

Tiêu Kỳ đã nói mình muốn làm cái gì cũng được, hẳn sẽ không để ý mình dùng danh tiếng của hẳn. Dù sao hoàng hậu không phải là người dễ gạt như vậy. Dù sao cũng phải có chứng cứ khiến người ta tin phục mới được.

Khương cô cô và Vân Thường cùng cười một tiếng, "Chủ ý này tốt, vẫn là nương nương nghĩ biện pháp hay. Nô tỳ đi tìm Đồng Ý nói chuyện với hẳn ta."

Tự Cầm gật gật đầu, Khương cô cô xoay người liền đi.

Vân Thường lại pha trà bưng tới, nhìn nét mặt Tự Cầm cũng không cao hứng mấy liền hạ giọng khuyên nhủ: "Nường nường không cần lo lắng, chuyện này rất thường thấy trong cung. Nếu chỉ như vậy mà người đã thương tâm thì sau này sống thế nào chứ? Huống chi bọn họ lòng dạ ác độc, đã bày ra kế sách này để mưu hại nường nường thì phải trả giá thật lớn mới đúng."

Tự Cầm hiểu được đạo lý này chứ, nhưng khi thật sự áp dụng thì trong lòng vẫn không thoải mái.

Một khi thi hành kế sách đó, trong hậu cung này sợ là máu chảy khắp nơi, sẽ có người không liên quan bị liên lụy. Đây cũng là chuyện không cách nào tránh khỏi. Nhưng nàng thương hại người khác, đến khi đó người khác chưa chắc đã thương hại nàng đâu?

Chưa chắc.

Chỉ sợ người ta còn vỗ tay chúc mừng, cuối cùng đã dẹp được tảng đá chặn đường là mình rồi.

"Vậy cứ như thế đi, con người đều là mệnh. Phật gia chú ý nhân quả, nhân nào quả nấy đều có nguyên do. Mặc dù ta không muốn nhẫn tâm nhưng người khác mưu hại con ta, ta không thể ngồi nhìn mặc kệ." Tự Cầm sờ bụng cười cười, kể từ đi tới nơi này kỳ thật trên tay sớm đã không sạch sẽ.

Mặc dù nàng không có tự tay giết người nhưng cũng có người bởi vì nàng mà bị liên lụy.

Ví dụ như Đậu Phương Nghi.

Rất nhiều khi, Tự Cầm cũng chẳng quan tâm thương người khác hay là thương chính mình.

Thấy chủ tử nghĩ thông, Vân Thường liền cười , "Từ lúc tiến cung, cô cô đã dạy chúng ta giữ quy củ, chỉ có giữ quy củ mới có thể sống sót. Nhưng trong hậu cung này, người chết nhiều lại là những người giữ quy củ. Nương nương, người giữ quy củ mà không biết rõ tùy cơ ứng biến đều là tự mình tìm đường chết. Người muốn giữ quy củ, người khác không tuân quy củ, vậy người chính là người bị động, nguy hiểm sẽ nhiều hơn."

Tự Cầm không nói gì, nàng hiểu đạo lý này. Lại nghe Vân Thường nói một câu, "Từ sau khi tiến cung, sinh mạng này cũng không phải là của mình. Chúng ta làm nô tỳ, mệnh là của chủ tử , chỉ có chủ tử bình an mới có thể bảo vệ cung nhân cả cung bình an."

Đúng vậy, còn hơn trăm miệng ăn từ trên xuống dưới của Di cùng hiên kia.

Tự Cầm nhìn Vân Thường, "Người yên tâm đi."

"Nô tỳ nào có không yên tâm, nương nương cái gì cũng tốt, chính là quá mềm lòng. Nếu không có Hoàng thượng che chở, chỉ sợ bọn nô tỳ có dốc hết sức lực cũng không biết làm như thế nào."

Nàng mềm lòng ư?

Về một phương diện nào đó thì đúng. Nhưng nếu người khác thật sự bắt nạt nàng, nàng cũng tuyệt đối sẽ đánh trả.

Báo tin tức cho hoàng hậu, Tự Cầm cũng rất tò mò hoàng hậu sẽ bố trí thế nào.

Hoàng hậu nương nương sẽ báo cho mình nội ứng ngoại hợp, hay là lấy mình làm mồi nhử câu quý phi.

Nếu như là cái trước, nàng và hoàng hậu còn có thể xoa dịu.

Nếu như là cái sau...

Vậy cũng chỉ có thể về sau mỗi người một đường.

Xem hoàng hậu lựa chọn như thế nào, trong lòng nàng cũng đang lặng chờ đợi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 367: Xao Sơn Chấn Hổ

Editor : Hương Cỏ

Rất nhiều thời điểm con người có xu thế tránh né đối với nguy hiểm, Tự Cẩm đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Trong Di cùng hiên dần dần khôi phục bình tĩnh, nhưng bên ngoài Di cùng hiên rất náo nhiệt. Trước có Nội Đình Phủ và Ngự thiện phòng náo loạn không ngừng, lại có vụ án Vương quý nhân trúng độc cần tra rõ, còn liên quan đến mưu hại thai nhi trong bụng Hi Phi, quan hệ mật thiết đến thanh danh Kiều Linh Di.

Phượng Hoàn Cung.

Hoàng hậu và Quý phi phân chủ thứ ngôi xuống, vì chuyện Vương quý nhân trúng độc, quý phi đang bám báo công việc với hoàng hậu.

"Thần thiếp đã tự mình hỏi qua Kiều Tiểu Nghi, căn cứ lời nói và việc làm của nàng ta hình như chuyện Vương quý nhân trúng độc không có quan hệ gì với nàng ta. Không có bằng chứng rõ ràng có thể chứng minh là Kiều Tiểu Nghi hạ thủ. Hơn nữa đồ ăn uống ngày đó xảy ra vấn đề là trách nhiệm Ngự thiện phòng, nếu trách cứ Kiều Tiểu Nghi thật sự là không công bằng. Thần thiếp cho rằng, chuyện này nên tra hỏi từ Ngự thiện phòng mới là đúng lý." Quý phi từ từ nói, toàn thân mặc cung trang màu hồng rực rỡ.

Hoàng hậu nghe lời quý phi nói, liền ngẩng đầu nhìn nàng ta, "Đương nhiên phải tra bên Ngự thiện phòng nhưng bây giờ hơi khó khăn. Nội Đình

Phủ và Ngự thiện phòng đang cắn xé lẫn nhau, rất nhiều người đã bị hạ ngục, chuyện khi đó chỉ sợ cũng khó mà hỏi rõ ràng."

"Nương nương nói đúng lắm, thần thiếp cũng lo lắng cái này. Dù sao..." Nói đến đây cười một tiếng, sóng mắt hơi đổi, khóe mắt liếc nhìn về mặt hoàng hậu rồi mới nói thiếp: "Nương nương không biết chứ, chuyện Vương quý nhân trúng độc và chuyện Hi Phi xảy ra quá trùng hợp. Đầu tiên là truyền ra tin phòng bếp Di cùng hiên có vấn đề, sau đó Hoàng thượng lôi đình giận dữ muốn nghiêm tra. Ngay sau đó Nội Đình Phủ và Ngự thiện phòng náo loạn. Ngự thiện phòng vừa loạn, vương quý nhân bị trúng độc. Bây giờ không thể tìm ra chứng cứ bên Ngự thiện phòng, vậy cũng thật sự là quá trùng hợp."

"Quý phi nói thế có ý gì?" Hoàng hậu cau mày lại, nói gần nói xa rõ ràng là hoài nghi Hi Phi âm thầm động tay động chân. Quý phi hoài nghi Vương quý nhân trúng độc là do Hi Phi đã hạ thủ ư?

"Hoàng hậu nương nương có lòng lương thiện, nhưng lòng người phức tạp, rất nhiều chuyện cũng không thể chỉ nhìn bề ngoài. Nương nương ngẫm lại xem, người vừa mới coi trọng Vương quý nhân thì nàng ấy liền xảy ra chuyện. Hi Phi lại còn từ trong cản trở, chống lại ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, không cho phép Vương quý nhân vào ở Di cùng hiên. Bất kể nhìn như thế nào, động cơ của Hi Phi đều rất rõ. Vương quý nhân xuất thân danh môn, dịu dàng tài trí, dung mạo xinh đẹp, đó là đại địch của Hi Phi. Làm sao nàng ta có thể thấy Vương quý nhân được sủng ái, tất nhiên là muốn cản trở rồi."

Hoàng hậu không nói gì, chỉ nhìn quý phi.

Quý phi khựng trong nháy mắt, nụ cười trên mặt càng thêm nhu hòa, "Hi Phi có thai mà vẫn độc bá thánh sủng như cũ. Hoàng thượng mềm lòng yêu quý con trẻ, khó tránh khỏi sẽ dung túng vài phen. Nhưng nương nương là

người đứng đầu lục cung, cũng không thể nhìn Hi Phi tùy hứng như thế, người nói có đúng hay không?"

"Quý phi, Bản cung chỉ nhìn chứng cứ. Cô nói nhiều như thế, không có bằng chứng rõ ràng thì chỉ là suy đoán." Hoàng hậu há lại không biết dự định của quý phi, chẳng qua là nhân cơ hội đẩy thêm mâu thuẫn giữa nàng ta và Hi Phi, muốn được ngư ông đắc lợi.

Nàng ta đâu có ngốc, làm sao để quý phi đắc thủ.

Nghĩ tới đây cười cười, nhìn vẻ mặt quý phi hơi cứng ngắt nói: "Chỉ cần có bằng chứng rõ ràng, Bản cung có thể hỏi tội Hi Phi. Nếu không có, quý phi không cần nói những suy đoán đầu độc lòng người này."

Trong lòng Quý phi nhất thời khựng lại, sâu kín nhìn hoàng hậu, "Hoàng hậu nương nương thật sự không lo lắng chút nào sao? Xưa nay Bản cung nói chuyện thẳng thắn, ta chỉ hỏi nương nương một câu, nếu Hi Phi kia sinh thêm một hoàng tử, hai con trai đứng vững vàng trong gia phả hoàng gia. Cho dù sau này lại có những hoàng tử khác sinh ra cũng rất khó lay chuyển vị trí Hi Phi. Trên triều đình, Hoàng thượng bức bách thế gia rất nhiều, thủ đoạn tàn nhẫn, không để ý chút nào đến công lao phò trợ bao đời của thế gia, không dám nói đuổi tận giết tuyệt, nhưng cũng là từng bước ép sát. Ta cũng không tin nương nương không nhận được tin của người nhà. Bây giờ mặc dù chúng ta có ân oán cũ cũng nên bỏ xuống trước. Nếu như để cho phụ thân huynh trưởng của Hi Phi phát triển mạnh mẽ trên triều đình, Hi Phi ở hậu cung lại có hai con trai...." Nói đến đây quý phi hơi dừng lại, "Nương nương, người suy nghĩ xem mười năm sau thiên hạ này sẽ là của ai? Dựa vào súng ai của Hoàng thượng đối với Hi Phi, tình yêu đối với Đại hoàng tử, thái tử vị chỉ sợ vững như bàn thạch. Như vậy nếu Đại hoàng tử làm thái tử, tương lai gia tộc của chúng ta còn có gì vinh quang để nói?"

"Quý phi nghĩ quá nhiều."

"Nường nường không nghĩ nhiều sao? Trước đây nường nường bảo ta điều tra chuyện Vương quý nhân trúng, không phải muốn liên thủ với ta sao? Bây giờ người hối hận ư?"

"Bản cung đã nói, ta chỉ nhìn chứng cứ."

"Ha ha, Hoàng hậu nường nường... Bản cung đến bây giờ thật sự lĩnh giáo ." Quý phi đứng dậy nhìn hoàng hậu, "Sẽ có một ngày nường nường hối hận."

"Quý phi nói sai rồi, Bản cung là hoàng hậu của Hoàng thượng, nhất quốc chi mẫu, ta làm bất cứ chuyện gì đều phải công bằng. Cho nên, quý phi mang chứng cứ đến, Bản cung mới có thể tin cô."

"Hi Phi giáo hoạt như hồ, nếu có thể có chứng cứ, Bản cung cần gì lãng phí miệng lưỡi dông dài với nường nường như thế."

"Bản cung đã cho cô quyền lực và trách nhiệm, quý phi chỉ để ý điều tra là được."

Quý phi nhìn hoàng hậu một cái, sau đó cười , "VẬY thì thật là cảm ơn Hoàng hậu nường nường, Bản cung cáo từ."

Hoàng hậu nhìn quý phi phẩy tay áo bỏ đi, nét mặt không thay đổi ngồi ở đó

Ý Quý phi, nàng ta hiểu.

Không phải là muốn nhân cơ hội mưu hại Hi Phi sao, nhưng nàng ta không thể ra tay. Quý phi cũng không nghĩ xem, bây giờ tất cả người của Ngự thiện đều thay đổi, tất nhiên đó là ý của Hoàng thượng. Cho dù là Vương quý nhân do Hi Phi hạ thủ làm hại, chiêu này của Hoàng thượng cũng sẽ thay nàng ta thu thập giải quyết tốt hậu quả, giết người diệt khẩu.

Huống chi, hoàng hậu... Kỳ thật nàng ta rất khó tin tưởng Hi Phi sẽ làm loại chuyện này. Ở trong suy nghĩ của nàng ta, Hi Phi không phải là người như thế. Cho dù nàng ấy có ghét Vương quý nhân cũng sẽ không muốn tính mạng của nàng ta. Cùng lắm là không cho phép Vương quý nhân vào Di cung hiên, quần quít hoàng đế không thể đi thăm Vương quý nhân mà thôi.

Quý phi muốn nhân cơ hội mưu hại Hi Phi, hẳn là bị người trong nhà ép buộc.

Nghĩ tới đây cười cười, không phải nàng ta cũng bị như vậy sao?

Nàng ta nhận được tin của người nhà, tìm hiểu ý tứ của Hoàng thượng. Nhưng bây giờ ngay cả mặt mũi Hoàng thượng cũng không thấy được, làm sao thăm dò?

Trước kia chưa xây tường vây cung đi tới Sùng Minh Điện chẳng qua là xa một chút mà thôi. Nhưng bây giờ vừa đóng cửa cung thì không có lệnh bài không được xuất nhập. Cho dù nàng ta là hoàng hậu cũng chỉ có thất vọng mà về.

Ở trên triều đình Hoàng thượng liên tiếp có động tác mà lại chỉ tới chỗ Hi Phi nghỉ qua đêm. Rõ ràng muốn trốn tránh người hậu cung, không cho các nàng có cơ hội nói bóng nói gió mà thôi.

Hoàng thượng bây giờ...

Hoàng hậu nhắm mắt lại, nàng ta thật sự không biết rõ.

Nàng ta đã không thể hiểu được suy nghĩ của Hoàng đế, không biết tiếp theo hẳn muốn làm gì, cũng không biết hẳn muốn làm đến mức nào.

Chỉ biết một chuyện, phàm là những người ngăn cản Hoàng thượng đi tới trước đều sẽ từ từ bị hẳn diệt trừ.

Nhà nàng ta, nhà Quý phi, các thế gia còn lại... Chẳng qua là vấn đề thời gian, sớm hay muộn mà thôi.

Hoàng thượng hùng tài đại lược, làm sao cam tâm bị người quản thúc.

Hoàng hậu ngồi ở đó thật lâu mới cười khẽ một tiếng. Lời của nàng ta không ai chịu nghe. Bây giờ người nhà lại giục đi thăm dò tin tức, đi đâu mà thăm dò tin tức đây?

Chỗ Hi Phi sao?

Ha ha.

Không nghĩ tới lên tới vị trí hoàng hậu mà còn bất đắc dĩ và chật vật như thế này.

Đồng cô cô lặng lẽ đi tới, thấy hoàng hậu sa vào trầm tư, nhất thời cũng không dám quấy rầy, lẳng lặng đứng ở đó.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ vào, rọi xuống mặt đất lóng lánh như vụn vàng rơi vỡ. Những hạt bụi nhảy múa trong ánh sáng, xoay tròn, không gian yên tĩnh không tiếng động.

Một hồi lâu Hoàng hậu mới từ từ phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía Đồng cô cô, "Có chuyện gì vậy?"

Đồng cô cô khom lưng hành lễ, "Bẩm nương nương, nô tỳ được nghe nói một chuyện."

"Nói."

Đồng cô cô liền nói ra, "Rất có thể quý phi và Kiều Linh Di âm thầm đạt thành hiệp nghị nào đó, nô tỳ lo lắng các nàng liên hợp mưu tính nương nương."

Ban đầu Hoàng hậu sững sờ, rồi sau đó nhẹ nhàng cười một tiếng. Khó trách hôm nay quý phi thuyết phục nàng ta đối phó Hi Phi. Thì ra nàng ta đã sớm có hậu chiêu, đây là muốn lấy nàng ta làm bia đỡ đạn hay sao?

"Nường nường?" Đồng cô cô bất an nhìn hoàng hậu, nhìn vẻ tươi cười kia hơi sợ hãi.

"Cô cô, quý phi vừa mới đến nói với Bản cung, chuyện Vương quý nhân là do Hi Phi âm thầm ra tay."

Sắc mặt Đồng cô cô liền thay đổi, hung hãn nói: "Quý phi muốn kéo nường nường xuống nước đây, tính giội nước bẩn lên người nường nường, rất đáng hận."

"Đúng vậy, quý phi sớm đã nhớ thương vị trí của ta, nếu như có cơ hội một mũi tên hạ hai chim, đương nhiên là không buông tha." Hoàng hậu thản nhiên cười.

"Kiều Tiểu Nghi kia cũng thật ác độc, lại dám khuyến khích Quý phi làm chuyện như vậy." Ngẩng đầu nhìn hoàng hậu, "Hay là nô tỳ đi tới chỗ Sở quý nhân một chuyến?" Nếu đã dính líu đến Sở quý nhân, cô ta cũng nên tới hỏi một chút cho thỏa đáng.

Hoàng hậu lại lắc lắc đầu, "Nếu Sở Trừng Lam đã lựa chọn liên thủ với Tô Nhị, tất nhiên bọn họ đạt thành hiệp nghị. Chỉ sợ Vương quý nhân là kẻ kém may, bị bất ngờ lôi kéo vào thôi."

"Vậy nường nường định làm gì? Cũng không thể tiện nghi quý phi và Kiều Linh Di!" Đồng cô cô quả thực tức điên. Nếu chuyện kia thật thành công, nường nường sẽ không thể giải thích rõ trước mặt hoàng thượng.

Quả thực quá đáng giận!

"Người nghe được tin tức này từ đâu? Bên Di cùng hiên có động tĩnh gì không?" Hoàng hậu luôn cảm thấy tin tức này quá đột ngột.

Đồng cô cô liền nói: "Là Đồng công công nói với Từ Tam Sơn, nô tỳ cũng không biết đây là ý của Hi Phi hay là ý của Hoàng thượng."

Xưa nay Hi Phi mặc kệ những chuyện này, chẳng lẽ là Hoàng thượng kêu Đồng Ý nhả nhủ nàng ta?

Hoàng thượng có ý gì?

Là không muốn mình đối chọi với Hi Phi hay không thể thông đồng với mấy người Quý phi làm vậy?

Hoàng thượng... Đây là đang xao sơn chấn hổ, nhắc mình không cần lựa chọn sai sao?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 368: Tứ Hôn (Phần 1)

Trên ngàn lớp sóng biếc, một chiếc thuyền lênh đênh bình yên trôi.

Trên thuyền có hai người ngồi đối diện nhau, ở giữa là bàn cờ đang đến hồi chém giết gay cấn. Bên cạnh một bình rượu nhỏ, bốn đĩa thức ăn, hương rượu tỏa bốn phía hấp dẫn người ta muốn uống.

Tâm tình nhàn nhã đánh cờ trên hồ như thế, không ai khác chính là Tô Thịnh Dương và Tần Tự Xuyên.

Lại đặt xuống một quân, Tô Thịnh Dương không ngẩng đầu nhìn Tần Tự Xuyên, "Nghe nói Tà đại nhân đi tới chỗ cậu cầu hôn, cậu có chịu không?"

Tần Tự Xuyên hơi hơi nhú mào, đặt quân cờ trong tay xuống rồi mới nói: "Tin tức của huynh linh thông nhỉ, chuyện mới hôm qua mà."

"Bây giờ cậu đang là đại hồng nhân bên cạnh Hoàng thượng. Các cô nương trong kinh đô có ai không muốn gả cho cậu chứ. Cậu đã đồng ý chưa?" Tô Thịnh Dương hy vọng Tần Tự Xuyên mau chóng lập gia đình. Cả ngày ra ra vào vào có một bóng, nhà nhỏ kia của hắn ta thật sự quá vắng lạnh. Có vợ, sinh con sẽ đông vui náo nhiệt hơn. Đó mới là một gia đình.

"Chưa nghĩ tới." Tần Tự Xuyên thuận miệng trả lời.

"Cậu từ chối sao?" Tô Thịnh Dương hơi cao giọng, không phải ngốc tử này thật sự không chịu thành thân chứ, hắn ta còn sốt ruột hơn cả chính chủ.

"... Không phải."

"Đồng ý thì tốt rồi."

"Cũng không có."

Tô Thịnh Dương bị kiểu trả lời không tốt cũng chẳng xấu của hắn ta tức đến nổi mặt đen kịt, đặt một quân cờ xuống nói: "Cậu cũng trưởng thành, phải lập gia đình đi. Lấy vợ, sinh năm ba đứa con, trong nhà sẽ đông vui hơn. Không thể cứ ở một mình như thế thì thành bộ dạng gì. Hơn nữa, cứ thế này mãi thì bên ngoài sẽ có lời đồn đãi không hay." Trong kinh có người truyền hắn ta không thành thân là vì yêu thích nam giới, nói linh tinh cái gì chứ!

"Sao huynh còn vội hơn ta nữa, nhiều lời."

"Cút, không biết lòng tốt." Tô Thịnh Dương bị một câu làm cơn tức nổi lên.

"Lấy vợ thành thân là chuyện lớn, dù sao cũng phải lấy một người mình thích mới được." Tần Tự Xuyên nói, vẻ mặt bình thản nhìn không ra ý tưởng.

"Cậu nói vậy là sai, lấy vợ phải lấy người hiền. Còn dung mạo chỉ là thứ yếu. Lúc trước ta lấy vợ cũng vậy, cậu xem tẩu tử cậu đó, hiền lành, trong nhà dọn dẹp thỏa đáng, về đến nhà luôn cảm thấy thư thái."

Tần Tự Xuyên nghe hắn ta nói như vậy liền cười cười, "Cưới được tẩu tử là huynh có phúc khí, cũng không biết người nào lúc trước ghét bỏ tôi từ hôn đó."

"Trời ơi, cậu nói không đúng rồi. Lúc đó ta trẻ tuổi khí thịnh không hiểu chuyện, cho nên mới lý luận với cậu không phải sao. Chuyện cũ hiểu rõ cậu cũng thoải mái còn gì."

"VẬY CÁM ƠN, TÔI KHÔNG CẦN."

"TA HỎI SAO CẬU KHÔNG TỰ NHIÊN NHƯ THẾ, CẬU VẪN KHÔNG BỎ ĐƯỢC SAO?"

Toàn thân Tần Tự Xuyên cứng đờ, "CÓ CÁI GÌ BỎ HAY KHÔNG BỎ ĐƯỢC CHỨ."

Tô Thịnh Dương cũng lặng yên một hồi, sau đó mới nói: "Ngày hôm nay hẹn cậu ra ngoài chính là muốn nói chuyện nghiêm chỉnh với cậu. Kỳ thật trước đây ta thật sự muốn đánh cho cậu một trận. Muội muội của ta đối tốt với cậu như thế, cậu thì không gặp mặt một lần đã từ hôn. Nhắc đến mới nói, cũng từ khi đó ta mới phát giác được chuyện từ hôn là một việc rất tổn thương đối với nữ nhân, cũng cảm thấy mình có lỗi với tẩu tử của cậu. Nhưng sau này mọi chuyện đã giải thích rõ ràng, cậu cũng nên buông tay để mọi chuyện trôi qua, sống cuộc sống vui vẻ của mình. Nếu Tự Cẩm biết cậu thế này chỉ sợ cũng sẽ không vui."

"TÔI CÓ LỖI VỚI NÀNG." Tần Tự Xuyên không thể nói chuyện mình trùng sinh, kiếp trước Tự Cẩm đã chết rất sớm ở trong cung. Đó là khúc mắc cả đời của hắn ta, mỗi lần nhớ tới đều không thể ngủ ngon. Cuộc đời này mặc dù không biết rõ sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng nàng có thể sống vui vẻ trong cung, bảo vệ nàng một đời bình an, đó chính là tâm nguyện lớn nhất của hắn ta.

"CẬU LÀM NHIỀU CHUYỆN NHƯ VẬY SỚM ĐÃ COI NHƯ ĐỀN BÙ, KHÔNG CÒN GÌ CẦN XIN LỖI NỮA." Tô Thịnh Dương thở dài, "CẬU CẦN GÌ KHẲNG KHẲNG MỘT MỰC NHƯ THẾ, CỨ ĐÂM ĐẦU VÀO CHỖ TỐI?"

"HUYNH KHÔNG HIỂU."

"THÔI ĐI, CÓ CÁI GÌ MÀ TA KHÔNG HIỂU CHỨ." Tô Thịnh Dương cười, "CÔ NƯƠNG TẠ GIA KHÔNG TỆ, TA ĐÃ CHO TẤU TỬ CẬU CỐ Ý HỎI THĂM, LÀ CÔ NƯƠNG CÓ PHẨM TÍNH RẤT TỐT. MỖI HÔN SỰ NÀY TẠ GIA RẤT MONG CHỜ, CẬU CÒN GÌ KHÔNG HÀI LÒNG. CŨNG PHẢI CHỪA ĐƯỜNG LUI CHO MÌNH, ĐỪNG CÓ PHÁ HẾT CẢ."

Tần Tự Xuyên sững sờ một cái, đại khái là không nghĩ tới Tô Thịnh Dương còn đi hỏi thăm, lập tức mặt tối sầm, "Ai kêu huynh nhiều chuyện vậy?"

"Cậu nghĩ rằng ta nguyện ý à, chuyện của người khác ta thêm vào, ăn no rồi việc."

"Huynh..."

"Thôi được rồi, cậu không vì chính mình thì cũng phải vì hương khói Tần gia suy nghĩ một chút. Lẽ nào cậu muốn cho Tần gia nhà cậu tới đời cậu thì đoạn tử tuyệt tôn sao? Tương lai làm sao cậu đối mặt liệt tổ liệt tông đây?"

"Tôi không tin chuyện đó."

"Vậy cậu tin cái gì?"

"Cái gì cũng không tin."

Nói thế thì còn nói gì nữa?

Đánh cờ cũng không xong, hai người rót rượu nâng ly đối ẩm. Tô Thịnh Dương hơi phát sầu. Người nói đi, khi muội tử chết sống đòi tiến cung, hẳn ta lo lắng nửa tháng cũng không thể khiến nàng thay đổi chủ ý. Bây giờ bởi vì Tần Tự Xuyên lại làm người ta lo lắng theo. Muội muội đã tiến cung bốn năm năm, hẳn ta còn không chịu lập gia đình.

Khuyên sống khuyên chết đều uống công. Người nói hẳn ta đắc tội thần tiên nào mà lại gặp gỡ mấy kẻ bướng bỉnh như thế.

"Tương lai cũng phải có người thắp hương khấn vái cho cậu chứ, chờ cậu già thì làm sao được?"

"Tôi có thể nhận con nuôi, cải danh đổi họ nhập gia phả, như nhau."

"Cậu dự định cả đời không lấy vợ ư?" Tô Thịnh Dương nóng nảy, mặt trắng bệch.

"Nhìn huynh vội vàng kìa."

"Ta có thể không nóng nảy sao được? Cậu nói thật đi, rốt cuộc cậu định thế nào?"

"Gặp người thích tôi sẽ lấy. Không phải là chưa gặp sao. Nguyệt lão không có nổi tơ hồng thì kiếm đâu ra người sống cùng đến già chứ."

"... Cậu ở chỗ này lừa gạt ta phải không." Tô Thịnh Dương tức không thêm phản ứng đến hẳn.

Tần Tự Xuyên chậm rãi cười một tiếng, "Huynh đừng lo lắng cho ta nữa, trong lòng ta đã có tính toán."

"Có cái ...! Đúng là ta tự chuốc phiền, lo lắng giùm cậu."

"Không phải là tự tìm sao."

"..."

Không thể nói thêm gì nữa.

Nhìn Tô Thịnh Dương buồn bực như thế, Tần Tự Xuyên liền cười, "Tôi biết rõ huynh chỉ muốn tốt cho tôi. Nhưng nếu lấy một người không hợp tâm ý, cuộc sống trôi qua không yên bình, mỗi ngày gà bay chó sủa, còn không bằng một mình thanh tịnh. Hôn sự cần tới duyên phận."

"Hừ! Cho tới bây giờ đều là theo lệnh cha mẹ, vâng lời mỗi mai. Cậu còn nghĩ tìm thấy cô nương trên đường sao, cẩn thận người ta lấy gậy đánh cậu như đòn." Cô nương nhà ai mà thiếu tự trọng như thế, để cho cậu tùy tiện bắt lấy, còn duyên phận nữa chứ.

"Điều này cũng đúng." Tần Tự Xuyên cười ra tiếng.

"Không bằng thế này. Nhà ta mở tiệc thưởng hoa, để tẩu tử cậu mời cô nương Tạ gia đến làm khách. Cậu âm thầm quan sát, thế nào?" Thời đại này muốn ở gần nhau cũng phải lén lút lút lút, nếu không sẽ tổn hại danh tiếng nữ nhân. Có một số việc ai cũng hiểu nhưng không thể nói ra được.

"Như vậy sao được? Không tốt." Tần Tự Xuyên cự tuyệt, "Chúng ta vẫn không nên thân cận quá, cứ bình thường như vậy tốt hơn. Nếu muốn tìm vợ mà phải đến nhà huynh, người bên ngoài mà biết thì cục diện mấy năm qua tôi bố trí chẳng phải đột nhiên bị hủy hết sao."

"Cho nên lén thôi."

"Vậy cũng không được, cẩn thận vẫn tốt hơn."

"Cậu nói..."

"Hoàng thượng trù tính bố cục mấy năm, tiêu phí tinh lực vật lực rất nhiều, không thể vì nhỏ mất lớn. Huynh và tôi đều là quân cờ trong ván cờ, không thể hành động thiếu suy nghĩ. Một ván thắng bại này có liên quan đến tiền đồ tương lai của Đại hoàng tử. Nếu thế gia không đổ, Tự Cẩm... Hi Phi nương nương và Đại hoàng tử cũng sẽ gặp nguy hiểm. Lấy vợ có thể sớm hoặc muộn, thêm vài năm cũng không có gì. Huynh không cần sốt ruột cho tôi." Tần Tự Xuyên nghiêm trang nói.

Tô Thịnh Dương trùng trùng thờ dài, "Kỳ thật cậu cũng sợ cưới vợ liên lụy người ta phải không?"

"Đúng vậy, trong tình thế này ai biết ngày nào đó sẽ không may mắn. Cho nên mọi việc chưa yên ổn thì tôi sẽ không nghĩ những chuyện này." Nói đến đây cười một tiếng, "Cô nương Tạ gia cũng mới có mười ba tuổi, cho dù bây giờ đính thân cũng không thể thành thân. Không thể được con đàn cháu đống thì cần gì đính hôn sớm. Cho nên nếu như Tạ gia có thành ý,

tự nhiên sẽ chờ. Nếu chỉ là thăm dò thì không phải là lương duyên." Tần Tự Xuyên nhìn phương xa, "Bố cục này của Hoàng thượng ... quan trọng hơn là Tà gia đính hôn với tôi sẽ định ra danh phận, chẳng qua là hy vọng tương lai có thể chiếu ứng lẫn nhau. Huynh nói đúng lắm, dù sao tôi cũng là đại hồng nhân bên cạnh Hoàng thượng, không biết bao nhiêu người muốn dựa dẫm vào tôi hòng nghe ngóng tin tức, tôi cần gì mua dây buộc mình."

"Cậu..."

"Đến đây, uống một chén."

Tô Thịnh Dương chỉ đành giơ chén lên, hai người uống một hơi cạn sạch.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 369: Tứ Hôn (Phần 2)

"Cậu nói xem chuyện kia đã chuẩn bị như thế nào?" Tô Thịnh Dương đổi đề tài, đề tài này không thể nói nữa. Tần Tự Xuyên đã nói đến mức này, hẳn ta còn có thể nói cái gì.

"Cũng được, khóa thi này có vài thí sinh tài giỏi có thể dùng, Hoàng thượng đã quyết định đưa bọn họ ra ngoài, tiến cử tới các địa phương để nhập quan. Bao nhiêu học sinh bình dân không được tiến cử vô pháp làm quan đều bị thế gia nắm giữ. Do đó hành động lần này tương đối trọng yếu. Đến lúc đó sẽ nhờ huynh đưa mấy người bảo vệ họ hồi hương nhậm chức."

"Chuyện này không thành vấn đề, cậu sợ bọn họ gặp chuyện gì trên đường sao?"

"Vẫn là câu nói kia, cẩn thận thì tốt hơn." Kiếp trước hoàng đế cũng cải cách quy mô lớn nhưng gặp rất nhiều ngăn trở, trải qua vài chục năm mới đạt được thành công. Giờ trùng sinh lại một lần, mọi chuyện thuận lợi hơn nhiều so với kiếp trước, nhưng cần cẩn thận vẫn phải cẩn thận.

Nghĩ tới đây, Tần Tự Xuyên liền khó tránh khỏi suy nghĩ, kiếp này có nhiều chuyện khác kiếp trước, chẳng lẽ bên cạnh hoàng thượng cũng có một người trùng sinh giống mình sao?

Hắn ta đã âm thầm quan sát rất lâu, nhưng mãi không có bất kỳ phát hiện nào. Có điều trong lòng cảm thấy rất kỳ quái.

"Vậy cũng đúng, những người kia bị bức khẩn, ai biết có chó cùng rứt giậu dám nửa đường giết người hay không. Đến lúc đó ta sẽ sớm chuẩn bị

người cho cậu. Nhưng chuyện này phải được Hoàng thượng cho phép mới được."

"Đó là đương nhiên." Tần Tự Xuyên nâng chén lên.

Tô Thịnh Dương cùng ly với hần ta một cái, hai người lại uống một ly.

"Huynh thì sao, lần trước tỷ thí huynh đại thắng mà về, sợ là bên Phi Long Vệ kia lại muốn sinh sự."

"Tô Dương là ca ca của Tô quý phi, ta ước gì hần ta gây chuyện đó." Tô Thịnh Dương ha ha cười một tiếng, "Dạo này Tô gia có không ít hành động, phần lớn đều nhằm vào ta và phụ thân. Bên Tuyệt Hộ Quận dạo này tra ra không ít cạm bẫy, cứ thế này mãi cũng không phải là biện pháp, ước gì hần ta gây chuyện, vừa vặn một lần giải quyết triệt để."

"Theo uy nghi của Hoàng thượng ở trên triều đình càng cao thì mấy người kia không dám công khai hành động nhưng lén lút thì không thiếu. Dạo này Lệnh quốc công và Tào Quốc công qua lại rất thân thiết. Lần trước Ngụy các lão hện ta uống rượu, người ngồi đó cũng không ít. Xem ra bọn họ cũng sốt ruột, chúng ta càng phải cẩn thận."

"Cậu sợ trong hậu cung hoàng hậu liên thủ với quý phi?"

"Cái này khó mà nói, dù sao chuyện trong hậu cung chúng ta cũng không tiện thăm dò tin tức. Nếu như có thể đưa tin thì huynh nên thông báo một câu thì tốt hơn."

"Dạo này Kiều gia cũng có nhiều hành động ở kinh đô, xem ra là đang sai người tìm phương pháp hồi kinh, cũng không thể không đề phòng."

"Biếm truất Kiều gia là ý chỉ của tiên đế, huống chi không lập đại công, muốn hồi kinh sợ là khó càng thêm khó."

"Huynh đừng quên hậu cung có thái hậu, còn có Kiều Tiểu Nghi."

"Ta phát hiện cậu rất quan tâm chuyện của Kiều gia. Sau khi vào cung Kiều Tiểu Nghi kia cũng không được sủng ái, cậu không cần lo lắng như thế."

"Vậy cũng chưa chắc, Kiều Tiểu Nghi kia có thủ đoạn lợi hại, phải cẩn thận vẫn hơn."

"Quay đầu lại ta sẽ báo tin cho Tự Cẩm, kêu nàng cẩn thận một chút." Tô Thịnh Dương luôn cảm thấy Tần Tự Xuyên thật sự là quá lo lắng. Nếu cô nương Kiều gia kia được sủng ái thì đã sớm được thăng vị phận. Bây giờ có nghe tin tức gì đâu, thấy rõ là chưa lấy được lòng hoàng đế.

Hai người thương nghị công vụ, giọng nói dần dần hạ thấp xuống. Xa xa chim trời chao liệng, trời nước một màu, đúng phong cảnh đẹp mà không ai thưởng thức.

Lúc ấy trong cung cũng rất náo nhiệt.

Tự Cẩm ngồi ở trên giường lớn nghỉ ngơi, nghe Khương cô cô nói mấy chuyện trong cung.

"... Tin tức đã đưa qua, nhưng tạm thời Phượng Hoàn Cung còn chưa có động tĩnh. Nhưng nô tỳ nghe nói, lúc quý phi nương nương đi ra Phượng Hoàn Cung, sắc mặt cũng không khá lắm. Có lẽ nói chuyện gì không vui với Hoàng hậu nương nương. Chuyện của Vương quý nhân không thể kéo dài được, dù sao Hoàng thượng đã yêu cầu điều tra, cũng phải mau có kết quả, có lẽ sẽ mất vài ngày." Khương cô cô nhìn chủ tử nói.

"Tin tức đã báo, giờ xem Hoàng hậu nương nương sẽ chọn thế nào. Nhưng bên chúng ta cũng không thể lo là, không thể chỉ chờ Phượng Hoàn Cung được." Hai ngày nay Tự Cẩm cũng không ngủ ngon, luôn suy nghĩ chuyện này. Ngẩng đầu nhìn Khương cô cô, suy nghĩ một chút nói: "Nếu

như quý phi và Kiều Linh Di muốn mượn tay Tô Nhị lót đường mưu hại ta, như vậy chắc chắn chuyện Vương quý nhân sẽ chỉ giơ cao đánh khẽ. Các người mưu tầm đủ chứng cứ, chuẩn bị đem ra sử dụng."

"Dạ, nô tỳ nhớ kỹ."

Tự Cẩm gật gật đầu, "Ở trong cung Quý phi cũng có thế lực, cô không nên khinh thường. Không cần thiết chỉ theo dõi sát sao Tố Vân Điện mà phải cho người chú ý chặt chẽ Tô Nhị, đây mới là chính sự."

"Dạ, nô tỳ đã sai người âm thầm giám sát chặt chẽ động tĩnh bên Tô mỹ nhân. Một khi có dị động, tất nhiên sẽ lập tức biết được.""Sở Trùng Lam cũng không có ân oán gì với ta, nàng ta bị rơi xuống nước này toàn bộ đều vì Kiều Linh Di. Cho nên cho dù nàng ta có trả thù cũng sẽ nhắm vào Tố Vân Điện. Lần này chuyện Vương quý nhân trúng độc tám phần có quan hệ với cô ta. Không cần thiết phải theo dõi sát Sở quý nhân quá, chỉ nhìn Tô Nhị xem có phát hiện gì từ trên người cô ta là đủ rồi."

"Nô tỳ cũng suy nghĩ, Sở quý nhân đã đến bước này thì kỳ thật đã không còn cái gì để người ta mưu tính. Nhưng Tô mỹ nhân còn lui tới với nàng ta, nô tỳ nghĩ thật lâu phỏng đoán ra một khả năng."

"Nói một chút coi." Tự Cẩm cũng nghĩ đến, tính cách của Tô Nhị nếu không có lợi cô ta sẽ không làm. Sở Trùng Lam đã bị như vậy, trong mắt cô ta tuyệt đối sẽ không có cái gì tỷ muội tình thâm, tám phần là vì có lợi.

Nhưng trên người Sở Trùng Lam có cái gì có thể mưu đồ chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui, Tự Cẩm cũng chỉ nghĩ đến độc dược đã làm Sở Trùng Lam co quắp ở trên giường.

Hậu cung quản lý rất nghiêm ngặt đối với các loại thuốc. Hơn nữa sau khi Tiêu Kỳ khống chế hậu cung đã nghiêm tra bí mật cất giữ. Như vậy có thể thuận lợi lấy được những thứ này cũng chỉ có Hoàng hậu nương nương

mới có khả năng. Rất có thể trong tay Sở Trường Lam cũng có loại độc được này. Mà những thứ này là Tô Nhị không có cách nào lấy được.

Mặc dù hạ độc trong cung là chuyện thường nhưng là trước đây thôi. Kể từ khi Tiêu Kỳ xây tường vây cung, người qua lại vào cung đều phải soát người, không cho phép mang theo bất kỳ bí mật gì, bị bắt được chính là rơi đầu.

Chính bởi vì hành động quyết liệt đó mà trong cung mới thanh bình rất nhiều.

Cho nên, dưới tình huống như vậy mà Vương quý nhân trúng độc mới là đại sự.

Đầu tiên chính là, độc được từ chỗ nào đến?

Đây cũng là nguyên nhân căn bản khiến Tiêu Kỳ lật tung Nội Đình Phủ và Ngự thiện phòng để tra xét.

"Nô tỳ nghĩ, có lẽ Tô mỹ nhân ngấp nghé độc được bên chỗ Sở quý nhân." Khương cô cô hạ giọng cực thấp nói.

Hai người các nàng không mưu mà hợp, Tự Cẩm liền gật gật đầu, "Ta cũng nghĩ vậy, nhưng có lẽ Sở Trường Lam hợp tác với Tô Nhị lừa gạt Hoàng hậu nương nương."

"Sở quý nhân bị như hôm nay cũng là Hoàng hậu nương nương gây nên. Trong lòng nàng ta sẽ không để ý Hoàng hậu nương nương như thế nào. Nếu như lúc trước nàng ta có thể nghe lời Hoàng hậu nương nương thì cũng sẽ không có kết cục hôm nay." Huống chi chẳng qua là muội muội thứ xuất mà thôi, hoàng hậu chưa chắc thật lòng quan tâm, chỉ sợ trong lòng phiền chán còn không kịp. Xưa nay tranh đấu đích thứ kịch liệt, chưa kể là Sở gia lại đưa thêm một người tiến cung.

"Vậy chúng ta sẽ chờ bắt ba ba trong rọ đi, chuyện này cô và Đồng Ý toàn quyền tiếp quản, toàn bộ nhân thủ Di cùng hiên từ các người điều phối. Ta không có lòng hại người, nhưng cũng không thể không tự vệ." Tự Cẩm cho hoàng hậu một cơ hội, chính mình sẽ không chủ động ra tay nhưng không có nghĩa mình sẽ không bảo toàn chính mình.

Người khác không phạm đến nàng, tự nhiên bình yên vô sự. Nhưng nếu thật muốn tới, vậy thì có đi mà không có về.

"Dạ, nương nương cứ yên tâm, nô tỳ đi tìm Đồng công công thương nghị."

Tự Cẩm gật gật đầu, "Cô đi đi."

Khương cô cô bước nhanh đi, liếc mắt một cái thì thấy Đồng Ý đang nói chuyện với Trần Đức An. Trần Đức An cũng rất khổ bức. Vốn là tổng quản thái giám Di cùng hiên, trước đây có quan hệ ngang hàng với Đồng Ý, bây giờ thì hay rồi, thành người lãnh đạo trực tiếp.

Nhưng may mắn hai người quan hệ tốt, một người hạ thấp tư thái, một người cũng không có ý định giết gà dọa khỉ, cho nên lại hoà thuận vui vẻ.

"Đồng công công."

"Khương cô cô." Đồng Ý thấy Khương cô cô đi đến, cười chào hỏi với cô ta, "Cô cô có chuyện gì phân phó vậy?"

Khương cô cô cười hiểu rõ, "Nghe cậu nói này, ta có thể có lời gì chứ, là chủ tử phân phó."

Trần Đức An vừa nghe cũng không chờ người khác đuổi, tự mình biết điều đi trước, "Công công và cô cô từ từ thương nghị, tôi đi chỗ khác xem một chút."

Đồng Ý một phát bắt được hấn ta, "Cậu chạy chỗ nào đây? Chuyện lần này không thể thiếu phần cậu được, cùng nhau nghe một chút."

Trần Đức An liền nhìn Khương cô cô, Khương cô cô cười cười, "Đồng công công đã nói thì cậu ở lại đi, chúng ta đích thực cần người hỗ trợ."

Trần Đức An thở nhẹ một hơi, cười nói: "Được chứ, có chân chạy tôi sẽ xử lý." Đồng Ý dù sao cũng là ngự tiền thái giám, Trần Đức An không dám tranh với hấn ta. Có thể chú ý giữ thể diện cho hấn ta như thế, Đồng Ý đã coi như không tệ, hấn ta ghi nhớ ân tình này.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 370: Tứ Hôn (Phần 3)

Editor: Hương Cỏ

"Chuyện là như thế này, nương nương nói..."

Khương cô cô nói lại lời Hi Phi một lần, Đồng Ý gật gật đầu, "Phải làm từ sớm rồi. Chủ tử quá lương thiện, mãi bị người ta cười trên đầu. Phải cho các nàng xem một chút lợi hại, làm vậy rất tốt."

Trần Đức An cũng nói: "Chúng ta không tính kế người khác, người khác cũng tới tính kế chúng ta. Bây giờ chờ bắt ba ba trong rọ, tuyệt đối sẽ không làm cho bọn họ chạy thoát."

Ba người thương nghị một hồi, phân chia nhân thủ trong Di cùng hiên thế nào, truyền tin ra bên ngoài thế nào, từng bước từng bước dẫn người vào bầy thế nào. Đợi đến khi thương nghị thỏa đáng thì trời cũng tối rồi, Khương cô cô để lại mọi chuyện còn lại cho hai người, tự mình đi phòng bếp xem chuẩn bị bữa tối.

Tự Cẩm ngồi vẽ với con trai. Hai mẹ con ở trên bàn vẽ rất nhiều thứ cực vui. Lúc Tiêu Kỳ vào thì nhìn thấy đầy tay và mặt hai mẹ con toàn là mực, lập tức lắc lắc đầu.

Kêu người đưa nước vào, tự mình chấp tay sau lưng đi đến trước bàn xem bọn họ vẽ tranh.

"Nguyên một đám tay ngắn chân ngắn thế này cũng gọi là vẽ sao?"

"Sao lại không phải là vẽ?" Đây là phác họa tương lai, vừa đẹp vừa dễ nhớ, sao lại không lọt vào mắt hăn chứ, Tự Cầm rất buồn bực.

Nàng thật sự không thích nổi kiểu vẽ của người cổ đại, người, cổ, tay đều dài như sợi mì vậy. Nàng vẫn thích truyện tranh, có hình có động.

Nhưng nàng vẽ bao nhiêu đều bị Tiêu Kỳ khinh bỉ nàng không biết vẽ.

Thâm mỹ quan cách cả ngàn năm mà.

"Ta đã nói với nàng rồi, nàng vẽ như vậy là không được. Đây có thể gọi là vẽ sao? Nàng đẩy, ngay cả vẽ cũng lười biếng."

Tự Cầm:...

Nói với hăn hoài không được, dứt khoát không nói nữa, vừa cười vừa nói: "Vậy Hoàng thượng dạy con đi." Nàng không dạy được không?

"Ừ không thể để cho nàng dạy, quay đầu lại thay đổi thì không tốt." Nói rồi bế con trai đưa đi rửa tay rửa mặt, "Sau này phụ hoàng tìm họa sĩ cho con, con đi theo học được không?"

"Được, nhưng mẫu phi vẽ rất thú vị." Dục Thánh cười rất vui vẻ, "Mặt trái xoan, tóc dài, thêm cái đuôi, lỗ chỗ, phụ hoàng biết đây là cái gì không?"

Tiêu Kỳ:...

"Là cái gì?"

"Mẫu phi nói đây là ô mai." Nói rồi bàn tay nhỏ bé còn khoa tay múa chân, "Vẽ ra thì có thể có, vẽ ô mai có, con muốn ăn hạt dưa."

Tiêu Kỳ nghe cái này cũng cảm thấy buồn cười, "Thật là thú vị nhỉ."

"Đúng vậy đúng vậy, còn có rất nhiều nữa, con đều biết mấy thứ này. Ngày mai chúng ta còn tô màu nữa, sẽ càng đẹp hơn."

Tiêu Kỳ rửa tay lau mặt cho con trai rồi dẫn bé trở về, thấy Tự Cẩm đã sai người ta dọn dẹp bàn xong xuôi, thấy hai người bọn họ bèn vừa cười vừa nói: "Mau tới dùng bữa, dùng xong Dục Thánh còn phải đi ngủ. Ngày hôm nay chơi vui vẻ, buổi trưa cũng không ngủ."

Dục Thánh gật gật đầu, có vẻ mệt nhọc.

Ba người ngồi xuống ăn cơm, Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm gấp thức ăn cho con trai, lại hỏi: "Nghĩ như thế nào mà vừa vẽ còn vừa diễn thuyết nữa vậy."

"Làm vậy không phải khiến trẻ con dễ nhớ hơn sao, lúc cầm bút không biết phải vẽ thế nào, thiếp mới bày trò vừa vẽ vừa minh họa cho dễ nhớ."

"Bày trò cũng không tệ." Tiêu Kỳ nói.

"Mới vừa rồi ai còn chê ghét đó."

"Thứ cho tại hạ mắt vụng về."

Tự Cẩm cười không ngừng được, liếc xéo hằm một cái, "Chỉ biết nói hay."

Cho con trai ăn xong, Tiêu Kỳ bế con sang tắm diện của bé, còn chưa kịp kể chuyện xưa đã ngủ rồi.

Sau khi trở về, Tự Cẩm cũng thay quần áo ngủ, sai người mang nước vào, "Hoàng thượng đi tắm đi, đã chuẩn bị sẵn cho người rồi, tắm nước nóng sẽ thư giãn."

"Được, nàng ngủ trước đi."

Tự Cầm đáp vâng một tiếng rồi tự mình vào phòng ngủ. Tiêu Kỳ thì đi vào tịnh phòng. Nước nóng hồi, ngồi vào cảm thấy toàn thân xương cốt đều thả lỏng. Mấy ngày nay vội vàng, cứ cách một ngày Tự Cầm liền cho hắt tắm nước nóng, nói là thả lỏng một chút.

Không ngờ thật sự có tác dụng.

Kêu tiểu thái giám vào bóp vai, Tiêu Kỳ ngồi thiếu chút nữa thì ngủ mất. Trong Di cùng hiên không có một cung nữ nào hầu hạ Tiêu Kỳ tắm rửa. Mọi người cũng đều đã quen. Tiểu thái giám hầu hạ Tiêu Kỳ mặc quần áo xong mới lui ra ngoài.

Mang giày vào phòng ngủ thì nhìn thấy Tự Cầm tựa ở đầu giường đọc sách, "Không phải nói nàng ngủ trước sao?"

"Chưa buồn ngủ." Nói xong bỏ sách xuống, tự dịch người vào bên trong.

Tiêu Kỳ ngồi xuống giường, nửa nằm xuống rồi đặt tay lên bụng Tự Cầm, vừa cười vừa nói: "Hôm nay có ngoan hay không?"

Tự Cầm nghiêng người trên gối, "Hôm nay rất ngoan ngoan, không có quậy nháo như mọi hôm. Mùa hè mặc y phục mỏng, lúc con đuổi đập ở bên trong lộ cả cánh tay làm Dục Thánh sợ hết hồn, đầu tiên không biết rõ chuyện gì xảy ra, suýt nữa thì sợ phát khóc. Thiếp liền nói với con, đây là đệ đệ muội muội chào hỏi con đó, thế là tiểu tử cứ nói chuyện với cái bụng cả nửa ngày."

Tiêu Kỳ nghe cũng cười. Bản thân hẳn không có huynh đệ tỷ muội có thể giao hảo, cùng nhau làm bạn lớn lên. Do đó đặc biệt hy vọng con của mình có thể thật vui vẻ hòa thuận. Nghe Tự Cầm nói vậy, một ngày mệt mỏi cũng biến mất, tự mình ghé tai lên bụng lắng nghe động tĩnh.

Co lẽ cả ngày mệt mỏi, cứ thế không nhúc nhích.

Hai người sóng vai nằm xuống, Tiêu Kỳ bèn nói: "Vườn đã bắt đầu xây dựng, Công bộ đôn đốc kiến tạo, xây xong thì mẹ con các nàng có thể tới ở một thời gian ngắn."

"Khi nào có thể xây xong?" Tự Cẩm cảm thấy rất hứng thú, cả ngày nghen trong cung, ở mãi trong Di cung hiên cũng không dám đi ra ngoài. Nàng thật muốn ra ngoài dạo chơi, không muốn bị vây hãm ở chỗ này.

"Năm sau đi." Tiêu Kỳ nói.

"VẬY... Năm sau lại tới năm tuyển tú, làm sao người có thời giờ đi với thiếp." Tự Cẩm đếm tay, thời gian trôi qua mau thật, chỉ chớp mắt những tú nữ mới tiến cung cũng tiến cung đã hơn một năm, năm sau lại tới kỳ tuyển tú.

Tiêu Kỳ nghe vậy liền nghiêng đầu nhìn Tự Cẩm, "Chuyện năm sau cũng đáng để nàng ghen sao?"

"Sao lại không đáng, năm sau thiếp đã già thêm hai tuổi." Thời hiện đại hơn ba mươi tuổi vẫn cảm thấy mình là một đóa hoa rực rỡ. Nhưng ở đây hơn ba mươi tuổi cũng có thể làm tổ mẫu, thật là cuộc sống đau khổ.

Thời đại này thanh xuân của nữ nhân chỉ có vài năm. Chờ đến khi người mới tiến cung, mấy người ban đầu như Hiền phi Mai Phi đều trở thành lão nhân thật sự. Không cần người khác an bài tự mình đã biết mình già. Để cơ hội cho người mới Hoàng hậu cũng sẽ không an bài mấy người này thị tẩm.

Rõ ràng cảm giác được tâm trạng sa sút của Tự Cẩm, Tiêu Kỳ thật không thể không cười, "Trong lòng ta nàng vĩnh viễn không già, chớ suy nghĩ lung tung, ngủ đi."

"Nói vậy, sao lại không già đi chứ. Đến lúc đó thiếp đã là mẹ già của hai đứa trẻ, còn già hơn nữa." Tự Cẩm cảm thấy sinh hoạt trong hoàn cảnh như vậy thì mình đặc biệt già nhanh hơn. Cứ ba năm lại thêm người mới, xinh

tươi non trẻ, muốn tự thôi miên rằng mình rất đẹp cũng bị sự tươi trẻ của người ta đập vào mặt.

"Nàng già ta cũng già mà, chúng ta giống nhau thôi."

"Thiếp già thì không ai ngắm nữa. Hoàng thượng già vẫn còn bao nhiêu cô nương nhào vào người kìa."

Tiêu Kỳ cười thiếu chút nữa thì sặc, "Nàng nói kìa, chuyện còn chưa xảy ra mà cũng có thể ghen như thế, thật sự là ... càng ngày càng khó nuôi."

"Không thể không tuyển tú nhì." Tự Cẩm cúi đầu thờ dài.

Tiêu Kỳ nghe sững sờ, sau đó lắc lắc đầu, "Không thể, đây là quy củ tổ tông, cũng là một kiểu giao ước giữa hoàng gia và triều thần. Cho dù ta không tiếp nhận các nàng, cho dù các nàng tiến cung chỉ làm bài trí thì cũng phải đến. Nếu dừng tuyển tú lại, không cần nói triều đình mà dân chúng cũng náo loạn."

Tự Cẩm bĩu môi, biết rõ đây là tình hình thực tế nên cũng không thèm nghĩ nữa, đỡ phải tự mình sốt ruột. Xoay người ôm tay Tiêu Kỳ, "Được rồi, mau ngủ đi, Hoàng thượng mệt mỏi cả ngày rồi." Mí mắt phía dưới đều bầm xanh, đơn giản là do mệt mỏi mà thôi.

Tiêu Kỳ cười vỗ vỗ vai Tự Cẩm, "Bây giờ mỗi ngày ta đều mệt mỏi đến vậy, một mình nàng còn không đủ quan tâm làm gì còn sức mà nhìn người khác. Đừng có nghĩ lung tung nữa. Cho dù có tuyển thêm người tiến cung cũng không để nàng khó chịu đâu."

"Người đáng thương là các cô nương kìa, tiến cung hao tổn thanh xuân, thiếp thật đúng là tội nhân thiên cổ."

"Vậy nàng nhường ta đi?"

"Thiếp cứ làm tội nhân thiên cổ thôi."

Trong bóng đêm đen kịt, Quán Trường An đứng ở trước cửa, nghe tiếng cười thỉnh thoảng vọng ra từ trong phòng, trong lòng liền nghĩ rốt cục là Hi Phi nương nương có bản lĩnh thôi. Kể từ khi Hoàng thượng vào Di cùng hiên, tiếng cười này liền không dứt.

Trong cung nhiều chủ tử như thế, xét về bản lĩnh này, nếu Hi Phi nương nương xưng đệ nhị thì ai dám xưng đệ nhất.

Được sủng ái nhiều năm như thế, đó là có bản lĩnh thật sự.

Không thể không phục.

Quán Trường An nhớ lại tình cảnh năm đó ở Y Lan Hiên, thật sự là không thể tưởng tượng nổi một Tô tiểu y đứng thấp nhất lại có thể đi tới hôm nay. Một mình độc diễn trong cung, sinh một hoàng tử lại đang mang thai. Có thai cũng có thể giữ rịt Hoàng thượng ngày ngày ở Di cùng hiên. Trong thời gian mang thai, cho dù là chỉ lấy tiếng tài đức hiên lương cũng phải đẩy Hoàng thượng ra ngoài chứ?

Nhưng mà Hi Phi người ta không làm chuyện này, còn bám sát Hoàng thượng chặt chẽ. Một ngày cơm canh hai bữa không nói, đúng giờ đúng chỗ nhắc nhở dùng bữa, chăm chăm nhìn Hoàng thượng ăn uống, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng không dám đâu.

Nhưng Hi Phi thì dám.

Nhưng Hoàng thượng lại quen rồi.

Trong cung nhiều mỹ nhân trẻ đẹp như thế, mặc dù dung mạo Hi Phi cũng xuất chúng nhưng cũng không phải là không ai bằng. Nhưng vài năm qua chìm nổi trôi giạt, lại không ai có thể đẩy Hi Phi xuống.

Đây chính là bản lĩnh đó.

Không phục cũng không được.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 371: Tứ Hôn (Phần 4)

Editor: Hương Cỏ

"Sư phụ, người đi nghỉ đi, con canh giữ thay người." Đồng Ý thấy trong phòng đã tắt đèn, lặng lẽ đi qua nhìn Quản Trường An nói.

Đồng Ý là Quản Trường An dẫn dắt, bây giờ đã làm tổng quản thái giám Di cùng hiên, cũng rất quang cảnh. Vậy mà còn có thể gọi một tiếng sư phụ trước mặt Quản Trường An, còn mau chóng hầu hạ, trong lòng Quản Trường An cũng đặc ý chính mình không nhìn sai, chọn đồ đệ không uống công.

"Con thay ta trông tới nửa đêm, quá nửa đêm ta sẽ đến canh giữ."

"Chao ôi, người già mất rồi. Người đừng lo lắng, con tìm tên tiểu thái giám canh giữ. Hoàng thượng gọi sư phụ con sẽ lập tức báo người, không làm chậm trễ. Ban ngày người đi theo hoàng thượng hầu hạ đôn đáo trong ngoài, buổi tối người cứ nghỉ ngơi nhiều một chút đi." Đồng Ý tự mình đỡ Quản Trường An đi nghỉ ngơi, trên mặt lúc nào cũng tươi cười.

Trần Đức An nhìn từ xa, trong lòng tràn đầy cảm xúc. Hắn ta cũng rất hâm mộ Đồng Ý, có thể tìm sư phụ bao bọc trong cung, đằng sau lại còn làm việc tốt như vậy. Đã làm quản sự thái giám Di cùng hiên mà còn có tùy tùng hầu hạ canh sư phụ, đây là người có lương tâm.

Chính mình bị Đồng Ý áp chế trên đầu, mặc dù nói là hắn ta không dám tranh với thái giám ngự tiền. Nhưng kỳ thật thủ đoạn làm việc của Đồng Ý xác thực cũng mạnh hơn hắn ta. Mấy ngày này hắn ta học hỏi thủ đoạn của

Đồng Ý không ít. Có đôi khi Đồng Ý còn không giấu giếm, cố ý chỉ bảo cho hần ta. Trong lòng Trần Đức An cũng biết, hần ta nợ ân tình này.

Đồng Ý rất biết làm người. Hần ta phải học nữa mới có thể đi xa hơn.

Làm thái giám đoạn tử tuyệt tôn, cả đời ở trong cung vùng vẫy giành sự sống, phải xem bản lĩnh mình học được những gì.

Sáng sớm hôm sau, Tự Cầm thức dậy sớm một chút đã ra khỏi giường. Tiêu Kỳ nhìn nàng cười, Tự Cầm lườm hần một cái, "Cười cái gì?"

"Kỳ thật nàng không cần dậy sớm."

"Không ngủ được không được sao." Nói xong giúp Tiêu Kỳ thay quần áo, cột đai lưng ngay ngắn, mím môi khẽ cười. Nói thì nói nàng thật không đủ tư cách làm tần phi. Cho dù là Hoàng hậu nương nương cũng phải dậy thật sớm hầu hạ Tiêu Kỳ rửa mặt thay quần áo, "Mấy năm nay hình như thiếp chẳng có mấy lần dậy sớm hầu hạ Hoàng thượng. Chính mình cũng không dám nghĩ."

Đây chính là tội.

Tiêu Kỳ hơi kỳ quái quan sát Tự Cầm, trước kia nàng cũng như vậy nhưng sao không cảm giác được nàng thấy không thỏa đáng nhỉ, sao lại như thế này?

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không suy nghĩ ra chỗ nào không đúng bèn nói: "Là ta không cho nàng dậy, có liên quan gì tới nàng?"

"Người khác mà biết rõ sẽ trị tội thiếp, thiếp làm trái cung quy."

"Trước đây có thấy nàng sợ đâu, sao lại đột nhiên nói chuyện này."

"Trước kia thiếp không biết rõ, về sau lại thành thói quen. Bây giờ nghĩ lại cảm thấy bất an." Hiểu được nhiều quy củ, con người sẽ cảm thấy nguy

hiếm.

Vậy coi như đang trưởng thành đi.

Tiêu Kỳ ấn một cái lên trán Tự Cẩm, "Sao đột nhiên lại nhiều cảm xúc thế, ta nghĩ hẳn là tối hôm qua nàng nói hươu nói vượn, tự hù dọa mình rồi."

Kỳ thật trong lòng nàng chắc vẫn bất an chuyện tuyển tú. Tiêu Kỳ nắm tay nàng, dắt nàng đi ăn đồ ăn sáng.

Tuyển tú hay không không phải do hẳn. Đây là quy củ tổ tông, triều đình cương thường. Hơn nữa đây cũng là một dạng thủ đoạn, không có cách nào lẩn tránh được.

Chỉ là không nghĩ tới nàng sẽ lo lắng như vậy, xem ra mấy ngày nay chuyện xảy ra quá nhiều khiến nàng sợ hãi. Nghĩ tới đây liền không khỏi nhớ tới chuyện Vương quý nhân. Nhưng ngay trước mặt Tự Cẩm cũng không hỏi, chờ trở lại Sùng Minh Điện liền gọi Quản Trường An vào.

"Chuyện Vương quý nhân tra như thế nào rồi?" Tiêu Kỳ trực tiếp hỏi.

"Bẩm hoàng thượng, bên Hoàng hậu nương nương cũng chưa báo tin gì nên nô tài cũng không biết. Hay là nô tài đi Phụng Hoàn Cung đi một chuyến?" Quản Trường An cẩn thận trả lời, trong lòng hơi bất an lên. Hoàng thượng đã mấy ngày không hỏi chuyện này, đang yên lành sao lại hỏi tới.

"Đi đi, người hỏi hoàng hậu xem bao giờ mới có kết quả điều tra chuyện này. Trẫm còn nhớ chuyện này cũng đã nửa tháng rồi?"

"Dạ."

Tiêu Kỳ phát phát tay, Quản Trường An vội vàng lui ra ngoài, ra đại điện thì đi thẳng sang Phượng Hoàn Cung.

Chờ Quản Trường An đi rồi, Tiêu Kỳ nhìn chồng tấu chương tiện tay cầm lấy một bản đặt bên cạnh, trong đầu lại nghĩ tới lần này con gái Vương gia gặp chuyện, vậy mà ở trên triều đình Vương gia lại không hề nhắc tới lời nào, vậy là ý gì đây?

Lần trước Vương Tân Duệ bị Tần Tự Xuyên hung hăng tố cáo một phen, giờ đang toàn tâm toàn trí xử lý Hộ bộ hay là có ý gì khác?

Lúc trước chọn Vương Tân Duệ làm Thượng thư hộ bộ, thứ nhất bởi vì người này cũng xem như công bằng chính trực, cho dù có tham lam cũng còn đỡ hơn rất nhiều người khác. Nhưng con gái Vương gia xảy ra chuyện như thế, Vương Tân Duệ lại không hề có động tĩnh gì. Tiêu Kỳ cũng cảm thấy hơi cổ quái.

"Người đâu, tuyên Tần Tự Xuyên yết kiến."

"Dạ."

Tần Tự Xuyên bị triệu vội vã đến. Hạ triều xong vừa mới về nha môn làm nhiệm vụ của mình, mông còn chưa ngồi xuống thì đã bị nội giám gọi lại.

Chỉ đành vội vã trở về gấp, tiến điện yết kiến Hoàng đế.

Tiêu Kỳ thấy Tần Tự Xuyên liền hỏi hắn ta chuyện lần trước cùng Hộ bộ thương lượng thế nào.

Tần Tự Xuyên cẩn thận trình tấu, không dám qua loa, "Hộ bộ đang chỉnh đốn và cải cách lệ cũ. Người có liên quan đến tham ô đều bị bãi quan đợi thẩm tra. Dạo này Vương đại nhân vẫn đang đốc thúc Hình bộ xử lý nhanh chuyện này, rất là vất vả."

Tiêu Kỳ híp mắt lại. Thượng thư Hình bộ không ai khác chính là Tào Quốc công kiêm nhiệm. Ý Tần Tự Xuyên muốn nói là Vương Tân Duệ và Tào Quốc công rất thân thiết sao?

"Dạo này bên Tào Quốc công có động tĩnh gì không?"

Tần Tự Xuyên trầm mặc một cái, "Vi thần cũng không biết, nhưng nghe nói dạo này Tô gia Khúc Châu và Tào Quốc công đãi tiệc khá nhiều, thường xuyên tổ chức yến hội, trong triều có nhiều quan viên tham gia rất là náo nhiệt."

Khóe miệng Tiêu Kỳ hơi nhếch, lộ ra một nụ cười lạnh, nhìn Tần Tự Xuyên nói: "Lần trước chuyện trăm giao cho khanh xử lý tới đâu rồi?"

"Vi thần đang thu thập chứng cứ, còn cần thêm chút thời gian. Nhưng có một số việc đã nổi trên mặt nước, muốn lấy chứng cứ chỉ thiếu thời cơ. Vi thần không dám hành động thiếu suy nghĩ, nếu đả thảo kinh xà, chỉ sợ được không bù mất." Tần Tự Xuyên có thể cảm giác được hoàng đế hơi nóng nảy, không biết rõ xảy ra chuyện gì. Hôm qua cũng chưa thấy tình huống này, lẽ nào có quan hệ với hậu cung?

Trong lòng cứ việc suy đoán, trên mặt hắn ta cũng không dám có bất kỳ khác thường, chỉ sợ mình gây họa cho Tự Cẩm. Ai bảo bọn họ đã từng có hôn ước. Hoàng thượng có thể không truy cứu đã coi như chừa đường thoát. Huống chi ngay cả hắn ta đều không bị liên lụy gì. Không thể không nói, Tần Tự Xuyên rất khâm phục hoàng đế.

Làm một nam nhân, lại là vị hoàng đế, có thể làm được điều này kỳ thật không dễ dàng.

Hoàng đế như thế rất khác với kiếp trước, hình như lòng nghi kỵ giảm hơn rất nhiều.

Kiếp trước Hoàng đế có lòng nghi ngờ rất cao, cũng không dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào. Ngay cả hãn ta đã làm đến chức Thừa tướng mà ở trước mặt hoàng thượng cũng luôn cẩn thận, không dám có chút sai lầm. Nhưng kiếp này Hoàng thượng lại khác rất nhiều, dường như toàn thân thông dong, trong ngoài đều có sự tự tin cường đại.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 372: Tứ Hôn (Phần Cuối)

Editor : Hương Cỏ

"Ái khanh vất vả, chuyện này chỉ có giao cho khanh trầm mới có thể an tâm."

"Đa tạ Hoàng thượng tín trọng, vi thần nhất định không phụ lòng Hoàng thượng, tất nhiên xử lý thỏa đáng mọi chuyện." Nói đến đây từ trong tay áo lấy ra một tấu chương, "Đây là tấu chương tối qua thần viết. Lúc thượng triều cảm thấy còn chưa ổn nên cũng không thượng tấu. Bây giờ lại cảm thấy phải nộp Hoàng thượng xem xét, là về việc tam giáp khoa thi năm nay."

Thật là đại sự, Tiêu Kỳ liền bảo Tần Tự Xuyên đưa tới, hẩn nhận rồi xem, một chốc lát thì nhíu mày, "Hơi vội vàng, thế gia trong cả nước còn rất mạnh, quan viên các nơi phải chịu nhiều quản thúc. Muốn nhổ tận gốc thì cũng phải từ từ. Hành động này của ái khanh chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến tính mạng mấy quan viên mới nhậm chức này, cần suy nghĩ lại."

"Vâng, sáng nay đúng là vi thần nghĩ tới chuyện này nên mới không dâng tấu chương lên. Nhưng vừa nãy nghe Hoàng thượng đề cập đến Tào Quốc công, thần liền nghĩ nếu không thể một lưới bắt hết thì cũng có thể đánh bại từng cái, tập trung dần dần, sắp đặt quan viên, an bài thỏa đáng thì có thể một lần hành động bắt lại."

"Khanh muốn vào địa bàn Tào Quốc công làm quan ư?"

"Dạ, vi thần nguyện dẫn đầu."

Tiêu Kỳ trầm mặc nhìn Tần Tự Xuyên trong lòng cảm thấy phức tạp. Đưa hắn ta vào hang hổ kỳ thật rất sáng khoái. Nhưng nếu là thật có điểm nguy hiểm gì, hắn cũng không tốt nói chuyện với tổ tông người ta. Tần gia bọn họ chỉ còn một dòng độc đinh. Cho dù hắn ta muốn đi mình cũng không thể hứa.

"Ái khanh vì trăm phân ưu, trăm rất vui mừng. Nhưng chuyện này không nên nói nữa, trăm sẽ an bài người đi." Nói đến đây liền nhìn về phía Tần Tự Xuyên, "Trăm còn nhớ nhà ái khanh còn có mình khanh phải không?"

"Dạ." Tần Tự Xuyên trả lời.

"Ái khanh cũng nên lập gia đình thôi, một thân một mình sống qua ngày, tóm lại là quá vắng lạnh."

Tần Tự Xuyên: ...

Khẩu khí của Hoàng thượng sao lại giống giọng Tô Thịnh Dương vậy chứ.

"Bẩm hoàng thượng, thần tạm thời chưa có dự định này. Chờ mọi sự tạm yên thì lo lắng cũng còn kịp."

"Có câu nói, bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại, họ Tần nhà khanh chỉ có một mình khanh là con trai, con đàn cháu đống cũng là đại sự. Ái khanh vì trăm tận trung trăm đã rõ ràng. Nhưng đại sự của khanh gia cũng không thể làm trễ nải, không bằng trăm sẽ ban thưởng cho khanh một hôn sự, được không?"

Tần Tự Xuyên sững sờ, hơi kinh ngạc nhìn hoàng đế, "Đa tạ Hoàng thượng ân điển, thần... không dị nghị."

Hoàng đế muốn tứ hôn, hắn ta có thể nói không ư? Nếu như nói một chữ không thì không phải sẽ làm cho Hoàng thượng hiểu lầm mình còn chưa

quên Tự Cầm, gây tai họa cho nàng sao?

Hoàng đế đang thử dò xét hãn ta hay là thật có ý gì khác?

Cho dù là thế nào, Tần Tự Xuyên biết rõ mình cũng không thể cự tuyệt.

"Khanh gia có gì yêu cầu đối với hôn sự của chính mình không?" Tiêu Kỳ thấy Tần Tự Xuyên đáp ứng rất sảng khoái, xem ra cũng không dám có ý gì khác với Tự Cầm. Nhắc tới cũng đúng. Nếu có ý tứ thì lúc trước hai người cũng không từ hôn, mặc dù chuyện kia do mẫu thân hãn ta gây nên.

"Toàn bộ Hoàng thượng làm chủ, vi thần cũng không có yêu cầu gì." Tần Tự Xuyên đáp.

Kiếp trước hoàng đế cũng không tứ hôn cho hãn ta. Kiếp này lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Là vì Tự Cầm làm sủng phi của Hoàng thượng cho nên sự tồn tại của mình khiến Hoàng thượng không thoải mái sao?

Nhưng nghe giọng nói của Hoàng thượng thì hình như cũng không ghét mình lắm.

"Trẫm chỉ hỏi như vậy, nếu ái khanh cũng không dị nghị, trẫm sẽ lưu tâm. Ái khanh yên tâm, tuyệt đối sẽ không ủy khuất ái khanh."

"Thần tạ chủ long ân." Tần Tự Xuyên quỳ xuống đất hành lễ, lòng bàn tay thấm mồ hôi lạnh.

Xem vẻ nơm nớp lo sợ của Tần Tự Xuyên như thế, Tiêu Kỳ đột nhiên cảm giác được chủ ý này của mình hình như cũng không có gì thú vị. Nhưng tứ hôn cũng đã nói ra, cũng không thể thu hồi lại. Suy nghĩ một chút, mình sẽ ban nhiều thể diện trong hôn sự của hãn ta là được.

Con gái nhà ai tốt nhỉ?

Lần đầu làm chuyện như vậy, nghiệp vụ của hoàng đế không thuần thực lắm, còn đang phải thích ứng.

Tần Tự Xuyên cáo lui ra Sùng Minh Điện, lúc xuất cung vừa vặn gặp gỡ Tô Thịnh Dương cũng hạ triều. Hai người đi cùng một chỗ, Tần Tự Xuyên liền nói: "Lần này huynh không cần lo lắng hôn sự cho tôi nữa, Hoàng thượng đã nói sẽ tứ hôn cho tôi rồi."

Tô Thịnh Dương: ...

Tin tức bất ngờ làm Tô Thịnh Dương thật kinh ngạc, "Tứ hôn?"

"Ừ."

"Có phải cậu làm chuyện gì chọc giận Hoàng thượng hay không?"

"Tứ hôn không là chuyện tốt sao? Nếu chọc giận Hoàng thượng thì tôi đã bị đưa đi chém đầu rồi."

"Cũng đúng, đang yên lành sao Hoàng thượng lại tứ hôn cho cậu?"

"Tôi thật hoài nghi, không phải huynh và hoàng thượng âm thầm trao đổi chứ. Giọng của Hoàng thượng giống y như giọng huynh, bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại."

Tô Thịnh Dương: ...

"Ta thật sự có nói gì đâu. Nhưng vậy cũng tốt, thánh chỉ tứ hôn, đây là vinh quang sáng rọi cả nhà đó. Đến lúc đó ta cũng muốn đi uống rượu mừng."

"Người khác sẽ cho rằng huynh đi phá đám."

"Có thể nói lời hữu ích hay không?"

"Tôi có thể, nhưng người khác cũng không tin đâu."

Người này sao lại thích ăn đòn như thế chứ, bị chọc tức ở chỗ hoàng đế, đây là giận cá chém thớt lên đầu của hãn ta đúng không?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 373: Quả Nhiên Như Nàng Ta Dự Liệu

Editor : Hương Cỏ

Sắc trời vừa mới tờ mờ sáng, trong Tố Vân Điện phát ra một tiếng hét thảm thiết, sau đó giống như bị người ta siết cổ vậy, không còn chút tiếng động nào truyền đến.

Trong sắc trời tối xanh, một bóng người lặng lẽ rời đi Tố Vân Điện, đi về phía Trường Nhạc Cung.

Ánh nắng lên cao, trong Phượng Hoàn Cung đầy người tới. Tần phi lần lượt đến thỉnh an hoàng hậu, trong đại điện mọi người dựa theo vị phân ngồi xuống.

Hoàng hậu ngồi ở ghế phượng trên cao, mặc phượng bào, đầu đội mũ phượng, nhìn mọi người nói: "Cuối cùng vụ án Vương quý nhân đã có kết quả, thì ra người hạ độc chính là cung nhân bên người nàng, tang vật cũng đã thu được, chứng cứ vô cùng xác thực, Bản cung đã bắt người, mấy ngày nữa sẽ đưa đến Nội Đình Phủ xét xử. Xảy ra chuyện như vậy thật sự là làm lòng người thương tâm. Chỉ vì chút lợi ích mà không hề để ý mạng người khác, thấy rõ là người rất độc ác, Bản cung tuyệt đối không tha thứ."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ai cũng không nghĩ chân tướng chuyện Vương quý nhân lại là như vậy. Nhưng, Hoàng hậu nương nương đã nói là tang chứng vật chứng đều thu được, mọi người trong lòng lo sợ, lại nghĩ tới có người nói lúc sáng sớm có tiếng hét quỷ dị chói tai từ Tố Vân Điện truyền ra.

Lẽ nào chính là lúc cung nhân ra tay lần hai vừa vặn bị bắt?

Mọi người trong lòng nghi vấn, nhưng không ai dám mở miệng hỏi. Hoàng hậu nương nương đã kết luận như thế, trừ phi người có chứng cứ, nếu không ai dám nói lung tung chứ.

Trong đại điện nhất thời yên tĩnh. Sau đó quý phi mở miệng trước, vừa cười vừa nói: "Nhờ có nương nương nhìn rõ mọi việc, biết rõ gian tặc kia khẳng định không cam lòng nên mới âm thầm mai phục, cuối cùng bắt được người gây ác tại hiện trường. Vì thế Vương quý nhân mới giữ được tính mạng. Đó đều là ân đức của nương nương."

Nghe quý phi nói vậy, mọi người mới bừng tỉnh hiểu ra, thì ra Hoàng hậu nương nương mai phục lâu ngày nên mới bắt được kẻ kia.

"Quý phi khiêm tốn, Bản cung đã giao toàn quyền xử lý cho Quý phi, đây là công lao của cô. Bản cung sẽ theo sự thực bẩm báo Hoàng thượng, quý phi cứ yên tâm." Hoàng hậu cười nhìn quý phi một cái, vẻ mặt cực kỳ nhu hòa nói.

Trong lòng Quý phi hơi ghen, hít sâu một hơi nhìn hoàng hậu sau đó cười như gió xuân, "Nương nương nói kìa, Bản cung chẳng qua là được nương nương sai khiến, chút công lao thật sự là không đáng nhắc đến. Chính là tội nghiệp Vương quý nhân muội muội phải chịu tội như thế, bây giờ còn phải nằm trên giường. Thái y nói lần này trúng độc tổn thương căn cơ, về sau phải cẩn thận điều dưỡng, nếu không sẽ lưu lại bệnh tật, thật đáng thương."

Sau khi Vương quý nhân trúng độc cử tử nhất sinh mới cứu chữa trở về, đây là chuyện mọi người đều biết. Lúc này nghe quý phi nói, khó tránh khỏi thương xót Vương quý nhân gặp đại nạn này.

Cung nhân trong cung gặp chuyện liên tiếp, mọi người cũng không khỏi cảnh giác hơn với người cạnh mình. Dù sao nếu như có đủ ích lợi mà phản

bội chủ tử, có phải là tính mạng của bọn họ cũng bị uy hiếp bất cứ lúc nào hay không?

Nghĩ đến đây, mọi người cũng không thể bình thản.

Tề Vinh Hoa nhìn Lý Uẩn Tú bên cạnh nói: "Nếu như vậy thì cung nhân có thể tùy ý mà hạ độc chủ tử, như thế sao mà sống được chứ? Không có người sai sử, một cung nhân nhỏ nhoi làm sao dám phản bội chủ tử đây?"

Lý Uẩn Tú nghe Tề Vinh Hoa nói, sắc mặt trắng hơn, khẽ thở dài, "Tề tỷ tử nói đúng lắm, sống vậy rất lo lắng, nhưng cũng phải sống chứ sao." Nói đến đây không khỏi nhớ tới cung nhân bên cạnh mình, cẩn thận nghĩ tới lời nói và việc làm của bọn họ, không biết rõ một ngày nào đó, bọn họ có ra tay đối với mình hay không.

Đầu tiên là Vương quý nhân, tiếp theo là ai?

Hoàng hậu nương nương sai Quý phi điều tra chuyện này, quý phi nương nương chỉ bắt được một tiểu cung nhân, lẽ nào không thể điều tra được sao? Vậy người sau lưng tiểu cung nhân kia là ai? Rốt cục là ai mà dũng cảm dám mưu hại cung tần như thế?

Rất nhiều chuyện cũng không thể nghĩ, vừa nghĩ liền không dám nghĩ tiếp. Trong cung xảy ra nhiều chuyện liên tiếp, cuối cùng đi ra chịu tội đều là cung nhân, nhưng thật sự là bọn họ muốn hại người sao?

Tề Vinh Hoa hiếm khi thấy Lý Uẩn Tú hồn bay phách lạc như thế, liền cười cười nói: "Muội cũng đừng sợ, chẳng qua Vương quý nhân kém may mắn mà thôi."

"Tề tỷ tử, cái gì là kém may mắn, cái gì là may mắn đây? Tiến cung lâu như thế, trong cung lại ba phen bốn bận xảy ra chuyện, trong lòng muội thật sự là..." Thật sự là cảm thấy nơi này quá kinh khủng, tựa như chỉ một giây nữa sẽ đến lượt mình vậy, mỗi đêm đều ngủ không ngon giấc.

"Đừng dính vào thì có thể bình an như ý." Tề Vinh Hoa hạ giọng nói một câu, còn nghe lọt hay không thì phải do tự năng ta thôi.

"Vương quý nhân cũng chưa dính vào, tới Di cùng hiên ở cũng là ý của Hoàng hậu nương nương. Nàng ấy chưa làm gì hết mà còn không phải chịu kết cục này sao?" Lý Uẩn Tú nhìn hoàng hậu trò chuyện vui vẻ với mấy phi tần có địa vị cao bên cạnh, nét mặt rất nhu hòa vui vẻ, nhưng nàng ta lại cảm giác được toàn thân lạnh như băng.

"Muội sai rồi." Tề Vinh Hoa cúi thấp đầu, "Từ lúc Vương quý nhân lựa chọn, nàng ấy và muội đã đi theo hai con đường khác nhau." Từ khi nàng ta dự định đứng chung với hoàng hậu thì cũng đã phải hiểu có thể sẽ trở thành vật hi sinh.

Trong khi các phi tần có địa vị cao chém giết nhau, thường thường bị xui xẻo nhất đều là những người mới không có căn cơ. Lúc trước Hi Phi cũng không phải vậy sao? Bị giáng chức đi Y Lan Hiên, thiếu chút nữa mất mạng. Nhưng nàng ấy may mắn, thời điểm đến xoay người cải mệnh.

Nhưng, không phải mỗi người đều có may mắn như nàng.

"Tề tỷ tỷ, muội... muốn đi thăm Vương quý nhân, nhưng một mình muội không dám đi Tổ Vân Điện, tỷ có thể đi cùng với muội không?" Lý Uẩn Tú nhìn Tề Vinh Hoa mang theo vài phần cầu khẩn.

Tề Vinh Hoa không nghĩ tham gia chuyện này, nhìn Lý Uẩn Tú nói: "Muội gọi ta một tiếng tỷ tỷ, ta khuyên muội một tiếng không nên đi. Đợi đến khi mọi chuyện thật sự đều kết thúc muội lại đi cũng không chậm trễ."

"Lời của tỷ tỷ có ý gì? Không phải đã điều tra rõ mọi chuyện rồi sao?" Ít nhất đã có kết luận, ngoài mặt đã điều tra rõ rồi chứ, vậy thì còn ai dám ra tay nữa?

"Nhìn mọi chuyện đừng chỉ nhìn một mặt." Tề Vinh Hoa nói xong này câu liền không nói nữa, chỉ nhìn Lý Uẩn Tú, "Muội là người thông minh. Mặc dù ta không thể đoán muội định làm gì, nhưng nếu như muội muốn sống bình an qua ngày thì cũng đừng dính vào những chuyện này. Nếu không có lẽ muội chính là Vương quý nhân tiếp theo."

Sắc mặt Lý Uẩn Tú trắng nhợt, lời muốn nói lại nuốt trở về, hồi lâu mới nói: "Đa tạ tử tử nhắc nhở, muội nhớ rồi."

Không phải Tề Vinh Hoa kêu nàng ta đừng tranh thủ tình cảm sao? Bây giờ nàng ta có gì mà dám tranh thủ tình cảm với Hi Phi nương nương? Nếu như nói lúc trước khi tiến cung, đặc chí vừa lòng, chỉ cảm giác với dung nhan của mình có thể hoàn thành tâm nguyện.

Nhưng tiến cung đã hơn một năm, nhìn thấy nhiều chuyện, bị Hi Phi đả kích nhiều, sự cao ngạo của nàng ta kỳ thật đã giảm rất nhiều. Nàng ta cũng không nói cho bất luận kẻ nào là lúc trước Hoàng hậu nương nương cũng đi tìm mình. Nhưng nàng ta không muốn làm quân cờ của người khác, do đó đã uyển chuyển cự tuyệt.

Nhưng không nghĩ tới sau đó hoàng hậu lại tìm Vương Tĩnh Uẩn, mà nàng ta lại đáp ứng. Nàng ta không biết trong này có liên quan đến chuyện của Vương gia hay không, nhưng khi biết rõ kết quả này, nàng ta và Vương Tĩnh Uẩn đã không còn giống nhau nữa, có mấy lời cũng không thể tùy ý nói chuyện với nhau như xưa.

Ai biết, chẳng bao lâu thì nàng ấy liền trúng độc.

Nội Đình Phủ, Ngự thiện phòng, hậu cung náo loạn khói lửa báo động khắp nơi. Nhưng Hoàng thượng không hề lộ diện, cứ ở bên Hi Phi trong Di cùng hiên. Giống như Di cùng hiên kia là thế ngoại đào nguyên vậy, ba nghìn mỹ nữ đều không sánh kịp một nụ cười của Hi Phi.

Nàng ta rất đố kỵ, cũng rất hâm mộ. Kiếp này sao lại có một nam nhân đối tốt với nữ nhân như vậy chứ.

Ở trong nhà nàng ta, ngay cả phụ thân đều có mấy thiệp thối, có ai như Hoàng thượng chứ? Cứ như vậy phòng thủ một Hi Phi không thể thị tẩm. Từ khi Hi Phi được sủng ái, nghe nói trong hậu cung này không còn nữ nhân nào có thể gần gũi Hoàng thượng, ban đầu không tin, nhưng bây giờ nàng ta đã tin.

Nàng ta không thấy Hi Phi vênh vang đi ra tranh thủ tình cảm, thậm chí số lần gặp Hi Phi cũng rất hiếm hoi. Một người như vậy, ở trong hậu cung này, tồn tại như truyền kỳ, giống như một tòa núi cao, bất luận kẻ nào cũng không thể vượt qua nàng.

Bởi vì nàng mà dậy sóng phân tranh, đếm nhiều không xuể, không biết bao nhiêu người phải sống cô quạnh lẻ loi. Nhưng Hi Phi chính là như vậy, ánh mắt cũng không chớp một cái, mặt cũng không lộ, Hoàng thượng vung tay lên liền có Hoàng hậu nhường nhường ra mặt giải quyết.

Phúc khí này...

Trong lòng Lý Uẩn Tú cười khổ một tiếng, Tề Vinh Hoa khuyên nàng ta, kỳ thật cũng là khuyên mình không cần đối phó với Hi Phi đi?

Cũng đúng, dù sao Tề Vinh Hoa có giao tình không tệ với Hi Phi nương nương, khó có thể trong lúc Hi Phi có thai từ chối tiếp khách mà còn có thể đi vào Di cung hiên.

Tô Nhị ngồi bên cạnh Lý Uẩn Tú, thấy khí sắc nàng ta không tốt lắm, hạ giọng hỏi một câu, "Lý tỷ tỷ có chỗ nào không thoải mái không?"

"Tỷ tỷ thì không dám nhận, cảm tạ Tô mỹ nhân quan tâm, ta cũng không sao." Lý Uẩn Tú không muốn có liên quan gì với Tô Nhị thân nhiên nói, giữ một khoảng cách với nàng ta.

Dù sao quan hệ giữa Tô Nhị và Hi Phi không tốt, nàng ta không muốn trêu chọc thêm gì nữa.

Tô Nhị nghe vậy nhìn vẻ mặt cự người ngàn dặm của Lý Uẩn Tú, trong lòng cười nhạo một tiếng, trên mặt lại vẫn nhu hòa, "Không sao thì tốt, ta thấy nét mặt tử xanh xao, cho rằng có chỗ nào không thoải mái vậy."

"Cảm ơn, ta không có gì đáng ngại." Bởi vì hôm nay muốn tuyên bố chuyện của Vương quý nhân nên bọn họ mới đến Phượng Hoàn Cung thỉnh an, bình thường thì không thể đến, ai bảo các nàng có vị phần thấp đâu.

Nhưng đợi đến khi tuyên tú, mấy người vị phần thất như bọn họ cũng sẽ được thăng vị để phân vị phần cho các tú nữ mới vào cung. Lời này vẫn là Kiều Tiểu Nghi trong lúc vô tình nói ra, bây giờ không được Hoàng thượng sủng ái, chỉ có thể ngóng trông nhường vị phần cho người ta để được thăng vị, cũng thật là thê lương.

Ánh mắt Tô Nhị bình thản dời đi, chuyện Vương quý nhân cứ trôi qua như vậy quả nhiên ở trong dự liệu của nàng ta. Tiếp theo phải động thủ thôi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 374: Một Vở Tuồng

Editor : Hương Cỏ

"Bây giờ cô đã thấy được thành ý của tôi, giao vật kia ra đây đi." Tô Nhị nhìn Sở Trường Lam, ngồi trên ghế bên cạnh vừa cười vừa nói.

Sở Trường Lam nghe Tô Nhị nói, liếc mắt nhòm nàng ta, "Thành ý của cô ư? Tôi đâu thấy Kiều Linh Di có gì tổn hại đâu? Đây chính là thành ý của cô sao? Khó trách quá không đủ."

"Chuyện này không thể trách ta, là vì Quý phi chặn ngang một tay nên mới gây nên cục diện này. Việc ta có thể làm cũng đã làm, cô cũng phải biết là ta đã làm hết sức mình. Hay là cô tính phá vỡ ước định của chúng ta?" Tô Nhị lập tức nổi giận, ánh mắt nhìn Sở Trường Lam mang theo vài phần hung tợn.

"Rõ ràng là cô làm việc tệ lại còn dám cãi ngược lại một cái?" Sở Trường Lam cười lạnh một tiếng, "Cô ở chỗ này của ta phát uy phong gì đây? Bây giờ ta đã thành ra thế này, sống hay chết cũng không thêm để ý. Nhưng cô thì khác, cô cho rằng cô còn có năng lực nói điều kiện với ta sao?"

"Cô?"

"Cô cái gì? Lẽ nào ta nói không đúng?" Sở Trường Lam nhìn nét mặt Tô Nhị, sự chán ghét trong lòng mới giảm đi một chút, nhìn nàng ta nói: "Cô chỉ cần nói cho ta một chuyện, ta sẽ giao thứ kia cho cô."

"Chuyện gì cô nói đi." Tô Nhị hơi phòng bị nhìn kẻ nói trở mặt liền trở mặt Sở Trường Lam, bây giờ tính tình nàng ta thật sự rất khó dò.

"Rốt cuộc cô muốn đối phó ai?"

Tô Nhị cười cười, "Không phải đã sớm nói cho cô biết rồi sao, người ta muốn đối phó cho tới bây giờ chỉ có một người."

Sở Trường Lam nghe lời nói này vẻ mặt thay đổi không ngừng, một hồi lâu mới vừa cười vừa nói: "Ha ha, cô đúng là nhận thức chuẩn thì không buông tay. Nhưng dù sao giữa hai người cũng đâu có nhiều thù hận, sao cô lại hận nàng ta như vậy chứ? Ân oán của hai nhà cũng chẳng liên quan nhiều đến các cô, dù sao cho tới bây giờ hai người các cô cũng chưa từng gặp mặt, thù hận của cô cũng quá sâu rồi."

"Cô thì biết cái gì?" Tính tình Tô Nhị vốn đã khó kiềm chế, lúc ấy lại bộc phát táo bạo lên, "Nếu không phải vì cô ta thì có lẽ ta không phải tiến cung. Tiến cung rồi, cô ta giống như chướng ngại vật vậy, chưa trừ diệt cô ta thì ta vĩnh viễn không có ngày nổi danh. Trong cung này không ai sống thoải mái hết, cô ta dựa vào đâu mà có thể vui vẻ chứ."

Sở Trường Lam nghe vậy ha ha cười một tiếng, "Đúng vậy, cô ta cũng đáng chết. Nếu không phải vì cô ta, ta cũng không rơi xuống bước này." Hoàng hậu tử tử thà rằng bảo vệ Hi Phi cũng mặc kệ nàng ta, nói gì thì các nàng mới là thân tử muội, không phải sao?

Lấy ra một cái bình nhỏ đưa tới, nhìn Tô Nhị, "Cũng chỉ có chút ít này, lượng thuốc vừa cho một người. Cô chỉ có một cơ hội."

Tô Nhị tiến lên lấy bình nhỏ kia, nhét vào trong tay áo, sau đó cúi người nhìn Sở Trường Lam, "Cô chờ tin tốt đi."

Sở Trường Lam nhìn Tô Nhị đi rồi, một mình nằm ở trên giường, động cũng không thể động. Bộ dạng ma quỷ này sẽ đi theo nàng ta cho đến hơi

thở cuối cùng. Vậy thì nửa đời sau này có người làm bạn với mình cũng không tệ.

Nàng ta cũng không tin, Hi Phi trở thành đáng vẻ ma quỷ này mà Hoàng thượng còn liếc nhìn cô ta một cái.

Ha ha, kiếp này nam nhân đều như nhau, đều như nhau.

Hoàng thượng thích cũng chẳng qua là vẻ ngoài của Hi Phi mà thôi, không có vẻ tươi sáng ngời ngời kia, ai còn thèm liếc nhìn cô ta chứ.

Giống như nàng ta vậy, đã như người chết, chẳng qua còn thở mà thôi.

Tự Cẩm nghe được tin tức trầm mặc một hồi lâu, rồi mới nói: "Nếu nàng ta đã lấy được vật đó thì cần làm gì cứ làm vậy thôi."

"Dạ." Khương cô cô khom người đáp, "Nô tỳ sẽ xử lý thỏa đáng mọi việc, hết thảy đều như như nương nương dự liệu. Tô mỹ nhân làm việc, Quý phi và Kiều Linh Di âm thầm hỗ trợ nàng ta."

"Vậy bên chỗ Hoàng hậu nương nương có động tĩnh gì không?" Tự Cẩm như thể thuận miệng hỏi một câu.

"Phượng Hoàn Cung không có bất kỳ động tĩnh gì." Khương cô cô nói.

Tự Cẩm trầm mặc, hoàng hậu chưa liên thủ với quý phi nhưng cũng không đứng ở bên mình. Đây là hạ quyết tâm tọa sơn quan hổ đấu.

Trong lòng thật dài thở dài, rốt cục là khác nhau.

Nhẹ nhàng gật đầu, Tự Cẩm nhìn Khương cô cô nói: "Cô đi đi, ta biết rõ mọi chuyện rồi."

"Dạ, nô tỳ cáo lui." Khương cô cô xoay người lui xuống.

Sau khi rời khỏi đây Khương cô cô lập tức hội họp với Đồng Ý Trần Đức An, bố trí mọi chuyện chu đáo. Tô mỹ nhân muốn hại chủ tử bọn họ, vậy cho cô ta gieo gió gặt bão là được.

Người của Di cùng hiên lặng yên không một tiếng động tản ra ngoài, như mưa nhỏ rơi xuống biển, không nổi lên chút gợn sóng nào.

"Chủ tử phân phó, mấy thứ này đều đưa đi Tổ Vân Điện, phân cho Kiều Tiểu Nghi và Vương quý nhân dùng."

"Dạ, nô tỳ đưa đi ngay."

Trong Tổ Vân Điện đang náo nhiệt, Vương quý nhân bệnh nặng mới khỏi đứng ở bên cạnh Kiều Tiểu Nghi, nhìn từng chồng tơ lụa bày trên bàn.

Kiều Tiểu Nghi cười giơ tay phất qua, "Đây là quý phi nương nương mới phái người đưa tới, tất cả đều là kiểu mới của năm nay, muội xem một chút thích cái gì thì lấy cái đó đi."

"Muội thấy đều rất đẹp mắt, là quý phi nương nương ban thưởng cơ mà, muội thấy cái nào cũng được." Vương quý nhân nhẹ nhàng cười nói, ánh mắt nhu hòa dịu dàng liếc qua mặt Kiều Tiểu Nghi.

Nhìn vào mặt Vương quý nhân, Kiều Tiểu Nghi bình thản quay đầu đi, trong lòng lại có cảm giác bất an dâng lên.

"Ta thấy bình thường muội toàn mặc màu nhạt, hay là mấy xấp vải mào màu sáng tươi muội lấy đi."

Quá nhạt ư?

Trong lòng Vương quý nhân ha ha cười một tiếng, ngoài miệng lại nói: "Làm phiên tử tử hao tâm tốn sức vì muội, nếu đã như vậy mà còn từ chối thì bất kính, muội ở đây cảm ơn tử tử trước."

"Tỷ muội một nhà, nói mấy lời khách khí đó làm cái gì." Kiều Tiểu Nghi nhẹ nhàng cười một tiếng, sai người đưa mấy xấp vải qua chỗ của Vương quý nhân.

Kiều Tiểu Nghi giữ Vương quý nhân ở lại uống trà, nói mấy câu rồi mới chia tay nhau đi.

Vương quý nhân trở lại thiên điện của mình, trước khi vào cửa quay đầu nhìn thoáng qua chính điện.

Dưới ánh mặt trời, ngôi lưu ly ngũ sắc tỏa hào quang sáng chói khiến người ta không khỏi nheo mắt lại, nàng ta đưa mắt nhìn khắp bầu trời.

Dưới bầu trời xanh thẳm yên tĩnh, ánh nắng màu vàng kim ấm áp rực rỡ, chiếu rọi tận đáy lòng.

Quay đầu lại, Vương quý nhân nhẹ nhàng cười.

Nhấc chân lên, từng bước từng bước đi vào nơi thuộc về riêng mình.

Đóng lại cửa, hạ màn xuống, nhìn trên bàn bày mấy xấp vải, bình thản sai người: "Mời cô cô Thượng y cục đến đây một chuyến, mấy xấp vải này cần thợ may xiêm y."

"Dạ, nô tỳ biết rồi."

Vương quý nhân phát phát tay, mọi người đều đi xuống.

Một mình một bóng ngồi trên giường lớn, lặng yên không một tiếng động mím môi khẽ cười.

Kiều Tiểu Nghi đối với nàng ta như thế, nàng ta phải hồi báo cô ta thật tốt mới được.

Bóng đêm dày đặc buông xuống, Tiêu Kỳ phong sương về Di cùng hiên, vào cửa thấy bên trong hoàn toàn yên tĩnh, rồi nhìn thấy Tự Cẩm một mình dựa trên gối ngủ.

Sai người không cần kinh động nàng, tự mình lặng lẽ đi thay quần áo rửa mặt trước, đến lúc trở lại đã thấy Tự Cẩm xoa xoa mắt ngồi dậy.

"Làm ồn tới nàng sao?"

"Không phải, thiếp khát nước, muốn dậy uống nước thôi." Tự Cẩm vẫn còn đang ngái ngủ.

Tiêu Kỳ rót chén nước mang tới cho nàng, đưa tới bên môi, cho nàng uống xong, "Nàng đi ngủ trước đi, ta còn mấy tấu chương phải xem một chút."

Đây là lo lắng nàng nên chưa kịp duyệt hết tấu chương đã trở về, còn không phải muốn làm thêm giờ sao.

Tự Cẩm gật gật đầu, thật sự là buồn ngủ không chịu được, "Thiếp ngủ trước đây, Hoàng thượng cũng đi ngủ sớm một chút, đừng thức trễ quá. Nếu không phải là tấu chương quan trọng cần gấp thì mai lại xem đi."

Tiêu Kỳ xoa xoa đầu Tự Cẩm, "Tấu chương của Tần Tự Xuyên, rất quan trọng. Sắp có hành động lớn, ta phải xem cho kỹ."

Tiêu Kỳ một lòng muốn cầm quyền, thế gia liều mạng ngăn trở. Bây giờ thuộc hạ bề tôi có năng lực của hắn đã càng ngày càng nhiều, Tiêu Kỳ không kiên nhẫn hao tâm tổn trí với thế gia tiếp nữa.

Hay là muốn tận diệt?

Không thể, trên triều đình kia vẫn không thể không có lực lượng thế gia.

Không nghĩ nữa. Kể từ sau khi mang thai thì không muốn nghĩ những chuyện này. Bây giờ trước hết phải giải quyết chuyện của Tô Nhị, nàng an tâm chờ sinh thôi.

Mấy hôm tép nhãi nhép khác, chỉ cần hoàng hậu muốn bảo vệ Sở gia cả nhà phú quý thì nhất định sẽ thay Tiêu Kỳ lo liệu chu đáo toàn bộ hậu cung.

Còn nàng...

Không lòng dạ nào tranh đoạt hậu vị với hoàng hậu làm hậu cung rung chuyển.

Hơn nữa, có hoàng hậu, nàng thật sự không phải phiền lòng xử lý những chuyện của hậu cung. Hoàng hậu muốn quyền lực, nàng muốn sủng ái, hai người đâu đã vào đấy rồi.

Chỉ cần hoàng hậu không đến trêu chọc nàng, xem mấy năm tình cảm đã có giữa hai người, Tự Cẩm vẫn rất nguyện ý giữ tôn vinh cho hoàng hậu.

Tự Cẩm lại sai người đưa thức ăn khuya tới cho Tiêu Kỳ, "Ăn một chút gì cho ấm áp dạ dày, cũng đừng ăn nhiều, đỡ phải ban đêm khó chịu."

Tiêu Kỳ cười nghe Tự Cẩm thao thao bất tuyệt an bài việc vặt cho hần, gật gật đầu nói: "Ta đều biết rồi, nàng yên tâm đi."

Đưa Tự Cẩm vào phòng ngủ nhìn nàng ngủ, thả màn xuống rồi mới về thư phòng.

Xem tấu chương Tần Tự Xuyên trình tấu, Tiêu Kỳ đề bút suy ngẫm ý kiến trả lời.

Các người đã không muốn trải qua ngày yên ổn thong dong, như vậy thì cho các người không được tốt luôn.

Bút chu sa điểm mực trên tấu chương, một màu đỏ tươi chói mắt.

Một đêm đó, trong bóng đêm yên tĩnh không biết giấu bao nhiêu sát khí.

Một bóng người lén lén lút lút bên cửa hông Di cùng hiên, giữa đêm người núp trong ngoài mai phục bắt được tại trận.

Đồng Ý và Trần Đức An tự mình trói người, biến mất trong bóng đêm.

Hai người Khương cô cô và Vân Thường một đêm không ngủ. Sáng sớm hôm sau mắt bầm đen xuất hiện ở trước mặt mọi người, nhưng sâu trong ánh mắt lại mang nét vui mừng.

Tự Cẩm thay y phục cho Tiêu Kỳ, buộc đai lưng, tiễn hãnh đi lâm triều.

Trước khi xuất môn Tiêu Kỳ quay đầu lại gõ nhẹ lên trán Tự Cẩm, "Bữa trưa sẽ về ăn với nàng."

"Được." Tự Cẩm cười mỉm đáp ứng. Nhưng trong lòng biết rõ, Tiêu Kỳ sẽ không có thời gian rảnh.

Khương cô cô nhắc chân đi lên, thủ thủ thù thù một câu ở bên tai Tự Cẩm.

Tự Cẩm nhẹ nhàng gật đầu, "Nên đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương, giờ đi thôi."

Vở tuồng này, đương nhiên phải diễn ở Phượng Hoàn Cung mới thỏa đáng nhất.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 375: Bản Sắc Sủng Phi

Sáng sớm không khí trong Phượng Hoàn Cung mang theo vài phần trong trẻo nhưng lạnh lùng. Từ xa xa nhìn lại, ánh rạng đông rơi xuống ngói lưu ly ngũ sắc, cũng không có ánh nắng chói chang làm chói mắt người như trước kia.

Cũng giống như chủ nhân của Phượng Hoàn Cung này đang thắc thỏm không yên. Mặc dù là người đứng đầu lục cung nhưng cũng không phải là cười vui trên đầu trăm họ, không thể tùy ý hành động làm bất cứ điều gì mình muốn.

Khương cô cô nhìn nướng nướng dừng chân lại, lẳng lặng đứng sau lưng nàng ta, không hề thúc giục.

Nhìn theo ánh mắt của nướng nướng thì nhìn thấy ngày càng nhiều cung tần đi đến Phượng Hoàn Cung yên tĩnh, cuối cùng náo nhiệt hẳn lên.

Phía sau những ồn ào náo động hào nhoáng sau lưng, chủ nhân Phượng Hoàn Cung không biết rõ có vui vẻ hay không.

Nhưng Khương cô cô nhớ tới chuyện hoàng hậu làm, trên thực tế vẫn rất không đồng tình.

Làm nô tài điều quan trọng nhất chính là tuyển chọn đúng chủ tử, sau đó phải giữ lòng trung thành thì người mới có ngày mở mặt.

Nhưng những chủ tử kia, chưa chắc đã sống thoải mái hơn so với nô tài.

Hoàng hậu nương nương là người thông minh như thế, ở hậu cung này trải qua bao năm sóng to gió lớn đều vững vàng, giờ lại phạm sai lầm.

Nghĩ tới đây, Khương cô cô lại nhìn về phía nương nương. Người duy nhất cô ta bội phục chính là chủ tử của mình. Có thể ở giữa vạn đoá hoa mà còn khiến cho Hoàng thượng thật lòng đối với nàng như thế, không thể không nói đây cũng là bản lĩnh.

Tự Cẩm bất giác sờ sờ lên bụng mình, tâm trạng mới vừa có chút dao động lại từ từ kiên định xuống.

Hoàng hậu có bất đắc dĩ của hoàng hậu, nàng cũng có bất đắc dĩ của nàng.

Giờ phút này, nàng sẽ không nhượng bộ.

Một lần nữa nhắc chân lên, Tự Cẩm từng bước từng bước đi tới Phượng Hoàn Cung.

Mỗi một bước đi, khoảng cách giữa nàng và hoàng hậu liền rút ngắn một phần.

Tề Vinh Hoa từ xa đi tới, lúc nhìn thấy Hi Phi thì sửng sốt một cái, không nghĩ tới hôm nay đến thỉnh an Hoàng hậu nương nương lại có thể gặp Hi Phi. Lập tức đi nhanh vài bước, tiến lên đón nàng, "Thỉnh an nương nương, nương nương vạn phúc."

"Tề tỷ tỷ mau đứng dậy, đừng đa lễ." Tự Cẩm hơi khom lưng đỡ Tề Vinh Hoa dậy, cười nhìn nàng ta nói: "Khí sắc Tề tỷ tỷ nhìn không tệ."

"Ta một người nhàn rồi, sành ăn, còn có thể không tốt sao?" Tề Vinh Hoa mím môi cười một tiếng rồi mới hạ thấp giọng nói: "Nương nương sao hôm nay lại đến? Hay là nương nương đi về trước đi."

Trong sâu đáy mắt Tự Cẩm chợt lóe, xem ra Tề Vinh Hoa có lẽ đã nghe được gì đó, nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, "Mấy ngày nay không tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương, mặc dù nương nương thương ta, ta cũng không thể ỷ thế làm càn. Hôm nay trời đẹp, thân thể cũng không có gì không thoải mái nên ra ngoài đi dạo một chút."

Hai người vừa nói vừa đi vào trong, cung nhân Phượng Hoàn Cung nhìn thấy hai người khom mình hành lễ, Tự Cẩm vịn tay Khương cô cô nâng đỡ nhắc chân đi vào.

Tề Vinh Hoa vừa nhìn cũng biết khuyên không được liền đi theo sau lưng Tự Cẩm từ từ đi vào trong.

Canh giờ còn sớm, hoàng hậu cũng chưa đi ra.

Lúc ấy trong đại điện Phượng Hoàn Cung đã không ít người ngồi. Lúc mọi người nhìn thấy Tự Cẩm không hẹn mà cùng lấy làm kinh hãi.

Dạo này Hiền phi chăm chỉ tới Phượng Hoàn Cung, đương nhiên là không đến muộn. Nhìn thấy Tự Cẩm liền vừa cười vừa nói: "Sao hôm nay Hi Phi muộn muộn lại đi ra ngoài? Thật là khách quý hiếm gặp."

Nói giống như nàng ta là chủ nhân Phượng Hoàn Cung này vậy.

Tự Cẩm khéo léo tươi cười nhìn nàng ta: "Nhớ hương trà trong cung của nương nương, hôm nay đến uống chén trà. Hiền phi tỷ tỷ vẫn chăm chỉ trước sau như một, lúc nào cũng đến sớm vậy, muộn muộn thật sự là tuyệt đối không bằng."

Khúc phi và Lý Chiêu Nghi ở đối diện nhất thời nhin không được, cười khẽ một tiếng.

Diễn xuất của Hiền phi quả thật khiến người ta hơi chán ghét. Chỉ là không nghĩ tới Hi Phi lại không như ngày xưa, không nhún nhường như cũ.

Thật sự là rất hiếm thấy.

Trên mặt Hiền phi có vẻ không nhịn được, nét tươi cười liền nhạt hẳn đi, không phản ứng Tự Cẩm mà phối hợp ngồi xuống.

Tự Cẩm ngồi xuống ở vị trí của mình, Tề Vinh Hoa giữ khoảng cách với nàng cũng đồng thời ngồi xuống.

Đám người Khúc phi quan sát bụng Tự Cẩm, trong mắt không chỗ nào không toát ra sự hâm mộ, đây là thai thứ hai.

Thứ hai đó.

Bất kể là ân sủng hay là vận khí, Hi Phi thật sự đã chiếm hết thiên thời địa lợi.

Bây giờ ánh mắt mọi người nhìn nàng cũng không giống như trước đây, sự ghen tị mơ hồ thu lại, nhưng vẫn không hề thân thiện.

"Sinh kỳ của Hi Phi cũng không còn bao tháng nhỉ?"

Cái gì gọi là không còn bao tháng?

Mang thai cũng chỉ đến mười tháng mà thôi.

Tự Cẩm nhướn mày nhìn về phía Khúc phi, cười ngọt ngào, "Khúc phi nói đúng lắm, sinh con xong sẽ mời cô dự tiệc đầy tháng."

Sự khoe khoang này ...

Nụ cười trên mặt Khúc phi cứng ngắc, khóe miệng giật giật, "Tất nhiên là phải đi chúc mừng."

Lẽ nào Hoàng thượng muốn làm tiệc đầy tháng mà nàng ta dám không đi sao?

"Bây giờ Hi Phi đang mang thai, nghĩ đến chăm sóc Đại hoàng tử cũng khó mà chu toàn, khó tránh khỏi sơ sẩy. Hoàng hậu nương nương cũng rất thích Đại hoàng tử. Hi Phi có thể đưa Đại hoàng tử tới Phụng Hoàn Cung để nương nương chiếu cố. Như thế, cô cũng có thể dưỡng thai thật tốt, Đại hoàng tử cũng có người chiếu cố thoả đáng."

Tự Cẩm ngẩng đầu nhìn Mai Phi nói chuyện, thật sự là không thể nghĩ tới Mai Phi lại có thể nói ra lời như vậy. Đây là muốn trực tiếp đánh mặt nàng sao?

"Mai Phi không cần lo lắng. Bên cạnh Đại hoàng tử nhiều người hầu hạ như vậy, lẽ nào mấy kẻ đó không muốn sống, dám sơ sẩy Đại hoàng tử hay sao? Cho dù Bản cung đồng ý, nghĩ đến Hoàng thượng cũng không đồng ý." Tự Cẩm mỉm cười, tư thái ưu nhã nhìn Mai Phi, "Huống chi, thai của ta càng lớn, Hoàng thượng sợ ta hao tâm tổn sức, bây giờ phần lớn giữ Đại hoàng tử ở bên người. Hay là Mai Phi nghi ngờ Hoàng thượng chăm sóc con trai mình không tốt sao?"

Cả đại điện đầy người đều yên tĩnh.

Sắc mặt Mai Phi xanh mét, nghiến răng nói: "Bản cung chẳng qua là thuận miệng nói, Hi Phi cần gì nóng nảy như thế."

Biết rõ người sinh con trai, biết rõ con trai người được Hoàng thượng thích, người ... cmn không khoe khoang sẽ chết sao?

Thật sự là chưa nhìn thấy Hi Phi khoe khoang như thế, không thể không nói, người xưa nay an phận trong nháy mắt kiêu căng lên, thật là khiến người khác khó có thể chống đỡ được.

Ánh mắt mọi người nhìn Tự Cẩm đều khác lạ. Hôm nay hình như Hi Phi có cái gì không đúng thì phải.

Tư thế này không giống như đến thỉnh an, giống như là đến gây sự vậy.

Quý phi đi tới trong không khí quý dị đó.

Tự Cẩm đứng dậy thỉnh an theo mọi người. Nhưng nàng chỉ hơi khom người xuống, liền ưỡn bụng đỡ lưng ngồi xuống cười nhìn Quý phi, "Bây giờ Bản cung rất dễ mệt mỏi, Quý phi tử tử sẽ không để tâm chứ?"

Quý phi cũng sững sờ. Chuyện gì xảy ra vậy?

Hôm nay Hi Phi gặp quý thì phải, sao lại không thích hợp như vậy chứ?

Nét mặt Quý phi lạnh lùng nhìn Hi Phi, thản nhiên nói: "Hi Phi vẫn chú ý thai nhi bụng thì quan trọng hơn, Bản cung đương nhiên sẽ không để ý."

Nói rồi đi đến vị trí mình ngồi xuống, sau đó liếc nhìn Hi Phi. Không biết rõ vì sao trong sâu thẳm đáy lòng hơi sợ hãi.

Luôn cảm thấy ngày hôm nay sẽ có chuyện lớn xảy ra.

Quý phi nhú mày trầm tư, không nhớ rõ hôm nay có chuyện gì bị nàng ta quên lãng.

"Đa tạ Quý phi tử tử. Nhắc đến mới nói, mấy năm nay tiến cung cũng nhận không ít sự chăm sóc của Quý phi, ta mãi ghi ở trong lòng đây."

Thật gặp quý cmnr, nét mặt quý phi khó coi hơn.

Bây giờ nàng ta có thể khẳng định, Hi Phi nhất định là quý nhập.

Sáng sớm nổi điên làm gì đây?

"Mọi người đều là tử muội trong cung, đương nhiên là thế, Hi Phi không cần để ở trong lòng."

Quý phi ở hậu cung rong ruổi nhiều năm, tùy cơ ứng biến cực giỏi, trả lời kín kẽ không chút sơ sẩy.

"Đúng vậy, quý phi tỷ tỷ nói đúng. Vừa nãy Mai Phi còn nói Bản cung chăm sóc Đại hoàng tử không tốt muốn đưa đến Phượng Hoàn Cung. Nhưng ít nhất Đại hoàng tử thân Khang thể kiện. Ngược lại Ngọc Trân công chúa dưới gối tỷ tỷ thân thể yếu đuối, có thể nghe lời Mai phi một chút đó."

Rõ ràng châm ngòi ly gián như thế, rõ ràng trả thù như thế, quả thực không phải điều bình thường Hi Phi sẽ làm.

Rốt cục là như thế nào?

Sắc mặt Mai Phi tối sầm xanh mét, ánh mắt nhìn Tự Cẩm hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng. Quay đầu vội vàng nói với Quý phi: "Nường nường mình giám, thần thiếp cũng không có ý này."

Không đợi quý phi đáp lời, Tự Cẩm kinh ngạc kêu lên, "Mai Phi có ý gì đây? Ta với cô chẳng hề quen biết mà cô cũng có thể quan tâm Đại hoàng tử như vậy. Xưa nay cô giao hảo với Quý phi tỷ tỷ, sao lại thờ ơ với công chúa Ngọc Trân như thế chứ?"

Mai Phi thật sự là muốn quỳ lạy Hi Phi, rốt cục cô ta đang làm cái gì chứ?

Tề Vinh Hoa nhú mày thật sâu, bất an trong lòng càng thêm dâng lên.

Ngày hôm nay Hi Phi có mục đích đến Phượng Hoàn Cung, hơn nữa... Hơn nữa còn nói lời không tha kẻ khác, miệng lưỡi sắc bén, ngang ngược bá đạo, rất có bản sắc sủng phi.

Chẳng lẽ hôm nay Hi Phi làm vậy là có liên quan tới động tĩnh của Tố Vân Điện tối hôm qua?

Tối qua không biết vì sao bên Tố Vân Điện kia náo động tới hơn nửa đêm. Xưa nay nàng ta ngủ sâu giấc cũng không thể ngủ yên.

Vốn muốn sai người đi xem xảy ra chuyện gì, nhưng nghĩ đến Kiều Tiểu Nghi nàng ta lại bỏ đi ý niệm này.

Phàm là chuyện dính dáng đến Kiều Tiểu Nghi, nàng ta đều không muốn liên lụy vào, luôn cảm thấy một khi dính dáng sẽ bị xúi quẩy.

Hôm qua Tổ Vân Điện không an tĩnh, hôm nay Hi Phi liền xuất hiện ở Phượng Hoàn Cung. Nếu như nói là trùng hợp, nàng ta cũng không tin.

Không thể không nghĩ chuyện bên Tổ Vân Điện có liên quan đến Hi Phi nương nương?

Nhớ tới Vương quý nhân mà hoàng hậu cố gắng nâng đỡ đang ở đó, sự bất an của Tề Vinh Hoa càng dâng lên cao.

Vừa lúc đó, Hoàng hậu nương nương đi lên điện.

Mọi người hành lễ vấn an, lần lượt ngồi xuống.

Lúc ánh mắt Hoàng hậu nhìn qua Tự Cẩm hơi sững sờ, lập tức mím môi, cười nhìn nàng "Hiếm khi thấy muội ra ngoài. Bây giờ tiết trời đẹp, ra ngoài đi dạo một chút cũng tốt."

"Đúng vậy, đa tạ nương nương nhớ thương. Vừa nãy thần thiếp còn nói với Hiền phi tỷ tỷ là nhớ hương trà chỗ nương nương, muốn đến uống chén trà đó." Tự Cẩm cười ngọt ngào, làm gì còn dáng vẻ bá đạo độc nhất vô nhị vừa rồi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 376: Chuyện Đây Phải Nhanh Lên

Editor : Hương Cỏ

Hoàng hậu nhìn Hi Phi xinh đẹp tươi cười, cười nhạt một tiếng nói: "Trà chỗ Bản cung đâu có thiếu phần muối. Nếu muối thích, để Đồng cô cô đưa qua cho muối, đâu đáng để muối ba ba tới đây. Giờ người muối nặng nề, tự mình phải chăm sóc mình tốt mới là điều quan trọng nhất."

Để Đồng cô cô đưa qua cho muối ~!

Đồng cô cô là người đặc dụng nhất bên cạnh hoàng hậu, giống như cánh tay trái đặc lực, khi nào đã trở thành cung nhân đưa trà vậy?

Nét mặt mọi người đều biến đổi, ánh mắt nhìn Hi Phi các vẻ khác nhau.

Hơn nữa thái độ của Hoàng hậu nương nương hình như có chút thay đổi. Trước đó vài ngày thì tập trung tinh thần nâng đỡ Vương quý nhân lên, kết quả thì sao?

Chưa kịp xuống núi ...

Mọi người thần sắc bất định, nhìn hoàng hậu và Hi Phi nói qua nói lại náo nhiệt. Ngay cả quý phi cũng phải nhướn mày, luôn cảm thấy mọi chuyện rất khác lạ không thích hợp.

Tự Cầm cũng không phải là ngốc. Nàng đương nhiên là phát giác ra đầu tiên thái độ hoàng hậu thay đổi.

Chẳng lẽ Hoàng hậu nương nương biết rõ chuyện gì?

Nhưng sao có thể chứ?

Hoặc là nói, trong kế hoạch của nàng Hoàng hậu nương nương cũng tham gia một phần?

Tự Cẩm trăm mối như tơ vò, nhưng có lẽ rất nhanh sẽ biết kết quả thôi.

"Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, Đại cung nữ Kiểm Sương bên cạnh Kiều Tiểu Nghi của Tổ Vân Điện đến đây cầu kiến."

Hoàng hậu nhìn cung nhân kia một cái, lạnh nhạt hỏi: "Có nói chuyện gì không?"

"Bẩm nương nương, nói là không biết vì sao Kiều Tiểu Nghi đột nhiên không động dậy được nữa, Tổ Vân Điện đang náo loạn hết cả, thỉnh nương nương đi qua chủ trì đại cục."

Tự Cẩm kinh ngạc nhìn cung nhân kia, người không động dậy sao lại là Kiều Tiểu Nghi?

Dựa theo kịch bản không phải là Tô Nhị sao?

Ở giữa đã xảy ra biến cố gì?

Tự Cẩm thần sắc bất định, Khương cô cô mặt không biến sắc đứng sau lưng nàng, khóe mắt kín đáo liếc ra bên ngoài một cái. Bên ngoài đại điện, một tiểu cung nữ Di cùng hiên đi theo Tự Cẩm đến, lặng yên không một tiếng động rời đi Phượng Hoàn Cung.

Hoàng hậu lập tức gọi Kiểm Sương vào hỏi thăm.

Kiểm Sương vừa đi vào, mọi người đều thấy nét mặt nàng ta tiều tụy, hai mắt sưng đỏ, vừa nhìn đã biết là khóc rất nhiều. Vào đại điện liền dập đầu với hoàng hậu, vừa quỳ lạy vừa kêu khóc: "Thỉnh cầu Hoàng hậu nương nương cứu tính mạng của tiểu chủ."

Kiểm Sương khóc suốt, cũng không thể nói được cái gì quan trọng hơn. Đến khi Đồng cô cô trách mắng một tiếng, "Chỉ lo khóc thì có ích lợi gì, nói mọi chuyện cặn kẽ thì nương nương mới có thể làm chủ cho tiểu chủ các người, rốt cục xảy ra chuyện gì?"

Cả người Kiểm Sương toàn thân khẽ run rẩy. Đồng cô cô uy nghiêm trong cung lâu nay vẫn rất có lực chấn nhiếp.

Kiểm Sương trấn định lau nước mắt, rồi mới nói giọng nghẹn ngào: "Bẩm nương nương, vốn tối hôm qua trước khi đi ngủ vẫn còn khỏe mạnh bình thường. Nhưng sau nửa đêm, tiểu chủ đột nhiên la hét kêu đau chân. Bọn nô tỳ sợ quá bèn nấu nước nóng chườm chân cho tiểu chủ. Đi thái y viện gọi thái y thì không may thái y chuyên chữa các bệnh về chân lại vắng mặt. Nô tỳ cầu xin thái y khác đến trị liệu cho tiểu chủ. Thái y kia nói tiểu chủ bị trúng độc, giờ hai chân bị liệt. Chứng bệnh giống y như của Sở tiểu chủ, thỉnh cầu Hoàng hậu nương nương làm chủ ạ."

Cả điện khiếp sợ, không ai dám lên tiếng.

Chuyện của Sở Trường Lam bên trong có gì mờ ám, kỳ thật trong lòng mọi người đều có nhận định nhưng ai dám nói ra miệng chứ?

Kiểm Sương này luôn miệng kêu cứu mạng, nhưng lại một mực chắc chắn, bệnh của chân Kiều Tiểu Nghi giống y như Sở Trường Lam. Thế này không phải là công khai đánh mặt Hoàng hậu hay sao?

Là Kiểm Sương cái gì cũng có thể thử làm khi tuyệt vọng, hay là ý tứ của thái hậu?

Hoàng hậu lạnh lùng nhìn Kiểm Sương quỳ dưới đất nói từng chữ từng câu: "Bệnh của Sở tiểu chủ đã có thái y viện lập hồ sơ. Chi tiết như thế nào Bản cung cũng không phải là thái y, không hiểu nhiều lắm. Nhưng có một điểm biết rõ, hai chân của Sở tiểu chủ không thể đi lại được. Nói như người

là muốn nói cho Bản cung biết, chân của Kiều Tiểu Nghi cũng là như thế sao?"

Có lẽ là giọng nói hoàng hậu thật sự là quá lạnh nhạt, Kiếm Sương vô ý thức co rúm người lại. Nhưng nhớ tới lời Thi cô cô dặn vẫn cần rằng nói: "Dạ, thỉnh cầu Hoàng hậu nương nương cứu mạng!"

"Bản cung không phải là thái y, người có dập đầu tới chết ở Phượng Hoàn Cung Bản cung cũng bất lực. Huống chi, thái hậu nương nương hiểu rõ thái y trong Thái y viện hơn nhiều so với Bản cung. Người cần phải đi cầu thái hậu nương nương mới đúng. Người có thể đi qua Thọ Khang Cung mà. Dù sao Kiều Tiểu Nghi là cháu gái ruột của thái hậu nương nương, đương nhiên sẽ không thấy chết mà không cứu."

Lời này của Hoàng hậu cũng có ý tứ. Người Tổ Vân Điện các người bày đặt, tôn đại phật Thái hậu ở đó không đi cầu, ngược lại thỉnh cầu đến chỗ nàng ta. Rõ ràng là không thích hợp mà.

"Bẩm... Bẩm nương nương, Thi cô cô đã ở Tổ Vân Điện. Mấy ngày nay thái hậu nương nương bị phong hàn, thật sự không dám quấy nhiễu. Do đó nô tỳ mới cả gan đến thỉnh cầu Hoàng hậu nương nương, thỉnh Hoàng hậu nương nương thứ tội." Kiếm Sương run rẩy, cả người như sắp ngã xuống đất ngất đi.

Thái hậu bị phong hàn?

Thật sự là quá trùng hợp. Trong lòng Hoàng hậu cười nhạo một tiếng. Hai ngày trước đi thỉnh an thái hậu, còn mặt mày hồng hào, sao mới cách một ngày đã nhiễm phong hàn chứ?

Trong lòng Hoàng hậu hiểu được, chỉ sợ là thái hậu thấy Kiều Tiểu Nghi tàn phế nên không muốn ra mặt vì nàng ta nữa.

Dù sao con gái Kiều gia không phải là chỉ có một mình Kiều Linh Di. Không có Kiều Linh Di thì sẽ còn vô số con gái Kiều gia khác.

Vì một người tàn phế, thái hậu không đến mức chống lại hoàng đế.

Lại còn nghĩ tới thừa cơ hội này kéo nàng ta cùng xuống nước sao?

Thái hậu thật sự là tính toán giỏi!

Đáng thương Kiều Linh Di coi thái hậu là chỗ dựa vững chắc nhất. Giờ phút này không biết trong lòng nàng ta có cảm xúc gì.

Tự Cẩm cúi thấp đầu, vè mặc kệ mọi sự, tay phải đặt trên bụng, sắc mặt hơi trắng, thật giống như bị làm kinh ngạc vậy.

Hoàng hậu đứng dậy, không muốn làm gì nhưng coi như là ngăn chặn tai mắt của hoàng đế thì cũng phải đi sang Tổ Vân Điện một chuyến.

"Bản cung đi Tổ Vân Điện xem một chút, chư vị muội muội đi cùng Bản cung đi."

"Dạ, cần tuân ý chỉ của Hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu đi qua Tự Cẩm hơi dừng chân lại nhìn nàng, "Hi Phi trở về đi, muội đang mang thai, những tình huống này vẫn là không nên đi, đỡ phải kinh hãi đến thai nhi." Nói xong quay đầu nhìn Đồng cô cô, "Người tự mình đưa Hi Phi trở về."

"Dạ, nô tỳ tuân mệnh."

Tự Cẩm thuận theo ý hoàng hậu, nở một nụ cười nhợt nhạt, hành lễ với nàng ta, "Tạ ơn Hoàng hậu nương nương thương cảm, thần thiếp xác thực cảm thấy hơi không thoải mái."

Hoàng hậu gật gật đầu rồi mới mang người sai bước ra Phượng Hoàn Cung.

Tự Cẩm nhìn theo bóng lưng hoàng hậu, trong lòng nhất thời không thể nói lên cảm xúc. Rốt cuộc hoàng hậu có ý gì?

Là muốn hòa hảo với mình sao?

Bày tỏ rõ ràng như thế, Tự Cẩm không thể nào không cảm giác được.

Đồng cô cô cười nhìn Hi Phi, "Nương nương, ngài nghỉ một chút, nô tỳ sai người đi chuẩn bị kiệu mềm, lập tức tới ngay."

"Làm phiền Đồng cô cô."

"Nương nương ngàn vạn đừng nói như vậy, đây là bốn phận của nô tỳ." Đồng cô cô cười thi lễ một cái. Kiệu mềm bên ngoài đưa tới rất, cô ta và Khương cô cô mỗi người một bên, dìu Hi Phi đi ra ngoài.

Đồng cô cô tận tâm tận lực, tự mình đưa Hi Phi về Di cùng hiên rồi mới cáo từ đi sang Tố Vân Điện.

Tự Cẩm ngồi ở trên giường lớn nhìn Khương cô cô, "Tại sao lại như vậy, không phải là Tô Nhị sao?"

Vốn Tô Nhị muốn hạ độc mưu hại Tự Cẩm, sau đó Tự Cẩm bày một chiêu tự làm tự chịu, khiến Tô Nhị tự nếm thử sự lợi hại của độc dược này.

Nhưng độc dược vốn nên xuất hiện ở chỗ Tô Nhị, tại sao lại xuất hiện ở bên Kiều Linh Di. Hơn nữa còn có thể để Kiều Linh Di ăn trúng. Chuyện này cũng không phải là đơn giản.

Trong này nhất định xảy ra biến cố nàng không biết rõ.

Tự Cẩm nheo mắt lại, nhất thời thế nào cũng nghĩ không thông.

"Nương nương đừng có vội, nô tỳ đã sai người đi thăm dò, hẳn rất nhanh sẽ có tin tức. Dù sao Đồng công công và Trần Đức An cũng đã hành động rồi."

Tự Cẩm gật gật đầu hiểu đạo lý này. Nhưng vẫn cảm thấy có gì đó không thể tưởng tượng nổi.

Không nghĩ tới tiện nghi cho Tô Nhị, xúi quẩy lại thành Kiều Tiểu Nghi.

Đối với Tự Cẩm mà nói kết quả này không tính là tin tức tốt, cũng không coi là tin tức xấu.

Điều lo lắng duy nhất là, biểu muội hóa thành bộ dạng thê lương thế này, cũng không biết biểu ca có đau lòng không.

Hừ!

Nếu Tiêu Kỳ dám như thế, nàng sẽ không bao giờ để ý tới hắn!

Sau nửa canh giờ Vân Thường về trước, thở hổn hển báo cáo: "Nương nương, tin tức bên Tổ Vân Điện bị phong tỏa. Các chủ tử theo Hoàng hậu nương nương đi vào đều bị đuổi trở về. không thăm dò được tin tức gì. Bất quá, Tề Vinh Hoa lại đưa lời nhảm, nói là Vương quý nhân ở Tổ Vân Điện bị Hoàng hậu nương nương truyền hỏi."

Wương quý nhân?

Tự Cẩm nhất thời khựng lại, suýt quên mất người này. Đúng vậy, Tổ Vân Điện còn có Vương Tĩnh Uẩn bệnh nặng mới khỏi mà.

Nhớ ngày đó Vương Tĩnh Uẩn trúng độc bệnh nặng một hồi, cũng không biết nàng ta có liên quan gì trong này không.

Nếu như biết rõ tất cả, như vậy tai nạn của Kiều Linh Di có thể có chút ý tứ.

Vấn đề là, nếu như Vương Tịnh Uẩn làm, nàng ta đã dính dáng tới Tô Nhị như thế nào.

Nên biết đầu óc và tính tình của Tô Nhị, người bình thường thật không dám hợp tác với cô ta. Vì đó chính là lúc nào cũng đặt mình vào nguy hiểm.

Vương Tịnh Uẩn không thể ngốc như vậy.

Rốt cục mấu chốt bên trong là ở đâu chứ?

Tự Cầm nhất thời nghĩ không ra.

Khương cô cô ở một bên khẽ nói: "Nô tỳ nghĩ, nếu như trong này có liên quan với Vương quý nhân, như vậy thì phải điều tra kỹ thái giám đưa thức ăn bên Ngự thiện phòng." Tra trề, chỉ sợ người đều không còn nữa.

Mưu hại cháu gái ruột thái hậu, đây là không tiếc mạng nữa rồi.

Không cần bị người khác diệt khẩu, chỉ sợ chính mình cũng tự cấp cái kết cho mình.

Chuyện này phải nhanh lên!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 377: Đây Là Lo Lắng Rồi

Editor: Hương Cỏ

Nghe Khương cô cô nói, Tự Cẩm một hồi lâu không lên tiếng.

Khương cô cô khoanh tay đứng hầu một bên, nhất thời cũng không dám nói lời nào. Chuyện liên lụy tới Kiều Tiểu Nghi, ngay cả nương nương cũng không tiện ra mặt.

Mà lúc này Tự Cẩm cũng đang suy nghĩ chuyện đó. Dù sao Kiều Linh Di cũng là biểu muội của Tiêu Kỳ. Nói thế nào thì lúc nhỏ hắn cũng từng nhận lòng tốt của Kiều Linh Di, nếu nói không có chút cảm tình nào thì không thể?

Tiêu Kỳ người này, kỳ thật là người rất nặng tình.

Tự Cẩm vô ý thức sờ lên bụng, nhìn con trai đang nô đùa ngoài sân qua cửa sổ. Bên Tây viện khu vui chơi thiếu nhi to lớn xa hoa đang tiến hành xây dựng rầm rộ. Lại nghĩ tới Tiêu Kỳ vì để cho nàng nghỉ ngơi thật tốt nên đã đưa con trai đến thiên điện Sùng Minh Điện chăm sóc.

Còn nữa, hắn lo lắng mình không chịu ăn uống, mỗi ngày đều cố ý dành thời gian trở về, chỉ vì muốn ăn cơm với mình.

Những chuyện tốt đẹp quần quanh trong đầu óc, Tự Cẩm sâu kín thở dài, nói với Khương cô cô: "Chúng ta không cần nhúng tay vào chuyện bên Tổ Văn Điện nữa, rút hết người về. Không cần hỏi thăm, không cần hỏi gì hết."

"Nương nương?" Khương cô cô sững sờ, nhất thời không hiểu.

Tự Cẩm nhẹ nhàng cười một tiếng. Nếu nàng và Tiêu Kỳ đã cùng đi đến hôm nay, như vậy nàng nguyện ý tin tưởng hẳn sẽ xử lý tốt chuyện lần này.

"Đi thôi, cứ thế phân phó xuống." Tự Cẩm phất phất tay, không muốn nhiều lời.

Khương cô cô ngăn người nhưng vẫn gật đầu đi. Đây là cơ hội tốt, nhưng không nghĩ nương nương lại buông tha, đáng tiếc.

Tự Cẩm không biết Khương cô cô nuối tiếc, gọi Vân Thường vào chuẩn bị thực đơn buổi tối. Trừ chuyện Kiều Linh Di, chỉ sợ Tiêu Kỳ chẳng kịp ăn chút cơm nước gì. Bên Thái hậu còn náo động, đám người hoàng hậu, quý phi nhân cơ hội ra tay.

Nàng không có ý định lợi vào vũng nước đục này.

Mối quan hệ thanh mai trúc mã đó, nếu bình thường là chính mình động thủ thì không sao, nhưng người khác động thủ thì có thể bộc phát.

Tiêu Kỳ sẽ phản ứng thế nào đối với chuyện của Kiều Linh Di, cho dù là Tự Cẩm cũng không dám phỏng đoán.

Cho nên bo bo giữ mình là đúng, nhưng cũng không thể bị người khác nắm lấy nhược điểm. Muốn thử thách tình cảm hai người ư, ăn no rồi việc sao?

"Bánh bao nhân gạch cua, cháo hạt sen, mì xào hải sản, cá lát chưng tương" Nói đến đây dừng một chút, nhìn Vân Thường lại nói tiếp: "Bảo Nhạc Trường Tín nấu canh thịt vịt, món tráng miệng là bánh ngọt."

"Dạ, nô tỳ đi phòng bếp truyền tin ngay." Vân Thường vội vàng nói. Cũng không biết hôm nay Nhạc đầu bếp có chuẩn bị canh vịt sớm hay

không, nếu không sợ chút nữa lại vội vàng.

Tự Cầm phát phát tay để Vân Thường đi.

Dục Thánh chân ngẩn lạch bạch, mặt mũi đầy mồ hôi chạy vào, ngẩng mặt lên cười ngọt ngào, để mẫu phi lau mồ hôi cho bé.

Tự Cầm lấy khăn của mình, tỉ mỉ lau mồ hôi cho con trai, vừa lau vừa nói: "Cả người toàn mồ hôi, con ngồi trong phòng một lát đi, đừng đi ra ngoài nữa."

Dục Thánh cũng không phản đối, cười mỉm gật đầu, "Ở với mẫu phi."

Tự Cầm đang đầy phiền muộn, liền bị câu nói này của con trai làm bật cười. Gọi bà vú đến, thay quần áo cho Dục Thánh, quần áo cũ từ trong ra ngoài đều ướt đầm.

Thay quần áo sạch sẽ, rửa tay rửa mặt, người hầu bưng trái cây tươi lên.

Tự Cầm cầm cây xiên đút cho con trai ăn.

Mẹ con hai người một đút một ăn vui vẻ hòa thuận, đĩa trái cây rất nhanh hết sạch sẽ.

Tự Cầm vỗ vỗ tay, nhìn cái bụng tròn xoe của con trai, "Được rồi, không thể ăn nữa, con kể chuyện cổ cho đệ đệ muội muội nghe đi."

Vừa mới dạy cho con trai một thói quen, đó là kể chuyện cổ cho em bé trong bụng nghe. Hy vọng sau khi sinh đứa bé này, hai trẻ sẽ có quan hệ hòa hợp thân thiết.

Quả nhiên vừa nói kể chuyện cổ, Dục Thánh lập tức đứng nghiêm trang, rất có vẻ người lớn bắt đầu kể chuyện.

Những chuyện xưa đều rất đơn giản, đều là Tự Cẩm và Tiêu Kỳ kể qua cho bé nghe. Nhưng tiểu tử này rất thông minh nhớ dai, chỉ nói qua một lần là có thể nhớ kỹ. Bây giờ kể lại cũng rất sinh động.

Kể chuyện xưa một lúc, dù sao Dục Thánh cũng chơi cả nửa ngày, đầu nhỏ dần dần tựa lên người Tự Cẩm mà ngủ.

Để con trai nằm xuống, đắp chăn cho con, Tự Cẩm lại tiện tay cầm một quyển sách dựa vào gối, ánh mắt rơi trên trang sách nhưng không xem được một chữ nào.

Khương cô cô lặng lẽ vào, đi chậm rãi qua khom lưng khẽ nói: "Nương nương, người trở về hết rồi." Dừng một chút, lại thêm một câu, "Hoàng thượng đi Tổ Vân Điện."

Tự Cẩm gật gật đầu, "Biết rồi, cô cô đi xuống đi, ta muốn yên lặng nghỉ ngơi trong chốc lát."

"Dạ." Khương cô cô khom lưng lui ra ngoài, hơi bất an nhìn chủ tử một cái, tiện tay thả rèm cửa xuống.

"Cô cô, nương nương sao rồi?" Vân Thường cùng Diện Mi chờ ở ngoài cửa, thấy Khương cô cô đi ra liền vội vàng tiến lên khẽ hỏi.

"Nương nương nói muốn nghỉ ngơi một chút, các người chú ý cửa nẻo, đừng để cho người khác làm kinh động nương nương." Khương cô cô cẩn thận dặn dò, "Nhìn khí sắc chủ tử cũng còn tốt, các người không nên suy nghĩ bậy bạ, phải làm gì vẫn làm đi."

"Dạ, chúng tôi nghe cô cô."

Khương cô cô gật gật đầu. Mặc dù cố gắng giữ vững trấn định nhưng trong lòng cũng mơ hồ bất an. Nương nương thấy chuyện xảy ra bên Tổ

Vân Điện liền lui, kỳ thật trong lòng chỉ sợ cũng không muốn ganh đua cao thấp với Kiều Tiểu Nghi nữa.

Lúc người còn khỏe mạnh thì không dám nói thế nào.

Chao ôi, nhưng bây giờ Kiều Tiểu Nghi bị như vậy, khó tránh khỏi Hoàng thượng...

Khương cô cô cũng sầu lo lên. Nhưng cũng không dám hỏi thăm tin tức ngự tiền, chỉ có thể tự mình sốt ruột.

Tự Cẩm không cho ai đi hỏi thăm tin tức Tổ Vân Điện nên đương nhiên không biết tình huống như thế nào. Dần dần tâm tư lắng đọng lại, nhịn không được liền nghĩ, cho dù là lúc này Tiêu Kỳ có đối xử tốt hơn với Kiều Linh Di thì kỳ thật cũng không có gì.

Khi con người gặp rủi ro, sẽ nhận được thêm nhiều lòng thương hại.

Huống chi, nhớ lại bộ dạng của Sở Trường Lam, nửa đời sau của Kiều Linh Di xác thực cũng thật đáng thương.

Nhưng cmn trong lòng chính là không thoải mái.

Tự Cẩm tự nói với mình một vạn lần, người phải phóng khoáng, kẻ địch đã bị tới mức này, người không cần phải đi lên đạp thêm một cú.

Không có phẩm giá.

Sắc trời dần dần tối xuống, Vân Thường đã tới hỏi mấy lần có muốn dùng bữa hay không.

Dục Thánh nhỏ bé cũng mở mắt chờ mong bên cạnh mình, Tự Cẩm giữ vững tinh thần nhìn Vân Thường nói: "Bày bữa đi."

"Dạ." Vân Thường xoay người ra cửa, kêu tiểu cung nữ lập tức đi phòng bếp truyền lời.

"Mẫu phi, sao phụ hoàng còn chưa tới?"

Dục Thánh đã quen cùng ăn với phụ hoàng, lúc này không thấy phụ thân liền mở miệng hỏi.

Tự Cẩm xoa xoa đầu con trai, vừa cười vừa nói: "Phụ hoàng quốc vụ bận rộn, còn có rất nhiều chuyện phải đi xử lý, mẫu phi cùng ăn với con được hay không?"

"Được." Dục Thánh nghiêm nghị không vui, nhưng cũng không tức giận. Phụ hoàng nói bên trong bụng mẫu thân có em bé, không thể làm nàng buồn giận.

Cả bàn thức ăn tràn đầy bày lên, mùi thơm tỏa bốn phía, trong nháy mắt Dục Thánh liền có tinh thần, "Con muốn ăn canh vịt, muốn ăn bánh bao."

Múc một chén canh cho con trai, lại lấy thêm một cái bánh bao đưa cho con.

Bánh bao nhân cua làm rất tinh xảo khéo léo, cắn miếng một tiếng, vỏ mỏng nhân bánh nhiều, Dục Thánh rất thích ăn.

Bởi vì cua có tính lạnh, Tự Cẩm nhìn con trai ăn ba cái thì không cho phép ăn thêm nữa.

Mặc dù ánh mắt Dục Thánh vẫn tha thiết mong chờ bánh bao nhưng cũng nghe lời, không ăn thêm nữa mà quay sang uống canh.

Tự Cẩm ăn một chén cháo, gấp vài miếng thức ăn rồi thật sự là ăn không nổi nữa.

Ăn cơm tối xong, hai mẹ con đi bộ ở trong sân tiêu thực, nói chuyện một hồi với con trai làm cho bé vui lên. Lúc đó mới gọi bà vú tới bế con đi ngủ.

Ngửa đầu nhìn lên thình không, Tự Cầm chớp mắt mấy cái, sau đó thu hồi ánh mắt, nhắc chân trở về nhà.

Sai người dọn hết thức ăn đi, Tự Cầm gọi người mang nước tới rửa mặt thay quần áo, sau đó lên giường nghỉ ngơi khá sớm.

Phiền não phần lớn là do chính mình tự dọa mình. Cho nên, không nên suy nghĩ nhiều, không nên suy nghĩ nữa.

Trước mắt mặc kệ chuyện Kiều Linh Di thế nào, nàng cũng không chủ động hỏi. Cứ dưỡng thai thật tốt, tranh thủ sinh một đứa bé trắng trẻo mập mạp khỏe mạnh.

Vậy là đủ.

Ngủ đến sau nửa đêm, cảm giác bên cạnh như thêm một người, Tự Cầm bất giác liền nhích sát lại gần.

Tiêu Kỳ vốn là tới xem Tự Cầm một chút, ai biết mới vừa ngồi trên giường thì cái mũi thính của nàng đã ngửi được, liền nhích lại gần.

Nhìn nàng nắm tay áo mình, tay gầy guộc lộ cả khớp xương, trong lúc ngủ mà nhúu lại, hình như không yên giấc. Nét mặt Tiêu Kỳ trầm xuống.

Nhẹ nhàng kéo tay áo ra, khom lưng nhẹ hôn lên trán Tự Cầm một cái, đi ra ngoài gọi Khương cô cô vào hỏi.

Đêm đó Khương cô cô cũng không dám ngủ. Hoàng thượng truyền triệu thì đến rất nhanh, "Nô tỳ thỉnh an Hoàng thượng, ngô hoàng vạn tuế."

"Hôm nay chủ tử các người có chuyện gì không vui à?" Mấy ngày nay rất hiếm khi Tiêu Kỳ thấy Tự Cầm nhúu mày. Đang trong giấc ngủ mà còn

không vui như thế, tất nhiên là có chuyện giấu ở trong lòng.

Khương cô cô trong lòng cân nhắc, ngoài miệng từ tốn nói: "Bẩm hoàng thượng, ngày hôm nay trời đẹp, nương nương cũng cảm thấy thân thể nhẹ nhàng liền đi Phụng Hoàn Cung thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Vốn mọi chuyện đều tốt. Nhưng đại cung nữ bên Tố Vân Điện của Kiêu Tiểu Nghi lại chạy đến cầu cứu..."

Khương cô cô trả lời rất có kỹ xảo, không nghiêng lệch, trong vòng vo, kể lại mọi chuyện một cách trung thực.

"Hoàng hậu nương nương sợ chủ tử mang thai kinh hãi, do đó cũng không cho chủ tử đi Tố Vân Điện. Sau khi từ Từ Phụng Hoàn Cung trở về, chủ tử như có có tâm sự vậy. Ăn tối rất trễ, uống một chén cháo thì đi ngủ." Khương cô cô cúi đầu cung kính bẩm báo một lần.

Lúc này sao Tiêu Kỳ còn nghĩ không ra nữa, Tự Cầm đây là... là lo lắng rồi.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 378: Ngồi Vững Ngai Rồng

Editor : Hương Cỏ

Tiêu Kỳ cho Khương cô cô lui ra, một mình ngồi lẳng lẳng ở đó, cúi đầu ngừng mắt nhìn dung nhan Tự Cẩm.

Bàn tay nhẹ xoa lên trán nàng, tựa như muốn xóa đi vết nhăn trên trán.

Trong lúc ngủ mơ, Tự Cẩm luôn cảm thấy có con ruồi cứ đậu trên trán nàng, đuổi mấy lần đều không thành công, trong cơn tức giận liền tỉnh giấc.

Vừa mở mắt thì nhìn thấy Tiêu Kỳ ngồi ở đầu giường, tay hắn còn đặt trên trán mình.

Khó trách luôn cảm thấy trên trán có con ruồi...

"Trở về lúc nào?" Tự Cẩm giãy giụa định ngồi dậy lại bị Tiêu Kỳ ấn xuống.

"Vừa mới trở về một lát, lại làm nàng thức dậy." Tiêu Kỳ dứt khoát cởi giày, xoay người lên giường, ôm Tự Cẩm vào trong lòng, "Ngủ đi, ta giúp nàng."

Tự Cẩm thấy dáng vẻ của Tiêu Kỳ như vậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Dù sao nàng vốn cho rằng xảy ra chuyện như vậy thì Tiêu Kỳ sẽ ở lại Tố Vân Điện.

Theo lý thuyết Tiêu Kỳ không phải là người vô tình như vậy. Giờ này còn trở về, tất nhiên là đã xảy ra chuyện gì nàng không biết rõ.

Nghĩ như thế thì làm sao còn ngủ được.

Nhất thời trở mình trằn trọc, giống như bánh tréo rán vậy.

Tiêu Kỳ thấy Tự Cẩm như vậy bèn kéo nàng, nhìn chăm chăm mặt nàng, "Không ngủ được sao?"

Tự Cẩm không muốn lừa dối Tiêu Kỳ, huống chi giờ phút này nàng cũng không muốn làm gì trái lương tâm.

Gật gật đầu, "Dạ không ngủ được."

Tiêu Kỳ trầm mặc một chút, vòng tay ôm Tự Cẩm hơi siết lại, lại sợ đụng đến bụng nàng lập tức lại buông lỏng tay.

Than khẽ một tiếng nhìn nàng, "Nàng đừng nghĩ nhiều, an thai thật tốt, những chuyện khác đều có ta đây."

"Thiếp không thể không nghĩ nhiều." Tự Cẩm thản nhiên nói, "Dù sao chuyện này cũng có quan hệ với thiếp."

Nói ra một câu này, Tự Cẩm bỗng chốc thấy thoải mái. Nàng dứt khoát ôm chần ngồi dậy, nhìn Tiêu Kỳ cũng ngồi dậy như nàng.

"Chuyện này là thiếp động thủ trước, Kiều Tiểu Nghi chỉ sợ là bị thiếp làm liên lụy cho nên mới gặp chuyện không may."

"Không có quan hệ gì với nàng." Tiêu Kỳ nhú mày nhìn Tự Cẩm, người này cả ngày nghĩ ngợi lung tung cái gì đây.

"Sao lại không liên quan với tthiếp?" Tự Cẩm hơi kích động, sắc mặt ửng đỏ, nhìn Tiêu Kỳ định nói gì vội vàng cắt đứt lời hằn, "Hoàng thượng nghe thiếp nói trước đã."

Lời Tiêu Kỳ muốn nói bị nuốt trở về. Hắn nhận ra được một ngày nay Tự Cẩm bị dày vò, giơ tay sờ sờ mặt nàng, "Được, ta nghe nàng nói, đừng có gấp." Nói xong còn rót một chén nước cho nàng, đưa nàng uống hai ngụm.

Tự Cẩm biết rõ nếu như không nói rõ ràng chuyện này thì sẽ trở thành khúc mắc trong lòng nàng.

Kiều Linh Di chết sống nàng tuyệt đối không quan tâm. Điều nàng quan tâm là suy nghĩ của Tiêu Kỳ đối với chuyện này.

Lấy lại bình tĩnh, Tự Cẩm mới từ từ nói, "Chuyện này nói rất dài dòng, phải bắt đầu từ chuyện Tô Nhị và Sở Trường Lam liên kết..."

Tự Cẩm từng câu từng chữ kể lại toàn bộ câu chuyện một lần, không bỏ sót chút nào, cuối cùng nhìn Tiêu Kỳ, "Cho nên thiếp nghĩ, nếu Tô Nhị đã muốn hại thiếp như vậy thì thiếp sẽ cho nàng ta nếm thử cảm giác này. Vì vậy thiếp sai người đánh tráo loại thuốc Tô Nhị định dùng để ám hại thiếp. Hơn nữa còn làm cho Di cùng hiên giả như đã trúng độc, khiến Tô Nhị tin tưởng nàng ta đã thành công. Kỳ thật tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay thiếp. Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, cuối cùng không phải là Tô Nhị gieo gió gặt bão, mà lại là Kiêu Tiểu Nghi bị hại. Thiếp không biết rõ đã sai ở đâu, vì sao thuốc phải ở chỗ Tô Nhị thì lại chạy tới Kiêu Tiểu Nghi. Mặc dù thiếp không giết người nhưng người lại vì thiếp mà gặp nạn. Do đó trong lòng cực kỳ bất an."

Tiêu Kỳ nghe xong lời Tự Cẩm nói thì nhìn nàng chăm chăm.

Tự Cẩm nhìn thẳng vào mắt Tiêu Kỳ, chậm rãi cúi đầu xuống.

"Ta còn nhớ rõ, lúc đó là ta nói để cho nàng buông tay làm mà."

Tự Cẩm chẹp chẹp miệng, đúng là như thế, nhưng ai biết xảy ra sai lầm.

Hơn nữa, nàng cũng không biết bị đối lúc nào.

"Cho nên nàng tự trách cái gì?"

Giọng nói này hình như có gì không đúng?

Tự Cẩm ngẩng đầu nhìn Tiêu Kỳ, lại bị hắn ôm vào trong lòng, ôm sát sao, nhất thời thở hỗn hển, "Nhưng, Kiều Tiểu Nghi..."

"Là nàng ta gieo gió gặt bão, không có quan hệ gì với nàng!" Giọng nói Tiêu Kỳ lạnh xuống, tựa như là đang nói tới một người không hề liên quan.

"Cái gì?" Tự Cẩm sửng sốt, "Vậy rốt cuộc là thế nào?"

Tiêu Kỳ vốn không muốn nói cho Tự Cẩm nghe mấy chuyện làm người ta phiền nhiễu này. Nhưng thấy nàng vì chuyện này mà ăn ngủ bất an, cũng chỉ đành làm nàng an tâm trước, khẽ nói: "Còn nhớ rõ chuyện Vương quý nhân bị trúng độc trước đó sao?"

"Đương nhiên còn nhớ." Chuyện mới vừa xảy ra không bao lâu, làm sao mà không nhớ rõ.

"Vương quý nhân phát giác mình trúng độc có liên quan đến Kiều Tiểu Nghi vì vậy âm thầm điều tra. Sau khi biết được chân tướng thì rất tức giận. Lại vừa lúc biết được Tô Nhị và Sở Trường Lam mưu đồ bí mật, vì vậy tương kế tựu kế, lợi dụng Tô Nhị lấy được từ chỗ Sở Trường Lam, sau khi Tô Nhị động thủ đã nhờ tay mấy người của Vương gia còn sót lại trong hậu cung trao đổi độc dược của Tô Nhị. Sau đó lúc đi đến chỗ Kiều Tiểu Nghi uống trà thì âm thầm bỏ thuốc vào. Vương quý nhân đã khai hết mọi thứ. Cho nên không có quan hệ gì với nàng."

Tự Cẩm nhất thời vẫn không thể phục hồi tinh thần lại. Hóa ra là Vương quý nhân âm thầm hạ độc thủ, chính là vì trả thù Kiều Tiểu Nghi?

Vậy... Vương quý nhân cũng rất to gan.

Sau lưng Kiều Tiểu Nghi là thái hậu, nàng ta muốn lấy Vương gia chống chọi với Kiều gia hay sao?

Mặc dù bây giờ Kiều gia chưa chắc chống lại Vương gia, nhưng Vương quý nhân còn ở trong hậu cung, đó chính là trong tầm tay của thái hậu...

Cuộc sống sau này...

Hạ độc hại người, cho dù là vì báo thù cũng là hại người.

"Vậy Vương quý nhân..." Tự Cẩm không biết mình phải hỏi như thế nào, đồng cảm Vương quý nhân hay là thương cảm Kiều Tiểu Nghi?

"Hao tâm tổn trí nghĩ chuyện này để làm gì, mọi thứ đều có nhân quả, chuyện này từ đầu đã sai, liên lụy rất rộng. Nàng cứ ở Di cùng hiền an thai thật tốt, những chuyện khác đều có ta đây." Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm, may mắn nàng vẫn là nàng, từ đầu tới cuối cũng không thay đổi.

Mặc dù vì bên cạnh có bình dấm chua, Tiêu Kỳ không quá thân cận tần phi hậu cung, nhưng hẳn còn nhớ rõ Vương quý nhân là người tính tình nhu hòa.

Vậy mà người như vậy, lại ra tay độc hại Kiều Linh Di.

Còn biểu muội, lại là người trước đó ám hại Vương quý nhân.

Những nữ nhân này đều khoác lên mình dung nhan tuyệt mỹ, nhưng bên trong lòng dạ ác độc, lại làm chuyện ác.

Vẫn là Tự Cẩm tốt, từ trước đến giờ chưa bao giờ thay đổi.

Cúi đầu nhẹ hôn lên môi Tự Cẩm, "Ngủ đi, ta giúp nàng."

Lúc đó trong lòng Tự Cẩm thoải mái, nhắm mắt lại liền ngủ.

Nhìn Tự Cầm ngủ say, Tiêu Kỳ lại là lăn lộn khó ngủ. Một đêm không ngủ.

Ngày hôm sau Tự Cầm ngủ đến mặt trời lên cao mới thức dậy, lúc đó Tiêu Kỳ đã lâm triều.

Từ tốn ăn bữa sáng trong phòng, Tự Cầm đã hoàn toàn không còn sự lo lắng bất an hôm qua.

Vương quý nhân và Kiều Linh Di chó cắn chó, cuối cùng hai bên đều thiệt hại. Chỉ đáng thương nàng lo lắng hãi hùng một ngày, thật sự là không có lời.

Khương cô cô thấy tinh thần chủ tử vô cùng tốt, không còn sự chán chường hôm qua, nghĩ đến nhất định có quan hệ đến Hoàng thượng.

"Nương nương."

Tự Cầm nhìn Khương cô cô, vừa cười vừa nói: "Cô cô có chuyện gì không?"

"Dạ." Khương cô cô do dự một chút vẫn nói ra: "Hoàng thượng trách cứ Hoàng hậu nương nương thẩm án bất lợi, vụ án Vương quý nhân trúng độc kết luận không minh bạch, làm Vương quý nhân chịu oan khuất nên chó cùng rứt giậu tự mình báo thù, mưu hại cung tần."

Động tác tươi hoa Tự Cầm ngừng lại, "Sau đó thì sao?"

"Vương quý nhân khai ra nguồn gốc độc dược, Tô mỹ nhân và Sở quý nhân đều dính líu đến. Sở quý nhân đã bị liệt nằm ở trên giường, đưa Tô mỹ nhân đi Nội Đình Phủ thẩm vấn, sau đó thẩm tra ra chuyện Tô mỹ nhân và Sở quý nhân liên thủ muốn ám hại nương nương. Hơn nữa trước đó chuyện Vương quý nhân trúng độc cũng có liên quan đến các nàng. Không

chỉ như thế còn có Kiều Tiểu Nghi âm thầm trợ giúp, quý phi nương nương hỗ trợ tạo thuận lợi đều dính líu vào hết."

Tự Cẩm nghe vậy thật không nghĩ tới Tiêu Kỳ lại có thể làm tới đó, đây là muốn tận diệt sao?

Từ Hoàng hậu Quý phi đến Vương quý nhân Tô Nhị Sở Trường Lam Kiều Tiểu Nghi...

Tất cả rõ ràng rành mạch, từng chuyện từng chuyện liên quan cấu kết rõ ràng.

Tiêu Kỳ... Rõ ràng là tính trước kỹ càng, chỉ sợ đã sớm chuẩn bị từ lâu rồi?

Chỉ qua một ngày, ngày hôm sau trên triều đình Tiêu Kỳ đương triều giận dữ, trách cứ nhà Hoàng hậu và Quý phi gia giáo nữ vô phương, lại khiến trách Tô gia và Vương gia giáo nữ không nghiêm, sinh ra tai vạ. Kiều gia không có ai trong triều lại đỡ bị khiển trách, hoàng đế phát hỏa, toàn bộ triều đình đều bị kinh hãi.

Trừ đại sự này hậu cung hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu gì.

Hoàng hậu che giấu chân tướng Vương quý nhân trúng độc, Quý phi và Kiều Linh Di âm thầm làm Vương quý nhân trúng độc, Tô Nhị Sở Trường Lam âm mưu làm loạn, mưu hại tần phi mang thai, tội ác phải chết!

Triều đình chấn động bất an, đây là tận diệt cả hậu cung sao?

Lệnh quốc công, Tào Quốc công quỳ phục thỉnh tội tại triều, Kiều gia Trừ Dương và Tô gia Khúc Châu Tô chịu tội khó thoát khỏi.

Cùng lúc đó, lấy Tần Tự Xuyên cầm đầu giám quan, tố cáo Lệnh quốc công, Tào Quốc công và Tô gia Khúc Châu mấy tội trạng. Chứng cứ phạm

tội đầy đủ hết, từng việc đều có vật chứng rõ ràng. Cả triều đình ồ lên, người người cảm thấy bất an.

Thời điểm cả triều đình rung chuyển, Tô Thịnh Dương lĩnh chỉ luyện binh ở đại doanh ngoài kinh. Quân lính tinh nhuệ, khí giáp sắc bén, cường binh mãnh tướng, đánh đâu thắng đó, sĩ khí ngút trời. Nơi Kiêu Long Vệ đi qua, dân chúng hoan hô, quần thần phấn chấn, mở ra uy phong quân đội Đại Vực Vương Triều.

Trong có Tần Tự Xuyên sửa trị gian thần, ngoài có Tô Thịnh Dương luyện binh kinh khiếp triều đình, trong ngoài rung chuyển lòng người bàng hoàng. Tô Hưng Vũ dâng lên rất nhiều thuế từ Tuyệt Hộ Quận, tiền thuế một đường huênh hoang thượng kinh. Mười dặm trường hòm xiềng, trùng trùng điệp điệp tiến vào kinh đô.

Có quân, có tiền, có người!

Hoàng đế Tiêu Kỳ này, lần đầu tiên ngồi ở đó, trên ngai vị cửu long hoàng đế cực kỳ an ổn.

Mắt nhìn xuống nhóm thế gia quỳ xuống đất thỉnh tội, hăn kín đáo thở phào nhẹ nhõm!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 379: Cho Nàng Ta Một Cơ Hội Xoay Người

Editor: Hương Cỏ

Tự Cẩm biết rõ ràng tường tận rung chuyển trên triều đình. Nàng sẽ không hỏi những chuyện này. Tiêu Kỳ bị thế gia áp chế nhiều năm như vậy, không dễ dàng có cơ hội chuyển bại thành thắng, tự nhiên là phải thở phào nhẹ nhõm.

Khác với tiền triều, trong hậu cung lại yên tĩnh một cách quỷ dị.

Tiêu Kỳ vung tay đảo qua, từ trên xuống dưới, bắt đầu từ hoàng hậu quý phi tới không biết bao nhiêu tần phi phía dưới bị liên lụy. Đây cũng là biến cố lớn nhất từ khi khai quốc tới nay.

Nghe nói Thái hậu đã gặp Hoàng đế, nhưng hai mẹ con tựa hồ nói chuyện cực kỳ không vui, thái hậu phất tay áo rời đi.

Ngày hôm sau, thái hậu lại tuyên Tự Cẩm triệu kiến.

Tự Cẩm càng không muốn liên quan gì tới chuyện của hai mẹ con bọn họ. Vị thái hậu này biết gặp người là quả hồng mềm thì bóp. Chẳng qua là muốn dụ dỗ đe dọa mình làm thuyết khách. Nhưng nàng không muốn nói chuyện giùm thái hậu, làm Tiêu Kỳ không vui.

Vì vậy, chân trước Thi cô cô vừa đi, chân sau Di cùng hiên liền tuyên thái y.

Cú tát này đánh cũng đủ vang dội.

Thái hậu nghĩ như thế nào, Tự Cầm không thềm đoán. Thế cục bây giờ Tiêu Kỳ một mình độc đại, nàng còn có thể tiếp chịu đựng thái hậu sao. Dù sao chỉ cần Tiêu Kỳ không có ý kiến, nàng ở hậu cung thật sự có thể nghênh ngang.

Năm ngày sau, Tề Vinh Hoa đến.

Tự Cầm cười nhìn nàng ta, "Không nghĩ tới tỷ sẽ đến, ta còn tưởng rằng phải qua dăm bữa nửa tháng nữa cơ."

Nghe Hi Phi trêu chọc, nét mặt Tề Vinh Hoa cũng mang nồng đậm tiếu ý, "Ta cũng vậy, cứ nghĩ muốn báo đại thù còn phải đợi tám mươi năm nữa. Không nghĩ tới bây giờ đã đạt thành tâm nguyện. Thần thiếp tới là tạ ơn nương nương đã trả lại trong sạch cho nhà thần thiếp, vì thần thiếp, vì Tề gia rửa oan."

Nói xong Tề Vinh Hoa nghiêm túc bái một cái.

Tự Cầm giơ tay đỡ nàng ta dậy, cho nàng ta ngồi xuống rồi mới nói: "Chuyện lần này không phải là ta xử lý. Là Hoàng thượng bày mưu nghĩ kế quyết định kết cục. Còn ta chỉ có thể nói giùm vài câu cho tỷ ở trước mặt hoàng thượng mà thôi, không cần để ở trong lòng."

Tề Vinh Hoa cười nhẹ, "Nương nương thi ân bất cầu báo, thật là khiến người ta kính phục không thôi." Nói xong khựng lại nhìn Hi Phi, "Nương nương, sau lần phong ba này, e là hậu cung có đại động, không biết nương nương có tính toán gì không?"

Tự Cầm biết rõ Tề Vinh Hoa nói cái gì, chỉ nhìn về phía nàng ta, "Tỷ cũng cho rằng từ nay Hoàng hậu nương nương ngã xuống sao?"

Tề Vinh Hoa sững sờ, nhất thời năm không được hàm ý của Hi Phi, cân nhắc một hai nói: "Hay là nương nương cho rằng Hoàng hậu nương nương

còn có thể bình an vô sự? Lần này Lệnh quốc công bị thiệt hại nặng nhất, hơn nữa còn có chuyện của Sở Trừng Lam. Sở gia không an ổn."

Tự Cẩm rót trà cho hai người, sau đó mới chậm rãi nói: "Chính là vì Sở gia không an ổn, cho nên Hoàng hậu nương nương lại an ổn."

Tề Vinh Hoa không hiểu, nhú mày nhìn Hi Phi, "Mong nương nương chỉ điểm, thần thiếp ngu dốt."

Tề Vinh Hoa không thể nghĩ được rằng, mấy chuyện này về tình vẫn có thể tha thứ. Dù sao tầm nhìn của nữ nhân cũng chỉ thu hẹp ở bốn góc tường đại viện mà thôi.

Suy nghĩ một chút, Hi Phi nhìn nàng nói: "Trong số những người chịu tội ở hậu cung, chỉ có tội danh Hoàng hậu nương nương là nhẹ nhất. Cùng lắm là không làm tròn trách nhiệm thiếu đôn đốc kiểm tra, giấu giếm chân tướng vụ án Vương quý nhân trúng độc mà thôi. Nói cho cùng bao nhiêu chuyện trong hậu cung kia, có chuyện nào mà không cần phải giấu giếm che đậy. Do đó chuyện này có cần thiết phải miệt mài truy tới cùng hay không."

Tề Vinh Hoa hiểu được, cũng rất tán thành nên nhẹ nhàng gật đầu, "Nương nương nói đúng."

"Trừ Hoàng hậu nương nương, mọi người còn lại phạm tội đều không thể tha thứ. Quý phi và Kiều Tiểu Nghi ám hại Vương quý nhân, hay là Vương quý nhân mượn đao giết người, hoặc là Tô mỹ nhân và Sở quý nhân mưu hại tần phi có thai đều là tội lớn. Trong lúc tiền triều chấn động, hậu cung không yên thì vị nhất quốc chi mẫu Hoàng hậu nương nương này sẽ giống như Định hải thần châm vậy, cần phải có mặt để giữ vững hậu cung. Cho nên quốc mẫu quan trọng, nặng như thái sơn, bất luận kẻ nào có chuyện thì vào thời điểm này, Hoàng hậu nương nương đều không có việc gì hết."

Tề Vinh Hoa nhìn Hi Phi bội phục, khó trách có thể được Hoàng thượng coi trọng như thế. Nàng ta khẽ than một tiếng, "Dù sao, Hoàng hậu nương nương những năm gần đây chủ trì hậu cung gia vụ vẫn tận tâm tận lực, chưa bao giờ buông thả. Hơn nữa làm việc trên cơ bản vẫn công bằng chính trực không nghiêng lệch, lại không quá đáng."

Tự Cẩm cười một tiếng. Hoàng hậu không phải là không có sai lầm, mà là Hoàng hậu nương nương đặc biệt thông minh. Những chuyện nàng ta làm sai đều nằm trong phạm vi Tiêu Kỳ có thể chịu được, hoặc là thuận theo ý Tiêu Kỳ.

Cho nên mới có thể đứng vững vàng như núi.

Chuyện lần này, đại khái hoàng hậu cũng không nghĩ ra sẽ lật thuyền trong mương, không nghĩ tới Tiêu Kỳ lại có hành động mạnh mẽ như vậy.

"Hoàng hậu nương nương đúng là người khá công bằng." Tự Cẩm cười trả lời.

Kỳ thật trong lòng Tề Vinh Hoa hơi rối rắm, nàng ta còn tưởng rằng Hi Phi sẽ có hứng thú đối với hậu vị. Nhưng bây giờ nhìn lại thì thấy nàng hoàn toàn không có hứng thú

"Chỉ tiếc Hoàng hậu nương nương vừa mới gặp rủi ro, trong hậu cung đã có tiểu nhân bỏ đá xuống giếng, thật là khiến lòng người nguyền rủa." Tề Vinh Hoa thở dài một tiếng. Mặc dù là hoàng hậu, một khi chịu tội cũng giống như người thường.

"Tỷ muốn nói tới Hiền phi danh tiếng sao?" Tự Cẩm mỉa mai cười một tiếng, "Chẳng qua là con rối thôi, không thành châu báu."

Khi Hoàng hậu gặp rủi ro, mấy ngày nay đám người Hiền phi thời gian qua phụ thuộc vào nàng ta nghênh ngang tự đắc có vẻ rất khoan khoái.

Nói đến cũng đúng thôi. Hoàng hậu và quý phi cùng bị tội, trong hậu cung địa vị hiển hách chỉ có Hiền phi, thân phận quý trọng chỉ có bản thân mình. Mình dù sao cũng có một con trai, lại còn đang mang thai.

Nhưng mình cứ ở mãi trong Di cung hiên không ra mặt. Do đó có lẽ Hiền phi cảm thấy hoàng hậu và quý phi đều ngã xuống, nàng ta có khả năng leo lên phượng vị nên mới hăng hái như thế. Nhất là bên chỗ thái hậu, một ngày qua lại ba bốn lần.

"Hiền phi nương nương quá không kiên nhẫn, cũng thật sự là làm người ta cười chê, trái tim băng giá. Mấy năm nay Hoàng hậu nương nương đối với nàng ta cũng thâm tình hậu ý. Ai nghĩ được tới hoàn cảnh này lại bộc lộ bản chất."

"Lâu ngày biết nhân tâm, đúng là đạo lý này." Tự Cẩm nói, "Mấy ngày nay, tỷ không nên ra ngoài, cố gắng đừng tranh chấp trực tiếp với đám người Hiền phi, bọn họ cũng không nghênh ngang được mấy ngày."

Tề Vinh Hoa nghe được lời này trong lòng liền có cân nhắc, nhìn Tự Cẩm hỏi một câu cuối cùng, "Vậy nương nương có tính toán gì không?"

"Ta ư, tự nhiên là an thai thật tốt."

Tề Vinh Hoa nghe vậy trầm mặc một chút, sau đó cười một tiếng, "Nương nương cao kiến."

Có thể giữ lòng bình an, tâm vững vàng không lay động trước vinh hoa phú quý, quyền thế địa vị, Hi Phi nương nương thật là khiến người ta bội phục.

Tâm thế này, không phải ai cũng có thể đạt được.

"Nghe nói quý phi liên tục cầu kiến Hoàng thượng mà không được, ở Trường Nhạc Cung phát cầu, ngay cả Ngọc Trân công chúa cũng bị ảnh

hưởng, nói là mấy ngày nay quấy khóc đến phát bệnh." Tề Vinh Hoa hạ giọng nói, trong lòng thở dài. Sao quý phi lại lần quần đến mức này chứ, ngay cả công chúa cũng chịu tội theo.

"Xưa nay tính tình Quý phi háo thắng, gặp phải tình cảnh như bây giờ tự nhiên là không cam lòng. Còn Ngọc Trân công chúa... Dù sao chuyện này liên quan đến Tào Quốc công phủ, cũng không phải là chuyện chúng ta có thể xen vào." Tự Cẩm cũng không phải là thánh mẫu, tuyệt đối sẽ không nói mấy câu kiểu đưa Ngọc Trân công chúa đến Di cung hiên

Đứa bé kia được quý phi chăm sóc từ nhỏ, tính cách không hợp với nàng. Hơn nữa không cần nói tới Dục Thánh, giờ trong bụng của nàng còn đang mang thai, nàng cũng không thể mạo hiểm như vậy.

Vì hiền danh mà đưa mình và con vào tình thế nguy hiểm, đây không phải chuyện nàng sẽ làm.

Nghe chuyện của Ngọc Trân, cũng chỉ có thể thở dài tiếc nuối giùm cho công chúa mà thôi.

Tề Vinh Hoa do dự hồi lâu nhìn Tự Cẩm, cuối cùng vẫn nói: "Nếu như quý phi nương nương thật sự bị tội, vậy sau này Ngọc Trân công chúa sẽ về đâu..."

Tự Cẩm nhìn Tề Vinh Hoa, nét mặt quý dị, "Lẽ nào tỳ còn muốn nuôi dưỡng con bé?"

"... Thần thiếp không dám vọng tưởng, dù sao thân phận ta thấp kém, không dám hy vọng xa vời có thể nuôi dưỡng công chúa."

"Vậy là tỳ có ý nghĩ này thật ư? Tỳ có ân oán với Quý phi mà lại nguyện ý nuôi dưỡng Ngọc Trân?" Đây mới là điều khiến Tự Cẩm kinh ngạc, thật sự không thể tưởng được Tề Vinh Hoa lại có suy nghĩ này.

Tề Vinh Hoa hơi nhếch môi, một hồi lâu mới nói: "Cuộc sống trong cũng dài đằng đằng, không biết làm gì để giết thời gian. Nếu bên cạnh có thể có đứa bé, cũng náo nhiệt chút ít." Nói đến đây cười khổ một tiếng, "Quả thật ta và quý phi có ân oán, nhưng trẻ con vô tội. Nếu không ai muốn nuôi dưỡng Ngọc Trân công chúa, ta nghĩ nương nương có thể nói giùm ta một tiếng hay không?"

Tự Cẩm trầm mặc, một hồi lâu mới nói: "Ngọc Trân công chúa đã tương đối lớn. Cho dù được tể nuôi dưỡng nhưng tính cách vốn đã khá kiêu căng, tể chịu trách nhiệm chăm sóc chỉ sợ là phải nếm chút khổ sở."

"Đúng như nương nương nói, lâu ngày biết nhân tâm đi." Tề Vinh Hoa không sao cả nói, "Chẳng qua là muốn bên mình đông vui một chút, thêm một đứa bé, cho dù là bị hành hạ chút ít thì trong cung cũng có thêm mấy phần náo nhiệt. Nếu không, sau khi Quý phi ngã xuống, ở trong hậu cung này không có cừu hận chống đỡ, nói thật, ta cũng không biết phải sống tiếp thế nào."

"Nếu tể đã nghĩ như vậy, đến khi có cơ hội tốt ta sẽ nói giúp tể." Tự Cẩm gật gật đầu đồng ý.

"Vậy trước tiên tạ ơn nương nương, nương nương đối với ta thâm tình hậu ý, ta đều ghi nhớ."

"Giữa chúng ta cần gì phải khách sáo vậy."

Tiền Tề Vinh Hoa về, trong lòng Tự Cẩm đầy tâm sự, nhớ tới chuyện của Ngọc Trân thì cảm thấy phiền lòng.

Dù sao cũng chỉ là đứa bé, nàng cũng không nhẫn tâm đến nỗi làm gì một đứa bé. Nhưng khó tránh khỏi lo lắng, quý phi sẽ không lợi dụng Ngọc Trân chứ.

Dù sao đã tới bước này, Tề Vinh Hoa cũng đã có thể xác định quý phi không thể xoay người. Ngọc Trân công chúa phải tìm người nuôi dưỡng, Quý phi sẽ không nghĩ tới sao?

Quý phi nhất định sẽ nghĩ đến.

Cho nên Ngọc Trân công chúa ngã bệnh vào lúc này, là trùng hợp hay là...

"Khương cô cô!"

"Có nô tỳ." Khương cô cô vội vàng vén rèm bước nhanh vào."Nương nương có chuyện gì phân phó?"

"Cô giúp ta làm một việc, đi Phượng Hoàn Cung một chuyến." Tự Cẩm khẽ nói mấy câu bên tai Khương cô cô.

Nếu hoàng hậu vẫn muốn chống đỡ đại cục, như vậy nàng liền cho nàng ta cơ hội xoay người, xem nàng ta có thể nắm chặt hay không!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 380: Điềm Lành

Editor : Hương Cỏ

Phượng Hoàn Cung.

Đồng cô cô lặng lẽ vén rèm đi vào thì nhìn thấy nường nường ngồi im không động đậy trên giường lớn sát cửa sổ, nhìn chăm chú ngoài cửa sổ không biết đã bao lâu.

Trong lòng chua xót, nhẹ đi qua, khom người thi lễ một cái, "Nường nường, nên dùng bữa thôi."

Hoàng hậu nghe được giọng nói cũng không quay đầu lại, vẫn như cũ ngưng mắt nhìn ngoài cửa sổ, một hồi lâu mới nói: "Bản cung không đói, cô cô dọn xuống đi."

"Nường nường, người cứ thế này thì không được, dù sao cũng phải ăn một chút gì mới được chứ, đừng để ảnh hưởng sức khỏe." Đồng cô cô nói nói mắt đỏ lên.

Hoàng hậu nghiêng đầu nhìn Đồng cô cô. Bây giờ người còn có thể đau lòng nàng ta cũng chỉ còn lại một mình cô cô. Khẽ cười cười nói: "Cô cô, người đừng lo lắng, Bản cung không có việc gì. Hậu cung rung chuyển như thế, mặc dù Hoàng thượng muốn quyết tâm sửa trị, vị trí hoàng hậu của ta tạm thời cũng sẽ không có vấn đề. Dù sao để hậu một thể, ta còn phải đứng vững để giữ thể diện cho hân."

Đồng cô cô sững sờ, "Nường nường nói là thật sao? Nhưng là..."

"Không có nhưng gì hết, chính là vì Hoàng thượng muốn động Sở gia cho nên mới để cho ta giữ thể diện cuối cùng. Là muốn bày tỏ sự nhân từ của Hoàng thượng cho thiên hạ thần dân, ta đương nhiên là phải phối hợp." Hoàng hậu cười nhạt một tiếng, "Bao năm qua ta vì Sở gia trả giá rất nhiều, cho nên bây giờ bọn họ bảo trụ hậu vị cho ta cũng là công bằng."

"Nường nường..." Đồng cô cô biết rõ nhất định trong lòng Hoàng hậu nường nường rất khổ sở cho nên mới phải cố làm ra vẻ thoải mái thế này.

Khổ sở khiến cô ta cũng muốn khóc theo. Nường nường thế này, cũng chẳng qua là không muốn bị người trong hậu cung chê cười thôi.

Đúng lúc đó, bóng một tiểu cung nữ lấp ló ngoài màn cửa. Đồng cô cô vừa thấy lạng lẽ đi ra ngoài, "Chuyện gì vậy?"

"Cô cô, là Khương cô cô Di cùng hiền đến." Tiểu cung nữ quỳ gối nói.

Đồng cô cô ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Khương cô cô đang đứng ở trong sân, mỉm cười với cô ta.

Mặc dù Đồng cô cô không biết rõ Khương cô cô vì chuyện gì mà đến, nhưng lúc này cũng không dám thất lễ.

Trước mắt trong cung này, người có tiền đồ vô hạn an ổn như núi chính là Hi Phi nường nường.

Nhớ ngày đó Hi Phi nường nường còn phải dựa vào Hoàng hậu nường nường che chở. Mà bây giờ, mới có vài năm phong thủy đã thay đổi quá lớn, ngầm lại thật là khiến người ta thốn thức không thôi.

"Đồng cô cô." Khương cô cô tiến lên quỳ gối thi lễ, thái độ cung kính.

Đồng cô cô trong lòng ngũ vị tạp trần, vội vươn tay đỡ Khương cô cô dậy. Đến lúc này đâu dám sơ ý, "Khương cô cô chớ đa lễ, lần này cô tới

đây, là Hi Phi nương nương có chuyện gì sao?"

"Dạ, nương nương chúng ta có một chuyện sai nô tỳ bẩm báo Hoàng hậu nương nương, nhờ cô cô chuyển lời." Khương cô cô cười trả lời.

"Khương cô cô chờ một chút, tôi sẽ đi bẩm báo ngay." Đồng cô cô nhìn Khương cô cô thái độ thì khẳng định bên Di cùng hiền có tin tức tốt, ngay cả bước chân cũng nhẹ nhàng.

Đồng cô cô trở lại rất nhanh, nét mặt ngậm cười nói với Khương cô cô: "Nương nương tuyên triệu, Khương cô cô xin mời."

Khương cô cô phúc thân đối với Đồng cô cô, vén rèm đi vào.

Đồng cô cô ngửa đầu nhìn bầu trời, trong lòng nhảy nhót. Nếu như lúc này Hi Phi nương nương có thể đỡ Hoàng hậu nương nương một phen, nương nương nhất định có thể an toàn vượt qua.

Cũng không biết lúc này Hi Phi nương nương có nguyện ý làm chuyện như vậy hay không. Dù sao Sở gia gặp phải đại nạn, người bình thường cũng không muốn tự mình mạo hiểm.

Đồng cô cô ở ngoài canh cửa, trải qua hơn nửa canh giờ, Khương cô cô mới từ bên trong đi ra. Đồng cô cô cười tiễn Khương cô cô ra ngoài. Sau khi trở lại bất an nhìn chính điện, trong lòng quanh quẩn muốn hỏi một câu.

Trong chính điện nét mặt hoàng hậu lúc vui lúc buồn. Nhớ đến lời Khương cô cô nói, không nghĩ tới vào lúc này Hi Phi còn đỡ nàng ta một phen.

Nếu như làm vậy là chuyện rất có lợi với nàng ta. Mặc dù mình có thể đoán được Hoàng thượng sẽ không phế hậu ngay lập tức. Nhưng bây giờ hãn không cam lòng, không tình nguyện giữ mình ở vị trí này thì sau này lúc nào cũng tai hoạ ngầm.

Nhưng nếu như vào lúc này mình có thể chủ động một bước...

Thế diện của mình, tôn nghiêm của Hoàng thượng cũng có thể bảo vệ.

Hi Phi cho nàng ta một lối thoát tuyệt vời.

Quý phi và Kiều Tiểu Nghi âm thầm mưu hại Hi Phi nhiều lần, hoàng đế tuyệt đối sẽ không khinh xuất tha thứ các nàng. Như vậy Quý phi bị hạ, mình ở vị trí hoàng hậu không thể nào ngã xuống cùng Quý phi được. Trong hậu cung tần phi địa vị cao đều bị xử trí sạch sẽ trong một đêm, đối với hoàng thất sẽ để lại danh tiếng cực kỳ không tốt.

Lúc này hoàng đế cần hoàng hậu như mình để duy trì bảo vệ thể diện hoàng gia, cho nên Hi Phi muốn nàng ta tác động từ chỗ Ngọc Trân công chúa...

Nói ra thì Quý phi thật là ngu như heo. Lúc này đang ôm một đứa bé vàng mà lại không biết đó là bảo bối, lại còn dày vò bảo bối nữa.

Thật sự là thông minh một đời hồ đồ nhất thời sao?

"Đồng cô cô!"

"Có nô tỳ." Đồng cô cô lập tức đi ra, khom mình hành lễ với hoàng hậu, "Nương nương có gì phân phó?"

"Bản cung có chuyện lớn cho người đi làm."

Hoàng hậu quyết định, bất kể như thế nào, cơ hội lần này tuyệt đối không thể bỏ qua.

Trong Di cùng hiên, Tự Cẩm đang ăn cơm với Dục Thánh và Tiêu Kỳ.

Trong bữa ăn, Tiêu Kỳ hỏi Tự Cẩm, "Nghe nói nàng sai Khương cô cô đi Phụng Hoàn Cung?"

Tự Cầm đã sớm biết không thể giấu được Tiêu Kỳ, gật gật đầu nhìn hắn nói: "Cho dù như thế nào, Hoàng hậu nương nương cũng có ân tình dìu dắt thiếp. Nếu không có nương nương, có lẽ thiếp đã chẳng bên hoàng thượng được từ lâu rồi. Mặc dù nương nương đã vì gia tộc mà bất hòa với thiếp nhưng lại không có lòng hại thiếp."

Tiêu Kỳ trầm mặc nhìn Tự Cầm.

Tự Cầm nheo mắt nhìn vào mắt hắn, bất đắc dĩ cười cười, "Hoàng thượng thật là, lời hữu ích không nghe, nhất định nghe nói thực. Kỳ thật đây cũng thật sự là nguyên nhân bên trong, nhưng còn có một nguyên nhân khác là Quý phi làm việc không thỏa đáng. Ngọc Trân dù sao cũng là đứa bé, là con gái của Người. Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, sớm muộn gì công chúa cũng bị hủy hoại trong tay Quý phi. Nếu chờ đến ngày đó, không bằng sớm giải thoát cho công chúa. Hơn nữa, tiền triều đang nổi gió mưa, trong hậu cung nhất định phải có người ra mặt thay Hoàng thượng. Thiếp không được. Không nói thiếp đang có thai, vị phân cũng không thể chấn nhiếp nổi. Hoàng hậu nương nương chủ trì hậu cung nhiều năm, không thể nói là không phạm lỗi nhưng cũng coi là công bằng chính trực. Bao năm qua danh tiếng quốc mẫu khoan dung đã lan truyền khắp nơi. Có Hoàng hậu nương nương đứng bên cạnh, Người sẽ thoải mái rất nhiều."

"Cho nên nàng mới sai người đi gặp hoàng hậu?" Tiêu Kỳ nói.

"Kỳ thật tự Hoàng hậu nương nương cũng có thể nghĩ đến. Nhưng để Di cùng hiên ra mặt, dù sao thiếp cũng là sủng phi duy nhất không bị liên lụy trong trận gió lốc này. Thiếp ra mặt chẳng khác nào là ám chỉ, coi như biến tướng an ổn lòng người đi." Tự Cầm cảm thấy sủng phi làm được tới bước này thì có lẽ chưa từng có ai.

Tiêu Kỳ bất đắc dĩ lắc lắc đầu, "Vốn không muốn làm cho nàng phiền lòng những chuyện này, kết quả vẫn quấy nhiễu nàng."

"Chúng ta phu thê vốn là một thể, cần gì phải nói những lời khách sáo này. Bây giờ người tốt thiệp cũng tốt vậy. Còn nữa hoàng thượng nói xem thiệp có phải mệt mỏi gì đâu, chẳng qua là tốn mấy lời thôi."

Tiêu Kỳ gấp một ón ăn đặt vào chén cho nàng. Đại khái là chỉ có nàng bất kỳ lúc nào cũng suy nghĩ cho hăn mà thôi.

Thấy Tiêu Kỳ im lặng, Tự Cẩm nhìn hăn hỏi: "Hoàng thượng có dự định an bài thế nào cho công chúa Ngọc Trân không?"

"Sao vậy, có người đến nói chuyện này với nàng sao?" Tiêu Kỳ cười.

"Thật là không thể gạt Người chuyện gì mà, cũng không phải là người khác, là Tề Vinh Hoa."

"Tề Vinh Hoa?" Tiêu Kỳ thật sự kinh ngạc, "Nàng ấy?"

Hăn còn nhớ ân oán giữa Tề Vinh Hoa và quý phi.

Tự Cẩm liền gật gật đầu, "Đúng vậy, thiệp thật sự bội phục Tề Vinh Hoa."

Lúc ấy Tự Cẩm liền nói lại đề nghị của Tề Vinh Hoa một lần. Nàng kéo áo Tiêu Kỳ làm nũng, "Thiệp tin tưởng nhân phẩm Tề Vinh Hoa. Cuộc đời này, thiệp sẽ không nhường Hoàng thượng cho bất kỳ ai, kể cả Tề Vinh Hoa thiệp cũng không chịu. Nếu nàng ấy muốn chăm sóc công chúa Ngọc Trân thì để cho nàng ấy nuôi dưỡng. Dựa vào nhân phẩm, tính cách của nàng ấy, nhất định có thể dạy dỗ công chúa thật tốt, so với giao cho người khác thì yên tâm hơn nhiều."

Tiêu Kỳ bật cười, nói nửa ngày lòng ghen lại nổi dậy.

Ăn cơm tối xong, Tiêu Kỳ chơi với con một lúc, đưa bé đi ngủ rồi mới mượn lời trước nói: "Chưa nói tới nhân phẩm Tề Vinh Hoa, ở trong hậu

cung này, nàng ấy có thể hòa hợp với nàng. Chỉ bằng điểm này, ta cũng đồng ý nàng tiến cử nàng ấy. Gần đèn thì rạng. Nàng có lòng lương thiện như vậy thì người hợp ý với nàng cũng là người thiện tâm."

Tự Cẩm liếc Tiêu Kỳ một cái. Lời ngọt ngào thật là mở miệng đã thốt ra, càng ngày càng nhuần nhuyễn.

Nhưng rất thích.

"Thiếp chỉ đề nghị vậy, nếu người đã có dự định khác thì coi như thiếp chưa nói."

"Ta vốn muốn để cho thái hậu nuôi dưỡng Ngọc Trân."

"Thái hậu?" Tự Cẩm liên nhú mày, tính cách của thái hậu có thể dạy dưỡng tốt Ngọc Trân ư? Đừng dưỡng ra Kiều Tiểu Nghi thứ hai chứ. Nhưng dù sao Thái hậu cũng là dưỡng mẫu của Tiêu Kỳ, có mấy lời nàng không thể nói.

"Để ta ngẫm lại đã."

Tự Cẩm gật gật đầu, "Thiếp và thái hậu lão nhân gia cũng không có nhiều giao tình, Hoàng thượng cứ xem rồi làm đi."

Nói rồi ngồi trước gương tháo tóc ra, lại gọi người vào rửa mặt thay quần áo. Tiêu Kỳ tự đi phòng tắm, chờ hăn trở về, hai người lại tiếp tục nói chuyện.

"Chờ chuyện lần này qua thì có lẽ nàng cũng sắp sinh. Lúc đó ta sẽ có thời gian rảnh ở bên nàng. Đứa bé này cũng rất biết chọn lúc mà ra đời." Tay Tiêu Kỳ đặt trên bụng Tự Cẩm, dịu dàng cười nói.

"Còn không phải sao, nhất định con rất biết chọn ngày." Tự Cẩm cũng cười. Không những biết đầu thai đúng chỗ mà còn biết chọn đúng thời gian.

"Sau tám ba ngày, thì phải tổ chức tiệc đầy tháng thật đông vui náo nhiệt. Đó mới là ngày tốt điềm lành."

Nghe Tiêu Kỳ nói, Tự Cẩm từ từ sa vào trong mộng.

Điềm lành sao?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 381: Cô Dựa Vào Đâu Mà Đòi Hỏi Chứ?

Sáng hôm sau, Tiêu Kỳ đã dậy sớm đi lâm triều. Tự Cẩm chậm rãi dậy, Dục Thánh cũng đã dậy sớm đang chơi đùa ngoài sân.

Qua cửa sổ cũng có thể nghe được tiếng cười lạnh lớt của bé, vui vẻ làm người nghe được tâm trạng cũng vui hơn.

Đám người Vân Thường hầu hạ nương nương đứng dậy rửa mặt thay quần áo. Sau khi ăn sáng, Khương cô cô mới vào, quỳ gối thi lễ đối với Tự Cẩm, "Nương nương, Hoa cô cô bên cạnh Quý phi nương nương tới nói muốn gặp người."

Tự Cẩm chớp mắt mấy cái nhìn Khương cô cô, "Từ khi nào vậy?"

"Nửa canh giờ trước, bởi vì nương nương đang ăn sáng nên nô tỳ không dám quấy nhiễu." Khương cô cô cúi đầu trả lời.

Tự Cẩm nhẹ nhàng cười một tiếng nhìn Khương cô cô, "Cô có biết vì sao quý phi phải gặp ta không?"

"Nô tỳ không biết, nhưng nô tỳ nghĩ có lẽ cũng chỉ là muốn nhờ nương nương cầu kiến Hoàng thượng mà thôi."

Quý phi cầu kiến Hoàng thượng không được, đây là chuyện mà mọi người trong cung đều biết.

"Quý phi cũng thật là có ý tứ, sao lại biết ta sẽ đồng ý giúp cô ta chứ?" Tự Cẩm có lúc thật sự nghĩ không ra suy nghĩ của cổ nhân. Theo ý nàng là

chuyện hoàn toàn không thể, theo bọn họ lại là đương nhiên.

"Đại khái quý phi nương nương cho rằng có thể thuyết phục được nương nương. Nô tỳ cũng cảm thấy nương nương không cần mạo hiểm thì tốt hơn. Dù sao bây giờ thân thể nương nương nặng nề, nếu quý phi có ý thà làm ngọc nát..." Khương cô cô rất lo lắng, tận lực khuyên bảo.

Tự Cẩm lại nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên mình gặp Quý phi, tao nhã xinh đẹp, giống như mây trên trời, làm người ta phải ngước nhìn lên.

Còn bây giờ, quý nữ thế gia kiêu ngạo ngẩng cao đầu kia cũng chỉ có thể chờ đợi nàng quyết định, gặp hoặc là không gặp cô ta.

Chỉ mới vài năm mà thôi.

Quyền thế ân sủng là thứ gì mà khiến người ta mê muội.

"Cô nói với Hoa cô cô, nếu Quý phi nương nương muốn gặp ta thì mời đến Di cùng hiên, ta sẽ không đi Trường Nhạc Cung." Tự Cẩm muốn biết quý phi muốn làm gì. Nhưng nàng lại không muốn đi Trường Nhạc Cung mạo hiểm, chỉ có thể chu toàn như thế.

Khương cô cô cũng thở phào nhẹ nhõm, vừa cười vừa nói: "Dạ, nô tỳ sẽ nói lại như vậy."

Dục Thánh hái một đóa thực dược, chạy chậm tới nhét vào tay Tự Cẩm, sau đó lại xoay người chạy.

Nhìn đóa hoa trong, lại ngấm bóng lưng của con trai, Tự Cẩm đưa hoa lên mũi nhẹ ngửi, nở một nụ cười khoan khoái.

"Đại hoàng tử thật sự là đáng yêu, còn biết hái đóa hoa chạy tới đây đưa cho nương nương." Vân Thường nhẹ nhàng cười nói, cung nhân cung quanh nàng ta cũng đều cười theo.

"Đúng vậy, là đứa bé ngoan." Tự Cẩm mím môi cười, khẽ chớp mắt. Đầu óc tiểu tử này rất tinh quái, tặng hoa cho mình, có lẽ ngày hôm nay lại muốn nói điều kiện gì đây.

Khương cô cô trở lại rất nhanh, khom lưng trả lời: "Nương nương, Trường Nhạc Cung truyền tin tức, quý phi nương nương sẽ thăm hỏi vào giờ Thân."

Tự Cẩm nhẹ nhàng gật đầu.

Tiêu Kỳ trở về ăn trưa nhưng cũng không nói được nhiều với Tự Cẩm. Chỉ nghe sơ qua tình hình trên triều đình. Tự Cẩm cũng biết tiền triều rung chuyển khá lớn, đang tiến hành việc điều phối quan viên. Rất nhiều vị trí quan trọng thuộc về thế gia, lần này Tiêu Kỳ không dám nói là thâm tóm hết những những vị trí quan trọng đều cần thay người của mình vào.

Những người lúc trước theo Tô Hưng Vũ đi Tuyệt Hộ Quận đều là môn sinh thiên tử, người của Hoàng thượng. Bởi vì bị thế gia gạt bỏ nên mới bắt đầu đi Tuyệt Hộ Quận nằm gai nếm mật. Bây giờ được Tô Hưng Vũ huấn luyện lâu như thế, cạo sát mấy năm trong Tuyệt Hộ Quận, biết rõ nông tang trồng trọt, hiểu được dân chúng gian khổ, lại quen thuộc công vụ quan trường. Bây giờ đưa ra ngoài đều có thể trọng dụng.

Mấy người này chức vụ thăng lên nhanh chóng, vốn là môn sinh thiên tử, người của Hoàng thượng, chỉ cần bọn họ không phạm sai lầm lớn thì quan lộ cả đời sẽ cực kỳ trôi chảy.

Bọn họ thăng chức quá nhanh khiến không biết bao nhiêu người đỏ mắt ghen tị, cố gắng soi mói sai lầm, muốn kéo bọn họ xuống.

Nhưng bao năm qua nhóm quan viên này cảm thấy Tuyệt Hộ Quận, hiểu rõ những mưu toan chốn quan trường, hiểu rõ lòng người. Đã tính trước lại há có thể đơn giản bị người bắt được nhược điểm. Triều đình thay đổi hai phái

cũ mới, âm thầm đánh nhau, phong ba liên tục, cần Tiêu Kỳ ra tay sấm sét trấn giữ áp chế.

Đây là một quá trình dài lâu rất cần kiên nhẫn, thời kỳ quá độ để Đại Vực ổn định.

Dân an là quốc an.

"Trong triều toàn chuyện linh tinh, không có gì to tát hết, nàng không cần lo lắng." Trước khi đi Tiêu Kỳ cười trấn an Tự Cẩm, nhìn ra được nàng lo lắng cho mình.

"Chính là vì quá nhiều chuyện vụn vặt nên thiên vạn chuyện Hoàng thượng đều phải tự mình xem qua, cân nhắc quyết định hạ lệnh, đó mới khiến người ta lo lắng. Nội các bao nhiêu việc cần phải giải quyết, nói cách khác ngay cả thời gian uống trà ngắm hoa chúng ta cũng không có. Thiếp nghĩ phải tìm một nhóm trợ lý hỗ trợ người mới được. Bọn họ sẽ sàng lọc trước một lần những chuyện vụn vặt kia, vậy Hoàng thượng sẽ thoải mái hơn nhiều."

"Trợ lý?" Tiêu Kỳ có vẻ suy nghĩ, "Bộ phận này đã sớm bị loại bỏ, muốn khôi phục sợ là phải tốn chút ít công sức."

"Trước đây sở dĩ bộ phận này bị loại bỏ là vì có quyền lực và trách nhiệm quá nhiều, thế cho nên bọn họ lạm dụng chức quyền, gieo họa triều chính. Nhưng bây giờ xây dựng lại nha môn, mục đích quan trọng nhất là phục vụ cho Hoàng thượng, giúp người xử lý việc vặt, không tham dự triều chính, không có chức quyền. Làm vậy có thể giảm bớt gánh nặng cho Hoàng thượng, còn có thể đẩy nhanh tốc độ xử lý công vụ. Người có thể rảnh rỗi uống trà ngắm hoa với thiếp. Quả thực là một mũi tên trúng ba con chim, quá hoàn mỹ rồi."

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm cười, kỳ thật mục đích cuối cùng của nàng là sợ hấn quá cực khổ đi?

"Được, ta sẽ nghiêm túc nghĩ chuyện này."

Tự Cẩm liền vui vẻ cười, vung khăn tay tiễn Tiêu Kỳ đi.

Ngay cả khi quý phi đến cũng không làm tâm trạng Tự Cẩm trở nên xấu hơn được.

Đã rất lâu hai người mới lại gặp nhau. Tự Cẩm tỉ mỉ quan sát quý phi, chỉ thấy vẻ mặt nàng ta tái xám, sắc mặt u ám tiêu tụy, đâu còn phong thái tuyệt sắc khuynh thành lúc trước.

Hai người cùng ngồi xuống, Tự Cẩm thấy quý phi trầm mặc, cũng không chủ động mở miệng.

Dù sao là Quý phi tới gặp nàng, có một số việc mình thật sự không thể nói tùy tiện.

Quý phi vốn cho rằng Hi Phi thế nào cũng phải chủ động mở miệng, ai biết nàng giống như hũ nút vậy, không nói một lời. Điều này làm cho tâm trạng nàng ta thêm nặng nề.

"Nháy mắt đã nhiều năm như vậy, nhớ ngày đó lúc cô mới tiến cung, Bản cung còn chưa từng coi cô là gì hết."

"Đúng vậy, khi đó Quý phi nương nương ân sủng độc nhất vô nhị, độc chiếm toàn bộ hậu cung. Lúc đó thần thiếp cũng chỉ có thể ở Y Lan Hiên đau khổ sống qua ngày, lúc nào cũng nhớ tới ân đức của nương nương. Nếu không nhờ nương nương, Bản cung cũng không bị đi tới chỗ đó."

Nhắc đến chuyện cũ, Tự Cẩm liền nhớ tới nguyên chủ đã qua đời. Nếu không phải là mình xuyên đến, thân thể này của nguyên chủ chỉ sợ cũng đã hóa thành cát bụi.

Quý phi đại khái không nghĩ tới Tự Cầm lại thẳng thắn như vậy hơi nhú mày nói: "Khi đó Bản cung cũng không nghĩ đưa cô vào chỗ chết. Nhưng hoàng hậu lại muốn lấy cô để chê cười Bản cung. Dù sao thì chỉ là cô gặp xúi quẩy mà thôi. Chuyện như vậy ở trong hậu cung chỗ nào cũng có. Hi Phi tiến cung lâu như thế, chẳng lẽ còn chưa thấy rõ sao?"

"Có lẽ ở trong lòng quý phi nường nường, lấy tần phi vị phân thấp làm vật hy sinh là bình thường, là chuyện đương nhiên. Vậy thì bây giờ Hoàng thượng trấn áp thế gia, lấy quý phi nường nường làm vật hy sinh không phải cũng là chuyện đương nhiên sao, nường nường cảm thấy oan ức cái gì?"

Lời nói quả thực là nói trúng tim đen, quý phi bỗng chốc sừng sốt.

Tự Cầm nhìn dáng vẻ quý phi nhẹ nhàng cười một tiếng, "Quý phi nường nường, trong mắt cô người khác có thể làm vật hi sinh. Vậy thì vì sao khi cô trở thành vật hi sinh lại cảm thấy oan ức? Người khác oan ức thì sao? Cô không nhìn thấy sự oan ức của người khác, cho nên bây giờ còn hy vọng người khác có thể nhìn thấy oan ức của cô ư?"

"Cô..."

"Cho tới bây giờ ta và nường nường đều là người lạ khác đường. Khi nường nường và Kiều Tiểu Nghi âm thầm liên thủ tạo thuận lợi cho Vương mỹ nhân hãm hại Bản cung, không phải trong lòng nường nường ta cũng là vật hy sinh sao? Lúc đó sao Nường nường không ngấm lại, Bản cung không oan ức ư?"

Nét mặt Quý phi vừa đỏ vừa trắng. Mặc dù biết rõ Hi Phi có thể sẽ không giữ bao nhiêu thể diện cho mình nhưng là cũng không nghĩ tới có thể giẫm nát dưới chân như vậy.

Nàng ta đứng phắt lên, cả người lão đảo như sắp ngã, mặt trắng bệch nhìn Hi Phi, "Cô cho rằng cô sẽ không giống như Bản cung sao? Tuyển tú

không còn xa, mà cô đã là người tiến cung lâu năm. Đến lúc đó mỹ nhân xinh tươi vào, cô cũng sẽ giống như Bản cung hôm nay. Cô dám đảm bảo Tô gia nhà cô sẽ không trở thành Tào Quốc công phủ hôm nay? Có cái gì tốt mà đặc ý?"

"Bản cung và quý phi nương nương đương nhiên là không giống nhau. Bản cung đã sinh hạ một hoàng trưởng tử, lại đang mang thai, có gì phải lo lắng chứ?"

Đúng vậy, nếu như nàng ta có một đứa con trai mà không phải là con gái vô dụng thì Hoàng thượng cũng chưa chắc đã tuyệt tình như thế?

"Hi Phi, cô thật có lòng tin mình có thể vui vẻ đến cuối đời sao?"

"Không có." Tự Cẩm nhẹ nói, "Ta chỉ không tin không trả giá mà đòi nhận hồi báo. Quý phi nương nương, lúc cô mới tiến cung Hoàng thượng cũng đối với cô rất chân thành. Nhưng cô thì sao? Trong lòng chỉ có Tào Quốc công phủ. Nếu cô đã lựa chọn dựa vào gia tộc, buông tha cho người bên gối của mình, vậy thì bây giờ cô có lý do gì mà oán hận hằn lòng vô tình chứ?"

Sắc mặt Quý phi trắng bệch, siết chặt khăn tay như thể kéo được thành một sợi dây.

Uất nghẹn bao năm qua trong lòng Tự Cẩm cuối cùng được giải tỏa, nhìn Quý phi nói lời nói sau cùng, "Khi cô buông tha cho hắc thì đừng hy vọng xa vời hắc sẽ không buông tha cô. Uyên ương liền cánh, phượng hoàng cùng bay, cho tới bây giờ đều là đồng cam cộng khổ, mưa gió đồng hành. Cô chưa từng trả giá vì hắc, vậy thì bây giờ quý phi nương nương dựa vào đâu mà đòi hỏi thứ không thuộc về cô?"

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 382: Quý Phi

Editor: Hương Cỏ

Quý phi ngồi ở đó cứ thế ngưng mắt nhìn Hi Phi đối diện, cũng chỉ thấy vẻ mặt nàng bình thản. Nhưng ánh mắt bén nhọn, toàn thân phát ra khí thế làm người ta không tự giác thần phục.

Hi Phi thế này mới chân chính là Hi Phi sao?

Nghe nàng nói, quý phi kinh ngạc, sau đó lập tức cười lạnh một tiếng nhìn nàng, "Trước mắt cô là kẻ thắng, đương nhiên cô có thể nói như vậy, muốn nói gì thì nói. Nhưng cô có thể bảo đảm cô ngồi ở vị trí này, chưa từng mưu đồ cho người nhà, chưa từng không lo lắng cho tiền đồ của bọn họ, chưa từng coi trọng chuyện nhà mình sao?"

Đương nhiên không phải là không có.

Hi Phi nhìn quý phi, lúc đó cũng không trả lời vì biết rõ nàng ta còn có lời muốn nói.

"Nhà các cô chẳng qua là một nhánh bị Tô gia Khúc Châu đuổi đi mà thôi. Làm sao có thể hiểu những thiên chi kiêu nữ chúng ta thế nào, từ nhỏ đã tiếp nhận dạy bảo, vì lợi ích gia tộc. Không có gia tộc chống đỡ sẽ không có chúng ta vinh quang. Một khi được kết bạn bên cạnh quân vương thì sao có thể chỉ ở bên quân vương mà diệt trừ nhà mình chứ?"

Tự Cầm hơi nhíu mày. Đứng trên một phương diện khác, lời Quý phi nói cũng không phải không có đạo lý.

Nói cho cùng, chẳng qua là do Tào Quốc công phủ lòng tham không đáy, căn bản là không bận tâm con gái ở trong cung như thế nào, chỉ muốn kiếm chác lợi ích từ trên người các nàng.

Nhưng nàng thì khác. Người nhà Tô gia đối với nàng chân tâm thật ý, khắp nơi vì nàng suy tính, chưa bao giờ đòi hỏi bất cứ điều gì từ phía nàng.

Thoải mái cười một tiếng, Tự Cẩm nhìn quý phi, "Lời Quý phi nương nương nói không phải không có lý. Gia tộc bồi dưỡng các cô, cho các cô vinh hoa phú quý, cho các cô vinh quang địa vị. Cho nên các cô vì gia tộc tận tâm tận lực, đó là đúng. Nhưng nếu đã như vậy, các cô và gia tộc là quan hệ đồng sinh, tại sao lại đem tất cả sai lầm đổ lên Hoàng thượng? Dựa vào đâu chứ? Chỉ dựa vào cô là tần phi của hãn thì hãn phải vì cô, vì gia tộc cô mà nhận hết oán than của người trong thiên hạ sao? Quả thực là tức cười!"

"Sao cô có thể nói như thế..."

"Quý phi nương nương còn trông cậy vào người khác có thể nói cái gì? Chưa trả giá thật lòng mà hy vọng người khác xông pha khói lửa, chỉ bằng dung mạo khuynh quốc của cô mà muốn làm chuyện hại nước hại dân ư? Chỉ tiếc đường kim không phải là người bị sắc đẹp dụ dỗ. Cho nên cô không cam lòng cái gì, oán hận cái gì, lại muốn vặn hỏi cái gì? Quý phi nương nương, cô nghĩ người khác đều là kẻ ngu sao?"

Tự Cẩm ha ha cười một tiếng, "Ta tự nhiên là vì người trong nhà suy tính, ta hy vọng bọn họ cả đời bình an trôi chảy. Cho nên ta khuyên bảo bọn họ làm quan muốn tận trung Hoàng thượng, đối xử tử tế dân chúng. Chớ tham bạc, đừng mê quyền, nên thấy đủ, người an vui. Tào Quốc công phủ của nương nương có thể làm được sao? Tuyệt Hộ Quận một năm bạc thu bao nhiêu, người nhà củaa vì Hoàng thượng luyện binh, tận tâm tận lực, trung thành và tận tâm, không mượn quyền thế mưu lợi cá nhân cho mình, nhà các người có thể làm được sao?"

Quý phi nhìn Hi Phi giống như là xem quái vật.

Tự Cẩm cũng chăm chăm nhìn nàng ta, "Nhà ta có thể làm được! Cho nên, bây giờ ta có thể ưỡn lưng đứng thẳng, cây ngay không sợ chết đứng trước mặt hoàng thượng. Tô gia chúng ta không bán con gái mưu quyền thế. Quý phi nương nương, người có thể làm không? Bao năm qua, rốt cục Tào Quốc công phủ đã làm gì, ta nghĩ trong lòng cô đều hiểu được? Nếu đã vậy thì cô kêu oan ức gì nữa? Xưa nay lòng người tham lam, nhưng phải xem mình ở đâu để mưu đồ. Ta cũng có lòng tham vậy. Nhưng lòng tham của ta không vì quyền thế, không vì tài lộc. Cuộc đời này chỉ cầu có thể được kết bạn bên cạnh hoàng thượng mà không có yêu cầu nào khác. Nhưng quý phi cũng vậy, Tào Quốc công phủ cũng thế, sợ là không thể làm được điều này rồi?"

Quý phi cảm giác như mình đang nhìn một đứa ngốc.

Nhìn thẳng vào mắt quý phi, Tự Cẩm nhẹ nhàng cười một tiếng, "Cầu được nhiều, trả giá cũng nhiều. Quý phi nương nương, cô muốn chu toàn Tào Quốc công phủ vinh hoa phú quý, quyền thế ngập trời, sao cô lại không chịu chu toàn thanh danh thể diện của Hoàng đế chứ? Cho nên, hôm nay bại thành tù nhân thì có gì đáng oán hận. Cũng chẳng qua là thắng làm vua thua làm giặc mà thôi."

Quý phi thở hắt ra, ánh mắt tóe lửa nhìn chăm chăm Tự Cẩm.

Khương cô cô cùng Vân Thường vừa thấy bất giác bước lên như muốn bảo vệ chủ tử.

Quý phi chậm rãi đứng dậy, gương mặt lạnh lùng, cuối cùng thốt ra một câu nói, "Hay cho câu thắng làm vua thua làm giặc, Bản cung cũng không tin, cuộc đời này cô có thể cười đến cuối cùng."

"Ai biết được? Vậy Quý phi nương nương phải sống thật khỏe, chúng ta cùng nhau làm chứng vậy."

Cuối cùng Quý phi phẩy tay áo bỏ đi, không nhắc đến mục đích một chữ nào, lại còn bị Hi Phi trách móc một hồi, trong lòng buồn bực thế nào cũng có thể đoán được.

Ăn nói khéo léo như thế, khó trách có thể được hoàng thượng sủng ái vậy, trước kia thật sự là bị vẻ ngoài của nàng lừa gạt.

Sau khi Quý phi rời khỏi, Tự Cẩm chậm rãi ngồi lại chỗ của mình, lúc ấy mới phát giác sự mệt mỏi dâng tràn.

Nàng cũng không thể hiểu nổi, vì sao mấy quý nữ thế gia, thà rằng vinh quang cùng gia tộc cũng không có nghĩ tới đứng cùng chiến tuyến với hoàng đế chứ?

Đây chính là cái gọi là thế gia giáo dục sao?

Nếu quả thật như vậy, không thể không nói vẫn rất là thành công.

Ít nhất, nàng xác thực chứng kiến sự ảnh hưởng của thế gia rất sâu xa ở trên người hoàng hậu và quý phi.

Trong Sùng Minh Điện, Quản Trường An cúi đầu đứng yên ở một bên, thở cũng không dám thở mạnh.

Tiêu Kỳ ngồi sau thư án, trước mặt là đồng tấu chương cao ngất chông chênh. Nhưng lúc đó hắn lại không lòng dạ nào xem tấu chương, ánh mắt nhìn xuyên qua chông tấu chương mà không biết đã lạc đến chốn nào.

Quản Trường An khá lâu không nghe thấy Hoàng thượng phân phó, lặng lẽ ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Hoàng thượng giương môi, đang lặng lẽ cười.

Trong lòng trước hết thở phào nhẹ nhõm, hắn ta cũng không nghĩ tới, Hi Phi nương nương đối mặt với quý phi lại như vậy... Hung hãn!

Hi Phi nường nường thực can đảm dám nói đấy chứ. Những lời như thế mà cũng dám nói thẳng với quý phi. Nếu là người khác, cho dù là Hoàng hậu nường nường cũng không dám đâu.

Lúc Đồng Ý báo lại với hần ta, hần ta còn cảm thấy chân nhũn ra.

Nhưng Hoàng thượng cười. E là lời Hi Phi nường nường nói đã trúng vào tâm khảm Hoàng thượng rồi.

Chao ôi, quay đầu ngẫm lại, ngay cả hần ta cũng không thể tin được, Tô Tiểu y chán nản đứng chót trong cung kia có thể đi tới vị trí bây giờ.

Quả thực như một giấc mộng vậy.

Hoàng hậu, quý phi, Kiều Tiểu Nghi, Vương quý nhân, Tô mỹ nhân... Còn bao nhiêu người đã chết, bọn họ chỉ ngày càng đi xa Hoàng thượng. Chỉ có Hi Phi giữ khoảng cách mỗi ngày một gần Hoàng thượng.

Đây thật sự là bản lĩnh mà.

Sau khi đuổi quý phi đi, Tự Cẩm liền nghỉ ngơi trong chốc lát. Ai biết vừa ngủ thì tới lúc màn đêm buông xuống.

Mở mắt ra, qua rèm cửa đã nghe Tiêu Kỳ đang nói chuyện với Dục Thánh. Giọng nói hai cha con mang theo âm sắc vui vẻ, ung dung từ tốn vọng vào.

Một chiếc đèn cung đình tỏa ánh sáng nơi góc tường. Tự Cẩm chậm rãi ngồi dậy, nghe tiếng hai cha con này mà quả thực tuyệt vời như tiếng thần tiên phảng phất.

Mang giày vén rèm đi ra ngoài thì nhìn thấy Tiêu Kỳ cầm trong tay một bản vẽ, đang khoa tay múa chân với Dục Thánh.

Nhìn thì hình như là bản vẽ của khu vui chơi thiếu nhi. Nàng vén gọn những lọn tóc lò xo khế bước qua.

Nghe được tiếng của nàng, cha con hai người cùng quay đầu lại.

"Mẫu phi." Dục Thánh cười ngọt ngào chào, miệng vẫn không quên nói: "Phụ hoàng nói chỗ này sẽ xây xong rất nhanh. Đến khi em bé trong bụng sinh ra thì chúng ta có thể cùng nhau chơi đùa."

"Đúng vậy, Dục Thánh vui hay không?" Tự Cẩm nhìn ánh mắt vui vẻ của Tiêu Kỳ đi tới cạnh hắt ngồi xuống, dắt tay con trai, nhìn con khoan khoái tươi cười, trong lòng chỉ cảm thấy cuộc sống này thật khiến người ta hạnh phúc.

Nếu thời gian dừng ở giây phút này thì thật là tuyệt.

Không có tuyến tú, không có tiểu mỹ nhân khác, chỉ có cả nhà bọn họ.

"Vui ạ." Dục Thánh gật đầu, xoay người lăn lộn một vòng trên giường lớn, cười tươi như phật Di Lặc vậy.

Tiêu Kỳ nhìn vẻ mặt Tự Cẩm, "Bây giờ phải nhìn sắc mặt rất nhiều, về sau người râu ria không cần gặp."

Nói vậy là chỉ quý phi sao?

Tự Cẩm than khẽ một tiếng, "Coi như cho mình một hết quả đi, mấy năm nay chuyện giữa thiếp và quý phi giống như cục nghẹn trong cổ, bây giờ cuối cùng đã giải thoát."

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm, "Chuyện ban đầu khó có thể tiêu tan như vậy sao? Chưa từng nghe nàng nói như vậy."

Nàng thì không sao, chẳng qua là xả giận cho nguyên chủ mà thôi.

Còn có chuyện gì cái gì có thể làm nguyên chủ vui vẻ hơn so với nhìn thấy quý phi từ đám mây rơi xuống vũng bùn chứ?

Nhưng... Những chuyện này không thể giải thích, nói với Tiêu Kỳ như thế nào, nàng cũng không phải là nàng ư?

Nhẹ nhàng hít một hơi, Tự Cẩm cười nhìn hắn, "Thiếp cũng là nữ nhân, lòng dạ hẹp hòi lại mang thù, chuyện nằm đó trong lòng có khúc mắc lại có gì kỳ quái. Nhưng bây giờ thì không còn nữa, hết thật rồi."

Tiêu Kỳ luôn cảm thấy giờ phút này Tự Cẩm rất không thích hợp, chăm chú nhìn nàng. Tựa như... tựa như có cảm giác kỳ quái không thể mô tả, không ngừng quan quần hội tụ trong trí óc hắn.

"Nàng..."

"Thiếp thật sự không có việc gì. Hoàng thượng không thấy khí sắc thiếp rất tốt sao?"

Không phải là cái này, Tiêu Kỳ hơi nhíu mày, luôn cảm thấy Tự Cẩm có chuyện gạt hắn.

"Ta hy vọng nàng có thể thật vui vẻ."

"Hoàng thượng ở bên thiếp thì thiếp có thể vui vẻ mãi đó."

Tiêu Kỳ cảm thấy giây phút đó Tự Cẩm mới là Tự Cẩm hắn quen thuộc. Những cảm giác khác lạ vừa nãy chắc là do hắn nhìn lầm chăng?

Đêm đó, Tự Cẩm ngủ rất an ổn.

Đêm đó, Trường Nhạc Cung lại long trời lở đất náo động một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Tự Cẩm vừa mới rời giường đã nghe Khương cô cô báo tin, "Ngọc Trân công chúa đột nhiên phát sốt không lùi, quý phi như

phát điên vậy, không cho thái y vào chữa bệnh. Còn kêu to có người muốn hại công chúa, cả người điên điên khùng khùng, liên tục la hét muốn gặp Hoàng thượng, náo động suốt cả đêm."

Tự Cẩm sửng sờ, tối hôm qua?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 383: Quý Phi, Cô Thua

Editor: Hương Cỏ

Trong Phượng Hoàn Cung, hoàng hậu nhận được ý chỉ hoàng thượng. Nhìn thánh chỉ trong tay, vẻ mặt bình thản lại mang một tầng vui vẻ.

"Bãi giá Trường Nhạc Cung!"

Đồng cô cô sững sờ, lập tức phân phó đi xuống chuẩn bị kiệu loan, đội ngũ nghiêm trang. Chỉ một thời gian đã chuẩn bị thỏa đáng.

Hoàng hậu nhìn thoáng qua phượng bào trên người, sửa sang lại mũ phượng rồi mới vịn tay Đồng cô cô đi ra ngoài.

Loan kiệu từng bước từng bước đi tới Trường Nhạc Cung. Lúc đó trong Trường Nhạc Cung đang náo loạn thành một đoàn.

Nhìn thấy hoàng hậu cao quý nghiêm nghị như thế đến, tất cả mọi người đều lấy làm kinh hãi, vội vã quỳ xuống đất nghênh đón.

Hoàng hậu ngồi trên kiệu loan, nhìn Hoa cô cô vẻ mặt thất kinh, thản nhiên nói: "Náo loạn như thế thì ra thể thống gì?"

Không ai dám phản bác, chỉ cần hoàng hậu vẫn là hoàng hậu, đó chính là nhất quốc chi mẫu, đứng đầu lục cung.

Vô số người đang ngóng nhìn Hi Phi có thể đi ra tranh phượng vị với hoàng hậu, mọi người cũng dễ dục nước béo cò. Ai biết vị Hi Phi nương nương kia không biết là ngốc hay là quá khôn khéo, lại cứ ở trong Di cùng

hiên không hề động tĩnh gì. Rồi sau đó thật hiếm khi ra mặt một lần lại qua lại như thường với Phượng Hoàn Cung. Việc này cũng khiến cho nhiều người có nhận định khác đối với chuyện hoàng đế phế hậu.

"Hoa cô cô, công chúa đâu?"

Nghe hoàng hậu chất vấn, Hoa cô cô không dám không đáp, cố gắng đi lên trước, cúi đầu trả lời, "Bẩm Hoàng hậu nương nương, chủ tử chúng tôi đau lòng công chúa, tự mình chiếu khán công chúa ạ."

"Quý phi là lương y hay sao? Lẽ nào nàng còn có thể chữa bệnh cho công chúa? Nếu trì hoãn chữa bệnh cho công chúa, chẳng may nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mấy người các người, tất cả người trong Trường Nhạc Cung, một người cũng chạy không thoát!"

Hoa cô cô trong lòng run rẩy, vội vàng trả lời: "Bẩm nương nương, bọn nô tỳ không dám buông thả chút nào. Nhưng quý phi nương nương mẹ con tình thâm, nhìn thấy công chúa điện hạ bị bệnh hành hạ đau đớn nên không giữ lễ nghi, mong nương nương tha tội."

"Bản cung không dám tha tội hay không, nhưng chỉ sợ bệnh công chúa trì hoãn không được. Dù sao cũng là con gái mười tháng hoài thai, quý phi có thể nhìn con mình chịu tội như vậy nhưng Hoàng thượng lại không bỏ được!" Hoàng hậu danh thếp, "Người đâu, đem Ngọc Trân công chúa đưa đến Phượng Hoàn Cung của Bản cung, thái y viện cử thái y đi theo trị liệu, phải chữa lành bệnh cho công chúa điện hạ."

Người Thái y viện đều ngơ ngác, đây là có ý gì?

Quý phi không thả người, bọn họ chữa bệnh như thế nào?

Mặc dù trong lòng có hoài nghi nhưng không trở ngại bọn họ tiếp chỉ. Dù sao bọn họ cũng sẽ không làm chuyện cướp người.

Hoa cô cô thấy Từ Tam Sơn mang người định xông vào bên trong, lập tức ngăn cản ở phía trước nói: "Hoàng hậu nương xin bớt giận, Hoàng hậu nương nương bớt giận, cho phép nô tỳ đi vào bẩm báo một tiếng."

"Quý phi tuy là mẹ đẻ công chúa nhưng mà giáo dưỡng bất lợi, trông nom không chu toàn, làm cho công chúa ngã bệnh lại ngang ngược không cho thái y trị liệu. Tâm tính như thế làm sao có thể dạy dưỡng công chúa, Bản cung phụng chỉ đến đây, ai dám ngăn cản?"

Chân Hoa cô cô mềm nhũn, thiếu chút nữa thì ngã nhào xuống đất, lão đảo nhìn thánh chỉ sáng ngời ngay trước mắt, suýt nữa thì hôn mê bất tỉnh. Trong lòng chỉ nghĩ tới e là thật xong rồi. Cô ta đã sớm khuyên nương nương không cần tùy hứng như thế, nhưng nương nương không nghe. Bây giờ khiến cho Hoàng thượng lôi đình tức giận.

Không chỉ không đến nhìn nương nương mà còn cho Hoàng hậu nương nương mang thánh chỉ đến đây đưa công chúa đi.

Quả nhiên là thật sự xong rồi.

Từ Tam Sơn mang người trực tiếp xông vào, từ trong tay Quý phi cưỡng chế cướp đi Ngọc Trân công chúa đang hôn mê. Quý phi lão đảo đuổi theo, tóc tai toán loạn, áo quần xộc xệch. Đôi mắt dễ thương uyển chuyển trước đây đỏ rực lên, gắt gao nhìn hoàng hậu chăm chăm, "Hoàng hậu, cô làm cái gì vậy? Đây là con gái của ta, cô trả con cho ta!"

Hoàng hậu lạnh lùng nhìn quý phi, lạnh nhạt phân phó: "Các người mang công chúa về cung trước, Bản cung có vài lời muốn nói với quý phi."

"Dạ." Từ Tam Sơn lập tức bế công chúa bước nhanh ra ngoài. Người thái y viện cúi đầu đuổi theo, trong lòng ai nấy kinh hãi không thôi.

Quý phi không nghĩ tới hoàng hậu lại làm thật, lập tức xong tới kêu to náo động.

Đồng cô cô mang người ngăn đón quý phi, lập tức trên mặt bị một cú tát, lưu lại một dấu tay đỏ hồng.

Đồng cô cô như cười mà như không nhìn quý phi, "Quý phi nương nương, da mặt của nô tỳ rất dày, không làm đau tay người chứ? Nô tỳ mong người bớt giận, dù sao tính mạng công chúa điện hạ quan trọng hơn. Nương nương còn quấy nhiễu như vậy, nếu công chúa điện hạ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ai đảm đương nổi cơn giận của Hoàng thượng chứ?"

"Cút ngay!" Quý phi đẩy Đồng cô cô ra, hung dữ nhìn chăm chăm hoàng hậu từ kiệu loan đi xuống, "Là cô, là chủ ý của cô phải không? Tự mình không sinh con được nên tới giành con của người khác. Sao cô không tới mà giành con của Hi Phi đó? Chắc là không dám chứ gì?"

Bàn tay trong áo của Hoàng hậu siết chặt lại, móng tay đâm vào lòng bàn tay, đau đớn từng cơn.

Nhìn bộ dạng bây giờ của quý phi, hoàng hậu sâu kín thở phào, trên mặt lại tỏ ra vài phần thương tiếc, chậm rãi nói: "Quý phi muội muội cần gì kích động như thế. Có lẽ cô đã quên một chuyện. Mặc dù Ngọc Trân công chúa là do cô sinh ra Bản cung mới là mẹ cả công chúa. Hơn nữa, cô là mẹ đẻ mà không thương tiếc con gái bị bệnh, không cho thái y trị liệu cho công chúa. Nhưng công chúa còn có phụ hoàng. Hoàng thượng làm sao để cho công chúa bị cô hành hạ như thế. Do đó mới hạ chỉ cho Bản cung đến đây đưa công chúa đi. Thánh chỉ ở đây, quý phi có thể tự mình xem."

Quý phi giật lấy thánh chỉ, vừa nhìn thì sắc mặt kịch biến, "Không thể nào, không thể nào, Hoàng thượng sẽ không tuyệt tình như vậy, không tuyệt tình như vậy..."

Hoàng hậu phất phất tay, trong nháy mắt người trong sân đều lui hết ra ngoài. Ngay cả Hoa cô cô cũng bị người kéo ra ngoài. Trong chớp mắt bên trong chỉ còn lại hai người hoàng hậu và quý phi.

Hai người đứng đối diện nhau, một cái y quan chỉnh tề, tôn vinh như cũ. Một cái đầu tóc bù xù, khuôn mặt dữ tợn.

Có thể nói hai người là địch thủ cũ, tranh đấu như thế nhiều năm, không nghĩ tới cuối cùng sẽ là kết quả như thế.

"Sở Tranh Cầm, bây giờ cô đắc ý, cô cho rằng cô là người thắng lợi thật sao? Kết cục của Lệnh quốc công phủ nhà cô có thể tốt hơn bao nhiêu so với Tào Quốc công phủ. Mặc dù cô là hoàng hậu cao quý nhưng cuộc đời này vĩnh viễn cô cũng sẽ không được trái tim Hoàng thượng. trên đầu cô vĩnh viễn có một Hi phi áp chế. Cô có cái gì tốt mà đắc ý?"

"Vậy ư? Nếu đã như thế thì cô cần gì phải tức giận bất bình như thế. Kỳ thật điều cô không cam lòng nhất là, Bản cung vẫn ngồi vững ngai phượng như cũ, mà cô thì đã hoàn toàn không có gì."

Nét mặt Quý phi trắng bệch, "Ta không có gì ư, lẽ nào cô thì có cái gì? Bây giờ Hoàng thượng không phế hậu chẳng qua là chống đỡ đại cục, sớm một gì cô cũng sẽ phải thoái vị cho Hi Phi."

"Vậy thì sao? Ít nhất trước khi cô ngã xuống, Bản cung vẫn là hoàng hậu. Hơn nữa, Bản cung gả cho Hoàng thượng nhiều năm, tận hiếu đối với thái hậu, hậu cung hòa thuận. Toàn bộ trong ngoài cung, không ai không nói Bản cung hiền lương khoan dung, thực đức. Làm sao vô duyên vô cớ lại phế hậu, dao động căn cơ Đại Vực chứ?" Hoàng hậu nhìn quý phi, "Bản cung không phải là cô, thất bại thảm hại còn không chịu thay đổi, còn dám lấy con trẻ tới uy hiếp Hoàng thượng. Thật sự Bản cung không biết cô ngu xuẩn hay là giả ngốc."

"Nếu Hoàng thượng thật sự yêu thương Ngọc Trân thì sẽ không để cho mẹ đẻ của công chúa phải chịu hổ thẹn, làm cho nhà ông bà ngoại hổ thẹn. Trong lòng Hoàng thượng chỉ có nữ nhân kia, trong mắt chỉ có con trai của ả, làm gì còn chỗ dung thân cho con gái của ta?"

"Chuyện đã tới nước này mà cô còn chưa tỉnh ngộ." Hoàng hậu không nghĩ tới quý phi lại khăng khăng cố chấp như thế, cười nhạo một tiếng nhìn nàng ta, "Bình tĩnh mà xét đi. Mấy năm nay mỗi tháng Hoàng thượng cũng tới thăm Ngọc Trân công chúa vài lần. Nếu không phải cô âm thầm bày mưu đặt kế, mấy lần lấy công chúa làm bia đỡ đạn, Hoàng thượng há lại bất hòa với Ngọc Trân. Có một mẫu thân hám lợi như cô, một lòng lợi dụng công chúa vì lợi ích của Tào Quốc công phủ, chộc giận Hoàng thượng còn không tự biết. Cô đừng quên rằng Ngọc Trân là công chúa của Hoàng thượng chứ không phải là công cụ của Tào Quốc công phủ nhà cô. Bây giờ còn nghĩ không ra, khó trách Hoàng thượng càng ngày càng xa cách Ngọc Trân. Nếu Hoàng thượng đối với Ngọc Trân như Đại hoàng tử thì thật không biết rõ Tào Quốc công phủ còn ngang ngược đến cỡ nào. Lợi dụng con gái ruột, tùy ý để nhà cô giảm thấp danh tiếng công chúa mà leo lên, đây chính là điều cô nghĩ sao?"

Sắc mặt Quý phi vừa xanh lét vừa tối sầm, cười lạnh một tiếng, "Cô không có con mà lại có thời gian rảnh đi đoán tâm tư người khác. Hoàng thượng bị hồ ly tinh Hi Phi kia mê hoặc, độc sủng một người trong lục cung, ân sủng đều ban hết cho cha con Tô gia, lẽ nào cô cam tâm sao?"

"Cam tâm thì thế nào, không cam tâm thì sao? Đều là mệnh." Về mặt Hoàng hậu bình thản, "Những người như chúng ta, trước khi tiến cung đã sớm đã biết là để lót đường cho gia tộc. Đã như vậy thì cần gì phải tham vọng thật lòng? Hi Phi có thể lọt mắt xanh Hoàng thượng đó là bản lĩnh của nàng. Từ trước đến nay hậu cung không thiếu mỹ nhân, tại sao chỉ có Hi Phi có thể một mình được kết bạn với Hoàng thượng, đến giờ cô còn không nghĩ ra sao?"

Cả người Quý phi lão đảo như sắp ngã, phải dựa vào cột trụ sau lưng, mĩa mai nhìn hoàng hậu, "Xem ra hoàng hậu còn hiểu rõ hơn so với Bản cung. Người như Hoàng thượng làm sao mà đối tốt mãi với một người. Chẳng qua trước mắt cần dùng tới cha con Tô gia mà thôi. Chờ đến đại cục

đã định, Hi Phi lớn tuổi, Bản cung cũng không tin ả còn có thể một mình độc diễn."

"Thật không?" Hoàng hậu ngẩng đầu nhìn bầu trời, "Nếu cô còn có thể giữ được tính mạng thì mọi mắt mong chờ đi. Muốn làm gì thì đầu tiên cô phải có mạng sống, cô cảm thấy cô còn có cơ hội này sao? Lấy tính mạng công chúa uy hiếp Hoàng thượng, cô nên nghĩ xem làm sao để thoát khỏi tội danh này đi. Bao năm qua chúng ta âm thầm so tài, phân tranh liên tục, nhớ ngày đó Hi Phi chẳng qua là vật hi sinh trong cuộc đấu tranh giữa cô và ta, nhưng bây giờ thì sao? Bây giờ cuối cùng tất cả đều kết thúc. Quý phi, cô thua rồi!"

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 384: Lại Một Năm Tuyển Tú

Editor : Hương Cỏ

Cả người Quý phi run lên, té nhào xuống đất.

Nét mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, một hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn hoàng hậu, "Bản cung thua, vậy thì sao chứ? Hoàng hậu, cô cũng chưa thắng."

"Bản cung chưa từng nói mình thắng. Nhưng ta thắng so với cô là đủ." Hoàng hậu ngược mặt lên, liếc mắt nhìn quý phi, "Bao nhiêu năm như vậy, chúng ta đánh nhau liên tục, thắng bại phân đều. Bây giờ mọi thứ đều kết thúc, cô đã rơi xuống bụi rậm, còn ta vẫn ngồi trên cao phượng vị như cũ, thế là đủ rồi."

Hoàng hậu xoay người chậm rãi rời đi, trước khi đi cũng không thêm bổ thí cho quý phi một ánh mắt nữa.

Mãi cho đến khi về Phượng Hoàn Cung, hoàng hậu thay phượng bào mũ phượng, ngồi ở một chỗ, một mình lẳng lặng ngắm người.

Quý phi nói không sai, nàng ta cũng là người thua.

Nhưng là vậy thì thế nào?

Nàng ta không thể giống như quý phi, có thể lợi dụng con gái mình mưu đồ cho gia tộc. Vì Sở gia nàng ta đã trả giá đủ mọi thứ.

Nàng ta không thẹn với lương tâm.

Khi Sở gia đưa Sở Trường Lam vào cung thì bọn họ phải biết.

Ngọc Trân công chúa sốt cao không giảm, trong Phượng Hoàn Cung hoàng hậu tự mình canh giữ trước giường bệnh, thái y thay phiên chữa trị ở Phượng Hoàn Cung. Mãi cho đến khi bệnh tình của Ngọc Trân công chúa ổn định, lúc ấy mọi người mới đều thở phào nhẹ nhõm.

Tự Cầm biết chuyện Ngọc Trân công chúa bớt sốt cao thì cũng đã là hai ngày sau.

Tóm lại là giữ được tính mạng.

Cùng lúc đó, Tiêu Kỳ cân nhắc đối với đám người Tào Quốc công phủ cũng đã ra quyết định.

Tất cả người của Lệnh quốc công phủ, Tào Quốc công phủ đều bãi quan đoạt tước vị. Nhưng Lệnh quốc công phủ chỉ là cách chức làm thứ dân, ba đời không được tham gia khoa cử. Còn Tào Quốc công phủ lại là trừng phạt nặng nề. Nam nhân trưởng thành bị chém đầu, người vị thành niên và nữ quyến đều bị lưu vong ba nghìn dặm. Quý phi mang công chúa uy hiếp thiên tử, coi như đã thiêu hủy cộng rơm cứu mạng cuối cùng của Tào Quốc công phủ.

Cùng lúc đó, quý phi vẫn là quý phi, vẫn ở Trường Nhạc Cung như cũ. Nhưng vì hành động của nàng ta mà Tào Quốc công phủ âm ầm sụp đổ, mặc dù toàn bộ không phải do lỗi của nàng ta nhưng hành động của quý phi đã đẩy Tào Quốc công phủ vào tình thế hoạ vô đơn chí.

Chỉ giữ lại danh hiệu quý phi, cái khác thì không còn gì cả.

Trong một đêm Trường Nhạc Cung yên lặng xuống.

Quý phi nghe được hoàn cảnh Tào Quốc công phủ thì bất tỉnh. Đến khi tỉnh lại thì ý đồ tự sát, bị người bên cạnh ngăn cản được.

Hoa cô cô đã bị ban chết. Mặc dù quý phi không bị tội, nhưng Hoa cô cô thân là chương sự cô cô của Trường Nhạc Cung lại không góp lời khuyên nhủ quý phi, chưa tận chức trách nên phải chịu tội.

Vì liên lụy tới tính mạng công chúa nên mới bị ban chết.

Nếu không, kỳ thật Hoa cô cô vẫn có thể giữ được tính mạng.

Chuyện Quý phi mở màn, sau đó tới lượt xử trí những người khác.

Tô mỹ nhân cùng Sở Trừng Lam cùng bị ban chết, Vương mỹ nhân xuống làm Vương Tiểu Y. Tội mưu hại tần phi địa vị cao vốn phải chịu tội chết, nhưng xem xét ở hành động cứu tần phi có thai nên mới đặc xá tội chết kia.

Kiều Tiểu Nghi đã như phế nhân chỉ có thể nằm trên giường tới cuối đời, nể mặt thái hậu nên cũng không giáng vị phân xuống. Nhưng không thể tiếp tục ở lại Tổ Vân Điện.

Lúc ấy Thái hậu đưa Kiêu Tiểu Nghi đến hậu điện Thọ Khang Cung, Tiêu Kỳ ngầm đồng ý.

Những động thái liên tiếp ban xuống, trong hậu cung sóng to gió lớn, mấy tháng trời không được sống yên ổn.

Trừ chủ tử, tất cả cung nữ thái giám dính líu trong đó, hết thảy bị Nội Đình Phủ mang đi.

Kể từ đó, số người trong hậu cung chỉ còn hơn một nửa, càng thêm yên tĩnh.

Cuối mùa thu, Hi Phi sinh hạ.

Lại sinh một vị tiểu hoàng tử, hoàng đế mừng rỡ, tổ chức tiệc tắm ba ngày linh đình.

Lúc tiệc đầy tháng, Nhị hoàng tử được ban tên là Dục Trạch, Hi Phi tấn phong Hi Quý Phi, Tô Hưng Vũ tứ phong Hưng Trữ bá.

Sau khi Tiêu Kỳ đại phong quan viên, người gây chú ý nhất không ai khác chính là nam nhân trẻ tuổi vừa nhập các bái tướng Tần Tự Xuyên.

Nhất là vị Tần tướng gia này tuổi còn trẻ, tướng mạo tuấn mỹ, không nói được hoàng đế trọng dụng, quan trọng nhất là còn chưa cưới vợ.

Thật là một khối bánh trái thơm phức lóe kim quang.

Lại tới mùa xuân, lại bắt đầu năm tuyển tú.

Tự Cẩm chơi đùa với con trai nằm trên giường, Dục Thánh mình đầy mồ hôi chạy về, "Mẫu phi."

Tự Cẩm kéo Dục Thánh đến cạnh mình, lấy khăn lau mồ hôi cho con, "Sao mà chơi đến toát hết mồ hôi như thế. Đã sớm nhắc con buổi trưa thì không nên đi Tây viên chơi thang trượt mà."

"Đệ đệ có ngoan không?" Dục Thánh lập tức nói sang chuyện khác, nằm sấp ở trên giường, giơ tay tới bóp mũi đệ đệ.

Dục Trạch đẩy tay bé ra, đôi mắt to đen lúng liếng lấp lóe nhìn ca ca, giống như người thấy mùi mồ hôi, còn ngửa đầu ra phía sau.

Dục Thánh thấy đệ đệ như vậy càng muốn trêu chọc bé, càng nhích người sát vào gần hơn.

Dục Trạch lộn một cái lăn vào bên trong, Tự Cẩm thấy bèn cười. Hai đứa trẻ tinh nghịch này, ở chung một chỗ thì không thể không trêu chọc nhau. Vội vàng vỗ vỗ lưng Dục Thánh, "Con đi tắm rửa trước đi, xem con cả người toát mùi mồ hôi, chờ phụ hoàng con về xem có chịu ôm con không."

Dục Thánh làm mặt quỷ, "Dạ, con đi ngay."

Vụt chạy hư một làn khói, ra tới cửa, Dục Thánh lập tức chấp tay lại, nét mặt nhỏ nhắn nghiêm lên, đi từng bước ngắn thư thả, vẻ không nhanh không chậm, từng bước từng bước đi về thiên điện của mình.

Dọc theo đường đi gặp được cung nhân, ai nấy đứng cúi đầu, thở cũng không dám thở mạnh.

Lúc Tiêu Kỳ đi tới thì nhìn thấy bóng lưng của con trai, nhẹ nhàng gạt đầu, đây mới là khí phái thái tử một quốc gia nên có.

Không quản tới con trai nữa mà sai bước vào chính điện, trước tiên vào phòng tắm rửa tay thay quần áo, đổi một bộ y phục mềm mại rồi mới vén rèm đi vào nội thất. Hắn nhìn thấy Tự Cẩm đang nghiêng người nằm trên giường trêu chọc con trai, tiếng hai mẹ con cười lạnh lóe khoan khoái tràn ngập ở trong phòng.

Nghe được tiếng động, Tự Cẩm quay đầu lại nhìn Tiêu Kỳ kinh ngạc nói: "Tại sao về sớm vậy? Không phải nói ngày hôm nay rất bận rộn à."

Tiêu Kỳ mới vừa ngồi xuống liền bế Dục Trạch ôm vào trong lòng mình, duỗi tay chọc bé chơi. Dục Trạch cười ha ha không ngừng, nước miếng cũng thuận khoe miệng chảy xuống, rơi lên mặt Tiêu Kỳ.

Tự Cẩm mím môi cười, lấy khăn lau mặt cho hắn, "Đang mọc răng đó, nước miếng tương đối nhiều."

Đây là giải vây cho con trai đó.

Tiêu Kỳ tức giận đặt con trai lên đùi, chỉ chỉ vào trán bé rồi mới nhìn Tự Cẩm nói: "Ta nghe nói bên thái hậu đưa thiệp mời cho nàng. Sao nàng không đi?"

Tự Cầm cũng không ngần đầu lên nói: "Thiếp không muốn đi Thọ Khang Cung dự tiệc, đi cũng chỉ là chuyện tuyển tú kia thôi."

Nghe giọng Tự Cầm, Tiêu Kỳ liền cười, ánh mắt sáng long lanh, "Tuyển ai lưu ai còn không phải là một câu nói của nàng."

"Vậy cũng không được." Tự Cầm liếc Tiêu Kỳ, từng chữ từng chữ nói: "Thiếp vốn ghen tuông, dấm chua một bình, tính tình lại không tốt. Nếu không vừa mắt những mỹ nhân nũng nịu kia thì sao? Nếu trong hậu cung này tuyển vào một đám dưa vẹo táo nứt thì không đẹp rồi."

Trải qua lần trước rung chuyển, các chỗ trống tần phi trong hậu cung rất nhiều. do đó trong khóa tuyển tú này có thể nói là muôn hoa đua thắm khoe hồng, nhất là con gái quan viên thì nhiều hơn nữa. Dù sao ai cũng hy vọng nhà mình cũng sinh ra một nữ nhân như Hi Quý Phi vậy, vinh quang cả nhà đó.

Bây giờ trong kinh đô còn dòng dõi nhà ai mà so được với Hưng Trữ bá tôn vinh độc nhất vô nhị.

Người ta sinh con gái tốt nha, không chỉ lấy được lòng vua mà còn sinh hai vị hoàng tử.

Nhưng Hoàng thượng còn trẻ tuổi, chuyện này về sau ai có thể nói được chứ.

Tiêu Kỳ cười càng vui vẻ hơn, bàn tay Dục Trạch giơ lên tóm cổ áo hắn, Tiêu Kỳ bế con cho con chơi, trong miệng lại nói: "Tuyển tú là quy củ tổ tông, ta cũng muốn phế trừ nhưng phế trừ tổ chế không phải là chuyện nhỏ. Làm không tốt trên triều đình sẽ náo loạn ngất trời. Còn nữa, tuyển hay không có cái gì khác nhau. Đưa vào cung còn không phải là ở dưới mắt của nàng sao."

Tự Cầm nghe vậy khóe miệng ngoéo một cái, biết rõ Tiêu Kỳ nói thật.

Lần trước hẳn ở trên triều đình chẳng qua là vô tình nhắc tới chuyện này, lập tức liền có cự thần đi thái miếu khóc lóc, kêu gào tiên đế, còn có kia giám quan mình đồng da sắt định h đập đầu vào cột can gián, còn có người chỉ trích nàng ghen tuông không tha người khác.

Náo động một thời gian dài.

Tự Cẩm mới không thêm quan tâm mấy thứ này, kỳ thật nàng càng tin tưởng tình cảm của Tiêu Kỳ đối với nàng. Cho nên tuyển tú ảnh hưởng không lớn đối với nàng.

Quy củ tổ tông, một câu nói nện xuống, lại có thái hậu ủng hộ, Tiêu Kỳ mới vừa chinh đồn triều đình, thời điểm này cũng không nên gây chiến thêm nữa.

Dù sao theo Tiêu Kỳ, tuyển hay không cũng không sao cả. Dù sao mấy người kia nguyện ý cường thế đưa con gái vào hậu cung chẳng qua là tìm một chỗ dưỡng mà thôi.

Dỗ ngũ hai đứa trẻ xong, Tiêu Kỳ ôm Tự Cẩm ôn nhu hưởng hưởng.

Sáng sớm hôm sau Tiêu Kỳ đi vào triều. Tự Cẩm vừa dậy thì Khương cô cô đi tới, cúi người hành lễ khẽ nói, "Nương nương, Đồng cô cô bên Hoàng hậu nương nương truyền lời, mong hôm nay nương nương tranh thủ đi Phụng Hoán Cung một chuyến."

Tự Cẩm thờ dãi nói với Khương cô cô: "Nhất định là vì chuyện tuyển tú, ta muốn lười nhác cũng trốn không được."

Khương cô cô hầu hạ chủ tử rời giường thay quần áo, vừa làm vừa nói: "Có lẽ Hoàng hậu nương nương gặp phải khó khăn, nếu không cũng không nhờ nương nương đi qua. Nô tỳ nghe Đồng cô cô nói, tuyển tú lần này có mấy người đáng chú ý."

"Ồ?" Tự Cẩm cũng không để ở trong lòng. Nàng biết rõ là thái hậu tuyển thì cho rằng con gái Kiều gia tiến cung, "Lại là vì cô nương Kiều gia kia sao?"

"Cũng không phải vì cái này, mà là con gái của Vũ Hứng Tiến đại nhân, Lật Tân Anh Lật đại nhân đều trong nhóm tuyển tú."

Tự Cẩm nghe vậy ánh mắt lóe lên, lập tức vừa cười vừa nói: "Nói như thế thì phải đi Phụng Hoàn Cung một chuyến thật rồi."

"Đúng vậy, nô tỳ nghe ý của Đồng cô cô, hình như Hoàng hậu nương nương cố ý muốn thương nghị với nương nương, trước khi tú nữ tiến cung có nên thay đổi vị phần của các phi tần trong hậu cung hay không."

"Đúng là nên sắp xếp lại." Tự Cẩm khẽ nói, "Công chúa Ngọc Trân còn đang được Tề Vinh Hoa nuôi dưỡng, không thể không minh bạch như vậy mãi được."

Ấn theo quy củ, Dung Hoa là không thể dưỡng dục hoàng tử.

Tề Vinh Hoa là vị phần Dung Hoa nhưng phải lĩnh phần lệ Quý tần mới có thể miễn cưỡng nuôi dưỡng công chúa Ngọc Trân.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 385: Tấn Phong

Theo lời mời của hoàng hậu, buổi chiều Tự Cẩm liền mang Khương cô cô đi Phụng Hoàn Cung.

Phụng Hoàn Cung vẫn huy hoàng như cũ, lan can trạm trổ, bậc thềm dát ngọc, nhưng tổng thể lại nhuộm màu uest oải.

Đồng cô cô tự mình ra đón, khom người hành đại lễ đối với Tự Cẩm, "Nô tỳ thỉnh an Hi Quý Phi nương nương, Hoàng hậu nương nương đang đợi người đó."

"Đồng cô cô đứng lên đi, trong này cũng không có người ngoài, không cần hành đại lễ." Tự Cẩm nhìn Đồng cô cô cười nói, thân mật trước sau như một.

Đồng cô cô lại vừa cười vừa nói: "Đa tạ quý phi nương nương thương xót, nhưng cung quy như thế nô tỳ không dám vượt qua."

Trải qua chuyện Tô quý phi, bây giờ trong hậu cung còn ai dám xem thường Hi Quý Phi nương nương. Chưa kể là khi Hoàng hậu nương nương rơi xuống hạ phong, chỉ có Hi Quý Phi nương nương bất kể bất hòa lúc trước đã chìa tay giúp đỡ. Thậm chí có lúc Đồng cô cô suy nghĩ, nếu không phải Hi Quý Phi làm vậy, Hoàng thượng chưa chắc đã không sinh ra ý nghĩ phế hậu trong đầu.

Nhìn quý phi bây giờ mà xem, mặc dù vẫn là quý phi cao quý nhưng cũng chỉ còn lại danh tiếng mà thôi.

Cùng bị xử trí, nhưng Lệnh quốc công phủ ba đời sau vẫn có hy vọng phục hưng. Còn Tào Quốc công phủ thì xong rồi, vĩnh viễn cũng sẽ không có hy vọng này. Cho nên Quý phi vẫn là quý phi chẳng qua là vì Hoàng thượng còn muốn giữ hình tượng khoan dung, nhớ tình xưa nghĩa cũ mà thôi.

Nếu thật nhắc tới, chỉ có vị Hi Quý Phi nương nương này mới là bảo vật trong lòng Hoàng thượng. Nâng niu, dỗ ngọt, nuông chiều ... Ngay ngày hôm qua còn hạ ý chỉ cho Hoàng hậu nương nương, tuyển tú không được làm cho Hi Quý Phi phiền lòng, phải chọn người nàng nhìn thấy thuận mắt, hợp duyên.

Cái gì gọi là thuận mắt hợp duyên chứ?

Hoàng hậu nương nương mới mời Hi Quý Phi lại đây hỏi thăm. Người ta quý phi làm được đến mức này, Hoàng thượng tuyển tú cũng sợ nàng không vui chướng mắt. Vậy thật sự là kiếp trước tích bao nhiêu phúc mới có phúc khí đó.

Nếu so với người khác, vậy thì thật là tức chết người ta.

Tú nữ còn chưa tiến cung, Đồng cô cô đã thay các nàng cầu nguyện.

"Mau vào đây ngồi, còn nghĩ tới phải đợi muội một lát nữa chứ." Hoàng hậu cười vẫy tay gọi Tự Cẩm, sai người dâng trà bánh lên.

Tự Cẩm nhấp một ngụm trà giải khát trước, sau đó mới vừa cười vừa nói: "Buổi trưa cũng không ngủ được liền dứt khoát không ngủ, xem chừng nương nương cũng dậy rồi nên tới đây."

Bây giờ Hoàng hậu đối với nàng càng thêm khách khí và thân cận. Mà đích thực Tự Cẩm cũng không ỷ sủng mà kiêu, không coi ai ra gì.

Hoàng hậu tươi cười nhìn Tự Cẩm nói: "Bảo muội lại đây kỳ thật cũng không có chuyện trọng yếu. Có điều bây giờ trong cung này cũng chỉ có thể thương lượng với muội."

Tự Cẩm cười nhẹ, "Có thể vì Hoàng hậu nương nương phân ưu là vinh hạnh của thần thiếp. Nhưng xưa nay người biết thần thiếp lười biếng mà, mong nương nương chớ trách."

Lúc Hoàng hậu gặp nạn, đám người Hiền phi bỏ đá xuống giếng. Sau khi hoàng hậu an ổn, mặc dù vị phân đám người Hiền phi không thay đổi, nhưng lại co đầu rút cổ trong cung mình, hiếm khi đi ra lộ mặt. Coi như Hoàng hậu là mặt trời lặn phía tây, dù chỉ hồng chốc lát, đó cũng là chính tông hoàng hậu.

Lúc trước Hiền phi không vững lòng, cho rằng hoàng hậu sắp đổ nên nhảy vào chiến tuyến thái hậu, kết quả thì sao?

Không thể không nói, thủ đoạn của hoàng hậu vẫn lợi hại như trước, không ý thức, không biến sắc đã áp chế đám người Hiền phi không dám thờ ơ.

Thái hậu vẫn còn sống, hoàng hậu xưa nay bất hòa với thái hậu.

Thái hậu tìm hoàng đế gây phiền toái, chỉ có hoàng hậu có thể quang minh chính đại ngăn cản chân sau thái hậu, còn có thể làm cho thái hậu không thể tìm được sai lầm.

Đến nay địa vị Hoàng hậu lại vững chắc xuống, cũng liên quan đến việc nàng ta còn có chỗ để Tiêu Kỳ không thể không trọng dụng, hoàng hậu mới là người thông minh nhất.

Không chỉ có được dân được, hơn nữa có đại mưu, giỏi ẩn nhẫn. Lúc trước nếu không phải người nhà gây phiền hà thì không chừng có thể cùng Tiêu Kỳ tu thành chính quả.

May mắn, may mắn.

Hoàng hậu nghe vậy mím môi khẽ cười, "Dọa muội sợ rồi, thật sự sẽ không để muội hao tâm tổn trí cung vụ đâu. Tất nhiên là chuyện liên quan Tề Vinh Hoa, biết rõ hai người muội giao hảo nên mới gọi muội tới tham mưu."

Tự Cẩm làm ra vẻ thờ phào, "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, may mắn nường nường giờ cao đánh khẽ để thần thiếp tiêu dao."

Hoàng hậu nhẹ nhàng lắc đầu cười một tiếng, rồi mới nghiêm nghị nói: "Là thế này. Trải qua chuyện lần trước, hậu cung rung chuyển một thời gian dài. Năm nay tuyển tú sẽ lại có người mới tiến cung, Bản cung nghĩ tới những cung tần lâu năm trong cung kia cũng nên phân lại vị phần. Tề Vinh Hoa bất kể hiềm khích lúc trước, có thể giáo dưỡng công chúa Ngọc Trân, vị phần của nàng ấy sớm phải đổi. Nếu không cứ đứng mãi ở vị trí Dung Hoa cũng thật sự là ủy khuất nàng. Muội xem ban cho nàng ấy vị phần gì thì hợp tình hợp lý?"

"Chuyện này có nường nường làm chủ, dù sao xưa nay người công bằng chính trực, thần thiếp không có ý kiến." Tự Cẩm vừa cười vừa nói, "Tề Vinh Hoa tử tử trong cung an ổn nhã nhặn lịch sự, giúp mọi người làm điều tốt, từ trước đến nay không đâm bị thóc, chọc bị gạo, thần thiếp và nàng nói chuyện rất hợp ý. Đương nhiên hy vọng nàng có thể thật tốt. Hiện tại công chúa Ngọc Trân đang ở chỗ nàng ấy, bất kể là dung nhan hay quy củ đều tốt lên rất nhiều, thấy rõ là rất phí tâm tư."

Hoàng hậu gật gật đầu, điểm này Hi Quý Phi nói không sai. Ngọc Trân bây giờ so với lúc trước ở Trường Nhạc Cung thì tốt hơn rất nhiều.

"Vị phần đến quý tần mới có thể dưỡng dục hoàng tử, xét thấy Tề Vinh Hoa giáo dưỡng công chúa cực kỳ tận tâm tận lực, Bản cung nghĩ coi như là giữ thể diện cho công chúa, chỉ phong Quý tần thì cũng thiệt thòi. Hay là

phong làm Cửu tần đứng đầu Chiêu nghi đi. Tần phi dưỡng dục công chúa vị phần cao một chút, cũng là thể diện của công chúa. Công chúa càng lúc càng lớn, phải ra ngoài gặp người khác. Chuyện này sắp xếp trước thì tốt hơn." Hoàng hậu từ tốn nói.

Tự Cẩm hơi bất ngờ ngoài ý muốn, nguyên cho rằng được phong quý tần đã không tệ, dù sao cũng thăng hai cấp, coi như là rộng tay rồi.

Không nghĩ tới lần này hoàng hậu lại hào phóng vậy, hơn nữa lời người ta nói còn rất hợp lý, là vì thể diện của công chúa, cho dù là Tiêu Kỳ nghe cũng chỉ có vui vẻ.

Xác thực, địa vị của tần phi dưỡng dục công chúa càng cao, địa vị công chúa trong cung cũng nâng cao tương ứng. Hoàng hậu đưa ra lí do này, kỳ thật cũng là biến tướng nói cho mọi người, Hoàng thượng vẫn rất coi trọng công chúa Ngọc Trân.

Đây là Hoàng hậu tạo nên hình tượng từ phụ cho Tiêu Kỳ.

Hoàng hậu thế này, ngay cả nàng cũng không tìm được sai lầm.

"Vậy thiếp phải nhắc Tề Vinh Hoa... Tề chiêu nghi tạ ơn ân điển của nương nương." Tự Cẩm tỏ ra cực kỳ vui vẻ, "Tề tỷ tỷ mà biết thì có lẽ khóc vì vui sướng, mỗi ngày đều lo lắng cho mình vị phần thấp kém, liên lụy công chúa bị người khác coi thường, bây giờ cuối cùng cũng hoàn thành tâm nguyện."

Nghe Tự Cẩm nói, trong lòng hoàng hậu cũng cảm thấy cực kỳ thoải mái. Rốt cục là người có thể khiến Hoàng thượng yêu thích nhiều năm như thế, thật sự là biết nói chuyện. Nhìn Tự Cẩm cười rồi nói thêm một câu với nàng, "Này mới là gì chứ, chỉ cần nàng ấy có thể nuôi dưỡng công chúa thật tốt, đợi đến tương lai công chúa chọn phò mã, lúc đưa công chúa xuất giá, vì thể diện của công chúa thì vị phần Tề chiêu nghi còn phải lên nữa. Lúc đó mới xứng đáng với thể diện của công chúa kìa."

Tự Cầm nghe ra ý tứ trong lời hoàng hậu nói, lần này Tề Vinh Hoa có thể lên tới chiêu nghi, xem ra hẳn là có ý chỉ của Tiêu Kỳ. Trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng vẫn nói: "Đó cũng là ân đức của Hoàng hậu nương nương, Tề tử tử phải cảm ơn nương nương."

Hoàng hậu vỗ vỗ tay Tự Cầm, đổi đề tài, như thể tùy tiện hỏi: "Nghe nói thái hậu nương nương gọi muội đi qua nhưng muội từ chối?"

"Đúng vậy, thần thiếp thật sự là không nghĩ đi tới đó." Tự Cầm tỏ vẻ đau đầu, "Kỳ thật cũng chỉ là vì chuyện tuyển tú mà thôi, chuyện này đã có Hoàng hậu nương nương xử lý, thần thiếp cũng không muốn nghe thái hậu nương nương nói, đi nhìn mỹ nhân gì đó."

Vừa tỏ ra vẻ ghen tuông, Tự Cầm nửa thờ dài, nửa oán hận nói: "Thiếp biết rõ năm nay lại có nữ nhân Kiều gia tiến cung, thái hậu nương nương sợ thiếp âm thầm ngăn trở không cho người vào, thiếp đâu có nhỏ mọn như vậy."

Trong lòng Hoàng hậu buồn cười, trong vấn đề của Hoàng thượng thật đúng là hẹp hòi, nhưng ai bảo Hoàng thượng nguyện ý sủng ái chứ.

Bây giờ những phi tần cũ đã nhìn thấy rõ ràng, ai dám lượn lờ trước mặt Hi Quý Phi khiến nàng ngọt ngọt. Hoàng thượng dẫn Hi Quý Phi đi dạo vườn, không cần dọn sân mà tất cả mọi người đều biết điều tránh hết.

Ai nấy đều biết rõ, Hi Quý Phi nương nương hơi nhú mày, Hoàng thượng sẽ nổi giận.

Chưa kể bây giờ nàng đã có hai con trai bên người, bản thân thì vinh sủng vô hạn. Từ khi khai triều tới nay, tần phi hậu cung cũng chỉ có một mình Hi Quý Phi mà thôi.

"Đúng rồi, muội muội là hào phóng nhất. Vậy đi, nếu thái hậu đã có ý cho muội đi một chuyến, hay là để đến ngày cuối cùng lưu tuyển thì muội

coi như là tản bộ đi một vòng, thấy được không?" Hoàng hậu nhìn Tự Cầm vừa cười vừa nói.

"Hoàng hậu nương nương đã nói thì thần thiếp phải tuân mệnh." Tự Cầm liền đáp ứng, dù sao cũng chạy không thoát. Không phải thái hậu muốn lấy chuyện tuyển tú để làm nàng khó chịu sao, nàng thật sẽ không sợ.

Đi thì đi thôi!

Nghe Tự Cầm đáp ứng, trong lòng hoàng hậu cũng thở phào nhẹ nhõm. Thái hậu không dám gây sự với Hi Quý Phi, lúc nào cũng đến chỗ nàng ta đông dài, mấy ngày này thật sự là bị Thi cô cô làm phiền lắm lắm.

Trước khi tú nữ tiến cung, ý chỉ phong thưởng hậu cung ban xuống.

Tề Vinh Hoa tấn phong Tề chiêu nghi, Lý Uẩn Tú thăng cấp Lý Tiểu Nghi, vốn là Lý Chiêu Nghi thăng cấp thành Lý phi, khiến người ta giật mình là Khúc phi trở thành Thục phi, vị phân bổng chốc ở trên Hiền phi.

Còn nữa, Kiều Tiểu Nghi, Mai Phi, Hiền phi đều không tấn phong.

Kiều Tiểu Nghi cũng thôi, dù sao bộ dạng kia thì tấn phong hay không có cái gì khác nhau.

Nhưng Hiền phi và Mai Phi mới khiến người ta giật mình. Dù sao quý phi có hai vị, Tô quý phi chiếm một chỗ, Tự Cầm chiếm một chỗ. Nhưng Tự Cầm có phong hào, lại sinh hai con trai, tự nhiên là cao quý hơn so với Tô quý phi. Hiền phi tấn Phong quý phi thì không được, nhưng vẫn có thể thêm phong hào để bày tỏ ân sủng.

Nhưng hoàng hậu nhắc cũng không nhắc tới Hiền phi, Hoàng thượng cũng không hỏi, điều này mới làm người ta không khỏi suy nghĩ sâu xa.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 386: Còn Có Thế Vinh Sủng Bao Lâu

Editor: Hương Cỏ

Trong hậu cung này nhìn vào cái gì?

Trước đây là xem gia thế, xem địa vị, nhìn các phi tử đại vị cao có có thể gia dựa vào.

Nhưng bây giờ thì khác. Thế gia rút đuôi lại sống qua ngày, Hoàng thượng nắm đại quyền. Bây giờ mục tiêu duy nhất hậu cung cân nhắc, đó chính là thái độ của Hoàng thượng!

Lần này tấn phong cũng đủ để nhìn ra rất nhiều vấn đề.

Hiền phi đặc tội hoàng hậu, lại từng muốn đi theo thái hậu, không tấn phong kỳ thật cũng chẳng bất ngờ.

Kiều Tiểu Nghi đã là phế nhân, thái hậu đè nặng không cho nàng ta tấn phong, chẳng qua là muốn tích góp chút lực lượng, để lót đường cho con gái Kiều gia tiến cung.

Chỉ có Mai Phi, vì sao nàng ta không được tấn phong chứ?

Sau khi Tô quý phi ngã xuống, những người vốn đứng sau nàng ta như Khúc phi, Lý Chiêu Nghi biết thời biết thế, lập tức dựa vào phía hoàng hậu. Lần này tấn phong Lý Chiêu Nghi phong làm Lý phi, Khúc phi thành Thục phi.

Nhưng Mai Phi thuộc về phe hoàng hậu, sao lại không được tiến phong bước nào chứ?

Người bên ngoài suy đoán ào ào, Mai Phi cũng tức giận không thôi, bay giờ ngay cả cửa cung cũng không chịu ra, thật sự là quá mất mặt.

Trong khi tất cả mọi người đều chưa hiểu rõ, hoàng hậu vẫn giữ im lặng, Tự Cẩm lại suy nghĩ cẩn thận.

Đại khái là có liên quan tới những chuyện của nhà mẹ đẻ Mai phi là Khuất gia, đây là hoàng đế cố ý nhắc nhở.

Buổi tối khi Tiêu Kỳ trở về, Tự Cẩm tiến lên hầu hạ hẩn thay quần áo rửa mặt.

"Hai con đều ngủ rồi à?" Tiêu Kỳ vừa lau mặt vừa hỏi.

"Ừ, vốn định thức chờ Hoàng thượng nhưng chờ chút liền ngủ. Đã đưa về thiên điện rồi, giờ này chắc đã ngủ say." Tự Cẩm lấy khăn đưa cho Vân Thường, đám người Vân Thường lùi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Tự Cẩm sai người mang đồ ăn khuya tới, Tiêu Kỳ xoay người đi thiên điện thăm con trai.

Mỗi ngày đều như thế, đã thành thông lệ.

Dù sao nếu trở về sớm, Tiêu Kỳ sẽ chơi với các con trong chốc lát. Nếu trở về trễ, cho dù là đã ngủ cũng phải đi qua một vòng.

Tự Cẩm cũng thành thói quen, Nhạc Trường Tín trong phòng bếp tay chân rất nhanh nhẹn, bữa ăn khuya rất nhanh được bưng tới.

Một đĩa năm ngũ vị hương, một đĩa thịt sốt tương, một cái đĩa dưa muối xếp xắt mỏng, một nồi lẩu vệt trên lò than nóng hổi, bên cạnh đặt mì và rau.

Nếu cho mì vào sớm thì sẽ vón cục, cho nên Tự Cầm đều cho vào ăn sau, hơn nữa tự tay làm ăn lại có kiểu cuộc sống của dân chúng hàng ngày.

Lúc Tiêu Kỳ trở lại, Tự Cầm đã tháo đồ trang sức, tóc đen thả lỏng thành búi sau lưng, đang vén tay áo quấy nước lẩu trong nồi.

Nghe được tiếng động của hắn, nàng ngẩng đầu lên cười nhẹ nhàng với hắn.

Dưới ánh đèn vàng, giữa hơi nước mịt mờ, Tự Cầm ngẩng đầu bình thản cười một cái khiến Tiêu Kỳ nhất thời nhìn ngây người.

Bây giờ Tự Cầm sinh hai con, vẻ mặt nét mày đều nhiễm bao nhiêu phong tình của thiếu phụ, nhìn thấy hắn chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc.

"Thất thần làm gì đó? Mau tới dùng cơm." Tự Cầm tự tay gấp mì ra, cầm chén đặt trước mặt Tiêu Kỳ.

Lại lấy cho mình một chén cùng ăn với hắn. Hai người ngồi đối diện nhau, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn đối phương một cái, ánh mắt lơ đãng đụng vào nhau, không hẹn mà cùng nhìn nhau cười một tiếng.

Xuyên qua hơi nước mờ mịt Tiêu Kỳ ngừng mắt nhìn Tự Cầm đối diện. Trước đó chẳng bao lâu, hắn cũng nghĩ tới, tương lai bên cạnh kết bạn với một nữ nhân mình yêu thích, trai gái quần quanh cười vui, giống như cuộc sống của dân chúng mỗi ngày.

Nhưng mà với hoàng gia đế vương, những thứ này đều là ảo tưởng mà thôi.

Nhưng tại đây, trong thâm cung sâu thẳm này, Tự Cầm ở Di cùng hiên cho hắn một gia đình nho nhỏ.

Đóng cửa lại, một nhà bốn người, ngồi giữa bốn góc sân, vang tiếng hoan hô cười nói. Nửa đêm vất vả còn có nàng tự mình nấu đồ ăn làm ấm bụng, như thế là đủ.

"Nhìn thiếp làm gì vậy?" Tự Cẩm cảm thấy đêm nay Tiêu Kỳ là lạ, giờ tay miết trên mặt mình một cái, chẳng lẽ trên mặt mình có vết bẩn hay sao.

Nhìn động tác của Tự Cẩm, Tiêu Kỳ nhin không được khẽ nở nụ cười.

Cười cái ... đó.

Làm hoàng đế đều là bệnh thần kinh, Tự Cẩm cũng mặc kệ ăn mì cho xong, thấy Tiêu Kỳ cũng dùng xong bèn gọi người vào thu dọn ra ngoài.

Tự mình cũng súc miệng rửa tay tháo trang sức chuẩn bị nghỉ ngơi.

Màn thả xuống, ánh sáng xuyên qua màn chiếu vào, rọi trên mặt áo ngủ gấm thêu uyên ương càng thêm rõ ràng.

Tiêu Kỳ vén rèm lên đi vào, nhìn Tự Cẩm đối diện mặc áo ngủ gấm thêu uyên ương xuất thần, cởi giày ra lên giường, ngồi bên người nàng, kéo nàng ôm vào trong ngực.

Nàng không phải hoàng hậu, không được dùng hoa văn long phượng, do đó tất cả mẫu thêu trên áo ngủ đều là lấy uyên ương thay thế.

Trong lòng đau lòng không thôi. Nàng đủ tài đức để lên ngôi hoàng hậu, nhưng hắn lại không thể ban cho nàng ngôi vị quốc mẫu.

Tự Cẩm còn đang xuất thần thì cơn mưa hôn rơi trên môi nàng như hoa bay đầy trời, cảm giác được nụ hôn của Tiêu Kỳ vội vã, Tự Cẩm nhin không được nghĩ, lẽ nào ngày hôm nay có chuyện không thuận lợi?

Mấy ngày nay công việc triều chính bận rộn, rất lâu không gặp hân nhiệt tình như vậy, Tự Cẩm đương nhiên không làm mất hứng thú của hân. Lựa

đỏ nội trưởng ấm áp, uyên ương kết thành đôi.

Tự Cẩm còn nhớ rõ mình có chuyện gì muốn hỏi Tiêu Kỳ, kết quả sau đó vụt hết sau gáy, lẫn lộn tới nửa đêm thì làm gì còn thời gian nhớ tới chuyện này.

Sáng hôm sau khi tỉnh lại mới nhớ tới, vốn là muốn hỏi Tiêu Kỳ về vị phần của các tú nữ mới tiến cung.

Hoàng hậu nương nương cho Đồng cô cô tới hỏi ý nàng, nàng kỳ thật cũng không có ý định ngăn trở. Nhưng hoàng hậu đã hỏi thì nàng cũng muốn hỏi Tiêu Kỳ có tính toán gì không.

Tú nữ tiến cung lần này có hai người là con gái của tướng lĩnh từng xuất chinh theo đại tướng quân Mục Hoảng Sâu, hơn nữa trong thời điểm Tiêu Kỳ quét sạch thế gia đã đứng ở bên cạnh bảo vệ hoàng phái, cũng coi như là con gái của công thần.

Cho nên, vị phần này thật đúng là khiến người ta khó xử.

Hoàng hậu hỏi nàng chẳng qua là không biết rõ ý tứ của Tiêu Kỳ, cho nàng hỏi thăm giùm một tiếng.

Ai biết buổi tối hôm qua Tiêu Kỳ quá nhiệt tình nên nhất thời quên mất.

Trong cung yên tĩnh, chỉ có bên Minh Tú Cung là náo nhiệt nhất. Đây là nơi ở đầu tiên của các tú nữ tiến cung. Lại vừa đúng thời gian tần vị hậu cung có nhiều biến động, không ai biết trong khóa tú nữ này có thể xuất ra mấy người kinh diễm hay không.

Do đó các cung nhân muốn dựa vào tân chủ tử xuất đầu đã qua lại từ rất sớm, muốn đi Minh Tú Cung hầu hạ.

Minh Tú Cung náo nhiệt, Tự Cẩm biết rõ nhưng cũng không để tâm.

Dục Thánh đi học ở Cung Học lý. Tiêu Kỳ cố ý mời đại nho danh tiếng vào cung dạy dỗ bé. Bây giờ việc học của Dục Thánh là chuyện mà Tiêu Kỳ mỗi ngày nhất định phải kiểm tra.

Dục Thánh không ở đây, Tự Cẩm bế Dục Trạch đi lòng vòng trong sân, bé còn quá nhỏ, vẫn chưa thể chơi thang trượt.

Đôi mắt của Dục Trạch giống đôi mắt Tự Cẩm như đúc, nhất là khi cười rộ lên thì hai mẹ con quả thực giống nhau như một.

Mỗi khi nhìn thấy vậy, Tiêu Kỳ luôn muốn nói một câu, nếu là con gái thì tốt quá.

Cũng không biết nghĩ nhiều tới con gái bao nhiêu mà mong ước lại sâu như thế.

Nhớ tới con gái, Tự Cẩm không khỏi nghĩ đến công chúa Ngọc Trân.

Kể từ khi Tô quý phi đóng cửa không ra Trường Nhạc Cung, Ngọc Trân bệnh nặng một hồi được đưa đến chỗ Tề Chiêu nghi. Tính tình thay đổi rất lớn, một mình có thể ngồi nửa ngày không nói câu nào. Đứa bé nhỏ hoàn toàn không có nét hoạt bát đáng yêu mà trẻ con nên có, ngược lại uất khí tràn đầy.

Mỗi lần Tiêu Kỳ đi thăm Ngọc Trân trở về, luôn có hơn nửa ngày không vui vẻ.

Giờ phút đó Tự Cẩm cũng không giúp được gì. Tô quý phi còn sống, Ngọc Trân cũng chỉ là nuôi dưỡng ở chỗ Tề Chiêu nghi. Nàng không phải là thánh mẫu, tuyệt đối sẽ không cho con trai mình cố ý đến gần Ngọc Trân.

Huống chi, Dục Thánh cũng vậy, Dục Trạch cũng thế, cũng không thích chơi với Ngọc Trân.

Có lẽ trẻ con là thuần túy nhất, trực giác của chúng rất bén nhạy, không thích chính là không thích.

Tự Cầm cũng không thể làm được việc ép buộc con trai mình đi nịnh nọt Ngọc Trân, dụ dỗ Tiêu Kỳ vui vẻ.

Mỗi lần Tiêu Kỳ đi thăm Ngọc Trân về, Tự Cầm liền đuổi hai đứa bé đi, tự mình ở bên Tiêu Kỳ là đủ.

Có lẽ hoàn cảnh của Ngọc Trân khiến Tiêu Kỳ có cảm giác buồn bực hoặc áy náy không thể tả, hoặc là tức giận đối với quý phi, tóm lại hẳn muốn có một cô con gái nhu mì dễ thương.

Thậm chí Tự Cầm đang suy nghĩ, mình dưỡng sức một hai năm có khi hẳn lại nhắc tới chuyện sinh con gái bên tai nữa.

"Nường nường, Quản công công đến." Khương cô cô vào khẽ bẩm báo.

Tự Cầm phục hồi tinh thần lại nói với Khương cô cô: "Cho hẳn ta vào."

Khương cô cô hơi quỳ gối lui ra ngoài, rất nhanh dẫn Quản Trường An vào.

Quản Trường An vừa tiến đến là hành đại lễ, "Nô tài thỉnh an quý phi nường nường."

"Quản công công mau dậy đi." Tự Cầm cười nói, ý bảo Khương cô cô đỡ người dậy, "Công công đến là Hoàng thượng có gì phân phó sao?"

"Bẩm nường nường, Hoàng thượng nói, bữa trưa mời người đi thiên điện Sùng Minh Điện." Quản Trường An cung kính nói.

"Ồ?" Tự Cầm hơi bất ngờ ngoài ý muốn, "Hoàng thượng có nói có chuyện gì không?"

"Bấm nường nường, Hoàng thượng cũng không nói." Quản Trường An lại nói, "Nhưng tâm trạng hoàng thượng rất tốt, nường nường yên tâm ạ."

Tự Cẩm nhìn Quản Trường An, biết rõ đây là hắc ta báo tin cho mình hòng lấy lòng thôi, cười gật gật đầu, "Làm phiền công công vất vả, Khương cô cô thay Bản cung tiễn Quản công công."

"Dạ." Khương cô cô quỳ gối, cười đưa Quản Trường An đưa ra ngoài.

Ra cửa chính Di cùng hiên, Quản Trường An đi vài chục bước, đột nhiên quay đầu nhìn lại.

Nhớ ngày đó, thế nào cũng không nghĩ ra Tô Tiểu Y năm đó lại có tạo hóa bây giờ.

Nhớ tới gần đây hai nhà Vũ Lật truyền tin cho mình. Hai nhà này con gái còn chưa tiến cung mà cũng đã bắt đầu hoạt động.

Thấy rõ là rất tự tin đối với con gái của nhà mình.

Nghĩ tới đây, Quản Trường An chậm rãi thu hồi ánh mắt. Hi Quý Phi nường nường, không biết rõ lần này người còn có thể vinh sủng bao lâu.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 387: Ra Cửa Gặp Trúc Mã

Editor : Hương Cỏ

Mùa xuân tiết trời ấm áp, cỏ nhú chim bay, đúng là thời gian đẹp đầu xuân.

Vì chuyện tuyển tú mà trong kinh thành náo nhiệt hẳn lên, dường như tất cả khách sạn đều chật ních, tới trễ muốn tìm nơi nghỉ lại cũng không dễ dàng.

Hôm nay, Tần Tự Xuyên thiết yến ở Kim Cổ lâu, dự tiệc chỉ có hai người, Đồng Phương Chu và Cầu Thứ Tồn.

Hai người này là Bảng nhãn cùng Thám hoa đồng khoa với Tần Tự Xuyên năm đó. Thời gian qua hai người đi theo Tô Hưng Vũ lịch duyệt ở Tuyệt Hộ Quận vài năm, vừa gặp thời điểm Hoàng thượng động thủ thế gia nên bọn họ bị tuyên chiếu hồi kinh. Bây giờ hoạt động ở Lục bộ thuận lợi như cá gặp nước.

Mặc dù so với tuổi trẻ bái tướng Tần Tự Xuyên kém rất xa nhưng so với những người cùng trang lứa thì cũng tiến hơn rất nhiều, mọi người đều phải ngưỡng mộ ngưỡng nhìn.

Cầu Thứ Tồn phong Thám hoa, đương nhiên là phong tư tuấn tú, mặt mũi hồng hào, nhất là đôi mắt phảng phất có thể câu hồn người vậy. Tính cách hẳn ta cũng là người đa tình, đào hoa ngập trời. Bây giờ vẫn chưa cưới vợ, đã có vài vị hồng nhan tri kỷ, ở kinh đô danh tiếng cũng lẫy lừng.

Có Ngự sử tố cáo hần ta sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, có tiếng xấu, ba phen bốn bận như thế lại thành lan truyền danh tiếng kẻ phong lưu.

Tính cách Đồng Phương Chu thì ngược lại với hần ta, trang trọng, nghiêm túc, làm việc lão luyện thành thục, trọng quy củ, giữ luật pháp, trong mắt không chứa hạt cát. Đặc biệt không thích cuộc sống kiêu phong lưu của Cầu Thứ Tồn. Nhưng không biết thế nào mà ba người cũng trên một thuyền, chỉ đành nhắm mắt làm ngơ.

Trong ba người Tần Tự Xuyên lại là người quái dị nhất. Dung mạo còn đẹp hơn ba phần so với Cầu Thứ Tồn. Cuộc sống riêng nghiêm túc sạch sẽ, chưa từng nghe có tình cảm với cô nương nhà nào phải đến cửa cầu hôn. Uống phí hần ta được các cô nương phong danh tiếng là người được tuyển chọn tốt nhất nhưng trên phương diện nữ sắc thì lại không có gì.

Cũng có người từng hoài nghi, có phải hay không hần ta chỉ đẹp để bề ngoài, bên trong mục ruỗng. Vì vậy âm thầm quan sát, phát hiện hần ta thật sự không phải là người háo sắc, thật giữ mình trong sạch, từ trước đến nay không trêu hoa ghẹo nguyệt.

Hơn nữa, Tần Tự Xuyên tuổi còn trẻ đã nhập các bái tướng, quan to lộc hậu, tướng mạo tuấn mỹ, giữ mình trong sạch, không biết bao nhiêu người đến cửa cầu hôn mà không được, càng thêm thờ dài tiếc nuối.

Hôm nay ba người gặp gỡ ở Kim Cổ lâu, Tần Tự Xuyên khoan thai đến chậm nên còn chưa tới.

Cầu Thứ Tồn lười nhác duỗi cặp chân dài gác lên ghế, nhìn Đồng Phương Chu đối diện nhú mày, dứt khoát quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cầu Thứ Tồn thấy Đồng Phương Chu như vậy, khóe môi khẽ nhếch, quạt xếp trong tay nhẹ lay động, tỏ vẻ ta ăn chơi, thấy Đồng Phương Chu quay lưng lại với hần ta từ tốn nói: "Hoàng thượng có từng triệu cậu tiến cung hỏi thăm chuyện Tự Xuyên không?"

Đồng Phương Chu chau chau mày, "Triệu, vậy thì sao?"

"Cậu đừng có nghiêm mặt cho tôi nhìn, khó chịu. Đây không phải là trên triều đình, cậu cho rằng muốn đại sát bốn phương à?"

Đồng Phương Chu: ...

Mặc kệ hă ta!

Đồng Phương Chu không nói lời nào, Cầu Thứ Tôn tự thở dài, từ tốn nói: "Lần này tuyển tú, xem chừng hoàng thượng thật muốn tứ hôn cho tướng gia."

"Nếu được vinh hạnh đặc biệt này thì nên tạ ơn."

"Hừ! Ai nói chính thức với cậu, có thể vui vẻ nói chuyện hay không đây?"

"Cậu thì nói tốt được gì, một tay ăn chơi!"

"Sao cậu không được tự nhiên như thế, tôi vậy gọi là trời sinh đa tình, am hiểu lòng người."

"Một con bướm bướm mà huênh hoang bốn phía, thật không biết xấu hổ."

Có thể nói chuyện bình thường được không?

Cầu Thứ Tôn hít sâu một hơi, lại hít một hơi nữa mới bình tĩnh trở lại, uống ực một hớp trà, hoàn toàn không có chút hình tượng ưu nhã nào, "Tôi đã nói với cậu rồi, xem chừng Hoàng thượng chỉ sợ còn nhớ kỹ chuyện năm xưa thôi. Tự Xuyên thì không chịu thành thân, tất cả người hầu bên cạnh đều là gã sai vặt, ngay cả một tỳ nữ cũng không có. Đừng nói Hoàng thượng, dù là ai trong lòng e là đều không thoải mái. Nghe nói năm đó hôn sự của Tự Xuyên và Hi Quý Phi nương nương không phải là do hă từ bỏ.

Đây là mối tình thâm thiết không thể tự kiềm chế. Khó là người kia lại là bảo vật trong lòng Hoàng thượng, cậu nói chúng ta không nên bàn bạc kỹ chuyện này sao."

Đồng Phương Chu trầm mặc một chút, sau đó mới nói: "Lẽ nào cậu không biết ư, Tự Xuyên không chịu thành thân chỉ sợ là chờ Hoàng thượng tứ hôn đó. Từ đó, trấn an để tâm, vị kia trong cung cũng có thể an ổn như núi."

"Cậu biết cái gì? Cậu là người không coi tình yêu là gì, thành thân chỉ vì nối dõi tông đường, có thể hiểu được cái gì là tình yêu sao?" Cầu Thứ Tồn trợn trắng mắt, "Chao ôi, chính là Tự Xuyên quá thâm tình. Nhưng không có biện pháp, đây chính là có duyên không phận. Cậu còn nhớ rõ lúc trước Tự Xuyên làm mấy chuyện đó sao? Từng chuyện quanh co lòng vòng không phải là giúp Hi Quý Phi nương nương dọn sạch đường ư. Tôi nghĩ trong lòng Hoàng thượng cũng hiểu rõ ràng rành mạch. Tôi cũng khá tò mò, rốt cục Hi Quý Phi nương nương là người như thế nào."

Có thể để cho người như Hoàng thượng và người như tướng gia đều tình thâm tận xương không thể tự kiềm chế như thế, nếu có thể gặp một lần thì cuộc đời này còn gì đáng tiếc.

Vừa mới nói xong, đột nhiên Đồng Phương Chu đứng ở cửa sổ toàn thân cứng đờ, một lúc lâu sau mới nói: "Giấc mơ của cậu sắp thành hiện thực."

"Nói đùa gì vậy... Cậu nói lại lần nữa?"

Đồng Phương Chu không phải là người tùy ý nói giỡn, hẳn ta nói như thế...

Cầu Thứ Tồn lập tức nhảy lên, hai ba bước chạy đến bên cạnh Đồng Phương Chu, thò đầu ra nhìn ra phía ngoài. Ánh mắt vừa quét xuống, đầu tiên là thấy Quản Trường An đang chống nạnh nịnh nọt.

Sau đó, Cầu Thứ Tồn cảm giác mắt mình hóa mù.

Quản công công cũng xuất hiện, cho nên Hoàng thượng còn ở xa sao?

Hoàng thượng đi ra, bên cạnh không có giai nhân làm bạn sao?

Có thể làm cho Hoàng thượng mang ra ngoài, trong hậu cung còn có thể có người thứ hai sao?

Ánh mắt Cầu Thứ Tồn đảo qua thì nhìn thấy trong một quán nhỏ bên đường có một bóng người quen thuộc, quả nhiên là thánh giá.

Lại nhìn kỹ lại thì nhìn thấy một nữ nhân mặc váy vàng nhạt đứng bên cạnh hoàng thượng, quay lưng về phía Kim Cổ lâu nên không nhìn thấy bộ dáng. Chỉ thấy tư thái thướt tha, một đầu tóc búi kiểu trụy mã kế, quay đầu không biết rõ đang nhìn cái gì, Hoàng thượng nghiêng người khẽ nói gì bên tai nàng.

Chẳng qua là đứng cạnh bên đường nhưng hai người lại cho người ta một cảm giác chung đụng hòa hợp tình ý triền miên. Những người yêu nhau, cho dù không nói câu nào nhưng chân mày khóe mắt đều mang tình ý không thể giấu nổi.

Cầu Thứ Tồn nhìn hai người này, đột nhiên bất bình giùm Tần Tự Xuyên.

Đúng vào lúc này, Tần Tự Xuyên chậm rãi đi đến, đứng ở cửa Kim Cổ lâu, lơ đãng quay đầu, đúng lúc nhìn thấy bóng dáng hai người ở đối diện.

"Hồng rồi, Tự Xuyên đã thấy, làm sao bây giờ? Tôi có cần xuống đánh lạc hướng hay không?"

"Cậu đừng đi xuống thêm phiền, cứ ở chỗ này đi." Đồng Phương Chu cũng hơi nhúu mày. Đi ra ăn một bữa cơm, không nghĩ giữa đường gặp

thiên tử mang theo tần phi đi dạo phố. Nếu Ngự sử mà nhìn thấy, chắc chắn sẽ tố cáo, không nói chơi đâu.

Cho nên vào lúc này, cố gắng không gây náo động mới được.

Tần Tự Xuyên nhất định sẽ biết rõ điểm này, tuyệt đối không gây phiền toái cho hai người kia.

Đồng Phương Chu và Cầu Thứ Tôn đứng ở lầu hai mím môi không nói, trong lòng bất an thì nhìn thấy Tần Tự Xuyên bước qua, thoải mái tiến lên chào hỏi.

Sau đó thì nhìn thấy Hoàng thượng xoay người lại, hơi bất ngờ khi thấy Tần Tự Xuyên. Còn nữ nhân bên cạnh hoàng thượng vẻ mặt kinh ngạc, hiển nhiên cũng giật mình vì chuyện gặp nhau ngoài ý muốn này.

Mà lúc đó, trong lòng Tự Cẩm cảm thấy chán nản.

Tiêu Kỳ nói nàng đi Sùng Minh Điện dùng cơm trưa, ai biết hẳn lại bảo nàng thay xiêm y, mang nàng ra cung, nói là đưa nàng đi một quán ăn ngon.

Không ngờ ở chỗ này lại gặp được Tần Tự Xuyên.

Nàng kỳ thật không còn nhớ rõ tướng mạo Tần Tự Xuyên, trong giấc mộng hình ảnh thiếu niên ngày nào đã sớm phai nhạt trong ký ức. Bây giờ đột nhiên gặp nhau, Tự Cẩm rất lo lắng, hẳn ta sẽ không nhận ra mình là kẻ giả mạo chứ?

Trái tim đập thành thịch, Tự Cẩm cũng biết trước mặt Tiêu Kỳ, mình không thể tỏ ra sợ hãi, mọi thứ cần phải thuận theo tự nhiên mới là tốt nhất.

Khổ thế, không phải nàng sợ mình có gì với Tần Tự Xuyên mà là sợ bị nhìn thấu.

Tiêu Kỳ chau chau mày, cũng không nghĩ tới gặp được Tần Tự Xuyên ở chỗ này. Nếu không phải hăn đột nhiên quyết định xuất cung thì có lẽ sẽ cho rằng họ Tần kia cố ý đến chặn đường. "Thật sự là quá khéo, không nghĩ tới lại gặp được Tần đại nhân ở chỗ này."

Vẻ mặt Tần Tự Xuyên bình tĩnh, thần thái cung kính, hơi khom người, "Tại hạ hẹn hai vị bằng hữu tụ hội ở Kim Cổ lâu. Do có chuyện nên tới chậm, không nghĩ đúng lúc gặp được Tiêu gia và phu nhân."

"Ồ, cậu đã tới Kim Cổ lâu. Cũng thật đúng dịp, hôm nay ta cũng là tới chỗ này dùng cơm." Tiêu Kỳ cười nhạt một tiếng trả lời, ánh mắt lại nhìn về phía Tự Cầm.

Chỉ thấy vẻ mặt nàng bình thản không chút gợn sóng, nở nụ cười nhẹ, đôi mắt ôn hòa như nước. Ánh mắt nhìn Tần Tự Xuyên giống như nhìn những người bình thường khác. Sự căng thẳng trong lòng bỗng chột thả lỏng.

Vốn vì chuyện tuyển tú, mặc dù ngoài miệng Tự Cầm nói không quan tâm, nhưng mà ban đêm chìm vào giấc ngủ luôn thấy nàng khẽ nhíu mày không được vui, do đó mới nghĩ tới việc dẫn nàng ra ngoài tản bộ dạo chơi.

Bây giờ hăn nắm đại quyền, đưa nữ nhân mình yêu thích xuất cung đi một chút, chỉ cần lặng yên không một tiếng động, cho đám kia đại thần cũng không dám ý kiến.

Đã tính toán tới vậy, vậy mà lần đầu tiên đưa Tự Cầm ra ngoài lại gặp gỡ trúc mã của nàng.

Trong lòng Tiêu Kỳ buồn bực. Nhưng là đế vương lại không thể hẹp hòi, nếu như bị so sánh với Tần Tự Xuyên thì cũng quá mất mặt.

Trấn định!

Không phải chỉ là trúc mã thôi sao!

Tự Cẩm mỉm cười, trong lòng lại chửi cmn, từ khi nào mà quân thần này lại có cùng khẩu vị như thế.

Không phải là muốn đi ra ăn một bữa cơm sao, còn thuận tiện hện hò. Muốn cho qua một mối tình đã lâu mà sao lại khó khăn như vậy chứ?

Ra cửa liền gặp trúc mã, đây là vận khí gì?

Chào hỏi qua loa rồi mỗi người đi một ngả đi.

Anh tốt, tôi tốt, mọi người đều tốt!

"Mời mọc không bằng gặp ngẫu nhiên. Nếu Tiêu gia và phu nhân nể mặt, hay là cùng nhau ăn một bữa cơm?" Tần Tự Xuyên khom người làm tư thế xin mời.

Tự Cẩm: ...

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 388: Đủ Thế Diện Nhi

Editor : Hương Cỏ

Bây giờ là tình thế gì chứ?

Tự Cẩm không nghĩ tới đi ra ngoài với Tiêu Kỳ để có thể giới hai người lại còn phải ăn trưa với triều thần của hắn.

Đương nhiên, không ai dám ngồi một bàn với hoàng đế, mọi người chia thành hai bàn.

Tự Cẩm cũng cảm thấy ngại ngùng.

Món ăn của Kim Cổ lâu nấu rất ngon, đủ hương đủ vị. Mì gà chưng yến, hải sâm xào gân, bong bóng cá ninh chân giò hun khói, bấu lặc đà chưng, đuôi hươu, trứng tráng, canh chân vịt, vịt nướng ... mấy chục món ăn tràn đầy cả bàn làm người ta thèm thuồng muốn ăn. Sau đó Tự Cẩm phát hiện mấy món ăn này đều là món nàng thích.

Là Tiêu Kỳ gọi thực đơn.

Nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sau đó Tiêu Kỳ cười, dịu dàng nói với nàng: "Sớm đã muốn đưa nàng ra đây nhưng cứ bận rộn mãi. Nàng nếm thử món này đi. Nàng luôn nói Nhạc Trường Tín làm không ra vị, có phải là mùi vị này không?"

Tự Cẩm nhìn Tiêu Kỳ gắp một miếng thịt vịt tới, yên lặng, nàng nói không thích Nhạc Trường Tín làm khi nào chứ?

Hình như cũng có lúc nào đó nhắc qua nhưng hẳn là chuyện đã rất lâu, chính nàng cũng không nhớ ra.

Tự Cẩm chỉ cảm thấy như có kiến bò trên lưng. Nàng cũng có thể cảm giác được ánh mắt của mấy người đối diện, quan sát ở trên người nàng.

Bàn chia hai chỗ ngồi, phía nam phía bắc, quân thần ngồi đối diện nhau.

Tự Cẩm cố gắng không cho mình ngẩng đầu nhìn bàn đối diện, cúi đầu gấp miếng thịt vịt nướng đưa vào miệng. Ăn một miếng cảm thấy kinh ngạc, thật sự so với Nhạc Trường Tín, hương vị này tinh tế hơn.

Thịt vịt nướng đúng kiểu, ngoài hương liệu ướp, thịt tươi, tên là nướng nhưng phải kết hợp ba cách ninh, hấp, nướng. Vậy mới ra được hương vị của món ăn.

Nhìn vẻ mặt Tự Cẩm, Tiêu Kỳ vừa cười vừa nói: "Sao? Không lừa nàng chứ."

Nói đến ăn ngon, Tự Cẩm nhất thời quên cả ngại ngùng, gật đầu nói: "Quả nhiên có bản lĩnh, hương vị xác thực ngon hơn so với Nhạc Trường Tín làm."

"Lòng đỏ trứng ngỗng cũng món nàng thích ăn, nếm thử tay nghề Kim Cổ lâu xem có khác gì Nhạc Trường Tín không?"

Tự Cẩm lại buồn bực ăn lòng đỏ trứng ngỗng, bên cạnh Tiêu Kỳ đã sai Quản Trường An bưng tôm càng xanh hấp rượu tới, rửa tay sạch rồi tự mình lột vỏ tôm cho Tự Cẩm.

Cầu Thứ Tồn cảm giác mắt mình sắp mù rồi. Không phải là làm tàn phi phải hầu hạ chu đáo Hoàng thượng hay sao?

Nhìn lướt qua nét mặt Quán Trường An, phát hiện vẻ mặt hẩn ta lạnh nhạt, không kinh ngạc chút nào. Xem ra chuyện như vậy nhất định là Hoàng thượng đã làm quen thuộc!

Hình như chuyện hẩn ta phát hiện chẳng đáng coi là bí mật!

Đồng Phương Chu từ đầu tới cuối cung kính nhìn chăm chú bàn thức ăn trước mặt mình, nghiêm chỉnh dùng cơm. Không giống như Cầu Thứ Tồn, một đôi mắt không đủ dùng mà đảo loạn bốn phía.

Người duy nhất hẩn ta lo lắng là Tần Tự Xuyên, khước mắt liếc một cái, chỉ thấy nét mặt họ Tần bình thản, nhìn đồ ăn bày trước mặt hơi xuất thần, trong lòng nhin không được thở dài một tiếng.

Sớm đã nghe nói Hoàng thượng cực sủng Hi Quý Phi, nhưng sủng ái đến mức này cũng thật khiến người ta khó thích ứng.

Tự tay bóc tôm cái gì, ngay cả nhà dân chúng bình thường chỉ sợ cũng không có chuyện trượng phu làm vậy cho thê tử ăn.

Mẫu chốt là, vẻ mặt Hi Quý Phi kia bình thản như không, cũng thật sự là quá vững vàng, không có cảm thấy khủng hoảng một chút nào sao?

Cầu Thứ Tồn cảm giác mình có chút sợ hãi. Hẩn ta đã tự nhận là kẻ phong lưu, đối xử hồng nhan tử tế. Nhưng sao so với Hoàng thượng thì mình giống như tên cặn bã vậy?

Loại cảm giác này thật sự là quá không tốt.

Quá tệ!

Quá buồn bực!

Lại vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Hoàng thượng đang lột xương cá cho Hi Quý Phi, càng thêm cảm thấy cả người không ổn.

Món cá chưng tương này vừa ngon vừa béo, Tự Cầm nhìn Tiêu Kỳ hỏi: "Hình như trong cung không có cá tươi như thế?"

Trong cung không có ăn, ngoài Kim Cổ lâu lại có, hơi lạ.

Tiêu Kỳ thấy Tự Cầm không hiểu bèn hạ giọng giải thích cho nàng, "Nguyên liệu thức ăn đưa vào cung phải trải qua quá trình kiểm tra nghiêm khắc. Giống như những món tươi sống thế này, vào cung rồi cũng phải mấy ngày mới có thể dùng nấu ăn. Cho nên hương vị đương nhiên không bằng cá mới vớt lên từ ngoài sông tươi rói."

Đây là sợ có người động tay chân, cho nên phải dưỡng vài ngày rồi mới dám dâng lên cho Hoàng thượng dùng ăn.

Cho nên đương nhiên là không bằng cá tươi mới vớt lên được.

Làm hoàng đế cũng không dễ dàng, muốn ăn một miếng tươi ngon cũng khó.

Tự Cầm nghĩ tới đây bèn cầm đĩa gấp cho hắn một miếng đặt vào trong đĩa, "Hoàng thượng cũng ăn đi, đừng chỉ lo cho thiếp, tự thiếp có thể ăn mà."

Tiêu Kỳ gấp lấy đưa vào miệng, cười mà không nói nhưng trong lòng rất là đắc ý.

Bình thường hai người đã quen dùng bữa cùng nhau ở Di Cùng hiên, hai bên đã rất quen thuộc thói quen ẩm thực của nhau, sự ăn ý trong bữa ăn là tỏa ra từ trong tim.

Ban đầu Tự Cầm còn hơi cố kỵ không được tự nhiên. Nhưng dưới sự dẫn dắt của Tiêu Kỳ, chỉ một thời gian ngắn đã không còn cảm giác câu thúc, chỉ lo ăn.

Đến lúc đó, Tiêu Kỳ mới bừng ly rượu lên, nhìn ba triều thần ở đối diện, "Hôm nay ngẫu nhiên gặp thực là bất ngờ. Chư vị công thần tận trung vì nước, vì dân phân ưu vật vã, trăm, kính các vị một ly."

Ba người vội vã đứng dậy bừng ly rượu lên, luôn miệng kêu không dám.

Tiêu Kỳ cười, "Hôm nay chẳng qua là tình cờ gặp nhau, không cần câu thúc, ngồi xuống, ngồi xuống ăn cơm."

"Tạ ân điển Hoàng thượng." Ba người cùng hô lên.

Làm gì còn tâm trạng mà ăn uống, chỉ nhìn đế phi ân ái đã lóa hết mắt rồi.

Tần Tự Xuyên lặng lẽ nhướn mày, thì nhìn thấy Tự Cẩm nghiêng đầu nói gì đó với Tiêu Kỳ, sau đó Tiêu Kỳ giơ tay ra gấp thức ăn đặt vào chén nàng.

Đó là thức ăn trước đây nàng không hề thích, hẳn ta còn nhớ rõ ràng. Mỗi lần cùng nhau ăn cơm cũng đều lặng lẽ đưa sang chén hẳn ta.

Nét mặt bình thản lạnh nhạt, chung đụng với Hoàng thượng cũng cực kỳ tự tại, hoàn toàn không có vẻ cẩn thận.

Xem ra cuộc sống của nàng ở trong cung thật sự là trôi qua không tệ, Hoàng thượng đối với nàng... thật sự tốt lắm.

Món ăn trước đây không thích giờ cũng ăn vui vui vẻ vẻ. Nam nhân ngồi bên cạnh nàng, ánh mắt nhìn nàng chăm chú nhu hòa, nàng thì cười tươi sáng rực, Tần Tự Xuyên chậm rãi cúi đầu xuống. Chỉ cảm thấy hình như hôm nay rượu đặc biệt cay.

Dùng được nửa bữa, quân thần mấy người liền nói đến chuyện quốc sự.

Tiêu Kỳ chưa kêu Hi Quý Phi tránh mặt để tránh hiềm nghi, mọi người cũng chỉ có thể thuận theo hoàng đế cùng đàm luận.

Chuyện trên triều đình, Tự Cẩm đương nhiên không nói chen vào. Nhưng khi mọi người chuyển đề tài tới Tuyệt Hộ Quận, Tự Cẩm kinh ngạc nhìn Tiêu Kỳ, "Tuyệt Hộ Quận muốn thay đổi cơ cấu sao?"

Tự Cẩm bất thành lời chen miệng vào, ba người phía dưới đều biến sắc.

Đồng Phương Chu chau mày, hậu cung không được can chính, Hi Quý Phi đã vượt khuôn phép.

Cầu Thứ Tôn trong lòng suy nghĩ, ai da, thật là quá lớn gan. Chuyện như vậy để cho người nghe đã là cực kỳ dung túng, làm sao còn dám nói chen vào, chỉ sợ Hoàng thượng sẽ tức giận.

Đôi mắt Tần Tự Xuyên chăm chú nhìn hai người đối diện, chỉ nghĩ nếu Tiêu Kỳ tức giận thì hẳn ta nhất định lập tức đi lên cầu xin.

Tự Cẩm vẫn quá sơ sẩy, sao lại có thể hỏi thăm quốc sự.

Tự Cẩm vừa nói ra khỏi miệng thì cảm nhận ngay được sự khẩn trương của ba người kia. Lúc ấy mới lập tức nhớ tới, đây không phải là ở Di cùng hiên. Nàng và Tiêu Kỳ đã quen nói chuyện tùy ý, có chuyện sẽ trực tiếp hỏi. Hậu quả là phút chốc buông lỏng liên phạm sai lầm.

Tự Cẩm ho nhẹ một tiếng, lập tức liền cúi đầu ăn gì đó che dấu sự lúng túng.

Tiêu Kỳ nhìn dáng vẻ của nàng, trong lòng liền cười, nét mặt lại không thay đổi, từ tốn nói giải thích: "Cha nàng phụ trách Tuyệt Hộ Quận mấy năm, bây giờ chuyện ở đó đã tương đối ổn định. Trẫm nghĩ triệu ông ấy về kinh. Như vậy thì cha con nàng cũng có thể thường xuyên gặp mặt."

Tất cả mọi người đều không nghĩ tới Tiêu Kỳ lại giải thích cho tần phi nghe. Không nói tới ba người đối diện, ngay cả Tự Cẩm cũng cảm thấy bất ngờ, còn cảm động, biết rõ Tiêu Kỳ đang giữ thể diện cho nàng. Nàng cũng không phải là kẻ ngốc, lập tức liền nói: "Thần thiếp đều nghe Hoàng thượng. Thiếp cũng rất nhớ phụ thân, trở về cũng tốt. Bây giờ ca ca đang ra sức vì nước, cha thiếp cũng nên nghỉ ngơi hưởng phúc."

Tô Hưng Vũ đại nhân đương lúc thịnh vượng, đúng là thời điểm tốt để thăng quan tiến chức.

Kết quả, Hi Quý Phi nói cái gì?

Để Tô Hưng Vũ về nhà dưỡng lão?

Chưa từng thấy con gái nhà ai cản chân người nhà mình như thế?

Hoàng thượng sủng ái Hi Quý Phi, không phải là bởi vì nàng ngốc chứ?

"Nàng nghĩ hay quá nhỉ. Giờ trẩm đang lúc cần dùng người, không thể để ông ấy thoải mái đi được." Tiêu Kỳ cười lắc lắc đầu.

Làm sao Tự Cẩm còn nhìn không ra Tiêu Kỳ đang làm gì. Đây là muốn xác định vị trí trước mặt trúc mã của nguyên chủ mà. Chỉ một lát là nàng đọc được vị rồi, nào là gấp đồ ăn, nào là bóc tôm, lại còn công khai đàm luận chính vụ ở trước mặt nàng.

Người này còn cố ý nhắc tới chuyện Tuyệt Hộ Quận, là đoán ra mình nhất định sẽ hỏi chứ gì?

Nhất là trước đó, vì mình ham ăn uống đã buông lỏng cảnh giác, lại đột nhiên chuyển đến đề tài này. Xét thấy bình thường hai người chung đụng thật sự là tùy ý, bị mắc mưu này không phải là rất bình thường sao?

Tiêu Kỳ người này tính kế hết thảy mọi chuyện, ngay cả mình cũng tính kế vào. Cho nên đây chính là thủ đoạn hăn đối phó trúc mã sao?

Đồ lừa gạt!

Mặc dù Tự Cẩm rất thông cảm với Tần Tự Xuyên nhưng nàng không phải là nguyên chủ. Nàng là một linh hồn hoàn toàn không có bất cứ quan hệ gì với hăn ta. Người nàng yêu sâu sắc chính là nam nhân hồ ly trước mặt này. Cho nên dù là phát giác được hăn đang đùa giỡn tâm cơ, nhưng trong sự xấu hổ còn xen lẫn một tia cao hứng.

Hơn nữa, đây cũng là cơ hội làm cho Tần Tự Xuyên triệt để quên nguyên chủ, bắt đầu lại cuộc sống của chính mình.

Có lẽ ông trời cho bọn họ gặp nhau, chính là muốn cởi bỏ khúc mắc bế tắc này, từ đó về sau mỗi người đi một con đường, có cuộc sống riêng.

Nghĩ như thế, Tự Cẩm nhìn Tiêu Kỳ một cái, sau đó mới nói: "Có thể để cho Hoàng thượng trọng dụng cũng là phúc khí của Tô gia nhà thiếp. Mặc dù phụ thân vất vả một chút nhưng vì quân phân ưu cũng là trọng trách của thần tử, tất cả đều nghe Hoàng thượng."

Nói vậy là đủ thể diện nhỉ?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 389: Hi Quý Phi Uy Vũ

Tiêu Kỳ nghe vậy cực kỳ thoải mái cười, nhìn Tự Cẩm tăng thể diện cho mình nhiều thế, chắc trong lòng nàng sẽ không còn trúc mã kia rồi?

Nghĩ tới đây, cực kỳ thông thả liếc Tần Tự Xuyên một cái, chỉ thấy mày hăn ta nhú lại, sắc mặt tối tăm, đầy vẻ không thích.

Thấy hăn ta không vui, hăn liền vui vẻ.

Tự Cẩm nhìn Tiêu Kỳ ngây thơ cũng không còn gì để nói, cúi đầu xuống tiếp tục ăn cơm, không thể không nói tay nghề đầu bếp Kim cổ lâu thật sự giỏi, nàng cũng muốn đưa vào trong hoàng cung làm ngự trù.

Đáng tiếc hủy tương lại của người ta là chuyện không thể làm, thế nào cũng bị người nguyên rửa, chỉ đành nén tâm tư này xuống, nghĩ tới sau này làm sao dụ dỗ Tiêu Kỳ thường xuyên đưa nàng ra ngoài ăn món ngon.

Tự Cẩm tự lo ăn, bên kia bốn quân thần ngồi bàn chính sự như bị nghiến. Nhắc đến triều chính là quên hết mọi chuyện khác.

Cơm nước xong, uống thêm một bình trà, vẫn còn nói tiếp.

Tự Cẩm dứt khoát gọi người tìm cuốn truyện cổ cho nàng giết thời gian.

Sau đó Quản Trường An hai tay nâng một cuốn truyện cổ đi tới, cung kính đưa cho Hi Quý Phi.

Trong lòng hăn cũng cảm thán, vị quý chủ nhân này lòng thật khoáng đạt nhỉ.

Trước mặt trọng thần của Hoàng thượng mà ngồi xem truyện cổ được sao?

Không làm giảm phong cách sủng phi sao?

Không khiến cho Hoàng thượng mất mặt sao?

Quản Trường An thật không dám nhìn, đưa truyện cổ lên xong thì lập tức rời đi trở về đứng bên cạnh hoàng thượng.

Tự Cẩm lấy quạt tròn che mặt khẽ ngáp một cái, cơn nước no nê, buồn ngủ rồi.

Vừa ngáp xong ngược mắt lên thì nhìn thấy trúc mã kia đang ân cần nhìn mình. Trong nháy mắt tất cả buồn ngủ của Tự Cẩm bay hết.

Tiêu Kỳ kia bụng dạ hẹp hòi, nếu hiểu lầm nàng và trúc mã mất đi mây lại, mình thì không sao, chỉ sợ Tần Tự Xuyên sẽ hỏng bét.

Tiêu Kỳ không nỡ hành hạ mình nhưng thế nào cũng hành hạ trút giận lên Tần Tự Xuyên.

Nghĩ tới đây, Tự Cẩm vừa mới còn cảm thấy uể oải, trong khoảnh khắc ngồi nghiêm chỉnh lên, mang phong thái đoan trang hào phóng cười một cái lạnh nhạt với Tần Tự Xuyên, sau đó cúi đầu xem truyện cổ.

Trong lòng thở dài, nói đến thì Tần Tự Xuyên này cũng là gặp xui tám đời, gặp phải người như nguyên chủ.

Nguyên chủ cũng xúi quẩy, ngờ đâu lại gặp phải trúc mã có mẫu thân muốn từ hôn.

Một cặp thanh mai trúc mã tình thâm ý trọng đã cứng rắn bị chia rẽ như thế.

Ánh mắt Tần Tự Xuyên nhìn mình, mặc dù đã che giấu mấy phần nhưng vẫn không thể che giấu được sự quan tâm.

Trong lòng nàng liền vì hấn ta mà cầu nguyện.

Nàng thật không phải là nguyên chủ, không có cách nào đáp trả cảm tình này. Người nàng yêu là Tiêu Kỳ, nam nhân khó chịu kiêu ngạo kia.

Ở bên kia Cầu Thứ Tồn cũng kinh hồn táng đảm, vừa đối thoại quân thần vừa phân ra một phần tâm tư chú ý mong Tần tướng gia đừng luống cuống. Sau đó không cẩn thận liếc thấy quý phi nương nương nâng một quyển truyện cổ, trong nháy mắt liền có cảm giác như bị sét đánh.

Tâm trạng cực kỳ phức tạp.

Hoàng thượng lại thích một nữ nhân đọc truyện cổ, không phải là tài nữ tinh thông cầm kỳ thư họa, mở miệng ngâm thơ, ngâm miệng cầm luật sao?

Xem truyện cổ được coi là tài nữ sao?

Hoàng thượng thích kiểu vậy... Thật đúng là khiến người ta khó đoán quá.

Người đó, đừng có to gan phỏng đoán tâm tư của Hoàng thượng.

Cầu Thứ Tồn không biến sắc thu hồi ánh mắt, đột nhiên cảm giác được những hồng nhan tri kỷ của mình thật vĩ đại.

Điểm tối đa!

Đồng Phương Chu chau mày lại, nói đâu ra đấy: "Năm nay phía nam mùa màng thất bát, vừa có thiên tai nên cũng khó khăn. Vì thần thỉnh cầu Hoàng thượng phái người đi phía nam điều tra cẩn thận, chắc chắn có kết quả. Thuế lương thực trả góp, không kể những nơi bị thiên tai còn có đạo tặc thổ phỉ hung hăng ngang ngược, còn có quan viên âm thầm liên kết với

cường đạo, chặn cướp lương thực triều đình dùng để cứu trợ thiên tai, thật sự là gan to bằng trời."

Tiêu Kỳ âm thầm gật đầu, lần này Hộ bộ trình lên nhiều tấu chương, mấy lần nhắc tới sự vụ phía nam, hắn đã sớm cho điều tra kỹ, nhìn Đồng Phương Chu hỏi "Ái khanh cho rằng có thể tin được người nào?"

Đồng Phương Chu do dự, người được chọn tiến cử là chuyện quan trọng, có thể làm đối phương thăng chức rất nhanh. Nhưng nếu không cẩn thận cũng có thể rơi vào địa ngục. Chuyện này phải tỉ mỉ cân nhắc mới được.

Thấy Đồng Phương Chu trầm ngâm không nói Tiêu Kỳ liền nhìn về phía Tần Tự Xuyên, "Tần tướng gia nghĩ sao?"

Tần Tự Xuyên trấn định định thần, vừa nãy tâm tư đều đặt trên người Tự Cẩm cho nên quả thật cũng không lắng nghe, nhưng Hoàng thượng đã hỏi hắn ta bèn nói: "Vi thần nguyện vì Hoàng thượng phân ưu."

Cầu Thứ Tồn kinh hãi, không phải là bị đế phi bày ân ái mà đau lòng muốn đi xa thiên nhai gặm nhấm nỗi buồn chứ?

Hắn ta vội vàng nói: "Tướng gia vì quân phân ưu, lòng có thể khen, nhưng chuyện của nội các lại quan trọng nhất, làm sao không có tướng gia được. Vi thần nguyện vì Hoàng thượng phân ưu, đi Giang Nam, điều tra kỹ chuyện lương thực chấn tai."

Hắn ta liều mạng vì bạn tốt, không dễ dàng đâu đó.

Đi tới Giang Nam tra án, không mất nửa năm cũng phải một năm không về được, còn bao nhiêu hồng nhan tri kỷ của hắn ta chờ đó.

Tiêu Kỳ chậm rãi nói: "Hình như Cầu đại nhân đang hỗ trợ lễ bộ Nội Đình Phủ tiến hành tuyển tú, nhất thời sợ là không xa được kinh thành."

Chút tính toán nhỏ nhặt của Cầu Thử Tồn bị Hoàng thượng lật tẩy, lên lút cười cười, lập tức lại tỏ ra chính nghĩa nói: "Vi thần da dày thịt béo, chịu được vất vả, là hòn đá trong tay Hoàng thượng, chỗ nào cần chỗ nào chuyển, tuyệt không do dự chút nào."

Vỗ mông ngựa giỏi, Tự Cẩm cũng khải khen thầm.

Người trâu bò đó.

Tiêu Kỳ nhướn mày cười một tiếng đối với Cầu Thử Tồn, "Ừ, trẫm biết rõ khanh trung quân ái quốc. Nhưng sao bây giờ, năm nay tuyển tú không giống ngày xưa, ái khanh vẫn ở lại kinh đô giúp trẫm thôi."

Cái gì gọi là năm nay tuyển tú không giống ngày xưa?

Ngay trước mặt Hi Quý Phi mà nói vậy được ư?

Cầu Thử Tồn thầm hận mình nhanh miệng, có khi nào bị Quý phi nương nương ghi hận không đây?

Hoàng thượng không phải là người tốt, tiện tay thì đào hầm, đào xong thì đẩy người ta xuống.

Ngửa đầu nhìn trời xanh, không còn gì để nói, lệ ngưng tròng.

Lúc ấy nét mặt Tần Tự Xuyên trịnh trọng, Hoàng thượng có ý gì đây? Đây là chuyện triều chính nghiêm túc, còn có tâm tư trêu hoa ghẹo nguyệt sao?

Hắn ta cũng không ngại tìm mấy việc cần kíp cho Hoàng thượng đâu!

"Bẩm hoàng thượng, vi thần có việc bẩm báo." Tần Tự Xuyên sử dụng kỹ năng trọng thần can gián quân vương, đem những hồ sơ đang bị nội các ém lại bắt đầu trình bày từ tốn.

Từng việc, từng chuyện, hết thời gian uống cạn một chén trà mới nói tới mở đầu.

Mặt Tiêu Kỳ tối sầm, Tần Tự Xuyên người có ý gì đây?

Chẳng qua hần thuận miệng nói một câu trêu chọc kẻ đào hoa Cầu Thứ Tồn kia, người lại trả đũa trầm nhiệt tình như thế à?

Đây là vòng vèo trút giận giùm Tự Cẩm phải không?

Đồng Phương Chu nhìn Tần tướng gia triển khai toàn bộ hỏa lực, yên lặng lui qua một bên xem cuộc chiến.

Hôm nay trước khi xuất môn nên xem lịch một chút, rõ ràng là ngày đại hung ngày không thích hợp xuất hành đó.

Cầu Thứ Tồn trợn mắt há mồm nhìn hai quân thần. Trời ơi, mẹ ơi, sợ quá.

Lúc ấy Tự Cẩm đã không còn gì để nói, hai người này có chấm dứt hay không đây?

Thật coi nàng như bài trí sao?

Nhìn Quán Trường An co lại như con khi, thở cũng không dám thở. Đúng là đồ nhát gan mềm nắn rắn buông!

Tự Cẩm ho nhẹ một tiếng, nhìn thoáng qua hai người quân thần kia, cười mỉm nói với Quán Trường An: "Quản công công, đi thay ấm trà tới đây. Chắc Hoàng thượng và tướng gia đàm luận quốc sự rất lâu, tất nhiên sẽ rất khát nước. Trà này đều nguội lạnh, hâm nóng đi. Ủ, một bình trà lài là đủ rồi."

Uống trà lài hạ hỏa đi.

Tiêu Kỳ liếc Tự Cầm một cái, thấy vẻ mặt nàng lạnh nhạt, một tay chống cằm nhìn ngoài cửa sổ, cũng không nhìn hắn, chắc là tức giận rồi?

Tần Tự Xuyên kinh ngạc nhìn Quý phi, trong đầu lại nghĩ tới lúc nhỏ, khi nàng tức giận cũng tỏ vẻ như vậy, luôn nói móc trịch hiếp ta.

Hai quân thần vừa mới còn thao thao bất tuyệt, bỗng chốc đều hạ nhiệt.

Quản Trường An nơm nớp lo sợ bùng trà lên, trong lòng đau khổ nước mắt chảy thành sông, chỉ cầu hôm nay sau khi trở về, Hoàng thượng đừng trút giận lên mình.

Tiêu Kỳ và Tần Tự Xuyên nhìn bình trà chén trà đặt trước mặt, cả hai cùng nâng chén trà lên uống một ngụm.

Đồng Phương Chu và Cầu Thứ Tôn đều hóa ngốc, đây... Đây là tình huống gì chứ?

Hi Quý Phi, uy vũ!

Tiêu Kỳ đặt chén trà xuống, chậm rãi đứng dậy, đi đến bên Tự Cầm nhẹ giọng cười nói: "Canh giờ cũng không còn sớm, chúng ta về thôi."

"Thiếp nghe gia." Tự Cầm cười ngọt ngào, phảng phất lại biến thành nữ nhân ngốc nghếch kia, nhưng không giảm chút nào bộ dáng vừa mới đại triển thần uy.

Để phi cùng nhau mà đi, chỉ còn ba người ở lại.

Cầu Thứ Tôn vỗ ngực, thở một hơi thật dài, "Ôi trời ơi, dọa tôi sợ chết mất. Lão Đồng, vừa nãy là Hi Quý Phi tức giận phải không? Nàng lại dám đưa trà lại cho Hoàng thượng uống, Hoàng thượng uống không nói, vậy mà không hề tức giận. Nhất định tôi bị mù mắt rồi."

Đồng Phương Chu muốn chửi một tiếng yêu phi, nhìn Tần Tự Xuyên lại yên lặng nén về.

Chao ôi, Hoàng thượng sợ vợ như thế, Đại Vực đáng lo đây.

Tần Tự Xuyên vẫn cúi đầu nhìn bình trà lài như cũ, trong ngực dâng lên vạn phần khổ sở.

Nghĩ đến hoàng thượng thật sự đối rất tốt với nàng, cho nên nàng mới dám tùy ý làm như vậy?

Hắn ta phải mừng cho nàng.

Nhưng trong lòng lại trống rỗng.

Trúc mã thanh mai, hai trẻ vô tư. Đã từng có cũng đã tan thành mây khói. Nàng cũng tìm được một người tốt với mình.

Còn hắn ta, sống thế này là vì cái gì đây?

Không tình cảm ư.

Tần Tự Xuyên xoay người, chậm rãi đi đến cửa sổ, cúi đầu nhìn xuống đường. Chỉ thấy hai người dừng bước trước xe ngựa. Hoàng thượng giơ tay đỡ Tự Cẩm lên xe ngựa rồi mới nhấc chân lên xe. Rèm xe từ từ buông xuống, càng lúc càng xa. Trong chiếc xe kia là một người mà cả đời này của hắn ta cũng không cách nào lại gần hơn được nữa.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 390: Nàng Ta Đâu Có Lỗi Gì Với Cô Ta?

Editor : Hương Cỏ

Việc tuyển tú được triển khai nhanh chóng. Bên Phượng Hoàn Cung không ngừng đưa danh sách tú nữ sang Di cùng hiên. Chỉ là Tự Cẩm lại không có gì hứng thú xem.

Mặc cho là ai, nhìn cả đồng người muốn tranh đoạt nam nhân với mình thì tâm trạng chẳng thể nào vui nổi.

"Đợt tuyển cuối cùng định ra vừa đúng một trăm năm mươi người, ngày mai sẽ vào ở Minh Tú Cung, nương nương có muốn đi xem một chút cho vui hay không?" Khương cô cô biết rõ tâm trạng chủ tử không vui, cố làm ra vẻ thoải mái nói.

Chuyện này chính là hố không thể tránh được. Cho nên coi như là việc vui mà nghĩ thì sẽ thoải mái hơn.

Tự Cẩm lười nhác phất phất tay, "Nếu có hứng thú đó, ta thà ngủ một giấc dưỡng tinh thần còn hơn."

Khương cô cô liền cười, "Bây giờ Nương nương là thân phận gì chứ, có thể nhìn các nàng một cái đều là phúc khí của họ. Nương nương không đi, cũng chả ai dám lấy quy củ ra mà nói hết."

Tự Cẩm trong lòng thở dài, biết rõ đây là Khương cô cô vòng vèo an ủi nàng, cười cười, "Ta không sao, cô đi giúp đi, mấy ngày này cô cũng phải bận rộn."

Việc linh tinh của tuyển tú rất nhiều. Tự Cẩm là người mặc kệ mọi chuyện, tất cả đều ỷ lại vào Khương cô cô lo liệu.

"Đây đều là bốn phận của nô tỳ." Khương cô cô thi lễ một cái rồi lui ra ngoài.

Vừa đi ra ngoài thì nhìn thấy Trần Đức An vội vã đi qua, thấy Khương cô cô liền nói: "Cô có thể đi không, bên Đồng cô cô vừa đến báo kêu cô cô đi Phượng Hoàn Cung đi một chuyến đó."

Khương cô cô cười, biết rõ là vì chuyện gì. Chẳng qua là an trí mấy cô nương nhà Vũ, Lịch, Kiều như thế nào mà thôi, thuận miệng nói: "Ta đi xem một chút, bên này cậu phải chú ý chặt chẽ. Tâm trạng chủ tử không vui đâu."

"Tạ ơn cô cô nhắc nhở, bên này có tôi rồi." Trần Đức An vỗ ngực một cái nói.

Từ lúc Đồng Ý tạm thời xây dựng cơ sở ở Di cùng hiên, hắn ta liền trở thành trợ thủ, chân chạy đơn giản. Bây giờ Đồng Ý đang bận rộn, phần lớn chuyện trong viện đều giao cho hắn ta, coi như là hết khổ.

Khương cô cô đi thẳng sang Phượng Hoàn Cung, Đồng cô cô tự mình đón cô ta vào, mời ngồi bên thiên điện, ngâm trà mang lên rồi mới vừa cười vừa nói: "Hôm nay mời cô sang cũng không có gì quan trọng, cũng không phải là ý của nương nương. Là tôi có việc muốn thương lượng với cô."

"Đồng cô cô đừng nói như vậy, có chuyện cô cứ phân phó là được." Khương cô cô vội đáp, mang trên mặt vẻ tươi cười cực kỳ khiêm tốn.

Đồng cô cô ngồi xuống đối diện với cô ta, thở dài, "Trong cung này nhiều năm, cô và tôi coi như là hiểu nhau quen biết. Lần này tôi không có cách nào mới mời cô tới. Cho dù thế nào cô cũng phải giúp tôi việc này."

Khương cô cô nâng chung trà lên nhấp một ngụm cho nhuận giọng cười nói: "Xem cô kia, trong cung này còn có chuyện gì làm khó được cô cô chứ."

Đồng cô cô cười khở một tiếng nhìn Khương cô cô, dứt khoát trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, đưa tay chỉ lên đầu rồi mới lên tiếng: "Cô cũng biết lần này tuyển tú vào có mấy cô nương nhà công thần, cần phải giữ lại. Nhưng an trí như thế nào lại là vấn đề khó khăn. Nhìn tình cảm mấy năm của chúng ta cô chỉ điểm cho tôi với, đừng làm cho Hi Quý Phi nương nương không vui mới được. Vì chuyện này mà mấy ngày nay tôi ngủ không yên, lúc nào cũng suy nghĩ lo lắng không thôi."

Trong lòng Khương cô cô cười, nói cứ như là bên cô ta thì được ngủ yên vậy. Nhưng thấy Đồng cô cô cũng đáng thương, suy nghĩ một chút rồi mới lên tiếng: "Đồng cô cô, tôi nói thật với cô, chủ tử chúng ta là người thế nào, tôi nghĩ không ai hiểu rõ hơn so với Hoàng hậu nương nương. Không thích tranh đoạt, cho tới bây giờ cũng chưa từng làm khó ai. Nếu muốn tôi nói thì nên làm như thế nào làm như thế đi."

Đồng cô cô hơi hơi nhú mày, hạ giọng nói: "Hi Quý Phi nương nương không hiểu rõ chuyện trong cung, nhưng cô thì sao lại không biết rõ chứ. Muốn ra oai phủ đầu với mấy vị kia cũng rất dễ dàng. Nhưng tôi chỉ sợ tính tình của nương nương không thích người hầu chúng ta làm vậy, làm ảnh hưởng danh tiếng chủ tử."

"Không phải là lý do này. Cho tới bây giờ chủ tử chúng tôi chưa từng làm khó người ta." Khương cô cô thở dài, "Tỷ tỷ, tôi nói thật, chúng ta ở trong cung đã lâu, chưa từng thấy chủ tử nào như thế. Con người lương thiện lại mềm lòng, từ trước đến nay chưa từng làm khó dễ ai. Cho dù lúc trước Tô quý phi đối với nương nương như thế, bây giờ thất thế nhưng chủ tử chúng ta chưa từng có ý nghĩ bỏ đá xuống giếng. Cho nên, chuyện này thì còn có gì để nói. Mong cô đừng làm bất cứ điều gì bên Minh Tú Cung,

cứ dựa theo quy củ, nên làm gì thì làm thế. Như vậy chúng tôi cũng dễ bám
báo với chủ tử."

Trong lòng Đồng cô cô nhẹ một hơi, nụ cười trên mặt tươi hơn, "Đúng
vậy, Hoàng thượng đối với quý chủ nhân chính là độc nhất vô nhị, không
phải là những thứ mới mẻ kia có thể so sánh được. Quý chủ nhân cũng nên
an tâm."

Được lời chắc chắn, hai người lại tán gẫu vài câu, Khương cô cô liền
đứng dậy cáo từ, nói với Đồng cô cô: "Tôi còn nhiều việc phải làm, không
quấy rầy tỷ tỷ nữa. Sau này có thời gian mời tỷ tỷ uống trà, chúng ta nói
chuyện nhiều hơn."

"Vậy tôi sẽ chờ, đến lúc đó nhất định đến cửa uống trà của cô."

Hai người cười cười nói nói, Đồng cô cô tự mình tiễn Khương cô cô đưa
ra ngoài, xoay người đi vào chính điện.

Hoàng hậu nghe Đồng cô cô nói, gật gật đầu, "Hi Quý Phi chính là người
như vậy, thẳng thắn đơn giản, người bắt nàng làm chuyện gì đó mờ ám là
chuyện không thể nào."

Cho tới bây giờ còn gì mà không hiểu nữa, Hi Quý Phi nhìn thì bình thản
không tranh, kỳ thật chính là người có tính tình kiêu ngạo nhất, khinh
thường làm mấy trò nham hiểm mưu mẹo tròng trệ người khác.

Nhưng có tự tin không thêm đếm xỉa tới các tú nữ thế này, cũng là do
nàng tin tưởng vào tình cảm của Hoàng thượng.

"Cứ dựa theo lúc trước sắp xếp mà chuẩn bị đi, cô nương hai nhà Vũ
Lịch tách ra, Kiều cô nương an bài chung phòng với Vũ cô nương." Hoàng
hậu thản nhiên nói, coi như là mình đưa cho Hi Quý Phi một ân tình.

Lần này cô nương Kiều gia vào là Kiều Uyển, tính tình khác hẳn với Kiều Linh Di, nghe nói là người mềm mại đáng yêu, tính tình nhu mì như nước, am hiểu nhất lấy nhu thắng cương. Có thể được tuyển chọn trong một đám cô nương con vợ cả Kiều gia, khiến thái hậu tuyển một thứ xuất như nàng ta tiến cung thì chắc không phải là người đơn giản.

Cô nương nhà Vũ gia khuê danh gọi là Vân Anh, người cũng như tên, tính tình cởi mở hào phóng, là người hào sảng.

Người như thế rất nhiên không thích Kiều Uyển, để hai người này ở cùng nhau, trước thì các nàng không ưa, sau thì tranh chấp liên tục, vậy có thể để cho Hi Quý Phi thở phào.

Nếu mấy người mới tiến cung mà náo loạn, Hi Quý Phi đã có thể bớt lo.

Coi như mình báo đáp ân huệ trước đây của nàng.

Ngày tú nữ tiến cung, thời tiết vạn dặm không mây, bầu trời xanh thăm thăm trong trẻo sáng ngời. Từng chiếc xe ngựa đứng ngay ngắn trật tự sắp hàng ở ngoài cửa cung.

Đã có nội giám chờ từ sớm, đợi đến khi mọi người xuống xe hết mới đi thẳng từ thiên môn vào Minh Tú Cung.

Con đường vào cung dài đằng đằng, yên tĩnh không tiếng động, chỉ có tiếng bước chân vang vọng bên tai mọi người.

Thái giám dẫn đường đã được Đồng Ý dặn dò từ sớm, tuyệt đối sẽ không nói gì với mấy tú nữ này, chỉ lấy cung quy ra đọc cho các nàng biết rõ đã đi vào nơi thế nào.

Từng cánh cửa cung rơi ở phía sau mọi người, đi rất lâu, các tú nữ đi giày mềm thêu hoa cũng thấy đau chân không thể tả. Giày loại này tuy

thoải mái nhưng là đi đường quá lâu sẽ cần chân bởi vì đế giày quá mỏng quá mềm, chịu không được đi đường dài.

Lúc ấy những tú nữ đi giày đế bằng cứng cáp còn chịu đựng được, trong lòng âm thầm kêu may mắn. Nhờ gửi một số tiền lớn hỏi thăm quy củ trong cung, biết rõ đoạn đường này xa, tuyệt đối không thể đi loại giày mềm thêu hoa chỉ được đẹp bề ngoài kia.

Cuối cùng đến Minh Tú Cung, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm. Trước cửa Minh Tú Cung đã có các vị cô cô đứng chờ sẵn.

Sau khi thái giám dẫn đường bàn giao lại các tú nữ thì xoay người rời đi.

Quản sự cô cô Minh Tú Cung tiến lên phát biểu, nói quy củ Minh Tú Cung, sau đó kêu tên từng người vào ở các phòng.

Đứng ở phía sau đội ngũ, một thiếu nữ vóc dáng cao gầy dáng người cân xứng hơi chau mày lại. Thật sự là xúi quẩy, lại bị phân phòng chung với con gái Kiều gia.

Mà một cô nương dáng người xinh xắn lanh lợi đứng trước cũng hơi cúi đầu âm thầm nhú mày.

Quản sự cô cô không biến sắc nhìn quét một vòng, "Bây giờ các chư vị đi về phòng từng người nghỉ ngơi. Ngày mai sẽ bắt đầu học quy củ. Việc này liên quan mật thiết tới chuyện sau này có thể thuận lợi lưu bài hay không, cho nên hy vọng mọi người không được buông thả, cho rằng vào được Minh Tú Cung thì có thể bình chân như vại. Trong số chư vị, được lưu lại cuối cùng chẳng qua chỉ được một nửa mà thôi."

Sắc mặt của mọi người đều không thể nào đẹp mắt, ai nấy người nhìn ta ta nhìn người, trong lòng đều có đề phòng.

Vũ Vân Anh tìm tới phòng của mình, nằm ở phía nam, ánh sáng không tệ, không bị phân đến những căn phòng âm u ẩm ướt phía sau, xem ra chắc người nhà phải tốn chút khí lực.

Vừa mới ngồi vào chỗ của mình thì nhìn thấy một cô nương nhỏ nhắn xinh xắn đi vào. Chỉ thấy gương mặt nàng ta kiều my, đường nét mang vẻ quyến rũ mê người, đôi mắt có hồn như biết nói. Thấy nàng ta nhìn tới thì thay đổi, bớt nét hồn nhiên thiếu nữ, thay vào đó là khí chất tiểu thư khuê các đoan trang.

Lần đầu tiên nhìn thấy Vũ Vân Anh đã không thích. Ở nhà nàng ta, nhưng thiếp thất di nương đều có vẻ ta đây như vậy, làm người ta rất phản cảm.

Nàng ta thu hồi ánh mắt mình, ngay cả ý định chào hỏi cũng không có, trong khoảnh khắc quay đầu đi.

Kiều Uyển vừa định cất lời chào, lời ra đến khóe miệng liền cứng rắn nuốt trở về, sắc mặt tái xanh.

Đây là ý gì chứ?

Nàng ta đâu có lỗi gì với cô ta?

Nắm khấn tay căng thẳng, vừa định mở miệng thì nghe phía sau có giọng nói truyền đến, "Vũ tỷ tỷ, muội tới thăm tỷ đây.Ồ, đây là ai vậy, sao lại đứng chặn ở cửa?"

Cả người Kiều Uyển cứng đờ, cố gắng nở một nụ cười, vừa định nói thì bị người ta đẩy một cái, suýt chút nữa thì té ngã xuống đất.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 391: Châm Ngòi Ly Gián

Một nữ nhân từ ngoài cửa đi vào, gương mặt tròn, mắt to sáng rõ, nhìn cực kỳ có linh khí. Lúc đi vào như vô tình đụng phải Kiều Uyển, hai người đều suýt té xuống đất.

Sắc mặt Kiều Uyển hết xanh lại trắng, đứng lặng im một bên nhìn nữ nhân vừa tới.

Lịch Khinh Ngọc nhìn thoáng qua Kiều Uyển, "Người này từ chỗ sa cơ thất thế nào đến vậy, trông một thân hèn mọn này." Nói liền đi tới chỗ Vũ Vân Anh, bữu môi lại nói: "Vũ tỷ tỷ, muội muốn ở chung phòng với tỷ cơ, nhưng cô cô quản sự nói không thể tùy ý thay đổi phòng, lại tiện nghi người khác."

Vũ Vân Anh phảng phất như không hề thấy Kiều Uyển ủy khuất đến sắp khóc, cười dài nói: "Muội đó, nghịch ngợm quá. Trong cung nhiều quy củ, không thể so với ở nhà, muội đừng có quậy phá."

Hai người phối hợp nói cười rôm rả, hoàn toàn không để ý tới Kiều Uyển đứng ở cửa.

Nói thì nói, mặc dù nhan sắc Kiều Uyển không hề kém, mặc dù không phải là người xa hoa nhất trong đám tú nữ nhưng dù sao cũng là người nhà thái hậu. Không thể nào đến mức như Lịch Khinh Ngọc nói, người sa cơ thất thế và bùn xỉn.

Trong này vốn có duyên cớ. Đúng là không biết rõ nơi nào truyền tin tức, nói là Kiều gia và Hi Quý Phi nương nường kết thù kết oán. Hi Quý Phi

nường nường rất chán ghét con gái Kiều gia. Vì vậy lần này Kiều Uyển tiến cung, tất cả mọi người đều xa lánh nàng ta, không có quang cảnh như lúc Kiều Linh Di mới vào cung.

Dù sao bây giờ trong cung Hi Quý Phi sinh ra hai hoàng tử, lại nhận được sủng ái thâm sâu. Mà thái hậu mặc dù vẫn là thái hậu, nhưng sau khi Hoàng thượng không chế triều chính, thái hậu cũng chỉ là thái hậu mà thôi. So sánh lên, mọi người kỳ thật lại e ngại Hi Quý Phi. Do đó Kiều Uyển bị gạt bỏ cũng là điều đương nhiên.

Kiều Uyển cúi đầu từng bước một đi đến chỗ của mình. Nhìn bên kia Vũ Vân Anh và Lịch Khinh Ngọc trò chuyện với nhau thật vui, giống như là tỷ muội ruột thịt, nhất thời ngồi ở chỗ kia cúi đầu không nói.

Chuyện trong cung nàng ta không biết nhiều, nhưng cũng biết đích tỷ kia của mình đã phạm tội trong cung.

Nếu không dựa vào tình cảm thanh mai trúc mã với Hoàng thượng thì làm sao lại rơi xuống mức này. Lúc trước cũng là bởi vì tình cảm hiếm có thanh mai trúc mã này mà Kiều Linh Di mới có thể vượt qua các tỷ muội khác tiến cung. Bây giờ nàng ta đã ngã, thái hậu cần một người khác để giữ thể diện, do đó nàng ta mới đến.

So với lúc trước rời đi hùng tâm vạn trượng, tình cảnh bây giờ là điều nàng ta tuyệt đối không thể tưởng tượng được.

Vốn dĩ cho rằng mình có tiếng là cháu gái thái hậu, cho dù như thế nào cũng sẽ không quá gian nan. Nhưng tình cảnh trước mắt rốt cục là thế nào chứ?

Những tin tức sau đó Kiều Uyển không hiểu rõ, Lịch Khinh Ngọc bên kia khéo mắt liếc thấy Kiều Uyển hai mắt rưng rưng, vẻ mĩa mai trên mặt càng sâu, mím môi hạ giọng nói với Vũ Vân Anh: "Nhìn cô ta già mồm kìa."

Vũ Vân Anh nhẹ nhàng gật đầu, ý bảo nàng ta không nên nói bậy.

Nói đến thì hai nhà Vũ Lịch cũng không phải là vẫn luôn giao hảo. Vũ gia vốn là phe Tào Quốc công, Lịch gia là phe Vệ quốc công, cũng từng trong tối ngoài sáng không thiếu gây khó làm dễ, ngăn đường cản chân đối phương.

Nhưng về sau khi Hoàng thượng thanh toán thế gia, mục tiêu của hai nhà lại trở nên nhất trí, trong nháy mắt liên hợp lại, dẫn đầu đánh đổ Tào, Vệ. Có công trạng bên người, cũng không phạm tội gì lớn. Do đó trong cuộc phong ba này không những không bị giáng chức mà còn bay lên, trở thành người thắng.

Trước khi tiến cung lần này, người hai nhà đều đã nói với nhau, hy vọng Vũ Vân Anh và Lịch Khinh Ngọc có thể giúp đỡ lẫn nhau trong cung. Dù sao Hi Quý Phi kia thật sự là danh tiếng quá thịnh. Hoàng hậu Quý phi và một đám tần phi ở hậu cung lo lắng phạm phùng, người bỏ mạng, người bị giáng chức, duy chỉ có Hi Quý Phi không chỉ bình an sinh hạ hoàng tử, còn thăng cấp thành Quý phi, lại được để tâm sâu sắc, độc chiếm long sủng.

Bên ngoài đã sớm coi Hi Quý Phi trở thành họa quốc yêu phi. Nhưng không ai dám nói ngoài miệng, chỉ dám dẫu trong lòng.

Do đó, hai nhà Vũ Lịch suy nghĩ một chút, liền nghĩ một tuyệt chiêu, đó chính là thân thiết với Hi Quý Phi, tránh xa phe thái hậu.

Không ngờ hoàng hậu lại chen vào một cước, đưa Vũ Vân Anh và Kiều Uyển phân cùng một chỗ, không phải là có náo nhiệt xem sao.

Làm sao Lịch Khinh Ngọc không biết rõ thân phận của Kiều Uyển, rõ ràng là cố ý đến gây chuyện.

Bởi vì lần trước tần phi bị tội không ít, các vị trí cao đều trống nhiều. Do đó số người được giữ lại ở khóa tú nữ này khẳng định sẽ nhiều hơn so với

ngày xưa. Cho nên lần này các tú nữ đến đây dự tuyển, không thể nói ai nấy đều xinh đẹp như hoa, nhưng cũng là người có dung mạo không tầm thường.

Nhất thời trong Minh Tú Cung muôn hoa đua thắm khoe hồng, từng người phô bày dung nhan, tranh đấu gay gắt. Để cuối cùng có thể lưu tuyển, tự nhiên là thi triển kỳ chiêu, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp.

Tự Cẩm ngồi yên trong Di cùng hiên, như thể không quan tâm tới chuyện tuyển tú, lại khiến phi tần khác nhất thời không hiểu được nàng tính toán gì.

Thục phi tổ chức tiệc thưởng hoa, cố ý mời Tề chiêu nghi, Lý phi, Lý Tiểu Nghi, Hiền phi tham gia. Cho dù là phi tần lúc trước không được tấn phong nàng ta cũng gửi thiệp mời, còn có tới hay không là chuyện của các nàng.

Tự Cẩm nhìn thiệp mới tinh xảo trong tay, vừa cười vừa nói: "Khúc phi trước đây bây giờ cũng thành người lịch sự tao nhã."

Khương cô cô nghe ra sự mỉa mai trong lời nói của chủ tử, mím môi cười nói: "Tiệc thưởng hoa chỉ là lấy cớ, nô tỳ đoán là kìm nén không được, muốn thấy mấy mỹ nhân xuất chúng của Minh Tú Cung. Nói sâu xa, Hoàng hậu nương nương tuyển vị Thục phi nương nương này thật sự là người có tính tình hoạt bát."

Chọn người tính cách này mới tốt, thiếu kiên nhẫn mới dễ dàng phạm sai lầm, dễ dàng bị người ta nắm được nhược điểm. Sau này vị Thục phi kia có ngồi vững vàng hay không còn phải xem nàng ta có phúc khí này hay không.

Tự Cẩm đương nhiên nghe ra được ý tứ của Khương cô cô, nhẹ nhàng gật đầu thờ dài một tiếng nói: "Hoàng hậu nương nương là người khéo léo, muốn ngăn chặn Hiền phi thì có thể dùng người có tính cách như Khúc phi.

Nếu là Lý Chiêu Nghi, chưa chắc đã nguyện ý trở mặt với Hiền phi, phần lớn sẽ là lá mặt lá trái, hai bên giả tạo đó."

"Nường nường nói đúng lắm, Hoàng hậu nường nường thật sự là biết nhìn người."

Tự Cẩm cúi đầu, nghe vậy cười một tiếng, ánh mắt lại nhìn vào tấm thiệp. Từ nay đến tiệc ngắm hoa không biết mình có nên đi hay không?

Buổi tối khi Tiêu Kỳ tới, Tự Cẩm liền nói chuyện này, cười hỏi hân, "Hoàng thượng nói thiệp có nên đi qua xem náo nhiệt hay không?"

Tiêu Kỳ thay y phục tới, nhìn hai con trai một lớn một nhỏ nằm ngủ say ở trên giường, mặt mày cong cong, đầu cũng không quay lại nói: "Nàng tới chỗ náo nhiệt đó làm gì, để tùy bọn họ đi. Nàng chỉ cần làm người phú quý an nhàn, an hưởng vinh hoa, nhìn những thứ kia làm chi."

Lời nói vậy... Thật sự sáng khoái!

Được rồi, cho hân qua ải.

Tiêu Kỳ gọi bà vú vào, bế hai con trai đi ngủ rồi mới cùng Tự Cẩm lên giường.

Màn thả xuống, Tiêu Kỳ liền chồm tới, đè Tự Cẩm xuống dưới, cúi đầu hôn, quây náo đến khi Tự Cẩm không chịu được cầu xin tha thứ, lúc đó mới yên tĩnh một chút.

Sáng sớm hôm sau, Tự Cẩm mệt mỏi ngáp một cái, cung nhân lấy nước tiến vào hầu hạ, ai nấy đều cúi đầu rũ mắt. Tự Cẩm thay quần áo rửa mặt, ăn sáng xong nói với Khương cô cô: "Cô thay ta đi cáo lỗi với Thục phi, cứ nói thân thể ta khó chịu nên không thể tham gia tiệc thưởng hoa. Ủ, nếu đã là tiệc thưởng hoa thì ta cũng phải tham gia một chút. Cô lấy chậu hoa lan tím trong sân đưa qua, để mọi người thêm niềm vui."

"Dạ, nô tỳ đi ngay."

Tự Cầm gật gật đầu. Bây giờ được lên vị trí Quý phi, có một số việc không muốn làm cũng phải đi làm. Tiệc thưởng hoa này có thể không đi, nhưng cũng phải từ chối cho khéo léo. Đưa chậu hoa qua cũng coi như ngăn cản sự chú ý của mọi người.

Đến buổi tiệc thưởng hoa hôm đó, nghe nói hoàng hậu cũng đi tới một lúc nhưng chỉ tới rồi đi luôn chứ không ở lại lâu. Đây cũng là giữ thể diện cho Thục phi. Nếu không phải muốn dùng nàng ta đè nặng Hiền phi, có lẽ hoàng hậu cũng không thích đi tham gia mấy chuyện này.

Làm con khi cho người ta xem.

Nhưng hôm đó nghe nói xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn. Hình như có vài vị tú nữ dị ứng với phấn hoa. Nghe nói lúc đó lộn xộn, còn có tú nữ bị đẩy xuống đất bị thương.

Sau khi Tự Cầm nghe nói việc này cũng có thể hình dung ra được nét mặt xanh mét của Thục phi kia có bao nhiêu khó coi.

Một bữa tiệc thưởng hoa vui vẻ, kết quả rồi ren như thế, đủ tức chết.

Tự Cầm nhin không được nghĩ, có lẽ cuộc đời này Thục phi cũng không muốn tổ chức thêm bữa tiệc thưởng hoa nào nữa.

Rối loạn một hồi như vậy, trong cung lại an tĩnh lại. Nghe nói sau bữa tiệc thưởng hoa, Đồng cô cô đi Minh Tú Cung, có vài vị tú nữ bị trục xuất khỏi cung.

Lại là những người thiếu kiên nhẫn.

Tự Cầm nhớ ngày đó nguyên chủ có thể đi thẳng đến đợt lưu tuyền cuối cùng, kỳ thật cũng không phải là người không có đầu óc. Chỉ nhìn Minh Tú

Cung cạnh tranh kịch liệt, có thể an ổn ở lại, nguyên chủ thật sự là người thông minh đó.

Đã rất lâu nàng không cảm nhận cảm xúc của nguyên chủ, có lẽ là nghĩ thông suốt đầu thai đi rồi.

Kiếp này đã xong, nguyên người kiếp sau có thể đạt được ước muốn.

Rất nhanh tới ngày lưu tuyển cuối. Tự Cẩm dậy từ sớm, hầu hạ Tiêu Kỳ đi lâm triều.

Hôm nay hậu tuyển lưu bài, Tiêu Kỳ cũng phải lộ diện.

Buổi sáng, nhìn Tự Cẩm chu đáo chuẩn bị y phục cho mình, Tiêu Kỳ đã cảm thấy toàn thân sợ hãi.

Không có việc gì mà ân cần, tuyệt đối không có chuyện tốt.

Lúc ăn sáng, nhìn nét mặt Tự Cẩm ôn nhu dịu dàng, Tiêu Kỳ cũng ăn không ngon.

Chuyện như tuyển tú, kỳ thật hãn cũng rất muốn phế bỏ. Nhưng hãn bỏ rồi thì con trai, các cháu hãn làm sao bây giờ?

Chẳng may lấy phải một hoàng hậu không hợp tâm ý thì còn có thể từ trong đám tần phi chọn ra một người hợp tâm ý. Nếu mình phế bỏ việc tuyển tú, chẳng phải là con trai cũng sẽ bị thiệt thòi theo sao.

Nhưng các con cháu còn chưa kịp chịu thiệt thì hãn đã bị uất ức trước rồi.

Trước khi đi vào triều trước, ho nhẹ một tiếng, cầm tay Tự Cẩm cực kỳ chân thành nói: "Nàng chờ ta, chúng ta cùng đi."

Tình huống này cũng có thể đi sao?

Đến chỗ nào cũng mang người theo, xem người khác còn có cơ hội chiêm
ngồi ly gián không!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 392: Ánh Mắt Khác Lạ

Sai khi Tiêu Kỳ vào triều, Tự Cẩm ngồi ở đó suy nghĩ, hôm nay mình đi xem điện tuyến, phải ăn mặc thế nào mới tốt?

Là hiền lương đoan trang hay là yêu mị độc nhất vô nhị?

Hiền lương đoan trang đã có hoàng hậu, nàng không cần đi tham gia náo nhiệt.

Dễ thương độc nhất vô nhị ư, sẽ không đoạt danh tiếng của những người mới chứ?

Nhưng mình có nên chơi một hồi hành vi ra oai phủ đầu này hay không nhỉ?

Lúc Khương cô cô vào thì thấy chủ tử nhà mình thần sắc khó lường, không biết đang suy nghĩ gì mà nụ cười kia làm người ta lạnh cả người.

Vân Thường đang lục tung y phục ra bên ngoài, vừa cầm vừa nói: "Nường nường, bộ váy màu nghệ tây này khí chất quá yếu, không được. Bộ váy thạch lưu hồng thì nô tỳ cảm thấy không tệ, nhưng đây lại là kiểu của năm ngoái. Còn bộ váy màu xanh lam này thì là kiểu mới thượng y cục mới đưa đến, cũng không tệ..."

Tự Cẩm nhìn Vân Thường lấy từng cái từng cái ra, cảm thấy cũng không tốt, suy nghĩ một chút liền nói: "Ta nhớ được còn có một chiếc váy ngàn nhị tử, lấy cái váy đó ra đi."

"Ồ?" Vân Thường sững sờ, không phải nương nương ghét bộ váy đó quá chói mắt sao?

Vân Thường lấy ra bộ váy ngàn nhị tử rất nhanh, Tự Cẩm hài lòng gật đầu. Bây giờ nàng chính là một sủng phi, vậy thì làm đúng chức trách một sủng phi đi.

Ra oai phủ đầu ư, ngẫm lại đột nhiên cũng có cảm giác rất hưng phấn.

Không nghĩ tới trùng sinh một kiếp, mình cũng có thể làm một ác bá trong hậu cung.

Mà lúc này, các tú nữ trong Minh Tú Cung đã sẵn sàng, đứng yên lặng trong sân, xếp thành mấy hàng, cung kính chờ quân sự cô cô đưa các nàng đi diện tuyển trước.

Lịch Khinh Ngọc và Vũ Vân Anh đứng chung một chỗ, đứng ở hàng trước các nàng là Kiều Uyển.

Lúc đó trong lòng nàng ta thật sự là cực kỳ bất an, nhẹ nhàng kéo kéo tay áo Vũ Vân Anh, hạ giọng nói: "Vũ tỷ tỷ, muội hơi lo lắng. Tỷ nói không có việc gì chứ?"

"Thoải mái, thả lỏng tinh thần, có thể có chuyện gì chứ. Chúng ta đi một vòng trên điện, nếu là có thể lọt mắt quý nhân thì dĩ nhiên là có thể lưu bài. Nếu không có thể về nhà, muội sợ cái gì chứ?" Vũ Vân Anh nhẹ giọng an ủi Lịch Khinh Ngọc.

"Muội sợ, muội không được giữ lại." Lịch Khinh Ngọc kéo khăn nói.

"Cho nên, chờ khi lên trên điện nhất định phải biểu hiện thật tốt, đừng làm rối tay chân mình trước."

Lúc ấy chuông sự cô cô đến, hai người không dám tùy ý nói chuyện, nghe chuông sự cô cô nhắc nhở, mọi người xếp thành đội đi thẳng ra ngoài Minh Tú Cung.

Còn lúc này trong thiên điện Sùng Minh Điện, đám người thái hậu, hoàng hậu, Thục phi, Hiền phi đã đến.

Hoàng đế còn chưa tới, Hi Quý Phi cũng chưa tới.

Còn như Tô quý phi, bây giờ đang ở Trường Nhạc Cung ăn chay niệm phật đóng cửa không ra, chuyện như vậy nàng ta không dính vào.

Chuông sự cô cô Minh Tú Cung tiến vào đại điện, sau khi khom mình hành lễ mới lên tiếng: "Bẩm thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, nô tỳ đã đưa tú nữ tới, đang chờ ở ngoài điện."

Thái hậu cũng không nói gì, hoàng hậu vừa cười vừa nói: "Cứ chờ một chút đi, canh giờ này Hoàng thượng cũng sắp tới rồi."

"Dạ." Chuông sự cô cô khom người lui ra ngoài.

Bên ngoài sân hơn trăm vị tú nữ đứng thẳng tắp, không nhúc nhích. Thấy chuông sự cô cô đi ra, nét mặt mọi người đều mang theo vài phần chờ đợi. Vậy mà chuông sự cô cô một chữ cũng không nói, đứng trước mặt mọi người, vai nghiêm lưng thẳng, không động đậy.

Mọi người bưng tỉnh hiểu ra, đây là phải chờ rồi.

Sợ là Hoàng thượng còn chưa tới đó.

Nghĩ tới có thể nhìn thấy Hoàng thượng ở ngoài điện, trong lòng mọi người không khỏi hân hoan lên, ai nấy đứng thẳng tắp, cũng không thấy đó là chuyện vất vả gì.

Lại qua một thời gian, còn chưa thấy bóng dáng hoàng đế, thái hậu cũng hơi sốt ruột, nhìn hoàng hậu hỏi: "Hoàng hậu, sao Hoàng thượng còn chưa tới?"

Sở dĩ chọn nơi điện tuyến là thiên điện Sùng Minh Điện thiên điện là để sau khi hoàng đế hạ triều có thể trực tiếp tới, đỡ phải đi xa.

Bây giờ hãn lâm triều cũng đã tan một lúc rồi chứ?

Hoàng hậu nghe vậy hơi khom người rồi mới nói: "Bẩm thái hậu, thần thiếp sẽ phái người đi hỏi một tiếng."

Thái hậu hừ lạnh một tiếng, hoàng hậu nhìn Đồng cô cô một cái, Đồng cô cô nhấc chân đi ra ngoài.

Ra cửa điện, nhìn một đám tú nữ đứng ngoài, Đồng cô cô không thèm liếc một cái đi thẳng sang chính điện.

Còn đám tú nữ kia, vừa nhìn thấy trang phục Đồng cô cô thì ánh mắt ai nấy đều lóe sáng. Đó là y phục chỉ có quân sự cô cô bên cạnh Hoàng hậu nương nương mới có thể mặc.

Trong lòng Đồng cô cô cũng vội, trên mặt lại không thể biểu lộ ra. Khi đến chính điện không tìm thấy Quản Trường An bèn kéo một tên tiểu thái giám hỏi thăm.

Tiểu thái giám kia là người cơ trí, cười nói: "Cô cô không biết sao, sau khi hạ triều hoàng thượng trở về Di cùng hiên. Quân công công đương nhiên cũng vội vàng đi theo. Tôi nghe công công nói một câu, nói là Hoàng thượng muốn đi tiếp quý phi nương nương dự điện tuyến đó."

Đồng cô cô thật sự không biết rõ nói cái gì cho phải. Bao nhiêu người ngồi bên đó chờ, vậy mà hoàng thượng về còn không đi sang ngay, lại còn phải đi trước Di cùng hiên đón Hi Quý Phi tới

.
Thật sự là...

Thật là không lúc nào quên được Hi Quý Phi, Hi Quý Phi này sao lại tốt số như vậy chứ?

Đồng cô cô kín đáo đưa cho tiểu thái giám kia một hà bao rồi vội vàng đi sang thiên điện báo cáo.

Hoàng hậu nghe Đồng cô cô nói, nhìn nét mặt chẳng vui vẻ gì của thái hậu cười nói: "Xưa nay Hoàng thượng xem trọng việc học của Đại hoàng tử, lại lo lắng cho tiểu hoàng tử, về xem một cái cũng là hợp tình lý."

Hoàng hậu nói một câu đã biến việc hoàng đế về Di cùng hiền đón quý phi thành một việc tốt đẹp là cha hiền nhớ con nhỏ, đôn đốc con lớn học hành.

Ánh mắt Hiền phi phức tạp nhìn hoàng hậu một cái, Thục phi cười dài nói: "Hoàng hậu nương nương nói đúng lắm, Hoàng thượng từ tâm, đương nhiên là bận tâm các hoàng tử. Chỉ chờ một chút cũng có gì đâu."

Thái hậu lạnh nhạt liếc qua Thục phi, sau đó thu hồi ánh mắt, khéo mắt quét qua hoàng hậu, tựa như là nhớ ra chuyện gì đó lại bình chân như vại đợi.

Tóm lại khi Kiều Uyển vẫn chưa thể lưu lại thì bà ta cũng không nên quá cứng rắn với hoàng đế.

Vừa lúc đó, nghe thấy bên ngoài một giọng cao vút truyền vào, "Hoàng thượng giá lâm!"

Lúc đó, ngoài cửa điện, các tú nữ khom mình hành lễ, miệng hô vạn tuế.

Nhìn thấy Hoàng thượng một thân long bào dần dần đi tới, quả nhiên là dung nhan tuấn vĩ, đế uy độc nhất vô nhị. Mặt rồng nghiêm túc thận trọng làm người ta kính sợ, sự tôn kính dâng lên từ sâu đáy lòng.

Xoay ánh mắt, lại nhìn thấy một nữ nhân đi bên cạnh hoàng thượng, váy ngàn nhị tử dất trường bào uốn lượn trên đất. Mặt đeo sa mỏng in mây ngũ sắc trắng tinh, tóc xanh búi kiểu loan phượng cầu kỳ, trâm vàng cài trong tóc mây, da trắng nõn nà, cổ tay đeo một cái vòng san hô, eo buộc thắt lưng thêu hoa, trên trán đeo một dây hoa màu khói, chân đi giày màu đỏ nhạt thêu hoa bướm bướm. Toàn thân xinh đẹp đoan trang, quý khí bức người, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Vô ý thức, tất cả mọi người nghĩ đến một người.

Hi Quý Phi nương nương.

Vị này chính là Hi Quý Phi sao?

Các tú nữ giữ tư thế khom mình hành lễ, không dám nhìn lên, chỉ có thể dùng khóe mắt nhìn thấy, thấy Hoàng thượng cầm tay quý phi từng bước từng bước từ từ đi tới.

Lúc bước qua cửa cung thì thấy Hoàng thượng hơi dừng lại, nghiêng đầu nhìn quý phi, sau khi đỡ nàng bước vào, Hoàng thượng mới nhắc chân đi vào.

"Bình thân." Quán Trường An chờ Hoàng thượng cùng Hi Quý Phi đi vào xong mới hô một tiếng, tự mình cũng vội vàng đi vào theo.

Lúc ấy các tú nữ mới đứng lên. Trong đầu mọi người cũng nhin không được lại hồi tưởng màn vừa nãy.

Trong lòng kinh hãi giống như cuồng phong sóng lớn, quả thực không dám tin mắt mình.

Không ngờ Hoàng thượng lại ưu ái Hi Quý Phi như thế, chờ ở ngưỡng cửa, còn phải đích thân nâng đỡ...

Sắc mặt của mọi người đều hơi ngưng trọng, trong lòng lo sợ bất an.

Mặc dù sớm đã nghe tin Hi Quý Phi độc chiếm thịnh sủng nhiều năm, Hoàng thượng đối với nàng tình thâm ý trọng, hậu cung không người nào có thể so sánh.

Nhưng tin đồn dù sao cũng chỉ là tin đồn, ai thèm tin tưởng chuyện mình không có tận mắt nhìn thấy chứ?

Kiếp này thượng không có mèo nào không thích cá, cũng không có nam nhân nào không thích mỹ nhân.

Không nói tới Hoàng thượng tam cung lục viện, ngay cả quan lại bình thường cũng không người nào mà không tam thê tứ thiếp, vui hưởng cuộc sống giàu sang.

Hoàng thượng làm sao có thể như trong truyền thuyết, chỉ phòng thủ một mình Hi Quý Phi chứ.

Chẳng qua là nghe nhầm đồn bậy mà thôi.

Không ai tin tưởng chuyện này.

Nhưng vừa mới chứng kiến ánh mắt kia, trong lòng mọi người đều không dám xác định.

Thật sự chỉ là tin đồn đãi sao?

Hi Quý Phi xinh đẹp bức người như vậy, mặc bộ cung trang kia, có thể nhìn ra là kiểu mới phía nam mới tiến cống năm nay. Nhất là ngàn nhị tử kia, nghe nói màu sắc này cực kỳ khó phối hợp, phải đan cài dựa theo từng độ màu khác nhau. Loại có thể thành công cũng chỉ ra được trăm thước.

Đó là loại thiên kim khó cầu trong kinh đô, đây là cồng phấm, dân gian cũng chỉ có thể nghe nói.

Còn các nàng, nhìn thấy bộ cung trang ngàn nhị tử Hi Quý Phi mặc kia, dài ba thước có thừa, để làm thành bộ váy này cần không biết bao nhiêu vải dệt.

Sợ là vải dệt ngàn nhị tử một năm chỉ làm được bộ cung trang này.

Còn bây giờ bộ váy đó do Hi Quý Phi mặc trên người, sau đó Hi Quý Phi mặc nó đến xem điện tuyến.

Đây là ra oai phủ đầu cho các nàng sao?

Lúc ấy Tự Cẩm đã ngồi bên cạnh hoàng đế, căn bản không biết bộ váy này của mình đã khiến cho tâm tư của các tú nữ nhắc lên sóng to gió lớn cỡ nào.

Loại vải này là Tiêu Kỳ đưa tới Di cùng hiên, cũng không nói gì là kỳ trân dị bảo, chỉ nói nàng thích thì may váy.

Màu tím này được dệt cực đẹp, Tự Cẩm nhìn một cái đã thích. Chỉ là thượng y cục thêu lên thật sự là quá chói mắt nên cứ cất ở đáy rương.

Trong lúc vô tình lại tạo được tiếng vang, vậy mà Tự Cẩm còn hồn nhiên chưa phát giác ra.

Chỉ cảm giác được ánh mắt mọi người nhìn nàng hình như rất khác lạ.

Trên mặt nàng dính bẩn hay sao?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 393: Cung Điện Không Yên Bình

Tự Cẩm hoàn toàn không biết bộ váy của mình đã dậy lên sóng to gió lớn, tỏ vẻ nhu thuận ngồi bên cạnh Tiêu Kỳ. Ngồi bên kia là Hoàng hậu nương nương, thái hậu ngồi cạnh hoàng hậu. Sự xa cách với những người còn lại phối hợp tăng thêm sức mạnh.

Khóe mắt Tiêu Kỳ nhìn thấy dáng vẻ như vậy của Tự Cẩm không khỏi hơi mỉm cười, nhìn hoàng hậu rồi nói: "Vậy bắt đầu đi, trăm còn có rất nhiều công vụ phải giải quyết."

"Dạ." Hoàng hậu lập tức đáp ứng, nháy mắt đối với Đồng cô cô.

Đồng cô cô lập tức ra ngoài thông truyền, tú nữ cứ năm người một nhóm đi vào điện. Theo thứ tự báo tính danh, quê quán, có sở trường gì đặc biệt, chủ yếu là quan sát dáng vóc và dung mạo tú nữ, nghe lời ăn tiếng nói, cuối cùng mới quyết định.

Tự Cẩm nhìn từng đợt từng đợt tú nữ đi tới, không nói dung mạo, ngay cả tư thái đi đứng cũng thật sự khiến người ta cảm thấy cực kỳ tươi đẹp. Hoàng hậu luôn mỉm cười hỏi ý hoàng đế, lưu hay là không lưu, Tiêu Kỳ thường thường sẽ nhìn Tự Cẩm một cái.

Nhưng Tự Cẩm lại không nhìn Tiêu Kỳ, lúc nào cũng cảm thấy hứng thú nhìn các tú nữ phía dưới, giống như có thể nhìn mà biến ra một đóa hoa vậy.

Đợi đến khi Kiều Uyển ra mắt, ánh mắt Tự Cẩm cũng sáng lên. Đây chính là người của Kiều gia do chính Thái hậu chọn lựa. Nhìn dung mạo

xác thực là một tiểu mỹ nhân, nhất là ngôn hành cử chỉ mang đầy vẻ nhuần nhu kiêu mỹ đặc biệt của nữ nhân phương nam, thật sự là một mỹ nhân đầy hàm xúc.

Hoàng hậu nhìn Tự Cẩm một cái, chỉ thấy ánh mắt nàng còn sáng rõ hơn cả Hoàng thượng, trong lòng thở dài. Hi Quý Phi này thật là khiến người ta không biết rõ nàng đang nghĩ gì.

Tú nữ tiến cung chính là những người có uy hiếp nhất đối với nàng. Kết quả nàng nhìn tuyển tú còn hứng thú hơn so với bất kỳ người nào. Giống như thật sự đến ngắm mỹ nhân, không có chút xíu nào không vui. Có lúc còn nghiêng đầu nói với Hoàng thượng, người này rất đẹp, tư thái người kia rất tốt.

Bây giờ Kiều Uyển vừa xuất hiện, ánh mắt Hi Quý Phi lại càng sáng hơn người khác. Hoàng hậu nhìn thấy lại đau đầu. Nàng ta không tin Hi Quý Phi không biết rõ lai lịch Kiều Uyển.

Kiều Uyển duyên dáng yêu kiều đứng cúi đầu, trong lòng rất muốn ngẩng đầu lên nhìn một chút, nhưng lại lo lắng thất lễ trước ngự tiền nên chỉ đành cố nén nhẫn nại, trái tim trong ngực đập thành thịch.

Thái hậu nhìn thoáng qua hoàng hậu, "Hoàng hậu cảm thấy như thế nào?"

Trong lòng Hoàng hậu hơi run, ngoài mặt lại tỏ vẻ bình thản như không có gì, cười nhạt một tiếng, "Thần thiếp cảm thấy các muội muội đều rất tốt." Nói xong cũng nhìn về phía Tự Cẩm, "Hi Quý Phi muội muội nghĩ sao?"

Hỏi ý Hoàng thượng hẳn cũng phải nhìn sắc mặt Hi Quý Phi, hoàng hậu cũng dứt khoát không hỏi. Kiều Uyển này nhất định phải lưu lại. Nếu Hi Quý Phi nói thì có thể lấy được lòng thái hậu, nàng ta cho nàng cơ hội này.

Tự Cẩm nghe vậy liền nhìn về phía hoàng hậu, trên mặt mang nụ cười ngọt ngào, "Hoàng hậu nương nương nói rất đúng, thần thiếp cũng nghĩ là rất tốt. Hoàng thượng, người nói sao?"

Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm tươi cười, vô ý thức ưỡn thẳng lưng, ho nhẹ một tiếng nói: "Hoàng hậu làm chủ là được, mấy người này vào cũng phải giao cho nàng quản lý mà."

Được, một cú lại đá cầu trở về.

Trong lòng Hoàng hậu buồn bực, sau đó nhìn về phía đám người Thục phi. Mấy người kia làm sao không biết Kiều Uyển, đương nhiên là người người đều nói tốt, cuối cùng Kiều Uyển đã được lưu lại như ý nguyện.

Kiều Uyển vui vẻ, quỳ gối hành lễ tạ ơn rồi đứng chờ ở một bên. Những người còn lại không được tuyển chọn trên mặt thất vọng lui ra ngoài.

Một nhóm người đi vào đúng là nhóm Vũ Vân Anh và Lịch Khinh Ngọc.

Vũ Vân Anh anh khí sơ lãng, Lịch Khinh Ngọc dung mạo đẹp tươi độc nhất vô nhị, hai người vừa đi vào điện thì lập tức liền trở thành tiêu điểm của nhóm người này.

Ánh mắt Tự Cẩm rơi trên gương mặt Lịch Khinh Ngọc, cũng cảm thấy kinh diễm. Đây hẳn là tú nữ xinh đẹp nhất chăng? Mắt hạnh, mũi cao, môi anh đào, nhất là nước da mịn màng trong suốt trắng như tuyết kia hết sức lóa mắt.

Còn Vũ Vân Anh mặc dù dung mạo không bằng Lịch Khinh Ngọc, nhưng khí chất lại cao hơn một phần. Cho dù đứng chung một chỗ với mỹ nhân như Lịch Khinh Ngọc cũng tuyệt đối không làm người ta xem nhẹ được.

Tự Cẩm nhẹ nhàng cười một tiếng, hai người này, thêm Kiều Uyển nữa đều là những người không thể coi nhẹ sự tồn tại của họ trong đám tú nữ.

Nhìn sự hội tụ này thật sự là náo nhiệt.

Lịch Khinh Ngọc tính tình ngây thơ, làm việc lớn gan, biết mình vốn xinh đẹp độc nhất vô nhị, lúc ấy nâng mí mắt nhìn một chút, liếc mắt nhìn lên trên. Vừa vặn nhìn thấy Hoàng thượng nghiêng đầu như đang nói gì đó với Hi Quý Phi, sau đó nàng ta liền thấy Hi Quý Phi nhẹ nhàng mím môi cười, nhẹ nhàng lắc đầu, không biết đang nói cái gì.

Mà dung nhan Hi Quý Phi, lúc này ở khoảng cách gần thì nhìn rõ hơn so với lúc trước ở ngoài điện xa xa nhìn lại. Vừa liếc nhìn, trong lòng Lịch Khinh Ngọc chấn động. Mặc dù là sớm đã nghe tiếng dung mạo Hi Quý Phi không tầm thường, nhưng tận mắt nhìn thấy mới biết được lời đồn đãi không phải là hư cấu, tuyệt không thua kém gì mình.

Chậm rãi cúi đầu xuống, cũng không dám nhìn loạn bốn phía nữa, trong lòng thấp thỏm không thôi, chỉ sợ có khi nào Hi Quý Phi không vừa mắt mình xinh đẹp sẽ loại bỏ mình hay không?

Mà vừa rồi Tự Cẩm đang rĩ tai với Tiêu Kỳ, nói đúng là Lịch Khinh Ngọc cùng Vũ Vân Anh, trêu chọc hăn sắp ngồi hưởng cuộc sống giàu sang.

Kết quả Tiêu Kỳ đen mặt lại.

Lần này để cô nương hai nhà Vũ Lịch tiến cung còn có ý trấn an công thần ở trong. Do đó hai người này nhất định phải lưu lại. Tự Cẩm rất sợ Tiêu Kỳ vì tỏ ra trong sạch mà trục xuất hai người, làm cho đám công thần thất vọng đau khổ. Do đó trước khi Tiêu Kỳ mở miệng đã đoạt lấy, nhìn Hoàng hậu nương nương vừa cười vừa nói: "Thiếp thấy hai vị muội muội rất hợp mắt."

Hoàng hậu làm gì còn không hiểu nữa, cười gật đầu, "Quy củ dung nhan quả thật không tệ, thái hậu nương nương người thấy sao?"

Thái hậu ước gì làm Hi Quý Phi ngọt ngào, cười mỉm gật gật đầu, "Quả thật không tệ."

Vì vậy hai người này thành công lưu lại.

Tự Cẩm hoàn toàn không có chút bức mình nào, còn hưng trí bừng bừng đợi đến tuyển tú kết thúc. Lần này diện tuyển các tú nữ được lưu lại xác thực không ít, chừng hơn bốn mươi người.

Điện tuyển vừa kết thúc, Tiêu Kỳ liền đứng dậy nhìn Thái hậu nói: "Trẫm còn có chuyện phải đi trước, chỗ này sẽ để lại cho hoàng hậu chủ trì."

Thái hậu lạnh nhạt gật đầu, "Hoàng đế cứ làm việc của người đi."

Hoàng hậu mang chư vị tần phi đứng dậy cung tiễn, trước mặt mọi người Tiêu Kỳ dắt tay Tự Cẩm, không e dè đi ra ngoài.

Tự Cẩm đi bên cạnh Tiêu Kỳ, giây phút đó đối diện với đám người thái hậu, hoàng hậu, các tần phi và tú nữ mới được giữ lại, đột nhiên nàng có cảm giác kiêu ngạo từ tận đáy lòng.

Đây là Tiêu Kỳ nâng niu nàng trong lòng bàn tay, cho nàng hạnh phúc.

Nhìn hai người đế phi dắt tay rời đi, những người cũ trong cung sớm đã quen, còn những người mới đương nhiên giật mình.

Không phải Hoàng thượng nói có công vụ cần xử trí, sao Hi Quý Phi lại ngây ngốc đi theo làm gì?

Mấy người đó hoàn toàn không hiểu Hoàng thượng nghĩ gì, còn những người khác ai mà không biết Hoàng thượng chỉ lấy cớ mà thôi.

Kỳ thật lưu tuyển chỉ là một quá trình, nên giữ ai, không nên giữ ai, lúc trước trong lòng cũng sớm đã có kết luận. Do đó hoàng hậu sai Đồng cô cô sắp xếp cung điện cho những người mới, còn mình đỡ thái hậu cũng rời đi.

Bất kể là khi nào, chỉ cần nơi đó có mặt thái hậu, hoàng hậu luôn luôn tỏ vẻ kính cẩn hiếu thuận nghe lời.

Sau khi Hoàng hậu đưa thái hậu về, Thục phi cũng đứng dậy cười rời đi. Một đám tần phi còn lại cũng lục tục ra về.

Chỉ trong chốc lát, cả đại điện to lớn đã không còn một bóng người.

Kiều Uyển vào ở nơi Cẩm Tiệp Dư đã từng ở là Linh Mỹ Các. Vũ Vân Anh vào chỗ Chu nương tử Lưu vận hiên, Lịch Khinh Ngọc vào ở nơi Đậu Phương Nghi đã từng ở qua Ngưng thúy các. Nhóm tân tú nữ này được sơ phong vị phần đều không cao, cao nhất chính là ba người này, Kiêu Uyển cùng Vũ Vân Anh sơ phong đều là tử lục phẩm, một người được phong làm tài tử, một người phong làm mỹ nhân. Lịch Khinh Ngọc dung mạo xuất chúng, được thêm phong hào chính lục phẩm quý nhân, ở trong mọi người là cao nhất.

Mọi người trải qua ngày đầu tiên ở lục cung, thu thập hành lý vào cung điện của mình.

Chưa tới từ ngũ phẩm thì cũng không có tư cách thỉnh an hoàng hậu, các nàng chỉ có thể yên tĩnh ở trong cung của mình, chờ các tần phi có vị phần cao hơn tuyên triệu trò chuyện, hoặc là chờ nhận được ân chỉ Hoàng thượng sủng hạnh.

Chỉ trong ba ngày đầu là có thể nhận ra ai là người nhận được để tâm trong số các tú nữ mới, bởi vì người đầu tiên Hoàng thượng sủng hạnh tất nhiên sẽ là người có ấn tượng sâu nhất.

Mọi người đương nhiên đều nghĩ đến dấu hiệu tốt này, âm thầm độ sức ganh đua lẫn nhau.

Nhưng ba ngày đầu trôi qua, trong hậu cung bình tĩnh như nước, không có bất kỳ ân chi nào ban xuống.

Lại qua ba ngày, vẫn như cũ không có động tĩnh.

Một tháng trôi qua, trong hậu cung vẫn yên tĩnh như nước.

Nhưng đã có người đứng ngồi không yên, bắt đầu bỏ bạc thăm dò tin tức. Nghe được tin tức là một tháng này, hình như hàng đêm Hoàng thượng đều ở Di cung hiên.

Lịch Khinh Ngọc cũng ngồi không yên liền đi tìm Vũ Vân Anh. Vừa ngồi xuống, hai người ngồi đối diện nhau, mắt nàng ta cũng đỏ lên, "Vũ tử tử..."

Vũ Vân Anh nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn cung nhân bên cạnh mình vừa cười vừa nói: "Dâng trà lên, các người cũng đi nghỉ đi đi, ta cùng quý nhân trò chuyện."

"Dạ."

Nước trà dâng lên, cung nhân lần lượt lui ra.

Lịch Khinh Ngọc nhìn hành động của Vũ Vân Anh trong lòng lấy làm kinh hãi, "Vũ tử tử, tử làm vậy là ...?"

"Dù sao chúng ta cũng mới vào cung, người bên cạnh cũng chưa quen thuộc, há có thể tùy tiện tin tưởng." Vũ Vân Anh thở dài nói, nàng ta còn chưa nói hết. Các cung điện ba người các nàng ở kỳ thật chẳng hề yên bình, đều là những nơi có tần phi chết từng ở.

Rốt cục là vô tình hay là có người xếp đặt chứ?

Là Hi Quý Phi sao?

Trong lòng Vũ Vân Anh cũng không nắm được rõ ràng, nhưng ở trong này lại càng thêm cẩn thận.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 394: Lời Vô Liêm Sĩ

Editor : Hương Cỏ

Nhắc đến chuyện này, nét mặt Lịch Khinh Ngọc cũng không mấy vui vẻ, nhìn Vũ Vân Anh nói: "Vũ tử tử, tử cũng cảm nhận được ư. Tử nói có kỳ quái hay không, muội luôn cảm thấy cung nhân bên cạnh muội không dễ sai bảo."

Vũ Vân Anh nghe vậy nhìn sang Lịch Khinh Ngọc, "Bên muội cũng vậy sao?"

"Bên tử cũng vậy ư?"

Hai người liếc mắt nhìn nhau, lúc ấy Vũ Vân Anh mới chậm rãi nói, "Nói ra thì chúng ta chỉ là tú nữ mới tiến cung, tiền đồ chưa biết thế nào. Mấy cung nhân đến hầu hạ chúng ta cũng chỉ cầu mong một tương lai thôi. Nhưng người bên cạnh chúng ta hình như không hề có lòng cầu tiến, cho tới bây giờ làm việc cũng chỉ làm theo đúng phận sự. Nếu có chuyện khác, mấy người này luôn đưa đẩy từ chối."

"Bên muội cũng vậy, kêu bọn họ thăm dò tin tức thì cứ như thể bị tội mất đầu vậy, thật sự không biết rõ đang sợ cái gì." Lịch Khinh Ngọc nhin không được mở miệng oán hận, "Nô tài thế này, nếu ở nhà thì đã sớm bị phạt rồi, chỗ nào mà chứa được bọn họ dám đối nghịch với chủ tử."

"Muội đừng xúc động, dù sao cũng là trong cung, không phải là ở nhà."

"Cho nên muội mới chịu đựng, nhưng thật sự là nhịn không được. Vũ tỷ, tỷ nói rốt cục là sao đây, thật sự là ghen chết người ta. Có phải bảo họ đi hỏi thăm trọng sự triều đình đâu, chỉ thăm hỏi xem hành tung Hoàng thượng thôi mà, chuyện này sao lại không được chứ?"

Nghe Lịch Khinh Ngọc nói vậy, nét mặt Vũ Vân Anh trắng bệch, nhìn nàng ta nói: "Muội nói bậy bạ gì đó, rình mò để tung là tội lớn, muội muốn chết sao?"

Lịch Khinh Ngọc nhìn nét mặt Vũ Vân Anh, bị nàng ta hù dọa nhảy dựng vội vàng nói: "Muội chỉ... Muội chỉ hỏi một câu cũng không được sao. Tỷ xem chúng ta tiến cung đã lâu như vậy, nhưng hình như bên trên đã quên mất chúng ta rồi."

Nhìn dáng vẻ Lịch Khinh Ngọc ủy khuất, Vũ Vân Anh cũng đau đầu, khẽ thở dài một cái nói: "VẬY đã là gì chứ, ta nghe nói... Ta nghe nói Lý Tiểu Nghi là tú nữ duy nhất còn sống trong nhóm đầu. Mà các nàng, không một ai đã từng được sủng hạnh."

Lịch Khinh Ngọc sững sờ, khóa tuyến tú đầu tiên cách đây cũng đã ba năm. Hơn nữa nàng ta cũng gặp qua Lý Tiểu Nghi, là con gái Lý gia Lũng Tây. Bây giờ nàng ta còn nhớ rõ lúc nhỏ đi theo mẫu thân tới Lý gia dự tiệc, xa xa đã thấy Lý Tiểu Nghi được một đám thị nữ vờn quanh hầu hạ.

Bây giờ vẫn còn nhớ sự hâm mộ của mình lúc đó. Khi đó bộ quần áo trên người Lý Tiểu Nghi mình cũng mua không nổi.

Dung mạo xinh đẹp lãnh diễm độc nhất vô nhị đó còn khắc sâu trong ký ức, dung nhan như vậy cũng... cũng không lọt được vào mắt Hoàng thượng sao?

Nhìn vẻ mặt Lịch Khinh Ngọc, Vũ Vân Anh khẽ nói: "Cho nên chuyện này không gấp được. Hơn nữa Hoàng thượng ở Di cùng hiên của Hi Quý Phi nương nương hàng đêm, mà khoảng cách giữa Di cùng hiên và hậu

cung cũng khá xa. Hoàng thượng không đi hậu cung, bị Hi Quý Phi giữ hết tinh thần. Mặc dù chúng ta sốt ruột, cũng không thể tùy ý hồ vi, đỡ phải đi theo con đường của con gái Vương gia."

Con gái Vương gia là ai, trong lòng các nàng đều biết rõ.

Nét mặt Lịch Khinh Ngọc hơi trắng, "Chỉ có thể chờ sao? Phải đợi tới khi nào mới được chứ?"

"Ai biết, tóm lại sẽ có cơ hội." Vũ Vân Anh nói. Cho dù Hi Quý Phi có tốt thế nào trong lòng Hoàng thượng, lẽ nào Hoàng thượng thật sự có thể phòng thủ nàng ta mãi hay sao?

Chẳng qua là người mới tiến cung, Hi Quý Phi muốn ra oai phủ đầu các nàng, cho nên mấy tháng này mới có thể quần quít lấy Hoàng thượng. Đợi đến khi danh tiếng qua đi, Hi Quý Phi còn có thể tiếp tục quần quít lấy Hoàng thượng sao? Nàng ta cũng không sợ lời người đáng sợ ư?

"Tóm lại, tóm lại là khi nào chứ?" Trong giọng nói của Lịch Khinh Ngọc hơi bức bối.

Vũ Vân Anh cũng không trả lời được, ai biết là khi nào đây. Khẽ nhấp một ngụm trà, bàn tay trắng nõn đặt chén trà xuống, khuyên nhủ Lịch Khinh Ngọc một câu, "Những người tồn tại trong cung này không ai là người đơn giản. Chúng ta là người mới, nếu chuyện gì chưa thăm dò rõ ràng thì xác thực không nên hành động thiếu suy nghĩ, đừng làm đá lót đường cho người khác."

Nói đến đây ngừng lại một chút, nhìn Lịch Khinh Ngọc nét mặt cực kỳ nghiêm túc, "Theo tính cách của Hoàng thượng, cũng không phải là người cam nguyện để nữ nhân bài bố."

"Ai nha, Vũ tỷ tỷ đừng nói một nửa giữ một nửa thế, tỷ nói rõ ràng đi." Lịch Khinh Ngọc nóng nảy, rốt cục là có ý gì?

Vũ Vân Anh hơi đau đầu, chỉ đành nói: "Hoàng thượng không phải là người dễ dàng bị người khác bài bố. Vậy thì tình thế bây giờ, cho dù là Hi Quý Phi có tâm tư bên trong, nhưng nếu Hoàng thượng không muốn thì muội cho rằng Hi Quý Phi có thể thành công sao? Xét đến cùng, vẫn là Hoàng thượng không muốn thấy Hi Quý Phi thương tâm, cho nên mới phải lạnh nhạt với mấy người chúng ta."

Lịch Khinh Ngọc sững sờ, "Việc này... không thể nào?"

Nếu quả thật như vậy, chẳng phải các nàng sẽ có kết cục như Lý Tiểu Nghi sao?

"Cho nên phải đợi, chờ xem Hoàng thượng có thể sủng ái Hi Quý Phi bao lâu. Đợi đến khi Hoàng thượng không muốn sủng thì cơ hội của chúng ta cũng tới. Trước đó, muội coi như là tu tâm dưỡng tính đi." Vũ Vân Anh cũng không có cách nào khác, bây giờ trong cung quy củ nghiêm khắc, quân sự cô cô trong cung nghiêm mật, có thể nói với người mấy chục quy củ.

Hơn nữa nàng ta phát hiện cung nhân trong cung cực kỳ khó khăn mua chuộc. Trong tình huống như thế, nàng ta không thể không cẩn thận hơn, không dám tùy ý hành động.

Không thể không nói Vũ Vân Anh thật sự là có con mắt quan sát rất tinh tế. Bây giờ hậu cung hoàn toàn nằm trong sự khống chế của hoàng đế. Trải qua mấy lần thanh trừng, làm gì còn người nào dám nhận tiền làm bậy nữa.

Nếu như lúc trước, thăm dò tin tức, thu ít tiền bạc đều không phải là đại sự. Nhưng bây giờ... Ha ha, bị phát hiện, rất có thể không giữ được đầu của mình. Có bạc mất mạng, còn ai dám thu bạc nữa?

Lịch Khinh Ngọc không có sự trầm ổn như Vũ Vân Anh, bây giờ không nhẫn nổi cũng có thể lý giải. Nếu không có Vũ Vân Anh khuyên bảo, không chừng sẽ làm ra chuyện gì hồ đồ rồi.

Sau khi từ chỗ Vũ Vân Anh trở về, mặc dù trong lòng vẫn không vui nhưng là tạm thời vẫn nghe được lời nàng ta dặn dò, nhất thời cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tiền Lịch Khinh Ngọc về, Vũ Vân Anh một mình ngồi trong phòng, nhìn cung nhân đi qua lại ngoài cửa sổ, trong lòng cũng cảm thấy uất ức trào lên ngực. Trào lên không thể kìm xuống, làm người ta bức bối không thôi. Đừng thấy nàng ta khuyên bảo Lịch Khinh Ngọc rất nhẹ nhàng, nhưng những cảm xúc đó đương nhiên nàng ta cũng hiểu rõ.

Còn Hi Quý Phi trong lời hai người, lúc ấy đang bưng một chén chè đậu xanh ăn cực kỳ ngon lành.

Mới vừa học xong trở về Dục Thánh cũng bưng một chén chè ăn chậm rãi như mẫu thân, Dục Trạch chỉ có thể trở mắt nhìn bọn họ, hai mẹ con còn cười ngây thơ vô tội với Dục Trạch.

Tiêu Kỳ nhìn thấy thở dài, đi tới bế con trai nhỏ nhẹ giọng dụ dỗ, bế đi xa hai đồ tham ăn kia, đưa con ra sân chơi.

Tự Cẩm hí mắt cười không ngừng, Dục Thánh bên cạnh ăn một miếng rồi nhìn mẫu phi, cẩn thận nói: "Mẫu phi, dạo này phụ hoàng bận nhiều việc sao?"

"Chắc vậy, cho tới bây giờ ta chưa bao giờ hỏi về công vụ của phụ hoàng con, cũng không biết bận rộn hay không." Tự Cẩm cười trả lời con trai. Kể từ khi Tiêu Kỳ nắm thực quyền, nàng rất hiếm khi hỏi chuyện đó. Làm gì mà đang hưởng những ngày thanh tịnh lại đi hỏi mấy chuyện nhức đầu buồn tẻ kia chứ.

Có hơi sức đó, nàng thà rằng kêu gán hát đến hát hò mấy vở cho náo nhiệt một chút. Nếu không thì mời mấy nữ tiên sinh Nội Đình Phủ mới bồi dưỡng được đến thuyết thư, ngoài ra còn có thể chơi đùa với con trai. Sống vậy không vui sướng khoái hoạt sao.

Dù sao bây giờ một ngày ba bữa Tiêu Kỳ đều tới, buổi tối trước khi trời tối chắc chắn trở về, nếu công việc có kéo dài thời gian thì Quản Trường An cũng trở về thông báo một tiếng.

Như vậy hẳn là rất tốt rồi nhỉ?

Trong lòng Tự Cầm vừa động, nhìn con trai cười mỉm lơ đãng hỏi như thể không quan trọng: "Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này. Lo học tốt công khóa ở trường đi, nếu không phụ hoàng sẽ đánh đòn đó, ta sẽ không cầu tình cho con đâu."

Trong việc học, Tự Cầm không nhúng tay một chút nào.

Chính là từ mẫu phụ nghiêm, hướng chi Tiêu Kỳ dạy dỗ Dục Thánh trở thành người thừa kế, không cần nhúng tay vào thì tốt hơn. Đỡ khiến cho con trai cảm thấy có chỗ dựa vào, ngược lại không dễ dạy.

"Con nghe nói, nghe nói phụ hoàng nạp thêm nhiều tiểu mỹ nhân..." Giọng nói Dục Thánh cực kỳ sa sút, "Bọn họ đều nói phụ hoàng có các nàng sẽ không thích mẫu phi."

Tự Cầm nghe vậy sầm mặt xuống, có người dám nói luyện thuyên trước mặt con trai sao?

Mấy kẻ đó không chiếm được thứ tốt nơi mình nên dám đánh chủ ý tới Dục Thánh ư?

Tự Cầm dẫn lửa giận trong lòng xuống, buông chèn chèn trong tay, bế con ngồi lên đầu gối mình, ôm con nói: "Chiều nào con đi học trở về cũng sẽ thấy phụ hoàng con, mỗi ngày hẳn đều dắt tay đưa con đi học, con cảm thấy phụ hoàng có tốt với hai mẹ con mình không?"

"Tốt."

"Nếu đã vậy, vì sao con không tin những gì mình thấy mà lại tin tưởng lời của người khác nói chứ? Quân tử làm việc phải sáng mắt, tỉnh lòng, không nên bị lời của người khác ảnh hưởng. Con phải tin vào niềm tin của mình chứ. Nếu như gặp được chuyện gì chưa rõ ràng thì cũng nhất định phải điều tra rõ ràng sau đó mới có thể kết luận. Nếu chỉ như vậy đã rồi loạn tinh thần thì chẳng phải là bị kẻ khác nắm trong tay sao. Phụ hoàng con đối tốt với chúng ta, chúng ta chỉ cần ghi nhớ ở trong lòng, không cần phải chứng minh với người khác. Con hiểu đạo lý này hay không?"

Mày Dục Thánh nhíu lại dần dần giãn ra, "Con hiểu rồi, mẫu phi nói đúng lắm, là con nghĩ chưa thông."

"Ngoan." Tự Cẩm hôn con trai một cái, "Con vĩnh viễn đều phải nhớ kỹ một câu, mẫu phi và phụ hoàng yêu con, chúng ta đều hy vọng con có thể làm một nam nhân đầu đội trời chân đạp đất. Không bị tà thuyết hoặc người khác mê hoặc, không làm tổn thương người khác. Mặc kệ là khi nào, mẫu phi và phụ hoàng cũng sẽ đứng sau lưng con, ủng hộ con, bảo vệ con."

Tiêu Kỳ bế Dục Trạch đứng ở cửa, ngừng mắt nhìn Tự Cẩm cúi đầu khuyên giải con trai, lại nhìn con trai nhỏ ngơ ngác không biết gì trong lòng mình.

Đúng vậy, bọn họ sẽ cùng bảo vệ các con.

Là ai dám nói mấy lời vô liêm sỉ đó với Dục Thánh chứ?

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 400: Sở Gia

Editor : Hương Cỏ

Tiệt Đoan ngộ đã không xa, lúc ấy Tự Cẩm đang xem đồ Lục thượng cung đưa tới, mặt mày mang theo nồng đậm đắc ý.

Những thứ này đều là Tiêu Kỳ tự mình vẽ kiểu, sau đó giao cho chuyên gia may, chế ra.

Những thứ này có coi như là đồ cao cấp nhất được chế tạo không nhỉ?

Tỷ coi như là sống không uống một đời, được dùng những đồ cao cấp nhất.

Khương cô cô nhìn chủ tử cực kỳ vui vẻ cũng cười theo, sai người bày hết xiêm y trang sức ra để chủ tử có thể nhìn rõ ràng, trong miệng còn nói: "Nếu nương nương không thích những kiểu này thì có thể kêu bọn họ mang về sửa chữa, thời gian vẫn còn kịp."

Tự Cẩm gật gật đầu, "Bây giờ bên Lục cục chắc đang bận rộn lắm phải không?"

"Đúng vậy, tất cả chủ tử lớn nhỏ trong cung này đều muốn may xiêm y làm đồ trang sức. Nhưng thợ chế tác và tú nương giỏi nhất đều bị Hoàng thượng điểm tên đến làm đồ cho chủ tử, không phải vội vàng mà làm hay sao." Khương cô cô cũng thấy vinh dự đó.

Tự Cầm cười khẽ một tiếng, nét mặt chuyển một cái nhìn Khương cô cô nói: "Chỉ sợ các tần phi mới tiến cung sẽ hận chết ta."

"Không bị người ghen tị là tài trí bình thường, nường nường nên cao hứng mới đúng."

Tự Cầm vươn tay cầm lấy một chuỗi trâm cài, ngón tay vuốt qua thất vĩ phượng vũ, thở dài nói: "Con người đó, nhiều khi phải biết đủ. Bây giờ ta cảm thấy rất đủ rồi, cuộc sống trôi qua thật thoải mái."

Trong lòng Khương cô cô cũng thở dài, ai nấy đều nói Hi Quý Phi mệnh tốt có phúc khí. Nhưng mấy năm qua, cô ta coi như nhìn thấy rõ ràng. Điều thật sự có thể làm cho Hi Quý Phi đi đến bước này cũng không phải là cái đó mà là nàng không có lòng tham lam. Điều này không phải là ai cũng làm được.

"Nường nường nói đúng."

Tự Cầm chọn một bộ trang sức, lại lựa xiêm y rồi sai người dọn đồ xuống.

Vân Thường dâng trà lên, Tự Cầm uống một ngụm lại hỏi: "Nghe nói mấy ngày nay bên Thọ Khang Cung không được yên bình?"

Vân Thường nhìn Khương cô cô một cái rồi mới hạ giọng nói: "Nô tỳ không biết nhiều, nhưng là Quản công công tự mình ra mặt."

Quản Trường An ra mặt đó chính là ý của Tiêu Kỳ, xem ra đã bắt được kẻ nói lung tung với Dục Thánh lần trước.

Nàng luôn biết rõ thái hậu chưa từ bỏ ý định. Nhưng cũng không nghĩ tới thái hậu lại thật sự dám vươn tay đến chỗ con trai.

Kỳ thật bây giờ Kiều gia đã không thể xoay người, chẳng qua thái hậu cố tình quây náo tuyệt vọng mà thôi. Tiêu Kỳ chịu đựng bà ta là vì nhớ tới ân tình thái hậu dưỡng dục ngày xưa, cho nên mới nhượng bộ khắp nơi. Nhưng nếu thái hậu cứ làm vậy nữa thì những tình cảm xưa kia cũng sẽ dần mất hết.

Đến lúc đó Tiêu Kỳ không làm gì thái hậu nhưng Kiều gia thì khó mà nói.

Thái hậu quây náo như vậy, kỳ thật cuối cùng chính là tự hành hạ mình mà thôi.

"Về sau gặp người Thọ Khang Cung thì phải tránh xa một chút." Nét mặt Tự Cẩm nghiêm túc dặn dò.

"Nương nương, đây là ...?" Sở Thọ Khang Cung hay sao? Trong lòng Vân Thường nghĩ.

"Thái hậu dù sao cũng là trường bối, chống lại thái hậu thì mặc kệ có lý hay vô lý, tóm lại là phải thua thiệt. Cần gì lấy mặt mình để lau giày cho người khác. Không cho bà ta cơ hội là được, làm cho bà ta nghẹn đi!" Tự Cẩm cười lạnh một tiếng, dựa theo tính cách của thái hậu, mình càng trốn tránh, bà ta càng hận nghiền răng nghiền lợi.

"Vẫn là nương nương nghĩ chu đáo." Vân Thường khoan khoái cười nói.

Ánh mắt Khương cô cô chột lóe, chủ tử thật sự là tâm tư thông tuệ, thủ đoạn như vậy... Những người kia luôn nghĩ nàng chỉ ý vào nhan sắc, thật đúng là nhìn nhầm.

Động tĩnh bên Thọ Khang Cung cũng không lớn, nhưng hết thảy cũng không giấu diếm được những người linh thông tin tức trong cung. Cho dù Tiêu Kỳ vẫn cố giữ thể diện cho thái hậu nhưng không ngăn được lời đồn đãi.

Quản Trường An kia lại không ra lệnh giữ kín. Do đó trước tết đoàn ngộ, chuyện bên Thọ Khang Cung đã sớm lưu truyền khắp trong hậu cung. Người người đều biết rõ một đại cung nhân của Thọ Khang Cung bị Nội Đình Phủ mang đi, sau đó cũng không thấy trở về. Cùng lúc đó, trong hậu cung cũng biến mất bóng dáng mấy cung nhân.

Mặc dù động tĩnh nhỏ nhất cũng không chịu nổi người cố ý truy tìm nguồn gốc.

"Nàng cũng nghe được à?" Tiêu Kỳ bỏ đôi đũa trong tay xuống nhìn Tự Cẩm, khẽ chau mày. Đã phân phó đi xuống rồi, mấy chuyện đừng làm phiền lòng nàng, là ai lăm mồm đây?

Nhìn Tiêu Kỳ nhíu mày, Tự Cẩm liền nói thẳng: "Người nhíu mày cái gì? Dù sao có liên quan đến Dục Thánh, thiếp cũng muốn hỏi vài câu. Thiếp đã mở miệng hỏi thì người phía dưới ai dám không nói thật?"

Cũng đúng, Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm nắm nàng tay thờ dài, "Để cho nàng chịu ủy khuất."

Tự Cẩm biết rõ Tiêu Kỳ nói ủy khuất là cái gì, chẳng qua là không thể động thái hậu mà thôi.

Cười cười, gấp thức ăn cho hẵn chậm rãi nói: "Thái hậu có ân dưỡng dục Hoàng thượng, người làm vậy cũng không có gì sai. Trong lòng thiếp chẳng tức giận chút nào, hoàng thượng không cần chú ý. Thiếp chỉ nghĩ, thái hậu làm như vậy e là sẽ tổn hao hết tình cảm giữa hai người, kỳ thật cần gì phải vậy chứ?"

Nét mặt Tiêu Kỳ tối tăm, "Nếu thái hậu có thể thông thấu như nàng thì tốt quá."

"Hoàng thượng cũng không cần khen thiếp, thiếp biết rõ ưu điểm của mình."

Tiêu Kỳ bị Tự Cầm chọc cười, buồn bực trong lòng dần dần tản đi.

Sau bữa tối, đuổi hai đứa bé về phòng, Tiêu Kỳ dắt tay Tự Cầm đi trong sân ngấm trăng, hình như đã lâu hai người không tản bộ dưới trăng.

Được bàn tay lớn ấm áp bọc tay mình, Tự Cầm chậm rãi theo bước chân Tiêu Kỳ đi tới.

Giây phút này, cho dù không nói gì, Tự Cầm cũng cảm thấy trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

"Tiêu Kỳ, người có tin sẽ có... Sẽ có một thế giới khác không?" Tự Cầm ma xui quỷ khiến đột nhiên hỏi một câu như thế.

Tiêu Kỳ nghiêng đầu nhìn Tự Cầm, trong mắt đầy nghi hoặc, "Thế giới khác? Thế giới khác thế nào?"

Tự Cầm hít một hơi, suy nghĩ một chút nói: "Chính là, có lẽ ở cùng thời gian, cùng địa điểm, sẽ có một người khác hoàn toàn... tồn tại ở thế giới khác."

"Nói đùa gì vậy chứ, nàng đó, cả ngày nghĩ ngợi lung tung những thứ gì đâu." Tiêu Kỳ nhả tay lên trán Tự Cầm, nhất định là dạo này xem nhiều truyện kỳ quái nên suy nghĩ cũng không bình thường.

"Thiếp không có nói đùa, thiếp đang suy nghĩ có lẽ thật sự có một nơi như vậy." Trái tim trong ngực Tự Cầm đập thành thịch, neho mắt nhìn Tiêu Kỳ đang cười cười vui vẻ, nét mặt nghiêm túc.

Tiêu Kỳ bị nét mặt Tự Cầm làm sững sờ, sau đó lắc lắc đầu, "Nàng nói cái gì thì chính là cái đó, nói có thì có đi."

Tự Cầm biết rõ hẳn không tin trong lòng thở dài. Đúng vậy, chuyện như thế ai sẽ tin tưởng chứ? Dù sao tư duy người thời đại này kém xa trí tưởng

tượng phong phú của đời sau.

Nhưng Tự Cầm vẫn muốn nói, nhờ câu nói kia của Tiêu Kỳ, nét mặt nàng nghiêm trang nhìn hẳn, "Thiếp tin trên đời này nhất định có một chỗ như vậy, có cuộc sống sinh hoạt khác chúng ta hoàn toàn, mỗi ngày cũng khác chúng ta."

Tiêu Kỳ bị giọng nói nghiêm túc Tự Cầm làm hù dọa nháy dưng, nháy mắt mấy cái, sau đó nghiêm túc gật gật đầu, "Ta cũng tin tưởng vậy."

Giọng nói kia lừa quỷ đó, rõ ràng là không tin, đây là muốn dỗ nàng vui vẻ.

Trong lòng Tự Cầm hơi tiếc nuối. Vốn nghĩ tới nếu Tiêu Kỳ thật tin tưởng thì nàng sẽ nói thật với hẳn thân phận của mình, nhưng bây giờ...

Tự Cầm buông tha cho ý nghĩ này.

Nhưng cũng không sao, dù sao nàng cũng không thể quay về.

Cứ để một mình mình nhớ lại cũng rất tốt.

Tiêu Kỳ thấy Tự Cầm mặc dù cười nhưng trong ánh mắt lộ vẻ thất vọng mơ hồ, làm hẳn có cảm giác kỳ quái.

Tựa như không phải là nàng đang suy nghĩ lung tung.

Nhưng chẳng mấy chốc lại lắc đầu, điều này sao có thể chứ?

Sáng sớm hôm sau, Tự Cầm dậy từ sớm đưa Tiêu Kỳ lâm triều, hai người dùng đồ ăn sáng xong, vừa đưa hẳn ra cửa vừa nói: "Thiếp chờ Hoàng thượng trở lại, sau đó cùng đi Phượng Hoàn Cung."

Hôm nay là tiết đoan ngo.

Tiêu Kỳ gật gật đầu, "Không cần dẫn theo hai con, chẳng qua là tới ngồi một chút rồi về thôi."

Hắn không hề có ý định ngồi ở bữa tiệc đó đến khi kết thúc.

Tự Cẩm cười gật gật đầu, "Thiếp biết rồi, người đi nhanh đi, đừng để trễ canh giờ."

Tiêu Kỳ gật đầu, xoay người sai bước rời đi.

Hôm nay Phượng Hoàn Cung đã náo nhiệt lên từ rất sớm. Hôm qua Ngự thiện phòng đã chuẩn bị sẵn các loại bánh, hôm nay lại tốn nhiều công phu để làm thêm nhiều loại thức ăn có hương vị thật ngon.

Hoàng hậu ở hậu điện lẳng lặng ngắm dung nhan mình, Đồng cô cô đang bận rộn ở tiền điện. Nghe tiếng cười nói rộn ràng bên ngoài, nét mặt hoàng hậu lạnh nhạt lạnh như băng. Dung nhan trong gương mỗi ngày một già đi, nếp nhăn khóe mắt, nếu không có phấn son thì không thể nào che lại.

Giơ tay nhổ một sợi tóc bạc ẩn trong mái tóc đen, hoàng hậu nhìn sợi tóc lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay, thật lâu không nói.

Tuổi này đã có tóc bạc, thân thể này của nàng ta thật sự là càng ngày càng tệ, cũng không biết còn có thể chống đỡ được mấy năm. Chỉ ngóng trông đời này, Sở gia còn có thể sinh ra một vị lương tài, dẫn dắt người Sở gia từng bước từng bước đi lên.

Có lẽ nàng ta nên nhờ Hi Quý Phi một câu, hy vọng nàng có thể thay mình chiếu khán Sở gia. Trong tình huống không trái với triều cương, cố gắng bảo vệ chu toàn cho bọn họ.

Nàng ta còn sống, những kẻ thù địch của Sở gia còn chưa dám động tay chân. Nhưng một khi hoàng hậu không còn, chống đỡ cuối cùng của Sở gia

gây đổ, chỉ sợ những kẻ cừu địch Sở gia sẽ không từ thủ đoạn nào đối phó cách chức Sở gia làm thứ dân.

Đây mới là điều nàng ta lo lắng nhất.

Ngoài cửa sổ vọng vào tiếng cười của các tần phi, trong cửa sổ sắc mặt hoàng hậu dần dần trầm xuống.

Qua một hồi lâu, hoàng hậu gọi người vào trang điểm cho mình.

Váy phượng choàng lên người, mũ phượng đeo sát đầu, phấn son thoa mặt, lại biến thành Hoàng hậu nương nương cao cao tại thượng trong mắt mọi người.

Uy nghi hiển rõ.

Chậm rãi đứng dậy, hoàng hậu vịn tay cung nhân từng bước từng bước đi ra ngoài.

Ngồi ở ghế phượng trong chính điện Phượng Hoàn Cung, nhìn mọi người phía dưới hành lễ, miệng hô thiên tuế, sắc mặt cung kính. Hoàng hậu thu hồi ánh mắt mình, bày ra nụ cười hòa ái nhất, nâng tay đối với mọi người, "Chư vị muội muội không cần đa lễ, đều ngồi đi."

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 401: Đại Hiến Phong Thái

Mọi người từng người về chỗ ngồi của mình, ngẩng đầu nhìn hoàng hậu ngồi trên ngai phượng.

Bởi vì hôm nay là thịnh yến đoàn ngộ, cho nên không phân biệt đẳng cấp, trong cung các tần phi có thể tới đều đến hết. Nhất là các tần phi mới tiến cung. Dù sao sau khi tiến cung, đây cũng là lần đầu tiên tham gia cung yến.

Trong đại diện Phượng Hoàn Cung đông nghịt người tới, dựa theo phẩm cấp mà xếp hàng. Chỗ nào cũng y phục rực rỡ lộng lẫy, trang sức lấp lánh, sáng rực mắt người, đẹp không sao tả xiết.

Lịch Khinh Ngọc là phi tần có vị phần cao nhất trong đám tần phi mới tiến cung, ngồi ở bên cạnh Lý Tiểu Nghi. Nàng ta vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Lý Tiểu Nghi, dung nhan tuyệt sắc không có biểu cảm gì.

Lý Tiểu Nghi lạnh nhạt như thế khiến Lịch Khinh Ngọc đang có lòng muốn bắt chuyện trước cũng dè dặt, trong lòng không khỏi oán thầm. Một gương mặt đưa đám như thế thì ai thích nhìn chứ. Thấy rõ Lý Tiểu Nghi này không được sủng ái cũng là có nguyên do. Chẳng nam nhân nào muốn có bên cạnh mình một nữ nhân có bộ mặt lạnh lẽo như thế.

Có hấp dẫn gì đâu.

Tề chiêu nghi ngồi bên cạnh Lý Phi. Hôm nay nàng ta mang theo Ngọc Trân công chúa tới. Công chúa cung kính ngồi ở bên cạnh Tề chiêu nghi,

người nhỏ nhắn, trên mặt cũng không có gì vui vẻ. Chỉ có lúc Tề chiêu nghi nói chuyện với công chúa thì ngẫu nhiên sẽ hơi mỉm cười một cái, sau đó lại cúi đầu xuống khôi phục nguyên dạng.

Về vị trưởng công chúa này của Hoàng thượng, ở trong cung cũng không có ít người âm thầm bán tán. Chủ yếu là công chúa có mẹ đẻ từng rất hiển hách trong cung, đã từng được chưởng quan hậu cung, Tô quý phi.

Nhưng bây giờ Tô quý phi ở trong Trường Nhạc Cung giống như người đã chết, cho tới bây giờ không ra Trường Nhạc Cung một bước, ngay cả con gái mình như thế cũng đã quên mất rồi.

Huống chi mẹ đẻ còn sống, lại là quý phi, con gái lại để cho một chiêu nghi nuôi dưỡng, chuyện như vậy không thể ngăn được những lời đồn đãi.

Hoàng hậu nhìn Tề chiêu nghi cẩn thận chiếu cố Ngọc Trân liền nhớ tới lúc trước Hi Quý Phi tìm đến nàng ta, thuyết phục nàng ta để Tề chiêu nghi nuôi dưỡng Ngọc Trân.

Bây giờ xem ra ánh mắt Hi Quý Phi không sai, xác thực Tề chiêu nghi nuôi dưỡng dạy dỗ công chúa Ngọc Trân rất tốt.

"Đưa đĩa ô mai này cho Đại công chúa." Hoàng hậu nhìn Đồng cô cô nói.

Đồng cô cô sững sờ nhưng vẫn tự mình tiến lên bưng đĩa ô mai đi sang chỗ công chúa Ngọc Trân, thần sắc cung kính đặt đĩa ô mai ở trước mặt công chúa vừa cười vừa nói: "Đây là Hoàng hậu nương nương đưa cho công chúa ăn, còn nhớ công chúa rất thích ăn dâu tây, mời công chúa nếm thử món này, đây là cống phẩm mới đưa đến."

Tề chiêu nghi và Ngọc Trân đều sững sờ, Ngọc Trân nhìn qua Đồng cô cô, sau đó đứng dậy, khom người về phía hoàng hậu, "Ngọc Trân tạ mẫu

hậu ban thưởng." Lúc nói trên khuôn mặt còn mang theo vẻ tươi cười, hành lễ động tác tiêu chuẩn và cung kính.

Hoàng hậu nhìn Ngọc Trân trong lòng rất phức tạp. Nàng ta đích thực không thích Tô quý phi, ngay cả Ngọc Trân cũng không quá thích. Nhưng có lẽ nhìn Ngọc Trân một chút lại nghĩ đến những đứa trẻ của Sở gia, nàng ta nghĩ, nếu một ngày kia không có mình, mấy đứa bé của Sở gia có thể có người như Tề chiêu nghi chiếu khán, đó cũng là phúc khí.

"Mau ngồi xuống đi, nếu thích ăn mẫu hậu sẽ sai người đưa qua cho con." Vẻ tươi cười của Hoàng hậu càng thêm từ ái.

Mọi người ngồi trong đại điện nhìn Hoàng hậu như thế trong lòng đều hơi ngạc nhiên. Sao hoàng hậu lại đột nhiên thân cận với công chúa Ngọc Trân như thế.

Tề chiêu nghi cũng rất bất ngờ, hơi phức tạp với hoàng hậu, trong lòng kỳ thật rất cảm kích. Hoàng hậu nương nương đối với Ngọc Trân thân cận chừng nào, cuộc sống của Ngọc Trân ở hậu cung sẽ tốt hơn một chút.

Trước kia nuôi dưỡng Ngọc Trân chỉ là nghĩ giải sầu tịch mịch, nhưng nuôi dưỡng lâu dài cũng thật nảy sinh tình cảm.

Nhìn đứa bé này, thấy công chúa trầm mặc ít nói, nàng ta liền không nhịn được muốn cho con bé vui vẻ hơn một chút, lại vui vẻ thêm chút nữa.

Tề chiêu nghi kéo tay Ngọc Trân ngồi xuống, tự tay cầm lấy một quả ô mai đưa cho con bé, nhìn bé cắn một cái lại hỏi: "Ăn ngon hay không?"

Ngọc Trân nghiêng đầu nhìn Tề chiêu nghi, đôi mắt cong cong, "Ăn ngon."

Trong lòng Tề chiêu nghi hơi chua xót. Cho dù là chua đứa bé này cũng sẽ nói ăn ngon. Trong một thời gian ngắn ngủi mà trải qua nhiều chuyện

như vậy, cho dù là u mê không hiểu cũng sẽ biết những biến hóa quanh mình.

Con trẻ trưởng thành quá nhanh đều là do sai lầm của người lớn.

Nhớ tới Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử bên cạnh Hi Quý Phi nương nương, đó mới là đáng về trẻ con nên có.

Vui vui về về.

Hoàng hậu cười cùng mọi người nói chuyện, cung nhân dâng lên trà bánh như nước chảy, cũng có vũ cơ ca múa đang chờ lệnh ở thiên điện.

Tất cả mọi người đang đợi Hoàng thượng. Hoàng thượng đến mới khai tiệc được. Trừ Hoàng thượng, Hi Quý Phi cũng còn chưa tới. Mọi người nghĩ tới có lẽ Hoàng thượng lại muốn dẫn Hi Quý Phi cùng nhau đến.

"Vũ tử tử." Lịch Khinh Ngọc nghiêng đầu nhìn sang bên kia Vũ Vân Anh.

Vũ Vân Anh nhìn vào mắt Lịch Khinh Ngọc, "Sao vậy?"

"Người ngồi đối diện kia chính là Bảo Tĩnh, tử có ấn tượng không?" Lịch Khinh Ngọc nhìn đối phương một cái, hạ thấp giọng nói.

Vũ Vân Anh không biến sắc nhìn sang phía đối diện thì nhìn thấy một nữ nhân ngũ quan không phải rất tinh xảo nhưng thần thái nhu hòa. Chỉ thấy nàng ta đang nghiêng người nói khẽ với Kiều Uyển, nụ cười thản nhiên tràn ngập trên mặt, có vẻ dịu dàng không thể tả.

"Cũng hơi có ấn tượng, nhưng cũng không phải là rất sâu." Vũ Vân Anh nói. Thì ra đây chính là Bảo Tĩnh. Dung mạo thể này không được coi là xuất chúng trong hậu cung nhưng lại có vài phần khí chất. Cho dù là ở cạnh Kiều Uyển cũng sẽ không bị dung nhan Kiều Uyển hạ thấp.

Vũ Vân Anh thật sự có chút hứng thú.

"Nhìn cô ta nói chuyện thân mật với Kiều Uyển, có vẻ rất tự nhiên thanh thản."

"Đúng vậy, lúc trước không phải là muội cảm thấy cô ta thành thật sao, thiếu chút nữa thì bị cô ta hại rồi." Lịch Khinh Ngọc nhớ tới còn căm tức, ánh mắt cũng bén nhọn.

Có lẽ ánh mắt Lịch Khinh Ngọc rất sắc bén, Bảo Tĩnh ngồi đối diện tựa hồ cảm nhận được liền nhìn sang phía hai người. Nhìn thấy nét mặt Lịch Khinh Ngọc cũng hơi sửng sốt, nhưng lại khôi phục như bình thường rất nhanh, cười gật đầu đối với các nàng, một vẻ ôn nhu hiền hòa.

Lịch Khinh Ngọc cảm thấy chán ghét, trong lòng ghen một cơn tức.

Vũ Vân Anh nhìn Bảo Tĩnh, trong lòng suy nghĩ vị này thật sự là một kình địch. Hơn nữa cô ta cũng thân thiết với Kiều Uyển, sau này phải cẩn thận một chút. Tính cách Lịch Khinh Ngọc quá xúc động, không nên để cô ta lợi dụng mới được.

Kiều Uyển nhìn lướt qua bên này, hạ thấp giọng cười nhạo một tiếng, "Cô đắc tội bọn họ sao? Tôi xem Lịch Khinh Ngọc giống như là muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy."

Bảo Tĩnh bất đắc dĩ thở dài, "Kiều tỷ tỷ thật sự là thích nói giỡn, tôi thật sự là không biết vì sao mình lại đắc tội Lịch quý nhân. mấy ngày nay lúc nào cô ta cũng nhìn tôi với ánh mắt như vậy."

Kiều Uyển liền nói: "Lúc mới vào cung người này cực kỳ bá đạo. Cho dù cô không đắc tội nàng ta, nàng ta cũng không vừa mắt với cô, cũng không thích cô. Không cần để ý tới nàng ta, chỉ là một kẻ không có đầu óc mà thôi."

"Hình như trước đây Kiều tỷ tỷ có mâu thuẫn không vui với Lịch quý nhân?" Bảo Tĩnh kinh ngạc hỏi, một vẻ hoàn toàn không nghĩ tới.

Kiều Uyển nhẹ nhàng đáp một tiếng, "Lúc ở Minh Tú Cung, tôi ở chung một chỗ với Vũ mỹ nhân, Lịch quý nhân kia rất là lớn lối."

Bảo Tĩnh liền thở dài, "Phụ thân Lịch quý nhân được Hoàng thượng trọng dụng, lại là người lập công lớn, do đó ở trong này xác thực cũng có quyền kiêu căng, không giống như là tôi vậy. Tỷ tỷ cũng là người có phúc khí tốt, có thái hậu nương nương che chở."

Nghe giọng Bảo Tĩnh thất lạc, Kiều Uyển nhìn nàng ta một cái, thản nhiên nói: "Lúc trước Tô quý nhân cũng gia thế lừng lẫy, nhà mẹ đẻ Hi Quý Phi đã từng là dòng thứ bị Tô gia Khúc Châu trục xuất, bây giờ thì sao? Thấy rõ xuất thân không có quan hệ nhiều lắm tới việc được sủng ái hay không, mấu chốt là xem đế tâm."

Nói đến hoàng đế, đề tài của hai người lại gần hơn một chút, Bảo Tĩnh liền nói: "Chúng ta cũng đã tiến cung lâu như thế, người khác cũng đành thôi. Nhưng phụ thân Lịch quý nhân kia có công lớn, mà bản thân dung mạo nàng ta cũng không hề thua kém Quý phi, Hoàng thượng còn chưa từng lật nhãn hiệu. Việc này thật là khiến người ta không thể hiểu."

Lông mi Kiều Uyển thật dài che kín mí mắt, rất lâu mới nói: "Đế tâm khó dò, ai biết được?"

"Người người đều hâm mộ Hi Quý Phi, Hoàng thượng đối với nàng ta thật tốt. Hơn một tháng qua đều ngủ lại Di cùng hiên." Bảo Tĩnh khẽ nói.

Giọng Kiều Uyển lạnh nhạt, "Vậy thì là gì chứ, kể từ sau khi Hi Quý Phi xoay người được sủng ái, Hoàng thượng không chạm qua người khác, nói ra thì cũng đã hơn ba bốn năm rồi."

Bảo Tĩnh sững sờ, ba bốn năm...

Hoàng thượng chỉ có một mình Hi Quý Phi?

Trong lúc đó Hi Quý Phi còn sinh hai đứa bé, mang thai gần mười tháng, Hoàng thượng cũng chưa đi tìm người khác?

Điều này sao được chứ?

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Bảo Tĩnh, Kiều Uyển cười, "Không tin đúng không? Thật đúng đó. Chính miệng tỷ tỷ tôi nói, nàng ta là khóa tú nữ đầu tiên, biết chuyện so với chúng ta hơn nhiều lắm. Cô xem, Hi Quý Phi có thủ đoạn như vậy, chỉ cần nàng ta an ổn như núi, Hoàng thượng cũng không nhìn tới người khác."

Lòng Bảo Tĩnh nhảy như đánh trống.

Bây giờ Hoàng thượng còn chưa tới, Hi Quý Phi cũng chưa tới.

Nhất định là Hoàng thượng muốn dẫn Hi Quý Phi cùng giá lâm, cho nên lời Kiều Uyển nói là đúng.

Có Hi Quý Phi ở đây, ánh mắt Hoàng thượng thật sự không nhìn tới người khác.

Nếu Hi Quý Phi không có thì tốt lắm.

Chết thì tốt lắm.

Nhìn Bảo Tĩnh từ từ cúi đầu xuống, sự vui vẻ trong mắt Kiều Uyển càng ngày càng sâu, trên mặt lại không thể hiện ra chút nào nhìn Bảo Tĩnh lại nói thêm một câu, "Nếu trong tiệc đoàn ngộ này Lịch quý nhân có thể đại hiển phong thái, mỹ nhân tuyệt sắc như thế có lẽ sẽ khiến cho Hoàng thượng liếc mắt nhìn đó."

Bảo Tĩnh nhẹ nhàng nâng chung trà lên cúi đầu uống một ngụm. Nàng ta biết rõ Lịch quý nhân là người thích gây náo động nhất. Muốn cô ta đại

xuất danh tiếng lần này không phải là không có biện pháp.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 402: Cố Ý

Editor : Hương Cỏ

Yến hội Đoàn ngọc cử hành rất náo nhiệt, ca múa thanh nhạc đều đủ, nhất là Tư hỉ cực chuẩn bị các tiết mục ca múa rất độc đáo, sắc màu rực rỡ cả đại diện.

Hoàng hậu ban thưởng, Tự Cẩm cũng thưởng theo, Tiêu Kỳ nhìn Tự Cẩm một cái cũng ban thưởng theo.

Mọi người cũng nhìn ra được, Hoàng thượng chỉ là vô tình nhưng vì thấy Hi Quý Phi nương nương ban thưởng nên mới làm theo. Không biết là tăng thể diện cho Hi Quý Phi hay là thật sự cảm thấy hay nữa?

Tự Cẩm ăn một miếng rau xào tôm nõn, nghiêng đầu nói khẽ với Tiêu Kỳ: "Người cũng đi theo tham gia náo nhiệt."

Tiêu Kỳ nghiêm trang gật gật đầu, "Bọn họ có thể làm nàng vui vẻ, đáng thưởng."

Tự Cẩm liền cười, không được, ngày càng nói rất giỏi những lời ngọt ngào.

Hoàng hậu nhìn Tiêu Kỳ và Tự Cẩm, lấy lại bình tĩnh, sau đó nhìn Tự Cẩm khẽ nói: "Tiệc Đoàn ngọc mà chỉ xem mấy ca múa hiến nghệ này cũng không có gì mới, chi bằng để tất cả mọi người cùng lên chia vui."

Trong lòng Tự Cầm ngạc nhiên, mặt lại mỉm cười nhìn hoàng hậu, "Nương nương có ý tưởng gì hay? Thần thiếp ngu dốt, chỉ ngồi xem náo nhiệt thôi."

Hoàng hậu nhìn Tự Cầm một cái, cũng không nhìn về phía Hoàng thượng mà quét qua toàn bộ mọi người trong đại điện chậm rãi nói: "Các tần phi mới tiến cung đang vào tuổi thanh xuân hoạt bát, có thể cho các nàng hoạt động một chút, muội cảm thấy thế nào?" Nói đến đây hơi chững lại, "Huống chi một năm cũng chỉ có một hai cơ hội mà thôi, cũng không thể không nhắc tới."

Hoàng hậu nói vậy là vòng vèo nói cho Tự Cầm, dù sao mấy người này cũng không đáng để lo, cũng không thể đoạt nổi Hoàng thượng. Chi bằng làm ra tư thái cao quý, giành cho mình danh tiếng hiền lương.

Bây giờ Tự Cầm thật sự không quá lo lắng Tiêu Kỳ bị người khác đoạt đi. Nhưng cũng không thể nói trong lòng thoải mái. Cảm giác chính là mình trông một chậu hoa tuyệt thế, nhất định không muốn bị mọi người cướp đi.

Nhưng hoàng hậu cũng có chuyện khó xử của mình, có thể thương nghị với nàng như vậy kỳ thật đã là rất tốt rồi.

"Hoàng hậu nương nương nói đúng lắm, mọi người là tỷ muội trong cung, nên náo nhiệt một chút." Tự Cầm cười ngọt ngào.

Hoàng hậu nhìn Tự Cầm nhẹ nhàng gật đầu, "Muội có thể nghĩ như vậy, Bản cung rất vui mừng. Một ngày nào đó được ngồi ở vị trí kia, muội cũng sẽ biết có một số việc không làm không được."

Sao lời nói của Hoàng hậu lại kỳ lạ như thế nhỉ? Nàng đâu có muốn tranh giành hậu vị, cái gì mà không làm không được?

Trong lòng Tự Cầm vừa động, tinh tế quan sát nét mặt hoàng hậu, chỉ thấy nàng ta mặc dù đã có lớp phấn son trên mặt che lấp, nhưng vẫn có thể nhìn ra khí sắc tái nhợt, trong lòng không khỏi cả kinh.

E là sức khỏe Hoàng hậu không còn như trước, cho nên mới phải âm thầm dạy bảo mình như thế?

"Hoàng hậu nương nương?" Tự Cầm nhìn hoàng hậu khẽ nói, nhưng những lời tiếp theo lại không biết phải nói như thế nào mới tốt.

Hoàng hậu nhìn Tự Cầm, "Sinh mệnh trời định."

Hoàng hậu nói xong không nhìn sang Tự Cầm nữa, lại vừa cười vừa nói đối với mọi người trong đại điện: "Bản cung và Hi Quý Phi đều cảm thấy hôm nay yến hội cực kỳ náo nhiệt. Nghe nói chư vị muội muội mới tiến cung đều là người có tài nghệ. Nếu ai nguyện ý đi lên trình diễn tài năng cho mọi người thưởng lãm thì mời lên đây."

Hoàng hậu vừa nói xong, cả đại điện lập tức náo nhiệt lên.

Các tần phi mới tiến cung hưng phấn không thôi, còn đám Hiền phi Thực phi lại nhìn Tự Cầm đầu tiên, quả thực không dám tin Hi Quý Phi lại đồng ý chuyện này. Lẽ nào nàng không sợ mấy người kia lưu lại ấn tượng tốt trong lòng hoàng thượng sao?

Tiêu Kỳ mím môi, ánh mắt nhìn sang hoàng hậu, tia sáng trong mắt lấp lóe lấp lóe làm người ta nhìn không thấu hắn đang suy nghĩ cái gì.

Hoàng hậu đối thại với Tự Cầm như vậy trước mặt hắn, không phải là muốn nói với mình thái độ nàng hay sao.

Tiêu Kỳ nhìn về phía Tự Cầm trong lòng thờ dài, cái gì cũng tốt nhưng quá mềm lòng.

Nhưng... Hoàng hậu cũng xác thực là có ý tốt.

Đại khái là vì hoàng hậu lo lắng cho tương lai của Sở gia đây.

Bưng ly rượu nhỏ lên định nhấp một ngụm, bàn tay trắng nõn của Tự Cẩm nâng bình, rót đầy cho hần rồi khẽ nói: "Uống ít thôi."

Khóe môi Tiêu Kỳ hơi nhếch, ly rượu nhỏ lên bưng lên lại bỏ xuống. Thật sự là càng lúc càng giống bà quản gia, bây giờ cả uống bao nhiêu rượu cũng muốn quản.

Hai người chung đụng đã quen, nói chuyện làm việc có đôi khi thật sự quá thuần thực, Tự Cẩm vừa nói ra thì biết ngay không thỏa đáng, may mắn là nói không lớn, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Hoàng hậu bưng chén trà tay hơi run lên nhưng vẫn bình tĩnh uống trà như cũ, cũng không nhìn về phía Tiêu Kỳ và Tự Cẩm. Trong lòng lại có cảm giác thất lạc không thể nói rõ. Rõ ràng nàng ta và hoàng đế là vợ chồng son, rõ ràng bọn họ phải là phu thê tình thâm ý hợp.

Có thể nàng ta đã bỏ qua.

Hi Quý Phi...

Hoàng hậu đặt chén trà xuống, nụ cười trên mặt sâu hơn. Mọi người có duyên pháp của họ, thứ mỗi người muốn có sẽ có quan hệ trực tiếp với giá phải trả.

Xác thực Hi Quý Phi xứng đáng được Hoàng thượng sủng ái. Nếu như có thể thay đổi, cho tới bây giờ hoàng hậu cũng không biết mình nên lựa chọn như thế nào.

Bỏ qua gia tộc mình... nàng ta vẫn làm không được.

Cho nên, số mệnh đã định.

Hoàng hậu vừa nói, tần phi phía dưới liền náo nhiệt lên. Vũ Vân Anh đứng dậy đầu tiên, nhìn về phía hoàng hậu, "Tần thiếp bất tài, nguyện dâng lên một khúc kiếm vũ trợ hứng cho mọi người."

Tự Cẩm cũng cảm thấy hứng thú. Nàng đoán được vài người, duy chỉ có không nghĩ tới người đầu tiên đứng ra sẽ là Vũ Vân Anh.

Trình diễn kiếm vũ cần cương nhu lưu loát, nếu là nắm giữ độ mạnh yếu không tốt thì sẽ không đâu vào đâu, chỉ làm trò cười mà thôi.

Vũ Vân Anh dám trước mặt mọi người hiển vũ, tất nhiên là rất tự tin đối với tài múa kiếm của mình.

Trong lúc hiển nghệ, phong thái tự nhiên thanh thản, lại là người đầu tiên, vừa có thể khắc sâu ấn tượng trong lòng Tiêu Kỳ, còn có thể dùng tài nghệ trấn áp các tần phi khác. Vũ Vân Anh bất kể là tâm cơ hay là thủ đoạn đều không tầm thường chút nào.

"Tốt, Bản cung ngược rất muốn xem tư thế oai hùng trong màn múa kiếm của muội." Hoàng hậu cười gật gật đầu.

Vũ Vân Anh khom mình hành lễ, nhân tiện nói: "Thỉnh Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương thứ tội, thần thiếp đi thay xiêm y."

"Được." Hoàng hậu gật đầu đồng ý.

Vũ Vân Anh khom mình hành lễ, xoay người đi ra ngoài.

Tự Cẩm nghiêng đầu nói với Tiêu Kỳ: "Rất có ý tứ, không nghĩ trong cung lại tàng long ngọa hổ đó."

Nhìn nụ cười ranh mãnh của Tự Cẩm, Tiêu Kỳ thật sự là dở khóc dở cười: "Là nàng đồng ý cho người ta hiển nghệ, giờ này lại nói vậy trước mặt ta, nàng muốn ta phải làm sao chứ?"

Nói xong Tiêu Kỳ tự mình gấp món ăn, cũng không đặt vào đĩa trước mặt Tự Cẩm mà trực tiếp đưa lên môi nàng.

Tự Cẩm ngăn người, thế này... Chỗ này có mặt toàn bộ nữ nhân hậu cung đó, trình diễn ân ái được chứ?

Nhưng rất sáng khoái!

Tự Cẩm há miệng cắn lấy, sau đó lại thấy Tiêu Kỳ gấp cùng món đó, đưa lên miệng hẳn.

Tiêu Kỳ không dùng đũa công, trên chiếc đũa kia còn có nước miếng của nàng.

Nếu ở hiện đại ai thèm để ý mấy chuyện này. Nhưng đây là cổ đại!

Tự Cẩm sửng sờ, sau đó hoàng hậu tay run lên, nước trong chén trà sánh ra ngoài một ít. Cố làm ra vẻ không có gì đặt chén trà xuống, lặng lẽ dùng khăn lau tay. Vẻ mặt lạnh nhạt hoàn toàn không biết chút nào, nhìn mọi người phía dưới.

Quản Trường An cúi đầu. Rõ ràng bên chỗ Hoàng thượng có đũa công lại không cần, rõ ràng là muốn nâng cao thể diện cho Hi Quý Phi nương nương. Hẳn ta có diên mới có thể đi ngăn cản, giả vờ không nhìn thấy gì kỳ thật cũng rất tốt.

Mặc dù Hoàng hậu và Quản Trường An đã quen nhìn Tiêu Kỳ và Tự Cẩm ân ái, nhưng vẫn cảm thấy chịu không nổi.

Không cần nói tới những người phía dưới chưa từng thấy qua, nét mặt của tất cả mọi người đều khiếp sợ, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn.

Hoàng thượng lại...

Phía trên kia có nước miếng của Hi Quý Phi!

Vừa lúc đó, Vũ Vân Anh trở về, mặc một bộ thân trang phục múa kiếm, trong tay cầm thiết kiếm còn trong vỏ, hành lễ đối với đế hậu.

Rút kiếm khỏi vỏ Vũ Vân Anh nhẹ nhàng nhảy múa, dáng người vừa oai hùng vừa ôn nhu, động tác xinh đẹp uyển chuyển, quả thật có phong độ kiếm vũ.

Chẳng có mấy người phía dưới xem Vũ Vân Anh múa, ánh mắt mọi người đều rơi trên người Hoàng thượng. Chỉ thấy hân vui vẻ, nếu không gặp thức ăn cho Hi Quý Phi thì lại ngẫu nhiên nghiêng đầu thủ thủ thì thì ở bên tai nàng, cũng thấy Hi Quý Phi tỏ vẻ giận dữ, tai đỏ ửng, ánh mắt long lanh, quả nhiên là quyến rũ trời sinh, làm người khác chú ý.

Mặc cho Vũ Vân Anh múa phi phàm, nhưng không biết vì sao hình như Hoàng thượng lại thích nhìn Hi Quý Phi chau mày giận dữ hơn.

Kết thúc màn múa kiếm, Vũ Vân Anh ảm đạm rời sân khấu, tay nắm chuôi kiếm ở trong tay áo run lên nhè nhẹ, sắc mặt trắng xanh.

Trong sâu đáy mắt Tề Chiêu nghi đầy mỉa mai. Mấy người này thật sự là không biết tự lượng sức mình, cho rằng làm vậy có thể được Hoàng thượng coi trọng hay sao?

Thấy Ngọc Trân buồn ngủ, nàng ta ôm thấy người bé vỗ nhè nhẹ sau lưng. Tề Chiêu nghi nhìn người thứ hai ra sân Lịch quý nhân, hiển nghệ bằng một khúc ca giúp vui.

Tiếng hát uyển chuyển lạnh lót, âm sắc trong trẻo độc nhất vô nhị, bản thân lại có dung nhan kiêu kiêu xuất chúng, nhưng có ích lợi gì?

Từ đầu tới đuôi ánh mắt Hoàng thượng đều không nhìn về phía nàng ta một cái, trong mắt vẫn như cũ tất cả vẫn là Hi Quý Phi.

Kiếp này sẽ luôn có một người như vậy, mặc kệ nàng tốt hay tệ, đẹp hay xấu, đúng hay sai, chỉ cần vào lòng người thì cho dù thế nào cũng là duy nhất trên đời.

Ai có thể nghĩ đến, Hoàng thượng lại là người si tình ngàn năm khó gặp đâu?

Ha ha.

Kiều Uyển trình diễn một bản đàn cầm, Bảo Tĩnh đàn sắt kết hợp lại, nhưng cũng đều không hữu dụng.

Tự Cẩm bị nhét một miệng đồ ăn, chỉ ngậm miệng lại cũng không chịu ăn. Không phải nàng đồng ý cho các phi tần hiến nghệ sao?

Ghen cũng phải là nàng chứ?

Tiêu Kỳ, người bày tỏ ân ái trước mặt mọi người như thế, thật sự cho rằng nàng không nhận ra hắn đang cố ý sao?

Tên khốn kiếp này!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 403: Nhân Sinh Không Ngoài Như Vậy

Yến hội đoàn ngộ yên lành biến thành buổi biểu diễn tình cảm dành riêng cho hoàng đế, Tự Cẩm còn không thể không phối hợp.

Kỳ thật trong lòng nàng cảm động. Nàng biết rõ, Tiêu Kỳ dùng phương thức này để nói cho người khác biết thái độ của hân.

Yến hội cũng chưa kết thúc, Tiêu Kỳ đã dẫn Tự Cẩm rời đi, hoàng hậu mang người cung tiễn.

Sau khi hai người đế phi rời khỏi, trong đại điện yên tĩnh chốc lát nhưng rất nhanh hoàng hậu lại kêu người nhảy múa hát vang, trong nháy mắt lại náo nhiệt lên.

Nhưng trong đại điện có thể náo nhiệt vô cùng, còn trong lòng như thế nào thì đâu có ai biết.

Thực phi ngồi ở phía dưới hoàng hậu, vị trí Hi Quý Phi đã trống không. Nàng ta ngồi đối diện Hiền phi.

Nàng ta biết rõ, dạo này Hiền phi qua lại mật thiết với mấy phi tần xuất chúng mới tiến cung. Chẳng qua là tính một ngày kia có thể đạp Hi Quý Phi xuống.

Lòng quân vương dễ dàng thay đổi, nhan sắc thiếp được hai ba năm.

Thời kỳ nữ nhân đẹp nhất cũng chỉ kéo dài có vài năm mà thôi. Mặc dù dung mạo xuất chúng như Hi Quý Phi thì dù sao cũng đã tiến cung sáu

năm, cũng sinh hai con rồi.

Có lẽ Hiền phi suy đoán, Hoàng thượng cũng sắp chán tới nơi.

Nhưng... Hôm nay hành động của Hoàng thượng lại đánh mạnh vào lòng mọi người.

Kỳ thật nàng ta cũng rất hâm mộ, cũng muốn trở thành Hi Quý Phi. Lúc nàng ta tiến cung, có hoàng hậu đoan trang công bằng chính trực chủ quản hậu cung, có Tô quý phi dung mạo như thiên tiên. Mặc dù nhan sắc nàng không tầm thường, nhưng mà ở trước mặt Tô quý phi vẫn thất bại thảm hại.

Khi đó, nàng ta tận mắt nhìn thấy Tô quý phi cao cao tại thượng, phong quang vô hạn, nhìn nàng ta nổi trội hậu cung.

Vì sinh tồn, nàng ta chỉ có thể đầu phục dưới chân Tô quý phi, làm tay sai của nàng ta, vì nàng ta xuất lực, tiên phong dẫn đầu. Quả nhiên, Tô quý phi nâng đỡ nàng ta với Hoàng thượng, mình cũng dần dần có thánh sủng, vị phần từng bước tăng lên cho đến Hiền phi.

Khi đó, chính mình còn nghĩ, chưa chọn lầm người.

Đúng vậy, cho dù là Hoàng hậu nương nương cũng bị Tô quý phi ép tới không thở nổi, ở trong cung làm việc gặp nhiều cản trở.

Nhưng rất nhanh, Hi Quý Phi tiến cung.

Hoàng hậu nương nương quả quyết kiên nghị, vừa nhìn thấy Hi Quý Phi lần đầu tiên đã nỗ lực chống lại đám đông giữ nàng ta ở lại trong cung.

Hiện thời xem ra Hoàng hậu nương nương quả nhiên không chọn lầm người. Lúc trước Hi Quý Phi bị người phe Tô quý phi hãm hại, giáng chức đến Y Lan Hiền, ai nấy đều cho rằng nàng ta không thể xoay người, nhưng bây giờ thì sao?

Ánh mắt Thục phi hơi hoảng hốt. Vị trí Thục phi của nàng ta đến thật sự rất dễ dàng, cũng là nhờ may mắn. Tô quý phi ngã, hoàng hậu muốn thu phục những người theo Tô quý phi, vì vậy mình biến thành người cơ trí quy phục, vị phần thăng lên, thay hoàng hậu tuyên dương danh tiếng rộng lượng khoan dung.

Khi tiến cung, lúc ở cạnh quân vương.

Bây giờ nhìn lại không được lòng đế vương.

Nàng ta vẫn cho rằng Hoàng thượng dụng tâm đối đãi với Tô quý phi. Nhưng ngày hôm nay nhìn thấy, nàng ta đã sai mười phần.

Tô quý phi đối với Hoàng thượng chẳng qua là hầu quân vương mà thôi, Hoàng thượng đối với Tô quý phi, cũng chẳng qua là vì gia tộc kia.

Duy chỉ có đối với Hi Quý Phi...

Nàng ta vẫn còn nhớ, mỹ nhân hiền nghệ trước mặt cả sảnh đường chẳng qua là muốn được một tiếng cười của quân vương.

Nhưng trong ánh mắt đế vương cao cao tại thượng kia chỉ có người bên cạnh, nhìn nàng ăn ngon uống tốt thì tâm trạng vui vẻ.

Cúi đầu nhẹ nhàng cười một tiếng, Thục phi nhìn vẻ mặt âm trầm của Hiền phi nghĩ, kẻ này ngu xuẩn, đại khái cả đời cũng nghĩ không ra rốt cục mình đã thua ở chỗ nào.

Nàng ta suy nghĩ cẩn thận nên nhìn thấu đáo.

Cho nên nàng thành Thục phi, đè ép lên đầu Hiền phi.

Lại nhìn các tần phi mới tiến cung trên đại điện, nét mặt ai nấy đều có vẻ không cam lòng, trong lòng hẳn có mưu đồ khác.

Thở dài một tiếng, nếu thu tay lại muện chẳng qua cũng chỉ có kết cục như Tô quý phi mà thôi.

Mà các nàng, chỉ sợ chưa chắc có may mắn như Tô quý phi có thể giữ được tính mạng.

Nếu nói về bội phục, người Thục phi bội phục cũng không phải là Hi Quý Phi độc chiếm quân tâm, sủng bá hậu cung.

Bội phục chỉ có người ngồi ở ngai phượng phía trên, hoàng hậu!

Có dũng có mưu, có được dẫn được, có thể lên có thể xuống, có thể tiến có thể lui.

Nếu được là nam nhi, Hoàng hậu nương nương nhất định là người tài giỏi.

Đáng tiếc, nàng ta là con gái thế gia.

Nếu như không phải con gái thế gia,

Có lẽ sẽ không có Hi Quý Phi vinh sủng không suy.

Nhẹ nhàng rót một ly rượu, nhấp môi uống.

Trong đại điện này rõ ràng tiếng nhạc tiếng đàn vô cùng náo nhiệt, nàng ta lại cảm thấy trống rỗng.

Cuộc đời này của nàng ta, điều duy nhất có thể được người khác tán thưởng, có lẽ chỉ có thức thời.

Ha ha, kỳ thật cũng rất tốt.

Mà lúc này, Tiêu Kỳ dắt tay Tự Cẩm chậm rãi đi về Di cùng hiên. Hai bên tiếng côn trùng rí rả, chim hót, hoa thơm, sắc trời phía xa dần dần chìm

vào trong bóng đêm, chỉ để lại một tia sáng còn đang le lói.

Nắm tay nhau, mạnh mẽ dịu dàng, ấm áp bình yên.

Cung nhân theo ở phía sau xa xa. Tự Cẩm nhìn hẩn khẽ nói: "Ngày hôm nay ở trên tiệc rượu, Hoàng thượng làm quá mức đó. Mai này không biết trong hậu cung lan truyền về thiếp như thế nào đâu."

"Nàng sợ sao?" Tiêu Kỳ cười khẽ, trong lời nói có mấy phần đắc ý.

"Ai sợ chứ, thiếp mới không sợ." Tự Cẩm trắng mắt liếc hẩn một cái.

"Không sợ thì đừng có lo, không sợ thì cứ đi tới trước. Hi Ngôn Thanh, về sau chuyện như vậy có lẽ còn rất nhiều, nàng phải học cho quen đi."

Diễn ân ái còn phải quen, Tự Cẩm cũng chịu thua ... Đi theo Tiêu Kỳ, công phu tu luyện da mặt thật sự là càng ngày càng dày.

"Người còn dám nói."

"Có gì không dám nói. Chúng ta đang ở giai đoạn đẹp nhất đời người. Bây giờ triều đình vững chắc, tạm không phải lo. Chỉ mười năm nữa đất nước cường thịnh, cho dù ta có nói lời sai, làm việc ngang ngược cũng không lo bị phủ đầu."

Tự Cẩm nghe lời nói này trong lòng sôi sục, cảm nhận được từ sâu trong người Tiêu Kỳ tỏa ra quân uy bao phủ, làm người ta thần phục.

"Không cần mười năm, cứ nhìn Hoàng thượng cần cù chấp chính, chỉ cần năm năm, Đại Vực nhất định cường thịnh lên."

"Cho nên quốc sách đã định, quần thần thần phục. Tứ hải thanh bình, dân chúng an khang, còn ta bây giờ chỉ muốn trải qua những tháng ngày thật vui vẻ với nàng."

Tự Cầm dừng bước nhìn Tiêu Kỳ, trái tim trong ngực nhảy lên thành thịch.

Tiêu Kỳ khoát khoát tay, Quản Trường An lập tức dẫn cả đám người lui về phía sau, cũng đuổi hết những người không liên quan đi.

"Cho tới nay, nàng phân ưu với ta, chịu khổ cùng ta, vì ta hiến kế, vì ta bôn ba, bao thứ vất vả lo lắng bận rộn trong cuộc sống. Ta không nhớ ra được những mỹ nhân cầm y hoa phục, không nhớ được tần phi tranh quyền đoạt lợi, không nhớ những ánh mắt trông mong tha thiết ở hậu cung. Ta chỉ nhớ rõ lúc nàng vất vả suy nghĩ thay ta bày mưu tính kế, còn nhớ nàng vì ta lâm nguy mà tức giận phẫn nộ mắng chửi thế gia, nhớ ban đêm nàng bất an trở mình trằn trọc, còn nhớ nàng... Bởi vì ta sâu mà sâu, bởi vì ta vui mà vui." Tiêu Kỳ nói xong một câu này, nâng mặt Tự Cầm lên, cúi đầu nhẹ hôn lên trán nàng.

Tự Cầm không nghĩ tới Tiêu Kỳ đột nhiên lại nhắc đến những chuyện này, nhớ tới gian khổ lúc trước, mắt cũng không khỏi đỏ lên.

Từ lúc nghĩ tới sinh con trai làm thái hậu, đến về sau muốn chủ động phân ưu cho hắn, rồi đến lúc không thể thấy hắn bị người khi dễ, chỉ muốn dùng hết mọi cách để hắn giải sầu.

Từng bước từng bước, từng ngày từng ngày, cho tới bây giờ ý hợp tâm đầu, không thể cách xa.

Trong đó đau khổ, gian nan, khốn đốn, người không tự mình trải qua không thể nói hết những nỗi khổ trong đó.

Hôm nay, Tiêu Kỳ đột nhiên nhắc lại không khỏi làm người ta nghĩ tới ngày đó, trong lòng đột nhiên cảm giác hiu quạnh.

"Đang yên lành sao đột nhiên lại nói đến chuyện này?" Tự Cầm hơi không được tự nhiên, cúi đầu nói.

Ánh mắt Tiêu Kỳ sáng rực, nàng lại nhất thời không dám nhìn thẳng.

"Tiếc nuôi duy nhất của ta chính là không được cùng nàng lớn lên."

Hay thật, nói nửa ngày, cuối cùng là bởi vì thanh mai trúc mã kia.

Tự Cầm xấu hổ.

Đang định nói thì lại nghe Tiêu Kỳ nói tiếp: "Lúc nàng còn nhỏ không được làm bạn bên cạnh nên rất tiếc nuôi. Cho nên liền không nhịn được muốn có con gái, một con gái giống nàng như đúc. Nâng niu trong lòng bàn tay, gìn giữ ở trong lòng, không cho con khổ, không cho con lo, làm cho con có chỗ để dựa, có người để tin, vinh hoa phú quý, an khang cả đời. Hi Ngôn Thanh, thời gian không thể quay lại, lòng người lại có thể giữ vững. Những đau khổ thừa nhỏ của nàng ta không thể thay đổi, nhưng cuộc đời sau này của nàng lại lúc nào cũng có ta, cả đời không suy chuyển."

Cho nên, Tiêu Kỳ cảm giác năm đó mình bị mẫu thân Tần Tự Xuyên từ hôn, tức giận mà vào cung, cho nên đau lòng mình khi đó phải chịu uất ức.

Hắn không thể đền bù tổn thương năm đó nên muốn sinh con gái với nàng, sau đó sủng ái thành một công chúa bá vương hay sao?

Lịch trình tâm lý quỷ dị này sao lại cứ ... làm người ta dở khóc dở cười như thế chứ?

Kỳ thật nói cho cùng, thứ trong lòng Tiêu Kỳ chú ý chẳng qua là nguyên chủ đã từng thích người khác đây.

Mặc dù bây giờ hai người người tình ta nguyện, nhưng vẫn có một tia tiếc nuôi như thế.

Hắn chỉ muốn dùng cách của hắn làm viên mãn nhân sinh hai người.

Lúc nào cũng có hắn, cả đời không thay đổi.

Cho nên, hắn đang thổ lộ với mình, cả đời sẽ không thay lòng sao?

Ai nấy đều nói, ước nguyện giữ được trái tim một người, bạc đầu chẳng xa nhau. Nhưng thế sự vô thường, mặc dù hai bên tình nguyện nhưng có thể sống cùng nhau đến đâu bạc răng long thì được mấy người?

Nhưng nhìn vào mắt Tiêu Kỳ, Tự Cẩm tin hắn.

"Tình không biết bắt đầu, tự nhiên mà thâm sâu, người sống có thể chết, chết có thể sống lại. Sinh mà không thể cùng chết, chết mà không thể sống lại đều không phải là tình cuối cùng." Tự Cẩm nhìn Tiêu Kỳ nói từng câu từng chữ cho hắn nghe, "Kiếp này có thể gặp được người mới biết như thế nào tình đến trong lòng, là cam tâm vậy."

Ánh mắt Tiêu Kỳ càng ngày càng sáng, nắm tay Tự Cẩm càng ngày càng siết chặt.

Ánh nắng sắp tan biến, đêm tối lặng lẽ tới.

Nhân sinh dài đằng đằng, nay chẳng qua mới vài bước thôi.

Dắt tay Tự Cẩm chậm rãi đi về, trăng non lưỡi liềm đã treo trên đầu cây liễu, rọi bóng hai người càng kéo càng dài, dần dần hòa thành một thể.

Gió mát trăng thanh, chim trùng hòa ca.

Nhân sinh không ngoài như vậy.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 404: Mặt Trời Lặn Phía Tây

Sau tiết đoàn ngộ, trong cung lập tức an tĩnh lại.

Các tần phi mới tiến cung cũng khó được yên tĩnh, tựa như gió thu buông xuống, vạn vật hiu quạnh vậy.

Nhưng chẳng qua là sắp vào hạ mà thôi.

"Đúng vậy, bây giờ trong cung ai còn dám chống đối nương nương. Mấy vị không an phận kia bây giờ cũng đã không dám gây náo động nữa." Tề chiêu nghi nhìn Hi Quý Phi vừa cười vừa nói.

Tự Cẩm cũng cười cười, nói với Tề chiêu nghi: "An phận hay không an phận đều xem chính mình, chuyện này đều do chính mình mà thôi."

Tề chiêu nghi nghe Hi Quý Phi nói, tinh tế ngẫm nghĩ liền cười, "Nương nương nói đúng lắm, chuyện này thật đúng là phải xem chính mình nghĩ như thế nào."

Thường thường lòng người không đủ mới có thể sinh ra sự cố.

"Ta nghe nói sau tiệc đoàn ngộ Ngọc Trân bị bệnh, bây giờ đã khá hơn chút nào chưa?" Nàng chuyển sang đề tài khác, không tiếp tục nói tới chuyện kia nữa.

Tề chiêu nghi thở dài nhìn Hi Quý Phi muốn nói lại thôi.

Trong lòng Tự Cẩm hơi động một chút, nhưng cũng không chủ động mở miệng, mà nâng chung trà lên nhấp một ngụm trà, lẳng lặng chờ Tề chiêu

nghi nói.

"Đứa bé Ngọc Trân này kỳ thật tâm địa cũng không phải là rất xấu, trước đây bị người dạy hư nên ánh mắt thiên cận, làm việc lỗ mãng. Bây giờ mặc dù con bé biết sai nhưng dù sao cũng chỉ là đứa bé, rất nhiều chuyện không thể thông thấu như người lớn. Cho nên trong lòng có chuyện không thể cởi bỏ, do đó mới rầu rĩ không vui đố bệnh. Bây giờ thái y viết cho phương thuốc giải sầu thư thái, uống hai ngày đã đỡ hơn rất nhiều." Nét mặt Tề chiêu nghi mang theo chút tức giận lại mang theo vẻ bất đắc dĩ. Dù sao người kia là mẹ đẻ Ngọc Trân, rất nhiều chuyện nàng ta cũng không thể nói hay trách cứ, cũng phải giữ thể diện cho Ngọc Trân.

Hơn nữa, cho dù là hồ lạc đồng bằng cũng vẫn là quý phi.

"Biết sai có thể thay đổi là hiểu biết lắm rồi. Tỷ đối với con bé quan tâm như thế mà con bé vẫn không chịu hiểu thì đã cô phụ tấm lòng của tỷ. May mắn đứa bé này vẫn là đứa trẻ thông minh, tương lai sẽ có kết quả tốt." Trừ những lời này, Tự Cẩm cũng không thể nói thêm gì khác. Bây giờ nàng không muốn nhúng tay vào chuyện của Ngọc Trân công chúa.

Trên có hoàng hậu, dưới có Tề chiêu nghi, huống chi còn có phụ thân là Tiêu Kỳ. Nàng và Tô quý phi có cừ oán, mặc kệ làm cái gì cũng khó làm người khác không thể hoài nghi, dứt khoát bỏ qua một bên.

Tề chiêu nghi cũng biết chỗ khó xử của Hi Quý Phi, do đó cũng chỉ nói một chút, những lời dư thừa đều không có nói.

Hai người rảnh rồi nói vài câu, Tề chiêu nghi liền đứng dậy cáo từ. Tự Cẩm đưa nàng ta ra ngoài cửa.

Tề chiêu nghi đi hai bước, quay đầu lại cười với Hi Quý Phi, lúc ấy mới chậm rãi rời đi.

Ra Di cùng hiên, Tề chiêu nghi vốn nghĩ trực tiếp về tấm điện của mình nhưng suy nghĩ một chút, vừa vặn nhìn về phía Trường Nhạc Cung. Nàng ta hơi do dự nhưng vẫn đi về phía đó.

Trước đây Từ Di cùng hiên sang Trường Nhạc Cung cũng có mấy con đường. Kể từ khi Hoàng thượng vây tường phong hậu cung cũng chỉ còn lại có một con đường.

Cho dù Hoàng thượng muốn tới Di cùng hiên cũng phải đi đường này.

Đi được nửa đường, Tề chiêu nghi dừng chân lại trong nháy mắt, nghe được phía trước hình như có thanh âm truyền đến, mày hơi hơi nhíu đi lên phía trước hai bước, vịn cành hoa nhìn sang phía đó.

Thứ đầu tiên rơi vào mắt là một áo long bào màu vàng sáng, bất giác trong lòng chấn động, không nghĩ tới lại gặp được Hoàng thượng ở chỗ này. Nhưng rõ ràng Hoàng thượng dừng bước chân lại, trong lòng Tề chiêu nghi đột nhiên dâng lên một dự cảm không tốt lắm.

Lại lặng lẽ đi phía trước đi vài bước, quả nhiên liền nghe đến một giọng nói kiều mỹ uyển chuyển truyền đến, "Tần thiếp và Bảo nương tử đang đi dạo trong vườn ngắm hoa, không nghĩ tới sẽ gặp được thánh giá Hoàng thượng, xin hoàng thượng thứ tội."

Là giọng của Kiều Uyển!

Vốn cho rằng trải qua tiệc đoàn ngộ, nàng ta có thể an phận một thời gian, không nghĩ tới nhanh như vậy đã ra tay.

Nói đến cũng đúng, đang đúng tuổi thanh xuân phơi phới, nhan sắc rực rỡ, làm sao cam nguyện tiêu phí tuổi xuân ở trong hậu cung này.

Bỗng nhiên lại có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, Tề chiêu nghi lại nghe tiếng mấy người hành lễ. Đúng là bọn Vũ Vân Anh và Lịch Khinh

Ngọc cũng đến.

Ngày hôm nay thật sự là hiếm thấy. Mấy cung phi mới tiến cung này hẹn nhau đến vườn hoa chặn Hoàng thượng hay sao?

Mặc dù Tề chiêu nghi rất có lòng tin đối với Hi Quý Phi, nhưng dù sao Hoàng thượng đang đối mặt với toàn mỹ nhân như hoa như ngọc, trong lòng vẫn không tránh khỏi lo lắng.

Mà lúc này, Tiêu Kỳ nhìn mấy người trước mắt bằng ánh mắt lạnh nhạt mang theo vài phần lạnh lẽo như băng, nhìn lướt qua liền quay đầu, thản nhiên nói: "Hãy bình thân."

"Tạ ơn Hoàng thượng." Mọi người cùng đáp lời, trong mắt tỏa hào quang. Quả nhiên không có Hi Quý Phi bên cạnh, Hoàng thượng đối với các nàng vẫn khác.

Trong lòng Kiều Uyển thở phào nhẹ nhõm. Hôm nay nàng ta phải thu hết bao nhiêu can đảm dũng khí mới dám tới nơi này. Chỉ là không nghĩ tới, hai người Vũ Văn Anh và Lịch Khinh Ngọc không biết xấu hổ như thế, cũng đi theo sau các nàng. Thấy Hoàng thượng cũng không tức giận thì nghĩ đi ra giành tình cảm, quả thực là chẳng biết xấu hổ.

Trong lòng Kiều Uyển và Bảo Tĩnh đương nhiên là ghen khuất. Nhưng ở trước mặt hoàng thượng cũng không dám nói gì, đỡ phải gây ấn tượng không tốt.

"Tần thiếp biết chút trà nghệ, không biết có thể có vinh hạnh pha một ấm trà cho Hoàng thượng thưởng thức hay không?" Kiều Uyển cả gan ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng, bày ra một nụ cười hoàn mỹ không tỳ vết. trong điệu dáng có e thẹn sợ hãi, trong tò mò lại mang chút ngượng ngùng, trình diễn một phong thái khuê nữ cực kỳ sống động.

Lịch Khinh Ngọc đang muốn tiến lên phá vỡ chuyện tốt của Kiều Uyên thì lại bị Vũ Vân Anh dùng sức kéo một cái.

Lịch Khinh Ngọc sững sờ, hơi nghiêng đầu nhìn về phía Vũ Vân Anh thì thấy nàng ta nhẹ nhàng lắc đầu đối với mình.

Lịch Khinh Ngọc không cam lòng, thoát ra bàn tay Vũ Vân Anh, cười nhẹ nhàng bước lên một bước, khom mình cúi người. Tư thái giống như dáng liễu ba tháng mùa xuân, đẹp nhẹ nhàng độc nhất vô nhị.

"Hoàng thượng, tần thiếp..."

"Không thánh dụ truyền triệu, tự mình chặn lại thánh giá, phải chịu tội gì?" Mặt Tiêu Kỳ đen như mực. Hẳn đâu phải là người không có kiến thức về những thủ đoạn tranh thủ tình cảm ở hậu cung, đương nhiên biết rõ chuyện hôm nay là sao chứ?

Dám dựa vào mình có mấy phần tư sắc để nghe ngóng hành tung của hân, tới đây chặn người. Quá to gan!

Xem ra, Quản Trường An kia phải nhắc nhở nghiêm túc, người của ngự tiền không kín miệng!

"Thần thiếp không dám!"

"Hoàng thượng thứ tội!"

Mọi người bị dọa mặt trắng bệch, vội vàng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Không thể nào hiểu vì sao Hoàng thượng lại sầm mặt xuống. Nếu thật sự trị tội, những người nơi này không ai chạy thoát.

Mặt mũi đều trắng bệch!

Tiêu Kỳ không thèm để ý các nàng, phất tay áo rời đi!

Trán Quán Trường An đổ mồ hôi, chân như nhũn ra. Kẻ nhãi ranh nào dám tiết lộ ra hành tung Hoàng thượng, hắn ta mà tra ra thì sẽ lột da nó!

Quán Trường An nhìn lướt qua mọi người quỳ trên mặt đất, trong mũi hờ ra một tiếng, vội vàng đuổi theo Hoàng thượng.

Tề chiêu nghi quỳ gối hành lễ, cung tiễn Hoàng thượng rời đi. Hoàng thượng liếc nàng ta cũng không nói gì khác, chỉ nói: "Nghe nói Ngọc Trân tốt hơn nhiều, nàng có công lớn, sau này trăm sẽ ban thưởng cho nàng, trở về sớm đi."

Tề chiêu nghi thở nhẹ một hơi, chỉ biết mình đã qua cửa ải này. Nếu không không thể thoát khỏi tội nghe lén.

Đợi đến khi Hoàng thượng đi xa, lúc ấy Tề chiêu nghi mới chậm rãi đứng dậy, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh. Cung nhân đỡ nàng ta tay chân cũng như nhũn ra, một chữ cũng không nói được.

Hoàng thượng không xử phạt mấy người này, đó mới là đáng sợ nhất.

Cũng không biết, Hoàng hậu nương nương sẽ xử trí như thế nào.

Trong Phượng Hoàn Cung, hoàng hậu được chuyện này giơ tay lên vuốt trán nhìn Đồng cô cô nói: "Từng kẻ từng kẻ đều không bớt lo, Hoàng thượng... Chao ôi, người đi kêu các nàng sao chép một trăm lần cung quy, cấm túc nửa năm, không có chiếu không được ra ngoài."

"Dạ." Đồng cô cô khom người thi lễ một cái, xoay người đi ra ngoài.

Ra cửa chính Phượng Hoàn Cung, lúc ấy Đồng cô cô mới trùng trùng thờ dài. Mấy người này đúng là tự chuốc đau khổ, cứ yên ổn sống qua ngày không được hay sao?

Lại cứ phải cả đám lồi tới trước mặt Hoàng thượng, kết quả đâu?

Mặc dù Hoàng thượng tức giận nhưng cũng không tự mình xử phạt các nàng mà để cho Hoàng hậu nương nương, điều này giải thích rõ cái gì?

Hoàng thượng không đặt các nàng ở trong lòng một chút xíu nào hết.

Bận rộn toi công không nói, lại còn quá xấu mặt nữa.

Vũ Vân Anh đoan chính đứng trước bàn sách, trước mặt đặt bản cung quy, tay phải nàng ta chấp bút, bắt đầu sao chép từng chữ từng chữ.

Sắc mặt trắng bệch, tay phát run, chữ viết trên giấy bị mực rơi xuống nhuộm màu đen.

Bản viết này không thể dùng nữa.

Tâm không tĩnh, lòng bất bình.

Vũ Vân Anh rơi vào đường cùng, chỉ đành đặt bút xuống. Hai mắt vô thần nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy cực kỳ nhục nhã. Hoàng thượng khinh thường các nàng đến thế sao?

Xử phạt cũng là ý chỉ của Hoàng hậu nương nương.

Quả nhiên, tin đồn là đúng.

Hi Quý Phi nương nương độc chiếm thánh tâm.

Ha ha.

Nét mặt Vũ Vân Anh từ trắng bệch chuyển sang tái xanh, không thấy được tương lai của mình nằm ở đâu.

Lịch Khinh Ngọc đang dựa vào bàn khóc lóc, hận chính mình không nghe lời Vũ tử tử. Nếu nghe, khẳng định cũng sẽ không bị phạt.

Trong Thọ Khang Cung, Kiều Linh Di nghe Thi cô cô nói bên ngoài, im lặng cười.

Chỉ bằng đồ ngu xuẩn Kiều Uyển ư, thái hậu nhất định sẽ thất vọng. Làm sao Hoàng thượng sẽ coi trọng nàng ta chứ.

Trên gương mặt gầy gò vàng như nến, chỉ có một đôi mắt còn có mấy phần thần thái. Kiều Linh Di kiên định như núi kéo dài hơi tàn. Nàng ta cũng không tin, nàng ta không nhìn thấy sự sụp đổ của Hi Quý Phi!

Nàng ta cũng không tin, Kiều Uyển thật có thể an tâm yên tĩnh như thế, nàng ta cũng không tin thái hậu thật sự ngồi mặc kệ! Người Kiều gia các nàng làm sao mà chịu thua đơn giản như thế. Nàng ta thật sự muốn nhìn một chút, Kiều Uyển được thái hậu ký thác kỳ vọng kia có thể làm được cái gì!

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 405: Chương Cuối

Hai năm sau, Hoàng đế thay đổi niên hiệu là Quang Hi, sách sử gọi là năm Quang Hi.

Thay đổi niên hiệu nửa năm, Hi Quý Phi truyền ra tin vui.

Hoàng đế mừng rỡ, quần thần chung vui.

Di cùng hiên.

Tự Cẩm chạm tay lên bụng mình, còn hơi ngơ ngẩn, không nghĩ mình lại có thể hoài thai. Cuối mùa thu năm trước, nàng gặp đại nạn. Kiều Uyển vì đoạt đế sủng nên thiết kế đẩy nàng xuống hồ.

Mùa thu nước rất lạnh, bị tổn thương thân thể, phải nằm trên miên trên giường bệnh mấy tháng mới dần dần đỡ hơn.

Nhớ tới giai đoạn phong ba đó, Tự Cẩm còn cảm thấy đã như trải qua một đời người.

Nàng không thể nào nghĩ tới, người đã sống mà như chết Kiều Linh Di lại còn có thể cố động Kiều Uyển hạ sát thủ đối với mình.

Không biết là Kiều Uyển quá ngu xuẩn hay là tư tâm quá nặng, hoặc là nói Kiều Linh Di tà tâm không chết, không từ bỏ ý đồ tiêu diệt nàng. Cũng là nàng sơ ý lơ là, thế cho nên mới bị lừa.

Mùa thu nước rất lạnh, hàn khí nhập vào cơ thể, lúc đó nàng thiếu chút nữa thì mất mạng. Bây giờ nghĩ lại thật sự là một chân đã bước vào quỷ

môn quan, nói như vậy cũng không quá chút nào.

Khi đó thái y chỉ nói mơ hồ, nhưng nàng có thể nghe được, có lẽ cuộc đời này của mình rất khó lại có con.

Nhưng cũng không ngờ, Tự Cẩm nhìn bụng mình, đột nhiên liền nhớ tới hôm đó hoàng hậu nói với nàng, "Hoàng thượng thay đổi niên hiệu là Quang Hi. Theo chữ cổ, quang có nghĩa là ánh sáng, hi là vui mừng. Niên hiệu mới có ẩn phong hào của muội. Đây là Hoàng thượng mượn vận mệnh quốc gia, thực lực của một nước cầu phúc cho muội. Trên triều đình việc lấy niên hiệu mới này gây náo động rất lớn, như muốn lật trời. Hoàng thượng và Tần tướng gia gây sức ép quần thần, tế trời, bố cáo tông miếu, thiếu chút nữa thì chịu tiếng bạo quân. Mấy chuyện này muội có biết không?"

Lúc ấy Tự Cẩm cũng không suy nghĩ cẩn thận. Bây giờ sờ sờ bụng mình, đột nhiên có cảm giác kỳ quái, giống như đứa bé này thật sự là mượn vận mệnh quốc gia thực lực của một nước mới hoài thai.

Kỳ thật sức khỏe của nàng vốn rất khỏe mạnh, nhưng lần đó rơi xuống nước, bởi vì cuối mùa thu đầu mùa đông nên rất lạnh. Cơ thể bị nhiễm lạnh tột độ nên mới thương tổn tử cung. Có lẽ vì nàng dù sao cũng là người xuyên việt mà đến, hồn phách quá yếu so với người bình thường. Cho nên một khi phát bệnh nặng thì thật sự nguy hiểm tính mạng.

Nhưng coi như nàng mạng lớn, nằm ở trên giường mê man mấy tháng, cuối cùng vẫn tỉnh lại.

Nàng không thể để hai con mình còn nhỏ đã mất mẹ, không nhìn nổi Tiêu Kỳ vừa mới vui vẻ đã phải bi thương, không thể bỏ lại tình nghĩa phu thê của hai người, không bỏ được tình cảm uyên ương đầu bạc.

"Hi Quý Phi, cả đời này Bản cung chưa bao giờ từng hâm mộ bất luận kẻ nào, chỉ hâm mộ riêng mình muội."

"Sao Hoàng hậu nương nương lại nói vậy, người là nhất quốc chi mẫu, mẫu nghi thiên hạ, mới là người bao nữ nhân thiên hạ hâm mộ."

"Vị trí hoàng hậu này của Bản cung là vì Sở gia mà có, làm hoàng hậu là vì Hoàng thượng mà ngồi, nhưng tất cả lại không phải điều mình muốn. Bản cung rất mơ ước có được tình cảm sâu nặng như muội và Hoàng thượng. Nhưng biết làm sao, ta thân là con gái Sở gia đã sớm phải có lập trường khác muội. Nếu có kiếp sau, ta cũng không muốn làm con gái thế gia nữa."

"... Hoàng hậu nương nương nặng lời, kỳ thật ta..."

"Muội không cần nhiều lời, Bản cung biết rõ muội muốn nói cái gì. Những lời khiêm tốn bản cung đã nghe quá nhiều. Đây là điều muội xứng đáng được hưởng."

Bây giờ Tự Cầm còn nhớ ánh mắt hoàng hậu, trang trọng, chân thành, từng lời đều là nàng ta nói thật lòng.

"Bản cung chỉ cầu muội một chuyện."

"Nương nương có ân nghĩa nâng đỡ ta, chỉ cần chuyện người nói không làm trái với luân thường đạo lý, ta nhất định làm được."

"Bản cung thân có bệnh dữ, cũng không biết còn có thể sống bao lâu. Nếu tới một ngày được giải thoát xuống suối vàng, chỉ mong Hi Quý Phi còn nhớ tình cảm năm đó, chiếu cố nâng đỡ con cháu Sở gia một chút. Không cầu bọn họ thăng chức nhanh chóng, chỉ ngóng trông đừng bị người ta khi dễ, vì sự phục hưng của Sở gia ta mà giữ lại chút huyết mạch."

"... Ta đồng ý với nương nương là được. Nhưng người đang độ tuổi xuân, không thể nói những lời xúi quẩy này."

Bây giờ còn nhớ, khi đó hoàng hậu tươi cười chậm rãi mà ôn hòa, ánh mắt nhìn Tự Cẩm kiên định không dời, cuối cùng nói một câu, "Người có thể nhờ phúc của vận mệnh quốc gia, đương nhiên ta không thể có tạo hóa phúc khí lớn sánh bằng được."

Quả nhiên, mình lại có đứa bé này.

Tin vui truyền ra, người tới chúc mừng nối liền không dứt, đa số Tự Cẩm đều không gặp, lấy lý do dưỡng thai từ chối.

Nhưng năm nay người trong hậu cung lại bắt đầu căng thẳng, lại đến năm tuyển tú.

Sau khi nhóm tú nữ tiến cung, vì Kiều Uyển mưu hại Hi Quý Phi nên hoàng đế giận dữ, trách cứ hậu cung, ban chết bằng thuốc độc cho tỷ muội Kiều thị, làm kinh sợ mọi người. Do đó cũng triệt để trở mặt với thái hậu. Đến nay thái hậu không gặp hoàng đế chỉ nấu mình trong Thọ Khang Cung.

Những người còn lại, phạm là người có dính líu trong vụ án này, Bảo Tĩnh, Lịch Khinh Ngọc đều bị biếm lãnh cung, còn lại như Vũ Vân Anh cũng phải nén lại ước mong tranh thủ tình cảm, cũng không dám làm gì bậy nữa.

Bây giờ lại muốn tuyển người mới tiến cung, đám người còn lại trong hậu cung hoảng loạn, Tự Cẩm lại chẳng hề lo lắng.

Nhưng trên triều đình Tiêu Kỳ lại gây rắc rối lớn.

Hoàng đế nói, sinh thời sẽ không tuyển tú nữa.

Bởi vì hậu cung tranh thủ tình cảm, Tự Cẩm suýt nữa mất mạng, Tiêu Kỳ rút kinh nghiệm xương máu. Mặc dù hãn tâm bình như nước, hành động chính trực thẳng thắn nhưng cũng khó lòng phòng bị những người có lòng

tranh thủ tình cảm. Nếu lại xảy ra một lần nữa, Tự Cầm lại bị thương, hẳn tất nhiên sẽ đau lòng đến không muốn sống.

Nắm đại quyền, đế vương ngang tàng ra chiếu lệnh một cái, Ngự sử, giám quan thay nhau ra trận, thậm chí có người mắng chửi Hi Quý Phi là yêu phi họa quốc. Còn có người cương quyết muốn đâm đầu vào cột tự vẫn tại triều hòng lấy tính mạng ra can gián.

Lúc Tự Cầm nghe được tin tức đã âm ỉ ba ngày. Nàng hoàn toàn không nghĩ tới, Tiêu Kỳ lại có thể làm đến mức này.

Nghe tiếng bước chân quen thuộc truyền đến, nàng đứng dậy đi ra ngoài đón, vén rèm lên thì vừa vặn thấy Tiêu Kỳ đi vào. Nhìn thấy nàng ra đón vội lên trước nắm tay nàng, "Không phải đã nói nàng đừng tùy tiện đi đi lại lại sao."

"Thiếp đâu có yếu ớt đến vậy, cả vài bước đường đều đi không được." Tự Cầm nhẹ nói.

Tiêu Kỳ nghe vậy nhìn Tự Cầm, "Nàng khỏe rồi, nhưng ta vẫn nhìn không được lo lắng."

Tự Cầm biết rõ lần trước mình bệnh nặng dọa hấn sợ, quả thực coi mình như giấy mỏng, nhưng quan trọng là thương xót đau lòng mình.

Nếu như không sợ mất đi lại há sinh lòng lo lắng?

Nép vào lòng hấn, Tự Cầm bắt lấy tay hấn dịu dàng nói: "Thiếp đã nghe chuyện trên triều đình. Hoàng thượng không cần làm như thế. Nếu thật sự để giám quan mất mạng sẽ tổn hại đến danh tiếng của người."

"Trước kia ta lo lắng, nghĩ đến nếu phế trừ tuyền tú thì sẽ làm các con thiệt thòi, không tìm được hiền thê như nàng. Thứ hai xác thực cũng lo lắng danh tiếng của mình tổn hại, để vị lung lay. Nhưng bây giờ ta nghĩ tới nghĩ

lui, nếu lấy tính mạng của nàng để giữ lại danh tiếng mình quân, ta đương nhiên không vui. Còn chuyện tuyển tú, đến lúc đó nếu con trai nguyện ý phục tuyển thì cũng tùy các con."

Nghe Tiêu Kỳ nói, Tự Cẩm nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, trong lòng rung động không thôi, bắt lấy tay hẩn mạnh mẽ, "Hoàng thượng cần phải suy nghĩ kỹ, thiếp mỗi năm sẽ mỗi già đi. Hoàng thượng phế bỏ tuyển tú, đã làm thì không thể quay đầu lại. Tiếp qua hai mươi ba mươi năm nữa, người chỉ được đối mặt với một gương mặt đầy nếp nhăn, lại không được nhìn những cô nương kiều diễm."

"Sắc đẹp ai cũng thích nhưng phải biết phân biệt nặng nhẹ. Ta cũng thích người đẹp, nhưng so với nàng thì chỉ là bèo tấm." Tiêu Kỳ cúi đầu dựa vào trán Tự Cẩm chậm rãi nói.

Tự Cẩm vừa khóc vừa cười, cầm khăn lau nước mắt, lại nhìn Tiêu Kỳ nói: "Đều tại Hoàng thượng, khiến cho lòng thiếp lo lắng, không thể khống chế cảm xúc. Không thể trách thiếp mít ướt như thế."

Nghe lời này, nét mặt Tiêu Kỳ tỏa sáng, "Thai nhi này tất nhiên phải sinh con gái."

Tự Cẩm càng thêm dờ khóc dờ cười, nhìn Tiêu Kỳ nhẹ giọng nói: "Ý nghĩa của Quang Hi thiếp đã hiểu rõ ràng. Hoàng thượng, người đối với thiếp tình thâm ý trọng nhưng vận mệnh quốc gia quan trọng, há có thể giỡn đùa?"

"Nếu có thể lấy tính mạng ta đổi lấy tính mạng nàng, ta cũng không chút do dự."

"Thật khờ." Tự Cẩm khóc không thành tiếng, quả nhiên quá thích khóc.

"Người ngốc có ngốc phúc, được vậy không phải vì gặp được nàng sao."

Trong nháy mắt lại bị chọc cười, Tự Cẩm ai thán, tâm trạng mình thay đổi như vậy, không nên sinh ra một tiểu ma đầu mới được.

Ngày mười chín tháng mười dương lịch, Hi Quý Phi sinh một con gái, hoàng đế ban tên là Đồng Hi.

Trên triều đình mọi người phản đối, quần thần phân hai đội, tranh luận âm ỉ ba ngày. Tần tướng dẫn đầu quan văn thu được toàn thắng, tên của công chúa Đồng Hi chính thức ghi vào gia phả hoàng gia.

Quang Hi năm thứ bảy, hoàng hậu bệnh nặng qua đời.

Hoàng đế hậu táng, ban chiếu truyền thiên hạ, ba năm không lập tân hậu khiến các quan lại tán dương, ghi vào sử sách.

Quang Hi năm thứ mười, hoàng đế lập Hi Quý Phi làm hoàng hậu, đồng thời sắc lập Đại hoàng tử Dục Thánh làm thái tử, Nhị hoàng tử Dục Trạch là Vương gia, phong hào cho Đại công chúa là Ngọc Hi, phong hào Nhị công chúa là Minh Hi.

Đến tuổi, Thái tử tuyển vương phi, Đại công chúa tuyển phò mã.

Toàn bộ Đại Vực cực kỳ náo nhiệt, trong hậu cung cũng rất vui mừng. Đồng Hi kéo tay Ngọc Trân chạy ra ngoài, "Đại tỷ tỷ, nhanh lên, nhanh, muội dẫn tỷ vụng trộm đi xem, tỷ nhìn trúng người nào thì nói phụ hoàng chọn hẳn làm phò mã."

Sức khỏe của công chúa Ngọc Trân liên tục suy nhược, do đó việc chọn rể cứ kéo dài mãi. Năm nay sức khỏe khá hơn, lại có công chúa Tiểu Hi nghịch ngợm không sợ trời đất trong hậu cung dẫn Ngọc Trân đi chơi khắp nơi. Bây giờ khí sắc tốt hơn nhiều so với trước kia.

Nhưng đừng những chuyện như vậy, con gái người ta lúc nào cũng e lệ, làm sao có thể đi nhìn lén chứ?

Đồng Hi lại ưỡn ngực nói: "Muội đã hỏi qua phụ hoàng mẫu hậu, là mẫu hậu nói để muội lặng lẽ dẫn tỷ đi xem, nhìn trúng người nào thì ra tay đoạt trước nói sau."

Ngọc Trân bị Đồng Hi kéo đi, nghe vậy nhìn nhìn về phía Di cùng hiên, miệng nở một nụ cười khoan khoái, nhẹ nhàng đáp ừ một tiếng, cùng chạy ra ngoài với Đồng Hi.

Ánh nắng ấm áp, năm tháng yên bình.

Tự Cẩm dựa vào Tiêu Kỳ nhìn theo bóng lưng hai đứa bé, nhìn nhau cười một tiếng.

(hết trọn bộ)

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 406: Ngoại Truyện Tần Tự Xuyên: Gió Dương Liễu Chàng Lạnh Lùng

Lúc pháo hoa nổ rộ tháng ba, quan thuyền giương buồm theo gió vượt sóng xuôi nam rất uy phong.

Trên quan thuyền, Tần Tự Xuyên ngồi ở trong khoang, nhìn qua cửa sổ ngắm sóng nước bên ngoài, một bên mặt đường nét tuần mỹ như ánh nắng phản chiếu trên sóng, như thể trấn trụ thời gian.

Bây giờ triều chính an ổn, Hoàng thượng nắm đại quyền. Hậu cung an ổn như núi, Tự Cẩm an toàn không việc gì, tất cả mọi chuyện cũng đã kết thúc. Còn hắn ta cũng không còn lý do để tiếp tục ở lại kinh đô.

Sau khi cân nhắc tới lui, Tần Tự Xuyên lấy lý do muốn chu du thiên hạ, từ quan quy ẩn, muốn tìm hiểu giang sơn gấm vóc, nhìn hết phong cảnh thế gian.

Đời trước sống quá mệt mỏi, gánh nặng đời này cũng đã cởi bỏ, hắn muốn sống thoải mái một chút, sung sướng một chút.

Nhân tùy tâm hướng, vô câu vô thúc.

Mượn thuyền quan xuôi về phương nam, đi lướt qua vô số phong cảnh hai bờ sông.

Qua lớp lớp tường thành, nàng đã trai gái song toàn, còn hắn...

Lấy ra một cây sáo, nghiêng người dựa vào khoang thuyền, thổi lên du dương.

Bài hát này là kiếp trước hẳn viết ra, tiếng sáo u oán, hận ý lan tràn, khi đó trong lòng tràn đầy ước nguyện lấy lại công đạo cho nàng.

Bây giờ thời gian trôi qua, mọi thứ thay đổi, mà nàng vẫn còn êm đẹp sống ở trên đời này. Tuy lại thổi khúc sáo này nhưng tâm trạng khác nhau rất lớn. Trong nhạc khúc có thêm vài phần chậm rãi yên bình, giảm đi cảm giác phần nộ bi thương.

Theo mặt sông, tiếng sáo du dương vọng ra ngoài, ngẫu nhiên có chim chóc nghe tiếng mà bay đến rồi lại giương cánh bay đi.

"Cộc cộc" tiếng gõ cửa vang lên.

Tần Tự Xuyên vừa vặn kết thúc một khúc sáo, nhân tiện nói: "Vào đi."

Người vào là người hầu đã đi theo hắn nhiều năm, khom người nói: "Lão gia, qua một ngày là đến phủ Giang Ninh, ngài ở Giang Ninh xuống thuyền hay là lại đi tiếp về phía nam?"

Tần Tự Xuyên trầm mặc một cái, sau đó nói: "Ở lại phủ Giang Ninh đi."

"Dạ." Người hầu lui ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa phòng lại.

Phủ Giang Ninh có sản nghiệp Tần gia, lần này ở lại Giang Ninh, vừa vặn điều tra thêm sổ sách, dọn dẹp phòng ở một chút, thật sự là đã nhiều năm không trở về.

Trưa ngày hôm sau tới phủ Giang Ninh, Tần Tự Xuyên báo biệt các quan viên sắp đi nhậm chức trên thuyền quan, mang theo ba gia nô, một cái rương xuống thuyền.

Thuê một chiếc xe ngựa, lặc lư đi vào trong thành.

"Vị lão gia này, chỗ ngài ở đâu, ta tìm đường gần đưa ngài trở về."

Đánh xe là một hán tử chất phác, nhìn y phục đoàn người Tần Tự Xuyên không tầm thường cũng không dám đắc tội, mặt mũi tràn đầy tươi cười hầu hạ.

"Ngõ Thanh mai." Tần Tự Xuyên cười trả lời, không hề cảm thấy nói chuyện với một người đánh xe thì có gì không thỏa đáng.

"Ngõ Thanh mai ư, đây đúng là chỗ tốt. Trong ngõ Thanh Mai có tòa nhà của Tần tướng gia. Tần tướng gia ngài biết không, đó là tướng gia của Đại Vực chúng ta. Ai da, ngài có nhà ở ngõ thanh mai thật là khiến người ta rất hâm mộ. Nếu bây giờ mà ngài bán nhà nhất định giá rất cao."

Nghe phu xe chất phác nói, mấy người trong xe ngựa đều nở nụ cười, trên mặt ai nấy đều thấy vinh dự.

Khóe miệng Tần Tự Xuyên hơi giương lên, từ tốn nói: "Chỉ tiếc Tần tướng gia kia đã từ quan quy ẩn, sau này sợ là tòa nhà này bán không được giá cao."

"Ngài nói vậy là sao, tôi chỉ là một người quê mùa ăn nói không khéo léo, nhưng tôi cũng biết rõ Tần tướng gia là công thần Đại Vực. Coi như là từ quan quy ẩn cũng là ngài ấy không muốn làm quan muốn vui thú tiêu dao, sao ngài có thể nói tòa nhà kia không đáng tiền chứ? Ngài không biết rõ phủ Giang Ninh có bao nhiêu người muốn mua đâu."

Nghe lời nói của người phu xe chất phác có vài phân trách cứ, mọi người càng cười vui vẻ.

Người phu xe chất phác dứt khoát không nói thêm lời nào, trong đầu buồn bực cúi mặt chăm chú đánh xe, hiển nhiên là bị chọc tức.

Xe ngựa lắc lư vào thành, đi về phía ngõ Thanh Mai, tiếng bánh xe nghiền qua mặt đường trải đá xanh phát ra tiếng lộc cộc lộc cộc. Ngoài xe những thanh âm náo nhiệt của đường phố vọng vào, Tần Tự Xuyên vén màn xe lên nhìn lướt ra bên ngoài, hơi thở cuộc sống tràn đầy ủa vào mặt.

Dân chúng an bình giàu có, Giang Ninh yên ổn thông dong, đây mới là khí thế nên có của một vương triều thịnh vượng.

Lại qua thời gian một chén trà, xe ngựa dừng lại trước đầu ngõ Thanh mai. Tần Tự Xuyên xuống xe ngựa đứng ở đầu ngõ, nhìn vào cổng lớn khóa lại bằng khóa đồng nằm ở cuối ngõ.

Chậm rãi đi vào, ký ức trước kia tràn vào trong lòng.

Gạch xanh lát tận cuối đường, rêu xanh mọc thành bụi, hoa dại nở rộ. Hai bên nhà đi qua ai nấy đều đóng chặt cửa, ngẫu nhiên sẽ có tiếng người từ bên trong vọng ra, tiếng cười đùa của con trẻ, tiếng đọc sách của học sinh, ngẫu nhiên còn có tiếng phụ nữ tức giận mắng mỏ, âm thanh xen lẫn tạo thành một bức tranh cuộc sống sinh động.

Tần Tự Xuyên đứng trước cửa nhà mình, lấy ra chìa khóa tự mình mở khóa. Khóa đồng đã lâu đời, phải khá tốn sức mới mở ra được.

Đẩy ra cửa chính, phát ra tiếng kêu "Két..." "Két...", âm thanh từ trong ngõ tản ra ngoài.

Bên ngoài ngõ hẻm, phu xe chất phác đang thu tiền xe, vừa chuẩn bị đánh xe đi thì quay đầu lại nhìn thấy Tần tướng gia đang cửa mở ra.

Trong phút chốc hăn ta đứng ngẩn người tại chỗ, một hồi lâu chưa phục hồi lại tinh thần. Đợi đến khi phục hồi tinh thần lại thì nam nhân kia đã bước vào cửa. Phu xe chất phác nhìn tiền xe trong tay một lúc, tự đánh mình một cái rồi chạy nhanh vào trong ngõ, đuổi theo người hầu, nhét tiền xe kia vào trong tay y, sau đó quay đầu bỏ chạy.

Tần tướng gia đi xe hăn ta, làm sao hăn ta có thể lấy tiền chứ?

Đó chính là thanh thiên đại lão gia, không biết rõ đã làm bao nhiêu chuyện vì dân chúng, lý nào lại thu tiền này.

Người hầu kia sững sờ nhìn đồng tiền trong tay, một hồi lâu mới cười đi vào cửa, thấy tướng gia bèn kể lại chuyện một lần.

Tần Tự Xuyên nghe vậy, trên mặt nhuốm một vẻ ấm áp.

Nước ổn dân an, thiên hạ giàu có, mới có dân chúng miễn tiền đi xe chứ.

Đúng là thịnh thế.

Ở phủ Giang Ninh, mỗi ngày trở nên yên tĩnh thanh thản.

Mỗi ngày điều hăn thường làm nhất chính là cầm trong tay một quyển sách, ngồi ở dưới cây ngô đồng trong sân ngăn người. Nghe âm thanh cuộc sống bên láng giềng liên tục vọng sang, ngày trôi qua bình yên không gợn sóng.

Mấy ngày đầu hăn trở về, không ngừng có người tới cửa thăm hỏi, mặc dù hăn từ quan quy ẩn, cũng không thiếu người đến đây.

Trước cửa thường xuyên có cả đồng rau dưa, thịt cá, dưa và trái cây tươi xanh không biết là ai đưa tới.

Hăn là của những người dân rất tin yêu hăn.

Về sau hăn không thể không viết một hàng chữ ở cửa, mong mọi người đừng tặng đồ hay thăm hỏi, để hăn lặng lẽ sống qua ngày.

Cứ thế nửa tháng sau, cuộc sống của hăn thật sự dung nhập vào dân chúng Giang Ninh.

Nửa năm sau, học sinh lảng giềng chuẩn bị thượng kinh đi thi đi nên rời nhà lên kinh. Lại qua mấy ngày, hàng xóm lại bắt đầu náo nhiệt lên, gia đình mới đến ở.

Tiếng nói cười líu ríu, cách một bức tường chẳng hề cao vọng sang đây.

"Tiểu thư, vò rượu thanh mai này vừa mới mở ra, sao người uống nhiều thế?" Tiếng một nha đầu hồn hển truyền đến.

Tần Tự Xuyên nghe được câu này nhướng nhướng đầu mày, hóa ra hàng xóm lại là một cô nương thích uống rượu, thú vị thật.

Lại qua một ngày, giọng nha đầu kia lại truyền sang một lần nữa, "Tiểu thư, khăn thêu này nô tỳ thêu nửa tháng, người may vài đường thì phá hủy hết cả. Nô tỳ thỉnh cầu tiểu thư, người đi xem sách đi, ngàn vạn lần đừng may vá."

Là người không giỏi nữ công.

Lại mấy ngày nữa.

"Một chậu lục mẫu đơn đang xanh tốt, người còn tưới chết. Nô tỳ phải viết thư nói cho phu nhân, không thể hiểu được."

Làm vườn thích tưới nước, không phải là muốn cây ngập úng chết sao.

Đáng tiếc một chậu lục mẫu đơn.

Cứ thế mỗi ngày giọng nói kia đều muốn trình diễn một hồi những chuyện khác nhau, Tần Tự Xuyên cũng có thể vẽ ra được dáng vẻ nha đầu kia giậm chân tức giận.

Nhưng mỗi lần đều chỉ nghe tiếng nha đầu kia cao giọng, từ trước đến nay không nghe thấy khuê tú kia trả lời một câu nào.

Dần dần, Tần Tự Xuyên nảy lòng hiếu kỳ đối với cô nướng nhà hàng xóm. Thật là một người bình thản, mặc cho nha đầu tức giận đến giậm chân, nàng vẫn có thể an ổn như núi, một chữ không trả lời.

Bên nhà hần quá thanh tịnh, bên nhà nàng quá náo nhiệt.

Mỗi ngày, bên đây yên tĩnh như nước, bên kia lại khí thế ngất trời.

Một ngày kia bên đó nướng vịt, mùi thơm nồng đậm bay qua tường viện, mũi Tần Tự Xuyên hơi nhúc nhích, nhất thời xuất thần.

Món vịt nướng làm cực kỳ hấp dẫn, chỉ nghe mùi thơm đã biết ngon hay không.

Đây là một món ăn hần thích.

Ngày hôm sau, hàng xóm làm món cá quế đồng cuốn rán trong dầu, mùi thơm kia liền theo gió bay lại đây.

Tần Tự Xuyên nét mặt bình thản, kêu gia nô đi từ lâu mua một phần cá quế đồng cuốn về, nhưng mà hương vị lại không thơm ngon bằng bên hàng xóm.

Mỗi một ngày, nhà hàng xóm luôn có mùi thơm khiến hần thèm chảy nước miếng bay sang, đều là những món ăn hần cực thích, hơn nữa hương vị giống y như trong trí nhớ.

Chỗ này thật sự là không ở được.

Nếu nhà hàng xóm có trường bối ở còn dễ nói, hần có thể đến cửa thăm hỏi, thuận tiện xin bữa cơm ăn.

Nhưng mà trải qua mấy ngày nay, chỉ có một cô nướng mang hai nha đầu và một nữ đầu bếp ở đây. Cho dù thế nào hần cũng không thể đến cửa.

Ảnh hưởng danh dự cô nương nhà người ta.

Nơi này thật là không thể ở nữa.

Tần Tự Xuyên rất luyến tiếc tòa nhà trong náo nhiệt có yên tĩnh này. Nhưng nếu không chuyển đi thì hàng xóm bên cạnh cũng rất quá phận, mỗi ngày đều nấu đồ ăn ngon!

Rút kinh nghiệm xương máu, Tần Tự Xuyên quyết định dọn nhà.

Sáng sớm trước ngày hẳn quyết định dọn nhà, đi bờ sông câu một con cá, coi như ghi lại dấu ấn kết thúc mình đã từng sống thời gian ngắn ngủi ở Giang Ninh.

Mặc một bộ áo dài màu lam nhạt, trong tay cầm cần câu và một cái thùng gỗ nhỏ, mở cửa nhà nhấc chân đi ra ngoài.

Một tiếng động khẽ, cửa nhà hàng xóm cũng mở ra.

HOÀNG GIA TIỂU KIỀU PHI

Âm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 407: Ngoại Truyện Tần Tự Xuyên: Gió Dương Liễu Chàng Lạnh Lùng 2

Một nha đầu mặc áo xanh đi ra trước, theo sát phía sau là một thư sinh, tay cầm quạt xếp, rung đùi đắc ý! Nam nhân!

Tần Tự Xuyên đương nhiên biết rõ hàng xóm chỉ có một cô nương và nha đầu bà tử, hơn nữa nam nhân này khung xương mảnh mai, mùi son phấn thoang thoảng, mặc dù lấy quạt che mặt cũng có thể đoán ra được tất nhiên là cô nương hàng xóm kia nữ giả nam trang!

Thật là to gan!

Tần Tự Xuyên mắt nhìn thẳng đi lên phía trước. Cho dù như thế nào, hàng xóm cũng không có chút quan hệ nào với hắn, hắn không muốn xen vào việc của người khác, dù sao cũng sắp đi rồi.

Cô nương tay cầm cây quạt kia thấy bóng lưng Tần Tự Xuyên rời đi không chút do dự, cây quạt đang che mặt chậm rãi rơi xuống, nhìn theo bóng lưng hắn, vẻ mặt tịch mịch.

"Tiểu... Công tử, không phải người muốn đi ra ngoài sao? Sao lại không đi?" Nha đầu mở miệng hỏi, hình như không hiểu nổi.

Cô nương kia xoay người trở về, ném cây quạt xuống đất, dùng sức giẫm hai cái.

Nha đầu nhìn cây quạt đáng thương, khẽ thở dài một cái. Tiểu thư mất hứng đây, mới vừa rồi còn ầm ĩ đòi ra ngoài, giờ sao đã thế này?

Lẽ nào... có liên quan đến Tần tướng gia bên cạnh vừa rời đi?

Nhưng, không có thấy người ta không lễ phép mà.

Khom lưng nhặt cây quạt lên, tiện tay ném ra ngoài cửa lắc đầu thở dài đuổi theo. Tính tình của tiểu thư bọn họ thật sự là càng ngày càng không thể hiểu được.

Từ lúc tiểu thư các nàng bệnh nặng tỉnh lại, tính tình thay đổi hoàn toàn như là một người khác. Lão gia lại chỉ có một mình tiểu thư, nâng trong tay sợ vỡ, ngâm trong miệng sợ tan. Tiểu thư nhất định âm ỉ đòi tới chỗ này ở, bảo là muốn xem một chút vị tướng đệ nhất Đại Vực sau khi quy ẩn.

Kết quả là lão gia bọn họ cũng thật sự chiều theo đồng ý.

Vì để cho người ta dọn ra khỏi nhà này nên đã cố ý mua một căn nhà ở kinh đô để đổi với họ.

Chao ôi, nhà ở kinh đô đắt cỡ nào chứ, có thể mua nhiều nhà như thế này ở Giang Ninh.

Thật sự là sung ái con gái đến tận trời. Nếu tiểu thư muốn trăng sáng, lão gia cũng có thể mượn cái thang hái xuống cho nàng.

Buổi trưa Tần Tự Xuyên mới lắc lư đi về, trong thùng nước có hai con cá còn sống mới câu được. Đi trên con đường đá xanh về nhà, lúc ngang qua nhà hàng xóm thì nhìn thấy cây quạt nằm ở cửa.

Nan quạt đã gãy, mặt giấy cũng bị vấy bùn đất nhưng mà nét chữ viết trên mặt giấy còn rõ ràng vô cùng.

Phượng hoàng niết bàn.

Ánh mắt Tần Tự Xuyên co rút lại, cả người đứng đó một hồi lâu không nói gì, cúi người xuống, nhặt cây quạt lên, quay đầu lại nhìn cánh cửa đóng

chặt một cái rồi mới đi về cửa nhà mình.

Đưa cá cho người hầu, tự mình mang cây quạt đi vào thư phòng, giơ tay đóng cửa lại, mở cây quạt bày ra trên bàn.

Giơ ngón tay ra, nhẹ nhàng lướt qua đường nét mấy chữ này, từng nét từng nét một, suy nghĩ tựa như muốn xuyên qua không gian.

Nét chữ này rõ ràng chính là...

Ngồi ở trên ghế, Tần Tự Xuyên nhìn xuyên qua cửa sổ sang nhà hàng xóm, bỗng nhiên giây phút đó tim đập dồn dập, một ý tưởng táo bạo chưa từng có dâng lên trong lòng mà không cách nào đè nén xuống được.

Những mùi vị thức ăn quen thuộc kia đều là những hương vị thân quen trong ký ức của hắn, đều là những món hắn thích ăn nhất.

Từ sau khi nhà hàng xóm chuyển đến mỗi lần làm thức ăn, đều cực kỳ hợp khẩu vị của hắn.

Chữ viết trên mặt quạt này rõ ràng là do chính hắn đã từng tự mình dạy ra, liếc mắt nhìn cũng sẽ không quên.

Nàng luyện chữ luôn ghét vất vả, lúc nào cũng nghĩ cách lười biếng, thế cho nên chữ của nàng lúc nào cũng bớt đi sự tập trung, thêm vài phần cầu thả.

Nghĩ tới đây, Tần Tự Xuyên đột nhiên đứng ngồi không yên, rất muốn chạy đến hàng xóm hỏi một câu, nhưng hắn đi tới cửa lại quay trở về.

Chẳng may... mình nghĩ sai thì sao!

"Tần Tự Xuyên, chàng đi ra đây cho ta!"

Tần Tự Xuyên sững sờ, chưa từng có người nào dám gọi thẳng tên hắn thế này, trừ nàng.

Nàng vốn không kiêng nể gì cả gọi thẳng tên mình như vậy, cô ngay không sợ chết đứng, từ trước đến nay không biết khiếp sợ. Cho dù nàng phạm sai lầm cũng có cách làm tăng dũng khí cho mình mười phần.

Bên ngoài người hầu tính đi ngăn cản, ngoài sân náo loạn lên.

Tần Tự Xuyên bước nhanh ra ngoài, "Các người lui ra."

Mấy người hầu kia sững sờ, nhưng vẫn khom người lui xuống.

Ngoài cửa viện, một nữ nhân mặc váy màu hồng phấn đứng đó, dáng người hiên ngang, xinh đẹp, đôi mắt tràn đầy lửa giận nhìn hắn.

Trái tim trong ngực nhảy lên thành thịch, Tần Tự Xuyên cố nén hơi thở của mình chậm rãi đi qua, nhìn nữ nhân kia cực kỳ cung kính hỏi: "Xin hỏi cô nương có chuyện gì, nếu không có gì mà gọi to tên người khác như thế thì quả là thất lễ."

"Chàng..." Nữ nhân nghe vậy trong mắt mang theo vài phần ủy khuất, dậm chân một cái, hỏi: "Chàng có nhặt được cây quạt của ta không?"

Tần Tự Xuyên gật gù đầu, "Có."

Trong mắt nữ nhân mắt hiện sự chờ mong, "Vậy chàng có nhìn thấy chữ trên mặt quạt không?"

"Có thấy."

"Chàng... chàng cũng không muốn nói gì ư?"

"Nếu cô nương muốn lấy về, ta liền đưa cho cô là được."

"Ai muốn qua lấy lại chứ." Vẻ mặt nữ nhân chờ mong, nhìn thấy Tần Tự Xuyên vẫn bình thản an ổn như núi, sự chờ mong trong mắt từ từ giảm xuống.

Là nàng si tâm vọng tưởng, làm sao mà hăn lại nghĩ được mình còn có thể sống lại một đời.

Lúc trước rời đi trong lòng nàng tràn đầy oán khí không thôi, về sau cuối cùng đã nghĩ thông, không ngờ vừa mở mắt lại biến thành đại tiểu thư Phó gia Giang Ninh.

Vốn Tần Tự Xuyên ở kinh đô cách xa nàng ngàn dặm, trong lòng cũng không còn niệm tưởng này. Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, hăn lại về Giang Ninh. Hăn đang ở trước mắt, không nhìn được hăn một chút, nàng chưa từ bỏ ý định.

Nhưng nhìn rồi lại muốn nhìn.

Thấy rồi lại muốn thấy nữa, chỉ mong cứ được thấy mãi.

"Cô nương muốn cái gì?" Tần Tự Xuyên nhìn dáng vẻ này của nàng, đột nhiên cảm thấy nàng chính là nàng.

"Nghe nói chàng còn chưa thành thân, chàng xem ta biết rõ chàng thích ăn cái gì, thích uống cái gì, thích làm cái gì. Ta cũng là cô nương thanh xuân, cha ta chỉ có một mình ta là nữ nhi, gia sản phong phú, đủ một đời không lo. Không biết chàng có bằng lòng cùng ta kết cánh liền cành hay không?"

Đúng lúc ấy tỳ nữ của cô nương vừa vặn đuổi tới, nghe được câu này thiếu chút nữa đã bất tỉnh.

"Cô nương chuyển đến chỗ này chính là vì ta mà đến?" Tần Tự Xuyên hỏi.

"Đúng."

"Mỗi ngày làm thức ăn cũng là cố ý?"

"Phải."

"Cây quạt kia là cố ý vứt đi?"

"Đúng."

Nàng trả lời một câu, nha đầu phía sau nàng liền đen cả mặt, thật sự là không mặt mũi nào nhìn người ta nữa.

"Sao cô nương lại biết nhiều thói quen của ta như thế?" Tần Tự Xuyên nhìn chăm chăm nàng hỏi từng câu từng chữ.

"Ta... Tiểu nữ ngưỡng mộ tướng gia đã lâu, tự nhiên là hiểu rõ chuyện của người như lòng bàn tay. Vốn cho rằng cuộc đời này vô duyên, ai biết chàng lại trở về Giang Ninh. Ông trời gia đưa chàng đến trước mặt ta, ta đương nhiên phải tranh thủ cố gắng một chút, nếu không ta hối hận cả đời."

Cho nên, người vứt bỏ tự tôn của nữ nhân đi tới chỗ này.

Cho nên, người may dạn mặt dày đuổi theo tới nhà.

Cho nên, người đứng trước mặt ta đầy mong đợi.

"Cô nương tên là gì?"

"Trọng Cẩm, Phó Trọng Cẩm."

Trọng Cẩm? Tự Cẩm sống lại sao?

Nhìn Tần Tự Xuyên không nói lời nào, Phó Trọng Cẩm bịt mắt, giậm chân nói: "Chàng cho ta một lời chắc chắn, ta đã không biết xấu hổ mà đến đây, được hay không cứ nói đi."

"Cũng không phải là không được, nhưng ta muốn hỏi một câu."

"VẬY chàng hỏi đi." Phó Trọng Cầm không thả tay xuống, mặt nàng đỏ như máu, nóng như bàn ủi. Cả hai đời nàng cũng chưa từng không biết xấu hổ như thế.

"Cô nương có từng đi qua Khúc Châu?"

Toàn thân Phó Trọng Cầm run lên, hai tay thả xuống, sắc mặt hơi trắng nhìn Tần Tự Xuyên.

"Đi qua thì sao? Không có đi qua thì sao?"

"Không đi qua thì thôi, nếu đã đi qua, ta đồng ý hôn sự này."

Phó Trọng Cầm ngưng mắt nhìn Tần Tự Xuyên, hơi thở dần dần dồn dập. Qua một lúc lâu, khóe miệng mới nhếch lên, từ tốn nói: "Đi qua, nhưng là đi qua trong mộng, đáp án này thì sao?"

Tần Tự Xuyên bước lên một bước, giữa hai người chỉ có khoảng cách nửa cánh tay, hân hơi cúi đầu xuống, hạ giọng nói: "Tự Cầm, là nàng sao?"

Phó Trọng Cầm toàn thân run lên, hơi thở càng dồn dập nhìn vào mắt Tần Tự Xuyên, nhẹ giọng nói, "Nếu ta vẫn là ta, chàng có dám lấy không?"

Ánh mắt trong suốt, mặc dù nàng trở về nhưng cũng không phải là Tô Tự Cầm Tô gia Khúc Châu.

Nàng bây giờ gọi là Phó Trọng Cầm.

"VÌ sao không dám?"

Ánh mắt Phó Trọng Cầm vui mừng, chợt lại hỏi: "VẬY làm sao chàng đoán ra thân phận của ta?"

Tần Tự Xuyên lấy khăn ra, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng sau đó:
"Bởi vì ta cũng giống nàng, từng có một giấc mơ kiếp khác."

Phó Trọng Cẩm trừng to mắt, chăm chú nhìn Tần Tự Xuyên, quả thực không thể tin được vào tai mình.

"Cho nên, đây là ông trời bù đắp tổn thương cho chúng ta sao? Nếu không vì sao chúng ta đều gặp giấc mơ như thế?"

"Đúng, là ông trời thương xót, cho chúng ta một đời viên mãn."

"Ta... Vốn nghĩ tới, nếu cuộc đời này không gả cho chàng thì ta sẽ ở vậy làm ni cô cả đời. Nhưng biết chàng về Giang Ninh, ta liền không nhận được."

"Ta cũng vậy vốn dự định cả đời không cưới vợ."

"May mắn, nàng đã tới."

"May mắn, chàng đã về."

Hai người có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, có vô số tiếng lòng muốn thổ lộ, nhưng bốn mắt nhìn nhau, lại cảm thấy những lời kia không còn cần thiết nữa.

Mưa hoa đào vương ướt áo, gió dương liễu chẳng lạnh lòng.

Những chuyện từng đau thương kia đều đã rời xa.

May mắn, bọn họ đã tìm được người kia.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Bị Lôi Ra Ngoài Nghe Tuyên Chỉ!

Chương 2: Trời, Người Không Muốn Sống Phải Không?

Chương 3: Quỳ Hay Không Quỳ?

Chương 4: Vị Kia Mạo Phạm Lý Chiêu Nghi

Chương 5: Hẳn Ta Cũng Thích Gây Chút Khó Khăn Cho Quý Phi

Chương 6: Thế Là Bị Ghét Bỏ Ừ

Chương 7: Hoàng Đế Cười Thật Kỳ La

Chương 8: Nàng Rất Thèm Thịt

Chương 9: Dám Can Đảm Cười Trầm

Chương 10: Vị Tô Tiểu Y Này Tám Đời Chưa Được Ăn Cơm Sao?

Chương 11: Người Nhất Gan Như Vậy Cũng Dám Đắc Tội Lý Chiêu Nghi Ừ?

Chương 12: Trường Nhạc Cung Thật Sự Là Cái Tên Rất Hay Đây.

Chương 13: Lại Có Trò Hay Để Xem Rồi

Chương 14: Có Phải Trí Thông Minh Của Hoàng Đế Bị Rơi Mất Hay Không?

Chương 15: Quý Phi Nương Nương Vẫn Thịnh Sùng Như Trước

Chương 16: Chuyện Này Rất Có Ý Nghĩa

Chương 17: Ai Cho Không Người Thứ Tốt Chứ?

Chương 18: Người Dám Không Nể Mặt Hoàng Đế, Chán Sống Sao?

Chương 19: Toàn Bộ Đều Là Đểu Giả!

Chương 20: So Ra Trầm Còn Thua Bàn Cờ!

Chương 21: Tự Cầm Ngậy Ngốc

Chương 22: Hoàng Thượng Muốn Chu Toàn Cho Nàng Đây

Chương 23: Nếu Ở Thời Hiện Đại Hoàng Đế Cũng Là Cao Thủ Tán Gái

Chương 24: Hoàng Thượng Không Thích Cũng Không Trách Tội Hẳn Ta

Chương 25: Dọa Nàng Sợ Hết Hồn Thế

Chương 26: Làm Hẳn Tức Chết

Chương 27: Bị Coi Thường Trắng Trợn

Chương 28: Đây Đều Là Phúc Của Tô Thái Nữ

Chương 29: Quân Trường An Đường Nhiên Không Muốn Làm, Quá Mất
Thế Diện!

Chương 30: Nàng Còn Chưa Lớn, Cầu Mong Che Chở!

Chương 31: Tết Trung Thu Sao Có Thể Để Chủ Tử Không Có Váy Áo Mới
Mặc Chứ?

Chương 32: Chẳng May Hoàng Thượng Nhìn Đến Thì Sao?

Chương 33: Đây Là Muốn Ép Mình Ra Chiêu Sao?

Chương 34: Không Có Lý Thì Tranh Gì Chứ

Chương 35: Lớn Lên Chắc Là Quyến Rũ Lắm Đây.

Chương 36: Tiểu Chủ Là Tô Thái Nữ Di Cùng Hiên

Chương 37: Quý Phi Nghĩ Làm Thế Này Có Thể Tìm Ra Lỗi Của Nàng
Sao?

Chương 38: Đồ Cầu Hoàng Đế

Chương 39: Kỳ Thực Quý Phi Cũng Sợ Đây Chứ?

Chương 40: Người Này Có Bệnh

Chương 41: Ai Dám To Gan Xô Cửa Ra Vậy Chứ!

Chương 42: Ngay Lập Tức Nàng Hiếu Được Vì Sao Hẳn Phần Nộ Như Thế

Chương 43: Lão Tử Là Hoàng Đế, Người Dám Coi Ta Như Đồ Chơi Sao?

Chương 44: Quá Mất Mặt Uy Phong Tổ Tông!

Chương 45: Một Ngày Nào Đó Hẳn Sẽ Cho Người Leo Cao

Chương 47: Tới Nước Này Thì Giá Nào Cũng Làm!

Chương 48: Nàng Sẽ Làm Cho Họ Biết Hai Chữ 'Hối Hận' Viết Như Thế
Nào!

Chương 49: Mua Bán Lỗ Vốn Tô Tự Cầm Không Làm!

Chương 50: Đường Nhiên Nàng Sẽ Có Chỗ Tốt!

Chương 51: Tìm Có Chặn Nàng Lại!

Chương 52: Muốn Thay Quyền Hoàng Hậu Nương Nương Điều Hành Lục
Cung Sao?

Chương 53: Nô Tài Phụng Mệnh Làm Việc

[Chương 54: Hoàn Toàn Không Cần Thiết Bỏ Đá Xuống Giếng](#)
[Chương 55: Mấy Kẻ Này Quả Là Vô Lương Tâm](#)
[Chương 56: Trăm Không Cỗ Ý](#)
[Chương 57: Ái Phi Nói Rất Đúng](#)
[Chương 58: Biện Pháp Không Biết Xấu Hổ Như Thế](#)
[Chương 59: Nhà Nàng Ai Cũng Cứng Đầu](#)
[Chương 60: Muốn Giẫm Đạp Hổ Xấu Mặt Trong Sử Xanh](#)
[Chương 61: Hầu Mực](#)
[Chương 62: Nàng Ta Thật Sự Cảm Thấy Thế Này Tốt Sao?](#)
[Chương 63: Hiếu Kính](#)
[Chương 64: Chuyện Này Có Chỗ Nào Không Đúng?](#)
[Chương 65: Có Tuệ Căn](#)
[Chương 66: Đáng Tiếc Trời Không Thuận Ta](#)
[Chương 67: Nàng Thật Không Muốn Nghe Mà](#)
[Chương 68: Cứ Để Ông Ta Đốt Nến Đứng Chờ Thôi!](#)
[Chương 69: Người Này Quả Là... Khốn Khiếp!](#)
[Chương 70: Tựa Như Sấm Sét Nổ Giữa Trời Quang!](#)
[Chương 71: Giải Ngữ Hoa](#)
[Chương 72: Cầu Mong Không Giết \(1\)](#)
[Chương 73: Cầu Mong Không Giết \(2\)](#)
[Chương 74: Cầu Mong Không Giết \(3\)](#)
[Chương 75: Cầu Mong Không Giết \(4\)](#)
[Chương 76: Cầu Mong Không Giết \(5\)](#)
[Chương 77: Cầu Mong Không Giết \(6\)](#)
[Chương 78: Cầu Mong Không Giết \(7\)](#)
[Chương 79: Quả Thực Quá Làm Càn \(Phần 1\)](#)
[Chương 80: Quả Thực Quá Làm Càn \(2\)](#)
[Chương 81: Quả Thực Quá Làm Càn \(3\)](#)
[Chương 82: Quả Thực Quá Làm Càn \(4\)](#)
[Chương 83: Quả Thực Quá Làm Càn \(5\)](#)
[Chương 84: Quả Thực Quá Làm Càn \(6\)](#)
[Chương 85: Quả Thực Quá Làm Càn \(7\)](#)

[Chương 86: Mong Người Buông Tha! \(1\)](#)
[Chương 87: Mong Người Buông Tha! \(2\)](#)
[Chương 88: Mong Người Buông Tha! \(3\)](#)
[Chương 89: Mong Người Buông Tha! \(4\)](#)
[Chương 90: Mong Người Buông Tha! \(5\)](#)
[Chương 91: Mong Người Buông Tha! \(6\)](#)
[Chương 92: Mong Người Buông Tha! \(Cuối\)](#)
[Chương 93: Thiếp Sẽ Không Thay Đổi, Nhưng Cần Trọng Hôn](#)
[Chương 94: Thiếp Sẽ Không Thay Đổi, Nhưng Cần Trọng Hôn \(2\)](#)
[Chương 95: Thiếp Sẽ Không Thay Đổi, Nhưng Cần Trọng Hôn \(3\)](#)
[Chương 96: Thiếp Sẽ Không Thay Đổi, Nhưng Cần Trọng Hôn \(Cuối\)](#)
[Chương 97: Đồng Ý Kia Giống Y Như Con Khi Chạy Lãng Xăng \(Phần 1\)](#)
[Chương 98: Đồng Ý Kia Giống Y Như Con Khi Chạy Lãng Xăng \(2\)](#)
[Chương 99: Đồng Ý Kia Giống Y Như Con Khi Chạy Lãng Xăng \(Cuối\)](#)
[Chương 100: Huynh Trưởng Gặp Chuyện Không May \(Phần 1\)](#)
[Chương 101: Huynh Trưởng Gặp Chuyện Không May \(2\)](#)
[Chương 102: Huynh Trưởng Gặp Chuyện Không May \(3\)](#)
[Chương 103: Huynh Trưởng Gặp Chuyện Không May \(Cuối\)](#)
[Chương 104: Một Người Ngu Ngốc \(Phần 1\)](#)
[Chương 105: Một Người Ngu Ngốc \(2\)](#)
[Chương 106: Một Người Ngu Ngốc \(3\)](#)
[Chương 107: Một Người Ngu Ngốc \(4\)](#)
[Chương 108: Một Người Ngu Ngốc \(Cuối\)](#)
[Chương 109: Sẩy Thai \(Phần 1\)](#)
[Chương 110: Sẩy Thai 2](#)
[Chương 111: Sẩy Thai 3](#)
[Chương 112: Sẩy Thai \(Cuối\)](#)
[Chương 113: Không Cho Phép Thân Cận \(1\)](#)
[Chương 114: Không Cho Phép Thân Cận \(2\)](#)
[Chương 115: Không Cho Phép Thân Cận \(3\)](#)
[Chương 116: Đoạt Hoàng Đế Trước Quý Phi \(1\)](#)
[Chương 117: Đoạt Hoàng Đế Trước Quý Phi \(2\)](#)

[Chương 118: Đoạt Hoàng Đế Trước Quý Phi \(Cuối\)](#)
[Chương 119: Mượn Rượu Kinh Sợ Nhân Gian \(Phần 1\)](#)
[Chương 120: Mượn Rượu Kinh Sợ Nhân Gian \(2\)](#)
[Chương 121: Mượn Rượu Kinh Sợ Nhân Gian \(3\)](#)
[Chương 122: Mượn Rượu Kinh Sợ Nhân Gian \(4\)](#)
[Chương 123: Mượn Rượu Kinh Sợ Nhân Gian \(Cuối\)](#)
[Chương 124: Tiền Tài Tử Thứ Hai \(1\)](#)
[Chương 125: Tiền Tài Tử Thứ Hai \(2\)](#)
[Chương 126: Tiền Tài Tử Thứ Hai \(3\)](#)
[Chương 127: Hoàng Đế Dịu Dàng \(1\)](#)
[Chương 128: Hoàng Đế Dịu Dàng \(2\)](#)
[Chương 129: Hoàng Đế Dịu Dàng \(3\)](#)
[Chương 130: Tô Gia Khúc Châu 1](#)
[Chương 131: Tô Gia Khúc Châu \(2\)](#)
[Chương 132: Tô Gia Khúc Châu 3](#)
[Chương 133: Tranh Sủng](#)
[Chương 134: Tranh Sủng \(2\)](#)
[Chương 135: Tranh Sủng \(3\)](#)
[Chương 136: Quý Phi Định Thế Nào? \(1\)](#)
[Chương 137: Quý Phi Định Thế Nào? \(2\)](#)
[Chương 138: Quý Phi Định Thế Nào? \(3\)](#)
[Chương 139: Quý Phi Định Thế Nào? \(4\)](#)
[Chương 140: Không Dám Rình Mò Hành Tung Của Hoàng Thượng](#)
[Chương 141: Không Dám Rình Mò Hành Tung Của Hoàng Thượng \(2\)](#)
[Chương 142: Không Dám Rình Mò Hành Tung Của Hoàng Thượng \(Cuối\)](#)
[Chương 143: Quý Phi Xúi Quẩy \(1\)](#)
[Chương 144: Quý Phi Xúi Quẩy \(2\)](#)
[Chương 145: Quý Phi Xúi Quẩy \(Cuối\)](#)
[Chương 146: Thần Giao Cách Cảm \(1\)](#)
[Chương 147: Thần Giao Cách Cảm \(2\)](#)
[Chương 148: Thần Giao Cách Cảm 3](#)
[Chương 149: Làm Chủ Tử Đều Có Bệnh Thần Kinh \(1\)](#)

[Chương 150: Làm Chủ Tử Đều Có Bệnh Thần Kinh \(2\)](#)
[Chương 151: Làm Chủ Tử Đều Có Bệnh Thần Kinh 3](#)
[Chương 152: Sẽ Náo Loạn Tới Mức Nào Nữa \(1\)](#)
[Chương 153: Sẽ Náo Loạn Tới Mức Nào Nữa \(2\)](#)
[Chương 154: Sẽ Náo Loạn Tới Mức Nào Nữa \(3\)](#)
[Chương 155: Làm Sao Dễ Hẳn Vui Lên Đây?\(1\)](#)
[Chương 156: Làm Sao Dễ Hẳn Vui Lên Đây?\(2\)](#)
[Chương 157: Làm Sao Dễ Hẳn Vui Lên Đây?\(3\)](#)
[Chương 158: Giữa Đường Gặp Người \(Phần 1\)](#)
[Chương 159: Giữa Đường Gặp Người \(Phần 2\)](#)
[Chương 160: Giữa Đường Gặp Người 3](#)
[Chương 161: Nữ Nhân Giao Phong.\(1\)](#)
[Chương 162: Nữ Nhân Giao Phong.\(2\)](#)
[Chương 163: Nữ Nhân Giao Phong 3](#)
[Chương 164: Lá Gan Của Lý Chiêu Nghi](#)
[Chương 165: Lá Gan Của Lý Chiêu Nghi \(2\)](#)
[Chương 166: Lá Gan Của Lý Chiêu Nghi 3](#)
[Chương 167: Chiếc Nhẫn](#)
[Chương 168: Chiếc Nhẫn \(2\)](#)
[Chương 169: Chiếc Nhẫn 3](#)
[Chương 170: Cắt Đứt Tiền Đồ Người Khác \(1\)](#)
[Chương 171: Cắt Đứt Tiền Đồ Người Khác \(2\)](#)
[Chương 172: Cắt Đứt Tiền Đồ Người Khác 3](#)
[Chương 173: Tiệc Sinh Nhật Gặp Chuyện Không May_\(1\)](#)
[Chương 174: Tiệc Sinh Nhật Gặp Chuyện Không May_\(2\)](#)
[Chương 175: Tiệc Sinh Nhật Gặp Chuyện Không May 3](#)
[Chương 176: Dạy Được Đồ Đệ, Sư Phụ Chết Đói \(1\)](#)
[Chương 177: Dạy Được Đồ Đệ, Sư Phụ Chết Đói \(2\)](#)
[Chương 178: Dạy Được Đồ Đệ, Sư Phụ Chết Đói 3](#)
[Chương 179: Thật Là Muốn Lấy Mạng Người À \(Phần 1\)](#)
[Chương 180: Thật Là Muốn Lấy Mạng Người À \(2\)](#)
[Chương 181: Thật Là Muốn Lấy Mạng Người À 3](#)

[Chương 182: Tự Tổn Hại Tám Trăm](#)
[Chương 183: Tự Tổn Hại Tám Trăm \(2\)](#)
[Chương 184: Tự Tổn Hại Tám Trăm 3](#)
[Chương 185: Tính Toán Của Hoàng Hậu](#)
[Chương 186: Tính Toán Của Hoàng Hậu \(2\)](#)
[Chương 187: Tính Toán Của Hoàng Hậu 3](#)
[Chương 188: Tính Toán Của Hoàng Hậu \(4\)](#)
[Chương 189: Tính Toán Của Hoàng Hậu 5](#)
[Chương 190: Hung Thủ Giết Người](#)
[Chương 191: Hung Thủ Giết Người \(2\)](#)
[Chương 192: Hung Thủ Giết Người \(3\)](#)
[Chương 193: Trạng Nguyên Tra Án](#)
[Chương 194: Trạng Nguyên Tra Án \(2\)](#)
[Chương 195: Trạng Nguyên Tra Án 3](#)
[Chương 196: Quý Phi Mời Mọc](#)
[Chương 197: Quý Phi Mời Mọc \(Phần 2\)](#)
[Chương 198: Quý Phi Mời Mọc \(Phần 3\)](#)
[Chương 199: Quý Phi Mời Mọc \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 200: Quý Phi Ủy Khuất \(Phần 1\)](#)
[Chương 201: Quý Phi Ủy Khuất \(Phần 2\)](#)
[Chương 202: Quý Phi Ủy Khuất \(Cuối\)](#)
[Chương 203: Có Thai \(Phần 1\)](#)
[Chương 204: Có Thai \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 204: Có Thai \(Phần 2\)](#)
[Chương 205: Đồ Của Tỷ Không Cho Người Khác](#)
[Chương 206: Tranh Thủ Tình Cảm Dẫn Tới Phong Ba \(Phần 1\)](#)
[Chương 207: Tranh Thủ Tình Cảm Dẫn Tới Phong Ba \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 208: Người Được Cười Cuối Cùng \(1\)](#)
[Chương 209: Người Được Cười Cuối Cùng 2](#)
[Chương 210: Tìm Tới Tận Cửa \(1\)](#)
[Chương 211: Tìm Tới Tận Cửa \(2\)](#)
[Chương 212: Tìm Tới Tận Cửa 3](#)

[Chương 213: Có Cần Trầm Xả Giận Cho Nàng Không.\(Phần 1\)](#)
[Chương 214: Có Cần Trầm Xả Giận Cho Nàng Không.\(Phần 2\)](#)
[Chương 215: Có Cần Trầm Xả Giận Cho Nàng Không.\(Phần Cuối\)](#)
[Chương 216: Hai Chương Hợp Nhất \(1\)](#)
[Chương 217: Hai Chương Hợp Nhất \(Phần 2\)](#)
[Chương 218: Hai Chương Hợp Nhất \(Phần 3\)](#)
[Chương 219: Hai Chương Hợp Nhất \(Phần 4\)](#)
[Chương 220: Hai Chương Hợp Nhất \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 221: Khóc Lóc Cáo Trạng.\(Phần 1\)](#)
[Chương 222: Khóc Lóc Cáo Trạng.\(Phần 2\)](#)
[Chương 223: Khóc Lóc Cáo Trạng.\(Phần Cuối\)](#)
[Chương 224: Bản Chất Kiều Ngạo \(Phần 1\)](#)
[Chương 225: Bản Chất Kiều Ngạo \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 226: Kiều Tú Nữ Lợi Hại \(Phần 1\)](#)
[Chương 227: Kiều Tú Nữ Lợi Hại \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 228: Biểu Ca Biểu Muội \(Phần 1\)](#)
[Chương 229: Biểu Ca Biểu Muội \(Phần 2\)](#)
[Chương 230: Biểu Ca Biểu Muội \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 231: Ánh Mắt Như Lang Sói \(1\)](#)
[Chương 232: Ánh Mắt Như Lang Sói \(2\)](#)
[Chương 233: Lời Đồn Về Kiều Gia \(Phần 1\)](#)
[Chương 234: Lời Đồn Về Kiều Gia \(Phần 2\)](#)
[Chương 235: Lời Đồn Về Kiều Gia \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 236: Hứa Hẹn U? \(1\)](#)
[Chương 237: Hứa Hẹn? \(Phần 2\)](#)
[Chương 238: Hứa Hẹn? \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 239: Lòng Của Nữ Nhân Giống Kim Dưới Đáy Biển \(Phần 1\)](#)
[Chương 240: Lòng Của Nữ Nhân Giống Kim Dưới Đáy Biển \(Phần 2\)](#)
[Chương 241: Lòng Của Nữ Nhân Giống Kim Dưới Đáy Biển \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 242: Hẩn Nghĩ Sai Rồi \(1\)](#)
[Chương 243: Hẩn Nghĩ Sai Rồi \(Phần 2\)](#)
[Chương 244: Hẩn Nghĩ Sai Rồi \(Phần Cuối\)](#)

[Chương 245: Cướp Người \(Phần 1\)](#)
[Chương 246: Cướp Người \(Phần 2\)](#)
[Chương 247: Cướp Người \(Phần 3\)](#)
[Chương 248: Cướp Người \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 249: Cướp Đi](#)
[Chương 250: Cơ Hội Trả Thù](#)
[Chương 251: Vây Cung](#)
[Chương 252: Khóc Lóc](#)
[Chương 253: Về Sau Hắc Sẻ Che Chở Nàng \(Phần 1\)](#)
[Chương 254: Về Sau Hắc Sẻ Che Chở Nàng \(Phần 2\)](#)
[Chương 255: Về Sau Hắc Sẻ Che Chở Nàng \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 256: Sinh Con \(Phần 1\)](#)
[Chương 257: Sinh Con \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 258: Cố Gắng Nhịn Một Thời Gian Nữa \(1\)](#)
[Chương 259: Cố Gắng Nhịn Một Thời Gian Nữa \(2\)](#)
[Chương 260: Cố Gắng Nhịn Một Thời Gian Nữa \(Cuối\)](#)
[Chương 261: Hắc Sắp Phát Tài Rồi](#)
[Chương 262: Chính Trị Gia Trời Sinh](#)
[Chương 263: Kiều Tiểu Nghi Tới Chơi \(Phần 1\)](#)
[Chương 264: Kiều Tiểu Nghi Tới Chơi \(Phần 2\)](#)
[Chương 265: Kiều Tiểu Nghi Tới Chơi \(Phần 3\)](#)
[Chương 266: Kiều Tiểu Nghi Tới Chơi \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 267: Kiều Tiểu Nghi Bị Thương \(1\)](#)
[Chương 268: Kiều Tiểu Nghi Bị Thương \(2\)](#)
[Chương 269: Kiều Tiểu Nghi Bị Thương \(Cuối\)](#)
[Chương 270: Hi Phi Đuổi Người \(1\)](#)
[Chương 271: Hi Phi Đuổi Người \(Cuối\)](#)
[Chương 272: Hầu Bệnh \(1\)](#)
[Chương 273: Hầu Bệnh \(Cuối\)](#)
[Chương 274: Phạt Quỳ Mai Phi](#)
[Chương 275: Ai Hành Hạ Ai](#)
[Chương 276: Bất Lực Trước Kẻ Địch](#)

[Chương 277: Mượn Uy Phong](#)
[Chương 278: Vì Có Một Trượng Phu Phú Hào \(Phần 1\)](#)
[Chương 279: Vì Có Một Trượng Phu Phú Hào \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 280: Sóng Gió Lại Bắt Đầu \(1\)](#)
[Chương 281: Sóng Gió Lại Bắt Đầu \(2\)](#)
[Chương 282: Sóng Gió Lại Bắt Đầu \(Cuối\)](#)
[Chương 283: Không Có Gì Quan Trọng Hơn Là Người Khác Cướp Đi
Hoàng Thương.\(1\)](#)
[Chương 284: Không Có Gì Quan Trọng Hơn Là Người Khác Cướp Đi
Hoàng Thương.\(2\)](#)
[Chương 285: Không Có Gì Quan Trọng Hơn Là Người Khác Cướp Đi
Hoàng Thương.\(3\)](#)
[Chương 286: Không Có Gì Quan Trọng Hơn Là Người Khác Cướp Đi
Hoàng Thương.\(Cuối\)](#)
[Chương 287: Thiếp Mời Của Quý Phi \(1\)](#)
[Chương 288: Thiếp Mời Của Quý Phi \(Cuối\)](#)
[Chương 289: Biểu Tượng Của Sủng Phi](#)
[Chương 290: Cản Đường](#)
[Chương 291: Ý Sủng Mà Kiêu](#)
[Chương 292: Mất Tích](#)
[Chương 293: Khốn Đốn Cả Đời](#)
[Chương 294: Nàng Còn Đứng Đó Làm Gì \(1\)](#)
[Chương 295: Công Chúa Kiêu Ngạo](#)
[Chương 296: Trời Đất Đã Xoay Vần Rồi](#)
[Chương 297: Hoàng Hậu Dạy Bảo \(1\)](#)
[Chương 298: Hoàng Hậu Dạy Bảo \(2\)](#)
[Chương 299: Hoàng Hậu Dạy Bảo \(3\)](#)
[Chương 300: Hoàng Hậu Dạy Bảo \(Cuối\)](#)
[Chương 301: Đậu Phương Nghi Chết \(1\)](#)
[Chương 302: Đậu Phương Nghi Chết \(Cuối\)](#)
[Chương 303: Sự Phát \(1\)](#)
[Chương 304: Sự Phát \(Cuối\)](#)

[Chương 305: Hi Phi Mạnh Mẽ Công Kích \(1\)](#)
[Chương 306: Hi Phi Mạnh Mẽ Công Kích \(Cuối\)](#)
[Chương 307: Bế, Bế! \(Phần 1\)](#)
[Chương 308: Bế, Bế! \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 309: Chặt Vốn](#)
[Chương 310: Lại Bị Nàng Lừa](#)
[Chương 311: Sủng Phi](#)
[Chương 312: Người Mới \(1\)](#)
[Chương 313: Người Mới \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 314: Ôm Cháu Không Ôm Con \(Phần 1\)](#)
[Chương 315: Ôm Cháu Không Ôm Con \(Cuối\)](#)
[Chương 316: Khoe Khoang](#)
[Chương 317: Nhắc Nhở](#)
[Chương 318: Bây Giờ Thiếp Rất Không Vui, Thiếp Đang Ghen! \(Phần 1\)](#)
[Chương 319: Bây Giờ Thiếp Rất Không Vui, Thiếp Đang Ghen! \(Phần 2\)](#)
[Chương 320: Bây Giờ Thiếp Rất Không Vui, Thiếp Đang Ghen! \(Phần 3\)](#)
[Chương 321: Bây Giờ Thiếp Rất Không Vui, Thiếp Đang Ghen! \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 322: Kế Sách Của Hoàng Hậu](#)
[Chương 323: Hi Phi Cô Quả Là Giỏi! \(Phần 1\)](#)
[Chương 324: Hi Phi Cô Quả Là Giỏi! \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 325: Chà Một Lớp Da Rồng](#)
[Chương 326: Tần Trạng Nguyên Ngụy Hiếm](#)
[Chương 327: Trẻ Kinh \(Phần 1\)](#)
[Chương 328: Trẻ Kinh \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 329: Bé Cũng Muốn Được Bế Như Vậy \(Phần 1\)](#)
[Chương 330: Bé Cũng Muốn Được Bế Như Vậy \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 331: Châm Ngòi Ly Gián \(Phần 1\)](#)
[Chương 332: Châm Ngòi Ly Gián \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 333: Lễ Vật Trân Quý Nhất \(Phần 1\)](#)
[Chương 334: Lễ Vật Trân Quý Nhất \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 178](#)

[Chương 336: Uy Lực Của Lời Tâm Tình](#)
[Chương 337: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân](#)
[Chương 338: Bị Tính Kế](#)
[Chương 339: Ai Về Đường Cho Nàng Ta Đây?](#)
[Chương 340: Quý Phi Giá Lâm](#)
[Chương 341: Đường Lui](#)
[Chương 185](#)
[Chương 186](#)
[Chương 344: Nàng Ta Chết, Hậu Cung Thối Kèn Lệnh \(Phần 1\)](#)
[Chương 345: Nàng Ta Chết, Hậu Cung Thối Kèn Lệnh \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 346: Kết Làm Đồng Minh \(Phần 1\)](#)
[Chương 347: Kết Làm Đồng Minh \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 348: Độc Chiếm Quân Ân \(Phần 1\)](#)
[Chương 349: Độc Chiếm Quân Ân \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 350: Đây Là Muốn Tuyên Chiến Sao \(Phần 1\)](#)
[Chương 351: Đây Là Muốn Tuyên Chiến Sao \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 352: Đưa Người Đến Di Cùng Hiên \(Phần 1\)](#)
[Chương 353: Đưa Người Đến Di Cùng Hiên \(Phần 2\)](#)
[Chương 354: Đưa Người Đến Di Cùng Hiên \(Phần 3\)](#)
[Chương 355: Đưa Người Đến Di Cùng Hiên \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 356: Vì Mẫu Tự Nhiên Cường \(Phần 1\)](#)
[Chương 357: Vì Mẫu Tự Nhiên Cường \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 358: Quậy Lên](#)
[Chương 359: Ra Tay](#)
[Chương 360: Tần Tự Xuyên Uy Phong](#)
[Chương 361: Bất Đắc Dĩ](#)
[Chương 362: Ủy Quyền](#)
[Chương 363: Cô Hoài Nghi Là Ai](#)
[Chương 364: Kẻ Chết Thay](#)
[Chương 365: Đại Hỷ Sự](#)
[Chương 366: Mượn Dao Giết Người](#)
[Chương 367: Xao Sơn Chấn Hổ](#)

[Chương 368: Tứ Hôn \(Phần 1\)](#)
[Chương 369: Tứ Hôn \(Phần 2\)](#)
[Chương 370: Tứ Hôn \(Phần 3\)](#)
[Chương 371: Tứ Hôn \(Phần 4\)](#)
[Chương 372: Tứ Hôn \(Phần Cuối\)](#)
[Chương 373: Quả Nhiên Như Nàng Ta Dự Liệu](#)
[Chương 374: Một Vở Tuồng](#)
[Chương 375: Bản Sắc Sùng Phi](#)
[Chương 376: Chuyện Này Phải Nhanh Lên](#)
[Chương 377: Đây Là Lo Lắng Rồi](#)
[Chương 378: Ngồi Vững Ngai Rồng](#)
[Chương 379: Cho Nàng Ta Một Cơ Hội Xoay Người](#)
[Chương 380: Điềm Lành](#)
[Chương 381: Cô Dưa Vào Đâu Mà Đòi Hỏi Chứ?](#)
[Chương 382: Quý Phi](#)
[Chương 383: Quý Phi, Cô Thua](#)
[Chương 384: Lại Một Năm Tuyển Tú](#)
[Chương 385: Tấn Phong](#)
[Chương 386: Còn Có Thế Vinh Sùng Bao Lâu](#)
[Chương 387: Ra Cửa Gặp Trúc Mã](#)
[Chương 388: Đủ Thế Diện Nhỉ](#)
[Chương 389: Hi Quý Phi Uy Vũ](#)
[Chương 390: Nàng Ta Đâu Có Lỗi Gì Với Cô Ta?](#)
[Chương 391: Châm Ngòi Ly Gián](#)
[Chương 392: Ánh Mắt Khác Lạ](#)
[Chương 393: Cung Điện Không Yên Bình](#)
[Chương 394: Lời Vô Liêm Sĩ](#)
[Chương 395: Bị Người Lợi Dụng.\(Phần 1\)](#)
[Chương 396: Bị Người Lợi Dụng.\(Phần 2\)](#)
[Chương 397: Bị Người Lợi Dụng.\(Phần 3\)](#)
[Chương 398: Bị Người Lợi Dụng.\(Phần Cuối\)](#)
[Chương 399: Chính Là Muốn Nàng Vui Vẻ Mới Tốt](#)

[Chương 400: Sở Gia](#)

[Chương 401: Đại Hiên Phong Thái](#)

[Chương 402: Cổ Ý](#)

[Chương 403: Nhân Sinh Không Ngoài Như Vậy](#)

[Chương 404: Mặt Trời Lặn Phía Tây](#)

[Chương 405: Chương Cuối](#)

[Chương 406: Ngoại Truyện Tần Tự Xuyên: Gió Dương Liễu Chăng Lạnh Lùng](#)

[Chương 407: Ngoại Truyện Tần Tự Xuyên: Gió Dương Liễu Chăng Lạnh Lùng 2](#)